

Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ
ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΑ
ΑΡΧΑΙΑ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ I

«Τό πρώτον βιβλίον παντός
Ἑλλήνος εἶναι τὸ Λεξικόν
τῆς γλώσσης του.»

Κοραῖς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - ΔΟΜΗ - Α.Ε.

Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389-612 056

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α.
αιολ.
αιτ.
άκλ.
άλλβ.
άλληλοπθ.
άλχημ.
άμτβ.
άμφ.
άναγν.
ά ατ.
άνέκδ.
άντικ.
άντικειμ.
άντιπ.
άντιβ.
άντίστ.
άντεν.
άών.
άορ.
άπ.
άπαρφ.
άποθ.
άποκχ.
άπολ.
άπρόσ.
άραφ.
άρ.
άρμ.
άρα.
άρχ.
άρχ. λεξ.
άρχιτ κτ.
άσειξ.
άστρολ.
άστρον.
άσυν.
άύτη.
άυτοπύ.
άχρ.
β.
βιολ.
βλ.
βλ. λ.
βλ. λς.
βοιωτ.
βυξ.
βοταν.
γαλλ.
γεν.
γενικ.
γερμ.
γεωδ.
γεωλ.
γεωμ.

= άλλως
= αιολικός,-όν
= αιτιατική
= άκλιτος,-ον
= άλβανική,-ικός
= άλληλοπαθής
= άλχημιστής,-ικός
= άμετάβητος,-ον,-ώς
= άμφιβόλου
= άναγνωστέον
= άνατομική,-ός
= άνέκδοτος,-ον
= άντικείμενον
= άντικειμενικός,-ή,-όν,-ώς
= άντιδιοστολή
= άντιθέτων,-ος,-ώς
= άντιταίχιος,-ον
= άνωνωμία
= άνώνωμος-οι
= άόριστος
= άπόσπασμα,-ματα
= άπαρφεσταν
= άποθετικόν ρήμα
= άπόκρισις
= άπολύτως
= άπρόσωπον
= άραφική,-ικός
= άραματική,-ός
= άραδικός,-ή,-όν
= άρασινικός
= άρχαίος,-α,-ον
= άρχαία λεξικά
= άρχιτέκτονική,-ός
= άσειξίαι
= άστρολογία,-ικός
= άστρονομία,-ικός
= άσυναίρετος,-ον
= άύφησις
= άυτόπαθής
= άχρηστος
= βίος
= βιολογία,-ικός,-ώς
= βλέπε
= βλέπε λέξις
= βοιωτικός,-ή,-όν
= βυξαντινός,-ή,-όν
= βοτανική,-ικός
= γαλλική,-ικός
= γενικός,-ή,-όν,-ώς
= πτωσις γενική
= γερμανική, ός
= γεωδαισία,-ικός
= γεωλογία,-ικός,-ώς
= γεωμετρία,-ί ός

γλωσσ.
γνωμ.
γρ.
γραμμ.
γρπ.
δ. άνάγν.
δεκτ.
δηλ.
δημ.
διάδ.
δ. διαστ.
δ. έρμ.
δ. μυρ.
διερ.
διερθ.
δ. προφ.
δ. τραγ.
δοτ.
δουλ.
δυν.
δωρ.
έβρμ.
έγγλ.
είδ.
είκ.
είρων.
έκδ.
έκφ.
Έκφρ.
έμπρ.
έμπρόθ.
έν.
ένάρθρ.
ένερτ.
ένιστ.
ένν.
ένν.
έντ.
έξορκ.
έπ.
έπέκτ.
Έπιγρ.
έπιγρ.
έπιθ.
έπιθετ.
έπιρρ.
έπιρρ.
έρμ.
έρωτ.
έσφ. γρ.
έτερόκλ.
εύκτ.

= γλωσσάριον,-α
= γνωσικόν
= γραφή
= γραμματική,-ος,-ώς
= γραπτέον
= διάφορος άνάγνωσις
= διάφορος γραφή
= δεκτικός,-όν
= δηλαδή
= δημοτική,-ός,-όν
= διάθεσις
= δημοτικόν διαστ χον
= διάφορος έρμηγία
= δημοτικόν μυρολόγι
= έγγεστον
= έριρισμός
= έδιόρθωσις
= διάφορος προφορά
= δημοτικόν τραγούδι
= δοτική
= δουλικός
= δυναμικός
= δωρικός,-όν
= έβραϊκή,-ικός
= έγγλιτικόν,-ός
= είδικός,-ώς
= είκασια
= έιρωνικός,-ώς
= έκδοσις
= έκκλησιαστικός,-ώς
= έκφρασις
= έλεγειον,-εία,-ειακός
= έμπρόθετος,-έτως
= ένικός
= ένάρθρωσις
= ένεργητικός,-ή,-όν,-ώς
= ένιστός
= έννοείται
= έννοια
= έντιθεν
= έξορκισμός,-οι
= έπιτικός,-όν
= έπέκτασις
= Έπιγραφή
= έπιγρραμμα
= έπιθετων
= έπιθετικός,-ή,-όν,-ώς
= έπιρρημα
= έπιρροή
= έρωτισμός
= έρωτής
= έσφαλίμη γραφή
= έτερόκλιτον
= εύκτική

εύφημ.
εύχρ.
έφει.
ζωολ.
θ.
θεοθ.
θηλ.
θησοκιολ.
ιατρ.
ιβ.
ισπ.
ιστ.
ιταλ.
ιων.
καί
κ.ά.
κ.άλλαχ.
κατ.
κατηγ.
κατηγ.
κτ.
κτλ.
κττ.
κύρ.
κυρ.
κώδ.
κωδ.
λ.
λ. τραγ.
λακων.
λατ.
λεγόμ.
Λειτουργ.
λόγ.
λυρ.
μ.
μαγ.
μαθημ.
μγθ.
ΜΜ
μεθομ.
μέλλ.
μέλλ.
μετωρ.
μετων.
μουσ.
μον.
μτ.
μτβ.
μτγν.
μτφ.
μτχ.
ναυτ.

= εύφημισμός
= εύχρηστος,-ον
= έφεικτικός
= ζωολογία,-ικός
= θείμα
= θεοδοσιανός
= θηλυκόν
= θησοκιολογία,-ικός
= Ιατρική,-ικός,-ώς
= Ιβικός
= Ισπανικός,-ή,-όν
= Ιστορία,-ικός,-ώς
= Ιταλική,-ικός
= Ιωνικός,-όν
= καί
= και άλλα
= και άλλαχού
= και κατηγορούμενον
= κατηγορηματικός,-ή,-όν
= κρητικός,-όν
= κατό
= και τό λοιπά
= και τό τσαιοῦτα
= κύριος,-ον
= κυρίως
= κώδις,-ικες
= κομμικός,-ώς
= λέξις
= λαϊκόν τραγούδι
= λακωνικός,-ικός
= λατινική,-ικός
= λεγόμενος,-ον
= Λειτουργικά βιβλία
= λόγος, λόγιον
= λυρικός,-ή,-όν,-ώς
= μόνον
= μαγικός
= μαθηματικός,-ά
= μεγθυντικόν
= Μανιάντικα Μυρολόγι:α
= μεθομητικός,-ή,-όν,-ώς
= μέλλων
= μέσος,-ον
= μετωρολογικός,-ώς
= μετωικός,-ικός
= μετωνωμία,-ός,-ώς
= μουσική,-ικός,-ικός
= μουσικόν,-ικός
= μετά
= μεταβατικός,-ή,-όν,-ώς
= μεταγενέστρον,-ος
= μεταφορικός
= μετάφρασις
= μτχική
= ναυτικός,-ή,-όν,-ώς

εκώτ.	=εκώταρ -ος	πρβλ.	=παράβαλε	σύντ.	=σύνταξις
νομ.	=νομική,-ικός	πρόσ.	=πρόσωπον,-α	συχν.	=συχνάκις
νομικ.	=νομικών	προσηγ.	=προσηγορικός,-ώς	σχόλ.	=σχόλιον,-α
δθ.	=δθεν	προστ.	=προστακτική	Σχολ.	=Σχολιαστής
οίκογ.	=οικογένεια	πρόστα.	=πρόστασις	τ.	=τύπος
δη.	=δημοσιος,-ομοίως	ρ.	=ρήμα	τμ.	=τμησις
δημοιογ.	=δημοιογένεια	ρηματ.	=ρηματικός,-ή,-όν	τελικ.	=τελικός
δη.	=δημα	ρηματ. π.	=ρημαϊκά παράγωγα*	τοπογρ.	=τοπογραφία,-ικός
ωνομαστ.	=ωνομαστική	ρητορ.	=ρητορικός,-ικός	τουρκ.	=τουρκική,-ικός
δρ.	=δρος	ρίζ.	=ρίζα	τροπ.	=τροπικός,-ώς
δρθότ.	=δρθότερον,-ος	σ.	=σάλις	Τυπικ.	=Τυπικόν Μοναστηρίων
δριστ.	=δριστική	σανσκρ.	=σανσκριτικός	ύπερθ.	=ύπερθετικόν,-ώς
δρικτολ.	=δρικτολογία,-ικός	σατυρ.	=σατυρικός,-ικός	ύποθετ.	=ύποθετικός
ούδ.	=ούδέτερον	σημτ.	=σημασία	ύποκ.	=ύποκειμενον
ούσ	=ούσισστικό	σκώλ.	=σκώλιον	ύποκειμ.	=ύποκειμενικός,-ώς
π.	=παρά	σλαβ.	=σλαβική,-ικός	ύποκορ.	=ύποκοριστικόν,-ώς
παθ.	=παθητικός,-ικός	σπαν.	=σπάνιος,-ως	ύποστ.	=ύποστακτική
Πάπ.	=Πάπυροι	στερ.	=στερητικόν	φαρμακ.	=φαρμακολογία,-ικός
παράγ.	=παράγωγον,-α	στρ.	=στροφή	φαρμακευτ.	=φαρμακευτικός,-όν
παραδ.	=παραδεδίξαι,-ετικός	στρατ.	=στρατιωτικός,-ώς	φιλοσ.	=φιλοσοφία,-ικός
παρακ.	=παρακαίμενος	συγγ.	=συγγενικός,-ώς	φρ.	=φράσις
παράλλ.	=παράλληλος,-ον	συγκ.	=συγκοπή	φυσ.	=φυσικός,-ώς
παρτα.	=παρτατικός	συγκεκ.	=συγκεκομμένος,-ως	χειρόγρ.	=χειρόγραφον,-α
παρερμ.	=παρερμηνεία	συγκρ.	=συγκριτικός,-ικός	χημ.	=χημεία,-ικός
παρισ.	=παρισινός	σύλλ.	=σύνληψη	χρ.	=χρησις
παροιμ.	=παροιμία	Συναξ.	=Συναξαριον,-ιστής	χρον.	=χρόνος
περίφρ.	=περίφρασις,-ικός	σύνδ.	=σύνδεσμος	χρησμι.	=χρησμός
περσ.	=περσική,-ός	συνεκδ.	=συνεκδοχική,-ικός	χρονογρ.	=χρονογραφία,-φος,-οι
πθ.	=πθανός,-ώς	συνεκφ.	=συνεκφορά	ψ.	=Ψευδο-
πλάγ.	=πλάγιος	συνήθ.	=συνήθης,-ως	ψήφ.	=ψηφισμα
πληθ.	=πληθυντικός	συνήθ.	=συνήθης,-ως	ώσ.	=ώσαύτως
ποι.	=ποιητικός,-ικός	συνηρ.	=συνηρημένος		
πρτγμ.	=πρτγμα,-ατα	συνθ.	=σύνθεσις, συνθετικός		

* Τά ρηματ. π. τίθενται εν τέλει του έρμηνεύματος υπό ίδιον άριθμόν πρός εύχρησιαν τής άναζητήσεως.
Αί λοιποί εν τῷ κεντρῷ συντητημέναις λέξις εἶναι εὐδιάγνωστοι.

ἐκ τῶν ἀνθέων σακχαροῦχος χυμός· 5) ἐπὶ τοῦ κεκρυφάλου, ἀρωματικῶν, εὐώδους τῆς μύρου· Νόσσ. ΑΠ 6,275 δαιδάλεος τὸ γάρ ἐστι καὶ ἀδῶ τὸ νεκτάρως δαιδαι· 6) μῦθ. ἐπὶ φῶδης· Πίνδ. Ο.77 καὶ ἐν νεκτάρ χυτῶν, Μοισῶν δόσαν, Ἀντίρ. Σ.ιδ. ΑΠ7,29 ὡς σὺ μελισσῶν ἀνεκρούου νεκτάρ ἐναρμόνιον, Μελέαγρ. ΑΠ 4,1,36 τὸ μὲν γλυκὸ κεινὸ μείλιμα νεκτάρως· 7) ἐπὶ καλλῆς σμυ. τὸ ἀνώτατον ὄριον, τὸ ζενιβ· Ἀνών.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. τῆς ἠδονῆς τὸ νεκτάρ ὁφεί γούν ὄφει.

νεκτάριας ἴσα κρᾶσιγιγ.
νεκτάριας -ἑα-ων [νεκτάρη, ἰων. θηλ. -ἑη, π. Ὀμ. ἐπὶ ἐνδομῶτων, ὁ εὐωδιαζών ὡς νεκτάρ, ὁ εὐώδης, ὁ βεῖος, ὁ λαμπρὸς, ὁ ἔξαρος· ἴσα. ἠδῶς, εὐώδης, βεῖος· ἴλγ.385 χεῖρὶ δᾶ νεκτάρειου δᾶ ἐν τῶν ἐπιναεῖ λαβοῦσα, αὐτ.Σ.25 νεκτάρῳ δᾶ ἐν τῶν ἐπιναεῖ ἀμφίζανε τέφρῃ, Διοσκ. Ἐπιγρ. ΑΠ5,56,2· 2) ὁ ἐκ νεκτάρως, οἴνου· Πίνδ.ιδ.615ι,37 νεκτάριας σπονδαίσην, Ἀπολλ.Ρ.3,532 ἄλοιθῳ νεκτάρῳ φαίδρυνετ' ἐπὶ χρῶα, Μάρκ. Ἀργ. ΑΠ6,248 κασινητὴ νεκτάρῳ κῶλικος, Ἐπιγρ. Βρομίου νεκτάρῳ προπάσκει, Λοκκ. Ἐρμῶτ.60' ἢ τὸ αὐτὸ ὡς ἐπίρρ.· Ἀπολλ.Ρ.3,1009 νεκτάρων μεΐδση.

νεκτάρηθ ἴσα. ἐθμυμῶθη.
νεκτάρηθ [ἠ] νεῶτ. φυοῦ. γένος ἐντόμων ὀμνοποτῶρων ἐκ τῶν σφρηγιδῶν.
νεκτάριον [τῶ] μῦθ. κ. νεῶτ. τὸ φυτὸν ἑλένιον· Διοσκ.ιδ.28· 2) φάρμακόν τι· Γαλ.ιδ.282' ἢ ὄνομα διαφόρων κολλυρίων· Γαλ.ιδ.750'· 3) νεῶτ. βοταν. ἀδενῶδες σωματίον ἰδ. ἐπὶ τῶν ἀνθέων, ἐξ ὧν ἐκρίνεται σακχαροῦχος ὀπός, τὸ νεκτάρ.
νεκτάριας -ον Σουίθ.νεκτάριαν ἠδὲ καὶ εὐώδης.
νεκτάρηθ [ἠ] μῦθ. ἐπὶ οἴνου, ὁ παρεσκευασμένος μετὰ νεκτάρια, ἑλένιου· Διοσκ.5,66 νεκτάρηθ οἶνον, τὸν ἐκ τοῦ ἑλενίου σκευαζόμενος· Πλιν.ΦΙ14,108.

νεκτάρωθης -ους -ες μῦθ. ὁ ὄμοιος πρὸς νεκτάρ, ὁ νεκτάρωθης· Γρηγ.Νόσσ.3,1105D.
νεκτάρῶθλουτος -ον μῦθ. ὁ βλάζων, ὁ ἀναβλῶν, ποῦ ἀναβράσει νεκτάρ· Φιλῆς,ιδ.21δ νεκτάρῶθλουτος ὄρσος.
νεκτάρῶθλουτος -ον μον. ὁ ἀναβλῶζων νεκτάρ, ὁ νεκτάρῶθλουτος· ἴω.Διακ. ἐν Κῶδ.Παρ.2075.
νεκτάρῶδρυτος -ον μον. ὁ βρῦζων νεκτάρ· ἴω.Διακ. ἐν Κῶδ.Παρ.2075.
νεκτάρωθης -ους -ες Ἐπιγρ. ὁ ὄμοιος πρὸς νεκτάρ, ὁ νεκτάρωθης.
νεκτάρωσταγῆς -ους -ές [στάζω] ὁ στάζων, σταλάζων νεκτάρ· Αἰσχ.πν.579, Ἐδδουλ.124 Θάσιον ἢ Χίον λαδῶν ἢ Λέσθιον γρόντα νεκτάρωσταγῆ, Ἀθῆν.ιδ.300 ἠδισταθαί.. ἀνοσμήτῃ καὶ πένον νεκτάρωσταγῆι.

νεκτάρουθιν ἴσα. ἐλαφρίζουσιν.
νεκτάρωφῶρος [ἠ] νεῶτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν βαφνιδῶν.
νεκτάρῶμος -ον μον. ὁ ἔχων χυμὸν νεκτάρως· ΚΜανασσ.Χρον.190 νεκτάρῶμος ὀπῶρα.
νεκτάρωθης -ους -ες μον. ὁ ὄμοιος πρὸς νεκτάρ, ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ νεκτάρως· Γεωμ.5,2,10, Νικήτ.Ἐὺγ.4,123 γλυκίος ἠδὲ νεκτάρωθης.
νεκῶα [ἠ] κ. νεκῶα βλλ.· Εὐστ.Ὀδ.1670,23 πραγματεία λέγουσα τὰ κατὰ νεκῶας.
νεκῶαγῶγῆ [ἠ] πάπ. ἡ νεκρομαντεία βλλ.
νεκῶαγῶγός -ον Ἐπιγρ. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ νεκρογῶγος, ψυχροπομπός· θεῶν τὸν νεκρογῶγόν.

νεκῶαμῆτος -ον νεκῶα, ἀναβαίνει ἐπ. ἐπὶ τοῦ πλοῖου τοῦ Χάρωνος, ὁ ἐφ' οὗ ἐπέβησαν, ἐπάτησαν οἱ νεκροί· Ἐπ.π.Παυσι.10,28,2 ἐνθ' ἦτοι νεῶα μὲν νεκῶαμῆτον, ἦν δ' . . πορθμῆς ἤγε Χάρων.
νεκῶας -ἰός [ἠ] ἴσα. ἡ νεκῶα βλλ.
νεκῶαμῆτος -ον [ἠ] Ἐπιγρ., πάπ. τὸ πνεῦμα, ἡ ψυχή τοῦ νεκροῦ.

νεκῶαδῶλος [ἠ] [νεκῶα] κ. νεκῶαδῶλλος ἡ τελευταία μεταρροφία τοῦ μεταξοσκόλληκος καθ' ἣν ὀμοιάζει πρὸς νεκρῶν, ἡ χρυσαλλίς· Ἀριστ.Ζι.55β,12 γίνεταί τὸ πρῶτον μὲν μεταβαλόντος τοῦ σκόλληκος κῆρυθι, ἔπειτα βομβύλιος ἐκ δὲ τούτου νεκῶαδῶλος, Ἀθῆν.β.352P, Κλήμ. Ἀλ.Παίδ.2,234 βομβύλιον, οἱ δὲ νεκῶαδῶλον αὐτὸν καλοῦσιν.
νεκῶαγῶδ -ον [ἠ] μῦθ. ὁ ἄγων τὰς φυακὰς τῶν νεκρῶν, ὁ νεκρογῶγός· Ἀρχι.ΑΠ7,68.

νεκῶαδῶν ἐπίρρ. ἐν εἰδει νεκροῦ, ὡς νεκρῶν σῶμα, λείψανον· Σχολ.Διον.Θρ. ἐν ΑΒ 941,2 ἑὸμος ἔστι καὶ τὸ νεκῶαδῶν ἀπὸ τῆς νεκῶας· Εὐφωρ.88 πάντα δὲ οἱ νεκῶαδῶν ἔλευκῶαίνοντο πρόσωπα.
νεκῶαηλόος -ον μῦθ. ὁ περὶ τῶν νεκρῶν πολεῖων, περιφερόμενος, ὁ μετὰ τῶν νεκρῶν ἀναστρεφόμενος· Μον.1,330

νεκῶα [ἠ] [νεκῶα] μῦθ. μον. κ. νεῶτ. κ. νεκῶα [εὐστ.] ἡ εἰς τοὺς νεκροὺς προσφερομένη θυσία, δι' ἣς ἐξωρίζοντο αἱ φυακῆ, ἴνα τὸ μέλλον εἴπωσιν, ἡ νεκρομαντεία· Πλούτ.ἴδ.17B αἱ περὶ τὰς νεκῶας τερατοσυρταί, Ἡρωδίων.Ἰστ.4,12,4 μάγων μάστις ἀρίστους ζητήσαντι νεκῶαί τε χρησιμῶν συμβῆναι περὶ τοῦ τέλους τοῦ βίου αὐτῶ· 2) εἶδ. ἡ ἐνδεκάτη ραφιδία τῆς Ὀδυσσεΐας, ἐν ἣ περιγράφεται ἡ μετὰ νεκρῶν συνομιλία τοῦ Ὀδυσσεῦς εἰς τὸ στόμιον τοῦ Ἄδου· Διόδ.Σ.4,39 περὶ ἣς καὶ τὸν ποιητὴν τεικεῖται κατὰ τὴν νεκῶα, Πλούτ.ἴδ.740B ὅσας ἐν νεκῶα κατανοῶμακεν' ἢ περιήρως ἐκὼν τοῦ ζωγράφου Νηκίου παριστάσα τὴν κατάβασιον τοῦ Ὀδυσσεῦς εἰς τὸ στόμιον τοῦ Ἄδου καὶ τὴν μετὰ τῶν νεκρῶν συνομιλίαν αὐτοῦ· 3) ἡ ἐπιθήδισος, ἐπιτάφιος τελετή, ἐθιμοτυπία· Λοκκ.Νηγρ.30 ἔτερον δράματος ἤπτετο τὸν ὄμφι τὴν νεκῶαί τε καὶ τὰς διαθῆκας καλινδουμένων'· 4) μῦθ. πληθὺς ἀσημάτων ἀνθρώπων, ὄχλος· Κικ. Ἀττ.9,18,2· 5) φλόμος· Κυραν.30.

νεκῶακῶς -ἠ-ὸν ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νεκόν, τὸν νεκρῶν· Κυραν.30 νεκῶακῶα μαντεία.
νεκῶαμῶς [ἠ] μῦθ. ἡ νεκρομαντεία· Μαν.4,213.
νεκῶα- πρῶτον συνθετικῶν λέξεων πινω, ταυτοσημον πρὸς τὸ νεκρο-, οἶον νεκρομαντεία, νεκρολόγος, νεκῶαδαίμων κτλ.
νεκῶαδαίμων -ονος Ἐπιγρ. ὁ θεὸς τῶν νεκρῶν.
νεκῶαλόος -ον μον. ὁ τὰ πτώμα ἢ τὰς φυακὰς τῶν νεκρῶν συλλέγων, συναθροίζων· Πρόδρ. ἐν Notices 7,257,5 νεκῶαλόος Αἰακός.
νεκῶαμαντεία μῦθ. κ. μον. ἡ διὰ τῶν νεκρῶν μαντεία, ἡ νετρομαντεία· Ἰουστ.ιδ.18, Κλήμ. Ἀλ.ιδ.69B, ἴσα· 2) ἡ ἐνδεκάτη ραφιδία τῆς Ὀδυσσεΐας, δ. νεκῶα· Ἐρμω.Προμῶν.2, Εὐστ.1670,23· 3) διάλογος τις τοῦ Λοικιανοῦ, δ. Μένιππος.
νεκῶαμαντιῶν [τῶ] ἰων. νεκρομαντιῶν τὸ μαντεῖον τῶν νεκρῶν, τὸ νεκρομαντεῖον· Ἡρ.5,927 πέφρατι γὰρ οἱ ἐς Θεσπρωτοὺς ἐπ' Ἀχέρντα ποταμὸν ἀγγέλλουσ' ἐπὶ τὸ νεκρομαντιῶν παρακατῆθηκς πέρι Ξενικῆς, Διόδ.Σ.4,22 μυθολογοῦσι δὲ τὸ μὲν παλαιὸν γεγενῆσθαι νεκρομαντεῖον πρὸς αὐτῆ, Πλούτ.Κιμδ.κατέφυγε πρὸς τὸ νεκρομαντεῖον εἰς Ἡράκλειον, Παυσ.9,30,6.
νεκῶαμαντικῶς -ἠ-ὸν ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νεκῶαμῆτον ἢ τὴν νεκρομαντεῖαν βλλ.· Εὐστ. Ὀδ.1615,4 αἱ νεκρομαντικαὶ φυγαγῆαί.

νεκῶαμαντις -εως [ἠ] μῦθ. κ. μον. ὁ νεκρομαντις βλλ.· Ζοῦδ. ὁ ἐρωτῶν τὸν νεκρῶν· Στράβ.16,2,39 παρὰ δὲ τοῖς Πέρσασι οἱ μάγοι καὶ νεκρομαντεῖα, Πτολ.Τετράδ.181, Ἀρτεμῖδ.δολδ.2,69.
νεκῶαμῶπος -ον σχολ., μον. ὁ πέμπτον τοῦ νεκροῦς, ὁ νεκροπομπός· Μαλάκ.ιδ.121,8' ἢ ὄνομα μυθικῆς κλυμῆς· Σχολ. Ὀδ.5.
νεκῶα(σ)θός -ον [σῶζω] μῦθ. ὁ σῶζων, ἐγγεῖρον τὸς νεκροῦς, ὁ ἀνακαλὸν τὸς ἀποτ.α.ὸν.

τος εις την ζωήν· Νόνι, Εύαγγ. Ίω. 12,79 νεκροσός Χριστός, αὐτ. 5,95 νεκροσός ὄφρ.

νεκροστόλος-ον μγν. ἐπὶ τοῦ Χάρωτος, ὁ διαπορθήμενος τοὺς νεκρούς διὰ τῆς Σιγῆς, ὁ νεκροστόλος· Ἀντίφ. Θεσσα. ΑΠ7,63, αὐτ. 7,530 ἢ κ. γεν. ὡς ἐπιθ. Ἐπιφ. 4,405 εἰς Ἀθήναι πέμψει νεκροστόλος Ἄισα Ἐπιφ. 2) ἐπὶ φερέτρου, ὁ φέρων τὸν νεκρὸν· Ἀντιφ. ΑΠ7,634,5.

νεκροσφάγος-ον μγν. ὁ τρώγων σώματα νεκρῶν, ὁ νεκροσφάγος, ὁ πτωματοσφάγος· Ἐπιφ. Αντ. 1,109Γ, **νεκρ** Ἡσ. ενεκρός. Λάκωνες.

νεκρός-ἄρας (ὁ) (ἢ ὄνομαστ. κ. αἰτ. π. Ὁμ., ἢ π. Σιμων. Ἀμ., Εὐρ. κ. μγν.), λακ. **νέκρ**, ὄστ. **νέκυ**, αἰτ. **νεκ**, πληθ. ὄνομαστ. **νέκυες**, γενικ. **νεκῶν**, ὄνομαστ. **νέκυος**, κ. **νεκῶσι**, αἰτ. **νέκυας** (Ἰλ. Η48, Μηναι. 1,16 Ὀδ. 7) κ. **σινθρ.** **νέκός**, **σινθῆ**, ἐπὶ πρσ., τὸ ὄψων σῶμα, ὁ νεκρός, ὁ πεθαμένος, τὸ πῶμα, τὸ λείψανον· Ἰλ. Ν 509 Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος θαλιγόχοιμον ἔχου ἐσπᾶσαι, αὐτ. Χ 386 κείται πᾶρ νήσοισι νέκυος ἐκλαυτο ἄβαστος Πάτροκλος, αὐτ. Ψ 160 οἶσι μάλιστα κηθεὸς ἐστί νέκυς, Ἡρ. 1,140 ὡς ὁ πρότερον θάπτεται ἀνδρὸς Πέροω ὁ νέκυς πρὶν ἂν ὄν' ὄρθιθος ἢ κυνὸς ἐκκυσθῆναι, Σοφ. Αντ. 26 τὸν δ' ἀθάλας θανόντα Παλιουκίους νέκυι, Εὐρ. Ὀρ. 1585, Ἄκκ. Μεσα. ΑΠ7,14 καὶ νέκυν ἀκταίη θῆκαν ὄπο σπιλάδι, Μηναι. 1,16 Ὀδ. 7 νέκυας ἐγγειρων 2) κτ. πληθ. αἰ ἐν τῷ Ἄδῃ κατοικοῦντες, τὰ πνεύματα, αἱ ψυχαί, οἱ νεκροί· Ἰλ. Ο 251 ἐγὼ γ' ἐφόμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἰδοο ἤματι τῷδ' Ἰφθαί, Ὀδ. Κ 530, αὐτ. Α 29 πολλὰ δὲ γουνομήνη νεκρῶν ἄμενηνὰ κάρηνα, αὐτ. 94 Σαφ. 68 πῆδ' ἀμάρων νεκῶν 3) ὡς ἐπιθ. μτ. τὸν Ὁμ. ὁ στερηθεὶς τῆς ζωῆς, ὁ τελευτών· Σοφ. Αντ. 1356 ἐχθρὸν ὡδ' αἰδεῖ νέκυν, Νικαρχ. ΑΠ 11,96 κίχλασι αἰ νέκυες πρβλ. Ἰλ. Ω 35.

νεκῶσια (τῶ) μγν. κ. μων. τελετὴ πρὸς τὴν τῶν νεκρῶν, ἐκτελούμενη καθ' ὅρισμα κατὰ τὴν καθεὶν ἐκαστον ἔτος ἐπὶ τῶν τῶφων καὶ καθ' ἡν προσεφέροντο ἐναγίσματα, χοαὶ κττ.· Ἀρτεμίδ. Δαλδ. 4,81 τὰ ἐν νεκωσίαις καὶ περιδείπνοις Ἰερού· πρβλ. Εὐστ. Ὀδ. 1615,2 ἐκλούμενοι τρίς ἐκάστου τῶν τῶν ἐπὶ ζήτησι ἀποθανόντων ψυχᾶς.

νεκῶσιος (ὁ) Ἐπιγρ. κρητ. ὁ ἐνδέκατος μὴν τῶν Κρητῶν, π. Ἄττ. Πισαφώνιος.

νεκροσόςος-ον μγν. κ. νεκροσόςος βλλ.· Νόνι. Δ 44,204.

νεκῶριον (τῶ) ἰβῆρα κ. νεκῶριον Ἡσ. ενεκυομαστειόν.

νεκῶτατον Ἡρ. ἐνεῶτατον, προσφατάτατον.

νέμα (τῶ) δημ. κ. γνέμα βλλ. τὸ νῆμα.

νέμα (τῶ) κ. ποι. νέμεσα αἰ ἐν Νεμέα ἁγῶνες, αὐστηβέντες ὄπο τῶν ἐπὶ ἐπὶ Θηλας κατὰ τὴν ἐκστρατείαν ἐκείνων πρὸς τὴν τῶν Ἀργεμῶρου ἢ Ὁρέλται καὶ τελευθῶσι κατὰ πᾶν δεύτερον καὶ τέτατον ἔτος ἐκάστως Ὀλυμπιάδος· Πίνδ. Ο 13,34 Νεμέα τ' ἰσὺκ ἀντίστη, Στράβ. 8,6,19 ἐν ψ καὶ τὰ Νέμεσα συντελεῖν ἔθος τοῖς Ἀργείοις, Διόδ. Σ 19,64 θεὸς τὸν τῶν Νεμῶων ἁγῶνα.

Νεμέα (ἡ) νέμεος κ. μων. κ. νεάτ. ἰων. Νεμέη κ. ἐπ. Νεμείη χώρα διασείδης μεταξὺ Ἀργῶνος καὶ Κορινθῶν· Ἡσ. ἐκόνδεσθροι τόποι· Ἡσιόδ. Θ 329 γουνοῖσιν κητέσασιν Νεμείης, Πίνδ. Ο 9,87 ται δὲ καὶ Νεμέας ἐπρασμῶτα κατὰ κῆλον, αὐτ. 7,82, Ὁμ. 3,96, Στράβ. 8,6,19, Πaus. 2,15,2 2) Νεμείης ἄνθος τὸ αἰώνιον· Χρυσ. Σι 6,5,45.

Νεμείαθ, ποι. Νεμείθε ἐκ Νεμέας Καλλ. ἀπ. 103.

νεμείαθ-α-ον, ὁ Νεμείος βλλ.· Πίνδ. Ν 2,4 Νεμείαθ ἐν πολυμήνῳ Διὸς Ἄισι, Στράβ. 8,6,19 τὰ περὶ τὸν Νεμείαθ λέοντα μεθεύμενα.

νεμείαθός-ἡ-ὄν αχόλ. ὁ νέμειος βλλ.· Σχόλ. Πίνδ. Ν 1,17.

νεμείαθός-ἡ (ἡ) ποι. θηλ. τοῦ Νεμείος βλλ.· Πίνδ. Ν 3,2 ἐν ἱερουμῶσι Νεμείαθ Ἴκεο Δωριῶτα νάσον Ἀτίνων.

νεμείαθ ἐπιγρ. μγν. ἐν Νεμέα· Κλήμ. Ἀλ. 29.

νεμείαθ (ὁ) μγν. ὁ Νεμειωνικός βλλ.· Πaus. 6,13,8 οὐδὰ Ἀργεῖοι ἐς ἄπαντας ὀνομαζοῦντο τοὺς Νεμείαθ.

Νεμείαθ (ὁ) κ. Νεμεί- (Μαξ. 102,346) ἐπίθετον τοῦ Διὸς, ὁ Νεμείος βλλ.· Μαξ. 102,346, Στέφ. Βυζ., **νεμείθ** ἐπ. ἀντὶ νέμω βλλ.· Νίκ. Ὀμπρ. 430 τὸ μιν ἰὸς δούξ ἀντὶ νέμωθον ἐπίδοσκαται ἢ π. Ὁμ. μ. ἀπαξ ἐν τῷ μέσ.· Ἰλ. Α 635 θοαί δὲ πελειάδες χρῶσαισι νεμῆθον ἸἩσ. ἐνέμενον ἀπὸ τῆς νεμείσεως).

Νεμεία (τῶ) ποι. τὰ Νέμεσα βλλ.

Νεμείαθ-α-ον ποι. ὁ Νεμείος βλλ.· Ἡσιόδ. Θ 327 Νεμείαθ τε λέοντα.

νεμείαθ (ὁ) κ. Νεμείαθ βλλ.

νέμειον (τῶ) μγν. Νεμείος βλλ. 2).

νέμειος-α-ον, ποι. νεμείαθ κ. νεμείαθ κ. νέμειος αχόλ. νεμείαθ ὁ ἀνήνων ἢ ἀνασφρόμενος εἰς τὴν Νεμείαν, ὁ τῆς Νεμείας· Εὐρ. Ἡρ. 153 τὸν Νεμείον θῆρ. ἢ ἐπιθ. τοῦ Διὸς· Ὁμ. 3,96 ἐν τῷ Διὸς τῶ Νεμείου τῷ ἱερῷ, Πaus. 2,15,2 Νεμείου Διὸς ἱερά αἰρουνοῦται 2) τὸ Νεμείον ὡς ὄσα. ὁ ναὸς τοῦ Νεμείου Διὸς ἐν Λοκρίδι· Πλουτ. Ἡβ. 162D ἀπέκτειναν γὰρ αὐτὸν, περὶ τὸ Λοκρικῶν Νεμείον ἐνεδρεῦσαντες.

νεμείαν Ἡσ. ἐνουμηνίαθ πρβλ. νεμηνία.

νεμείαθ (ὁ) νεῶτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδωτέρων ἐκ τῶν φαλαινιδῶν.

Νεμειωνικός (ὁ) Ἐπιγρ., αχόλ. κ. Νεμείαθ (Πaus. 6,13,8) ὁ κίων εἰς τὰ νέμεσα, εἰς τὸν ἁγῶνα τοῦς τελευθῶνους ἐν Νεμέα καὶ λαμβάνων ὡς βραβεῖον στέφανον ἐκ δρυὸς· Σχόλ. Πίνδ. Ν 7,118.

Νέμεος-α-ον ἄ. Νεμείος βλλ.· Ἐσκόρ. 2,5,69 κὸλην αὐλιν ἔχοντα Διὸς Νεμείου παρ' ἄλλοις.

νεμείφιλος (ὁ) νεῶτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λεπιδωτέρων ἐκ τῶν φαλαινιδῶν.

νεμείασι (τῶ) ἐορτὴ τῆς Νεμείσεως, τελουμένη πρὸς τὴν τῶν νεκρῶν· Δημ. 1031 εἰσαγενοσῆσι τῆς γυναικὸς εἰς τὰ νέμείασι τῷ πατρὶ μόνῳ ἀργυρίῳ ἰδ.γρ. νεμείασι.

νεμείαθ (τῶ) μγν. κ. μων. κ. νεμείαθ τὸ ἱερόν, ὁ ναὸς τῆς Νεμείσεως· Θεόγλωστ. Καν. 129,20. **νεμείαθ**-α-ον (νεμείαθ) ὁ ἀργίλος, ὁ ἀγανακτῶν· Νόνι. Εὐαγγ. Ίω. 4,48 2) ἐνεργ. ὁ διεγείρων ἀγανάκτηση· αὐτ. 18,110 νεμείαθ μων. αὐτ. 15,93 ἀλιτρώση νεμείαθ.

νεμείαθ (ὁ) (νεμείαθ) μων. ὁ δικαῖον ἀγανάκτησην ἀισθανόμενος· Εὐστ. Ἰλ. Α 648.

νεμείαθ-ἡ-ὄν ὁ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῷ παρ' ἀξίαν εὐχίγη τινὸς ἀντιθ. φθονερός, ἐπιχοριεκάκος· Ἀριστ. ἩΝικ. 108b,3 ὁ μὲν γὰρ νεμείαθ κλυεταί ἐπὶ τοῖς ἀναξίωξις εὐ πράττωσι, ὁ δὲ φθονερός ὑπερβάλλων τοῦτον ἐπὶ πᾶσι λυεταί, αὐτ. Πητ. 1387b,4 ὁ μὲν ὁ ἀξιοσύνε αὐτοῦ αὐτὸς ὄν ἐτέρους μὴ ἀξιοσύνε, νεμείαθ κ. τούτοις καὶ τούτων 2) Ζουίδ. ενεμείαθ κ. μων. κ. νεμείαθ.

νεμείαθ (ὁ) ἐπιγρ. μων. κατὰ τρόπον νεμείαθ κ. βλλ.· Εὐστ. Πων. 114,40.

νεμείαθ-ἡ-ὄν (νεμείαθ), ἐπ. νεμείαθ (Ἰλ. Γ 410), ὄψρ. νεμείαθ (Ἐσκόρ. 1,101) ὁ προκλῶν ἀγανάκτησην, ὄργην καὶ ὁ ἄξιος τούτου, ἀξιοκατάκρητος· Ἰλ. Γ 410 νεμείαθ δὲ κεν εἰσι ἴσαξ, νεμείαθ δ' ἂν εἴη τοσὸν γαί, Πλάτ. Νόμ. 943B φεδοὺς δὲ αἰδοὶ καὶ δικῆ νεμείαθ κατὰ φύσιν, Ἀριστ. Πητ. 1387a,32 ἐάν ὄν ἀγαθὸς ὄν μὴ τοῦ ἀρμόττοντος τυχάν, νεμείαθ ἢ κ. κτφ. μτ. ἀπαρφ.· Ἰλ. 523 πρὶν δ' οὐ τὴ νεμείαθ ἰσθον κεχολῶσθαι, Ὀδ. Χ 59, Σοφ. Φιλ. 1193 οἴτοι νεμείαθ.

τόν ἀλόοντα χειμῆρ' ἴωφ' αὐτὸν παρὰ νουν θρα-
 σίῃ 2) ὁ ἀνταποδοκός: Πλάτ. Ἀγ. 22 ἐλαθε
 δὲ πρᾶγμα νεμεσίων, αὐτ. Πουλι. 38 πάθος νεμε-
 σίων ὑπὸ φιλοτιμίας ἐλαθε, αὐτ. 42' 3) ὁ δῆος
 ἀνταποδόσεως, ἀνταμοιβῆς: Νικόλ. Δαμ. 68, 9'
 4) ἐνεργ. ὁ οὐ τὴν ἀγανάκτησιν πρέπει νὰ φο-
 βῆται πρὸς, ὁ φοβερός: Ἰλ. Α 649 αἰδοῦρος νεμεσι-
 τός, ὁ με πρόθεσι λυθεῖσθαι, αἰδοῦρος. ἰοί Κύπρι
 νεμεσαστά [σολύ. «ἐστὶ μέμφεως, ἀπεχθῆς»].

νεμεσιῶς ἐπίρρ. μαν. κατά τρόπον νεμεσι-
 τῶν, ἀξιοκατάκρινον: Μετοχ. Θ 123.

νεμεία (ἰά), ὁ γρ. νεμεσία βλλ.

νεμεσιζομαι (νέμεσις) ἐπ. κ. μαν. ἀποθ. ἐν χρ. μ.
 κτ. ἐνεστ. κ. παρ. αὐτ. ὁ γρ. προσ. ὀργίζομαι
 κατὰ πινος, ἀγανακτῶ: Ἰλ. Θ 407 Ἥρῃ δ' οὐ τι
 τόσον νεμεσιζομαι, Ὀδ. Β 239' || ὁ μ. ὑτ. ὁ γρ.
 προσ. κ. αἰτ. πράγμ.: Ἰλ. Ε 757 οὐ νεμεσιζῆ Ἄρῃ
 τὰδε καρτερὰ ἔργα; || μ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.: Ἰλ.
 Β 296 οὐ νεμεσιζομ' Ἀχαιοὺς ἀσχαλάν' || κ.
 ἐνεργ. μ. π. Σουῖδ. «νεμεσιζει μέμφεται»
 2) ὑτ. αἰτ. αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι:
 Ὀδ. Α 263 ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσιζομε αἰὲν ἐόντας
 Τζέτ. Ἰλ. Β 2 τούς δὲ Αἰγύπτιον αὐτὸν εἰρηκτόα
 οὐ νεμεσιζομαι; || ὁ μ. ὑτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.: Ἰλ.
 Π 254 νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ Πάτροκλον. . . μέλ-
 ηθῆρα γενέσθαι.

νεμεσιον (ἰ) ὀ μγν. τὸ ὄκιμοιεδές: Ψδίοσκ. 4, 28.
νέμεσις-εως (ἡ) [νέμη] κ. νεψί, ἐπ. ὁ γρ. νεμέ-
 σι, ἀπονομή τοῦ πρηνότος ἐναντίον κακοῦ, ἀγα-
 νάκτησις δι' ἀδικίαν, διὰ κακῆν πρᾶξιν, κατάκρι-
 σις, μέμφις ἐλλογος κτ. Ἀριστλ. ἸΗΝικ. 1108α, 35
 ἀγανάκτησις ἐπὶ τοῖς ἀναξίως εὐ πράττουσιν,
 ἀρετὴ οὖσα ἐν μεσότητι μεταξὺ τοῦ φόβου καὶ
 τῆς ἐπιχειρητικίας, αὐτ. ἰβητ. ἡ νέμεσις, λύπη
 ἐπὶ τῷ φαινόμενῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν: Ἰλ. Ζ 235
 οὐ τοὶ ἐγὼ Τρώων τόσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσι
 ἤμην ἐν θαλάμῳ, Ὀδ. Β 136 νέμεσις δὲ καὶ ἐξ ἀν-
 θρώπων ἔσεται ἰσοῦ κόμου τὴν κατηγορία θύ-
 χω; || δυσμείνια, ἔχθρα: Αἰσχ. Ἐπ. 235 τίς τὰδε
 νέμεσις στυγεῖ; 2) ὁ θ. ἀπὸ θεοῦ ἡ θεῶν, ὄρ-
 γή ἢ μα κατὰδρομή κατὰ πινος διὰ κακίαν
 αὐτοῦ ἡ ἀναξιοτήτα ἡ ἀπρέπεια, ὁλον δι' ἀσε-
 βειαν, ἀδικίαν, ὑπερφορσύνην, ἀλαζονείαν κτ.:
 Ἡρ. 1, 34 μετὰ δὲ Σίλωνα οὐχόμορον ἔλαδεν ἐκ
 θεοῦ νέμεσις μεγάλη Κροῖσον, Σοφ. Φιλ. 518 τὰν
 θεῶν νέμεσιν ἐκφυγάν; || γενικτ. θεῶν τιμω-
 ρία, ποιητ.: αὐτ. Ἡλ. 1467 εἰ δ' ἐπιστὶ νέμεσις, οὐ
 λέγω, αὐτ. ΟΚ 1753' || νεψί, ἡ ἄνωθεν τιμωρὸς
 δύναμις ἡ πλήττουσα τὸν ἀδικούντα, ἡ θεία δίκη;
 3) ἡ ἐκ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένη τιμὴ ποιητὴ διὰ
 κακούργιαν αὐτοῦ, ἡ ποινικὴ δίωξις καὶ κατα-
 δίκη: Αἰλ. ΠΙ 6, 10 μετῆλθεν αὐτὸν ἡ ἐκ τοῦ νό-
 μου νέμεσις; 4) ἐπὶ ἄνθρωπ. ὁ ἐκ τοῦ νόμου ἡ
 τοῦ ἠθικοῦ κανόνος φόδος, ἀποστραφή τῆς κα-
 κουργίας, ἡτοι παρανόμου ἡ ἀνηθικοῦ ἐνεργείας:
 Ἰλ. Ν 182 ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέ-
 μεσιν; 5) μ. ἀπαρφ. ἐν φρ. ὀρητικῶς οὐ νέ-
 μεσις πράττειν - φιλεῖν - ἀείδειν κ.ά. δὲν εἶναι
 ἀξιοκατάκρινον τὸ ν. . . : Ἰλ. Ε 80 οὐ γὰρ τι νέ-
 μεσις φυγεῖν κακόν, Ὀδ. Α 350 τούτῳ δ' οὐ
 νέμεσις Δαναῶν κακόν οἶτον αἰδεῖν' ὄμ. κ. μ.
 ὁ γρ. κ. ἀπαρφ.: Ἰλ. Γ 156 οὐ νέμεσις Τρώας καὶ
 ἰδενήμιας Ἀχαιοὺς τοιῆδε ἀμφὶ γυναικί . . . πα-
 σχειν; 6) κ. ἐν προσωποποιήσε κτ. Ἡσιόδ. Βυ-
 γάτηρ τῆς Νυκτὸς [Θ 223], συνήθεος σναπαι. μετὰ
 τῆς Αἰδοῦς, ἡ θεία δίκη, ἡ θεϊκὴ ὄργη: Ἡολοδ.
 Ἐργ. 198 ἴπον προλιπόντ' ἀνθραπιότα Αἰδῶς· καὶ
 Νέμεσις; 7) ὁ μ. θεὰ ἰσοσταθμίζουσα τὸ δίκαι-
 ον, αἰρουσα τὴν ὑπερβολήν, κολλώουσα τὴν ἐκ
 μεγάλης εὐτυχίας ἀλαζονείαν: Πινδ. Π 10, 44 φυγόν-
 τες ὀπερδίκον Νέμεσιν, Σοφ. Ἠλ. 792' 6) ἀστρολ.
 ὄν. τοῦ ἐβδομοῦ κλήρου [τοῦ Κρόνου]: Παύλ.

'Αλ. 3. Ρήτ. ἐν Κατ. Ἀστρ. Κ. 1, 160' 9) π. πωθαγ.
 ὄν. τὸ ἀριθ. 5: Θεολ. Ἀριθ. 31.
νεμεσιότης ἰοί ὀ μγν. λίθος τῆς ἔχων μαγικὰς ἰδιό-
 τητος: Κυραν 30.
νέμεσις-εως (ἡ) ἐπ. ἀντὶ νέμεσις βλλ.
νεμεσισητός-ἡ-ὄν ἐπ. ἀντὶ νεμεσιότης βλλ.
νεμεσιση-ᾶω, ἐπ. γ' ἐν νεμεσιῶς [Ἡσιόδ. Ἐργ. 756]
 κ. β. ἐν προσ. νεμεσία [Ὀδ. Ψ 219], παρ. ἀν. ἐνε-
 μέσιον [Πλούτ. Σολ. 6] κ. ἐπ. ἐνεμέσια [Ἰλ. Ν 16] κ.
 θαμιστ. γ' ἐν νεμεσιόσσει [Ἰλ. Α 543], μέλλ. νεμεσιήσω
 Ἄριστλ. Ρητ. 1387α, 12] κ. μέσ. νεμεσιήσομαι [Ἰλ. Κ
 129], ἀδρ. ἐνεμεσιήσα (ἀμ. 1123) κ. ποι. νεμεσιόσα
 [Ὀδ. Φ 285] κ. δωρ. νεμεσιόσα [Πινδ. 1, 3] ν μέσ
 ἐπ. ἐν ἐοκτ. γ' ἐν νεμεσιήσοιτο [Ὀδ. Α 228] κ. παθ.
 ἐνεμεσιήσθην [Πλούτ. Κατ. Νεωτ. 38], ἐπ. γ' ἐν νε-
 μεσιήθη [Ὀδ. Α 119] κ. γ' πληθ. νεμεσιήσθη Ἰλ. Β
 223], π. Ὀμ. συνήθ. ἐπὶ τῶν θεῶν, ἀγανακτῶ δικ-
 αίως κατὰ πινος, ὀργίζομαι ἐπὶ τῷ παρ' ἀξίαν
 εὐτυχίᾳ ἡ δυστυχίᾳ, κτ. ἐπέκτ. φθῶν, ἡλιθῶς: Ἰλ.
 Ο 198 νέμεσιση δὲ πότνια Ἥρῃ, Ἡσιόδ. Ἐργ. 741
 τὸ δὲ θεοὶ νεμεσιῶν καὶ ἄλλα δῶκαν ὀπίσσω
 || κ. ἀπολ. ἐπὶ ἀνθρώπων: Ἰλ. Κ 145 μη νέμεσι
 || μ. ὁ γρ. προσ. ἡ πράγμ. ὀρκεῖται κατὰ πινος
 ἡ πρὸς τι: Ἰλ. Ο 53 μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσιή-
 θεσομεν ἡμεῖς, Πλάτ. Νομ. 927 Β νεμεσιῶσι τε μά-
 λιστα αὐ τοῖς εἰς ὄρφανά καὶ ἔρημα ὑβρίζουσι
 || κ. μ. ὑτ. ἡ μ. τὸ χρο. προτ.: Ἰλ. Δ 413 οὐ νε-
 μεσιῶ Ἀγαμέμνονι . . ὀτρύνοντι, Πλάτ. Μιν. 319 Α
 νεμεσιῶ ὁ θεός, ἔστιν . . || μ. ὁ γρ. προσ. κ.
 αἰτ. πράγμ.: Ὀδ. Φ 213 μὴ νῦν μοι τὰδε χῶσο μη-
 δὲ νέμεσις; πρᾶλ. Ἡσιόδ. Ἐργ. 756 θεοὶ καὶ
 τὸ νεμεσιῶ, Ἀριστλ. Ρητ. 1384β, 4' || μ. ὁ γρ.
 προσ. κ. γενικ. πράγμ.: Αουκ. Σκόθ. 9 καὶ πρὸς
 Χαρίτων μη νεμεσιήστέ μοι τῆς εἰκόνας, εἰ βα-
 σιλικῶ ἄνδρι ἐμῶτον εἴκασα κ. παθ.: Πλούτ.
 Κατ. Νεωτ. 38 παρῶδειγμα τοῖς ἄλλοις ἀκριβείας
 ἐξενεγκέσθαι φιλοτιμώμενος ἐνεμεσιήθη; || κ.
 μέσ. ὄψ. ἐνεργ. μ. ὁ γρ. προσ. ἡ μ. ὑτ. ἡ μ. ἀ-
 παρφ. ὁ μ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. καταλαμβάνουμαι ὑπὸ
 ἀγανάκτησεως, ἀγανακτῶ: Ἰλ. Κ 115 ἐπὶ μοι νε-
 μεσιήσαι, οὐδ' ἐπικεῖσθαι, Ὀδ. Α 228 νεμεσιήσαι-
 τὸ κεν . . ὀρών, αὐτ. Δ 195 νεμεσιώμαι γε μὴ
 οὐδὲν κλείειν, αὐτ. Σ 227 ὅ σ νεμεσιώσασθαι κε-
 χολώσθαι; || κ. μ. αἰτ. πράγμ.: Ὀδ. Ε 284 νε-
 μεσιόσασθαι κακὰ ἔργα ἰσθάναι κτὲ ἐπὶ τοῖς κακοῖς
 ἔργοις, κτ. ἄ τιμωρὲ τὸ κακὸ ἔργον; 2) ἐπὶ
 τῆς τύχης φθῶν, ἡλιθῶς: Ἰώσ. ΠΙ 1, 221 τὰς ἐ-
 πράγιας ἡ τύχη τοῖς ἐνεμέσασε; κ. παθ.: αὐτ. 6, 16
 εἰ νεμεσιήσθην τῆς ἐπιβολῆς; 3) μέσ. θεωρῶ
 τὸ κακόν, ἀπρέπεις, ἀποστρέφουμαι, αἰδοῦμαι: Ὀδ.
 Δ 158 νεμεσιόσασθ' ἐνὶ θυμῷ . . ἐπισβολίας
 ἀναφαίνειν; || αἰσχύνομαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέ-
 φουμαι: Ἰλ. Ο 103 πᾶσιν δὲ νεμεσιήσομαι μετῆ-
 ἄδα, Ὀδ. Β 64' 4) ρηματ. π. νεμεσιήσομαι, νεμε-
 σιότης, νεμεσιότης, νεμεσιότης, νεμεσιότης.
νεμεσιω-φροσιῖοι ὁ ἀπονομήν τὸ δίκαιον, ὁ κρι-
 τῆς, τιμωρὸς ἐκδικητής: Αἰσχ. Ἐπ. 485 τῶς νιν
 Ζεὺς νεμεσιωρ εἰδίδει καταΐων.
νεμητιός (ἰ) ἐπίθ. τοῦ δῶδ: Ἀρχύτ. Π. Στοβ. 4, 1, 138.
νέμησις-εως (ἡ) [νέμη] ἰων. γενικ. κ. -ιος ἡ διαμοί-
 ρασις ἡ διανομή: Πολυδ. 8, 135 ἐνέμησις οὐσίας,
 διαίρεσις, διακλήρωσις: Ἰσαί. 9, 17 διαφορὰς τι-
 νος αὐτοῖς γεννησάμενης ἐν τῷ νεμησί τοῦ χω-
 ρίου, Ἰωσ. Αἰ 17, 11 ν- βασιλείας, Ἡλιόδ. Αἰ. 1, 19
 χρημάτων νέμησις; 2) Ἐπιγρ. ἡ περιχρῆ, τὸ
 ἔδαφος: ἡ νέμησις τῆς Μουσικίας; 3) ἡ διδασί-
 σις, ἐξάπλωσις, ἐπέκτασις: Ἀρετ. Οἶ. Νούσ. 1, 9
 ἐς τὴν ἐπίστασιν τῆς νέμησις.
νεμητής (ἰ) [νέμη] ὀ μγν. βηλ. νεμητήρις ὁ νε-
 μέτωρ βλλ., ὁ ἐκδικητής: Πολυδ. 8, 136 τοῖ μερι-
 σται; 2) Σουῖδ. «ἰουμένηται . . οἱ νεμηταί, 6
 ἐπ. βραθεύοιαι».

νεμτός ἡ-όν (νέμω) Ἑπιγρ. πθ. ὁ διαπρεβείς, διανεμηθείς, διαμοιραωθείς· οἶδε ἐνίκων τὸν νεμτὸν ἀγῶνα Ὀρμολιῶων.

νεμψηρία (ή) Ἑπιγρ. θηλ. τὸ νεμψητὴ βλά. ἡ ἀπονεμῶσα τὸ δικαίον, ἡ ἐκδιμήγρια.

νεμψηρία (ή) Ἑπιγρ. ἡ νομψηρία.

νεμψρεθός (οἶ νεψτ. ζωολ.) γένος θηλαστικῶν ἐκ τῶν κοιλιοκέρων.

νέμος-εας (τὸ) τόπος ἐπιτήδειος εἰς νομήν, βοσκήν, ὄσους, ἄσους· Ἡσ. ἐσύνδενδρος τόπος καὶ νομήν ἔχω, νόσος· Ἰλ.Λ 480 ἀπονεμῶμαι ἐν θέσσει ἐν οὐρεσί· δαρδάπτουσι ἐν νέμει, Σοφ.Α1.413 νέμος ἐπάκτιον [χολύ. ἐπάκτιον ἄσους], Ἄλκ. Μεσα.ΑΠ7,55· 2) Ἡσ. ἐτὸ γυνοικεῖον αἰδοῖον· 3) Ἡσ. ἐτὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κοῖλον.

νέμος κ. μον. κ. νεώτ., μῆλλ. νεμῶ [Σοφ.Α1.513] κ. νεμῶσω Ἰλ.ῶγ.2,231 κ. μέσ, νεμοῖσσι [Σοφ.Α1.64] κ. ἰον. νεμῶσαι ἰόν. συνθ.· Ἡρ.1,731 κ. νεμῶσμαι [Ἰων. Ἀκ.8,71, Πλάτ.Κρατ.141 κ. παθ. νεμῶσσομαι] [Πλούτ. Αγ.141, ἀόρ. ἐνεμῶ κ. ἐπ. νεμῶ] Ἰλ.Γ 274 κ. μέσ. ἐνεμῶμαι [Σοφ.8,21] κ. ἐνεμῶσμαι [Κλέαρχ.10, ὄγρ.], παθ. ἐνεμῶθην [Πλάτ.Νόμ.849c, Δημ.956], παρὰκ. νεμῶμαι ἰόν. συνθ. δια-, Ξεν.Κ Π4,545], μέσ. νεμῶμαι [Πλάτ.Παρμ.144D, Δημ. 1491, κ. Ὀμ. συνθ. ἐπὶ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, διαμενέω, μοιραῶ· Ἰλ.1217 ἀτὰρ κρέα νεμῶμαι Ἀχιλλεύς, Ὀδ.Η179 κριτήρα κερασσόμενος μέθω νεμῶν πᾶσιν ἀνά μέγαρον, οἱ δ' ἦδη μοιρας τε νέμον κερῶντό τε ὀλον, Ἑπιγρ. οἱ γενομῶι νεμῶνται τὴν γῆν] ἢ κ. γεν. ἐπὶ πάσης διανομῆς, Ἰδ. τῆς παρὰ τῶν θεῶν· Ὀδ.Σ 188 Ζεὺς . . νέμει δάδων . . ἀνθρώποισιν, Πλάτ.Σ14,52 Ζεὺς τὸ τε καὶ τὰ νέμει, Ἡρ.δ,11 θεῶν τὰ ἴσα νεμῶνται, Αἰσχ.Ἰκ.403 Ζεὺς νέμων σκότους ἀδικα μὲν κακοῖς, ὅσα δ' ἐνόμοιο, Σοφ.Ἠλ.176 ὡ τὸν ὑπερλίτῃ χόλον νέμωσσι, Μηναι.11,3 Θεοτ. νέμοις πασι τοῖς ὑμνηταῖς· κ. παθ.· Ξεν.Ἀν.7,3,21 κρέων μοσθὶ νεμηνέμενον, Πλάτ.Παρμ.144D πλεῖστα μέσθι ἡ οὐσία νεμηνέμεν· 2) κ. μτ. αἰτ. κ. διατ. ἐπὶ πρῶτ., ἀπονεμῶμι τὴ εἰς τὸν, διζῶ, προσεγῶ· Ἡρ.1,302 Ἰόλκω μὲν δὲ εὐδαμονίαν δευτερεῖα ἐνεμει γούτοισι, Αἰσχ.Εὐμ.624 τὸν πατρός φόνον πράξαντα μητροῦς μηδῶσο τιμὰς νέμειν, αὐτ. Πρ.291, πύτ.Φιλ.1062 τὸ σὸν γέρας τιμῆν ἐμοὶ νέμει, Εὐρ.Εκ.868, Ἀριστφ.Ὀρν.384 κέμοι δει νέμειν ὄμας χάριν, Θουκ.3,48 μῆτε οἰκτω πλεον νέμει, μῆτε ἐπιεικείη, Πλάτ.Νόμ.696Α· ἢ εἰδ. ἐπὶ δικαστῶν προσδοριζόντων ποινήν· αὐτ.863Δ τὸν τοιοῦτον νεμὶ νομοθέτη κολαστήν τῶν ἀμαρτημάτων θάνατον . . νέμειν, Γαλ.δ,753· ἢ κ. μτ. ὁμοφρ.· Σοφ.Α1.1201 νέμειν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν ἢ κ. παθ. ἀπονεμῶμαι· Ἡρ.9,7,α καὶ τὸ μὲν ἀπ' ἡμῶν οὕτω ἀκίθδηλον ἐόν νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας· 3) κατανέμω· Ἑπιγρ. νεμῶμαι πινὰς ἐκ τῆς φυλαῆς δεκάχα· κ. παθ.· Ἀριστλ.Ἀθ.8,3 ἐκ τῆς φυλαῆς ἐκάστας νεμηνέμενοι τριπτόεις τρεῖς· 4) κ. νεώτ. μέσ. συνθ. ἐπὶ κτηματικῆς περιουσίας, ἔχω καὶ κατέχω τὴ ὥς μεριδίον μου, κατέχω καὶ κορονοῦμαι, ἀποκαρβῶμαι τὸ ὠφέλημα ἐκ τινος· Ἰλ.Μ 313 γέμενος νεμῶμεσθα μέγα, Ὀδ.Υ 336 πατρός πάντα νέμεισθαί, Ἡσιόδ.Ἐργ. 119 οἱ δ' ἐθέλησθ' ἰσοῦσι ἐργ' ἐνέμωτο σὺν ἐσθλαῖσιν πολέεσσιν, Ἡρ.4,165 καὶ τὰλλα νεμῶμεθ' ἐπὶ κεν βουλῆ παρίσσομαι, αὐτ.7,112, Θουκ. 1,100 νεμῶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Ὀφθακ' ἐμπορίων καὶ τοῦ μετάλλου, ἀ ἐνέμωτο, Λυσ.16,10, Δημ.37 καὶ ταῦθ', ἀ νέμεισθ' ὅν ὄμεις· ἢ κ. ἀπολ.· Δημ.579 ἐμ' οἰσεθ' ὄνιν εἰσίστασιν, ὄμας δὲ νεμεισθαί, - νέμωμαι διανοῖσα κυρίου ἰσθρ. νομ· ἢ ἀπαλῶς, καρποῦμαι· Ἰλ.Σ 195 οἱ Λυκίοι τέμενος τῶν ἔρχοιν ἀλλῶν . . ὄμα νεμῶτο, Πλάτ. μέχρι τῶν νέμωμαι προσόδους, αὐτ. καθῶς καὶ οἱ

γονεῖς ἐνέμωτο· 5) συνθ. μτ. αἰτιατ. τῶν, κατεῖω, ἐνοικῶ· Ἰλ.Β 496 οἱ θ' Ὑρήν ἐνέμωτο καὶ Ἀδλίδα περήσσαν, Ὀδ.Β 167 ὁ νεμῶμεσθ' Ἰθάκην, Πίνδ.Π4,150 τοὺς ἀπορούρας ἐμετῶν τοκέων νέμει· κ. ἀπολ.· Ἡρ.4,19 οἱ δὲ νομῶδες οὗτοὶ τὸ πρὸς ἡῶν ἡμερῶν τεσσάρων καὶ δεκά ὄδων νέμονται χῶρον· 6) τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς μέσ. σμ. ἔχω, κατέχω· Πίνδ.Ο 2,12 ἔδους Ὀλύμπου νέμω, αὐτ.11,67, Ἡρ.4,191 τῆν οἱ νομῶδες νεμῶσαι, Σοφ.ΟΚ879 τάνθ' ἀρ' οὐκέτι νεμῶ πόλιν, Θουκ.5,42 ἄρκοι παλαιοὶ μῆτεδουρῶσι οἰκεῖν τὸ χωρίον ἀλλὰ κοινῇ νέμειν, Στράβ.11,13,11· ἢ κ. ἀπολ. κατέχω γῆν, κατοικῶ· Ἡρ.4,188 ἀτὰρ οἱ περὶ τὴν Τριτωνίδα λίμνην νέμονται τῆς Ἀθηνῶν μάλιστα· ἢ κ. παθ. ἐπὶ τόπων, κατοικοῦμαι· Ἡρ.7,158 τὸ τε κατ' ὄμεις τὰδε ἀπαντα ὄπα βαρβάρουσι νέμεται· ἢ κ. ἀπολ. ἐπὶ χώρας, οἰκοῦμαι, συλλοροῦμαι· Θουκ.1,5 μέχρι τοῦδε πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῶ παλαιῶ τρέφω νέμεται·

7) μέσ. ἐπὶ πόλεων, κερταῖ ἐπὶ τινος· Ἡρ.7,23 πόλεισ μὲν αὐταῖ, αἱ τὸν ἄδων νέμονται· πρβλ. αὐτ.7,123· 8) μέσ. μτφ. ἐπὶ χρόνων, διερχομαι, περνῶ· Πίνδ.Ο 2,73 ἄδακρον νέμονται αἰῶνα, αὐτ.Ν 10,56 ἄδραμ τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ εἰ νέμονται ἢ μτ. ἐπιπρ. ζῶ, διαγῶ τὸν βίον κατὰ τὴν τρόπον· Πίνδ.Π 1,55 ἄσυχθ' ἐνεμῶμεσ· 9) δικαῖκ., διευθύνω, κυβερνῶ· Πίνδ.Ο 13,27 καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων, Ἡρ.1,59 ἐπὶ τε τοῖσι κατατείσει ἐνεμει τὴν πόλιν κοσμήων καλῶς τε καὶ εὖ, Αἰσχ.Πρ.526 ὁ πάντα νέμων . . Ζεὺς, Σοφ. ΟΤ 201 ὡ τὰν πυρρόρων ἀστραπῆν κράτη νέμωι· κ. ἀπολ.· Πίνδ.Π 3,70 ὅς Συρακοσάσι νέμει βασιλεὺς πραῆς ἀστοῖς· 10) φρ. νέμω ἰσχύϊ τὴν σπαρτήκομα, πέποιθα εἰς τὴν· Αἰσχ. Ἐπ.76 ἰσχύϊ σκήπτροισι ἰσοπέαιδα νέμονται·

11) θεωρῶ τὴν ναυίαν, ἐκκαρβῶμαι πινὰ ὡς . . Σοφ.Ἠλ.150 σὴ δ' ἐγνεῶ νέμω θεῶν, αὐτ.Α1.1331 φίλον σ' ἐγὼ νέμωτο Ἀργείοων νέμωι· κ. παθ.· Σημων.5,9 οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττακίον νέμεται ἰδὲν μοι φαίνεται οἰκίας ἐρημένον· 12) ἐκλέγω, ἔχω· Ἰσοκρ.8,53 κόλως περ ἀν τούς προσετῆτας νέμωσιν, Ἀριστλ.Πολιτ.1275α,12 ἀλλὰ νέμωσιν ἀνάγκη προστάτην· κ. παθ.· Πολύδ.6,47,8 τῶν ἀθλητῶν τοὺς γὰρ μὴ νεμηνέμενος . . εἰς τὸν δὲ ἀθλητικῶς ἀγῶνας ἰτοῦς ἢ προσληθῆντας· 13) μτφ. ἀπαγγέλλω ἀπὸ χειρογράφου· Ἡσ. ἐναγνώσκω· Σοφ.ἀπ.144· 14) ἐπὶ ποίημα, ἄγω ἐπὶ νομήν, τρέφω, συντρέφω, περιποιῶμαι ζῆφα, βόσκω· Ὀδ.1,233 ἐπῆλθε βόσκων, Πλάτ.Πολ.373D χῶρον . . ἰκανῆν νέμειν τε καὶ ἀροῦν ἢ κ. μτ. αἰτ.· Ἡρ.8,137 ὁ μὲν Ἰπποῦς νέμωι, ὁ δὲ βοῦς, Εὐρ.Ρήο.551 ἦδη δὲ νέμονται κατ' ἴδων ποίμνια, Πλάτ.Κριτ.109C καθάπερ ποιμένες κτήνη πλεθρῆ νέμονται· ἢ κ. μέσ. ἐπὶ τῶν κτηνῶν, ἐξέρχομαι εἰς νομήν, τρέφωμαι ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους φρομένου χόρτου, βόσκω· Ἰλ.Ε 777, Ὀδ.Ν 407 οἱ δὲ νέμονται παρ Κόρακος πέτρῳ . . ἐσθασίαι βάλανον, Ἡρ.8,115 ἐρασῶν νεμῶμεσθα ἀρπασθῆναι ὄπα τῶν ἄνω Ὀφθίκων [τὰς Ἰπποῦς] ἢ μτ. αἰτ. τῶν· Πίνδ.Ν 3,82 κραγέταις κολοῖοι ταπεινὴ νέμονται [χωρία], Εὐρ.Ἠλ.1163 ὄρεσι τις ὡς λέαν' ὀργᾶδων δρῶσα νεμῶται ἢ κ. μτ. συστ. αἰτ. τρέφομαι ἐκ τινος, ἀποτρέφω· Ὀδ.1,449 ποῦδ' πρῶτος νέμειαι τέρην ἄνθεα ποίης μακρὰ βίβας, Ἡρ.1,78 φανέντων δὲ αὐτῶν οἱ Ἰπποὶ μενέτης τὰς νομάς νέμεισθαί, Εὐρ.Βάκχ.735, Ἀριστφ.Ὀρν. 159 νεμῶμεσθα δ' ἐν κηπίσ τὰ λευκὰ ἵσασμα· 15) μτ. αἰτ. τόπου χρόματι νερῶν νομήν, βόσκω· Ξεν.ΚΠ 3,2,20 ἐθέλοισ' ἂν ἐδῶν νέμωι ταῦτα τοὺς Ἀρμενίους [τὰ ὄρη]· κ. παθ.· Ξεν.Ἀν.6,1,7 τὸ δρος . . νέμεται εἰς καὶ βουσίην· 16) μέσ. ἐπὶ πρῶτ., ἐσθίω, τρώγω· Σοφ.Φιλ.709 οὐκ ἄλλων ἀ-

ρων τῶν νεμόμεσθ' ἀνέρες ἀληθεῖται' 17) μέσ. μτφ. ἐπὶ τοῦ πυρός, κατακόμα, καταδιδρώσκω : ἰλ.Ψ 177 ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο, Ἦρ.5,101 ἀπολαμφθέντες πάντοθεν ὥστε τὰ περίεσσα νεμοῦντο τοῦ πυρός' || ὄμ. γεν. κατατρώγω : Πλούτ.Ἦ8,165Α τὸ φεύδω... νέμεται τὴν ψυχὴν 18) διὰ τοῦ πυρός καταστρέφω, δηλ., παραδίω πλὴν εἰς τὸ πῦρ, ἐρημῶν : Ἦρ.6,33 πυρὶ δὲ καὶ ταύτας νέμιντες ἐπληων αὐτῆς ἐς τὴν Χερσόνησον' || κ. παθ. καταδιδρώσκωμαι, ἐρημῶμαι ὁπὸ τοῦ πυρός : ἰλ.Β 708 εἰ τε πυρὶ χθῶν πάσα νέμοιτο, Πλούτ. Ἄλξ.18 πυρὶ νέμεται... ἢ φάλαγξ' 19) ἀπολ. ἐπὶ κολοήθους ἔλκουσ, ἐξαπλοῦμαι, ἐκτείνωμαι : Ἦρ.3,133 Δαρκίω δὲ γυναικὶ ἐπὶ τοῦ μαστοῦ ἐμοι φύμα, μετὰ δὲ ἐκράγην ἐνέμετα πρόσω' πρὸλ. Θεόφρ.Φ1,9,9,5' || ὄμ. ἐπὶ τῆς γαγγραῖνης : Διόδ.Σ 17,103 [104] : || ὄμ. ἐπὶ τῆς ἀσθῆς : Ἀσκληπιάδ.Πρ.π.Γαλλ.12,995' || ὄμ. ἐπὶ οἰδήματός : Φιλοῦμ.17) ὄγκος νεμόμενος' 20) ρηματ. π. νομή, νόμος, νομὸς, νέμος, νέμισσις, νέμισσις.
νένα [η] μσν. ἢ τροφός : Ἐρωτόκρ.1,495 ἡ νένα δὲν ἐλόγιαζε, πῶς ἂν ἦ μῆσ σ' πόδω ὀδύνει.
νενομένην Ἦσ. ἐηροτριμένην.
νενονώ βυζ. μουσ. εἰς τὴν τριῶν πολυσυλλάδων μουσικῶν φθόγγων.
νένασμαι ποι, παθ. παρακ. τοῦ νεῖω βλλ. 2) παθ. παρακ. τοῦ νάσσω βλλ.
νενασμένως Ἦσ. ἐπὴλησμένως.
νενασμένως Ἦσ. ἐπιεικῶς.
νενή [η] [ουρκ.] ὄσμ. ἢ μῆμιπ, ἢ γαργά.
νενατάσι ἰων. γ' πλῆθ. παθ. παρακ. τοῦ νέω, ἐπιστορεῖω.
νένηκα παρακ. τοῦ νέω, κλώθω, νήθω.
νενηφάτως ἐπίρρ. μσν. νηφαλίως : Θωμ.Μ 625 νηνηφάτως καὶ ἐρηγορότως.
νενήλησ-ον μτν. ὁ ἐστερμύνοσ τοῦ νεῖ, μωρός, ἀνόητος, ἀναίσθητος, βραδύνοσ Ἦσ. ἐνεπήλος τυφλός, ἀπόληκτος, ἀνόητος : Καλλ.Δία 63 δς μᾶλα μὴ νενήλησ [σχόλ. ματαιόφρων καὶ ἐστερμύνοσ τοῦ αἰόλλειν καὶ κνεῖν τὸν νοῦν].
νενήπιτα παθ. παρακ. τοῦ νίζω βλλ.
νεναῖζει Ἦσ. «κακολογεῖ» [δ.ἀνάγν. δεναῖζει].
νέννας [ὶ] μτν. κ. μσν. ὁ θεῖος, ὁ μῆρμπος Εὔστ.971,26 ἐνέων' θεῖος, πατρός ἢ μητρός ἀδελφόν' : Πολυδ.3,16 καλεῖται δὲ καὶ νέννος παρὰ τοῖς παισιταῖς' 2) ὁ πάππος, ὁ πατήρ τοῦ πατρός ἢ τῆς μητρός : Πολυδ.3,22 πρὸλ. ἐπίγρ. π. Πλούτ.Ἦ8,1033F τὸν νένον Χρύσιππος Ἀριστοκρίων ἀνέθηκε [διόρθ. τόνει νένο].
νενοβήμενός ἰεὶκ τῆς μτν. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ νεοεύω ἐπίρρ. μσν. διὰ νόθου τρόπου, οὐχὶ γήσιως : Μαν.Παλ. ἐν Notitt.Μασ.8,359 πάντων τούτων τὴν ἱστορίαν καὶ τινὰς ἄλλας τῶν ἐν βίαι γραφῆ ἴσασι μὲν, νενοβήμενός δ' οὐδ' ὄμω.
νενομίμενός ἰεὶκ τῆς μτν. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ νομίζω ἐπίρρ. μτν. κατὰ τὸν νενομισμένον τρόπον, ὀθ. κ. κατὰ τὸ εἰωθός : Καλλίστρ.Ἐκφρ.897 ἐπεφικίσι οὐ νενομίμενός ἢ θριξ.
νενοῖσι [ὶ] Ἦσ. «εὐθήσας» πρὸλ. νενήλησ.
νενοφα παρακ. τοῦ νέφω, βλ. ἐν λ. συννέφω' Φωτ. «νένοφει» νενέφωται.
νένωμαι παθ. παρακ. τοῦ νεῖω βλλ.
νενομέθα Ἦσ. «διανοημέθα».
νένωται Ἦσ. «ἐν νῶ ἔχει».
νέζας Ἦσ. «τὰ στρώματα».
νεσ- κ. μσν. κ. νεῖω, ὄσμ. κ. νιο- πρῶτων συνθετικῶν λέξεων δηλοῦσάν ὅτι τὸ ὀπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικῶν δηλοῦσάν ὅτι τὸ ὀπὸ τοῦ δευτέρου ὀλίγω, οἷον νεοδάπτιος, νεόλαστος, νεόηκτος, νεοσφαγίς, νιοδάπτιος, νιοπάντρος, νιοφερτός κτλ. 2) προσδίω εἰς αὐτὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ

μεταγευστέρου ἢ τοῦ νεωτέρου, οἷον νεοδουδῆσιμος, νεοδραρισμός, νεοδημοκρατικός, νεολογισμός' || ὄσμ. προσδίω εἰς αὐτὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ νέου τῆς ἡλικίας, οἷον νεοφῆρα ἰσραῖνοι νέος, νεάζω).
νεοαλδήσ-οὺς-ες ὁ νεαλδής' πρὸλ. Ἦσ. ἐν λ. νεοαλδέα : ἰλ.Φ 346 [δ.γρ. νεοαρδής].
νεοαλλήσ-οὺς-ες μτν. ὁ νεωστὶ ἀλατισθείς : Διοσκ.2,71 νεοαλλήσ τυρός' πρὸλ. νεαλής [ι].
νεοαλωτῶν-ον [ἀλσχομαι] ὁ νεωστὶ ἄλουσ, συλλήφθεος : Ἦρ.9,120 οἱ τάρχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κελί-μενοι ἐπάλλοντο τε καὶ ἴσπαιρον ὄκως περ ἰχθύος νεοάλωτοι [δ.γρ. νεάλωτοι].
νεοαρδήσ-οὺς-ες [δ.βδω] ἐπ. ὁ νεωστὶ ἀρδευθείς, ὁ νεοκαταβρεγμένος, ὁ φρεσικοποιημένος : ἰλ.Φ 346 ὡς δ' ὄτ' ὄπικρινός Βορέης νεοαρδέ' ἄλων ἂν φ' ἀγῆρᾶν [δ.γρ. νεοαλδήσ].
νεοαρκτικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἰδιώτης εἰς τὴν νέαν ἀρκτηκὴν χώραν, τὴν Βορείαν Ἀμερικὴν : νεοαρκτηκὴ νηῖς [τὸ συν-ὄλον τὸν ἰθαγενῶν ζώων τῆς Β. Ἀμερικῆς, - νεοαρκτηκὴ περιοχή ἰμῖα τῶν ζωογεωγραφικῶν περιοχῶν, περιουφθάνουσα τῶν Βορείων Ἀμερικῆν].
νεοαττικῶς-ή-ον νεώτ. ἐπὶ καλλιτεχνῶν καὶ καλλιτεχνημάτων γλυπτικῆς, ὁ μιμούμενος τὴν ἀπτικὴν τέχνην τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς : νεοαττικὴ τέχνη [ἡ τέχνη τῶν Ἑλλήνων, τὸν κατὰ τὸν ἐν π.Χ. αἰῶνα ἐργασθέντων εἰς τὴν Ρώμην καὶ μιμουμένων ἢ ἀντιγραφόντων κλασσικὰ ἔργα τῆς ἀπτικῆς τέχνης].
νεοαυζήσ-οὺς-ες ὁ νεοαυζήσ βλλ. Ἦσ. ἐν λ. νεοβρότιος.
νεοαυζήσ-ον λεξ. ὁ νεωστὶ πῦξημένος, ὁ νεοζήπιος : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Όμ. ἐν λ. νεοαρδέα.
νεοβᾶπτιστος-ον [βαπτίζω] μσν. ὁ νεωστὶ βαπτισθείς : Θεοφρ.Βουλγ.ΚΔΤμ.1,3,6.
νεοβγαλτός-η-ον ὄσμ. κ. νιοβγαλτός ὁ διὰ πρῶτην φοράν ἀπεκδυόμενος εἰς τὴν ὄπαιρον, ὁ πρωτόβαλτος : νεοβγαλτός εἰς τὴν πολιτικὴν.
νεοβδάλλασ-ον [βδᾶλλω] μτν. κ. μσν. ὁ νεωστὶ ἀμυλεθείς : Νικ.Όρν.606 νεοβδάλλον γάλα, αὐτ. Ἀλεξ.484, Παῦλ.Αἰγ.1,72.
νεοβιολισμός [ὶ] νεώτ. φιλοσ. θεωρία καθ' ἣν ἡ ζωὴ φελλεῖται εἰς δυναμικὴν ἀρχὴν. ἢ τίς εἶναι ἴδιον εἶδος ἐνεργείας καὶ δὲν παράγει ἔργον, ἀλλ' ἐπίδωρ ἐπὶ τὸν ἐνεργητικὸν δυναμικὸν τῶν κυρίως ζωϊκῶν' πρὸλ. βιολογισμός.
νεοβλασπῆσ-οὺς-ες μτν. κ. μσν. ὁ νεόβλαστος βλλ. : Πολυδ.1,231 νεοβλαστῆς φέρδρον' 2) μτφ. ἐπὶ τέκνιον, ὁ νεογενής, νεογέννητος : Όπν.Ἀλ.1,735 τέκνα νεοβλαστῶν.
νεοβλαστος-ον κ. μσν. ἐπὶ κλάδων δένδρων, ὁ νεωστὶ βλαστάνων, ὁ νέος καὶ τρυφεροὺς βλαστός φύων : Θεόφρ.Φ1,18,5 καθάπερ ἢ τίς εἶναι τῆς συκῆς νεοβλαστοὶ [κλάδοι], Νικ.Ἀλεξ.404, Θεοφρ.Σ Ἐπιστ.61.
νεοβλύτως [βλύω] μσν. ὁ νεωστὶ ἀναβλύσας : Φιλῆς Χρον.51,230 καθάπερ... νεόβλυτον γάλα.
νεοβόρειος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἠνωμένον πολιτείαν καὶ τὸ Β. Μεξικόν' || νεοβόρειος περιοχή νεωτέρα ζωογεωγραφικὴ περιοχή, περιουφθάνουσα τὴν νεοαρκτηκὴν, ἐξαρθεῖται τὸ Καναδά.
νεοβόρος-ον Ἦσ. «νεωστὶ βερβωμένος».
νεοβούλασ-ον μτν. ὁ νέος σύμβουλος, βουλευτής : Συνέκ.Ἐπιστ.38,180Α τὸν πατρῶον βῶλον ὀπατεῖ τῷ συγκλήτῃ... ἐπειδὴ γέγονεν ἡγεμῶν, ἀξιοῦται συντελεῖν, ὥσπερ οἱ νεοβούλοι.
νεοβόροχος-ον ὁ νεωστὶ βραχέϊς' || μτφ. ὁ νεωστὶ ἐγχαστρωθείς Ἦσ. «νεόβροχοι» ἔγκυος.
νεοβρώδης ὡτος [ὶ] ἡ, ὁ πρὸ ὀλίγου φάγων : Ἦπν. Διαιτ.19 ἢν δὲ μὴ ὑπεκλήθηδ ὁ παλαιότερος αἰτός νεοβρώτῃ ὄντοι.

νεόγαια /ή/ νεώτ. ζωογραφική περίοδος περιλαμβάνουσα ελάνθρωπο την 'Αμερικήν, εξαιρεσι-σας τῶν Καναδῶν.

νεογάλαξ-ακτος /ιά/ μγν. ὁ πρό ὄλιγου, ὁ μόλις ἀρξάμενος νὰ θηλάσῃ· Χωροδ.1,367,19 κὸ ἀργήλοε. ὁ νεογάλαξ· 'Ηρωιδαν. Ἐπιμ.1,352.

νεογαμβρός /ῶ/ μαν. κ. νεώτ., δημ. νιόγαμπος ὁ νεωστὶ γενόμενος γαμβρός, νεομυθός· Νικ. Χων.330D οἱ δύο νεογαμβροὶ τοῦ βασιλέως /κωδ., ἀπὶ οἱ νεομυθοὶ γαμβροί.

νεογάμης-οὐς-ές λεξ. ὁ νεόγαμος· Φώτ. ἐνε- /σγαμής ὁ νεωστὶ γήσαρ.

νεογαμητή /ή/ γλωσσ. ἡ νεόγαμος, νεομυθος, ἡ νιόπαντρα.

νεογάμος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνδρῶς καὶ γυναι- /κός ὁ νεωστὶ ἐλθὼν εἰς γάμον, ὁ νιόπαντρος· 'Ηρ.1,37 κοῖος δέ τις τῆ νεογάμῳ γυναικί, Αἰσχ. 'Αγ.1179 νεογάμος νέμψος, Εὐρ.Μήδ.324 μὴ πρός σε γονάτων τῆς τῆ νεογάμῳ κόρης, Ξεκ.ΚΠ 3,1,36 ὁ δὲ ἐτύγχανε νεογάμης τῶν καὶ ὑπερ- /φιλῶν τὴν γυναῖκα· 2) ὁ ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ, πρω- /τῶς νυμφευθείς· Πτολ.Τετράδ.183.

νεογάμης-οὐς-ές κ. νεώτ., ποι. νεογένης /'Οδ.Δ 336, δῶρ. νεογένης /Εὐρ.1Α 1623) ὁ νεωστὶ γεν- /νηθείς ὁ πρό ὄλιγου λαθὼν ὑδάτασιν, ὁ νεογέν- /νητος· Αἰσχ.Χο.530 νεογένης δάκος, Πλάτ.Θεαίτ. /160B νεογενοῦς παῖδιον, Ἀντιφάν.524 νεογενοῦς /ποιήτης· 2) ὁ νεωστὶ κατασκευασθείς, ὁ και- /νούργιος· 'Ακίφρ.3,23 νεογενὴ κηρία· 3) νεώτ. /γλωδ. ὁ μεταγενεστέρως διοικησθεῖς· νεογενής /ὑποδιότασιν ἢ νεωτέρα ἐκ τῶν δύο ὑποδια- /πλάσας στρωμάτων, εἰς δὲ ὑποδιαιρεῖται ἡ τρι- /τογενής διάπλασις τοῦ καινοζωϊκοῦ ὄθρουσιν, /στρωμάτων τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς, ὁ νεο- /τροπογενής· ἢ νεογενής ὑποπερίοδος ἢ νεωτέρα /ἐκ τῶν δύο ὑποπεριόδων, εἰς δὲ ὑποδιαιρεῖται /ἡ τριτογενής περίοδος τοῦ καινοζωϊκοῦ αἰῶνος· ἢ /νεογενὴ στρώματα, τὰ στρώματα τοῦ στερεοῦ /φλοιοῦ τῆς γῆς τὰ σχηματισθέντα κατὰ τὴν νεο- /γενή περίοδον.

νεογένια /ή/ μγν. ἐκκλ. ἡ νέα γέννησις· Ἀμφιλ.340.

νεογέννητος-ον σχολ. κ. νεώτ., δημ. κ. νιογέν- /νητος-η-ο ὁ νεωστὶ γεννηθείς, ὁ νεογενής, ὁ /ἀρτιγέννητος· Σχολ.Λοικ.Ἀλκ.3, Φώτ. ἐν λ. νεογι- /λός· ἢ τὸ νεογέννητον ὄσος αἴμα, τὸ νεογενῶ· 2) /δημ. μγν. ὁ νεωστὶ φανεῖς, προκύψας· Σολωμ. /Δορδ.Μπαρ.9,2 τὸ νεογέννητον τὸ φῶς.

νεογιλῆς-οὐς-ές κτ. αἰρ. νεογιλέα ὁ νεογιλός /βλλ.· Ἄνακρ.51 π. Σχολ.Πινδ.Ο 3,52 νεογιλέα νε- /ροῦν /δ.γρ. νεοθλίαι.

νεογιλῆς-οὐς-ές πθ. ἀντὶ νεογιλῆς, νεογιλός βλλ. /νεογιλῶς-ή-όν κ. νεώτ. ὁ νεωστὶ γεννηθείς, /νεογέννητος· 'Οδ.Μ 86 τῆς ἢ τοι φωνῆ μέν ὄση /σκούλακος νεογιλῆς γίγνεται, 'Ισοί.ἀπ.12 νεογι- /λὸν βρέφος, Θεοκρ.17,58 καὶ σε Κώας ἀτίταλλε /βρέφος νεογιλὸν ἔοντα /δ.γρ. νεογιλόνι, Ἀκίφρ. /1,27 ν· ἐρισφῶ· 2) κ. νεώτ. ὀδοντίατρο, ἐπὶ τῶν /ὀδόντων, ὁ πρώτος φωμίνας, ὁ πρωτοστῆς, ὁ /γολοστῆς· 'Οππ.Κυν.1,199 εἰσέκο μὲν νεογιλὸν /ὑπὸ στομάτεσσιν ὀδόντα καὶ γλαγερόν φερέ- /σσοι δέσας· 3) ἐπὶ τοῦ βίου, ὁ βραχύς· Λοικ. /Ἀκκ.3 ἐπὶ τοὶ μικρὸς πᾶν καὶ νεογιλός ὁ τοῦ /βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα.

νεογλαγγῆς-οὐς-ές μγν. ὁ πρό ὄλιγου ἀρξά- /μενος νὰ θηλάσῃ, ὁ νεογέννητος, ὁ νεογάλαξ· /Μαξιμ.517 νεογλαγγῆς περὶ πώλους· 2) παθ. ὁ /ἀρτίως ἀρξάμενος νὰ παρήγῃ γάλα, ὁ νεωστὶ /θηλαζόμενος· Νόνν.Δ 48,764 νεογλαγγῆς σφό μαζοί.

νεογληνός-ον λεξ. ὁ ἀρτὶ ἀνακτησάμενος τὸς /γληνας, τὸ φῶς τῶν σφαλμάτων.

νεογλωφῆς-οὐς-ές μγν. ὁ νεωστὶ γλωφῆς· /Τρμετ.332 νεογλωφῶν ἐπὶ μηρῶν.

νεογνός-όν /ικτ. συγκομ. ἐκ τοῦ νεογένος/ κ. μαν. /κ. νεώτ. ὁ νεωστὶ γεννηθείς, ὁ νεογέννητος· /'Υμν.Δημ.ἀπ.1 παῖδα νεογνῶν, 'Ηρ.2,2 παῖδα δύο /νεογνὰ ἀνθρώπων τῶν ἐπιτυχόντων διδοῖν /μὲν τρέφειν, Αἰσχ.'Αγ.1163 καὶ νεογνὸς ἐν βρο- /τῶν μάθοι /κωδ., Εὐρ.'Ἰων.31 λαθὼν βρέφος νεο- /γενῶν, Ξεκ.Οικ.7,21 ἡ τῶν νεογνῶν τέκνων παι- /δοτροφία, Πλούτ.'Ηθ.149D τῆ δὲ φωνῇ καθάπερ /τὰ νεογνὰ παῖδαρια κλαυθμυρίζονον· ἢ κ. /ἐπὶ ζῶων· Εὐρ.'Ηλ.495 ἤκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν /βροσκημάτων ποῖνον νεογνὸν θρέμμα, Λυκόφρ. /503 νεογνὸν σκύμονον· ἢ κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ /νεογνὸν ὡς αἴμα, τὸ ἀρτὶ γεννηθέν, τὸ ἀρτιγέννη- /τον βρέφος ἢ ζῶων· Ξεκ.Κυν.5,14 τὰ Μαν νεογνὰ, /Ἀριστλ.ΖΜ 665b,7 δῆλον δ' ἐν τοῖς νεογνοῖς /τούτων· ἢ μαν. ἐπὶ ἵππου, ὁ νεορός· Βί.'Αλεξ. /2065 Ἴππον γὰρ ἔχων νεογνόν.

νεογόμενος-ον μαν. ὁ νεωστὶ ναυπηγηθείς· /Νικ.Χων.Χρον.253B ἡ νέα νεογόμενον.

νεογόνοις, νεογένητος· Εὐρ.'Ἰων 1001 τούτῳ διδῶσι /Παλλὰς ὄντι νεογόνοι, ἀντ.Κυκλ.206 νεόγονα /βλαστήματα, Λυρ.Αλ.'Αδισπ.36,8, Θεοφύλ.Σ' Ε- /πιστ.32 τὰ νεόγονα τῶν ἀπέλων,

νεογραπτός-ον /γράφω/ μγν. ὁ νεωστὶ ἐζω- /γραφημένος· Θεοκρ.18,3 πρόσθε νεογράφῳ θα- /λάμῳ χροῖον ἐστάσαντο,

νεογράφος-ον μγν. ὁ νεωστὶ γραφῆς ἢ ζω- /γραφηθείς· Μελέαιρ.ΑΠ 4,1,55 ὄλλων τ' ἔρνεα /πολλὰ νεογράφα.

νεόγυιος-ον ποι. ὁ ἔχων νέα μέλη, νεορά· /Πινδ.Ν 9,24 ἐπὶ γὰρ δαίσατον πυρὰ νεογυίους /φώτας, αὐτ.ἀπ.123,9.

νεογύνης /ῶ/ ὁ νεωστὶ λαθὼν γυναῖκα, ὁ νεό- /γαμος, νιόπαντρος· Ἀμφιφ.34.

νεοδάκρυτος-ον ὁ πρό μικροῦ, προσφάτως /δακρυίσις· 'Ησ. ἐν λ. νεοστάλυτες.

νεοδάμαστος-ον σχολ. λεξ. ὁ νεωστὶ δαμα- /σθεῖς· Σχολ.Λυκόφρ.65, Φώτ. ἐν λ. νεοδμητον.

νεοδαμώδης-οὐς-ές /ιδάμο/ λακ. ὁ νεωστὶ γε- /νημένος εἰς ἐκ τοῦ δήμου, ὁ νέος πολίτης τῆς /Σπάρτης· 'Ησ. ἐπὶ νεωστὶ δημοσιότητος γεγεννημέ- /νος· Θεοκρ.7,58 δύναιται δὲ τὸ νεοδαμώδης /ἐλευθερον ἤδη εἶναι· ἢ συνήθ. κτ. κληθ. ἐν /Λακεδ. ὁ δι' ἀντοραβίαν κατὰ τὴν μάχην ἢ δι' /ἄλλας σπουδαίας ὑπηρεσίας πρὸς τὴν πολιτείαν /τῶν Λακεδαιμονίων ἐλευθερωθείς καὶ μετὰ τῶν /δικαιωμάτων ἐγγραφεῖς εἰς τοὺς δήμους τῶν ἐλευ- /θέρων πολιτῶν ὁσολος· Πολυδ.3,83 ἐτούς εἰς ἐ- /λευθερίαν τῶν ἐλιτών ἀριεμένους οἱ Λακεδαι- /μόνιοι νεοδαμώδεις καλοῦσιν, 'Ησ. εἰ κατὰ δό- /ξαν ἐλευθεροῖ ἀπὸ τῆς ἐλιτίας· Θεοκρ.5,34 μετὰ /τῶν νεοδαμώδων ἔς Ἁλέησον κατέστησαν, αὐτ. /7,58, Ξεκ.Ἐλλ.3,1,4 δόντες στρατιωτῶν τῶν νέων /νεοδαμώδων εἰς χιλιούς, αὐτ.3,3,6.

νεοδαρβινιότης /ῶ/ νεώτ. φιλοσ. θεωρία δε- /χομένη τὴν φυσικὴν ἐπιλογὴν ὡς τὸν κυριώτερον /παράγοντα τῆς ἐξελίξεως τῶν φυτῶν καὶ τῶν /ζῶων καὶ ἀρνούμενη τὴν κληρονομικότητα τῶν /ἐπικτήτων χαρακτήρων πρβλ. δαρβινισμός.

νεοδάρτης· 'Ησ. ἐδεσμά τι ἀδურτακώδες.

νεοδάρτος-ον /δέρω/ ἐπὶ δέρματος, ὁ νεωστὶ /ἐκδαρθεῖς, ὁ φρεσκοδαρμένος· 'Οδ.Δ 437 τῆσα- /ρα φωκῶν ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν πάντα /δ' ἔσαν νεοδάρτα /σχολ. ἐνεωστὶ ἐκδαρθέν- /ται, αὐτ.Χ 363 ἀμφὶ δὲ δέρμα ἔστο βοός νεο- /δάρτων, Ξεκ.Ἀν.4,5,14 καρδάντιαν πεποιμέναι /ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν, Αἰν.Τακτ.32,3 νεοδάρτος /ἀσός, Δίων Κ 50,12 νεοδάρτους Βόρσας.

νεοδιδάκτος-ον /ιδιδάσκω/ μγν. κ. νεώτ. ἐπὶ /δραμάτων, τὸ νεωστὶ διδασθέν, παρασταθὲν ἐν /θεάτρῳ· Λοικ.Τιμ.46 νεοδιδάκτων διθυράμβων.

νεοδμής-ητος ἰδ. ἠ) ἰδαμῶζω ἐπὶ Ἰππων, ὁ νεοδμητός, ὁ νεωστὶ ἡμερωθεὶς : Ὑμν. Ἀπολλ. 231 νεοδμῆς πῶλος 2) ἐπὶ γάμου, ὁ νεωστὶ συναφθεὶς : Εὐρ. Μήδ. 1366 ἀλλ' ὄθρις οἶτε σοὶ νεοδμητὲς γάμου τῆν ἰσχὸν. ἐπαρὰ τὸ νεωστὶ ἐν αὐτοῖς δεδημησθαὶ τὰ μύφηνει).

νεοδμητός-ον || ἰδ. ἠ) ἐδμῶζω κ. νεώτ., δωρ. νεοδμητός ὁ νεωστὶ οὐκοδωθεὶς, ὁ νεώκτιστος, ὁ καινούργιως γενημένος : Πινδ. 1 (4) 3, ὁ νεοδμητά στεφανώματα βρωμών, ΑΠ Παράρτ. 120, 1. - νεοδμητόν μύσανον - σχολείον.

νεοδμητός-ον ἰ2) ἰδαμῶζω ἐπὶ Ἰππων, ὁ νεωστὶ διαμυσθεὶς, ἡμερωθεὶς, ὁ νεοδμῆς : 2) μτφ. ἐπὶ νέων γυναικῶν, ἡ νεωστὶ νυμφευθεῖσα, ὑπανδρευθεῖσα : Σουίδ., ἐνεοδμητὸς κόρη, ἡ νεοδμύσαστος : Εὐρ. Μήδ. 623 τῆς νεοδμητοῦ κόρης, Κόιντ. 3, 405 νεοδμητὴν τὴ γυναικῶν 3) ὁ πρό μικροῦ φωνευθεὶς : Λυκόφρ. 65 πρὸς νεοδμητόν νέκυν ἰδ. γρ. νεοκμητόν : 4) ὁ ἐκ προσφάτου ἤγγης : Κόιντ. 3, 161 νεοδμητος ἀνάγκη.

νεοδμητός-ον μτγν. ὁ νεοδμητός, νεοκμητός : Ἀπν. Μιδρ. 40 ὑγρότερου καὶ ἀσθενεστέρου ἐπὶ δυνος ἀπὸ νεοδμητοῦ.

νεοδμῆτος-ον μων. ὁ νεωστὶ γεννημένος ἔνδοξος, περίφημος : Τζέτζ. ἐν Ἀν. Κρ. 4, 20, 21.

νεοδμῶρος-ον ἰδ. ἠ) ὁ νεωστὶ ἐκδραφεὶς, νεοδμῶρος, νεοδμῶρτος : Θεόφρ. Φι 9, 5, 3, ἰώσ. Πι 3, 7, 10.

νεοδουπητός-ος-ές μτγν. ὁ νεωστὶ πεσών, καταδληθεὶς, ὁ ἀρτί φωνευθεὶς : Νικ. ἀπ. 74, 63 παρθετικῆς νεοδουπήσειν.

νεοδραπέης-ος-ές μτγν. ὁ νεοδραπέτης βλλ. : Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. 1, ἡ νεοδραπέτης κλάδος, Αλκ. Ζι 4, 10.

νεοδραπέτης-ον ἰδ. ἠ) ὁ νεωστὶ, προσφάτως δραπέτης, ἀποκοπήσις : Αἰσχ. Ἰκ. 333 λευκοταφεὶς ἔχουσα νεοδραπέτους κλάδους, Νικ. Ἐπιρ 863 νεοδραπέτους δροδμήνους : 2) ἐπὶ βρωμών, ὁ ἐστεμμένος, στεφανωμένος διὰ προσφάτως κεκομμένων ἀνθέων : Θεόκρ. 26, 8 ποσανκῦματ᾽ . . κατέθεντο νεοδραπέτων ἐπὶ βρωμών.

νεοδρῶμος-ον μτγν. ὁ νεωστὶ δραμῶν : Βαθρ. 106, 15 νεοδρῶμω λαδῶν θήρη, ὁ ἐστὶ νεοδραπέτων λαδῶν.

νεοδρῶπος-ον ὁ νεοδραπέτος βλλ., ὁ φρεσκακομμένος : Αἰσχ. 354 κλάδοισι νεοδρῶποις.

νεοδρόμιον νεώτ. μτγν. ὄρυκτον ὁ τῆς ομάδος τῶν σπανίων γαιῶν.

νεοία ἰ) ἰσχὸν, ἡ νεοίη βλλ. : Σχολ. Ἰλ. Ψ 604 νεοία, ὡς ὄρη : οἱ μέντοι μετ' αὐτὸν ὡς ἐπὶ πλείστον νεοίαν λέγουσι.

νεοισιθής-ος-ές μτγν. ὁ νέος τὸ εἶδος τῆν μορφῆν, ὁ φαινόμενος νέος : Παλ. 2, 10.

νεοελληνικός-ή-ός(η) νεός, κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς νέους Ἕλληνας ἢ τῆν νέαν Ἑλλάδα ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἢ τῆν ἀρχαίαν Ἑλλάδα : νεοελλ.-φιλολογία - τέχνη - πολιτισμός, - νεοελληνικὰ γράμματα || ἡ νεοελληνικὴ ὡς οὐα. ἐνν. γλώσσα : || τὰ νεοελληνικά ὡς οὐα. τὸ μᾶθημα τῆς νεοελληνικῆς γλώσσας καὶ λογοτεχνίας.

νεοελληνιστὴ ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον νεοελληνικόν 2) εἰς νεοελληνικὴν γλώσσαν.

νεοεμποροκρατίας ἰ) νεώτ. οικονομικὴ πολιτικὴ, τείνουσα πρὸς αὐξήσειν τῶν ἐξαγωγῶν καὶ μείωσιν τῶν ἐισαγωγῶν καὶ ἐξασφάλισιν ἐθνικῆς οικονομικῆς αὐταρκειᾶς.

νεοεργής-ος-ές ἠσ. ἐνεωστὶ ἐίργασμένος.

νεοεζκτικός-ον ἰσ. ἠ) ἐγγυμνὸς μτγν. ὁ νεωστὶ ζευχθεὶς ὑπανδρευθεὶς, ὁ νεοζεύγος : ΑΠ 9, 514, 1 ἐς γάμον ἐξευτέθ με νεοζεύκτου Προκίλλης.

νεοζεύγης-ος-ές κ. νεοζεύγος-ον (Εὐρ. Μήδ. 804) ὁ νεωστὶ ὀπὸ ζεύγην τεθεὶς, ὁ πρό μικροῦ ζευχθεὶς : Αἰσχ. Πρ. 1009 δάκνων δὲ στόμιον ὡς νεο-

ζεύγης πῶλος, Τριφυδ. 155 πῶλος νεοζεύγέσσειν ἀγαλλόμενος φαλάροιον 2) μτγν. κ. μτφ. ὁ ἀρτί ὀπὸ τὸν ζεύγην τοῦ γάμου τεθεὶς, ὁ νεωστὶ νυμφευθεὶς ἢ ὑπανδρευθεὶς : Νόνν. Δ 48, 237 τερπόμενος φιλότητι νεοζεύγην ὀμνέων.

νεοζεύγος-ον ποι. ὁ νεοζεύγης βλλ. 2) : Εὐρ. Μήδ. 804 οὕτε τῆς νεοζεύγου ὄμνης τεκνωσὶ παῖδ'.

νεοζεύγιος-ον ἰσ. ἠ) μων. ὁ νεωστὶ, ὁ προσφάτως ζευωθεὶς : Τζέτζ. Λυκόφρ. 997.

νεοζεύγιος ἰδ. ἠ) ὁ νεοζεύγος, ὁ νεοζεύγης βλλ. : Εὐρ. ἀπ. 821 2) μτγν. κ. μτφ. ὁ νεωστὶ ὀπὸ τὸν ζεύγην τοῦ γάμου γεννημένος : Ἀπολλ. Ρ 4, 1191.

νεοζωλιασμός ἰ) νεώτ. φιλοσ. ἢ νεοβιταλισμός νεωτέρα μορφή τοῦ βιταλισμοῦ βλλ.

νεοθλής-ος-ές ἰδ. ἠ) ὁ νεός, ὁ νεωστὶ, ὁ μόλις πρὸ ὀλίγου ἀλωθεὶς : Νικ. Ἀλεξ. 412 ἦια κριθῶν νεοθλία ἰδ. ἀνάγν. νεοθλιεῖα.

νεοθλιεὺς-ἱκος ἰδ. ἠ) ὁ ἔχων νέαν ἡλικίαν, νεαρός, νεανικός : Ὀρφ. Ὑμν. 87, 7 νεοθλικας ἀκμάς.

νεοθλια ἰ) ἠσ. ἐκαστὴ τοῦ Διονύσιου ἰδ. ἀνάγν. νεοθλια.

νεοθλιασμός ἠσ. ἐκαστὸς τοῦ νεοθλιεῦς βλλ.

νεοθαλής-ος-ές δωρ. τ. τὸ νεοθλητὴς βλλ.

νεοθανής-ος-ές ἰβ. ἠ) ἰβ. ἠσ. ἔχων νέαν ἡλικίαν, νεαρός, νεανικός : Ἀγαθ. 2, 31, Σουίδ.

νεοθῆπιος-ον ἰβ. ἠ) ἰβ. ἠσ. ὁ νεωστὶ ταφεὶς : Σχολ. Λυκόφρ. 1097.

νεοθῆν ἰ) ἠσ. ἐπίρρ. νεωστὶ, ἐσχάτως πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου : Σοφ. ΟΚ 1447 νέα τὰδε νεοθῆν ἠλθε μοι . . κακὰ 2) μτγν. νεοθῆν βλλ., ὀπὸ τὸ βάθος, ἐκ βάθους, ὀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω : Νικ. Ἀλεξ. 21, 41 νεοθῆν δ' ἐμνήννυται οὐλα.

νεοθῆριος-(η)-ός(η) νεώτ. κ. δημ. ὁ νεωστὶ θηρισθεὶς : Σολμ. Ὀνόματος ὄρθωνος 2 ὀπὸδ' ἔχε στά ἐνανθ' μαλλιά νεοθῆριση μυρτοῦλα

νεοθλητής-ος-ές ἰβ. ἠ) μτγν. ὁ νεοθλητὴς βλλ. : Ἀπολλ. Ρ 3, 1388 ἄρην νεοθλητῆ, ΑΠ 4, 124.

νεοθλητός-ον ἰβ. ἠ) μτφ. ὁ νεωστὶ, ὁ προσφάτως ἠκονόμενος : Σουίδ. ἐν λ. νεοθλητικός.

νεοθλητός-ος-ές ἰβ. ἠ) ἠσ. ἡ νεοθλητὴς βλλ., ὁ νεοθλητὴς ὁ νεωστὶ ἀρξάμενος νὰ θάλη, ὁ προσφάτως βλαστήσας, ὁ κληρικός, ὁ ἀνθροπὸς ἰ) ἡ μνημονεύεται κ. ἐν Θεογνώστ. Καν. 136 πρὸλ. νεοθλητῆς : Ἰλ. Σ 347 τοῖσι δ' ὀπὸ χθῶν δια φῆεν νεοθλητα πολην, ἠσ. ὀδ. Θ 576. Ὑμν. Ερμ. 82 νεοθλητός θλης 2) ἐπὶ ζώων, ὁ νεωστὶ γεννηθεὶς, ὁ ἀρτίγεννητός : Ἀνακρ. 51 νεοθλητῆς νεβρός, Φίλιπ. Θεασ ΑΠ 9, 274, Γαλ. 4, 718 3) μτφ. ὁ πρόσφατος : Ὀμ. Ὑμν. 30, 13 νεοθλητῆς ὑπερσύνη, Πινδ. Ν 9, 48 νεοθλητῆς δ' αὐτίσται μαλθακῆ νικαφορία σὺν αἰδοῖ ἠ) πρόσφατος νίκη ἐξυμνεῖται δι' ἠδῆος ἄσματος, Εὐρ. ΙΑ 188 φοινύσσουσα παρδῖ ἐμᾶν αἰσχύνω νεοθαλεῖ 4) μτγν. ἰβ. ἠ) ὁ προσφάτως γαλακτικὸν βλλ., ὁ μόλις ἀρξάμενος νὰ θηλάξῃται : Ὀπν. Κυλ. 437 νεοθλητῆς μαζός.

νεοθλητός-ον ποι. ὁ νεοθλητὴς βλλ. ἠ) : Αἰσχ. Εὐρ. 450 σφαγαί . . νεοθλήου βοτόυ.

νεοθλήτης-ητος ἰδ. ἠ) ποι. ἰσ. ὁ νεοθλήτης ὁ νεοθλητὴς, ὁ νεοθλητὴς βλλ. : Σαπφ. 119 νεοθλήτης οἰδωρος, Ἀρχέστρ. π. Αθῆν 7, 3058 κεντήσαντα δέμας νεοθλήτι μαχαίρα, Ἀνδρόν. ΑΠ 7, 181.

νεοθλήτριος-ον μτγν. ὁ νεωστὶ ἐν θήρα συλληθεὶς, ὁ ἀρτί θηρευθεὶς ἀγρευθεὶς : Γαλ. 14, 307.

νεοθλήρευτος-ον μτγν. ὁ νεοθλητὴς βλλ. : Ζηνόδ. 2, 14 νεοθλήρευτος ἰχθύς, Ἀέτ. 12, 67.

νεοθληρός-ον ἠσ. ἠ) ὁ νεοθλητὴς ὁ νεοθλητὴς βλλ. : Ἐπιγρ. Ἀπαμείας χαιρέτε μοι φιλήθεοι καὶ καλοὶ νεοθληροί.

νεοθλιθής-ος-ές μτγν. ἐπὶ σταφυλῶν, ὁ νεοθλιτικός βλλ. : Ἠράκλειτ. Ἀλληγ. 35 τὸ νεοθλιθεὺς γλεκέου, Ἀρίσταν ΑΠ 7, 456 βῶναχος νεοθλιθεὶς ἄλθ' ἀπὸ ἡνθοῦ πώμα.

νεοθλιπτός-ον (βλ.βω) μτγ. κ. μων. ἐπὶ τῶν σταυρωτῶν, ὁ νεωστὶ βλυσθεὶς, ὁ ἀρτί πιασθεὶς, ὁ νεωστὶ μμένος: Νικ. Ἀλεξ.299, Διοσκ.5,32 νεοθλιπτοῦ ἀτέμειλα· || μν. τοῦ οὗδ. νεοθλιπτον ὡς οὐα, γλέυκος, νέος οἶνος: Εὐστ.Παν.304,96 ῥοφθοὶ χαυθὸν τὸ νεοθλιπτον.

νεοθνής-ήτος (θ,η) ὁ νεοθνήης βλλ.: Πλάτ.Νόμ.865B θυροῦται τε τῶ δρασάντι νεοθνήης ἄν.

νεοθρηπτός-ον (πρέφω) μτγ. ὁ νεωστὶ τεθραμμένος, ὁ προσφάτως αὐθήςσας, ὁ ἀρτί τραφείς: Ἀπολλ.Ρ.3,1400 ἔρκα νεοθρηπτα, πιθ. Διοτοχ.π. Στοδ.4,1,96· 2) Ἡσ. εἰ νεωστὶ πηχθείς·.

νεοθρίξ-τριχος (θ,η) μτγ. ὁ ἔχων νέας τρίχας, ἥτι ἀρτί φεισάσας: Νόν.Δ.3,414.

νεοθρότοις Ἡσ. ἐνεουαυθῆν, νεωστὶ ὀρῶσιν·.

νεοθωμιόμος (θ) νεώτ. φίλος. νεωτέρα μορφ. τοῦ θωμιόμω βλλ.

νεοή (θ) ἐπικ. τ. τοῦ νεότης, νεανικὸν πάθος, νεανική ζωηρότης, θβ. νεόζουσα φρήν, ἀφροσύνη πρβλ. Ἡσ. ἐνεοίσι, ἀφροσύνας: Ἰλ.Ψ.604 ἦν οὔτε νόον νίκησε νεοή.

νεοκοδόμητος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ νεωστὶ ἰκοδομημένος, ὁ νεόκτιστος: Ἀππ.Μιθριδ.40 (θ.γρ. νεοκοδομητός).

νεοικός-ον ὁ νεωστὶ κτησάμενος οἶκον, θβ. ὁ νεωστὶ κατοικήσας, ὁ νέος κάτοικος ἢ πολίτης: Ἐπιγ.12· 2) ὁ νεωστὶ οἰκοδομηθείς, ὁ νεόκτιστος: Πινδ.Ο.58 καὶ δὴν πατέρ· Ἀκρων ἐκάρυξ καὶ τὰν νεοίκων ἔδραν.

νεοικός-ον (οἰκίσις) ὁ νέος, ὁ πρόσφατος βηρῆνος (ἰόνανγ. Ἐρμάν. ἐν Αἰαχ.1κ.60).

νεοιμπρασσιονομής (θ) νεώτ. αἰσθητικὴ σχολὴ ἀναπέσασα τὸν ἱμπρασσιονομὴν βλλ. ἐξ ἀντιπράσεως κατὰ τῆς πρὸς τὸν ρεαλισμὸν παρεκλίσεως τοῦτου.

νεοιμπρασσιονομής (θ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀκολουθῶν τὴν σχολὴν τοῦ· νεοιμπρασσιονομοῦ βλλ.

νεοίονια (θ) Ἡσ. ἐορτή τοῦ νέου οἴνου·.

νεοκάβητος-ον λεξ. ὁ νεωστὶ κἀβησαν ὑποστάς· Σουίδ. ἐν λ. νεοκἀβητος.

νεοκαβήρυτος-ον (καβήρυξ) λεξ. ὁ νεωστὶ, ἀρτί, προσφάτως καθήρυθείς, ὁ νεόκτιστος· Ἡσ. ἐνεκτιστον, νεοκαβήρυτον·.

νεοκαθολικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὸν νεοκαθολικισμὸν βλλ.· ὡς οὐα· ὁ ὁπαδὸς τοῦ νεοκαθολικισμοῦ.

νεοκαθολικισμός (θ) νεώτ. κινήσις καθολικῶν θεολόγων τείνουσα ἐν εἰσαγγῇ εἰς τὸν καθολικισμὸν ὠριμένης ἐκ τῶν ἐπιστημῶν ἀπαρρούσας ἀντιλήψεις καὶ αἰτιολογίας φαινομενικῶς ἀντικειμένες εἰς τὰς παραδόσεις αὐτοῦ.

νεοκισαρεῶν-ἄνωρος (θ) Ἐπιγρ. ὄνομα μνηδὸς ἐν Τεῖρα τῆς Λυδίας.

νεοκιντανισμός (θ) νεώτ. φίλος. δοξασία μορφωθείσα κατὰ τὰ μέτρα τοῦ παρελθ. αἰῶνος, τείνουσα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς γενικῆς περὶ γλώσσης θεωρίας τοῦ Καντίου ὡς βάσεως τῆς φιλοσοφίας.

νεοκιντανιός (θ) νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τοῦ νεοκιντανισμοῦ βλλ.: νεοκιντανιοὶ φιλόσοφοι.

νεοκίστρον (θ) μν. κ. νεώτ., δημ. νιοκίστρον (νεώτ. κ. δημ. μ. ὡς τοπωνυμίου) νέον κίστρον, προσφάτως οἰκοδομηθὲν φροῦδρον, νέον τέχος: ΚΠορφ.πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμῆα.120,9 πρβλ. Μαλδάλ.130).

νεοκιστογράφος-ον μτγ. ὁ νεωστὶ καταγραφείς ὡς στρατιωτῆς: Ἀππ. Ἰθρη.78 νεοκιστογράφος τε καὶ εἰς ἀγύμναστοι.

νεοκιστοκῆστος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ νεωστὶ, ὁ προσφάτως κατασκευασθείς: Ἰω.Χρυσ.4,30,34 τὰ δὲ·νεοκιστοκῆστος ἰδὸν ἱρατιῶν κἀν ἀράχην ἢ λεπτότερα, Σχόλ. Ἀριστ.Σφ.646 νεοκιστοκῆστων μύλην, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,775.

νεοκιστοκῆστος-ον ὁ νεωστὶ κατασκευασθείς, ὁ προσφάτως ἐγκατασκευασθείς: Θουκ.3,93 διὰ παντὸς ἐπολέμουν ἀνθρώποις νεοκιστοκῆστος· 2) μτγ. ὁ ἀρτί κατασκευασθείς, ὁ πρόσφατος, ὁ νέος: Δίων Χρ.30,27 νεοκιστοκῆστος βίος.

νεοκιστοκῆστος-ον μτγ. ὁ νεωστὶ χρισθείς τελείως, ὁ ἀρτί, προσφάτως ἀλειφθείς: Διοσκ.4,43 νεοκιστοκῆστων στεγῶν.

νεοκιστοκῆστος-ον μτγ. ὁ νεωστὶ κατηχηθείς, ὁ ἀρτί διδαχθείς: Κλήμ. Ἀλ.1,293Α.

νεοκιστοκῆστος-ον ὁ νεωστὶ βλλ.1) Ἐθ.π.300.

νεοκιστοκῆστος-ον ὁ νεωστὶ ἐπισκευασθείς μετὰ νέον κἀττωμα, μετὰ καινοῦργιες σιδηλάς, ἐπὶ ὑποδημάτων: Στράτ.π. Ἀθῆν.14,622Α νεοκιστοκῆστων δ' ἦν τι νεοκιστοκῆστων δ'.

νεοκιστοκῆστος-ον ὁ νεωστὶ, προσφάτως καυθείς: Ἀριστ.Πρ.906β,22 ὁ συμβαίνειν καὶ περὶ τὴν νεοκιστοκῆστων ὄλην.

νεοκιστοκῆστος-ον δ.τ. τοῦ νεοκιστοκῆστος βλλ.: Θεόδωρ. Φαίτ.δ.17,7 ἐάν ὄλη τις ἢ νεοκιστοκῆστος Ἐπιγρ. νεοκιστοκῆστος ἱερά.

νεοκιστοκῆστος-ον μτγ. ἐπὶ ἀμπελοῦ, ὁ νεωστὶ κτηθείς, ὁ ἀρτί δι' ἐγκεντρισμοῦ ἐμβολιασθείς (θ.εμρ. φυτεθείς: Ἡρων Γεωμ.23,68).

νεοκιστοκῆστος-ος-ές ποι. ὁ νεωστὶ ὑπὸ φρονιτιδῶν, ὑπὸ νέβουτος πεληγμένους, ὁ ἔχων πρόσφατον βλιψίν: Ἡσίοδ.Θ.98 εἰ γὰρ τις νεοκιστοκῆστος θυμῷ δὲ κτητοῖν κροθίν ἀκαχήμενος.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) λεξ. ἡ νέα κινήσις, τὸ καινοῦργισμὸν, ὁ νεωστισμὸς· π. Ἡσ. γλώσσα. τοῦ νεωστισμοῦ: EM 600,48.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (κλάδος) μτγ. κ. νεοκιστοκῆστος-ον ὁ ἔχων πρόσφατους, νέους κλάδους: Ἡρωνδαν.2,683.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ἡ τεχντροπία, ἡ ἐπιχρητοῦσα μὴ μνηθῆ ἐν τῇ τέχῃ τοῦ ὕψος ἢ τὸν ρυθμὸν τῶν ἀρχαίων κλασικῶν: ὁ ἀρχιτεκτονικός νεοκιστοκῆστος κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα.

νεοκιστοκῆστος (θ) νεώτ. καλλιτέχνης ἢ ποιητῆς ἐπιδιώκων εἰς τὸ ὕψος ἢ τὸν ρυθμὸν μὴ μνηθῆ τὸ κλασικὰ πρότυπα: ὁ Κάλβος ὕληρξ νεοκιστοκῆστικός.

νεοκιστοκῆστος-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νεοκλασικισμὸν βλλ.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκιστοκῆστος-ος-ές (θ) νεώτ. ὁ πρόσφάτως κληρονομήσας: ΑΠ Β.188.

νεοκόρος (ο,η) Ἐπιγρ. ὄγρ. τοῦ νεοκόρος βλλ. **νεοκομίας**-ον μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νέον κόσμον, ὁ νεωστὶ κοσμηθεὶς, ὁ νεοστόλιστος : Χρυστ. Σιβ. II, 241 ἡ νεοκομίας χθών.

νεοκότος-ον ποι. ὁ καινοφανής, ὁ παράδοξος, ὁ πρωτάκουστος : Αἰσχ. Πέρσ. 257 κακὰ νεόκοτα, αὐτ. Ἐπιτ. 803 τὴ δ' ἐστὶ πράγος νεόκοτον πόλει.

νεοκουίτης (ο) μων. ὁ προσφάτως καρεῖς μοναχός : Εὐχολ. ὁ ἱερέως σφραγίσας τὴν κεφαλὴν τοῦ νεοκουρίτου ἀδελοῦ τρίς.

νεοκούρος-ον (κουρά) πᾶν. ὁ νεωστὶ, ἄριπ κερεῖς, κουρευθεὶς : νεοκούρα πρόβατα.

νεοκούρων (το) πᾶν. νέον σκαφιδίον, νέος κάδος : πρὸβλ. κύφος 2.

νεοκράς-άτος (ο,η) (μεράνυμι) ὁ νεωστὶ κεκρασμένος, ὁ πρὸ μικροῦ μεμιγμένος, νεοκράτος : Αἰσχ. ἄπ. 323 νεοκράτες σπονδαί' || τὸ ἄρα, νεοκράς ὡς οὐσ. εἰδός τῶ οἴνου, πατόν τιν κατ' ἰδιόζοντα τρόπον συγκεκρασμένον, ὅπερ ἐπίνοτο μετὰ τὴν συνομολόγησιν συνηθῆναι ἡ καὶ κατὰ τὴς ἐπικηδείουσι εὐωχίας : Ἐρατοσθ. βλ. Ἀθην. II, 482 β ὄνοχουον ἐφεξῆς τὸν νεοκράτα βᾶπτοντας τῷ κυρβίῳ, Πλάτ. Κωμ. 69 β νεοκράτα τινς ποιηταί' 2) μτφ. ὁ νεωστὶ συντελεσθεὶς, ὁ νεωστὶ γενόμενος, προσφάτως ἀποκτηθεὶς : Αἰσχ. Χο. 344 νεοκράτα φίλων κομισεῖν.

νεοκράτης-ον μτγν. ὁ νεοκράς (βλλ. 1) : Πολυδ. 6, 24' 2) Ἦσ. νεοκράτοις τιεῖς κρατήρες ἐλέγοντο, ὧν ἡ χρῆσις διττὴ καθεστίασεν ἔν τε γὰρ τοῖς περιδείπνοις καὶ ἐν τοῖς ἐστίασεσιν, ἵγουν σπονδαίεσ.

νεοκρήτης (ο) μτγν. οἱ νεοσύλλεκτοι Κρήτες : Πολυδ. β. 5, 3) ἐξαπέστειλε τοῖς Ἥλείοις μετὰ Νεοκρήτων πεντακοσίους.

νεοκρητιδός-ῆ-ὸν νεώτ. γεωλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀνωτέραν κρητιδικὴν διάπλασιν.

νεοκρίτος-ον ὁ ἄριπ διακριθεὶς : Βακχ. 7 ἄπ. 1475 J).

νεοκροτός-ον ποι. ὁ νεωστὶ κροτηθεὶς, ὁ πρὸ ὀλίγου, προσφάτως συμβῆς : Βακχ. 5, 48 νεοκροτον νίκων Ἱερωμὶ φιλοξενίῳ πτύσκαμ.

νεοκροτός-ον (κτώμαι) μτγν. ὁ νεωστὶ κτηθεὶς, ὁ προσφάτως ἀποκτηθεὶς : Ἀππ. Μιθριδ. 16 Ἀρμενίας τῆς νεοκροτόν, Δίων Κ 49, 44.

νεοκρίσιος-ον κ. νεώτ., θηλ. κ. -ῆ Πίνδ. Ν 9, 2, δημ. νεοκρίσιος-ῆ-ο ὁ νεωστὶ κτισθεὶς, ὁ νεοκτισμένος, ὅθ. ὁ προσφάτως ἱδρυθεὶς, ὁ ἄριπ ποιηθεὶς : Πίνδ. Ν 9, 2, αὐτ. Π 4, 206 ὑπάρχειν καὶ νεοκρίσιον λίθων βωμοῖο θέναν, Ἦρ. 5, 24 Μίλων μὲν ἕα καὶ τὴν νεοκρίσιον ἐν Θρητικῶ πόλει, Θουκ. 3, 100 εἰξ Ἡρακλείεσ τῆς ἐν Τραχίνοι πόλεως τότε νεοκρίσιον ὄλησε, Κικ. Ἀττ. 6, 2, 3' || μτγν. ὁ ἐσχάτος, ὁ νεωστὶ δημοουρηθεὶς : Πλάτ. Σοφ. Σαλ. II, 19 ἐπιπέμφατ' αὐτοῖς . . ἰη χεῖρὶ νεοκρίστουσ . . θῆρας ἀγνώστουσ.

νεοκρίσιος-ον ποι. τ. τοῦ νεοκρίσιος βλλ. : Βακχ. 16, 126, Νόνν. Δ 18, 294 νεοκρίτιον ἄστου.

νεοκρίσιος-ον (κτείνω) ποι. ὁ πρὸ μικροῦ, ὁ ἄριπ φουευθεὶς, ὁ νεοοκτισμένος : Πίνδ. Ν 8, 30 τὰ μὲν ἀμψ' Ἀχιλῆϊ νεοκρίσιον.

νεοκρίσιος-ον (κτείνω) μτγν. ὁ νέον κτύπον, ἦ-ων ἔχων, ὁ νεωστὶ κρωτών, περὶ ῥήτορος νέου, βροντοφωνούντος ἀπὸ τοῦ βήματος : Γρηγ. Ναζ. 4, 13Α νεοκρίσιος βροντῆ.

νεοκρίτων (το) νεώτ. βιολ. ἐμβρυϊκὸν κύτταρον, ἕκ τοῦ ὁποῖου διαμορφοῦνται τὸ νεοπλασμα.

νεολαία (ἡ) μέσος, λαός - λαός κ. νεώτ. κ. δημ., ποι. τ. νεηλαίη (Ἦσ.). ὁ νέος λαός, ὁ δμῖος, τὸ πλῆθος τῶν νέων, οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι συλλήθδην, τὸ σύνολον τῶν νέων καὶ νεανίδων ἔθνους τινός, ἡ νεότης (ἡ λ. δωρ., ὅθ. κείτα μ. ἐν λυρ. χωρίοις τῶν τραγ. κ. ἀπαεῖ εἰς κωμ. τρίμετρον (Ἀριστφ.

ἀπ. 67), ἐν δὲ τῇ μτγν. πεζογρ. συνῆθ. ἢ χρ. 1 : Αἰσχ. Πέρσ. 669, αὐτ. ἰκ. 687 εὐμενὶς δ' ὁ Λυκείος ἐ τω πάσῃ νεολαίῃ, Θεόκρ. β. 124 τετρακίς ἐλέγκοντα κάρσι, θήλικα νεολαία, Λουκ. Φάλ. 1, 3 καὶ τῆς νεολαίας ἐμπελοῦμην, Ἡρώδιαν. ἰστ. 4, 9, 4, Πηλοδ. Αἰθ. 8, 16 πλῆθη νεολαίας εὐπολοῦσας, Ἀκκιφρ. 1, 6, Ἐρμ. Φαίδρ. 101Α, - ἡ σμερνήν νεολαία δὲν τὰ παραδείχοντα αὐτά, - ἡ νεολαία τῆς Κρήτης - ἡ φοιτητικὴ - ἡ ἐθνικιστικὴ' || κ. ὡς ἐπίθ. ἐκ τοῦ ἀρ. ἀρα. νεολαίος, ἡ νεανική : Εὐρ. Ἀλκ. 103 ὅθ νεολαία δουπέτ' χεῖρ γυναικῶν.

νεολαμψέας-οὺς-ές μτγν. ὁ νεωστὶ ἢ ἀσυνήθως λάμπων, ὁ νέον λάμπων ἐκπέμπων : Μαν. 4, 510 νεολαμψέα μήνην.

νεολατινικός-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔθνος, τῶν ὁποῶν ἡ γλῶσσα εἶναι θυγάτηρ τῆς ἀρχ. λατινικῆς, ἢ ρωμανικός βλλ. : νεολατινικὰ γλῶσσα.

νεολεκτός-ον (λέγω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ νεωστὶ συνειλεγμένος, ὁ νεοματρημένος, ὅθ. ὁ νεωστὶ καταλεγθεὶς εἰς τὸ στρατόμαχ, ὁ νεοσύλλεκτος στρατιώτης Ἦσ. νεοστράτευτος : Νικόλ. Δαμ. Π. 130, 31, Ἰουλ. Λόγ. 1, 18 Β' || νεώτ. νεολέκτοι ἴπποι οἱ νεωστὶ ἀγροαρόμενοι δι' ἀνάγκας τοῦ στρατοῦ.

νεολεξία (ἡ) γλῶσσα. ἢ κατὰσασις τοῦ νεολέκτου βλλ., τὸ νεοσυλλέκτου στρατιώτου.

νεολή (ἡ) νεώτ. χημ. σύνθεσις καλιονητρικῆ ὑπερδιβασίχου, ἐν χρ. ὡς ἀνησηπτικὸν καὶ ἐπουλατικὸν διὰ τρώματα καὶ ἐγκαύματα.

νεολήπιος-ον (λαμβάνω) μτγν. ὁ νεωστὶ ληφθεὶς, ὁ ἄριπ συλληφθεὶς ἢ ὑποταχθεὶς, ὁ νεοπισαμένος : Ἀππ. Ἐμφ. Πολ. 2, 48.

νεολιθικός-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν προϊστορικὴν περίοδον τοῦ πολιτισμοῦ, καθ' ἣν ὁ ἀνθρώπος ἐγνώρισεν νὰ λειανίη τοὺς λίθους πρὸς κατασκευὴν ἐργαλείων : νεολιθικὰ εἰρήματα' || νεολιθικὴ ἐποχὴ ἢ τῆρτὴ τῶν μεγάλων ἐποχῶν τῆς λιθικῆς περιόδου, λογιζομένη ἀπὸ τῆς ἐβδούλης μέχρι τοῦ τέλους τῆς τετάρτης κ. Χ. χλιστηρίδου.

νεολογισμός (ο) νεώτ. χρῆσις λέξεων ὑπὸ σημασίας ἢ τύπον διάφορον τοῦ συνήθους' 2) λέξις νεωστὶ πλασθεῖσα.

νεολουθηρανισμός (ο) νεώτ. ὄνομ. αἰρέσεως τοῦ λουθηρανισμοῦ' || ὁ ἀπαδὸς ταύτης νεολουθηρανός, θηλ. -ῆ.

νεολούτσος-ον, ἐπικ. τ. νεόλλουτος (Ἰγμν. Ἐρμ. 241) ὁ προσφάτως λουσθεὶς, πλυθεὶς : ἴππ. Ἐπικ. 29.

νεόλαχος (ἡ) μτγν. ἡ νεωστὶ τεκούσα, ἢ λέχθ βλλ. : Καισάρ. 1044.

νεόλυτος-ον (λύω) ὁ κατὰ νέον τρόπον λυθεὶς : Λυρ. Ἀδελπ. II νεόλυτα μέλας ἴππ. ἀναφέρεται εἰς τὸ πυρρικότων μέτρον τοῦ στίχου, ἀλλ' ἴσως καὶ κατὰ λογολαίγιον μὲν τὴν λ. μέλος τοῦ σώματος ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν Πενθέα).

νεολώφρητος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ νεωστὶ παυσάμενος πινος' πρὸβλ. Ἦσ. νεολώφρητος νεωστὶ κλειωφικεῖται τῆς ναιίας' Φῶτ. νεωστὶ νεολώφρητος.

νεόμα, συννηρ. τ. νεόμα ἰ' λ. Σ 136), ὁ τ. νεομαῖα (αὐτ. Φ 76), Β' ἐν. συννηρ. νεομα ἰ' λ. Σ 114), γ' ἐνικ. συννηρ. νεομαῖα (αὐτ. Ξ 152), α' πλῆθ. νεώμωμα (Θεόκρ. 18, 56, Ἀπολλ. Ρ 2, 1153), Β' πλῆθ. νεώμωμα (αὐτ. 3, 306) κ. συννηρ. νεώμω (Ἐῶρ. Ἀλφ. 737), Β' ἐνικ. ὁπὸτ. νεομα ἰ' λ. Α 32), α' πλῆθ. νεώμωμα (αὐτ. Β 236), εὐκτ. νεομῶν (αὐτ. Ξ 335), Β' ἐν. προστ. νεομῶ (Ἰσωνίδ. Ἀλ. ΑΠ 7, 472 β), ἀναρπ. νεομῶμαι ἰ' λ. Β 84), κ. συννηρ. νεομῶμαι ἰ' Ὄθ. Β 88, Πίνδ. Π 4, 247, Σοφ. Ἀντ. 33), μτγ. νεομῶμος (Ἐῶρ. Ψ 722), κ. συννηρ. νεοματός (Καλλ. Ἐκ. I, 1, 6, Ἀντν. Θεασ. ΑΠ 9, 96), ποι. παρατ. νεομῶν (Ἰσοκρ. 25, 207), γ' πλῆθ. νεόντο ἰ' λ. Ε 907) ἐπικ. π. σπαῖ. π. τραγ., ἀγλωστον ἐν τῇ δοκιμῇ πεζογρ. ἰάμψ. ἀνάγν. ἐν Ξεν. ΚΠ 4, 1) ἀπαντῶν κτ. ἐνεστ.

καί παροι. ἐνεργ. τ. ἐν Ὑμν.Δήμ.395) νέουσα κ. δορ. γ' πληθ. νησοῦντι [Σωφρ.101]. Ὁ νεοτάτος ὡς κ. ἐν τοῖς ρ. δὴμ κ. εἰμι ἔχει σμ. μελλόντος, διὰ τὴ ἔνια τοῦ θέματος εἶναι ἡ τοῦ σημαίου, ὅθ. θά ὄπαγα, παρόραμα, ἐρχομαι, τὸ μὲν ἀπέρχομαι, πληγια, φεύγω, τὸ δὲ ἀπατέρουμα, ἐπιστρέφω, ἀναγορίζω : Ἰ.Α.32 ἀλλ' ἴθι, μὴ ἐπείθεσθε, ἀσπίτερος ὡς κε νείησι, αὐτ.Γ.74, αὐτ.Ε.907, αὐτ.Ξ.221, αὐτ.Ρ.497, Ὁδ.Α.17 τοῖ ἐπεκλιόσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι, αὐτ.Γ.336, αὐτ.Δ.8, αὐτ.Ε.31, αὐτ.Ζ.10, αὐτ.Ψ.23, Πίνδ.Ν.4,77 οἰκάδε... οὐ νέοντ' ἀνευ στεφάνων, Σοφ. Ἀντ.33 καὶ δεῦρο νέεσθαι τὰτα τοῖσι μὴ εἰδῶσι σφῆ προκηρόντα, Εδρ. Ἰλ.722, Θεόκρ.25,207 αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὕπρον ἑλών... νεόμυν, Καλλ. Ἐκ.1,1,6' || ἐπι ποταμοῦ, ῥέω πρὸς τὰ ὄπισα [μ. ὄπισα] : Ἰ.Α.Μ.32 ποταμοῦ δ' ἔτραφε νέεσθαι καὶ ῥόνον' || κ. ἐπὶ ἀνέμων, λαυθανόμενος ὡς θεῶν : αὐτ.Ψ.229 οἱ δὲ Ἄνεμοι πάλιν αὐτῆς ἔδον οἰκόνδε νέεσθαι' || κ. μετ. ἐπὶ τῆς πορείας, ἢν λαυθάνουν τὸ ἀνεῖραι : Πίνδ.Γ.4,247 μακρὰ μοι κείσθαι κατ' ἀμαρτήτων' || συντάσσεται συνήθ. μετ. τὸν προσ. εἰς, πρὸς ἐπὶ κ. αἰτ. : Ἰ.Σ.101, αὐτ.Ξ.335, Ὁδ.Ο.88' || ὄμ. κ. μετ. τῆς προσ. ὑπὸ κ. αἰτ. : Ἰ.Α.Ψ.51 νέεσθαι ὡς ἄρ' ἔζον ἠερέοντα' || ὄμ. κ. μετ. τῆς ἐπὶ κ. δορ. : αὐτ.Χ.392' || κ. μετ' ἀλλῆς αἰτ. : αὐτ.Η.335 ὄν ἄν αὐτὴ νεώμεθα πατρίδα γαίαν.

νεομάλακτος-ον [μαλάσσα] σχολ. ὁ νεωστὶ μαλαθεῖς, ὁ πρὸ μικροῦ ζυμωθεὶς νεοζύματος, φρεσκοζυμωμένος : Σχολ.Θεοκρ.4,34 νεομάλακτος καὶ νεοφύρατον φωμίον.

νεομαλθουσιανισμός [ὁ] νεώτ. νέα μορφή τῆς θεωρίας τοῦ μαλθουσιανισμοῦ, καθ' ἣν εἶναι ἀδόξατος ἡ βελτίωσις τῆς γενικῆς κατατάξεως τῆς ζωῆς ἀνευ περιορισμοῦ τῆς αὐξήσεως τῶν πληθυσμῶν, ἐπιτυχιολογούμενου δι' ἐκούστου περιορισμοῦ τῶν γενήσεων.

νεομαρξισμός [ὁ] νεώτ. νεώτερη μορφή τῆς διδασκαλίας ἢν ἐδωσαν τινες εἰς τὰς οἰκονομολογικὰς δοξασίας τοῦ Μάρξ.

νεομαρξιστής [ὁ] νεώτ. ὁ ἀπαδὸς τοῦ νεομαρξισμοῦ βλλ.

νεομαρτυρ-υρος [ὁ] ἢ νεώτ. ὁ ὑπὲρ τῆς χριστιαν. ὀρθοδόξου πίστεως θανάων κατόπιν ἐκδίκασου ὀπως ἀσπασθῆ τὸν Ισακίανον : ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ νεομαρτυρ.

νεομηνία [ἡ] ἀσυναίρε. τ. τοῦ νοσημνία βλλ.2) : Πίνδ.Ν.4,35 ἡγυγί δ' ἔλκομαι ἄγρον νεομηνίᾳ θιγέμεν, Ἡρδ.6,57, Πλάτ. Γαλ.14,298.

νεομηνος αἰλήνη [ἡ] [μῆν] μετ. ἡ νέα αἰλήνη τὸ πρῶτον φαινόμενόν, τὸ νέο φεγγάρι : Ἀρατ.471.

νεομορφῶς [ὁ] νεώτ. γένος κοκκινυδῶν φυτῶν.

νεομορφωτ-ωτας-ον [μορφῆ, τυπῆ] μετ. ὁ κατὰ νέον τύπον, νέον σχῆμα μεμορφωμένος, ὁ σύμφωνα μὲν τὸν συρμὸν συμμορφόμενος : Μαν.4,305 μοιχευταί μερῶντες ἀεὶ νεομορφωτῆται.

νεομοσχέυτος-ον γον. ὁ νεωστὶ μοσχευθεῖς, ὁ πρὸ μικροῦ διὰ παραφυάδων φυτευθεῖς : ΚΜανασ.Χρον.5430 νεομοσχέυτων... δειθρίων.

νεομύστος-ον [μύσταξ] ὁ νεωστὶ μυηθεῖς : Ὁρφ. Ὑμν.43,10 νεομύστοι τελευτῆ ἰδῆς τελοῦσιν οἱ νεωστὶ μυηθέντες, οἱ νεοκατήχεται.

νεομυθός-ἡ-ον μετ. ὁ πρόσφατος : Φαβρίκ.3, 548 ἐν τῷ νοί νεομυθὲ ἔμορσε.

νεόν [τὸ] νεώτ. χημ. χημικὸν στοιχεῖον ἀνήκον εἰς τὴν ομάδα τῶν εὐγενῶν ἀερῶν βλλ.11, περιεχόμενον ἐν τῷ ἀτμοσφαιρικῷ ἀέρι καὶ ἀποχωριζόμενον τούτου δι' ἠθροποιήσεως.

νεονεκρός-ον γον. ὁ ἀπὸ ἀποθανῶν, ὁ πρόσφατος νεκρὸς : Τιμορ. ἐν Notit.Μεσ.9,205 οἱ κατὰντες εἰς φθῶν νεονεκροὶ ἀσπαφροῦσαι τὶ μικρὸν ἐρυθρήματα.

νεονομφός-ον [νόμφ] κ. νεώτ. δημ. τὸ θηλ. νιόμφη, ὁ νεωστὶ νομοφευθεῖς, ὁ ἀρτι. ὁ νόμις εἰς γάμον ἐλθὼν : Σωστ.π.Ν.Στοθ.4,20,70, Ἐπιγρ., Γλαστ.ἸΗ.310Ε, Σουπ.39 ἰεσφ.ἀν. τοῦ νεόφρογ.

νεόξαντος-ον [ξείνη], δημ. νιόξαντος, ὁ νεωστὶ ξανθεῖς, ὁ πρὸ ὀλίγου λαυαρισμένος : Ἰνν.Ἐπικ.8.

νεόξαστος-ον [ξείνη] μετ. δημ. νιόξαστος ὁ νεωστὶ ξασθεῖς, φρεσκοξυσμένος ἢ ὁ νεωστὶ στυλιθωθεῖς, φρεσκοουστραρισμένος : Τρόφ.255.

νεοπαγής-οῦς-ἄς [πῆγμα] μετ. κ. νεώτ. ὁ ἀρτιπαγῆς βλλ. ὁ νεωστὶ παγείς, ὁ πρόσφατως γεγνημένος στερεός, ὁ πρὸ μικροῦ στερεοποιηθεῖς : Πλοῦτ.ἸΗ.602D νεοπαγῆς ἰαῦς, Γαλ.1Β11,363 νεοπαγῆς σάρξ, αὐτ.6,768 νεοπαγῆς τυράς, Ἄετ.9,36, Σωρ.1,46 νεοπαγῆς σῦστασις' || νεώτ. ὁ ἐσχάτως συγκροτηθεῖς, ὁ πρὸ μικροῦ ἰδρυθεῖς : νεοπαγῆς ἰδρυμα - κόμμα' 2) κ. νεώτ. ὁ πρόσφατως ἐδωραιωθεῖς, συντεθειθεῖς, κηθεῖς : Ἰώσ.Π.3,7,20, -νεοπαγῆς παρήγγημα, -νεοπαγῆς ψεύφα.

νεοπαθής-οῦς-ἄς [παθός] ὁ πρόσφατος εἰς λύπην, ἐσχάτως πεσών, νεοπαθῆς βλλ.1) : Αλαγ. Εὐμ.514 ἡ τεκοῦσα νεοπαθῆς οἶκτον οἰκίσται'.

νεοπάτητος-ον γον. ὁ νεωστὶ, ὁ πρόσφατως πατηθεῖς : ΚΜανασ.Χρον.6163 οἶνος νεοπάτητος. **νεοπειθής**-οῦς-ἄς [πειθῶ] μετ. ὁ νεωστὶ πεισθεῖς εἰς περαρχίαν ἐλθών, ὁ ἀρτι εἰς ὑπακοήν ἄχθεῖς : Νόνν.Εὐαγγ.1ω.6,37.

νεοπένης-πος [ὁ] ἢ ὁ ἐσχάτως καταστάς πένης, ὁ πρὸ μικροῦ πατωχέοσας : Κωμ. Ἀδελφ.1067, Φρόν. ἐν ΑΒ.52,18 νεόπλουτος, τὸ δὲ νεοπένης σπάνιον [ὁ] ἀνάγκη. νεοπενής, ἐρημν. ὁ νεωστὶ πεινών.

νεοπενθής-οῦς-ἄς [πενθος] ὁ ἐν νέῳ πένθει διατελών, ὁ πρόσφατως πενθῆσας, ὁ εἰς πρόσφατον λύπην πεσών, πρβλ. νεοπαθής, νεοκλήδης : Ὁδ.Α.39 ὑμῶν... παρβένει κατ' ἀταλα νεοπενθῆα θυμὸν ἔχουσαι' 2) παθ. ὁ νεωστὶ, ὁ πρόσφατως θρηνηθεῖς : Ἐπιγρ. νεοπενθῆς ὄγχετ' ἐς' Αἶδα.

νεοπειρίος Φώτ. ἐὸ ἀρτι πελαγεῖς.

νεοπίπτος-ον [πίπτος] μετ. ὁ νεωστὶ ὀπηθεῖς, ὁ νεοφθιμένος : Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.23 ν- ἄρτων.

νεοπειρικός-ἡ-ον νεώτ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀνεπαρόμενος εἰς τὸ νέον περσικὸν κράτος τὸ ὑπὸ τῶν Σασανιδῶν ἰδρυθεὶς μετὰ τὴν κατάνκτησιν τῆς Περσίας ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

νεοπειθεῖς-οῦς-ἄς [πειθῶμαι] λεξ. ὁ νεωστὶ ἐξετασθεῖς ὁ πρὸ μικροῦ ἐρευνηθεῖς' πρβλ. Ἡσ. νεοπειθεῖς, τὰ ὄμ πρότερον ἱστορημένα, ἀλλ' ἀρτημαθῆ, Φώτ. νεοπειθεῖς, ἀρτιμυθῆ.

νεοπηγής-οῦς-ἄς [πῆγμα] μετ. ὁ ἀρτιπαγῆς, ὁ πρὸ ὀλίγου συντεθειθεῖς, κηθεῖς ἡ κατασκευασθεῖς : Κερ.Φλ.Α.Π.9,808 νεοπηγῆς ἐνδοθὶ ῥώμης' || ὁ πρόσφατως στερεός καταστάς : Χρησμ.ἡ. Εὐα.Εὐαγγ.Προφ.4,9 ἀνών νεοπηγῆα γυία.

νεοπηθής Ἡσ. καίμαλκτος' [κῶδ. νεοπηθεῖς].

νεοπήκτος-ον [πῆγμα] κ. νεώτ. ὁ νεωστὶ παγείς ὁ πρόσφατως στερεοποιηθεῖς, πῆξας : Βατραχομ.38 οὐ τυρὸς νεοπήκτος' 2) ὁ νεωστὶ ἐξ ὀπτήσεως στερεός καταστάς : Ἰνν.Πομ.2,206 νεοπήκτος κεραμίδος' 3) μετ. ὁ νεοπαγῆς βλλ. Ἡλιούδ.Αἰθ.6,11 νεοπήκτος ἐπὶ θαλάκμοις ἔχων.

νεοπήξ-ηγος [ὁ] μετ. ὁ νεοπαγῆς, ὁ νεοπήκτος βλλ. : Γολγ.Νοῦσ.3,400Α.

νεοπίστος-ον μετ. ὁ νεωστὶ γεγνημένος πιστός, ὁ πρὸ μικροῦ καταληθεῖς εἰς τὴν τάξιν τῶν πιστῶν, περὶ τῶν Χριστιανῶν : Εὐσ. Ἐκκλ.1στ.5,16.

νεοπλασία [ἡ] νεώτ. νέα πλάσις, δημιουργία ἱσθῶ, ἀ. νεοπλαστία βλλ. : νεοπλαστία δερματικὸν ἰδερματικὸν ὄγκον.

νεόπλασμα-ατος [τὸ] νεώτ. βλάστημα, καλοήθης ἢ κακοήθης ὄγκος προερχόμενος ἐξ ἀρχήσων διὰ τὸν ὄργανισμὸν καινοπλαστίας τῶν ἰσθῶν.

νεοπλασματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ νεόπλασμα βλλ., ἄ. νεοπλαστικός· νεοπλασματικός θγος.

νεοπλαστής-οῦς-ές μτγ. ὁ νεωστὶ πλασθεὶς, ὁ ἀρτι μορφωθείς, ὁ προσφάτως διαμορφωθείς· Φλωιδ.π. Ὁρειδ.45,29,20 νεοπλαστει σορικ.

νεοπλαστήρις (ἡ) νεώτ. λατρ. ἀνάμικτος δημιουργία ἱστικῶν στοιχείων κυττάρων καὶ μεσοκυττάρων οὐσιῶν) κατὰ τὰς διαφόρους μορφὰς τῆς φυσιολογικῆς καὶ παθολογικῆς αὐξήσεως τῶν ἱστών.

νεοπλαστατός-ον μτγ. ὁ ἀρτι πλασθεὶς· Λεόντ. Βυζ.1,1720B π. Μι.86,1.

νεοπλατωνικός-ή-όν νεώτ. φιλοσ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νεοπλατωνισμόν βλλ.: **νεοπλατωνικαὶ θεωρίαι** - ἐπιδράσεις - ἀντιλήψεις· ἢ ἐπὶ προσ., ὁ διδάσκαλος, ὁ εἰσηγητὴς ἢ ὁ ἀπαδὸς τοῦ νεοπλατωνισμοῦ· κορυφαῖος νεοπλατωνικός ὁ Πλωτίνος, - ὁ Πρόκλος εἶναι ἰδρυτὴς τῆς ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὸν 5ον πρὸς τὸν δὸν μ.χ. αἰῶνα σχολῆς τῶν νεοπλατωνικῶν· ἢ **νεοπλατωνικὰ σχολαί** αἱ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς φιλοσοφίας διακρινόμεναι τρεῖς διαφορὰ ἀπ' ἀλλήλων φιλοσοφικαὶ σχολαί, αἱ ἀφορμώμεναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπὸ τῶν μεταφυσικῶν θεωριῶν τοῦ Πλάτωνος, ἴσθι οἱ Ἀλεξανδρινῆ, ἥς κύριοι ἐκπρόσωποι οἱ Πλωτίνος καὶ οἱ Πορφύριος, ἡ Συριακῆ, ἥς ἰδρυτὴς ὁ Ἰάμβλικος καὶ οἱ Ἀθηναϊκῆ, ἥς θεωρητικὸς ὁ Πρόκλος καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ Ἰσίδωρος, Δαμασκηνὸς καὶ Συμπλικίος· πρβλ. νεοπλατωνισμός.

νεοπλατωνισμός (ὁ) νεώτ. φιλοσ. ἐν χρ. ὡς διεθν. δρος, περιληπτικὴ ὄνομα, τριῶν φιλοσ. συστημάτων, ὧν κοινὸν χαρακτηριστικόν εἶναι ἡ ἀφετηρία ἀπὸ τῶν θεωριῶν τοῦ Πλάτωνος περὶ θεότητος, περὶ ψυχῆς καὶ περὶ Ἰδεῶν. Τὸ πρῶτον τῶν συστημάτων τούτων, ἐν ἀρχαίᾳ τῷ 2ου αἰ. μ.χ. συντεθεὲν ὑπὸ Ἀμμωνίου Σακκάει καὶ συμπληρωθεὲν ὑπὸ Πλωτίνου, δεχόμενον τὴν περὶ Ἰδεῶν· μορφῶν πλατωνικὴν ἀντιλήψιν, ἐπιδεικτικῶν ὀρισμῶν ὡς τὰ πράγματα, χωρεῖ πέρα τούτων εἰς δοξασίαν Ἐνὸς ἀμεταβάλλτου, ἀποίου, ἀχώρου καὶ ἀχρόνου Ὀντος, ὅπερ εἶναι ἡ μόνη καὶ κατ' ἀνάγκην αἰτία καὶ ὄπερ μόνον θεληματικῶς ἀνοικρυνόμενοι τῶν κατ' αἰσθῆσιν, συλλογισμῶν, διαλεκτικῆν καὶ κρίσιν θυνάμεθα νά διορῶμεν, ἴσθι ἐν καταστάσει ἐκστάσεως, οὕτως μετόχοντες τῆς θεότητος αὐτοῦ· ἡ θεωρία αὕτη προκύψασα καὶ εὐδοκιμήσασα ὡς ἀντίθεσις πρὸς τὴν πρακτικὴν καὶ εὐδαιμονικὴν τελολογίαν τῶν Στωϊκῶν καὶ πρὸς τὸν σκεπτικισμόν τῆς Μέσης Ἀκαδημίας, ἔχουσα δὲ τινὰ σχέσιν, ἀλλὰ καὶ ἀντίθεσιν πρὸς τὰς δοξασίας τῶν Γνωστικῶν ὡς καὶ πινὰ στοιχεῖα τῶν Ἰνδικῶν κ.ά. ἀνατολικῶν θεολογικῶν φιλοσοφημάτων, διευτυλλομένη ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ τοῦ Πλωτίνου Πορφύριου, διεσκευάσθη δὲ ἐπὶ τὸ θεολογικώτερον ὑπὸ τῶν διαδόχων αὐτῶν, διδοξάων τῶν τριαδικῆν ὁπάσασιν τοῦ ὡς καὶ τῆς ψυχῆς· ἢ ὅμ. ἐν τῷ ὄρω νεοπλατωνισμός περιλαμβάνεται καὶ αἱ τοῦ μαθητοῦ τοῦ Πλωτίνου Ἰαμβλίχου δοξασίαι, ἀφορμώμεναι μὲν ἐκ τῆς περὶ Ἐνὸς ὡς ἀνωτάτου Ὀντος θεωρίας, ἀλλ' ὑπερβάλλουσαι εἰς μυστικισμόν καὶ παραπροσθέτουσαι πίστεϊ εἰς τὴν θεωρίαν καὶ τὴν μαγείαν, ἀποτελοῦσαι ἐν συνόλῳ σύστημα πολυθεῶς ἀντιπρόθετον πρὸς τὸν χριστιανισμόν· ἢ ὅμ. ἐν τῷ ὄρω νεοπλατωνισμός περιλαμβάνεται ἡ τελευταία ἐν Ἀθῆναις φιλοσ. σχολῆ ἀπὸ τοῦ Πρόκλου [ἴσθι αἰ. μ.χ.] καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, δεχομένων τὸ τοῦ Πλωτίνου πρῶτον Ὀν ἐπὶ ἐπέκτεινα τοῦ Ἐνὸς, τὸ ἀναίτιον αἰτίων, ἀλλ' αὐτὸ ἀπόρροια οὐχὶ ὁ τοῦ Πλωτίνου ἐνοερὸς κόσμος, ἀλλ' αἱ αὐτοτελεῖς Ἐνάδες [ἰσθέρτατοι θεοὶ] καὶ ἐκ τούτων ἡ Τριάς

τοῦ νοητοῦ, τοῦ νοητοῦ καὶ νοεροῦ καὶ τοῦ μόνου νοεροῦ κόσμου, ἔξ ἧς ἡ ψυχὴ· πρβλ. νεοπλατωνικός.

νεοπλαστής-οῦς-ές μτγ. ὁ νεωστὶ πλασθεὶς· Νίκ. Ἀλεξ.96 νεοπλαστής κάλαθος.

νεοπλαστήριον μτγ. ὁ νεοπλαστής βλλ.: Νίκ. π. Ἀθην.15,683C σπειραν ὡπὸ σπυριθεοσι νεοπλαστήρισι καθάπτων.

νεοπουλοπόνηρος-ον κωμ. λ. ὁ πονηρός, ὁ διεστραμμένος ἐκ πλοῦτου νεωστὶ κτηθέντος, πονηρὸς νεόπλοτος· Κρατίν.208.

νεόπλοτος-(ν)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἀρτιπλοῦτος, ὁ νεωστὶ πλουτήσας, ἀντίθ. ἀρχαιοπλοῦτος, ἰδ. ὁ ἐπιδεικνυόμενος καὶ ἐπαίριμνος ἐπὶ πλοῦτῳ νεωστὶ κτηθέντ· Δημ.218 οὔτῳ δὲ οἱ νεόπλοτοι μόνοι καταφρονεῖν ἑμᾶς ἑμῶν αὐτῶν ἀναγκάζουσι, Ἀριστ. Ρητ.1387α,23, Πλούτ. Ἠθ. 634C ἀπελευθερὸς νεόπλοτος, αὐτ. Λοῦκ.40, Λοῦκ. Ἰστ. Συγγρ.20 εὐκαῖαν οἰκίτη νεοπλοῦτῳ, - συμπεριφορὰ νεοπλοῦτων· ἢ ὄμ. κ. π. κωμ. μτφ. ἐπὶ χυδαῖον ἀνθρώπων πλουτησάντων· Ἀριστφ. Σπ. 1309 εὐκαῖα νεοπλοῦτῳ τρυγὶ κλητῆρι τ' εἰς ἀχρῶνας ἀποδεδρακότι.

νεοπλοῦτης-οῦς-ές μτγ. ὁ νεόπλοτος βλλ.: Πολυδ.1,25, αὐτ.7,45 πλότους τε νῆσται νεοπλοῦτες τ' ἐπενοῦσας.

νεόπλοτος-ον ὁ νεωστὶ, ὁ προσφάτως πλυθεὶς, ὁ φρεσκοπυμένος· Ὁδ.Ζ 64 ἐθέλουσι νεόπλοτα εἶματ' ἐχοντες ἐς χορὸν ἐρχεσθαι, Ἠρ.2,37 εἶματα δὲ λίνα φορέουσι αἰεὶ νεόπλοτα, Ἀνακρ. π. Ἀθην.12,533F νεόπλοτον εἴλιμα καλῆς ἀσιπιδος· Ὁρφ. Λιθ.72D.

νεόπνευστος-ον [πνεύ] μτγ. ὁ ἐκ νέου ἀναπνεύων, ὁ νεωστὶ ἀναζωογονημένος· Μόνν.Δ 25,550 νεοπνεύσταιο νεκροῦ.

νεόπνοτης [ο] μτγ. τὰ νέα παραβλαστήματα τῶν ἀνηλέων· Γεωργ.4,3,6.

νεοποίησις (ἡ) Ἐπιγρ. ὄρω. τοῦ νεοποιῆς βλλ. **νεοποιήσις**-εως (ἡ) νεοποιῶν μτγ. ἀναγέννησις ἡ διὰ τὸ βαπτίσματος· Γερμ.Α' 756 [ἐκδ. Μι.].

νεοποίητος-ον μτγ. ὁ νεωστὶ ποιηθεὶς, ἀνανεωθείς, ἀνακαινοθεῖς· Πολυδ.9,18.

νεοποικίλος-ον γλῶσσα, τὸ νεοποιήσας, ὁ νεωστὶ πεποικίλμένος, ὁ προσφάτως κοσμηθεὶς, ἄ. νεοποικίλος· Σχολ. Πινδ.Ο 3,8.

νεοποικίλιος-ον σχόλ. ὁ νεοποικίλος· Σχολ. Πινδ.Ο 3,8.

νεοποιός (ἡ) μτγ. ὁ ἀροτριῶν νεῖον· Πολυδ.1,121

νεοποιέω μτγ. κ. μων. νέον ποιῶ, μέμνω τινά ἢ τι νέον, ἀνανεῶναι, ἀνακαινίζω· Ἐρμει. Ἀλ. π. Στοδ.1,41,8, Ὑποθ.Εὐρ.Μηδ. τὰς Διονύσου τροφούς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεφήσασα ἐνεοποιῆσαι, Μηναι.3,5 Ὡδ.5 νεοποιεῖ τούς γνηνεῖς νέος Ἀδάμ χρηματίσας ὁ Πλάστης· ἢ νεῶ βλλ., νεῶς· Πολυδ.1,221 φυτογροῖ νεοῦντες ἡ νεῶντες ἢ νεοποιούντες· 2) [νεῶς] νεοποιῶ βλλ.: Ἐπιγρ.

νεοποκάς-ον Ἰπέκω, πόκασι ποι. ὁ νεωστὶ, ὁ προσφάτως καρεῖς, ὁ νεοκορυφέντος, ὁ φρεσκοκορυμέντος· Σοφ.ΟΚ 475 οἶος νεαλοῦς νεοπόκω μαλλῶ βαλῶν.

νεόπολις-εως (ἡ) ποι. νέα πόλις, νεωστὶ ἱδρυθεῖσα, προσφάτως κτισθεῖσα πόλις, ἐπὶ τῶν Ἀδελφῶν· Πινδ. Παῖαν.2,28.

νεοπολίτης (ὁ), θηλ. νεοπολίτης-ιδος, ὁ νέος πολίτης, ὁ νεωστὶ ἐκ δούλου ἐλευθερὸς καὶ πολίτης γενόμενος, ὁ δούλος ὁ ἀρτι τυχὼν ἐλευθερίας καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων· Ἀριστ. Ἀθ.21,4 ἴνα μητράδην προσγοροῦντες ἐξελέγχωσι τούς νεοπολίτας, Διόδ.Σ 14,7, Ἀθην.4,138Α Πλάτων δ' ἐν δευτέρῳ Πολιτικῆς οὕτως ἐστὶ τούς αὐτοῦ νεοπολίτας, Ἀππ. Ἐμφ.Πολ.1,49· 2) τὸ θηλ. νεο-

πολιτικός (ή) δε έπιθ. ή επίθετος, ή όρσι ή ή μεταγενεότερος ιδρυθείσας: αὐτ.76 νεοπολιτικός πόλις· 3) Έπιγρ.Νεοπολιτικός (ή) ο κάτοικος τής Νεοπόλεως τής Κάτω Ίταλίας, ή Νεοπολιτής.

νεοπότιος (-η-οίη) άρχ. λέξ., νεώτ. κ. όθμ. ο νεωστή, ο προσφάτως ποτιθείς· Ήσ. έν λ. νεοσρέα, - νεοστίσιος χωμαίρ.

νεοπότιος -ον (ήνωμ) ο νεωστή, ο άρτι, ο έχάτων πών· Ήπν.Διαίπ.65 μίτε νεοπότιον λούεσθαι.

νεοπούλι (τό) μων. νεοσάς βλλ.: Άραβ.Μυθ. Χαλ.1,219 όπου άρχοντα διά τά θρέφοντα ή τά άποκλωσάσθον του νεοπούλι τους.

νεοπούς-οδος (ή) μων. νέος βλαστός κλήματος, παραδλάστημα, φαλίδιο, βλασταίρι· Γεωπ.5,8,2.

νεοπαγί-τω μτην. καινοταύ βλλ., νεωτερίω· Ήρωδιαν.Έπιμ.63.

νεοπαρηγ-ούς-ές (ήρπει) ο πρόηνω, ο άρμόζων εις νέους, ο νεανικός· Πλάτ.Νόμ.892D μή ηη πρεδύοτας ύμās όντας νεοπαρηγών ών ο λόγος παραπεισών· 2) ο έχων φρόνημα νεανικό, ο έλευθέριος· Πλούτ.Τραπεζ.12 δέ πρός τόν αδελφόν διαφορά νεοπαρηγής και περιέργος αὐτ.Ή8.334C· || μτην. ο νεωτεριστικός· αὐτ.785B κατασκευάς οικόδομημάτων νεοπαρηγής.

νεοπρίσιος -ον (ήρω) έπ. ο νεωστή, ο έχάτων πώς πρισσθείς, ο φρεσκοπρισσόμενος· Οδ.Θ 404 κολέων δέ νεοπρίσιου έλέφαντος άμφιδέθνηται.

νεοπροσήλυτος -ον μτην. ο νεωστή, ο έχάτων προσήλυτοςθείς, ο προσφάτως γενομένος προσήλυτος· Άστέρ.Άμασ.272 (έκδ. Μ.Ι.).

νεοπολιτικός -ον μτην. ο άνήλων ή άναπερόμενος εις τών Νεοπολίτων, ο τού Νεοπολίτου· Παισ.4,17 Α ή Νεοπολιτικός κάλυμνη τίσος.

νεοπολιτικός (ή) ποκ. τ. του νεοπολις βλλ.: πάλι νεοπολις νεωστή ιδρυθείσας πόλις· Αισχ. Εύμ.687 πάλι νεοπολις τήνδ' άφίμυρον.

νεοπορθής-ούς-ές (ήπρόθο) μτην. κ. νεοπορθός -ον ο έχων νέους πτόρθους, νέους κλάδους· Ήρωδιαν.1,79.

νεοπορθός -ον μων. ο νεοπορθής βλλ.: Χόρροβ.1,51,19.

νεοπύρι ήσ. κυλών θυγατέρες (ήθ. άντι νεοπύρι εκ τού λατ. νεοπυρία=Έγγονα).

νεοπυθαγόρειος -ον νεώτ. ο άνήλων ή άναπερόμενος εις τήν νεωτεριον σχολήν τής πυθαγορείου φιλοσοφίας (ιος π.Χ.—2ος μ.Χ. αι.)· || κτ. πληθ. νεοπυθαγόρειοι ώς ούσα. Άλεξ.ξανθροί φιλόσοφοι πρεσβείοντες έπι τή β'βάσει παλαιών πυθαγορείων διδασμάτων δοξασίας θεσοφικής και άνοκλουθούτες ήθικην άσκητικήν· ούτοι όντες έκλεκτικοί συνεμίγησαν θεωρίας και διδασκαλίας πλατωνικής, άριστοτελικής και στωικής, διδόντες έν πολλοίς εις τήν ούτωσάι σύνθεσιν θρησκευτικήν ή μυστικιστικήν διατύπωσην.

νεοπύριτος -ον (ήπυρί-οω) ο νεωστή θερμανθείς, ο πρό μικρού έξελθών έξ άτρήν τού λουτρού· Ήπν.Έπικ.29, αὐτ.Φυσ.Γυν.6.

νεορύσιος -ον (ήρύω-οω) ο όργών εκ νέας όρυθς, ο σφρηγών εκ νεότητος· Θεοφ.ΦΑΙ.3,13,3.

νεορραγής-ούς-ές (ήρρηγιμ) μτην. ο νεωστή ραγής, ο προσφάτως διαρραγής· Άρειτ.Χρον.Παθ.2,9 κήν μέν ή φλέψ νεορραγής έσ.

νεορρατικός -ον (ήρρω) ο νεωστή ραπισθείς, νεοδρεγμένος· Σοφ.ΑΙ.30 μόνον ηηδώντα ηεδία σών νεορρατών έθει, αὐτ.828· || μτην. ο νεωστή ρεΐσας, ο προσφάτως χυθείς· Άριστοίδ.Λόγ.24(44),44 δάκρυα νεορρατάντα.

νεορρατικός -ον σχολ. ο νεορραφής βλλ.: Σόκλ.Θεοφ.18,3.

νεορραφής-ούς-ές (ήράπη) μτην. ο νεωστή ραφής, ο προσφάτως έρραμμένος, ο άρτι κατασκευασμένος· Λόγγ.4,14 ήσαν νεορραφή.

νεορρόφητος -ον δ.1,ρ. άντι νεορρόφητος βλλ. **νεορρόφτος** -ον (ή) (ήρω) ο νεωστή ροεΐς, ο νεωστή χυθείς, ο φρεσκοχυμένος· Σοφ.Ήλ.894 όρω .. νεορρόφτους ηηγός γάλακτος. Τιμόθ.Μιλ.άπ.7 νεόρρωτα δάκρυα Νυμφών, Μελέο '19,363,15 νεόρρωτα κάλλεα κηρού.

νεορρόφος -ον (ή) (ήρω) ποι. ο νεωστή έλκυσθείς· Αισχ.Άγ.135) σών νεορρόφω έξει.

νεορρόφητος -ον ο λαβών έσάχτως όγρών τροφήν, ο πρό άλίγου φαγών· Ήπν.Διαίπ.65 μίτε νεορρόφητον νέος νεοπότιον λούεσθαι.

νεόρτος -ον (ήορτυμ) ο νεωστή άρθείς, ο προσφάτως παραχθείς, ο πρόσφατος, ο νέος, έπι προσ.: Σοφ.Τρ.894 έτεκεν μεγάλην ά νεόρτος άδε νόμψα όμοιοι τούδ' έρινών· 2) τó άρα. κ. ώς ούσα, νεανίσις, νέος, έφηβος· αὐτ.άπ.872 τάν νεόρτον 'Ερμιόναν· 3) όμ. κ. τó ούδ. νεόρτος ώς ούσα. πρόσφατον σμυδών, νέον· αὐτ.ΟΚ 1507 τί δ' έστιν, ώ πά λαου, νεόρτον αύι.

νεορόκτος -ον μτην. ο νεωστή όρυχθείς, άρτι άνασκαφείς· Λυκόφρ.1097.

νέος α-ον κ. μων. νεώτ. κ. όθμ., ίων. θηλ. νέη κ. συνηρ. νή (Ξενοφ.42, Εύγύα.) έν νίσχ.Έπν.327 ή γεν. τού θηλ. νέας ώς μουσούλλαδον, άττ. κ.

νέος-ον, ίων. κ. νεός-η-ον, όθμ. νιός-ιά-ίο, συγκμ. νεώτερος-α-ον, υπερθ. νεώτατος-η-ον, έν νεο-τητι ών, ο μικράς ήλικίας, ο νεαρός, άντιθ. γέριον, έπι παίδων, νεωνιών και άνδρών μέχρι τής ήλικίας τών 30 έτών (Ξεν.Άν.1,235)· Ήλ.Ν 95, αὐτ. Φ 589 οισθ' οίαι νέου άνδρός ύπεκράσσαι τέλε-θουσαι, Ήδα.665, Πίνδ.Ο.4,24 φονταί δέ και νέοις έν άνδράσιν πολιαί θαμιά, Αισχ.Άγ.277 παιδός νέας ώς κάρτ' έμωμίσω φέρονας, Πλάτ. Νόμ.890, αὐτ.Πρωτ.315D και μετά Παιουσιου νέων τι μεράσιον, ΚΔ Λουκ.15,13 συναγαγών άπαντα ο νεώτερος υιός απέδημησεν, Γρον.Σκ. Τερρ.224 κοιμύται ο νέος ώραιος βοσκόσ·

|| έν τή αύτή σημ. νέος (ή), νέα (ή) κ. μων. κ. νεώτ., όθμ. κ. νιός, νιά ώς ούσα. ο νεανίσις, ή νεανίς, άντιθ. γέριον ή γερασίος, γηραλέος· Ήλ.Β 789 άγόρευσον .. άπέν νεοί ήδε γέροντες, Ξεν.Λοκ.1,7 ει γε μένοι συμβαίει γεραιοί νέαν έχειν ίνεαν γυναικα, νεαράν, Λιβάν.Έπιστ.910,3 (ήορμυ.) ά νέος έσται νέος (τά παιδιά είναι παιδιά), Λιβ. Ροδ.27 νέος .. μέσ' εις στενών έδιάδουσαν θλιμ-μένος μονοπάτι, Παπαδ.Πρωτ.Διηγ.27 (έκδ. Δι-ακόμει) όταν ο νέος άνήγγειλεν ότι θά έίχε νεώ-λον· || κτ. πληθ. τó άρα. νεοί (ή) οι νεανίσι, ή νεολοία· Ήδα.463 νεοί δέ παρ' αύτων έχον πεμ-πύδολα χερσίν· || όμ. π. Άττ. κ. μτ. τó άρθρ.· Άριστοφ.Νεφ.1059' γλώτταν, ήν ρθι μέν ού φησι χρήσαι τούς νέους άσκεΐν· || όμ. κ. τó ούδ.

τó νέον ή νεότης· Σοφ.ΟΚ 1229 ώς εϋτ' άν τó νέον παρή κούφας άφροσύνας φέρον, Πλάτ. Νόμ.653D τó νέον άπαν (ή άνασα ή νεολοία), Άριστοφ.Πολιτ.1340b,29 ού δύνανται τó νέον ήου-χάζειν, Κορνούτ.Φύσ.Θε.20 σκιρτητικόν τó νέον·

|| οι νέοι όργάνωσις, σμαρτεΐον νέον, νεολοίας· Έπληρ· || κ. ώς ήμρόθ. προσδιορισμός έν έπιφρ. σημ. εκ νέου (εκ νεοράς ήλικίας, εκ νεότητος)· Πλάτ.Γαργ.50D εθδύς εκ νέου εθίζειν αυτόν τοίς αυτοίς χείρειν και άγθεσθαι· || όμ. κ. εκ νέου· Άριστοφ.ΗΝικ.1103b,24· || ώς έπιθ. κ. έπι μη εν-ηλικιωθέντες έπ. ο άνήλων· Βουκλ.1,107 όπέρ Πλειστοσάνακτος τού Παιουσιου Βοσκιλέως, νέου έπ. όντος· 2) άπαν, έπι ζώνω, ο πρό μικρού λαβών άπαρη· Ξεν.Κυν.9,8 και οί μόν νέοι τών νεβρών ούτως άλισκονται· 3) όμ. άπαν, κ. έπι φωτών, ο άρτιφωής, ο νεοβλάστης· Ήλ.Φ 38 ο δ' έρινυδον όξειε χαλκήν τάνω νεούς βρηνα-κας· 4) ο εις νέον, νεανίον άρμόζων, ιδιάζων, ο νεανικός, έπι πραγμ.: Πίνδ.Ο.2,47 λειφθη δέ

Θέρσανδρος . . νέοις ἐν ἀέθλοισι, Αἰσχ. Πέρσ. 744 παῖς δ' ἑμὸς τὰδ' οὐ κατείδος ἤσυεν νέω θράσει, Εὐρ. Μήδ. 48 νέα γὰρ φρονίσι οὐκ ἀλγεῖν φίλει, Λυσ. 24, 16 νέας τὰς θιναίας χρομένοισι

5) ἐπὶ πρῶτ. ἐν συνθ. τῶν δύο ὄξεσ. ὁ ὄρητικὸς ὁ σφραδρός: Πλάτ. Γοργ. 463B πῶλος νέος τε καὶ ὄξος || συνη. κ. ἐν συνεκφ. μτ. ἐπιθ. δηλοῦντος ἀφροσύνην, ἀπειροκαθίαν: Εὐρ. ΙΑ 489 ἀφρων νέος τ' ἦ, αὐτ. Φοῖν. 533, Πλάτ. Πολ. 378A Ἄριστλ. ΗΉνικ. 1095a, ὁ διαφέρει οὐδὲν νέος τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἦθος νεαρός || δι' ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων, ὁ πρόσφατος, ὁ καινοῦργος, ἐν τῇ σημ. τοῦ τε οἴου ὄντος καὶ τοῦ οὐ πρὸ πολλοῦ: Ἰλ. P 36 χήρσας δὲ γυναῖκα μυθῶ θαλομοῖο νέοιο, αὐτ. Ζ 462 νέον ἄλλοις, Ὁδ. Φ 407, Ἄλκ. 15 νέον λυγίον, Αἰσχ. Ἐπὶ 740 πόνοι . . νέοι παλαιοὶ συμμιγείς κακοῖς, Ἀριστφ. Εἰρ. 916, Ξεν. ΚΠ 1, 638 ἐν τοῖς μοισικοῖς τὰ νέα (μῆλη) εἰδοκίμει, Ἄπολλ. P 4, 1479 νέον ἡμαρ, Πλάτ. τὸ ἐκφόρον ἀποδῶσω νέον καθάρων ἄδολον ἀκρίθων, αὐτ. οἶνος νέος, αὐτ. νέον πλοῖον, Γρου. Σκ. Τερρ. 104, 3 σὲ νέα ταξίδια μάς καλοῦν τὰ πλοῖα στὰ γαλιανὰ τὰ κύματα, - νέο λάδι - κρασί - στάρι [νέας ἐσοδείας]

|| πάμ. κ. νεῶτ. νέον ἔπος ἰτὸ μόλις ἔμφρανιζόμενον, τὸ μόλις ἀρχόμενον || πάμ. νέα ἰνδι- κτίων || νεῶτ. νέα ἐξδομάς, δημ. νέα βδομάδα ἢ διακαινησίμος ἐβδομάς || ὁμ. νεῶτ. κ. δημ. νέα δευτέρα - τρίτη κτλ. ἡ δευτέρα, ἢ τρίτη τῆς διακαινησίμου ἐβδομάδος || νεῶτ.

νέα ἑλληνική (γλώσσα) ἢ μεταβυζαντινῆ, ἢ γλῶσσα τῶν σύγχρονων Ἑλλήνων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν μεσαιωνικὴν, τὴν μεταγενεστέραν καὶ τὴν ἀρχαίαν || ὁμ. νεῶτ. νεωτέρα ἑλληνική (γλώσσα) ὁ γραπτοῦ καθαρῶν λόγος, ἢ καθαρῶσιν || ὁμ. νεῶτ. νέα ἑλληνικά ἢ νεοελληνικά τὸ μᾶθημα καθ' ὃ εἰετάζεται ἢ νέα ἑλληνικὴ λογοτεχνία ὡς καὶ τὸ δι' ὃ ἐπιζητεῖται ἢ καθίσταται εἰς τὸ ἄρθρωθαι καὶ καλῶς γράφειν διὰ συνθέσεων || τὸ θῆλ. νέα ἢ [σελήνη] ὡς οὐσ. ἢ νεωστὶ ἔμφρα- σθεῖσα αὐλήνη, ἢ οὐσα ἐν τῷ α' τετάρτῳ, τὸ νῆ φεγγάρι, ἰδ. ἐν τῷ φρ. ἔνια καὶ νέα [βλ. ἔνος 3]

|| ὁμ. ἐν τῷ φρ. μῆνος τῆ νέα [ἡμέραι κατὰ τὴν πρώτων τοῦ μῆνος, τὴν πρωτομένην: Πλάτ. Νόμ. 849B μῆνος τῆ νέα ὧν δεῖ πράσθαι τὸ μέρος τοῖς ξένοις] || ἐν ταύτῃ τῇ σημ. μτην, μσην, νεῶτ. κ. δημ. κ. ὡς προσηγ. χώρας ἢ πόλεως: Νέα Ρώμη τὸ Βυζάντιον, ἢ Κωνσταντινούπολις: Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 193, 21, Πασχ. Χρον. 529, - Νέος Κόσμος ἰτὸ τμήμα τῆς γῆνης σφαιρᾶς τὸ κατά και μετὰ τῆς Ἀναγέννησιν ἀνακαλύθῃν ἴητο ἢ Ἄμερικὴ καὶ ἡ Ἀυστραλία, - Νέα Ὑόρκη, - Νέα Ὁρλεάνη [ἐν ἀντιθ. πρὸς προϊησάρχουσας ἀνω- κώσας πόλεις: || Νέα Ἑλλάς ἢ σύγχρονος, καθ' ἄντιπαστολήν πρὸς τὴν βυζαντινὴν, τὴν μεταγενεστέραν καὶ τὴν ἀρχαίαν || κ. νεῶτ. κ. δημ., σπαν. ἐπὶ πρῶτ. ἢ σημ. αὐτῆ, ὁ νεωστὶ ὁ μετὰ τὴν ἅλιαν ἢ ἀντ' ἄλλου λαβάνων ἢ λωβῶν ὄρισμ. ὁ ἀπὸ μικροῦ κατέχων θέσιν τινα: Αἰσχ. Πρ. 9ὸ τοῖόνδ' ὁ νέος ταχὸς μακάρων ἐξήμῳ ἐπ' ἐμοί δεσποῖν ἀδικῶ, αὐτ. Εὐμ. 721 οἱ νέοι θεοὶ, Ἀριστφ. Πλ. 960 ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφίγημθ' ὄντως τὸ νέου τούτου θεοῦ, - νέος βασιλεὺς - βου- λευτὴς - δῆμαρχος, - νέα βουλή, - νέος ὑπάλληλος || Πάμ. νέοι Ἑλλήνες οἱ τότε σύγχρονοι, οἱ τῶν ἀλεξάνδρινων χρόνων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς τῶν ἀρχαίων χρόνων, ὡς πρὸς ἡμᾶς δεῖ οἱ μεταγενεστέραι || νεῶτ. νέοι Ἑλλήνες οἱ ἀπὸ τῶν μεταβυζαντινῶν χρόνων καὶ ἐντέθειεν, οἱ σύγχρονοι ἡμῶν: || ὁμ. κ. ἐπὶ νεωστὶ συμβῆσιν οὐσίαις: Παπαδ. Πρωτ. Διηγ. 31 [ἐκδ. ἀδικλοῖο] ἦτο ναυλωμένος νὰ μεταφερῶν τὸ νέον ἀνδρόγυνον || κ. ἐπὶ πρῶτ. ἔχοντός τινα σχέσιν ἢ οἰομοίαν

πρὸς τὶ προῦπάρξεν: ὁ Νέος Νηολέων, - ὁ Νέος Ἑρακλῆς || ἐπὶ πρῶτος, ὄπερ προσιθε- ται εἰς πάλαια θμια: νέος μοσφιάνης, - νέος δάνειον || ἐπὶ γεγονότων, ὁ καινός ὁ ἀδόκη- τος, ὁ παράδοξος, ὁ ἀλλόκοτος ἢ ἐν. αὐτῆ λιαν συνήθης ἐν τῷ συγκρ. βαθμῆι: Αἰσχ. Ἀγ. 85, αὐτ. ἡ. 712 ἀπροσδοκήτους καὶ νέους λόγους, αὐτ. Πέρσ. 665 καινὰ νέα τ' ἄχη, Σοφ. Φιλ. 1229 μῶν τὸ βουλευτὴ νέον, Εὐρ. Ἰκ. 99, αὐτ. Ἰπν. 794, αὐτ. Βάκχ. 362, Ὁσμ. 5, 50 ἐπεφρόνιτο καὶ εἰδοκίμει τὸ νέον ἔκαστα, - νέοι ἄνθρωποι, νέα ἡθῆ, - νέοι ἰδέαι || 8) νεῶτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. νεοῖν) κ. κυρ. κτ. πληθ. νέα ὡς οὐσ. εἰδησίς, εἰδησιὰς πολιτικοῖ, κοινωκῶν καὶ παντῶς εἰδος πρόσφατοι, μὴ μω γνωσθεῖσαι: ἔχομαι τίποτα νέοι - τὶ νέου - τὰ νέα τῶν ἐμφρηδῶν, - τὰ νέα σου ἢ γυναικεῖς διὰ τὰ διάφορα ζητήματα, ποίας πληροφορίας ἔχεις περὶ αὐτῶν; || 9) νεῶτ. χημ. τὸ οὐδ. νέον ὡς οὐσ. βλ. || 10) ἢ αἷρ. τὸ οὐδ. νέον ὡς ἐπὶ πρ. χρονικῶν, νεωστὶ, ἐσχάτως, πρὸ μικροῦ, μόλις πρὸ ἁλίγου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πρὸ πολλοῦ παρελθόν καὶ πρὸς τὸ παρόν: Ἰλ. 7 394 ἢ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζων, Ὁδ. Τ 400, Αἰσχ. Πρ. 35 αὐτ. 955 νέον νέοι κρατεῖτε καὶ δοκιεῖτε δὴ ναῖ- καν ἀνεπῆθ πέραμ' || ὁμ. κ. μτ. τοῦ ἄρθρ. τὸ νέον: Ἠρ. 9, 26 ἄσαι δὴ ἔξοδοι κοιναὶ ἐγένοντο Πελιοποννησίου καὶ τῶν παλαιῶν καὶ τῶ νέον || ὁμ. ἔκ νέας, ἰων. αὐτίς ἢ νέως πάλιν, ἀπὸ τῆν ἄρχην, διὰ δευτέραν ἢ πολλοστήν φοράν: Ἠρ. 1, 60 αὐτίς ἐκ νέης ἐπ' ἀλλήλοισι ἐστάσι- σαν || ὁμ. σημ. νεῶτ. ἔκ νέου: ἀνέλθοεν ἐκ νέου τὰ καθηκόντά του.

νεός [η] [γ] δ.τ. τοῦ νεῖος βλ. : Ξεν. Οἰκ. 1, 10 τῷ σπῶρῳ νέον δεῖ ὑπερβῆκεσθαι.

νεός [τ] [2] ἰων. γενικ. τοῦ νεός βλ.

νεοσλήθησι -ον [σηλοῖσι] ποι. ὁ νέος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποσλήθησι, ὁ ἀκτινοβολῶν μ. μτην: Πλνθ. Ο 3, 4 Μαῖσα δ' ὅσῳ μνην παρυστάκοι νεο- σήγαλον ἐκρόντι τρόπον.

νεοσκαφῆς -ος -ές μτην. κ. νεῶτ. ὁ προσφάτως οσκαφεῖς ὁ φρεσκοσκαιόμενος: Λυ- κόφρ. 1097 ἄν νεοσκαφεῖς, κρύφει πῶτ' ἐν κλή- ροισι Μηθύμηνος στάδες, Σχολ. Εὐρ. Φοῖν. 1664, - νεοσκαφῆς τάφος - τάφρος.

νεοσκῦλετας -ον [σκυλεύω] μτην. ποι. ὁ νεω- στὶ σκυλευθείς, ὁ προσφάτως ἀρπαγεῖς: Διοσκ. ΑΠ 7, 430 νεοσκύλετα . . ἔντα.

νεοσλαυτιέω (ν) νεῶτ. κ. νεοελασιμῶς κί- ηνσις πανδοκλαυτικῆ ἀναφεομένη περὶ τὸ 1908 καὶ κρατήσασα μέχρι τοῦ Παγκοσμίου πο- λέμου τοῦ 1914.

νεοσμῆτικος -ον [σμήχη] κ. μον. ὁ νεωστὶ ἐσμῆ- μένος, ὁ προσφάτως καθαρισθεῖς, ὁ νεοτριμμέ- νος ὁ φρεσκοισυαλομένος: Ἰλ. Ν 342 βουήρων τε νεοσμῆτικον, σκακῶν τε φασιδῶν, Εὐφρο. 132 νεο- σμητικὸς μάχηρα, Κριναγ. ΑΠ 6, 227 νεοσμῆτικον δουρατῆν κάλαμον, Πλούτ. Αμ. 32 νεοσμῆτικὸς χαλκόσ, Μηναι. 11, 15 Ὁδ. 7 ὡς νεοσμῆτικον καὶ φε- ταυγίας πέμπον ἐσοπτρον.

νεοσμῆλευτος -ον μτην. ὁ νεωστὶ, ὁ προσφά- τως σμῆλευθείς, ὁ ἀρπὶ χαραχθεῖς: ΑΠ 7, 411 νεο- σμῆλευτα γράμματα.

νεοσπάρτης -ος -ές [σπῶ-ἀμ] ποι. ὁ νεοσπῶς βλ., ὁ νεοσπάρτης: Αἰσχ. Εὐμ. 42 ἀμῆται σπάρ- τα χείρας καὶ νεοσπαρές ἔπιφος ἰτὸ νεωστὶ ἔλυ- σθῆν ἔκ τραύματος σώματος, τὸ αἰμαθέν ἔπιφος. **νεοσπαρμένος** -οσι -ον) νεῶτ. κ. δημ., μτ. παθ. πορκα. τὸ ἀρπ. π. νεοσπαράσῳ ἢ νεοσπαρῶζω, ὁ νεοσπάρτακος βλ., ἢ Κάλβ. Ὁδ. 17, 6, 3 μεγάλον κορμὶ νεοσπαρμένον περὶόκι.

νεοσπαρτακος -ον σχολ. ὁ ἀρπὶ σπαρταχεῖς, νεοσπαρταμένος: Σχολ. Ἀριστφ. Ἰπν. 344.

νεοπαρμένους-η-ο δημ. κ. νεοπαρμένους μτχ. παθ. παρακ. του άγρ. ρ. νεοπαίρω, ο νεωστή, ο προσφάτως αφέρεις : νεοπαρμένους χωράφι.

νεοπάς-όδος (ά,ή) [ισαώ-άω] ποι. ο νεωστή ό-νομασθεϊς, ο προσφάτως άνοικασεις, ο φρεσκοκωμένους : Σοφ. Αντ.1201 λούσαντες άγώνων λουτρών, έν νεοπασιών θαλλοίς, αὐτ.άη,502.

νεοπάτιτος-ον βιοσιτ. ο νεοκάπτιτος βλλ. : Στρατ.17,8 Ιδ,γρ. νεοπατίτους :

νεοπαίσιος-ον [ισπώνω] μτχ. ο νεωστή εις σπονδάς προσφερθείς, ώς σπονδή χυθείς : Νόνν. Δ 19,17 νεοπαίσιον νέον σίνων άπάρης.

νεοπαίσιος-ον ποι. ο νεοπάσιος αφέρεις, ο νεοπαρμένους, ο νεοπαρτός μ. μτφ. ο νεωστή παραχθείς, ο προσφάτως γεννηθείς : Αισχ.Ευμ.659 τρωφός δέ κύματος νεοπαίσιου.

νεοπαίσιος (ή) [νεοπαίσιος], άττ. τ. νεοπαίσιος φωλεά, κοίτη πτηνών : Άριστλ.Ζ1 560b,23 τίκτοντες δέ τή μέν άλλα έν νεοπαίσι, Λουκ.Άλκ.2 ένί γάρ τή τούτων νεοπαίσι και άκκουινιάδας προσαγορευόμενος ήμέρας : 2) Σουίδ. εκέκλεισις.

νεοπαίσιος-οικώς (ή) [νεοπαίσιος], άττ. τ. νεοπαίσιος νεοπαίσιος βλλ.11 : Άριστλ.Ζ1 559a,3 ταύτα μέν ούν άπνηύσιμος ποιεΐται τάς νεοπαίσιος.

νεοπαίσιος, άττ. τ. νεοπαίσιος, λων. κ. μτχ. νεοπαίσιος ένωάζω, κλωσά, δθ. έκκοκλάτω νεοπαίσιος, παράγω δι' ένωάσιος : Άριστφ.Όρν.699 κατά ήτάρτων έκάρων ένεοπαίσιων νέσιος ήτάρτων :

|| κ. μτφ. : ΠΔ Σοφ.Σειρ.1,15 [ισαφία] και μετά άνδρώπων θεμελιον αϊόνων ένόσσευσε :

2) κατασκευάζω νεοπαίσιον, κίψω, φτιάχω φωλιά : Άριστλ.Ζ1 559a,4 : 3) παθ. νεοπαίσιος φωλιάζω : Ηρ.1,159 όσα ήν νεοπαίσιος ένθιβον νέγινα έν τή νηΐ ήδσα εχον τός φωλιάζων.

νεοπαίσιος (ή), λων. νεοπαίσιος, άττ. νεοπαίσιος, μτχ. νεοπαίσιος ή φωλεά μετά των νεοπαίσιων : Ηρ.3, 111 φορέιν δέ τās θριπας δέ νεοπαίσιος προσπελασόμενος εκ ηλίου, Άριστφ.Όρν.642 εισέλιθε εις νεοπαίσιον γε τήν έμην, Πλάτ.Πολ.548a, Άριστλ.Ζ1 613b,6, αὐτ.618a, Β, Θεοφρ.Φαιτ.4,57 :

|| Σουίδ. εκάλια μικρών στρουθίων : || κ. μτφ. : Κωμ. Άδελφ.573 νεοπαίσιος τέκνον :

2) μτχ. κτ. έπέκ. κ. έπί ένδοιατημάτων ζώων, κοίτη, φωλεά : Ηρ.ώνδ.7,72 έφ' ής άλώηξ νεοπαίσιον πεπολήται :

3) όμ. μτχ. κυφέλι μελισσών : ΠΔ Μακκ.4,14,19 τώ κέντρω ηλίσσους αι [ο μελισσών] τούς προαιόντας τή νεοπαίσι αυτών :

4) συνεκθ. το νεοπαίσιον των πτηνών, νεοπαίσιος βλλ. : Λυκοφρ.132, Μέν.Πειρικ.278, Διοσκ.Εϋλ.1,21 :

|| ά έν. έν περιληπτική ένν. ο νεοπαίσιος : ΚΔ Λουκ.13,34 ήβλησα έννοπαίσι τά τέκνα σου έν τρόπον θριπς τήν έσυτης νεοπαίσι όπό.τάς πέτριμας :

νεοπαίσιον (τό) κ. νεοπαίσιον, άττ. νεοπαίσιον κ. νεοπαίσιον ύποκορ. του νεοπαίσιος βλλ. : Άριστλ. Ζ1 536a,30 πλην ή θήλεια παύεται όταν ένωάζω τά νεοπαίσι αυτής :

|| κ. μτφ. έν τή φρ. πατρός νεοπαίσιον τέκνον θμοικον και πάντα προς τον πατέρα του, πατή του πατέρα του : Άριστφ.Όρν.767 πέριθ γενέσθω, του πατρός νεοπαίσιον, Θεοφρ.Χορ.26 :

2) λέκθιος, κρόκος του ώφοΐ : Ησ. ε'Αττικου του ώφοΐ τήν λέκθιον : Μέν.42.

νεοπαίσιος-ιδος (ή), άττ. -της ύποκορ. θηλ. του νεοπαίσιος βλλ. μικρών θηλυ πτηνών, ή μικρά θριπς, πουλιά : Άριστλ.Ζ1 559b,23 άνόχουτοι νεοπαίσιος άλεκτριόδων και χηνών τεκοΐσαι όπνηύσια :

|| μτφ. και έπί κορασιόδων ΑΠ9,567 Παρις νεοπαίσιος σκην. ώς κήριον έν. ρ. κωμικότος : 2) κτ. ηληθ. νεοπαίσιος [οι] ειδήσ τή ύποδοκίματων : Ηρ.ώνδ. 7,57.

νεοπαίσιος-ον μτχ. άττ. νεοπαίσιος κ. τρέμων νεοπαίσιος, μικρά θριπθια, κατάπουλας κ. έπί τήνου, ένθα άνοπύσσονται νεοπαίσι : ΑΠ 7,210 νεοπαίσιος καλής.

νεοπαίσιος-ωδών μτχ., άττ. νεοπαίσιος τρέμων νεοπαίσιος, μεγαλώνω θριπθια, νεοπαίσιος : Κύριλλ.ΠΔ'Ησ.Ζ1,439 νεοπαίσιος έν τούς θριπς πτηνά.

νεοπαίσιος (ή) μτχ., άττ. νεοπαίσιος το νεοπαίσιος, το νεοπαίσιον, το κλωσσημα : Διοσκ.2,56.

νεοπαίσιος-έω νεοπαίσιος βλλ. : ΠΔ'Ησ.13,22 νεοπαίσιος έν χήνιον έν τούς οικιας αυτών :

|| κ. μέσ. νεοπαίσιος, άττ. νεοπαίσιος : Αισχ.5 ο μέν αναδάς ένί τή περιχρησθέντων ένεοπαίσιος :

2) όμ. το μέσ. κ. μτφ. : Λογγίν.Υφ. 44,7 χρονίσαινα δέ ταύτα έν τούς βίσιος νεοπαίσιος και τά τούς σφοδούς.

νεοπαίσιος-ιδος (ή) [ισαώ] μτχ. ή πωλοΐσα μικρά θριπθια, θριπθιοπώλις : Ηρ.ώνδ.6,99.

νεοπαίσιος (ο) [ινός] κ. μον. κ. νεώτ., άττ. νεοπαίσιος [ο] διαόλλ. τ. νεοπαίσιος μνημονεύεται έν ΑΒ 109 εκ του Αισχ.άη.113) νεοπαίσιον, μικρών πτηνών, θριπθιον όρη εκκοκλαφθέν : Ή.8 311 ένθα δ' έσαν στρουθιοι νεοπαίσιος, νήπια τέκνα, αὐτ.1,323, Σοφ.

Άντ.425 ώς όταν κενής εύνης νεοπαίσιος όφραον βλεφθ λέκθς [θριπς], Άριστφ.Όρν.835, ΠΔ Λευτ.5,11 έν δέ μη εύρισκη ή χειρ αυτου . . . όω νεοπαίσιος περιστερών, Πλουτ.Ηθ.48a άπτήνης νεοπαίσιος :

|| κ. έπί άρρώνων πτηνών εν : Άριστφ.Όρν.835 όσσηρ λέγεται δεινότατος εν : Άρρω νεοπαίσιος :

|| όμ. κ. ειρωνικός, έπί προσ. : Πλάτ.Κωμ.104 :

3) γενν. το νεοπαίσιον ζώου, Ιδ. ώ. φούτοκου οίος ο κροκόδειλος : Ηρ.2,68 και ο νεοπαίσιος κατά λόγον του ώφοΐ γίνονται :

|| κ. έ. πέκτ. κ. έπί των μελισσών, το νεοπαίσιος τής μελισσας, το μελισσοπούλο, Ιδ.κτ.ηληθ. : Ξεν.Οικ.7,34 έπειδάν δέ . . . άξιοεργοι οι νεοπαίσιος γίνονται :

3) μτφ. κτ. έν. ώς περιληπτ. έν φρ. Ιππου νεοπαίσιος ο γόνος του Ιππου, το θριπσιον και άμασιον Ιππικών : Αισχ.Άγ.825 Άρρωγιον δάκος, Ιππου νεοπαίσιος, άσπιδοφόρος λέως :

4) μτφ. και έπί άνθρ. βιομηχανία, μικρών τέκνον, πουλιά : άττ. Χα.255,αὐτ.501 Ιδών νεοπαίσιος τούσδ' έφημέρους τήφω, Εϋρ.Άλκ.403 καλοΐμαι ο σός . . . νεοπαίσιος, Πλάτ.Νόμ.776a :

|| όμ. κ. θηλ. νεοπαίσιος (ή) περι τή έταίριας λαίδος : Έπικρ.3,15 ήν νεοπαίσιος και νέος :

5) λέκθιος, κρόκος ώφοΐ : Άριστλ.Ζ1 565a, 3 καθάπερ έν τούς θριπσιον ο νεοπαίσιος καλοΐμενος, Χρησμ.έν Χρυσ.Στωικ.2,344 : πρθλ. νεοπαίσιον.

νεοπαίσιος-κίων (τό) μτχ., άττ. νεοπαίσιος κίων τός έν ώ τρέπονται νεοπαίσιος : Κολουμ.8,15.

νεοπαίσιος-φία (ή) μτχ. κ. μον., άττ. νεοπαίσιος φία το τρέφειν, το περιποιούμεναι νεοπαίσιος : Μάρκ.Αϋρ.9,9, Άλλοι ΠΔ'Ιδθ 39,16, Γεωπ.14,7,14.

νεοπαίσιος-φίος (ο) μον. ο περιποιούμενος νεοπαίσιος : ΚΜανασσ.Χρον.4973 νεοπαίσιος θριπς.

νεοπαίσιος-φωδών μτχ. και τρέφω, περιποιούμαι νεοπαίσιος : Αεωνίδ.Άλ.ΑΠ 9,346 :

|| το παθ. νεοπαίσιος στροφοΐμαι, άττ. νεοπαίσιος μτφ. ανατρεφόμενος μετ' έξαιρετικων περιποιόσεων ώς έν φωλεά, έπί παιδίου : Άριστφ.Νεο.999 μυσικακάσαι τήν ήλικιαν, έξ ής ένεοπαίσιος φήθης, Πλουτ.Ηθ.200a.

νεοπαίσιος-ον [ισαώ] μτχ. ο νεοπαίσιος βλλ. ο νεοπαίσιος όμ., ο νέος : Νόνν.Δ 29,268 νεοπαίσιος Ιχώρ, αὐτ.4,10 νεοπαίσιος άγκας άνής.

νεοπαίσιος-ος-ές [ιστημ] μτχ. ο νεοπαίσιος κατασταθείς : Πλουτ.Ηθ.321 Δ νεοπαίσιος άγκας.

νεοπαίσιος-αυξ-ήγος (ο,ή) Ησ. νεοπαίσιος, νεοπαίσιος (ή) Ησ. έτερογενής, νεοπαίσιος, έκκλησις :

|| άμφ.άνών. έν Άπολλ.Ρ 3,76.

νεοπαίσιος-ον Ένιγρ. κ.μον. κυπρ. νεοπαίσιος ο νεοπαίσιος στερωθείς, ό νεοπαίσιος : Ένιγρ.Κυπρ. 134έν τών άπαγομένων νεοπαίσιων, ΚΠφορ.91.

νεοπαίσιος-ον (στέρω) μτχ. ο νεοπαίσιος στερθείς, ο νεοπαίσιος νεοπαίσιος : Όππ.Άλλ.1,98 θαλλοίσι νεοπαίσιος.

ΒΕΟΣΤΑΦΗΣ-ΟΥΣ-ΕΣ άρχ. λ'εξ. κ. νεώτ. ό άρτι σταφθείς, ό νεόσταφτος. || 'Ησ. «νεόκρατος, έπι κρατήρας», ό εις δυν έγένετο νεωστί κράτος οίνου. **ΒΕΟΣΤΡΑΤΕΥΤΟΣ**-ΟΥ (ιστρατέω) μγν. ό νεωστί ή διά πρώτη φορά στρατεύων, ό νεοσάλλεκτος στρατιώτης: 'Αηπ.'Εμφ.Πολ.274 νεοστρατεύων και άπειροπολέμων.

ΒΕΟΣΤΡΑΤΟΣ-ΟΝ πάπ. ό νεοστράτευτος βλλ. **ΒΕΟΣΤΡΑΦΟΣ**-ΟΝ (ιστρεφω) έπ. ό νεωστί, ό προσφάτως συστραφείς, ό νεοστριμμένος, όθ. ό καινούργης: 'Ιλ.Ο.469 νεφρών δ' έξέρρηξε νεόστροφον, ήν ένέθισα πρώτων.

ΒΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΣ-ΟΝ μγν., νεώτ. κ. δημ. ό νεωστί, ό προσφάτως συλλεγείς, ό άρτι στρατολογηθείς: Διον.'Αλ.Ρωμ.8,13, 'Ίώσ.Πι.1,17,1, Πλούτ. Καισ.25 έν δέ νεοσάλλεκτον (τάγμα) έκ της περι Πάδον Γαλιτίας. - οί νεοσάλλεκτοι άπίται' || νεώτ. κ. ώς ούσα. νεοσάλλεκτοί(ο) οί νεοκατάγηντες κληρωτοί: τάγμα-λόχος νεοσυλλέκτων (έν άνθι.πρόσ τάγμα-λόχον παλαιών άπίλων).

ΒΕΟΣΥΛΛΟΓΟΣ-ΟΝ (συλλέγω) - ό νεωστί συλλεγθείς, έπί έράνω: 'Υπερείδ.'Αθ.11. || ό νεοσάλλεκτος, ό νεοκαταγείς, έπί στρατιωτών: Πολύδ.3,70,10 όνοσκήτοισ και νεοσυλλέγοις συμβαλείν τοίς στρατοπέδοις. Πολύδων.3,11,8.

ΒΕΟΣΥΣΤΑΤΟΣ-ΟΝ (συστήμι) μγν. ό προσφάτως συσταθείς, ό άρτισυστάτος, ό νεωστί γενόμενος, ό πρόσφατος, έπί νασήματος: Κριτ.Ίατρ.π. Γολ.12,830. || ό αφιχθείς, ό ξαφνικός: 'Ηρόδ.'Ίατρ.π.'Ορειδ.10,17,2 νεοσυστάτος κατάρρους' 2) ό πρό μικρού προσχωρήσας εις τινα αίρεσιν, ό νεωστί προσηλυτισθείς: 'Ίώσ.Πι.2,8,9.

ΒΕΟΣΦΑΓΗΣ-ΟΥΣ-ΕΣ (σφαζω) ποι. ό νεωστί σφαγείς, ό νεοσφαγμένος: Σοφ.Τρ.1130 τέβνημον άρτιως νεοσφαγής, αύτ.Α1.898, Εύρ.'Εκ.894 τόν δέ της νεοσφαγούς Πολυξένης έπίασας. . τάφον' || συνεκδ. ό πρόσφατος, ό πρό μικρού συμβέας: Σοφ.Α1.546 νεοσφαγή τούτων γε. . φόνον.

ΒΕΟΣΦΑΒΑΤΟΣ-ΟΝ ποι. ό νεωστί, ό προσφάτως άγωνισθείς: Σοφ.άπ.349.

ΒΕΟΣΦΑΚΤΟΣ-ΟΝ ό νεωστί σφαγείς, όθ. ό έκ σφαγής νεωστί μυθείς, ό προσφάτως ρεσάος: 'Αριστ.Ζ1.581β,2 τοϋτο δέ έστιν αιμα ούον νεοσφάκτου.

ΒΕΟΣΦΑΞ-ΑΓΟΣ (ήδη) μγν. ό νεοσφαγής βλλ. Νικ.κ.Αθην.3,126Β έρίφοιο νεοσφαγός.

ΒΕΟΣΧΙΘΗΣ-ΟΥΣ-ΕΣ μγν. ό πρό μικρού σχισθείς, ό νεοσχισμένος: ΝώνηΔ.45,307 όρας νεοσχιθές.

ΒΕΟΤΑΣ(Ι) 'Επιγρ. γενικ. νεότας, αίτ. νεότα, κρητ. τ. του νεοτάσιος βλλ.4ε.

ΒΕΟΤΑΦΗΣ-ΟΥΣ-ΕΣ σχάλ. ό νεωστί ταφείς, ό προσφάτως ένταφισθείς: Σχάλ.Λυκόφρ.1097.

ΒΕΟΤΑΛΗΣ-ΟΥΣ-ΕΣ Τιμ. λ'εξ. «ό νεωστί τετελεσμένος» || Σουίδ. «ό νεωστί τετελεσμένος» 2) ό νεωστί μυηθείς, ό προσφάτως κατηγθείς, ό νεοδιδάκτος εις τά μυστήρια: Πλάτ.Φαιδρ.250Β ό μέν ούν νεοτελής. . ούκ όξέως ένθηνδε έκτασε φέρεται, Λουκ.'Εταιρ.Δ1,2 πολός δέ χρόνος έστι σι οι έρωτήν ή νεοτέλης τις ειπ., 'Ιμερ.Λόγ.14,12.

ΒΕΟΤΑΡΠΗΣ-ΟΥΣ-ΕΣ (τέρπω) μγν. ό έχων, ό παρ'έχων, ό προξενών νέας τέρψεις: 'Όπν.'Αλ.3,352 || το ούδ. νεοτερπές ώς έπίρρ. κατά νέον, άήθη τρόπον τέρψεται: αύτ.Κυν.2,584.

ΒΕΟΤΕΥΚΤΟΣ-ΟΝ (τεύχω) κ. νεώτ. ό πρόσφατον κατεργασίαν ύποστάς, ό πρό μικρού συναρμολογηθείς, ό άρτι κατασκευασθείς: 'Ιλ.Φ.592 κνηστή νεοτεύκτου κασπίστειρο σμερβαλέον κονάβησε, 'Ελλ.'Επιγρ.31 νεότεύκτος εικών, - νεότεύκτον πλοστον - σχολείοτον - νεοτεύκτος οικία.

ΒΕΟΤΕΥΧΗΣ-ΟΥΣ-ΕΣ ποι. ό νεοτεύκτος βλλ.: 'Ιλ.Ε.194 ένδεκα θίφροι καλοί, πρωτοπαγείς νεοτεύχες, Τιμόδ.Μιλ.Πέρα.216, Θεοκρ.1,28 και Βαθό κισσάδιον. . άμφωές, νεοτεύχες.

ΒΕΟΤΗΣ-ΠΤΟΣ (ή) [νέος κ. μιν. κ. νεώτ., Δωρ. νεότ-ας, δημ. νιότη ή ιδιότη του νέου, τό είναι τινα νέον, ή νεανική ηλικία, τό νιάτα: 'Ιλ.Ε.86 Ζεύς έκ νεότητος έδωκε και ές γήρας πολυπέπιν. . πολέμου. Στ.Ψ.445, Σαφ.Συμλ.12,3 έν νεότητι μακά την νεανικήν ηλικίαν, Σίμων.89 έρατήν γάρ άπόλλυσμον νεότητα (δηλ. άπεθάνονεν εις τό άνωθος της ηλικίας μας), Εύρ.'Ηρ.637 ά νεότας μοι φίλον, άγθος δέ τό γήρας αιεί, αύτ.άπ.149, 'Αριστ.Φ.π.199, Πλάτ.Πολ.329Α τας έν τή νεότητι ήδονας ποθούντες, ΚΔΠράξ.26,4 τήν μέν ούν βίωσιν μου ήν ένέθισα πρώτων. . Ισασι πάντες, Παρακλ.Κανον. έκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθον, 'Αραβ.Μόθ.Χολ.1,192 ή νεότης της ηλικίας και ή όγής κρasis μου έκίνησαν τήν όρεξιν να ταξιδύσωμαι, Σολωμ.'Ανάμνησι(1) στην καρδιά μου τα θλιμμένα τήν νεότητα ένθυμει' 2) όρμη προσιδίωςσα εις νέους, νεανική όρμητικότητα, θάρρος, τόλμη: 'Ησ.7,13 παραυτικά μέν ή νεότης έπέξεσε' || κ. έπί κακής σημ. παραφορά, έξαφής, νεανική έπιπολιότητα, άνοησία: Πλάτ.Νόμ.716Β, 'Ανδοκ.27 νεότης και άνοια' || νεανική κομψότης, ύπερφοβία: Πλάτ.'Απολ.26Β, Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.7 όργη και νεότητι τρέφας έαυτών εις ήβηδους, πολλά τόν Σκίπιωνα καθόβρισε' 3) κ. νεώτ. ώς περιήλητ. όμιλος νέων, ή νεολαία, οί νέοι, Ιδ. οί έχοντες στρατευόμενον ήλικίαν, τό νιάτα: Πινδ.17(β),68 έν 'Επιδούρω τε νεότας δέκτο πριν, 'Ηρ.9,12 έκ Λακεδαιμόνος έξεκλήθυεν ή νεότης, Θεοκρ.2,8 τόδε και νεότης πολλά μέν ούσα έν τή Πελοποννήσω. - ή σημερινή νεότης έν σκεπταί όπως οί παλαιότεροι' 4) έν Κρήτη νεοτάσι(ή), γενικ. νεότας, αίτ. νεότα, συμ-δοούμον άρχόντων έκπροσωπούτων τού νέους: 'Επιγρ. Γόρτυνος' 5) μγν. ώς κήρ. δν. ή θεά τής νεαρής, δς έφηδικής ηλικίας: Διον.'Αλ.Ρωμ.1,585,5, Διον.Κ.54,197.

ΒΕΟΤΗΣΙΟΣ-ΟΝ (νεότης) ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν νεότητα ή τόν νέον, ό νέος, ό νεανικός: 'Αντιφ.Σοφ.49 νεοτάσιον σκίρτημα, ΨΦωκωλ. 213 νεοτάσιος ώρη (ή ηλικία της νεότητος, ή νεότης).

ΒΕΟΤΗΣΙΟΣ-ΟΝ ποι. ό νεωστί ταφθείς: Αισχ.άπ.451Η.

ΒΕΟΤΙΝΑΙ(Ι) νεώτ. βοταν. γένος φυτών έκ τών όρχοειδών.

ΒΕΟΤΗΜΑΤΟΣ-ΟΝ (τέμνω) Δωρ. νεοτήματος ό νεωστί τμηθείς, ό προσφάτως κατακοπέσις, ό άρτι διαίρεθείς, ό φρεσκοσχισμένος: Πλάτ.Τιμ.80D νεοτήματα δέ και άπό έγγυενών όντα, Θεοκρ.7,134 έν τε νεοτήμοισι γεγοσθός οιναρέοισι, 'Απολλ.Ρ.3,857, Διοσκ.2,70.

ΒΕΟΤΟΚΟΣ-ΟΝ (τίκτω) μγν. ό νεωστί τεχθείς, ό νεογέννητος: 'Αρετ.Χρον.Νούσ.1,5.

ΒΕΟΤΟΚΟΣ-ΟΝ ό πρό μικρού τεκών: Εδρ.Βάκχ.701 όσαι νεοτόκος μαστός ήν σπαργών, 'Αρετ.'Οξ.Νούσ.2,3, Διον.'Αλ.Ρωμ.1,79 λίκαινα νεοτόκος σπαργώσα τούς μαστούς, Πλούτ.'Ηθ.320D.

ΒΕΟΤΟΜΟΣ-ΟΝ (τέμνω) ό νεωστί, ό προσφάτως τμηθείς, άνοχηθείς ύπό του όρότρου: Αισχ.Χο.25 άλοκι νεοτόμος' 2) έπί πλύματων, ό νεωστί κατανευθείς: Σοφ.'Αντ.1283 γυνή τέβνηκε. . άρτι νεοτόμοισι πλύμασιν' 3) ό πρό μικρού άποκοπέσις, φρεσκοκομμένος: Εύρ.Βάκχ.1170 φέρομεν έξ έδρος έλικια νεοτόμον.

ΒΕΟΤΟΝΙΑ(Ι) νεώτ. τό βιολογικόν φαινόμενον καθ' ό παρατηρείται άνάπτυξις γενετισμον όργάνων εις τινα ζώα πριν ή διαπικασθή τελείως ό όργανισμός, ό παιδιασμός βλλ.

ΒΕΟΤΟΥΡΚΙΚΟΣ-Η-ΟΝ νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τούς Νεοτουρκους.

ΒΕΟΤΟΥΡΚΙΟΙ(οι) νεώτ. ό όδοποι ή μεταρρυθμιστική κινήσας και της παληορθώσας του συνταγματικού πολιτεύματος έν Τουρκία.

νεοτραφής-ους-ές (τρέφω) ὁ νεοσὶ λαβὼν τροφήν, ὁδ. ὁ νεογενόμενος: Εὐρ.Ἰσραήλ.92 κομίσεις κούρας νεοτραφείς; Νόνν.Δ.10,178· 2) μὴν, ὁ ἀριτωτής, ὁ νεοσφύρας: Χριστόδ. Ξεφρ.276 νεοτραφές τσίλου.

νεοτρήτος-ον μὴν, ὁ νεότρωτος βλ. Διοσκ. 4,106 νεότρωτα τραύματα.

νεοτρήεις-ους-ές μὴν, ὁ νεοσφάτος, ὁ προσφάτως τρήεις, ὁ νεοσφισμένος: ΨΦωκυλλ.167 πυροῖο νεοτρήεις ἀχθος ἔχουσι· || ὁ νεοσφίσις διὰ συνθλίψεως ἔσχαθεις: Ζωρ.146 νεοτρήεις ἔλαιον.

νεοτρήτις-ος-ον μὴν, ὁ νεοσφίτι ἐκθλιθεὶς: Νικ. Ἀλεξ.299 νεοτρήτις ὑπὸ γλεύκεα.

νεοτροπικός-ή-όν νεώτ, ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὰς τροπικὰς χώρας ἢ τὸ τροπικὸν κλίμα τοῦ Νέου Κόσμου: νεοτροπικὴ πανίς.

νεότροφος-ον ποι, ὁ νεοτρεφής βλ. Αἰσχ. Ἀγ.724 πολλὰ δ' ἔσχη' ἐν ἀγκάλαις νεοτρόφου τέκνου δίκαν, Κρατιν.326.

νεότρωτος-ον (πυροσφίω) ὁ νεοσφίτι τρωθεὶς ὁ πρὸ μικροῦ τραυματισθείς, ὁ νεοληγμένος: Ἰνν. Ἀγγ.28· || νεότρωτα ἔλλαξ ἢ τὰ νεότρωτα τῶν ἔλλων σὶ νεῖα πληγαί, τὰ πρόσφατα τραύματα: αὐτ.Υγρ.4, Διοσκ.4,114, Γαλ.10,257.

νεοστραία (ἡ) ἄττ. τ. τοῦ νεοστραία βλ.

νεόσπαισις-εως(ἡ) ἄττ. τ. τοῦ νεόσπαισις βλ.

νεοσπία (ἡ) ἄττ. τ. τοῦ νεοσπία βλ.

νεοσπίον (τό) ἄττ. τ. τοῦ νεοσπίον βλ.

νεοσπίτις-ιδος(ἡ) ἄττ. τ. τοῦ νεοσπίτις βλ.

νεοσποκόμος(ὁ) ἄττ. τ. τοῦ νεοσποκόμος βλ.

νεοσποποιία(ἡ) ἄττ. τ. τοῦ νεοσποποιία βλ.

νεοσπότης(ὁ) ἄττ. τ. τοῦ νεοσπότης βλ.

νεοστροφεῖον(τό) (νεοσφίω, τρέφω) ἄττ. τ. τοῦ νεοστροφεῖον βλ.

νεοστροφία(ἡ) ἄττ. τ. τοῦ νεοστροφία βλ.

νεοστροφω-έω ἄττ. τ. τοῦ νεοστροφω-έω βλ.

νεοστυπιον(ον) (τυπιό) μον, ὁ νεοσφίτι, ὁ προσφάτως τυπωθεὶς, ὁ φρεσκοτυπωμένος: Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,114 ἀνεγκολάσταις ἐντάλαμα κατά τινε νεοστυπία . . πορφύρατα.

νεοσφάτος(ὁ) μὴν, νέος, πρόσφατος, καινὸς τυρὸς, φρέσκο τυρὸς: Ἀλεξ.Ἰσραήλ.Πυρ.4.

νεοσφής-ους-ές μὴν, ὁ νεοσφίτι εἰρασμένος, ὁ καινοσφής ἢ νεοσφής: Γιλιάτ.Αἰμ.5 οὐκ εὐπρεπὴς οὗτος; οὐ νεοσφής; Ἀλκίφρ.3,57, Ἰουλ. Λόγ.2,71C ἐρυμὰ τι νεοσφής.

νεοσφία(ἡ) μὴν, κ. μων, ἡ νεοσφίτι γενομένη, ἡ πρόσφατος ἐπεξεργασία: Φιλ.Βιβλ.33,42 εἰς νεοσφίαν τοῦ τῶν ὕδατων δίκου· 2) τὸ καινὸν, τὸ νέον, τὸ νεοσφής, τὸ καινοσφής: Ἔσα.2,1468Α.

νεοσφής-όν (νέος, ἐρδω) ὁ νεοσφίτι εἰρασμένος, ὁ καινοσφής, ὁ καινοσφισμένος: Πλάτ. Πολ.495B νεοσφίον μῆτριον ἔχοντος, ὡς νεοσφίον ποροσκευασμένον, Πλοῦτ.Αἰμ.8, Λιδάν.1,307,14 τὰ παλαιὰ καὶ νεοσφία φερόμενος, Θεμιστ.Λόγ.4,60Α μετακίεζεν ἐκ παλαιῶν σκλήρους ἐκτεκτακίος εἰς ἀρπισγίης τε καὶ νεοσφίον· 2) εἰδ. ἐπὶ ἐκτάσεως γῆς, ὁ νεοσφίτι ἀροθεὶς, ὁ προσφάτως ἀροτριωμένος: Θεόφρ.Φαιτ.3,15,3 διὰ τὸ νεοσφίον τε εἶναι τὴν γῆν καὶ ἀκαρπύον.

νεοσφός(ὁ) (νεός, ἐρδω) μὴν, ὁ κατασκευαστὴς νεῶν, πλοίων, ὁ νεοσφίσις: Πολυδ.1,84· 2) (νεός, ἐρδω) ὁ κατασκευαστὴς, ὁ ἐπισκευαστὴς νεῶν: Ἐπιγρ.

νεοσφω-έω μὴν, κ. μων, ἔκ νέου ἐπεξεργάζομαι, ἐπισκευάζω, ἀνακαινίζω, ἔνασκαινοσφύω: Ἀλκίφρ.3,51 [ἐσφ.ἀνάγν.] κ. παθ.: ASS Μαλου 2,703C τὸ νεοσφωθὲν οὐρανομύμιον μοναστήριον· || κ. ἐν μτφ. ἐνν.: ΑΠΣμυλλ.357,4 ὁ ῥωμαίου παῖς . . κρείττον νεοσφύει τῆς πάλαι θεωρίας.

νεοσφάτος (ον) (νέος, οὐδέ-άω) ὁ νεοσφίτι πληγείς, ὁ προσφάτως πληγθεὶς, ὁ νεοσφισματισθείς:

Ἰλ.Σ.536 ἄλλον . . νεοσφάτον, ἄλλον αὐτον, αὐτ.Ν.539, Ἰσίδωρ.Α.253 πλινθον νεοσφάτον. **νεοσφάτικός**(ὁ) μων, ὁσοκορ, τοῦ νέου μ. θ. νεοσφ. σμ.: Χρον.Μορ.142 ἐκτίνας ἴππον νεοσφίτικος χρόνων εἰκοσιπέντε, Λιβ.Ροδ.3839.

νεοσφισμένος-ον μων, κ. νεώτ, ὁ νεοσφίτι ὑφαναθείς, ὁ νεοσφισμένος: Ἐύστ.1572,4, Παναδ.Χρ. Μηλ.35 δὲν ἐμπελεῖ με παραλίην ποτὴ τὴν νεοσφιστον ταύτην ὀδόνην.

νεοσφιστής-ους-ές μων, κ. νεώτ, ὁ πρὸ μικροῦ, ὁ προσφάτως φανεῖς, ὁ ἐκ νέου ἢ διὰ πρώτην φοράν ἀρτί ἐμφανισθείς, ὁδ. ὁ παραδόξως, ὁ περιέργως, ὁ ἀλλόκοτος: Στουδ.Ἐεὸδ.547C οἱ νεοσφιστῆς δράκοντες.

νεοσφιστής(ὁ) ποι, ὁ νεοσφίτι μνηθείς, ὁ ἀρτί μνημηνόμενος: Ὁρφ. Ἀργ.4,9 νεοσφιστῆς μύστης· πρβλ. Ἰεροφάντης.

νεοσφιστής ἐπιγρ. μων, κ. νεώτ, κατὰ τρόπον νεοσφιστῆ βλ., διὰ πρώτην φοράν ὁδ. παραδόξως, ἀλλόκοτα: Ἰω.Κλμ.896C.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεοσφιστής-ος-ές μων, ὁ μολίς, ὁ νεοσφίτι ἀρξάμενος νὰ ρίψῃ φῶς, νὰ φέγγῃ, ὁ διὰ νέου φωτός, διὰ νέας λήμφεως φέγων: Μαν.2,489 νεοσφιστῆς μῆνη, Νόνν.Δ.22,350 νεοσφιστῆς ἀγλήν.

νεόφυτος-ον ὁ νεωστὶ φυτευθεὶς, ὁ νεοφυτευμένος: Ἀριστοτ.ἀν.828, Πάν. νεόφυτος ἀμπελών - νεόφυτος κτήμα || τὸ αὐτ. κτ. πληθ. νεόφυτα ὡς οὐτ. τὰ νέα φυτὰ: Πλάτων.143j144j,12 ὡς οἱ υἱοὶ ὡς νεόφυτα ἰδρυμένα ἐν τῇ νεότητι αὐτῶν, Πάν. 2) μτφ. ὁ ἐν ἀκρῇ ἐπισκόμμενος, ὁ ἀκμαζῶν, ὁ ἀναβάλλων: Ἰω.Χρυσ.Προμ.12,5,172 ἐκδ. Παρισί, ὅτε νεόφυτος ἦν ἡ πίστις, ὅτε ἀπαλή ὑπἄρχεν 3) ἐν μτγν. ἐκκλ. ἐν. ἐπὶ προσ., ὁ νεωστὶ γενόμενος χριστιανός: ΚΑΤην.1,3,6 μὲ νεόφυτον Ἰνα μὴ τυφώθῃς εἰς κριτὰ ἡμέστη τοῦ διαβόλου: 4) π. Βαλα.866 νεόφυτος λέγεται ὁ ἀπὸ πλοῦσις ἢ σχολάζοντος εἰς ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα προδιβαζόμενος.

νεοφώτιστος-ο(ν) μτγν. μων. νεώτ., δημ. θηλ. νεοφώτιστη, ὁ νεωστὶ τυχετὸν τοῦ θείου φωτισμοῦ διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος, ὁ ἀρτί βαπτισθεὶς: Μεθόδ.148C, Γρηγ.Ναζ.3,429B, Ἰω.Χρυσ. 7,763D, Κοινουλ.Πατούχ.1 νὰ σὰς ζῶσῃ ἡ νεοφώτιστη || νεώτ. ὁ ἀρτί γενόμενος χριστιανός, ὁ μὲν ἀσπαρθεὶς τὸν χριστιανισμόν: Παπαδ.Χριστ. Διηγ.21 ἄνηρχον . . πέντε ἢ ἐξ καλοῦσι γύφτων νεοφώτιστων' 2) γεν. ὁ προσφάτως ἀσπαρθεὶς ἰδεολογίαν πνὰ: νεοφώτιστος σοσιαλιστής.

νεοχάλευτος-ον μων. ὁ νεωστὶ χαλκευθεὶς: Νικ.Χων.Χρον.259A νεοχάλευτα βέλη.

νεοχαράκτος-ον ποι. ὁ νεωστὶ χαραχθεὶς, ὁ σπὶς μὲν ἐχαράχθη, μὲν ἐπατήθηκε: Σφ.ΑΓ.6 μετρούμενον ἴχνη τὰ κείνου νεοχαράχθ'.

νεοχειροτόνητος-ον μων. ὁ νεωστὶ, ὁ ἀρτί χειροτονηθεὶς, ἐπὶ ἱερέως: Παλλὰδ.ΒΙ.Χρυσ.30E' || ὄμ. ἐπὶ βασιλέως, ὁ νεωστὶ ἀνεβλήθη εἰς τὸν θρόνον: ΚΠορφ.Ἐκθ.194,10.

νεόχερος γῆ ἢ ἀρχ. λέξ. χέρος γῆ νεωστὶ ἠροτριωμένη ἤσ. ἐγὴ νεωστὶ ἐργασμένη.

νεοχίμα ἰθι, ἰων. -ἰη ἤσ. ἐνεχόμενος.

νεοχιμίζω ἤσ. ὁ τ. τοῦ νεοχιμ-έω βλλ.

νεοχμῶς-ὸν ὁ νέος, ὁ νεοφανής, ὁ καινοῦργος, ἀείπειται ἐπὶ πραγμ.: Ἀλκυ.1 μέλος νεοχμῶν ἀρχε, Αἰσχ.Πρ.150 νεοχμῶτις δὲ δὲ νόμος Ζεῦς, κρατύει, αὐτ.Περ.693, Εὐρ.Ἰνπ.866 τὸ δ' αὖ νεοχμῶν ἐκδοχὰς ἐπιφέρει θεὸς κακῶν, αὐτ.Π162, αὐτ Τρω.260, Κρατίν.145 νεοχμῶν ἄδυρμα, Ἀριστοτ Βάτρ.1372 τέρας νεοχμῶν, αὐτ.Θεσμ.701' || εἰδὸ ὁ νησός, ὁ δροσερός, ὁ πρόσφατος ἐπὶ φαρμάκου: Ἰνπ.Γυν.2,133 νεοχμῶν ποιεῖν τὸ φάρμακον' 2) τὸ αὐτ. νεοχμῶν ὡς ὄσα, ὁ νεωτερισμός, ἡ μεταρρυθμισίς, ἐπὶ πολιτικῶν πραγμ.: Ἦρ.9,99 τοῖσι καὶ κατεδόκεον νεοχμῶν ἄν τι ποιεῖν, αὐτ.104 Ἰνα μὴ . . ἐν τῷ στρατοπέδῳ τι νεοχμῶν ποιεῖον, Δίων Κ38,3 οὐδὲν νεοχμῶν ἀρεσκόμενος.

νεοχμῶ-έω || μτγν. κ. μων. δ. τ. τοῦ νεοχμῶ-ὸς βλλ.: Πρακτὸν.Μυστ.30, Σουίθ. ἐν λ. νεοχμῶς.

νεοχμῶ-ὠν || κ. μων. νεωτερίζω, εἰσάγω νεωτερισμὸς, ἐπιφέρει μεταρρυθμισίς, ἰδ. πολιτικῆς, οὐνθ, μτ. οὐδ. ἐπιβ.: Ἦρ.4,201 ἡδὲν ἄλλο νεοχμῶν κατὰ τινα, αὐτ.5,19, Θουκ.1,12 πολλὰ ἐνεόχμωσι πολλοὺς νεωτερισμῶς, πολλὰς μεταρρυθμισίς εἰσάγει, Θεοδώρητ.Ἰστ.2 πολλὰ δὲ τοῖσατὰ πολλὰχου γῆς ἐνεόχμωσι 2) γεν. ἀλλοῦσα, μεταβάλλω: Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,74 αἰ καιροὶ πολλὰ νεοχμῶντες κ. παθ.: Κλέμ.Ἀλ.Παίδ.2,234 εἰς τρίτην μεταρρυθμῶσιν νεοχμῶται βομβύλιον' 3) ἀνοσιβιζῶ, ἀναεῶς: Ἀριστοτ.Καθ.40α,13 εἰς δὲ ὠν ὁ θεός, πολυώνυμος ἐστὶ κατανοζόμενος τοῖς πάθεσι πάσιν, ἄπερ αὐτὸς νεοχμῶ.

νεοχμῶς ἐπίρρ. κατὰ τὸν νεωτερίζοντα, νεωτεριστικῶς, μεταρρυθμιστικῶς: Φρόν.Ἐπιστ.π. Κοριοκ.1ἐκδ.Λοβεκ 2) ποτιρώς ἄν ἐβλάην διαλέγεσθαι ἀρχαίως καὶ ἀκριβῶς ἢ νεοχμῶς καὶ ἀμελῶς' 2) ἐν εἰδ. ἐνν. εἰς νησὸ φαρμάκου, βρβλ. νεοχμῶς ||: Ἰνπ.Γυν.1,16.

νεόχμωσις-εως ἰθι (νεοχμῶ-σι) ἡ πράξις, ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ κατάσταση τοῦ νεοχμῶ, νεωτερισμός, νεωτεριστικῆ, μεταρρυθμιστικῆ τάσις, ἐνέργεια ἤσ.: 2) τὸ νεωστὶ ἐμφανίζομενος, ὁδ. ἡ ἀλλαγή, ἡ μεταστροφῶσις: Ἀριστοτ.Κόσ.397α,20 αἰ παράδοσις νεοχμῶσις' 3) μτγν. ἡ ἀναεῶσις: Ἀρετ.Ὁξ.Παθ.2,3 νεόχμωσις Δυνάμις.

νεόχμωσις-οος-οων-οων μτγν. ὁ τὸν πρῶτον νεοχμῶν τοῦ γενεῖου ἐμφανίζων: Γρηγ.Ναζ.3,1394A.

νεόχρηστος-ον ὁ νεωστὶ ἐν χρῆσει ἢ ὁ ἀπὸ νέων ἐν χρῆσει ὢν, ἐν Διοτογν.Στοδ.431,96: βρβλ. κοινώρηστος.

νεόχρηστος-ον μτγν. ὁ νεωστὶ, ὁ πρὸ μικροῦ χρισθεὶς ποῦ μὲν ἐσθατίσθηκε: Διόδ.Σ 38,4 οἰκον νεόχρηστος, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.1,74 ν-σίκμα.

νεοχρῶσις-οος-ον ποι. ὁ νεωστὶ χρῶσθεὶς: Φιλόδομ.123.

νεόχρωτος-ον (χέω) ὁ πρὸ μικροῦ, ὁ νεωστὶ χυθεὶς, ἢ ὁ κατὰ νέον τρόπον χυόμενος, ὁδ. νεοφανής: Αὐρ.Ἀδέσπ.112 νεόχρωτα μέλας.

νεόφθορος-ον μτγν. ὁ κατὰ νέον τρόπον ὑπολογισθεὶς, πηθ. ἀπὸ νέων μτγν. ἐν Σουητ.Νέρ.39.

νεόφαιος ἰθι (φαί) μτγν. ὁ σκορπιός βλλ.: Ἰω. Λυδ.Ἀρχ.154,19.

νεόπειρος ἰθι νεώτ. ὁ κατὰ τὸ σύστημα ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ μαθηματικοῦ Νέπερ: νεόπειροὶ λογαριθμικὸι πίνακες.

νέπιτα ἰθι (λατ.) μτγν. κ. νέπιτα ἴσ. κ. νέπετος (Γαλλ.14,43) ἡ καλαμίνθ βλλ.: Ἰω.Λυδ.Ἀρχ.154,19.

νέπουσις-οδος ἰθι τέκνον, νεογόνον: Ὁδ.Δ 404 νέπουσις καλῆς Ἀλοσούνης ἐπὶ νεογῶν φήκησι βρβλ. Εὐστ.1502,26' || κτ. δ. ἐμ. νέπουσις ἐκ τοῦ νέω = νήμα, οἱ νέπιποδες, οἱ νηκτινοὶ πύδας ἔχοντες, οἱ διὰ τὸν ποδῶν κολυμβῶντες: Ἀπολλ.Λεξ.Ὁμ.472, Εὐφροδ.405,49' || οὗτω κ. μτγν. ἐν χρ. ἐπὶ ὑδροβίων ζῶων: Καλλ.ἀν.160 θαλασσοῦσι μυνδοῦροὶ νέπουσις, Νικ.Ἀλεξ.468, Παυλ. Σὺ. ἐν ΑΠ 1,60' || κτ. δ. τ. ἐν τῇ γενικ. πληθ. π. Ἰγν.Ἀπολλ.78 ἔκαστα τε φύλα νέπουσις

2) μτγν. ποι. ὁ ἀπόγονος βρβλ. νέπουσις (λατ.νεμωσις) Θεοκρ.17,25 ἀθανάτοι δὲ καλεῦνται εἰσι νέπουσις Καλλ.ἀν.77 ὁ Κεῖος Ἰαλίχου νέπουσις, Ἀπολλ.Ρ 4,174,5.

νέπουσις-ωτος ἰθι (λατ.) μτγν. ὁ ἐγγονος, ὁ ἀπόγονος: Ἰω.Λυδ.Ἀρχ.154,2.

νεπωτισμός ἰθι νέπωσις νεώτ. ἡ τάσις τῆς ἐν τῇ καταλήξει ἀνωτέρων θέσεων καὶ ἡ ζωώμενος προηγήσως τῶν συγγενῶν αἰ τῶν εἰσνοσημῶν ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν προσώπων, ἀπὶ τῶν ἰκανῶν καὶ κατατλήλων' ἐν χρ. ὅς διεδν. δρος.

νεράκωτος (τό) δημ. τὸ φυτὸν δίφρακος βλλ. ὁ νεωτεριστικός.

νερακωτόσ ἰθι δημ. τὸ φυτὸν βατράχου βλλ. **νεράτσα** ἰθι δημ. κνερῶσα κ. ἀνεράτσα κ. ἀνεραγίσα (λαογρ.) δαιμόνιον ὑπὸ μορφῇ γυναικὸς ἐκπάγου ὑψιότητος, οὗ ἡ ἐμφανισ γίεται ἰδίως τὴν νύκτα εἰς τὸ δάση, τὰς κοιλιάς, κατ' ἐξοχὴν δὲ εἰς τὰς πηγὰς, τὰς λίμνας καὶ τὸς θαλάσσας, εἰς ὧν ἀνοδοῦται ἰσθλ. νησίδες, νηρησίδες, ἀμαθροῦσες ἐν τῇ ἀρχ. μυθολογίᾳ, δ. ζωπικῆς, ζωθῆς, κολοκυρὰ: Ἐρωτόκρ. 2,192 μαραινεται γὰ μίαν νεράτσα κἀλλη, Κρυστ.Τὸ Νεραϊδοῦσιος ἰδ ἐσθθες νεραίδες καὶ ζωθῆς αὐτὴ τὴν ὄρα βγαίνουσι, λούσωνε τ' ἀσπρα τους κορμὰ ἀτὸ ῥέμα τὸ καθάρου, Μωραϊτίθ.Διηγ.1,154,Παλαι.Παθ.Κρυστ.38,13, αὐτ. Ασάδ. 2,96,4 μίαν νεράτσα ἀνεμοσάδα, Ζερδ.Γραμ.ΚΚ 12,8 καὶ στίς θρησάδες τ' ἀποσάχι ἀσθονοῖ αἰ νεραίδες καὶ τὸ στοιχεῖο, Πορφύρ.Σκ.32,6, Γρην. Σκ.Τερρ.86,4 νεράτσα περδιόσθησθε σπτήε' || ὁδ.κ. ἡ ἐκτάκτου ὑψιότητος, ἡ ἐκπάγου κολωνῆς γυνή, ἰδ. νεάνις: παντρεύθηκῃ μίᾳ κοπέλῃ.

λα άνεράϊδα || κ. κτ. ποιητ. μτφ. επί της δημιουργικής γλώσσας : Παλαμ. Ασολ. Ζ 1129 τοῦ Λόγου σου νεράϊδα, τῆς μητέρας μου καί τῆς ψυχῆς μου γλώσσα.

νεραϊδάρης [οἰ] (λαογρ.) δημ. ὁ ἔχων τήν δύναμιν να θεραπεύει τὰ νοσήματα, τὰ ἔχοντα τήν προέλευσιν εἰς τήν δαιμονικήν ἐπίρρασιν τῶν νεράϊδων.

νεραϊδοῦσιν [τῶ] δημ. ποι. θουόνιν, ἐπί τοῦ ὁποῖου ἐμφανίζονται νεράϊδες : Παλαμ. Βαμ. Λυράδος στό νεραϊδοῦσιν ... πλένονν οἱ νεράϊδες.

νεραϊδογεννημένος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογεννητός -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραϊδογέννητος -η-ο δημ. κ. νεραϊδογεννητός (λαογρ.) ὁ γεννηθείς ἀπό νεραϊδα.

νεραντζέα [ή] νεώτ. βοταν., δημ. νεραντζιά τὸ φυτὸν χρυσομηλέα ἢ κίτρα βλλς ἡ θιγαριδέα, τῆς οἰκοῦ τῶν **λοπεριδοειδῶν**, καλλιεργούμενον εὐρέως ὡς καλλοπιστικόν, ὡς καὶ διὰ τὰ λευκὰ εὐόσμου άνθη, ἐξ ἧν ἐξάγεται πολύτιμον ἄρωμα (ὡ ἐλαιον νέρολυ), πρὸς δὲ καὶ διὰ τὸς καρποῦ τοῦ χρησιμοποιουμένου σιὰ τήν κατασκευήν σακχαροπλήκτου τούτου διάφορα εἶδη εἶναι **νεραντζέα** ἢ **κοινή** ἢ **ἡδύκαρπος** (δημ. γλυκονεραντζιά κ.ά.).

νεραντζιά [τῶ] δημ. ὁ καρπὸς τῆς νεραντζέας βλλ., ὅστις χρησιμοποιεῖται διὰ τήν παρασκευήν σακχαροπλήκτου : **νεραντζιά γλυκιά**.

νεραντζιά [ή] δημ. τ. τοῦ νεραντζέα βλλ.

νεραντζοπούλα [ή] δημ. ὕποκορ. τοῦ νεραντζιά βλλ., μικρά, νέα νεραντζέα μῆλυ καρποφορήσασα.

νεραντζοῦλα [ή] δημ. ὕποκορ. τοῦ νεραντζιά βλλ., μτ. θωπευτ. σμ. ἢ μικρά κα λεπτή τήν φυήν νεραντζέα, ἢ μικροκάμητα, ἢ μικροκαμωμένη, δθ. κ. μτφ. ἐπί τοιοῦτων νεανίδων : λ. τραγ. κάτω στό γιάλο, **κοινή νεραντζοῦλα** φωνητικῆ.

νεραντζούρα [ή] δημ. τὸ φυτὸν λωτός βλλ. ὁ ἐδῶδιμος.

νερα(ν)τζάτος -η-ο μων. δημ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα νεραντζίου, πορτοκαλλοχρῶς : Ἐρωτικό Ζ 1,67 με νερατζάτα κί ἀγυρά ρουχά ἴπνε νετραμένω.

νέρθε δ.τ. τοῦ ἐνέρθε βλλ.

νερτικὸς -ή-ον νεώτ. γενwl. ὁδρος χαρακτῆριζῶν τὸ μὲν παρὰκτον περιοχὴν ἧς τὸ βάθος ἐξικνεῖται τὸ πολὺ μέχρι 200 μ., τὸ δὲ ἰζηματογενῆ στρώματα συνήθως κροκαλοπαγῆ καί φαιμμητικά, ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ σχηματισθέντα.

νερο -δημ. θέμ. τῆς λ. νερό ὡς α' συνθ. πλειστον λ. δηλουσάν τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου γίνεται ἡ διὰ τοῦ β' συνθ. ἄμωσως ἢ ἐμώσως δηλουμένη ἐνέργεια : **νεροπλῆον**, **νεροβραστος**, **νερόμυλος**, **νεροσιδῆ** 2) τὸ περιδάλων εἰς ὁ ἀπαντὰ τὸ ὑπό τοῦ β' συνθ. δηλουσμένον ἴζων ἢ φυτὸν : **νερογελίδονο**, **νεροχελώνα**, **νεροεἶλινο** 3) εἶδ. χρ. τοῦ ὑπό τοῦ β' συνθ. δηλουσμένου δοχείου : **νεροβάρελο**, **νεροκανάτα** 4) κράμα τι ἐκ τῆς ὑπό τοῦ β' συνθ. δηλουσμένης ὕλης καὶ ὕδατος : **νερομπαγιά**, **νεροχιονο**, **νερόκασο** 5) τὸ ἀπτεκίμενον πρὸς ὁ σχετίζεται ἡ ἐνέργεια ἡ ὁ προορισμός τοῦ ὑπό τοῦ β' συνθ. δηλουσμένου προσώπου ἢ πράγματος : **νεροκουβαλητής**, **νεροκράτης**.

νεροβάρελλο [τῶ] δημ. βυτίον, βαρέλλι πρὸς ἐναποθήκην ἢ μεταφορᾶν ὕδατος.

νεροβράζω δημ. βράζω δι' ὕδατος μόνον, ἀνευ εἰλαίου ἢ λιπαρᾶς οὐσίας.

νεροβράση [τῶ] δημ. τὸ δι' ὕδατος μόνον, ἀνευ δηλ. εἰλαίου ἢ λιπαρᾶς οὐσίας βρασθέν' ὅθ. τὸ ἀνοῦσιν, τὸ ἀνοῦσιν' || ὅθ. κ. ἐν μτφ σμ. τὸ ἀνόητον, τὸ σαχλὸ : μάς εἶπε ἓνα σωρὸ νεροβράσηματα.

νεροβραστος -η-ο δημ. ὁ δι' ὕδατος μόνον, ὁ ἀνευ ἄλλης πινὸς οὐσίας βρασθέν' : μάς ἐσέρβιδε χόρτα νεροβραστά' || ὅθ. ὁ ἀνοῦσιν, ὁ μὴ ὕδατιμος, ὁ ἀνοῦσιν' || κ. μτφ. ὁ ἀνόητος, ὁ σαχλὸς : **νεροβραστα ἀστεία**' || ὁ μ. μτφ. κ. ἐπὶ προσ., ὁ καθ' ὑπερβολὴν στερεομένης νεύρων, πάθους, ζωῆς, ὁ μὴ ἐνεργητικός, ὁ ἀπαθής, ὁ ψυχρὸς : μ' αὐτοῦς τοῦς νεροβραστούς δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα.

νεροβράση [τῶ] δημ. τὸ φυτὸν καρπίνος βλλ. ὁ βετουλοειδής.

νεροβυρισιά [οἰ] δημ. συστροφή ὕδατων θαλάσσης ἡ ποταμῶν ἐπικίνδυνος : Κορ. Ατ. 4,348.

νεροδεσιά [ή] δημ. φράγμα πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ροῆς ὕδατος ἢ πρὸς ἐκτροπήν αὐτοῦ πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν, ὕδατοφράκτης.

νεροδύσμος [ο]ί δημ. τὸ φυτὸν σισύμβριον, ἄ. καρδωμίνη: Κορ. Ἀτ.4,348.
νεροζέγι [τὸ] δημ. ἡ ὑδροστάθμη βλλ.
νεροκάλμα [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν φραγγίτης βλλ. ὁ κόνιας: || ὄμ. ὄνομ. εἰδῶν πινῶν ἀγγελικῆς βλλ., ὡς καὶ τοῦ καλάμου τοῦ δόνακος βλλ.
νεροκαμένος η-ο δημ. ὁ ὑπὸ δίφης κεκαυμένος, ὁ λίαν διψαλός: Γρην.Σκ.Τεpp.9,9 νεροκαμένη ὁρία.
νεροκάνατα [ἡ] δημ. κ. νεροκάνατο [τὸ] ὑδροδοχείον, ἰδ. ἐπιτραπέζιον.
νεροκάρδαμο(ν) [τὸ] γλωσσ. κ. δημ. τὸ ἐν τοῖς ρυακίαις φυόμενον κάρδαμον, νεῦτ. ἐνυδροκάρδαμον, παστούριον βλλ.ς: Γλωσσ.Ἱατρικ. ἐν Cod. Reg.190, Δουκάγγ.
νεροκοκυθιά [ἡ] δημ. τὸ φυτὸν κολοκύνθη βλλ. ἡ λαγουφόρος, ἄ. φασκία: || τὸ φυτὸν νυμφαία βλλ. ἡ λευκή: || νεροκοκυθία ὁ ὁ καρπὸς τῆς νεροκοκυθιάς βλλ.
νεροκοπήμενος η-ον μων. ὁ ὕδατι ἀναμειγμένος, ἐπὶ οἴνου, ὁ μὴ ἀκατος: Πρόδρ.2,125 τὸ κρασσοδόλιμ μου πωλοῦν τὸ νεροκοπήμενον.
νεροκοβαλητής [ο]ί δημ., θηλ. -ήτρα ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὴν μεταφορὰν καὶ πώλησιν ὕδατος: 2] τὸ θηλ. νεροκοβαλήτραναυτ. κ. πλοῖον ὑδροφόρον.
νεροκρασο [τὸ] δημ. τὸ κράμα οἴνου καὶ ὕδατος: || ὁ δευτερίας βλλ. οἶνος.
νεροκράτης [ο]ί δημ. ὁ ὑδρονομεὺς ἢ ὁ ὑδρονόμος: 2] λιθὴν σκάφη ὕδατος, γούρνα, ποτίστρα: Βαλαμ.Μνημόσ. Ἀν.Τυφλοῦ Χορμώδιου 16 καθένα τους βὰ τρέξῃ. 3] καὶ πηλὸν σὺ νεροκράτη: 3] τὸ φυτὸν δίψικος βλλ. ὁ γραφευτικός.
νεροκρινος [ο]ί δημ. τὸ φυτὸν ἴρις βλλ. ἡ φευδύκωρος καὶ τὸ ἀνόθος αὐτῆς.
νερολάγυνο [τὸ] δημ. νεροκάνατο βλλ.: Κορ. Ἀτ.4,348.
νερόλη [ἡ] νεῦτ. χημ. οὐσία ἀπαντώσα εἰς πλειοστά γιέθρια ἔλαια [ἐκ τῆς ροδῆς, τοῦ περγαμῶντος, τῆς μύρτης κ.ά.] ἐν χρ.εἰς τὴν ἀρωματοποίησην.
νερόλι [τὸ] δημ. αἰθέριον ἔλαιον λαμβανόμενον ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς πορτοκαλέας ἢ νεραντζέας δι' ἀποστάξεως καὶ χρησιμοποιοῦμενον κυρίως εἰς τὴν παρασκευὴν ὕδατος Κολωνίας.
νερολόγιον [τὸ] μων. κλεφύδρα βλλ.: Δουκάγγ.Κορ. Ἀτ.4,348.
νερομάζμα [τὸ] δημ. ἡ ἐκ στεγῶν ἢ πλακοστρωτῶν αὐτῶν δι' ὑδροσυλλεκτικῶν ὀρεγτῶν συναγωγῆ τῶν ὑμῶριων ὑδάτων εἰς στεγανὰς δεξαμενάς: νερομάζματα στίς ἀτέρνες δὲ γίνεται ἀπὸ τὰ πρωτοβόρχια: 2] κτ. πληθ. νερομαζώματα, ἢ νερομαζωξιά βλλ.
νερομαζωξιά [ἡ] μων. κ. δημ. περιαστική καὶ οὐχὶ ὀνόμου στάσις ὑδάτων εἰς κολίωμα γῆς, εἰς ὑδροστάσιμον βλλ., οἷον ἔνεκα ἀποφράξεως ἐκ πτωσεως χωμάτων ἢ ἐξ ὑμῶρου ἢ ἐκ πλημμύρας, ὑδροστάσιον, ἄ. νερομαζώματα βλλ.: Λεξ.Σομαβέρου, Κορ. Ἀτ.4,348: πρβλ. Ἡσ. ὑδροδόκος.
νερομάλια [ἡ] [λαογρ.] δημ. ἐπιθ. τῶν μυθολογ. λαμιῶν, κακοποιῶν νηρηίδων, ἐγασσάν κατά τὴν λαϊκὴν φαντασίαν κόμην οἰσεῖ ὑδατίνης, ἥτοι πάντες περὶορουν, ἄ. νερομαλλοῦσα: Ζερβ.Τρογ. ΚΚ 45,20 μὰ τὸ στοιχεῖο τοῦ ποταμοῦ, ἢ λάμια ἢ νερομάλια.
νερομάννα [ἡ] δημ. πηγή, ἐξ ἧς ἀφθονον ἐρέει ὕδωρ, μεγάλη πηγή: Κρυστ.Τὸ τραγοῦδι τῆς βρύσης ἢ τῆς νερομάννης τὸ στοιχεῖο σάν παληκάρι βγαίνει, Παλαμ.Λοιά.Στ.184,29.
νερομολόχα [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν ἀλάλια βλλ. ἢ φαρμακευτική.
νερομουρούριμα [τὸ] ποι. φλοίσθος, φιδυροῦς ρεῖστος ὕδατος: Σολωμ.Ὁ Λάμπρος 19,49

νερομουρούριμα ὄνοσ ἀναβρύξει. . μόλις ἀνίστασθε τὴ σιγαλιά.
νερομογιά [ἡ] δημ. χρωστική οὐσία διαλυτὴ ἐν ὕδατι [ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὴν λαδομογία, ἐλαίωχρωμα]: 2] εἶδ. τὸ διὰ τοιοῦτου εἰζῶνος χρωμάτων ἐκτελεσθὲν ζωγράφημα, διεθν.δρος ἀκουσεῖλλα.
νερομούλι [τὸ] δημ. φαγητὸν ἀνοῦσιον, ὡς περιέχον πολλὴν ποσότητα ὕδατος.
νερόμυλος [ο]ί δημ. μύλος κινούμενος δι' ὕδατος ρέοντος ἢ πηλόντος, ὑδρόμυλος: Παπαδ. Ρόδ.Ἀπρ.23 με τοὺς παλαιούς δυο νερομούλους.
νερό(ν) [τὸ] γλωσσ. μων., νεῦτ. κ. δημ. ὕδωρ βλλ. γλωσσ. ἔδωρ ἀβροσιότων καὶ συλλεκτῶν νερῶν σωρευμένων καὶ συναγόμενων: Ὁνειροσφ.250 λέξιων μετὰ τοῦ νεροῦ ἀγριασπαθία, Πρόδρ. 2,285 οἱ δ' ἄλλοι καταπίνουσιν, ἀντὶς νερόν, σαρκίαν, Πολιτ.Ἐκλ.Τρογ.17,5] στάλα τῆ στάλα τὸ νερό τρυπεί τὸ λιθάρι, - νερό ζεστό - κρύο - ἀρμυρό - πηγαθῆσιον - βρυσησίον: || ἀμίλητο νερό ὕδωρ κατὰ τὴν ἀντιλήσιν καὶ μεταφορῶν τοῦ ὀνοῦ διὸν ἄμιλητον ὁ ἀντήλησας, χρησιμοποιοῦμενον κατὰ τὸν ἔορτασμον τοῦ κλήθωνα κ. εἰς πινὰς ἄ. μαγανείας: || κ. ἐν ποι. μτφ.: Παλαμ. Ἀσάλ.Στ.176,27 καὶ πῶς νερό τῆς ἀρνησίας στίς Ἄρνας τὸ λαγκάδι, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 21,16 κεῖ ποῦ ἡ κλαφίρακη τοῦ θηνοῦ ἢ βροχὴ τῆς Ἀρημονιάς σταλάζει τὸ νερό: || κτ. πληθ. νεράτῳ ἐν χρ. ἐπὶ τῆς δευτέρας ἐκτάσεως τῶν πηγῶν, τῶν ποταμῶν, τῶν λιμνῶν καὶ τῶν θαλασσῶν: Σολωμ.Ὡδῆ Πετράρχη1] νερά καθαροφλοισθιστα, γλυκῦστα καὶ κρύα, Κρυστ.Τὸ ἀγριοκλύουδο 22, Ζερβ.Τρογ. ΚΚ 61,8 καὶ κεῖ ποῦ πάει ὁ θεός γιὰ νὰ λουστῇ τὸ νερό ὡκεανοῦ τὰ τριεσθια νερά: 2] συνεικδ. ἢ βροχῆ, τὸ ὑδρῖον ὕδωρ: παροιμ. ἀν κἀνή ὁ Μάρτης δυο νερά κὶ ὁ Ἀπρίλης ἄλλο ένα, χαρὰ σ' ἐκείνον τὸ ζευγά ποῦ 'χει στή γῆ σπαρμένα, δ.ἰστ.θάλασσα π' ἔδα τὰ νερά καὶ τὰ ποτάμια πίνεις: 3] κατ' εὐφημ. οἶρον, οἰρητική: πάει νὰ κἀνή τὸ νερό του: 4] κ. φρ. πρὸς νεροῦ μου: πῆγς πρὸς νεροῦ του: 4] κτ. πληθ. νερά [τῶ] κυματοειδῆς ἢ ἄλλαι ἀπορροαίσις: αὐτὸ τὸ ροχὸ κἀνὲ ὠραία νερά: 5] ἐν εἰδ. ναυτ. ἐν, νερά [τῶ] ἢ ἴσολος γραμμὴ τοῦ σκάφους: τὰ νερά τοῦ καραβοῦ: || ὄμ. ἡ σύλοξ ἦν ἀφήνει ἐπὶ τῆς ὑδατίνης ἐπιφανείας τὸ πλεόν σκάφος: || φρ. κἀνα νερά ἐπὶ πλοίων, λέμβων, ἔχω ρωγμὰς δι' ὧν εἰσδύει ὕδωρ: 6] ἐν ποικίλαις συνεκφ. κ. σμμ. οἷον ἐν φρ. σάν τὸ κρῖο [τὸ] νερό ἐπὶ γυναικῶς ἐξέδου κολωνῆς: πῆρε μιά κοπέλλα σάν τὸ κρῖο τὸ νερό [πρβλ. φρ. νὰ τὴν πῆς στὸ ποτήρι]: || ὄμ. ἐν φρ. τὸ ξέρω νερό ἢ νεράκι κατέχω τελείως, δύναμι ἀποσκοπῆτως νὰ τὸ ἀπαγγέλω: ἔξερε τὸ μῆστημ τοῦ νερό: || ὄμ. ἐν φρ. μέσ' στὸ νερό μετὰ πρῶσης εὐκόλιας εὐχερῆστατα: μπορεῖ νὰ πωληθῇ χίλιες δραχμῆς μέσ' στὸ νερό: || ὄμ. ἐν φρ. σκῶναι νερό ἐπιδέχεται αὐθαιρεώσεις ἢ εἶναι διαφοροῦμενος: αὐτῆ ἢ δουλεία σκῶναι νερό ἰδύναται μετὰ πινος προσπαθῆς: ν' ἀποθῆ πλεόν κερδοφόρα, - αὐτῆ ἢ κουδέντα σκῶναι νερό ἰσοφιστῆται τὸ νόημα τῆς: ἴδιαι λαβῆν εἰς τὸν σχηματισμὸν ποικίλων ἀντιλήψεων: μετὰ κ. δὲν παίρνε νερό ἴδεν εἶναι δεκτικὸν μεταβολῆς, μετατροπῆς ἐπὶ τὸ ἐπιωφελέστερον: || ὄμ. ἐν φρ. βάζω νερό στὸ κρασί μου μετριάξω τῆς ἀπειθήσεως μου, τοὺς ἐνδοουσιασμούς μου: || ὄμ. ἐν φρ. βάζω τὸ νερό στ' αὐλάκι [πῆρως ὕδρασιον, ζήτημ] τὴ εἰς καλὴν, εἰς ἀσφαλῆ ὁδὸν: || ὄμ. ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησιν διαποροῦμένου: τί τρέχει - νερό στ' αὐλάκι [πῆρως ἀποκῶν δὲν οὐδαίνει]: || ὄμ. χάνω τὰ νερά μου ὡς ἐκ

της άλλης τού περιβάλλοντος αποβάλλω τās άς έξω δεξότητας, ικανότητα: || **φέρω στα νερά μου** ή με τώ νερά μου καταρθώ υπό προσέκλιση, παρασύρω τινά ώστε να συμφωνήση προς τās αντίληψεις μου, να δεχθώ τās προτάσεις μου: || **δέν δίνει τώ άγγέλου τώ νερό έπί λαν φιλοχρήνος και άνελέημονος: || ναύτης** - καπετάνιος τού γλυκού νερού άδέξως, κομμικώς ανεπιτήδειος εις τώ ναυτικά: || **δθ. κ. σωπαικώς** γιατρός - δικηγόρος τού γλυκού νερού άπειρος, ακατάρτητος, αδύναμος εις τώ έργο.

νεροήδημα [τό] μν. λεξ. άνάδρυσμα βλλ.: Λεξ Σομσέβρα Κορ. Άτ.4,349.

νερόπιασμα [τό] δημ. ή νόσος ύδρωψ βλλ.

νερόπλυμα [τό] δημ. τώ έκ τής πλύσεως τών μαγειρικών σκευών ύδωρ: 2] μτφ. Έδεσμα ή ρόφημα άνοσιον, μη περίεχον γευστικώς ούσιος, άηδές, ά, νερομπούλι: || μτφ. κ. έπί νέων γυναικών.

νεροπλύνω δημ. πλύνω δι' ύδατος άνευ ύλη, χρώσεως σάπωνος.

νεροποντή [ή] δημ. παιδαίος, ευελκώδης θύβρος: Παπαν. Άγ. Όρ.140 ή βροχή μάς μασιγιώνει, κ. κά κώτω άπό νεροποντή φτάνωσ στή άδην: || όρημτικός ρουός όβριών ύδατων: συνεπήρη τής θημωνιάς ή νεροποντή.

νεροπότρω [τό] δημ. ποτήριον χρησιμοποιούμενον προς πόσην ύδατος, πρβλ. ρακοπότρω.

νεροπόδα [ή] δημ. τώ πτηνόν άρτυγιμήτρω βλλ. ή ύδατική ή φίλυδρος.

νεροπέλινο(ν) [τό] γλωσσ., νεώτ. κ. δημ. τώ έν ύδατι φυόμενον οείκων: Γλώσσ.λ.Θησ.Στεφ. έν λ. σίον τώ έν ύδατι τώ νεροπέλινον, δοσκάγγ. || δημ. κοιν. όνομ. ειδών τιμών τού φυτού έλοσκιαδίου βλλ.

νεροσυρμή [ή] δημ. φυσική κατωφερής αύλαξ σχηματισμένη ύπό καταρρέοντων άπό κλιπίος όρους ή λόφου όβριών ύδατων: Σολωμ. Έθν. Ύμν.11,2 αυβαίοντας ή πρώτα τού Άχελώου νεροσυρμή, Παλου. Ασδλ.Ζ 164,28 Μύνας, βρυσούλε, ρεματίες, ηηγές, νεροσυρμές, Κρυστ.Τραγούδι θερσιου22, Γρυν.Σκ.Τεpp.41,11 ή άγνή νεροσυρμή πού ρέει άγάλι σέ δενδρόκηπος.

νεροτρίδη [ή] νεώτ. κ. δημ. ή διά τής έπενέργειας καταρρέοντος ύδατος τριήδη, και ή έκ τούτης καταργασία γονθριών ύφασματιών, δι' ής σκοπείται ή εις αυτά πρόσδεσις τού χνοώδους και τού άπαλοθ.

νερουλάς [ό] δημ. ή άσκήν τώ επάγγελμα τού πωλητού ύδατος, πρβλ. νεροκουβαλητής.

νερουλιάζω δημ, άδρ. νερουλίασα, μτφ. παθ. παρακ. νερουλιασμένος, γίνομαι, καθίσταμαι ύδαρής, νερουλάς: || κτ. έπέκτ. αποβάλλω τήν συνεκτικότητα, τήν εύρωστιαν, καθίσταμαι πλαδαρός: νερουλιασμένα μπράτσα: 2] μτφ. καθίσταμαι άκριτος, άνόητος, μαρρός: νερουλιασε και δέ λέει κουβέντα σωστή: || ιδ. έν τή αύτ. σμη. περί τού έγκεφαλού: νερουλίασε τώ μυαλό τώ άπό τώ γεράματα.

νερουλίασμα [τό] δημ. ή κατάσταση και τώ άποτέλεσμα τού νερουλιάζω βλλ.: κ. μτφ.

νερουλάς-ή-ό δημ. ή ύδαρής βλλ.: || δθ. κ. κτ. έπέκτ. ό στερομένουσ συνεκτικότητας, ύλικής ή πνευματικής εύρωσσιος, νερουλιασμένος.

νερουντζικον [τό] μν. ύποκορ. τού νερόν βλλ. νερόν: Διήγ. Άχλλ.1053 έτρεχε τώ νερουντζικον εις τών δενδρών τās ρίτσας.

νεροφάγωμα [τό] δημ. κοιλότης έπί λίθου ή εδάφους σχηματισθείσα δια τής ύπό ρεόντων ύδατων άποσποθωτικής τριβής.

νεροφακή [ή] δημ. ύδρορροής άγριου φυτού, φυόμενον παρά τώ σίτισίμου ύδατα: Βελοωρ.Φω-τεινός38 νά ν' έντυμένο.. νεροφακές και φάθη:

νεροφίδα [ή] δημ. ά νεροφίδο [τό] τώ έρπετόν τοριπόδιον βλλ. ή φηφιδιώτης, ύδρος: Μωραϊτ.1,73.

νεροφίδα [τό] νεώτ. ύδρος, νεροφίδο, νεροφίδα βλλ.: Κορ. Άτ.4,350.

νεροφίδα [τό] δημ. ή νεροφίδα βλλ.

νεροφόρημα-ατος [τό] μν. τώ φέρειν ύδωρ: Καλλ.Χρυσ.1641 έκδ. Λάμπρου.

νεροφόρος [ό,ή] μν. κ. δημ., θηλ. δημ. νεροφόρα ή έν λουτρών, βαλανείω λεκάνη ή δεχομένη τώ προς λουσην ύδωρ: Όεωφάν.220,4 Όλύμπιος δέ τις Άρειανός.. έλεινωδώς έν τή νεροφόρω τέθνηκεν: 2] δημ. ό φέρων ύδωρ, νεροκουβαλητής.

νεροφορώ-έω μν. φέρω ύδωρ, νεροκουβαλώ: Καλλ.Χρυσ.1664 έκδ. Λάμπρου.

νεροφύλλι [τό] δημ. τώ φυτόν ποταμογενές βλλ. ή νηχόμενος.

νεροχελίδονα [τό] δημ. τώ πτηνόν γλαροέλη, νεροχελώνα [ή] δημ. τώ έκ τού γένους τών χελωνών έρπετών έμύς βλλ.: Κρυστ.Τραγ.τώ Άλιο-βασίεμα 43 σέ βαρκά, λαλει ή νεροχελώνα.

νερόχιονο [τό] δημ. κ. έν καθ. τ. -ον άραιά και φυκρατήτα βροχή: Παπαδ.Χρυστ.Διηγ.60 ό ύδρα-νός έβρεχε διαρκώς λεπτών νερόχιονον.

νεροχίτη [ό] γλωσσ. κ. δημ. λεκάνη λίθην, συνήθ. μεθ' ύδρορροής ληγοσσης ής βόθρου, έν χρ. διά τήν κατά τήν πλύση τών μαγειρικών σκευών άπόρριψιν τών ακαθάρτων ύδατων: Γλωσσ.

νέρτατος -ον νερέβη 'Ησ. ένέρτατος, έχοστας, νερέριος-ον ό ύπό τήν γην, ό ύποχθόνιος: Όρφ. Αργ.1372 νερέρια βέβερβα, ΑΠ 9,459 νερέριος κευθμών: || τώ άρα. κτ. πλθθ. νερέριοι ως ούσα. οί ύποχθόνιοι, οί νεκροί: αύτ.7,601.

νεροτρομέριος [ό] μτφ. ό άγγελος τού Άδου, άγγελιαφόρος τών νεκρών: Λουκ.Περγεγ.41 νεροτραγγέλουσ και νεροτρομέριουσ.

νεροτρομηνις-εωσ [ό] μν. ό μάντις τών ύποχθόνιων, τώ Κάτω κόσμου: Πρόδρ. Έπιστ.31.

νεροτρομώφωσ-ον μν. ό έκω μορφήν νερο- τώ: Μαν.4,555 νεροτρομική νεροτρομορφα.

νέρτατος-α-ον ή -ος-ον [Εύρ.Φοίν.1020] ό ένέρτερος, ό κοτώτερος [συγχρ. άνευ Βεπικου εύχρ., πρβλ. νέρβε, νέρτες: Αισχ. Άγ.1617 νερέτρα προσήμενος] κώη ιδ. έπί τού κατωτέρου ζυγοθ καθαίμενος], Άριστ.Λυσ.772 τά δ' ύπέρτερα νερέτρα βήσα: 2] ως Βεπικόν, ό ύπό τήν γην, ό ύποχθόνιος: Αισχ.Πέρα.622 νερέριοι θεοί, Σοφ. OK 1548 ή νερέτρα θεός: || τώ άρα. κτ. πλθθ. νερέριοι ως ούσα, οί νεκροί: Αισχ.Περό.619 χροάσι ταίθεσ νερέριων ήμνουσ έπνευσημίτε: || νερέρια πλάξ ή έπίταφος πλάξ, ό τάφος: Σοφ.OK 1577 νερέτρα τώ έζωμ νεκρών πλάκας: || νερέτρα χθών ό Άδης: Εύρ. Άлк.47 κάπόφομαι νερέριαν ύπό χθόνα.

νέρτασ [ό] ποι. ειδοθ τή άρπαικτικώ πτηνώ: Άριστ. Όρν.303 περσιτερα, νέρτος, Ιέραξ, φάτια.

νέρυν-ωνος [ό] (λατ.) μτφ. ό άνδρείος: Ίω. Λυδ.Ρωμ.75,22.

νερωνιασ [τό] μτφ. [κτ. παρά, τώ Ιερά] έρω- τή τής τελουμένη πρός τιμήν τού αυτοκράτορος Νέρωνος: Δίωμ Κ 61,21.

νερωνιαός-ή-ον μτφ. ό εις τών αυτοκράτορα Νέρωνα άνήκων ή άναφερόμενος: Πλουτ. Γάλλ.17 τώ περί τās κολάσεσ τών Νερωνιαών.

νέρωσ δημ., άδρ. [ένωρωσα, παθ. νερωνωμαι, μτφ. παθ. παρακ. νερωμένοσ, νοθεύω δι' ύδατος, άναμειγνύω μεθ' ύδατος, ιδ. έπί σίτου κ. γάλατος: Πολέμ.Νερωμένοσ κρασί 2 καταρραμένη κάπελα. „ γιατ νερωμένο τώ κρασί, - τώ κρασί πού νερωθή στο βαρέλι χαλάει, - νερωμένο γάλα: 2] κτ. έπέκτ. έπί πρσα. νερωμένοσ έλαφρώσ οινόβα- ρής, μισομεθυμένοσ, άνήθ. ξερωτόσ.

νέριμα Ἦσ. κλαμπρόν.
νέσιμο (τὸ) δημ. ἡ πράξις τοῦ νέωθαι βλλ., & γέσιμο.
νεστέριος-α-ον ὁ τοῦ Νέστορος: Πινδ.Π 6,32 Νεστέριον ἄμμα, Εὐρ.ἀν.879 Νεστέριον μέλος.
νεστέρας-η-ον ἐπ. ὁ εἶς τὸν Νέστορα ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος, ὁ τοῦ Νέστορος: Ἰλ.Β 54 Νεστορὴ παρὰ νηὶ Πυλογενέος βασιλῆος.
νεστοριάζω μγν. κ. μαν., ἐκκλ. ἀκολουθῶ τὸν νεστοριανισμὸν: Νικόλ.Μεθών.12,15.
νεστοριανισμός (ὁ) νεώτ. ἐκκλ. ἡ δογματικὴ θεωρία τοῦ αἰρεταίου Νεστοροῦ, πατριάρχου Κων/πόλεως (427-431), ἡ δεχομένη τὴν ἐν τῷ Ἰησοῦ διάκρισιν τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐν ἀλλῇ συναφεῖα ὡς πρὸς ἄλλῃλας: ὁ νεστοριανισμὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς ἐν Ἐφέσῳ τρίτης Οἰκουμένητικῆς Συνόδου.
νεστοριανός-ή-ον μαν. κ. νεώτ. ὁ ὁπαδὸς τοῦ νεστοριανισμοῦ βλλ.: Στοῦδ.Θεοδ.258C, Χρον.Πασχ.599, νεστοριανὴ διδασκαλία ἐκκλησιασ.
νεστοριανός ἐπίρρ. μαν. κατὰ τὸ ὄμμα τοῦ Νεστορίου: Νικόλ.Μεθών.47.
νεστορις-ιδος(ή) μγν. εἰδὸς πὶ ποταρίου: Ἄθην.11,487F.
νέστωρ-ορός(ό) νεώτ. ζωολ. γένος φηττικῶν.
νετάρω (ἰταλ.)δημ., ὄφρ. ἄνετάρω κ.ἄνετάρισα, φέρω εἰς πέρας, περατῶ ἐργὸν π., τελειώνω. 2) ἐξαντικῶ καθ' ὀλοκλήριον: τὰ νετάρωμε τὰ λεφτά' || ἐξοφλῶ || κτ. πληθ. κανονίζομεν ἐκκρεμεῖς μεταξὺ ἡμῶν λαγριασμοῖς.
νέτος-η-ο (ἰταλ.)δημ. ἐπὶ ἐμπροσθεν, ὁ ἀνευ ἀποδόρου, οὐπνος τὸ βῆρος ὑπολογίζεται καθαρὸν. 2) ἐπὶ ἐργασίῳν, ὁ εἰς πέρας ἀχθεῖς, ὁ τελειωμένος: σὲ δυὸ ὥρας ἡ δουλεῖα εἶναι νέτη ἰβὰ 'χη τελειώσει'. 3) ἐπὶ προσ., ὁ ἐλεύθερος, ὁ μὴ βεβωρημένος. 4) ἐπίρρ. φρ. νέτα-σκέτα ἀπεριφράστως, σαφῶς, εὐκρινῶς, καθαρὰ: νὰ τοῦ τὰ πῆς νέτα σκέτα.
νέτυνον (τὸ) κ. νετύσιον (Ἦσ.) ἔλαιον πικραμυρῶδαν: Ἰνπ.Γυν.1,37,αὐτ.Ἐπιθ.5,66' βρλ. νίψιον.
νεύμα-ατος(τὸ) (νεύμω) κ. μαν. κ. νεώτ. σημεῖον διδόμενον διὰ κινήσεως ἰδ. τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν ὀφθαλμῶν, γέφισμο, νόημα: Θουκ.1,134 ἄλλου δὲ νεύματι ἀφανεῖ χροσαμένου καὶ δαπλώσαντος, Ξεν.Ἀν.5,8,20, Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.13,16 καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεξε δαίμονι νεύματα πέρνω || κ. νεύμα χεῖρος, νόημα διὰ τῆς χειρὸς, γέφισμο μὲ τὸ χέρι: Ὀυδ.6,26.1' || εἰδ. πρὸς ἐκφρασιν ἐπιδοκιμασίας, τὸ πρὸς ἐπίνευσιν ἢ ἀρνησιν διδόμενον σημεῖον: Πολύβ.5,26,13 τὸ τοῦ βασιλέως νεύμα' || οὕτω κ. ἐν Φιλοστρ.Ἱερ.129,1 ἀετὸς φέρων ἐκ Διὸς ταῖς εὐχαῖς νεύμα'. 2) ἡ διὰ σημεῖου, διὰ κινήσεως ἐκδήλωσις τῆς θελήσεως, προσταγή, διαταγή: Ἀισχ.Ἰκ.373 μονοφθόσιον νεύμασι, Πολύβ.21,38,4 ἀπὸ νεύματος προστατῆται πιν'. || ὁδ. κ. μφ. ἡ ἐξουσία: Χορῖκ.28B ὑπὸ τῆται Παισισίτην τῷ νεύματι πινος. 3) γεν. ἡ ἐκφρασις, ἡ ἐν τῇ μορφῇ ἀπεικονισίς, ἐκδήλωσις τοῦ κατεχόντος πᾶσα συναίσθηματός: Πλουτ. 10,31,8 τὸ προσώπου δὲ εἰκοιτὲ νεύματι ὑπερορᾶν τε αὐτῶν. 4) ἐν εἰδ. ἐνν. κλισίῳ τοῦ ἑδάφους, τῆς γῆς καταστροφή: Διον.Περ.517 Εὐρώπης ἐξ' ἂ μὲν λαίης ὑπὸ νεύματι χεῖρός πέονθ' ἐξέλει'. 5) νεώτ. ἐν τῇ μουσ. ὀρολογία τὰ νεύματα σημεῖα μουσικῆς γραφῆς ἀπὸ τοῦ θου μέγρου τοῦ Ἰσού αἰώνος ἐν τῇ δύσει, γραφόμενα ἀνωθεν τῶν λέξεων πρὸς ἄλκωσιν τῆς μελωδίας: τὰ νεύματα βάσιν εἶχον τὰ κόμματα, τὴν τελείαν, τὴν βαρεῖαν καὶ τὴν περισπωμένην. || ὁμ. νεύματα μελωδισμοὶ ἐκτελούμενοι ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν Δυτικῶν μετὰ τὸ Ἄλληλοῦσα ὡς καὶ μελωδικὰ κορωνίδια, δι' ἃν ἔληγον ἀντιφωτὰ πᾶν.

νεύμα ἐπ. κ. ἰων. συνηρ. τ. τοῦ νέωμαι βλλ.
νευμάτιον (τὸ) βλ. ὑποκορ. τοῦ νεύμα βλλ.1: Ἄρρ.Ἐπικτ.4,13,22.
νευμεινία (ή) Ἐπιγρ. ἡ νοσηρία βλλ.
νεύμνωσ συνηρ. τ. μγν. τὸ νέωμαι βλλ.
νεύσιον αἰολ. τ. ἀντὶ νέουσιν: Ἄλκ.ἀπ.15,3.
νευρά (ή) κ. νεώτ., ἰων. νευρή, μγν. ποι. νευρηή (Θεοκρ.25,213), ἐπ. γεν. κ. δοτ. ἐν. νευρηί(ν) ἡ ἐκ νέουσις ἢ ἐξ ἐντέρων χορδῶ τόνου: Ἰλ.Δ 125 νευρὴ δὲ μέ μγν. ἰαγενο, ἄλλο δ' ὀιστός, αὐτ.Ο 313, αὐτ.Φ 113, Ὀδ.Φ 96, Πινδ.1 65ι,34, Σοφ.Φιλ.1005, Εὐρ.Βόκχ.784, Ξεν.Ἄν.5,2,12 τοῦς τοξότας ἐπιβεβλησθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς, ὡς ὁπίσταν σημήνη τοξέουσι, Λουκ.Νηγρ.36 οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευράς ἐπιτελιοντες' || διακρίνεται ἀπὸ τῆς λ. νεῦρον π. Ἄριστ.Ζ1 540α,19, αὐτ.Ρητ.140β,16. 2) χορδῶ ὄργανον μουσικοῦ: Πολύβ.4,62, Ἄλεξ. Ἄρρ.Πρβλ.2 κίθαρὰς οἱ μὲν παυτέρω νευρὰ ἄλλων φθόγγων ἀποτελεῖ. 3) μγν. ἡ λόγος, ἡ λυγρία: Πάκρ.167 ἐάν θῆωσι με ἐν ἐπὶ νευραῖς ὕγρασις μὴ διεσθαρμέναις.
νευραγμία (ή) ἰνεῦρον, ἀγυμνί νεώτ. ἰατρ. θραύσις ἢ διαταμὴ νευρικοῦ στελέχους χάριν λειραματικῆς ἐρέδνης γηουμένη.
νευραγμικός-ή-ον νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νευραγμίαν βλλ.: νευραγμικὴ μέθοδος.
νευρακθεῖα (ή) νεώτ. ἀπόφωσις σχηματικὸ-μὲν ἕκ τῆς συνενώσεως τῶν δύο νευρικῶν ἀποδυλικῶν ἀποφύσεων κατὰ τὸ ραχιαῖον μέρος τοῦ σπονδυλίου τῶν ζῴων.
νευραλγία (ή) νεώτ. ἰατρ. ἄλγος ἐκ παθήσεως νεύρου: χρονια- ἐπίμονος- ἔλασφα νευραλγία.
νευραλγικός-ή-ον νεώτ. ὁ τῆς ἢ ὁ ἐκ νευραλγίας: νευραλγικὸ πόνου.
νευράζων-ονος (ὁ) νεώτ. ἀνατ. νευρική ἴς ἐκφυομένη ἐκ τοῦ νευρικοῦ κτύπαρον καὶ διὰ τὸν κατὰ διαστήματα ἐκπορευομένον ἀπ' αὐτῆς παρὰβλητον κλωνίσκιον ἐρχομένη εἰς ἐπαρήν πρὸς τὸ παρακείμενα νευρικό κτύπαρον, ἄ. νευρική.
νευραπόφυσις-εως (ή) νεώτ. ἀνατ. ἕκαστον τῶν δύο ἀνωτέρων τόνων τοῦ σπονδυλίου, τῶν περιβαλλόντων τὸν νωτιαῖον μυελόν.
νευράς-ἄδος (ή) μγν. κ. νεώτ. εἰδὸς τὶ θημνώδους φωτοῦ, τὸ ποτήριον Διοσκ.3,15 ἐποτήριον, Ἰωνες δὲ νευράδα καλοῦσι, θύμνος ἐστὶ μέγας: Πλν.Φ1 27,122' μγν. τὸ φυτὸν δορυμόν βλλ.: αὐτ.21,179. 2) νεώτ. τὸ νευρικό κτύπαρον μετὰ τῶν ἀποφυσῶν αὐτοῦ, &. νευρών.
νευρασθενία (ή) νεώτ. κ. δημ. ὀργανικὴ καὶ ψυχικὴ νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ ἐξασθενώσεως τῶν νευρικῶν δυνάμεων, συνεπαγομένης φαινόμενα κεφαλαλγίας ἐπιχθόδος κόπωσης, διασκομμένου ὕπνου, εὐσυγκινησίας κ.ά.
νευρασθενικός-αδός-εως νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ νευρασθενίας, ἄ. νευρασθενικός βλλ.21.
νευρασθενικός-ή-όν(ν) νεώτ., δημ. κ.θελ. -ιά ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νευρασθενίαν βλλ.: νευρασθ- ἐκδηλώσεσις- συμπτώματα. 2) ἐπὶ προσ., ὁ πάσχων ἐκ νευρασθενίας, ὁ νευρασθενής || ἐπίρρ. -ιάς.
νευρασθενικότης-ητος (ή) νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ νευρασθενούς βλλ.
νευραῖ (ή) μγν. ποι. τ. τὸ νευρὰ βλλ.1: Θεοκρ. 25,23 στρεπτή ἐπέλασσα κορήν νευρηίαν.
νευραλγία-ατος (τὸ) νεώτ. ἀνατ. λεπτότατος σκληρὴ περιβλήθων τῆς νευρικήν ἴνα κατὰ διαστήματα δακτυλοειδῶς ἐμπυτσομένης περὶ τὸν νευρῆτην, διακοπῶν οὕτω τὴν συνέσειον τοῦ μυελώδους ἐλύτρου.
νευρειληματικός-ή-ον νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ νευρεῖλημα βλλ.

νευροληπματίτις-ιδος (ή) νεώτ. ιατρ. φλεγμονή του νευροληπμάτος βλ.α.

νευροένδοτος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐπ' αὐτοῦ τεταμένης νεύρας, χορδᾶς : Μαν.5,163 κίθαρη νευρύν.

νευροεργαμύη (ή) νεώτ. ὀδοντιατρ. ἐξαιρέσεις τοῦ πολυροῦ τῶν ὀδόντων.

νευροεργαγός (ή) νεώτ. ὀδοντιατρ. εἰδική βελόνη ἐν χρ. πρὸς νευροεργαγὴν βλ.α.

νευροεπίστατος-ον ὁ ἐνισταμένος διὰ νευρῶν : Τιμ.ὀθ.Μιλ.Περσ.31 [ισθ.].

νευρη (ή) ἰαν. τ. τοῦ νεύρα βλ.α.

νευρηφίην ἐπ. τ. γενικ. κ. δασ. ἐν. τοῦ νεύρα βλ.α.

νευριάζω δημ. ὄσορ. [ἐνευρίασα κ. [ἐ]νευρίασα, παθ. ὄσορ. [ἐ]νευριάσθηκα, μτχ. παθ. πορακ. νευριασμένος, προκαλῶ εἰς τινα νευρικὸν ποροζυσιόν, ἐρεθίζω : με νευρίασαν οἱ ἀνοσοίτες τους, - τὸν νευριάζουν τὰ παιδιὰ με τίς φωνές τους ὁ κ. παθ. 2] ὄσορ. ἐκνευρίζομαι, ἐρεθίζομαι, θυμῶνα νευριάζω σάν τὸν ἀκούω νά μιλά, - τὸν βρῆκα νευριασμένο καὶ δὲν τὸν μίλησα.

νευρίασμα (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἡ κατάσταση τοῦ νευριάζω βλ.α, ἐκνευριασμός.

νευριαστικός-ή-ό δημ. ὁ προκαλὼν ἐκνευρισμόν, ἐκνευριστικός : νευριαστικὸ παίγνιδι.

νευρίζω μτγν νευρῶ, ἐπιχώω : Διον. Ἀλ. 1593Α.

νευρικά ἐπίσορ δημ. κατά τρόπον νευρικόν, ὀξέθυμον, εὐερέθιστον, ἀρμόζοντα εἰς νευρικούς : μιλάει - φέρεται νευρικά.

νευρικός-ή-όν μτγν, μαν, νεώτ. κ. δημ., θηλ. δημ. κ. ια. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ νεύρα : νευρικὸν σύστημα [τὸ σύνολον τῶν νεύρων τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν ζῴων], - νευρικά κέντρα [ἰδέσθη κυττάρων τῶν νεύρων ἔχοντων τὴν αὐτὴν λειτουργίαν], - νευρική πάσσις, - νόσος [ἢ ἀφελωμένη εἰς ἐξάντησιν τῶν νευρικών δυνάμεων], - ν. ἀνεπίδηγερσις - κρίσις 2] τὸ οὐδ. κτ. πληθ. νευρικά ὡς οὐσ. αἱ παθήσεις τῶν νεύρων : Διοσκ. 1,67, - ἔχει νευρικά 2] ἐπὶ πρσ., ὁ ἔχων πάθεισιν τῶν νεύρων : Ἀντιλλ.π. Ὀρειδ.9,11,2 ὄγαθο δὲ καὶ [οἱ παρὰβαλᾶττοι τόποι] νευρικός καὶ ἀρθριτικός, Γαλ.8,420 2] δημ. ὁ ὀξέθυμος, ὁ ἔχων εὐερέθιστα νεύρα : ἡ γυναίκα τὸ εἶναι πολὺ νευρική 3] μαν. τὸ οὐδ. νευρικός ὡς οὐσ. π.Βυζ. ἐνδυμα στρατιωτικὸν ἐκ πηλμάτος, φερόμενον περὶ τὸ στήθος ἀπὲ θώρακος : Λεων Σοφ. Τακτ. 19,13 ὀ δὲ μὴ ἔχοντες λωρίκια ἢ κλιδιάνα, φορεῖταισαν τὰ λεγόμενα νευρικά.

νευρικότης-πτος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ νευρικοῦ βλ.α., τὸ εὐερέθιστον, τὸ ὀξέθυμον : ὠμίλησεν μετὰ τόσης νευρικότης, ὡστε ἀνελύθη εἰς δάκρυα 2] ἀσαμωδικότης, ἑλλειψίς ἀφραϊμίας καὶ συνσχῆς, ἀνησυχία ἐν τῇ ἐνεργείᾳ ἀτομικῇ ἢ ὁμαδικῇ : νευρικότης κινήσεως - κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν 2] κ. μτφ. αἱ ἔκλογαὶ διεξήχθησαν ἐν ἀτμοσφαίρᾳ νευρικότης.

νευρικός ἐπίσορ, μτγν. κ. νεώτ. ὡς τὸ νεύρον βλ.α., ὡς ὁ τένων : Ροῦφ. Νεφρ. Κυστ.7 2] κατὰ τρόπον νευρικόν, νευριασμένο : ὠμίλησεν πολὺ ν. νευρινή [ή] νεώτ. χημ. ἰσχυρὰ ὄργανική βάση, δηλητηριώδης, περιεχομένη εἰς τὸ σπῆμα καὶ τὰ οὖρα, παραγομένη δὲ κατὰ τὴν σφῆν καὶ κρέατος, ὡς καὶ κατ' ἄλλας ζυμώσεις.

νευρινίδιον (τό) νεώτ. ἀνατ. ἐκάστη τῶν λεπτοτάτων ἰνῶν, αἰτίως ἀποτελοῦσι τὴν ὄψην τοῦ πρωτοπλασμάτος τοῦ νευρικοῦ κυττάρου.

νευρίνος-η-ον ὁ ἐκ νεύρων πεποιημένος, κατασκευασμένος : Ἀριστ. Ζ' 737b, 17 νευρινή χορδή, Διόδ. Σ. 1,16 Λύραν νευρινήν τρίχορδον 2] ὁ ἐξ ἰνῶν φητικῶν ἀποτελούμενος : Πλάτ. Πολιτ. 729b τὰ μὲν νεύρινα [περικολύμματα] φητάν ἐκ γῆς 2] ὁ ἀπὸ ἴνος κατασκευασμένος : Στράβ. 3,3,6 χρωῦνται . νευρίνοισιν κρένασινα.

νευρίον [τό] ὄσορ. τοῦ νεύρον βλ.α. 1] Ἰαν. Μοχλ. 1, Γαλ. 4,83 εἶδον . νευρίον ἐπιεικόμενον ἐν τίνος ἀνατομῇ πιθήκου. 2] ὡς ὄσορ. τοῦ νεύρα βλ.α. : Ἀγαθ. ΑΠ 11,352,1] τὰ νευρία πάντα τέκνται ἐξ ἰδίου χολάδων.

νευρίος-ιδος (ή) μτγν. ὄσορ. τοῦ νεύρα βλ.α. : Ἀρκάδ. 69,26 2] ὄνομασία δηλητηριώδους φυτοῦ : Πλιν. 21,31.

νευρίτης [ὁ] νεώτ. ἀνατομ. ὁ ἄξων τοῦ νευρικοῦ κυττάρου, ἄ. νευράξων.

νευρίτης λίθος (τό) εἶδος λίθου ἔχοντος ἰνώδεις διακλαδώσεις ἰσχυρὰ ὁμοιοζύσας πρὸς νεύρα : Ὀρφ. Λιθ. 748 βακχικά νευρίτια δώρα λίθου [ἐν κώδ. πθ. ἀνάγν. νεβρίτης].

νευρίτις-ιδος νεώτ. ιατρ. παθολογική ἀλλοίωσις τῆς ὕφης τῶν περιφερικῶν νεύρων ἐκδηλουμένη ὑπὸ μορφῆν καταρτίσεως τῆς κινητικότητος καὶ τῆς αἰσθητικότητος, ἥς προηγουμένως ἐπινοῦνται φαινόμενα ἄλλως : τῆς νευρίτιδος αἰτία εἶναι ὁ ἀλκοολισμός, ἡ λέπτα, ὁ διαβήτης κ.ά.

νευρίτις-ους-ες γλωσσ. ἀντὶ νευρώδης βλ.α.

νευροαρθριτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νευροαρθρισμὸν βλ.α. : νευροαρθριτικὸ φαινόμενο - ἐκδηλώσεις.

νευροαρθριτισμός [ὁ] νεώτ. ιατρ. ὀρθριτισμός ἐν συνδυασμῷ μετὰ νευροπαθείας, ἰδ. μετὰ νευροσθένειας ἢ ἄ. προκαλὼν νευροσθένειαν.

νευροδάτης [ὁ] μτγν. ὁ ἐπὶ τοῦ νεύρου, ἐπὶ τοῦ σχοινοῦ βαίνων, ὁ σχοινοδάτης : Ρητόρ. ἐν Κατ. Ἀστρ. κ Β' 41,213, Ε' οὐδ. 345,52.

νευροδατικός-ή-όν μαν. ὁ εἰς τὸν νευροδάτην βλ.α. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος μ. τὸ θηλ. νευροδατική ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ νευροδάτου, τοῦ σχοινοδάτου : Βλέμμ. Λόγ. 20.

νευροδλάστη [ή] νεώτ. κύτταρον τοῦ ἀρχεγόνου ἐμβρύου, ἐξ οὗ ὁ νευρῶν σχηματίζεται προέοσης τῆς διακλάσεως τοῦ κνήματος.

νευρολόγία (ή) νεώτ. ἀνατ. οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τοῦ νωποῖο μυελῶ ἀποτελοῦσα τὴν βασικὴν ὄλην τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος καὶ χρησιμεύουσα πρὸς στήριξιν τῶν νευρικών κυττάρων καὶ ἰνῶν, ὡς καὶ τῶν αἰμοφόρων ὄγγειων.

νευρολογιακός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νευρολογία : ν. ἰατῶς.

νευρογραφία (ή) νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ περιγραφή τῶν νεύρων, τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

νευρογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νευρογραφίαν βλ.α. : ἐπίσορ. ὡς.

νευρογράφος [ὁ] νεώτ. ὁ εἰς τὴν νευρογραφίαν βλ.α. ἀσχολούμενος ἐπιστήμων.

νευροδερμίτις-ιδος (ή) νεώτ. ιατρ. κνησμός ἀνευ ἐμφανῶς ἐσωτερικῆς ἢ ἐξωτερικῆς αἰτίας ἐπερχόμενος, ἐξελασσόμενος δὲ εἰς κληινολοπίαν διαχυτῶν ἢ περιγράφων, χρονίως πορείας.

νευροειδής-ους-ές μτγν. ὁ ἐν εἶδει νεύρου 2] τὸ οὐδ. νευροειδής ὡς οὐσ. τὸ φυτόν λειμώνιον βλ.α. : Διοσκ. 4,16, Πλιν. Φι 20,72.

νευροδερμοματρον [τό] νεώτ. ὄργανον χρησιμεύον πρὸς ἐξακριβίωσιν καὶ καταμετρῆσιν τῆς θερμότητος τῆς προερχομένης ἐκ τῆς πίεσεως τῶν νεύρων κατὰ τὸ σημεῖον τῆς ἐξόδου αὐτῶν ἐκ τοῦ νοτιαίου σωλήνος.

νευροδλάστος-ον [βλῶ] μτγν. ὁ τεθλασμένος τὰ νεύρα ἔχων : Γαλ. 13,576 τὸς τεθλασμένους τὰ νεύρα . . νευροτρώτους ἰσθᾶκσι καλεῖν, οὐ νευροδλάστους Ὀρειδ. ἀπ. 88.

νευροκαθαλλικέμα [τό] δημ. ἡ μεταίδησις ἢ ἀναδίπλωσις τῶν μυῶν ἢ τῶν τένωντων, διαστρέμμα τῶν ἀρθρώσεων 2] φλεγμονή ἢ ρηΐσις τοῦ τένοντος.

νευροκαυλός [ὁ] μτγν. ὁ ἔχων νευρώδη, ἰνώδη καυλόν : Θεόφρ. Φι 7,2,8.

νευροκαρτινή (ή) νεώτ. άνατομ. ούσια του μυελώδους ελύτρου του περιβάλλοντος την νευρική ίνα.

νευροκαλιός-ον έσφ. άνάγν. π. 'Ιππ.Τοπ.'Ανθρ.5 (π.θ. εύρυκαλιός).

νευροκαπώ-έω μτγν. κόπω τα νεύρα, τους τένοντες : Πά.Γέν.49,6 και έν τή έπιθυμία αυτών άνευροκόπησαν αυτών, Πάλ., Πολύδ.31,211 τούς έλέφαντας άνευροκόπησαν, Διδός.Σ.3,25 νευροκαπώ την δαξίαν ίγνύω, Γαλ.4,83 άνευροκόπησας με τόν ταλαίπωρον' κ. παθ. : Διδός.Σ.3,26.

νευροκρανιον (τό) νεώτ. άνατομ. τό κυρίως κρανιον, ώς περιέχον τό σπουδαιοτερον δργανον του κεντρικού νευρικού συστήματος,τόνέγκεφαλον.

νευρολάλος-ον μτγν. ποι. ό διά νεύρας, ό ώς νεύρα λαλών, ήλόν : ΑΠ 9,410 νευρολάλος χορδή.

νευρολογία (ή) νεώτ. ό κλάδος τής Ιατρικής ό έρευνών τά παθήσεις του νευρικού συστήματος.

νευρολογικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν νευρολογία : νευρολογική μελέτη - παρατηρήσεις - στατιστικά, - νευρολογική κλινική (έν ή νοσηλείοντα νευροπαθεία).

νευρολόγος (ό) νεώτ. Ιατρός ειδικώς περί τήν θεραπεία των νεύρων άσχολούμενος.

νευρομήτρα (α) ά φάσι βλ.λ. : Κλέαρ.72 σάρκες μύταις . . άς οι μόν φόας, οι δε άλάφους, οι δε νευρομήτρας καλούσι, Ροφφ.'Όνομ.189.

νευρομαλιτικός-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή του μυελώδους περιβλήματος τών νεύρων ίνων, προκαλούσα Ιδιάζουσαν μορφήν νευρίτιδος.

νευρομή (τό) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ή άκρα του μύος, δι' ής ούτος προσκολλάται εις τό όστού, ό τένων π. 'Όμ. άπαξ κ. π.λήθ. επί τών τενόντων τών ποδών : 'Ιλ.Π.316 περί δ' έγκας αίχμη νεύρα δισαίθηθι, 'Ιππ.'Αρθρ.11, Πλάτ.Φαιδ.98C τά νεύρα οία έπιτείνεσθαι καί άνίστασθαι, αύτ.Π. 82C, 'Αριστ.Ζ1.51α,27, Πλάτ.'Ηθ.6,52D έντασις τών νεύρ. τοίς δ'κρασις νεύρων καί άνοσφάκωσις.

2 νεύρον έναιμον ή φλέψ : 'Ιππ.'Υγρ.2, Ροφφ.'Όνομ.208.

3 μτγν. κ. νεώτ. έκάστη τών έκ του έγκεφαλονοτίσιου άξονος έκπεροσυσταμένων χορδών του νευρικού συστήματος, τών χρησιμευσουσών ώς άγωγίων τών αίσθημάτων ή τής κινήσεως, συνήθ. κτ. π.λήθ. : 'Ερασιστρ.π.Γαλ.5,602, Ροφφ.'Όνομ.211 νεύρα πρακτικά, αίσθητικά, 'Αλέξ.'Αφρ.1,71 νεύρα άκουστικών // δημ. φρ. έχω (-πις, -ει) τά νεύρα μου (σου, του) ή εμαι στα νεύρα μου διατελώ έν νευρική ταραχή // ό μ. μου δίνει στα νεύρα με έκνευρίεις καθ' ύπεροβλήν.

4 έν μτφ. ένν. ουσιασδες στοιχειον πραγμάτων τινος ή καταστάσεως : Αισίν.3,166 ύποτέτρηται τά νεύρα τών πραγμάτων, Πλάτ.Πολ.41β έως άν εκτέμν (τόν θυμόν) ώσπερ νεύρα εκ τής ψυχής // ό μ. μτφ. κράτος, έπιβολή : Δημ.432 ούδέν έστ' ύφελος πόλεως, ήτις μη νεύρα έπι τούς άδικούντας έχει ήτις δέν λαμβάνει άραστικά μέτρα // κ. δημ. έν φρ. ειναι άλος νεύρα (ήλρηξ) ζωηκότης και δυνάμεως.

5 ό μ. μτφ. μέσον, δι' ου κινείται τι, δι' ου εκτελεί τήν δι' έν πρόωριται λειτουργίαν, στοιχείον άπαράτητον : 'Αριστ.Βάτρ. 862 τάπη, τά μέλη, τά νεύρα τής τραγωδίας ούτω κ. νεώτ. κ. δημ. τά χρώματα ειναι τά νεύρα του έμποριου - τής κατασκευής // ό ή Ις τών φυτών : Πλάτ.Πολιτ.280C όπδσα φυτά νεύρα κατά λόγον είνωμεν.

7 συνεκθ. χορδή, νεύρα, όρόντα : 'Ιλ.Δ.122 έλκε δ' όμοιο γλυφιδας τες λαβών και νεύρα βδεια (ένί τής νεύρας του τούτου), αύτ.Δ.151, 'Ησίοδ.'Εργ.542 δέρματα συρράπτειν νεύρω βίος, 'Αχιλλ.Τάτ.3,8 νεύρον τούτον // ό ή χορδή τής σφενδόνης : 'Ενν.Αν.3,4,17 εύρίσκετο και νεύρα πολλά έν ταίς κώμας, Κόιντ.Π.112 // κ. ή χορδή τής λύρας : ΑΠ 9,584,9,Λουκ.'Ενάλ.Δ

1,4 ζυγώσας δε αυτά και ένάφας τά νεύρα // 8) τό πέος βλ.λ. : Πλάτ.Κωμ.173,19 οάκ έθέλει νεύρων περιήρανος ένοι, Γαλ.8,422 // δημ. κτ. έν. // 9) νεώτ. νουσι. νεύρον τής κεράσις σιδηρά ρόδδος εταινεία κατά μίκος τής έπιφανείας τών μειζόνων κερασιών Ισποφόρου, χρησιμεύουσα δε πρός σπειροδέτησιν του Ιστίου // ό μ. νεύρον σπασάστου ό εις τών τροχλών του σπασάστου.

νευρονάσος-ον μτγν. ό νασών, ό πάσχων τά νεύρα : Μον.4,501 νευρονάσους ποδαργούς.

νευροπάθεια (ή) νεώτ. Ιατρ. γενική όνομασία διαφόρων νευρικών διαταραχών, έκδηλουμένων Ιδίως ύπό μορφήν έμμόνων Ιδεών και φόδων.

νευροπαθής-ους-ές νεώτ. ό πάσχων έκ νευροφυκικών διαταραχών : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.47 και τήν κατέλας κάτι σπασμώδες και νευροπαθής.

νευροπαθητικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τούς νευροπαθείς ή τήν νευροπάθειαν : νευροπαθή φαινόμενα - έκδηλώσεις, νευροπαθολογία (ή) νεώτ. ή σπουδή, ή μελέτη τών παθήσεων του νευρικού συστήματος.

νευροπαθολογικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν νευροπαθολογίαν βλ.λ. : νευροπαθολογικά έρευνα - μελέται.

νευροπαχός-υ ό έχων παχύ και νευρώδες περιβλημα, επί τών φλεβών : 'Ιππ.'Όστ.15.

νευροπήλημα-ατος (τό) νεώτ. άνατομ. πυκνόν δίκτυον νευριδίων άπαντων έντός τής φαιάς ούσας του κεντρικού νευρικού συστήματος.

νευροπλεκής-ους-ές μτγν. ό διά νεύρων, διά χορδών πεπλεγμένος : ΑΠ 6,107 νευροπλεκεις τε κνωδάλων έσπασμούς ώκειεις ποδίστρας.

νευροπληξία (ή) νεώτ. Ιατρ. άπότομος νευρική έξάντησις ή καταπληξία έκδηλουμένη διά τελείας μίκρας έκλώσεως, ώρότητος, διανοητικού συσκοτισμού κλπ., έπισκήπτουσα είτε μετά σσοβαρών κάκων ή βλάβων τών Ιστών ή μετά διάσεισιν έγκεφαλικών, είτε μετά σφοδράν συγκινήσιν.

νευροπληκτικός-ή-όν μτγν. ό ποιών νεύρα : Γαλ.Φυσ.Δυν.1,6.

νευροπόρος (ό) νεώτ. άνατομ. τό άνοιγμα του άρχεγονού μυελικού σωλήνος του σχηματιζόμενου παρά τήν έμβρύω έκ τής συγκλίσεως τών χελώνων τής μυελικής πλάκος.

νευροπόρος (ή) νεώτ. ζωολ. τάξις έντόμων έκ τών πτερυγογενών.

νευρορραφή (ή) νεώτ. Ιατρ. ραφή δύο τμημάτων νευρικού τινος στελέχους, τμηθέντος έκ τραύματος ή άλλως.

νευρορραφία (ή) μτγν. ή διά νεύρων ραφή, τό έργον του σκετέως, έμβολωμάτη : Γαλ.Όφρα.5.

νευρορραφικός-ή-όν μτγν. ό άνήκων ή άναφερόμενος, ό άρμόζων εις τόν νευρορραφον, τόν σκετοτόμον : Πολυδ.7,154.

νευρορραφός (ό) ό ράπτων διά κλωστής νευρίνης, ήτοι τραχείας και άνθεκτικής, δθ. ειθ. ό επιδιορθωτής ύποδημάτων : 'Αριστ.'Ιππ.739 και νευρορραφικός και σκετοτόμος και βυρσοπώλαισιν άιδως, Πλάτ.Πολ.421Α // 2) ό κατασκευαστής χορδών λύρας : Λουκοβργ.άπ.100.

νευρορραφώ-έω είναι νευρορραφός βλ.λ., μηλόμων παποπίστας : Ξεν.ΚΠ 8,2,5 έστί δ' ένθα όποδθημα ό μέν νευρορραφών μόνον τρέπεται, Πλάτ.Ευθ.294B ή και νευρορραφειν δυνατόν έστι.

νευροσπαθής-ους-ών μτγν. ό σιωνει σπαθής, ό λαν ισχυρά νεύρα έχων : 'Ιω.Χρυσ.1,1083,6 έγνων ότι σκληρός, νευροσπαθής ό τράχηλάς σου.

νευροσπαθής-ους-ές νεύρων, σπών // ό με τήν νεύραν, τήν χορδήν τεταμένην : Σοφ.Φιλ.290 νευροσπαθής άτρακτος (Σουίδο), ένν. άφίρησι τις τή νεύρα έπισπώμενος αυτών (τό έτοιμον πρός ρίψιν βέλος).

νευρόσπασμα-ατος (τό) μιν. κ. δημ. τὸ διὰ νεύρων, διὰ χορδῶν κινούμενον, νευρόσπασμα: EM 454,17, Φώτ. ἐν λ. βραύματα' 2) νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ ἄνθρ., ὁ σπασμώδης ἰσθια βουλή-σως, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιβλησθῆται ἐπιθολὴν ἢ τὴν ὑποκλίνην ἀλλοῦ.

νευροσπάτης (ός) ὁ διὰ χορδῶν, διὰ νεύρων κινῶν τὸς πλάγινας, τὰ ἀνδρείελα, τὰ νευροσπαστα: 'Αριστ.Κόσ.398b,16 ὁ νευροσπάται μίαν μῆρινον ἐπισπασμένην ποιοῦσι καὶ ἀνάγει κινεῖσθαι, 'Αθην.1,19E 'Αθηναῖοι Ποσεινῶ τῷ νευροσπάστῃ τὴν σκηνὴν ἔδωκαν.

νευροσπαστία (ή) μτην. ἡ διὰ νεύρων, διὰ χορδῶν κινήσις, ὄθ. ἡ σπασμώδικη κινήσις' κ.μτφ.: Μάρκ.Αἰρ.6,28 θανάτων ἀνάσπαια αἰσθητικῆς ἀντιτυπίας καὶ ὀρμητικῆς νευροσπαστίας, αὐτ.7,29.

νευροσπαστική (ή) μτην. ἡ τέχνη τοῦ νευροσπαστοῦ, τοῦ κινουμένου τὸς πλάγινας: Εὐστ. 'Ιλ.457,36 τέχνη δὲ... ἡ νευροσπαστική.

νευροσπαστο-ο(ν) (νεύρον, σπῶν) κ. νεώτ. κ. δημ., ὁ διὰ νεύρων, διὰ χορδῶν κινούμενος: 'Ηρ.2,48 ἄλλα σοφί ἐστὶ ἐξευρημένα ὄσαν τε περυσία ἀγάματα νευροσπαστα' 2) κ. νεώτ. κ. δημ., τὸ οὐδ. νευροσπαστο(ν) ὡς οὐκ. πηλαγῶν, ἀνδρείελεον κινούμενον διὰ χορδῶν, διὰ νημάτων: Ξεν.Συμν.4,55 οὗτος γὰρ τὰ ἐμά νευροσπαστα θεώμενοι τρέφουσι με, Λοσκ.Συρ.16' || ὄμ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. νευροσπασμα βλ.λ.2).

νευροσπαστώ-έω μτην. διὰ χορδῶν, διὰ νημάτων ἔθωτ εἰς κινήσιν τι: Διόδ.Σ 34,34 ἐπετήθευσε δὲ καὶ νευροσπαστεῖν καὶ δι' αὐτοῦ κινεῖν ζῶα πενταπλή κατάγυρα' κ. παθ.: Μάρκ.Αἰρ.7,3 σιγῆλάρια νευροσπαστούμενα' 2) κ. μτφ. σπασμώδικος κινῶ, χρώσι πῶν ἐξ νευροσπαστα: Παρφ.π.Στοδ.2,40 ἡ φωνασία σπῶσι ἡμᾶς καὶ νευροσπαστεῖ πρὸς αὐτὴν' κ. παθ.: Μάρκ.Αἰρ.6,16 πρὸς ὀρμην νευροσπαστασθεῖσθαι, Εὐστ.Εὐαγγ.Προμ.6,245Α Δικην ἀφάχων κινεῖσθαι ἡμᾶς... ὅπου τινος ἐξῶθεν δυνάμεως νευροσπαστούμενος' 3) τὸ παθ. ἐν εἰδ. ἐνν. συλλαβόμενος διὰ βροχῶν, διὰ σκηνίων: 'Αθην.9,391Α καὶ τὰ ζῶα βλέποντα εἰς τὸν ὄρχουμενον, νευροσπασταίται.

νευροσπαστρός (ός) μτην. ὁ σπασμῶδης τὸς νεύρας, τὸς χορδᾶς μουσικῶν ὀργάνων: Παρφ.Έμρ.12,1.

νευροσπασμῶρος-ον μτην. ὁ ἐπιερίων πάθος, βλάβην εἰς τὰ νεύρα: Ψάχμσ.7,498,8 ὄργαν νευροσπασμῶρον τίκτες ἡ πορνεῖα καὶ μοιχεῖα.

νευροσπασμῶτων (τόν) νεώτ. ἀνομοι. ἔκαστον τῶν τελικῶν νευρικῶν, ἰσθια φύσεως κυττάρων ἀφθόων ἐν τῷ δέσματι τῶν ἐξῶ νηπητικῶν ὀργάνων.

νευροσπασμῶρος-ος μτην. ὁ διὰ νεύρων, διὰ χορδῶν ἐντεταμένος, τεταμένος: 'Αντίφ.Σιδ.ΑΠ 6,109 παγίς νευροσπασμῶρος (ἐκ χορδῶν κατεκασμασμένη).

νευροσπασμῶτα (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν ἐνεργουμένη τομὴ νεύρου τινός.

νευροσπασμῶρος-ον μτην. ὁ τὰ νεύρα, τοὺς τένοντας ἀποκόπτων: Μαν.5,221 μοῖραν νευροσπασμῶρος ἐπιγυμένου ἄκρα σιδήρου.

νευροσπασμῶ-έω μτην. ἀποκόπτω τὰ νεύρα, τέμνω τοὺς τένοντας, ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: 'Αγαθ.π. 'Ορειδ.10,7,9 τοῖς τένονσι οὖνο νευροσπασθεῖσθαι.

νευροσπασμῶν (τόν) μτην. εἰδὸς τῆς δεσμοῦ διὰ νεύρων ἐν τῇ μηχανικῇ: 'Ηρωδ.Βελον.23,4 (έσφ.γρ.).

νευροσπασμῶν (ή) νεώτ. ὀργανικὸν δηλητήριον τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἀποκτείνον τὴν κυρίαν τοξικὴν οὐσίαν τοῦ ἰοῦ τῶν ἰσθίων ὄψεων.

νευροσπασμῶρος (ός) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν μωμίδων ἐντομοφάγων.

νευροσπασμῶρος (ός) νεώτ. ἰατρ. τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ οὐσία τινὲς τοξικῆ καὶ λοιμώδους προσηλάουσαν ἰδιαίτερως τὸ νευρικὸν σύστημα.

νευροσπασμῶρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ προσβάλλη τὸ νευρικὸν σύστημα, ἐπὶ ἰών.

νευροσπασμῶρος-ον μτην. ὁ τετραμῶνος εἰς τὰ νεύρα ἢ τοὺς τένοντας: Διοσκ.1,58, Γαλ.13,563, 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.1,50.

νευροσπασμῶν (ή) νεώτ. ἰατρ. νεύρωσις, καθ' ἣν ὁ πάσων ἐκβάλλει ὄρεϊαν καὶ σπασμῶδῶ φωνῆν, προσομοίαν με κρυμῶν ἢ βέλτασμα ἢ μασοφίαν.

νευροσπασμῶρος-ος μτην. ὁ τεραμῶνος εἰς τὴν νεύρον τὸ τοῦξου ἢ εἰς τὴν χορδὴν κίρας, ἐπιθ. τὸ 'Απόλλωνος: ΑΠ 9,525,14 ἰπθ. ἀντὶ νευροσπασμῶρος καὶ χόνδρος: Γαλ.Χρ.Μορ.6,19 νευροσπασμῶρος ὄσμα, πρβλ. αὐτ.2,619.

νευροσπασμῶρος-ον νεώτ. ὁ εἰς τὰ νεύρα καὶ τὴν φυγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος: νευροσπασμῶρος τόνος ἴδ' ἐν ἐκάστῳ ἀτόμῳ ἰσθίων τρόπον συναίσθηματικῆς ἀντιδράσεως εἰς τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

νευροσπασμῶ-ω, δημ. νευρώνω νεύρα παρέχω τινί, ἐνισχύω, ἐνδυναμῶμαι τινά: Φιλ.2,48 τὸ πάθος ἰσθίων ἐπιδιδόντος, ὃ καὶ τοὺς ἀσθενεστάτους κίωθε νεύρωθ' κ. παθ.: 'Αλκίφρ.3,49 ὄσμα νεώτην φέρω πολλὰ νεύρα: Γαλ.8,236, αὐτ.Χρ. Μορ.9,15' 3) νευρωρῶται ἐπὶ αἰσχρο. σμ. ἔχει τὸ ἢ εἶναι τὸ νεύρον βλ.λ.7) ἐντεταμένον' κ. μτφ.: 'Αριστ.Λυσ.1078 νευρωρῶται ἄδε συμφορὰ ἔχει φθάσει εἰς κρισμῶτατον σημείον).

νευρωσπασμῶρος-ος κ. μτην. κ. νεώτ. ὁ νευροειδής, ὄμοιος νεύρῳ, πλήρης νεύρων, ἰσχυρός: 'Ἰπθ.Αρχ.'Ἰπθρ.22 [συγκρ.], αὐτ.'Αφρ.30 νευρωσπασμῶρος τένοντας, Πλάτ.Πμ.75B νευρωσπασμῶρος κεφαλῆν, 'Αριστ.Ζ1 497b,14 φλέψ καλὴ καὶ νευρωσπασμῶρος, Θεόφρ.Κόσ.3 νευρωσπασμῶρος μέρη, Διόδ.Σ 2,5 παραπλησίως τοῖς νευρωσπασμῶρος τῶναισι, 'Αρετ. Χρον.Παθ.23 ὄχετο νευρωσπασμῶρος, Πρόδρ.π.340 λαπάρον τραγανόδεχτον τὴν ἀντικρυ νευρωσπασμῶρος || μωδός, ἰσχυρός, δυνατός: Δικαιοαρχ.'Ιστ.ἀπ. 101: || νεώτ. μτφ. Μαν ἐντονος, ζωηρός: 'Αθην. νευρωσπασμῶρος ἄγροισι || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. νευρωσπασμῶρος ἔμρος ἔχον πολλὰ νεύρα: Γαλ.1,320, 'Αντίφ.π.'Ορειδ.6,27,3, 'Ορειδ.5,29,7' 2) ὄμ. τὸ οὐδ. νευρωσπασμῶρος τὸ νευρικὸν σύστημα: Γαλ.19,533.

νευρωσπασμῶρος-εσσα-εν νευρωσπασμῶρος βλ.λ.' Ἡσ. ἐνευρωσπασμῶρος, δυνάμενον, ἐνισχύον.

νευρωσπασμῶρος-ατος (τό) πᾶν. κ. νεώτ. ὁ τένων, τὸ νεύρον: Πάπ. ὁ δέλτα οὐλῆ νευρωσπασμῶρος ὀριστεροῦ ποδός' 2) νεώτ. ἰατρ. πρωτοπαθεῖς νευρωσπασμῶρος τὸ περιφερικὸν νευρικὸν σύστηματος, ὄγκος ἀναπτυσσόμενος ἐπὶ τῶν νεύρων.

νευρωσπασμῶρος-ώνος (ός) νεώτ. ἀνατ. νευρική μονὰς μετὰ τὸν ἀποσπασμῶρον αὐτῆς, ἄ. νεύρας.

νευρωσπασμῶρος δημ. νευρῶ βλ.λ.2), νευρωσπασμῶρος βλ.λ.

νευρωσπασμῶρος-εως (ή) μτην. κ. νεώτ. ἐνίσχυσις: Πισιδ.Γ'Εξάμ.1337' 2) νεώτ. ἰατρ. διαταραχὴ τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἀνευ φανεροῦ ἀλλοιώσεως τῶν ὀργάνων τῶν σώματος: || βοταν. διάταξις τῶν νευρικῶν ἰνῶν ἐν τῷ φύλλῳ.

νευρωσπασμῶρος-η-όν νεώτ. ἐπὶ φαρμακῶν, ὁ ἔχων εἰδ. ἐνεργείαν ἐπὶ τῶν νεύρων, ὁ ἐπιδρῶν ἐπ' αὐτόν || ὁ προκαλὼν νεύρωσιν' 2) ὁ πάσων ἐκ νευρωσπασμῶρος, νευροσπασμῶρος.

νευρωσπασμῶρος-εως (ή) (νεύω) κ. νεώτ. κλίσις, τάσις, ροπὴ πρὸς τὸ κέντρον ἢ ἐκ τοῦ κέντρον, ἐπὶ φυσικῶν δυνάμεων: Τίμ.Λοκρ.100D' 2) ἡ ἐνεργεία τοῦ νεύω, ἡ πρὸς τὰ πρῶτα κλίσις, ἰδ. τῆς κεφαλῆς, γένημα: Μηναι.1,11 'Ορθρ.Ἰδ.1 τοῖς ἀνευδῶτοις νεύρασι πρὸς τὸν βῆλον ἐκδύμων' 3) ἡ πρὸς τὰ κάτω ροπὴ, τάσις, βαρῆσις: Πλούτ.'Ἡδ.1122C ῥοπή ἐν τῷ ἡγεμονικῷ καὶ νεύ-

σεως γενομένης, Ἄλεξ. Ἀφρ. Πρ. 1, 131 πρὸς γῆν τὴν νεύον ἔχειν. 4) γεν. κλίσις, ροπή: Πλάτων, 1, 1, 2-5) ἐν τῇ νεοπλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ, ἡ τάσις πρὸς τὴν ὑπάρξιν, ἰδ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς: Πλάτων, 1, 107, 13 αἰσχροὶ ψυχῆν λέγοντες μελεῖν καὶ κράσει καὶ νεύσει τῇ πρὸς σῶμα καὶ ἄλλην ὁρῶν ἂν λέγοιμεν, Ἰουλ. Λόγ. 5, 166 D ἡ πρὸς τὸ χεῖρον νεύσει. 6) νεύσεις (αἱ) τίλος ἔργου τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Περγαιῶν, προβλήματα εἰς ἃ θεὸν ἢ ἀγῆν εὐθεῖα γραμμῇ μέσθω σημείωσθε οὕτως, ὥστε τὴ παρεμβληθῆ ὁσθὲν ἤμκος μεταξύ δύο γραμμῶν ἢ καμπύλων: Πάππ. 670, 4.

νεοσις-εως [ἡ] [2] [νέω] τὸ κολυμβῆμα: Ἄριστλ. ΖΜ 639b, 2 διαφέρει γὰρ πτήσις καὶ νεύσις αὐτ. 694b, 9 πόδας χρῆσιν... πρὸς τὴν νεύσιν.

νεύσομαι κ. νευσόμαι μέλλ. τοῦ νέω βλ. λ.

νευστάζω [νεύω] κλίνω τὴν κεφαλὴν: Ἰλ. Υ 162 νευστάζων κόρυδι βρασιῇ ἐπὶ πολέμου ἀπειλοῦντος τὸν ἐχθρὸν, Ὀδ. Μ 194 ἄφροσι νευστάζων [ποιῶν] σημεία διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, κίμων νεύματα, αὐτ. Σ 240 ἦσαι νευστάζων κεφαλῇ, μεθύνοντο εὐκίως [ἐπὶ] ἀνθρώπου λιποθυμούντος, Ἐσέκρ. 25, 260 νευστάζων κεφαλῇ, θίων ἀμ. 7, 3 ἐς χθόνα νευστάζοντα. 2) ἐπὶ ζώω, χαμηλῶνα τὸ κέρατα: Ὀππ. Κυν. 2, 466 ἀφι νεύσας, ἰδ.

νευστήρ-ηρος [ὁ] [νέω] [ἡ] Ἦσ. κολυμβητής (κωδ. νευστήρ, πιβ. (ἀρ.) νευστήρ).

νευστικός-ή-όν [ἡ] [νέω] [ἡ] ὁ δυνάμενος κολυμβᾶν: Πλάτ. Σοφ. 220 A τὸ δ' ἕτερον νευστικὸν ζῶον πᾶν ἐνυγροθηρῶν, αὐτ. 221 E νευστικὸν μέρος, Ἄριστλ. Ζ 1, 487b, 22 νευστικὸν μόνον ἐστὶν ἰχθύς, αὐτ. 489b, 23 τῶν δὲ νευστικῶν ὄσα ἄποδα.

νευστικός-ή-όν (2) [νέω] [ἡ] μτγ. ὁ νέω, κλίνω: Φιλ. 2, 513 τὸ περὶ τὴν γῆν νευστικός.

νευστός-ή-όν [νέω] [ἡ] μτγ. κολυμβάς: Λουκ. Λεϊφ. 13 ἐλάσις νευστός.

νεύω [ρίζ. νευ- ἢ νυ-, πρὸβ. λατ. nu-o, nu-to] κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. νεύσω, μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. νεύσομαι ἰάλλω μ. σύνθ., ἀνα-, κατα-, ἀ-, ἐνεύσαι [ἐν. νεύσαι], δημ. νεύεθα ἰσυνήθεστ. ἔγνεφω, παρσκ. ποι. κ. μτγν. νεύεσθα ἰάττ. μ. σύνθ., προ-, δια-, ὑπερσυντ. μτγν. [ἀν.] νεύειν, παθ. μ. μτγ. παρσκ. μτγν. νευευσόμεν, ποιούμαι ἢ ἔχω κλίνω πρὸς τὸ μέρος, εἰδ. κλίνω τὴν κεφαλὴν ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὰ χεῖρα ἢ τὴν χεῖρα, γνέφω, κῶνα νόημα ὅτι συνινῶ εἰς τὴν ἀποδέχουμαι, ἐγκρίνω, ἐπιτρέπω τὴν ἢ ἀντιθ. ὅτι ἄριστοῦ, ἀπαγορεύω, δὲν ἐπιτρέπω, δὲν στέργω τὴν ἢ κ. ἀπλως πρὸς συννεύωσιν περὶ τίνος πραγμ., Ἰλ. 1, 223 νεύσει Αἴας Φοῖνικι, Ὀμ. Ὑμν. 7, 9 νεύσαν ἐς ἀλλήλους, Ἄλεξ. 9) ὄρκος βεβαίος ἐστὶν ἀν νεύσω μόνον, Πρόδρ. 1, 31 καὶ νεύσης μόνον κατ' αὐτῶν νόμων τῷ νεύματι σου, Παναδ. Χρ. Μηλ. 73 νεύσης πρὸς τὴν σύζυγον τῶν - τοῦ ἐνεφε νὰ κρουπτή - νὰ φύγη. 6) μτ. προσδ. κτ. δστ.: Ὀδ. Π 283 νεύσω μὲν τοὶ ἐγὼ κεφαλῇ, ἔξεκ. ἘΕ. 73 δεῖξαι δὲ μοι ἐνεύσει ἰμοῦ ἔγνεφε μὲν τὸ δεῖξέ του χεῖρ, ἢ - μοι ἐνεύσει διὰ τοῦ βλέμματός ν' ἀποκαρκευνῶ - ἀν σιωπῆσ' 2) συνανῶ, συγκατατίθειμαι: Πινδ. 1, 87, 100 ἐπὶ γλεφάροις νεύσαν ἀθανάτοισιν, αὐτ. Π 1, 186 νεύσαν, Κρονίω, Σοφ. Φιλ. 484 νεύσαν, τέκνον, νεύσιθι. 2) μτ. ἀπαφρ. κ. δστ. προσ. ἰένιωσι παρακλιπ. ὡς εὐνοήτου ἐκ τῶν συμφοραζομένων προστάσων τῶν, παραγγέλλω εἰς τὴν διὰ νεύματος, διὸ χειρονομία ἢ πράξις τῆ: Εὐρ. Ἐκ. 545 νευσίσις ἐνεύσει παρθένον λαβεῖν, ΚΔ Πραξ. 24, 10 νεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἡγεμόνος λέγειν. 2) διατάσσω, καθορίζω, κῶνα ὡστε να. . .: Κρωγ. ἐν ΑΠ 6, 244 ὠθίνας νεύσαι. Ἄντινῆ Ἰσάσι [θεοὶ] ἐλάθει προίσιαι. 2) μτ. ἀπαφρ. κ. αἰφ. προσ. ὀπισθενόμεν, βεβαίως: Ἰλ. Ὀ 246 νεύσει δὲ οἱ λαὸν ἀσὸν ἔμμεναι οὐδ' ἀπολέσθαι. 2) ὁμ. μτ. αἰφ.

πράγμ.: Σοφ. ΟΚ 248 νεύσατε τὰν ἀδόκτον χάριν. 3) ἐν τῇ ἄρχικῇ γεν. σμ. κλίνω, κῶνα πρὸς τὰ ἐμπρός, προκλίνω, σκέδω, γέρωνα κατὰ μῆκος ἐπὶ πολεμιστῶν: Ἰλ. Ν 133 νευόντων ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν. 2) ὁμ. ἐπὶ περικεφαλαῖσι: Ἰλ. Γ 37 δεῖνον δὲ λόφος καθ' ὑπερνευεν. 2) ὁμ. ἐπὶ σταθῶν αὐτοῦ: Ἡσιόδ. Ἐργ. 473 ὡδὲ κεν ἀδρόσυρον στάγους νεύσειν ἔραξε. 2) ὁμ. κ. ἐπὶ ἄ. πράγμ.: Ἡρ. 2, 48 νεύον τὸ αἶδolon, Ἄριστλ. Σφ. 1110 νεύοντος εἰς τὴν γῆν, πρὸβ. Ὄσέκρ. 22, 90. 2) γεν. ἐπὶ προσ. μ. αἰφ. κ. πτω, σκέδω: Ὀδ. Σ 237 οὐτῶν νῦν μνηστῆρες. 2) νεύειον κεφαλῆς δευδμημένος, Σοφ. Ἀντ. 270 ἐς πέδον κῶρα νεύσει φόδω προύτρεφεν. 4) κλίνω, σχηματίζω κλίνω: Ὁσέκρ. 4, 100 ἀπὸ τῆς κῶρας στήθρον ἐς αὐτὸν νεύον καθεῖτο. 2) κ. παθ. μ. ἐν τῷ μτγ. τοῦ πορσκ.: Τεύκρ. Βαθ. εἰς Κατ. Ἀστρλ. Κ 7, 202 νευμένους μεκλιμένους. 2) τίειω, πένω: Πλάτ. Νόμ. 945 D εἰς ταῦτον νεύσομαι [τείνουσαι] πρὸς τὸ αὐτὸ σημείω. 2) ἐπὶ χρωμῶν, κλίνω, βλέπω, εἶμαι ἐστραμμένος: Πολύβ. 1, 42, 6 νεύσει δ' εἰς χειμερινὸς ὄσεις, αὐτ. 1, 73, 5 τοῦ πρὸς τὸ πλάγιον νεύοντος μέρους. κ. γεν.: Πολύβ. 1, 26, 12 ταῖς πρόφασιν ἔξω νεύοντα τὰ σκάφη. 2) ὁμ. ἐπὶ κτηνῶν, βλέπω: Πάπ. οἰκία νεύσομαι ἐπὶ νεύον, αὐτ. οἰκον νεύοντα ἐπὶ ἀπληγῶν. 2) μτγ. δασμοῦ νεύω εἶμαι ἐν ἰσορροπία: Πολύβ. 6, 10, 7 μηδασμοῦ νεύω μηδ' ἐπὶ πολὺ καταρρέη μηδὲν αὐτῶν. 3) γέρωμ. ἐπὶ εὐθείῳν γραμμῶν, κλίνω καὶ συναντιῶν οὕτως, ὡστε σχηματίζω γωνίαν: Ἄριστλ. Α 7, 765, 9, Ἀπολλ. Περγ. 1, 2. 6) μτγ. ἔχω κλίνω: Φιλ. 78 νεύειν ἐπὶ χάριν, Ἐσέκρ. 7, 109 ἄλλως νεύσαι, Ἀθῆν. 14, 659 A τὸν ἀμαθῆ καὶ πρὸς γαστήρα νευνοκῶτα, Τραγ. Ἀδέσπ. 355 νεύειν πρὸς θεῶν. 7) ὁμ. μτγ. ἐκπίνω, παρακρίζω: Εὐρ. ἀν. 153 ἐκ. 2) ὁμ. ποτε λαμρῶν νεύει βίωτος, νεύει δὲ τύχα. 2) ἐν τῷ νεοπλατωνικῷ φιλοσοφίᾳ, ἐκπίνω εἰς κατιετέραν βαθμίδα: Πλάτων. 2, 9, 4. 2) Ἦσ. κνεύει ἐπανεύχεται ἡ μάλλον φεύγει.

νεφέαλο [τὸ] μὲν δημ. νεφέλη, νέφος, σύννεφος: Ἐρωτικό. 1, 2078 καὶ νεφέαλο στὸν οὐρανὸν θεοὶ δὲν ἀπομένει, Κατ. Ν ΟΚωμ. 3, 2, 31 σὰ νεφέαλο, μὸμ ἐράνῃ, κοῦκ κλωσέ μακ.

νεφέριος-ον [λατ.] μτγν. κ. νεώτ. ἀθέμιτος, παράνομος: Κωδ. Τουστ. 1, 3, 45, Ἰουστιν. Νεαρ. 89, 15. 2) νεώτ. νομ. μ. ἐπὶ γάμου, ὁ παρόνομος.

νεφέλη [ἡ] [νέφος] κ. μαν. κ. νεώτ. νέφος, σύννεφος, ὄγκος νεφῶν. 2) διακρίνεται τῆς λ. δμήλη: Ἄριστλ. Μετ. 346b, 33, συνήθ. η. ποιητικῆς, εἶτα δὲ κ. π. μτγν. νεζογράφος: Ἰλ. Ο 20 ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν ἐκρέμα, αὐτ. Π 551, Ὀδ. Μ 74, Ἡσιόδ. 745 ἔστηκεν νεφέλης κεκαλυμμένα κωνέσι, Πινδ. Π 6, 11 ἐβρίθρον νεφέλας στρατῶς, Ἐεν. Ἀν. 1, 8, 8 κωνορτὸς ὡσπερ νεφέλη λευκῆ, Πλούτ. Ἠθ. 777 B ὁ ἦβων δίκων τῶν Ἠραν νεφέλων εἰς τὴν νεφέλων, ΚΔ Ματθ. 17, 5 ἰδοὺ ὠρίσθη φαινητὴ ἐνεσκίασαν αὐτοῦσι ἰάλλω συνήθεστ. τ. π. μτγν. νεζογράφος ἐν χρ. ἡ λ. νέφοσι, Βι. Ἄλεξ. 5744 αἰ. . . βου- νῶν τὴν νεφέλων ἐπάνω τῶν οὐρανῶν προσκρέμασαν. 2) μτγν.: Ἰλ. Υ 417 νεφέλη δὲ μὲν ἀμφε- κάλυψε κωνέη [ἐπὶ τοῦ θανάτου], αὐτ. Π 591 τὸν δ' ἄσχος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα ἰνέφος λῆ- νης, δευδομήσις, θλίψεσι, Σίμων. 89 πολέμου νεφέλη, Πινδ. Ν 9, 38 φόνου νεφέλων, αὐτ. Πραξ. 8, 31 Κενταύρου φονία νεφέλη ἰσηλ. διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Κενταύρου. 2) ὁμ. ἐπὶ τοῦ ὄνου: Πινδ. Π 1, 7 κελαινοῦν νεφέλων. 3) ἰατρ. τὸ καθέλιμα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς: Ἰππ. Πραγμ. 12, τάλ. 6, 252. 4) νεφέ- λιον βλ. 4) αὐτ. Προορ. 2, 20. 5) νέφος, κηλὶς ἐπὶ κατοπτρῶν: Ἄριστλ. Ἐυην. 459b, 30. 6) κτ. πλῆθ. λεπτόν τὸ δίκτυον διὰ πηλῶν: Ἀρ. αἰφ. Ὀρ. 194 μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα, αὐτ. 538, Κυλλ. Αἰφ. 3, 137,

Γαλ.Χρ.Μορ.1,2. Ἄθην.1,25D παγιδας και νεφέλας ἐπὶ τοῖς κίχλοις και πελείαισι Ἰσταντες, Σάτυρ. Ἐπιγρ.ἐν ΑΠ 6,11 λεπτόμιτρον νεφέλην, Ζώσιμ.αὐτ. 185 πηλοαῖτιν νεφέλην 7) ἄλληλ. κληροῦχος ὑπόραγμος : Ψάριμωρ. Ἀλχημ.50B.

νεφελιγέρτα (ἰ) ἰάγειραι ἐπ. ἀντὶ νεφελιγέρτης ἐν χρ. π. Ὀμ. μ. κτ. ὀνομαστ. κ. ἐν τῷ γενικ. νεφελιγέρταο, ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ ἀγέριον, συναβροῖζον τὰς νεφέλας : Ἰλ.Α.511 τὴν δ' οὐ τι προσέφη νεφελιγέρτα Ζεὺς 1) ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ ἀέρος : Ἐπι. π. Πλούτ. Ἠ8.683E ἀέρα νεφελιγέρτην.

νεφελιγέρης-εως (ἰ) μτγν. νεφελιγέρτα βλλ. : Κόντ.4.80 ῥιπὴ ἀπειροσσίη νεφελιγέρτος Ζευφοροιο.

νεφελήδων ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τῶν νεφελῶν, ὡς αἱ νεφέλαι, ἴται εἰς μέγα πλῆθος : Νόν.Δ.151, νεφελήδων ἐπέρρον ἀβήσους Ἴνδοι, αὐτ.Εὐαγγ. Ἰω.3,135 συμμιγείας νεφελῶν ἴλοι σπευδοῦσι πολιταί.

νεφελίζω σχόλ. περιβάλλω διὰ νεφελῶν, καλύπτω μὲ νεφέλας, ἐν τῷ παθ. : Σχολ.Ἰλ.Ο.153 φασί δὲ ὁ φυσικὸς τὸ ἦ' σταδίοις ὑπερέκοντα τὴν γῆν νεφελίζεσθαι.

νεφελίνης (ἰ) νεῶτ. ὄρυκτολ. ὄρθοπυρρικότων ὄλας τοῦ ἀργίλλου καὶ τοῦ νατρίου, ὁ, ἐλαϊολίθοσ 1) ἐπιθ. νεφελινικός ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὁ περιέχων νεφελίην : νεφελινικός βασάλτις Ἰπέρτριμα αὐτὰ τὰ ὄρυκτολ. συστατικὰ εἶναι νεφελινησί.

νεφέλιον (ἰ) κ. νεῶτ. ὑπόκορ. τὸ νεφέλι βλλ. : Ἀριστ.Μετ.2,8 νεφέλιον λεπτόν φαίνεται, Θεοφρ. Σμ.11,20 2) ἄστρον. νεφελώδης κηλίς : Πτολ. Μοσθ.7,5. Βέπτ.Βόλ.110,12 1) κ. νεῶτ. χημικόν π. στοιχεῖον ἐκ τῶν ἀνώτατων ἐπὶ τῆς γῆς 3) κ. νεῶτ. τὰ ἐκωστήμενα τῶς αὐραῖς, τὸ αἰωρούμενον ἴζημα αὐτῶν : Ἰνν.Κωκ.571. Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.2,20 ποιεῖ τὸ νεφέλιον κατὰ μέσον τῶν ὀρων 4) νεφελωδής κηλίς ἐπὶ τοῦ ὄφθαλμοῦ : Δισκ.2,151, Γαλ.19,534 1) Παῦλ.Αἰγ.3,22 ἐπὶς ἐπιπολής μὲν γνωμένος ἐν τοῖς φθαλμοῖσι οὐλάς αἰ μὲν αὐτὸ δημόιον οὐλάς, οἱ δὲ νεφελῖον καλοῦσι 1) ὄμ. νεῶτ. ἰατρ. λεπτοτάτη βολερῶτης τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ ὄφθαλμοῦ 5) λευκὸν σμῆμιον ἐπὶ τῶν ὀνύχων : Πολυδ.2,146 6) νεῶτ. βοταν. γένοσ φυτῶν τῆς οἰκοῦ. τῶν σπινδιωειδῶν.

νεφελωδῶ-έω μν. κ. νεῶτ. βανίω ἐπὶ τῶν νεφελῶν : Ἰοῦθ. Θεοσ.ἐν Μί.Ρα.ετ.139,129 1) νεῶτ. μτφ. εἶμαι, εὐρίσκομαι μακρὰν τῆς πραγματικότητος, ἄ. ἀεροβατῶ.

νεφελωιδής-οὐς-ές μτγν.κ.νεῶτ. ὁ δμοιος πρὸς νεφέλην, νεφελώδης : Ἰππαρχ.25,15 νεφελωιδής ἄστηρ, Πτολ.Τετραβ.149, Γέμν.3,4 νεφελωιδεῖς ἄστροφαί ἰπὲ ἀστρορικῶν ὀμάδων, νεφελωιδεῖς ἄστροφαι ἰκατηγορία οὐράνιον σμωμάτων μετρίως σπουδαίοτητος, ἄ. νεφελώματα ἢ νεφελώτητες 2) ὄμ. ἐπὶ οὐροῦ, σκοτεινὸν, νεφελώδες : Ἰνν.Διοιτ.17.

νεφελόθεν ἐπίρρ. μν. ἐκ τῶν νεφελῶν : Ἰω. Ἀναγ.Θεοσ.368 ὄδωρ νεφελόθεν ῥαγόν.

νεφελόκέντυροσ (ἰ) μτγν. ὁ ἐκ νεφέλης κένταυροσ (ὡς γεννηθεῖς ἐκ τοῦ Ἴερίουοσ καὶ τῆς Νεφέλης, εἴτε ὡς φανταστικὸν σχῆμα ἐκ τῶν πολλῶν τὰ ὄψια λαμβάνουσι αἱ νεφέλαι : Λουκ.Ἀλ.Ἰστ. 116 ὅσς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμμετο σφενδονήτας και οἱ Νεφελόκέντυροσ.

νεφελοκοκκίγια (ἠ) ἰκκόκκ. κ. νεῶτ. φανταστικὴ πόλις κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν πτηνῶν ἐν τοῖς νεφέλοσ : σκοπική παράστασις τῆς πόλεωσ τῶν Ἀθηνῶν και τῆς κομφανόιασ τῶν πολιτῶν αὐτῆσ ὑπὸ Ἀριστοφάνουσ : Ἀριστ. Ὀρν.819 2) νεῶτ. μτφ. φαντοσιοληξία ἀπραγματοποίησ.

νεφελοκοκκίγιουσ-έωσ (ἰ) ὁ κάτικωσ τῆσ νεφελοκοκκίγιασ βλλ. : Ἀριστ. Ὀρν.878 διδόναι νεφελοκοκκίγιούσιν ὀγιεταν και σωτηρίαν.

νεφελομαντεία (ἠ) νεῶτ. ἢ ἐκ τῶν νεφελῶν μαντεία, τὸ νὰ προλέξη τις τὰ μέλλοντα ἐκ τῆσ παρατηρήσεωσ τῶν νεφῶν.

νεφωμετρία (ἠ) νεῶτ. ἢ διὰ τοῦ νεφωμετροῦ ἐξέτασισ τῶν θεραπευτικῶν ἐμβολίων.

νεφωμέτρον (ἰ) νεῶτ. ὄργανον δι' οὐ μετρεῖται ἢ εἰς μικρόθια περιεκτικότησ τῶν θεραπευτικῶν ἐμβολίων κ. ἢ βολοῦσ αὐτῶν.

νεφωμολίγησ-οὐς-ές μτγν. ὁ μετὰ νεφέλησ ἀναμειγμένωσ : Πλούτ. Ἀρεσκ.Φιλ.3,3,4 νεφωλομ-όνο.

νεφωλοκεπήσ-οὐς-ές νεῶτ. ἐπὶ τοῦ οὐράνοῦ ἢ τοῦ ὀρίζοντοσ, ὁ κεκολλημένωσ ἰσκαπεασμένωσ ὑπὸ νεφῶν, ἄ. νεφωλοκεπήσ, δημ. συννεφωσμένωσ.

νεφωλοστάσια (ἰ) ἰνεφέλη δι. ἰατημῖμον. τόπωσ ἐνθα στήνονται νεφέλαι, δηλ. δίκτυα πρὸσ σύλληψησ πτηνῶν Ἐϋστ.1928,37 εἰστέον δὲ ὡς ἐγνωσται μέχρι και νῦν ἢ τῶν θηρατικῶν νεφελῶν χρήσισ, παρ' οἷσ και νεφωλοστάσια ὁ τόπωσ τῆσ τοιαύτησ διὰ δικτύων θήρασ λέγεται.

νεφωλοσούστωσ-οσ μτγν. ὁ ἐκ νεφελῶν συνιστάμενωσ : Ἀθωνάσ.2,388E νεφωλοσούστ-σχημα.

νεφωλοσμοι-όμοσ μν. κ. νεῶτ., παθ. καλύπτομαι ὑπὸ νεφῶν, νεφωομαι, συννεφωομαι : Ἐϋστ. 127,21 ὁ γάρ Ὀλυμπωσ, μὴδὲ νεφωλοῦται, ἐνεφωλώθη ὁ οὐράνοσ- ὀρίζων.

νεφωλοφόρωσ μτγν. ὁ νεφέλασ φέρων : Ἰω. Λυδ.Ρωμ.3,32 Δανουδῖον δὲ τὸν νεφωλοφόρον ἐκείτω ἰθρῶκεῖσ καλοῦσι πατρίωσ.

νεφωλώδησ-οὐς-ές κ. νεῶτ. ὁ πλήρωσ νεφελῶν, νεφωλοκεπήσ, ὁ φέρων νεφέλασ : Ἀριστ. Πρ.942α,37 ὁ νεφωλώδησ νότοσ, Πολύαιν.4,6,13 νεφωλώδησ κόνησ- νεφωλώδησ οὐράνοσ 2) σκοτεινόσ, ἔχων βολερῶτητα, νεφωλώδησ, ἐπὶ τοῦ ὄφθαλμοῦ : Γαλ.10,1019 3) νεῶτ. κ. μτφ. σκοτεινὸσ, ἀόριστοσ, ἀσφασῆσ : ἢ κατὰστασισ εἶναι νεφωλώδησ, νεφωλώδησ λόγοσ.

νεφωλωμα-ατοσ (ἰ) νεῶτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νεφωλοῦμαι βλλ., ἢ ἐν τῷ οὐράνω παρατηρουμένη ὑπόλευκοσ κηλίς δμοιάζουσα πρὸσ νεφέλοσ 2) ἄστρον. νεφωλοειδὴσ βλλ. 3) μτφ. πᾶν τὸ συγκυμμένωσ και δυσδιάκριτοσ, τὸ μὴ σαφέσ.

νεφωλωσισ-εωσ (ἠ) μν. νεφωσισ βλλ. Βαλα. ἐν Μί.Ρα.ετ.119,1189.

νεφωλωτόσ-ἦ-ὄν μτγν. ὁ πλήρωσ νεφελῶν, ὁ ἐκ νεφελῶν κατασκευασμένωσ : Λουκ.Ἀλ.Ἰστ.1,19 τὸ δὲ τεῖχωσ ἦν διπλοῦν, νεφωλωτόν.

νεφωλοσ-ωοσ (ἠ) μτγν. αἰγυπτ. λ. ὄδησ : Πλούτ. Ἠ8.366B.

νεφῶν (ἰ) γλωσσ. ὑπόκορ. τὸ νεφέλοσ βλλ.

νεφῶδηλοσ-οσ μτγν. ὁ ἐκ νεφῶν βληθεῖσ : Νόν.Δ.2,439 νεφῶδηλοσ χάλαρα.

νεφωδιώκτησ (ἰ) μτγν. μν. ὁ τὰσ νεφέλασ διώκων, δδ. ὁ διὰ νεφῶν μάντισ : Σύνδο. ἐν Τρούλλησ ὅι οἱ τύχη και εἰσρημμένη και γενεαλογῖον φωνούντεσ και οἱ λεγόμενοι νεφωδιώκται.

νεφωδρομῶ-έω μν. τρίχω διὰ τῶν νεφῶν : Θεοδόσ.Διάκ. Ἀκρ.3,183 νεφωδρομῶν ἐπληττε τοὺσ Κρήτασ τότε.

νεφωσιδησ-οὐς-ές νεφωλοειδὴσ βλλ. : Ἐπίκ. Ἐπιστ. 2,51U, Παῦλ.Σιλ. ἐν ΑΠ 9,396.

νεφῶθεν ἐπίρρ. μν. ἐκ τῶν νεφῶν, ἀπὸ τῶ συννεφωσ : ΚΜνασσοσ Χρον.5,436 χαλαζῶν πετρώματα νεφῶθεν δισκευθέντα.

νεφωκάμα (ἰ) δημ. καιρόσ νεφωλώδησ ἄμα και θερμόσ, ἄ. κομφῶδρασ.

νεφωλογια (ἠ) νεῶτ. κλάδοσ τῆσ μετεωρολογίασ ἀσχολουέμοσ εἰς τὴν μελέτην τῶν νεφῶν.

νεφωμαντεία (ἠ) νεῶτ. ἢ διὰ νεφῶν μαντική : Φωτ.1041.

νεφωμετρία (ἠ) νεῶτ. κλάδοσ τῆσ νεφωλογίασ ἀσχολουέμοσ εἰς τὴν μέτρησιν τῆσ νεφώσεωσ και τὴν κίνησιν τῶν νεφῶν.

νεφρομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νεφρομετρίαν: νεφρομετρικὴ κλίμαξ (ἡ εἰς τοὺς μεταγεωλογικοὺς σταθμοὺς χρησιμοποιουμένη κλίμαξ ἐν ἔλκειναι νεφροσκοπίου διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ταχύτητος τῶν νεφῶν).

νεφρομηκός-ους-ες μτυν. ὁ φθάνων μέχρι τῶν νεφῶν, οὗ τὸ ὄφος φθάνει εἰς τὰ νεφῆ: Κασάρ. 623 νεφρομηκὸς πύργος.

νεφροποιήσας-ον μτυν. ὁ ἐκ νεφῶν πεποιημένος: Δαμῶσκ. Ισίδ. 69.

νέφος-ους (τό) κ. μόν. κ. νεώτ., δημ. νέφιο, ἰδ. κτ. πληθ. νέφια, κ. γνέφος σφόδρον συμπληκτικωμένον ὄδρατῶν ἀειρωμένων ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ἄ. νεφέλη, σύννεφον ἢ σωρεῖα νεφῶν: Ἀριστλ. Κόσ. 4· νέφος δὲ ἐστὶ πάχος ἀτυμῶδες συνεσταραμμένον, γόνιμον ὀδῶτος: Ἰλ. Δ. 275 ὄτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος... ἐρχόμενον κατὰ πόντον, Σοφ. Αἴ. Ι. 148 σμικρὸ νέφος ἐκνεύσας μέγας γένους, Ἀριστ. Νέφ. 288 νέφος θμβριον, Πλάτ. Τιμ. 49C νέφος καὶ δριχλῆν, Δημ. 291 τὸν κίνδυνον παρελθόντι ἐποίησεν, ὡσπερ νέφος, Νικ. Φωιν. ἐν Σαβ. 184 γλυκὺς καὶ ἥλιος μετὰ νέφος, Ἐρωτόδωρ. 4, 657 κ' ὠρεῖς σὺ νέφος τ' οὐρανοῦ μετὰ τὸ κατάρτι γγίξῃ, Σοκλ. Ἐλ. Πολ. 1758 καὶ ἡ μέρα προβαίνει, τὰ νέφια συντριβέει: 2) μτυφ. ὡς τὸ νεφέλι βλλ. 2: Ἰ. Π. 350 θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἄμφεκταμένον, Ὀδ. Δ. 180, Πινδ. Ο. 7, 45 λάσας νέφος, Σοφ. Οἴ. 134 σκότους νέφος (ἐπὶ τυφλότητι), Εὐρ. Μήδ. 107 νέφος ὀμωγῆς, αὐτ. Ἡρ. 1140 στενωγῶν νέφος αὐτ. Ἰνν. 172 ὀφρῶν νέφος (νέφος ἐπὶ τῶν ὀφρῶν), Ἀναξάνδρ. 58 διασκεδάτε τὸ προσὸν νῦν νέφος ἐπὶ τοῦ προσώπου, Ἀριστλ. Φυσιογ. 809b, 22 ἀπὸ μετώπου ὄφον νέφος ἐπανεστηκός || ὄμ. νεώτ. ἐν φρ. νέφος θλίψεως - ἀνησυχίας - δυσπερσκέλας - βίος ἄνευ νεφῶν κτ.: 3) ὄμ. μτυφ. ἐπὶ μεγάλου ἀλβίου, νέφος ἀνθρώπων κλπ.: Ἰλ. Δ. 274 νέφος νεζῶν, αὐτ. Ρ. 755 φαρῶν νέφος ἐρχεται ἢ κοινοῖαν, αὐτ. 243 πολέμοιο νέφος (τὸ νέφος τῆς μάχης, θηλ. τὸ μέγα πλῆθος τῶν μαχομένων) ἄλλα κ. Πινδ. Ν. 10, 9 ἀναφέρεται εἰς ἕνα μόνον ἥρωα, Ἡρ. 8, 109 νέφος τοσοῦτο ἀνθρώπων, Τιμων Φλ. 39 πεπυστῶν νέφος, Κδ' Ἐβρ. 12, 1 ἔχοντες... νέφος μαρτύρων: 4) κ. νεώτ. μτυφ. πλῆθος σφαιρουμένων ἢ κινουμένων μικρῶν πραγμάτων ὄφονον πρὸς νέφος: Παναδ. Χρ. Μηλ. 40 ἐγείροντα τὴν κόνην εἰς νέφην, - νέφος κωνώπων.

νεφροκόπιον (τό) νεώτ. μεταγεωλογικὸν ὄργανον χρησιμεῖον πρὸς μέτρησιν τῆς διευδύσεως καὶ ταχύτητος τῆς κινήσεως τῶν νεφῶν.

νεφρομαί-ομαι μτυν. παθ. καλύπτομαι ὅπῃ νεφῶν: Νικόλ. Δαμ. 687, Φιλ. 2, 21, Κλήμ. Ἀλ. 753 ὁ πέριξ ἀήρ ἀνεφούτο, Πορφ. Νυμφ. 27.

|| κ. μτυφ. καθίσταμαι, εἶμαι σκοτεινός, ἀσαφής: Μαν. 4, 518 νεφερωμένη βουλεύοντες.

νεφραλία (ἡ) νεώτ. ἄλγος τῶν νεφρῶν.

νεφραλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκ νεφραλίας προερχόμενος ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς πάσχω.

νεφρακτομία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως ἀφορέσει τὸ νεφροῦ.

νεφροπικτός-ους (ἡ) γλωσσ. πόνος τῶν νεφρῶν(ήμφ.).

νεφρί (τό) δημ., πληθ. νεφριά ὁ νεφρός βλλ.

νεφριατός-α-ον κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν νεφρῶν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς νεφρούς, ὁ τῶν νεφρῶν: Διοσκ. 2, 76 νεφριατὸν στέαρ, - νεφριατὸν λίπος, - τὸ νεφριατὸν ἰσθμῶστος. ἀντι νεφριάδων ἐν Ἰνν. Γυν. 2, 164.

νεφριδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ νεφρίδιον: νεφριδικὰ ὄργανα.

νεφρίδιον (τό) νεώτ. ἕκαστον τῶν μικρῶν ὀργάνων ἐκρίσεως τῶν ἄσπονδύλων ζῴων, ἰδ. τῶν σκελετικῶν: 2) βοταν. γένος περιδοσιδῶν φυτῶν, ὧν ἀξιολογώτερα εἶδη νεφρίδιον ἢ ἀρρενδ-περις κ. ν- ἢ θηλυπερις, ἰσχυρῆ τῆς Ἑλλάδος.

νεφρικός-ή-όν μτυν, μόν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς νεφρούς: Διοσκ. 1, 6 ἰέσφ. φρ. ἀντι νεφρικόσ(η), Δημήτρ. Πινδ. Πελ. 203 νεφρικήν τέμνη φλίδα, - νεφρική λιθίασις - κάλυκας.

νεφρίον (τό) μτυν, κ. πάπ. ὄνομα, τοῦ νεφροῦ (βλλ.: Πάπ.).

2) τὸ φυτόν Ἐλαφοδόσκον βλλ.: Ψιδιοσκ. 3, 69 (ἐκτός ἐὸν πρῆγ' ἂν ἀγαγ. νεβρίσιον).

νεφριτικός (τό) μτυν. κ. νεώτ. ὁ παρὰ τοὺς νεφρούς σπόνδυλος, ὁ πρῶτος σπόνδυλος τοῦ κόκυγος: Πολυδ. 2, 179. 2) νεώτ. ὄρυκτολ. εἶδος σκληρῶν καὶ πραιοῦν ὄρυκτολ, δ' οἱ οἱ προϊστορικοί ἀνθρώποι κατεσκεύαζον τὰ ὄπλα τῶν, νῦν δὲ ἐν χρ. εἰς τὴν Ἀνατολῆν διὰ τὴν κατασκευὴν κοσμητικῶν.

νεφριτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς νεφρούς, ὁ τῶν νεφρῶν: Ἰνν. Ἀρθρ. 41 νεφριτικὰ νοσήματα, αὐτ. Ἀφορ. 66 τὰ νεφριτικὰ: 2) ὁ πάσχων ἐκ νεφριτίδος: Διοσκ. 1, 15, Ἀπολλ. Ἰατρ. π. Γαλ. 13, 326, Γαλ. Φυσ. Δυν. 1, 13. 3) κ. νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ χορηγούμενος κατὰ τῶν νεφρῶν παθήσεις: Ἀλέξ. Τραλλ. 1, 2.

νεφριτικός-ιδος (ἡ) ἰέν. νόσος κ. νεώτ. ὡς οὐσα. ἡ ἀσθένεια τῶν νεφρῶν, ἄμωρος ἐν τοῖς νεφροῖς: Ἰνν. Κωικ. 502 κ. κτ. πληθ.: αὐτ. Ἀφορ. 3, 31. Διοσκ. 1, 4: || ὄμ. κ. ὡς ἐπίθ.: αὐτ. Ἐντ. Παθ. 15 ὄφθιν νεφριτίδα, Θουκ. 7, 15 ὡς ἀδύνατος εἶμι διὰ νοσην νεφρίτην παραμένειν || νεώτ. Ἰατρ. φραγιμῶν τῶν νεφρικοῦ ἱστού.

νεφροειδής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος φρε νεφρῶν, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ νεφροῦ: Ἀριστλ. Ζ. 508a, 30 ἐπὶ δὲ τὸ φάρυγγος ἢ καρδία μικρὰ καὶ νεφροειδής.

νεφροκλή (ἡ) νεώτ. Ἰατρ. κλῆθ τοῦ νεφροῦ, ἦτοι πρόπτοις καὶ ἐξῶδος αὐτοῦ διὰ τινος φυσικοῦ ἢ τυχαίου στομίου τῆς κοιλιακῆς κοιλότητος.

νεφρολιθιαστικός-ής (ἡ) νεώτ. Ἰατρ. ὁ σχηματισμὸς λίθων (βλλ. 20) εἰς τοὺς νεφρούς καὶ καθόλου εἰς τὰς οὐροφόρους ὁδοὺς.

νεφρολιθικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νεφρολιθίαν ἢ τοὺς νεφρολιθούς: νεφρολιθικὴ ἰατροῦρα.

νεφρολιθικός (ὁ) νεώτ. Ἰατρ. ὁ ἐν τῷ νεφροῖς σχηματιζόμενος λίθος ἐν τῆς καθὼς νεφροῦ τῶν ἐν τοῖς οὐροῖς κρυστάλλων, τοῦ οὐρικοῦ ὄξεως, φωσφορικοῦ ἀσβεστοῦ κλπ.

νεφρολιθιστομά (ἡ) νεώτ. Ἰατρ. τομὴ τοῦ νεφροῦ πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐν αὐτῷ λίθου.

νεφρολογία (ἡ) νεώτ. ἡ μελέτη τῶν νεφρῶν νοσημάτων, ὡς καὶ ἡ περὶ αὐτῶν πραγματεία.

νεφρολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νεφρολογίαν: νεφρολογ-ἔρευσις.

νεφρολόγος (ὁ, ἡ) νεώτ. ἰατρὸς καταγινόμενος εἰς τὰ νοσήματα τῶν νεφρῶν.

νεφρομήτρα (ἡ) συνήθ. κτ. πληθ. νεφρομήτραι ὁ μύωνες τῶν περὶ τὴν ὀσφίν μερῶν ἐντός τῶν ὀσφιν κενίται ὀ νεφροῖ: Κλέαρχ. π. Ἀθην. 9, 399B σφῆρες μυιατὰ καθ' ἕκαστον μέρος, ὡς οἱ μὲν φῶσας οἱ δὲ... νεφρομήτρας καλοῦσι.

νεφρονεύρωσις-εως (ἡ) νεώτ. Ἰατρ. οὐρική διαταραχὴ νεφρικῆς φύσεως, προκλούμενη κυρ. ἐξ ὑπερτιμῶσ καὶ χαρακτηριστικῆ ἐν τῇ διαδοχικῆς ἄνοουρίας καὶ πολιοουρίας.

νεφροπάθεια (ἡ) νεώτ. περιλήπτ. ὄνομασις τῶν νεφρῶν παθήσεων.

νεφροπνοσία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. νεφροπνοσιώσ-εως παθολογικὴ μετατόπισις τοῦ νεφροῦ συνείσθαι χαλαρώσεως τῶν στήριγματῶν αὐτοῦ.

νεφροπνοσιώσ-εως (ἡ) νεώτ. ἐμπύσις τῶν νεφρῶν.

νεφροραφία (ἡ) νεώτ. Ἰατρ. αἰματοῦρα νεφρική προελεύσεως.

νεφροραφία (ἡ) νεώτ. Ἰατρ. ἡ κατόπιν νεφροτομῆς γνωσμένη ραφὴ τοῦ νεφρικοῦ ἱστού.

πρός ἐπίγειον τῆς αἰμορρογίας καὶ ἔνωσιν τοῦ τραύματος.

νεφρός (ᾶ) κ. μον.κ.νεῶτ', δημ. κ. νεφρὸ κ. νεφρῖ, συνθ. κτ. πληθ. νεφροί (ῖοι), ἕκαστον τῶν δύο ἀδελφῶν ἀσπαραγαγιῶν ὄργανον τῶν κείμενων ἀκτέρωθεν τῶν πρώτων ὀσφυϊκῶν σπονδύλων εἰς τὸ ὀπίσθιον καὶ ἄνω μέρος τῆς κοιλιακῆς κοιλότητος ἀπὸθεν στομάχου καὶ ἐντέρων, σπαν.κτ.ἐν.: Διογ. Ἀ.ἡδ., Ἰπν. Ἀφορ.4,78, Πλάτ.Τιμ.91Α ὑπὸ τοὺς νεφροὺς εἰς τὴν κύστιν ἔλθον, Πρόδρο.2,606 ἕκ τὰς πολλὰς ἐβλάσθασαν δουλείας τὰ νεφρὰ μου, Βαλαμ.Φωτ.1,21 ποῖεις τετραδίπλα νεφρὰ καὶ ριζίμω τὰ στήθα' ὄμ. ἐν τῷ δικῷ: Ἀριστ. Βάτρ.475 τὸ νεφρὸ δὲ σου αὐτόστιν ἐντέριστιν ὁματωμένω διασπῶσται γόγγυον Τιδράσαι' κτ. ἐν.: Ἀριστ.Λυσ.962 ποῖος γὰρ νεφρός ἀν ἀντίγει, Εὐφρ.1,25' || κ. νεῶτ. φρ. τοῦ κόλλη- καν τὰ νεφρὰ τοῦ (κατεκασπασθῆναι, δημ. ἀνοίξανε τὰ νεφρὰ μου' || ἐν τῇ μαγειρικῇ κ) εὐφρημισμῶν ἀντὶ τοῦ ὄρχεος: Φιλιστ.ἡ. Ἀθῆν.9,384Ρ καλοὶ γέ... οἱ νεφροὶ καὶ δὴ ἀρπασίονα κατέμει- νον' 2) Σουῖδ. νεφροσί, οἱ λογαμοί, ἐπειδὴ τὰς ὑπογαστρίους ὀρέξεις οἱ νεφροὶ διαχειρίζονται, καὶ ἐνεύθειν κινῶνται τῆς ἐπιθυμίας οἱ λογαμοί' || κ. μφ.: ΠάΨαλμ.15(16):7 ἕως νυκτὸς ἐπαίδευ- σαν με οἱ νεφροὶ μου' ὄμ. ὡς ἔδρα τῶν ἐπιθυ- μῶν, διαθέσεων ἐν φρ.: Κδ' Ἀη.2,23 ὁ ἔρευνων νεφροῦς καὶ καρδίας.

νεφροσκήληρυσσις -εως (ή) νεῶτ. ἱατρ. σκλή- ρυνσις τοῦ διαμεσίου κινώδους ἰσθμοῦ τῶν νεφρῶν.

νεφροστομον (τό) νεῶτ. ἀνάτ. τὸ ἀνοῖγμα, ἢ ὄλη ἢ ἕξ κοινοῦσσι τὰ νεφρικὰ ὄργανα πρὸς τὴν κοιλότητα τοῦ σώματος.

νεφροτομία (ή) νεῶτ. ἱατρ. διατομὴ τοῦ νεφροῦ πρὸς ἀφαίρεσιν λίθου ἀπ' αὐτοῦ.

νεφροθύσις -ου-ες νεφροειδής βλλ.: Ἀριστ.ΖΜ 670b,13 μικρὸς καὶ στενρὸς καὶ νεφροειδὸς ὁ σπλήν.

νεφροθύσις -η-ο δημ. ἐπὶ ἄνθρωπ., ὁ ἀπολαύων πλῆρως ὑγείας εὐρωστος, δυνατός, νερός: νεφροθύσις παιδί || ἐπὶ σφαγίου, ὁ πιμελής, ὁ εὐσκαρικός: νεφροθύσις ἀνά.

νεφροί (τό) δημ. ἡ νάφθα βλλ.

νεφροίον (τό) μτγ. ὑπόκορ. τοῦ νέφους βλλ.: Ὀκμυρ.Μετ.215,25.

νεφροθύσις -ου-ες κ. νεῶτ. ὁ νεφροειδής βλλ., ὁ ὁμοῖος πρὸς νέφος: Στράβ.3,27 φαίνεται τις νεφροθύσις ὄψις κίονας τοῖς πόρρωθεν ἀφορώσι' 2) ὁ συννεφώδης, ὁ ἐγγείων ἢ φέρων σύννεφα: Ἀριστ.Πρ.26,20 διὰ τὸ ὄντος ὄταν μὴ ἐλάττωται ἢ, αἰθρὸς ἔστιν, ὅταν δὲ μέγας, νεφώδης' 3) ἐπὶ τῆς φωνῆς, βαθεῖα, βραχνή: Ἀριστ. Ἀκουστ. 800a,14 τῶν δὲ φωνῶν τυφαί... καὶ νεφώδεις ὅσαι τυγχάνουσιν αὐτῷ καταπενηνίματι.

νεφροί -ατος (τό) μsn. συννεφίασμα: Εὐστ. Ὀψα.327 (ἐκδ. Μί.).

νεφροσσις -εως (ή) (νεφροσμοί) μτγ. κ. νεῶτ. ἐπι- σκασίσις διὰ νεφῶν: Φιλ.1,27, Ἡλιόδ.Αἰθ.9,9 δίχα νεφροσμοὶ καὶ ὑετῶν (πληθ.). || νεῶτ. μετεωρολ. τὸ κλάσμα τοῦ οὐρανοῦ τὸ καλυπτόμενον ὑπὸ νεφῶν ἀσάετως τοῦ σχήματος καὶ τοῦ εἴδους αὐτῶν.

νεφωτίης (ᾶ) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τοῦ διός-ἐν Αἰγύπτῳ, πηδ. ὁ Νεφρ-Χοτέν.

νεφωρία (τό) νέα, χιτράι Νεφρ. ἱατρ. Πλωσσ. ἐπὶ χλωρὸ δασπρία.

νέω (ί), γ' ἐν. νει (Πλάτ.Πολ.453D), α' πληθ. νέομεν (Πινδ.ἀπ.218 ἐν κωδ.), ἀνοφρ. ἐνεστ. νειν, μτγ. ἐνεστ. νέων, παρστ. ἔνεον, ἐπ. παρστ. ἔννεον κ. ποί, νέον (Ἰλκ.143), μέγ. μέλλ. νέσομαι (Ἡσ.) κ. νεοσόμεναι (δ.γρ. ἐν Ξεν.Ἀν.4,3,12), ὄφρ. α' ἔνευ- σαι (συνθ. ἐν συνθ. μτ. τῶν παρ. διὰ κ. νεῶσι: Πλάτ. Παρμ.137Α, Εὐρ.Ἰπν.470), παρσκ. νένευκα (Πλάτ. Πλάτ.Πολ.441C), νήχομαι, πλέω, καλυμῶ: Ὁδ.Ε

344 χεῖρας ἐν νέων, αὐτ.442 ἴξε νέων, Ἐπιχ.53 νειν ὄφρ ἴσαντι, Ἡρ.8,89 ἄτε γὰρ νειν ἐπιστάμενοι, Ἐκου.7,30 ὄφρ ἐπιστάμενοι νειν' 2) μτφ.ἐπὶ ὑποδημάτων δυσαναλόγως μεγάλων: Ἀριστ. Ἰπν. 321 ἔνεον ἐν ταῖς ἐβάσιον ἰεκοῦμενον εἰς τὰς ἐβάδας μου.

νέω (2), μέλλ. νήσω, ὄφρ. α' ἔνεσα, παθ. ὄφρ. ἐνήθη, παρσκ. νένησμαι (ἐπὶ., Λουκ.Φιλόπ.14), νή- θω, κλώθω κ. Ὀρ. μ. μέσ. ὄφρ.: Ὁδ.Η.198 ὄφρ αἰεία κατὰ κλώθεις τὸ γιγνομένου νήσαντο ἴσα ἐκώσαν δι' ὀδόν, ὄφρσιν ὄφρ. αὶ Μοῖραι, Ἡσίοδ. Ἐργ.777 νῆ ἡμέτα ἰπὶ ἀρχῆς), Βατραχομ.183 στήμονα μακρὸν ἔνεσα, Σοφ.ἀπ.439 πῆλακος τὴ νήσσι, Ἀριστ.Λυσ.6,519 στήμονα νήσω, Εὐν.319 νήσαι μαλθακωτάτην κράνην, Πλάτ.Πολιτ.282B τὰ νηθέντα, (π.Αἰλ.Ζ1 7,12 ἀπαντὰ τύπος τις γ' πληθ. νῶσι ὡς εἰ ἐκ ρ. νῶσι, πρβλ. Πολυδ.7,32, EM 344,1 κ. Ἡσ. ἐνώτα) νηθέντα ἐν Εὐν.319 ὁ Μεινεκε διορθοῖ νήσαι ἀντὶ νῶσαι.

νέω (3), μέλλ. νήσω κ. μέσ. μέλλ. νήσομαι (Ἡσ. ἐν παθ. σημ.), μsn. ὄφρ. ἐνησάμην (Πολυδ.ἀπ.8,65), παθ. ὄφρ. ἐνήθησαν ἱ Ἀρρ.Ἀν.7,3,2) κ. ἐνήθην (ἐπ., πηδ. π. Ἡρωδ.ἀπ.4,2,10), παρσκ. νένημαι, πηδ. κ. νένησμαι, ἰων. γ' πληθ. νενάσαι (συν.: Ἡρ.2,135), γ' ἐν. ὀπερυστελ. ἐνένηστο (Αἰλ.Π1 5,6) ὁ ἐνεστ. μ. ἐν τοῖς συνθέτοις ἐπὶ., παρὶ-νέω βλλ. συσσω- ρεύω, ἐπισωρεύω: Ἡρ.1,50 νήσας πύρην μεγά- λην (συσσωρεύσας μεγάλην νεκρῆν πυράν), Εὐρ. Ἡρ.243 νησάντες ξύλα, Ξεν.Ἀν.5,4,27 ὄφρτων νενημένω, Φῶτ. ἐνώτος' σωρεῖόντος' 2) μτγ. παθ. παρσκ. νενημένος κ. νενησμένος ὀμορφῆ- ρος, παραγεμισμένος: Ἀριστ.Νεφρ.1203 ἀπερῆθη νενησμένοι' κ. μτ. γενικ.: Ἡρῶνδ.4,15 νενησμένοι χοῖρον παλλῆξ φορήν' 3) παθ. Ἡσ. ἐνεσόμε- θα' κορεσθησόμεθα' (συνθρ. τ. τοῦ νηέω βλλ.λ.

νέω ἀτ. γενικ. κ. μτγ. αἰτ. τοῦ νέως ἰναοῖ βλλ.

νεῶ-ῶ ἰναοῖ ἀροτριῶ νέως ἄγρον ἢ πρὸς καιρὸν ἀρπῆσθαι ἄγρον: Ἀριστ.Νεφρ.117 ἢ νεῶν βουλήσθ' ἐν ὥρῃ τοῦς ἀγρούς' κ. ἀπολ.: Εὐν13, Θεοφρ.Φἰτρ.3,25 ἢ δὲ κατεργασία ἐν τῷ νεῶν κατ' ἀφοστρέας τὰς ὥρας καὶ θέρους καὶ χει- μῶνος, αὐτ.3,20,8 νεώσσι ἴθυστ. ὄφρ. α') κ. παθ.: Ἡσίοδ. Ἐργ.462 νεωμένη ἰένν. γῆ ἢ πρὸς καιρὸν χέρας ἀρεθείς καὶ ἦδη γεωργοῦμενος ἀγροί: || μφ. ἐν τῷ ἰουσιῆ: Πρατ. Ἀπ.Λυρ.5 τῶν μέσων νεῶν ἀρουραν.

νεῶ-ῶ ἄναονα, ἀνακαινίζω, ποιῶ νέω, ἀλλάσ- σω: Αἰσχ.Ἰκ.534 νέωσον εἴθρον' σίνον' κ. μέσ.: Ἐπιγρ. τάφους ἐνεώσαστο' κ. παθ.: Ἡσ. 2) νεῶ-ῶ βλλ.: Πολυδ.1,221' μτ. συστοιχ. αἰτ.: Πά' Ἰερ.4,3 νεώσαστε ἑαυτοῖς νεώματα καὶ μὴ σπείρητε ἐπ' ἀκάνθους.

νεωδόχος (ή) νεῶτ. τεχνιτὸς χώρος λιμένος ἐν εἰδει δεξαμενῆς μετὰ προηλθῶν καὶ ἄλλων εἰδι- κῶν μέσων, χρησιμεύων πρὸς ἐκκολαγῶν φώ- τωσιν καὶ ἐκφῶτωσιν τῶν πλοίων, ἄ. ηροδόκη, δημ. ντόκος κ. σπαν. χαβοῦζα.

νεωκόρη (ή) μτγ. κ. νεῶτ., ἰων. νέωκορή, κ. νεωκορεία (ἐν Ἐπιγρ. Ρωμ.) τὸ ὑπούργημα, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ νεωκόρου, τοῦ καθαριστοῦ καὶ ἐπιμελομένου ἐν γένει τοῦ ναοῦ: Μαν.4,430 (πληθ. ἱ, Φιλ.1,695, Πλούτ., Ἠθ.351B, Ἐπιγρ.

νεωκόριον (τό) Ἐπιγρ., δωρ. νεκῶροισ - τὸ ἐν τοῖς ναοῖς σκευοφυλάκιον (δ. ἔρμ. τὸ μέρος ἢ τὸ παράστημα τοῦ ναοῦ ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ νεωκόρος).

νεωκόρος (ῖο) κ. Ἐπιγρ., πάπ. κ. νεῶτ., δωρ. νεῶ- κόρος, σινθρ. νῶκόρος, ναυκόρος (ή) ἱ Ἐπιγρ.) κ. ποι.νηκόρος φύλαξ καὶ ἐπιστάτης τοῦ ναοῦ, θεω- ρούμενος παρὰ τοῖς ἀρχ. πρόσωπον ἱερῶν καὶ τι- μῆς ἰδίων: Ξεν.Ἀν.5,3,6 παρὰ Μεγαδούξω τῷ τῆς Ἀρτέμιδος νεωκόρῳ, Πλάτ.Νόμ.759Α τοῖς μὲν ἱεροῖς νεωκόροσ τε καὶ ἱεραῖς καὶ ἱερίαις δειν

γίνεσθαι, αὐτ.953Α· || νεώτ. ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ ναοῦ, ὁ ἐπιστάτης, ὁ κανδηλάντης: Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.14 εἶναι. . νεωκόρος. ὁ νεωκόρος τοῦ Ἁγίου Διονυσίου· 2) ἱεροφύλαξ: Ἡρών. 4,41,45 Παια.10,12,5 τῆν Ἡροφίλην νεωκόρον. . Ἀπόλλωνος γενέσθαι τοῦ Σμινθέως· 3) τίτλος ἀσιατικῶν πινῶν πόλεων κατὰ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς χρόνους ἀποδοδόμενος εἰς πόλιν ἐπὶ τῆ ἀνεγέρσει ναοῦ εἰς τὴν προστάτην αὐτῆς θεῶν ἢ εἰς τὸν αὐτοκράτορα, ὅσον τῆς Ἐφέσου: Κδ Πράξ.19,35 τῆν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος· || ὄμ. ὡς ἐπιθ.: Ἐπιγρ. τῶ νεωκόρῳ Ἐφεσίῳν δῆμῳ· || ἐπὶ τῆς Ἐφέσου: Ἐπιγρ. Ἐφεσίῳν πόλεως δις νεωκόρου τῶν Σεβαστῶν· ὄμ. ἐπὶ τῆς Σμύρνης: Ἐπιγρ. νεωκόρ-έω, μέλλ. νεωκορήσω, εἶμαι νεωκόρος, ὑπηρετῶ: Συνέσ.178Α Κοτυτοί και τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς κωνιστάσι νεωκορεῖ, Ἐπιγρ. πάλιν τὸν αὐτῶν σύμμαχον ἐνεωκόρου· κ. παθ.: Κορνοστ.Φωσ.Θε.28 Ἔστια. . ὑπὸ παρθένων νεωκορεῖται· 2) εἶρων, καθορίζω ἐντελῶς, διαρπάζω, σιλωῶ ἱερὸν τιν: Πλάτ.Πολ.574D ἱερὸν τιν νεωκορῶσι· 3) τιμῆ διὰ ναοῦ: Ἰώσ.Π.5,9,4 τὸν αὐτῶν σύμμαχον (ἐνν. θεοῦ) νεωκορεῖν· 4) μῦθ. πηρῶ, διατηρῶ τὴν καθαρόν, ἀγνόν: Ἰουκ. Ἐρωτ.48 νεωκορεῖν ἔρωτα (γράφειν ἔρωτα ἐν καθαρῇ καρδίᾳ, ὡς ἐντός ναοῦ).

νεωκλαῖον [τὸ] νεώτ. ἐπικλινές μέρος λιμένος ἢ ναυπηγείου, ὅπου ἀνέκκονται πλοῖα πρὸς ἐπισκευήν ἢ καθαρισμὸν καὶ χρωματισμὸν τὸν ὑφάλλων, ἔ. νεωκίον βλλ.

νεωκλήσις-ως [ἡ] νεώτ. ἡ ἐργασία τῆς ἀνελευκώσεως πλοίων εἰς τὴν ἕρπᾶν, ἴδ. ἐπὶ ἐσχάρας ναυπηγικῆς ἰαντίθ. τῆς κομολήσεως.

νεωκλία [ἡ] κ. Ἐπιγρ. ρυμολήκημα πλοίου ἐντός νεωρίου, τὸ ἔκκειν πλοῖον εἰς τὴν ἕρπᾶν: Αἰν.Τακτ.17,1, Ἀριστλ.Φυσ.253b,18 ἄλλ' ὡσπερ ἡ νεωκλία, Θεόδωρ.Φι.5,7,2 τῆν δὲ τρόπιν πλοῖασι, τριήρεις μὲν, δρυῖνην, ἵνα ἀντήξει εἰς τὰς νεωκλίας· || κ. μῦθ.: Πλούτ.Ἠθ.136Α σώμα. . ἐν νεωκλίῳ τῆ σχολῆ τθεβαρπευμένον.

νεωκλίον [τὸ] μῦθ. κ. νεώτ. νεωκλήσιον βλλ.: Ἀππ.Ἐρωτ.Πολ.5,100 1ηλθβ,1, Ἦσα. ἐν λ. νεωκίας.

νεωκλῶς [ὁ] ἱναῖς, ἔκκει κ. Ἐπιγρ. ὁ ναῦς ἔκκειν εἰς τὴν ἕρπᾶν, ὁ φέρων ναῦν εἰς τὸ νεωκίον: Ἀριστλ.Φυσ.250a,18 ἡ τῶν νεωκλιῶν τμῆματα ἰσχύς, εἰς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ μέκος, Πολυδ.10,148 νεωκλιῶ δὲ σκευή, φάλαγγες, φαλάγγια, ὄλκοι.

νεωκλιῶ-έω κ. νεώτ. ἔκκει, σέρω πλοῖον εἰς τὴν ἕρπᾶν, εἰς τὸ νεωκίον: Θεόδωρ.Φι.5,7,2 ἐπάν νεωκλιῶσι, Πολυδ.1,29,3 ποιησάμενοι δὲ τὴν ἀπόδοσιν ἐνταῦθα καὶ νεωκλιῶσαντες, Διόδ.Σ.20,47 τὰ σκάφη νεωκλιῶσαντες· κ. ἀπολ.: Ἀριστόμυθ. π.Στοβ.4,33,29· κ. παθ.: Ἰουκ. Ἡρακλ.8 νεωκλιημένοι ἄκατιον κατασοπάσας, Ἀθήν.8,350B τὰ νεωκλιημένα [πλοῖα]: πρδλ. Ἀλκίμωρ.1· || κ. μῦθ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπ. σώματος: Φιλῶδ.Θαι.28 τὸ νεωκλιημένον ἐν τῷ κλίω.

νεώμα-ατος [τὸ] [νεῶ-ὄμ] μῦθ. κ. νεώτ. χωράφιον, γῆ χέρσος νεωστὶ ἀροῦσιμα, νάμα: Πδ.Περ.4,3 νεώσταε ἐαυτοῖς νεώματα.

νεῶν-ῶνος [ὁ] [ναῖς] νεώριον βλλ.: Ἦσα. ἐνεῶν· κ. νεῶν οἴκου, νεωκίας, Φώτ. ἐνεῶνας τοῦς νεῶν οἴκουσ οἱ Ἰωνες.

νεῶνητος-ον κ. νεώτ. ὁ νεωστὶ ὠνηθεῖς ἦτοι ἀγορασθεῖς, νεογορασμένας: Ἀριστ.Πη.2 Παφλαγῶνα τὸν νεῶνητον κακόν [περὶ δούλων], Τιμοκλ.4,2 Ἀριστῶν Χ.1,88 νεῶνητοι κύνες, Ἀππ. Ἐρωτ.Πολ.4,41 ἀνεῶνητες ἄμφο.

νεῶνια [ἡ] Ἦσα. ἐοῦτω τις τῶν ἑλαίων ἀνομάζεται.

νεῶνας Ἦσα. ἐάντι τὸ νεοδέλιπτος ἡ νέας.

νεωποιεῖν [τὸ] Ἐπιγρ. τὸ ἀρξέειν τοῦ νεωποιῶ.

νεωποιῆς [τὸ] Ἐπιγρ. κ. νεωποιῆς, νεωποιῆς, δωρ. νεῶποις κ. Ἐπιγρ. νεῶποις, ὑπάλληλος τις ἐν ἀσιατικαῖς πόλεσιν ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν οικοδομημάτων: Ἐπιγρ. οἱ νεωποῖαι τῶν θεῶν.

νεωποιῆ [ἡ] Ἐπιγρ., δωρ. νεῶποια τὸ ἔργον τοῦ νεωποιῶ βλλ. [Ἐπιγρ. νεωποια].

νεωποῖον [τὸ] Ἐπιγρ. κ. δωρ. τ. ναποῖον ἢ νεωποιῶ βλλ.

νεωποιικός-ή-όν Ἐπιγρ. κ. δωρ. τ. νεῶποιικός ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶνος εἰς τοὺς νεωποιῶς, ὁ τῶν νεωποιῶν: Ἐπιγρ. νεωποιικός νόμος.

νεωποιικός [ὁ] κ. Ἐπιγρ., δωρ. νεῶποιός· ὁ νεωποιῆς βλλ.· 2) ὁ κατασκευαστὴς νεῶν, ναυπηγός: Πολυδ.1,84.

νεωποιῶ-έω μῦθ. κ. Ἐπιγρ. κ. νεωποιῶ, δωρ. ναποῖῶ ὑπηρετῶ ὡς νεωποιῆς βλλ.

νεώρης-ους-ε [δρυμν] νέος, πρόσφατος: Σοφ. Ἠλ.90] νεῶρη βόστρυχον τατημῆνον [περὶ μικροῦ ἀποικισθέναι, αὐτ.ΟΚ.730 εἰληφῶτα φόδον νεῶρη, Φιλήτι ἄλλο νεῶρης πημα.

νεῶριον [τὸ] [νεωρός] κ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. τόπος ἐν λιμένι ἐνθα ἐναυπηγοῦντο νέο πολεμικὰ πλοῖα, διορθοῦντο τὰ παλαιὰ καὶ ἐφουλάσσοντο πάντα τὰ εἰς αὐτὰ ἀνήκοντα σκευὴ ἐντός νεωσοικίων, ναυστάθμων μετὰ τῶν πρὸς καθέκαστον μνησῶν καὶ ἀποθηκῶν: Ἀριστφ. Ἀχ.918 αὐτὴ γὰρ ἐμνηστειεν ἐν τῷ νεῶριον, Θουκ.2,93 καθελκύσαντες ἐκ Νισίας τοῦ νεωρίου αὐτῶν τεσσαράκοντα ναῦς αὐτ.3,74· ὄμ. κτ. πληθ.: Εὐρ. Ἐλ.1530 ὡς δ' ἤλθομεν σὺν περιβόλον νεωρίων, Ἀριστφ. Ὀρν.1540, Λυσ.12,99 ὄρη τῶν νεωρίων, Πλάτ.Κριτ.115C τοὺς λιμένας καὶ τὰ νεῶρια.

νεωροφύλαξ-άκος [ὁ] Ἦσα. γλῶσσα, τὸ νεωρός, **νεωροφύλαξ** [ὁ] μῦθ. νεῶριον βλλ.: Στραβ.1,3,20 [ὄμ] ἀναγνωστῆρον νεωρίαν].

νεῶρος [ὁ] νεῶρη, λέξ. νεῶρης βλλ.: Ἡρώδιαν.1,200, Ἦσα, Φώτ. ἐνεῶρον νέον.

νεωρός [ὁ] ἱναῖς, οὐρός λέξ. κ. Ἐπιγρ. ἐπιστάτης, φύλαξ τοῦ νεωρίου Ἦσα· κ. πληθ.: Ἐπιγρ.

νεωροφος-ον [δρυφῶ] Ἐπιγρ. ὁ νεωστὶ ἀποκτησῶς στήλην: νεωροφος οἶκος.

νεωρυκτός-ον σκόλ. νεωρυκῆς βλλ.: Σχδλ.Νικ.Θηρ.940.

νεωρύχης-ους-ε [νέος, δρυσσω] μῦθ. ὁ νεωστὶ δρυχθεῖς: Νικ.Θηρ.940 νεωρυκῆος γλυκυσσίδης.

νεωρύχ-έω λέξ. μων. εἶμαι νεωρός, ἐπιστάτης, ἐπίπτης, φύλαξ νεωρίου, ναυφυλακῶς: Ἦσα, Φώτ., Εὐστ.1562,37.

νεῶς-ώ [ὁ] ἀπ. τ. τοῦ ναῦς βλλ.

νεῶσις-εως [ἡ] νεώτ. τὸ νεῶμα βλλ.

νεῶσοικός [ὁ] ἱναῖς, οἶκος κ. νεώτ. νεῶριον βλλ. [Ἀριστφ. Ἀχ.961, συνῆθ. κτ. πληθ. νεῶσοικοι· Σουῖδ. ἐνεῶσοικοι, οἰκλήματα παρὰ τῆ θαλάσσην οικοδομομένη εἰς ὀδοδοχὴν νέων, ὅτε μὴ βαλτατεύουεν· ἐντός τῶν νεωσοικίων ἔμνον νεωσκλημένοι οἱ νῆες ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπισκευάζοντο, ἐπίστε δὲ καὶ ἐναυπηγοῦντο, διότι οὗτοι ἀπέτελλον μέρος τοῦ νεωρίου, ναυστάθμων: Ἡρ.3,45 ἐς τοὺς νεωσοίκους συνειλήσας εἶπε ἔτολμος, Κρατίν.197, Θουκ.7,25 πρὸ τῶν παλαιῶν νεωσοικίων κατέστηεν ἐν τῷ θαλάτῳ, Λυσ.30,22 τοὺς νεωσοίκους καὶ τὰ τεῖχη περικταρόντα, Ἀνδρ.3,7· || ὄμ. κ. νεώτ. ὄδοστογον παρὰ τὴν ἀκτὴν ἐν τῷ ὀπιῶν ἀνελευκόμενον στεγάζεται πλοῖον, ἢ λέμβος κ. διορμμένως: Παια.1,29,16 ἐν Πειραιεῖ νεῶς εἰσιν οἶκοι.

νεῶσσω [νέος] μῦθ., ἀπ. νεῶτῳ νεῶ, νεωπερί-ζω: Ἡρώδιαν.1,444, Ἦσα. ἐνεῶσπερ· καινίσει.

νεωστὶ ἔπιρ. τοῦ νέος ἀπὶ νέος, πρὸ μικροῦ, πρόσφατος, ἀρτίως: Ἡρ.1,196 ἄλλο δὲ τὶ ἐξευρήκασι νεωστὶ γενέσθαι, αὐτ.2,15, Σοφ. Ἠλ.1049 πάλαι δέδοκται ταῦτα κοῦ νεῶσι· Θουκ.

4,108, Πλάτ.Γοργ.503C και Περικλέα τουτονί τόν νεωστί τετελευτηκότα, Αντιφών.58,4.

νέωτα ἔπιρρ. τὸ ἐπόμενον ἔτος: Σιμων.1,9 παντὸ ἀλλοχοῦ, μτ. τῆς προθ. εἰς ἱερί: Ξεν.ΚΠ 7,2,13 εἰς νέωτα πολλῶν καὶ καλῶν πάλιν σοι πλήρης ἡ πόλις ἔσται, Φιλήμ.82 αὐτὸ γειωρὸς εἰς νέωτα πλοῦστος, Θεόδωρ.Χαρ.3,4 καὶ δὲ ἀγρῶν εἰς νέωτα γεωργήσας, αὐτ.Φι9,11,9 τὰ μὲν νῦν, τὰ δ' εἰς νέωτα, αὐτ.ΦΑιτ.3,16,2 ὁ εἰς νέωτα καρπός, Ἐπιφρ. ταγοῦ τῶν ἐν νέωτα [πιθ.].

νεώτατος ἔπιρρ. ὑπερβ. τοῦ νέος βλλ.

νεωτερίζω [νεώτερος] κ. νεώτ., μέλλ. ἄπτ. νεωτερίζω, ἐπιχειρῶ τὸ νέον, νεωτερισμούς ἀνακαινίσεις, καινοτομῶ: Πλάτ.Πολ.424B τὸ μὴ νεωτερίζειν περὶ γυμναστικῆν καὶ μουσικῆν, αὐτ.Νόμ.798C τοὺς ἐν ταῖς παιδείαις νεωτερίζοντας || νεώτ. ἀσπάζονται τὸς νεωτέρας ἀντιλήψεις ἐπὶ τῶν ζητημάτων, δέχομαι, ἀκολουθεῖ νέα συστήματα: α) ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ - ἐν τῇ ἐκπαιδευθείσει νεωτερίζονται || 2) μτθ. ἐπὶ ἀπότομου μεταβολῆς τῆς θερμοκρασίας, ἐπινεργῶς διαμενῶν ἐπὶ τῆς ὑγείας: Θουκ.7,87 καὶ αἱ νύκτες ἐπιγιγνώμεναι τὸνσύντην μεταμορφαίαι καὶ θυραῖαι τῆ μεταβολῆ ἑς ἀσθενίαν ἐνεωτέρουν || 3) συχνῶ ἰσοποιοῦσθε βίας, χρησιμοποιεῖ βίαια μέτρα: Θουκ.1,58 μὴ σφῶν περὶ νεωτερίζων μηδέν, αὐτ.2,3 ἑς οὐδένα οὐδέν ἐνεωτέρωζον, πρὸς Ξεν. Ἐλλ.21,5, ἴσοικρ.Ἐπιστ.7,9, Δημόδ.64 || ὄμ. ἐν τῷ μέτ. τ. ἐνεργῶ ἐξουσιαστικῶς διαρροῦσθαι, διακοινωνῆσαι: Πλάτ. μηδένος νεωτερίζομένου μέχρι τῆς παρ' ἐμοὶ κρίσεως || 4) εἰδ. ἐπιχειρῶ πολιτικὰς μεταβολὰς, κίσην στασιαστικὰ κινήματα, στασιάσω: Ἀντιφ.2,49 τοῖς ἀτυχοῦσι νεωτερίζειν συμφέρι, Κριτ.37D ἀπὸ μόνος νεωτερίζειν τῆς ἀσπίδος, Θουκ.1,97, Λυσ.20,16 νεωτερίζειν ἔδουλοτο εἰς τὸ ἡμέτερον πλῆθος || τὸ νεωτερίζω τὸ ἐπασταστικὸν κόμημα, ἡ στασιαζοῦσα μερὶς τῶν πολιτῶν: Ἰώσα.Πρ.Προμ.2 || νεωτερίζω τὴν πολιτείαν ἐγγερω σπῆιν ἐν τῇ πολιτείᾳ: Θουκ.1,115 νεωτερίζεις βουλευμένοί τὴν πολιτείαν κ. παθ.: Θουκ.8,73 ἐνεωτερίζετο τὰ περὶ ὀλιγαρχίαν, πρὸς αὐτ.4,76.

νεωτερισκός ἡ-όν μτγν. πᾶπ. ὁ εἰς νέους ἀρμυζων, ὁ τῶν νέων: Πολύβ.10,21,7 πρέπον ἂν εἶναι τῆς μὴν νεωτερικῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν νεωτερικῶν ἑλήλων κατὰ μέρος ἀφελεῖν, Ἰώσα.Α1 ἰδ νεωτερικὴ οὐσάδδει, Κδ Τμ.2,222 τὰς δὲ νεωτερικὰς ἐπιθυμίας φεύγει, Βέτι.Βάλ.118,3 νεωτερικὰ ἀμαρτήματα || 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἔχων νέαν μορφήν ἢτοι νεωτεριστικὴν διάφορον τῆς ἢν εἶχον τὰ ὁμοίαν χρ. πράγματα πρότερον, ὁ μωδέρνος: Πλάτ. κάτοπτρον νεωτερικόν.

νεωτερισκός ἔπιρρ. μτγν. κατὰ νεωτερικόν βλλ. || τῶνον: Πλούτ.Δίων.4 καὶ νεωτερικῶν προσδοκήσας ὑπὸ τῶν αὐτῶν λόγων ἁμοια πείθεσθαι.

νεωτεριστικός [ἡ] μτγν. μόν. τὸ νεωτερίζων, ὁ νεωτερισμός: Ἡφιστο. Ἀστρ.1,21 || μον. κ. ἡ νέα κατάσταση: Νικ.Χωμ.375Α ἴδων ἰσοποιοφωμένην ὄρων τὴν Πεισιστράτειον νεωτεριστήν.

νεωτερισμο-ατος [ἡ] μτγν. μεταβολή: Φιλ. Γ. Εὐστ.Εἰσαγγ.Προν.379D οὐ κρυμῶν, οὐ θάλασσο, οὐχ ὅσα ἀέρος νεωτερισματα προφασίζόμενοι.

νεωτερισμός [ὁ] κ. Ἐπιφρ., νεώτ. κ. ὄμμ. ἐπιχειρήσεις, ἀπόπειρα πρὸς μεταβολὴν, καινοτομία, ἴδ. ἐπὶ κοκῆς σημ. κίσημα, κίνησις, ἀστάσις: Πλάτ. Πολ.422Α ἀνελευθερίαν καὶ κακοεργίαν πρὸς τῶν νεωτερισμῶν, αὐτ.555D, αὐτ.Νόμ.758 [πιθ.], Δημ.215 μηδὲ βούλων ἐλευθερωσῆσαι ἐπὶ νεωτερισμῶν, Ἐπιφρ. ἔφορος ἐπὶ τῶν νεωτερισμῶν [πίθος] δικαστικὸ ἀπαλλοκλῆ ἐν Σπάρτῃ || 2) γν. μεταβολή, ἐπὶ τῆς ζωῆς: Σαβίν.1,ισλ.11,562 || 3) νεώτ. μεταβολή κατὰ νέας ἀντιλήψεις, ἴδ. ὡς

πρὸς τὴν ἐνδομοσάν, τῶν τρόπουκ κλ., γινομένη κατὰ τὰς τελευταίας ὑποδείξεις ἢ κατὰ μίμησιν ἄλλων, ἢ τελευταία μόδα, συρμός: κατὰ τὴν νεωτερισμῶν, - εἰδη νεωτερισμοῦ: || γν. πᾶς νεώτερος τρόπος ἐκδηλώσεως τῆς ζωῆς: Παναντ. Ἄγ. Ὀρ.69 στὴν πολυτάραχη θάλασσα τῶν νεωτερισμῶν.

νεωτεριστής [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ καινοτόμος, ὁ ἐπιθυμῶν νεωτερισμούς, στασιαστής, ὁ προζενῶν ἢ ἀγοπῶν νεωτερισμούς: Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,75, Πλούτ. Κίμ.17 τὴν τὸλμην καὶ τὴν λαμπρότητα δεύσαντες ἀπεπέμφαντο μόνους τῶν συμμαχῶν ὡς νεωτεριστάς || νεώτ. ὁ ἀσπαζόμενος τὰς νέας ἰδέας καὶ συστήματα, ὁ ἀκολουθῶν τοὺς νεωτερισμούς εἰς τὸ ἐνδύεσθαι καὶ γεν. εἰς τὸν τρόπον καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

νεωτεριστικός ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κλίσην πρὸς τοὺς νεωτερισμούς, ἴδ. ἐν τῇ γλώσσῃ: Πολυδ.4,36 νεωτεριστικός ῥήτωρ || νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς νεωτεριστὰς ἢ τὸν νεωτερισμὸν βλλ.: Παναντ. Ἄγ. Ὀρ.128 ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐγενίου ἴδων νεωτεριστικῶν, - νεωτεριστικῶς τῶνος οἰκοδομῆς - διδασκαλίας.

νεωτεριστολογία [ἡ] κ. μον. τῶ νεωτεριστικόν πνεῦμα: Θουκ.1,102 δεύσαντες τῶν Ἀθηναίων τὸ τολμηρὸν καὶ τὴν νεωτεριστοίαν || 2) ἀστάσις, ἐπανάστασις: Ἰώσα.Α1 14,15,6 Νικόλ.Δομ.130,20,7.

νεωτεριστοῦς ὄν ὁ νεωτερίζων, στασιαστικός: Θουκ.1,170 οἱ μὲν γν νεωτεριστοίαι καὶ ἐπινοήσαι ὄξει, Ἀριστλ.Πολιτ.1266b,14 ἔργον γὰρ μὴ νεωτεριστοῦς εἶναι τοὺς τοιοῦτους, Ἰαμβλ. Μυστ.7,5 φῶσαι Ἑλληνες νεωτεριστοί || 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἐν τῇ ρητορικῇ, νεωτερισμός ἐν τῇ γλώσσῃ: Αλ.Π.12,16 τὸ νεωτεριστοῦς τῶνος.

νεωτεριστοῦς ἔω ποιῶ, ἀποπειρώμαι τὴ κατὰ νέον τρόπον: Ἰνπ. Αφορ.1,20 μὴ νεωτεριστοῖεν τὰ κεκριμένα κ. παθ. γίνομαι κατὰ νεώτερον, ἐν χρ. ἴδ. κτ. παρῶφ. χρ.: αὐτ.Ἐπιδ.2,14 ὅταν μὴ τὴ νεωτεριστοῖη ἐν τῷ ἄνω εἰδῆι || εἰσάγω καινοτομίας, ποιῶ νεωτερισμούς: Διον. Ἀλ.Ρωμ. 6,75 ἐπὶ τὸ τολμῆν καὶ νεωτεριστοῖεν ὄρμησαντες πρὸς νεωτεριστοῦς || 2) μτ. αἰτ. ἐνεργῶ, ἐπιχειρῶ νὰ ἐγκαταστήσω, νὰ καθιδρύσω τὴ νέαν, ἀνατρέψω τὸ καθεστῶς, ἐπὶ πολιτικῆς καταστάσεως, 58. ἐπιχειρῶ ἀνατροπὴν, ἐγγερω ἐπανάστασις: Ἰώσα.Α1 14,1,3 νεωτεριστοῖεν τὰ κατὰ τὴν Ἰουδαίαν || 3) μτ. αἰτ. ἱατρ. νεωρισμοῦ βλλ.2), ἐπὶ ἑλικῶν: Γαλ.10,257 νεωτεριστοῖεν τοὺς ἡλικωμένους τόπους || 4) μτγν. ἐπὶ τῆς σελήνης, πιθ. ἀμτθ. λαμβδῶν τῆν νέαν μορφήν, τὴν νέαν ἑμοῦ φάσιν, ἀνανεοῦμαι: Γαλ.8,501C τῆς σελήνης νεωτεριστοῦσας καὶ μεταβαλλοῦσαστὰ περὶ τὴν γῆν.

νεωτεριστο-αο-οἶ κ. νεώτ. κ. ὄμμ., συγκρ. τοῦ νέος, ἐπὶ πρσα., ὁ πλέον νέος ἐν ἀναφ., ἐν συγκρ. πρὸς ἄ.: Ἰλ.Φ.439 οὐ γὰρ γενεήφι νεώτερος, Σοφ.ΟΚ 1295 ἀνθ' ὧν μ' Ἐπεοκλήεις, ὧν φῶσαι νεώτερος, γῆς ἐξέωσας, Ξεν. Ἀν.1,1,1) πρσδοξοῦμαι μὲν Ἀρταξέρξης, νεώτερος δὲ Κύρος Πάπ. ἐγὼ νεώτερος εἶμι; - Διονύσιος ὁ νεώτερος || ἐν συγκρ. πρὸς ἐνεργίαν, ἰκανότητα, δικαίωμα κτ. [ἰσονομομ.] ὁ λίαν, παραπολιτὸς νέος πρὸς τὴ: Ὀδ. Φ.132 νεώτερος εἶμι καὶ οὐ πω χειρὶ πείσθη || νεώτ. κ. ὄμμ. ἐν ἰσονομομ. ἀντιπίσται, πρὸς τὸ παλαιὸς ἢ ἀρχαῖος: ὁ νεώτερος πολιτάρχος, - οἱ νεώτεροι ποινταί, - τὰ νεώτερα μέσα συγκοινωνίας, - οἱ νεώτεροι ἰδέες || 2) ὁ ἀνήλικος: Θουκ. 3,26 ὄντος καὶ νεωτέρου ἑπὶ || 3) οἱ νεώτεροι οἱ ἔχοντες ἀπρωτεύομενον ἑπὶ κλίαν: Θουκ.5,50 ἔσθν ὄντος τῶν νεωτέρων φυλακῆν εἶχον, αὐτ.64 τὸ πρσδοξοῦσθαι τὸ καὶ τὸ νεώτερον ἂν || 4) μτ. γενικ. οἱ νεώτεροι τῶν πεπραγμένων οἱ νεώτατοι.

of παρά πολύ νέοι, ώστε να μη ένδυθούνται τὰ συμ-
 δάνατα : Δημ.242 ἀναγκαίον ἢν πρὸς τοὺς νεωτέ-
 ρως τῶν πεπραγμένων ἀπολύσασθαι· || οἱ
 νεώτεροι ἢ νέα σχολή, ἐπὶ ποιητῶν : Κικ.Ἀττ.7,2,1·
 || κ. ἐπὶ τὴν μετὰ τὸν Ὀμηρον ποιητῶν : Σχολ.
 Ἰλ.Π.574, αὐτ.Ω.257· 4) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ.
 ἔνικ. κ. πληθ. ὡς οὐα. αἱ νεώτεροι πολιτικά καὶ
 κοινωνικὰ εἰδήσεις : ἔχομε τήσεται νεωτέρων - οὐ-
 δὲν νεωτέρων ἀπὸ τοῦ δυτικῶν μέτρωον, φρ. τὴ
 νεωτέρων κ. ὑπερβ. : Ἰλ.Η.153 γενεὴ δὲ νεώτατος
 ἔσων ἀπάντων· || ἡ νεωτάτη δημοκρατία,
 ἀντιβ. ἡ πατρία δημοκρατία : Ἀριστ.Πολιτ.
 1305a,29 μεταβάλλουσι δὲ καὶ ἐκ τῆς πατρίας
 δημοκρατίας εἰς τὴν νεωτάτην· 6) ἐπὶ γεγο-
 νῶτων, ὁ πλέον νέος, ὁ περισσώτερον πρόσφα-
 τος, πρόσφατώτερος : Πινδ.Π.4,155 νεωτέρων . .
 κακῶν· || συχ. μετὰ τοῦ τι : Ἡρ.8,21 ἦν τι κα-
 ταλαμβάνη νεωτέρων τὸν πεζῶν· Ἀριστ.Ἐκκλ.338
 δέδοικα μὴ τι δρᾶ νεωτέρων, πρβλ.Πινδ.ἀπ.107,6,
 Ὁδ.ορ.24,40·||πρόσφατος καταγωγῆς:Φιλ.δ.Μουσ.
 108Κ Δημόκριτος μουσικὴν φησι νεωτέραν εἶναι·
 || μφ. βραδυτέρως, χειρότερος : Σοφ.Φιλ.560
 νεωτέρων βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις· || φρ.
 νεωτέρων πρῆσσω ὕψισταται (ἤριαν, βλάβην,
 δυστυχίαν : Ἡρ.5,106 νεωτέρων πρῆσσαισι περὶ
 πρήματα τὰ σά· || ὁμ. σμ. ἐν φρ. νεώτε-
 ρων ποιεῖν μτ. ἐμπροθ. διορ. : Ἡρ.8,142 νεώ-
 τερων ποιεῖν κατὰ τὴν Ἑλλάδα, αὐτ.5,93 μὴ
 ποιεῖν μηδὲν νεωτέρων περὶ πόλιν Ἑλλάδα,
 αὐτ.1,210 νεώτερα βουλευεῖν περὶ σέο, Ὁσκ. νε-
 ωτέρων ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν, αὐτ.1,132 νεώ-
 τερόν τι ποιεῖν ἐς αὐτόν· 7) συχ. ἐπὶ ἀν-
 ταρσίας ἢ ἐπανάστασις : Ἡρ.5,35 νεωτέρων
 τι ποιεῖσθαι τῆς Μιλήτων, αὐτ.19 νεωτέρων πρή-
 ματα πρήξειν, Ξεν.Ἑλλ.5,29 νεωτέρων τινές ἐπι-
 θυμοῦντες πραγμάτων· πρβλ. νεωτεροποιῶ.
νεωτέρως ἐπίρρ. εἰς νεώτερον χρόνον : Πλάτ.
 Νόμ.907C προθυμία μὲν διὰ ταῦτα νεωτέρως
 εἰσέπει ἤντι γέγονεν· ὑπερβ. νεώτατα ὄλωσ
 πρόσφατος : Ὁσκ.1,7 τῶν δὲ πόλεων ὅσαι μὲν
 νεώτατα ἐκίσθησαν.
νεωτερικῶς [τὰ] τὰ ἀφορῶντα τὴν κατασκευὴν,
 τὸ χτίσιμον ναοῦ, ὡς τίτλος βιβλίου : Σουῖδ. ἐν λ.
 Ὁρφεῖ (κῶδ. νεο-1).
νεωφύλακῶ-ἔω φυλάττω τὰς ναῦς· Ἦσα. κ.
 Φώτ. πρὸς ἔρμηνειαν τοῦ νεωρῶ βλ.
νεωφύλαξ-ἄκος [τὸ] γλωσσ. ἀπτ. ἀντί νασφύλαξ.
νεωχέρως Ἦσα. γῆ νεωστὶ εἰργασμένη· πρβλ.
 χερμάτω.
νη- ἀρνητικὸν πρόθημα ἐν χρ. εἰς ποιητικὰ λέ-
 ξεις ἐν συγχανεῦσι μετὰ βραχέος α, ε ἢ ο ὡς
 νηλεῆς, νηρίθμος, νηκεστος, νηνεμος, νηπελῶ,
 νησιος, νηδός, νηδυνος· ἢ πρὸ συμφώνων, ὡς
 νηκερδής, νηκερως, νηπαθής, νηπενηθής, νηπινοσ.
νη κ. πᾶν. μόριον ἰσχυρῶς δεδασίως μτ. αἰτ.
 τῆς θεότητος εἰς ἢν ὀνομάτι, ἀπαντῶν ἀπαξ η.
 τραγ., ναί, μά : Σοφ.ἀν.957 ἡ τὸς ἐν Ἀργεὶ καὶ
 κατὰ Σπαρτῆν θεοῦς συχ. η. κ.ωμ. κ. πεζ., ἴδ. ἐν
 τῷ φρ. νῆ Δία : Ἀριστ.Ἰνν.319 νῆ Δία κάμῃ
 τοῦτ' ἔδρασε ταυτόν, αὐτ.Θεσμ.240· || κ. μετὰ
 τοῦ ὄρθρου : Ἀριστ.Πλ.319 νῆ τὸν Δία· πρβλ.ΚΔ
 Κορνη.1,15,31 νῆ τὴν ὕμετραν καὶσῆν· || μετὰ
 ὠν. ὄν. ἀ.θεοτήτων, συνήθ. ἐνάρθρων : Φερικρ.24
 νῆ τὴν ἡμέτραν, Ἀριστ.Εἰρ.218 νῆ τὴν Ἀθηνῶν,
 αὐτ.Ἐκκλ.160 νῆ τὸν Ἀπόλλω, αὐτ.Λυσ.51 νῆ τὴν
 θεῶν ἰτὴν ἡμέτραν καὶ Κόρην, Πλούτ.Ἠ8,234φ
 νῆ τὴ σὴν ἰεπὶ τῶν Δισκοῦρων, ἐν χρ. ὄνο Σπαρ-
 τιάτου, Πάν. νῆ τούτων τὸν Ἠρακλῆ· 2) φρ.
 νῆ [τὸν] Δία συχ. ἐν χρ. ἐν ἀπαντήσι εἰς ἐρω-
 τήσεις : Ξεν.ΚΠ.1,3,6 νῆ Δία, φάναι, ὡ ναί, ἐγώγε·
 Σοφ. Πλάτ.Πρωτ.312Α νῆ τὸν Δία· || ρητ. εἰς
 ὑποθεμένην ὑπὸ ἀνταγωνιστῶν ἀπάντησιν ἐπομέ-

νου τοῦ γάρ : Δημ.93 νῆ Δία, κακοδοιμονῶσι
 γάρ ἀνθρώποι καὶ ὑπερβάλλουσιν ἀνοσίγ· || ὁμ.
 πρὸς εἰσπαγὴν ἀντιρροήσεων ἢ ἰσχυρισμῶν ὅτι-
 νες ὑποτίθεται διὰ προέρχοντι ἐξ ἀνταγωνιστῶν,
 ἐπομένου τοῦ γάρ : αὐτ.432 νῆ Δί, ὁ νεὸς γάρ
 ἤντι δ' ἔκεινον ἔσονται τὸν ἀγῶνα Βελτίου·
 || ὁμ. ἐπιμένου τοῦ ἀλλὰ : αὐτ.266 νῆ Δί, ἀλλ'
 ἀδίκως ἤρξα, αὐτ.428· || ὁμ. προηγούμενου
 τοῦ ἀλλὰ : Ξεν.Ἑλλ.7,3,10 ἀλλὰ νῆ Δία, εἴποι ἄν
 τις, ἐκὼν ἤθε, αὐτ.Ἀνου.1,29, Δημ.739· 3) ὡς
 ἐπιπαικὸν εἰς κληρικωτέρους λόγους : Πλάτ.Ἀπολ.
 35D ἀλλως τὴ μένοις νῆ Δία πάντως καί . . .
 πρβλ. Ξεν.Ἑλλ.1,7,21· 4) ἐπὶ ὄρκων : Ἀριστ.φ.
 Ὀρν.661 ὡ τοῦτο μένοις νῆ Δί· αὐταῖσι πισθῶ,
 αὐτ.Βάτρ.164· 5) ἐνίοτε κ. ἐρων. : Δημ.259 μνη-
 σιακεῖν νῆ Δία πρὸς τοὺς βουλευμένους ἀνέξ-
 σθαι καὶ προσφάσει ζητεῖν.
νη νεώτ. μουσ. ὁ ἐβδόμος φθόγγος τῆς κλίμα-
 κος ἐν τῇ βυζαντινῇ μουσικῇ.
νη συνηρ. ἀντὶ νεά, βλ. νέος.
νηα-νῆα ναὺς βλ.
νηαδᾶ ἐπίρρ. εἰς τὸ πλοῖον : Ὁδ.Ν.19 νηαδ'
 ἐπεσσεύοντο, Ἀπολλ.Ρ.4,1768 μετὰ νηαδᾶ.
νηάριον [τὸ] μιν. μικρὸν πλοῖον, πλοῖον ἄριον :
 Στουδ.Θεοδ.199Β ὑπερβάλλον τὸ πλοῖον τῆς οἰᾶς
 τελειότητος πρὸς τὸ ἦν νηάριον.
νηεῖς-ἄδος [ἡ] μτγ. ἐπιάντιον τι ζῶον, αὐτὰ ἀπο-
 λευθιωμένα ὅσα εὐρίσκοντο ἐν Σάμῳ : Εὐφορ.
 π.ΑΔ.Ε1.17,28· κ. κτ. πληθ. ἐν πορομ. : οὐτ. μείζον
 βοᾶ τῶν νηάδων.
νηεστος νεάτος βλ.
νηγάτος-η-ον ἐπ. ἐπιθ. ἀμφ. σημασιος καὶ πα-
 ραγωγῆς, πῖθ. ὁ νεωστὶ κατασκευασθείς : Ἰλ.Β.43
 χιτῶνα καλῶν, νηγάτου, αὐτ.Ξ.185 κρηδέμω . .
 καλῶ, νηγάτες, ὕμν.Ἀπόλλ.122 νηγάτους φάρος,
 Ἀπολλ.Ρ.1,775 νηγάταις καλούθα.
νηγέρτος-ον [νη, ἐγέρτω] ὁ μὴ ἐγερθείς, μὴ δυ-
 νάμενος νᾶ ἐγερθῆ, ἐπὶ ὄνου, βαθῆς, βαρούς : Ὁδ.
 Ν.80 καὶ τῷ νηδύμος ὄνου ἐπὶ βαφφαρίσιν ἐπι-
 πτεν, νηγέρτος ἤδιστος, θανάτῳ δίχιστος εὐκόως,
 ὕμν.Ἀφρ.177· || ἐπὶ θανάτου : Μόσχ.3,104 ἐ-
 δομε ἐὶ μάλα μακρὸν ἀτέμονα νηγέρτον ὀ-
 πνον· ὁμ. κ. η. μτγ. πεζ. : Ἀρετ.Χρον.Πα8,2,13·
 || τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. νηγέρτον ἀνευ ἀφηνειώσεως,
 ἀζόνηται : Ὁδ.Ν.74 ἴνα νηγέρτον εὐδοί, Ἀδαί.
 ἐν ΑΠ.7,305 νηγέρτον ὄνησας ἰκοιμηθεῖς τὸν ἀ-
 ζύνητον, ἦται ὀπαθωνῶν.
νηδαια-ων [τὰ] σπλάγγνα, ἐντόσθια, ἐντερτα : Ἰλ.Ρ.
 524 ἐν δὲ οἱ ἔγχως νηδαισία μάλ' ὄξυ κρασι-
 νόμονον νῆ-ω γυία, Ἀπολλ.Ρ.2,113, Νικπ.Ἄλεξ.381.
νηδύμος-η-ον νηδύμος βλ.
νηδύμος-η-ον νηδύμος βλ.
νηδύμος-ον κ. νεώτ. ἡδύμος βλ. [τ. προερχό-
 μενος ἐκ τοῦ ἡδύμος κατὰ ἐφαρμόμενον χωρισμῶν
 ἐν τῷ ὄρθρῳ κερμένω· π. Ὁμ.πάντοτε ὡς ἐπιθ. τοῦ
 ὄνου· ὁμ. κ. νεώτ.]· || νεώτ. κ. ἀπολ. οἰοεὶ ὡς
 οὐα. : κοιμάται τὸν νηδύμον· || η. μτγ. ποιη-
 ταίς, γεν. γλυκὺς, ἡδὺς, θελκτικός : ὕμν.Πάν.16
 Δο-
 νάκων Μόσαν νηδύμον, ΑΠ.4,217 νηδύμος Ὁρ-
 φεύς, Νόνν.Δ.48,602 νηδύμον ὄδωρ, αὐτ.12,176.
νηδυπόρος-ον μον. ὁ μὲν τὴν κοιλίαν πορευό-
 μενος, βαδίζων : Εὐδοκ.κ.Βασίλ.11β1.Μεδ.1,233,14
 εἰσέτι νηδυπόρος δ' ἐπ' ὠν μάθου ὄρηια θηρῶς
 νηδυπόροιο δράκοντος.
νηδυπόρος-ον Ἦσα. ἐνανυπόθητος.
νηδύς-υός [ἡ] αἰτ. νηδύα ἡ νηδύς [Κόντν.1,616],
 δοτ. πληθ. νηδύσι [Νικ.Θηρ.467], ἐν χρ. ὡς τὸ
 κοιλία, ἐπὶ παντός μεγάλου κοιλώματος ἐν τῷ σώ-
 ματι τοῦ ἀνθρώπου : Ἰνπ.Τέμ.10· || δδ.ὸ στόμαχος·
 Ὁδ.1,296 ἐπεὶ Κικλήφω μεγάλῃν ἐμπλήσσω νηδύς,
 Σοφ.Ο.Κ.1263 τὴν τῆς τάλαινης νηδύος θρηπτήριον·
 2) γαστήρ, κοιλία : Ἰλ.Ν.290 ἡ στέρνων ἡ νη-

δύος αντίσπεσι, Ἦρ 247 τοῦ κτήκεος τῆ πιμελῆ τῆ περὶ τὴν νηδὸν γινομένην. 3) τὰ ἀπλόγχα, ἐντίσθα: Αἰσχ.Χο.757 νέα δὲ νηδὸς αὐτάρκης τέκνων, Ἦρ.287 ἐξελόντες τὴν νηδὸν || ὡς ἔδρα τῆς δίφης: Εὐρ.Κύκλ.574 τέγξας ἀπόρου νηδὸν, αὐτ.Ἰκ.207 ἔδρα τὴν νηδὸν. 4) ἡ μήτρα: Ἰλ.Ο.496 ἐκ νηδὸς ἴσαν, Ἤσιόδ.Ο.460, Αἰσχ.Εὐμ.465 οὐδ' ἐν σκάτοισι νηδὸς τεθραμμένη, Μηναι.1.3 Θεοτ. ὁ ἐκ τῆς σῆς νηδὸς ὕπερουσιως, Παρθένε, σαρκοτόμος. 5) εἶδ. ἐπὶ τοῦ Διόσ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς: Ἤσιόδ.Ο.890 αἰμυλλοισι ἀλοισιν ἐπὶν ἔκατθετο τὸ νηδὸν, αὐτ.899. ὅμ. ἐπὶ τοῦ Διούσου: Εὐρ.Βάκχ.527 ἐμάν ἄρασενα τάνδε βῆθι νηδὸν. 5) κ. μῦθ.: Νικ.Ἀλεξ.272 νηδὸς νάρθηκος, Ὀρφ.Λιθ.276 νηδὸς λέθητος || ἐν ταῖς τρισυλλαβίαις πτώσεσιν: ὅμ. νηδὸς Ἰαίχ.Χο.757, Καλλ.Ἀρτ.1601, αἰτ. νηδὸν (Εὐρ.Ἀνδρ.356, αὐτ.Κύκλ.574).

νήεις Ἦσ. ἐν Κανθαροκίαι γενόμενος μῦθ, ἐν αἰουρῶν πνεε λέγουσιν.

νηόμασι μῦν. ἔρχομαι, φθάω, νέομαι βλλ.: Ὀπν.Ἀλ.2,216 ἀτόματος νηίσεται ἄκρις ἐλάωδῃ.

νηός (αἰ) ἰων. πληθ. ὄνομαστ. τοῦ νέου βλλ.

νηόσαι ἐπ. πληθ. ἄοτ. τοῦ ναός βλλ.

νηέω, ὄωρ. νάεω, ἐπ. ἐκτετακ. τ. τοῦ νέω βλλ.3), παρατ. νήεον, μέσ. μέλλ. ἐν παθ. σημ. νηίσεται (Ὀπν.Ἀλ.2,216), γ' πληθ. ἀορ. α' νήεσαν, ὄωρ. νηίσαι κ. μῦθ. νηήσας, παρατ. μέσ. ἄορ. νηησάσθω κ. ὄωρ. νηησασθαι, ἐπιωρεμῶ, στοιβάζω, σωριάζω: Ὀδ.Τ.64 ἐπ' αὐτῶν νηήσαν ζύλα πολλά. || ἐπὶ ζύλων κερκίης πυράς: Ἰλ.Ψ.139 μενοεικία νήεον ἄλιν, Ὀδ.Ο.322 πῦρ τ' εὐ νηίσαι. || γεν. συσσωρεύω: Ἰλ.Ο.276 ἐπ' ἀπήνης νήεον. . . ἀπερείσι' ἀποινα (ἐπιωρεμῶν ἀπειρα λῦτρα), Ἀπολλ.Ρ.1,403 νήεον αὐτῶθι βωμῶν ἰσὺν γειροσιν. ὅμ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Βαχχ.3,33 πυρᾶν νηίσαι. 2) ἐπιωρεμῶς ὡς φορτῶν, φορτώω, γειώω, πληρῶ: Ἰλ.358 νηήσας εὐ νήας. ὅμ. κ. ἐν τῷ μέσ.: Ἰλ.137 νῆα ἄει χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω ἰθαφάκις πληρωσάτω χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ τὴν ναοῖν, αὐτ.279. (Ἔνιτος ἐφοραρῶν ὄντι νηέω).

νηήσας-εως (ἠ) σχόλ. πληρωσις, ἐπιωρεμῶσις, σύνθεσις: Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,403 νήεον, ὠκεοδρόμου ἀπὸ τῆς τῶν λίθων συνθέσεως, ἡ ἐστὶ νηήσας.

νηέσασκε ἰων. κ. ποι. ἀντὶ ἐνηθε τοῦ νήω βλλ.

νηείς-ιδος (ἠ) σχόλ. ἡ νηήουσα, ἡ γέστρα: Σχόλ. Ἰκ.Ζ.491.

νηήουσα (ἠ) πόπ. πιθανὸς ὄνομα φυτοῦ.

νηέω κ. νεώτ., ἰων. παρατ. β' ἐν. πρόσ. νηέσασκε (ΑΠ.14,134), μεταβάλλω κ. νῆα, εἰς κλωστήν, κλώθω, γνέω: Κρατίν.96. Πλάτ.Πολιτ.289C περὶ τὸ νῆπει τε καὶ ἐρῆπει, ΠΔ'ΕΞ.35,25 ταῖς χερσὶν νῆπειν, ΚδΜατθ.6,28 οὐ κομίζεις οὐδὲ νῆπει, Κορυθ.Φιδ.Θε.13, Γαλ.Χρ.Μορ.1,3 (λέγεται ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸ: Πολυδ.7,32), Παναθ.Χρ.Μῆλ.65 νηήουσα μὲ τὴν ἠλακάνην τῆς.

νηήας-ιδος (ἠ) ἰων. ἀντὶ Ναίης βλλ.

νηός-ον ἰναοῖς κ. νηίος-ων, ὄωρ. νάιος-α-ων ἴω ἀειποτε π. τραγ., πρόθ. δάιος, γάιος ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς πλοῖον, ὁ τοῦ πλοῖου: Ἰλ.Γ.62 νῆιον (ὄωρ) ἰσθόλ. ἐξυλὸν παρά κατασκευῆν νῆων ἐπηθόων, Ὀδ.1384, Ἤσιόδ.Ἐργ.208 νῆια ζύλα, Ἀπολλ.Ρ.ᾠ.9 νῆια δούρα, Αἰσχ.Ἰκ.719 ἄνδρες νῆιον, αὐτ.Πέρσ.279 νηίσιαι ἐμβολαίς, Σοφ.Α.356 νέος νηας ἀρωγὸν τέχνης ἰσθλ. ναοῖται, Εὐρ.Μῆδ.1122 νηας ἀνήγην, αὐτ.Π.410 νάιον ὄχημα ἰσθλ. πλοῖον. || μ. νῆια κῶπαι: Νικ.Ἐορ.814.

νηείς-ιδος (ἠ) || ἰων. ἰδων, εἰδοσῆσι, αἰτ. νῆϊσά ὀκία κ. νῆιν (Καλλ.Ατ.1,133, Ἀπολλ.Ρ.3,1301, ἄ-δαχίς ὀμοθῆς, ἀπειρος, μὴ εἰδοσῆς: Ὀδ.Θ.179 οὐ νῆας ἀέθλων. ὅμ. κ. ἀπολ.: Ἰλ.Η.198 οὐδ' ἐμὲ νῆι-

δᾶ γ' οὐτως ἔλλομαι, Βαχχ.5,174 νῆας ἔτι χρυσίας Κύπριδος, Καλλ.Ατ.1,133 ναυτιλῆς. . . νῆιν ἔχεις βίον, Κοίντ.5,506 νῆας πατρός (ἀνάτωρ, ὄωρ. φανός πατρός: κ. συγκρ. νηίστατος: Ἦσ. 2) ἠλ, τσι Ἦσ. Δειλός. Ζουδῖ, ἀσθενής, ἀδύνατος.

νηείς-ιδος (ἠ) (2) μῦν. νῆας βλλ.: Ἦσ.αὐτ.Πολ.30.

Νηίς-ιδος (ἠ) ἰων. ἀντὶ Νῆας βλλ.

νηίστος-η-ον κτ. τὸ φαινόμενον ὡς ὕπερθ. τοῦ νέος, νῆατος βλλ. μέτατος Ι|| Ἦσ. ἐνήστα: ἔσχατα, κατότατα. 88. πῆ. πύλαι Νῆσταί ἐν Ὀλίθαις: Αἰσχ.Ἐπιτ.460 πύλαις Νῆσταίσι ἰδ.γρ. νηί-τσοι-παι-ταῖσι, Εὐρ.Φων.1104 Νῆστῆαι πύλαις ἰκῶδ'. πῆ. Νῆστῆαι, -π- ἀντὶ -στ-).

νηίτης ὄδ. ἐς πλοῖον ἀνήκων ἡ ὁ ἐκ πλοίων συγκείμενος ἡ ὁ ἐπὶ πλοίων συνεστῶς: Ὀουκ.2,24 ἠν μὴ ἰο πολέμοι νῆται στρατῶ ἐπιπέλατοι τῆ πόλει, Ἀπολλ.Ρ.4,239 νηίτης στόλος.

νηκερδής-ους-εἰς ἰων. κῆρδος ὁ ἀνε κέρδους, χωρὶς ὄφελος, ἀσύμφορος: Ἰλ.Ρ.469 νηκερδέα βουλήν, Ὀδ.Ξ.509 ἔπος νηκερδῆς ἔειπες.

νηκερω-ων ἰων. κῆρασι ἐπ.ὄνομαστ.πληθ. νῆκεροι ὁ ἀνε κεράτων, ὁ μὴ ἔχων κέρατα: Ἤσιόδ.Ἐργ.529 καὶ τότε δὴ κεραι καὶ νῆκεροι ὄληκοιται.

νηέστος-ον ἰων. ἀκίωμαἰ ἀνίκατος τοῦ οὐδ. ὡς ἐπιρρ. ἀνήκατος ἀνιάτος: Ἤσιόδ.Ἐργ.283 δς δὲ κε. . . νῆέστον ἀσθθ.

νηκηδής-ους-εἰς ἰων. κῆδος ἄφροντις, ἀμέριμος: Ἀνάκρ.π.Πλάτ. Σομπ.197C οὐτός ἰσθλ. ὁ ἔρωδι ἔστιν ὁ ποιῶν εἰρήνην μὲν ἐν ἀνθρώποις, πελάγῃ δὲ γαλήνῃν. . . κολητ' ὅ' ἔθνον νηκηδῆ.

νηκούστος-ον ἰων. ἀκούστος κωφός, μὴ ἀκούων: Ἐπ.137,3. 2) ἀνήκουστος, ἀγνώστος: Ἀρατ.173 οὐδέ τίς αὐτῶς νῆκούστος ὀυδᾶς.

νηκούστος-ος ἰων. ἀκούσι, δὲν ἀκούω, δὲν προσέχω, ἀνηκούστω, εἶμαι ἀπειθής. μτ. γενικ.: Ἰλ.Υ.14 οὐδ' ἐνοσίχθων νηκούστος θεάς.

νηκτῆρ-ῆρος (ἠ) μῦν. νῆκτις βλλ.

νηκτις (ἠ) ἠρῆκῃ μῦν. ὁ νηγόμενος ὁ κολυμβῶν, ὁ κολυμβητής: Πολυδ.1,97, πῆ. εἰς Φιλοστέφ. 1.σ.17 ἔχθρον ἀεὶ νηκτις.

νηκτικός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ νῆγται, ἱκανός, ἐπιδέξιος εἰς τὸ κολυμβᾶν ἡ ὁ εἰς αὐτὸ πρόσιμος: Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.9,171, ὅμ. αὐτ. νηκτικὴ τέχνη, Βασ.1,63B πᾶν νηκτικὸν κᾶν ἐπιφανεῖο γῶρ ὕδατος ἐπινηχταί. || νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναπερόμενος εἰς τὸ νῆεσθαι: νηκτικὸς ὄμῆν - κύστις - πτηνῶν. || νεώτ. ζωολ. τοῦ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐν τῷ πληθ. νηκτικᾶ ἀθροισμα πτηνῶν δυνάμενων νὰ ἐπιπλεύουν καὶ νὰ βυθίζωνται ἐν τῷ ὕδατι, ἂ. στεγανοπόδα.

νηκτογαλή (ἠ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν ἐντομοφάγων μυγαλιδῶν.

νηκτόμος-υος (ἠ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τρωκτικῶν τῆς οἰκοῦ τῶν μωμειδῶν.

νηκτός-ῆ-όν κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ νηγόμενος, ὁ κολυμβῶν ἐν τῷ ὕδατι, ἀντιθ. χερσαίος: Ἀριστ.Κόσ.398b,31, πρθ. Πλαῦτ.Μθ.636B, Βέττ.8,64.344,15 νηκτὸν πλῆθος ἰχθύων, ΑΠ.6,4, Πρόδρ.Ρο.8,90 νηκτὸν πτερωτῶν, θηριῶν, κτηνῶν γενή. || ἐπὶ τῆς ἀσιότητος τοῦ Ἀχιλλῆως, τὴν ὁποῖαν ἡ θάλασσα ἐπιπέλευσαν ἐκόμισε παρά τὸν τύμβον τοῦ Αἴαντος: ΑΠ.9,115 παρά τύμβον Αἴαντος ἰσθιπῆαι νηκτὴν ὄρωπεν κτ. ἐπέκτ. ὁ ἐν τῷ ἄερι ἰπταόμενος: Φιλ.1,14, Γαλ.1,811,207 τὸ πτηνὸν καὶ πεζὸν καὶ νηκτὸν. 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ νηκτὸν ἡ δύναμις ἡ φυσικὴ ἐπιτηδεότης τοῦ νῆεσθαι, κολυμβᾶν: Ἀνακρέοντ.24,5. 3) νεώτ. βιολ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. νηκτὸν μῖα τῶν τριῶν κατηγοριῶν εἰς ἃς ἔχου διακριθεῖ τὸ εἰς τὰς διαφορὰς θάλασσης ἀπαντῶμενα ὀργανικὰ ὄντα, περιλαμβανόμενα ὀργανισμοῦ δυνάμενων νὰ πλέωσι καὶ νὰ μετακινῶνται διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν δυνάμεως.

νηκτρίς-ιδος (ή) μτγ. θηλ. τοῦ νηκτρῆς εἶδ. ἐπὶ ἔλαιον· ἡ κοιλμβάς βλλ. Παυλ.δ.6.45 νηκτρίς ἐλάια· **νηκτωρ**-ορος (ή) μτγ. ὁ νηκτρῆς βλλ. : Μαν.4.397 ἐν ὁδοῖσι νηκτορας ἄνδρας.

νηλεγώς ἔπιρρ. - Ἡσ. «ἀνοικτίας»· **νηλεγής**-οὐς-ες ἄπροστις, ἀνηλεγής βλλ. : Ἄλκμ. 26 νηλεγές ἥτορ (ἰσφ. λ.λ.)

νηλεῖς-οὐς-ές νηλεῖς βλλ., πρβλ. ἀνηλεῖς· **Νηλεΐδης** (ή) πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Νηλέως : Ἰλ.ψ 652 ἐπεὶ ἰάντ' αἰών ἐπέκλυε Νηλεΐδα·

νηλαίτις-ιδος (ή) ἴνθ, ἀλείτις, ἀλαίτιναι βθλ. ἐπιθ. θήβω, ἀναίτια, ἀπειρακτος, ἀκακος, ἀδολαβής : Ὀδ.Π317 νυαίτικα... αἴ τέ σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰ νηλαίτιδες εἰσιαι, αὐτ.Τ498 ἴδ.γρ. νηλαίτες κ. νηλαίτες : Ὀ' Ἀριστάρχ. ἐξηγεῖ ἀμαρτωλοὶ, πολυαμαρτήτοί, θεωρῶν τὸ νη ὡς ἔπιτακόνι.

νηλεόθυμος-ον Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὁ ἔχων ἀνηλεῆ θυμὸν ἢ τοῖς φυγῆν, ὁ ἀσπλαγχνος : νηλεόθυμος μοτ-ρα, αὐτ. νηλεόθυμος Χάρων·

νηλοόποιος-ον ὁ ἀνευ ἐλέους, ἀνηλεῶς, ἀσπλαγχνος τιμωρῶν, ἐπιθ. τῶν Κηρῶν· Ἥσιόδ.Θ217 καὶ Μοίρας καὶ Κήρας ἔγεινον νηλοόποιους·

νηλευστος-ον ἴνθ, λεύσωσι μτγ. ὄσρατος : Ἐσθκρ.Σύρ. ἐν ΑΠ15,21,20 Καλλιόπη νηλευστώ·

νηλεῶς ἔπιρρ. ἐπ. νηλεῖως κατὰ τρόπον νη-λεῖ βλλ. : Αἰσχ.Πρ.240 ἀλλά νηλεῶς ὧδ' ἐρρή-θμισαι, Ἄπολλ.Ρ 2,626, Ἐπιγρ.

νηλήσιος (ή) ἐπιθ. ὁ τοῦ Νηλέως : Ἰλ.Β20 σῆς δ' ἄρ' ὑπὲρ κεραλῆς Νηληΐω υἱὲ ἔοικώς

νηλῆς-οὐς-ές ἴνθ, ἔλεος, ἐπ. οὐδ. νηλεές, ὄμ. ἐπ. κ. νηλεῖς-ές, ποι. ἐπιθ. ἴπ. περὶ γρ. ἐνίοτε ἀνη-λεῖς, ἀνηλεῖς, ἀσπλαγχνος : Ἰλ.Γ632 νηλῆς, αὐτ.Γ 292 νηλεῖ γαλκῶ ἰάνηλεεῖ σιδήρω, φασιγῶ, Ἐπειῶ, αὐτ.Τ229 νηλεῶς θυμὸν ἔχοντας (ἀνη-λεῖ, σκληρὸν θυμὸν ἔχοντας), Ὀδ.Μ372 νηλεῖ ὄνως ἰσπηνεῖ ὄνως, καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκτεθειμένος εἰς πολλοὺς κινδύνους, αὐτ.Ι7 νη-λεῶς ἡμᾶρ ἡν ἡμέρα τοῦ θανάτου, Πίνδ.Π1,95 νη-λεῶ νόον, Αἰσχ.Πρ.42 νηλῆς σὺ καὶ θράσους ἡλέως, Εὐρ.Κύκλ.369 νηλῆς... ὅστις ἱκτῆρας ἐκ-θῆς· 2) παθ. ὃν δὲν οἰκτερεῖ, δὲν λυπεῖται ἴπ. : Σοφ.Ἀντ.Ι197 ἔκειτο νηλεές... σώμα, αὐτ.ΟΤ 180 νηλεῶ δὲ γένεθλα... κείται ἀνοικτίας·

νηλεῖζος-ον Ἡσ. ἀνυπόδητος, γυμνόπους·

νηλοκαίλιδα ἐλάισι (ή) μτγ. ὡς σκαπτ. ἐπ-ώνυμον τῶν φιλοσόφων, γυμνόποδες, ξυπόλυτοι καὶ βλῆνοτες ἴμνονοι τὸ ἔλαιον ἢ τοῖς χρόματι ἐλαίῳ πρὸς καθαρισμόν, ἀπλοῖται ἴνθ. διορθ. νη-λοκαίλιε(ἰ)σι : ΑΠΠαράρτ.288.

νηλόπος-ον μτγ. νηλόπος βλλ. : Λυκόφρ.635 ἀχλαινὸν ἀμπερῆσουσα νηλόποι, Ἄπολλ.Ρ3,646 νηλόπος, ολέανος ἴνθ. λ. ἀντὶ νηλόπος ἐν Ἰω.Λυδ. Ρωμ.Ι42 : πρβλ. ἀνήλοπος·

νηλοπύκος-οδος (ή) ἀνυπόδητος, γυμνόπους : Σοφ.ΟΚ 349 ἀσιτος νηλόπους τ' ἄλωμένη πρβλ. Μόξ.Τύρ.30,6.

νηλίτης-οὐς-ές ὄ.γρ. ἀντὶ νηλεῖτις βλλ.

νηλός - Ἡσ. «ἐρίον» ἀμεινον ἡλγος·

νηλωπος-ον ἴνθ, λῶπος, λῆε. ὁ ἀνευ ἱματίου·

νημα-ατος (ή) κ. μσν., νεῶτ. κ. δημ. τὸ κλω-σθέν, τὸ γεσμένον, ἡ κλωστή, τὸ ράμμα, τὸ γένυς : Ὀδ.Δ134 τὸν ῥά οἱ ἀμείλιχος Φυλῶ παρέθηκε φέρουσα νημάτος ἀσκητότῳ βεβυμέν-ον, αὐτ.Β98, Πλάτ.Πολιτ.282Β τὸ μὲν ἀράκτω τε στραφὲν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον, - νῆμα μετῆξις - εἶδος - βῆμακος· ἢ νῆματα ση-ρικά μετῆξινα ράμματα : Γαλ.Ι0,942 ἢ νεῶτ. νῆμα τῆς στάθης ὁ μίτος ἐξ οὗ κρέματα μικρὸν βάρος ποιεῖ ἐρείσει τῆς κατακόρυφου, δ. ἀφῶδάη ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ ἰστού τῆς ἀράχνης : Ἥσιόδ.Ἐργ.777 τὸ γὰρ τοῦ νεῖ νῆματ' ἀρσιπο-τήτος ἀράχνης· 2) μτφ. ἐπὶ τῶν Μοιρῶν : Φα-

νοκ.2 Μοιρῶν νῆμ' ἄλλυτον, Ἐπιγρ. ἢ ὄθ. κ. ἀπολ. τὸ πεπωμένον : Λοκμ.Φιλοφ.25 οὐδὲν πε-πλῆρωται τὸ νῆμα αὐτοῦ· 3) ὄμ. μτφ. νεῶτ. ἐν διαφ. φρ. ἡ συνέγεια ἐνεργείας, ἡ ἀνευ διακο-πῆς σειρά : τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν - τῆς σκέψεως - τῶν συλλογισμῶν κττ., - σειρά τῶν ἰδεῶν - τῆς σκέψεως - τῶν συλλογισμῶν κττ. ἢ ἰεῶτ. φρ. ἐκόπη ἀποτόμος τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ ἀπέδω-σαν αἰφνης, ἀπροσδοκῆτως·

νηματίσις-ος (ή) νεῶτ. ἱατρ. πάθησις προκα-λουμένη ἐκ τῆς σιδοῦσεως εἰς τὸν ἀνθρώπῳνον ὀρ-γανισμόν τὸ λεπτοκόλληκος τοῦ κυκτερῶν·

νηματικός-ή-ον μτγ. ὁ ὑψωμένος, ὁ ὑφαντός·

εἶδ. νημ- ὄπλων ταῖνια πλεκτοῦ σχοινοῦ ἢ ὑφαν-τῆς ζώνης ὡς μέρος τοῦ ὄπλου· Ἄθην.Μηκ.34,7·

νηματίσιος-η-ον νεῶτ. ὁ νηματοειδής, ὁ ἐν εἶ-δει νήματος : ὁ νηματίνος ἱστός τῆς ἀράχνης ἢ ὁ νηματόδης, ὁ κευρωμένος ἢ ὁ χωρίζου-μενος εἰς νήματα : αἱ νηματῖαι ἴνες τοῦ λίου, - νηματῖνο κροσσός ἢ ὁ ἐκ νημάτων, ἦτοι λεπ-τῶν ἐστριμμένων κλωστῶν ὄν : νηματίνος θῶμιγγς - λινοδόσμος· ἢ κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ μεταλλικοῦ σύρ-ματος, ὁ ἐκ δέσμης λεπτῶν συνστραμμένων συμ-μάτων ἀποτελούμενος : νηματῖνον καλύδιον·

νηματίον (ή) νεῶτ. ὄπλοκορ. τοῦ νῆμα, λεπτο-τάτη κλωστή, κλωστήσις ἢ ἀνατομ. ἐν συνεφ. μτφ. διασφαικτοῦ ἐπιθ. νηματῖα τινὲς τῶν νημα-τοειδῶν προσεκβολῶν ἰσποληξέων ὀργάνων τινῶν τοῦ σώματος ἡ κυτταρωδῶν στοιχείων αὐτοῦ : γὰρ ὀσφρητικὰ νηματῖα, - τὸ τελικόν τοῦ νηπι-αίου μυελοῦ νηματῖον, - ἀμνιακά νηματῖα (αἱ νη-ματοειδῆς ἐνώσιες μεταξὺ ἀμνίου καὶ ἐμβρύου), - τὸ σπερματικόν νηματῖον·

νηματοειδής-οὐς-ές ὁ ὁμοιάζων πρὸς νῆμα :

νηματοειδῆς βλαστοί - βλῆναι·

νηματοῦμα (ή) νεῶτ. ζῶολ. οἰκογ. σκαλῆκων νηματοειδῶν, ἄ νηματίσιος·

νηματομέτρον (ή) νεῶτ. ὄργανον δι' οὗ με-τροῦμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν νημάτων ὑφασμάτων, ἄ. κλωστόμετρον·

νηματοποιήσις (ή) νεῶτ. μικροβιολ. τάξις μι-κροργανισμῶν ἐκ νηματοειδῶν κυττάρων·

νηματοποιός-εως (ή) νεῶτ. ἡ ἐξ ἐρίου ἢ βῆμ-θακος ἡ λῖνου κατασκευὴ νήματος, κλώσις·

νηματοποιητικός-ή-ον νεῶτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νηματοποίησιν : νηματοποιητικὴ τέχνη·

νήματος (ή) νεῶτ. ζῶολ. γένος τενθροδονιδῶν ἐντόμων ὀρενοπιτέρων·

νηματόσταυρος (ή) νεῶτ. εἶδ. σταυρὸς ἐκ νημάτων ἐν τῷ ἐστικῶ ἀπιδέξῳ τῆς Διότρας πρὸς προδιόρισμὸν τοῦ ὀπτικοῦ ὄθρονος·

νηματοργεῖον (ή) νεῶτ. ἐργοστάσιον κατα-σκευῆς νήματος, κλωστήριον βλλ.

νηματοργία (ή) ἡ καταργασία τῶν κλωστικῶν πρώτων ὀδῶν πρὸς κατασκευὴν νήματος 2) πε-ριληπτ. τὸ σύνολον τῆς διὰ κλωστικῶν μηχανῶν κατασκευῆς νημάτων ἐν τῇ χώρα ἢ κράτει ἡ παγκοσμίως : ἡ νηματοργία ἐν Θεσσαλονίκῃ - ἐν Εὐρώπῃ πῶλεον ἀματωδῶς - ἐτελεσπολήθη·

νηματοργός (ή) νεῶτ. τεχνίτης ἀσχολούμενος ἡ ἐμπειροσ εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ ἐπεξεργασίαν νημάτων 2) ἰδιοκτήτης νηματοργείου·

νηματοδῆς-οὐς-ες κ. νεῶτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ νημάτων, ὁ χωρίζομενος εἰς νήματα : Πλάτ. Ἰδ.434Α, - νηματοδῆεις ἱστοί φυσῶν 2) ὁ ὁμοι-άζων πρὸς νῆμα : νηματοδῆες νεύρον· ἢ νεῶτ. ζῶολ. εἶδ. τὸ ἀρσ. κτ. πλθ. ὡς οὐσ. νηματο-δῆεις τάξις σκαλῆκων νηματοβλήμων·

νημάτωμα (ή) νεῶτ. εἶδος. ἡ διὰ νήματος περι-βλήθῃ ναοῦ ἢ ἄλλου κτηρίου ἢ χώρου πρὸς προ-φύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ πῆσης κακῆς ἐπηρεΐας ἢ δαιμονικῆς προσβολῆς, ἄ. περιορισμῶς·

νημάχιλος (ὁ) νεώτ. ζφολ. γένος ἰχθύων φυσαστάμων τῆς οἰκῆς τῶν κυπρινιδῶν ἢ νημάχιλος ὁ μυστακίος δημ. στρουσίει, μπριάντα.

νημερταία (ἡ) δωρ. νημερταία ἀλήθεια, βεβαιότης, ἐπιλήθευσις : Σοφ.Τρ.173 καὶ τῶνδε νημερταία συμβαίνει.

νημερτής-ές (ἡ) δωρ. νημερτής, δωρ. νημερτής ἰέν ἢ π. τραχίσις ὁ μὴ ἀμυρτάνων εἰς τοὺς λόγους του, ὁ ἀλήθης, ἀφευδής, ποὺ τὸ λέγει σιωπῶν : Ὁδ.Δ 349 ἀλλὰ τὸ μὲν μοι ἔπιπε γέρον ἀλιος νημερτής, Ἡοιδ.Θ 235 νημερτής τε καὶ ἥσιος ἢ ἐπὶ λόγων κ. γεν. ἐπὶ πραγμ., ὁ κατ' ἀλήθειαν, ὁ πράγματι, ὁ σωστός : Ἰλ.Ζ 376 εἰ δ', ἀγε μοι, θυμαί, νημερτέα μυθήσασθε, αὐτ.Γ 204, Ὁδ.Γ 19 λίσασθαί δέ μιν αὐτός, ὅπως νημερτέα κίη, Αἰσχ.Πέρσ.246 πάντα νημερτὶ λόγον, Ἄπολλ.Ρ 4,810 ἢ νημερτὶς βουλή ἀπόφασις, ἥτις ἀρετικὸς, ἀλήθης θά ἐκπληρωθῆ : Ὁδ.Α 86 ἢ συχ. ἐπίρρ. : Ἰλ.Α 514 νημερτές μὲν δὴ μοι νημερτέα κατάνευσαν, Ὁδ.Χ 166 οὐ δέ μοι ἀφροσύνης ἐνίσπεος ὄμ. κ. κτ. πληθ. : αὐτ.Φ 205 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω 2] εἰδ. νεώτ. ζφολ. ὁ πληθ. νημερτεῖς ὡς οὐσ. οἰκῆς, σωλῆμων πλατεμίνων.

νημερτής-ές Ἔπιρρ. ἀπερίσκεπτος, ἀμυαλος. **νημερία** (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. -η ἢ ἑλλειψὶς ἀνέμου, ἡ κόπασις παντός ἀνέμου, ἡσχία, εὐδία, γαλήνη : Ἰλ.Ε 523 νεφέλησιν εὐκίετες, ὅς τε Κρονίων νημερτής ἄσπετος ἐν' ἀκροπόλεισιν, Ὁδ.Ε 392 Ἦρ. 7,218 ἄν μὲν δὴ νημερτὶ, αὐτ.7,188 ἄμα δὲ δρθρω ἐξ αἰθρίας τε καὶ νημερτὶς τῆς θαλάσσης ζεσάσθ, Πλάτ.Φαῖδ.77Β μὴ ἐν νημερτί, ἀλλ' ἐν μεγάλῳ τινὶ πνεύματι, Τιμ.64 ἐν νημερτί γαλήνης, ἢ ἐπεκράτει ἀπόλυτος νημερία εἰς τὸ πέλαιος 3] ὄμ. μτ. γενικ. : Ἐπίκλ.Πλάτ.Συμπ.197Κ πελάγαι δὲ γαλήνην, νημερτὶν ἀνέμων.

νηνεμοποιός-όν μαν. ὁ ποιῶν νημερία : Λάσκ. Ὁεδ.767 νηνεμοποιός θεός.

νηνεμος-ον (ἡ) ἀνεμος κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀνευ ἀνέμου, ὁ ψυχρος, ἥρεμος : Ἰλ.Θ 556 ὄτε τ' ἔπλετο τὸ νηνεμος αἰθέρ, Αἰσχ.Ἄγ.740 φρόνημα μὲν νηνεμού γαλόνας, Εὐρ.Ἐλ.1456 ὄταν... πέλαιος νηνεμος θ', Ἀριστφ.Θεσμ.43 ἔχεται δὲ πναός νηνεμος αἰθέρ, Ἰμεν.8 νηνεμους ἔσχεν αἰθέρ δρθρόμος 3] ὄμ. μτ. τοῦ εἶναι ἐν ἄπροσ. ἔκφρ. : Ἀριστλ.Μετ.373α.24 διὰ τὸ νηνεμώτερον εἶναι ἢ κ. τὸ ἄπρο. νηνεμος ὡς οὐσ. ὁ ἀνευ ἀνέμου τόπος τὸ ἀπάνεμον : Θεόφρ.Φ11,81 ἐν νηνεμοῖς (εἰς τὸν τοῦπος ἀπάνεμος) 2] ὄμ. μτ. ἥρεμος, ἡσυχος : Εὐρ.Ἐκ 533 νηνεμον δ' ἔσπρη δ' ἄλοον, Πλάτ.Ἡθ.589D νηνεμον ἔχειν τὴν ψυχάν.

νηνεμῶ-ἔω εἶμὶ νηνεμος, δὲν διαπερῶμαι ὑπὸ ἀνέμου : Στράβ.7,318 λέγεται δὲ καὶ τὰ κάματα σφοδρὰ γίνεσθαι... τῶν πειθῶν νηνεμούτων τότε ἰδ.γρ. ἀνηνεμούτων 1] ὄμ. τὸ παρ. καθίσταται νηνεμος ἢ νηνεμούμενον καθεστῶμενον ἐκ τῆς ταραχῆς, εὐδίου, ἡσυχον 2] μτφ. εἰδ. ἐπὶ τῶν ἐντέρων, ἡρεμῶ, ἡσυχάζω : Ἰν.Γυν.2,113 (ὄμφ.ἀνγλ.).

νηνεμῶ-ῶς ἢ νηνεμῶ-ἔω βλλ.

νηνέω ἀνεμῶς ἰμβ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ νηέω) : Ἰλ.Ψ 139 αἶφα δέ οἱ μονοεικέα νηνεον ὄλην ἰδ.γρ. νηέον.

νηνία (ἡ) δημοδία ἔπασις, ἐγκώμιον ἀνδρῶν συνοδευόμενον ἐνίοτε καὶ ὑπ' αὐλοῦ, δδ. κ. θρησκ. ἢ λ. ἀπαντῶ μ. ἐν τῷ λατ. τ. σενία, ἀλλὰ κ. κ.Κικ. εἶναι ἑλληνική : Κικ.Νόμ.2,24,62 πρβλ. κ. νηνιάτων.

νηνιάτων (τῶ) φρόνην μέλος δι' ἄλλῶν πρβλ. κ. νηνία : Ἰππῶν.129, Πολυδ.4,79 τὸ δὲ νηνιάτων ἔστι μὲν Φρόνην, Ἰππῶνας δ' αὐτοῦ μνημονεύει.

νηνίδα (ἡ) δημ. αἰ ἐφεκτίδες αἰ σχηματίζομεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν βρεφῶν.

νηνίς συνηρ. τ. τοῦ νεανίς βλλ. : Ἄνακρ.14,3.

νηνίται ἢ νη. «νεῖς».

νηνυρίζοντα ἢ νη. «βρηνούντα, λαλοῦντα», **νηξίπους**-οδός-ον ὁ ἔχων τοὺς πόδας καταλήλους ποδὸς νηξίν, ὁ διὰ τῶν ποδῶν νηξόμενος ἢ νη. ἐν λ. νέποδες.

νηξίς-εως (ἡ) (νήξω) κ. νεώτ. τὸ νήξεσθαι, κολύμβημα : Βατραχου.68, Ἀντυλλ.π. Ὁρειδ.6,27 κ.ηληθ. : Πλουτ.Ἡθ.1091C χάρει δέ καὶ νηξίσι παιδιῶν καὶ κολύμβοις, Σωφραν.1,56.

νηποάτης (ὁ) ποι. τ. τοῦ ναυδάτης βλλ. : Λεων. ἐν ΑΠ 7,668.

νηπογῶμων (ὁ) νεώτ. ὁ πίναξ πληροφοριῶν περὶ τοῦ ἐκποσίματος τῶν πλοίων, τῆς ἡλικίας, τῆς ἀσφαλιστικῆς ἀξίας αὐτῶν κλπ.

νηποδὴχη (ἡ) νεώτ. γεωδότης, δεξαμενὴ βλ.

νησοκῶρος-ον ποι. τ. τοῦ νεωκόρος βλλ. : Φίλιππ. Ἔεσα.ΑΠ 9,22.

νηολόγησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἔγγραφὴ πλοίου εἰς τὸ νηολόγιον ἠμένους τινός.

νηολόγιον (τὸ) νεώτ. ἐπίσημον βιβλίον, εἰς δὲ ἔγγραφοῖται τὸ εἰς ἕκαστον λιμένα ἀνήκοντα πλοία.

νηολογῶ-ῶ νεώτ. ἔγγράφω πλοῖον τι εἰς τὸ νηολόγιον βλλ.

νηπεδῆ (ἡ) μαν. ναυσιπέδη, ἀγκυρα : Γρηγ.Ναζ. 2,59 ταχειν νηπεδῆσι ταχύν πλοῶν.

νηποδῶλος ναοπόλος βλλ.

νηποπομπή (ἡ) νεώτ. ἀθροισμα πλοίων συνήθως ἐμπορικῶν ὁμοπλοοῦτων πρὸς τὸ αὐτὸ τόπος, συνήθ. ἐν συνοδείᾳ πολεμικῶν.

νηπορέω ποι. τ. τοῦ ἀγρ. ναυπορέω, ταξιδεύω, πλέω, πορεύομαι διὰ πλοίου : Λεων.ΑΠ 7,675,2 ἀτρωμος ἐκ τύμβου λύε πεισματα ναυηγοῦτο χημῶν ὀλλυμένων ἄλλος ἐνηπορέει.

νηός (ὁ) ἰων. ναός 2] ἰων. γενικ. τοῦ ναῦς.

νησοσάος-ον ποι. νησοσάος ὁ σώζων τὸ πλοῖον : Ἄπολλ.Ρ 1,570, αὐτ.2,927.

νηοῦχος ἢ νη. ἐφύλαξ πλοίου.

νησοφάρος-ον ὁ φθείρων τὴν ναῦν, ὁ καταστρέφων τὰ πλοία : Νόνν.Δ 39,122 νησοφάρα θύσσα.

νησοφόρος-ον ὁ φέρων τὴν ναῦν : Θεοαῖτ.ΑΠ 10,16,8 νησοφόρα νῶτα θαλάσσης.

νηοχος-ον ἐπίρρ. ὁ ἔχων, ὁ φυλάττων, δδ. ὁ κυβερνῶν τὸ πλοῖον πρβλ. νηοῦχος : Κριν.ΑΠ 7,636 νηοχα πηδάλια.

νηοφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπὶ ἐμπορικῶν πλοίων ἐνεργουμένη ἔρευνα ὑπὸ ἐμπολιέμων κρατῶν πρὸς παρεμποδίαν διενεργεῖας λαθρεμπορίας πολέμου.

νηοπαθής-οὺς-ές μτγν. νηνεπαθής βλλ. : Ὀπν.Κυν.2,417.

νηπαστατος-ον ἀπαστατος τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. : Λυκόφρ.972 νηπαστατον αἰάζουσα.

νηπεδανός-ἠ-όν μτγν. τ. τοῦ ἠπεδανός βλ. : Ὀπν.Κυν.3,409 ἀκλής τε κρατερῆς ὑπὸ νηπεδανοῖς μελέσειν.

νηπεκτίας ἢ νη. «ἀκτενίστιος».

νηπεκτίας-ον μαν. ἀκτενίστος πρβλ. νηπεκτίας : Ἄλεξ.Ἀδελφ.2,30 κῶσα νηπεκτίας ὄλων.

νηπελέω εἶμὶ ἀδύνατος, ἀδύνατος : Ἰνπ.π.Γαλ. 19,124, αὐτ.Γυν.2,113.

νηπενηθής-οὺς-ές κ. νεώτ. ὁ ἀποβάλλων τὸ πένθος, τὴν λύπην, ἀπενθής : Ὁδ.Δ 221 εἰς οἶνον β-ε λέ φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, νηπενηθής, Θεόφρ. Φ1 9,15,1 ἐν οἷς δὴ καὶ τὸ νηπενηθές ἐκεῖνο φησιν εἶναι καὶ ἀχολον, ὥστε ἄλθην ποιεῖν ἢ ὄμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : ΑΠ 9,525,14 2] ὁ ἀπηλλαγμένος θλίψεως, ἐλευθερὸς πένθους κ. ὡς ἐπίρρ. νηπενηθός : Πρωταγρ.Πλουτ.Ἡθ.118 νηπενηθές ἀνέτηλ' 3] νεώτ. βοταν. τὸ οὐδ. νηπενηθές ὡς οὐσ. γένος φυτῶν δικυτοληθῶνων.

νηπευθής-ές μτγν. κ. νηυπηθής (ἢ νη.) ὁ περὶ οὐ δὲν ὑπάρχων πληροφορία, δὲν ἔγινεν ἔρευνα, ἔξερευνησικὴ ἀνεξερευνητός, ἀγνωστός : Χρησμ. π.Μακροβ.1,18,20 ὄργια νηπευθής.

νηπιάας αη. πληθ. αντί νηπίας του άχρ. νηπίη, ού έπ. τ. νηπιή βλλ.

νηπιαγωγεί(ω) [τό] νεώτ. κ. δημ. παιδαγωγικών σχολείων νηπίων, ήτοι παιδιών της προσχολικής περιόδου.

νηπιαγωγός [ό,ή] νεώτ. παιδαγωγός ειδικός διά τήν διδασκαλίαν νηπίων έν τῷ νηπιαγωγείῳ.

νηπιάω κ. νεώτ. φέρομαι ως νήπιον, δθ. μωραίνουσι : 'Ιππ.Έπιστ.17 *έγώ ένα γελώ τόν άνθρώπον, άνοιγής μέν γένοιστα, . . πάσαν έν πιδολάσει νηπιόζοντα, - έστατόγνηρος νηπιόζων* 2) μιν. έξω τήν άπλότητα, τήν άδωλότητα νήπιου : ΚΔ Κορινθ.1,14,20 *μή παιδια γίνεσθε τας φρεσίν, άλλα τῷ κακή νηπιόζετε, Έφραίμ Σύρ.3,339C άμυνεσθε τούς . . νηπιόζοντας άδελφούς.*

νηπιακής-ή-ό(ν) νεώτ. κ. δημ. ό τού νήπιου, ό ιδιάζων εις νήπιον: νηπιακή ηλικία, νηπιακαί νόσοι.

νηπιασις-εις [ή] μιν. τού νηπιώδες, ή παιδαριωδία : 'Ανδρ.Κρ.10.

νηπιασμός πράττω ως νήπιον, παιδιαρίζω : 'Ιλ.Χ 502 *αυτάρ θθ' ύπνος έλοι, παυσαοτό τε νηπιασέωμαι* || Έπυρ. τού μέσ. νηπιασέομαι φέρομαι ως νήπιον.

νηπιασός-ον έπ. ύποκ. τού νήπιου βλλ., νήπιος, νηπιώδης : 'Ιλ.Β 338 *παισιν έοικότες άγοράσασθε νηπιόχοις*, αὐτ.Π 262, Απρ. Αδέσπ.36,13, Βίων άπ. 7,2' || όμ. έπί ζώων : 'Οπν.Κυ.1,444' || τού ούδ. πληθ. ως έπίορ. : 'Οπν.Αλ.5,403 *νηπιαχα φρονέω* || τού άρα. νηπιαχος ως ούα. τού νήπιου : 'Έπυρ., 'Οπν.Κυν.3,211.

νηπιόχω νηπιασέω βλλ. : 'Απολλ.Ρ 4,868 *χωσαμένη Αχιλλός άγαυού νηπιόζοντος, Μόσχ.4,22 έτι νηπιόζοντας νεοσσούς*, 'Οπν.Κυ.2,343.

νηπιασώδης-ου-ες γλωσσ. νηπιωδής.

νηπιή [ή] έπ. τ. τού άχρ. νηπίη, σίτ. πληθ. νηπιάας, νηπιότης, ή ηλικία τού νηπιού, τού βρεφούς : 'Ιλ.1 491 *οίνω άποδύζων έν νηπιή άλειγνή* || κτ. πληθ. ό παιδαριώδεις τρόποι, ά άνοησία : 'Οδ.Α 297 *ουδέ τί σε χρῆ νηπιόας όχείν* || ή δοτ. τού πληθ. ως έπίορ. κατά παιδικόν τρόπον : 'Ιλ.Ο 363 *δοτ' έπει σύν ποιήση άθύρματα νηπιόσιν*, 'Οδ.Ο 469 *τοισιν δ' Εύπειθς ήγήσατο νηπιόσιν*.

νηπιός-α-ον νήπιος βλλ. : 'Οπν.Αλ.3,585 *χερα . . νηπιέων*.

νηπιόθαπι νηπιασέω βλλ. : Σχόλ.Δ 'Ιλ.Χ 503.

νηπιόθαπιμός [ό] νεώτ. ό βαπτισμός έν νηπιακή ηλικία, άρχικός έπιτερόμενος ειτε διά τόν κίνδυνον θανάτου τού νηπιου ειτε έν ομαδική βαπτίσει οικογενείας, ειτα δέ άνευ περιτομιάς.

νηπιόθουλας-ον μιν. ό έξων Βουλήν, γώμην νηπιού: ΚΜανασσ.Χρον.6176 νηπιόθουλους παΐδας.

νηπιόθυναμος-ον μιν. ό νηπιού έχων δύναμιν : ΚΜανασσ.Χρον.6471 *παισι νηπιόθυνομοις*.

νηπιόεις-εντρος-εσσα-εν νήπιος βλλ., νηπιότροπος : Χρυσμ.Σιβ.2,300.

νηπιόθεν έπίορ. κ. μιν. κ. νεώτ. έκ νηπιακής ηλικίας : 'Ανν.Κομν.193 333, 'Αν.Βοασα.4,258,9, - *ελαβε νηπιόθεν καλήν άντροφήν* || μιν. όμ. κ. μτ. τής προθ έκ : Μαλάλ.1,149 *εκ νηπιόθεν*.

νηπιοκομία [ή] νεώτ. ή περιποίησις τών νηπίων 2) ή έπιστήμη ή τέχνη τής περιποίησεως τών νηπίων. βρεφοκομία.

νηπιοκομικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν νηπιοκομίαν: νηπιοκομικός σταθμός.

νηπιοκόμος [ό] νεώτ. ό ειδικός διά τήν περιποίησιν τών νηπίων, βρεφοκόμος βλλ.

νηπιοκτόνια [ή] νεώτ. βρεφοκτομία βλλ.

νηπιοκτόνος-ον μτγν., μιν. κ. νεώτ. ό φονεύων νήπια : ΠΔ Σοφ.11,7 *νηπιοκτόνος διατάρματος* - νηπιοκτόνος γυνή, - ό νηπιοκτόνος 'Ηρώδης' || όμ. κ. ως ούα. βρεφοκτόνος βλλ.

νηπιόλεκτα ρήματα μιν. λόγοι νηπιώδεις, μωροί : 'Ιγνάθ.Βί.Νικηφ.203.

νηπιόπρεψος-οός-ές μιν. ό έμπροσθεν, ό άρμόζων μ. εις νήπια : 'Αμφολα.12' *έπίορ. -ώς*

νηπίος-α-ο(ν) [ν], έπος, ειπείν κ. νηπιός-ον, ίων. βηλ. -η τού ούδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ό έν τῷ πρώτῳ βρεφική ηλικία άν, τού νεογνού, τού βρεφός, τού μωρο, τού μωροδύλου κ. κτ. έπέκτ. ό λαν νεαρός παΐς, τού παιδιού, έν χρ. ως έπίθ. ή κ. όπολ. ως ούα. : 'Ιλ.Ζ 400 *άμα δ' άμφίπολος κίεν αστή παΐδ' έπί κόλην έχουσα . . νήπιον αυτώς*, αὐτ. Π8 *τιπτε δεδάκρουσι . . ύπτε κούρη νηπίη, ή θ' άμα μητρί θεούσ' άνελεσθαι άνώγει* . . Εύρ. 'Ιων1398 *βρεφός έτ' όντα νήπιον*, αὐτ. Ανδρ.755, Πλάτ.'ΑΕ.366D *κατά μέν τήν πρώτην άνάστην τού νήπιου κλαίει, Αριστλ.Πολιτ.1340b,30 γέναι μέν ούν έσσι τοις νηπιόσι άρμόττοισα τών παιδιών*, ΠΔ Ψαλυ.8,2 *εκ στόματος νηπιων και θηλαζόντων καταρτήσω σίνων, - κλαυθμηρίζων νήπιον, - όταν ώφρανεθε ήταν άκόμη νήπιο* || έκ νηπιου άπό τής νηπιακής, άπό τής βρεφικής ηλικίας : 'Αριστλ.ΗΗικ.1105α,2 *τού ήδύ . . έκ νηπιού ήμιν συντέθειραπατ* || γενικ. ό κάτω τής ήδης παΐς, τού άμεστο παιδί, συνήθ. έν χρ. κτ. πληθ. : 'Ιλ.Β 136 *άι δέ που ήμεταρά τ' άλογοι και νήπια τέκνα εσται' ένί μεγαροσί*, 'Ιπν.Έπιδ.6,1,4 *αί τών νηπίων εκλάμφεις [των παιδιών ή πρόωρος άνάπτυξαι]* || έκ νηπιών άπό μικράς παιδικής ηλικίας : Πολύδ.4,20 *τού πρώτων μέν οι παΐδες έκ νηπίων άδειν έβρίζοντα* || όμ. γενικώτ. ό μικρός ηλικίας, ό νεαρός : 'Ιλ.1 440 *σοί δέ μ' έπεμνε*, *δτε σ' έκ Φθίλης Αγαμέμνονι πέμπε νήπιον, σο πά ειδοθ' όμοιου πολέμοιο* 2) δθ. συνεκτ. κ. νεώτ. κ. δημ. ό άπειρος, ό άγνωρος άμαθής : Αιοχ.Πρ.443 *ώς σφας νηπιόσ όντας τού πριν έννοους έβηκα, είναι νήπια έτι έν τῷ πολιτικῷ*, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 19 *σώσασ' , Έρωτα στανή, ίού γελός μόνο τού νήπιου* 3) έκ τής άρχ. σημ. ίων, έπιοσι ό άνωος, ό άδωρος, ό μωρός, ό άπείρακτος, ό παιδαριώδης, ό βιάκας : 'Ιλ.Ε 406 *νεοσσός, ουδέ τού οΐδε κατά φρένα*, 'Οδ.Ν 237 *νηπίος εις, ώ ξευτ' , ή τηλόθεν ειληλούσας*, Πινδ.Π 3,82 *τά μέν άνό άνδανταί νήπιιο κόσμω φέρειν*, Σοφ.Ηλ.145 *νήπιος ός τών . . γονέων έπιλάθεταί*, Δημόκρ.76' 4) όμ. κτ. έπέκτ. έπί λόγων, άνόητος : Πινδ.άπ. 157 *νήπια βάζεις*, Εύρ.Μηδ.891 *ουδ' άντιτείνει νήπι' άντι νηπίων*, 'Αριστοφ.Νεορ.105 *μηδέν ειπρος νήπιον* 5) έπί τής σωματικής δύναμειος, άθεσνικός, άνώμαλος : 'Ιλ.Α 561 *βηθ δέ τε νηπίη αυτών* 6) σπασ. κ. μ. κτ. πληθ. έπί ζώων νήπια τέκνα ή άλώπες νήπια τού νεογνού : 'Ιλ.Β 311 *ένθα δ' έσαν στρουθοιο νεοσσαί, νήπια τέκνα*, αὐτ.Α Π3, αὐτ.Ρ 134 *πλευν περι οΐσι τέκεσιν, ώ βά τε νήπι' άγοσι συναντήσονται έν ύλη άνδρες* || όμ. κ. έπί φωτων, νέον βιάστημα, νέα φωτρά : Θεόφ.Φι 8,1,7.

νηπιότης-ητος [ή] ή βρεφική κ. κτ. έπέκτ. ή παιδική περίοδος τής ζωής άνδρ. : 'Αριστλ.Πρ.296b,6' 2) παιδαριωδία, άνοησία : Πλάτ.Νόμ.808b *παιδιάς και νηπιότητας χάριν*, 'Ιώα.Α1 1,19,3, αὐτ. 2,9,7, Λοικ.Αλκ.3 *συχνά μέν τών έρικτών ήμιν άνεκτήρα φανταί . . δια νηπιότητα φρενών*, Έφραίμ Σύρ.3,339C *καταρίζων τήν τών άδελφών νηπιότητα προς τού συμφέρον*.

νηπιότροφικός-ή-όν μτγν. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν άνατροφήν τών νηπίων, δθ. τίτλος Ιατρικού συγγράμματος : Σχόλ.'Ορει.Β.652.

νηπιότροφέ-ω μτγν., τρέφω, άνατρέφω, μεγαλώνω νήπια : Σωρ.1,88.

νηπιοφανής-οός-ές μιν. ό φαινόμενος ως νήπιον, ό κατά τού φαινόμενον ών νηπιον : Τιμόθ. Έπρωσ.Συμ.13 *προς τόν νηπιοφανή πάντων δε-*

σπότην κράζων, αὐτ. ὁ Συμεὼν τὸν νησοφανή κύριον ἐν ταῖς αὐτοῦ ἀγκάλας κατέχων.

νησοφροσύνη (ή) (νήπιον, φρήν) μιν, τὸ τῶν νηπίων φρόνημα, ἀφροσύνη: Εὐστ.148,60.

νησοφρων-ονος μτην, ὁ ἔχων φρένας νηπίου, ὁ νήπια φρονῶν: Στράβ.1,28 ταῦτα δ' ἀπεδέξαντο οἱ τὰς πολιτείας κατασταθόμενοι μαρμαρίκος τινὰς πρὸς τοὺς νησοφρονος.

νησιώδης-ους-ες μιν, κ. νεώτ. ὁ ἀρούκιον εἰς νήπιον, ὁ ἴδιος νηπίου: Ἐφραίμ Σοφ.3,326D τὸ βρέφος οὐκ εἶς τὴν νησιώδη ἡλικίαν ἔστικεν πάντοτε,βλ' Ἀλεξ.2420 ὄθλων δὲ καταγέλαστον καὶ νησιώδες μάλλον,νησιώδης ἀντίληφίς' 2) νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς νήπιον' 3) μτην. ὁ εἰς τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν εὐρισκόμενος, ὁδ. ὁ καθυστερημένος, ὁ μὴ προοδεύσας: νησιώδης βρομομηχανία.

νησιωδής ἐπίρρ. λέξ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν ὅρον νησιώδη ἐν χειρ.π.Στεφ. νησιωδῶς ἡ ἐπερεδῶμεθα.

νηλιεκτός-ον ὁ ἔχων ἄλεκτον τὴν κόμην: Βίαν.121 ἀ δ' Ἀφροδίτα λυσαμένα ηλιοκαμίδας ἀνὰ δριμύς ἀλάληται πενθάλας νηλεκτός.

νηλιυτός-ον ἄλυτος: Ἀνακρ.21,6 νηλιυτον εἶλμα κακῆς ἀσπίδος.

νηλοδής ἴσ. εἰχθῆς' πρὸλ. νέπουσ.

νηποιεῖ ἐπίρρ. ἀπμωρητί: Ἐπιρρ. νηποιεῖ τεθνάναι, Νόμ.π.Ἀνδοκ.1,95 πολέμιος ἐστὼ Ἀθηναίων καὶ νηποιεῖ τεθνάνω, Ξεν.Ἱέρ.3,3 τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι πολλὰ τῶν πόλεων νηποιεῖ ἀποκτείνων, Πλάτ.Νόμ.874C ἐὰν ἐλευθερῶν γυναικῶν βιάζηται τις .. νηποιεῖ τεθνάνω.

νηποιος-ον (νη, ποιή) ἀπμωρητός, ἀνεκδικητός: Ὁδ.Α.380 νηποιός ἐστιν ἀπὸ νηποιεῖν ἐντασθεν ὄλοισθε, αὐτ.Α.160 ἀπὸ ἀλλάτρισιν βίσιον νηποιον ἐδουσι' || τὸ οὐδ. νηποιον ὡς ἐπίρρ.: Ὁδ.Α.377 ἀνδρός ἐνός βίσιον νηποιον ὄλασθαι, αὐτ.Β.142, αὐτ.Σ.280, Ξεν.Ἱερ.3,3 ἰδ.γρ. νηποιεῖ βλλ.1' 2) ἐπὶ φυτῶν, ὁ μὴ παρὰ γὰρ καρποῦ, ἄκαρπος: Πινδ.Π.9,58 χθονός ἀίσαν .. δωρησεται ὅτε παγκάρμων φυτῶν νηποιον.

νηποῖμος-ον ἄποτος βλλ.

νηποῖος-οδος ἴσ. ἐνηποῖος ἀνηποῖόετος.

νηπίτης (ή) (νήπι) νηπιόλης, ἀπέχων τοῦ οἴνου: Πολύδ.10,3,1 διότι δ' ἀγγύλιον καὶ νηπίτης καὶ τῆ διανοῆς περὶ τὸ προτεθὲν ἐντεταμένος, διῶδ.Σ.30,3 ἦν δὲ καὶ νηπίτης, καὶ σάφρων καθ' ὑπερβολήν, Γρατ.Τετραδ.160.

νηπιτικός-ή-όν ὁ νηπιεῖ εἰσῶδς, ὁ νηπιόλης, σάφρων: Κωμ.Ἀδέσπ.1088, Πλούτ.Ἠθ.709B ἀσυαρμύστας ἐπάγων, ὅλον νηπιτικῶν πολυπότας, καὶ λιτῶ ὑπὲρ δῖαιταν καὶ ἀκολάστους, Βέττ. δάλ.247,18' 2) ὁ ποιῶν νηπιεῖν ἴσ. ἐνηπιτικώτῃν' νηπιεῖ ποιούσας.

νηπιτικός κατὰ τὸν ὅρον νηπιόλης: Βέττ.δάλ.179,6.

νηπιυθής-οός-ης ἴσ. νηπιυθεύς βλλ.

νηπιυστός-ον (νη, πυθάνομαι) ἀνήκουστος, ἀγνωστός: Νόν.Δ.Π,199 πότμων ἐμὸν νηπιυστός.

νηπίτα ἴσ. ἐβροτή' κήρυξ μέρκροφάνος' πρὸλ. κ. ἡπίτα.

νηπιτία (ή) μτην. νηπιότης: Ἀπολλ.Ρ.4,791 ἀλλὰ σὲ γὰρ δὴ ἐξέτι νηπιτίας αὐτῆ τρέφειν.

νηπιτιόμοι φέρομαι ὡς νήπιον: Λουκιλλ. ΑΠ.Π,140 ἀνάκεινται νηπιτιόμοι Νέστορι.

νηπιτιός-α-ον ὄνοκορ. τοῦ νηπίος βλλ., μικρὸν παιδίον: Ἰλ.Ν.292 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπιτίοι ὡς ἐστέατες, αὐτ.Υ.200, Ἀριστρ. Νεφ.868 νηπιτίος γὰρ ἐστ' ἐπὶ .. 2) παιδικώδης: Ἰλ.Υ.211 ὄ σὲ γὰρ μὴν' ἐπέσσει γὰρ νηπιτίοισιν' || ὁδ. ἀνόητος, παράφρων: Ὁρφ.Λιθ.δ.

νηράς ἴσ. τὸν φυτὸν αἶρα ἡ μεθυστική, ἄ. ζιζάνιον.

νηρέας-α-ον ὁ τοῦ Νηρέως πρὸλ. νηρός: Εὐφρ.3,2 Νηρέας τέκνα (αἱ ἰχθῆς) 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ Νηρέιον τὸ δελφίνον: ΨΔιοσκ.3,73.

νηρέιτης (ή) κ. νηρίτης ὄνομα διαφόρων εἰδῶν θαλασσίων κοχλίων: Ἀριστρ.Ζ1.530α.12, αὐτ.535α, 19, αὐτ.ΖΜ.679β.20 οἷον αἱ τὴν πορφύρας καὶ κηρυκεῖ καὶ οἱ νηρείται καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον γένος.

νηρέας-έως (ή) γενικ. ἰων. -ῆος ἀρχαῖος θαλάσσιος θεός: Ὑμν.Ἀπολλ.319, Ἡσιόδ.Θ.240' 2) Βάλασσα: Νόν.Δ.25,1 Αἰθῆς Νηρέως, αὐτ.32,19 Ἀραφ' Νηρέως.

νηρηθῆσαι (αἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια πολυκαιτῶν δακτυλοσκαυλῶν.

Νηρηθῆς-ιδος (ή) κ. νηρείς, συνάβ. κτ. πληθ. Νηρηθῆς κ. Νηρηίδες κ. ἄττ. Νηροδῆς αἰ κόρα τοῦ Νηρέως, θαλάσσια νύμφη: Ἰλ.Σ.38 ὄσαι κατὰ βένθος ἄλας Νηρηθῆς ἦσαν, Πινδ.Π.1,2 πενήταν ὁμοθάλαμ. Νηρηθῶν, Αἰσχ.ἀν.174, Σοφ. ΟΚ.719, Εὐρ.Ἀνδρ.1267' || τίτλος ἐργου τοῦ Ἀναξανδρίδου: Ἀθῆν.Π.482C' || ὄμ. τίτλος ἐργου τοῦ Αἰσχύλου' || σπαν. καθ' ἐν. Νηρηθῆς-ιδος: Σοφ.ἀν.546, Ἀλλ.Κωμ.4' 2) νεώτ. ζωολ. γένος νηρηθῶν δακτυλοσκαυλῶν.

νηριθμός-ον ἀνάρθριμος, ἀναριθμητός: Ὁεδοκρ. 25,57 κτῆσιν ἐποφόμενος, ἢ οἱ νηριθμός ἐπ' ἀγρῶν, Λυκούφρ.415 νηριθμός ἐσμός.

νηριον (ή) μτην. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ροδοδάφνη βλλ.: Διοσκ.4,82' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀποκυνοειδῶν.

νηρίση ἴσ. ἐσμηνή.

νηρις-ιος (ή) νήριος ἢ ὄρεινῆ, βράθυ: Νικ.Θηρ. 531' 2) ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ λυριτις: Διοσκ.1,9' 3) ἴσ. κ. κοίλος βράθυ, σπλήνιον.

νηρίστος-ον σχόλ. ὁ περὶ οὐδὲν γίνεται ἔρις, ἀδιαικονήκτος, ὁ πρὸς δὲ οὐδέτις συγκρίνεται' Εὐστ.Ἰλ.725,18 κἀνέριστος καὶ ἀνανήριρτος.

νηρίται ἴσ. ἐγεγάλοι.

νηρίτης (ή) δ. τ. τοῦ νηρείτης βλλ.

νηριτόμοθος-ον ἴσ. ἐπολύμοθος.

νηριτός-α-ον νηριβόμος βλλ., ἀναριθμητός, ἀπειράριθμος: Ἡσιόδ.Ἐργ.511 καὶ πᾶσα βοῆ τότε νηρίτος ὄλη, Ἀπολλ.Ρ.3,1288 νηρίτα ταῦρων ἴχνια μαστεύω, αὐτ.4,158' || κ. ὡς τοπων. ὄρος ἐν Ἰθάκῃ: Ἰλ.Β.632 ὁ δ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νηρίτον εἰνοσιφύλλον, Ὁδ.122' 2) νηρίτης βλλ.: ἴσ. κορχύλιον κοχλιώδες, κοχλίων.

νηριτοτρόφος-ον ὁ τρέφων κορχύλια λεγόμενα νηρίτας βλλ.: Αἰσχ.ἀν.285 ἐπὶ Ἀθῆν.3,86β Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσας τινὰς νηήους νηριτοτρόφους εἶρηκεν.

νηριτόφυλλος-ον ἴσ. ἐπολύφυλλος.

νηρόν (ή) τὸ ὕδωρ' πρὸλ. νηρός.

νηρός-α-ον μτην.κ.μιν. νερός, πρόσφατος, φρέσκος, ἐπὶ ἰχθύων: Πάν., Ξενοκρ.π. Ὁρεῖδ.2,58,63' || ὄμ. τὸ ἄρω. ὡς οὐσ. ὁ νηρός τὸ πρόσφατον, τὸ φρέσκο ὕδωρ, ὁδ. γενικ. τὸ ὕδωρ: Πάν.' || ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ νηρόν ἐξ οὐ κ. νερόν: Πάν. νηρόν καὶ λάχανον, ΚΠορφ.Ἐκθ.466,17, ΕΜ 597,47' 2) ἐσφ.γρ. τοῦ νερός' ἴσ. ἐκνηρόν τὸ ταπεινός: Λυκούφρ.896 ἱέρμ. κάθυρον κ. Σουτῶ. ἐν λ. νηρίτης, παρεμβολή.

νηρός (ή) μιν. περίοδος ἐξακοσίων ἐτῶν: Γεώργ. Σύγκ.17Β ὁ μὲν σάρος τριαχιλίων καὶ ἐξακοσίων ἐτῶν χρόνον σημαίνει, ὁ δὲ νηρός ἐτῶν ἐξακοσίων.

νηρόσιος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος συγγενειῶν ἰχθύων.

νηρόφιμο (ή) ὄμ. ἄπορος περιέχων ἡφρον βλλ.

νῆς ἐπίρρ., δωρ. νᾶς (πιθ.) δ. τ. τοῦ ἔθνος, γενικ. τοῦ ἔθνος τὴν τρίτην ἡμέραν.

νησαίος-α-ον, ἰων. βηλ. νησαῖη νησιωτικός: Εὐρ. Τρ.188, αὐτ. ἴων.1583 κυκλάδας ἐποικίσομαι νησαίος πόλις, Ἀρατ.582 νησαῖται δρυνίβες, Ἀντίφ. ἐν ΑΠ.9,242 νησαῖτος πορθύος.

νησάκι (ή) ὄμ. ὄνοκορ. τοῦ νησίον βλλ.: Παλαμ.Ἀσάδ.2 Ἐκατό φωνῆς κάποιον νησάκι ἐγὼ ἀγαπῶ κὶ ὄλο τὸ βλεψίω ἡμρῶν μου.

νησεύομαι σχηματίζω νήσους : ΕΜ 25,48 τὸ Δέλτα τῆς νησευομένης Αἰγύπτου ἐστὶ κεφαλὴ.
νησί [τό] ὄσμ. νησίον βλλλ.
νησιάζω μτγν. νησιάζω βλλλ. : Στράβ.1,3,18 τὸν τε Πειραιὰ νησιάζοντα πρότερον, Φιλ.1,622 τὰ μὲν νησιάζοντα δὲ ἠπειροῦσθασι || ὄσμ. τὸ μέσ. : Σχολ. εἰς Εὐρ.Φοιν.δ τὴν Τύρον, νησιάζεται γὰρ || ἄκρα νησιάζουσα χερσονήσος : Στῶδ.202.

νησιάρχης (ὁ) ὁ κυβερνήτης, ὁ ἄρχων νήσου : "Αντιφῶν.190,14 τί οὖν ὄφρατος τῶν νησιάρχων ἐστί, Πλούτ."Η8,823D.

νησιάρχος (ὁ) "Επιγρ. νησιάρχης βλλλ.
νησιάρχῶ-ἐω "Επιγρ. εἰμί νησιάρχης : "Απολλοδώρου νησιάρχόντος.

νησιάζε-αδός (ἡ) νησιάζω βλλλ. : Διον.Περ.570 ἄγχι δὲ νησιάζων ἕτερος πόρος.
νησιάζω (ἡ) εἶδος φαγητοῦ : "Ἡσ. ἐνησιάζω ἐν νυκτὶ ἀποδιδοῦσαι μαστῆρα τὶ ποιῶν : Φιλῆμ.52.

νησιόειον [τό] κ. νεώτ. ὄσμοκρ. τοῦ νήσου μικρὰ νήσος : Θουκ.δ2 ἀπολαθόντες καὶ τὰ ἐπικείμενα νησιόεια ἐμπορίας ἔνεκα, Στράβ.2,5,30 αὶ τε Γυμνῆσιαι καὶ ἄλλα νησιόεια Φοινίκων, - εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ "Αχελώου εὐρίσκονται πολλὰ νησιόεια || νεώτ. εἶδ. μέγας βρόχος ἐξέχων ὑπερὶ τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης? 2) νεώτ. εἶδ. ἀνατ. ἀσμάτιον μονήρες ἐν τῷ ὄργανωμῶ ζῶου : νησιόεια πνευματικά.

νησιόω εἰμί ὡς νήσος ἢ σχηματίζω νήσους : Πολύβ.3,42,7 ἐν ᾧ συνέβαινε περὶ τὴν χωρίον νησιόων περιχιζέσθαι τὸν ποταμὸν, αὐτ.5,46,9? 2) εἰμί χερσονήσος : Περιπλ.Εὐξ.Πόντ.58.

νησιόω[ον] [τό] κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ὄσμοκρ. τοῦ νήσου βλλλ., μικρὰ νήσος : Στράβ.2,5,23 ἐνταῦθα δὲ ἡ τῶν Κυζικηνῶν Ἰβρυταί νήσος καὶ τὰ περὶ αὐτῶν νησιόα || μτγν. κ. ὄσμ. ἀνευ ὄσμοκρ. σμ. : ΚΔ Πράξ.27,16 νησιόεν δὲ τὴ ὀδοπαρόντες καλοῦμενον Κλαυθῶν, "Ερωτόκρ.1,1376 σ' ὄλεες τὰ χωρὲς καὶ νησιόα πέμνηι ναὶ διαλαλήσῃ, Σολωμ. "Εβν.Υμν.20,2 ἐφωνάβανε ὡς τ' ἀστέρια | τοῦ "Ιονίου καὶ τὰ νησιόα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.51 καὶ ἕξρες εἴχε τὸ νησιό μέρος σὲ πλατὺ λιμάνι.

νησιόε-εως (ἡ) [νήσιω] τὸ νῆσεν, τὸ κλῶσιμον : Πλάτ.Πολ.620B αὐθις ἐπὶ τὴν "Ατροπον ἄνειν νῆσιν? 2) ἐπισώρευσις : "Ἰνν.Τοπ."Ανθρ.20 ὁπόταν διὰ τοῦ ὀσφάγου εἰς τὴν κοιλίαν βέουσι, νησιόε γίνεται κάτω.

νησιόε-ιδός (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ὄσμοκρ. τοῦ νήσου βλλλ., μικρὰ νήσος : "Ἡρ.8,76 τοῦτο μὲν ἐς τὴν νησιόεια τὴν Ψυττάλειαν, Θουκ.8,14 εἰ τὶ δέοι σφίσιον αὐτοῖς ἐκ τῆς νησιόεος ἢ τῆς οἰκουσὶ πρὸς ἀναχώρησιν, Πολύβ.16,2,8 αὐτὸς ὑπὸ τὰς νησιόεας ἀναχωρήσας μετὰ τινων λέμβων, Στράβ.1, 3,8, Καλλ.ἀπ.524, Λυκόφρ.599, Μαίικ. ἐν ΑΠ.687.

νησιότης (ὁ) ὄσμ., θηλ. νησιότης ὁ ἀνήκων ἢ προερχόμενος ἐκ νήσου, ὁ ἐκ νήσου : Στέφ.Βυζ.νήσος ἢ ἐν θαλάσῃ πόλις ὁ ταύτην οἰκῶν νησιότης.
νησιότιε-τινός (ἡ) ἥλι τοῦ νησιότης βλλλ. : Πάν. προσώσεως τῆς νησιότιδος τὸ ἤμισυ ἀρουρῶν τε, "Αντίφ.Σιδ. ἐν ΑΠ.7,2 νησιότιε "Ἰου σπλάξ.

νησιώτης (ὁ) κ. μον., νεώτ. κ. ὄσμ., ὄσμ. νησιώτης, ὀσμ. νησιώτιε-ιδός, ὄσμ. ἥλι νησιώτιε-τινός, ὁ κάτοικος νήσου ἢ κ. μ. ἐν νήσῳ γεννηθείς καὶ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος : Πίνδ.Π.10,47 καὶ ποικίλων κάρνα δρακόντων φάσισιον ἤλυθε νησιώτιεσι λίθινον θανάτων φέρων, "Ἡρ.1,27 τὸ ἐκθεῖν ἐπένεδε νέας ποιησάμενος ἐπιχειρεῖν τοῖσι νησιώτῃσι, "Αριστ.Εἰρ.298 καὶ δημιουργοὶ καὶ μέτοικοι καὶ ἔνοιαι καὶ νησιώται, Θουκ. 5,97 ἄλλως τε καὶ νησιώται ναυκατάρται καὶ ἀσθενέστεροι ἑτέρων ὄντες, - ἤρεε νησιώτικα νησιώτιεσσι 2) μτφ. ἐπὶ κολυμβητοῦ : Τηρ.Πέρα. 44? 3) ὡς ἐπίθ. νησιώτικος βλλλ. : Πίνδ.Π.9,55

ἐπὶ λαῶν ὀγείροις νησιώτων ὄχθον ἐς ἀμφίκε-
 δον, "Ἡρ.7,22 τὰς μὲν πόλεις τὸτε Πέρσας νησιώτιδας ἀντὶ ἠπειρωτίδων ὄρητρο ποιεῖν, Αἰσχ.Πέρσ.390 ὄρθιον δ' ἄμα ἀντήλλαξε νησιώτιδος πέτρας ἤγῳ, Σοφ.Τρ.658 νησιώτιν ἔσταν ἀμείψας Εὐρ."Ἡρακλ.84 οὐ νησιώτων, ὄ ξένοι, τριβῶν βίον? || ὄσμ. γτ. οὐδ. οὐσα : Λοκ. Οἰκ.3 τῷ νησιώτῃ μερικαυῶ "Επιγρ. || ὡς ἐπίθ. τὸ "Απόλλωνος εἶδος Λοκρίδα? κ. τοῦ Διονύσου?

4) νήσ. ὄσμ. ὡς ἐπίθ. ὁ ὄμοιος πρὸς νῆσον, ὁ περιερχόμενος ὑπὸ τῶν ὀδῶτων : Πάν. γῆς νησιότιε-ιδός ἢ-ὄν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον, ὁ ἐκ τῆς νήσου : "Ἡρ.7,80 τὰ δὲ νησιώτικὰ ἔθνεα τὰ ἐκ τῆς "Ερυθρᾶς θαλάσσης ἐπόμυνα, Εὐρ."Ανθρ.1261 ὄθει δόμοις νασιότα νησιώτικῶς, αὐτ."Ἐλ.149 ὄνομα νησιώτικόν Σαλαμίνα θέμενον τῆς ἐκεῖ χάριν πατρός, Μέν. 462,3 τὰ νησιώτικα ταῦτα ζευδῆδρια, - νησιώτικὰ ἔθιμα, - νησιώτικὸν κράσι.
νησοδασαλεια (ἡ) μτγν. ὡς ἐπίθ. τῆς "Αφροδίτης, ἢ ἐν ταῖς νήσοις (Κύπρῳ καὶ Κυθῆροι) βασιλεύουσα, ἥτοι τὴν προεξέχουσαν ἐκεῖ Κατρείαν ἔχουσα : Κατ."Αστρ.Κ.1,173.

νησοιδίε-οῦς-ἐς ὁ ὄμοιος πρὸς νῆσον : Στράβ. 3,17 τῷ δ' ὄθει μέγα καὶ ὄρθιον ὡστε πόρρωθεν νησοιδίεος φαίνεσθαι.
νησομαχία (ἡ) μτγν. μάχη γενομένη διὰ νῆσων ἰκατὰ μῦθευμα τοῦ Λοκ. πλεουσίων ὄθνει : Λοκ."Αλ."Ἰστ.1,42 ἔστησαν δὲ καὶ τρώπαιοι τῆς νησομαχίας ἐπὶ τῆ κεφαλῇ τοῦ κήτους.
νησοποιῶ-ἐω μτγν., μον. κ. νεώτ. μεταβάλλω ἐκασίον τινα ἐκ νήσου, σίον ἀποκόπτον ἰσθμόν : Οἰνομ.Εἰδ.Εὐαγγ.Προν.5,26 τὴν πόλιν νησοποιεῖ, Πτολ.Γεωγρ.4,8 ἐντεθεῖν νησοποιεῖται ἡ Μερὰ χώρα, - ἡ Πελοπόννησος ἐννοσηοιήθη διὰ τῆς τομῆς τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου.

νησοπολιε-εως (ἡ) ἡ ἐπὶ νήσου πόλις, ἡ πόλις τῆσιμα ἐπὶ νήσου ἐκπεπνησμένη : "Ἰσιδ.Καρ.1

νησῶρ "Ἡσ. κρησιότις.
νήσος (ἡ) [νῆω] κ. μον. κ. νεώτ., ὄσμ. νῆσος, ἑτερόδῳλ. γενικ. πλθθ. νησάων, γῆ νησομένη, γῆ μικρὰς ἢ μεγάλης, ἀλλ' οὐτὴ ἠπειρωτικῆς ἐκτάσεως, περιερχομένη πάντοθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης : "Ἰλ.Β.721 ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νησῳ κείτω κρατῆρ' ἄλγεα πάσχων, Ἀλῆμω ἐν ἡγαθή, ΚΔ Πράξ.13,6 διεκδόντες δὲ τὴν νῆσον ἄκρι Πάφου, - ἡ Λευκά ἀποκαλεῖται ἀπὸ τῆς "Ακαρνανίας ἐγένετο νῆσος || κτ. ἐπὶ κτ. εἶδ. ἐπὶ χερσονήσου, νῆσος Πέλοπος ἡ Πελοπόννησος : Σοφ.Οκ.696 οὐδ' ἐν τῷ μεγάλῳ Δωριδί νῆσῳ Πέλοπος νῆσῳτε βλαστὸν φύτευρ' ἀγάρτων αὐτόποιον? || ἐν χρ. κ. ἀντὶ οἰκ. αἱ νῆσοι αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου : "Αριστφ. "Ἰνν.13,9 ὡς ταῖς ἱεραῖς φέγγος "Αθηναῖαι καὶ ταῖς νησιόις ἐπικούσων, ἔεν."Ἐλλ.4,8] περιβαλλόντες καὶ τὸς νῆσους καὶ πρὸς τὰς ἐπιθαλαττιόδας πόλεις || μακάρων νῆσοι ἰάουε ἢ Πίνδ. μ. νῆσος] αἱ ἐν αἰετὶ κατὰ μῦθον διαμενομένης οἱ νεκροὶ μακάρεσ βλλλ.3] 2) νῆσ. εἶδ. ἀγρὸς περιερχόμενος ὑπὸ τῶν ὀδῶτων τοῦ Νεῖλου : Πάν., - ἐμισθῶμεν ὁ δέινα ἐκ τοῦ ἰδίου κλήρου τὴν νῆσον πᾶσαν πλῆν τῆς χέρσου? ὄσμ. νῆσος ποταμοφρόντος ἀγρὸς, γαῖαι κατάρρτοι ὑπὸ τῶν ὀδῶτων τοῦ Νεῖλου : Πάν. τῶν νῆσων ποταμοφρόντων ἀρουραί Χ? || εἶδ. ἀντιθ. τὸ ἡπειροσ : Πάν. ἐπὶ τε ἡπειροσ ἢ νῆσῳ || κ. ὄσμ. τὸς τοπωνύμιον : Πάν. Σοκνοπαῖοι Νῆσος, αὐτ. ἐπερὶ Νῆσος? 3) εἶδος ἱματιῶν, ἄ. καλοῦμενον κυκλάς κ. περιφύσος βλλλ. : "Ανοἴλ.35 καὶ πάς γυνῆ... νῆσον ἀμύνηναιτι.

νησοφύλαξ-ακος (ὁ) ὁ φύλαξ νήσου : Διόδ.Σ 3,39 αἱ δὲ νησοφύλακες κλήρωθ' ἠθρηρμέναι τοὺς τόπους ἀπερὸντοισι.

νήσσα ἰή| δ. τ. τοῦ νήττα· || νεώτ. γένος πτηνῶν νηκτικῶν τῆς οἰκ. τῶν νησιδίων, ἡ πάπια.
νησσαρίον ἰα| μτν. νηττᾶριον βλ.λ.
νησιδαί ἰα| νεώτ. ζωολ. οἰκ. πτηνῶν νηκτικῶν.
νησιόσι ἰα| πλῆ ὑποκορ. τοῦ νήσσα βλ.λ.
νησοσιδη-οὐς ἐς μν. ὁ δυνισος πρὸς νησσάν· Εὐστ. Ο.Σ.145,64 **νησοσιδὲς** ἐκείνου ἰα| λεγόμενον ἡλακίον) νήσσης μικρότερον.
νησοσκότος-ον κ. νηττοσκότος μν. ὁ φουένω νήσσης Φιλῆς Περιζώνης 14,6 νηττοσκότος κήρυξ.
νησοτροφείον ἰα| κ. νεώτ. τόπος ἐν ᾧ τρέφονται νήσσαι· Βαρρ.3,11,1, Καλουμ.8,15,1.
νησοτροφία ἰή| νεώτ. τὸ τρέφειν νήσας· πρβλ. ὀρνιθοτροφία.

νήστια ἰή| δημ. τὸ διατῆσθαι, τὸ τρώγειν ἀνεπαρκῶς πρὸς συντήρησιν, τὸ λιαν πενηρῶς, ἐλλιπῶς τρέφεσθαι· παροιμ. ἡ ἀκαματία, ἡ πτώχεια κ. ἡ νήστια πρωτὰξάδεφερα· || ἡ πλέον τοῦ ἀνεκτοῦ καθωστέρησις τῆς λήθειας τροφῆς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, συγγεν. τοῦ πεινα· ββάσταξ. ὁ λόγος τὸ ὡς τίς θύο καὶ ζαλι-στικῆς ἀπὸ τῆ νήστια· πρβλ. νηστία.
νήστια ἰή| κ. μν., νεώτ. κ. δημ., δημ. κ. νήστια ἀποχὴ ἀπὸ τροφῆς· Ἰνν. Ἀφορ.1,13 νηστίαν φέρειν, Πλούτ. Hδ.686F βῆστα νηστίαν φέρουσι, αὐτ.417C ὠμοφαγαί κ. διασπασμοί, νηστίαί τε καὶ κοπετοί, Ἀριστ. Πρ.908b,12 νηστικάς ὄζειν, Διουλ.π. Ἀθην.7,308A οὐτεῖς δεδειν-νήκασι· ὁ δὲ τάλας ἐγὼ κεντρῶς ἐν εἰπν ἔνεκα νηστικῆς ἄκρας· || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. κ. ἡ ἐπιβολομένη ἀπὸ διδασκαλοῦ βραχέιας διαρκείας ἀναβολὴ τοῦ γεύματος μαθητοῦ, ἐν χρ. ὡς ποιητ. τὸν ἀπέσπε μιά ὥρα νηστία, - ἀπόφθ. θάσας ἀψήσω νηστία· 2) εἰδ. ἡ κατὰ θρησκευτικῆς διατάξεως ἀποχὴ ἀπὸ ὠρισμένων τροφῶν· Ἡρ.4,186 νηστίας αὐτῆ ἰτῆ ἴσιδι) καὶ ὀρτάς ἐπιτέλειουσι· || ὁμ. ἐν Ἀθῆναις ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν θεσμοφορίων καθ' ἣν ἀπέχουν τροφῆς· Ἀθην.7,307F μὴ καὶ ἡμέρα νηστίαν ἄγομεν θεσμοφορίων, Ἀλκίειρ.3,29,1ἴαν· || ὁμ. ἡ ἀπὸ τῆς ἰουδαϊκῆς θρησκείας ἐπιβαλλομένη ἀποχὴ ὠρισμένων τροφῶν· ΠΔ Ἡσ.1,13 νηστίαν, καὶ τὰς ὀρτάς, καὶ τὰς ναυμηνίας ὡμῶν, καὶ τὰς ὀρτάς ὡμῶν, μισεὶ ἡ φύγη μου, Στράβ.16,2,40, ΚΔ Πράξ. 27,9 καὶ ὄντος ἦδη ἐπισφαλοῦς τοῦ πλοῦς διὰ τὸ καὶ τὴν νηστίαν ἤδη πορεληλυθῆναι· || ὁμ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ χριστιαν. θρησκείᾳ, ἡ κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικῆς κανόνας ἐπιβαλλομένη ἀποχὴ ἀπὸ ὠρισμένων τροφῶν ἡμετέρας, γάλακτος, ὡμῶν ἡ ἐλαίου, ἰχθύων κτ.λ. εἰς ὠρισμένας ἡμέρας· Παλλὰς.δὶ.Χρυσ.82 οἱ τῷ Ἰωάννῃ συνόντες ἐπισκοποὶ Ἰσάριθου τῆς ἁγίας νηστίας προσήλθον τῷ βασιλεῖ, - νηστία καὶ κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου, - σήμερα ἔχομε νηστία· || ὁμ. ὁ χρόνος καθ' ὃν τελείται ἡ νηστία· Λέων Γραμμ. 496 ἦν δὲ τῶν νηστῶν ἐβδόμας πέμμητ, - ἡ νηστία τοῦ Πάσχα.

νήστια ἰή| τὸ θηλ. τὸ νήστις βλ.λ.τ. ἐν ἐπιθ. χρ.· Νικ. Ἀλεξ.130 νηστίρης Λαοῦς, αὐτ.Θηρ. 862 μούνη.. νηστίαρ βροτῶν ἀπὸ κήρας φρέκει.
νήστια-ατος ἰα| τὸ νηστειῶν, ἡ νηστία· Εὐστ. Πον.129,22 νηστειμα τρυφηλόν (νηστία πλήρης τρυφῶν).
νηστιατῆς ἰα| μν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. νηστιατρία, ὁ νηστειῶν, ὁ ἀσκήτων θρησκευτικῆν νηστίαν· Ἰω.Χρυσ. Ὀρ.126, - ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ νηστιατῆς· || δημ. κ. ὡς οὐσ. ἐπὶ τοῦ ὀγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
νηστιατικός ἡ-όν μν., ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὴν νηστίαν· Εὐστ. Πον.129,32 2) ἐ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νηστίαν· αὐτ.126,20 τὰ νηστιατικὰ παραγγέλλωντες.

νηστειῶν κ. μν., νεώτ. κ. δημ., ἀπέχ. τροφῆς· Ἀριστ. Ὀρν.1519 ὠμοπερὶ θεσμοφορίας νηστειῶμεν, αὐτ.Θεομ.949 Παύσαν.. νηστειῶν, Ἀριστ. ΖΜ 676ε,1, Πλούτ. Hδ.626F νηστειῶστας ἀργότερον ἐσθίειν ἢ προφαγόντας· || εἰδ. ἀπέχ. ὠρισμένων τροφῶν ἀπλοχρησμένων ἀπὸ τῆς θρησκείας καθ' ὠρισμένας ἡμέρας· Κορνοῦτ. Φύσ.Θε.28,210 νηστειῶσιν εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, ΚΔ Ματθ.6,16 ὅταν δὲ νηστεύετε, μὴ γίνεσθε ὡπερ. ὁ ὑποκριτὸς ἀκαθάρσιος, Μισαίτ. 1,49 παρῆσσι νηστειῶστος ἀγγέλου, - ἐνήστευσα καθ' ὅλην τὴν ἁγίαν τεσσαρακοστήν, ποροιμ. νηστεύει ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ, γιὰτὶ φῶμι δὲ ἐχει ἰερωνικῶσι· || μτφ. μτ. γενικ. ἀπέχω τινός· Ἐπιθ. 144 νηστεύσαι κακόητος.
νήστις ἰδ| ὁ νηστειῶν Φρον. Ἐπιθ.326 ἐνήστις βάρβαρον, τὸ δ' ἀρχαῖον νήστις διὰ τὸ ἰσ· Σίμων.38, Ἀριστ. Λόγ.232, Πάπ. ταῦτα νήστι διδου πιειν, Μάτρ. Παρ. ἀπ.10 νήστις, ἀλλοτρίων εὐ εἰδῶς δεῖπνοσύναν· 2) γλωσσ. ὁ νήστιν.
νηστήσιμος-η-όν| νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐδραμάτων, ὁ κατὰ τὴν νηστίαν ἐσθιόμενος ἀντιθ. ἀρτυμένους, πασκάτιος, πασχαλίνος· Παπαν. Ἄρ. Ὀρ.37 ἔτσι τὸ φαγητὸ, πάντοτε νηστήσιμο, εἶναι ἀγγαραία, - ἔκαμα μακαρονάδα νηστήσιμη, - γλυκύσματα νηστήσιμα· 2) γεν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νηστίαν· νηστήσιμος ἡμέρα.
νηστικάδα ἰή| ἴδημ. ἡ ἰδιαίτερα γευσίς καὶ ὄσμῃ τοῦ στόματος τοῦ νηστικοῦ.
νηστικάτα ἐπιρρ. δημ. καθ' ὃν χρόνον εἶναι τις νηστικός· πίνει ἕνα ποτήρι κρασί - καταπίνει ἕνα λουδί σκόρδο νηστικάτα.
νηστικός-ἡ-όν (νεώτ.) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ νεῖν, εἰς τὸ κλῶσιμον· τὸ θηλ. ὡς οὐσ. νηστικὴ κτ. παραλέγειν τοῦ οὐσ. τέχνη· Πλάτ. Πολιτ. 282A καὶ μὴν ξαντικὴ γέ καὶ νηστικὴ καὶ πάντα αὐτὰ περὶ τὴν πόλιν τῆς ἐσθίας, μία τις ἐσσι τέχνη τῶν ὑπὸ πάντων ἡλωμένων ἡ ταλασιουργική· 2) ἰνσητικ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ μεταλλοβὸν τροφῆς, ἄσπιος· Ἀέτι.16,131, Δισοκ. Εὐνορ.1,58, Βαλαμ. Χορνοβ.1 κ. ἀπόφθ. πᾶλε νηστικός, - κ. ἀπόφθ. χωρὶς δεῖπνον, ποροιμ. νηστικό ἀρκοῦδι δὲ χορεῦσι.

νήστιμος-ον μν., πάμ. κ. -ειμος· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νηστίαν· Πάπ. τῶν νηστειμῶν ἐβδόμαδας, Συνεσ.172C ἐν ταῖς νηστικῶν τῶν ἡμερῶν.
νήστις ἰδ| ἡ νη. εἶδος, γενικ. -ιος κ. -ιδος, δοτ. νησται, πληθ. νηστίες, ἡ νηστίδες, ἐπὶ προσ., ὁ μὴ ἐσθίω, ὁ νηστεύων, ὁ νηστικός· Ἰλ.Τ.207 ἄνωγοι πτολεμείων ἕτας Ἀχαιῶν νήστιας ἀκμήνους, Ὀδ.Σ.370 ἴνα πειρησάμεθα ἔργου νήστιες ἀχρι μάλα κνήφους, Διοκλ. ὁπ.43, ΚΔ Ματθ.15,32 καὶ ἀπολόσαι αὐτοῦς νήστιες οὐ θέλω, Ὀνοα. 12) νήστιαν ἐπιθέτης ὁ πολέμιος· || ὁμ. μτ. γενικ.· Εὐρ.1Τ.973 καὶ πρόσθεν αὐτῶν ἔκαταβες, νήστις βορᾶς· || ὁμ. μτφ.· Αἰσχ. Πρ.575 πλανά τὴ νηστίν ἀνά τὴν παραλίαν φάσμα· || ὁμ. μτ. ἀφρη. οὐσ.· Αἰσχ. Ἀγ.1016 νηστίν ἴλασεν νόσον ἰλιμῖν, αὐτ.Χο.250 τοῦς δ' ἀμωφασίμους νηστίς πιέει λιμός· || νηστίες αἰκίας, ὄσαι κτ. οἱ πόνοι τῆς νηστίας· Αἰσχ. Πρ.599 σικριτημάτων δὲ νηστίαν αἰκίας λαθρόσσιοι ἄλλου, αὐτ. Ἀγ.1621 δεσυός δὲ καὶ τὸ γῆρας σὶ τὴ νηστίδες ὄσαι διδασκείν ἐξοχωτάτα φρονῶν ἱατρομάντιες· 2) ἐνεργ. ὁ ἐπιφρονῶν νηστίαν· Αἰσχ. Ἀγ.193 νηστί ἀπὸ Στυμφόρους μολοῦσαι κακόχοχοι, νηστίδες, δούροσσι· 3) τὸ θηλ. νηστίς ὡς οὐσ. τὸ μεταξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου ἄερατο κενὸν ἐντερον, τὸ γέγειρον τὴν πεινα ἱατεστίσιον jejunium· Ἀριστ. ἀν. π. Ἀθην. 3,96ε εἰ δὲ μὴ, πλεκρον ἡ γλώτταν ἡ σπλῆνῃ ἢ νήστιν ἢ δέλφακος ἀπωρητῆς ἥτριοιαν, Εὐ-

βουλ.110 [π. Ἀθῆν.3.100] ἡπάτια νηστίας πλεύμονες, Ἀριστλ.ΖΜ 675b,33' 4] ὄμ. τὸ ἀρα. ὡς οὐα. ἰχθύς ἐκ τοῦ πάντοτε κενῷ αὐτοῦ στομάχου· Ἀριστ.φ.π. 156. Ἀθῆν.7,308Α διὰ τί νηστίας μόνος τῶν ἰχθύων ὁ κεστρεύς καλεῖται. || ὁθ. π. κωμ. σκωπτικῶς ἐπὶ ἀνθρ. λαϊμαργῶν. Ἀριστ.φ.π. Ἀθῆν.7,307Ε ἀρ' ἔνδον ἀνδρῶν κεστρέων ἀνοικία· ὡς μέν γάρ εἰσι νηστίδες γινώσκεται, Ἀλεξ.256 ἐγὼ δὲ κεστρέυς νηστίας οἰκῶ ἀποτρεύω· ἠρβλ. κ. Ἀθῆν. 7,307D' 5] ὡς κύρ. ὄν. Νηστίας θεότης τῆς παρὰ Σικελίους, παριστάνοια τὸ στοιχεῖον τοῦ ὄδατος· Ἐσῶτ. ἰλ.1180,14 ἐκαὶ Σικελικὴ δὲ τις, φασί, θεὸς Νηστίας ἐλέγεται· Ἐρμ.δ.6,3 τέσσαρα τῶν ταύτην ριζώματα πρῶτον ἄκουε, Ζεὺς ἀργῆς Ἥρη τε φερέσδιος ἡδ' Αἰδωνεύς Νηστίας.

νητοσοσία μτγ. τὸ πίνειν τινὰ νηστίν· Ἡρόδ. ἰατρ.π. Ὀρειβ.5,27,12.

νητοσοπιώ-έω μτγ. πίνω νηστίν· Ἡρόδ. ἰατρ. π. Ὀρειβ.5,27,16.

νηστός-όν (νέω) μτγ. ὁ κενώσωμένος· Πλ. Ἐξ. 31,4 καὶ τὴν ὑκίνουον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ τὸ κόκκινον τὸ νηστόν.

νησούριον (τό) κ. νεστ. ὄνοκορ. τοῦ νησῶς, νησάκι· Ξεν. Ἑλλ.6,1,12 μὴ εἰς νησούρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἡπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους, Ἰσοκρ. 5,145 ἐν μικροῖς πολι· νίοις καὶ νησούρισις τὰς ἀρχὰς κατασχόντας.

νησούρις (ἡ) σπονδύλιον βλ. κ. Φιδισκ.3,76.

νησώδης-ους-ές νεώτ. ὁ πλήρης νησῶν· νησώδης πέλαγος.

νηταυρός (τό) δημ. δ. τ. τοῦ γήταυρος βλ.

νητᾶ ἡσ. ἀνήματα.

νητή (ἡ) συνυρ. τ. τοῦ νεάτη βλ.

νητικό (τό) ἄ. νητικό βλ.

νητικός-ή-όν (νέω) μτγ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναπερόμενος εἰς τὸ νέει, εἰς τὸ νηθεῖν τὸ θηλ. ὡς οὐα. κτ. παρὰ λείπειν τοῦ τέχνη, νητικὴ ἡ περὶ τὸ νηθεῖν τέχνη· Φωτ. ἐντικὴν ἀνευ τοῦ σ τὴν περὶ τὸ νηθεῖν τέχνη.

νητίος-όν ἀπμώρητος, ἀνεκδίκητος· Ἐπιγρ. μὴ οἰ νητία γένηται.

νητοειδής-ος-ές ὁ ὁμοιος πρὸς νητήν βλ.· Νικόμ. Ἀρμ.10,9 τόνος νητοειδέστερος· || τὸ νητοειδές τῆς φωνῆς τὸ ὕφος τῆς ἀνωφύσης φωνῆς ἐν τῷ φάλλειν.

νητός (τό) μν. νεάτος, ἔσχατος· ἄρ. ἐπὶ μουσικῷ τόνου, ὁ τῆς νεάτης, ἡτοί τῆς ἔλευταιας χορδῆς τόνος· Βί. Ἀγ. Θεοφάν.2 οὐκ ἔκαυθησάτο νητός ἀπαλότῆτος εἰς περιβολὴν αὐτοῦ, οὐ κναφεύς ἐπὶ ἔσθῃτι αὐτοῦ ἐμόχθησεν.

νητός-ή-όν (νέω=σπερέω) ὁ ἐπισπευρωμένος· Ὀδ.β.338 ὄβι νητός χρισσός καὶ χαλκός ἔκειτο· 2] (νέω=νήθω) ὁ κενώσωμένος.

νητρική-ος-ές ἀτρική βλ.

νητρική (ἡ) ἀλθία· Βόθρ. ἐν Πλ.αν.26

νητρικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον νητρικός βλ.

νήθως· Λυκόφρ.) λέξω τὰ πάντα νητρικός.

νήθρον (τό) (νέω) τὸ κλωστήριον· Σουῖδ. ἐν τρ. τὸ κλωστήριον.

νήττα (ἡ) ἐπ. κ. ἰων. κ. νεώτ. νησσα, βοιωτ. νήσσα τὸ ἰγνὸν νήσσα, πάπια· Ἡρ.2,77 ὀρνίθων δὲ τυτς τε δρυγας καὶ τὰς νησσας καὶ τὰ σμικρὰ τῶν ὀρνιθίων, Ἀριστ.φ. Ὀρν.565 νήττη πυροδὲ καθαρίζειν, Ἐπιγρ. νήττα ἄργυρᾷ· || νεώτ. εἰδ. ζωολ. γένος πτηνῶν νη-τικῶν τῆς οἰκογεν. τῶν νησιδῶν.

νητάριον (τό) ὄνοκορ. τοῦ νήττα βλ. Ἀριστ.φ. Πλ.1011 νητάριον ἄν καὶ βάτιον ὀπεκαρίζετο.

νητῆριον (τό) νητάριον βλ.· Νικόστρ.6

νηττοκτόνος-ον μτγ. ὁ φονεύων νησσᾶς· ὁθ. ὡς οὐα εἶδος ἀετοῦ· Φιλῆς Περί ζῴων 14,5

νήττον ἡσ. ἐπλήρες, μεστόν.

νηττοφόνος (τό) νηττοκτόνος βλ. ὡς ὄν. εἶδος ἀετοῦ· Ἀριστλ.Ζ1 δὲβ.25.

νηττοφύλαξ ἀκοσίδη γλωσσ. ὁ φυλάσων νησσᾶς.

νητόν (τό) τοῦ νητός βλ.

νητός (ἡ) ναὺς βλ.

νηυσιπέλητος-ον ναυσιπέρατος βλ.

νήυτος-ον ἰνθ. ἀστέρι ἀπυούς ἀνευ νηός, δίχως ἀναπνοῆς· Ἡσίοδ. Ὀ795 κείται νήυτος τε-τελεσμένοις εἰς ἀναπνοῦν.

νηψάσιον μν. νήψω· Ἐσῶτ. ἰλ.1306.

νηψάσιος-ον νηψάσιος βλ.· Ἡρώδιον. ἰατρ. 2,408· || ὁθ. σάφρων, ἡρεμος· Μάξ. Τύρ.9,3 Ἀγαθ. 2,3, Σχολ. ἰλ.398. Ἐσῶριμ Σούρ.1,22C.

νηψαλιότης η-τος (ἡ) γλωσσ. κ. μν. νηψαλιότης βλ.· Ἐσῶριμ Σούρ.1,94F.

νηψαλιεύω νηψαλιεύω βλ.

νηψαλιεύω-όω μν. καθιστῶ τινα νηψάσιον· Στουδ. Θεοδ. 252B.

νηψαλιεύς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον νηψάσιον βλ., νηψαλιός· Ἀρετ. Χρον. Παθ.1,6 ἐντελεσμέναι ὄσμον νηψαλιεύς, Νεῖλ.31 καθαροῦ τῷ νῷ τὸ θέτον θρησκείουσι νηψαλιεύς.

νηψαλιέσις εως (ἡ) λεξ. -νηψαλιότης· Ἐφουδ. 40,58 νηψειν εἰρηται κατὰ τὴν τοῦ ὄδατος προφραν καὶ νηψαλιέσι.

νηψαλιέσις-έως (ἡ) νηψάσιος βλ.· ΑΠ 9,325,14 νηψεθα, νηψαλιθα.

νηψαλιεύω ἴγρ. ποιῶ νηψάσιον, ἡτοί ὄνοκορ. νηψάσιον· Πολυδ.6,26 τὸ γάρ νηψαλιέειν, τὸ νηψάσιον ἄνευ ἔλεγον.

νηψαλιζῶ ἀρ. λεξ. ἀγίγω ὁ ὄδατος, ὁ ἄ οἶνος σπουδῆς, νηψαλιεύω βλ.· ἡσ. νηψαλιζόμενον ὄδατι, οὐκ οἶνω ἡγμισμένον.

νηψάλισμος-ον μτγ. νηψάσιος βλ.· Χρησμ. ε. Φλεγ. Θεσμ.36,10 νηψάλισμον ἀρῶν τε τῶν νησῶν τῶνδε βέβον.

νηψάλιος-ος-ον κ. -ος-ον κ. μν. κ. νεώτ. ὁ ἐγκρατής οἶνου, ὁ μὴ μεθύων, οὐδ' ἐμβύσας· ἡσ. «νηψάλιος ἡφόνητος, μὴ πενωκότες»· ΚΔΤ.1,3,2 δει ὄν τὸν ἐπισκοπον ἀνεπιλήπτον εἶναι . . νηψάλιον, σάφρονα, κόσμιον . . μὴ παρόνιον . . ὁ Σωκράτης εἰς τὰ συμπόσια μεταξύ μεθύωντων ἐμενε νηψάλιος· || ὁ ἐπ. εἰσφρ.· Φιλ.1,16 νηψάλιος μέθη, Πλούτ. Ἠθ.504,4 βαθὺ ἡ σιγή καὶ νηψάλιος, ἡ δὲ μέθη λάλον, ἴωσ. Α113,12,2· || μτρ. ἐπὶ προσ. ἡ ἡρεσικ, ὁ ἔχων πνευματικὴν διαύγειαν· ἡ ἴωσ. Ἐρ.1,465 νηψάλιον εἶναι δει τὸν ἰερέα καὶ διαροτικόν, - πάντοτε νηψάλιος εἰς τὴν σοφίτησιν· 2] ἐπὶ πτόν, ὁ μὴ μειγνόμενος μετ' οἶνου· Αἰσχ. Εὐμ.107 χάος τ' οἶνούς, νηψάλιος μελιγίγματο (βουσι ἀποτελούμενοι ἐκ μέλιτος, γάλακτος καὶ ὄδατος)· ὄμ. ἐπὶ πραγμ. σχετιζόμενον πρὸς τὴν ἄσινον βουσίαν, οἶον νηψάλιος κρατήρ ὁ κρατήρ ὁ περιέχων ἵγρον τὸ ἀνευ οἶνου διὰ τὴν ἄσινον βουσίαν· Πλούτ. Ἠθ.156D οἱ Μούσαι καθάπερ κρατήρα νηψάλιον, ἐν μέσῳ προθέμενοι τὸν λόγον· || ὄμ. νηψάλια εὐχάλα, βουσίαι κτ. οἱ ἀνευ οἶνου γινόμενοι σπονδαί· Ἀπολλ.Ρ 4,712 ἡ δ' εἰσὼς πελάουος μελι-κράτῃ τε νηψάλισσι κατεν ἐπ' εὐχάλασι παρῆστις, Πολ. ἰατρ.42 Ἀθληταί . . νηψάλια μὲν ἐρὰ θύσασι Μνημοσύνη, Μούσαις . . || ὄμ. νηψάλιος βωμοί βωμοί ἐπ' ὄν ἐγένοντο αἱ νηψάλιοι βουσίαι· Ἐπιγρ. || ὁθ. νηψάλια θύειν, σπένδειν κτ. προσφέρειν νηψάλιος, ἡτοί οἶνούς βουσίαι· Πλούτ. Ἠθ.464C, αὐτ.132B ἀπὸ τῶ ἀπινώσῳ πολλὰς νηψάλια ἰσομένον ἐθίζόμενοι καλὰς μὴ ζῆτιν ἀεὶ τὸν ἀκρατον, Παυλ. Σίλ. ΑΠ 5,225 νηψάλια σπείσῳ Κύριον || νηψάλια ἐλάτα ἐλάτα, ὡς ἐγένετο χάρις εἰς τὰς νηψάλιος, ἡτοί οἶνούς βουσίαι ἡ σπονδαί, οἶον ὁ βύρος· Σουῖδ.

νηφάλια ξύλα: τὰ μήτ' ἀμπέλια, μήτε σίκια, μήτε μύρανα ἔνεϊνα γὰρ ἀνάσπασα λέγεται ὡς καίονενα ὅτε μὴ ὕδωρ, ἀλλὰ αἶνας σπένδεται: Φιλῶ.31, Κρατ.5: ἢ νηφάλιον πόσανον πόσανον βλ.λ. ζυμῶμεν ἄνευ οἴνου: Ἐπιφρ.

νηφαλιότης-πτος (ή) μπηγ. μση. κ. νεώτ. ἡ ἀπό τοῦ οἴνου ἀποχή. ἡ ἐγκράτεια τοῦ οἴνου: Ἄβαν.1,720κ, Παλαδ.Χρ.Μηλ.128 τρωπῆτες τήν περι νηφαλιότης... ρήτραν ἢ ἡ σωφροσύνη, ἡ ἡμερία, ἡ διαύγεια: ἱ.Γρη.Ναζ.Λογ.45 θαυμάζω τῆς νηφαλιότητος... ὠμίλισε με νηφαλιότητα. **νηφαλισμός**(ι)δ Σουιδ. ἡ νηφαλιότης κ. μπη. ἡ προσοχή.

νηφαλιώς ἔπιρρ. οὐχί μεθύων, κατά τρόπον νηφάλιον δὲ ἀφρέμας, μετὰ πνευματικῆς διαυγείας: Πολ.6,26 νηφαλιώς ἔχειν ἰνψέιν.

νηφαλιός(ι) μτην. νηφάλιος βλ.λ.: Χρησ.π.Φλεγ. ἀλ.36,10] τρίς τόσα νηφαλία πάντα.

νηφαντικός-ή-όν μση. νηφάλιος Πλάτ. Φιλ.61C τήν δὲ τῆς φρονήσεως ἔιν. κρήνην νηφαντικὴν καὶ καινον ἀσθητορὸν καὶ θινεινὸν τιος ὕδατος: 2] νηφάλιος βλ.λ.: Περφ.Νυμφ.19 τὸ ζῶον νηφαντικόν ἰσὴ τῆς μελιόσσης.

νηφαντός-ή-όν μση. νηφάλιος: Εὐστ.1306,52.

νηφάντος ἔπιρρ. μση. ἀγρύπνης, μετὰ ἐντάσεως ἰσρβλ. νῆφω ἐν θυ. σμη.: Ἐρραιμ Σδρ.3,255D τὸ μὴ συνεχῶς προσεχέσθαι καὶ νηφάντως.

νηφρῆνος(ι)δ, ἡ) ἄφρων, μωρός: Κλαυδιαν.2,23.

νηφς κ. μση. κ. νεώτ., ὄμωρ, νάφω ἐν χρ. π. δοκίμος κ. κτ. ἐνεστ. κ. κτ. τὸ πλείστον κτ. μτη. παρσι. ἔνφωρ, ὄφρ. ἐνφασ, ἀπέχω τοῦ οἴνου, εἶμαι νηφάλιος, ἐγκρατής τοῦ οἴνου: Ἐθσιν.478 οἴτε π γὰρ νῆφω οἴτε λην μεθύω, Πλάτ.Συμπ. 213E ἐπει ἐπ, ἄνδρες: δοκεῖτε γὰρ μοι νῆφον οὐκ ἐπιτρεπτόν ἕμιν, ἀλλὰ ποτιέν, Ἄσων. ἐν ΑΡΠ 11,429 ἐν πάσι μεθύουσιν Ἀκτινῶνους Ἰθαελε νῆφιν ἢ ἡ μτη. νῆφων ὡς ἐπιθ. νηφάλιος, μὴ μεθύων: Ἡρ.1,133 τοῖτα τῆ ὕστεραὶ νῆφουσι πραπίθει ὁ ἀτέγαστος, Σαφ.ΟΚ 100 οὐ γὰρ ἄν ποτε πρῶτασιν ἕμιν ἀντέκωρ ὀδοισμορ, νῆφω δούλων, Ἀριστφ.Λυσ.122B ἀρθῶς γ', ὀπί νῆφοντες οὐχ ὕγιαίνονμε, Νόμ.Πισιακοῦ π. Ἀριστλ.Πολιτ.127Ἀβ,20 τὸ τούς μεθύοντας... πλείω χρισίαν ἀπισίαν τῶν νηφάντων, Πλάτ.Συμπ.214C μεθύοντα... παρὰ νηφάντων λόγους παραβάλλειν, παροιμ.π.Πλούτ.Ἡθ.503P τὸ ἐν τῆ καρδίᾳ τοῦ νηφάντος ἐπὶ τῆς γλῶττις τοῦ μεθύοντος ἰσρβλ. δημ. ἀπὸ παιδι καὶ μεθυασμένο μαβαίνεις τήν ἀλήθεια: ἢ νῆφων θεός τὸ ὕδωρ: Πλάτ.Νόμ.773D μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ, κολαζόμενος δὲ ὑπὸ νηφόντος ἑτέρου θεοῦ καλὴν κοινοῖται λασδῶν ἀγαθὸν πῶμα καὶ μέτρον ἀπεργάσεται Ἰσργίν. νηφοντα θεοῦ τὸ ὕδωρ λέγει, κόλασιν δὲ τήν κρῆσιν: 2] ὄμ. μπη. εἶμαι νηφάλιος, οὐχί μεθύων ἐκ τιος πάθους: Ξεν.Συμπ. 8,21 νῆφω μεθύοντα ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης θεάται, Δημ 538 ἐγὼ δ' ὑπ' ἐχθροῦ, νηφόντος, ἔωθε, ὄφρει καὶ οὐκ οἴνω τοῦτο ποιοῦντος, ὀδριζῶμεν 3] μπη. εἶμαι ἡμερος, ἔχω πνευματικὴν διαύγεια, προσοχή, ψυχραιμία: Ἀριστλ. Μεταφ.984η,17 (Ἄναξίγαρος) οἶον νῆφων ἐφάνη παρ' εἰκὴ λέγοντας, Ἀκκιφρ.1,13 τὸ νῆφον ὑπὸ τοῦ πάθους βυθίζεται, Ἐπίκ.Ἐπ.3 νῆφων λογισμός: 4] μπη. εἶμι προσηκτικός, προνοητικός, σῶφρων: Ἐπίχ.250 νάφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ΚΔ Θεσα.1,5,6 γρηγορῶμεν καὶ νῆφωμεν, αὐτ. Πέτρο.1,4,7 νῆφατε εἰς προσευχάς, Πλούτ.Ἡθ.800B ἀγρυπνοῦν καὶ νῆφων καὶ πεφαντικῶς, Γαλ.17,99] νῆφων καὶ φροντιστής, Ἡρωδιαν.2,15] ἀνῆρ προμήθεξ τε καὶ νῆφων: 5] ὄμ. μπη. ἔχω αὐτοέλεγχον: Πλάτ.Νόμ.918D νῆφει καὶ πρότερον αἰρεῖται τοῦ πολλοῦ τὸ τοῦ μέτρου ἔχόμενον: 6] μτ.

ἔμωροθ. διορ. ἀνάηφω, ἀναλαοβάσω: Ἀγίλλ. Τάτ.1,13, Πρόκλ.Παρμ.79] ἐγερθέντων καὶ νηφάντων ἀπὸ τῆς πτώσεως: 7] ρηματ.ν. νηφάλιος, νηφαλιός, νηφαντικός ἔτυμολ. ἄγν. πιθ. ἐκ τοῦ νη- κ. ὄφ- ἰδτω-ομαι.

νηφῶνος-οσας(ι)δ, ἡ) πληθ. νηφόνες, δοτ. νηφόνσι, νηφάλιος: Ἐθσιν.481 μβεβαίει τ' ἀπάλαμνα, τὰ νηφόνσι γίγνεται αἰσχροῦ, αὐτ.627 αἰσχροῦ τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νηφόνσι εἶναι.

νηχάλιος-αον μτην. ὁ νητικός, ὁ νηχόδοτος βλ λς: Ξενοκρ.π. Ὀρειδ.2,53, ἡ, νηχάλια φύσις.

νηχέιον(ι)δ γλωσσ. τόπος ἐν ᾧ νηχόγαι, κολυμβῶσι.

νηχι(ν) ἡ ἔπιρρ. λεξ. κ. νηχι κ. ναίχι: Ἡσ. ἐναί μῆνυ.

νηχυτος-ον (ν)ῆ, χέω) ἱκατὸ τοῦς γραμμ. σχηματίζεται ὡσεὶ εἶχε τὸ νῆ ὡς τὸ α ἐπιτοτικὴν σμη. ἢ πολύχυτος, ὁ ἀφθόνος ρέων, ὁ ἀφθονος, ὁ μακρὸν διακεχυμένος: Φιλῆτ.2 νῆχυτον ὄμωρ, Ἀπολλ.Ρ 3,530 φάραχ' ὄσ' ἡπειροῦς τε φέει καὶ νῆχυτον ὄμωρ, αὐτ.4,1357 νῆχυτος ἄλμη, Κολλ. ἀπ.313 ν- εὐρώς, Νικ. Ἀλεξ.537 νῆχυτος ἰδρώς, Κόιντ.1,417: 2] ἐπὶ νεαρὸν βλαστών, ὁ πλήρης χυμοῦ, ὁ ὄμοροςτος: Νικ.Θερ.33 νῆχυτος δρηξ.

νηχῶ, ὄμωρ νῆχῶ, ὄμωρ νηχέμεναι ἴ'Οδ.Ε 375ι, γ' ἐν. παρσι. νῆχε ἰαῦτ.399, γ' πληθ. νῆχον ἰαῦτ. Η 280, Ἡσίοδ.Α 317), συγχόν. τὸ μέσ. νηχομαι, ὄμωρ, νηχέσθαι ἱδρωκ.172ι, μτη. νηχόμενος ἴ'Οδ.Η 276, αὐτ.Ξ 352, Ἡσίοδ.Α 211, γ' πληθ. ποι. παρσι. νῆχοντο ἱτανομ.4ι, μέλλ. νηχέμαι ἴ'Οδ. Ε 364, Τιμων Φλ.32, μτη. γ' ἐν. μέσ. ὄμωρ. ἐνήχαστο ἱλυκόφρ.76ι, μτη. μτη. νηχέμεναι ἱξεκοῦδ.ΑΠ 9,36ι, κολυμβῶ, πλέω, ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἦ διά τοῦ ὕδατος πορεύομαι: ἴ'Οδ.Ε 364 αὐτὰρ ἔπην δὲ μοι σχεδίην διά κύμα τινάξῃ, νῆχῶν, αὐτ.375, αὐτ.Η 280, αὐτ.Ξ 352, Ἡσίοδ.Α 211, αὐτ.317, Ἰλυκόφρ. 76, Πολυδ.3,84,9, αὐτ.5,48,9 ὤς ἐν ὄμωι τοῦς νηχομένους φερόμενος ἱππων, Νικ. Ἀλεξ.590 τὸ ρῆ γ παλλοὶ νῆχον ἐπ' ἀκρον ὄμωρ, Πλούτ.Ἡθ. 10631, Ἀουκ.Ἀλ.ἱστ.1, ΑΠ 9,362 ὀλάως... τοσάκις χαροποις κύμασι νηχασμένη, Αἰλ.Ζ1,3, ἡ, Χρησμ. Σιδ.2,209: 2] ἡ μτη. τοῦ οὐδ. κτ. πληθ. νηχόμενα ὡς οὐα. οἱ ἱχθύες: Λεωνίδ.Γαρ.ΑΠ 1,199,4 τῆ βινι δὲ προσθεῖς ἀγκιστρον σῦρει πάντα τὰ νηχόμενα.

νηφίς-εως(ι)δ (ν)ῆφω) μτην. νηφαλιότης, σωφροσύνη: Πολυδ.6,16,21,4, Στράβ.7,3, ἡ καὶ τοσούτων ἐπῆρεν ἀσκήσει καὶ νῆφει καὶ τῷ προσέχειν τοῖς προτάγμασι, Φιλ.1,377.

νηῶν ἰων. γενικ. πληθ. τοῦ ναῦς ἀντὶ νεῶν.

νηποσίον(ι)δ μτην. πη. ναῦσι: Θεόγγυστ.Καν.44,26.

νηπῶτης(ι)δ μτην. πη. ναῦτης: Θεόγγυστ.Καν.44,26.

νηκά(ι)δ δημ. ἀ. νάκα βλ.λ.: ΜΜ ρίχνω τῆ νάκα στά πλέωρα, βάνω τὸ δρόμο στά μπροστά νά πάω στῶν ἀνθρώπων.

νιάκαρη(ι)δ μση. δημ. -α(ι)τῶ κ.-ας(ι)δ κροσσῶν μουσικῶν ὄργανων, τύπανον ἢ πνευστῶν, ἀσπληξ, κέρως, τρομπέτα, ἀ. νακάρως: Ἐρωτ.τοκρ.2,230 ἀπὸ μακρὰ γρικῶσι ἀσπληγες μὲ τῷ νιάκαρες.

νιάμα(ι)δ δημ. τὸ νιάμα τῶν κύνων βλ.λ.

νιάμερα(ι)δ δημ. κ. νιάμερα ἡ ἐνάντι ἡμέρα ἀπὸ τῆς κηδεύσεως νεκροῦ, καθ' ἣν συνήθως τελεῖται μνημόσυνον ἀνάσχων πρὸς τὸ ἄρχαιο ἔνατα βλ.λ.: ἢ συνεκὸ, ἐπιμνημοσύνης θεολογ. τελομένη τῆν ἐνάντι ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου πνός.

νιάου-νιάου(ι)δ δημ. ἀ. νιαούρισμα βλ.λ.

νισαουρίζω δημ. ἀμτθ. φωνάζω, κῶμω νιάου-νιάου, ἐπὶ τῶν γαλῶν ἢ κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ὀμῶ μετὰ φωνῆς λίαν μνημόσυνο καὶ ἐνοχλητικῶς ἡ κλυθμυρικῶς κατά τρόπον ἐνθουσιάζοντα τὸ νιαούρισμα τῶν μικρῶν γαλῶν.

νισαούρισμα(ι)δ νισαουρίζω) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νιαουρίζω βλ.λ., τὸ νιάου-νιάου, ἡ φωνὴ τῆς γαλῆς. ἰδ. τῆς μικρᾶς: 2] κτ.

έλεκτ. και επί ανθρώπινης φωνής λίαν μονοτόνου και ένοχλητική.

νιάσιμο [τό] δημ. κ. νιάσιμα επί άγρών, τό αποτέλεσμα του νεάζω βλλ. νείσις, ή πρώτη άρσις χέρσου άγρου. || γεν. άρωμα.

νιάσιμα [τό] δημ. νιάσιμο βλλ.

νιάτα [τό] μsn. κ. δημ. νεανική ηλικία, νεότης, νιότη, άντιθ. γέρα, γεράματα: Έρωτοτρ.4,230 κ. άλλος στα νιάτα τή ζητῶ, στά γέρα άλλος τήν έχει, λ.τραγ. τό νιάτα δέν πουλιώνται πιά νά τά ξαναγοράσω, Παλαμ. Άσολ.Ζ 139,15 από τό κόσμο τό νιάτα ξανάνθισα, αὐτ.Περ.Χαρ.19,15, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 19,16 δέν σάς κάκιωσα ποτές μου και τό νιάτα δέ φθονώ, Παπαν.Άγ.Ορ.25 τό νιάτα τους δέν ξεχνοῦν τό λύγισμά τους μέσα στό ράσο, - έφαγε τό νιάτα του στήν ξενητιά, εύχῆ νά χαρῶς τό νιάτα σου, φρ. έπιμύθεως κριμα, στό νιάτα σου, φρ.συμπαθείας κριμα, στό νιάτα του ίάναφερομένη είς παθόντα ή θανόντα, παροιμ. ή άρματα βγάξει νιάτα [ό κωλλησιμός άποκρύπτει τήν ηλικία], δημ. τό νιάτα και τό γράσια δέν κρύβονται ίεπί τό άδύνατο της άποκρίψεως πασιφανών πραγμάτων.

νιάς-άδος [ή] 'Ησ. καίξ έλουσα λάφωνα.

νιάσιμός [ό] μsn. είδος π. φρυγίου χοροῦ: 'Ησ. «είδος όρχήσεως βαρβαρικής»: Άθην.4,629D

φρύγιος νιάσιμας, θράκιος καλαδισιάς.

νίσομαι μsn. κ. δημ. δ.τ. τό νίπτομαι βλλ.

νίω δημ. τ. του νίπω βλλ.

νιγάλη [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτών εκ των βατραχοειδών.

νιγλα 'Ησ. «τρόπαια» [περσικιλ.].

νιγλα [ή] [λατ.] δημ. λαιών χρήσιμη προς πρόσδεση του έπιπλίου εις τήν ράχιον του ίππου ή άλλων υποζυγίων, υποζώνη, υπόζωμα, ά. ήγλα, ήγλα, μεσά. 2) άμ. δημ. τό φυτόν έποχον βλλ.

νιγλαρώω ποι. τερετική βλλ.: Εὐπίπ.

νιγλάρισμα-απορ [τό] νεώτ. κέλευσμα δια νιγλάριου εν χρ. παλαιότερον εις τό έλληνικόν και τό ζέον ναυτικόν.

νιγλαριστής [ό] νεώτ. ό παιζών νιγλαρον βλλ.

νιγλαρός [ό] κ. νεώτ. είδος π. μικροῦ αὐτοῦ αἰγυπιακοῦ, δι' οὗ ό κελουσταί παρεκλείουσι τό κωληλάτας εν τῷ κωληλατείν ή και εν άλλοις διαθιτικοῖς χειρισμοῖς ρυθμίζοντες σύσμα οὔτω τόν συγχρονισμόν τών κινήσεων ή χρ. τούτου εν τῷ ναυτικῷ μέχρι τοῦ 19 μ.Χ. α., ά. ήγλαρος: Άριστφ.Άχ.554 αὐλῶν κελουσταῶν, νιγλάρων, συριγματῶν. || νεώτ. μικρός πλαιγλαιος, πύφερο βλλ. 2) εν τῷ πληθ. μτφ. κραδασμός φωνής, λαρυγγισμός, τερέπιασμα, τρίλλις: Φερεκρ.145,27, πιθ. κ. εν Φρόν.Κωμ.69, 'Ησ.Φώτ. εν Λ. νιγλαρώων.

νιδάριον έσφ.φρ. τό κιδάριον βλλ.: Σουιδ. εν λ. έγκεορδουλημένος.

νίδες κ. νίδες ('Ησ.) Φώτ. καίδοια ή όρχιδια παξιδιών, [κτ. Σουιδ. ή λ. σκελητική.

νιδιον [τό] γλωσσ. κ. νίρες Πλωσ. ενιδιον έστι ροδοδάφνης άνθος.

νιζάμι [ό] [τουρκ.] δημ. όπλίτης του τουρκικού τακτικού στρατού, εν άντιθ. προς τόν βασιδουζούκον και τόν γιαντίσαρον.

νιζάμι [τό] [τουρκ.] δημ. τάξις, έπιταγή, τό κρατούν νόμιμον, ή καθιερωμένη συνθησια,έθος πάσιον.

νιζώ, β' εν. προστ. νίζε ('Ηλ.Α 830), άναφρ. νιζέιν ('Οδ.Τ 374), μτφ. νιζών ('Ηλ.Η 425,Εὐρ.Τ 133βι, έπ. γ' πληθ. παρatt. νιζόν ('Ηλ.Α 846, 'Οδ.Α 112), μέσ. νιζομαι, γ' εν. παρatt. νιζετο ('Οδ.Σ 224) [ινατες ό λοιποί χρ. ένεργ. μέσ. κ. παθ. σχηματίζονται εκ του ρ. νίπω βλλ. εν τῷ δοκιμῷ πεζ. λόγῳ τό ρ. εν χρ. μ. εν τοῖς συνθ. άπο-, έναπο-, εκνιζώ ή λ. κοινώς λέγεται: επί τῶν πλυννῶν μέρος μ. τῶ σάματος, εν φ. τό λούομαι επί γενικῶ του τῶ σά-

ματος λουτροῦ, τό δέ πλύνω επί πλύσεως ένδυμάτων. δδ. νίπω, πλύνω τας χείρας ή τουσ πόδας ή τό πρόσωπον: 'Οδ.Τ 392 νίζε δ' άρ' άσασον Ιουθα άναχθ' έόν, Έπιχ.273 παροιμ. ά δέ χειρ τάν χειρα νίζε [τό 'να χέρι νίβει γ' άλλο και τό δυό τό πρόσωπο]: 2) έκπληνω, άποπλήνω: 'Ηλ. Α 830 άπ' αὐτοῦ δ' αίμα κελαιόνν νίζε' οὔασι λισφ' || άμ. κ. τό μέσ.: 'Οδ.Ζ 224 αὐτῶν ά εκ ποταμῶν χροά νιζετο. . άληνη [άπέβαλλε τήν άληνην εκ του δερματός του νιπόμενος δι' ύδατος εκ του ποταμοῦ] 3) σπαν. τό ένεργ. καθαίρω, καθαρίζω π. δι' ύδατος: 'Οδ.Α 112 ό δ' αὔτε σπύγιον. . τραπέζας νιζων, Θεόκρ.16, 62 ή οὔασι νιζων θελορῶν Ιοσιδεί πλινθῶν. 4) σπένδω βλλ.: 'Ιων Χ' [ιστ.π. Άθην.11,463Α ό δέ χρουστός οἶνον έκων χειρῶν νιζετω εις έδαφος. 5) ρηματ. π. χερσῶν, άνηρον. 'Εν ρίζ. νιθ- ή νιθ-νιδες άσυναίρ. τ. του νιδεσ βλλ.

νικά [τό] μsn. κ. νεώτ. άκλ. β' εν. προσ. της προστ. του ρ. νικῶ βλλ. λαμβανόμενον ως οὐσ., σύνθημα έν κατά τό αυτοκρατορικός 'Ιουστινια-νός στασιασάντων εν έτει 538 μ.Χ. 2) συνεκδ. αὐτή αὐτή ή στάσις: Προκ.1,121,13, αὐτ.3,97,2, Προκ.Γ 3,282Α, - ή στάσις του νικά.

νικαγωγός εις [ό] μsn. ό άγών, ό όδηγών προς νίκη, περ. του Θεοῦ: Λάσκ.Θεόδ.769.

νικάδιον [τό] Έπιγρ. όποκορ. του νικῆ βλλ., α-γαλματόν της θεός Νίκης.

νικάθρον [τό] Έπιγρ. κ. 'Ησ. έπαθλον, έπινίκιον.

νικαίος-α-ον [νική] μsn. ό άνήκων εις τήν νικήν, ό της νίκης: 'Ιωσ.Α1 32,5 θεός νικαίος, Διον Κ 47,40 Ζεύς Νικαίος, Νόνωδ 18,169 έπίης νικαίος || ό παρέων, ό φέρων τήν νικήν: αὐτ.37,623 Παλλάς νικαία [ή αἰτ. νικαίην μνημονεύεται η. 'Ησ. κ. Φώτ. ως ίωκ τ. του νικηῖν] 2) τό οὐδ. νικαίον ως οὐσ. μνημιον άνεγερόμενον επί νικῆ τῆν: Διον Κ 45,17.

νικαμο-στος [τό] Έπιγρ. νικῆ βλλ.

νικάμες δωρ. α' πληθ. τό ένεος. του ρ. νικῶ βλλ. άντι νικῶμεν, κτ. διαόρθωσιν του Αθην εν Πλούτ. 'Ηθ.225.

νικαξῶ μsn. δωρ. μέλλ. του νικῶ βλλ.: Θεόκρ.21,32. **νικαξῶ** [τό] μsn. κ. μsn. όποκορ. του νικῆ βλλ., άπεκόνσις μικρός νίκης: Έπιγρ. τήν θύραν σὺν νικαρίσις και μεγάλη νικῆ. || είδ. μικρόν άπεικόνισμα της Νίκης επί του έτέρου μέρους ρωμαϊκού νομισματος. 2) δδ.γεν. τό άντιθετον του φερόντος τήν παράστασιν μέρος του νομισματος: Κεδρ.Γεώργ.563,14 εν τοῖς νικαρίσις του νομισματος ύποκεείμενα 'Ρωμαϊκά γράμματα. 3) είδος π. άλοκήσις τών οφθαλμών: Άλεξ Γραλλ.2.

νικάρχης [ό] μsn. ό ήγέτης, ό άρχηγός της νικής, ό όδηγών προς τήν νικήν, επί του θεοῦ: Λάσκ.Θεόδ.765 [εκδ.Μί].

νικαστρον [τό] Φώτ. «νικητήριον».

νικατήρες 'Ησ. κοί άκαρπώαται εν τοῖς τόξεσις.

νικατόρειον [τό] μsn. μνημιον και νάος Σελεύκου του Α': Άπν.Συρ.63.

νικατώρ-ορος [ό] μsn. δωρ. τ. του νικητώρ βλλ., νικητής, έπώνυμον του Σελεύκου του Α' και του Δημητρίου Βασιλέων της Συρίας: Έπιγρ., Πλούτ.,Άριστ.άλλά Πολιορκηταί . . και Νικατόρες, έχαIRON προσγορευόμενοι, Έπιγρ. Σέλευκος Ζεύς Νικατώρ. 2) κτ. πληθ. νικατόρες ό όλητήσις, ό άθάνατος, έπίθ. τῶν ανδρών τῶν άπαρτιζόντων τήν σωματοφυλακήν της μακεδονικής αὐλής: Λιβάν.43,19.

νικαφόρια [τά] Έπιγρ. δωρ. τ. του νικηφόρια.

νικαφόρια [ή] δωρ. τ. του νικηφορία βλλ.

νικαφόρος ον δωρ. τ. του νικηφορος βλλ.

νικάλ [τό] δημ. διπλ. νικέλιον βλλ. || ό εκθ. κοινού γένους, ό νικέλιον: ταμνακέρ νικάλ.

νικελάκι [τό] δημ. όνομα του νικελ βλλ. κέρμα νικέλιου.

νικελίνης [ή] νεώτ. όρυκτο κ. κόκκινος νικελιοπυρίτης όρυκτον άρσενικοούχον νικέλιου.

νικελίνος-η-ο [νικέλι] δημ. ό πεποισμένος, ό κατασκευασμένος εκ νικελίου: νικελίνη σφαίρα.

νικέλιον [τό] νεώτ. χημ. στοιχείον εκ των μετάλλων, ίσχυράς σπλάν, χρώματος άργυροχλωκού και άποκρίσεως προς τό χαλυδότερονον, ηκόμενον ές 1435°, έπιδοκτικόν σπιδώσεως, ελατόν, λίαν όλιγον: νικελιού όχρα κ. νικελιάνη ή τό όρυκτόν άναβαργίτης, - βρωμιούχον νικέλιον [τό]: β' ύδροβρωμιού όκας του νικέλιου χρησιμοποιούμενον ως φάρμακον πρανθηκόν.

νικελά όια νεώτ. δημ. νικελάων, ητθ. έπικαλιόπτω τι δι' έπιστρώμασιν νικέλιου, έπινικελάων' 2) ημιστ. η. νικέλωμα, νικέλωσις.

νικέλωμα [τό] δημ. ή πράξις καί τό άποτέλεσμα του νικελά βλλ., νικέλωσις, έπινικέλωσις.

νικελάων-: δημ. τ. του νικελά βλλ.

νικελάω-: -εωσι [ή] νεώτ. νικέλωμα βλλ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

νικελάω-: κρ. τ. άποφ. φέρειν: Νόμ.όρντ.

Νομοκάνων έν Κατελ.85 οι έπεις οι ζητούντες νικη ένταφισαυδύ, ώς 'Ιούδας κρησθάντηρ

δι' ώς κάρ. όν. Νίκη θεά της νίκης. θυ άγιαν ης Στυγός και του Πάλλαντος: 'Μοισ' 35-1, Πινδ.1,2,26 χρυσέας έν γούνασιν πιγνόντα Νίκας'

|| συγν. ταυτίσειται μετ. της 'Αθηνάς: Σοφ.Φιλ.134 Νίκη 'Αθάνα 'Ιολιάς. Εύρ. 'Ιων 1527'

|| όν. φιλ. των Θεσπιάνων: 'Απολλ.δ.2,7,8'

7) άστρολ. όν. του έκτου κλήρου: Παολ. 'Αλλ.3, Κατ. 'Αστρ.κ.1,60'

8) νεώτ. ζώον. γένος μαλακοστράκων ποδοφύλων έν τών καριδιόων.

νικηλαίς-εντος-εσσα-εν μετν. όωρ. τ. νικαίης ό νικητικός, ό νικών, νικητής: Μελέαγρ.ΑΠ 7,423,5.

νικημα-ατος [τό] [νικώ] 'Επιγρ. κ. μετν. όωρ. τ. νικάμα ['Επιγρ.], τό νικηκόμενον, τό βραδείο της νίκης, ή νίκη: 'Επιγρ. Πολυδ.1,87,10, αύτ.20,52 ύποστρέφων άπό του νικημάτος, Διόδ.Σ 4,33 δικαστρίων . . . περί του μισθού τό νικημα άπέδωκεν, άνοιν. Αλ.Ρωμ.3,27, Πλουτ.Λυκ.22 όσον εκδεδωθώσασθαι τό νικημα της φυγής τών πολεμίων.

νικημη όωρ. ποι. τ. του νικώ: Πινδ.Ν 5,5, Θεόκρ. 7,40 ούτε τόν έθελόν Σικελίδων νικητήν τόν εκ Σάρω, αύτ.δ.46,ΑΠ 7,743.

νικησις-εως [ή] [νικώ] μων. ή πράξις καί τό άποτέλεσμα του νικώ, νίκη: Δισ.Ροδ.2070 και πάντες έπαυμάσσαι τήν νικησίαν πολέμου.

νικητήρι-ήρασιό [ή] [νικώ] 'Επιγρ. όωρ. τ. νικητήρι ό νικών, ό νικητής: νικητήρι τās άγέλας.

νικητήριος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος ό αναγόμενος εις τόν νικητήν ή καί τήν νίκη, ό του νικητού, ό της νίκης: 'Αντιφών.263

δόςα νικητήριος [ή] δόςα της νίκης], Ξεν.Συμπ.6,1

|| μέν τό νικητήρια φιλήματα όπολομαζώντων Κριτόδουλον εκέλευον [φιλήματα προς άμοιβήν της νίκης, ως άναμοιβή του νικητού], Πλάτ.Νόμ. 832B τό νικητήρια όθλα, Καλέμ.Ψδ.4,4,2 σός άρασει ή τύχη τήν νικητήριον δώσανν, - νικητήριος πασιάν - κραυγή' 2) τό ούδ. νικητήριον [όβλιον] ως ούσ. άριστέιον, έπαθλον, βραβείον νίκης: 'Αριστ. 'Ιππ.1253 'Ελλάδιες Ζεφ, σόν τό νικητήριον, Ξεν.ΚΠ 8,33 τόν βούν έλασε τόν νικητήριον, αύτ.'Ελλ.δ.2,23, 'Επιγρ.όόλου νικητήριον άμύλλησ' συνήθεσ. έν τή πληθ.: Σοφ.άφ.537' τή καλλικοτταόουτιν νικητήρια τίθημι, 'Επιγρ. 'Αλκ. 102B'

|| φρ. τό νικητήρια φέρω - φέρομαι - κορίζομαι λαμβάνω, κερδίζω τό βραδείο της νίκης: Πλάτ.Ευθ.305D, αύτ.Φαιδρ.245B, αύτ.Πολ. 612D ίνα καί τό νικητήρια κομιστήν, 'Επιγρ. τό νικητήρια του κισαρωδού'

|| κ. μων. όμ. τ. του ούδ. κτ. πληθ. νικητήρια [ερα] ως ούσ. θυσις έπινίκιος έορτή μετά θυσιών έπι τήν νίκη: Ξεν.ΚΠ 8,4,1 θύσας δε και ό Κύρος νικητήρια έστιών εκάλεσε [τούς φιλοει] έορτάζειν τήν νικην δι' εύχολίας, Πλουτ.Φωκ.20 πολλών αιτουμένων έστιόσασιν τό νικητήρια, Δίων Κ 67,9,Νικ.Χων. έν Σάβ.1,134 καί μικρού τό νικητήρια έβυε'

|| μετν. κ. μων. όμ. νικητήρια [όσματα] όνομας έπινίκιος, όμοιος προς τών νικητήν: 'Ακολ. 'Ακοβίτου 'Υμνου τή ύπερμύθησιν Στρατηγών, 'Επιγρ. τ. νικητήρια . . . αναγράφωσι, Νικ.Χων. έν Σάβ.1,90 πασιάνων νικητήρια'

3) όμ. κτ.πληθ. άόιαφωκίονητος ένδειξις, άπόδειξις: 'Ιππ. 'Επ.4

νικητής [ή] 'Επιγρ. Πάμ., μων. νεώτ. κ. όμ. θηλ. -ήτρια, δημ. κ. -ήτρα, δημ.πληθ. όρατ. νικητέας, ό κερδίζων ή κερδίσας δι' όπεραξής άγώνος, ό νικών, ό νικησός: 'Επιγρ.Νουβίας, Πάμ. νικητής τών δεσκαουρών, 'Ερωτόκρ.2,2278 ένας δε νά'ν' ό νικητής Παλαμ. 'Απολ.Σ 194,30 μέσ' στις φυλακής τή μαύρη τρούα τό τραγούδι μου, τραγούδι νικητή, Ζερό.Μύσθ.Ζ 9 άρμονία βγαλμένη άπό τούς . . . όμοιους τών νικητών'

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

|| δημ. θηλ. νικητής: αύτ.Τραγ.ΚΚ 30,10 και νικητρά ξαναδεδι-

κες στην ελευθερία τῆ γῆ' || Ἐπιγρ. κ. ὡς τίτλος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ || ὄθ. μον. ὁ κατακτητῆς : Εὐστ.157,1.

ΒΙΚΗΤΙΚΟΣ-ή-όν ὁ δυνάμενος νά κικήσῃ, ὁ ἄγων εἰς νίκην, ὁ κικήφορος : Ξεν.Ἀπ.3,41| ἐνεργῶς δέ, ἀν τὴν παρασκευὴν ὁρᾷ νικήτην οὖσαν, μαχεται, Πολύβ.24,9,4 ὑπόθεσις νικήτικώτερα ἐν τοῖς πολλοῖς, Ἐπιγρ. ὅλων νικήτικῶν || τὸ ὑπερβ. ὁρᾷ, τὸ νικήτικώτατον ὡς ὄσα, ὁ πιθανότερος σὺν τοῖς ὁμοῦς ὁμοῦ κικήσῃ τις: Πλούτ.Σύγγρ.Φιλκ.Φλωμ.2.

ΒΙΚΗΤΙΚΩΣ ἔπιγρ. μον. κατά τρόπον νικήτην, κικήφορος : Εὐστ.1006,28, Μηναι.18 Ἐπιερ. παρέστῃς τῷ Δεσπότη .. νικήτικῶς στεφανούμενος. **ΒΙΚΗΤΡΙΑ** (ἡ) γλῶσσα. κ. νεώτ., δημ. κικήτρα θηλ. τοῦ νικήτῆρ ἢ τοῦ κικήτῆς.

ΒΙΚΗΤΡΩ-ορος (ὁ) μγν. ὁ κικήτῆς, ὁ κικήφορος : Δίων Κ.55,23 τὸ τῶν Νικήτρων στρατόπεδον ἢ κικήτρια, ἡ κικήφορος, ἡ κικήσασα φάλαγγι.

ΒΙΚΗΦΟΡΙΑ (τά) Ἐπιγρ., δωρ. τ. νικήφορία ἐορτὴ μετ' ὄγωνιν πρὸς τὴν Ἀθῆνας τῆς Νικήφορας, ὁρισθεῖσα ὑπὸ Εὐμένους τοῦ Β' ἐν Περγάμῳ.

ΒΙΚΗΦΟΡΙΑ (ἡ) ποι., δωρ. τ. νικήφορία τὸ φέρειν νίκην, τὸ νικᾶν, ἡ νίκη (ἢ λ. συνη. π. Πινδάρῳ ἐν τε τῷ ἐν. κ. πληθ.): Πινδ.Ρ.159 χάρμα δ' οὐκ ἄλλοδριον νικήφορία πατέρος, αὐτ.Ο.1011,59.

ΒΙΚΗΦΟΡΟΣ-ο(ν) (νική, φέρω) κ.μ.μ., νεώτ. κ. δημ., δωρ. τ. νικήφορος, δημ. θηλ. κικήφορα, ὁ φέρων, ὁ ἐπιφέρων, ὁ ἐπιτυχῶν τὴν νίκην, ὁ νικήσας, ὁ κικήτῆς : Αἰσχ.Χοι.148 σὺν θεοταί κα γῆ καὶ δίκῃ νικήφορῳ, Πάπ. διὰ σέ .. τὸν ἐπιτυχῶν σωτήρα θεῶν νικήφορῶν, Μηναι.1,9 Ὡδ.7 καὶ νικήφορος γενόμενος ἐβαλέεν, Β' Ἀλεξ.3111 εἰς τὴν Ἑλλάδα μέγιστος γένωμα νικήφορος. 2) (νική, φέρωμαι) ὁ λαμβάνων τὸ νικήτήριον ἔπαθλον, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ὄθ. ὁ κικήτῆς : Πινδ.Ο.1,119 ἐρέ τε νικήφορος ὁμιλεῖν, αὐτ.13,14 νικήφορος ἀγλαφα ἢ δόξα τῆς νίκης, Αἰσχ.Ἐπι.477,Σοφ.Τρ.186,Εὐρ.Ρῆσ.781,αὐτ.Φοῖβ.1200 δειξέω νυν .. σὴν νικήφορον ἀστοίτην ἄνρα'. || ἀνδρ. π. γενκ. : Ξεν.Ἀπ.3,4,5 εὐκταῖς ἄν κα τοῦτον κικήφορος εἶπ'.

ΒΙΚΗΦΟΡΟΣ 3) ὡς προσωπῶνον διαφορῶν θεοτήτων, ὁσον τῆς Ἀθῆνας, τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Ἐρωτος κ. ὄ. : Ἐπιγρ. || ὄμ. κ. ἐπὶ βασιλέων Ἐπιγρ., Πάπ. πρὸ κικήφοροι οἱ Πτολεμαῖοι.

ΒΙΚΗΦΟΡΩ-έω κ. μ.μ. νίκην φέρω, ἐπιτυχῶνα ὑπερίσχυα ἐν τινι ἀγῶνι, ὄθ. λαμβάνω, ἀποκομιζῶ βραβεῖον ἐπὶ νίκῃ : Εὐρ.Βακχ.1147 ὁ δάκρυα νικήφορεῖ, Β' Ἀλεξ.1038 Ἀλέξανδρος ἔρχεται κατὰ τὴν νικήφορον.

ΒΙΚΙΔΙΟΝ (τὸ) Ἐπιγρ. ἀγαλματιὸν τῆς Νίκης (βλ.δὲ) μικροτέκνημα, μινιατούρα τῆς θεᾶς Νίκης.

ΒΙΚΙΣΙΟΣ (ὁ,ἡ) μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν στρατηγὸν Νικίαν : Πλούτ. Ἀλλ.14 οἱ παιέσται τὴν εἰρήνην κικήσιον ὠνόμαζον.

ΒΙΚΟΒΟΥΛΑΣ-ον ὁ νικῶν, ὁ ὑπεριχόμενος ἐν τῇ βουλῇ, τῇ γῶμῳ, ὀνότως νικᾷ ἢ γῶμῳ : Ἀριστῶ.Ἰπν. 615 τ' ἄλλο γ' εἰ μὴ νικόβουλος ἐγενόμην γ'.

ΒΙΚΟΘΕΣΠΟΤΑΣ-ον μ.μ. ὁ τὴν νίκην ὡς δεσπότης ἀπονέμων : Λάσκ.Θεοδ.765 ἴξωδ. Μ.1.

ΒΙΚΟΛΑΕΑ (τὸ) Ἐπιγρ. ἐορτὴ ἀγομνῆς ἐν Δῆλῳ ἢ μνημόσυνον Νικόλαου τινός : Ἐπιγρ.Δῆλου.

ΒΙΚΟΛΑΟΣ (ὁ) μγν. εἰδὸς τῆ φοινίκου ὀνομασθέντος ἀπὸ τῆς Νικόλαου : Πλούτ.Ἠθ.723D, Ἀθῆν. 14,652λ περὶ τῶν Νικόλαῶν φοινίκων τασούτων ὅμιν εἰπέτω ἐγῶ, Πάπ.

ΒΙΚΟΜΑΧΑΣ (ὁ) ποι. ὁ νικῶν, ὁ ἐπιχόμενος ἐν μάχῃ : Σοφ.ἀπ.887 Ζεὺς νόστον ἄγει τὸν νικωμάχην.

ΒΙΚΟΠΟΙΟΣ-όν μγν. ὁ ποιῶν, ὁ φέρων νίκην, ὁ κικήφορος : Ἀκούλ.Π.Δψαλλμ.4,1 τῷ νικηποῖῳ ἐν φάλοισι.

ΒΙΚΟΠΟΙΩ-έω μ.μ. ποιῶ, φέρω ἐπάγω, προκαλῶ νίκην : Ἐφραίμ 3,372D.

ΒΙΚΩΡ Ἦσα. «διαφορὰ Λόκωων». **ΒΙΚΩΡΤΑΣ** ἔπιγρ. ἀνίγν. τοῦ κικήρτας βηλ. κ. νεικῶς (Ἐπιγρ. Ἀνδρῶν) μγν. τ. τοῦ κική βλλ. : Π.Δ. Ἐοδρ.1,3,9 αὐτῷ δόθησεται τὸ κικόρ κατῶς γέγραπται, Κ.Δ Ματθ.12,20 ἕως ἀν ἐκβάλλῃ εἰς νίκωσ τὴν κρίσην, Ὀρφ. Ἀργ.587,Βεττ.Βολ.358,5,Αἴγ.5,381, Χρον.Μορ.3652 κί εἰ μεν εὐδοκλήσῃ ὁ θεὸς νά μᾶς δώσῃ τὸ νικόρ, Ἐρωτ.Ὀκρ.1,1079, αὐτ.2,17.

|| μγν. ἐν φρ. εἰς νικόρ ἐξ ὀλοκλήρου : Π.Δ.Βασ. 2,226 μὴ εἰς νικόρ καταφάσεται ἡ ῥομφαία;

ΒΙΚΟΣΤΡΑΤΕΥΣ (ὁ) βήτορας εἰδὸς τῆ ἀμπελοῦ, εἰδος σταφυλῶν : Ἀθῆν.14,654Α τὸν κατὰ τὴν Ἀρτικὴν γινόμενον νικωστράτειον βότρου.

ΒΙΚΟΣΥΝΘΕΤΟΣ-ον μ.μ. ὁ ἐκ νικῶν συγκείμενος : Θεοδῶς.Διάκ.1,266 μὴ φθῶναι τὸν οἰκίτην κρατούσα τὰς σὰς νικωσυνθέτους μάχας.

ΒΙΚΟΤΕΛΕΙΑ (ἡ) πάλ. πανηγυρισμὸς νίκης : τὸν δεῖνα ἐπικερτασθαι τῷ πρώτῳ ἔτει Οὐσαοσιανοῦ νικητελείας.

ΒΙΚΟΤΙΑΝῆ (ἡ) νεώτ. βωτον. γένος φυτῶν ἐκ τῶν στρυχνωδῶν, ἐν οἷς περιλαμβάνεται καὶ ὁ κοινός.

ΒΙΚΟΤΙΝῆ (ἡ) νεώτ. τὸ ἀλακομίδει τὸ ἐκ τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ κοπινοῦ παραγόμενον.

ΒΙΚΟΤΙΝΩΣ νεώτ. μθ. πληρῶ, ἐπιποτιζῶ τι διὰ νικότητος, ἐπιφέρει δηλητηρίσιν διὰ νικότητος.

ΒΙΚΟΤΙΝΙΚΟΣ-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νικότην, ὁ τῆς νικότητος.

ΒΙΚΟΤΙΝΙΣΜΟΣ (ὁ) (νικωτινίζω) νεώτ. ἴατρ. τὸ συνολον τῶν παθολογικῶν ἐκδηλώσεων τῶν προερχομένων ἐκ δηλητηριάσεως διὰ νικότητος.

ΒΙΚΟΥΡΓΟΣ-ον μ.μ. ὁ τὴν νίκην ἐργαζόμενος, ὁ κικήτῆς : Νικ.Κων.ἐν Σάβ.1,119 καὶ χεῖρα προτεῖναι .. τῷ κικουργῷ αὐτῷ Δαυδ.

ΒΙΚΟΥΛΑ (τὸ) (κρητ.) ἴατρ. εἰδὸς τῆ σῦκων : Ἐρμῶσας π. Ἀθῆν.176B σῦκων γένν. ν. κούλας.

ΒΙΚΟΥΡΤΑΣ π. Ἦσα. ἐβουλέκουλος : Ἰππῶν.49,5.

ΒΙΚΩ-άω (νική) κ. μ.μ. κ. νεώτ., δημ. ἄσυναρ. -άω, λην. νικέω (ἰδημῶρ.249, Ἠρών.3,151, Ἐπιγρ.1, ἀλλ. νικήμη (Ἰθέρωρ.740, Αἴτ.7,743), δημ. κ. ἀνικάω, παρατ. ἐνίκω, δημ. ἰβνικήσασα κ. ἐνικάω, ἐπ. σ. πληθ. νικάσασμεν Ἰ.Ὁ.Δ.Α.512), μέλλ. νικήσῃ Ἰ.Ὁ.Κ. 7,66, Πλάτ.Θεαγ.128B, δωρ.Β' ἐν νικῆσῃ Ἰ.Ὁ.Κων. ἐν Θεοκ.21,32), ὀρ. ἰβνικήσῃ (Ἰ.Γ.Γ.439), παρακ. νενικήκα, ὑπερο. ἐνενικήκειν Ἰ.Ξε.7,44,3,9, αὐτ. 7,1,35, αὐτ. Ἀγστ.2,5), εὐκτ.περιφρ. νενικήκωσ εἶπν (Πλάτ.Νόμ.658B), ὁπν.τὸ παθ. νικήμαι ἀντὶ ἡττώμαι, μγν. μέσ. μέλλ. μτ. ἐνεργ. ὄμ. νικήσομαι (Ἰ.Περκλ.Ἀστ.205), παθ. μέλλ. νικήθησομαι, ὀρ. ἐνικήθην (Ἰ.Χ.Φ.656), παθ. παρακ. νενικήμαι, μτκ. νενικήμηνος (Πλάτ. Ἐπιστ.337C), κατὰ τὴν νίκην ὑπερισπῶ, ἐπικρατῶ ἐν μάχῃ ἢ ἀγῶνι ἢ καὶ ἐν οἷσ. δηλοτε διαμαρῶ, ἀντθ. ἡττώμαι : Ἰ.Γ.Γ. 439 Μενέλαος ἐνίκησον σὺν Ἀθῆνῃ, Σοκρ.δ.16 ἐνίκησασ δέ καὶ δευτέρως καὶ πρῶτος ἐνεγένονην, Ἰσοκρ.16, 33, Πλούτ.Καῖσ.50 ἡλθον, εἶδον, ἐνίκησασ, Κ.Δ Ἀποκ.27, αὐτ.3,5 ὁ νικῶν περιπαλεῖται ἐν ληϊότησι λευκοῖσι, Πάπ. ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ' || συνη. ὁ ἐνεστ. μ.ε.μ.μ. παρακ. ἐγῶ νικήσει, ἀναδεικνύομαι, κηρύσσασαι νικήτης : Πινδ.Ο.9,112 β. κ. νικῶν ἐστεφάνωσεν Βωμόν, αὐτ.13,32, Ξεν.Κ.8,2,27 ὁ δὲ μὴ νικῶν τοῖς μὲν νικῶσιν ἐφθάνει' || μετ' αὐτ. προκ. καταβάλλω τὴν : Ἰ.Χ.Φ.630 πάντας ἐνίκα Καδμωέων, Ἐρωτ.Ὀκρ.1,130), αὐτ. 1650 μὰ ὁ νόθος τὴν ἐνίκη, -οι Ἕλληνας ἐνίκησον τοὺς Πέρσας ἐν Πλαταιαί'. || ὄμ. κ. μετ' αὐτ. προμ. ἰδ. μτ. συστοιχοῦ ἢ συσυνούου αὐτ., ἀίρω νίκην πᾶ : Ἰ.Κ.Δ. 339 πάντα δ' ἐνίκα βήδωσ αὐτ.Ε.807, Πινδ.Ο.4,24 νικῶν δρόμον, αὐτ.13,29, Εὐρ. Ἀλλ.1029, Ὀυκ.5,49 παγκράτιον τῷ πρώτῳ ἐνίκα, Ξεν.Ἀκ.6,5,23, Πλάτ.Φα.δρ.2561, αὐτ.Νόμ.692D, Πουτ.δ.610,2, Μακρ.1.435,1/ κατὰ

κράτος νικήσας τὸν πόλεμον, Μιναι.Ι,4 'Οδ.6 ἐνίκησας φερωμένους ἀνδράν πάσαν ἔντασιν' || συν. ἐν φρ. νικῶ 'Ὀλύμπια εἶμα κινήσας, αἶμα, κατάγω νίκην ἐν τοῖς 'Ὀλυμπίαισι ἀγῶσι': Ουκ.Ι,126 καί ἐσθῶν τὴ προσήκοντι 'Ὀλύμπια νεκικήτη, Τιμοκλ.8,17' || ὄμ. φρ. νικῶ Παναθηναία: Πλάτ.'Ἰων.530B ἀγε δὲ θῶμα καὶ τὰ Παναθηναία νικήσωμεν' || ὄμ. κ. νικῶ 'Ὀλυμπιάδα': Ἡρ.9,33' || ὄμ. ἐν φρ. παλῶ νικῶ νικῶ ἀριστικῶν νίκην: Ουκ.Υ,34 'Ἀθηναῖοι ἐνόμισον ἡσασθαι, ὅτι οὐ πολλὸ ἐνίκων' || ὄμ. τὰ πάντα νικῶ νικῶ, ὑπερισχῶν τελεωτικῶς: Ξεν.'Ἀν.2,Ι,1' || κ. μετὰ δύο αἰτ., ὑπερισχῶν πῶδες ἐν τῷ: Δημ.1342 νικήσας παῖδας στάδιον ἐστεφάνωσα τὴν πόλιν νικήσας ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τῶν παιδῶν, Δειν.99,54R Τιμοθέω τῶν ἐν Κερκύρ νουμαρχῶν νικήσαντι τὸς Λακεδαιμονίους, Δογ.π.Διογ.Α.6,23 Πύθια νικῶ ἀνδρας' || μετ' αἰτ. προσ. κ. δὸτ. πράγμ.: 'Ἰλ.Π,79 μάχη νικῶντας 'Αχαιοῦς, αὐτ.Ψ,756, αὐτ.Υ,410, Αἰσχ.Αγ.1423, Εὐρ.Τρω.1209, Ξεν.'Ἀγρο.9,7 ἄρματι νικήσας τοὺς ἰδιώτας' || μετ' αἰτ. κ. δὸτ. πράγμ.: Δημ.1356 δὲ ἐνίκη... τὰ Πύθια τῷ τεθρίπῳ, Πλατ.'Ἠθ.811D πολλοὺς ἀγῶνας οὐ παγκρατῶν μόνον νικήσαντι' || μετ' αἰτ. προσ. κ. ἐμπροθ. διορ.: Πίνδ.Ν,2,9 ἐν Πυθίοισι τε νικῶν Τιμονοῦ παῖδα, Πλάτ.Συμπ.213E, Δ.δδ.Σ,14,29 τοὺς μὲν ἐν τῇ μάχῃ νικήσαντες' || κ. μετ' αἰτ. πράγμ. κ. ἐμπροθ. διορ.: Κδ Ρωμ.12,21 νικᾶ ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακῶν' || σπιν. μτ. γενικ. προσ.: 'Ἐπιγρ. Λεωντίς ἀνδρῶν ἐνίκη' || μτ. δὸτ. προσ. ἐν φρ. νικῶ πᾶσι τοῖς κριταῖς ἢ ἐνὶ κριτῇ νικῶ κατὰ τὴν γνώμην παρφήσις τῶν κριτῶν ἢ κατὰ πλειοψηφίαν ἐνός: Ἀριστ., Ὀρν.445 δυνμῆ ἐπὶ τοῖσιν πᾶσι νικῶν τοῖς κριταῖς, αὐτ.447' || μτ. δὸτ. τοῦ τρόπου: 'Ἰ.Ψ,669 ἤρισον δ' οὐ φημί τιν' ἄξιον ἄλλον 'Αχαιῶν νυμφῶν νικήσαντι νικήσαν ἐν νυμφαῖσι, Ἡρ.10,170 ἀλλ' ἢν νυμφὶ ἐμβάλλωσι καὶ νικήσαντες νουμαρχίᾳ πλώωσι, Εὐρ. Φοῖν.1143, Πλάτ.'Ἀπολ.36D νικῶ ἴππῳ ἢ ξυμωριδίᾳ ἢ ζεύγῃ, 'Ἀνδοκ.4,42 νικῶ λαμπράδ' || μτρν. νεώτ. κ. δημ. μεθ' ὀπλοῦ ἐμπροθ. διορ.: Πδ Ψαλυ.5015Ι,4 καὶ νικήσας ἐν τῷ κρινασθαί σε, - ἐνίκησεν ἐν πάλη, - κατὰ - εἰς τοὺς τελευταίους ἀγῶνας' || κ. μετ' ἐπιρρ. διορ.: Αἰσχ.Χα.1052 μτ. φοβῶ νικῶ πολὺ, Ξεν.'Ἰερ.2,16 καλὸν τὴ αὐτοῖς εἶναι τὸ παλὸ νικᾶν, - διγυμνασθῶν, ἐνίκησας παντοῦ' || ἀπρόσ. ἐν φρ. νικῶ τὸν ἅπαντα λόγον ὑπερτερεῖ τὸν ὄντονα λόγον, εἶναι ἀριστον: Σοφ.ΟΚ,1224' || ἢ τὸ μτ. τοῦ ἀορ. ἀνάριθρος ὁ νικήσας ὡς οὐα, ὁ νικήτης': 'Ἰλ.Γ,138 τῷ δὲ κε νικήσαντι φίλην κεκλήσθ ἄκοιτις, Ξεν.Συμπ.5,9 καὶ τῷ νικήσαντι... ἀναδύσασθαι παρὰ τῶν κριτῶν γενέσθαι' || τὸ παθ. νικῶμαι, δημ. νικίεμαι κ. ἀορ. νικήθηκα, ἴππων γίνονται, ἠπῶμαι, καταβάλλομαι ὑπὸ τιος ἐν χρ. μικροτέρως τῆς τοῦ ταυτοσημοῦ ἠπῶμαι, π. 'Ου.δὲ μ. ἐν τῷ μτρ. τοῦ παθ.ἀορ.: 'Ἰλ.Ψ,656, αὐτ.663 αὐτὸρ ὁ νικηθείς δέσας οἰσται ἀμφικύπελλον' || μτ. ποιητ. αἰτίου κτ. δὸτ.: Αἰσχ.'Αγ.291 ὁ δ'... οὐδ' ἀφρασύματος ὕμῳ νικώμενος, αὐτ.342, Σοφ.'Ἠλ.1272, Εὐρ.Μῆδ.1195' || ὄμ. μτ. ποιητ. αἰτίου κτ. γενικ. ἐμπρόθετον: Σοφ.ἀπ.932,4, Ουκ.2,51 καὶ ὁ οἰκείοι ἐξέκαμον ὑπὸ τοῦ πολλοῦ κακοῦ νικώμενοι' || κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. ἐμπροθ. δὸτ. γένι εἰδ. ἐν τῇ ιστορικῇ φρ. ἐν τούτῳ νικᾶ ἱερεὶ τοῦ σταυροῦ, ἴτοι ὡς ἐμδημά σου τῶν σταυρῶν λαμβάνων.' || σπιν. κ. μεθ' ὀπλης γενικ.: Αἰσχ.'Ἰκ.1005 ἱερέω νικώμενος, 'Ἀντιφ.5,87 αὐτῆς [τῆ] τῆς δικῆς... αὐτοῦ τῆ τοῦ ἀλθεῖος νικᾶσθαι' 2) ὑπερβολικῶς, ὑπερτερεῖ, ἐπιβάλλομαι: 'Ἰλ.Σ,252 ἄλλ' ὁ μὲν ἀρ' ὑβόησιν, ὁ δ' ἔγχει ἐνίκη, αὐτ.Ψ,742

κάλλι ἐνίκη, 'Οδ.Γ,121, Πλάτ.Νόμ.964C πάσαν ἀρετὴν νενικήκως' || κ. μτ. μτρ.: Ξεν.'Ἀγρο.9,7 νικῶν... τὴν μὲν πατρίδα καὶ τοὺς ἑταίρους εὐεργετῶν, αὐτ.'Ἀν.1,9,11 τοσοῦτον χρόνον ζῆν ἔστε νικῶν καὶ τοὺς εὐ κτ' τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος [κατὰ ζεύγη βραχυλογίας ἀντί: ἔστε νικῶν καὶ τοὺς εὐ ποιοῦντας ἀντενυμῶν καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀλεξόμενος] κ. τὸ παθ.: αὐτ.'Ἰλλ.4,5,2 ἄ τῶν ἄβλων δις ἐκαστος ἐνίκηθη' 3) κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ γνώμης, ὑπερισχῶν, ἐπικρατῶν, ἐπιβάλλομαι: 'Ἰλ.Α,546 τὰ χερτίονα νικῶ, 'Οδ.Κ,46 βουλή δὲ κακῆ νικήσεν, αὐτ.Σ,404, Ἡρ.5,36 ἐνίκη ἡ γνώμη, Σοφ.ἀπ.π.Στοβ.'Ἀνθ.43,7, Εὐρ.Μῆδ.913, Πλάτ.Γοργ.487C ἐνίκη ἐν ἡμῖν τοιάδε τις δοξά' || συν. ἐπὶ ρητόρων: Ἡρ.3,82 βουλόμενος κορυφαῖος εἶναι γνώμησὶ τε νικῶν, Εὐρ.'Ὀρ.944, 'Ἀριστ.Φιτ.594' || κ. μτ. δὸτ., ἐπὶ νόμου: Πλάτ.Νόμ.801Α νικᾶ πᾶσαισι τάς φήσας ὁ νόμος ἰεπιβάλλεται δι' ὀλων τῶν φήμων, ἔγκρινοιτο παμφήσει' || συν. ἐν ἀπροσώπῳ ἐκφρ. νικῶ [ἢ γνώμῃ] μτ. ἀπαφρ. ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, δθ. ἔγκρινοιτο, ἀποφασιζέται: Ἡρ.6,101 ἐπεί τε ἐνίκη μὴ ἐκλείπει τὴν πόλιν, Σοφ.'Ἀντ.233 τέλος γὰρ μέντοι δεῦρ' ἐνίκησε μολεῖν, Ουκ.2,54, Πλάτ. Πολιτ.303B, Πλάτ.Πομπ.77 ὡς δ' οὐν ἐνίκη φεύγειν εἰς τὴν Αἴγυπτον' || ὄμ. κ. ἐν φρ. ἐκ τῆς νικώσης [γνώμης] κατὰ τὴν ὑπερισχούσαν γνώμην, ὡς δηλ. ἡ πλειοψηφία ἀπεφαίνοτο: Ξεν.'Ἀν.6,1,18 τὸν ἐμπροσθεν χρόνον ἐκ τῆς νικώσης δτι δοξαίη τοῦ ποιητῆ, αὐτ.6,2,12' 4) μτρν. μτ. ἀπαφρ. ἐπιτυγχᾶν, κατορθῶναι...: Ψαλυ.Σαλομ.4,13 ἐνίκησεν σκωρῆσαι' 5) γεν. μτ. συστολῆ ἢ συνωνυμῶν αἰτ. ἐπιτυγχᾶν, κερδίζω τῆ: Εὐρ.'Ἰκ.1060 νικῶσα νίκην τίνα, Πλάτ.Πολ.465D νίκηυ τε γὰρ νικῶσι ἐμπαύσης τῆς πόλεως σωτηρῆν' || φρ. νικῶ τρίποδα ἐκ τῆς νίκης κερδίζω τρίποδα ὡς ἐπαβλόν: Σιμων.147' || κ. ὡς δικαιοκῶς ὅρος ἐν τῇ φρ. νικῶ τὴν δίκην: Εὐρ.'Ἰλ.955 μὴ μοι, τὸ πρώτον βῆμ' ἐάν δρμηρ καλῶς, νικᾶν δοκεῖται τὴν δίκην, 'Ἀριστ.Φο.581' || ἐν τῇ σπιν. ταύτῃ κ. ἀπολ.: 'Ἐπιγρ.Γόρτυν, 'Ἀριστ.'ἈΒ,42,1 ἐάν δὲ νικήσῃ, τοῖς δημόσιαις ἐπάναγκες ἔγγραφας, αὐτ.Ρητ.'Ἀλ.1433α, Πλάτ.' || τὸ παθ. μτ. γενικ.: 'Ἐπιγρ. σί κα νικαθῶ τῶν ἐνεχῶν' || κ. ἀπολ.: Πλάτ. ἐάν δίκη νικᾶται' || κ. ἐπὶ διαφλονοκοιμῶν ἀντικειμένων, κατορθῶν ὄστε να ἐπιδικασθῆ τὴ μοί, ἀποζημιῶμαι, κερδίζω: 'Ἐπιγρ. Γόρτυν,1,28' || ὄμ. κ. τὸ παθ. ἐπιδικασθῆμαι, ἐκχωροῦμαι, ἀποδίδουμαι: αὐτ.1,55' 6) μτρ. ἐπὶ παθῶν, ὑπερισχῶν, δαμάζω: 'Ἰλ.Ψ,604 νῦν αὐτὸ νόον νίκησε νεοίη, Αἰσχ.Εὐμ.88 μὴ φόδος σε νικᾶτω φρένας, αὐτ.133, Δημόκρ.176 ἴφρσισι νικῶ τῷ ἴσσοι το μείζον τῆς ἐπιθῶς, Σοφ.ΟΚ,1204 βραβεῖαν ἄδωνην νικᾶται μὲ λέγοντας ἱμὲ ἀνογκάζεται να σὰς παρασάχη, παρὰ τὴν θέλησιν μου, δυσάραστον ἄδωνη, Κδ Ρωμ.12,21 νικᾶ ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακῶν' || κ. μτ. ἀπαφρ.: Σοφ.Ατ.1334 μὲθ' ἢ βία σε μηδωδὺς νικαστῶ τοσόνδε μείσιν' || μτ. γενικ. ὡς ἐκ τῆς συγκριτικῆς ἐννοίας, ἥτις ὑπάρχει ἐν τῷ ρ., δθ. ἀσκόμ, ἐξω ἐπιδρασαν, ἐπικράτησον: αὐτ.1357 μίση γὰρ ἀρετὴ μὲ τῆς ἔχθρας πολὺ [πολὺ περισσότερον] μὲ κυριεῖαι ἢ φίλια, παρὰ ἢ ἔχθρα: || τὸ παθ.: Κδ Ρωμ.12,21 μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ' 7) τὸ παθ. μτ. γενικ. ἐπὶ προσ., εἶμαι κατώτερος, ὑπείκομ, ὑποχωρεῖ, ἐπειθὴ ἐν τῷ ρ., ὡς κ. ἐν τῷ ἠπῶμαι, ὑπάρχει ἢ ἐνν. τῆς συγκρίσεως: Σοφ.Αἰ.1353 κρατεῖσι τοῖ τῶν φίλων νικώμενος, Εὐρ.Μῆδ.315, αὐτ.Κύκλ.454, 'Ἀριστ.Νεφ.1087 ἦν τοῦτο νικηθείς ἔμοῦ' || κ. ἐπὶ πράγμ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν.: Πίνδ.Ν,9,2 ἐνθ' ἀναλατταμένη ἐξίλων νενικήσασαι βύρα, ἠλῆσαι,Β,15 'Ἐσπερ. νενίκησται τῆς φύσεως οἱ

δροι εν σοι, Παρθένε "Αχραντε" 8) μγν., μον. κ. νεώτ. ή προστ. νίκα ιτόι ώς ούσα. βιλ. βιλ.: 9) ρηματ. π. νίκαμα, νίκασις, νικητής, νικητήρ, νικητήρια, νικητήρ. "Εκ. ριζ. νικ- νίλα (ή) δημ. μεγάλη φθορά, ζημία, καταστροφή, θάνατος: ή νίλα τού Δράμαλη ή καταστροφή, ήν ύπέστησαν εν Πελοποννήσω τή 1822 τά υπό τόν Δράμαλην τουρκικά στρατεύματα" || κ. φρ. έπαθα νίλες ύπέστην μεγάλας ζημίας ή φθοράς ή άποτυχίας ή ά. έξευτελισμός: στις εκλογάς τά μικρά κόμματα έπαθαν νίλες, - έσταξαν τά κεραμίδια κι έπάθαμε νίλες" || έιδ. π. τώ στρατῶ νίλα κ. νίλες αί διάφοροι άστειότητες χάριν ενόχλησως τών νεοσυλλέκτων υπό τών παλαιότερων εν τή στρατ. ύπηρεσίᾳ.

νίμα-ατος (τό) [νίμητ] κ. μον. ὄδωρ πρὸς νί- φημον, πρὸς πλύσιν, [β. τῶν χειρῶν: Δρόμ.2 νίμα- τα έπίχημ,Πρόδρ.2,111 ἀπελάθ,φτιασε τὸ θερ- μόν, ὄδς νίμαν τοίς πατράσι: 2) μγν. νίμα προσώπου πλύσις, νίφης, νίφημο τὸ προσώπου: "Ορειδ.ά.π.82: 3) μγν. κ. ὡς φύλας, ξεπλυμα, ἀπόλυμα: Φρόν.170: 4) ὄμ. νίματα προσώ- που μυραλοιφαί, καλλυντικά: Κριτ.π.Γαλ.12.448.

νίμμος (ὁ) Ζωνάρ. κή κάθαρσις. νίν διαρ. έγκλ. τ. τοῦ γ' προσ. τῆς προσ. άντων. κοινοῦ γέν., πτώσ. αἰτ.' ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν έπ. κ. Ιαν. τ. μιν ἀντί αὐτῶν, αὐτῶν, αὐτῶ, ὄλλ' οὐδέ- ποτε κείται ἀντί τῆς αὐτοπαθοῦς: "Υμν.'Αφρ.280, "Ακμ.4(29).44 ἐμὲ δ' οὐτ' ἐπαίνην οὐτε μωμή- σθαι ἴν α' κλανάω χοραγός, "Επιχ.21, Σώφρ.35, Καλλ.'Επιγρ.5,6 οὐλος ἐρέσων ποσσίν νιν, "Επιγρ." || απαν. συνεκφέρεται μτ. τοῦ αὐτοῦς: "Επιγρ.'Επι- δαύρου αὐτὸν νιν" || απαν. π. Πινδ. κ.'Αττικοίς ή χρ. ἀντί τοῦ ὀδοῦτερου αὐτοῦ: Πινδ.Π 4.242 ἐν- θα νιν [βέρμα] ἐκτάυσαν Φριέσω μάχησιν, Αἰσχ.Χο.542, Σοφ.Τρ.145 και νιν οὐ θάλλος θεαῶ" || ὄμ. απάν. εν τῶ πληθ. ἀντί αὐτοῦσ, αὐτάς, αὐ- τῶ: Βακχ.8,15, Πινδ.ἀπ.7, Σοφ.'Οτ 868 ἰνῶσι, αὐ- δὲ νιν θνατῶ φύσις άνέρων έπικτην, αὐτ.ΟΚ 43, αὐτ.1123, αὐτ.'Αντ.577, αὐτ.'1η.436, αὐτ.624, Εὐρ. "1κ.1140" || κ. εν συνεκφ. μετὰ τοῦ αὐτοῦς: αὐτ. Βακχ.32 τοιγάρ νιν αὐτάς εκ δόμων ὠφιστρο" ἐγὼ μανισι: 2) απαν. εν χρ. ἀντί τῆς δοτ. αὐτῶ: Πινδ.Π 4.36 οὐδ' ἀπίθασε νιν [ένθα ὁ "Ερμ. διώρ- θωσε ἴν ἴτοι Fin], αὐτ.Ν 1.66.

νίη (ή) "Επιγρ. δ.γρ. τὸ νίηη βιλ. νίη(ῶν) [τό] μον. κ. δημ. δ.γρ. τὸ νινῖον βιλ. νίη(ῆ) [ή] "Επιγρ. ή μάμημ' 2) ή νευθερά: αὐτ.: πρὸλ νένοσ **νίη(ῶν)** [τό] γλωσσ., μον. κ. δημ. νήπιον, βρέ- φος βιλ.: Θεοφάν.Κοντ.90,23, αὐτ.629,13, Γλωσσ.: 2) δημ. πηλαγῶν, κοῦματ' 3) ὄμ. δημ. τὸ εν τή κόρη τὸ ὀφθαλμοῦ σχηματιζόμενον εἰ- δαλον" || κτ. έπέκτ. και αὐτή ή κόρη βιλ.τ' τὸ ὀφθαλμοῦ" 4) ἴδιου. ὁ μεταξοσκόλληξ.

νίνος (ὁ) "Ἡσ. εκαθόλληρος Ἰπποσ. νινῶν [τό] μγν., μον. έλέων βιλ.: Παῦλ.Αη.6,88. νιο- δημ. α' συνθ. ἀντί τοῦ νεο- βιλ. **νιοβαμμένος-η-ο** δημ. ὄ νεοβαφής. **νιοδαλτος-η-ο** δημ. ὁ νεωστῶ, ὁ προσφά- τως έξελεθῶν πρὸς τι, ὁ ἀρπ ριφθείς εις τήν πάλην τῆς ζωῆς, ὁ ἀρπ ἐπίδοσις εις τι: Μαλακ.Μπα- ριاریς 59 και σκιδωνας στοῦς τρεῖς νιοδαλ- τούς καλεστάδες του: 2) ὄθ. ὁ μῆ έμπειρος, ὁ ἀδέξις: κορίσι νιοδαλτο. 3) τὸ θηλ. κ. εν αἰσχρ. σημ. ἐπὶ γυναικῶν, ὁ πρὸ μικροῦ ἐπίδο- θεις εις τήν πορνείαν.

νιοδιών [τό] νεώτ. χημ. στοιχειον εκ τῶν μετῶλλων ἀπαντων μετὰ ταυταλοι εις ἀνάηα ορυκτα.

νιοδάστασ-η-ο δημ. ὁ νεωστῶ βλαστήσας, ἐπὶ κλάδων: Γρην.Σκ.Τερρ.33,6 τά πουλιά κρυμ- μένα στά νιοδάστα κλαδιά.

νιογάμπος [ὁ] δημ.θηλ. νιονῶψη ὁ προσφάτως συνθάς γάμον, ὁ νέονυμφος. **νιογέννητος-η-ο** δημ. τ. τοῦ νεογέννητος βιλ.: Πορφύρ.Σκ.97.4.

νιοκόπος-η-ο δημ. ποι. ὁ νεοκοπέις, ὁ νέος νεα- ρός, ὁ πλήρης λάμφεωσ και ζωῆς, ὁ ἀκμάζων ή μτφ. εκ τῶν νομομοσῶν: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 25,22 κη ή ζωῆ τῶν νιοκόπη λαμποκοποῦσε.

νιοπάντρος-η-ο δημ. ὁ νεωστῶ ὑπανδρευθείς ή νυμφευθείς, ὁ πρὸ μικροῦ εις γάμον έλθῶν, ὁ νεο- απαντρημένος: Βιζυην.76,24 και τήν έπληγαν στά νιοσῶ 4 τήν νυπαντρον και χήρα.

νιοσ-ά-ό μον. κ. δημ. δ. τ. τοῦ νέος βιλ.1) : Σο- λωμ.Πόρφυρας 7,3 νιός κόσμος θυροφος παντοῦ χαράς και καλωσύνης- νιο ὀυπέλι- δέντρο, λ' τραγ. προσκυνῶ σε, νιο φεγγάρι" || 15. ἐπὶ προσ.: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 51,28 και κάθε νιός ταει- δευτάς . . πάνω τίς έέρεις έπεσθε, Γρην.Σκ Τερρ. 86,18 χτυπάει τὸ νιο πρωμοτεῆ και παίρνει τά συλλοικῶτα του" || τὸ ἀρα. νιός κ. τὸ θηλ. νιά ὡς οὔσα: "Ερωτόκρ.1,86 νά μῶδθ κείνα που" δασι και α' νιός δέν τ' κατέχει, παρομι. καλῶς νιός, καλῶς γέρος ήλι γένοιτο, δασι ἀπό νεανικής ήλικίας έζη εν σωφοσύνη).

νιοσκαφός-η-ο δημ. τ. τοῦ νεοσκαπτός βιλ.: νιοσκαφο χωράφι- μνημα.

νιοσῶ [τό] μον. κ. δημ. δ. τ. τοῦ νιοσῶ βιλ.: "Ε- ρωτόκρ.1,737 στά νιοσῶ μου . . ἀν- ήθελε προβά- λει, Γρην.1,726, Βαλαμρ.Μηνμῶσ.Ἡ σικλάτα 103 τά νιοσῶ τά μαρανίει εκλασά και μοξαδι.

νιοσῆ [ή] δημ. τ. τοῦ νεότης βιλ., α' κῶτο: Σο- λωμ.Πόρφυρας 8,5 θυροφος ξνε και καλέ και στῶν άνθθ τῆς νιοσῆς, Παλαμ.Περ.Χαιρ.174,1 δι- κῆ σας εν' ή νιοσῆ που δὲ σθάνει, Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 9,8 που'σαι, νιοσῆ μου καμηνη.

νιοστικῶς-η-ο μον. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ νιός βιλ. μτ. μειωτικῆς τῶσ σημ., ὁ κῶπις νέος, ὁ εν πτω βαθμῶ νέος" 2) τὸ ἀρα. ὡς οὔσα ὁ νεωσ- τῶς τὸ παλληκῆρι: "Ερωτόκρ.1,81 και τ' ὄνομα τοῦ νιοστικου Ρωτόκροτο τὸ λέγα, δ.τραγ. σάν κη- νητὸ ὁ νιοστικος νά πάγ ν' ἀρραδωνιση.

νιοσφάνης-η-ο δημ. ὁ νεοσφάνης βιλ.: Ζερβ. Μῦθ.Ζ 24 εις χρῆσιμο, ειπε μονάχ νιοσφάντο.

νιοσφάμενος-η-ο δημ. ὁ προσφάτως έλθῶν. **νιοσφάτος-η-ο** δημ. ὁ νιοσφάμενος βιλ.: Καζ.Ν ΘΚωμ.22,52.

νιοσφώπιτος-η-ο δημ. ὁ νεοσφώπιτος βιλ.: Βαλαμρ.Φωτ.3.365 και τρέμει σά νιοσφώπιτος εις τή μετασάθ του.

νιοσπῆ-η-ο δημ. ὁ νεωστῶ μγν. κ. νεώτ., δημ. νιοσπῆ- ρας πᾶς ὄστις νιοσπῆ || ὄθ. ἀγγεῖον, λεκάνη, καθίσκος εν ὁ νιοσπῆμα: ΚΔ "1ω.13,5 ειπα βάλλει ὄδωρ εις τὸν νιοσπῆρα" || νεώτ., δημ. νιοσπῆρας έπιπλον εφωδιασμένον διά τῶν ἀναγκασιόν- των εις τήν πλύσιν τῶν χειρῶν και τοῦ προσώπου, λαθοράς, λαθορόμο" 2) μγν. κ. μον., έκκλ., νεώτ. Νιπτήρ τὸ έπεισοδιον τοῦ Θεου ὄρδοματος καθ' ὁ ὁ "Ἰσῶσος πρὸς τὸ Μυστικῶ Δείπνον έπληνε τοῦς πόδας τῶν μαθητῶν του: "Ακολουθ.Μ.Πέ- ντης "Ὀρθρ. ὄτε αἱ ἐνδοξοί μαθηταί εν τῶ Νι- πτήρι τοῦ Δείπνου εφωτίζοντο" || τελετῆ τοῦ νιοσπῆρος ή κατά τήν Μ. Πέμπτην μετὰ τήν θείαν λειτουργίαν λαδομένη εις ἀνάμνησιν τῆς ὑπό τῶ "Ἰησοῦ πλύσεως τῶν ποδῶν τῶν "Αποστόλων.

νίπρον [τό] ἰνῶμα ὄδωρ πρὸς νίφημον Πολυδ. 10,78, ἐποδοσπῆτῆ ὁ λέβησ τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὄ- δωρ, νίπρον": Αἰσχ.ἀπ.225,Εὐρ."ἰων 174 εκ τε γάρ κρωσῶν ὄδωρ κροσῶν έμπεμε νίπρα, αὐτ.'Ελ. 1384, Μελέαγρ.ΑΠ 12,68, Φιλόξ.2,39 παίδες νίπρα εδῶσαν κατά χερῶν" 2) κτ. πληθ. νίπρα τὸ μέρος τῆς "Ὀδυσσείας, ένθα ή τροφός νίπρωσα τοῦς πόδας τοῦ "Ὀδυσσεῶς ἀνογνωρίζει τούτον:

Ἄριστ. Ποιητ. 1454b, 29: ὁ ὄμ. κ. τίλος Σοφοκλείου τραγωδίας περὶ Ὀιδυσσεύς.

νίπται κ. μαν. κ. νεώτ. κ. νίψω [Ἰλ.Λ 830], δημ. νίψω, μέλλ. νίψω [Ἰδ.Τ 376, Εὐρ. IT 255], ἀόρ. νίψα, ἐπ. νίψα [Ἰδ.Τ 505] [οἱ τ. νίπται, ἐπιτομή ἰδ. π.νιτρ. ἀ.παιών. ὡς ἐν Μέν.Μου.543, Λουκ. Ἐπιγρ.19, Ἀρρ. Ἐπικτ.1, 19, 5, ΚΑ Ἰω.13, 5, Πλαύτ.Θρα.10 ἄλλῃ ἐνεστ. κ. παρτα. ἀ λ. χρ. κοινοί π. τοῦ νίψω, μέτ. κ. παθ. νίπται μαν. κ. δημ. νίβω(μ)αι [Νουμάκιον ἐν Κατελ.1, 51 Β], παρτα. νίπτομαι, δημ. νίβω(μ)ου-μαι, μέτ. μέλλ. νίψωμαι [ισάν. ε Δημ.140, μ. ἐν συνθ. ἐκ-ι], μέτ. ἀόρ. α' ἐνίψαμην [ισάν. : Πλάτ. Συμπ. 223 D, μ. ἐν συνθ. ἀπ-ι, ἐπ. γ' ἐν. νίφατο [Ἰλ.Π 230], παθ. ἐν μέτ. σμ. ἰνίψαθηκα, μιτρ. παθ. μέλλ. νιψήσομαι [Πδ.Λευτ.1, 5, 12], παθ. ἀόρ. ἐνίψαθην [Ἰην. Πρorr. 2, 23, μ. ἐν συνθ. κατ-ι, παρκα. νένιμμαι [Ἰ.Ω 419], δημ. υιτ. νιμένωσ, πλῆρω τὰς χεῖρας, τὸ πρόσωπον ἢ τοὺς πόδας ἰνὴν ἢ σμ. ἔχει περιορισθῆ ἐκ τῶν δύο πρώτας περιπτώσεως : Ἰδ.Τ 376 τῶ σπ πόδας νίψω, Χρησ. ἐν Ἡρ.δ, 19 σαι δ' ἄλογοι πολλοὶ τὸς πόδας νίψουσι κομηταί, ΚΑ Ἰω.13, 5 ἤρξαστο νίπται τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν, Διήγ. Ἀγλλ. 600 περὶ τὸν ἀφῆσαν τὰ χεῖρα τὸς νά νίψου' || φρ. νίπται τὰς χεῖράς μου ἢ ἀπεκδιουμένον πασῶν εὐθύνῃ, ὡς ἔπραξε ὁ Πιλάτος; || δημ. παροιμ. τὸ νά χερί νίβει τ' ἄλλα κατὰ τὸ θυτὸ τὸ πρόσωπον [εὐδοκίμης, ἐπιτυχία γίνεται δι' ἀλληλοδοξείας;] || ὄμ. κ. τὸ μέτ. : Ἰλ.Π 230 νίφατο δ' αὐτὰς χεῖρας, Ἰδ. Α138, αὐτ. Β 261, Ἰσίοδ.ἀν.122 νίψασθαί λίμνης πόδα, Ἡρ.2, 111 γυναικὸς οὐρῶ νιψάμενος τοὺς ὀφθαλμούς, Ἰην.Γυν.1, 57, Εὐρόδ.16 τὰς χεῖρας ἐνίψαστο, Νομοκάνων ἐν Κατελ.1, 51 Β ὁ νιψαυμένων καὶ νιψόμενος [ἐόν] εἰσέληθ ὄδωρ ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ, Πρόδρ.1, 133 ἀρ' οὐ δὲ παραδέξασιν καὶ νίψεται καὶ κἀτῶ, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 47, 24 καλῆ στή θρῦση, ποὺ ἢ νιά νίψεται κ. παροιμ. δημ. νίψου τὶ ἢ κὶ ἀποφάγαμε ἰεὶ λίαν ταχέας ἀνοπερταίσεως; || 2) ἐκπλῶμα, ἀποπλῶμα : Ἰλ.Κ 575 ἐ-νεῖ . . κύμα θαλάσσης ἰδρῶ . . νίψεν ἀπὸ χρωτῶς κ. τὸ παθ. : αὐτ.Ω 419 περὶ δ' αἴμα νιπταί; || 3) μτφ. καθαρῶν, ποιῶ καθαρῶν, ἐξλασμών, καθαρῶς, ἐξαγίως : Σοφ.OT 1228 οἴτε . . Ἰστριν, οἴτε Φάσιν ἰοίμην ἀν νίψαι καθαρῶς τήνδε τὴν στέγην, Εὐρ. IT 1191, Ἐπιγρ. ἐπὶ κρήνης ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νοσῶ τῆς Ἄγ. Σοφίας νίψον ἀνομήματα, μὴ μόνον ἀψίν; || 4) ρηματ. π. νίπτρον, νιπτήρ, νίψιμο.

νιπθῆνα νεώτ. κ. δημ. λ. σαρκωτική σημαίνουσα ἀρχικῶς τὸ σθένεισθαι ἐν χρ. περὶ λύχνου ἢ πυρός, ὅταν καύσιμος ἦλθῃ ἐν ἀρχῇ πλῆν' μτφ. νιπθῆνα ἢ κατάστασις καθ' ἣν οὐδεμία ἐπιθυμία ἢ πόθος καίει τὴν ἀνθρώπινην φύσιν, ἀλλὰ μακαρία ἡσυχία καὶ γαλήνη ἐπικρατεῖ, σθενυμένης οὕτω παντελῶς τῆς ἀπόρξεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ οὕτως ἀποκειομένης τῆς μετεναρκακίσεως, διότι διὰ τῆς θανατώσεως τῶν παθῶν ἀφανίζεται ἢ συνέπεια τῶν πράξεων || ἐν τῷ βραχυσημῶσ σημαίνει τὸ ὑπερταρο ἀγαθῶν τῆς ἐκμηδονίσεως τοῦ προσωπικοῦ ἐγῶ, ὅπως ἐπέληθ ἢ συγχυεῖσθαι τοῦτο μετὰ τῆς παγκοσμοῦ ἀπόρξεως; ὄθ. ὁ δρος ἰσοδύναμος πρὸς τὴν τελειώσ, τὴν ἀπελευθέρωσιν, τὴν ἀποκλύτρωσιν.

νιπρῆ-ιδος [ἢ] γλῶσσα. Ἰατρ.Χεῖρογρ.Νεοφύτου ἐδ-ρειῆ νόσος ὑπὸ τῶν λέγεται . . νιρῆς.

νίρμος δ. τ. τοῦ νίρμος βλλ.

νίρμος Ἰσ. εφθέρη, Ἀχαῖοί, δ. νίρμος, νίρμον Ἰσ. «μέγας».

νίρπον δ. γρ. τοῦ νίρπος βλλ.2.

νιρπῆντῆρ [τὸ] δημ. τὸ χλωροῦχον ἀμμόκον βλλ.

νιρπῆτῆρ [τὸ] [τοῦρκ.] δημ. κ. [νισαί] διάκρισις, χά-ρῆς, εὐσπλαχίον, ἔλεος || φρ. κῶμα νισαίφ φεί-

δωμο, εὐσπλαγγίζομαι : δ. τραγ. κῶμα νισαίφ στήν Τουρκίαν, κῶφε μόν' ἄραε κιάλας; || ὄμ. φρ. ἄρητ. δὲν κῶμα νισαίφ εἶμαι ἀσπλαγχῶς, ἀνοκίτρωμα, ἀνέδοτος; || ὄμ. ἐν ἐπιφων. νισαίφ πιά! ἢ ἀπλῶς νισαίφ; ἔλεος!, ἢ δς δοθῆ ἐν τέ-λω, διότι ἢ ὀμοφυ καὶ ἢ ἀνοχῆ τὸ ἄσπλα-χῶστος; ἐξηγητῆσθαι : Παπαδ.Χριστ.Διήγ. 62 **ἢ** νισαίφ, βρετ παῖδα, ἐφῶναζε.

νισαστῆρ [τὸ] [τοῦρκ.] δημ. τὸ ἐκ σίτου λαμβά-νόμενον ὄμυλον, τὸ ἀμυλόλευρον.

νισαστῆρ [τὸ] νεώτ. γένος ἱερακίδων πτηνῶν.

νισασομαι [νισα, νέσομαι] κ. μαν., ποι. β' ἐν. νίσει [Εὐρ.Κύκλ.43], γ' ἐν. νίσαται [Πίνδ.Ο 3, 34], α' πλῆθ. νισασόμεθα [Ἰδ.Κ 42], β' πλῆθ. νίσασθε [Εὐρ. Φοίν.1234], γ' πλῆθ. νίσαονται [Ἰσίοδ.Ἐργ. 237, μιτ. νισάμενος, μιτρ. γ' ἐν. ἐνεστ. ὄποι. νίσαται [Μαν. 3, 42], γ' ἐν. τοῦ παρτα. νίσαστο [Ἰ.Απολλ.Ρ 2, 824], γ' πλῆθ. νίσαοντο [Ἰ.Λ.Μ 19], γ' ἐν. τοῦ μέτ. α' ἀόρ. ἐνίσατο [Ἰ.Ερμυστῆν.765, μ. ἐν συνθ. μετὰ τῆς κατάβ. τῶν τ. νίσασομαι, μέλλ. νείσομαι, ὁμοτ. συ-κῶτα ἀπῆντο ἐν τοῖς κῶδ. κ. ἐν. Καλλ.ἀπ. 1, 45 P, ἐν Θεόδρ.7, 25 κ. ἐν νᾶπ., ἀπέριφρα. ἀ τ. νεώτ. ἐκδοτά. ἐπόμνησι τῶ Ἡρωδίων.2, 554 γρ. γραμματικῶς τὸ ἐν EM 606, 12, Εὐστ.1298, 56 ἠρ-φουσι τὸν ἐνεστ. νίσασομαι καὶ τὸν μέλλ. νίσομαι, νέσομαι βλλ., πορευομαι, ὄπαγω, ἔρχομαι, ἀνα-χωρῶ, ἀπέργομαι : Ἰλ.Ω 76 οὐ γὰρ ἐτ' αὐτῆ νί-σομαι ἐξ Ἄϊδαο, Ἰδ.Κ 42 οἴκαδε νισασόμεθα κε-νεσῶ σὺν χεῖρας ἔχοντες, Ἰ.Απολλ.Ρ 2, 199 τρέμε δ' ἄφα νισασομένοιο; || σμχ. ἐπὶ κινήσεως μετ' ἔμψροθ. προσδιορισμοῦ : Ἰ.Λ.Μ 19 ἤρηρ Ἀχαιοὶ ἐκ πεδίου νίσαοντο σὺν Ἰηποισι καὶ δισφῶν, Πίνδ.Ο 3, 10 τὰ ἀπο θεόμορον νίσαοντ' ἐπ' ἀν-θρώπων ἀσάει, αὐτ.34, αὐτ.Ν 5, 37; || φρ. ἐπὶ νιπῶν νίσομαι πορευομαι διὰ θαλάσσης, ταξί-δεῶν : Ἰσίοδ.Ἐργ.237; || ὄμ. κ. μτ. ἐπιρρ. ση-μαίνοντος τὴν εἰς τόπον κίνησιν : Ἰλ.Ο 577 ἄλλ' ἴκε-τάσων σὺν ὑπερβυτον Μελαίνωπον, νισάμενον πολεμόνδε, Ἰδ.Δ 70 P; || φρ. οὐρανόθεν νίσο-μαι κατέρχομαι ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν : Νόσας. ΑΠ 6, 265 πολλὰκις οὐρανόθεν νισομένα καθο-ρῶς; || κ. μτ. αἰτ. τοῦ τόπου : Εὐρ.Φοίν.1234 ὄ-μεῖς δ' ἀγῶν' ἀρέντες Ἀργεῖοι χθόνα νίσασθε, αὐτ.Κῶκλ.43; || κ. ἐπὶ πτηνῶν : αὐτ.Ἐλ.1483 δι' ἀέ-ρος . . Αἰδύες οἰνοῦ στολάδες ὄμυρον λιποῦσι χειμέριον νίσαοντα; || ὁ ἐνεργ. τ. μ. κτ. μιτ. νισαοῦντι κ. ἀπαξ π. Σῶφρ.101 [κῶδ. νισοσύντι].

νισαρις-εως [ἢ] μιτρ. τὸ φυτὸν σπονδυλῶν ἢ σπονδυλῶν βλλ. : Διοσκ.3, 80.

νιπρέσο [τὸ] [ἱταλ.] δημ. τὸ συμφέρον βλλ.

νιπτικῶ [τὸ] [ἐκ τοῦ Ἄλινος, αλνίτικοι, δημ., συνθ. πλῆθ. -α, εἶδος τῆ παστοῦ ἰχθύσις τοῦ γένους μογγίλου [κίβραλοι].

νιτραναγῶσι [ἢ] νεώτ. ἡ ἀπονίτρωσις ἢ ἐκνί-τρωσις τοῦ ἐδάφους.

νιτρασμα-ατος [τὸ] μιτρ. μίγμα τὶ ἐκ νίτρου ἐν χρ. πρὸς καθαρῶσιν ὡς ὁ σάπων : Σωρ.1, 82.

νιτράλιον [τὸ] μιτρ. γαλακτικῶμα νίτρου καὶ ἔ-λαιου, διαλύσις νίτρου ἐντὸς ἐλαίου : Ζῶσ.Ἄλχ. 147 Β, Ὀλυμπ. Ἀχ.91 P.

νιτρία [ἢ] μιτρ. τόπος, ἐξ οὗ ἐξορύσσεται τὸ νί-τρον βλλ. : Στράβ.17, 1, 23 ὄρη δὲ Μυμήμεφῶς εἰσι δύο νιτρία πλείστον νίτρον ἔχουσι, Πάπ.

νιτρικῶς-ἦ-όν πᾶν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήλικ ἢ ἀναφε-ρόμενος εἰς τὸ νίτρον, ὁ τοῦ νίτρον, ὁ περιέχων νίτρον : νιτρικῶν ὄξῶ [ἀκουαφοῦρῆ!]; || νεώτ. ὁ περιέχων νιτρικὸν ὄξῶ; || 2) πᾶν. τὸ θηλ. νιτρικῆ κ. τὸ αὐτ. κτ. πλῆθ. νιτρικῶς ὡς οὐσ. πρόσδοος ἢ φόρος ἐκ νίτρου βλλ.

νιτρίτις-ιδος [ἢ] μιτρ. ἐπὶ λίμνης ἢ περιέχουσα νίτρον, ἢ περικειτῆ νίτρον : Στράβ.11, 14 B ἔστι δὲ νιτρίτις, τὰς δ' εὐθῆστας βῆττει καὶ διαζέσται.

νιτριώτης [ο] μτν. ἐπιθ. τόπου, εἰδ. ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν ᾧ ἄησαν νιτρίαι, ὄρυχα κίτρου: Στράβ.17,1,23 εἶσι δύο νιτρίαι πλεῖστον ἔχουσαι καὶ νομός νιτριώτης.

νιτρο- νεώτ. α' συνθετικός διαφόρων χημικῶν ἐνώσεων, ἐν αἷς τὸ κύριον ἢ ἐν τῶν κυρίων συστατικῶν εἶναι τὸ νίτρον βλλ.

νιτροδάμβαξ-ακος [ο] νεώτ. κολλοδιοδάμβαξ, νιτροκυτταρίνη.

νιτρογακερίνη [η] νεώτ. χημ. κρῆμα νιτρικοῦ καὶ θεϊκοῦ ὀξέος μετὰ γλυκερίνης χρησιμοποιοῦμενον ὡς ἐκρηκτικὴ ὄλη.

νιτροκυτταρίνη [η] νεώτ. χημ. οὐσία ἐκρηκτικὴ ἥτις παρασκευάζεται διὰ νιτρώσεως τῆς κυτταρίνης καὶ Ἰδ. τοῦ βάμβακος, δ. νιτροδόμβαξ κ. βαμβακοπυρίτις.

νιτρομέτρησι [ο] νεώτ. συσκευή χρησιμοποιοῦσα πρὸς ποσοτικὴν προσδιορισμὸν τῶν ταῖς χημικαῖς ἐνώσεσι περιεχομένου ἀέωτου.

νίτρον [ο] κ. μαν. κ. νεώτ., δ. τ. λίτρον (π. Ἦρ. κ. 'Αττ.) κοινὸν ὄν. πάντων τῶν ἀλάτων, ἵνα ἐμφανίζονται ὡς ἐξανθῆσεις εἰς ἀλκαλικὰ ἑδάφη, ἐνθα γίνεται ἀποσύνθεσις ἐξ ἀλλοτῶν ὀξυγόνων ὀλων, π. ἀρχ. κ. μτν. μόνον ἡ ἀνθρακική σόδα: Σαφ.165, 'Ἰππ. Αἰρ.7, 'Αριστ.Μετ.393β,12, Γαλ.13,265, 'Ἐπιγρ., Πάπ' || νίτρον ἐρυθρόν: 'Ἰππ.Γυν. Φυσ.32, αὐτ.Γυν.198' || νίτρον θαλάσσιον τὸ ἐξαγόμενον ἐκ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ νιτρούχων λιγνῶν: 'Ἰππιατρ.130' 2) μτχ. μείγμα ἐκ νίτρου, ἐλαίου κ. α., οὐσίαν προσόμοιον πρὸς τὸν νεώτ. σάπωνα: 'Ἦσ. ἐνίτρον, σάπων': 'Αλιείφρ.3,61, Λιδάων.Δεελ.26,19' 3) νεώτ. νιτρικὸν κάλιον ἢ νιτρικὸν νάτριον, νιτρικὴ πότassa: 4) εἶδος τῶν ὀρυκτῶν: 'Αντιφάν.142,2' 5) 'Ἦσ. «εἶδος ἱατρικοῦ».

νιτροπηγικός-ή-όν μτν. ὁ κατασκευασμένος ἐκ πεληγίως νίτρο βλλ.1) : 'Αλλεξ.Τραλλ.12

νιτροποίησις-εως [η] νεώτ. ἡ μεταβολή, ἡ μετατροπὴ τῶν ἐν τῷ ἐδάφει ἀζωτοῦχων ὀργανικῶν ἐνώσεων εἰς νιτρικὰ ἄλατα.

νιτροποιός-όν σχόλ. ὁ νίτρον ποίω, ὁ κατασκευάζων νίτρον: Σχόλ. 'Αριστ.φ.Βάτρ.725.

νιτρόφιλος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ἰδιόζουσαν πρακτισμὸν εἰς τὰ νιτρικὰ ἄλατα: νιτρόφιλα φυτὰ εἶναι τὰ κοκκοκυνδοειδῆ.

νιτρόφω [ν] μτν. ἐμβαπτίζω τὴν ἐντός νίτρον, ὄδ. καθαίρω, καθαρίζω τὴν διὰ νίτρον ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Σωρ.1,83, Συνέσ.182D τὸ ἀν σὴ πάσχειν αὐτὰ [τὰ βιολογία] λακτιζόμενα καὶ νιτρούμενα;

νιτρώδης-ους-ε κ. νεώτ., δ. τ. λιτρώδης [π. 'Αττ.: Πλάτ.Τίμ.65B1 ὁ δμοιος πρὸς νίτρον: 'Αριστ.Πρ.93α,2' 2) ὁ διαπεριπεριμένος, ὁ βεβρεγμένος διὰ νίτρον: Θεόδωρ.ΦΑἱτ.3,51, αὐτ.'Οσμ.65' 3) μτχ. κ. νεώτ. ὁ ἀλκαλοῦχος, ὁ περιέχων ἐν ἀφρονίᾳ νίτρον ἢ νιτρικὸν δέυ: Γαλ.11,387' 4) ἐπιθ τῶν Νυμφῶν: 'Ἐπιγρ. Νύμφαις νιτρώδεις.

νιτρώδια [η] μτν. ἀλκαλικότης βλλ.: Ροῦφ.η. Αἰτ.3,165.

νιτρώμα-ατος [ο] [νιτρώ] πάπ., λξξ, κ. γλωσσ. στακτικὴ κοιλία, ἀλυσίθα, ἀλυσία: Πάπ' || 'Ἦσ. ἐχαλέκρουον, τὸ ρύμμα τὸ ἀπὸ τοῦ νίτρου γινόμενον, ὁ τινες νίτρωμα λέγουσι: 2) γλωσσ. πιτυρίσις, ψώρα, κασιόσα.

νιτρώσις-εως [η] [νιτρώ] νεώτ. χημ. καταργασία οὐσίας τινὸς διὰ νιτρώου ὀξέος.

νιτρώσις-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναπερφόμενος εἰς τὸν Γερμανὸν συγγραφέα τοῦ 19ου αἰ. μ.Χ. Νίτσε καὶ τὸς θεωρίας αὐτοῦ: νιτρώσις φιλοσοφία.

νιτροκράδα [η] [ιταλ.] δημ., κ. νιτροκράδα ἐπαγωγὸν ἢ ἐπικάλυμμα πράγματος ἐκ κηρωτοῦ, ἀπὸ μουσαμά.

νίφα [η] ποι. αἰγ. ἐκ τοῦ ἀρχ. νίφ, τὴν χιονία: 'Ἠσόδ.'Εργ53 ἀλευόμενοι νίφα λευκίν.

νιφαργής-ους-ές [νίφ, ἀργός] ὁ λευκὸς ὡς ἡ χιὼν, ὁ λευκὸς ἢ πολλῆς λευκότητος: 'Οσφ.'Αργ689 ἐν νιφαργίᾳ θλασι [δ.γρ. κῶδ. νιφαργήσιν]. **νιφαργός** λξξ. ὁ ἐκ νιφῶδων χιονὸς λευκός: 'Ἦσ. ἐνιφῶδι λευκοκασμένος.

νιφός-άδος [η] [νίφω] κ. μαν. κ. νεώτ. ἕκαστον τῶν κρυσταλλικῶν τμημάτων τῆς νιπτόσεως χιονός, τοιούτου, σπύσση π. 'Ομ. μ. ἐν 'Ἰλ., κ. ιτ. τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πλῆθ. : 'Ἰλ.Μ156, αὐτ.278 ὡς τε νιφάδες χιονός νίπτοισι θαρμιαί ἤρασι χειμῶν, 'Ἦρ.7,111 οἰκίσουσι τε γὰρ οὐραρα ὀφθαλ, ἴδουσι τε παντοῖσι καὶ νιφῶσι συννεφέα [δ.γρ. χιονί] || ἢ λ. καθ' ἐν. ἐπὶ περιλήπτικῆς σημ. χιὼν, χιόν, νιφάτος, χιονία: 'Ἰλ.Ο170 ὡς δ' ὄτ' ἂν ἐκ νεφῶν νητῆσι νιφῶς ἢ γέλασσα φυχρή ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος βρεῖσσο, Πίνδ.Ο1011],51 πρῶσε γὰρ κῶνυμος ἀς Οἰνόμαος ἄρχη, βρεχέτο πολλὰ νιφῶδι [ἰσάνυμος καὶ ἀκλήρη ἐκαλύπτετο ὑπὸ πολλῶν κῶνυον] περὶ τοῦ ἐν 'Ὀλυμπία Κρονίου λόφου: || κ. ἐν παρομοίᾳσι ἐπὶ καταπετικῆς εὐχλόπτις: 'Ἰλ.Γ222 καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν εἰσέκοτ, χειμῆριον [ἔσσι. εἰὰ τὸ τάχος τῶν νοημάτων, διὰ τὸ πυκνὸν, διὰ τὸ τῆς σαφηνείας διάλεκτον καὶ μὴ διὰ τὸ φρίκης γέμον]. Λουκ.Δεμ. 'Εγκώμ.5' 2) γεν. ἐπὶ παντὸς καταπιπτόσεως καταπερφομένου δίκην νιφῶδων, οἷον νιφάδες πετῶν, λίθων, βελῶν, πειρασμῶν, κινδύνων, φρονιδῶν, κ.κ.κ. : Αἰσχ.ἀν.199,7 πετῶν νιφάδες, αὐτ.'Ἐπι.212, αὐτ.Πρ.993 λευκοτέρη δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι χιονόσις κυκῶτα πάντα καὶ ταρασσίτω [περὶ βελῶν βαλλόμενον δίκην νιφῶδων], Εὐρ. 'Ανδρ.1129 πυκνὴ . . νιφάδι [πετῶν] πάντοθεν σποδοῦμενος 3) μτφ. νιφῶς πολέμοιο ἡ ἐφοδος, ἡ αἰφνιδαστικὴ καὶ ὀρμητικὴ ὡς καταιγίς ἐπίθεσις: Πίνδ.13[4],35 ἀλλ' ἄμεγρος γὰρ ἐν μῆτ' ἄρχη νιφῶς πολέμοιο τεσσάρων ὀνδρῶν ἐρήμωσι μάκαρον ἔστιαν 4) ὀμβρία νιφῶς ραβδαία βροχή: Λυκόφρ.876' || μτφ. κ. περὶ τῆς ἐκ χρυσοῦ βροχῆς τοῦ Διός: Πίνδ.Ο7,34 ἐνθα ποτὲ βρέχε θεῶν Βασιλεῦς ὁ μέγας χρυσείας νιφάδεσσιν πῶλιν 5) κ. ὡς βλά. ἐπιθ. ἡ νιφώεσσα βλλ.: Σοφ.ΟΚ1060 ἡ σου τὸν ἐφέσπερον πέτρας νιφάδος πελῶς' Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ πῶλοισιν' 6) σχόλ.'Αριστ.φ.Εἰρ.121 ἐνιφῶς λέγεται καὶ τὸ μικροτάτον, ὄπρη καὶ φάκος' 7) 'Ἦσ. νιφάδες εἰσιν οὐ μόνον σταγόνες καὶ φεκάδες, ἀλλὰ καὶ ἔλικη καὶ τρούματα, Σουίθ. «σταγόνες».

νιφετός [ο] [νίφω] κ. νεώτ. νιπτόσσα χιὼν, πτώσις χιονός, χιονοθύελλα, χιονιάς, χιονιά: 'Αριστ. Κόα.4 εἰ σφοδρὰ δ' αὐτῆ συμμηγῆς τοῦ ἐνδόντος τοῖς νεφῶσιν ὕδροσὶ καὶ ἀέρος καταπερομένη, νιφετός ἐνώμασται: 'Ἰλ.Κ7 τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἢ ἄχαλαζαν ἢ νιφετόν, 'Ὀδ.Δ566 οὐ νιφετός, οὐτ' ἀρ χειμῶν πολὺς, οὐτε ποτ' ὄμβρος, Πίνδ.ἀν.107,11, 'Ἦρ.4,50 ὄβησι γὰρ ἢ γλ' αἰθρῶν, Πίνδ.ἀν.107,11, 'Ἦρ.4,50 ὄβησι γὰρ ἢ γλ' αἰθρῶν τοῦ χειμῶνος λάμπαν ὄλιγην, νιφετῶ δὲ πάντα χράται, αὐτ.8,98, 'Αριστ.Μετ.349α,9, 'Ἐπιγρ.' || 'Ἦσ. ἐτῆς χιονός καταφορῶ, χιὼν λιπτή, Σουίθ. «ἡ κατάλετος καταπερομένη χιὼν».

2) μτν. ὑέτος: Νών.Δ,6,267' 3) ὄμ. μτν. κ. μτφ.: Λιδάων.Λόγ.57,48 νιφετός ληρμάτων.

νιφετώδης-ους-ες [νιφετός, εἰδος] ὁ ὄμοιος πρὸς νιφετόν, ὁ πλήρης νιφετοῦ, ὁ χιονώδης, ὁ χιονιάς: 'Αριστ.Μετ.364β,21 νιφετώδης ἄνεμος, Πολύβ.3,72,3, Πλούτ.Κράσσι.10, Στράβ.4,5,2 ἐνομβρῶς δ' εἰσιν οἱ ἀέρες μάλλον ἢ νιφετώδεις.

νιφόδλημα-ατος [ο] νεώτ. χιονοσπίδος βλλ.

νιφόδλης-ήτος [ο] ἡ μτν. ποι. νιφόδλος βλλ.: Φίλιπ.Θεσσ.ΑΠ9,59) νιφόδλης 'Αλνεῖς.

νιφόδλιτος-ον μτν. νιφόδλος, νιφόδλης βλλ.: 'Ὀππ.Κυν.1,429 νιφόδλιτος ὄρη, αὐτ.3,314 ἄκρα νιφόδλιτος.

2) μτν. ὑέτος: Νών.Δ,6,267' 3) ὄμ. μτν. κ. μτφ.: Λιδάων.Λόγ.57,48 νιφετός ληρμάτων.

νιφετώδης-ους-ες [νιφετός, εἰδος] ὁ ὄμοιος πρὸς νιφετόν, ὁ πλήρης νιφετοῦ, ὁ χιονώδης, ὁ χιονιάς: 'Αριστ.Μετ.364β,21 νιφετώδης ἄνεμος, Πολύβ.3,72,3, Πλούτ.Κράσσι.10, Στράβ.4,5,2 ἐνομβρῶς δ' εἰσιν οἱ ἀέρες μάλλον ἢ νιφετώδεις.

νιφόδλημα-ατος [ο] νεώτ. χιονοσπίδος βλλ.

νιφόδλης-ήτος [ο] ἡ μτν. ποι. νιφόδλος βλλ.: Φίλιπ.Θεσσ.ΑΠ9,59) νιφόδλης 'Αλνεῖς.

νιφόδλιτος-ον μτν. νιφόδλος, νιφόδλης βλλ.: 'Ὀππ.Κυν.1,429 νιφόδλιτος ὄρη, αὐτ.3,314 ἄκρα νιφόδλιτος.

2) μτν. ὑέτος: Νών.Δ,6,267' 3) ὄμ. μτν. κ. μτφ.: Λιδάων.Λόγ.57,48 νιφετός ληρμάτων.

νιφετώδης-ους-ες [νιφετός, εἰδος] ὁ ὄμοιος πρὸς νιφετόν, ὁ πλήρης νιφετοῦ, ὁ χιονώδης, ὁ χιονιάς: 'Αριστ.Μετ.364β,21 νιφετώδης ἄνεμος, Πολύβ.3,72,3, Πλούτ.Κράσσι.10, Στράβ.4,5,2 ἐνομβρῶς δ' εἰσιν οἱ ἀέρες μάλλον ἢ νιφετώδεις.

νιφόδλημα-ατος [ο] νεώτ. χιονοσπίδος βλλ.

νιφόδλης-ήτος [ο] ἡ μτν. ποι. νιφόδλος βλλ.: Φίλιπ.Θεσσ.ΑΠ9,59) νιφόδλης 'Αλνεῖς.

νιφόδλιτος-ον μτν. νιφόδλος, νιφόδλης βλλ.: 'Ὀππ.Κυν.1,429 νιφόδλιτος ὄρη, αὐτ.3,314 ἄκρα νιφόδλιτος.

νιφθολία (ή) μν. νιφετός, νιονοβέλλα: Εύστ. 905,3 τίν... εν χιμών... κατασκήπτουσαν νιφ-
νιφθολος-ον ὁ βεθλιέμιος νιφετός, ὁ χιονό-
βλητος, ὁ χιονοσκεπής: Εὐρ.Φοίν.206 IV' ὑπὸ δε-
ρῆσι νιφθόλοισι Παρνασοῦ κατενάσθην, Ἄρι-
σταφ. Ὀρν.952 νιφθολα πεδία πολυάπορα τ'
ἤλυθον, ἡμῶν 3 νιφθόλοισι πέτρας Ἑλικωνίδες,
Σύμμ.26,19 νιφθόλοα ὄρεα, Πλούτ. Σερτ.17. 2) μτφ.
ὡς ἀκόμω περὶ τοῦ φηγοῦ κόμπου τῶν ποιη-
τῶν διθυράμβων: Ἄριστ. Ὀρν.1385 ἀναδὸς λα-
δεῖν ἀεροδονήτους καὶ νιφθόλοα ἀναδολάς.

νιφθόεις-εντας-εσασα-εν ὁ πλησμονὴν χιόνων ἔχων,
ὁ πλήρης χιόνων, χιονώδης, ὁ χιονίζόμενος, ὁ χιο-
νοσκεπής: Ἰλ.Ξ 754, αὐτ.Ξ 227 αἰετῶν ἐφ' Ἰλπο-
πόλων ὄρηκων ὄρεα νιφθόντα, αὐτ.Σ 616, αὐτ.Υ
385, Ὁδ.Τ 338 Κρήτης ὄρεα νιφθόντα νοσφισά-
μην, Ἡσιόδ.Θ 118 οἱ ἔχουσι κάρη νιφθόντος Ὀ-
λύμπου, Ἄлк.17 ὄρωρας νιφθόεις, Πίνδ.Π 1,20 νι-
φθόσασ Ἄρνα, Σοφ.ΟΤ 473 ἔλαμφε γὰρ τοῦ νι-
φθόντος ἀρτίως φαίνεται φάμα Παρνασοῦ, Ἄρι-
σταφ. Νεφ.273. 2) ὁ λευκὸς ὡς χιόν, χιονάτος: Ἰων.Χ Τραγ.46 νιφθόσασ Ἐλένη ἰδ' ἀνάμν. σελήνη.

νιφθόκτης-ον μτγ. ὁ νιφθόλος βλλ., ὁ βαλ-
λόμενος ὑπὸ χιόνος χαλαζώδους καταφερομένης
μετὰ κτύπου: Καστορ.π. Ἀθήν.10,455Α σὲ τὸν βο-
λοῖς νιφθόκτιπος δυσχερέρον ναλοῦθ' ἔδραν.

νιφθοσιδής-οὐς-ές (ισαίβω) ποι. τόπος ἐνθα, ἡ
χρόνος καθ' ὃν τις βοάδεις ἐν χιόνι, ὁ χιονώδης,
ὁ πλήρης χιόνων: Σοφ.ΑΙ 670 τοῦτο μὲν νιφθοσι-
δὲς χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκόρημα θέρει.

νιφθοσχής-οὐς-ές (ψιχός) γλωσσ. φηγορὰς ὡς
ἡ χιών.

νίψω ἄγρ. τοῦ νείφω βλλ.
νιχιλιόσος (ὁ) νεώτ., θηλ. νιχιλιόσισ, μηδενιστής.
νίψμων (ὁ) (νίψω) μsn. κ. δημ. ὕδωρ πρὸς
νίψω: Κατ.Offic.ecclies.Croci.ΑΙ Ιταλίας καὶ ἐν
τῷ καιρῷ τῆς ὑφώσεως δίδεται νίψμων τῷ ἄρ-
χειρῷ. 2) δημ. νίψω βλλ., ἡ δι' ὕδατος πλύ-
σις μόνον προσώπου καὶ χειρῶν.

νίψις-εως (ή) (νίπτω) μτγ. τὸ νίπναι ἢ νίπτε-
σθαι, ἡ δι' ὕδατος πλύσις τοῦ προσώπου, ἡ τῶν
χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν: Πλούτ. Παιμ.73 νίψις ποδῶν.
νίψων (τὸ) νέτωπον βλλ., ἔλαιον ἐξαγόμενον ἐκ
τοῦ πικραμυγδόλου: Ἰηπ.π. Ἐρωτίων.

νῶ συγκεκρμ. τ. τοῦ νόμισμα ἢ νότος βλλ.: Πάν.
νόα ἦα. κτην. Λάκωνες. 2) νόα (τὸν) ἀνώ-
ματος αἰτ. τοῦ νοῦς βλλ.

νόαρι (τὸ) (νοῶ) μsn. φάντασμα, φάσμα: Θεόγνυστ.Καν.80.
νοαρέως ἐπίρρ. νεῶτ. ἄωρ. τ. τοῦ ἄγρ. νοηρέως
ἦα. «νουνεχόντως» ἢ συγκρ. νοαρώτερον: Διοκ.ἐν Πάν. νοαρώτερον ἔχραο νόμισμα ἰου-
νεώτερον, παρὰ μεγαλύτερας περιοικέφωσι.

νοατρός-ἡ-ὄν ὄωρ. τ. τοῦ νοητῆρος βλλ.: Τιμ.
Λοκρ.95Α.
νοβακίσιον Φάτ. ἐπὶ ἀρχαῖον μsn. τοῦ δακτύ-
λου ἐπιφθερεῖν αἰσμάτων Νιόβης.

νοβακισμός (ὁ) (λατ.) μsn. πολιτικός πηρη-
τικός τίτλος π. θυζ. ἀνομιέμενος εἰς ἀνώτατους
ὑπαλλήλους, εὐγενέστατος, ἐπιφανεστάτος.
νοβαλλόν (τὸ) νεώτ. κ. νοῦβαλλον, δημ. νόβαλλο
ἐδωσανόμιον βλλ.

νοβίτις-ιδος (ή) νεώτ. χημ. εἶδος τῆ ἰσοχρωτά-
της ἐκρηκτικῆς ὄλης ἐν χρ. πρὸς πλήρωσιν τῶν
κόνων τῶν τορπιλλῶν.

νογά-ῶ δημ. κ. μsn. προφ. τοῦ νόω, β' ἐν. νο-
γάς, γ' νογά κ. νογάς, α' πληθ. νογάμε, β' πληθ.
νογάτες, γ' πληθ. νογάνα κ. νογαύνη, παρατ. (ἐ)-
νογαόσα κ. (ἐ)νογαγα, ἐνωῶ, ἀντιλομβάνομαι,
νωῶμ, καταλαβαῖω: Ἐρωτόκρ.Ι,1224 καὶ δὲ νο-
γάς ποῦ βρισκεσαι, παροιμ. νὰ νογάς καὶ νὰ

βλογάς (νὰ εὐεργετῆς, νὰ βοηθῆς συνεταῶς)
ἢ κτ. ἐπέκτ. κέκτημαι ὠρισμένως ἰδιότητα καὶ
ἰκανότητα, εἶμαι ἐπιδέκτης, δύναμαι, ἰδ. ἐν τῇ
ἀρητ. μορφῇ: παροιμ. δὲ νογάς νὰ ξεχωρίω
δυὸ γοῖδαυριὰν ἄχυρα (ἐπὶ ἀδαοῦς καὶ ἀντίτου).

νοδάρος (ὁ) (ἐνετ.) μsn. κ. δημ., μsn. κ. νοτάριος
συμβολαιογράφος βλλ.: Ἐρωτόκρ.5,856 στὸν
Ἄδν στεφανώνομαι, σκουλλῆκοι νὰ ναι τὰ
προυκιά κ. ὁ τάφος μου νοδάρος.

νοεμβριανός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὸν μῆνα Νοεμβρίου, ὁ κατὰ τὸν
μῆνα τούτων γινόμενος ἢ συμβῆς ἢ τὸ οὐδῶ,
κτ. πληθ. νοεμβριανά ὡς οὐσ. ἢ κατὰ τὴν
17ην Νοεμβρίου 191ῆ συγκρούσεις ἀγγημάτων γαλ-
λικῶν καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ ἐ Ἀθῆναις, ὡς
καὶ αἱ ἐπακολοθησασα ἀνωμαλίας.

Νοεμβριος (ὁ) νεώτ., δημ. Νοεμβριος ὁ ἴος μῆν
τοῦ ἔτους, ὁ γεωργικῶς βρογάρης, σποριάς.
νοερά ἐπίρρ. δημ. νοεράς βλλ.
νοερητόκος-ον (πικτ.) μτγ. ὁ ἐξ αὐ ἐκπερε-
ταί πᾶσα νόησις, περὶ τοῦ Θεοῦ: Συνέσ.32....

νοερισφόρος-ον μτγ. ὁ φέρων, ὀδηγῶν πρὸς
τὰ νοερά, πρὸς τὸν νοερόν κόσμον: Συνέσ. Ὑμν.
1,12(1315D) νοερισφόρος ὄρημ.

νοερός-ἰ-ὄν κ. μsn. κ. νεώτ., δημ. -ός-ῆ-ὄν, μτγ. κ.
νοερός (Αἴν.Τακτ.28,Β6) ὁ εἰς τὸν νοὸν ἀναγόμενος,
ὁ ἔχων νοητικὴν ἰκανότητα, ὁ περαιοκίμενος μὲ
νοῦν, ὁ πνευματικός: Τιμ.Λοκρ.99B τὸ μὲν λογι-
κὸν ἐστὶ καὶ νοερόν, Ζήν.Ι,32 ζῶν ἐμψυχον νοε-
ρόν τε καὶ λογικὸν (περὶ τοῦ κόσμου), Πλάτ. Ἄлк.
1,133C, Ἡράκλειτ.12 φάσι ἀναθυμιάμεναι νοεραὶ
αἶε γίνονται. 2) ὁ νοητικός βλλ.: Ἀριστ.Λ.
ΖΜ 648a,3 αἰσθητικώτερον καὶ νοερώτερον τὸ
λεπτότερον (αἶμα), Νικ. Ἀλεξ.543 νοεραὶ γὰρ ἀπὸ
φρένες ἀμυδλόνονται. 3) μτγ. ὁ νουεχής, ὁ
συνετός, ὁ μυαλωμένος, ἀντίθ. ἀσυνετός: Σέξτ.
Ἐμν.Μαθ.7,325. 4) κ. μsn. κ. δημ. ὁ διὰ τοῦ
νοῦ μόνον γυμνασκόμενος, ὁ μὴ ὑποκειόμενος ταῖς
αἰσθησεί, ὁ ὑπεραισθητός, ὁ αἴλος: Ἀριστ.Λ.Πρ.
954a,35 νοερός τόπος, Μηναι.1, ὁ Ἄκοκ. Ἀγασμοῦ
ὕδατων Ποι. Σωφρονίου ὄδρατε, ἀκατάληπτε
ἄμμοιργε τῶν νοερόν ὀσάων ἢ ἐν τῇ ἐκκλ.
γλώσσᾳ νοεραὶ φύσις - θυμώεις (οἱ ἀγγελοὶ): Ἄ-
κοκ. Ἀγασμοῦ ἐξῆς 2 σὲ τρέμουναι αἱ νοεραὶ πᾶ-
σαι θυμώεις. 5) μτγ., νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ τοῦ
νοῦ καὶ οὐχὶ ταῖς αἰσθησεί γινόμενος, ἐπι-
τελούμενος: Πρόκλ. Ὑμν. Ἀφροδ.3,5 νοερός γάμος,
Παπαδ.Πρωτ.Διηγ.40 (ἐνδ. Δικ.) ἔξωφωα νοερόν
ὄπτασιαν, τὴν μορφὴν τῆς μητρος τοῦ. 6) κ.
ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀνδάλλωνος: ΑἴΠ 9,525,14.

νοερότης-ητος (ή) μτγ. ἡ ἰδιότητα τοῦ νοεροῦ
βλλ.), τὸ εἶναι τὴ νοερόν, ἀντίθ. ἡ αἰσθητικὴ δύ-
ναμις: Ψιδιον.705B.

νοερός ἐπίρρ. μτγ., μsn. κ. νεώτ., δημ. νοερά,
κατὰ νοερόν τρόπον, διὰ τοῦ νοῦ καὶ οὐχὶ διὰ
τῶν αἰσθησέων, μὲ τὸν νοῦν: Φιλ.Ι,629 1θι εἰς Χάρ-
σαν νοερός, Ἰσθμ.Μυστ.1,21, Πρόκλ.Στοιχ.Ἐοκλ.
139, Σταυθ.Θεόδ.134D, Ψελλ.Καλδ. Ἐξ.106, Εὐστ. ἐν
Μαί.7,284Α τὴν μίαν ἀσκρα τὴν ἐμψυγμένην
νοερός, Παπαντ. Ἀγ. Ὀρ.170 κράξτε νοερός, . τὸ
Κόριε Ἰησοῦ, - νοερά ἡμουν κοντά σας.

νοερωτός-ἡ-ὄν μτγ. ὁ νοερός βλλ.: Τιμων Φλ.
η.Σέξτ.Επιμ.Πυρρ.Ι,224.

νόημα-ατος (τὸ) (νοῶ) κ. μsn., νεώτ. κ. δημ.,
ἰων. συνηρ. νόημα (Ἐμν.10,10, ἀλλὰ νόημα ἐν αὐτ.
105,3), τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νοῦ βλλ., πᾶν τὸ νοοῦ-
μένο, ὅ,τι τίς διανοεῖται, σκέψις, λογισμός: Ἰλ.Η
456 ἄλλος κέν τῆς τοῦτο θεῶν ὄνομος νόημα,
Ὁδ.Η 36, αὐτ.Ξ 273 αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς ἀπὸς ἐνὶ
φρεσὶν ὡς νόημα νοῖσθ', αὐτ.Ρ 403. ἢ τὸ ἐνὶ
τοῦ νοῦ παρατηρούμενον, συλλαμβανόμενον, ἰδέα,
στοχασμός: Ὁδ.Ζ 183 ἢ δὲ ὄμαφρονέος νοή-

μασιν οίκον ἔχτην ἀνὴρ ἠδὲ γυνή, αὐτ. Η 292, αὐτ. Υ 82 μηδὲ τὴ χεῖρανος ἀνδρὸς εὐφραίνουσι νόημα, Ἀριστ. Π. Νεφ. 704 ἢ ἄλλα πλῆθα νόημα φρενός. || ὁδ. κ. ὡς ἐβέλβια ταχίστης φώρας, κινήσεως: Ὁδ. Η 36 τὸν νέεω ὡκαίε, ὡς εἰ πτερόν ἢ νόημα, Ἐπίκτ. Ἐπιστ. Ι, 111 ἄμα νοήματι ἰέν ρηθὲ ὀφθαλμοί, αὐτ. 321 ἢ ἄμα νοήματι περιόδοι, Φιλῶδ. Ὁμόν. 37, Πλάτ. Ἀλλ. 35. || κ. ὡς μέτρον μεγάλης ταχύτητος: Λιδάκ. Λόγ. 59, 148 ὀυτερον νοήματος. 2) διανοήμα, σκοπός, σχέδιον, πρόθεσις, ἀπόφασις: Ἰκ. Κ 104 οὐ θνη Ἐκτορι πόνη νοήματα. . . Ζεύς ἐκτέλεει, Ἀλκ. 77, Ἦρ. 3, 80 καὶ γὰρ ἂν τὸν ἀριστον ἀνδρῶν . . . ἐκτός τῶν ἐωθότων νοημάτων στήσεις, Σαφ. 36, Ἀριστ. Ἰν. 1203 τὸ μὲν νόημα τῆς θεοῦ, τὸ δὲ κλέμν' ἐμὸν, Μηναί. II, 4 Ὁμοδ. Ὁδ. 8 πλῆντων τὰ νοήματα πλῆτε: κατεφώτιζες. || νεώτ. κ. δημ. ἀποδοξ. λόγος: ἐνεργεῖ χωρίς νόημα. 3) νεώτ. κ. δημ. ἔννοια, σημασία: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 44, 5 καὶ βὰ ἔχουν νόημα κρυφὸ τὰ παραδοξία, ἁλγία χωρίς νόημα, - τὸ νόημα τῆς φράσεως εἶναι διφορούμενον. 4) ἐν εἰδ. ἐν. ὡς φιλοσ. ὄρος ἰδέα, ἔννοια, ἀντίθ. αἰσθησίς, αἴσθημα: Παρμ. 8, 34, Ἀριστ. Ἰν. 87 φύσει διηρητὰ τὰ τὰ νοήματα καὶ τὰ αἰσθητά, αὐτ. Ψυχ. 430a, 28. 5) γεν. νοητική δύναμις, νόσις, διάνοια, νοῦς: Ἰλ. Τ 218 ἐγὼ δὲ κί σέτο νοήματι γε προβαλλομένη πολλόν, Ὁδ. Υ 346 μνηστῆρα δὲ Παλλὰς Ἀθήνη. . . παρ-ἐπλάγεεν. . . νόημα, Θεογ. 435, Ξενοφ. 23, 2 θεός. . . οὐ τὴ δέμας θνητοῖσι ὄροισι οὐδὲ νοήματι, Ἐμ. π. 10, 10. || ὁδ. ἐπὶ τῆς λειτουργίας τῆς νοήσεως, τὸ διαλογίζεσθαι, τὸ συλλαμβάνειν ἰδέας, τὸ ποιεῖν ἔννοιας, τὸ διανοεῖσθαι: Ἐρμ. ἐλ. Στοβ. 2, 8, 31. 6) μὴν. ἐν τῇ ρητ. ἢ ἰθὺς αὐα ἀκέφης κεντρική ἰδέα: Διον. Ἀλ. Ἀμ. 2, 24, Λογγίν. Ὑφ. 1, 2 ἰδιό κενὸ μὲν κἀν νοήματι τινός. ἢ δὲ. . . μετὰ ποσότητος καὶ περιουσίας ἐνὸς ὑψίσταται. 7) νεώτ. κ. δημ. νεώτ. γενέφωμο: τοῦ ἔκανε νόημα τὰ σωπῆση - νεώτ. φώμο.

νοηματικῶ μὴν. σχηματικῶ νόημα, σκέπτομαι, διαλογίζομαι: Εὐστ. 1545, 7 φίλον ἂν φαίνῃ τοῖς νοηματικῶσι.

νοηματικός-ή-όν μὴν. τ. τοῦ νοητικῶ βλ. λ., ὁ νοήμων, ὁ ἔλλογος, ὁ λογικός: Ἐρμ. ἐλ. Στοβ. 2, 8, 31 νοηματικός λόγος, αὐτ. Ι, 41, Η, Ηα.

νοηματικῶς ἐπίρρ. μὴν. κατὰ τρόπον νοηματικόν, νοητικῶς βλ. λ.: Ἐπιφάν. Κηλ. 2, 24D οὐκ οἶδασιν ὅτι ὁ υἱὸς νοηματικῶς λέγει.

νοηματῶν ἰτό μὴν. ὄνομαρ. πενήκρον νόημα βλ. λ. 6): Ἄρρ. Ἐπίκτ. 3, 13, 31.

νόημι αἰολ. τ. τοῦ νοῦ βλ. λ.: Ἰω. Γραμμ. Σ. υνθ. 3, 40.

νοημοσύνη ἰή νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ νοήματος βλ. λ., γενική καὶ διαρκής ἰκανότης ἐν τῷ νοεῖν, τὸ ἀντικαταβάλλεσθαι, εὐφύλα: ἔξαιρετικῆς νοημοσύνης ἀνθρώπου, - ἢ νοημοσύνη τῶν ζώων - τῶν ἀνθρώπων. || νοημοσύνη ἐγγενὴς ἱδρῶν ἐν τῇ χειροπρακτικῇ πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐν τῷ σώματι ἐναρχουμένης δυνάμεως - ἐνεργείας τῆς διεισόδου τῶν ζώωντα ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀτόμου.

νοήμων-ονος-αν ἰωῦ-ἔωι κ. νεώτ. ὁ ἔχων νοῦν, ὁ σύννομος, ὁ συνετός, ὁ μυθολογικός: Ὁδ. Β 282 ἐπέε οὐ τὴ νόημονες οὐδὲ δίκαιοι, αὐτ. Γ 133, αὐτ. Ν 209, Εὐσ. Μένδ. 20. || μὴν. κ. νεώτ. ὁ δεξιός, ὁ περὶ τὴν νόησον ἰκανός, ὁ εὐφύλα: Λοκ. Φιλοφ. 34 ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἀνδρα. . . διδάσκαλον ἵερὸν τῶν φιλοσόφων, - εἶναι νοήμων ἀνθρώπου, ἄλλ' ἄνευ θάρρους. || κ. εἰρων. ἐν φρ. τὸ νοήμων καινὸν ἰὸ παλὰς λαὸς ὁστις θεωρεῖ ἑαυτὸν εὐφύλα, ἐν φρ. κατὰ βάθος ἐλαχίστη ἀντικαταβάλλεται τῶν ὄσων ἀκρατοῖται. 2) γεν. ὁ ἐπιθῆδικος, ὁ ἐπιθῆδικος, ὁ ἰκανός περὶ τὴ: Ἐ-ήγηρ. νοήμωνα τέκτονα χαλκοῦ. 3) ὁ τὰς

φρένας σώως ἔχων, ὁ τὸν νοῦν ὑγιής, ὁ ὀρθοφρονῶν: Ἦρ. 3, 34 σὺν φρ. προσκείμενον παραφρονεῖν καὶ οὐκ εἶναι νοήμωνα.

νοήρης-ουρας μὴν. ὁ ἔχων νοῦν, ὁ ἔχων ἐπιθῆδικότητα, εὐστροφία ἐν πνευματικῇ, ὁ ἐπιθῆδικος: πρὸλ. φρενήρης: Ἦρῶνδ. 7, 3.

νοησαρχία ἰή νεώτ. φιλοσ. ἄ. νοησαρχία ἰδιόθεν, ὄρος ἰντελεκταλισμῶν θεωρία, καθ' ἣν ἡ νόσις καὶ τὸ πραγματικὸν εἰς τὸ βάθος τῶν πραγμάτων εἶναι ἀχώριστο, ὥστε εἰς τὸν ἀνθρώπου ἐκπαράχουσι πάντοτε νοητικὰ στοιχεῖα ἐν ἐκάστη καταστάσει ἢ ἐνεργείᾳ τῆς συνειδητέσεως αὐτοῦ, ὅθεν ὁ ὄρος ἐπεκράτησε νὰ ἐκφράξῃ τὴν φιλοσοφικὴν τὴν ὑπερτιμήσεως τῆς νοήσεως καὶ τῶν προαιτιῶν αὐτῆς καὶ τὴν ἀντίληψιν διὰ αὐτῆ, ὅπλ. ἡ νόσις ἀποτελεῖ τὴν ἀνωτάτην ψυχικὴν δύναμιν καὶ τὴν πρωταρχικὴν αἰτίαν πασῶν τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ψυχῆς, κατ' ἐπακολουθίαν δὲ καὶ διὰ τὴ γνῶσις εἶναι τοῦ βίου τοῦ ἄκρον ἀγαθόν.

νοησαρχικός-ής-ἄν νεώτ. κ. νοησαρχικός ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νοησαρχίαν βλ. λ.

νοησαρχία ἰή νεώτ. ἄ. νοησαρχία βλ. λ.

νόσις-εως ἰή ἰνωῶ-ἔωι κ. νεώτ. ἰων. συνηρ. νόσις (Πύων Φλ. 44, 2) ἢ ἐνεργεία τοῦ νοῦ βλ. λ., ἡ ὑψίστη τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν καθ' ἣν ἐπιτελεῖται συσχετισμὸς τῶν παραστάσεων, εὐρισκομένην αὐτομάτως τῶν ὁμοιοτήτων καὶ διαφορῶν αὐτῶν, εἰδικώτερον δὲ ἡ ἰκανότης τοῦ ἐν ἐπιγνώσει συσχετίζει τὰς παραστάσεις ὡς οὐσιώδη μὲν ἄνωτερος ἰδέας, συνδεούσας αὐτὰ εἰς ἐνιαῖον ὄλον, ἢ διὰ τοῦ νοῦ σύλληψις, ἢ διάνοσις, ἢ σκέψις, ἀντ. αἴσθησις: Διογ. Ἀν. 3, Πλάτ. Τίμ. 28A, αὐτ. Πολ. 529B ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσις, ἄλλ' οὐκ ὁμοῖα σθεωρεῖν, Ἀριστ. Ψυχ. 407a, 7 νοῦς εἰς καὶ συνεχῆ ὥσπερ ἡ νόσις αὐτ. Μετ. 1074b, 34. || νεώτ. νοήσεως νόμοι οἱ ὄρχαί ἢ οἱ ἀνώτατοι κανόνες εἰς οὓς ὑπάγονται πᾶσαι αἱ νοητικαὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐνεργεῖαι εἶναι δὲ τέσσαρες, οἱ ἔξῃς: ὁ τῆς ταυτοτήτος, ὁ τῆς ἀντιφάσεως, ὁ τῆς τοῦ τρίτου ἢ μέσου ἀποκλίσεως καὶ ὁ τὸ ἀποχρόντος λόγου. || ὑπὸ τοῦ Πλάτ. θεωρεῖται ἡ βάσις ἢ κρηπίς τῆς ἐπιστήμης: αὐτ. Ὁρ. 414A νοησις ἀρχὴ ἐπιστήμης. || ὑπὸ τοῦ ἰδιού δὲ χαρακτηρίζεται ὡς ἀνώτερον τῆ τῆς διανοίας: αὐτ. Πολ. 511D νόσις μὲν ἐπὶ τῶ ἀνωτάτῃ, διάνοια δὲ ἐπὶ τῶ δευτέρῃ. || ὄμ. κτ. Πλάτ. ἐν τῇ ἐν. τῆς νοήσεως συμπεριλαμβανόμεναι ἢ ἐπιστήμη καὶ ἡ διάνοια: αὐτ. 534A ἔνωμαρτότερα δ' ἐκείνη ἰεπίστημη καὶ διάνοια. . . νόσις ἰσράσεια καλεῖται. || κ. Πλάτ. εὐρηται ἡ δίκαισις ἐνασκοιμένην νοήσεων ἦτοι τῶν ἐννοιῶν καὶ κινουμένων νοήσεων, τῶν ὄρων: αὐτ. Η 8, 961A καὶ τὰ περὶ τὰς νοήσεως ὡς ἐνασκοιμένης μὲν ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένων δὲ, ὄραμα. 2) νοῦς, διάνοια: Πλάτ. Ἐπιστ. Ι, 310, 1 ἀγαθὸν ἀνδρῶν ὁμοφροσύνην νόσις. 3) κτ. πλῆθ. αἱ νοητικαὶ λειτουργεῖαι ἐν τῷ συνόλω: Ἀριστ. Ψυχ. 407a, 24, αὐτ. Πρ. 917a, 39, Τίμων Φλ. 44, 2. 4) μὴν. νόημα βλ. λ.: Λογγίν. Ὑφ. 8, 1 πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον τὸ περὶ τὰς νοήσεως ἐπιρηθῆσθαι. 5) μὴν. εἰδ. ἰδέα, ἔννοια: Ἐπίκτ. Ἐπιστ. 3, 59U ἡ κοινή τοῦ θεοῦ νόσις.

νοητάρχης ἰή μὴν. ὁ ἄρχων, ὁ κυβερνῶν τὸν κόσμον τῆς νοήσεως: Ἰσῆδλ. Μυστ. 8, 2.

νοητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἰκανός, ὁ ἐπιθῆδικος περὶ τὸ νοεῖν, ὁ διὰ τοῦ νοῦ συλλαμβάνων τὰ νοήματα, ἀντίθ. αἰσθητικός: Ἀριστ. Ψυχ. 402b, 16, αὐτ. ΗΝκ. 1139b, 12 τὰ νοητικὰ μόρια, αὐτ. ΖΓ 735b, 14 ἡ νοητικὴ φύξις, αὐτ. Ψυχ. 429a, 28, - ὁ κύων εἶναι νοητικὸν ζῶον. 2) νεώτ. ὁ εἰς τὴν νόησον ἀναφερόμενος, ὁ τῆς νοήσεως νοητικὴ λειτουργία - δύναμις. 3) μὴν. τὸ οὐδ. νοητικὸν ὡς οὐσ. ἢ δύναμις τῆς διανοίας: Θεολ. Ἀριθ. 4.

νοητικῶς ἔπιρρ. μτγν. κατά τρόπον νοητικόν, μετὰ νοητικῆς ἰκανότητος: Παρμ. Ἐπιρρ.17,6.

νοητός ἡ-όν (νοῦ-έω) κ. μαν. κ. νεώτ. δωρ. νοσ-τός (Πλ.Λοικρ.95Α) ὁ δυνάμενος νὰ νοηθῆ, ὁ ὑποπίπτων, ὁ ὑποκειμένος τῆς τοῦ νοῦ ἀντιλήψης, ὁ εἰς μόνον τὴν διάνοιαν προστάς: Γρηγ.Νύστα.1,555 κνοητόν λέγομεν τὸ ὑπερπίπτον τὴν αἰσθητικὴν κατανοήσιν, ἀντίθ. φαστός, φρατός: Παρμ.8,8, Πλάτ. Πολ.509 Β καὶ βασιλεύει τὸ μὲν νοητὸ γένους τε καὶ τῆσσι, τὸ δ' αὖ ὄρατοσ, αὐτ.Σοφ.246β νοητὰ καὶ ἀσώματα εἶδη, αὐτ.Τίμ.30C, Ἄριστλ. ΗΝικ.Η74η,34, Φιλ.1,5 νοητός κόσμος ἀντίθ. αἰσθητός, Φιλῶδ.Εὔσθ.β1, Πλουτ. Ἠθ.114D, Διογ.Λ 3,10, Μηναι.1,2 Ἐσπερ. φῶς νοητόν εἰσαδεχόμεναί, - νοητὴ γραμμὴ - ἐπιφάνεια 2) νεώτ. ὁ προστάς εἰς τὴν ἀντιλήψιν, ὁ κατανοητός, ἀντίθ. ἀκατανόητος 3) ὁμ. νεώτ. ὁ ἐν νῷ μόνον ὑπάρχων, ἰδεοτάτος, νοερός βλλ.4), ὄντ. πραγματικός: νοητός ἄφων τῆς γῆς 4) μτγν. ὁ νοητικός βλλ.1) : Χρηστ. ἐν ἴω.Λυδ.Μην.11.

νοητός ἔπιρρ. μτγν. κ. μαν. κατά τρόπον προσ-τόν εἰς μόνον τὴν διάνοιαν: Πτολ.4,8,6, Φιλ.1,467, Ἰδιδλ.Μυστ.8,6, Μηναι.1,4 Ὀρθηρ.Ῥδ.4 νοητός καὶ αἰσθητός μακρότερος 2) μτγν. μετὰ περισκέ-φους, μετὰ προσοχής, προσεκτικὰ: ΠΔΠαροιμ. 23,1 ἔάν καθίσῃς . . ἐπὶ τραπεζῆς δυνάστου, νο-πητός νοεὶ τὰ παρατηρέμένα σοι.

νοσογενής-ές δωρ. τ. τοῦ νοσηγενῆς ὁ νοσο-γέννητος βλλ., ἀντίθ. ἰσογενής: Εὔρ.Ἰων.592 κα-τὰ τὸ ἔπακτοῦ καυτός ὧν νοσογενής, αὐτ. Ἄνδρ.912 φόνον γ' ἐκείνου καὶ τέκνω νοσογενεῖ.

νοσθεῖα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐκ μὴ νομίμου γάμου γέννησις: Πλουτ.Θεμ.1) ἐπεὶ κάκεντος οὐκ ὧν γνήσιος ἐν θεοῖς, ἀλλ' ἔχειτοσ νοσθεῖα διὰ τὴν μη-τέρα θνητὴν οὖσαν, αὐτ.Αἰμ.8 μὴ γνήσιον ἔχων ὁ οἶκος διδάσκει ἀποκαλύψθ τὴν ἐκείνου νοθε-σίαν, αὐτ.Συγκρ. Ἄγνα.Ποιμλ.1) 2) κ. νεώτ. ὁ νοθευσις, παραποίησις, κίθνηλια: Ἰ.Ολυμπ.Μετ.4,16 τινὲς νοθεῖαν τοῦ πρώτου βιβλίου καταφθί-σαντο, - νοθεῖα φαρμάκου - τροφίμων.

νοσθεῖα-α-ον ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νόθον βλλ.: τὸ αὐτ. κτ. πλθ. νοθεῖα, κτ. παρδλ. τὸ χρήματα, τὰ εἰς τὸν νόθον ἀνήκοντα πράγματα, ἡ κληρονο-μία νόθου: Ἄρροκρ. νοθεῖα, τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῶων διδόμενα οὕτω καλεῖται, ἦν δὲ μέ-γρη χιλίων δραχμῶν: Λυσ.ἀπ.140.

νοσθεύεις-εως(ἡ) ἀρχ. λεξ. μαν. κ. νεώτ. τὸ νοθεύειν, ἡ νοθεῖα: Σουῖδ. ἐτὸ νοθεύειν: Ψελλ.Σύν. Νόμ.466 ἡ γὰρ μοιχεῖα νόθευσις καὶ παραχάραξις τις, - νόθευσις φαρμάκου - τροφίμων - βουτύρου.

νοσθητής(ἰ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ νοθεύων: Πτολ. Τετραβ.159, - οἱ νοσθηταὶ τῆς κινήσεως.

νοσθεύω ἰνόθος μτγν. μαν., νεώτ. κ. Δημ., ἀόρ. Δημ. ἐνόθεφα, παθ. νοθεύομαι, ἀόρ. ἐνόθευθῆν, μτχ. παθ. παρακ. νοθευομένους, Δημ. νοθεύοντοσ, κάμνω τι νὰ εἶναι ἡ νὰ γίνῃ νόθος, καθιστῶ νόθον, κίθνηλεύω, παραποίω, διαφθεῖ-ρω: Ἰω.Χρυστ.6,484 μὴ νοθεύσεις τὴν ἀρετὴν, μὴ περιφύγῃς τὸν κόπον, Σύνεο. Ἐπιστ.143 νοθεύον-τας τὸ μεταποιήσαι τὸ ὑπέρτατον αὐτῆς (τῆς φιλοσοφίας), Θεοφιλ.Σ Ἐπιστ.34,52 ὁ δὲ κολαΐσις . . τὴν τῆς ψύχεις δημιουργίαν ἐνόθευσεν, ἐνό-θευσεν αὐὸν δημαγωγὸν τὸ πολιτεύμασ || κ. παθ.: Πλουτ. Ἠθ.373β νοθευόμενος τῆς ὧλης διὰ τὸ σω-ματικόν, Λουκ.Θε.Ε 67 τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆ-ναι ἡμῶν τὸ συνέδριον αὐ., ὡ Ζεῦ, παρέσχες θνηταῖς ἐπιμυγμένους, Μάξ.Τύρ.37,4, - ἐνοσθητέ-σαν τὰ θῆα 2) εἶδ. ἐν ἀνάφ. πρὸς γυναικα, παρασύρω, παραπλανῶ εἰς ἀνηθικότητα, ὄθ. ἐν ἀνάφ. πρὸς ἔγγαμον, μοιχεύω: Ζην.Κ1,58, ΠΔ Σοφ.Σαλ.14,24 οἳτε γάμουσ καθαροῖσ ἐτι ψυ-λάσσοισιν, ἕτερος δ' ἕτερον . . νοθεύων ὀδυνῶ,

ἴωσ Α1,4,2,23 νοθεύειν γυναῖκα συνοικοῦσαν ἄλ-λην 3) κ. νεώτ. κ. Δημ. ἐπὶ πραγμ. ἰδ. ἐδωδῶμον, ἀλλοιωτὴν σύστασιν ἐπὶ τὰ γέρωσ οἶον διὰ προ-μοιχεύωσ μετ' εὐτελεστέρας ἡ ὄλασ εὐτελοῦσ ὄλασ: νοθεύειν τὰς τροφάς, - νοθεύουσι τὸ βούτυρον(ἡ) - τὸ γάλα μὲν νερό· κ. ἐπὶ φαρμάκου: ἐπὶ δὴσ ἔτη ἐνόθευσον τὴν κινήσιν(ῃ) ὁμ. κ. παθ. - νοθευο-μένον βούτυρον, - νοθευμένο γάλα 4) μτγν. ἐπὶ συγγραφῆς, φρασέωσ, στίχου, λέξεωσ, κρίνω, ἀπο-φαίνομαι ὅτι δέν εἶναι γνήσιος, ἦτοι τοῦ εἰς δὸν ὁποδίδεται συγγραφόμεῖς ἡ ὡς ὑπὸ τοῦ συγγρα-φόμεῖς ἔγραψα: Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Ἰλιον: τὸ ἐ ἴλιον αἰτῶσ αἰτῶσ Ἄριστάρχου· κ. παθ. δέν εἶμαι γνήσιος, δέν ἔχω γραφῆ ὑπὸ τοῦ συγγραφόμεῖς ὡρ' οὐ λέγεται ὅτι ἔγραψα: Διογ.Λ 2,124, Μαρ-κελλίν.Β1.Θουκ.43 λέγουσι δὲ τινεσ τὴν ἀγῶδην Ἰστωρίαν νοθεύεσθαι καὶ μὴ εἶναι Ἰσοκιδίδου'

|| κηρύττομαι, θεωροῦμαι ὡσ μὴ γνήσιος, ὡσ νό-θος: Ανθ.9,353 διάλογον Πλάτωνωσ νοθευο-μένον ὑπὸ Παναγιῶν || νεώτ. νοθεύω, ὁλοκλι-τὸ κείμενον συγγραφόμεῖς: οἱ αἰρετικοὶ πολλὰκις ἐνόθευσαν τὰ κείμενα τῶν Ἁγίων Γραφῶν ὁμ. κ. παθ.: ἔν τισι νενοθευμένοις ἔκδοσις τῆς Πα-λαιᾶσ ἀναθήκησ 5) εἶδ. ἰατρ. προεκτερίνω, ἀπομακρῶνω τὴ τοῦ κανονικοῦ, τοῦ φυσιολογικοῖς συνήθεωσ τύπου αὐτοῦ: Γαλ.7,339 ἰατρητέρισ ὅστις ἀν τὸ εἶδος νοθεύσῃ, αὐτ.6,130 νοθεύειν τὰ τοῦ μέτρου τὴν γυμνασίωσ γνωσάματα πρδλ. νό-θος 6) ρηματ. ν. νοθεῖα, νόθευσις, νοθευτήσ.

νοσογένεια (ἡ) νεώτ. ἡ γένεσις ἐκ μὴ νομίμου γάμου, ἡ κατάστασις τοῦ νοσογενεῖ 2) ἡ ἐξ ἀνομοιοῖσ εἰδουσ γονέων, ζῶων ἡ φυτῶν, γένεσις.

νοσογενής-οῦσ-ές νεώτ. ὁ ἐκ μὴ νομίμου γά-μου γεννηθείσ, νόθος 2) ὁ προεχόμενος ἐκ τῆς μεζέωσ ζῶων ἡ φυτῶν διαφόρου εἰδουσ.

νοσογέννητος νοσογέννητος βλλ.
νοσογέννητος ἴσο κ. νεώτ., ἴσο ἐνοδογέννητα' πορνη[ιογέννητα' ὁ μὴ γνήσιος παῖσ, ἀλλ' ἀπὸ πόρνης ἡ φίλης ἡ δοῦλης ἡ παλλακῆσ ἀλλότριου ἡ δυσγενεῖσ, φευδεις.

νοσογένεια (ἡ) νεώτ. γένεσις νόθου 2) εἶδ. διασταυρώσις ποικιλίωσ τοῦ αὐτοῦ εἰδουσ ζῶων ἡ φυτῶν ἡ διαφόρων εἰδῶν τοῦ αὐτοῦ γένουσ πρὸσ παραγωγὴν νέων ποικιλίωσ.

νοσοκαλλωσύνη (ἡ) μτγν. ἡ πλαστῆ, ἡ νόθος καλλωσύνη: Μακεδ. ἐν ΑΠ11,370 τὴν νοσοκαλ-λωσύνην φεικέη χροιομένην.

νόθος-η-ον κ. -οσ-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ μὴ γνή-σιος, ὁ ἐκ μὴ νομίμου γάμου γεννηθείσ, ἦτοι ὁ γεννηθείσ ἐκ δοῦλησ ἡ παλλακῆσ, ὀλιθ. γνήσιος: Ἰλ.Β 727 ἀλλὰ Μείδωσ κόσμησεν, Ὀϊλιάσ νόθος υἱός τόν β' ἔτεκεν Ῥήνη ὄν' Ὀϊλιάη πτολιπύρ-θη, αὐτ.Λ 102 υἱε δὴσ Πριάμοσ, νόθον καὶ γνή-σιον, ἄμφω εἶν ἐνὶ δῖφρω ἔοντασ, αὐτ.Ν 173, ἴΗρ. 8,103 νόθοσ γὰρ τινεσ παῖδεσ ὀ σφεισῶντο, Ἄριστ. Ὀρνι.1650 νόθος γὰρ εἰ κοῦ γνήσιος, Πλάτ. Ἄν.27 D, Σοφ.ἀπ.87, Κδ Ἐβρ.12,8 ἀρα νοθεῖ ἐστὲ καὶ οὐχ υἱοί, Μετοχ.Θ ἐν Σάβ.1,152 καὶ ὁ νόθος καὶ ὀδριστῆσ ἠττήθη καὶ ὀπεχρώθησ, - νό-θον τέκνον 2) εἶδ. ἐν Ἀθῆναισ ὁ ἐκ ξένου γυ-νακικοῦ γεννηθείσ ἡ ὁ μὴ ἐξ ἀμοτέρωσ γονέων Ἀθῆναιωσ πολιτῶν γεννηθείσ: Δημ.691 τὸν Χαρί-δημον τοῦτον αὐτόν, ὡ μήτηρ μὲν ὑπῆρχεν πο-λίτισ, πατὴρ δ' οὐκ ἐρῶ τίς ἡ πόθεν . . ἀλλ' εἰς τοῦσ νόθοσ ἐκεῖ συντελεῖ, Πλουτ.Θεμ.1 νόθος δὲ πρὸσ μητέροσ (ἐν. ὁ Θεμιστοκλήσ) || πᾶν. κ. νεώτ. νοσογενής βλλ.2) : Πᾶν. πρὸδοτα νόθα 2) μτφ. ἐπὶ προσ. κ. πραγμ., ὁ μὴ γνήσιος, κίθνη-λοσ, ὁ πλαστόσ, ὁ κώλικος: Πλάτ.Τίμ.52β αὐτὸ δὲ μετ' ἀναίσθητασ ἀπτόν λοισμῶν τινὲσ νόθοσ, αὐτ.Νόμ.741α οὐ δεῖ πολιτασ παρεμβᾶλλειν νό-θοσ παῖδεσ πεπαιδευμένωσ, αὐτ.Πολ.587C νόθοι

ήδοναί, Ἀριστλ.ΖΜ 669β,78 νόθον ἦπαρ ὁ σω-
 λην, Καλλ.ἀν.279 νόθαί αἰσίδαί, Μηναιί.10 Ἑσπερ.
 μάχαιρα πέλομασος τὰς νόθους ἀπορᾶς, - νόθος
 χαρακτήρ, - νόθαί ἔκλογαί' || νεώτ. ὄμ. μτφ.
 ἐπὶ καταστάσεων, ὁ μὴ φασολογικός, μὴ πραγμα-
 τικός, μὴ ἀληθής, ὁ ἀνώμαλος, ὁδ. κ. ἀσάθεος ||
 νόθος νόσις, - νόθος κατάστασις' || ὄμ. μτφ.
 Ιατρ. νόθαί πλευραί αἱ ἐλάχιαι, ἔσχατοι πλευ-
 ραί: Παυσ.1.35,6 τὰς πλευρὰς οὐκ ἔχοντα διε-
 στώσας, ἀλλὰ ὁ ἀσφυρᾶς ἦν ὅσον ἀπ' ὧμων
 ἐς τὰς ἐλαχίστας πλευρὰς, καλοῦμαι νόθος δὲ ὅπερ
 τὸν Ιατρῶν νόθος, Γλ.Χρ.Μορ.4,9, Ἀρετ.᾽Οἶ.
 Παθ.2,6 ὑπὸ τῆσι νόθῃσι (πλευρῶσι) || νόθος
 πυρετός πλάστος, φανομενικός: Γαλλ.1,30 || ὄμ.
 ποι. νόθος σάλπιγξ ἐπὶ τοῦ συρίγγιατος τοῦ ὀ-
 φραξ: Νόων.Δ.35,214' || ὄμ. νόθον φέγγος τὸ
 φῶς τῆς σελήνης, ἡ σελήνη, ἀντιθ. γήσιον φέγγος
 ἐπὶ τοῦ ἡλίου: Φιλ.1,628' || νόθος ἱματισμός, ὁ
 ἑταιρικός, ὁ τῆς πόρνης, ἀσπληγός: Περίκλ.Ἐρ.
 Σοφ.39,49' || νεώτ. εἰδ. μαθ. νόθον κλάσμα
 τὸ κλάσμα, οὐ ὁ ἀριθμητικὸς εἶναι μεγαλύτερος
 τοῦ παρονομαστοῦ' || νεώτ. εἰδ. γραμμ. νόθοι
 διθρονοί αἱ διθρογγαί αἱ πω, ὧν τὸ ὑποτα-
 κτικὸν φωνῆν κατέστη ἀπὸ τῶν δοκιμῶν ἤδη
 χρόνων ἀνεκφώνητον καὶ ἀνεπρόφρατο' || κ.νεώτ.
 εἰδ. ἐπὶ ἔργων φιλολογιῶν, ἔγγραφοι κτ., ὁ μὴ
 ἠγῆσιος, ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τὸν συγγραφέα: Πορφ.
 Πλωτ.1,6, - νόθον ἔργον τοῦ Δημοσθένους, - νό-
 θον σύγγραμμα, - νόθον κείμενον' 3) ἡδπ. εἰδ.
 ἐν Αἰγυπτῶ νόθοι τὰς ἐξ ὑπηρετῶν τοῦ ναοῦ.

νοθῶ-ὄω μτφ. παρασιώ, νοθεύω, ὑποκρίνομαι: Φιλ.1,40) τὸν κολακίᾳ νοθεύμενον ἕπαινον.

νόθως ἐπίρρ. ἀνεκικρινῶς, φευδῶς: Ἡσ. κφευ-
 δῶς: ΠΔ Μακκ.3,3,17 ὁ δὲ λόγος μὲν τῆν ἡμε-
 τέραν ἀποδεξάμενοι παρουσίαν, τῷ δὲ πρά-
 γματι νόθως.

νοιάζει ὄμ. ἀπρσ. δ. γνοιάζει βλλ.

νοιάζομαι ὄμ. ἀπολ. δ. γνοιάζομαι βλλ.
νοϊσθῶ (τοῖ) ὑποκρ. τὸ νοῦς βλλ.: Ἀριστλ.Ἰνν.
 100 πάντα ταυτὶ καταπόσω βουλευματίαν καὶ
 γνωμίδων καὶ νοϊσθῶ' 2) νοημάτων: Φιλῶστρ.
 Σοφ.2,10,1 ἐγὼ ὑπογράφω τοὺς χαρακτήρας οὐ
 κομμάτιον ἀνομηνησεύων ἢ νοϊσθῶν ἢ κώλων.

νοικάρης (ὁ) ὄμ. βηλ. νοικάρισσα ὁ ἐνοικιστής.

νοικάρσος (ὁ) ὄμ. νοικάρης βλλ.

νοικί (τοῖ) ὄμ. ἐνοίκιον βλλ.

νοικιάζω ὄμ. ἐνοικιάζω βλλ.

νοικιάσμαι (τοῖ) ὄμ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέ-
 λεσμα τῶν νοικιάζω βλλ.: σπῆτι γὰρ νοικιάσμαι.

νοικουρά (ἡ) ὄμ. βηλ. τὸ νοικουρήσις βλλ.

νοικουρεύω ὄμ. μέσ. κ. παθ. νοικουρεύο-
 μαι, ἀόρ. (ἐ)νοικουρεύηκα, μτφ. παθ. νοικου-
 ρεμένος, καθιστῶ τὴν νοικουρήν, τὸν ἀποκα-
 θιστῶ οικονομικῶς, ἐξασφαλίζω εἰς τὴν αἰκονο-
 μικήν ἀνεσιον: τὴν πάντρεφε τὴν κόρη τῆς καὶ τῆ
 νοικουρέφει' || τὸ μέσ. γίνονται νοικουρήσις,
 ἐξασφαλίζω εἰς ἐμῶντων οικονομικήν ἀνεσιον, ἀπο-
 καθιστάμαι οικονομικῶς: παντρέυηται καὶ νοι-
 κουρεύηται, - τότε θά βάλῃ μαζῶν ἄν νοι-
 κουρεύηται καὶ σὺ' 2) τακτοποιῶ, εὐτρεπίζω, συ-
 γριζῶ: ὄμ. τὸ μέσ. συγροίκομαι, εὐτρεπίζομαι:
 σπῆτι νοικουρέμενο' ἢ ὄμ. μτφ.: ἔργο νοι-
 κουρέμενο, - βιβλίον νοικουρέμενο.

νοικουρήσις (ὁ) κ. νοικουρήσις, μαν. κ. ὄμ., πλῆθ.
 νοικουρήσιδες κ. νοικουραίοι, βηλ. νοικουρά, ὁ
 οἰκοδομητής: Λιβ.Ροδ.2755 φῶκα ἐξαι ἔξνοδο-
 χισσα, μὴ λέγεις ἔξνοδοχον' | οὐκ ἔχει ἢ ἔξνο-
 δοχισσα, ἔξνε μου, νοικουρήσιον, ὀ.τραγ. κὶ ὁ νοι-
 κουρήσις τοῦ σπιτιοῦ χρόνια πολλὰ τὰ ζήση,
 - ἡ καλὴ νοικουρά εἶναι δοῦλα καὶ κυρά' || ὄμ.
 εἰδ. ὁ σὺζυγος κ. βηλ. ἡ σὺζυγος: ἀπόφει θ' ἀρ-
 γήση νά ρθῇ ὁ νοικουρήσις μου, - ἡ νοικουρά

σου γέρας, καπετάνιε' 2) γεν. ὁ κύριός τις, ὁ
 αὐθεντής: Ραλαμω.Φωτ.1,16 εἶν' ὁ καινούρη-
 γιος κῆρσις | τοῦ πλάκωσι μὲν ἔξνο βίῳ νὰ γίνῃ
 νοικουρήσις, - τὶ κάνεισι τὸ νοικουρήσι στοῦ ἔξνο
 ἀμπελί' || εἰδ. ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ οἴκου: ὁ νοι-
 κουρήσις μὰς ἔξνε ἠρθε νὰ ζήτῃσι τὰ νοίκια, - ἔξ-
 νε μὴ πᾶσι καλῇ νοικουρά, ποτὲ τῆς δὲν ζή-
 τάει νοίκια' 3) αὐτεξουσίος, κύριος: νοικου-
 ρήσις (νοικουρήσι) εἶσοι καὶ κάμε δὲ, τι ἐλέεις' 4)
 μ. τὸ ἀρσ. ὁ ἔχων οικονομικήν ἀνεσιον, εὐκα-
 τάστατος: εἶναι καλὸς νοικουρήσις, - ὁ πρῶτος
 νοικουρήσις τοῦ χωριοῦ' 5) ὁ αὐτετός, ὁ καλ-
 ῶς διαχειριστής τῶν τοῦ οἴκου, ὁ οἰκονόμος:
 φανόντανε ἔξνα τρελλοπαῖδο κὶ ὄμως ἔγνε πρῶ-
 τῆς τάξεως νοικουρήσις, - ὁ νοικουρήσις ἔξνυδαί
 πρῶτος, - ἦρθε γυναικα καλὴ νοικουρά.

νοικουκρίδι (τοῖ) ὄμ. κ. νοικουκρίδι τὸ σύνολον
 τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ἀπαραίτητων πραγμάτων: ἀγο-
 ράσανε τὸ νοικουκρίδι τοῦς' 2) ἡ ἐπιστάσια
 τοῦ οἴκου: δὲν εἶναι αὐτὴ γὰρ νοικουκρίδι, ἄλλο
 στοῦ δρόμο βρισκεται.

νοικουκριστικός-η-ο ὄμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὸν νοικουκρήν ἢ νοικουκρίδι,
 ὁ ἰδιῶζων εἰς τὸν νοικουκρήν, ὁδ. ὁ φρόνιμος, ὁ
 σοδορός: νοικουκριστικός κοῦδένει.

νοικουκροσύνη (ἡ) ὄμ. ἡ ἰδιότης τοῦ νοι-
 κουκρή, ἦτοι τοῦ ἀσφρονος καὶ αὐνετοῦ διαχει-
 ριστοῦ τῶν τοῦ οἴκου, ὁδ. ἡ ἀνεσις, ἡ σοδορό-
 τῆς, ἡ εὐπρόβλεψις: ὄλα τὰ κάνει μὴ νοικουκρο-
 σύνη, - οἱ δοῦλαίσι θέλουν νοικουκροσύνη.

νοϊκό-η-ο μαν. νεορός: Ἐπιφάν.Αἰρέσ.31,6.

νοϊθῶ θη.κ. ὠνω, κ.νω, ἀόρ. ἐνοϊθῶσα, ἐνοϊθῶ,
 ἀντιλαμβάνομαι διὰ τοῦ νοῦ, καταλαβῶμαι: μὴ
 τοῦ μιλῶσι γιατί δὲ νοϊθῶσι τί τοῦ λές' 2) εἶμαι
 εἰδῶμων πῶς, καταλαβῶμαι, ἠξέσωμαι, σκαμνῶμαι
 βλλ.: δὲ νοϊθῶσι ἀπὸ μουσική, - νοϊθῶσι ἀπὸ τέ-
 χνη - ἀπὸ ζωγραφική' || φρ. δὲ νοϊθῶσι ἀπὸ
 ποῦ πᾶν τὰ τέσσαρα εἶναι τελίως ἀνίθεος,
 ἀμρόφωτος, ὄδασι, βλάξ' 3) αἰσινᾶσθῶμαι,
 αἰσθᾶσθῶμαι: ἐνοϊθῶσε τὰ σφάλματα του καὶ κὶ
 πιδᾶθηκε, - ἐνοϊθῶσε μεγάλῳ μόνο γιὰ τὸ χαμῶ
 τῶ, - νοϊθῶσι: βαθιά τῆ θλίψη' 4) ἀντιλαμ-
 βάνομαι διὰ τῶν αἰσθῶσεων: τὸν ἐνοϊθῶσι
 τὸ σεισμὸ χθὲς βράδῳ; - τίποτ' ἄλλο δὲν ἐνοϊ-
 θῶσα παρὰ ἐνα ἐλαφρὸ κέντημα στοῦ χέρι.

νοκτοῦρος (ὁ) (ματ.) νυκτερινός: Λυδ.13,10.

νομάδεις-α-ον μτφ. νομαδικός βλλ.: Παῖδ.
 π.Στεφ. νομάδεις δάση.

νομάδην (ὄμους) ἐπίρρ. κατὰ νόμον: Σχόλ.ἸλΓ
 212 τὰ ἀπὸ ὀνομάτων εἰς -ος γινόμενα ἐπιρρή-
 ματα διὰ τοῦ α ἐκφέρεται, οἶον νόμος νομά-
 δην, ἀπόρος ἀποράδην, τρήχος τρηχάδην.

νομαδικά (ἡ) (νομαδί) μτφ. νομαδική, ποιητική
 ὄμας: Περίκλ.Ἐρ.Θαλ.20 τὰ δὲ ἐπάνω κατὰ κώ-
 μας καὶ νομαδικὰ οἰκείται πονηρῆς ἀνδρώποισ.

νομαδιῶσι-α-ον μτφ. κ. μαν. νομαδικός
 βλλ.: Περίκλ.Ἐρ.Θαλ.20 ἡμέρων, , καὶ νομαδι-
 αίων ἀνδρώπων, Εὐστ.Ἰλ.41,22 νομαδικῆς ἀγέλης.

νομαδικός-ἡ-ὄν κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων
 εἰς νομάδας, ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν νομαδῶν γι-
 νόμενος: Ἀριστλ.Πολιτ.1256b,1 οἱ μὲν οὖν βίῳ
 τοσοῦτοι σχεδόν εἰσιν, - νομαδικὸς γεωργικός
 ἡσθητικός ἀίετικὸς θρησκευτικός, Δικαιοκρ.π.
 Πορφ.Ἀποχ.4,2, Πολύβ.8,29,7 νομαδικὴ ἔχων δι-
 σσευήν, Σκύμν.81 νομαδικὰ γένη, - νομαδικὴ
 ζωή, - νομαδικὸς λαός' || εἰδ. ἄναφορικός
 πρὸς τὴν ἐντομὴν ἢ πτηνὰ, πληθυντικός, περιπλανώ-
 μενος: Ἀριστλ.ΖΜ 682β,7 τῶν πτηνῶν ὧν μὲν
 ἐστιν ὁ βίος νομαδικὸς καὶ διὰ τὴν τροφήν ἀναγ-
 κατὸν ἐκπολιτίζει.

νομαδικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον
 τῶν νομαδῶν, πλανητικῶς: Στραβ.2,1,17 τὰ δὲ

Σκυθῶν ἔθνη πολὺ μείζων ταύτης ἐπέκεινα χώρων νέμεται, . . . νομαδικῶς μὲν ζῶντα τ' ὄμως, **νομαδίτης** (ὁ)ί μγν., θηλ. -τις νομαδικός βλλ., πρβλ. Σουίδ., Σινέα.301B ὡν ὑπὸ δυστήτων καὶ νομαδίτου γένους κινδυνεύουσι ταῖς Ἑλληνίστι Αἰδῶς προσποθελεῖν.

νομαδοστικοί-ον λέξ. δὲ κατὰ στοιχοῦς, κατὰ σειράν ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπιστρέφουσ· ἴσ.ε.νομαδοστικός ἀπὸ τῶν νομῶν κατὰ στοιχὸν ἐρχόμενοι.

νομάξω μγν. ἐπὶ ποιήματι, βόσκω τὰ ποιήματα· Νικ.Θηρ.950 δ' ὅ' ἐν τοιαυτοῖς . . . νομάζων || τὸ μέν, ἐπὶ τῶν ποιημάτων, βόσκω, βόσκομαι· Νικ.Ἀλ.345 ἄλλοτε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται.

νομαῖος-α-ον (νόμος) ιων. γ. τοῦ νόμου, δὲ νόμου, δὲ ὑπὸ τοῦ νόμου καθοριζόμενος· Ἐπιγρ. νομαία ἐκκλησία, αὐτ. νομαῖαι ἔσπασι· 2) ὁ συνήθη, ὁ ἐθιζόμενος· κ. τὸ αὐδ. κτ. πλῆθ. ὡς οὐα. νόμαία τὰ νόμια, τὰ συνήθη, τὰ ἔθιμα, αἱ συνήθειαι· Ἱερ.1,135 ζεῖνικὰ δὲ νόμαία Πέρσαι προσεῖναι ἀνδρῶν μάλιστα, αὐτ.2,91 νόμαία Ἑλληνικὰ, Μάτ.Τύρ.38,3, Ἐπιγρ. λίθων ἑλευκίων νομαίων· || ὄμ. κτ. ἐν τὸ ἔθιμον· Ἱερ.2,49 οὐ μὴν οὐδὲ φῆσω, ὅπως Αἰγύπτια παρ' Ἑλλήνων ἔλαβον ἢ τοῦτο ἢ ἄλλο καὶ τὴ νόμαίαν.

νομαῖος-α-ον (νομή) μγν. νομαδικός, ποιημικός· Θεοδοριδ.ἐν ΑΠ.6,157 χίμαρος νομαία, Καλλ. ἀν.310 θεῶ δ' ἀλάλαγμα νομαῖον δοῦναι ἰσχυρῶν ποιημικῶν, ποιημικός· 2) ὁ αὐθένων εἰς τὰς νομαῖας, εἰς τὰς βοσκὰς· Νικ.Θηρ.67 Ἐρπύλλιο νομαῖον· 3) τὸ αὐθ. κτ. πλῆθ. ὡς οὐα. νομαία ἡ ἀμοιβή, ἡ πληρωμὴ διὰ τὴν βοσκὴν· Γλωσσ.

νομαλῆς ἴσ. ἐδαιολεπίτας.

νομαρίον (τό) ἴσ. σκευὴς τραγικόν.

νομαρχεῖον (τό) νεώτ. τὸ οἴκημα ἐν ᾧ ἔδρευε δὲ νομαρχὴς

νομαρχεῦς νεώτ. νομαρχὸς βλλ.

νομαρχία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., δημ. πλῆθ. νομαρχήδες, δὲ διοικητῆς νομοῦ ἢ νομαρχίας, ἴσ. διοικητικῆς μεγάλης περιφέρειας· ἴσ. ε.νομαρχία δὲ τῶν κτ. πλῆθ. ὡς οὐα. νομαρχία· Ἱερ.4,66 ἀναξ δὲ τὸ ἐν αὐτωτοῖς ἕκαστου δὲ νομαρχίας ἕκαστος ἐν τῷ αὐτωτοῖ νομῷ κινῶν κρητῆρα σίνου, Ἱερ.Ἀν.5,8,3 καὶ παρὰ Δοξάρεως νομαρχοῦ ἄλλου, δῶρα φέροντες, αὐτ.Ἰωδ.127, τελευτωσὶς τὸ κράτος ἔδωκεν εἰς τοὺς νομαρχὰς μεγαλυτέραν ἐξουσίαν· 2) εἰδ. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ διοικητῆς αἰγυπτιακοῦ νομοῦ βλλ. ἐν εἰδ. σημ.· Ἱερ.2,177 ἀποδεικνύων ἔτεος ἕκαστου τῷ νομαρχῇ πάντα τὰ ἐν Αἰγύπτῳ ὄδων βουθῶναι, Ἀριστλ.Οἰκ.1352α,10 Αἰγύπτου σατραπειῶν, ἀριστρεῖσθαι μελλόντων τῶν νομαρχῶν αὐτοῦ αἰσθόμενος . . . ἐκρέμα πάντας, Διόδ.Σ.1,73, Ἀρρ.Ἀν.3,5,4· || πάπ. εἰδ. ὁ οικονομικός προϊστάμενος περιοχῆς τιος· νομαρχὸς τῶν Ἀραιοῦται· || πάπ.εἰδ. διοικητ. ὑπάλληλος τῆς Ἀντινοπολεως.

νομαρχία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. διοικητικὴ περιφέρεια διοικουμένη ὑπὸ νομαρχοῦ· Διόδ.Σ.19,85 τοὺς ἀλόντας στρατιώτας ἀποστέλλας εἰς Αἰγύπτου προπέταξεν εἰς τὰς νομαρχίας διελεῖν ἰκῶδ. ναυαρχία, Πάπ. ἡ τῆς νομαρχίας τράπεζα· 2) κ. νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ νομαρχοῦ· Πάπ. ὁ τῆς νομαρχίας λόγος, - ἀνίθετος τὰς νομαρχίας εἰς παλαιὸν δικαστικόν· 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ οἴκημα, ἐν ᾧ ἔδρευε δὲ νομαρχὸς μετὰ τῆς σχετικῆς ὑπηρεσίας· μετέθινον εἰς τὴν νομαρχίαν, - ἐνοίκιασε τὸ σπῆτι τοῦ γιὰ νομαρχία.

νομαρχιακός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νομαρχίαν ἢ τὸν νομαρχῶν· νομαρχιακὴ περιφέρεια, - νομαρχιακὰ ἐγκύκλιοι, - νομαρχιακὸν συμβόλιον.

νομαρχικός-ἡ-όν κ. νεώτ. νομαρχιακός βλλ. || πάπ. εἰδ. ἐπὶ φῶρον, ὁ εἰσπραχθεὶς διὰ τὴν νο-

μαρχίαν, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νομαρχίαν· Λογιατήριον τῶν νομαρχικῶν.

νομαρχικός (ἡ) νομαρχὴς βλλ.2: Ἀριστλ.Οἰκ.1353α,6.

νομαρχεῖω βλ. βλ. κ. νεώτ. εἰμαι νομαρχεῖω· 2) νεώτ. ἐπέκτ. τὰ καθήκοντα νομαρχοῦ, ἀναπληρῶ τὸν νομαρχῶν.

νομάς-άδος ἰό,ἡ (νομοί) δὲ περιφερόμενος, περιπλανώμενος κυρίως χάριν βοσκῆς δδ. κτ. πλῆθ. ὡς οὐα. νομάδες αἱ χάριν βοσκῆς περιπλανώμεναι, περιφερόμεναι φυλαί· Χοιρ.1,3, Ἱερ.1,15 ὑπὸ Σκυθῶν τῶν νομαδῶν ἐξαναστάντες, αὐτ.4,187 οὐκέτι νομάδες εἰσι Αἰθῶες, αὐτ.7,85, Πινδ.ἀν.105 νομάδες Σκύθαι, Αἰσχ.Πρ.709, αὐτ.ἴκ.284 Ἰνδάς τ' ἀκούω νομάδας Ἰνναδάμοσιν (τοῖσας) καμηλοῖς ἀστραβίζουσας, Εὐρ.Κύκλ.12 νομάδες ἀκούεις δ' οὐδὲν οὐδέτις οὐδένος ἰπέι τῶν Κυκλιῶν, Ἐπιγρ. στρατηγὸς νομαδῶν, Ἀριστλ.Πολιτ.1256α,31 οἱ μὲν οὖν ἀργάτοι νομάδες εἰσιν, - οἱ νομάδες δεδουῖνοι· 2) ὁ περιπλανώμενος· κ. εἰδ. ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς νομῆν, εἰς τὴν ὑπαίθριον, εἰς τὸν Κιθαρίων· Σοφ.ΟΤ.1350 δς ἀγρίας πέδας νομάδ', ἐλαβὲ μ' ἀπὰ τε φόνου ἐρυτο καὶ ἔσωσεν· 3) τὸ θηλ. ὡς ἐπιθ. περιπλανώμενη καὶ βόσκουσα, βοσκομένη· Σοφ.Τρ.271 ἴππουσ νομάδας ἐξήννοσκοπῶν, Εὐρ.ἀν.637 ὄρω γ' ἐπ' ἀκταῖς νομάδα κυματοφορῶν ἀλιάντων· 4) μγν. ἡ πόρνη ὡς περιφερομένη ἀπὸ τοῦ ἐνός ἀνδρός εἰς ἕτερον· Φιλ.2,327· 5) τὸ ἀρσ. ὡς ἐπιθ. ποιημικός· Σκύμν.832 νομάς βλος· || νομάς τράπεζα διατα νομαδῶν· Ἰμερ.Λογ.25,3· 6) δδ.μαλὶς νομάς μάσχος σιευτή, παχτία· Πά Βασ.1,28,24 καὶ τῷ γυναικὶ ἡ δδ.μαλὶς νομάς ἐν τῇ οἰκίᾳ· || νομάδες ἠριστρεῖται ἀγρία περιστρεφά· Γαλ.6,435· || νομάδες ὄρνεις Ἰνδικαὶ ὄρνεις· Πτολ.Εὐεργ.2, π.Ἀθῶν.14,654C ἄλλα καὶ νομάδας ὄρνιθας ὑποθαλάσσι, ἐποίησε πλῆθος ὡστε καὶ σπασθῆναι· || κ. μ. νομάς ἡ Ἰνδικὴ ὄρνις· Ἀρτεμίδ.Δαλδ.π.Ἀθῶν.14,663E καὶ νομάδα παχίαν ἔφε καὶ νεοσσοῦσ τῶν ἡδὴ κοκκυζόντων, ἐάν θέλησ παρά πτόν χρῆσθαι· 7) μγν.ποι. ἐπὶ κρηνῶν, αἱ τρέφουσαι τὰ ρεῖθρα· Σοφ.ΟΚ 687 οὐδ' ἀπναι κρηναὶ μινύθουσιν Κηφισοῦ νομάδες ρεῖθρων [αἱ τρέφουσαι τὰ ρεῖθρα τὸ Κηφισοῦ ἤγαλ]· 8) ὡς ὄν. ἔθν. ὁ κάτοικος τῆς Νομυδίας, ὁ ἐκ Νομυδίας· Πολύδ.1,19,3 πρᾶξαντων δὲ τὸ αυταχθέν τῶν Νομυδίων . . . εὐθὺς αἱ τῶν Ῥωμαίων Ἰνναῖς ἐξέχοντο· || δδ. ὡς ἐπιθ. ὁ νομυδικός, ὁ ἐκ Νομυδίας· Λοκ.Ἰνπ.δ. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διὰδρομος Νομάδι λίθω διακεκολλημένους.

νοματίω δημ. ὀνοματίζω βλλ.

νοματίσμαι (τό) δημ. τὸ ὀνοματίζω βλλ.· 2) εἰδ. ἐξορισμὸς καθ' ὃν ἀνομάτιστα μόνον τὸ ὄνομα τὸ πάσχοντος ἢ μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Παναγίας ἢ ἁγίων.

νοματίοι (οἱ) δημ.κ. νοματιστοὶ ἄτομα, πρόσωπα· εἰχα δέκα νοματίους ἀπὸ τραπέζης . . . εὐθὺς ἠρθανε σήμερα κάμοσσο νοματισοί.

νοματισμός (ἡ) μαν. ἡ εἰσφορά, εἰσλήθησις νόμου· Τζέτ.Χιλ.11,129.

νομῆμα-ατος (τό) τὸ βσκήμα, τὸ ποιήματι· Αἰσχ. Ἀγ.1416 μῆλων φλόνητων εὐποκίος νομῆμασιν.

νομέυς-εως (ὁ) ἴνεμυ, ἐπ. γενικ. -ης, ὁ ποιητὴς ὁ βοσκὸς· ἴλ.Ρ.65 ἀμυλ δὲ τὸν γε κύνες τ' ἀνδρες τε νομῆς πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόρροθεν, Ὀδ. Ρ.214 δῶς δ' ὄμ' ἐποντο νομῆς· || ὡς γενικός ὄρος περιλαμβάσων τοὺς εἰδ. οἰλόκος, βοσκός, ποιητὴς, αὐθότης· Πλάτ.Οερίτ.174D τυράννων τε γὰρ ἡ βασιλεῖα ἐγκωμιοζόμενον ἔνα τῶν νομῶν, σὺν αὐδωτῇ ἡ ποιήμα ἢ τινα βοσκόνων, αὐτ.Πολ.370D, Ξεν.Ἀπομ.1,232 εἰς τις γενόμενος βῶων ὄγελος νομέυς, Ἀριστλ.Ηθικ.1161α,14 νομέυς

προβάτων' 2] νεώτ. ειδ. νομ. ὁ ἔχων τὴν νομήν. τὴν χρῆσιν καὶ κάρησιν, ἰδ. ἀκινήτου, ὁ νεόμενος τι' 3] [νεώτ. διανεμῶ] ὁ διανεμὸν, ὁ διαμοιράζων: Πλάτ.Νόμ.931] ἀλλ' οὐκ ἂν ποτε δίκαιος νομῆς εἴεν ἀγαθόν, Πλάτ.Μιν.317D τίς δὲ κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη ἀγαθὸς νομῆς, Σενέκ. 'Ἐπ.170Α μόνον ὁ θεὸς ἀγαθὸν εἶναι νομῆς' 4] ειδ. νομτ. κ. νεώτ. Ἐκαστὸν τῶν κυρίων τημάτων τοῦ σκέλετος τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου, τὰ ὅποια κατὰ ζεύγη καὶ συμμετρικῶς δίκαιον καθ' ὅλον τοῦ μήκος τῆς τριπίδος, ἃ ἐγκαίλια βλλ., δημ. πόσις: 'Ἡρ.1,194 ἐπεὶν . . νομῆς ἱτέης ταγομένοι ποιήσονται, αὐτ.2,96 νομῆσαι δὲ οὐδὲν χρέωνται' 5] 'Ἡσ. εἰχοίνοι ἀρμένους.

νομητικός-ή-όν ὁ ποιμητικός, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νομέα βλλ.η: Πλάτ.Πολιτ.267B γενέσεως ἀμίκτων νομητικῶν ἐπιστήμων προσαγορεύων, αὐτ.267D οὐκοῦν τῶν νομητικῶν ἡμῖν πολλὰν φανεῖσάν ἐρτι τεχνῶν' || τὸ θηλ. ὡς οὐα., κτ. παρόλ. τοῦ τέχνη ἢ ἐπιστήμη, νομητικαὶ ἢ τέχνη τοῦ νομῆου: Αἰλ.Ζ1 9,54 ποιμένα μοι νόαι νομητικῶν ἀγαθόν' 2] μγν. ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὸ νομῆσαι, εἰς τὸ βόσκειν: Αἰλ.Ζ1 14,16 εἰ τὸν λάφων τῶν ὑπεράκρων, οὐς ἐπιπλάξαι οἱ τε νομητικοὶ φιλοῦσιν ὀνομάζειν καὶ ποιητῶν ποιῆσαι' 3] νεώτ. ὁ πρὸς νομήν, πρὸς βόσκην κατὰλληλος: νομητικὰ φυτὰ.

νομῆω κ. μαν. ἐνεργ. ἐπὶ τοῦ νομῆως, ὀδηγῶ, ἄγω εἰς νομήν, βόσκω: 'Ὁδ.1 217 ἀλλ' ἐνόμωε μὲν ὀνὸν κατὰ πλοῖα μῆλα, Πλάτ.Πολιτ.265D καὶ νόη ὡς βασιλεύς ἡμῖν αὐτὰ καταφανῆς ὅτι κολοδῶν ἀγέλην τινὰ κεράτων νομῆσαι' || τὸ παθ. μτφ.: Πλάτ.295E ἀγέλαι, ὀδοῦσαι κατὰ πόλιν ἐν ἑκάστῃσι νομῆουσαι' || νομῆους νομῆω μτ. δοτ. παρασκευάζω ἢ εὐρίσκω νομῆς, βουσκοτόπια: 'Υμν.Ἐρμ.492 βουσι νομῆου, Ἐκαστέρη, νομῆουσμεν' 2] ὀβολ. εἰμὶ ποιμῆν, νεώτ. βόσκω ποιμῆν: Θεόδωρ.20,35 οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μῆνατο βούται καὶ Φρυγίους ἐνόμωευσεν ἐν ὥρει' 3] μγν. κ. μαν. μτφ. νωμῶ βλλ., διοικῶ, διενομῶ, κυβερνῶ: Νόνω.Δ 7,110 Ἐρως αἰῶνα νομῆων, Χρον.Μορ.2858 ὄσα χωρία. νὰ τὰ ἔχη καὶ νομῆσαι τῆς βενετίας ὁ δοῦκας' 4] ἀναφορ. πρὸς δῆμα, διενομῶν, ὀδηγῶ: Νόνω.Δ 37,216 καὶ τὸν ἐνθα καὶ ἐνθα ταχυδρόμον ἄρμα νομῆων ἔσα κυβερνήτη παμοσιδῶν' || ὄμ. μτφ.: Χριστόδ.Ἐκφρ.352 σοφίης δὲ θεοῦδέα κέντρα νομῆων οὐρανὸν ἔσκηλας εἶ.

νομή ἡ| κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. τὸ νέμειν, τὸ νέμεισθαι, τὸ βόσκειν: Σοφ.OT 761 ἀγρούς σφε πέμφας κἀπὶ ποιμῆων νομῆς, Ἀριστ.Ζ1 596α,14 τὴν δὲ νομήν ποιοῦνται τὰ μὲν πρόβατα προσεδρεύοντα καὶ μονίμως ἰνέμονται' || ὡς συγκρετ. νομαὶ βουσκμάτων ἀγέλαι βουσκμάτων: Ξεν.Ἀν.3,52 καὶ γὰρ νομαὶ πολλαὶ βουσκμάτων διαδιδασκόμεναι εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ κατελήφθησαν' 2] ὄμ. μτφ. ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἱερὰ βλλ. δημ. βόσκει ἢ φωτίζει' ἐξάγκωσις διὰ βρώσης: Πολύδ.1,48,5 τῆς τοῦ πνεύματος βίαις φυσώσης, τὴν νομήν τοῦ πυρὸς ἐνεργῶν συνέβαινε γίνεσθαι καὶ πρακτικῆν, Πλούτ.'Ἀλέξ.35 τῶν δὲ πρώτων εὐθὺς ἀφαιμένων οὐκ ἔσχεν ἡ νομή χρόνον αἰσθητόν' || ὄμ. ἐπὶ τραυμάτων, ἔλκων κτ.: Κδ Τιμ.2,2,17 καὶ ὁ λόγος αὐτῶν ὡς γάγγραινα νομῆν ἔξει, Ἀσκληπ.Γαλλ.12,995 αὐτ. 411 ἴσταται ἡ νομή' || ὄμ. κτ. πληθ. νομαὶ διαβρωτικὰ ἔλην: Ἰνν.Προρρ.2,13, Γαλλ.13,860, Πλούτ.'Ἡβ.165B νομαὶ σαρκὸς θηριώδεις' 3] κ. νεώτ. κ. δημ. τόπος πρὸς βόσκην, νομὸς βλλ. ἐν ὄμ. μτφ.: Βατραχου.59 ἀμφιβίων γὰρ ἔδωκε νομῆν βατράχουσι Κρονίων, Ἡρ.1,110 τὸν ἡλίστατο νομῆς τε ἐπιτηδεύσασθαι νέμονται καὶ ὄρα θηριώδε-

στατα, αὐτ.78,Πλάτ.Νόμ.679Α ἔπειτα οὐ περιμάχεται ἢν αὐτοῖς ἡ τροφή' νομῆς γὰρ οὐκ ἂν σπάνιος, Ἀριστ.Ζ1 575β,4 διὰ τε τὸ μὴ ποτε καὶ διὰ τὸ νέμεισθαι ἀκέραιον νομῆν, Κδ 'Ἰω.10,9 καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται καὶ νομῆν εὐρήσει, Μηνολ.1, Ἐσπερ, καὶ νύκτους θεύσις λεμῶνας τῆς ἀκέραιου διερχόμενος νομῆς, ΜΜ καὶ ἀνεύχεται καὶ στή νομῆ ἢ τὰ ὄρα ἡμερὴ βασκῆ' 4] κ. νεώτ. φορβή, τροφή βουσκομένων ζώων: Πλάτ.Κριτ.ΠΙ 2 καὶ δ' ἢν ἀλλ' ἡμέρα ὕψηλὰ δένδρα, νομῆν δὲ βουσκῆσαι ἀμλχανον ἔφερε, Ἀριστ.Ζ1 626β,20 νομῆ δὲ τῶν μελιτῶν τὸ θύμον, - χλωρὰ νομῆ διὰ τὰ ζῶα τοῦ συντάγματος' || ὄμ. κ. μτφ.: Πλάτ.Τιμ.80E ὁ καλοῦμεν αἶμα, νομῆν σαρκὸς καὶ ζῦμαντος τοῦ σώματος, αὐτ.Φαίδρ.248B ἡ προσήκουσα ψυχῆς τῷ ἀρίστῳ νομῆ ἐκ τοῦ ἐκεῖ λειμῶνος τυγχάνει οὐσα' 5] διανομή, διαίρεσις, κατανομή: Ἡρ.2,52 θεοὺς προσουνομάσων . . δὲ κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομῆς εἰς, Πλάτ.Πρωτ.321C λοιπὸν δὲ ἀκμαστον ἐπὶ αὐτῷ ἦν τὸ ἀνθρώπων γένος . . ἀπορούντι δὲ αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεὺς ἐπισκεφόμενος τὴν νομήν' || ὄμ. διανομή, μοίρασμα χρημάτων: Αἰσχίν.2,76 διαφθορῶς νομῆ χρημάτων τὸν δῆμον ἰδία διανομῆς χρημάτων, Ἡρωδιαν.3,8,9 νομῆς χρημάτων μεγαλοφρονῶς αὐτοῖς ἐπαγγελίας, Σενέκ. Ἐπ.18' || ἐπὶ κοινῆς περιουσίας οἶον ἐκ κληρονομίας ἢ κοινοκτημοσύνης, ἢ διαίρεσις περιουσίας εἰς μερίδια μεταξὺ τῶν ἐχόντων κυριότητα ἐπ' αὐτῆς, τὸ μοίρασμα, ἢ μοιρασία: Ἀριστ.Πολ.1303β,34 δῶα ἀδελφῶν περὶ τῆς τῶν πατρῶων νομῆς διενεχθέντων' || ὄμ. ἐν ὀβολ. ἐκφ. νομῆ ἢ κληρονομία: Δημ.948 δευτέρον δὲ τὸ τοῦτον ἐν τῇ νομῆ μὴδὲν ἐγκαλοῦνται φαίνεσθαι' 6] μγν. ἱστρ. ἢ προσήκουσα διευθιότης, κατανομή ἐπιδέσμου: 'Ἠιδόδ.Χερ.π. Ὀρειδ.48,25,1 ἡ νομῆ τῆς ἐπιδέσεως γίνεται τῆς μὲν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, Γαλλ.Π(2),741' 7] μγν. ἐπὶ ποταμοῦ, μερὶς τοῦ ὕδατος, τὸ ρεῦμα' Ἡσ.ἐπιμ. ὀδοῦσας: Βι.'Ἀλεξ. 3087 ὄταν δὲ πάλιν ὁ ῥηθεις Νεῖλος ἐπαναστρέφῃ, | καὶ πρὸς ἰδίαν τὴν νομήν καὶ τάφρον συνεισέλθῃ' 8] μγν. κ. νεώτ. ειδ. νομ. ἐξουσία, κατοχή καὶ χρῆσις, κάρησις ἐνενομούτου πράγματος (prosessio): Πάπ. μακρὰς νομῆς παραγραφῆ, αὐτ. νομῆ ἀδικος, αὐτ. κάμου τὴν νομήν καὶ δεσποτῆν ἔχοντος τῶν ἀρουμένων, - ἡ νομῆ δὲν ἀποδεικνύει τὴν κυριότητα, - ἀπεβλήθη τῆς νομῆς δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως.

νομήματα Ἡσ. ἐνομήματα δικαιώματα.

νομία Ἐπιγρ. νόμια: Ἡσ. ἐνόμιον δικαίων.

νομία ἡ| πάμ. νομιότης, ἀντιθ. ἀνομία.

νομιάτρος (ὁ) νεώτ. ἱατρός ἀσκήων δὲ ὑπάλληλος τὴν ἐπινοσίαν ἐπὶ τῆς ἡμενῆς νομοῦ τιος.

νομίζω ἰνόμοσι κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. νομῶ, ἰων. α' πλ. νόμοι, νομιέμεν, μγν., μαν. κ. νεώτ. νομῶ, ἀφρ. ἐνόμοισα, ποι. νόμοισα, παρακ. νενόμοισα, παθ. μέλλ. νομιήσομαι, μέσ. μέλλ. ἐν παθ. σμμ. νομιούμαι, ἀφρ. ἐνομισθῆν, παρακ. νενόμισαι, γ' πληθ. πρόσ. νενομιῖσται, ἀπαφρ. δωρ. νενομιχθαι, ὄπερα. γ' πληθ. προσ. ἐνονομιστο, παραδόμενον, ἀναγνωρίζω πὶ ὡς νόμον, νόμισον, ἐθισμον, ἀκούουθα, τρωρ. συνήθειαν τινα ἐχουσαν τὴν δύναμιν τοῦ νόμου, τοῦ ἔθους: Ἡρ.1,173 ἐν δὲ τὸς ἴδιον νομιέμικαι καὶ οὐδαμοῖσι ἄλλοισι συμπερόνται ἀνθρώπων' || ὄμ. ποιούμαι χρῆσιν, ἔχω εἰς κοινήν χρῆσιν, συνήθειω, ἔχω ὡς ἔθισον ὡς συνέθειαν: Ἡρ.5,97 ὡς οὐτε ἀσπίδα οὐτε ὄδρου νομίζουσι, εὐπειθέες τὴ χειρῶν θῆλον εἶσαν, αὐτ.2,63 τὴν δὲ πανήγυριν ταύτην ἐκ τοῦδε νομισαί φασι οἱ ἐπιχίρουσι, Πινδ.1,2,30 Ἰννοπρωτοῖς τὴν νομίζων ἐν Πανελλάνων

νόμῳ, Αλοχ.Χρ.1003 ἀργυροστερή βιον νομιζῶν, δραχμῶν, ἀν τρωζάνιοι νομιζοντι' || τὸ παθ. εἶμαι ἐν χρήσει, εἶμαι συνήθης: Αλκ.Συμλ.24 οὕτω τοῦτο νομιζέται, Αλοχ.Εὐ.423 ὅπου τὸ χάρειν μῆσαρόν νομιζέται, Ἀριστ.Νεφ.962 συμφροσύνην νενόμιστο (ἴητο συνήθης, ἴητο τοῦ συμφροσύ) || ὁμ. συχν. ἀπόρως: Ξενοφ.2,13 εἰκὴ νομιζέται, Αλοχ.Εὐ.32 ὡς νομιζέται ἴσως συνήθεται, ὅπως εἶναι ἡ συνήθεια, αὐτ. Αγ.1046 οἶα περ νομιζέται, Σοφ.Ἠλ.327 οἶα τοῖς κἄτω νομιζέται, αὐτ.ΟΚ.1603 ἡ νομιζέται, Εὐρ.Ἀλκ.99' || συνήθ. ἡ μτχ. ὁ εἰσώδης, ὁ συνήθης, ὁ τῆς συνήθειας, ὁ ἐθιζόμενος: Ἡράκλειτ.14 τὰ νομιζόμενα μυστήρια, Θουκ.1,25 οὕτε γὰρ ἐν πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα, αὐτ.6,32, Αντιφ.5,82 τὰ ἱερά τὰ νομιζόμενα, Ἐπιγρ. εἰς τὸν νομιζόμενον χρόνον' || ἡ μτχ. κτ. πληθ. τὰ νομιζόμενα τὰ ἔθιμα, αἱ συνήθειαι: Ἡρ.1,35 ἐπεὶ τὴ δὲ τὰ νομιζόμενα ἔποισε ὁ Κροισος, ἐπυθνέσθαι, αὐτ. 5,42, Ἐπιγρ. συντελέσει τὰ νομιζόμενα τοῖς θεοῖς, Ξεν.ΚΠ.4,5,14 τὰ τοῖς θεοῖς νομιζόμενα' || εἰδ. ἐπὶ τὴν ἐπικδείων τελετών, τῶν νεκρικῶν ἔθιμων: Αλοχ.1,13 καὶ τὰλλα ποιεῖται τὰ νομιζόμενα, Ἰσοκρ. 19,33 οὐτ' ἀποθανῶν τῶν νομιζομένων ἡξιώθη, Δημ.308 ἐπειδὴ τὰ νομιζόμενα αὐτῷ ἐφροῖτο' || ὁμ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ ἀορ. τὸ νομισθὲν τὸ ἔθιμον, τὸ συνήθης: Σοφ.ἀπ.86 τὸ τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ, Εὐρ.Βάκχ.71 τὰ νομισθέντα γὰρ αὐτὸ Διόνυσον [ὠνήσασθ'] || πᾶσι μαν. κ. νεώτ. ἡ μτχ. τοῦ παρκα. νενομισμένος-η-ον ὁ καθιερωμένος διὰ νόμου ἢ ἔθιμον, ὁ συνήθης, ὁ κατ' ἔθιμον ἢ νόμον γινόμενος: Πλάτ. τὰ νενομισμένα τοῖς κατοικομένοις, - δούεις τὰς νενομισμένας ἐξετάσεις ἔλαβε τὸ πτυχίον του, - μετὰ τὴν καταβολὴν τῶν νενομισμένων τελῶν τοῦ ἐπὶ φέρῃ ἡ ἀναχώρησις' || φρ.νομιστὴν γλώσσαν - ἡμεῖς ἔχειν ἐν κινή χρῆσει γλώσσαν, χρήσθαι γλώσσῃ: Ἡρ.1,142 γλώσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὕτω νενομίκασι, αὐτ.2,42 ἔντες Αἰγυπτῶν τε καὶ Αἰθιοπῶν ἄποικοι καὶ φωνῆν μεταξὺ ἀμφοτέρων νομιζοντες' || ὁμ. νομιζω ἐκκλησίαν ποιοῦμαι χρῆσιν ἐκκλησίας, κοινής τοῦ λαοῦ συνελθούσας: Ἀριστ.Πολιτ.1275b,7 ἐν ἐπίσει γὰρ οὐκ ἐστὶ δῆμος, οὐδ' ἐκκλησίαν νομιζουσιν ἀλλὰ συγκλήτους' || δδ. μτ. δοτ. ἔχω συνήθειάν τινα, συνήθικω πι: Ἡρ.4,107 φωνὴ δὲ οἱ Ξαυροῦμαι νομιζοῦσι Σκυθικῇ, αὐτ.63 ὅσι δὲ οὗτοι οὐδὲν νομιζοῦσι οὐδὲ τρέφειν . . θέλουσι, Ἄσοκ.2,38 ἀγῶσι μὲν γέ καὶ θυσίαις δικησινοῖς νομιζοντες, αὐτ.1,77 οὕτε τοῦτοις χρίται, οὐθ' οἷς ἡ ἄλλη Ἑλλάς νομιζεῖ' || εἰδ. ἐπὶ νομιστάτων, ἔχω ἐν χρεῖ, μεταχειρίζομαι ὡς συνήθης νόμισμα ἐν τῇ ἀγορᾷ: Πλάτ.Κωμ.96 ἐν Βυζαντίῳ, ὅπου σιδάρεσι οὖσι νομιστάτων νομιζοῦσι, Πλάτ. Εὐρ.400B ἐν Λακεδαίμονι σιδῆρῳ σταθμῷ νομιζοῦσι' || δδ. κ. παθ. ἀργύριον νενομισμένον ἐς ἱεῖδριον (φέρον τὴν κεφαλὴν τοῦ ἱεδριού) || γεν. μτ. ἀπαρφ. ἔχω τὴν συνήθειαν τοῦ ποιεῖν τι, συνήθειῳ νὰ κάμω πι: Ἡρ.1,131 οἱ δὲ νομιζοῦσι διὰ μὲν ἐπὶ τὰ ὀφλήματα τῶν ὀρέων ἀναδαινοῦντες θυσίας ἔρπειν, αὐτ.133 αὐτ.202, αὐτ.3,15 ὅτι τοῦτο οὕτω νενομίκασι ποιεῖν παθ. συνήθίζομαι: Ἡρ. 6,138 νενομίστα ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα τὰ στέγλια ἔργα πάντα Ἀθῆναι καλέσασθαι, Ἀριστ.Νεφ.498 γυμνάσι εἰσὶναι νομιζέται εἶναι συνήθισμένο, νομιζέται νά, Θουκ.2,15 καὶ εἰς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομιζέται ὅθ' ὁδοὶ χρεῖσθαι: 2) παραλαμβάνω παρ' ἄλλων, παραδέχομαι, υἱοθετῶ συνήθειαν: Ἡρ.2,51 ταῦτα μὲν νυν καὶ ἄλλα πρὸς τοῦτοις, τὰ ἐγὼ φράσω, Ἑλληνες ἀπ' Αἰγυπτίων νενομίκασι, αὐτ.4,27 παρὰ δὲ Σκυθῶν

ἡμεῖς οἱ ἄλλοι νενομίκαμεν' 3) εἰδ. ἐπὶ νόμο- θέτου, θεσιζῶ: Ξεν.ΚΠ.8,53 εὐθύς δὲ τοῦτο ἐνόμιξε κύρος' || ὁμ. μτ. αἰτ.: Ξεν.Λακ.1,7 κ. παθ.: Δίων Κ.37,20, αὐτ.78,22 τὰ νομισθέντα ὑπὸ Μάρκου, Πρόδρ.105 οὕτω νομισθὲν καὶ θεοῖς καὶ τῷ πατρί: 4) κ. μαν. κ. νεώτ. θεωρῶ, ὑπολαμβάνω: Ἡρ.2,1 Ἴωνας μὲν καὶ Αἰολέας ἑς δούλους πατριώτους ἔκοντες ἐνόμιξε, Πλάτ.Νομ.879C τὸν πρόνομον ἔστις νόμιξε ἑς πατέρα, Σχόλ.Ἀριστ.Αγ.297 τινὲς τὸ ἀνασχῆσθαι ὡς ἐκφυλον νομιζουσιν' || ὁμ. τὸ ὡς συγκινῶς παραλείπειται: Αἰσχ.Πέρα.169 ὄμμα γὰρ δόμων νομιζῶ δασπότων παρουσίαν, Σοφ.ΟΤ.610 οὕτε τοῦς κακοῦς μάτην χρῆστος νομιζεῖν οὐτε τοῦς χρῆστος κακοῦς, αὐτ.Ἀντ.183, αὐτ.Ἠλ.1317, Ἐπιγρ. τοῦς αὐτοῦς φίλους νομιῶ καὶ ἐχθροῦς, Ἀριστ. Νεφ.143 νομίκασι χρῆ ταῦτα μυστήρια, - τὸν ἐνόμιξε πλούσιον, ἀλλὰ γελοῖστικε, - σὲ νομιζα τίμων' || ὁμ. νομιζῶ γιὰ: μὲ νόμισα γιὰ φίλο, - τὸ νομιζα γιὰ καλῶ' || τὸ παθ. θεωροῦμαι, ὑπολαμβάνομαι: Παρμ.6,8 οἷς τὸ πέλκειν τε καὶ οὐκ εἶναι ταῦτῶν νενόμισται, Ἡρ.2,51 ὅθεν περ καὶ Ἑλληνες ἤρσαντο νομισθῆναι, Δημ. 40,47 οἱ νομιζόμενοι μὲν υἱαῖς, μὴ ζῆτες δὲ, Ἀριστ.Πολιτ.1293b,22 ἡ νομιζομένη πολιτεία' || ὁμ. τὸ παθ. μτ. γενικ. κτηνικῆς: Σοφ.ΟΚ.38 τὸ θεῶν νομιζέται, αὐτ.Ἀντ.738 οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομιζέται' || νομιζέται τινὰ θεῶν θεωρῶ, πιστεύω τινὰ ὡς θεῶν: Πλάτ.Συμπ.202D ὄρθς οὖν, ἔφη, ὅτι καὶ σὺ ἔρωτα οὐ θεῶν νομιζέεις, Ξεν. Συμπ.8,35 θεῶν γὰρ οὐ τὴν Ἀναίδειαν ἀλλὰ τὴν Αἰδῶν νομιζοῦσι' || ὁθ. ἀναφ. πρὸς θεοῦς, πιστεύω τινὰ ὡς θεῶν, εἰς τὴν θείαν: Ἡρ.4,59 Ἀφροδίτην καὶ Ἡρακλέα καὶ Ἄρεα, τοῦτους μὲν πάντες Σκόθαι νενομίκασι, Ξεν.Ἀπομν.1,1 ἀδικεῖ Σωκράτης οὐς μὲν ἡ πόλις νομιζέει θεοῦς οὐ νομιζῶν, ἔτερα δὲ κακὰ δαιμόνια εἰσεφέρων, ὁμ. Πλάτ.Ἀπολ.249b, αὐτ.Εὐθύφρ.3B ὡς καινοῦς ποιούντα θεοῦς, τοῦς δ' ἀρχαίους οὐ νομιζοῦσι' || κ. γεν. νομιζέειν θεοῦς εἶναι πιστεύειν εἰς τὴν ὑπαρξίν θεῶν: Πλάτ.Ἀπολ.26C πότερον λέγεις διδάσκων με νομιζέειν εἶναι τινὰς θεοῦς, καὶ αὐτὸς ἄρα νομιζέειν εἶναι θεοῦς, αὐτ.Νομ.886A' || ὁμ. κ. ἀνευ τοῦ εἶναι νομιζέειν θεοῦς πιστεύειν εἰς τὴν ὑπαρξίν θεῶν: Πλάτ.Μενξ.237D ἐξελέξατο δὲ . . καὶ ἐγέννησεν ἀνθρώπων, ὁ θεοῦς μόνον νομιζεῖ' || κ. ἐν ἀρνητ. ἐκφορᾶ: Αλοχ.Πέρα.497, Πλάτ.Νομ.885C τὸ παρᾶν θεοῦς οὐδ' αὐτῶς νομιζῶ, αὐτ.Ἀπολ.18C οἱ γὰρ ἀκούοντες ἡγοῦνται τοὺς ταῦτα ζητοῦντας οὐδὲ θεοῦς νομιζέειν' || ἐκμτῶ, ἔχω εἰς ἐκτίμησιν, ἔχω ἐν τιμῇ: Πίνδ.1 5(4),2, Λυσ.12,9 ἡπιστάμην μὲν οὖν ὅτι οὐτε θεοῦς οὐτ' ἀνθρώπων νομιζέει' 5) κ. νεώτ. μτ. αἰτ. πράγμ. θεωρῶ, πιστεύω, φρονῶ τὴ περί τινα: Πλάτ.Φαιδρ.258C, αὐτ.Μίν.320P ἔποιε ἄλλα παρ' ἄ ἐνόμισεν, - τί νομιζέεις περὶ τῆς καταστάσεως, - ταῦτα περὶ αὐτῶ νομιζῶ' || φρ. ἀκόθ νομιζέειν σχηματίζω ἐξ ἀκοῆς ἀντίληψιν, ἀντίθ. νεῖρα αἰσθάνεσθαι: Θουκ.4,81 τῶν μὲν νεῖρα αἰσθημένων, τῶν δὲ ἀκόθ νομισάντων' || ὁμ. μτ. αἰτ. πράγμ. κ. ἀπαρφ. φρονῶ, ἔχω τὴν ἀντίληψιν, τὴν ἰδέαν ὅτι: Ἡρ.3,16 θεῶν νομιζοῦσιν εἶναι τὸ πόρ, Σοφ.ΟΚ.800 πότερα νομιζέεις δυστυχεῖν ἐμὲ, αὐτ. ΟΤ.549' || κ. νεώτ. κ. ὁμ. μτ. εἰδ. ἡροτ. μτ. τοῦ ὡς, μτν. νεώτ. κ. ὁμ. ὅτι, ὁμ. κ. πῶς: Θουκ. 3,88 νομιζοῦσι δὲ οἱ ἐκείνην ἀνθρώπου ἐν τῇ ἱερῷ ὡς ὁ Ἡρασιότας χαλκεῖος, Κδ.Ματθ.5,17 μὴ νομίσητε ὅτι ἤλθον καταλύσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφῆτας, - ἐνόμιζον ὅτι ὑπάρχει χρυσὸς πούλης εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, - νόμιζα πῶς ἔφωνα γιὰ τὸ ἐξωτερικῶ' || σμτ., νεώτ. κ. ὁμ. τὸ νομιζῶ ὡς παρεμβαλλόμενον: Ματθ.1110,1 ἀρκαὶ δὲ

μοι, νομίζω, και τοῦτο πρὸς δόξαν, - ἀρκούν, νομίζω, τὰ ὅσα ἐλέγχθησαν, - δέν είναι ἀνάγκη, νομίζω, περιστοφῆσαι. 6) μτ. ἀπαφρ. μέλλ. φρονῶ, θεωρῶ, ἐπιζῶ, ἔχω τὴν ἀντιλήψην καὶ ἀναμένω, προσδοκῶ, δοκῶ βλλ.: Σοφ.Α1.551 εἰ τὸν νομίζεις ἄνδρα συγγεῖν κακῶς φράων οὐχ ὀφείλεις τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς, - νομίζεις πῶς θά παντρευτῆ. 7) ὄμ. μτ. ἀπαφρ. ἀορ.: Σοφ.Α1.1081 ταῦτην νομίζεις τὴν πόλιν χρώψη ποτὲ ἐξ ὀρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσέιν, Θουκ.2,3 ἐνόμισαν ἐπιθέμενοι ῥοδίως κρατῆσαι ἰδ.φρ. κρατήσῃν. Λυσ.13,4 νομίζοντες κἀλλίστην κερῶν εὐληφέναι καὶ μάλιστα ἐν τῷ τότε χρόνῳ τὰ πρῶματα, ὡς αὐτοὶ ἠθούλοντο, καταστήσασθαι, Αλν.Τακτ.2,3 νομίζοντες ἠκίστα σφῆς ταύτην αὐτοῦ ὑποτοπήσαι τραπέζαι. 7) μτ. κατηγορ. μτχ. θεωρῶ, ὑπολαμβάνω, ἔχω τὴν ἀντιλήψην δι: Θουκ.7,68 νομισω ἄρα μὲν... ἄρα δὲ ἐχθροῦς ἀμόνησθαι ἐκγενησόμενον ἡμῖν, Ξεν.Αν.6,6,24 νομίζε... ἄνδρα ἀγαθὸν ἀποκτείνω, Πλάτ.Πολ.450Α νομίζε ταῦτα δεδογμένα, Δημ.180. 8) ἀπολ. συνήθ. κτ. μτχ. τροπικῆν, μετὰ πλήρους πεποθηθείσεως: Πλάτ.Φαῖδρ.257D νομίζοντα λέγειν (λέγειν μετὰ πλήρους πεποθηθείσεως). 9) συχνάκις, φοιτῶ, βαμίζω: Αλσχ.Χο.801 οἱ τ' ἔσω δωμάτων πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε.

νομικάριος (ἰ) πάπ. νομικός βλλ.5).

νομικαῖος (ἰ) πάπ. νομικάριος βλλ.

νομικός-ή-ὄν κ. μαν. κ. νεώτ. 0) ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νόμον: Πλάτ.Νόμ.625Α ἠθεοὶ τέθραραθε νομικοί σὺ τε καὶ ὅδε, - νομικὸν σύγγραμμα, - νομικὴ συμβουλή, - νομικός σύμβουλος. 1) νομικὰ αἰτία τίτλος ἔργου τοῦ Δημοκρίτου. 2) 0) κατὰ νόμον ὑπάρχων, 0) συμβατικός, ἀντίθ. φυσικός ἢ ἠθικός: Ἀριστ.Ηἠικ.134β,20 νομικὸν δίκαιον ἰσθίβη. φυσικὸν δίκαιον, αὐτ.162β,23 ἔοικε τῆς κατὰ τὸ χρῆσιμον φιλίας ἢ μὲν ἠθικῆ, ἢ δὲ νομικῆ εἶναι, - νομικὰ σχέσεις. 1) νεώτ. εἰδ. νομικὸν πρόσωπον. 2) ὄμ. ἐπὶ δίκων, ἀγῶνων κτ., δικανικός, ἀντίθ. ἠθικός, λογικός κτ.: ΚΔ.Τιτ.3,9 μισρός δὲ ζήτησεις καὶ γενεαλογίας, καὶ ἐρεῖς καὶ μάχος νομικός περιστοφῆσαι, Φιλῶστρ.Σοφ.1,22,1 ἀγῶνας νομικὸν ἰσθίβη. λογικὸν, ἠθικόν. 3) 0) ἀναφερόμενος εἰς ζήτηματα νόμων: Ἐρμω.Στάσ.2 νομικὰ στάσις, αὐτ.3 νομικὸν ζήτημα, αὐτ.Μεθ.2 νομικὰ ἀνόματα ἴδρι νομικῶν. 4) κ. νεώτ. τὸ ἀρ. ὡς οὐσ. 0) νομικός 0) νομομαθῆς, 0) ἐπιστήμων τῶν νόμων Ἀλεξ.39 π. Φῶτ. ἐνομικὸν τὸν ἐπιστήμονα νόμων Ἀλεξίς Γαλιταίος: Πλάτ.Μίν.317Ε. 5) νεώτ. ἐπιστήμων ἀσχολούμενος μὲ τὴν ἐρμηνείαν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, νομομαθῆς. 6) πάπ. ὄμ. τὸ ἀρ. ὡς οὐσ. νομικός σύμβουλος ἀρχόντος τινος: νομικός ἀριστος. 7) ὄμ. ὡς οὐσ. ἐξηγητὴς τῶν νόμων: Πλάτ.Κικ.26, Σπρόδ.12,539 ἐξηγητὴς τῶν νόμων, καθάπερ οἱ παρὰ Ῥωμαίους νομικοί, Ἀρρ.Ἐπικτ.2,13 οὐδὲ νομικὸν τινα παρέλαθε πάποτε τὸν ἐροῦντα αὐτῶ καὶ ἐξηγήσασμεν τὰ νόμιμα. 8) εἰδ. κ. μαν. νομομαθὴς ἀξιωματοῦχος ἐκτελῶν συμβουλευτικὰς πράξεις, συμβουλευτικός, νοτάριος. Σουῖδ. «ταβελλιών, 0) τὰ τῆς πόλεως συγγράμματα συμβόλια, 0) παρὰ τοῖς πολλοῖς νομικός λεγόμενος»: Ἰουστίν.Νεαρ.120 νομικός ὑπουργῶν τοῖς... 6) μαν. εἰδ. ἐκκλησιαστικὸν ἀξιωμα: Μοσχ., Λεωμ.193 ἄγαγε τὸν νομικὸν τῆς ἀξιωματικῆς ἐκκλησίας. 7) ὄμ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἢ νομικὴ κτ. παρὰλ. τοῦ οὐσ. ἐπιστήμη, ἢ ἐπιστήμη ἢ ἀσχολούμενη μὲ τὴν μελέτην τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου καθόλου: φοιτητῆς τῆς νομικῆς, - ἀμφισβήτησις ὑπάρχει, ἂν ἢ νομικὴ εἶναι ἐπιστήμη ἢ οὐκ. 8) ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. νομικὰ ἢ νομικὴ ἐπιστήμη, καθόλου τὰ

εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰς ἐρμηνείας αὐτῶν ἀναφερόμενα: Φιλῶδ.Ρητ.1,37, Πλάτ.Κικ.26 δοκεῖτε περὶ τῶν νομικῶν ἐρωτᾶσθαι, - ἐποπούδασα νομικά, - φοιτητῆς τῆς νομικῆς. 8) μτχ. κ. μαν. εἰδ. 0) ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν Νόμον: Πρόδρ.π.Στεφ. 0) τῶν νομικῶν ἐντολῶν φηλαξ. 1) ὄδ. τὸ ἀρ. ὡς οὐσ. νομικός 0) ἐξηγητῆς τοῦ νόμου: ΚΔ.Ματθ.22,35 καὶ ἐπρωτήθησεν εἰς ἐξ αὐτῶν, νομικός, περῶντων αὐτῶν.

νομικός ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. -4) κατὰ τοὺς νόμους, κατὰ τὸν τρόπον τῶν νόμων: Ἀριστ.Πολιτ.134β,31 νῦν δὲ νομικός διέλωμεν. 2) κατὰ τοὺς νόμους τοῦ κράτους, δικαστικός: Πλάτ.Ἰδ.533D ἴνα φιλικῶς ἀπολάβω καὶ μὴ νομικῶς ἀπαίτησω, Ψελλ.Σύν.Νόμ.386 φυλλαττομένον νομικός νομικός διαδόχοις. 3) νεώτ. ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως, ἀπὸ ἀπόψεως τοῦ γραπτοῦ νόμου: νομικός ἔχει δίκαιον, ἠθικός ὅμως οὐκ, - ἂν ἐξετάσασμε νομικὰ τὸ ζήτημα, ἔχει δάδικο. **νομικάριος** (ἰ) μαν. δικαστής, νομικός βλλ.4). Δοῦκ.13 ἐνα τῶν αὐτοῦ κριτῶν καὶ νομομαθῶν, ὃν αὐτοὶ καλοῦσι καθῖν.

νομιμοποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ νομιμοποιεῖν βλλ., ἢ διὰ τῶν νομίμων τύπων κατοχύρωσις πράξεώς τινος, συνήθ. παρωνόμοι: ἢ νομιμοποίησις τῶν σχέσεών των ἐγένετο διὰ τοῦ γάμου, - ἀνεργητικὴ - παθητικὴ νομιμοποίησις ἴδρ. δικον. ἐπὶ ἐνάγοντος κ. ἐναγομένου.

νομιμοποίητος-ον νεώτ. εἰδ., ἐπὶ ἐξωγράμω τένων, 0) ἐκ τῶν ὑπετέρων νομιμοποιηθείς, ἀνεγνωρισθείς ὑπὸ τῶν γεννητῶρων αὐτοῦ ὡς γνήσιος.

νομιμοποίητος-έω νεώτ. καθιστῶ τὴν νόμιμον. περιθώλω ἐκ τῶν ὑπετέρων διὰ τῶν νομίμων τύπων παρῶνομο ἢ ἀνώμαλόν τινα πράξιν: ἐνομιμοποίησις διὰ τοῦ γάμου τὰς μετὰ τῆς φιλίας τῶν σχέσεις, - νομιμοποίησις τέκνου (δικαστ. ὑπὸ τινοῦ ἀναγνωρισίς νόθου τέκνου του), - μετὰ τὴν ἐπανώστασιν ὀριζόμενα πράξεις ταύτης παρέσθη ἀνάγκη νὰ νομιμοποιηθῶσιν ὑπὸ τῆς κυβερνητικῆς.

νόμιμος-ον κ. -ος κ. μαν. κ. νεώτ. σύμφωνος πρὸς τὸν νόμον, τὴν συνήθειαν ἢ τὸ ἔθιμον: Νόμ.π.Ανδ.1,98 νόμιμος ἄρκος, Γοργ.ἀπ.6D νόμιμο ἔρωτες, Δημόκρ.174 ἔρωτα δίκαια καὶ νόμιμα, - νόμιμος συμβίσιος, - νόμιμος γάμος. 1) νόμιμο παῖδες τὰ ἐκ νομίμου γάμου γεννόμενα τέκνα: Εὐρ.Φοῖν.815 οὐ γὰρ 0) μὴ καλὸν οὐσοτ' ἔφω καλὸν οὐδ' 0) μὴ νόμιμοι ποτε παῖδες ματρὶ λόχευμα, - νόμιμα τέκνα. 2) νεώτ. νόμιμος κληρονόμος 0) ἐκ τοῦ νόμου ὀρυόμενος τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας. 3) νεώτ. νόμιμος ἠλικία ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένη ἠλικία, καθ' ἣν 0) πολιτῆς ἀποκτᾷ ὀριζόμενα δικαιώματα. 2) ὄδ. συνήθης: Ἰνν.Ἀρβρ.14 ἢ ἐπιθεσις ἢ νόμιμος, Εὐρ.Φοῖν.345 ἐγὼ δ' οὐτε σὺ πηρὸς ἀνήγαφ' ὡς νόμιμον ἐν γάμοις, Πλάτ.Νόμ.954Α οἱ νόμιμοι θεοί, Ἐκ.Κη.1,8,8 αὐτ. Ἀνομ.1,2,49 ὡς τὸν ἀμαρτέτερον ὑπὸ τοῦ σωφωτέρου νόμιμον εἶναι δεδέσθαι. 3) τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. ὡς οὐσ. νόμιμα τὰ ἔθιμα, ἀτὶ συνήθειαι: Ἡρ.2,79 τοσοῖ ἄλλα τε ἀπάθια ἐσθι νόμιμα καὶ δὴ καὶ αἴσιμα ἐν ἐσθι, Πινδ.ἀπ.215 ἄλλα δαλοισιν νόμιμα, σφετέρων δ' αἰνεῖ δίκαιον ἔκαστος, Αἰσχ.Ἐπιτ.334 ὠμοδρόμων νομίμων προπάρσιθεν, Θουκ.6,4 νόμιμα δὲ δωρικὰ ἐτίθει αὐτοῖς αὐτ.3,59 τὰ κινῶν τὰ Ἑλλήνων νόμιμα. 4) ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. ὡς οὐσ. οἱ νόμοι: Σοφ. Ἀντ.455 ἄγραπτα κάσφαλα θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητῶν οὐδ' ὑπερδραμεῖν, Εὐρ.Κικ.19 νόμιμο ἀτίστοιχες θεῶν, Πλάτ.Φαῖδρ.265Α τὰ εὐθότα νόμιμα, Ξεν.Απομ.4,6,4 0) ἀρα τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νόμιμα εἰδῶς νομίμως ἂν τοὺς θεοὺς τιμῆς. 5) εἰδ. φρ. νόμιμα θεῶν 0) δεκάλογος: Ἐπηρ. 6) νόμιμα βαρβαρικά τίλος ἔργου τοῦ

'Αριστ. || φρ. άνευ νόμων άνόμος, άδίκος || σπαν. έν τώ έν. τώ νόμον: 'Ερν.135,1 τώ πάντων νόμον' || είδ. τώ ούδ. κτ. πληθ. ώς ούα. είδ. αί έπικληθείσι τελευταί, αί συνήθεις είς τήν κηδείαν τελευτά: Δειν.28, Οουκ.3,58 και ταφαντας έν τή ημετέρα έτιμίμην κατά έτος έκαστον δημοσία εοθίμασι τε και τώς άλλους νομίμοις' 4) μγν. κ. νεώτ. όμ. τώ ούδ. κτ. πληθ. ώς ούα. νόμιμα τώ ύπό τών νόμων όριζόμενα: Πάν. νόμιμα και φιλόανθρωπα' || είδ. αί ύπό τών νόμων έπιβαλλόμενα διατάξεις: Πάν. τοις νομίμοις χρήσασθαι, αύτ. άνευ νόμων άπωθεισθαι, - μετά τήν διενεργείαν τών νομίμων, - έντέλλομαι ύπν τώ νόμιμα' || νεώτ. τώ διεθνή νόμιμα αί ύπό τού διεθνούς δικαίου έπιβαλλόμενα διατάξεις και διατυπώσεις' 5) έπί προσ. ό τήρών τών νόμων: Χοιρίλ.3, 'Ανφρ.2,212, 'Αρχ.π.η. Στοθ.'Ανθολ.4,5,61, Πλάτ.Γοργ.504D νόμιμος και κόσμος, 'Ισοκρ.2,22 άσφαλή τήν πόλιν παρέχε και πρός τώ συμβόλαιον νόμιμον.

νομιμότης -ητος ήη μγν. κ. νεώτ. ή τήρηση τού νόμου, ή νομοφοροσύνη: 'Ισουλ.Πυθ.16,69, αύτ. 33,229' 2) νεώτ. ή ιδιότης τού νομίμου, τώ είναι τία σύμφωνο πρός τούς νόμους: ήμερασθήησε τήν νομιμότητα τού συμβολαίου, - ή νομιμότης τών άποφάσεων τού προέδρου.

νομιμοφοροσύνη ήη νεώτ. ή πρός τούς νόμους άπακοή, τώ σύμφωνος τοίς κειμένις νόμοις φρονείν, ή νομιμότης βλλ.η: ούδέποτε παρέδην τόν νόμον διεπόμένος πάνποτε ύπό πνεύματος νομιμοφοροσύνης, - ή νομιμοφοροσύνη τών πολιτών.

νομιμόφρων-ονος-ον ά συμμορφούμενος πρός τούς νόμους, ό τήρών τούς νόμους και άγαπών τήν νομιμότητα: ήπληξε δικαιοσ και νομιμόφρων άπέχων από πάσης παραβάσεως τού νόμου.

νομίμος ήήρω. κ. νεώτ. όμ. -α συμφώνως (πρός τόν νόμον) ή τώ νόμιμα: Πλάτ.Συμ.182Α έπί τού δήλου κοσμίως γε και νομίμως ότιποδν πραττόμενον φόνον άν δικαιοσ φέροι, ΚΑΤ.1,1,5 ούδαμεν δέ ότι καλόσ ό νόμος, έάν τίς ίτι ή νόμιμως χρήται,-ένήργησα ν-' || όμ. τώ συγκρ. νομιμώτερος: Ξεν.'Απομ.3,5,20 ούσθα ούν τίνες, ξεη, κάλιον ή νομιμώτερον ή σμυπότερον ή δικαιοότερον τάς τε δικας δικάζοντας και τάλλα άπαντα πράττοντας' 2) και τήν συνήθειαν: 'Αθην.20Ε νομιμώς όρχήσασθαι' 3) νομιμώς άποθαινειν άποθαινειν φυσικάσ, κατά τούς φυσικούς νόμους, φυσικόν θάνατον: Λυσ.άν.53,4 τώ μέν γάρ άποθαινει ή καρμιν νομιμώς κινόνθ άπαντα ήμίν έστί' 4) οι νομιμώς άδολούτοις οι και τ' έπάγγελμα άθληται: Γαλ.6,488, αύτ 8,171,26' || όμ. οι νομιμώς πεπαιδευμένοι: Γαλ.8,17' || νεώτ. κ. όμ. κ. ύπερβ.: ένήργησε νομιμώτατα.

νομιμαλισμός (ή) νεώτ. είδ. φίλος. θεωρία καθ' ήν αί έννοιαι δέν έχουσιν ίδιον πραγματικόν υπόστασιν, άλλ' είναι άπλά άνόματα, ά όνοματογραφία (κατ. *nominalismus*)' 2) όμ. είδ. οίκονομική θεωρία καθ' ήν τώ χρέμα δέν πρέπει νά έχη πραγματική έσωτερικήν άξίαν, αλλά μόνον τήν συμβατικάσ διδομένην είς αύτό όνομαστικήν.

νομιμαλιστής (ή) νεώτ., θηλ. νομιμαλιστρια, ό άπαόδος τής θεωρίας τού νομιμαλισμού βλλ.

νομιμαλιστικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος είς τών νομιμαλισμόν ή τών νομιμαλιστήν: νομιμαλιστικά θεωρία - αντιλήψεις.

νόμος-α-ον κ.-α-ον (νομός) ό άνήκων είς τούς ποιμένασ, ποιμενικός: 'Απολλ.Ρ.1,578 ό δεσφ είσι πάρος σύρηγν λίγη και καλά μελιζόμενος νόμιμον μέλος, Μαν.5,161 νομής σύρηγν, Πάν.νομια φορέδς, Γρη.Ναζ.703D νόμιμον έμπνεύσει μοιολέφ || τώ ούδ. ώς ούσιαστικόν κτ. ποράλειψν τού μέλος τώ νόμιον τώ ποιμενικόν όσμα: Κλέαρ.37,

Λόγγ.4,11 ένένευσε τώ νόμιον Ισουίδ. ετό έν τή νομή δόδομενον' || νόμος θεός ποιμενικός θεός, ήτοι ό Πάν: 'Υμν.Παν.5 Πάν' άνακεκλωμένοι, νόμιον θεόν, 'Ερμικ.έν ΑΠ.6,56' || όμ. κ. έπί τού 'Απόλλ.47, Θεόδωρ.25,21, 'Απολλ.Ρ.4,1218 νομιοσα καθ' Ιερών 'Απόλλωνος' || κ. έπί τού 'Αριστалоι: Πινδ.Π.9,65 'Άγρέα και Νόμιον, τοίς δ' 'Αριστалоιαν καλείν' || κ. έπί τού 'Ερμού: 'Αριστ.Θεσμ.977 'Ερμν τή νόμιον άντομαι και Παν και Νόμασ φίλας έπιγέλασαι προθύμως, Κρονού.Φύσ.Θε.16' || κ. έπί τού Διονύσου: ΑΠ.9,524,14' || όμ. έπί τού διός: 'Αρχ.ύτ.η.Στοθ.4,1,138' || όμ. έπί τών Νυμφών: 'Υμν.'Ορφ.51,21' || νόμα όρη τώ έν 'Αρκαδία όρη: Παυσ.8,3,11' 2) ό άρμολικός είς ποιμένασ, όδ. τώ ούδ. ώς ούα. τώ νόμιον τώ άρμολίζον είς ποιμένασ: Πάν. 3) 'Επιγρ. νόμιμος: όρκος ό νόμιος' || συνήθ. κτ. πληθ. ούδ. νόμιμα τώ νόμιμα: 'Επιγρ.

νομιμοσρος (ή) ό φύλαξ τής νομής, βοσκήσ: 'Αρκάδ.73,1 εννομοσρος' || τών νομην φυλάτταν.

νομισία-εως ήη η νομική τώ ό,τι τις νομίζει, ή γνώμη, ή ίδέα: Δίων.Κ.37,17 παρηρησία τής νομισίας' 2) τώ ό,τι τις πιστεύει, ή πίστις: Οουκ.5,105 ούδέν γάρ έξω τής άνθρώπινης πάντων μέν είς τώ θεϊον νομισίωσ τών δ' ές σφάσ αύτούσ βουλήσως δικαιούμεν ή πράσομεν (τής καθιερωμένης είς τώ θεϊον πίστεωσ).

νόμισμα-ατος (τό) κ. μον. νεώτ. κ. όμ. τώ έκ παλαιάσ συνθηθείασ καθιερωμένον, τώ νομισομένον έθος, τώ έθιμον: Αιοχ.'Επρ.269 'Ελληνικόν νόμισμα θυστάδος βοής, Εύρ.Π.1471 και νόμισμ' είς ταυτο γε νικάν Ισθήρδς όστις άν φήφοσ λάβη' || τώ καθιερωμένον, ό θεσμός: Σοφ.'Αντ.296 ούδέν άνθρώποισιν ούον άργυρος κακόν νόμισμ' έβλαστε, 'Αριστ.Νεφ.248 θεοί ήμίν νόμισμα ούκ έστι Ιδέν πιστεύομεν τούς θεούς, ό θεοί οέ μάς δέν έχουν πέρασση, μετά λογοπαγνίου είς τήν σημασιαν νόμισμα, χρήμα' 2) είδ. κ. νεώτ. κ. όμ. τώ ισχύον, τώ κυκλοφορούν χρέμα έν τινι έπικρατεία: 'Αριστ.Η.Ηνικ.1133b, || κολον δ' ύπ'άλλαγμα τής χρείας τώ νόμισμα γένομα κατά συνθήκη, και διά τούτο τούτομα έχει νόμισμα, ό τι ού φύσει, άλλα νόμω έστί: 'Ηρ.3,56 λέγεσθαι, Πολυκράτες έπιγυριών νόμισμα κόφανα πολλόν μόλυβδον καταχρησάσαντα δουάσι σφι, αύτ.4,166, 'Αριστφ.Βάτρ.720 ξε τε τάρχατον νόμισμα και τώ κανόν χρυσόν, Πλάτ.Πολ.371B νόμισμα ξυμβολον τής άλλωθής ένεκα γενήσεται έκ τούτου, 'Ανδ.38 τάσαντα νομισματασ, 'Επιγρ. νόμισμα ήμεδαπού, Διογ.Λ.6,20, Πάν. τώ έπικυριον νόμισμα, - τώ γαλλικόν νόμισμα έχει στερράν βάσιν' || κτ. πληθ. νομισματα νομιματικά μονάδες: 'Ηρωδιαν.1,9,7 και νομισματα εκόμισαν εκτεμνωμένα τήν έκλειου είκόνα, - ή Τράνξια τής 'Ελλάδος εξέδωκε νέα νομισματα, - τά νέα ελληνικά νομισματα' || μγν. κ. νεώτ. όμ. κ. κτ. έν: ΚΔ Μαθ.22,19 επιδείξατέ μοι τώ νόμισμα τού κήνουσ, - άργυρόν νόμισμα τών είκοσι δραχμών, - χάρτιον νόμισμα τών εκατό δραχμών' || όμ. μφ.: Λουκ.Λεξ.φ.20 τώ καθεστώσος νόμισμα τής φωνής φρ. μφ. τών έλληρωσάσ με τώ ίδιο νόμισμα (τού άνταπέδωσα τώ Ισσι)' 3) τώ πληρεσ νόμιμον μέτρον: 'Αριστφ.Θεσμ.348 τών κοτυλών τώ νόμισμα διαλυμναιεται.

νομιματικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ό έκ νομιματών άποτελούμενος, ό χρηματικός: Εύστ.Πον.153,1 νομιματικός όσοςκι' 2) νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος είς τώ νόμισμα: νομιματική κρίσις - συλλογή, - νομιματικόν μουσιον' || τώ θηλ. ώς ούα. κλάδος τής άρχαιολογίας άσολούμνος είς τήν μελέτην τών άρχ. νομισμάτων.

νομισμάτιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὁπακορ τοῦ νόμου, μικρὸν νόμισμα: Πολυδ.9,72 εἰη δ' ἄν καὶ κόλλυβον λεπτὸν τὸ νομισμάτιον, Σιδλ. Ἀριστ. Σφῆκ.213. || εἶδ. ὄνομα νομισματικῆς τῆς: Πάπ. **νομισματογνῶμων**-νοος (τό) νεώτ. ὁ γινώσκων τὰ νομίσματα καὶ τὰ μετὰ τὰ γενικῶς καὶ δυνάμενος νὰ ἔχη ἐπ' αὐτῶν ἔγκυρον γνῶμην' || εἶδ. ὑπάλληλος τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου.

νομισματοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὁμοιάζων πρὸς νόμισμα: νομισματοειδὲς κόσμημα.

νομισματοθήκη (ή) (τίθημι, θέτω) νεώτ. θήκη πρὸς φύλαξιν ἢ ἐκθεσιν ἀρχαίων νομισμάτων.

νομισματοκοπεῖον (τό) [κόπητι] νεώτ. δημόσιον ἐργαστάσιον ἐνθα κόπνεται τὰ νομίσματα: τὸ πρῶτον νομισματοκοπεῖον ἰδρύθη εἰς Ἀθῆνας.

νομισματοκοπία (ή) νεώτ. ἡ κοπή νομισμάτων.

νομισματοκόπος (τό) νεώτ. ὁ κόπητων, ἐκτυπῶν διὰ μηχανῆς νομίσματα, ἰδ. ἐκ μετάλλου.

νομισματοκόπῃ-ῳ νεώτ. κόπητων νομίσματα, εἶμαι νομισματοκόπος βλλ.

νομισματολογικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς νομισματολόγιον βλλ.

νομισματολόγος (τό) νεώτ. ζῳολ. γένος ἐκλειψάντων ριζοπόδων πρωτοζῳῶν, ἄ. νουμουλίτης.

νομισματολογία (ή) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἀσχολουμένη μὲ τὰ ἀρχαία νομίσματα, ἄ. νομισματικὴ.

νομισματολογικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νομισματολογίαν: νομισματολογικὰ μελέται - ἐρευνᾶν' ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς.

νομισματολόγος (τό) νεώτ. ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν νομισματικὴν ἐπιστήμην.

νομισματοπῶλης (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀργυραμοιβὸς: Πολ.7,170. 2) νεώτ. ὁ πωλῶν ἀρχαία νομίσματα.

νομισματοπωλικὸς-ή-όν μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νομισματοπῶλην βλλ. || Πολυδ.7,170. || ὄβ. τὸ θηλ. ὡς οὐς. **νομισματοπωλική** [κτ.παρὰλειψιν τοῦ τέχνης] ἡ τέχνη τοῦ νομισματοπῶλου, ἧτοι τοῦ ἀργυραμοιβῆ: Πλάτ. Σοφ.223β τέχνης νομισματοπωλικῆς.

νομισματοστάθμη (ή) νεώτ. μικρὰ εὐστάθην τὴν πλάστιγξ πρὸς ζύγιαν τῶν νομισμάτων.

νομιστεῖω μτγν. ἀναφορ. πρὸς νομίσματα, ἔχω εἰς κυκλοφορίαν' ΕΜ ἐν τῷ ὀβελίσκῳ πρὸ τούτου γὰρ ὀβελίσκος τραχέως ἐνομιστεῖται' || κυρίως εἰς τὸ παθ. **νομιστεῖομαι** εἶμαι ἐν χρήσει, ἰσχῶς: Πολυδ.18,34,7 τῆς δωροδοκίας ἐπιπολαζούσης. . . καὶ τοῦ χαρακτικῶς τούτου νομιστευόμενον παρὰ τοῖς Ἀιτωλοῖς' || ὄμ. εἶδ. ἐπὶ νομισμάτων, εἶμαι ἐν χρήσει, εἰς κυκλοφορίαν: Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.1,178 ἄλλο τὸ καινὸν ἵνμισμαί χαρῶσαν ταυτὸ καὶ τούτῃ νομιστεῖσθαι θέλων' || νομιστευόμενος χαλκὸς ὁ ὡς νόμισμα κυκλοφορῶν χαλκὸς: Σουῖδ.

νομιστὴ κ. νομιστῆ ἐπίρρ. μτγν. κατὰ νόμον, κατὰ σύμβασιν, ἀντιθ. κατ' ἀλήθειαν: Διογ.Οἰν.δ, Γαλλ.1,417 νόμῳ πικρῶν, νόμῳ γλυκῷ. . . τὸ γὰρ δὴ νόμῳ ταῦτὸ βούλεται τῷ ὄντι νομιστὴ καὶ πρὸς ἡμᾶς, Μάρκ.Ἀδρ.7,31,235 ὄρκα δὲ μεμηθήσασιν οἱ τὰ πάντα νομιστὴ ἔχει.

νομιστὸς-ή-όν μτγν. ὁ νομιζόμενος, ὁ κατὰ νόμον, ὁ συνήθης: Χρησμ.Π. Φλεγ.ἀπ.36,10. 2) συμβεβηκὸς: Σέξτ. Ἐπιμ.Πυρρ.3,232 οὐδὲ τῶν προειρημένων τὸ ἔστι φύσει τοῖον ἢ τοῖον, νομιστὰ δὲ πάντα καὶ πρὸς τὴν.

νομιστεύομαι μέσ. κωρ. ἀναφορ. πρὸς νομίσματα ἢ σταθμὰ, ἔχω ἐν χρήσει, ἐν ἰσχύϊ, βλ.νομιζέω ἐν ὄμ. σμ. : Πάπ. μέτροις οἷς ἡ πόλις νομιστεύεται, Φιλῶδ. Στωϊκ. 339,14 ἀστραγάλους νομιστεύσθαι' 2) ὡς παθ. νομιστεύομαι βλλ.: Πάπ.

νομοσίλογος-ον [νομος] ὁ ποικίλην ἔχων μετῳδῶν: Τελεστ.2 [ἀμφιβόλον].

νομογράφημα (τό) νεώτ. μωθ. ὁ διὰ γραφικῆς παραστάσεως παραστάσις μαθηματικὸς νόμος.

νομογραφία (ή) μτγν.κ.νεώτ. τὸ γράφειν νόμους: Ἐπιγρ. 1) ὄβ. νομοθεσία: Κολλ.Αἰτ. ἐν Πάπ. ὉΞ, 2080,93, Στράβ.δ,18τῆς τῶν Λοκρῶν νομογραφία, ἢν Ζόλευκος συνέταξεν' 2) πᾶν, τὸ ἔργον τοῦ νομογράφου, ἧτοι τοῦ συμβολομογράφου' 3) νεώτ. εἶδ. μαθ. ἡ τέχνη τῆς γραφικῆς παραστάσεως τῶν μαθηματικῶν νόμων.

νομογραφικὸς-ή-όν πᾶν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νομογράφον βλλ. ἐν εἶδ. σμ. : νομογραφικὴ ἐπιστολή.

νομογράφος (τό) κ. μων. ὁ γράφων ἔργου, ὁ νομοθέτης: Πλάτ.Φαῖδρ.278Β ἐν δίκῃ πα.πῆν ἢ λόγων συγγραφεὴ ἢ νομογράφον προσερεῖς, Ἐπιγρ. Βι. Ἀλεξ.1656. 2) πᾶν. εἶδ. ὁ συμβολομογράφος τοῦ νομογράφου ἀγοράς.

νομογραφεῖω-έω μτγν. γράφω, σχεδιάζω νόμους: Διοδ.Σ 16,70 εὐθὺς νομογραφεῖν ἤρξατο.

νομοδικτικὴ (τό), δωρ. -τας ὁ ἐρμηνεύων τοὺς νόμους: Ἐπιγρ., Πλούτ.Τίρρ.9 ὄν καὶ Κράσσος ἦν ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ἢ Ἰκαδιόλας ὁ νομοδικτικὸς.

νομοδιδασκτικὴ (τό) μτγν. ὁ νομοδιδασκαλὸς βλλ.: Πλούτ.Κάτ.Προεβ.20 αὐτὸς. . ἢ γραμματιστὴς αὐτὸς δὲ νομοδιδάκτης, Ἀρτεμ.2,29.

νομοδιδασκαλος (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὁ διδάσκαλος τοῦ νόμου: Κδ Λουκ.5,17 καὶ ἦσαν καθημέροι Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι, Παπαδ. Χρ.Μηλ.32 καὶ τὸ δικαστήριον τῆς Ἀρτης δὲν ἦτο βεβαίως ἀκαθάρτη νομοδιδασκάλων.

νομοδίφης (τό) γλωσσ. κ. νεώτ., δωρ. νομοδίφας ὁ ἐρευνῶν, ὁ ἀνοδιφῶν τοὺς νόμους.

νομοδοσία (ή) μων. τὸ δίδειν νόμους, ἡ νομοθεσία: Εὐστ.Παν.27,87 πεισθέντας τοῖς ἁγίοις ἀποστόλοις κατ' . . τῆ ἁγία παλαιᾶ νομοδοσία.

νομοδοτήτης (τό) μτγν. κ. μων. ὁ δίδων νόμους, ὁ νομοθέτης: Σύμμ.ΠδΨαλμ.75/6),12, Ματθ.μοναχ. περὶ τῶν Ἐκκλ. Ὁφικ.Κωμ./ἠλέως π.Στεφάνω δρα τὸν λαμπρὸν ῥήτορα. . . τὸν νομοδοτῆν τε ὄμοι.

νομοδοτῆ-ῳ μων. διδῶμι νόμους, νομοθετῶ: Εὐστ.Παν.68,20 ὡς νὸν ἐγὼ αὐτὸν ἐνώπιον ὄμων κατάρχομαι νομοδοτῶν.

νομοδόχος (τό) μων. ὁ δεχόμενος τὸν νόμον: Μεθδδ.389D.

νομοθεσία (ή) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. τὸ τίθε-ναι νόμους, τὸ νομοθετεῖν, ἡ συγγραφή νόμων καὶ ἐπιβολὴ αὐτῶν: Πλάτ.Πολ.427Β τί οὐν, ἔφη, ἐστὶ ἄν ἡμῖν ἰσχυρὸν τῆς νομοθεσίας εἶναι, αὐτ.Νόμ. 684Β τῆς νομοθεσίας οὐκέτις, Ἀριστ.Ρητ. 1354b,2 ἐπειθ' αἰ μὴ νομοθεσίαι ἐκ πολλοῦ χρό-νου σκεφαζόμενον γίνονται, Πάπ., - ἡ νομοθεσία τοῦ ἀράκοντος' 2) τὸ ἐν τῇ πολιτείᾳ ἰσχύον σύστημα νόμων, τὸ σύνολον, ὁ κώδιξ τῶν νόμων: Λυσ.30,35 ἄλλ' ἐν τῇ κρίσει τιμωρεῖσθαι τοὺς τῆν ὕμετερον νομοθεσίαν ἀφανίζοντας Κομ. Ἀδῶσπ.Π0,2 Πδ Μακκ.2,6,23 τὰς ἁγίας καὶ θεακτικῶς νόμοθεσίας, Πλούτ. Ἠβ.240Β, Ἀθανάσι. Λόγ.ἐναντ.Ἐβν.1,29 ἢ φησιν ἡ θεία νομοθεσία, - ἡ νομοθεσία τῶν Ἀθηναίων' || εἶδ. ἐπὶ τῷ δεκαλόγῳ: Δαμασκ.Ἱ Ὁρθ.Πιστ.1,5,15 φησὶ γὰρ ὁ κώδιξ ἐν τῇ τῆς νομοθεσίας ἀρχῇ (ἐν τῷ δεκαλόγῳ)' || νεώτ. εἶδ. τὸ σύνολον τῶν νόμων τῶν ρυθμιζόντων ὠριμενῶς ἠμέτερος ἡμετέρος ἢ ἰδω-ντικοῦ δικαίου: στρατιωτικὴ νομοθεσία, - ἐκπαι-δευτικὴ νομοθεσία κτ.

νομοθεσίως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ θεσίον νόμου, νομικῶς: Πδ Παροιμ.31,27/26) τὸ στόμα ἀνοίγει σφῶς καὶ νομοθεσίως.

νομοθέτημα-ατος (τό) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ νομοθετηθὲν διάταγμα, ὁ νόμος: Πλάτ.Πολ.427Β τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα καὶ πρῶτα τῶν νομοθετημάτων, Χοῦμν.Ν'Επ.16, - τὰ ἐργατικά νομοθε-

τήματα πολλαπλώς ώφέλησαν τήν χώραν 2) σύμβασιν, κατά σύμβασιν ύπαρχεις: ἴππ.Τέχν.2 τὰ δὲ εἶδεα οὐ νομοθετήματα ἀλλὰ βλαστήματα.

νομοθέτης (ὁ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ πεισι νόμος, ὁ συντάσσων καὶ ἐπιβάλλων νόμους: Ἄντιφ.5,15, Ἐουκ.8,97 ἀπ' ὧν καὶ νομοθέτας καὶ τάλλα ἐφήρασαν ἐς τήν πολιτείαν, Πλάτ.Πολ. 429C ὅτε καὶ οἱ αὐτοὶ νομοθέτης παρήγγειλεν ἐν τῇ παιδείῳ, ΚΔ Ἰακ.4,12 εἰς ἐστίν ὁ νομοθέτης καὶ κριτής - τὸ πνεῦμα τοῦ νομοθέτου ἦτο ἀλλοιον ἢ κ. μπφ.: νομοθέτης τῆς ποιήσεως - τῆς μόδας ἢ κτ. πληθ. οἱ νομοθέται εἰδ. ἐν Ἀθῆνας ἐπιτροπὴ ἐκ δικαστῶν ἐπιφορτισμένη μὲ τήν ἀναθεώρησιν τῶν νόμων: Ψήφισμα π. Ἄνδοκ.1,83, Ἐπιγρ., νομ.31 νομοθέται καθέσασα ἐν δὲ τούτοις μὴ θῆσθε νόμον μηδένα. ἢ ἀλλά τοὺς βλάπτοντας ὑμᾶς λύσατε, Νόμ. π. Δημ.706,22

νομοθέτης-εως (ἡ) τὸ πῆναι νόμους, τὸ νομοθετεῖν: Πλάτ.Νόμ.701B καὶ ἐπομένη ταύτῃ φεῦγεν πατρός καὶ μητρός καὶ πρεσβυτέρων δουλείαν καὶ νομοθεσίαν ἰσάφην, ἀπὸ νοθεύσεως].

νομοθετητός ἴσα. ἐνομοθετημένος.

νομοθετικός-ή-όν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νομοθέτην ἢ τὴν νομοθεσίαν: Πλάτ.Νόμ.657A νομοθετικῶν μὲν οὐν καὶ πολιτικῶν ὑπερβαλότων, Μετοχ.ἘΣύμμ.707 τῆς νομοθετικῆς ἐπιμέλειας, - νομοθετικὴ ἐξουσία, - νομοθετικὸν διάταγμα ἢ τὸ θελ. ὡς οὐσα. νομοθετικὴ (κτ. παρὰλ. τοῦ οὐσα. τέχνη) ἡ νομοθεσία: Πλάτ.Γοργ.464C ἐπικοινωνοῦσι μὲν δὴ ἀλλήλους... ἡ τε ἱατρικὴ τῇ γυναικασίῃ καὶ ἡ δικαιοσύνη τῇ νομοθετικῇ, αὐτ.520B 2) ἐπὶ προσ., ὁ ἱκανὸς ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὸ νομοθετεῖν: Ἀριστλ. ΗἨκ.11,80b,24 μέλιστα δ' ἐν τούτῳ δύνασθαι δόξειν ἐκ τῶν εἰρημένων νομοθετικῶν γενόμενος, Ἰουλι.Καίσαρ.320B ἄνδρες νομοθετικοί.

νομοθέτης-ιδος (ἡ) μτγν. θηλ. τοῦ νομοθέτης βλλ.: Κορυνθ.Ψισ.Θε.28.

νομοθετώ-έω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., παρὰκ. ἐνομοθετήσκα, δημ. παθ. δόω. [ἐ]νομοθετήσκα, μτκ. παρὰκ. νομοθετημένος, τίθημι νόμους, συντάσσω νόμους: Λυσ.15,9 μεμνήσθαι χρόνι ὅτι οὐ νομοθετήσαντες περὶ αὐτῶν ἤκετε, Πλάτ.Πολ. 534D ἢ ὅμ. μτ. διαφορῶν ἐμπεραθ. προσθ. τίθημι νόμους ἀναφερομένους εἰς τι: Δημ.1197 νομοθετεῖν ὑπὲρ δλου τοῦ ἐμπορίου, Ἰσοκρ. 11,40 οὐδὲ περὶ μὲν τῆς πρὸς ἀλλήλους κακῆγορίας νομοθετήσαμεν, Ἀριστλ.Πολιτ.1294α,37 ἢ μτ. δοτ. προσ. τίθημι νόμον παρὰ τι: Ξεν.Ἀπολ.15, Ἰσοκρ.2,8 νομοθετεῖν ταῖς νομαρχίας ἢ μν. ὅμ. μτ. αἰτ. προσ.: Μετ.176,6 ἐνομοθετεῖ Ἀθηναῖος πρῶτος ὀνόματι Δράκων, αὐτ.194,7 ἐνομοθετήσεν ὁ Ἀλέξανδρος τήν χώραν αὐτῶν 2) τὸ μέτ. τίθημι νόμους ἐπ' ἐμαυτὸν, συντάσσω νόμους: Πλάτ.Πολ.398B ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις, οἱς κατ' ἀρχὰς ἐνομοθετήσαμεθα, αὐτ.Θεατ.177E ἢ ὅμ. τὸ μέτ. μτ. δοτ. προσ. τίθημι νόμους διὰ τινα: Πλάτ.Νόμ.853C νομοθετοῦμενος τοῖς ἥρωσι ἢ ὅμ. μτ. αἰτ.: Διον. Ἀρχ.Πηρ.10,56 τοῦτους τοὺς ἀνδρας... νομοθετήσεσθαι 3) τὸ παθ. ἐπὶ πολιτείας ἢ ἐπικρατείας, ἔχω νόμους, ἔχω σύστημα νόμων: Πλάτ.Νόμ.701D ὧς τὸν νομοθέτην δεῖ τριῶν στοιχαζόμενον νομοθετεῖν, Διοδ.Σ.16,82 τοὺς περὶ τῶν δημοσίων νομοθετημένους, ΚΔ Ἐβρ.7,11 ὁ λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῷ νομοθέτητο 4) μτθ. μν. αἰτ. πράγμ. οἷζω, καθορίζω τὴν διὰ νόμους: Ἄνδοκ.4,3 ἐναντία τῷ ἄρκῳ τὸ δῆμον νομοθετεῖν, Πλάτ.Νόμ.628D εἰ μὴ χρόνι εἰρήνης τὰ πρὸ λέμου νομοθετοῖ, αὐτ.Πολ. 417B ἢ ὅμ. μτ. ἀπαρφ. Ἰσοκρ.11,26 ὅστις καὶ τὸν ζῶνον τῶν παρ ἡμῖν καταπρονομένων ἐστὶν ἄσθεσσαι καὶ μὴν ἐνομοθετῆσαι, Παν.

ἢ ὅμ. τὸ μέτ.: Πλάτ.Νόμ.736C ἢν νομοθετεῖσθαι ἀναγκασιεῖσθαι πόλει ἢ τὸ παθ. κ. νεώτ. κ. δημ. καθορίζομαι, ἐπιβάλλομαι διὰ νόμου: ΚΔ Ἐβρ.8,6 δὴσ καὶ κρείττωνος ἐστὶ διαβήκης μεσίτης, ἢτις ἐπὶ κρείττωνος ἐπαγγελίας νομοθετήσται, Παν. τὰ καλῶς νομοθετημένα ἡμῖν ὑπὸ τῶν βασιλέων, Λουκ.Εὐκ.18, - ταῦτα προβλέπονται ἐπὶ τὸν ἐσάχτως νομοθετηθέντων διαταγμάτων, - ἐνομοθετήθηκε ἡ κυριακὴ ἀργία ἢ ὅμ. τὸ παθ. ἀπαρφ. ἐπὶ τὴ καθωρισμένον διὰ νόμου: Ἦρ.2,41 καὶ γὰρ περὶ ταῦτα οὕτως σφι νομοθετήται ἰούτως ἐχει ὀρισθῆ διὰ νόμου, Πλάτ.Συμπ.1821 ἀπλῶς νομοθετήται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι ἐρασταίς, Ἀριστλ.Πολιτ.1319a,11 ἢν νομοθετημένον μηδὲ πωλεῖν ἔξειναι 5) μτγν. διὰ νόμου περιορίζω, περιστέλλω: Μάζ.Τόρ.1,4 νομοθετεῖν ἠδονάς.

νομοθήκη (ἡ) ποι. ἡ νομοθεσία: Τίμων Φλ.9,4 εἰκαίης νομοθήκης.

νομοστῶρ-ορος (ὁ) ὁ νομομαθῆς, ὁ νομοδιδάσκαλος ἴσα., Σουίδ., ἐνομοστορες; νομομαθῆς: Κύρλλ. εἰς κεφ.43, Ἰσαίου 577 οἱ πρὸς Ἱεροσυρίαν ἐξελεγκμένοι σοφοὶ τε καὶ νομοστορες, **νομοκάνων** (τὸ) μν. κώδιξ περιέχων πάσας τὰς διατάξεις, τὰ πρακτικὰ τῶν ἁγίων Συνόδων καὶ τοὺς θεῖους κανόνες καὶ τοὺς πολιτικοὺς νόμους: πρὸλ. Ἀναστ.Καίσαρ.520B: Νίκων 525D.

νομοκάνων-ονος (ὁ) μν. κ. νεώτ., δημ. νομοκάνωνας νομοκάνωνον βλλ.: Κορυν. Ἀλέξ.961B.

νομοκράτης (ὁ) νεώτ. ὁ ἀπαδὸς τῆς πολιτικοκοινωνικῆς σχολῆς τοῦ Μέσου αἰῶνος, ἢτις ἐπεζητεῖ τὴν ἐνομοποίησιν τοῦ δικαίου.

νομολατρεία (ἡ) μν. ἡ λατρεία τοῦ νόμου: Μιχ.Σύγκ. εἰς Διον. Ἀρεοπ.368,7.

νομολογία (ἡ) μν. δικαστικὴ ἐρμηνεία νόμου, ἢτοι ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ὑπὸ δικαστηρίου, ἢτις καὶ ἀποτελεῖ ὁδηγὸν δι' ἀναλόγων περιπτώσεις: ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου.

νομολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νομολογίαν ἑπίρρ. -ὼς.

νομολογός (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τοὺς νόμους ἀσχολούμενος, ὁ νομικός, ὁ ἐρμηνεύων τοῦ νόμου: Παναδ.Χρ.Μηλ.31 ἠδύνατο... να χρησιμεύσῃ ὡς ὑπογραμμὸς τῶν νομολόγων.

νομομάθεια (ἡ) μτγν., μν. κ. νεώτ. ἡ γνώσις τῶν νόμων: Κύρλλ. εἰς Ἰωλ.1,149 νομομαθείας ὑπάλληφιν ἠμειψισμένοι γυνήν, αὐτ.3,251 πολὺ λίαν τῆς ἀκριβοῦς νομομαθείας ἐξέμικρισθ, - ἐξηνάγην διὰ τὴν νομομαθειαν τοῦ χωρικοῦ.

νομομαθῆς-οῦς-ές μτγν., μν. κ. νεώτ. ὁ μαθὼν καὶ γινώσκων καλῶς τοὺς νόμους: πρβλ. νομοδιδάσκαλος, νομικός: Ἰω.Χρυσ.3,79,16 Παῦλος ὁ μέγας καὶ ὀνομαστός, ὁ νομομαθῆς, Κύρλλ. εἰς κεφ.61 Ἰσαίου 661 γινώσκει κατὰ καιροῦ παρ' Ἰουδαίους ἀνδρες ἁγιοὶ καὶ νομομαθῆς, - συνειδουλεύθηθιν νομομαθῆ τινα φίλον μου ἢ τὸ ἀρσ. κ. ὡς οὐσα.

νομομαθῆ-έω μν. κτώμαι ἢ ἔχω τοῦ νόμου μᾶθησιν: Χρον.Πασχ.1,350,3 ὅθεν καὶ οἱ τοῦ Χριστοῦ μαθηταὶ νομομαθῆσαντες ἔλεγον.

νομομαχῶ-έω μν. μάχομαι, ἀντιπθεῖμαι πρὸς τὸν νόμον ἢ τοὺς νόμους: Φιλόστρ.Σοφ.1,23,2.

νομομαχανικός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐπιστήμων μηχανικός ἐπονητῶν τὰ δημοσία ἔργα νομοῦ τινος ὡς δημοσίου ὑπάλληλος.

νομόνδα Ἰνόςβις ἐπίρρ. εἰς τὸν νομόν βλ.λ.), εἰς τὴν Βοσκήν: Ἰλ.Σ.575 μυκηθῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσεσέοντο νομόνδα, Ὀδ.1,438.

νομοποιός-όν Ἰνόςβις ὁ συνθεῖς μουσικῆν, ποιήμας ὀδομένων: Διογ.Λ.2,104.

νομοποιά-έω λεξ. τίθημι, συντάσσω νόμους, νομοθετοῦ ἴσα. ἐν λ. νομοθετεῖ.

νομορήτωρ-ορος (ὁ) μνη. λ. ὄπδ τοῦ σχολιαστοῦ τεθείασ ἐμρήνεμα τοῦ φησιγραματοῦλης ἐν Ἀριστφ. Ὀρν.1083 «φησιγραματοῦλης εἰμ, καὶ νόμος νέους ἦνω παρ' ὄμας δεῦρο πωλήσαν». **νόμος** (ὁ) ἡμέω κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκώσφ ἀπονεόμενον, πᾶν ὅτι κατέχει τις καὶ ποιεῖται αὐτοῦ χράσιν' || δδ. τὸ νομομαμένον, ἡ χράσις, ἡ συνήθεια, ἡ πατροπαράδοτος καθεστηκυία τάξις, ἡ ρυθμιζοῦσα ἀρχή: Ἡσιόδ.Θ 66 (Μοῖσαι) μέλπονται πάντων τῶ νόμου καὶ ἦθεα κεδῶν, αὐτ.ἀν.21 νόμος ἀρχαῖος ἀριστος, Ἀλκ. Συμπλ.25,5 Πινδ.ἀν.169 νόμος πάντων βασιλεὺς ἱτὸ ἔθιμον εἶναι τὸ ἀνώτατον πάντων, Ἡρ.7,104 ἔπεσται γὰρ σφι δεσπότης νόμος Πλάτ.Πρωτ.337D ὁ δὲ νόμος τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων, πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται, - δὲν ἔχει οὔτε ἴστιν οὔτε νόμο ἰσπερταί ἠθικῶ ἐρηματοσ' || ὁμ. μτ. γενικ. Ἡσιόδ. Ἐργ.388 οὐτάτος τοῦ πείλων πέλαται νόμος, Πινδ.Π 1,62 Ὀλλίδοσ στάθμοι ἴερω ἐν νόμοις ἔτισσε, Πά Δευσίτ.631 καὶ οὗτος ὁ νόμος τοῦ κριοῦ τοῦ περὶ τῆς πλημμελείας ἰαῦτη εἶναι ἡ συνήθεια, ἡ καθεστηκυία τάξις τῆς σφαγῆς τοῦ κριοῦ, Πάπ. ὁ νόμος τῶν ἐρανιστῶν' || οἱ κατὰ νόμον θεοὶ οἱ πατροπαράδοτοι, οἱ καθιερωμένοι θεοὶ: Πλάτ.Νόμ.904A ἀλλ' οὐκ αἰώνιον ψυχῆν καὶ σῶμα καθάπερ οἱ κατὰ νόμον ἀνταε θεοὶ' || κτ. δοτ. νόμῶς ὡς ἔπρρ. συμφῶνας πρὸς τὸ ἔθιμον, πρὸς τὴν συνήθειαν, κατὰ ἔθμωσιν ἀντιθ. φάσει: Ἡρ.4,39 ἄλλοι δὲ αἶθη, οὐ λήγουσα εἰ μὴ νόμῶς ἐς τὸν κόλπον τῶν Ἀρδίων, Φιλὸλ.9, Διημ.9,9 νόμῶ γλυκὺ νόμῶ πικρὸν, Πλάτ.4,429 νόμῶ ὄραν καὶ τὰς λεγομένας ποιότητας μὴ ἐν τοῖς ὑποκειμένοις εἶναι' || φρ. νόμῶ χάριν χάριν τοῦ πύλου: Διημ.43,14 ὄσαν νόμῶ χάριν, Ἀριστλ.Μεταφ.107α,27 ἀνώλως καὶ ὄσαν νόμῶ χάριν' || ὁμ. κτ. προσωποπ.: Εὐρ. Ἐκ.800 οἱ θεοὶ σθένουσι γῶ κείνων κρατῶν Νάμος, Ὀρφ.ἀν.105,60 2) εἰδ. ἡ χράσις, ὁ τρόπος, ἡ συνήθεια: Πινδ.Ν 5,53 Ἀκαλλήπιόν τῶν φαρμάκων διδάσκει μαλακώχερα νόμον, ἱπν.Τεχν.18 ἱπνικὸς ὀθανοῖσι κατὰ τὸν νόμον τῶν ἀρβριτικῶν' 3) ἡ ἐντολή, ἡ διάταξις, ἡ θεία, ἠθικὴ ἢ φυσικὴ ἐπιταγὴ ἔχουσα καθολικὸν κύρος: Ἡσιόδ. Ἐργ.276 τῶνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διάταξε Κρονίων .. θηρσι .. ἐσθέρην ἀλλήλους, Ἡράκλειτ.114 τρέπονται πάντες οἱ ἀνθρώποι νομοὶ ὄπδ τοῦ θεοῦ, Αἰσχ.Εὐμ.448 ἀρωγογον εἶναι τὸν παλαματόν νόμο (ἐν. ἐστῆ), αὐτ.Πρ.150 νεοχμοῖς δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς ἀξέροντα κρατῶναι, Σοφ.Τρι.177 νόμον κάλλιστον ἔθευσα πειθαρχεῖν πατρί, αὐτ.ΟΤ 865' || νόμο κοινὸς ὀρθὸς λόγος: Ζήν.ΚΣτ.ωικ.1,43' || εἰδ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ ἡ τοῦ Ι. Χριστοῦ, ἡ ὄπδ τοῦ θεοῦ πιθεμένη διάταξις, ἐντολή: Πά Ψαμ.1,2 ἀλλ' ἡ ἐν τῶ νόμῶ κυριοῦ τὸ θέλημα αὐτοῦ, αὐτ.Μα.23, Κἀ Λουκ.2,22 αὶ ἡμέραι τοῦ καθαρισμού αὐτῶν κατὰ τὸν νόμον Μωσῶσως, αὐτ.Γαλ.6,2, αὐτ.Ρου.8,2 ὁ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῶ Ἰησοῦ ἠλευθέρωστέ με ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου, αὐτ.Γακ.1,25' 4) ἐμρῶδ. κατὰ νόμον συμφῶνας πρὸς τὴν συνήθειαν, πρὸς τὰ νομιζόμενα, ἢ πρὸς τὰς ἠθικὰς ἐπιταγὰς: Ἡσιόδ.Θ 417 ἔρωδων ἱερά καλὰ κατὰ νόμον ἰλάσκειται, Ἡρ.1,61 οὐ βουλόμενός οἱ γενέσθαι ἐκ τῆς νεογάμου γυναικὸς τέκνα ἐμισγεῖτο οἱ οὐ κατὰ νόμον, Πινδ.Ο 8,78 ἔστι δὲ καὶ τὸ θανόντων μέρωσ κᾶν νόμον ἐρωδόμενον, Αἰσχ.Πρ.1,241 κλάδοι γε μὲν δὴ κατὰ νόμους ἀφικτόρων κείνται παρ' ὄμιν πρὸς θεοῖς ἀγανισί' || παρὰ νόμον ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἠθικὴν ἢ θεϊαν ἐπιταγὰν: Αἰσχ.Εὐμ.171 παρὰ νόμον βεῶν βρότα μεν τιῶν' || ἐν νόμῶ κατὰ τὸν νόμον: Πινδ.1,2,38 ἐν ναυελλάνων νόμῶ

5) κ. νεώτ. ἀναφ. πρὸς τὴν φύσιν, αἱ σταθεραὶ μεταῦ τῶν φαινομένων σχέσεις: Πλάτ.Τιμ.83B παρὰ τοῦς τῆς φύσεως νόμους, ὁ ν- τῶς ἔλλεως' 6) νεώτ. κ. δημ. ὁμ. ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐκδηλώσασιν, οἶον τὴν τέχνην, τὴν ἐπιστήμην κττ., αἱ σταθεραὶ σχέσεις καὶ οἱ κανόνες οἱ διέποντες καὶ ρυθμιζόντες τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας: νόμοι καὶ ρυθμοὶ στήν τέχνην' 7) ὁ τεθειμένος ὄπδ τῆς πολιτείας κανὼν δικαιοῦ: Νόμ.μ.Ἀνδ.1,85 ἀγραφοσ νόμος, Ἐπιγρ. τῶν ἀράκωντος νόμον τῶν περὶ τοῦ φόνου, Ἀριστλ.Ἀθ.7,1 (Σόλων) νόμους ἔθηκεν ἀλλοῦσ, τοῖς δὲ ἀράκωντος θεμοῖς ἐπαύσαντο χρώμενοι πλὴν τῶν φονικῶν, Κἀ Γακ.2,8 εἰ μένοι νόμον τελεεῖτε βασιλικὸν κατὰ τὴν γραφήν, - ἡ βουλή ἐφέψισε νέους νόμους, - ἡ ἀσάφεια τοῦ νόμου, - τῶν νόμων' || ὁμ. μτ. γενικ. Κἀ Ρομ.7,2 ἡ γὰρ ἀναπόροσ γυνὴ τῶ ζῶντι ἀνδρὶ δέδετα νόμῶ' ἐὰν δὲ ἀποθᾶν ὁ ἀνήρ, κατήρηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνδρός' || εἰδ. ἡ γενικὴ διάταξις, ἀντιθ. φήμισμα (εἰδικὴ κατὰ περιστάσιν διάταξις): Πλάτ.Θεαιτ.173D νόμους δὲ καὶ φησιγραμα λεγόμενα ἡ γεγραμμένα ὄστε ὄρωσιν οὔτε ἀκούοισι, Ἀριστλ.Πολιτ.1292a,7 ὄταν τὰ φησιγραμα κύρια ἢ ἀλλὰ μὴ ὁ νόμος' || ὁμ. νεώτ. ἀντιθ. διάταξις: ἡ ἀσυνμοικὴ διάταξις δὲν αἶρει τὸν νόμον' || κ. νεώτ. εἰδ. ἡ εἰδικὴ περὶ πινος ἀράκωντος διάταξις: Ἀριστλ.Ρητ.1376b,7 ἡ γὰρ συνθῆκη νόμος ἐστὶν ἴδιος καὶ κατὰ μέρος, - ἐκπαιδευτικὸς νόμος' || κ. νεώτ. γεν. ἡ νομοθεσία, τὸ σύνολον τῶν νόμων: Νόμ.μ.Ἀνδ.1,85 ἀγραφοσ νόμος, Ἀριστλ.Ρητ.1373b, ὁ νόμος γεγραμμένος, αὐτ.Πολιτ.1287a,32 ἀνευ ὄρέξεως νοῦς ὁ νόμος ἐστὶν, - ὁ ἀγγλικὸς νόμος ἀφᾶνι μεγάλην πρωτοδουλιαν εἰς τὸν δικαστῶν' || ἐν Ἀδραστειῶ νόμῶ κατὰ τὴν τοῦ Ἀδραστοῦ νομοθεσίαν, ἦται ἐν τοῖς Νεμεῖοις: Πινδ.Ν 10,28 τρις μὲν ἐν νόμοιο πύλοισι λαχῶν, τρις δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοισ ἐν Ἀδραστειῶ νόμῶ' || ὁμ. συνη. ἰδιωματ. ὄσοκ. Ἄημ.229 καὶ περὶ ὠν ἐνίων μεγάλας καὶ τὰς ἐπαχτάς οἱ νόμοι διδάσκει τιμωρίας, Ἐπιγρ. ὠν ὁ νόμος ἀγορευοῖ, Κἀ Γακ.7,51 μὴ ὁ νόμος κρίνει τὸν ἀνθρώπον ἐὰν μὴ ἀκούσθ πρώτων, - τὸ ἀπαγορευοῖ ὁ νόμος' || χειρῶν νόμος ἡ χειροδικία, ἡ βία ἰδνθῆ. ἐν Δικης νόμοι, ἐν ποικιλιασ φρ., οἶον ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι ἔρχομαι εἰς χεῖρας, συμπλέκομαι: Ἡρ.9,48 πρὶν γὰρ ἡ συμμίξει ἡμέας ἐς χειρῶν τὸ νόμον ἀπικέσθαι' || ὁμ. ἐν χειρῶν νόμῶ ἀπόλλυσθαι - περικεσθῆν κττ. ἀποθῶσκον ἐν συμπλοκῆ, ἐν τῇ μάχη: Ἡρ.8,89 οἱ μὴ ἐν χειρῶν νόμῶ ἀπόλλυμενοι ἐς τὴν Σαλαμῆνα δέονον, Πολύδ.1,57,8 τοῦς ἐν χειρῶν νόμῶ πεσόντας' || ὁμ. μεταλλάξει τὸν βίον ἐν χειρῶν νόμῶ (ἐν τῇ συμπλοκῆ, ἐν τῇ μάχη: Πολύδ.3,63,5 ὄπερ τῆς κάλλιστης ἐπίδοσ μεταλλάξας τὸν βίον ἐν χειρῶν νόμῶ, αὐτ.3,116,9, αὐτ.11,21' || ὁμ. ἐν χειρῶσ νόμῶ τὰς πολιτείας καταλύειν βίωσιν, διὰ βίωων πράξεων: Αἰογν.1,5 τοῦς ἐν χειρῶν νόμῶ τὰς πολιτείας καταλύοντας' || ὁμ. ἐν χειρῶσ νόμῶ κατὰ τὸν νόμον τοῦ πολέμου: Ἀριστλ.Πολιτ.1285a,10 κτῆναι ἐν τῷ πολέμοικαι ἐξέδοισ ἐν χειρῶσ νόμῶ' || ὁμ. τῶ νόμῶ πολέμου νόμῶ: Αἰογν.2,33 τῶ νόμῶ νόμῶ κτησόμενος' 8) ρουσικὸς ρυθμὸς, μελωδία: Ἀκκμ.67 οἶδα δὲ ὄρηνικὸν νόμους πόντων, Πινδ.Ο 1,101, αὐτ.Ν 5,25 Ἀπόλλων ἀγείτω παντοῖων νόμων, Αἰσχ.Ἐπ.952 ἀπῆλλάφασ Ἀραὶ τῶν ὄξῶν νόμον, Σοφ.ἀν.463 κρεκτοὶ νόμοι, Οἰκμ.5,69 μετὰ τῶν πολεμικῶν νόμων ἐν σφισιν αὐτοῖσ ὠν ἠπιστανο τὴν παρακείωσιν τῆς μνήμης ἀγαθῶσ οὐσαν ἐπισοῖοντο' || ὁμ. μτφ.: Σοφ.ἀν. 861 θραεῖς τοῦς Ἀἰδοῦ νόμους ἱτὰ μωρολόγη' || εἰδ. ὄρισμένοσ εἶδοσ μελωδίας δημουρηθῆν

ὑπὸ τοῦ Τερπάνδρου, ἀδόμενον πρὸς λύραν ἢ πρὸς κιθάραν καὶ συνοδεῶν σινηθῶς τὰ ἔπη: Ἡρ.Ι,24 στάντα ἐν ταῖσι δὲδωλοῖσι διεξέλθει νόμον τὸν δρθιον, Σοφ.ἀπ.766 νόμος βωϊώτις, Ἀριστ. Βάτρ.1282 νόμος κισσαροδικός, Πλάτ.Νόμ.700D, Ἀριστλ.Ποι.1447b,26' || ὄμ. μελωδία ὠρισμένη φθόνη πρὸς αὐλόν: Πλούτ.Ἡ8.1133D λέγεται ποιῆσαι νόμον ἀσλητήν ἐς Ἀπόλλωνα τὸν καλοῦμενον πολυκέφαλον, αὐτ.132D νόμος ἀλωδικός, Πολυδ.4,79' || μτρ. μουσική σύνθεσις περιλαμβανούσα μελωδικὰ καὶ πόσιν: Τιμόθ.Μιλ.Πέρα, 9) νόμους βλλ., Σουίδ. πόσιν δὲ ἐπὶ νομίμα- τος χρώται τῇ λέξει καὶ Ρωμαῖοι παραστρέφαντες νομίμον λέγουσι, Ἀνπαττ.109,14 ἐνόμος τὸ νό- μισμα, οὗς οἱ ἱταλικοὶ νόμους καλοῦσι: Ἐπιγρ., Ἡρακλεωτ.Γίν.1,75,216 κατεδικάσθεν παρ μὲν τάν ἑλαῖαν δέκα νόμους ἀγυρίων.

νόμος [οἰ κ. μιν. κ. νεώτ. τόπος ἔνθα βόσκον- ται κτήνη, βοσκή, λιβάδι, βοσκοτόπι: Ἰλ.Β.475 τοὺς δ', ὡστ' αἰσίδα πλατὴ ἀγῶν αἰσίδα ἀν- δρες βεῖα σιπρόνισιν, ἐπεὶ κε νομῶ μίγευσιν, Ὀδ.1,217 ἀλλ' ἐνόμους νομόν κατά πύονα μῆλα' || νόμος ὕλης βοσκή δασώδης: Ὀδ.Κ.159 ὁ μὲν ποταμόνδε κατήην ἐκ νομοῦ ὕλης πύμονος, || νόμος Περιδάτος βοσκή ἐν Ἰῶν: Πίνδ.Παῖαν. 4,51 ἔάν δὲ νομόν Κρήτας Περιδάτον'- || ὄμ. μτρ. ἔπνοιν νομοὶ ἔκτασις, ἐκτεταμένους λέωμιν λόγων, ἐκτεταμένον πεδῖον λόγων, ὄθ. πληθος λόγων: Ἰλ.Υ.249 πολέες δ' ἐνὶ μύθοι παντοῖοι, ἔπνοες δὲ πολὺς νόμος ἔνθα καὶ ἔνθα, Ἡσίοδ. Ἐργ.403 ἔπνοιν νόμος' || ὄμ. νομοὶ φώδης: Ὑμν. Ἀπόλλ.20 πᾶντ γάρ τοι, Φοῖβε, νομοὶ βεβλάτα- ται φώδης, ἡμῶν ἂν ἥπειρον πορτιτρόνον ἡδ' ἀνά νήσους Ἰθάβανία, πλήθος φῶδων διαδεδομένωιν' 2) ἢ πρὸς βοσκὴν γλῶσση, χόρτα πρὸς τροφήν ζῶων, νομή: Ὑμν.Ἐργ.198 ἐκ μαλακοῦ λειμῶνος ἀπὸ γλυκεροῦ νομοῖο' || γεν. τροφή: Ἡσίοδ. Ἐργ.526 αὐδὲ οἱ ἡλίους δεικνυ νομόν ὀρημη- θήναι, Ἀριστφ. Ὀρν.1287 ἀπένοιν' ἔωθεν ὡπερ ἡμεῖς ἐπὶ νομόν, αὐτ.239' 3) τόπος διανεμη- θεῖς, κληρωθεῖς εἰς τινα, ὄθ. τόπος διαμοῆς, κα- τοικία: Πίνδ.Ο.7,33 Λερναίαις ἀπ' ἀκτῆς εἰσθῶν ἐς ἀμφιβάλασσον νομόν, Σοφ.ΟΚ.101 Οἰάπδος ἐκ νομοῦ πῶλοισιν ἢ ἰμφορμαῖτος φεύγοντες ἀμύλλαις, Νικ.Θηρ.827 προλιποῦσαν ἄλλος νο- μόν' || νομόν ἔχειν κατοικεῖν, διαμένειν: Ἡρ. 5,92A καὶ ἀνθρώποι νομόν ἐν θαλάσῃ ἔξουσι καὶ ἱχθύες τὸν πρότερον ἀνθρώπου, Ἀριστφ. Ὀρν.239 ἐπὶ κισσοῦ κλάδαι νομόν ἔχει [ἐν, τὰ πτηνά] || ὄμ. νομοὶ δένδρων: Πίνδ.ἀπ.153 δένδρων νομόν διόνυμους αὐξάνων 4) περι- οχή, ἐκλήρωσις, διοικητικὸν διαμέρισμα, ἐπαρχία: Ἡρ.5,102 τότε δὲ οἱ Πέρσαι οἱ ἐντός Ἄλυος πο- ταμοῦ νομοὺς ἔχοντες' || εἰδ. ἐπὶ τῶν περσι- κῶν καὶ βαβυλωνιακῶν σατραπειῶν: Ἡρ.1,192 ἔκον Τριτανταίχμη τῷ Ἀρταβάζου ἐκ βασιλέως ἔχοντι τὸν νομόν τοῦτον, αὐτ.3,90' || ὄμ. δι- οικητικὴ περιοχή τῆς Σκυθίας: Ἡρ.4,62 κατά νο- μοὺς ἕκαστοι ἐν τῷ ἄρχῳ ἐσιδούται σφι [ἐν, Σκυθίας Ἄρος ἰόν] || εἰδ. ἐν Αἰγύπτῳ μεγάλη διοικητικὴ περιφέρεια: Ἡρ.2,4 ἐπὶ τοῦ- του, πλὴν τοῦ Θεβαϊτικοῦ νομοῦ, πᾶσαν Αἴγυπ- τον εἶναι ἕκον, Διόδ.Σ.1,54, Στράβ.17,1,22 ἢ δὲ χώρα τῆν μὲν πρώτῃν διαίρειν εἰς νομοὺς ἔσχε' || νεώτ. ὄμ. εἰδ. διοικητικὸν διαμέρισμα τῆς Ἑλλάδος, οὐ προσιταῖα νομάρχης: νομὸς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρναντίας-Κερκύρας-οἱ νο- μοὶ διαίρονται εἰς ἐπαρχίας.

νομοσχεδία [ν] [οἰ] νεώτ. κ. ὄμ. σχέδιον νόμου ὑποβαλλόμενον εἰς τὰ νομοθετικά σώματα πρὸς φήσιν: τὰ εκπαιδευτικά νομοσχέδια ἐφηφίσθη- σαν ὑπὸ τῆς βουλῆς.

νομοταγής-οὐς-ἕς νεώτ. ὁ ὑποτασσόμενος εἰς τοὺς νόμους, ὁ νομιμοφρων: νομοταγῆς πολίτης, **νομοταξιαστικός**-ἢ ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα- φερόμενος εἰς ἐκτέλεσιν νόμου: νομοταξιατικὸν διάταγμα [διάταγμα, δι' οὐ τίθεται εἰς ἐφαρμο- γὴν νόμος πρὸς καὶ ὀρίζονται λεπτομέρειαι τῆς ἐφαρμογῆς του] 2) τὸ οὐδ', ὡς οὐσ. νομο- ταξιαστικὸν ἢ ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἐκτελεστικὸν ἔξουσια.

νομοτριβία [η] μιν. ἢ ἰδιότης τοῦ νομοτρι- βούς, ἢ νομομάθεια, ἢ περὶ τοῦδὲ νόμου πείρα, δάκνησι: Μγ. Ἀκομ.1,349,13 [ἐκδ. Λάμπρου].

νομοτριβής-οὐς-ἕς μιν. νομομαθῆς, ἐμπειρὸς νομικός, ὁ περὶ τοῦδὲ νόμου ἐντριβῆς: Νικ.Ἰων. 8,2,133B κρίσειν ἐπίστα δικαστικῶς, ὡν ὄψε καὶ νομοτριβεῖς ἀνδρες ἐφίκοινο ἄν.

νομοφυλακίον [οἰ] νομοφυλακίον βλλ., **νομοφυλακία** [η] ἡ τῶν νόμων φυλακή, διαφύ- λαξις: Πλάτ.Νόμ.961A εἰ τι που πρὸς τὴν νομο- φυλακίαν γίνοιτο ἔγκαλον ἀκούσαι' 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ νομοφυλάκου: Ἀριστλ.Πολιτ.1322b,39 νομοφυλακία, παιδονομία, γυμνασιαρχία, Πάπ. **νομοφυλακικός**-ἢ ὄν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νομοφύλακα: Ἱεροκλ.Πλ.Χρ. Ἐπ.11,440M νομοφυ- λακικὴ ἐπιστήμη' 2) ὁ φυλάσσων τοὺς νό- μους: αὐτ.11,440M γένος νομοφυλακικόν.

νομοφυλάκιον [οἰ] μτρ. κ. μιν. κ. νομοφυλα- κέον τόπος ἐνθα συνηχροντο οἱ νομοφύλακες, γραφεῖον τῶν νομοφυλάκων: Πολυδ.8,102, Ἡσ., Σουίδ. νομοφυλάκειον θύρα, δι' ἧς οἱ κατάδι- κοὶ τὴν ἐπὶ θάνατον ἐξάγονται.

νομοφυλακίς-ιδος μτρ. ἢ περιέχουσα τοὺς νόμους: Φιλ.1,534 νομοφυλακίδα . . κισωτόν' 2) Ἐπιγρ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κυρήνη.

νομοφύλαξ-ακος [οἰ] κ. μιν. ὁ φύλαξ, ἐπιτηρη- τὴς τῶν νόμων, ὄθ. ἐν ταῖς ἀρχ. πολιτείαις ἄρχων τῆς ἐντεταλμένης τῆν ἐποπτεῖαν τῆς ἐκτέλεσεως τῶν νόμων, ὡς ἐν Ἀθήναις, Σπάρτῃ, Θάσῳ, Ἀλεξανδρείᾳ, Πριήνη, Κυρήνῃ Πολυδ.8,102 τοῖ ἐν- δεκα εἰς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς ἐγένετο, καὶ γραμ- ματεῖς αὐτοῖς συντηρηθεῖτο' νομοφύλακες δὲ κατὰ τὸν Φαληρέα μετωνομάσθησαν: Πλάτ.Νόμ.755A μὴ πλῆν δὲ εἰκοσιν ἐτών νομοφύλαξ ἀρχεῖται, Ἀριστλ.Πολιτ.1323a,8 οἱ νομοφύλακες ἀριστοκρα- τικόν, Ἐπιγρ.' || ὄθ. μτρ. ἐπὶ γυναικῶν, νομο- φύλαξ τῆς οἰκίας ἐποπτεῖ τῆς οἰκιακῆς τάξεως: Ξεν.Οἰκ.9,15 νομισαὶ οὖν ἐκέλευον τὴν γυναικαὶ καὶ αὐτὴν νομοφύλακα τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ εἶναι' 2) ὁ πρῶν τὸν νόμον: ΠΔ Μακκ.4,15,32 3) πᾶς, κατώτερος ὑπάλληλος ἔχων οἰκονομικὰ καὶ ἀστο- νομικὰ καθήκοντα, διατελὼν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν προσιταμένων τῆς κοινότητος' 4) μιν. εἰδ. τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα τοῦ χριστοφύλακου: Βαλσ. Χαρτοφ.457 ὁ χριστοφύλαξ ἐπισκοπικῶν δικαίων . . καὶ νομοφύλαξ καλεῖται.

νομώδης-οὐς-ἕς (νομῆ) κ. μιν. ὁ ὁμοιος ποδὲς διαβρωτικὸν ἔλλκος: βλ. νομῆ ἐν εἰδ. σμ.: Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1,92 χειρῶν νομὸν ἔλλκος καὶ νομώδες, Γαλ.13,860, αὐτ.10,702 νομώδης σπεσδών, Θεοφάν. Νόνν.195 εἰ δὲ νομώδης ἐστὶ τὸ ἔλλκος' || ὁ πλη- ρὸς σιμονών, σιμονί πληγών: Γαλ.11,759.

νομωδός [οἰ] μτρ. ὁ ὄδωμ, ὁ κηρύσσων τὸν νόμον' ὄθ. ὁ ἐξηγητὴς τοῦ νόμου: Στράβ.12,2,9 νομωδόν, δς ἐστὶν αὐτοῖς ἐξηγητῆς τῶν νόμων.

νομώνης-ου [οἰ] Ἐπιγρ., βωϊατ.-ἄνας ὁ ἀνοόμε- νος, ὁ μηδάνων νόμος: τὸν ταμίαν καὶ τὸν νομώναν, **νόνας** [οἰ] κ. νόνας [ἰρρόβ. νόνας] αἰ εὐθύς μετὰ τὰς καλάνδρας ἔνεται ἡμέραν τοῦ μηνὸς παρὰ Ρωμαῖοις: Σουίδ. ἐνόνας τοῦ μηνὸς αἰ εὐθύς μετὰ τὰς καλάνδρας: Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,1639, Εὐσ.2,1484. **νόμνα** [η] μιν. κ. ὄμ. δέσποινα, καλογοραία, μοναχή: Ξεφίλιν. εἰς Δομτ.η.Στεφ. πολλακίς δε

και τούς άγώνας νύκτωρ έποίει και έστιν δε και νόννας και γυναικας συνέβαλε' 2) δημ. θηλ. του νόννος, η άμμη, η γιαγιά.

νοννά (ή) ά, νονά βλλ.

νοννης (ιδος) (ή) μον. νονά βλλ.ΙΙ: Παλλάδ.Λαου.87.

νοννος (ο) Έπιγρ., μον. κ. δημ. πατήρ πρβλ. νέννος: του νόνου [sic] άδελφού άμοπάτριος' || μον. προσωνυμία άπονερομην εις μοναχούς' 2) δημ. ο πάππος, παππούς.

νονά (ή) νεώτ., δημ.κ. νονά, θηλ. του νόνος βλλ.

νονός (ο) νεώτ. κ. δημ. ιδ.γρ. κ. νονός(ς) κ. νουός ο άνάδοχος τέκνον: Παπαδ.Χρ.Μηλ.56 ο κλέφτης αυτός δεν είναι νονός σου;

νοοδασθής-ους-ές μτγν. ο βεδλαμμένος τον νοόν, ο φρενοδασθής: Νόνν.Εύαγγ.ΐω.Ι2,160 νοοδασθές άνδρας.

νοογάστρω-σρος(ο,ή) μον. ο δια του νοός αυτού τρεφόμενος, ζών, ήτοι ο δια των πνευματικών αυτού δημιουργημάτων άποζών: Τζέτζ.Χθ.Ι0,774 νοογάστρω έστιν, ός λογισμό συγγράμματα συντάττων, έξηγήσεις και στίχους και ποιήματα, τρέφει αυτόν έκ τούτων.

νοοειδής-ους-ές μτγν. ο έχων την μορφήν του νοός, του διανοητικού, ο νοητός: Πλωτίν.5,1,3 ή νού όλη νοοειδής ούσα και άπλα, αύτ.5,3,8 θεοειδή και νοοειδή γίνεσθαι, Πρόκλ.Τιμ.Ι,247.

νοολογία (ή) νεώτ. ή μελετώσα την άνθρωπινήν νόσον επιστήμη.

νοολογικός-ή-όν νεώτ. ο άνήκων ή άναφερόμενος εις την νοολογίαν: νοολογικά μελέται.

νοομαντεία (ή) νεώτ. το μαντείο ή την σκέψιν πινός δια του νοού και ή ικανότης άτόμου πινός προς τούτο: εύρίσκει πολλά κεκρυμμένα από τινος άντικείμενα δια της νοομαντείας.

νοομάντις-εως(ο) νεώτ., θηλ. νοομάντις-ιδος ο έχων την ικανότητα να μαντεύη δια της νοομαντείας την σκέψιν πινός.

νοοπλαγκτός-ον μτγν. νοοπλανής βλλ.: Νόνν.Δ9,255 νοοπλαγκτιού νόμφης.

νοοπλανής-ους-ές μτγν. ο πλανώμενος του νοού, ο φρενοδασθής: Νόνν.Δ4,197 νοοπλανέσας μεληδούσι' 2) ένεργ. ο πλανών τον νοόν, ο καθιστών τινα παράφρονα: αύτ.29,69 νοοπλανένου κτεάνων, αύτ.31,130 νοοπλανές Ιχθυος.

νοόπληκτος-ον μτγν. ο πλήττων, ο παραλύων τον νοόν: Παύλ.Σιλ. έν ΑΠ,6,7) σοί τά νοοπληκτού κλαστά κύπελλα μέθης.

νοοπήληξ-ήγος(ο,ή) νοόπληκτος βλλ.: Τρυφιόδ.275 νοοπήληγασιν άτασθαλίαις δαμέντες.

νοοπίος-άν μτγν. ο ποιών, ο δημιουργών νοόν: Πλωτίν.6,8,18 τής τοιαύτης δυνάμεως τής νοοπισού, Πρόκλ.Τιμ.Ι,311D, Δομάσκ.Άρχ.90.

νοός άσυναφρ. τ. του νοός βλλ.

νοοσύνθετος-ος Έπιγρ. ο έκ του νοού σύνθετος.

νοοσφαιλής-ους-ές μτγν. νοοπλανής βλλ.2) : Νόνν.Δ17,277.

νοότης-πτος(ή) μτγν. ή νοητικότητα, το νοητικόν: Πρόκλ.Παρμ.863S τής νοότητος. . οίον έξεως του νοού, Δομάσκ.Άρχ.90.

νοοτροπία (ή) νεώτ. ο τρόπος τής σκέψέως τινος, ο ιδιόζων έκάστω τρόπος του σκέπτεσθαι: Παναγ.Άγ.Όρ.72 οί Έλληνας δυσκόλους κατανοών την νοοτροπίαν των βορείων λαών.

νοοόμενον (τό) νεώτ. το ούδ, τής μχ. του νοού βλλ., ώς ούσα. ειδ. φιλοσ. το δια μόνου του νοού άντιληπτόν, το άπειρασπτόν, άντίθ. φαινόμενον' —||είδ. γραμμ. σχήμα κατά το νοοόμενον συμφώνια των όρων τής προτάσεως οχι' κατά τον γραμματικόν αυτών τύπον άλλα κατά την έννοιαν αυτών, ά. σχήμα κατά σύνεσιν.

νορέα (ή) καλή.

νορέει 'Ησ. κένταυροι.

νορείά 'Ησ. δένδρον τι φυόμενον έν ταίς παροσίαις πρβλ. κ. νόρος.

νορθακίαι 'Ησ. άσβενεία.

νόρια (ή) νεώτ. άνωφαντικόν μηχανήμα άποτελούμενον έκ σκαφίδων άλυσοειδών συντηρημένων.

νόρρος 'Ησ. κάθος μήλων λωτού' γίνεται δε τι και δένδρον έν παραλίαις, όπερ ένιοι νορείαν καλοούσιν.

νορούιν 'Ησ. εγών όρουν [sic] |δοιρβ. όρούτινι. νόρη(ή) το φυτόν στρύχων, τιθυβάλλος βλλ.' Θεόφρ.π.Φώτ. «Θεόφραστος δε συνωνυμιά φησιν στρύχων, νορούα, τιθυβάλλον: 'Ηρωδιαν.Ι,306.

νοσάα (ή) νόσος(ς) ποιώ τινα νοσείν: Γαλι.208 τά νοσάαζον αττια' 2) άμψ. είμαι άσθενής: Γαλι.15,302' || όθ. συνήθ. εις το μέτ. νοσάαζομαι είμαι άσθενής, άντίθ. ύγιαίνωμαι: 'Αριστλ.Φυσ.229β,3 τό νοσάαεσθαι έννοιον.

νοσακερός-ά-όν νοσπρός, φιάσθενος: 'Αριστλ. Πολιτ.1279α,15 βολεύεται συνεχώς άρεινι οίον ει συνέβαθεν ύγιαίνειν άει τοίς άρχουσιν νοσακεροίς εσθι, Πάν.' || είδ. ώς κωμική λέξις Παύλ.3,105 τό γάρ νοσακερόν έχάτους κωμικών.

νοσακερός έπίρρ. Φώτ. «μακαρός, νοσοδωός.

νοσανισ-εως(ή) το νοσισσαι, τό να άσθενήσῃ τις' άντίθ. ύγιαίνει: 'Αριστλ.Φυσ.230α,22, αύτ.229α, 26 ύγιαίνει ή εις ύγιαίνει, νοσανισ δ' ή εις νόσον, Πλωτίν.6,3,22 ύγιανισαι και νόσανισαι ταύτων.

νοσπρός-ά-όν έπίνοσας, νοσπιωτός, νοσπρός βλλ.: 'Ιπν. Αφορ.7,67, Επρ.Όρ.106 έξήθων νοσπρόν κώλον, αύτ.'Ιπν.131' || όμ. έπί των έποχών του έτους: 'Αριστλ.Πρ.86β,22 διατι. . ο χείμων νοσπρός γίνεται' || το ούδ, κτ. πληθ. νοσπρά, άντίθ. ύγιενά: Παύλοστρ.3, 'Αλέξ.Άφρ.Τοπ.71,2' || έπί προσ. έπίνοσας, νοσπρός: Φιλ.Ι,198.

νοσπρότης-πτος(ή) γλωσσ. ή ιδιότης του νοσπρού, το έπίνοσος.

νοσπρός έπίρρ. έπίνοσας, νοσπρός: 'Αριστλ. Πολιτ.1320β,36 νοσπρός έχειν.

νοσπρωατος (τό) νόσος, άσθένεια: 'Ιπν.Άέρ.7 νοσπρωατα αύτέσιν έπιθόμεναι, πλειστριδές τε πολλα αι τε όξεισαι νομίζόμεναι νοσσαι.

είμαι νοσπρός, άσθενής: 'Ιπν.Έπρ.2 έξήλλαξε (τά έμβρυα) τής μητρός πρόσθεν κωσούσε, άτε έν τώ όγδω ήμνι νουσομένου.

νοσηλεία (ή) κ. νεώτ. ή περιποίησις άσθενούς: 'Ιώσ.ΑΙ 4,8,33, Πλωτ.Λυκ.10 νοσηλείας καθημερινης δέομενον, Γαλ.5,48, Δίων.Κ 76,7, -εισήχθη εις τό νοσοκομείον προς νοσηλείαν' 2) άσθένεια άπατοσα θεραπειαν, έπιμελείαν, περιποίησιν: Λυσίμαχ. π. 'Ιώσ.Άπ.1,34 νοσηλεία περιποίησις, Πλούτ.'Ηθ.788F ή εκ μακρός οικουρίας, ώπερ νοσηλείας, έξανισταμένου και κινουμένου γέροντος έπί στρατηγία ή πραγματεία, αύτ.ΠΟС.Σωρ.1,79' 3) ύλη έκρούσασα έξ έλλους: Σοφ.Φιλ.39 θάλασσαι άράκη βορείας του νοσηλείας πλέα [σχεδ. κτ'ής εκ νόσου ακαθαρσίας].

νοσηλεύτηριον (τό) νεώτ. Όργανο προς νοσηλείαν άσθενών, θεραπειασίριον.

νοσηλεύτης (ο) νεώτ., θηλ. -εύτρια ο νοσηλεύων άσθενή.

νοσηλεύω κ. μον. κ. νεώτ. περιποιούμαι νοσούσα, έπιμελούμαι άσθενούς τινος: 'Ισοκρ.19,25 ούκ άπειπον ούδ' άπέστην άλλ' έννοήλυσον αυτόν μετά παιδός ένός, Βάβρ.13,8 τον έμόν τιθώνω πατέρα και νοσηλεύω, - έννοήλυσεν έπί έπί των παραλυτικόν πατέρα τής' || ή μτχ. κτ. πληθ. οί νοσηλεύοντες οί Ιατροί: 'Επιγρ.' || όμ. τό μέτ. κ. παθ.: νοσηλεύεται εις τό νοσοκομείον' 2) το παθ. ώς άσθενής, δέχομαι περιποιήσεις, όθ. άσθενής: 'Ιώσ.Πι 4,1,9, Άπν.Έμφ. Πολ.2,28 νοσηλεύομενος περι την 'Ιταλίαν, Γαλ.8,29ν, Χρον.Πισ.304Α έπί πολύν χρόνον νοση-

λευμόνης. 3) φέρομαι ως άσθενής έχων ανάγνη νοσηλείας, δθ. διάγω ἐν περιποιήσει καὶ τρυφῇ: 'Ιουλ. Λόγ. 6, 181 D νοσηλεύομαι τρυφῶντως.

νοσήλιος-ια-ον μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀρμόλιος τῆς νόσου: Ἐυστ. Πον. 12, 27 νοσηλίωντων φυγῆς τοιοῦτον φέεται νοσήλιον φάρμακον' || νοσήλιον φλέγμα καταπόσιον: Ἐυστ. Πον. 304, 35' || τὸ οὐδ., κτ. πληθ. ὡς οὐσά τὰ νοσήλια τὰ φάρμακα' Σουίδ. «νοσήλια» φάρμακα τὰ θεραπευτικά: || ὁμ. τὸ οὐδ., κτ. πληθ. αἰ διὰ τὸν ἄσθενή τροφαὶ πρὸς βερασίαν: 'Οππ. Ἀλλ. 301 τυτθὰ βορῆς ὠρεῖτε νοσήλια ἰσχόλ. «βρώματα, θεραπευτικά τῆς νόσου»: 2) νεώτ. ὁμ. τὸ οὐδ., κτ. πληθ. ἢ πρὸς νοσηλείον ἄσθενόυς ἀπαυτομηκὴ βοσπῆ: ὡς δημόσιος ὑπάλληλος ἐξήλθε μετὰ τῆς ἀναρρωτικῆς ἀδείας καὶ νοσήλια.

νοσήλιος-ἠ-όν ὁ νοσῶδης, ὁ ἐπιφέρων νόσον: 'Ἰπν. Τόπ. Ἀνθρ. 10 νοσηλῶν ὑγρῶν. 2) ἐπίνοσος, ἄσθενής, νοσηρὸς βλλ.: 'Ἰπν. 817 τὸ ὅστιον νοσηλότερον γίνεται ἰδγρ. νοσηρότερον.

νοσήλια ἐπίρρ. μετὰ νοσηρότητος, νοσηρῶ τὸ τρόπον: Κλήμ. Ἀλλ. 604C.

νοσήμιον (τό) κ. μον. κ. νεώτ. ἄσβενία, νόσος: 'Ἰπν. Φυσ. I, Σοφ. Φιλ. 755 δεινὸν γε τοῖσι νόσημιον τοῦ νοσηματος, Εὐρ. Ἠλ. 656 λόχι' ἐμοῦ νοσήματα, Θουκ. 2, 49 ἐπικατιόντος τοῦ νοσηματος ἐς τὴν καίλιαν, 'Ισοκρ. 8, 39 τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλὰί θεραπεῖται, Κδ' Ἰπν. 5, 4 γιγῆς ἐγίνετο φῶ δῆλοτε κατέχετο νοσήματι, αἱ μῦται εἶναι φορεῖς πολλῶν νοσημάτων' || νοσήμιον περιπίπτει καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ ἄσβενιῶν: Ξεν. Κπ 6, 2, 27 ὡς μὴ ἐξαπλήθης ἄνοιαι γενόμενοι νοσήμιον περιπίπτομεν' || κ. ἐπὶ τῶν φυτῶν: Θεόφρ. Φι 8, 10, I νοσήματα τῶν σπερμάτων, αὐτ. 4, 14 νοσήματα τῶν φυτῶν, - τὰ διάφορα νοσήματα τῆς ἀμύλου καταπολεμοῦνται ἐπιτυχῶς. 2) μτγ. ἐπὶ παθῶν, ἐλαττωμάτων κτ., ἠθικὴ νόσος, ἠθικὴ ἀρρώστια: Αἰσχ. Πρ. 227 ἐνεστί γάρ πως τοῦτο τῆ τυραννίδι νόσημα τοῖς φιλοῖσι μὴ πεποιθέναι, αὐτ. 685 νόσημα γάρ ἀσπίστον εἶναι φημι συνθέτους λόγου, αὐτ. 978 νοσήμ' ἄν, ἐ νόσημα τοῖς ἐχθροῖς στυγεῖν, Πλούτ. Περ. 32 τοῖς ὄ' ὡσπερ συγγενέων αὐτῶ προστρέφασθαι νόσημα τὴν φιλοσυγγίαν, αὐτ. Λυκ. 8' || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τοῦ ἔρωτος: Σοφ. Ἰπν. 149, I νόσημα ἔρωτος' || ὁμ. ἐπὶ τῆς ἀδικίας: Πλάτ. Γοργ. 480 B τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας, Χρυσ. Στωϊκ. 3, 103' || ὁμ. μτγ. ἐπὶ βάρειας θλιψέως, συμφορᾶς: Σοφ. Οτ 1293 τὸ γὰρ νόσημα μείζων ἢ φέρειν' || εἰδ. ἐπὶ στάσεων ἐν τῇ πολιτείᾳ, κ. γεν. ἐπὶ πολιτικῶν ἀνωμαλίῶν: Πλάτ. Πολ. 544 C τυραννίδα . . ἔσχατον πόλεως νόσημα, Δημ. 424, 3 νόσημα δεινὸν ἐμπέπυκτεν εἰς τὴν ἑλλάδα, Χρησμ. Πυθ. 408 B στάσεις οὐκ εἰσίν, οὐδὲ τυραννίδες, οὐδὲ ἄλλα νόσηματα καὶ κακὰ τῆς ἑλλάδος.

νοσηματικός-ἠ-όν νοσηρὸς, φιλάσθενος: 'Αριστ. Ζι 725ε, II ἀχοστον περιττώμα καὶ νοσηματικόν, αὐτ. Πρ. 581b, 3 νοσηματικός τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν, Πλούτ. Ἠθ. 245 C νοσηματικός τῶ σώματι' || τὸ οὐδ., κτ. πληθ. νοσηματικά νοσήματα: 'Αριστ. ΙΖ 521α, 28 τῶν δ' ἄλλων τῶν νοσηματικῶν ἦπτον μετέωρον αἱ γυναῖκες.

νοσηματικός ἐπίρρ. ἐπίνοσος, νοσηρὸς: Θεόφρ. ΦΑἰτ. I, 10, 5.

νοσηματίον (τό) ὄνοκρον, τὸ νόσημα βλλ., ἐλαφρὸ ἄσβενία: 'Αριστ. ἄπ. 90.

νοσηματώδης-ους-ε νοσῶδης βλλ.: 'Αριστ. Ζι 727b, 28, αὐτ. ἨΝικ. 1149α, 3 οἱ δὲ διὰ νόσους ἰσθριώδεις γίνονται ὅλον τῆς ἐπιληπτικῆς ἢ μανίας νοσηματώδεις, Πτολ. Τετράβ. 158.

νοσηματώδης ἐπίρρ. νοσῶδης: 'Αριστ. ἨΝικ. 1146b, 33 νοσηματώδης ἔχειν.

νοσηματώδης ἐπίρρ. ἐπίνοσος, νοσηρὸς: Θεόφρ. ΦΑἰτ. I, 10, 5.

νοσηματίον (τό) ὄνοκρον, τὸ νόσημα βλλ., ἐλαφρὸ ἄσβενία: 'Αριστ. ἄπ. 90.

νοσηματώδης-ους-ε νοσῶδης βλλ.: 'Αριστ. Ζι 727b, 28, αὐτ. ἨΝικ. 1149α, 3 οἱ δὲ διὰ νόσους ἰσθριώδεις γίνονται ὅλον τῆς ἐπιληπτικῆς ἢ μανίας νοσηματώδεις, Πτολ. Τετράβ. 158.

νοσηματώδης ἐπίρρ. νοσῶδης: 'Αριστ. ἨΝικ. 1146b, 33 νοσηματώδης ἔχειν.

νοσημαχῶ-ῶ μον. νοσομαχῶ βλλ.: Σκυλίτζ. 'Ἰω. ἐν Κεδρ. Γεώργ. 647, 18.

νοσημ(ί)η νόσημα βλλ.: Θεόδωστ. Καν. 112 τὸ εἰς μὴ ὑπὲρ δύο συλλαβῶν νοσημὸν τὸ ἢ παραλήγεται, ὅλον νοσημ, θελήμ, φίλημ (κωδ. -ἴμ), Ἀν. Κρ. I, 24, 4 καὶ φασὶν ἐντέθρον αὐτοῖς ταχέως εἶναι τὰς κατὰ νοσημῶν ἀντιλήψεις.

νοσηρὸς-ἠ-όν κ. νεώτ. ὁ νοσῶδης, ὁ ἐπιδεδιαισθητός εἰς τὴν ὑγείαν, ὁ ἐπιφέρων νόσον: Ξεν. Κπ 1, 6, 16 περὶ τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν θυγιεῶν, Πλούτ. Ἠθ. 974 C νοσηρὸν ὄδωρ, Πολυδ. 3, 105 ὄδον καὶ νοσηρὸν χωρίον καὶ νοσῶδες, - νοσηρὰ περιοχῆ' 2) ὁ νοσῶν, ὁ ἀσθενικός: 'Ἰπν. Τεχν. 50 ὅστιον νοσηρότερον, - νοσηρὰ κατάστασις τοῦ σώματος. 3) νεώτ. μτγ. ἐπὶ ἠθικῆς ἔννοιας: νοσηρὰ φαντασία, - νοσηρὰ τάσεις, - ἰδέαι κττ.

νοσηρότης-ης (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ νοσηροῦ: ἡ νοσηρότης τοῦ τόπου' || ἢ πρὸς τὸ νοσηρὸν ῥοθῆ, τὸ φιλάσθενον: ἡ νοσηρότης τοῦ παιδίου. 2) κ. μτγ. ἰδ. ἐπὶ θιάδος προσώπῃ, ἢ μὴ ὑγιᾶς ἔχουσα ψυχικὴ κατάσταση: ἡ νοσηρότης τοῦ οικογενειακοῦ περιβάλλοντος τῶν διέφευθε.

νοσηρῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον νοσηρὸν: 'Ἰπν. Οκτ. 12 νοσηρότερον' || νεώτ. κ. μτγ.: σκέπεται νοσηρῶς.

νοσητήριος-α-ον νοσῶδης: 'Ἡσ. «κρηεσίον» ἀλέθριον, νοσητήριον.

νοσηφόρος-ον μτγ. ὁ φέρων, ὁ προκαλῶν νόσον: Μάρκελλ. Σιδ. 58.

νοσήω ποῖω τινα ἄσθενή: πρβλ. νοσάξω: 'Αριστ. Πρ. 859α, 15 αἱ ὦραι νοσιζῶσαι τοὺς υγιαίνοντας, Μελ. ετ. ἐν 'Αν. Κρ. 3, 46, 19 τοῖς νοσιζοῦσι τὸ σῶμα δυναμένους.

νόσιος (τό) Ἐπίρρ. ὁ θεραπευεὶν τὰς νόσους, ἐπινομήματα τοῦ Διός.

νοσογυμνατικός-ἠ-όν ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ διαγιγνώσκειν τὴν νόσον ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτῆς συμπτωμάτων ὄθ. τὸ θηλ. ὡς οὐσά, ἡ νοσογυμνατικὴ ἡ τέχνη τοῦ διαγιγνώσκειν τὰς νόσους ἐκ τῶν συμπτωμάτων αὐτῶν: Πλάτ. Π. Διογ. I, 3, 85 τῆς ἱατρικῆς εἰδῆ πάντες, ἢ μὲν φαρμακευτικὴ, ἢ δὲ χειρουργικὴ, ἢ δὲ διαίτητικὴ, ἢ δὲ νοσογυμνατικὴ, ἢ δὲ βοηθητικὴ, αὐτ. 167, 168.

νοσογῶνος-ον νεώτ. ὁ γεννῶν, ἐπιφέρων νόσον: νοσογῶνος ἄστια, - νοσογῶνα μικρόδρα.

νοσογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ περιγραφή καὶ ταξινομήσις τῶν νόσων.

νοσογραφικός-ἠ-όν (ἡ) νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νοσογραφίαν βλλ.: νοσογραφικαὶ μελέται: ἐπίρρ. -ῶς.

νοσογράφος (τό) ἐπιστήμων ἐβδ. ἀσχολούμενος μετὰ τὴν νοσογραφίαν βλλ.

νοσοκρῶς-ἠ-όν μτγ. ὁ ἐπιφέρων νόσον: Ποιητ. η. Βοταν. Δυν. 39.

νοσόδωμος-ον μτγ. ὁ τὸν θυμὸν, τὴν φυγὴν νόσον: Μαν. 4, 540 βροτ' ἢ γενέος νοσόδωμον αἶψι θανάτιον παρέδωρον.

νοσοκομειακός-ἠ-όν νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ νοσοκομ. : νοσοκομειακὴ περιθαλψίς - ὀργάνωσις. 2) ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς νοσοκομῶν: νοσοκομειακὴ σχολή: ἐπίρρ. -ῶς.

νοσοκομείον (τό) μτγ., μον. νεώτ. κ. δημ. ἴδρυμα ἐν ᾧ νοσηλεύονται ἄσθενεῖς: Κώδ. 'Ιουστιν. I, 215, I, - ἴδρυμα πολλὰ νοσοκομεία καὶ ἄλλα φιλανθρωπικὰ ἴδρυματα. 2) Σουίδ. ἐξεῖνῶν.

νοσοκομικός-εως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ νοσηλεία, ἡ περιποίησις ἄσθενόυς: Νικ. Χων. 364 C ὡς τὰ κεκρατημένα σώματα νοσοκομῶσιν ἐτραχηλίων.

νοσοκομία (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ νοσηλεία, ἡ περιποίησις ἄσθενόυς, νοσοκομῆσις βλλ.: 'Αρρ.

Ἐπιτ.3,22,70. Ἰάμβλ.Προτρ.21 κβ'. Σχολ.Σοφ.Φιλ.39, Εὐστ.Πεν.304,29 αὐτὸς πρὸς νοσοκομίαν ἀπονεύουσαν.

νοσοκόμος ἰδ. ἡ ἡγν., μων. κ. νέωτ. κ. δημ., δημ. θηλ. -ομα, ὁ νοσηλεύων ἀσθενεῖς, ὁ ἐπιμελούμενος ἀσθενῶν : Πολυδ.3,12, Γρηγ.Ναστ.Ἐπ.47 δν ... καὶ νοσοκόμον γινώσκοντες. Κωδ.Ἰουστιν.1,3,41,13 νοσοκόμος ἡ πτωχοτρόφος, Ἰουστιν.Νεορ.7,1.

νοσοκομῆ-έω ἡγν. κ. νέωτ. περιποιεῖμαι ἀσθενῶν ὡς νοσοκόμος, νοσηλεύω τινά : Διόδ.Σ.4,71, Διογ.Λ.4,54 ἀπορία δὲ καὶ τῶν νοσοκομουμένων θεινῶς διεισθετο ἕως Ἀντιγόνας αὐτῶν δύο θεράποντας ἀπέστειλε, Ἰάμβλ.Πυθ.30,184 νοσοκομῶν αὐτῶν || ὄμ. τὸ παθ. θεραπεύομαι, ὁ-α-τελά ὑπὸ θεραπείαν : Διόδ.Σ.37,27, Συνέδ.Ἐπιστ.67 καὶ νοσοκομούμενον ἔτι τὸ σῶμα πρὸς τοὺς πόνους ἐκδισσάμενος.

νοσοκονίασις-εως (ἡ) νέωτ. ἰατρ. κ.-ἰωσις βλάβη τοῦ ὄργανισμοῦ προερχομένη ἐκ τῆς εἰσβολῆς κόνων σπυρωμένων ἐφ' ἑλ. τῶν ἀτμοσφαιρῶν.

νοσταλία (ἡ) νέωτ. ἰατρ. ὁ κλάδος τῆς ἱατρικῆς ὁ ἀσχολούμενος περὶ τῶν νόσων, τὰ αἴτια, τὰ συμπτώματα, ὡς καὶ τὴν θεραπείαν αὐτῶν.

νοστολογικός-ή-ον νέωτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νοστολογίαν.

νοστολόγος ἰδ. νέωτ. ἰατρ. ὁ ἐπιστήμων ἱατρὸς, ὁ περὶ τὴν νοστολογίαν ἀσχολούμενος.

νοστολόγῶ-έω ἡγν. ἐξηγῶ ἀσθενέαν τινα : Μέλων.11,40 τὸ αἴτιον οὕτως νοστολοεῖ.

νοστολότης ἰδ. ἄ. νοουολότης βλλ.

νοστομανής-οὔς-εξ νέωτ. ὁ πάσχων ἐκ νοστομανίας βλλ.

νοστομανία (ἡ) νέωτ. ἰατρ. εἶδος ὑποχονδριακῆς παρακορσεως, καθ' ἣν ὁ πάσχων ἀνησυχεῖ καὶ ἀσχολεῖται διηγουσθεὶς περὶ τῆς ὑγείας του.

νοστομαχῶ-έω μων. ἄ. νοσημαχῶ, παλαιῶ κατὰ νόσον κατατριχουσίης με : Μιχ.Ἄτταλ.69,5.

νοστοποιός-όν ἡγν., μων. κ. νέωτ. ὁ προκαλὼν νόσον, νοσογόνος : Διφιλ.Σ.π. Ἀδῆλ.3,80Β νοστοποιά τε καὶ φρίκης παρὰ τῆς, Γαλ.1,158 τοῖς νοστοποιεῖς ἀφίτοις, Στουδ.Θεόδ.2,7Β Διτρῶν νοστοποιόν || 2) μφ. ὁ προκαλὼν ἀσθέν, παραχάς, ὁ παραχοποιός: Διον. Ἀλ.Ρωμ.8,90 τοῖς νοστοποιεῖς ἐκ τῆς πόλεως ἐξελεθῆναι, Πολυδ.5,110 νοστοποιὸν χωρίων || βλ. Κόντ.Γλωσσ.Παριστ.150.

νοστοποιῶ-έω προκαλῶ νόσον : Ἰνπ.Διατρ.35 αὐτὸς μέγιστα μεταβολαί τῶν περὶ τὰς φύσεις ἡμῶν καὶ τὰς ἐξίας συμβαδίνοντων μάλιστα νοστοποιεῖσιν, Ἀριστλ.Πρ.865β,25, Πλουτ.Ἠθ.918Β αὐτῶν σωμάτων κράσεις αὐτὸς νοστοποιεῖσιν || μολύνω τινά διὰ νόσον, μεταδίδωμι νόσον εἰς τινα, κ. μφ. : Διόδ.Σ.12,12 νοστοποιεῖν τὰς φυχὰς τῶν ἀρίσταων, Κέβ.19,80 ἐκβάλλει πάντα τὰ νοστοποιόντα κ. παθ. : Ἡρόφ.π.Σωφ.23.

νόσος (ἡ) [νόσ-η βλ. λατ. nocere] κ. μων. κ. νέωτ., ἐπ. κ. ἰων. νοσός, λοιμός, ἀσθένεια, ἐπιδημία, ἀρρώστια, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν ἀφίνοιον ἢ βίαν-θάνατον : Ἰν.Α.10 ὁ γὰρ βασιλεὺς χολωθεὶς νόσον ἀνά στρατὸν ὤρρασε κακῆν ἢ Ἀπόλλων, Ὀδ.Ε.395, αὐτ.Α.200, Ἡσιόδ.Ἐργ.92 νοσῶν τ' ἀργαλέων αὐτ' ἀνδράσι γήρας ἔδωκαν, Ἡρ.1,22 ἐκ τῆς νοσούσος ἀνέστη, Ἀισχ.Πρ.473, Σοφ.Τρ.445 νόσῳ ληφθέντι, Ξεν.ΚΠ.8,3,41 νόσον ἐμπειρωμένους τοῖς κτήνεσιν, Ἰσοκρ.19,24 θσθένεσσι ταύτην τὴν νόσον, ἐξ ἧς ἀπέθανε, ΚΔ.Ματθ.4,23 καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον, Γλυκ.Ἠθ.548F ἀφάνησεν νόσος καὶ καταμνησθεῖσα τὸ σῶμα || 2) κ. νέωτ. ἱερὰ ἡ μεγάλη νόσος ἡ ἐπιληψία, σεληνιασμός : Ἡσ. ἐνόσος μεγάλη ἐπιληψία : Ἡρ.3,33 ἐκ γενετῆς νόσον μεγάλην λέγουσι ἐξ-χειν ὁ Καμβύσης, τὴν ἱρὴν ὀνομάζουσι τινεῖς

Ἰνπ.Ἐπιδ.δ6 οἱ ὑπὸ τετραρταίου ἀλίσκομενοι ὑπὸ τῆς μεγάλης νόσου οὐχ ἀλίσκονται, Καλλ.Δημ.δ7 μεγάλη δ' ἐστρέφειτο νόσῳ, Γαλ.7,43, Πλατ. Δουλὴ ἀναπορήσις ἐκτός οὐσα ἱερὰς νόσου καὶ ἐπαφῆς || 3) μανία, παραφροσύνη, τρέλλα : Αἰσχ.Περό.750 πᾶς τὰδ' αὐτὸ νόσος φρενῶν εἶχε παῖδ' ἔμον, Σοφ.Ατ.1186 ἴσκι γὰρ δν θέα νόσος αὐτ.452 || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ ἔρωτος : Σοφ.Τρ.445 ὥστ' εἰ τι τῶμψ τ' ἀνδρὶ τῆδε τῆ νόσῳ λαφθέντι μνηστὸς εἰμι, Εὐρ.Ἰνπ.766, αὐτ. Ὀρ.10 ἀκόλοισιν ἔσχε γλῶσσαν, ἀσχίστην νόσον, Πλάτ.Νόμ.691D ὥστε μὴ τῆς μεγίστης νόσου ἀνοίας πληρωθεῖσα αὐτῆς τὴν διανοίαν μίσος ἔχειν πρὸς τὴν ἐγγύτητα φίλων || 4) πόνησις ψυχικῆ, βλάβη, ἀθλιότης, δυστυχία : Ἡσιόδ.Θ.527 κακῆν δ' ἀπὸ νόσον ἀλασκῆν Ἰαπετιοῖδῳ, Σοφ.ΟΚ.544 δευτέραν ἔλασαν ἐπὶ νόσῳ νόσον || 5) ἐπὶ πόλεων ἡ κρατῶν, ἀκαταστασία, στάσις: βλ. ὑποκ. ἔν. εἰδ. σημ. : Πλάτ. Σοφ.228Α νόσον ἴσως καὶ στάσιον αὐτῶν νενομίκα || 6) ὀλεθρὸν, καταστροφή, βλάβη, οἶον ὁ ἀνεμοστρόβιλος : Σοφ.Ἀντ.421 μύσαντες δ' εἴχομεν θεῶν νόσον || 7) ἐπὶ τῆς τριήρους τοῦ Ποσειδάωνος, ἡ αἰτία μεγάλης ταραχῆς : Αἰσχ.Πρ.924 θαλάσσιαν τε γῆς τινάκειραν νόσον ἰδ. γρ.Γ || 8) πεντετεύριγος νόσος ὁ κύφων βλλ. : Ἀριστλ.Ρητ.141α,23.

νοστοροφία (ἡ) ἡ δίαιτα ἐν νόσῳ : Πλάτ.Πολ.407Β νοστοροφία τεκτονικὴ μὲν καὶ ταῖς ἀλλοῖς τέχναις ἐμπόδιον τῆ προέξει τοῦ νοῦ || 2) ἡ ἐπιπέλας, ἡ περιποίηση ἀσθενοῦς πνος : Πλάτ.Πολ.496C ἡ δὲ τὸ σῶμα τῶς νοστοροφίᾳ ἀπεργουσα αὐτὸν τῶν πολιτικῶν κατέχει || βλ. Αἰδ.Π1.4,15.

νοστοτρόφος ἰδ. λέξ. ὁ περιποιούμενος ἀσθενῆ, νοσοκόμος : Λεξ. ἐν Cod. Paris.Peg.345.

νοστοφῶ-έω ἰτροφῶ ἡγν. νοσηλεύομαι μετὰ τύφου, τραφῶμαι, πλουσιῶ : Ἰουλ.Λόγ.6,181Β τὸ νοστοφειν καὶ νοσηλεύεσθαι τρωφολογῶν οὕτως τινες ἐν καλῶ ποιοῦνται.

νοστοφοβία (ἡ) νέωτ. ἰατρ., ἄ. βαθιοφοβία, ἰδεοληπτικὸς φόβος, ὅψ' ὅν καταλαμβάνονται τινες μάλιστα πάθων νοσημῶν τὴ καθωρισμένον συνήθως.

νοστοχθονολογία (ἡ) νέωτ. ἡ κατὰ τόπους καὶ κλίματα κατανομή τῶν σπουδαιωτέρων νόσον.

νόσπρασσον [τὸ] ἡγν. μέλαν, μαῦρον πρᾶσιον, ἡ βαλμωτῆ : Διοσκ.3,107117.

νοστοσάκιον [τὸ] πάπ. ὑποκ. τὸ νόσασε βλλ.

νόσασε-ακος ἰδ. ἰνοσασε ἡγν. νεοσός, ὁ νέος ἀλέκτωρ, κοκκοράκι : Διοσκ.2,53.

νοσασέ-άδος (ἡ) κ. νέωτ., δημ. νοσασίδα, μικρὰ τὴν ἡλικίαν ὄρνις μὴ συμπληρώσασα τὸ πρῶτον ἔτος, τὸ ὄρνιθον, πουλάδα, ἄ. νοσασίς : Παν.26 πολλάς δὲ νοσασάδας ὄρνεις.

νοσασμῶν ἡγν. ἰων. ἀντὶ νεοσασμῶ βλλ. : ΠΔ Σοφ.Σειρ.1,15 θεμελίον αἰώνος ἐνόσασεσσι (σοσσίαι).

νοσασία (ἡ) ἡγν., ἰων. -ιῆ ἀντὶ νεοσασία βλλ. : Κωμ. Ἀδέσπ.873.

νοσασίον [τὸ] ἡγν. ἰων. ἀντὶ νεοσασίον βλλ.

νοσασί-ιδος (ἡ) ἡγν. κ. νέωτ., δημ. νοσασίδα, ἄ. νεοσασίς βλλ. : Ἀντίφ.Σιδ.ΑΠ.9,567 || 2) Ἡσ.ενοσασίδες : ὑπόδημα γυναικῶσιν : Πολυδ.7,94.

νοσασοποιός-έω ἡγν. ἰων. ἀντὶ νεοσασοποιός βλλ. : ΠΔ Ἡσ.13,22 νεοσασοποιεῖσιν ἔχοντες ἐν τοῖς οἰκῶσιν αὐτῶν.

νοσασός ἰδ. ἄ. νεοσασός βλλ. : Φρύν.206 ἐνοσασός, νοσασίον, ἀμφοῖν λείπει τὸ ε.

νοσαστροφῶ-έω ἡγν. ἰων. ἀντὶ νεοσαστροφῶ βλλ. : Λεωνίδ. Ἀλ.ΑΠ.9,346.

νοσταλία (ἡ) μων. κ. νέωτ. βαρυθυμία προερχομένη ἐκ τοῦ σφοδροῦ πόθου νόστου ἢ τοῦ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα, παρουσίαζομένη ἐπίστα

ὕπο μορφήν ὀξείας μελαγχολίας· 2) νεώτ. κ. μτφ. βαρύνουσ ἀνάμνησις ποθητῶν παρελθουσῶν εὐαρέστων καταστάσεων ἢ περιστάσεων.

νοσταλγικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νοσταλγίαν, ὁ τῆς νοσταλγίας· ἢ ἐπίορ. -ὼς κ. ὀμρ. -αί· Πορφύρ. Σκ.76,2.

νοσταλγός [ὸ] νεώτ. ὁ κατεχόμενος ὑπό νοσταλγίας βλλ.

νοσταλγῶ-έω μνη. κ. νεώτ. ἀμτθ. κατέχομαι ὑπό νοσταλγίας βλλ.· 2) μτθ. αἰσθάνομαι νοσταλγίαν πρὸς τι, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ποθῶ· Πορφύρ. Σκ.59, Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.121 φοβοῦμαι πῶς συχνά νοσταλγεῖ τὸ παλιὸν τοῦ στάδιου.

νοσταίω παπ. προτείνω τὸν νόστον, τὴν ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπάνοδον, μ. ἐν ἀπαρχῇ νοστήην.

νοστιμάδα [ἡ] δημ., ἄ. νοστιμία ἢ εὐάρεστος γεῖσις ἢ ἡδύτης, τὸ εὐγενεσιῶδες τὸ ἀλάτι δίνει τὴν νοστιμάδα στὸ φαί· ἢ παροιμ. ἀνδρία-ἀνδρία τὸ φαίλινά ν᾽ ἔχ᾽ καὶ νοστιμάδα· 2) χάρις, κομψότης, εὐπρέπεια.

νοστιμαῖος δημ., ἀόρ. [ἐ]νοστιμεῖα κ. παθ. [ἐ]νοστιμεῖσκα, καθιστῶ ἐδεσμιὸν τὸν νόστον, εὐγενεσιῶν· ἢ νομιμά νοστιμεῖαι τὸ φαί· ἢ κ. ἀμτθ. γίνομαι νόστιμος, κτῶμαι εὐάρεστον γεῖσιν· βάλε ἀλάτι νὰ νοστιμεῖθ τὸ φαί· 2) κτφ. καθιστῶ τὴν εὐχάρι, κομψόν· ἢ κτφ. δέλλα τὸ νοστιμεῖο τὸ καπέλλο· ἢ κ. ἀμτθ.· τὸ κορφαὶ μεγαλιώνοντας ἐνοστιμεῖ· 3) μέσ. νοστιμεῖσμαι ὀρέγομαι τῖνος, ποθῶ τὶ διακαῶς· νοστιμεῖσκα ἕνα τσαμλί σταφυλίαν, φρ. τὴν [ἡ] τὸν νοστιμεῖται [τοῦ] ἡ τῆς ἀρέσει.

νοστιμίω [ἡ] δημ., ἄ. νοστιμάδα βλλ.

νοστιμίζω δημ., ἀόρ. ἐνοστιμια, καθιστῶ τὸν νόστον, νοστιμεῖω· τὸ ἀλάτι νοστιμίζει τὸ φαί· ἢ κ. ἀμτθ. γίνομαι νόστιμος· 2) κτφ. καθιστῶ τὴν εὐχάρι, κομψόν· ἢ κ. ἀμτθ. καθιστῶμαι εὐχαρῖς, κομψός, ὠραῖος· ἢ κὸρφα νοστιμιασε.

νόστιμος-ον [νόστοσι] κ. μνη. κ. νεώτ., δημ. -ος-οσ-[ο]ν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νόστον, τὴν ἐπιστροφήν εἰς τὴν πατρίδα π. Ὀμ. ἐν φρ. νόστιμον ἦμαρ ἢ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα, ἢ ἐπιστροφή· Ἡσ. ἐνόστιμον ἦμαρ· τὸ σωτήριον καὶ ἀνακομιτικόν ἀνακομιτικὴ ἡμέρα· Ὀδ. Α 9 αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀπέκοιτο νόστιμον ἦμαρ, αὐτ. Γ 233, Αἴσχ. Πέρσ. 261, καὶ τὰς δ' ἀέλιπυς νόστιμον βλεψαί φάσας, αὐτ. 797, Παιῦλ. Σιλ. ΑΠ 5,231 ἐς Ἰππομένην νόστιμον ἦτορ ἄνω· 2) ἐπὶ πρσ., ὁ ἱκανὸς πρὸς ἐπάνοδον, ὁ μέλλων νὰ ἐπανέλθῃ, ὁ ζῶν εἶ, ὁ ὑγαίω· Ὀδ. Δ 806 ἐπεὶ βί' ἐτί νοστιμὸς ἄστιν σοῖς πατρί, αὐτ. Γ 85 ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νοστιμὸς ἐστί· πρὸλ. Αλοχ. Ἀγ. 618 ἐτί νοστιμὸς τε καὶ σεωασμένους πάλιν ἦκει σὺν ἄνω· 3) κ. μνη., νεώτ. κ. δημ., ὁ παρέχων εὐχάριστον γεῖσιον, ὁ ἡδύς, ὁ γλυκύς, ἀντίθ. ἀνοστιός· Εὐστ. 1383,40 «Ὀμηρὸς μὲν ἦμαρ νόστιμος τὸ τῆς οἰκάδος ὑποστραφῆς λέγει· οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον καὶ βρωμά φασι νόστιμον· καὶ νόστον δὲ τὴν ἡδύτητα διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ Ὀμηρικοῦ νόστου· Σέξτ. Ἐμ. Μοαθ. 7,17 τὸ νόστιμον τῶν καρπῶν, Εὐστ. Πον. 22,45 τὸν ἄριστον ἀποποιονόμεθα νόστιμον καὶ τὸν ἀρπαγμαῖον οἶνον γλυκυτότατον, αὐτ. 86,26 νόστιμον ἄλας· νόστιμον κρέας· νόστιμον φαγητόν· ἢ κ. συγκρ.· Θεόδωρ. ΦΑἰτ. 4,13,2 νοστιμώτερα καὶ ἀνοστώτερα καὶ πρὸς τὴν οἴσησιον βέλτιον, αὐτ. νοστιμώτερα δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς παρὰ τὴν τὸ ἀέρος κρᾶσιν· ἢ νεώτ. κ. δημ. κ. ὑπερθ. ὠτάτος· 4) ὁ εὐχάρις, ὁ θρηπτικός· Πλάυτ. Ἡβ. 684D τὸ λιπαρὸν καὶ νόστιμον· κ. συγκρ.· Σωφ. 1,54 νοστιμώτερα τροφή· κ. ὑπερθ. Λοκ. Πένθ. 19 ἐπὶ τὸν καθαρῶσιν τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ κηρὸς παραλαβὸν ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν σχε-

ται, Γεωπ. 2,16,1 στον . . νοστιμώτατον· 5) ὑγιεινός, ὠφέλιμος· Πάπ. γένοιτο αὐτῶν . . τὰ νόστιμα ἀνοστα· ἢ συγκρ.· Ἰώσ. Π1 4,8,3 ὡς εἶ' καὶ μόνον ἐφαίετο τῆς χῶρας, νοστιμώτερον εἶναι τῶν μέχρι κόρου χρονίζοντων [ἰδούρ]· 6) ἐπὶ καρπῶν, ὁ φθάσας εἰς τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν τοῦ καὶ κατάλληλος πρὸς βρέθην, ὁ γινομένος· Ἡσ. ἑώριμος· Καλλ. Δ. ἡμ. 135 γὰρ, θεὰ, καὶ τὰνδε σάω πόλιν . . φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα· 7) τὸ νόστιμον ὡς οὐσα. ἐπὶ τῆς ρητῆς τῆς λαοδανομένης ἐκ τῆς χαλδανῆς κττ., τὸ ἀποδουότερον μέρος, τὸ χρῆσιμον, τὸ καλόν· Διοσκ. 3,97 οὕτω γὰρ τὸ νόστιμον ἀποτακῆσεται ὡς δι' ἠθροῦ, τὸ δὲ ἐυλόιδες ἐν τῷ ἀθονίω μερεῖ, αὐτ. 5,85· 8) μτφ. τὸ νόστιμον ἢ οὐσία· Μάρκ. Αὐρ. 2,15 ἐάν τις αὐτοῦ τὸ νόστιμον μέχρι τῶ ἀληθοῦς δέχεται· 9) ἐπὶ συγγραμμάτων, τὸ κυριώτερον στοιχείον, ἢ βασιτεῖα ἕνωσις, ἢ κεφαλαῖος οὐσία· Εὐστ. Διον. Περ. 70,8, αὐτ. 71,10 κευκῶν τῆς ἐκεῖνου ἱστορίας ἀνοστέ τι νόστιμον· 10) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ ἄξιος ἀποδοχῆς, ὁ εὐχάριστος· νόστιμος κουθέντες· 11) τὸ νόστιμον ὡς οὐσα· Παπαδ. Χρ. Μηλ. 85 θὰ ἦτο νόστιμον, μίαν νέα χριστιανὴ νὰ τολμῆ νὰ παραβῆσι μαθεστικὰ νόμιμα· ἢ νεώτ. κ. δημ., ὁ ὠραῖος, κομψός· νόστιπος νέος, νόστιμο κορίσι.

νοστιμούλα-οῦλα-ικὸ δημ., ὁ ἀρκετὸ νόστιμο βλλ. 101 κ. ἢ· Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 20 ἡ δεκαοκταεὶς κὸρφα . . μελαγχροινά, νοστιμούλα, ἐκλεισθῆ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἑνωρίας.

νόστος [ὸ] [νόμοσι] συνθῆ. μτ. γενικ. πρσ. ἢ ἀνικ. ἢ ἐπιστροφή εἰς τὴν πατρίδα, παλινοστάσις, ἐπάνοδος· Ὀδ. Α 326 ὁ δ' ἄχαιῶν νόστον αἰεῖδεν λυγρὸν, αὐτ. Ψ 68 Ὀδυσεὺς ὤλεσε πηλοῦ νόστον Ἀχαιῖδος, Σωφ. ΟΚ 1409 καὶ τίς ἴμιν ἐς δόμοις νόστος γένηται· ἢ κ. γεν. ἐπάνοδος, ἐπιστροφή· Ἰλ. Κ 509 νόστω δὲ μνησίαι, . . νῆας ἐπὶ γλαφυράς· 2) πλοῦς, ταξίδι· Ὀδ. Ε 344 ἀτὰρ χεῖρας νέων ἐπίμασε νόστον γαίης Φαιήκων, Εὐρ. ΙΑ 966 πρὸς Ἰλίον ἐν τῷ δ' ἔκαμον νόστος, αὐτ. 1261· 3) Νόστος ἐπιγραφοῦ πολλῶν ἐπικών ποιημάτων περιγραφόντων τὸν πρὸς τὴν πατρίδα πλοῦν καὶ τὰς περὶνετιὰς τῶν Ἑλλήλων μετὰ τὴν ὄλιωσιν τῆς Τροίας· Ἡσ. ἐνόστος βίβλιος οὕτω καλουμένας· Παυσ. 10,28,7 ἢ δὲ Ὀμήρου ποίησις ἢ ἐς Ὀδυσσεὰ καὶ ἢ Μινυὰς τε καλουμένη καὶ οἱ Νόστος, Ἀθην. 11,466C· 4) ἐπὶ ἀλεσθέντος οἴου, τὸ πρσόν, ἢ παραγωγή· Ἀθην. 14,618D ἱμαλῖς δ' ἐστὶ παρὰ δωριεῖσσι ὁ νόστος καὶ τὸ ἐπίμετρα τὸν ἀλέτων· 5) Σουτῖδ. ἐκαστὸ τῆ συνθετοῦ γλυκαμοῦς, ἐπὶ τῶν ἔδεσμάτων, ὡς ἀπὸ τῆς οἰκάδος ἀνοστρώσει καὶ ἀνοκομιθῆς, παρὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύς, Εὐστ. 1383 ὁ δὲ μεθ' Ὀμηρον καὶ βρωμά φασι νόστιμον καὶ νόστον δὲ τὴν ἡδύτητα, διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ Ὀμηρικοῦ νόστου· 6) Ἡσ. ἐπὶ ἀνάδοσις τῆς γεσεῶσκα.

νοστώ-έω [νόστος] ἀνάδοσις π. Ὀμ. ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου, εἰς τὴν πατρίδα μου· Ἰλ. Δ 103 οἰκάδε νοστήσας, αὐτ. Ε 637 οὐκ ἀρ' ἐμμελον ἐγὼ γέ νοστήσας οἰκόνδε φίλων ἐς πατρίδα γαίαν εὐφρανεῖν ἄλοχόν τε φίλην, Ὀδ. Α 83, Πλοῦτ. Ἡθ. 297 β μάλιστα νοστήσαστε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν· ἢ κ. μτ. αἰ.· Σωφ. ΟΚ 1386 μπε νοστήσαστε τὸ κοῖλον Ἀργος, Εὐρ. ΙΤ 534 οὐδὲ νενόστη' οἶκον· ἢ κ. κτ. κλιον.· Ἡρ. 3,26 οὔτε ὄπισθ' ἐνόστησαν, Ἀριστ. Ὀρν. 1270 μηδέποτε νοστήσει πάλιν· ἢ κ. μτ. ὄστ. τοῦ τράπου· Ἡρ. 1,73 νοστήσαντας δὲ αὐτοὺς κενάσι γερὰ ἢ Κυαξάρης· ἢ κ. μέσ.· Κόνιτ. 1,269 οὐδ' αὐθῆς ἔην νοστήσαστο πάτρην· 2) ἐπιστρέφομαι εἰς τὸ μέρη εἰς ἃ πάλα ἐφοίτων, ἠγηγίω· Ὀδ. Δ 619 δθ' ἔδς δόμος κελσε με νοστήσαντα, Εὐρ. Ἐλ.

474 Λακεδαιμόνος γῆς δεῦρο νοστήσασ' ἀπο, Ἀριστ. Ἀχ. 29 ἔγω δ' αἶε πρόστιος εἰς ἔκκλησιαν νοστήων κδήματ' || κ. μτ. συστ. αἰτ.: Πλάτ. Ἐπιστ. 335C ὑπό γῆς νοστήσαντι πορσίαν 3) ἀπολ. ἐπανέρχονται ἀσφαλκί, δδ. διαφείγω ἀπό τιος: Ἰλ.Κ 247 ἐκ πυρὸς αἰθόμενοι ἀμφὶ νοστήσασμεν' || κ. γεν. ἐπανέρχονται: Ἰλβ 253 εὐ θε κακῶς νοστήσομεν, υἱες Ἀχαιῶν, Πυθ.Ν Η, 26 κάλλιον ἄν. ἔνοστος ἀπηπάλιων 4) μτγ. αὐτδ. ἐπὶ ὕδατος, γίνονται νόστιμος, εὐάρεστος τὴν γεῖσιν, πόσιμος: Παια. 7, 21 ὡς δὲ ἐνόστησε τὸ ὄδωρ καὶ οὐκ ἔτι ἦ δασάσσε.

νοστήω -ώω μτγ. ἐπὶ φαγητοῦ, καθιστῶ τὸ νόστιμον, ἰσχύω: ΨΧρυσ. Λόγ. 8, 383, 12 ἡ μήτηρ... τὰ λαχναρικά βρώματα ἀρτύματα νοστήωσασε.

νόσφι ἐπίρρ. ποι., πρό φωνήεν. ἡ χάρις τοῦ μέτρου νόσφι ἀλλ' ἐνίοτε κ. κτ. ἐκθλιφ. νόσφι Ἰλ.Υ 7) ἐπὶ τόπου, μακρὰν ἀποκεχωρισμένως, δδ., τοπικῶς ὄμο κ. τροπικῶς, χωρὶς ἀπάνευθε, κατ' ἴδιον, παράμερα, χωρὶς, ἡ κ. μ. τροπικῶς, ἐν κρυπτῷ, μυστικῶς, λάθρα: Ἡσ. ἐνόσφι, χωρὶς, ἀνευ, λάθρα, δίχα, ἐκτός, μακρὰν: Ἰλ.Ρ 408 Ἰχθυεὺς πολλὰκι μὴν τὸ γε μητρὸς ἐκπεύθετο νόσφι ἀκούων ἰκατ' ἴδιαν ἀκούων, αὐτ.Δ 9 ἀλλ' ἡ τοι ταί, νόσφι καθήμεναι, ἐιστρομέναι τέρπειθον ἴμπερ. Ζερδ. ἀπό μακρὰ καθήμενες εὐχάριστοι: τὰ νὰ βλεπόνου, αὐτ.Χ 332 ἐμὲ δ' οὐδὲν ὄπισθε νόσφι παρὰ ἰκατ' ἴδιαν ἰσχυόμενοι μακρὰν, ἐπάρτα, Ὀδ.Κ 486 ὄτε που οὐδὲ γε νόσφι γένηται ἴδιαν θὰ εἶσαι μακρὰν, αὐτ.Ρ 304 αὐτὰρ ὁ νόσφι ἴδων ἀπωμόρητο δάκρυ [κρυφά ἐσφούγγισ' ἔνα δάκρυ]. 2) συγχ. μτ. προσ. ἴδιον, ἀνθρώπων νόσφι ἀπὲρ τὸ κακῶν καὶ ἀπὲρ χαλεπίο πόνοιο 3) ὡς προσθ. μτ. γενικ. ἀφαιρετικῶς, ἀπό τιος, ἐκ τιος, ἐξ ἑνός: Ἰλ.Θ 490 νόσφι κεύθων ἀγαγῶν, αὐτ.Ψ 365, Ὀδ.Α 185 νόσφι πόλιος ἴξω, ἐκτός: 4) ὁμ. μτ. γενικ. πλὴν, ἐκτός, ἐξόν, ἐξαιρεσί: Ἰλ.Υ 7 οὐτε τῆς ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεαντοῖ ἰδὲν ἔλειφε ποταμὸν κανένας ἐξόν ὁ Ὀκεαντοῖ, Ὀδ.Α 20 θεοὶ δ' ἔλεῖστρον ἀπάντες νόσφι Ποσειδάωνος, Ἡσίοδ.Θ 870 ἐκ δὲ Τιφωλέος ἐστ' ἀνέμην μένος ἄγρον ἀέντων, νόσφι Νότου βορέω τε' || ὁμ. νόσφι ἡ ἐξαιρεσί, πλὴν: Θεοκρ. 25, 197 τὰ ἕκαστα λέγομι καὶ τοῦδε πελώρου ὄππως ἐκράσθηεν νόσφι ἡ ὄθεν ἤλθεν 5) ἐπὶ προσ., κ. ἐν περιληπτικώτερα σημ. ἀνευ τῆς ἐπιμεβάσεως, ἀνευ τῆς συνδρομῆς, ἀνευ τῆς βοηθείας, τῆς προστασίας, τῆς καθοδηγήσεως κτ.: Θέογν. 166 οὐτε κακὸς νόσφι δαίμονος οὐτ' ἀγαθὸς, Αἰολ. Ἰκ. 239 νόσφι ἠλητῶν 6) ὁμ. ἐπὶ προσ. μτ. γενικ. κ.ρ. ἐν ἐπίρρ. σημ. κευθόμενος, κατὰ μόνας, δδ. κ. διαφόρος: Ἰλ.Β 347 τοι κεν Ἀχαιῶν νόσφι βουλευῶσα (χωριστὰ ἡ διαφορετικά).

νοσφιδας -α-ον [νόσφι] ὁ μακρυμαμένος, ὁ κρύφιος, μυστικὸς: Ἡσ. νοσφιδιον κλοπιησιον, λαθροῖτον: Ἡσίοδ.ἀν. 187 νοσφιδίων ἔργων περὶ Κύπριδος.

νοσφιδῶν [νοσφιδάμαι] ἐπίρρ. μον. λάθρα, κρυφίως: Εὐστ. 894, 50.

νοσφιζῶ [νόσφι] κ. μον. κ. νεώτ., π. Ὀμ. κ. νεώτ. μ. τὸ μέσ. ἱζομαι, μέλλ. νοσφιζέ [Σοφ. Φιλ. 147] κ. μέσ. μέλλ. νοσφισομαι Ἰνίπρ., ἐπ. νοσφισσομαι ἸΑπολλ.Ρ 4, 103], ἀόρ. ἐνόσφισα ἸΠινδ.Ν 6, 62, μέσ. ἐνοσφισάμην, ἐπ. νοσφισοσάμην, ἀόρ. παθ. ἐνο-

σφισθην ἸΟδ.Λ 73], παθ. παρακ. νενόσφισμαι ἸΣτράβ. 2, 34, Πλούτ. Λουκ. 37], ἀνομαρτυρῶς, χωρὶς, ἀποχωρίζω: Εὐρ. Ἐκ. 64 ἐκ δόμων δὲ νοσφισας, ἐμὸν ἔλαινε θεός, αὐτ. ΙΑ 1286, Λυκόφρ. 131 Θεμισκύρας ἀπο τὴν τοξοδάρων νοσφισας Ὀρθῶσιαν, Ἀπολλ.Ρ 2, 793 ἐνοσφισάν μ' Ἡρακλῆος 2] κ. μέσ. κλέπτο, ὀρθῶς: Εὐρ. Ἰκ. 153 σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφισεται' πρὸς Ἀπολλ.Ρ 4, 1108 λέκτρον δὲ σὺν ἀνέρι ποραιοῦσιον ὄσ μιν εὐοκῶ νοσφισοσάμην 3] μέσ. κ. μον. κ. νεώτ. βάλλω κατὰ μέρος δι' ἐμαυτὸν, ἰδιοποιῶμαι, σφετερίζομαι, αἰκισιοποιῶμαι: Σουῖδ. ἐνοσφισόμενον ἄφροισόμενον, ἰδιοποιούμενον: Ξεν. ΚΠ 4, 2, 42 νοσφισοσθαι ὁπάσα ἄν βουλώμεθα, Πολυδ. 10, 16 ἐπεὶ δὲ τοῦ μηδένα νοσφισοσθαι μηδὲν τῶν ἐκ τῆς διαρπαγῆς, Στράβ. 2, 34 φωραθῆναι γὰρ νενόσφισμενον πολλὰ, Πλούτ. Λουκ. 37, ΚΔ Πρῶξ. 5, 2 καὶ νοσφισοσθαι ὁπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου, Ἀθῆν. δ. 224 Α καταγνώμεντα ὑπὸ τῶν ἐφόρων νοσφισόμενον ἐκ τοῦ λυσσαυδρείου χρημάτος, Εὐστ. Ἰλ. 1331, 42 ἐνοσφισεται' τῆς λείας ὁ πολέμαρχος - ἐνοσφισθῆναι τὴν περιουσίαν τῶν ὀφθαλμῶν - τὰ χρήματα τοῦ δημοσίου || κ. ἀπολ.: ΚΔ Πι. 2, 10 μὴ νοσφισομένους, ἀλλὰ πιστῆν πάσαν ἐνδεικνυμένους ἀγαθῶν 4) ἀποστέρω: Πινδ. Ν 6, 62 δύο μὲν καὶ ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδαν κλέρος προητής ἀνεθ' Ὀλυμπίδος, Αἰσχ. Χο. 620 Νίσου ἀθανάτας τριχὸς νοσφισασ' ἀποδοῦλας πένουθ' ἄ κυνόφρων ὄνην, Εὐρ. Ἰκ. 539 τοὺς θανόντων νοσφισαίω ἠν χρὴ λαχέην, αὐτ. Ἀνδρ. 1206 5] μτγ. ἀποχωρίζω τινὰ ἀπὸ τῆς γῆς, φωνεῖω, σκοτίζω: Αἰσχ. Χο. 436, Σοφ. Φιλ. 1427 Πάριν τρέσαι τοῖς ἔμοισι νοσφισί βίου, Παιῦλ. Σιλ. ΑΠ 5, 292 οὐδὲ τις ἄλλη ἀνερα νοσφισέτ' ἤρῃς ἐρωμανίης 6] μέσ. μτ. αἰτ. ἀρήνω, ἐγκαταλείπω, παρῶτα: Ὀδ. δ. 263 παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισοσμένην, θάλαμον τε πόσιον τε, αὐτ. Τ 338 Κρήτης ὄρεα νιφέντα νοσφισάνην, αὐτ. 579. Ὀμ. ἄμρ. 92 νοσφισθεὶς ἀγρόην || ἀπαρνούμαι: Ἀρχιλ. 96 ὄρκον ἐνοσφισθῆν ἐμὸν ἄλας τε καὶ τράπεζαν, Σοφ. ΟΣ 693 ἄπορον ἐπὶ ἀρμόνια πεφάνθαι μ' ἄν, εἰ σ' ἐνοσφισέδμην 7] μέσ. π. Ὀμ. στρέφω τὸ νῆμα μου πρὸς τινα, ἀποστρέφομαι, ἀπομακρύνομαι τιος, ἐν χρ. κ. μτ. γενικ.: Ὀδ. Λ 73 μὴ μ' ἀκλαυτον, ἀθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν, νοσφισθεὶς ἰσθλὸν ἐνόσφι γένόμενος, χωρισθεὶς, ὀλοχωρήσας, αὐτ. Ψ 98 τῶν ὄντων πατὸρ νοσφισεται, Θέογν. 94 εἰ τις ἐπαίνησας σε τῶσον χρόνον ὄσσαν ὄρην, νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλώσσασσιν ἴσσι κακήν 8] μτγ. ἀπορρίπτω, παρῶτα: Ἰλ. Β 81 φεύδῶς κεν φάμεν, καὶ νοσφισοίμεθα ἄλλων, αὐτ. Ω 222 9] ρημ. λ. νοσφισέω. Ἐκ. ρίξ, νο. νο. -λατ. πα. σμγγ. τοῖς: νόστον, νότος, νοπῆσιον, κωπῆω, λατ. nates [γλαυτοί], Κατ' ἄλλους ἐκ ῥ. σπαπ- ἰσμαιν. τῆμεν, ἀποχωρίζειν, ἔξ ἧς τὸ νόσφι ἰκατὰ μετὰδδου ἀντὶ ἀνόφην, νῆπι ἰκατὰς δενδρῶδησι, νότος.

νοσφισάντω Ἐπίρρ. γ' πλῆθ. εὐκτ. ἀορ. ἀντὶ νοσφισαντο, κλέψαντο.

νοσφισομαι [ἰ] [νοσφιζῶ] μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνομαρτυρῶς, ἡ ἀνουσία: Μοσχόπ. η. Σχεδ. 92 ἐχωρισμός: Ἰώσα. Πι. 5, 10, 4 ἤλαγει τὸν νοσφισμὸν τῆς ὠμότητας 2] κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιοποιήσις βλλ., ἡ κλοπή: Πολυδ. 32, 2, 8 συνδεδρομηκότων πρὸς αὐτὸν τῶν χειριστῶν... ἀνθρώπων διὰ τὸν ἐκ τῶν ἀλλοτρίων νοσφισμῶν || ἡ παράνομη αἰκισιοποιήσις πράγματις τιος, ὁ σφετερισμός: Φιλ. 2, 336, Πλούτ. Ἠθ. 843 Γ, Βέττ. Βάλλ. 40, 29.

νοσφιστής [ἰ] [νοσφιζῶ] σθλὸ κ. νεώτ. ὁ νοσφισόμενος ἔξηνι κήσων, ὁ σφετεριστής, καταχρηστικός: Σχολ. Λουκ. Ζ Τραγ. 48 τῶν δημοσίων νοσφιστῆς.

νοσῶ-έω κ. μιν. κ. νεώτ., ἰων. νοσεῶ (Ἦρ.5,28) κατέχομαι ὑπό νόσου, εἰμαι ἀσθενής, ἄρρωστος, ἀσθενῶ :: Ἦρ.1,19 μέγα δὲ τῆς στρατιᾶς ἀπικόμενης ἐς Σάρδις ἐνόησε ὁ Ἀλευάτης, αὐτ.1,105, Αἰσχ.Πρ.384 ἔα με τῆδε τὴ νόσῳ νοσεῖν, Θουκ.2,31 ἀκμαζούσης ἔτι τῆς πόλεως καὶ οὐκων νενοσκήκας ἰαθούσης ὑπὸ νόσου!, Ἀριστλ.Ζ1 Σ2α,18 **νενοσκήκτος** δ' αἵματος αἰμορροῖς ἢ τ' ἐν ταῖς ῥοαῖς καὶ περὶ τὴν ἔδραν νοσορροῖ, ἀσθενούς αἵματος! || κ. μτ. συστ. αἰτ. :: Ἦρ.3,33 ὁ νῦν τοῦ ἀεκέαι οὐδὲν ἦν τοῦ σώματος νοσοῦν μεγάλῃν νοσεόντος, Σοφ.Φιλ.1326, Εὐρ.Ἰνν.293 καὶ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν, Ἀντιφ.1,307 || κ. μτ. αἰτ. τοῦ μέρους :: Σοφ.Φιλ.41 νοσεῖν κώλων, Πλάτ.Γοργ.496Α νοσεῖ που ἀνθρώπος ὀφθαλμοῦ, Ἀριστλ.ΖΜ67β,11 νοσῶ τοὺς νεφροὺς, Πλούτ.Ἠ8,396F νοσοῦμεν καὶ τὰ ὕα καὶ τὰ ὄμματα || τὸ νοσοῦν ἡ νόσος, ἡ ἀσθένεια :: Σοφ.Φιλ.675, Πλάτ.Συμπ.186B τὸ ὑγιές καὶ τὸ νοσοῦν || κ. ἐπὶ πραγμ. :: Ξεν.Ἀ8,26 οὐ γὰρ ἄμα πάσο γῆ νοσεῖ! || κ. ἐπὶ φυτῶν :: Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,9,9 ἐνόησε δὲ οὐκ ἀπόλλυται μὲν, εἰς δὲ τὴν καρπολογίαν νοσοῦσιν, Γεωμ.5,37 νοσοῦσαν ὀμπελόν κ. ποθ. :: Ἰνν.Ἐπ.7 τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας τὰς νοσοῦμενας [καθ' ὅς εἰλοντις ἀσθενής ἄρρωστος] 2) ἐπὶ μανίας, ἔρωτος, λύπης, πάσχω ἐκ ψυχικῆς νόσου :: Σοφ.Αἰ.207 ὁλοφύρ κείται χειμῶν νοσήσας, αὐτ.635 κρείσων γὰρ Αἰδᾶ κεῦθων ὁ νοσοῦν μάτῃν (παροφρονῶν), αὐτ.Τρ.1235, Κρατίν.329 φρένες νοσοῦσι, Μέν.Μον.550 ψυχῆς νοσοῦσης ἐστὶ φάρμακον λόγος, Πλούτ.Ἠ8,546F τοῖς περὶ δόξαν νοσοῦσι, Κδ Τμ.1,64 νοσοῦν περὶ ἑπιτήσεις καὶ λογομαχίας 3) μτφ. εὐρίσκειται ἐν κακῇ καταστάσει, πάσχω, ὑποφέρω :: Σοφ.ΟΚ 766, Εὐρ.Τρω.27 νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν, αὐτ.Ἐλ.581, Ξεν.Ἀπομν.3,5,18 οὕτως ἠγού ἀνηκέστου πονηρίας νοσεῖν Ἀθηναίους || κ. μτ. συστ. αἰτ. :: Σοφ.Φιλ.1326 ν-τόδ' ἀλγος 4) ἐπὶ πόλεων κ. κρατῶν, πάσχω ἐκ στάσεως :: Ἡσ. ἐνοσοῦν ἑστασίχων :: Ἦρ.3,28 Μίλητος...κατὰπερὶ δὲ τούτων ἐπὶ δύο γενεὰς ἀνδρῶν νοσησάσα ἐς τὰ μέλιατα στάσι, Σοφ.Ἀντ.1,105 καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρονέως νοσεῖ πόλις, Ξεν.Ἀν.7,2,32 ἐπεὶ τὸ Ὀδριαῶν πράγματα ἐνόησεν, Δημ.22 Θεταλοῖς νοσοῦσι καὶ τεταραγμένοι, αὐτ.121 ἀπόλλυται καὶ νεύσηκεν ἡ Ἑλλάς, αὐτ.250 αἰ τῆς πόλεως ἐνόησεν, Ἀριστλ.Ἀ8,6,4 τὰ πράγματα νοσοῦσιν 3) ρημ. κ. νόσος, νοσῶ, νοσηρῶς, νοσώδης. Ἐκ ρίζ. νοκ-ἰνέκω, νεκρός, λατ. neco, νοκ- (λατ. poeco, vex, voku-jos - νόσοςσ - νόσοσι.)

νοσώδης νόσος-ες κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ὑποκειμενός ἐκ νόσου, ὁ φιλόσθενος, ὁ ἀσθενής, ἀντιθ. ὑγιένος :: Πλάτ.Πολ.406Α ἠρόδικος δὲ παιδοτριβὴς ὧν καὶ νοσώδης γενόμενος, αὐτ.556B, αὐτ.Νόμ.734D περὶ νοσώδους τε καὶ ὑγιεινοῦ βίου, Πλάτ.Ἠ8,180F Μακεδόνων τοὺς νοσώδεις καὶ ἀναπλήρους || τὸ νοσώδης ὡς οὐα. ἡ νοσηρὰ κατάστασις :: Πλούτ.Ἠ8,662F κατηγορεῖ... ἡ βραχέτης τοῦ βίου τὸ ἐπιληρον καὶ νοσώδης 2) μτφ. ὁ φθόκος, ὁ κίρκας, ὁ διεφθαρμένος :: Πλάτ.Πολ.408B νοσώδης δὲ φθεῖται καὶ ἀκόλαστον 3) κ. νεώτ. ἐνεργ. ὁ ἐπιφέρων νόσον, ὁ νοσηρὸς, ὁ ἐπιδηλαθής, ἀντιθ. ὑγιένος :: Ἰσα.Ἀέρ.6 νοσώδης ἤρα, Ἰσοκρ.19,22 νοσώδης χυρῶν, Ἀριστλ.Πρ.859η,22 νοσώδης θέρος, αὐτ.115β,20 νοσώδεις τόποι, Θεόφρ.Φ17,9,4 ἐνταῖς ῥίζαι γλυκταῖς μὲν, θανάσιμοι δὲ καὶ νοσώδεις - νοσώδης χώρα - κλίμα - διαμονή || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. :: Πλάτ.Κριτ.47D ὑπὸ τοῦ νοσώδους δὲ διασθειρόμενον διαλοκῶν 4) μτφ. ἐπιδηλαθής, ἀλέθριος :: Εὐρ.Ὀρ.490 δρᾶκων στίλβει

νοσώδεις ἀστραπαῖς || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. :: Εὐρ.Ἰκ.423 νοσώδεις τοῦτο τοῖς ἀμεινοσίν.

νοσεῶδης ἐπὶρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον νοσῶδῃ, νοσοῦν :: Γαλ.9,39, αὐτ.9,408.

νόσωσις ἐως [ἡ] ὄγρ. τοῦ νόσαντος βλ.λ. :: Ἀριστλ.Φυσ.229α,26.

νότα [ἡ] [λατ.] μιν. νεώτ. κ. δημ. σημεῖον, σύμβολον :: Ἀναστ.Σιν.85Α 2) δημ. τὸ φθογοῦσθον βλ.λ. :: παῖζει καλά πιάνω χωρὶς τὴν ἔξαιρη νότες 3) νεώτ. κ. δημ. ἡ διπλωματικὴ ἀνακοίνωσις :: ἡ νότα τῶν Δυνάμεων.

νοτάπηλιωτής [ὁ] μτγν. ὁ ἐκ μεσημβρίας καὶ ἀνατολῆς πνέων ἄνεμος, ὁ νοτιανατολικός, ὁ αἰρικός :: Βέττ.Βάλλ.145,15, Πρόκλ.Τετράβ.60.

νοταπηλιωτικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νοταπηλιωτῆν βλ.λ. :: Βέττ.Βάλλ.8,24, Γραλ.Τετράβ.40.

νοταρικός-ή-όν μιν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν νοταρίον, ὁ τοῦ νοταρίου :: Στουδ.Θεόδ.808B νοταρική μέθοδος.

νοταρίος [ὁ] [λατ.] μτγν. μιν. κ. δημ. ὁ ὑπογραφεύς, σημειογράφος, ταχυγράφος, στενογράφος :: Ἰουλ.378B, Ἀθανάσι.1,621D, Φιλοσόργ.629D, Ἀναστ.Σιν.85Α, Διστ.Ἀτταλ.ἐν Σάβ.1,1) ὁ μιστογράφος κυρὸς Θεόδωρος καὶ βασιλικὸς νοταρίος 2) μιν. ἐπὶ φραγκοκρατίας καὶ τουρκοκρατίας, κ. νεώτ. ἐν Ἐπιτανσίῳ ὁ συμβουλευτογράφος, ὁ νοτάρος, ὁ π.Βυζαντ. ταβουλάριος :: Πρικοσῶμφ.1,630 εἰς τὸ κῶνκελο ἔμοιο νοταρίου.

νοτερῶς-ἄ-όν [ἰσοτός] κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. νοτερῶς-ἡ-ὸ ἢ πλήρης ὕγρασις, ὁ ὑγρός :: Σιμων.183,9 νοτερὰ δρόσος, Εὐρ.Ἰκ.598 καὶ νῦν...δέξασθε ζεῖνον νοτερῶ βλεφάρῳ, αὐτ.Ἰων.149 νοτερὸν ὕδωρ βάλων, Θεοκρ.3,21 ὄπότε χειμῶν εἴη νοτερὸς [θύελλα μετὰ βροχῆς], Ρουφίν.Ἐπιφ.ΑΠ 5,73 νοτερὰ ἀνεμῶν, Μακρόβ.Ου.235,9 τόπους εὐθύγρους καὶ νοτερῶς, Γεωμ.2,38,1 γῆ ἰαυῶδει καὶ νοτερῶ, Ζερβ.Μῦθ.2,125 πᾶν φθινοπωρινὸς οὐρανός ποῦ ἐρητύσων ἐπάνω του νοτερὰ σύννεφα, - ὁ καιρὸς εἶναι νοτερὸς - τὸ κλίμα εἶναι νοτερὸ 3) || τὸ νοτερὸν ὡς οὐα. ἡ ὑγρότης, ἡ ὕγρασις :: Τμ.Λοκρ.99 τὸ νοτερὸν καὶ ὀμιχλώδες, Πλάτ.Τμ.60C τὸ δὲ ὑπὸ πυρὸς τάχους τὸ νοτερὸν πᾶν ξηρασαθῆν, Πλούτ.Ἠ8,695B μόνον δὲ ὑπὸ τοῦ πυρὸς τὸ νοτερὸν ἀναλοῦται [τοῦ ἐξήλου τοῦ καιρομένου] 2) νεώτ. Ἐρωλ. ὁ νοτερὸς γένος ἐντάμων κολοκασπίων ἐκ τῶν καραδιῶν.

νοτίζω [ἡ] δημ. ναυτ. κ. νοτίζω κ. νοτίζω εἰδῶς μεγάλης μαχαίρας χρησιμοποιοιουμένης ὑπὸ τῶν ναυτῶν καὶ δυτῶν.

νοτία [ἡ] κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. νοτία, ἐπ. νατίν, π.Ὀρ. κτ. πλῆθ. αἱ βροχαὶ :: Ἰλ.Θ 307 καρπῆ βριθομένη νοτίζει τὴν εἰαρινῆσιν 3) ἀπόλ. ὁ ὑγρὸς καιρὸς :: Ἀριστλ.Ζ1 551α,3 ὅταν εὐθία καὶ νοτία γένεται πλεῖω χρόνων, Θεόφρ.Φ17,1,4 τὴν νοτίαν ἐπιμένειν, - τὰ σκέφρασις ἡ νοτία τὰ παραθύρα πρβλ.Παῦλ.Αλφ.6,24 νοτία φυσικὴ [ἡ ὕγρασις τοῦ σώματος] 2) μτγν. λίθος τις τῶν τιμίων, α. ὀμβρία :: Πλιν.Φι.37,176 3) δημ. ὁ νότιος ἄνεμος, ὁ νοτιάς, ἡ δστρία :: τὸ λιμάνι τὸ περὶ τῆς ἡ νοτιά, - φυσικός νοτιάς, Βιζυνη.ἡ Βαρκούλα 95 καὶ τὴν σαδοῖρ' ἀπὸ νοτιάς καὶ μπόρες πᾶν γλυτῶν, Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1,16 ἡ τύχη ἀκόωνοντας νοτία με κύματ' ἄγριας μπόρας 3) κ. ὁ νότος, ἡ μεσημβρία :: τὸ σπιτὶ βλάπει στὴ νοτία.

νοτίας-α-ον μτγν. ὁ κείμενος νοτιὸς νότιος, ὁ νότιος :: Ἐρμεῖ.Ἀ.κ.Στοδ.1,49,45 οἱ νοτιάσι τῶν ἀνθρώπων 3) τὸ νοτιάσι ὡς οὐα. :: Φιλόπ.Ἰω.Ἰπῶμα εἰς Φυσ.894,19.

νοτιοανατολικός-ή-ὀν [ἡ] ἀ. νοτιοανατολικός βλ.λ.

νοτιάς [ὁ] δημ. ἀ. νοτία [ἡ] ὁ νότιος ἄνεμος.

νοτίζω [ἡ] ἰσοτός κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. καθιστῶ τὸ νοτερὸν, ὑγρὸν, ὑγράτων, βρέχω 3) Ὁωμ.Μ

629 **νοτιζεν** τὸ ὕειν φαιμέν: Αλαχ.ἀν.44, 'Αριστφ. Θεαρ.857 δὲ ἀντὶ θίας φακάδος Αιγύπτου πείδον λυκίης νοτιζει μελανοσυμμεν λεών, Νίκλ.ν. Α' θην.2,61α ὕδατεςσιν ἀνεύρασι νοτιζεν || κ. παθ. ὕφαινομαι, βρέχομαι: 'Ινν.Αγμ.770 νεοτιζόμενα σίψη ἔρια, Πλάτ.Τιμ.74C νοτιζομένην ἔξωθεν φήκος κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παράξει σικετον, 'Απολλ.Ρ.1,1005 ὡς κε νοτιζομένη κροστερός ἀνεγοισάτο γούρωος, 'Αντίπ.Σιδ.Α177,26,4 σίψη σόετα τάρμα νοτιζόμενα, Στράβ.4,4,1 ὅλην μὴ νοτιζομένην, Διοσκ.2,87 κατὰχε εἰς θύσαν νεοτιζομένην σπόγγω, Γεωγ.7,15,11 ἐάν δὲ νοτιζόμενον εὐρίσκῃται (τὸ πῶμα τοῦ πῆθου), Φώτ.'Επιστ.193,40 **ἐνοτιζετο** σῶμα: || κ. ἀμτθ. κ.δημ. καθίσταμαι ὕγρος, ὕφαινομαι, ἀνοδίνω ὕφρασία: 'Αριστλ.Μετ.361b,2 νοτιζούσης τῆς γῆς, αὐτ.Πρ.942b,14 νοτιζεῖν τὸ θέρος ἰὸ νότος, - ὁ τοίχος νοτιζει, - ἐνοτίσταν τὰ μάτια του. 2) ἰδοῦ: 'Αγαθην.ν.Ορειδ.10,7,22 3) κ. δημ. οὐρῶ: 'Ηλιδ.Χειρ.η.Ορειδ.50,9,12 || δημ. ἐμφημ. τὸ παιδὶ νότιζε τὸ στράμα, - ἡ κακὴ συνήθεια νὰ νοτιζοῦν τοὺς μανδρότουχοις 4) ρηματ. π. νοτερός, νοσιμρός.

νοτινός-ἡ-ὄν) ἀπλ., μαν. κ. δημ. ὁ κείμενος, ὁ ἐστραμμένος πρὸς νότον, ὁ νότιος: 'Επιφαν. Α' γιοπ.264A, - νοτινὸ παραθύρο 2) ὁ ἀπὸ νότου ἐρχόμενος: νοτινός ἀέρας: || κ. ἐπίρρ. -ἄ πρὸς νότον.

νοτιό(α)νατολικός-ἡ-ὄν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κείμενος, ὁ ἐστραμμένος πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὀριζοντος τοῦ μεταξύ νότου καὶ ἀνατολῶν, ὁ μεσημβρινοανατολικός: νοτιοανατολικὴ γωνία τῆς ἑδρώλης: || ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἐκείθεν πνέων, ὁ σπρόκος: νοτιοανατολικός ἀνεμος: || κ. ἐπίρρ. -ῶς κ. δημ. -ἄ πρὸς τὸ μεταξύ νότου καὶ ἀνατολῶν σημεῖον τοῦ ὀριζοντος.

νοτιοδυτικός-ἡ-ὄν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κείμενος, ὁ ἐστραμμένος πρὸς τὸ μεταξύ νότου καὶ δυτικῶν σημείων τοῦ ὀριζοντος, ὁ δυτικομεσημβρινός: σπιτὶ νοτιοδυτικό: || ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἐκ τοῦ σημείου τούτου τοῦ ὀριζοντος πνέων, ὁ λίφ, ὁ γαρμής: || κ. ἐπίρρ. -ῶς κ. δημ. -ἄ πρὸς τὸ μεταξύ νότου καὶ δυτικῶν σημείων τοῦ ὀριζοντος. **νότιον** (τό) μγν. σίκυς ἄγριος: Διοσκ.4,152.

νότιος-α-ον (νότος) κ. μαν. κ. νεώτ. κ. νότιος-ον (Αλαχ.Πρ.402, Στράβ.2,1,22), παραθ. -ῶτερος, -ῶτατος, ὁ πλήρης ὕφρασις, ὁ ὕγρος, ὁ βροχερός: 'Ιλ.Λ.811 κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς ὤρων καὶ κεφαλή, Πινδ.ἀν.107,13 νότιον θέρος, 'Ινν.Αφ.3,11 τὸ δὲ ἔαρ ἐπάμβριον καὶ νότιον, Αλαχ.Πρ.402 παρῆσαν νοτίους ἐπεγέα παιγιάς, Ἐδρ.'Ινν.150 δειναίς ἐν νοτίαις ἄλμας, 'Αριστφ. 'Ορν.1398 νοτίαν πρὸς οὐδόν, Σέξτ.'Ευμ.Μαθ.6,17 ὕγροδύλοος σταγόνας νοτίους 2) ὁ πρὸς νότον κείμενος, ἐστραμμένος ὁ μεσημβρινός, ἀντίθ. βόρειος: 'Ηρ.3,17 οἰκνόμενος δὲ Λιθίας ἐπὶ τῆς νοτίῃ θαλάσσει, 'Ανδοκ.3,7 τὸ τεῖχος τὸ μακρόν τὸ νότιον ἐπιχλοσθ, - νότιον ἡμισφαίριον (τὸ πρὸς νότον τοῦ Ἰσμερικιοῦ ἡμισφαιρίου τῆς γῆς ἢ τοῦ οὐρανοῦ), νότιον σέλας, - νότιος παγωμένος ὠκεανός: || ὁ κατοικῶν εἰς τὰ πρὸς νότον μέρη τῆς γῆς: ἂ ὁ νότιος λαοὶ τῆς Ἀμερικῆς. 3) ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὁ ἐκ νότου προερχόμενος, ὁ νότος, ἡ ὄστρια: 'Αριστλ.Μετ.377b,27 ὁ νότιος ἀέρ, 'Απολλ.Ρ.4,1538 πρῆσαντος ἀίτεω ἀμ πέλαιος νοτίου: || ὄμ. συνθῆστ. κτ. πλθ. τὰ νότια οἱ νότιοι ἀνεμοί: 'Αριστλ.Ζ1.574a,1 νοτίους δὲ θηλυτοικί (κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν νοτίων ἀνέμων), Θεοφρ.Φ1.4,14,9 ἐάν ἡ νότια καὶ ἐοδιένη: || ἐπὶ ὕδατος, ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς βορρῆς τοῦ νότου: 'Αριστλ.Ζ1.596a,28 ὕδωρ δὲ προδότης τοῦ μετωπώρου τὸ βόρειον τοῦ νότιου ἀμεινόν 4) ἀστρ. κτ. ἡπθ. νότιοι ἰχθύες ὄνομα τοῦ τελευταίου κατὰ

σειρὰν ἀστερισμοῦ τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου: Εὔδοξ. η. 'Ινπρσρ.21,21' || νεώτ. ἀστρ. νότιος σταυρός ἀστερισμὸς τοῦ νότιου ἡμισφαιρίου.

νοτις-ιδος(ή) (νότιος) κ. μαν. ἡ ὄστρια, ἡ ὑγρότης: Αλαχ.ἀν.481,Ἐδρ.'Ἐκ.1259 ἡνίκ ἄν σε ποντῆσαι νοτις μῶν ναυστολήσῃ γῆς ὄρους Ἑλληνίδος, αὐτ.Φοιν.646,Πλάτ.Τιμ.60D ἐστὶ δὲ ὅτε νοτιδὸς ὑποκεφθῆσθαις χυτὴ γῆ νεομένην διὰ πυρός, Θεοφρ.ΦΑΙτ.5,61 τὴν ἐκ τῆς γῆς ἔλακει νοτιδα, 'Ανὸτ.Α177,215,5 πορφυρεὰ πόντου νοτις, Γεωγ.2,221 προσπισθῶ δὲ ὁ τόπος ἀπὸ μηδεμίαν ἀβραῶς ἐχούσης νοτιδα, Μηναι.1,25 Νυδ. καὶ περ πολλῶν νοτιδα ἐκ τοῦ παρακείμενου ὄρους δεχόμενος: || κ. ἐπὶ ἰδρωτός: 'Αριστλ.Πρ.866a,21, Γαλ.10,541 ἔρ' οἷς αὐτίκα νοτιδὸς ἀπὸ παντός τοῦ νότουος ἢ ἰδρωτός.

νοτάσμα (τό) (νοτιζώ) δημ. ἡ ἐνεργεία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νοτιζῶ βλλ. ὕφρασις: νότιασμα τοῦ τοίχου - τῆς κουδέρας - τοῦ ἀλατιοῦ.

νοτιασμός (τό) (νοτιζώ) μγν., μαν. κ. νεώτ. ἡ ἐν ὕδατι ἢ ἄλλω ὑγρῷ ἐπιπόσιος πραγματικῶν, ἡ διαβροχή, τὸ βρέξιμο: ἀμασκή.ισδ.52 2) ἡ ὕφρασις, τὸ νότισμα: Σωφ.1,118, Φώτ.Βιδ.342,11.

νοτιῶ-ῶν εἶμαι πλήρης ὕφρασις, ὕγρος, στάζω, νοτιῶ: 'Αριστλ.Πρ.928a,14 ἐπαινομένοσ γὰρ ὄλιω κενούται, νοτιῶν δὲ, ἐκφέεται.

νοτιώθης-ους-ες ὁ πλήρης ὕφρασις, ὁ ὕγρος, ὁ νοτιώδης: 'Ινν.η.Θεοφρ.Πρωτ.7,21 οἱ δὲ πρὸς τὴν χεῖρα νοτιώδεις (μυρετοί), Γαλ.17,1,874 νοτιώδης φαντασία, Ἀλέξ.'Αφρ.Πρ.2,13 χρωμαλά καὶ νοτιώδεια (χρωρά).

νοτιῶθεν ἐπίρρ. ἐκ νότου: Σουιδ. κἀπὸ νότου: Πλάτ.π.Διογ.Α.3,41, Θεοφρ.Σημ.11,21 ἐάν νοτιῶθεν ἀστροφῆ.

νοτιολιθικός-ἡ-όν μγν. ὁ νοτιοδυτικός: Στράβ. Χρηστ.11,16, Πτολ.Τεγρ.64,4.

νοτιῶνθα (μ)γν. πρὸς νότον: 'Ακύλ.η.ΠΔ γέν.12,9. **νότας** (μ) κ. νεώτ. ἐν τῶν τεσσάρων κυρίων σημείων τοῦ ὀριζοντος, εὐρίσκόμενον πρὸς τὰ δεξιὰ θεοτοῦ ἐστραμμένου πρὸς τὸ σημεῖον, ἔξ ὁ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, μεσημβρία, νοτιά, ἀντίθ. βορέας: 'Ηρ.2,8 φέρον ἂν ἄρκτου πρὸς μεσημβρίας τε καὶ νότον, αὐτ.δ,18 πρὸς νότον κείται τῆς Ἁλμυου, Σοφ.ἀν.24,6 τῆς δὲ πρὸς νότον, Θεοκ.3,6 περιορισάμενον τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως, Πλάτ.Κριτ.1,112C ὁ τόπος οὗτος πρὸς νότον ἐτέτραπτο, Κδ Μαθθ.12,42 βασιλείαα νότου ἐγερθήσεται 2) ὁ ἐκ μεσημβρίας πνέων ἀνεμος, ὁ νότιος ἄνεμος, ὁ νοτιός, ὄστρια, ἀντίθ. βορέας βλλ.2) : Ἰλ.Γ.10, κῦτ' ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχουεν ὀμίχλην, 'Ηρ.2,25 ὁ τὸ νότος καὶ ὁ λίφ, ἀνέμων πολλῶν τῶν πάντων ὑπετίωται, Σοφ.Φιλ.1457 ἐπιχλοθ κράτ' .. πληγῆσι νότου, αὐτ. 'Αντ.335, 'Αριστλ.Ζ1.597b,11 ἐάν δὲ νότος χαλεπίως ἔχουσι, διὰ τὸ μὴ εἶναι πτητικοί, 'Αθην.1,26D ὄταν ὑπὸ τὸν τρυγητῶν νότιοι πνεύσασιν, Γρυν.Σκ. Τεγρ.12,6 κὶ ἄρμενικον πρῆμα μετὰ τὸ βοριά καὶ πάλι πρῆμα μετὸν νότον 3) κτ. προσωποπ. θεὸς τοῦ νότιου ἀνέμου, υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς 'Ηούς: 'Ησιόδ.©380 Βορέην τ' αἰθήροκλειθεὺν καὶ Νότον, αὐτ.870.

νοτιῶριον (τό) συνηρ. ἀντὶ νεοτίρου βλλ. **νοτιῶνθα** συνηρ. ἀντὶ νεοτιῶνθα βλλ. **νοτιῶνθα** συνηρ. ἀντὶ νεοτίου βλλ. **νοτιῶς** συνηρ. ἀντὶ νεοτιῶς βλλ. **νότιλος** σφουγγός(ο) μγν. ὄρος πλασθεῖς ὑπὸ Ἀργιγέλουσ, πιδ. μαλακός, ἀπαλός: Γαλ.8,662. **νοτιῶ**-ῶν μγν. εἶμαι πλήρης ὕφρασις, νοτερός, στάζω: Καλλ. 'Επιγρ.3,1 κητὶ μέρσιον νοτιε, 'Ερατοσθ.16,10 ὕδατι νοτεύουσαι (ἰωνοί), Νίκλ.Ἐκ.24 νοτιῶν ἰδρωῶς αὐτ.494 νοτεύουσαν ἔλατῆν. **νοτιώδης**-ους-ες ἂ. νοτιώδης: 'Ινν.'Ιερ.Νοῦδ.13.

νουέλλα [ή] [γαλλ.] δημ. λογοτεχνικό είδος ενδιάμεσον μεταξύ διηγήματος και μυθιστορήματος.

νουέλλο [τό] δημ. ἄ. νόβελλο βλλ.

νουδιστικός -ή-όν [νοδός βύω] ὁ συνετός, φρόνιμος, μυαλωμένος· Σχολ. ενουδιστικόν νοῦν πεπληρωμένον· Ἀριστ. Ἐκκλ.441 γυναικὰ δ' εἶναι πράγι' ἐρη νουδιστικὸν καὶ χρηματοποιῶν.

νουδιστικός ἐπίρρ. συνετώως φρονιμῶς Σχολ. ἐνοῦ πεπληρωμένως, συνετώως· Ἀριστ. Σφ.1294 ὡς εἰ κατηρέφασθε καὶ νουδιστικῶς κεράμω τὸ νότον, ὥστε ταῖς πλεωραῖς στέγειν, Διογ.Λ 8,37 τοῖς μεγέθει νουδιστικῶς.

νουθεσία [ή] κ. μαν. κ. νεώτ., ἰων. -ῖη παραινεσις ἐπέχουσα ἐλαφρόν τόνον μορφῆς, παραινεσις, συμβολή, νουθετήσις· Ἰνπ.Ἐπιστ.17 ὁ σὸς ἀδελφός νουθεσίη σοι γενέσθω, Ἀριστ.Βάτρ.1009 δεξιότητος καὶ νουθεσίας [ἰονεκαί, Ὀνειστ.ΑΠ II,32,1 μούσης νουθεσίην φιλοπαλιγμονος, Πλούτ. Λύκ.25 καὶ γέλαιτος ἐλαφρώς ἀποφρόντος εἰς νουθεσίαν καὶ διδρωσίαν, Κδ.Ἐρεσ.δ.4, Ἀλκίαιρ. Ἐπιστ.1,19 τὴν ἄλλως ποιεῖς τὴν πρὸς με νουθεσίαν, Μηναι.1,14 Συνεξ. οὐδὲ παιδεία καὶ νουθεσία ἐξέβρεθε τοῦ Κυρίου, θί.Συν. ὁ Πύργος τῆς Κόρης 239 μ' ἀρκεῖ νουθεσία ἐνταῦθα χρυσή.

νουθεταί [ή] μγν. ἡ νουθεσία βλλ.· Φιλῶδ. Ὀμ.12, Λιδάν.310.

νουθετήμα-ατος [τό] [νουθετώ] κ. μαν. κ. νεώτ. συμβολή, παραινεσις· Αἰσχ.Πέρο.830 πιυόσκετ' ἐλόγησαι νουθετήμασι, Εὐρ.Φοίν.592 τὼν μακρῶν ἀπαλλαγείσα νουθετημάτων μ' ἔσ, Πλάτ. Ἡθ.69D ἄγαν δὲ μωραίνοντι νουθετήματα, Θεοφύλ.Σ Ἰστ.254,16 κἀγὼ τὼν νουθετημάτων ἀπάρχομαι, Λιβ.Ροδ.229 ὁμοῦ τὰ νουθετήματα τοῦ ἑνὸς ἂν σοῦ συντύχῃ, Κδλδ.8,20 ἔάν τις τὸ νουθετήμα θεῶν ἀκολουθήσῃ.

νουθετήριος -α-ον μαν. ὁ νουθετικός, ὁ παραινετικός· Φώτ.Ἐπιστ.382,36 νουθετηρίου λόγους.

νουθετήσις -εως [ή] [νουθετώ] κ. νεώτ. ἡ συμβολή, ἡ παραινεσις· Θωμ.Μ 630 νουθετήσις, ὁ νουθεσία· Εὐρ.Ἡρ.1256 ὡς ἀμιλληθῶ λόγους πρὸς νουθετήσεις σὰς, Πλάτ.Πολ.399B εὐχὴ θεῶν ἡ διδάχῃ καὶ νουθετήσι· ἄνθρωποιον, αὐτ.Νομ.700C, Ἐπικ.Φύσ.72C.

νουθετησμός [ό] ἄ. νουθετησμός βλλ.· Φώτ. ἐνουθετίαν καὶ νουθετησμον λέγουσι·

νουθετητής [ό] [νουθετώ] μγν. κ. μαν. ὁ νουθετιῶν, ὁ συμβουλευδιαν· Φιλῶδ.519,Θεοφύλ.Βουλγ. ΠΒ 2,17· 2] ὡς ἐπίθ. ὁ παραινετικός, ὁ συμβουλευτικός· Φιλῶδ.1,171 νουθετητής λόγους.

νουθετητικός -ή-όν ὁ παραινετικός, ὁ συμβουλευτικός, ἄ. νουθετικός· Πλάτ.Νομ.740B διὰ λόγων νουθετητικῶν, αὐτ.Σοφ.230Α τὸ νουθετητικὸν εἶδος τῆς παιδείας, Φιλῶδ.Ποιμ.5.

νουθετία [ή] μγν. νουθεσία· Φρόν.Σοφ.Παρ.35B.

νουθετιζέω μαν. κ. νεώτ. συμβουλεύω· παθ.· Ἀναστ.Συν.12,30 ὅταν γάρ νουθετισθῇ· 2] ρηματ. π. νουθετησμός.

νουθετιζόμενος -ή-όν ὁ νουθετητικός βλλ., ὁ παραινετικός· Ξεν.Ἀπομν.1,221 ὅταν δὲ τὼν νουθετικῶν λόγων ἐπιλάθῃται τις, Δημητρ.298.

νουθετικῶς ἐπίρρ. μαν. παραινετικῶς συμβουλευτικῶς· Στουδ.Θεόδ.490D.

νουθετησμός [ό] [νουθετιζέω] μγν. ἡ νουθετήσις ἡ παραινεσις· Πολυδ.9,139 ἐφασίον γὰρ ὁ Μενάνδρου νουθετησμός, ἐπιλήθεις δὲ καὶ σωφρονισμός καὶ ἐπιτήμησις· Μέν.1042.

νουθετώ-έω [νοδός, τιθῆμι κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. μτ.αἰτ. προσ. παρῆχω συμβουλεύω εἰς παρεκτραπέντα, συμβουλεύω, παραινῶ, δασκαλεύω· πνά· Ἡρ.2,173 οἱ φίλοι οὗτοῦ ἐνουθετήσαν αὐτόν, Αἰσχ.Πρ.264 παραινεῖν νουθετεῖν τε τοὺς

κακῶς πράττοντας, Σοφ.Φιλ.1283 κῆτα νουθετεῖς ἔμ; Κδ Πράξ.20,31 νόκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαύσαμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον· πρδλ.Λιβ.Ροδ.231 ἔρωσ νουθεταί καὶ πόθος παραγγέλλει· || ὄμ. μτ. αἰτ. παράμ. συμβουλεύω π· Σοφ.Ἡλ.1025 ὡς οὐχὶ συνόρατος νουθετεῖς τάδε, Ἀριστ.Σφ.732 ὅστις τοιαῦτα ἐνουθετεῖ· || ὄμ. μτ. διπλῆς αἰτ.· Σοφ.Α.1.1156 τοιαῦτ' ἀνολοῦν ἄνερ ἐνουθετεῖ, Εὐρ.ἱκ.337 ὄρω δὲ κἀγὼ ταῦθ' ὅπου με νουθετεῖς· || μτ. αἰτ. προσ. κ. ἐξήρητμ. προτ.· Ξεν.ΚΠ 8,2,15 ὅτε ἐνουθετεῖς αὐτόν ὡς διὰ τὸ πάλαι διδόναι πένης ἔσοιτο· κ. παθ.· Σοφ.ΟΚ 1193, Εὐρ.Μῆδ.29, Πλάτ.Ἰνπ.Μ 301C πρὶν ὑπὸ σοῦ ταῦτα νουθετηθῆναι, Διοτ. Ἄτταλ. ἐν Σάβ.1,28 καὶ τὼν προκρίτων νομαγῶν νουθετηθῆναι· 2] μγφ. μωρῶς· Ἀριστ.Σφ 254 εἰ νῆ Δι' αὐθις κουδύλοισ νουθετησθῆ· ἡμάς, Πλάτ.Νομ.879D μήτε ἀμυνόμενος τὸ παρῆσαν τολήτως πληγάσι τὸν τοιοῦτον νουθετεῖν· κ. παθ.· Πλάτ.Γοργ.428B ὥστε μήτε νουθετησθῆναι μήτε κολάζεσθαι μήτε δίκην διδόναι· 3] ρηματ. π. νουθετητικός, νουθετητής, νουθετήσις, νουθετησμός, νουθετικός.

νουθετός [ό] ἰσχυρὸν κτήνημα τοῦ ποδός· Ἡρωδ.Αναλ.Μ.Ἀξ.42,11 ἐνουθετός κύριον· φώκος ἐν οὐδαί·· Ἡσιόδ.ἀν.48 νουθετός δὲ ποδῶν ὑπόδοπος ὁρώρες·

νουκά Δουκάγγ. «ὁ ἀστράγαλος».

νουκείσις πόρος [ό] νεώτ. ἀνατ. προσεκβολή ἡ ἐλυτροειδής ἀπόφους τοῦ περιτοναίου, περιβάλλουσα τὴν βουθωνικήν μοίραν τοῦ στοργγύλου συνδέσμου τῆς μήτρας.

νουκίνη [ή] νεώτ. χημ. σῶμα κινουσιδοῦς συντάξεως ἀνευρεθῆν εἰς τὰ φύλλα τῆς καρφῆς.

νουκλευρωτάξιδαι [ο] νεώτ. χημ. σπουδαιότητα τῆς τῆς πρωτεΐδης ἀποτελοῦσα συστατικὸν τῶν πυρῶν τῶν κυττάρων.

νοῦλα [ή] [λατ.] δημ. μηδέ, μηδενικό· παροιμ. νοῦλα ἡ νοῦλα τὰ φαγε οὐλα [ἐπὶ κακοποιῶν πρὸς Ἰδιωφίλειαν λ'σμίαν]· || ἐπὶ προσ., ὁ μὴ ἔχων ὄψαν· ὡς ἐπιστήμων εἶναι μὴ νοῦλα.

νουμείτης [ό] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ὄρθοπυρρικότων ἄλας τοῦ μαγνησιοῦ καὶ νικελίου.

νουμέραρχος [ό] μαν. ὁ ἀρχηγὸς νουμέρων βλλ.· ΔSS Σεπτέμβριος 327,25.

νοῦμερο [τό] [λατ.] δημ. ὁ ἀριθμός· τὸ σπῆτιμας ἔχει νοῦμερο εἰκοσι, - τὶ νοῦμερο κολλάρου φορεῖς· 2] κτ. πληθ. οἱ λογαριασμοί· δὲν ἔχει ἀπὸ νοῦμερῶ· 3] εἶδ. ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐκνάση τὸν ἐκτελουμένον αὐτοτελῶν σκηνῶν ἐν ἐπιθεωρήσει ἡ ἕκαστον τῶν αὐτοτελῶν θεαμάτων ἡ ἀκροασμάτων ἐν θεάτρῳ ποικιλίαν, νυκτηρινῶ χρορευτικῇ ἡ φδοκῇ κέντρῳ κτ.· || οἱ ἐκτελοῦντες τὰ τοιαῦτα ἠθοποιοί· ἔχει καινοῦργια νοῦμερα ἀπόψε· 4] ἐρωμ. ἐπὶ προσ., ὁ προκαλῶν ἐντύπωσιν γελῶν· εἶσαι σπουδατο νοῦμερο.

νοῦμερος [ό] [λατ.] μγν. κ. μαν. τόγμα στρατιωτῶν· Νειλ.229D, Κύριλλ.Σκυθ. ἐν Βί.Σάβ.222B, αὐτ. 230C· 2] κτ. πληθ. τὸ σύνολον τῶν στρατιωτῶν τοῦ νοῦμεροῦ· ΚΠορφ.Ἐθ.460,14.

νουμηνία [ή] κ. νεώτ. ἀπ. συνηρ. ἀντὶ νεουηνία, ἰων. νεουμηνία, πάπ. νεουμηνία κ. νομηνία ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου μηνός, ἡ πρωτομηνία, ὄρχμηνία· Πινδ. Ν 435 Ἰγγυγ δ' ἔλακον ἄπο νεουμηνία θιγμένεν, Ἀντιφ.ἀπ.58 τὰς μὲν νομηνίας ὁ βουλομένους εἰσῆμι, Ἀριστ.Ἰνπ.43 οὗτος τῆς προτέρης νομηνίας ἐπρίατο δούλον, αὐτ.Ἀχ.999, Πλούτ.Ἡθ.270Α Ἐλῆθνης ἐν τῷ νομηνιῶν τούθου σεδομένοιο, ΚΔΚολ.2,16 μὴ οὖν τις ὅμας κρινέτω . . ἐν μέρει ἄορτης ἡ νομηνίας· 2] κ. νεώτ. ἡ στιγμή καθ' ἣν ἡ σελήνη εἰσερχομένη εἰς νέον φάσιν εἶναι ἄορατος, ἡ νέα σελήνη· Ἡρ.δ.57 νεουμηνίας

δέ ανά πάσας, και ἐδόξμας Ιστανμένου του μη-
νός διδοσθαι, Θουκ.2,28 βουμηνία κατά αελήνην.
βουμηνιάζω μιν. ἐσπράζω τήν βουμηνίαν
2) ρηματ. π. βουμηνιαστίς.

βουμηνιαστής [ο] [βουμηνιάζω], ὁ ἐσπράζων τήν
βουμηνίαν, τήν νέαν αελήνην: Λυσ.ἀν.53 σνει-
σπιώντω, μίαν ἡμέραν ταξάμενον τῶν ἀσπρά-
δων, ἀντί βουμηνιασῶν κακοδοξαίονιστάς.

βουμηνίας-ον κ. νεώτ. ἀπ. σνγρ. ἀντί νεομηνί-
ος: ὁ ἀνήκων εἰς βουμηνίαν, ὁ ἐν χρήσει κατά τήν
νέαν αελήνην: Λουκ.Λεφ.φ. ἄργτοι μὲν τῶ ἴσαν
σφαῖται, . . . ἄλλοι νομῆσαι: 2) τὸ ἀρ. υἱός οὗσ.
εἶδος πελαγοσειδοῦς πτηνοῦ: Ἡα.νεομηνίας ὄρ-
νεον ὄμοιον ἀττάγῃ ὄν. ὁ και τροχίλος: παροιμ.
Διογ.Λ.9,14 σνῆλθεν ἀττάγας και νομῆνιος [ὁ
ὄμοιος τόν ὄμοιον] || νεώτ. ζωολ. γένος πτη-
νῶν τῆς οἰκογ. τῶν σκολοπακιδῶν.

βουμηνή [ή] νεώτ. ζωολ. τὸ πτηνὸν μελαεγρίς, ἢ
φραγκόκοιτα.

βουμηνίον [τό] μτγ. κ. μιν. ὄνοκορ. τοῦ νοῦμοος
βλ.λ.: Ἐπιφάν.3,289Α, Ἀποσθ.Πατέρ.253C στὰν
οὐν ἐπιμένω δι' ὅλης τῆς ἡμέρας κροαζόμενος
... ἀπὸ πάλιν ἢ δεκαεξὶ νομῆμα, Μόσχ.12992Α.

βουμηνιόδοτης [ο] μιν. ἐκκλησιαστικὸν ἀξιωμα-
τιοῦ ὁ κἀτοχὸς καθήκων εἶχε νὰ παρέχη εἰς τοὺς
κληρικὸς και τὸὺς πτωχοὺς ἐλέη' πρὸλ. ἐλεημο-
σινάριος: Βασ.Κ.ῶ.δ.π.ἀουκάγγ.

βούμοος [ο] δωρ. ἄ. νόμος νόμισμα ἐν χρ.
παρὰ τοῖς ὄμοισι τῆς κἀτῶ Ἰταλίας και Σικε-
λίας, ἐχόν βάρος τὸ 1/10 τοῦ κορθησικοῦ δόρατος,
ἰσοδύναμον πρὸς 1/12 ἀττικὸν ὄβολον Πα-
λυδ.9,79 ἐὸ δὲ νοῦμοος δοκεῖ μὲν εἶναι Ῥωμαῖ-
ων νόμισμα τοῦ νομισματος' ἐστὶ π' ἑλληνικόν,
και τὸν ἐν Ἰταλίᾳ και Σικελίᾳ ἀφαιρῶν: Ἀριστ.ἀ.
ἀν.590. 2) ἢ λίτρα, τὸ εἰς ἀργύρον ἰσοδύνα-
μον τῆς ὄρειχαλκίνης λίτρας: Ἀριστ.ἀν.589. 3) π.
Ῥωμ. ρωμαϊκὸν ἀργυροῦν νόμισμα, σηστέριον:
Σουῖθ. ἐν λ. νόμος Ῥωμαῖοι παρατρέφαντες νοῦ-
μον λέγουσιν': Πλουτ.Σ.ῶλλ.1.

βούμοος ὄρση [ο] μτγ. π. νεώτ. ἢ ἀνάσσειν ση-
μαίνοντες, ὄν καλοῦσιν αἰμυπτιστὶ νοῦν, Ἐρμηνευ-
θῆν δὲ σημαίνει νέον.

βουνηός ἀδήν [ο] νεώτ. ἀνατ. ὄμοσ μικρῶν ἀ-
δένων κειμένων ὑποκάτω τῆς κορυφῆς τῆς γλῶσ-
σης και συστατῶμενον ἐξ ὄργων και βλενω-
γῶνων κυττάρων.

βουνέχια [ή] μτγ. κ. νεώτ. ἢ ἔγεφροσύνη, ἢ
σύνεσις, ἢ φρόνησις: Πολυδ.4.82,3 διὰ . . . βουνέ-
χιαν τάνδρος, Ἀνδρόν.Ρ.Ποθ.578Μ,Μέν.Ἐρ.295,10
τῆ τοῦ αὐτοκράτορος βουνέχιας.

βουνεχής -οῦς-ές [έχω] κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων
νόον, φρωνησιν, ὁ ἔχεφρων, ὁ σννετός, ὁ μυαλο-
μένος: Εὐρ.ἀν.117,48 ὄστις ἐν γ' ἢ βουνεχής,
Πολυδ.3.105,9 λογιμοὺς ἑώτως και βουνεχής, Ἰου-
στ.ῶΑ ὄσα ἀν ὑπαγορεύσῃ ὁ λόγος μὴ δεῖν αἰ-
ρεσθαι, ὁ βουνεχής οὐχ αἰρήσεται, Τσιπιν.
172Β χρῆ τὸν βουνεχὴ σννετίαν, Μηναι.1.15 Θεοτ.
ὡς βουνεχής και φρόνιμος, Βι.Ἀλεξ.463,2 ὄρημν
τῆν τῶν θηρίων κατέπαυσεν ὡς βουνεχής γνώ-
σις μεγίστη τούτου' κ. ὑπερβ.: Πολυδ.δ.6,48,8
ἀφιλομηστοτάτους και βουνεχστάτους ποιήσας
περὶ τε τοὺς ἴδιους βίους' || τὸ βουνεχές ὡς
οὐσ. ἢ βουνέχια, ἢ φρόνησις: Δέν.Π.Σουῖθ. ἐν λ.
ἀνεῖτο σνναποδύσασθαι αὐτῶ και τὸ βουνεχές.

βουνεχόντως ἐπίρρ. βουνεχώς, σννετώσ, φρονί-
μως, ἀντίθ. ἀφρόνως: ΑΒ 587,15 ἐπάρῃ Μενάνδρῳ
βουνεχόντως δοκεῖ ἀσάστοινα εἶναι, καθὸ τῶν
τοιοῦτων προφῆστικῆς και πτωκτικῶν, τὸ βουνεχῶς
ἀναλογικώτερον καθέστηκε, καθὸ και τὸ βουνεχῶς
παράκειται': Ἰσοκρ.5,7 εἰ μὲν οὖν ἀφρόνως ἢ
και βουνεχόντως ταῦτ' ἐδοξάζοντο [δ. γρ. νοῦν ἐ-
χόντως], Μέν.104,3.

βουνεχος-ον μιν. κ. βουνεχός ὁ βουνεχῆς βλλ.,
ὁ σννετός: Τζέτζ.Χλ.3,264.

βουνεχός ἐπίρρ. κ. νεώτ. σννετώσ, φρονίμως:
'Αριστ.Ρητ.' Ἀλ.1436b,23, Πολυδ.1.83,3 πάου φρονί-
μως και βουνεχῶς λογιζόμενος, Ἀγαθροχ.63, ΚΔ
Μάρκ.12,34 και τ' ἴσησους ἴδων ὄτι βουνεχῶς ἀπε-
κρίθη, Γαλ.10,267, Ἐσραῖμ Σ.ῶρ.3,245Ε.

βουμηνός [ο] δωρ., θηλ. -ά ὁ ἀναδεχόμενος ἐκ
τῆς κολυμβήθρας τὸ βαπτιζόμενον, ὁ ἀναδοχος.

βουντάσιος [ο] νεώτ. διεθν. διπλωματικός ἀντι-
πρόσωπος τοῦ πάπα παρὰ τῆ κυβερνήσει κρά-
τους τῶς πρῆσθεσίας: *

βουρά [ή] δημ. ἢ οὐρά.

βοῦς-όος [ο] κ. μιν. νεώτ. κ. δημ., ὁ σννορ. τ. μ.
ἀπαξ τῆ ὄνομαστ. π. Ὀμ.1'Ὀδ.Κ 240], ὄδαμοσ
δὲ π. Ἦρ. κ. σπαν. π. τραγ. [Αἴσχ.Χο.742, Σοφ.
Φιλ.1209], αἰολ. γελ. νῶ ἰλλικ., αἰτ. νῶν [Σαμφί,
π. μτγ. ἐφρηταν πτώσεισι τινέσ κ. κ. τήν τρίτην
κλίσην, οἶον γεν. βοός [ΠΔΜαρκ.4,135], δοτ. νοφ
[ΚΔ Κορινθ.1,10, Ἀριστελ.Λόγ.35(9),26], πληθ. ὄνομα-
στ. νόες [Φιλ.1,86, Πλωτίν.δ.7,17], αἰτ. νόας
[Πλουτ.ἀν.7,27, ἰαμβ.Μυστ.1,15] ὁ πληθ. τ.
τῆς ὄνομαστ. νοί, γενικ. νόων, δοτ. νοίς κ. αἰτ.
νοῦς εἶναι ἀσπίαι π. Ἀτ. Γ' Ἀριστ.ἀν.47], ἀλλά
συνήθως π. τοῖς μτγ. φιλοσόφοις ἢ ἀντίληφισ, ὁ
λογομορῶς ἢ ἀκέφισ, ἢ κρίσις, τὸ πνεῦμα: ἰλ.Ο
461 σὸ λῆθε Διὸς πικνῶν νόον, Ὀδ.Ν 25 νόον
πολυκερδέα, Ἐπιθ.249 νοῦς ὄρη και νόος ἀκούει,
τάλα κωρῆ και τυφλῆ, Σοφ.ΟΤ 371 τυφλῆς τὰ
γ' ὠτα τὸν τε νοῦν τὰ γ' ὄρηματ' εἰ, Μηναι.1,4 Θεο-
στ. ὄος καθαρότητι, Διοτ.Αἰτταλ. ἐν 1,7 ὄον
οὐδ' εἰς νοῖν λαθεῖν ἐφικτόν ἀνθρώπων ἦσσι
και διανοησ, δ. τραγ. ὁ νοῦς τὸν σκεπτικιστάτικη,
τὰ χεῖλη τὸν παγώνουον, αὐτ. σποκαπὸς τοῦ ὄμα-
λα, ὄχινος νοῦ, ὄχινος μυαλῶ' || ἢ φρόνησις, ἢ
ὄξευδέρεκ, ἢ ἐφουφία, κ. κτ. δοτ. ἢ ἐμφορῶν, ἐν-
ἠηρρ. σπμ. μετὰ κρίσειωσ, φρονίμως, σννούρηως:
'ἰλ.Υ 133 μὴ χαλεπίεσιν παρὰ νόον [ἀκριτύς, ἀνο-
τήριον, Ὀδ.Σ 320 νόψ δ' ἐπέβαλλον ἰμαθῶσιν,
Ἦρ.8,86 ὄστε σὺν νόῳ ποιεῖντῶν οὐδέσ, Σοφ.
ΟΤ 550 αἰ τὸ νομίζεσ κητῶν τῶν ἀσθασίαν εἶναι
τὸ νοῦ χωρῆς, Ἀριστ.Φερ.58 μῆσιν εἶν ὄν, Πλάτ.
Πολ.δ.19Β εἶν νῶ ἐλομῶν' || ὄμ. κ. ἐν φρ.
νόψ λαβάνωσ τὸ ἀντιλαμδάνοματ, καταλαθαί-
νω: Ἦρ.3,5 Περὶ ἀνδρος δὲ νόψ λαθῶν και τοῦτο'
|| ἐν φρ.νοῖν εἶνω ἢ ἐκέρταται εἰμοσ ὄσφρων,φρό-
νησις: Σοφ.Τρ.553, Εὐρ.ΙΑ 1139 ὁ νοῦς δὲ' αὐτῶς
νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει, Ἀριστ.Φ.Ἐκκλ.747 νοῦν ὄ-
λίγων κητημένωσ Πλάτ.Νόμ 887Ε σπικρὸν νοῦ
κεκτῆσθαι' || ὄμ. ἀπρσο. ἔχει νοῦν ἔχει λο-
γικήν, ἔχει ἐνοιαν: Σοφ.Αντ.δδ τὸ γὰρ περὶσά
πρῆσσιον οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα πρὸλ. Πλάτ.Τίμ.
68Β' || ὄμ. νοῦν ἔχει ἔσπραμμένη τήν προ-
σοχήν μου εἰς π. προέχω, δημ. εἶνω τὸ νοῦ μου:
Σοφ.Τρ.272 ἄλλωσ' ὄμμα, θῆρηρ δὲ νοῦν ἔχειν,
Εὐρ.Φοῖν.14,18 τὸν νοῦν πρὸς αὐτόν οὐκ ἔχων, ἐ-
κέισε δὲ, Ἀριστ.Φ.Ἐκκλ.156 ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις μ.
Ἄουκ.1,19 ὄπως μὴ οἰ Ἀθναῖοι πρὸς τὰς ὀκτά-
δας μῶλλον, ἢ πρὸς τὰς τριήρεις, νοῦν ἔχωσιν,
Πλάτ.Γοργ.504D πρὸς τοῦτο ἀεὶ τὸν νοῦν ἔχων,
Ἦν.δδ.Αθ.1,10 πρὸς εἰσφαιρῆσ τὸν νοῦν ἔχειν και
μέβαισ, ἄμοχο.ΑΠ 7,206,5 και σὸ μὲν ἐν πηροῖσιν
ἔχεισ νόον, ἔχει τὸ νοῦ σου στα παιδιὰ βου' ὄσα φαί'
|| φρονιτύκ: ΑΣΣ Μαῖου 5,342Β Ἰουλιανῶσ νοῦν
ἔσχεν ἀπὸ τοῦ χροσφοῦ λαθεῖν' || νεώτ. κ. δημ.
φρ. εἶνω κατὰ νοῦν ἀκοπέωσ, προτίθεμαι' || δημ.
λέω [εἶνω] μὲ νοῦ μου λέγω, σκέπτομαι [ἐσκε-
φθῆ] κατ' ἐμαυτόν, φαντάζομαι' ὄμ. βῶω μετὰ
τοῦ μου σκέπτομαι, ἀναλογίζομαι' δημ. τὸ νοῦ
σου! πρῆσχε' ὄμ. νὰ χρομει και τὸ νοῦ μαε
ἄε εἶμεθα προσεκτικοί' ὄμ. χῶνω τὸ νοῦ μου
ἐκπληροσμομαι σφῶδρα, σαστίζω, τὰ χῶνω' ὄμ. κων-

τά στό νοή. ἴναι εὐνόητος. κ. ἐπίτα. κοντά στό νοή κ. ἡ γνώση ἴναι εὐνόητος καί συνετός ὁμ κίνω δέω νοῦ ἄμηνω. ἄμ. δέω νοῦ καί πέρα βρέχει ἰεπὶ ἀδιαφορίας. 2) ἐπὶ τῆς ἐξρας τῆς αἰσθήσεως, ἡ καρδία: ἴλ.Α.363 κεῖθε νόω, αὐτ.Γ.63 ἐν στήθεσσι ἀτάρητος νόος ἐστὶ, Ὁδ.Ο.78 γαίρε νόω, Πίνδ.Π.8,18 εὔμενεί νόω, ἴρ.8,97 ἐκ παντός νόου, Αἰσχ.Πρ.164 ἀναμπτον νόον ἢ φρική διάθεσι, τάσι, τὸ ἐρετόν, ἐν φρ. κατά νόον συμφώνως πρὸς τὰς διαθέσεις πνός: ἴρ.1,117 ὁκως οἰεὶ τὸ ποιήσω κατά νόον, Σοφ.Οκ.1768 εἰ τὰδ' ἔχει κατά νόον κείνω, Ἀριστ.Π. ἐν.549 κατά νόον πράξει: πρβλ.Πλάτ.Εὐθ.φρ.3Β. 3) σκοπός, τέλος: ἴρ.1,60 δέκεσθε ἀγαθῶ νόω Πεισιστρατον, αὐτ.9,46 ἤμιν. ἔν νόω ἐγένετο εἰλεῖν ταῦτα: ἢ ἐν. φρ. ἐν νόω ἔχω ἡ νοῦν ἔχω μετ' ἀπαφρ. ἔχω σκοπόν, διανοοῦμαι νό. ἄ. ἴρ.1,10 ἐν νόω ἔχουσα τέλεσθαι τὸν Κανδάλεια. 4) διανομία ἀκέφης: ἴλ.Ο.50? ἤμιν δ' οὐ τίς τοῦδε νόος καὶ μήτις ἀμείνω, Ὀδ.Ε.23 τοῦτο ν. δούλευσας νόον αὐτή, παροι. ἀσκοπος ὁ νοῦς, διπλῶς ὁ κόπος ἰὸ ἀπαι σκέπτης ἐνεργ. νόον μεταίως κοπιᾷσει. ὁ νοῦς πάντα παῖσι στό κακό, - ποὺ τρέχει ὁ νοῦς σου. 5) τὸ νόον: ἴλ.Β.192 οἰ γὰρ πω σάφα οἶσθ', οἶος νόος Αἰτρείων, αὐτ.Ψ.149 σύ θε ὀ νόον οὐκ ἐτέλεσσα. 6) ἐπὶ λ. ἡ φρ. ἡ κ. δικαῖο λόγου, ἡ σημασία, τὸ νόημα: ἴρ.7,162 αὐτός ὁ νόος τοῦ βήματος, Ἀριστ.Π.ἐν.84π.1439 γέλοιοι ἀν φαίνονται νοῦν δ' ἔχει τινα; Πολύδ.3,83,4 ἢ δε παραπλήσιας ὁ νοῦς τὸν ὑπὸ ἐκτέτερον παρακαλοῦμενων, Φιλῶδ.Ρητ.1,1065, - ποιος ὁ νοῦς τοῦ κειμένου. 7) εἶδ. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, ὁ λογισμός, τὸ λογικόν ὡς ἡ δρώσα ἀρχὴ τοῦ σύμπαντος: Ξενοφ.25 νόου φρενὶ, Δημόκρ.Π.2 ἐπὶ νόου. ἢ π. Ἄναξ.Ἰ. Τίμ.48Α ἡ δὴ νόμος ἡ ἐνεργήσασι ἐπὶ τῶν πρώτων στοιχειωδῶν μορίων τῆς ὕλης: Ἄναξ.Ἰ.2, Πλάτ.Τίμ.48Α ἡ τοῦ κόσμου γένεσις ἐξ ἀνάγκης καὶ τοῦ ἀναστήσεως, Ἀριστ. Μεταφ.1072b,20, αὐτ.Ψυχ.430a,17, Πλάτ. Ἀρέσκ. Φιλ.1,7,11 Ὁ ἀλλῆς νοῦν τὸ κόσμου τὸν θεόν, Πλάτ.5,1,4. 8) π. Πυθ. ὀνομασία τῆς μάγδος βλ. ὀ: Ἔσολ. Ἀριθμ.6. 9) νεώτ. μετ. τοῦ μέγας ἡ βαθὺς κ. ἄ. ποσοτ. ἐπιθ. ἐπὶ προσ. ἀνθρώπου βαθύνεως, διανοητικὸς ὁ Ἀριστοτέλης ἦτο μέγας νοῦς. 10) ἡ διανοητικὴ ἐνεργεία, ὁ τρόπος καθ' ὃν ἀντικαθίσταται καὶ κρίνει σίναλον ἀτόμων ἐχόντων εἰδικὴν μάθησιν ἡ ἀνασχόλησιν: θεολογικὸς - πολιτικὸς - ἐπιστημονικὸς νοῦς. 11) κοινὸς νοῦς ἡ ἰκανότης τοῦ ὄρθως ὕψους, κατά τὴν κοινὴν κρίσιν σκέπτεσθαι. 12) παρὰ. ἰσνόςτις νο-έω-ώ, ἄνοος, ἄνοια, διάνοια, ἐνοια, ἐπίνοια, μετάνοια, εὐνοια, εὐνοια, ὁμόνοια, νοουθετώ.

νοουαλόξ-α-ον [νοουαλόξ] μετρ. ὁ νοσηρὸς, νοσοδότης: Νόν.Εὐαγγ.ἴω.5,9.

νοουαλόξ-οῦξ-έξ [νοουαλόξ, ἄθροισ] μετρ. ποι. ὁ βερβαρμένος ὑπὸ νόσου, ὁ βαρῆς ἀσθενής: Ὀπν. Ἀλ.1,298 νοουαλόξ φαῦτα.

νοουήμα -σος [τό] ἴων. ἀντὶ νόσημα βλλ.

νοουαδάρξ-οῦξ-έξ Ἐπιρρ. ὡς ἐπιθ. τοῦ θα-νότου, ὁ προερχόμενος ἐξ βορείων νόσου.

νοουαλότιξ [οἰ] ἐπιρρ. ὁ νοσολόγις, ὁ ἀπὸ νόσου ἀπαλλάττων, ποὺ γιαιτρεῖται ἀπὸ ἀρρώστια: Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.1026 νοουαλότιξ παῖδι.

νοουαμείλξ-οῦξ-έξ μελοσι μετρ. κ. νοουαμείλξ ὁ ἔχων νοσοῦντα, ὁσθενῆ μέλη: Μαν.4,476.

νοουασι [ἡ] ἴων. ἀντὶ νόσος βλλ.

νοουαφοβρ-ος ἴων. ἀντὶ νοσαφόρος, ὁ φέρων νόσον, ἀσθενέον, ἀρρώστια: Θεαίτ.Α.Π.67 γήρ-παρ νοουαφοβρῶ.

νοῦτασι [ἡ] δημ. εἶδ. γυνόντι ἐκ πορσελλάνης ἡ λιθοκεράμου πρὸς διήθησιν στερεῶν οὐσιῶν, αἰωροῦσιν ἐν ὑγροσί.

νοῦφαρ-ος [τό] κ. μεν. κ. νεώτ., δημ. νοῦφαρο κ. νόφαρο ὄνομα φυτοῦ ἐκ τῶν νυμφοειδῶν ἐν φαρμακείᾳ, χρ. π. ἀρχ. λαορσίς, ἡ νυμφισία: Ἀριστ.Φυτ.2,47, Νικόλ.Δαμ.117, Πορφυρ.Σκ.7,12 στήθς λίμνης τὸν καθρέφτη τὰ νοῦφαρα νεκρά, **νοαλλήξ**-οῦξ-έξ δ.γρ.τόπ.νωχελὴς βλάξ. ἴσο. ἴνο. ἴνο. ἴνο. τὸ χωρίον, τὸ δευτέρως: Ἰνν.Γυν.2 τοῦτο δούτασι διαφθεῖραι καὶ ἐκβάλλειν τὸ νοηλέξ, **νοῦξ**-έω κ. μεν. κ. νεώτ., δημ. γογάω, αἰολ. νόμη, ἀφρ. ἐνόησα κ. ἐπ. νόησα ἴλ.Ο.91 κ. ἴων. ἐνώσα ἴρ.1,861 κ. ἐπ. μέσ. ἀφρ. νόησατο ἴλ.Κ.5011, μετρ. νοησάμενος (Ἄλλ.) κ. νοησάμενος (Θεογγ.1298, Θεοκρ.25,263), παθ. ἀφρ. ἐνόηθη (Πλάτ.Νόμ.692C), ἴων. ἐνόηθη ἰέν συνθ. ἐπ., ἴρ.3,122), παρκα. ἐνόησα κ. ἴων. ἐνώκα [ἐν συνθ. ἐπ., ἴρ.3,161 κ. ἐν προσ. ἐνόηθη (Ἡρωδ.Διαν.30), παθ. παρκα. ἐνόηθη κ. ἴων. ἐνώκα (Ἄνακρ.10, ἴρ.9,53, Σοφ. ἀπ.182), ὑπερσυντ. ὕ. ἴληθ. ἐν μέσ. σημ. ἐνένωτο (ἴρ.1,77), παθ. μέλλ. νοηθήσεται [Σετ. Ἐπν.Πυρρ.2,175] εὐρησὶα κ. ἐν συνθ. μετ. τῶν προθ. ἀπόθ, διά, ἐν, ἐπὶ μετ., ἴσ. ὡς ἀπόθ. ἀντικαθίσταται διὰ τῶν ὀφθαλομῶν, παραπρῶ, βλέπω Ἀριστ. Ψυχ.427a,26 καὶ ἀρχαίως τὸ νοεῖν αἰματικόν. ἢ ἵσολαμβάνουσιν: ἴλ.Γ.374 εἰ μὴ ἀρ' ὀξὸ νόσησ διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη ἰσολή, ἐβέξως καὶ τα-έως ἐτέλεσται], αὐτ.Κ.55, αὐτ.Ο.422 ὄρθαμοῖς ἐπὶ ἐν ὀφθαλμοῖς νοεῖν, Ἡσιόδ.Ο.838 εἰ μὴ ἀρ' ὀξὸ νόσησ πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. 2) ὁ ὄμ. διακρίνει τὸ ὄρω ἰσπλῶς βλέπει ἀπὸ τοῦ νόου, ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ νόου πρβλ. κατωτ. παθ. Πλάτ.Πολ.507B: ἴλ.Α.599 τὸν δὲ ἰδῶν ἐνόησε, αὐτ.1,537, Ὁδ.Τ.478 ἡ δ' οὐτ' ἀβρῆσαι δύνατ' ἀντὶν οὐτα νοήσαι. ἢ ἐνόησε μετ. τοῦ θυμῶ κ. τοῦ οἴασι: Ὁδ.Σ.228 θυμῶ νοεῖ καὶ οἴα ἐκάστα κ. ἀπολ.: Ξενοφ.24 οὐλοσ ὄρω, οὐλοσ δὲ νοεῖ, οὐλοσ δὲ τ' ἀκούει, Παρμ.8,34 ταῦτον δ' ἐστὶ νοεῖν τε καὶ οὐκ ἐνεκεν ἐστὶ νόημα, Ξεν.Κυν.1, ἰσ καλοῦς νοεῖν καὶ λέγειν καὶ πράττειν, Ἀριστ. Ἡΐκ.1170a,19 εἰοικε δὲ τὸ ζῆν εἶναι κυρίως τὸ αἰσθάνεσθαι ἡ νοεῖν ἢ συνῆθ. μετ. κατηγορ., ἐνόησε δὲ κ. ἐπὶ μέλλοντος αἰσθηθηκότος: Ὁδ.Κ.375 ὡς ἐνόησε ἐπ' ἤμενον, αὐτ.Ψ.367 νοεῖ κα-κὸν θυμὴν ἐρχόμενον ἢ κ. μετ. εἶδ. ἀπαφρ. ὄμ μετ. εἶδ. προτ. ἐπομένω τοῦ ὡξ: Ὁδ.Λ.62 οὐκ ἐνόησα ἀφορρον καταβῆσαι, αὐτ.Χ.32 τὸ δὲ νό-ποι οὐκ ἐνόησαν, ΚΔ' ἔβρ.11,3 πῦτιν νοουῦμεν κατηρησθαι τοὺς αἰῶνας. κ. μέσ.: Θεογγ.1298, Σοφ.Ο.Τ.1487 νοουόμενος τὰ λοιπὰ τοῦ βίου κ. παθ.: Πλάτ.Πολ.507B τὰς ἰδέας νοεῖσθαι μὲν ὁράσθαι δ' οὐ. ἢ κ. παθ. ἐν μετ. τὰ νοουόμενα τὰ νοητὰ, ἀντίθ. τὸ αἰσθητὰ: Πλάτ.Πολ.506C, ΚΔ' Ρωμ.11,20 τὰ ἀόρατα τοῖς ποιήμασι νοουόμενα. 3) κ. μεν. κ. νεώτ. π. ὄμ. συνῆθ. μετ. τοῦ φρεσὶ διὰ τοῦ νόου συλλαβάνεων, ἐνωθῶ, νόθω, καταλαμπῶνα: ἴλ.Ο.81 φρεσὶ πνευκαλίμη νοήσῃ, αὐτ.Ψ.264 οὐδ' ἐνόησα κατά φρένα καὶ κατά θυμόν, Ὁδ.Φ.257 νοεῖσι δὲ καὶ αὐτός, ἴρ.8,22 ἐπ' ἀμφοτέρω νοέων, Σοφ.Τρ.349 εἰπὲ δ' ὅ νοεῖς, Μηναι.Π.12 Θεοτ. νοησαντες θεολογῆσ προφῆται. ἢ κ. μετ. συστ. αἰτ.: ἴλ.Ψ.140 ἐνόθ' αὐτ' ἀλλ' ἐνόησε ποδάρχιος διὸς Ἀχιλλεύος, ἴρ.7,168 ἄλλα νοεῦντες ἐπλήρωσαν νέας ἐξήκοντα, Βι. Ἀλεξ.4651 νοήσας οὐν Ἀλέξανδρος τοῦτων βουλήν κικήσῃν ἢ φρ. κ. νεώτ. ὁ νοῦν νοεῖται ἢ κ. ἐν μετ. συνῆθ. ἐνεσθ., σπαν. δὲ ἀφρ., ὁ γνωρίζων καλοῦς: ἴλ.Α.577 καὶ αὐτὴ κερ νοεούσῃ, Ὁδ.Ο.170, Ἡσιόδ.Ἐργ.12 τὴν μεν κὼ ἐπαινεόσκει νόησας ἰσολή, ἐνοηθείς αὐτῆν τῶν ἄθερσιφῶσα, ἴρ.8,102 τὰ νοέων λέγει ἢ κ. μέσ.: Ἄνακρ.10 ὕψηλὰ νευωμέω, Δημόκρ.129 φρενὶ βετα νοεῖνται. 4) θεωρῶ π. τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, νομίζω: Σοφ.Φιλ.415, αὐτ.1176 τὸδε γάρ

νοώ κράτιστον, Ἀριστλ. Μετ. 373α, 19 δεῖ νοεῖν συνε-
 χῆ τὴ ἔνοπτα. || κ. μτ. ἀπαρφ. : Ἀριστλ.
 Μετ. 340β, 24 δεῖ νοήσαι τὸ μὲν ὑγρὸν εἶναι·
5) σκέπτομαι, ἐπινοῶ, μηχανώμαι: Ἰλ. 140 σὸ γάρ
 τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, Ὁδ. Β
 122 τοῦτ' ὄ γ' ἐναίσιμον οὐκ ἔνόησεν, αὐτ. 382
 ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἔνόησε θεῶ, αὐτ. Γ 26, Ἦρ. 8, 3 ὄρ-
 βῃ νοεῦντες, φρ. [κτ. μτφρ. συλλογισμ. τοῦ φίλου.
 Κᾶντι νοῶ, ἄρα ὑπάρχει. || κ. μτ. δοτ. σκέ-
 πτομαι περί τινος, διανοοῦμαι : Ἡσιοδ., Ἔργ. 286
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλά νοεῶν ἐρέω, Ἦρ. 3, 81 οἱ Πέρ-
 σαι καὶ κῶν νοεούσι, Ξεν. Ἰέρ. 1, 15 || κ. μτ.
 ἀπαρφ., σκέπτομαι νά πράξω τι : Ἰλ. Ε 665 οὐδ'
 ἔνόησε ἔξερύσαι δόρυ, αὐτ. Χ 235, αὐτ. Ω 560, Σοφ.
 Ἀντ. 44 ἢ γὰρ νοεῖς θάπτεται σφε'. || κ. μέσ. μ.
 ἀπαρ. π. Ὀμ. : Ἰλ. Κ 501 μάστιγα... νοήσασθε κερ-
 σῖν ἐλέσθαι ἰεκάεφθῃ καθ' αὐτὸν τὸν λάθῃ τὴν
 μάστιγα, Ἦρ. 1, 77 ἐνένομα στρατεύειν' κ.
 παθ. : Διον. Ἀλ. Θουκ. 37 ἐνόημα νουημένον οὐκ
 ἀτόπως. **6)** ἐπί λ. ἢ φρ., δηλώ, σημαίνω :
 Ἀριστφ. Πλ. 55 πυθόμεθ' ἄν τὸν χρυσὸν ὁ τι
 νοεῖ, Πλάτ., Πολ. 335ε κί... τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ αὐτῶ,
 αὐτ. Ἀν. 40Α ἐπιδειξία ἐθέλω τὸ νυνὶ μοι συμβε-
 θεῖκος τί ποτε νοεῖ'. || κ. μέσ. : Φιλῶδ. ἐν Ἦρ.
 κατλ. 991, 4 πρῶλ. τὸ νοοῦμενον'. **7)** ρημ. π. λ. νο-
 ητός, νοητός, νόησις, νοήμων, νόημα.
νοῶ-ῶ [νοῶς] μ. π. ποιῶ ἔινουν : Ἔστ. Ἰλ. 70, 24.
νοαδάνι [τό] [τουρκ.] κ. ταδάνι ἢ ὄροφῆ.
νοαθανος [ός] [ό] δημ. ἔντομον ὀστρακὸς βλλ.
νοαθανοσάνιδο [τό] [ό] δημ. κ. ταζανοσάνιδο σα-
 νίς λεπτὴ κατάλληλος πρὸς ἐπέδυσις ὄροφῆς.
νοαθανοσκουπα [ή] [ό] δημ. κ. ταβανόσκουπα
 σκούφρον προσδεδεμένον εἰς τὸ ἄκρον μακροῦ
 σάντου διὰ τὸν καθαρισμὸν τῆς ὄροφῆς. **2)** μτφ.
 ἐπί προσ., ὁ καθ' ὑπερβολὴν λεπτὸς καὶ ὀψήλος.
νοαθάνωμα [τό] [νοαθάνωμ] δημ. κ. ταθάνωμα
 ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νοαθάνω-
 νος, ἐπέδυσις τῆς ὄροφῆς διὰ σανίδων ἢ διὰ παρα-
 λήλων λεπτῶν ἐπιπέδων ἔξωθεν πρὸς ἐπαλειψί.
 διὰ τὴν κονιάματος : τελείωσε τὸ νοαθάνωμα στὸ
 ἐξωμ πάτωμα.
νοαθάνωμ [νοαθάνω] [ό] δημ. κ. ταθάνωμ κατα-
 σκευάζω τὸ νοαθάνωμα βλλ.
νοαθός [ός] [ή] [ό] [ό] [ό] δημ. ἢ δίκη.
νοαθός [ός] [ή] [ό] [ό] [ό] δημ. κ. ταθός εἶδος ὀ-
 βαθούς καὶ περιφεροῦς μαγειρικοῦ σκεύους ἐκ
 σφαιρηλατιμένου χαλοῦ ἢ ἐκ πηλοῦ.
νοαθατζής [ός] [ό] [ό] [ό] δημ. ὁ ἐραστὴς ἢ ὀ-
 ποστηρικτὴς ἱεροδοῦλων, ὁ παλληκαράς.
νοαθατούρι [τό] [ό] [ό] [ό] δημ. κ. ταθατούρι
 θόρυβος, σύγχυσις, ἀταξία ἐν συρρῷ ἀνθρώπων.
νοαθίδι [τό] [ό] [ό] [ό] δημ. τὸ ξυλοφυρτικὸν ἐργαλεῖον θρό-
 αχετρον.
νοαθούλι [τό] [ό] [ό] [ό] δημ. κ. νταούλι εἶδος μι-
 κροῦ τυμπάνου.
νοαθραντζή [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. κ. νταθραντζή, ὄδρ.
 (ἐ)νοαθραντζή, μτφ. παθ. παρακ. νταθραντζή-
 νος, ἐπὶ ἀχομένου ἐν ἀμάξῃ ἢ ἐπὶ ὀμοιῶν, τι-
 νάσως, συγκλονῶ, τρανάζω. || ἐκτινάσσω,
 ἀνωθῶ : τὸν ἐνταθραντζά κάτω'. **2)** μτφ. ἀμτθ.
 κτ. μτ. παθ. παρακ. νταθραντζήσμένος ἐπί προσ.,
 ὁ σφριγγιλός, εἰδ. ὁ ἐν ὄργασμῳ'. **3)** ρημ. π.
 νταθραντζομα.
νοαθραντζομα [τό] [νοαθραντζή] [ό] [ό] δημ. ἐπὶ ὀ-
 χουμένου, κλονισμός, τινάσως.
νοαθριδικὴ [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. εἰδ. ἐν τῷ ναυτικῷ, στυλιόσκος ὀ-
 ποστηρικτικὸς ἀντηρῖς, πουντέλι'. || κ. μτφ. ἐπί
 προσ., ὁ ὀποστηρικτῆς.
νοαθριαντζή [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. κ. νταθριαντζή κ. -ῶ,
 ὑπογέμω, ὑποφέρω, ἀνέχωμαι, βαστάω : δ. διατ. δὲν
 νταθριαντζή, δὲν νταθριαντζή τὸν ἐδικὸ σου τὸν
 καμῶ, - βάστα, καρδιά, νταθριαντζά'. **2)** λου-

δάνω ὑπ' ὄφιν : δὲν νταθριαντζή τὴ φτώχεια
 (ἀφῆσθαι), - ἔσένα δὲ σὲ νταθριαντζή.
νοαγκά [ή] [ό] [ό] [ό] δημ. ὁ δάγκμος πυρετός.
νοαγκά [ός] [ό] [ό] [ό] δημ. κ. νταγκά τὸν ἰερόν τῶν
 βουδωδικῶν ναῶν, τοποθετισμὸν πρὸ τοῦ κεντρι-
 κοῦ περιβόλου καὶ ἔχον μορφὴν ἡμισφαιρίου στη-
 ριζομένου ἐπὶ κυλινοῦ βύσσους.
νοαγλαρός [ός] [ό] [ό] [ό] δημ. εἰρων. ὁ καθ'
 ὑπερβολὴν ὑψηλὸς καὶ ἀγαρῖς, ὁ κρεμαντάλος.
νοαγλί [τό] [ό] [ό] [ό] δημ. εἶδος ἔλληνοκοῦ κανηνοῦ.
νοαηλικί [τό] [ό] [ό] [ό] δημ. συνήθ. εἰρων. ἢ ἐπι-
 δεῖξις ἀνυπόκριτου γενωσιότητος, ἢ κομπορημο-
 σῆνι, παλληκαρισμ., φευτοπαλληκαριά : δὲν περ-
 νοῦν τὰ νταηλίκια.
νοαηός [ός] [ό] [ό] [ό] δημ. ὁ γενωσιόφυχος ὁ παλ-
 ληκαρός || συνηθ. εἰρων. ἄ. φευτισμός,
 ὁ ἐπιδεικνύων ἀνυπόκριτον γενωσιότητα, ὁ κομπα-
 στής, ὁ φευτοπαλληκαράς.
νοαηρέ [ός] [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. κύκλος διοικητικῆ
 περιφέρειας. **2)** εἶδος μικροῦ κρουστοῦ ὄργα-
 νου, μικρὸν τύμπανον'. || αἰσίστρον.
νοά κάνο [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. μουσικὸς ὄρος σημι-
 νων, οἱ δὲον νὰ ἐπονολογήθῃ ἔξ ἀρχῆς ἢ ἐκτέλε-
 σῆς μέρους πινὸς μουσικῆς συνθέσεως. **2)** κτ.
 ἐπέκτ. ἐκ νέου, αὐθις, πάλιν.
νοτά [ός] [ό] [ό] [ό] δημ. μ. ἐν φρ. ντάλα μεσημέρι ὀ-
 κριδὸς τῆν μεσημέριον, τὸ κατωμασήμερο.
νοτάλκι [τό] [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. ὁ σπλήν.
νοτάλκος [ός] [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. κ. νταλκός τὸ κύμα
 θαλάσσης'. **2)** μτφ. σφοδρὰ ἐπιθυμία, πόθος,
 μεράκι.
νοταδέρη [τό] [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. ἄ. νταραδέρη βλλ.
νοταλτάλαμα [ός] [ό] [ό] [ό] [ό] δημ., ἄ. δαλ- τίλος
 τὸ ὄρηκρῆτος τοῦ λαοκτισμοῦ, βουδωδικῆς αἰρέ-
 σεως ἐν Θιβέτ' ἐχούσης καὶ πολιτικὴν ὀργάνωσιν,
 ἀνάλογον πρὸς τὴν παλαιότερον πακίχην. || ἐν
 χρ. κ. μτφ. ὁ κακῶς ἀξίωθ' ἀπόλυτον κύρος τῆς
 γνώμης τοῦ : νταλατάλαμα τῆς πολιτικῆς - τῆς
 ἐπιστήμης.
νοτάλι [τό] [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. κλάδος δένδρου.
νοτάλια [ή] [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. τὸ φυτόν ὀκλεία βλλ.
νοταλιανάς [ός] [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. ἄ. ταλαγός βλλ.
νοταλιάνη [τό] [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. παλαιὸν βραχυκάντηνον ἐμπρο-
 σθογεμῆς τυφλίτης, χρησιμοποιοῦμενον καὶ πρὸ
 τῆς Ἑλλάδος Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 καὶ κατ' αὐ-
 τήν : Παπαδ. Χρ. Μηλ. 76 διατὶ νὰ μὴ λάβωμεν εἰς
 χεῖρας ἐσὺ τὸ νταλιάνη σου κὶ ἐγὼ τὸ μηλιόν
 μου'. **2)** ὁ ἐν μέρει κλειστός παραθαλάσσιος
 χώρος ὁ χρησιμοποιοῦμενος διὰ τὴν ὀκλείαν τῶν
 ἰχθύων, τὸ ἰχθυοστρωπεῖον.
νοτακαδούκης [ός] [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. ὁ παράσιτος,
 ὁ κόλαξ, ὁ γελωτοποιός. **2)** μτφ. ὁ κατὰ τὴν ὄ-
 ραν τοῦ φαγητοῦ παρουσιαζόμενος ἐπισκεπτικῆς
 ἐπιτήδεος, ὅπως κληθῆ νὰ παρακαθίσω, ὁ δειπνο-
 θήρας : ντακαδούκης θαλάσσης ἰστέμει αὐτο-
 οὔστασις γνωμὴ ὑπὸ φίλου ἢ οἰκείου φθάνοντος
 ἀπροόπτως καὶ παρακαθημένου εἰς τὴν τράπεζαν.
νοταλδέρων [ό] [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. ἀμτθ. παρακλυθῶ, παρα-
 δέρων, τρεκλιζῶ : Βλαστ. Συμμ. 161.
νοτάλων [ό] [ό] [ό] [ό] [ό] δημ. ἐπιφέρω εἰς τινα σκοτοδίνην, ζα-
 λιζῶ τινά : τὸ ἐδῶς μὲς τὸν κεφάλι καὶ τὸνε
 ντάλωσε'. || κ. μέσ. πάσχω ἐκ σκοτοδίνης ἢ
 ἰλλυγοῦ, ζαλιζομαι.
ντάμα [ή] [ό] [ό] [ό] [ό] μ. π. ὁ δημ. ἢ κυρία : Χρον.
 Μορ. 7538 ἀφ' ὅτου ἐγροκίτησεν καλά ἢ ντάμα
 Μαργαρίτη. **2)** γυνὴ ἀγαθὸς ἢ ἐγγαμὸς συνο-
 δευομένη ὑπ' ἀνδρός εἰς χορὸν ἢ εἰς περίσπαστον
 κ. ἄ. **3)** τὸ γυναικεῖον πρόσωπον, ἢ φιγοῦρα
 τῶν παιγιωδάρτων : ἢ ντάμα νικῶ τὸν φάνην καὶ
 ὁ ρήγας τὴ ντάμα'. **4)** εἶδος παιγιώδου παι-
 ζομένου διὰ πεσσῶν ἐπὶ ὀδοκῶ διηρημένου εἰς
 τετραγωνίδια. **5)** ἢ ὄμομα βλλ.

νταμάδος-η-ο δημ. επί ύψασματος, ο φέρων επί αυτού εξ ύψωνους ή κατ' ἀποτύπωση συνεχόμενη τετραγωνίδα, ά νταματός· Μαλακ. Συνηρ. ΙΟΙ άπά στά χαμηλά διάδανα τά νταμάδα.

νταμάρι(τό) (τουρκ.) δημ. τὸ λατομεϊον.

νταμάς(ός) (τουρκ.) δημ. κ. νταμαγκός ή σφαγίς, τὸ χορτόσημον.

νταματζάνα(ή) (γαλλ.) δημ. κ. νταμιτζάνα ή δαμιτζάνα βλ.

ντάμακ(ή) δημ. τμήμα γής τσιφλικίου ύπαγόμενου κατ' έτος εις τὸ αὐτὸ είδος καλλιέργειας δι' ὄλους τοὺς εις τὰ τμήματα ταῦτα γήλους.

νταμυλάς(ός) (τουρκ.) δημ. κ. [ν]ταμυλάς ή ἀποηλής· τὸ ἦρθε νταμυλάς.

νταμυλής(ός) (τουρκ.) δημ. ὁ έν καρνεϊῶ παρασκευάτων, φήγων τοὺς καφέδες· Μωραϊτ. Διηγ. Ι, 173 ὁ νταμυλής έφηνε τοὺς καφέδες, ὁ σερβιτόρος τοὺς έμπαράς.

νταμπι[ν]γκ(τό) (άγγλ.) δημ. άκλ. οικονομική μέθοδος συνιστούμένη εις τήν έπιζημία πώληση ενὸς μέρους τοῦ συνόλου τῆς παραγωγῆς ὠρισμένου πινὸς έμπορεύματος εις ζένας χώρος.

νταμυτός-ή-ό δημ. ὁ οὐ ή έπιφάνεια ὁμοιάζει πρὸς τὸν ὄρθον τῆς νταμυός, ὁ έχων έπιφάνειαν διηρημένην εις τετραγωνίδια· ὄφασμα νταμυτό, -χαλί νταμυτό.

ντάνα(ή) δημ. κ. δάνα στήλη έμπορευμάτων ὁμοιομόρφως τοποθετημένων· 2) είδ. έν τῷ ναυτικῷ, σύνολον πλοίων ὠρισμένων πλευρῶν πρὸς πλευράν.

ντανόσι[ν]γκ(τό) (άγγλ.) δημ. άκλ. κοσμικὸν κέντρον, ὅπου οί θαυμάσιες χορεύουσι έν συνοδείῳ ὄρχήστρας.

νταντά(ή) (τουρκ.) δημ. γυνή άσχολουμένη επί μισθῷ εις τήν περιποίησιν μικροῦ παιδός, ή γραφός.

ντανταισμόός(ός) νεώτ. κ. δημ. κ. νταντά καλλιτεχνική καί λογοτεχνική σχολή τέχνησας νά καταστήσει εις τὸ έπαικρον αὐθαίρετον, άν ὄχι νά καταργησῆ εξ ὀλοκλήρου τήν σχέσην μεταξύ σκέφους καί έκπαράσεως.

νταντέλλα(ή) (γαλλ.) δημ. ά. δαντέλλα βλ.

νταντέλο(νταντό) δημ. περιποιούμαι ποίδα ὡς τροφός, έντελῶ έργα νταντάς.

νταντής(ός) ά. δαντής βλ.

νταούλι(τό) δημ. ά. νταούλι βλ.

ντάρη(ή) [ital.] δημ. κ. τάρη τὸ ἀπόβαρον συνήθ. έν φρ.· παίρνω τή ντάρη [ζυγίζω τὸ ἀπόβαρον], -βγάνω τή ντάρη [αἰφαιρῶ τὸ ἀπόβαρον]· || μτφ. έν φρ. μᾶς βγάλανε ντάρη δέν μᾶς ὑπελόγησαν, δέν μᾶς συμπεριέλαδον, ὡς έν ζέυμα.

νταραδέρη(τό) (τουρκ.) δημ. κ. νταραδέρη· δολοφονία έμπορική, συναλλαγή. έμπορική κίνηση· στό πακάρι έγινε καλό νταραδέρη· 2) μτφ. κτ. πλθβ. σχέσις μεταξύ δύο ή περισσοτέρων ἀτόμων· δέν έχουμε μαζι νταραδέρη· τὰ κόψαμε τὰ νταραδέρη· 3) διαπληκτισμός, φασαρία, καδάς, τσακωμός· άν δέν μᾶς πληρώσεσ, θα έχουμε νταραδέρηα.

νταραδερτζουαί(νταραδέρη) δημ. -ἀποθ. κ. νταραδερτζουαί διεξάγω δολοφονίας έμπορικής· ἀπορω πῶς τὰ καταφέρνει καί νταραδερτζουαί χωρίς κεφάλαια· 2) εύρισκοναί εις έρωτικές σχέσεις πρὸς τινα, έρωτικοπαῶ· μοῦ φαίνεται πῶς νταραδερτζουαί με πολλούς.

νταραδερτζής(ός) (τουρκ.) δημ. ὁ διεξάγων δολοφονίας έμπορικής, ὁ ἀναμειγυόμενος εις διαφόρους ὑπόθεσις.

ντάρη(ός) νεώτ. ζωολ. είδος βοός άγγλικῆς καταγωγῆς.

νταρ(τό) (τουρκ.) δημ. τὸ φυτὸν σόργον, ή δούρ-ρα, τὸ χεφρί.

νταρντάνα(ή) δημ. ή έσθιασ καί εύτραφῆς γυνή· μία παραμύνη νταρντάνα· 2) ναυτ. είδος ιστιοφόρου φορητοῦ τοῦ Έλλησπόντου, εύρεα έχοντος τὰ ισχία καί ὄφιπρό του.

νταχαμπιά(ή) νεώτ. κ. δημ. πλοϊον έπιδατηγόν ή καί φορητόν επί τοῦ Νεϊλας.

ντά έπίρρ. δημ. συνήθ. μτ. προστ. πρὸς έντονωτέρων δήλων τῆς έννοιας, έμπρός λοιπόν· μιλα -πληγαινε -έλα ντά.

νταδές(ός) (τουρκ.) δημ. ή καυήλα.

νταδερτζής(ός) (τουρκ.) δημ. ὁ ὄδηγος καμήλων.

ντακωβίλι(τό) (γαλλ.) δημ. είδική σιδηροδρομική γραμμή μικροῦ διαμετρήματος έν φρ. διὰ μικρὰς φορητομαζῆς.

νταλάλης(ός) (τουρκ.) δημ. κ. τελάλης δημόσιος ή ιδιωτικός κήρυξ, διαλαλητής· ΜΜ εδγήκασι περιλάτο·· κί ένα ντελάλι άκούσασι.

νταλαλίω δημ. ά. ντελαλώ βλ.

νταλαλώ(τουρκ.) δημ. κ. τελαλώ κ. ντελαλίω διακηρύττω, διαλαλώ.

νταλάς(ός) (τουρκ.) δημ. τζήμα, καθίζημα καφέ.

νταλής(ός) (τουρκ.) δημ. παρόρφων, τρελλός· 2) μτφ. επί άνέμου, ὁ σφοδρός, ὄρηπτικός· ΜΜ έφουσε ὁ ντελή βοριάς· 3) π. Τούρκιοις, Ιππέυς τὸν τακτικῷ στρατοῦ προπορευόμενος πάσης στρατιάς.

νταλικάτος-η-ο [ital.] δημ. επί προστ., ὁ λεπτός τήν κατασκευήν ή τοὺς τρόπους.

νταλίβη(τό) (γαλλ.) δημ. ά. δελίη βλ.

νταλμπεντέρης(ός) δημ. ά. ντερμπεντέρης βλ.

νταμερτζής(ός) (τουρκ.) δημ. ά. δεμερτζής βλ.

νταμοντά(γαλλ.) δημ. άκλ. έπίθ. ὁ μή νῦν τοῦ σιρμού, τῆς μόδας· φόρεμα -παπούτσια νταμοντά· αντίθ. μοντέρνος· || κ. επί προστ.· κυρία νταμοντά· || κ. ὡς έπίρρ. ντύνεται νταμοντά.

νταμουατζέλλα(γαλλ.) δημ. ή δεσποινίς.

ντάντο(τό) μσν. κ. δημ. έν τῷ μετωρολογίῳ, μονάς μετρήσεως μήκους εις τὰ μεσαιωνικά κράτη, ίσάδυναμοῦσας πρὸς τὸ τέταρτον τῆς παύσης.

ντεπόζι(τό) [ital.] δημ. κ. τεπόζι τὸ δοχεϊόν πρὸς έναποθήκευσιν ὑδάτος ή άλλου ὑγροῦ, ή ὕδραποθήκη· 2) τὸ είδ. έν φρ. φευδαργύρου δοχείου πρὸς ἀποθήκευσιν ὕδατος· 3) συνειδῶ, πάσα παρακαταθήκη, ὅπως χρησιμεύσῃ έν καιρῷ· έχει ντεπόζι τὸ στάρι· 4) είδ. ὡς ὄνομ. Ιστιοφόρου πλοίου, συνήθ. βραταέρας, παραλαμβάνοντος επί τοῦ καταστρώματος πλεσιονα μηχανοκάνικα καί μεταφέροντος ταῦτα εις τὰ σπογγοφόρα παράλια πρὸς ἀλιεϊαν σπύγων, καί έν ῶ ἀποθηκεύεται ή ἀλιευτική ποσότης σπύγων καί ἀναπαύονται οί ὄνται κατά τὰς ὥρας τῆς ἀργίας αὐτῶν.

ντεπόρ(τό) (γαλλ.) δημ. άκλ. είδ. έν τῷ χρηματιστηρίῳ, ή διαφορά μεταξύ τιμῆς τοίς μετρητοῦ καί τιμῆς επί προθεσμία, ὅταν ή δευτέρα είναι μικροτέρα τῆς πρώτης, ἀντίθ. ρεπόρ.

νταρβένιας(ός) (τουρκ.) δημ. ά. δαρβένιας.

νταρβένι(τό) (τουρκ.) δημ. ά. δερβένι βλ.

νταρβίση(ός) [περσ.] δημ. ά. δερβίση βλ.

νταρβίσιος-η-ο δημ. ά. δερβίσιος βλ.

νταρέμης(ός) (τουρκ.) δημ. ά. δερέμης βλ.

νταρμπεντέρης-ισσα-ικῶ [περσ.] δημ. κ. νταλμπεντέρης ὁ γενναϊόφρων, ἀνοιχτόκαρδος, κεθένης· ὄτραγ. νταρμπεντέρησσα Βασίλω.

ντάρμυ(τό) (άγγλ.) δημ. άκλ. είδος έλαφρός τετραπόδου άμάξης.

ντάρτι(τό) [περσ.] δημ. φυκικόν ὄλγος, πόνος, λύπη, καμῶς, μεράκι· Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 41, 2 νά κλάφουμε τὰ ντέρτια μας καί τὰ παρῶνά μας Κρυστ. ή Φλογῆρα βέ γιά νά τῆς πῶ τὸ ντέρτι μου, τάν πόνο τῆς άγάπης.

νταρτίλης(ός) [περσ.] δημ. ὁ έχων φυκικόν ὄλγος, βόσσανα, ντέρτια, μεράκια· Πολίτ Έκλ. Τραγ

4.) καλώς ανταμωθήκαμεν εμείς οι ντερτλιχδες, ΜΜ και εγώ θά δωσού την εκή του Νίκου μου του ντερτλιχ να πάω στον φδη και να 'ρθή' || επίθ. ντερτλιχτικός.

ντετερμινισμός (ό) νεώτ. φίλος. διεθν. όρος, μτφρ. έλλητισί τίποκαρτία βλλ.

ντεφαττισμός (ό) [γαλλ.] νεώτ. διεθν. όρ. ήττοπάθεια βλλ.

ντεφαττιστής (ό) [γαλλ.] νεώτ. κ. όθμ., διεθν. όρ., ό ήττοπαθής βλλ.

ντε φάκτο [λατ.] έπίρρ. νεώτ. ειθ. όρος έν τή διπλωματία. προς δάλωμα τής πραγματικής καταστάσεως ώρισμένης αγέσεως, συμβάντος ή θέσεως, εις ήν περιήλθε χώρα τις ή εξέλιχθη γεγονός τι, αντίθ. ντε γιούρε.

ντεφί [τό] [τουρκ.] όθμ. κροστόν μουσικόν όργανον, όποτελούμενον έκ ζυλίνου κυκλική πλαισίον, φέροντος χάλκινα κύβδαλα ή κωδωνίσκος, ό. βασικόν τύπανον : Γρου.Σκ.Τερρ. 'Αντικώτες ό τά τουμπελέκια ό άστίγγαον ός βροντούν, βροντούν τό ντεφί.

ντεφτερνάρης [ό] [τουρκ.] μον. κ. όθμ. κ. τεφτερνάρης έπί τουρκοκρατίας κ. κτ. τον 'Αγώνα δημόσιος ύπόαλληλος τερών τό κατάστιχον [νιτεφτέρ] τής καταγραφής των όμέσων φόρων και ένεργών τήν είσπραξιν αυτών' || γεν. καταστιχογράφος. 2) ειθ. ό ύπουργός των Οικονομικών τής Τουρκίας.

ντεζούστρα (ή) [ιταλ.] μον. ό. γήιόστρα βλλ. : Χρον.Μορ.3369 ντεζούστρες κοντάρια έστάκισαν.

ντιδάνι [τό] [τουρκ.] όθμ. διδάνιον βλλ.

ντιδισιονισμός (ό) [ιταλ. divisionismo κ. κτ. λατ. γ. -ισ] νεώτ. κ. όθμ. διεθν. ειθ. όρος δι' ού δηλοϋται ή έν τή ζωγραφική από των μέσων του παρελθ. αΙ. τεχνιοτροπία ή επιδιώξις να έπιτυχάνη τους διαφόρους χρωματικούς τόνους έν προσηγορωφία, τοπιή ή συνθέσει ούχι δι' άναμείξεως των χρωμάτων, αλλά διά παραθέσεως του ένος παρά τό άλλο, έν μερεί δέ και δι'επαλληλου έπιθέσεως : εισηγητής του ντιδισιονισμού λέγεται ό 'Ιταλός ζωγράφος Σεκκινάνι.

ντιδισιονιστής (ό) νεώτ. κ. όθμ. έπί ζωγράφος ή τεχνοκριτικός, όπαδός του ντιδισιονισμού.

ντιέξ (ή) νεώτ. κ. όθμ. μουσ. διεθν. όρος έκ του έλλ. διεσις βλλ.51.

ντιλετ[ρι]άντης (ό) [ιταλ.] νεώτ. κ. όθμ. έπί προσ. έν χρ. άνάρθ. κ. έπί θηλ., πληθ. όθμ. -άντες κ. -άντηδες, ό έρασιπέτης βλλ. έν τή κτ. έπέκτ. σμγ.) συνήθ. έν χρ. έπικριτ. ή ειρων. ή ακωπτ. : ντιλετάντης ζωγράφος - έμπορος - κοινωνιολόγος' κ. κτ. γενικ. : ντιλετάντης τής πολιτικής.

ντιλετ[ρι]αντικός-ή-ό όθμ. κ. -άντικός-η-ο ό έρασιπεχνικός βλλ.

ντιλετ[ρι]αντισμός (ό) όθμ. ή έρασιπεχνία βλλ. || έν χρ. κ. μτφ.

ντιμουμέντα [τό] [ιταλ.] όθμ. ειθ. έν τή μουσική, ή βαθμιαία έλάττωσις τής έντάσεως του ήχου, αντίθ. κρεσιτjέντο.

ντιπ [τουρκ.] έπίρρ. όθμ. όλως διόλου, καθ' όλοκληρίαν, παντελώς, μηδ' : ντιπ άσχυρος - κουτάς - φτωχός - τρελλάός' || κ. κτ. έμφ. μτ. τήν προσ. κατά : κατά ντιπ κουτάς' 2) έν άρνητ. προτ. ούδ'όλως, ποσώς : δέν σκαμπαζεί ντιπ από μαθηματικά.

ντισα[ν]γική(ς) [γαλλ.] όθμ., πληθ. -έδες άλλα συχ. κ. σικλ. ιδ. ή, τό, ό ντισατεγκή ως έπίθ. ό έχων εύπρεπή εμφάνισιν, ό κομψός, ό έχων λεπτούς τρόπους, ό εύγενής : λ.τροφ. ενώ είμαι νέος ντισατεγκής, - μια κυρία ντισατεγκή' || έν χρ. κ. ειρων. ό έπιτηδευόμενος εύγενείς τρόπους' || ως έπίρρ. μετά διακρισεως, λεπτεπιλέπτως, κομψώς : ντύνεται πολύ ντισατεγκή.

ντό [τό] [ιταλ. do] νεώτ. κ. όθμ. μουσ. διεθν. όρος δηλών τον πρώτον φθόγγον έν τή ευρωπαϊκή μουσική κλίμακί, αντικαταστάσης τον παλαιόν. ατ.

ντοβλέτι [τό] [τουρκ.] τό κράτος, ή κυβέρνησις, ειθ. περί τής Τουρκίας : ό.τροφ. αυτίο δά κάφουο τής Τουρκία κ. όλο σας τό ντοβλέτι.

ντογρού [τουρκ.] όθμ. κ. ντουγρού έπί τόπου, κατ' εύθειαν' || κ. έπί χρόνου, ιδ. διπλ. ντογρού - ντογρού εύθέως, άμέσως, έν τάξει : άι ντογρού - ντογρού και φέρε τό παλτό' || κ. έπί τρόπου, άπεριφράστως, άνευ περιστροφών : μη τόν ντρέπασα, πέ του ντογρού.

ντόκ [τό] [ιγγλ.] νεώτ. κ. όθμ. διεθν. όρος τό μετίζυ του βασικού κρητιδώματος και των άπ' αύτου προβλήτων τμήμα έμπορισμού λυμένος.

ντόκος (ό) όθμ. ειδος λευκ. ύφάσματος.

ντοκουμάς (ό) [τουρκ.] όθμ. ειδος ύφάσματος.

ντοκουμέντο [τό] [ιταλ.] όθμ. τό χρησημεύον ως απόδειξις, ως ιστορική ηγηθ, πόν αποδεικτικόν μέσον : Ιστορικά ντοκουμένα.

ντολαμάς (ό) [τουρκ.] όθμ. κ. ντου - ένδυμα μακρόν, άνοικτόν έμπροσθεν, δευόμενον διά ζώνης.

ντολμάς (ό) [τουρκ.] όθμ. ειδος φαγητού εκ κρέσας λευιαστού [κωσι], όρούης κ. ά. άρτυμάτων εις σχήμα βλαμού περιτυλισσομένων διά φύλλων άμυλέου, λαχάνου κττ.

ντολέν [τό] [ικελτ.] όθμ., διεθν. όρ. μεγαλιθικόν μνημιον προϊστορικής έποχής, άποτελούμενον έξ ένος ή περισσοτέρων πελωρίων όγκολιθών, έν σχήματι λιθοτραπέζης.

ντόλταο (τό) όθμ., συνήθ. κτ. πληθ. ντόλταο ειδος γλυκεύς πορτοκαλιου.

ντομάτα [ή] όθμ. κ. τομάτα τό φυτόν λυκοπερισκόν τό έδώδιμον, ή ντοματιά' 2) ό καρπός του φυτού αυτού.

ντοματιά [ή] όθμ. ή ντομάτα βλλ.].

ντομινιον [τό] [άγγλ.] νεώτ. κ. όθμ. αυτοκυβέρνητος κησις τής Μεγάλης Βρετανίας.

ντόμινο [τό] [λατ.] όθμ. δόμιον βλλ.

ντόμπρος-α-ο [σλαβ.] όθμ. ειλικρινής, άπόνηρος, κατηγορηματικός : ντόμπρος άνθρωπος' || κ. έπίρρ. -α ειλικρινώς, μέ θάρρος : του μιλησε ντόμπρα.

ντόν (ό) [λατ.] όθμ. ά. δόν βλλ.

ντόνα [ή] [λατ.] όθμ. ά. δόνα βλλ.

ντόνις (ό) [τουρκ.] όθμ. ό έξωμότης χριστιανός ή Ισραηλιτής, άσπασθείς τήν μουαμεθανικην θρησκείαν.

ντοπολοαία (ή) όθμ. τοπικόν γλωσσικόν ίδιωμα, διάλεκτος.

ντόπιος-ια-ιο όθμ. έπί προσ. κ. έπί πραγμ. ό έντόπιος βλλ., αντίθ. ξένος, ξενικός : είναι ντόπιος, - ντόπισ πράγμα.

ντόπια [ή] [ιταλ.] όθμ. κ. ντούμπια παλαιόν Ιταλικόν χρυσόν νόμισμα του βασιλείου των δυο Σικελιών, ίσον προς 26 1/2 φράγκα' 2) Ιταλικόν χρυσόν νόμισμα του δουκατού τής Τοσκάνης, ίσον προς 22 φράγκα.

ντορδός (ό) [τουρκ.] μον. κ. όθμ. κ. ντουρδός κ. τορδός μικρός σάκκος, σακκιδιον, ηήρα : ό. τροφ. σένα σου πρέπει, άφέντη μου, ντορδός, - ό ντορδός του άλόγου [ή ηήρα έν ή θέτουσι τήν κριθήν του Ιππου και των άλλων ύποζυγίων].

ντορής (ό) όθμ. κ. ντου - ό πυρρόβριξ Ιππος.

ντορός (ό) όθμ. μέγας θόρυθος, άναστάσις, όχλοοθι, διαταλαί' || μτφ. έν φρ. έκαμε ντοροσ αυτό τό βιβλίο [εισηγημισίθ, συνεζήτηθι πολύ].

ντορός (ό) όθμ. κ. τορός τό ίχνυ των θρησματον, τό διά τής όδησις άνακαλυπτόμενα ύπό των κυνηγετικών κυνών' 2) κτ. έπέκτ. τό ίχνυ πέλματος άνθρωπου, τό πατήματα' || έν φρ. πάω μέ τό ντοροσ άνακοουβά τό κρατούσιον ήθη κοί

έθιμα: όμ. χάνω - έχασα τὸ ντόρτ [τὴν κατεύθυνσην ἢ τὰς συνηθειὰς μου].

ντόρτης [τό] δημ. ὁ ἀταίγγανος, ὁ γύφτος τῆς Εὐρυτανίας.

ντόρτια [τό] [τουρκ.] δημ. ἐπὶ τοῦ παιγνιδίου τοῦ ταβλαῦ, ἡ βολὴ τῶν κόνων, καθ' ἃν ὄνω ἔδραι εἶναι αἱ ἔχουσαι ἀνὰ τέσσαρας σπυγὰς, τεσσάρες. 2) μτφ. ἡ ἀποτυχία, ἡ ἧμισ: φρ. τὰ φερε ντόρτια [ἐξ ημιώθη].

ντόρτικα [τό] δημ. τὸ εὐνηματικὸν γλωσσικὸν ἰδιώμα τῶν ἀτσιγγάνων Εὐρυτανίας, τῶν ντόρτηδων: Λογογ.7,243.

ντοτόρος [τό] [ἰταλ.] δημ. ἄ. δοτόρος βλλ.

ντοδάρι [τό] [τουρκ.] δημ. κ. ντοδάρι ὁ τοίχος: || παροιμ. φρ. τὰ βρήκε ντοδάρι: μετέθεθ' ἄνερ ἀνερδελήτων θυσερεϊών: 2) μτφ. ἐπὶ πρσ., ὁ ἀνεπίδεκτος μαθήσεως, ἀμβλύνοσ, βλάξ.

ντούγα [ή] [ἰταλ.] δημ. ἄ. δούγα βλλ.

ντουρού [τουρκ.] δημ. ἄ. ντορού βλλ.

ντουετίτσο [τό] [ἰταλ.] μουσ. θιενθ. ὄρ. ἡ ὁμοῦδια βλλ.

ντούζικο-η-ο [άραβ.] δημ. ὁ εὐθύς, ἴσιος, ὀπλοῦς: 2) ναυτ. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ κανονικός, ὁ στρατός: 3) τὸ οὖν. ντούζικο εἶδος ρακῆς βλλ.

ντούζινα [ή] [ἰταλ.] δημ. ἡ ὁμοδεκάς, -

ντουλαμάς [τό] [τουρκ.] δημ. κ. δουλαμάς ὁ ἐπενδύτης, ὁ μονάχος τῶν φουσαταελλοφάρον: 2) ἐπιχτήνιον τῶν εὐζώνων μετὰ χειρῶν ἐξ ἐρισοῦχο ὑφάσματος.

ντουλάπα [ή] [τουρκ.] δημ. κ. ντολάπα μεγεθ. τοῦ ντουλάπ, μέγα ἐρμάριον, ἱματισθῆκη.

ντουλάπι [τό] [τουρκ.] δημ. κ. ντολάπι, μεγεθ. ντουλάπα, ὕποκορ. ντουλαπάκι, ἐρμάριον πρὸς ἐνοπλοῦσιν τῶν καθ' ἡμέραν τροφίμων καὶ φαγητῶν: || γεν. τὸ ἐρμάριον: Παπαντ.Άγ.Όρ. 169 τὰ καλογερίκα βιβλία, σθηματικῶν φωτῶν, κομμῆται στὰ ντουλάπια τῶν καλογερίων.

ντουλγέρικα [τό] [τουρκ.] δημ. ἡ συνθηματικῆ γλώσσα τῶν κηποτῶν καὶ τῶν τεκτόνων ἐν Ὁρφκῇ, ἐκ τοῦ ντουλγέρης ζυλοουργός.

ντουμάνι [τό] [τουρκ.] δημ. πυρκαϊά, καπνός: ἐν φρ. στὸ ντουμάνι τοῦ Θεοῦ [ἰεὺς τῆν δευτέρην παρουσίαν, ἤς κτ. τοῦ μετακαθενοῦσ ὁθ' προηγήθῃ μεγάλη πυρκαϊά].

ντουμπλά [ή] δημ. ντόπια βλλ.

ντουμπλές [τό] [γαλλ.] δημ. μέταλλον ἐπενδεδυμένον διὰ λεπιοτάτης πλακῆς χρυσοῦ ἢ ἀργύρου: 2) πράγμα δις ἐπαναλαμβανόμενον ἢ ἐκ δύο ὁμοίων συστατοῦσιν.

ντουνιας [τό] [τουρκ.] δημ. ὁ κόσμος, ἡ γῆ ἡ ἐπίγειος ἐν ἀνθρ. πρὸς τὸν ἐπουράνιον κόσμον: ΜΜ πού γύρισε τόσο ντουνια: , καὶ τίποτα δὲν ἐπαθε, - φεῦτικος ντουνιας: || πληθὸς πολὺ, κοσμάκης: Άρτ.Βατοπ.Πρόλλ.44 γράφοντασ ἀτόσ του τὸ πού ἔξανοίγα καμὸ, στὸ ντουνια τὸ ὅ κόσμου, ΜΜ πίκρανε κόσμο καὶ ντουνια.

ντουπλά [ἰταλ.] νεώτ. ἀνθρ. τηλεγραφικὸν σύστημα, δι' οὗ καθίσταται δυνατὴ ἡ ταυτόχρονος καὶ δι' ἐνός μόνοσ σύρματος ἀποστολὴ τηλεγραφήματῶν πρὸς δύο κατευθύνσεις.

ντουρή [τό] δημ. ἄ. ντορή βλλ.

ντουριά [ή] δημ. σημεῖον, ἴχνος.

ντουρούς-α-ο [ἰταλ.] δημ. ἴσιος εὐθυτενῆς, ὁ μὴ λυγίζόμενος: ντουρού κορμοστασία: || ἐπίφρ. -α: 2) εἶδ. παλαιότ. ἀργυροῦσ ἰσπανικὸν νόμισμα ἄξιασ δύο σκευδῶν.

ντούς [τό] [γαλλ.] δημ. καταιφνῆσις φυχροῦ ὁδάτος, ἡ ψυχρολοοσία.

ντουσουμές [τό] [τουρκ.] δημ. παλαιότ. τὸ μάζωμα, τὸ παιδομάζωμα τῶν γενιτάρων: 2) στρατός ἐκ ποικίλων στοιχείων ἀνευ ἄξιασ.

ντούτι [τό] [τουρκ.] δημ. σικκάνιον, μούρο. **ντουτιά** [ή] δημ. ἡ σικκορορέα.

ντουφέκι [τό] δημ. τουτέκι βλλ.: Πολίτ.Έκλ.Τραγ. 48,5 ντουφέκι νὰ μὴ ριζετ.

ντουφεκιά [τό] δημ. ἄ. τουφεκιά βλλ.: ΜΜ τὸ κατάλαβα τ' ἐναὶ δική μου ἢ ντουφεκιά.

ντουφεκίζω δημ. τουφεκίζω βλλ.

ντουφεκίσμα [τό] δημ. τουφεκίσμα βλλ.

ντουφεκισμός [τό] δημ. τουφεκισμός βλλ.

ντουφεξιά [τό] δημ. τουφεξιά βλλ.

ντραλιζόμα [τό] δημ. ἀντραλιζόμα, σκωτοδινώ, ζαλιζόμα: Πολίτ.Έκλ.Τραγ.107,23 νὰ μὴ σέ φάη ἡ βουή καὶ ντραλιζάτῆς καὶ πέσσε.

ντρένιος-ια-ια δημ. δρένιος βλλ.

ντρέννωτ [τό] [ἀγγλ.] δημ. ἄκλ. κ. δρέδνωτ τύπος θεωρητικὸ πλοίου μάχησ, ἔχοντος ἰσχυρὰν θωράκισιν καὶ ὀπισθὸν βαρέων πυροβόλων.

ντρέπομα δημ. ἐντρέπομα βλλ.: Πολίτ.Έκλ. Τραγ.89,5 νὰ πάη πίσω ντρέπεται.

ντρέπτης-α-ο [ἰταλ.] δημ. ἀντρέπτης, ἴσιος, εὐθύς: ἢ κ. μτφ. ἐπὶ πρσ., ὁ ἔχων εὐθὺν χαρακτῆρα: ὁ εὐκρινῆς: ντρέπτης ἀνούρηος: || κ. ἐπίφρ.-α εὐθέως, εὐκρινῶσ ἀνούρητος.

ντριλλι [τό] [ἀγγλ.] δημ. πτὸ δριλλισιὸν βλλ.

ντριμες [τό] δημ. δριμές βλλ.

ντρίσα [ή] δημ. ναυτ. ἄ. δρίσα βλλ., ἡ ὑπέρα.

ντρίσα-κάτσα δημ. ἐπίφρ. ἐνθὸν κἀκείθεν, οὕτω καὶ οὕτω, ἔτσι κα' ἔτσι: || ὄμ. μτφ. ἐν φρ. μὰς τὰ λέει ντρίσα - κάτσα διαφορομένωσ.

ντρισαρόδια [τό] δημ. ναυτ. τὸ σειρῶδια βλλ.

ντρισαρού δημ. σίρω τὴν ὑπέραν ἰστίου, τὴν ντρισαν: 2) στρέφω.

ντρίτος-α-ο δημ. ντρέτος βλλ.

ντροπαλά ἐπίφρ. δημ. ἐντροπαλό βλλ.

ντροπαλάδα [ή] δημ. ἡ ἐντροπαλότης, ἡ ἀδημοσύνη.

ντροπαλάς-ή-ό δημ. ἐντροπαλόσ βλλ.

ντροπαλασύνη [ή] δημ. ἡ ἐντροπαλότης, ἡ ντροπαλόδα.

ντροπερός-ή-ό δημ. ὁ αἰσχυνηλόσ, ὁ ἐντροπαλόσ: 2) ὁ ἐπονεϊδίσιος, ὁ ἀδιάντροπος: Καζ.Ν.ΌΚωμ.1,7,33 τῶν ντροπερό γαυγίζοντασ χαβά τουσ.

ντροπή [ή] δημ. ἐντροπή βλλ.: Βιζυην.Πρωτοχρονιά 3 ἡλιάρτα δὲν ἤθελεν ὄμνο νὰ πῆ κ' ἐγὼ στὴν ντροπή βαστούσα κανδήλι, ΜΜ πού μὰς ἐγέμισσε ντροπή, λ. τραγ. ὦ πῶ, πῶ! ν: ρηή!

ντροπιάζω δημ. ἐντροπιάζω βλλ.

ντροπιάρης-α-ικ-ο ὁ ἐντροπιάρης βλλ., ὁ αἰσχυνηλόσ.

ντροπιάρικος-η-ο δημ. ὁ μέλων εἰς τὴν ἐντροπαλότητα, ὁ καθ' ὑπερβολὴν αἰδῆμων.

ντροπίασμα [τό] δημ. ἐντροπίασμα βλλ.

ντροπισατικός-ή-ό δημ. ὁ ἐπιφώνων ἐντροπή, ὁ κατασχόνων, προσβάλλων τινά, ὁ ντροπερός βλλ.2: ντροπισατικὸ φέρισμο: || κ. ἐπίφρ. -ά **ντόμα** [τό] δημ. ἡ ἐνδύσις, ὁλον ἐνδύματος, βιβλίου: 2) τὸ ντόμα τοῦ φιδίου τὸ ἀνοπῆτον ἀκέραιον δέρμα τοῦ ὄφεωσ, λεθρίασ, φιδιοσυκάμισο, φιδιόνωσ: Άρτ.Βατοπ.4,9 κ' ἀπὸ παλιά του ἀποξενκλῖδια ντόμα του εἶδες ἄλλο φτινεῖ: || κ. γεν. δέρμα: Παλαμ.Περ.Χαιρ.109,7 στὸ πλάσμένο ὄμα ντόμα μουσικό, τὸ μετὰξί, σάρκα.

ντόνω δημ. περιβάλλω τινά ἢ τὴ διὰ φορέματος, καλύμνωσ, ἐπικαλύμνωσ, ἐνδύω, περιβάλλω, περικαλύπτω: νὰ ντύσῃ καλά τὸ παιδί, γιατί κάνει κρούσ: 2) μέσ. κ. παθ. φέρω τὸ ὦσ ἐνδυμα, περιβάλλομαι, φορέω: Πολίτ.Έκλ.Τραγ.92,1 ἀντρίκια ντύθη κ' ἄλλαξε καὶ παίρνει τ' ὄματ: 2) κ. μτφ.: Σολωμ.197,7 κ' ὄμορφη βγαίνει κορσισιά ντυμένη μετὰ τὸ φῶσ του, Παλαμ.Περ Χαιρ.43,1 εἶμαι ἡ ψυχὴ καὶ ντύθηκα τὸ ὄμα.

ντύσιμο [τό] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ντύω βλ.λ.: καλὸ - κακὸ ντύσιμο, - τὸ ντύσιμο τοῦ βιβλίου (ἢ βιβλιοδέτησις).

νυ νὸν βλ.λ.

νύ [τό] ἀντ. κ. νεώτ. τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου: *Αχα.33,3, Πλάτ.Κρατ. 414C μεταξὺ τοῦ χι καὶ τοῦ νυ καὶ τοῦ ἴσσι || νεώτ. φρ. μετὶ τὸ νυ καὶ μετὶ τὸ σιγμα μετὰ ἄνω λεπτομέρειαν.

νύδην ἔπιφρ. μετ' νύξιν, μετ' κέντημα: *Απολλ.Δόσκ. *Ἐπιφρ.198,9 νύξιν, νύδην.

νύγαι *Ἡσ. ἐτῶ κέντρον πλῆκτηϊ.

νύγαις μτχ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. νύσσω βλ.λ.

νύγμα-ατος [τό] κ. νύγμα [Νικ.Θηρ.271] κ. νεώτ. τὸ κέντημα, τὸ τοιμημα καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ μικρὰ πλῆγῃ: Νικ.Θηρ.446 νύγμα ἔδεται αἰμαθθέντος ὑπὸ κροτήρος ἀραιοῦ, *Αρετ.Χρον.Παθ.2,7, Τρυφιδό.365 μαντιπόλοιο Βολῆς ὑπὸ νύγματος, - τὸ νύγμα τῆς μελίσσης - τῆς βελόνης 2) προσδ. ἰδιωτ. τῶν νεύρων, ἀντίθ. ἔλκος ἐπὶ σαρκὸς κ. κατάγμα ἐπὶ ὀστέῳ: Γαλ.13,65† πρδλ.Στέφ.*Ἰνν.2, 439D 3) κτ. πλ. νύγματα ἐρεθισμοὶ τῶν αἰσθητηρίων: *Ἐπικλ.*Αθῆν.546ε τοῦς γαργαλισμοῦς καὶ τὰ νύγματα; Εὐστ.Παν.178,14 ἔχαριε τῷ δεσποτικῷ μμήματι τὰς κατά πλευρὰς νύγμασι.

νυγματικός-ή-όν ὁ κατάλληλος πρὸς θεραπείαν τῶν νυγμάτων βλ.λ.2): *Ανδρόμ.π.Γαλ.13,65 νυγματικός ἐμφλαστρος.

νυγματώδης-ους-ες ὁ ὁμοιος πρὸς νύγμα: *Αριστλ.Πρ.27,3 ἡ τῆς καρδίας πλῆθις πυκνὴ καὶ νυγματώδης 2) ὁ νυγμὸν προκαλῶν, ὁ κέντων, ὁ διὰ νυγμοῦ ἐκδηλούμενος: *Αρχιπ.Γαλ.8,92 νυγματώδης πόνος, *Αρετ.*Οἶ.Παθ.1,10, Γαλ.294,14 νυγματώδης ἀσθησις.

νυγματώδης ἐπί φρ. μτχ. κατὰ νυγματώδη τρόπον: Γαλ.19,7.

νυγη [ή] μτχ. νυγμός βλ.λ.: *Ἡσ. κέντρον: Πλούτ. *Αντ.86 τὸν βραχίονα τῆς Κλειοπάτρας. . . δύο νυγμῶς ἔχοντα *λεπτάς καὶ ἀμυδράς 2) στήνη ἰέν τῆ στήνῃ: Δοσιβ.380Κ.

νυγιός [τό] κ. νεώτ. κέντημα, ἐρεθισμός: Ρούφλ. *Ορειθ.8,24,62 ἐν πλῆθ. ἐπὶ ἀρθρίτιδος: Λουκ.Ωκ. 30 ὁ δεινὸς πόνος ἔχει λεπτόν τῶπον καὶ τὴν βάσιν τρυφῆ τῶν κάτω 2) τὸ νύγμα βλ.λ.3): Πλούτ. Φιλ.9 ὑπὸ νυγῶν καὶ γαργαλισμῶν τῆς αἰσθησις. 2) μτφ. ἐπὶ τῶν νυγμῶν τῆς συνειδησιως: Διόδ.Σ 13,58 τῶν παρανομημάτων νυγμοῦς εἰς τὴν ψυχὴν λαμβάνων 2) μτφ. νεώτ. κ. νεώτ. ὅταν νυγμός. **νύγαι** *Ἡσ. ἐνύσσω: πρδλ. νύγει.

νυθός-ή-όν *Ἡσ. ἐνυθόν ἄφρον, σκοτεινόν.

νυθώδης *Ἡσ. σκοτεινώδης.

νύκτα [ή] μον. ἡ νύξ, νύκτα βλ.λ.: Νικ.Χων.δθ.

νύκταγας [τοί] Δουκάγμ. αἰρετικοὶ θεωροῦντες ὡς δεσιδαιμονίας τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀγρυπνίας.

νυκταίος [οί] *Ἡσ. ὄφρον ἱερὸς *Ἡρας, ὁ καὶ ἔρωδιος.

νυκταροδύτειρα [ή] ἡ πόρ. ἐπὶ τῆς σελήνης, ἡ ἀνατέλλουσα καὶ δύουσα ἐν καιρῷ νυκτός.

νυκταρός-ή-όν ἔσφ. λ. ἐν Διογ.Α 6,77 π.Σουῖθ. ἀντὶ νυσταλόξ νυσταλόξ.

νυκταλωπία [ή] νεώτ. Ιατρ. πάθησις τῶν ὀφθαλμῶν καθ' ἣν βλέπει τις κάλλιον ἐν τῷ ἀμυδρῷ ἢ τῷ ἀπλῆτῳ φωτὶ.

νυκταλωπιασός-ως [ή] πάθησις καθ' ἣν ἐξασθενεῖ ἡ ὄρασις κατὰ τὴν νύκτα *Ορειθ.Εὐπόρ. 4,18,3 ἔσταν τὴν ἡμέραν ἀμειψάτω βλέπωσιν τῆς νυκτός δὲ προσαγοῦσιν, χεῖρω.

νυκταλωπικός-ή-όν κ. νεώτ., κτ. οὐδ. πλῆθ. νυκταλωπικὰ προσβολὰ, κροσμάτα νυκταλωπιασῶς βλ.λ.: *Ἰνν.*Ἐπιδ.6,7,1 καὶ νυκταλωπικὰ ἰδρωτο* || νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νυκταλωπία βλ.λ. ἢ ὁ πάσχων ἐξ αὐτῆς.

νυκταλωπιά-ώ Εὐστ.1392,35 ἐνυκταλωπῶν ὁ νυστάζων.

νυκταλωπιά-ιδω ὑποφέρω, πάσχω ἐκ νυκταλωπιασῶς βλ.λ.: Γαλ.12,802 2) νεώτ. πάσχω ἐκ νυκταλωπιασῶς βλ.λ.

νυκτάλωπ-ωπος [οί] ὁ βλέπων κατὰ τὴν νύκτα, λόγῳ παθήσεως τῶν ὀφθαλμῶν κ. οὐχὶ κατὰ τὴν ἡμέραν: *Ἰνν.Προρ.2,33 οἱ τῆς νυκτός ὀρώντες, οὗς δὴ νυκτάλωπος καλέωμεν, αὐτ.*Ἐπιδ.6,7,1, Γαλ.19,435 2) ὁ μὴ βλέπων κατὰ τὴν νύκτα, Γαλ.19,124 καὶ τῆς νυκτός ὁλοσάν: Πλῆν.Φ1 8,203, *Αετ.7,48, Παυλ.Α1γ.3,22 νυκτάλωπος λέγουσιν, ὅταν συμβῆ τὴν μὲν ἡμέραν βλέπων, δυσμένου δὲ ἡλιου ἀμαρύτερον ὄραν, νυκτός δὲ γενομένης ὀδασμῶς ὄραν || ὁ μὴ βλέπων οὔτε κατὰ τὰς πρωινὰς οὔτε κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὄρας: Οὐλλ.20,1,10,4 3) ὡς οὐα. ἡ ἀσθένεια, ἡ ἀνικανότης τῆς ὄρασιως κατὰ τὴν νύκτα: *Ἰνν.*Ἐπιδ. 6,7,1, *Αριστλ.Τ 780κ,16 τὸ μὲν γλαύκωμα γίνεται μάλλον τοῖς γλαυκοῖς οἱ δὲ νυκτάλωπος καλοῦμενοι τοῖς μονοφθαλμοῖς, Γαλ.10,84, αὐτ.π. *Ορειθ.Σινόφ.8,48,1.

νυκτανόος-ους [τό] νεώτ. φυτολ. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν ἐλαιοειδῶν.

νυκταυγής-ους-ες μτχ. ὁ σπλινός κατὰ τὴν νύκτα: Κατ.*Αστρλ.Κ 1,173.

νυκταυγία [ή] μον. τὸ φῶς τῆς νυκτός: Στουδ. Θεόδ.251B.

νυκταγρσία [ή] κ. νεώτ. ἡ νυκτερινὴ ἔγερσις, τὸ ἐγείρεσθαι κατὰ τὴν νύκτα, νυκτερινὸς συναγερμός: Φιλ.155 νυκταγρσία πρὸς ἀπλοσύτως ἐπιθυμία 2) εἰδ. ὁ ἐπιγυρασίως ἐν ἴλ. Κ νυκτερινὸς συναγερμός: Στράβ.9,5,18 τοῦ κράνου τοῦ Μέλπτος ὡ ἐχρήσατο ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τὴν νυκτεγρσίαν, ΨΠλούτ.Β1.*Ορ.209 Διομήδους καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς νυκταγρσίας ἀνακομιθέντων, ἐν ὀσθ.Εὐρ.Ρῆσ., πρδλ. νυκταγρσία 2) γεν. μτχ. ἀγρυπνία κατ' ἐπισημοῦς ἑορτάς, πανηγύς: Βασ. Σελ.2,10 εἰ τις φυλάξῃ κατὰ τὴν νυκτεγρσίαν αὐτῆς τῆς ἑορτῆς.

νυκταγρτώ-έω μτχ. ἀγρυπνῶ κατὰ τὴν νύκτα, φρουρῶ: Πλούτ.Καῖσ.40 ἐν δὲ ταῖς πλάναις καὶ ταῖς στρατοπέδεισι καὶ τοιχομαχούσιν καὶ νυκτεροτυτῶτες ἐξέκαμον ὑπὸ γήρως.

νυκτελεῖν *Ἡσ. ἐν νυκτὶ τελεῖν.

νυκτελίας-ον νυκτερινός, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου ἐκ τῶν νυκτερινῶν ἑορτῶν αὐτοῦ: ΑΠ 9,524,14, Πλούτ.*Ἡ8,389Α Διονύσου καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτελίου καὶ Ἰσοδοτῆν αὐτὸν ὀνομάζουσι, Πaus. 1,40,6 Διονύσου ναὸς Νυκτελίου 2) νυκτελία [ἐν ἱερὶ ἢ ἑορτῇ τοῦ Διονύσου: Πλούτ.*Ἡ8,219Α 2) νυκτελίων [τό] γεν. νυκτερινῇ ἑορτῇ: Πάπ.Οἶ. νυκτελίων ἴσιδος.

νυκτεπαρχός [οί] μον. ὁ ἐπαρχος, ὁ ἀρχηγός, πρῶτος τῆς νυκτερινῆς φυλακῆς π. θυσιαντικός: Ἰουστ.Νεομ.13,1 νυκτεπαρχος, ὁ πρῶτος τοῦ δήμου, ΛέωνΔ 1,6 ἀποκαθίστησι καὶ ὄν καλοῦσι νυκτεπαρχον.

νυκτερασία [ή] μον. νυκτερινὴ ἐργασία, νυχτερί: Νικ.Χων.218B.

νυκτεραία [ή] θήρα, κυνήγι ἐν καιρῷ νυκτός, κατάληψις τοῦ θηράματος κοιμώμενου: Πλάτ. Νόμ.824 ἄθρευσις .. τοῖς παρ' ἡμῖν ἀθλήταις ὧν ἡ μὲν τῶν εὐδότητων αὐ κατὰ μέρη νυκτεραία.

νυκτερία [τοί] μτχ. ἡ νυκτερία βλ.λ.: Εὐνάν.Β Σοφ.485B.

νυκτερίας-ος [νύξ, ἐριδω] κωμ. ἐπιθ. αἰσχροῦς σημ. σχηματίζομενος ὡς τὸ νυκτερίας κ. πῆθ. ἔσφ. φρ. τούτου βλ.λ.: *Αριστφ.Θεομ.204 γυναικῶν ἔργα νυκτερίας [κτ. διόρθ.-ἡσσι]. **νυκτεράτης**-ου [οί] κοπιητῶν ἢ ἀλιέων κατὰ τὴν νύκτα: ΑΠ 6,11 ὁ νυκτεράτης. . Κλειτωρ.

νυκτέρευμα -τόπος (τῶ) μτγν. κ. μων. νυκτερινόν κατάλοιμα, τόπος νυκτερινῶ σταθλιασμοῦ (ζώνων: Πολύβ.12,4,9 κατά γένη πασιούται κα καθ' ἡλικίαν τὰς ἐκ τῶν νυκτερευμάτων εξαγωγὰς [ένου τῶν χοίρων]: 2) μων. ἡ καθ' ἄλην τήν νύκτα ἀοιμνία, τὸ νυκτέρι.

νυκτερευτής-ος (τῶ) ὁ θρεψάνων ἢ ἀλείψων κατά τήν νύκτα: Πλάτ.Νόμ.824 νυκτερευτῶν δέ... μηδεῖς... ἐλάση μῆσαμο θρεψάσαι.

νυκτερευτικός-ή-ον ὁ κατάλληλος διὰ τήν νυκτερινήν θήραν: Ξεν.Ανομ.3,11,8 ν-κείες.

νυκτερεύω (νυκτερός, δημ. νυκτερεύω) διέρχομαι τήν νύκτα ἀγρυπνῶν: Ἡσ. εὐκτερεύειν, ἀγρυπνεῖν: Ξεν.Κτῖ 4,2,22 βουλόμεθα καί δειπνήσαι καί νυκτερεύειν, Τιμοκλ.16,1 νυκτερεύσας δ' ἀθάλλω: || διέρχομαι τήν νύκτα πρᾶττον τὴ ἡ πρώτῃ τε ἐν καιρῷ νυκτός: Πολύβ.1,7) τὸ μὲν νυκτός προβαίει τὴ νυκτερεύσασα: || ἐπὶ στρατιωτῶν, διέρχομαι τήν νύκτα φυλάττων: Ξεν.Αν.4,4,1 νυκτερευόντων δ' αὐτῶν ἐνταῦθα ἐπιπίπτει χιῶν 2) δημ. νυκτερεύω ἐργάζομαι κατά τήν νύκτα, κῶμα νυκτέρι: Παλαμ.Περ.Χοιρ.157 στοῦ Περνασοῦ τῆ ρίζα πόσαι νυκτερεύσας: || ἴδ. ἐπὶ ὀμῶν νυκτιῶν, αἰτνες μέχρι προκωκρηκίνας νυκτός ἐργάζονται ὡς κ. ἐπὶ ἐργατῶν ἢ ἐργατριῶν ἐργοστασία ἐργαζομένων τήν νύκτα: 3) μέσ. δι-ἐργασι τελεῖται ἀγρυπνῶν τήν νύκτα: Τιμαχίδ.ν. Ἀθῆν.15,697B οἱ νυκτερευόμενοι τῶν νέων.

νυκτερεύσιος-ον νυκτερινός: Λοσκ.Ἀλέξ.53 νυκτερεύσιος χρῆστος ἰδ.γρ.-είσ-, -ίσα-, Σέξτ.Ἐμν. Μαθ.10,189.

νυκτερίκις ἐπίρρ. μων. ἐν καιρῷ νυκτός, τήν νύκτα: ΨΓρηκ.Ναζ.2,129A.

νυκτερινεία (ἡ) ἰδιορθ. ἀντί-ἡαί Ἐπιγρ. Ἐφέσου ἡ ὑπηρεσία τοῦ διοικητοῦ τῆς νυκτοφυλακῆς.

νυκτερινός-ῆ-ον (νύξ) κ. νευτός, κ. νυκτ. προφ. κ. νυκτερινός ὁ τῆς νυκτός, ὁ ἐν νυκτὶ συμβαίνων, ὁ τῆ νυκτὶ ἀνήκων, ἀρμόζων κτλ.: Ἀριστ.Σοφ.2 φυλακῆν καταλείβει νυκτερινῶν, αὐτ.Ἰον.477 ἔνυδος νυκτερινός, αὐτ.Ἀχ.1162, Ἐδῆ.139 νυκτερινά ἀείματα, Ἰνπ.Ἐπιδ.1,5 νυκτερινός πυρετός, Θουκ.4,128 ἐν νυκτερινῷ καί φοδερῷ ἀναψῆσαι, Πλάτ.Νόμ.909A νυκτερινός σύλλογος, Ξεν.Ἐλλ.7,1,16 ἡνίκα αἱ νυκτεριναὶ φυλακαὶ ἤδη ἔσονται, αὐτ.Κτῖ.8,6,18 νυκτερινὸν ὠρολόγιον, Ἀριστλ.Ζι.5,26,8, Αἰν.Τακτ.10,25 νυκτερινὸν φέγγος, Πολύβ.4,13,8 νυκτερινῆ φυλακῆ, αὐτ.4,8,11 νυκτερινῆ ἐπιθῆσις, Ἡρωδίων.Ἰστ.3,11,12 τήν νυκτερινήν φρουράν ἐκ περιόδου ἐγκειρισμένους, Ἀθῆν.4,174C νυκτερινὸν ποιήσαντα ὠρολόγιον εἰκοῖς τῶ ὠδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην, Πλούτ.Ἡθ.714 νυκτερινός σύλλογος τῶν ὄστων καὶ πολιτικωτῶν ἀνδρῶν, Ὀπκ.Κην.3,266 τὸν μὲν ἰένω. λόκιον νυκτερινὸν [πρδλ. Σουίδ. Ἡσ. εὐκτερινὸν κύνες, οἱ λύκοι, κτ. ἄ. γυναικίον ἰσοδότημοι], Στράβ.17,1,12 νυκτερινός στρατηγός [ὁ ἄ. νυκτοστράτηγος, ὁ τῆν ὑπηρεσίαν τῆς νυκτός ἐπιφορτισμένος], Λοσκ.Ἰκαρ.21 νυκτερινωτάτων. τι τολμῶν [κατὰ τὸ σκοτεινότερον μέρος τῆς νυκτός, Φιλῶδ.ΑΠ 123], νυκτερινῆ σελήνη, - νυκτερινὸν σκότος - φύχος - ἐργασία - φρουρά - εἰθῆσις: 2) ἀστρολ. ὁ ἰσχυρός κατά τήν νύκτα: Πτολ.Τετράβ.20: 3) νεώτ. ὁ ἐργαζόμενος κατά τήν νύκτα καὶ ἀναπαύομενος κατά τήν ἡμέραν: νυκτερινός φύλαξ-ἐργάτης,-νυκτερινὸ νούμερο: 4) ὡς οὐσα. Ἐπιγρ. ὁ νυκτερινός εἶδος μουσ. συσθέσεως δι' αὐλῶν, ἐν χρῆσει εἰς τὰς διουσιακάς ἐφορτάς.

νυκτερινός ἐπίρρ. μων. ἐν νυκτὶ, κατά τήν νύκτα: Ἐπιφάν.2,279A νυκτερινός τὸ Πάσχα ἐπιόψαι.

νυκτερίος-α-ον κ.-ος-ον μτγν. νυκτερινός βλλ.: Λοσκ.Περγα.28 τελεγῆν τῆν ἐπ' αὐτῷ στάση-

σαι ὑπενεῖον καὶ δαδουχίαν ἐπὶ τῆ πυρῆ, Ὀρφ.Ψδμ.49,3, Ἀρατ.999 νυκτερία γλαυζῆ.

νυκτερίρμυθος βλ. νυκτερίρμυθος.

νυκτερίρις-ιδος (ἡ) κ. νεώτ., μων. νυκτερίδα [Ιου-κάγγι, δημ. κ. νυκτερίδα ἡ τῶς τῶν χειροτερίων, τῶν μόνων δυναμένων νὰ πετάσων ἐκ τῶν θηλαστικῶν ζῶων: Ὀ.δ.Μ.433 τῶ προσφύς ἐχόντην ὡς νυκτερίς, αὐτ.Ω.6, Ἡρ.2,76 ἡ ἱδὶς πτῖλα δ' οὐ πτερωτὰ φορεῖ, ὠδ. ἄλλ. τοιαῖ τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι μάλιστα κη ἡμεροκόστα, Ξεν.Ἐλλ.4,7,6 ἡναγκάσθησαν οἱ Ἰνπετῆ ὡσπερ νυκτερίδες πρὸς τῶς τελεῖσιν ὁπὸ ταῖς ἐπάλλεσαι προσασαράναι: || μτφ. ὡς παρωνύμιον ἐπὶ πρῶσ.: Ἀριστφ.Ὀρν. 1564 [μυρ.] Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς, Ἀριστλ.Μεταφ. 36,2 τὰ τῶν νυκτερίδων ὄμματα: 2) εἶδος ἰχθύος, ὁ κ. ἡμεροκοίτης: Ὀπκ.Ἀλ.2,205: 3) φωτόν τι, ὁ κ. μύρον Ἐλένης: Ἀέτ.12,1.

νυκτερίτις-ιδος (ἡ) μτγν. τὸ φωτόν ἀναγαλλίς ἡ κωνη: Ψδμοσκ.2,178.

νυκτερόβιος-ον ὁ ζῆτων τήν τροφήν τοῦ κατά τήν νύκτα: Ἀριστλ.Ζι.488α,25: || εἶδ. νεώτ. ζῶολ. γένος διπτερῶν νυκτεροβιδῶν ἐντόμων.

νυκτεροειδής-ος-ές μτγν. δ.τ. τοῦ νυκτεροειδῆς: Σέξτ.Ἐμν.Μαθ.10,184 ὁ χρόνος ἐστὶν ἡμεροειδῆς ἡ νυκτεροειδῆς φάντασμα.

νυκτερός-ον νυκτερινός: Αἰσχ.Πρ.797 κόραϊ... ἄς οὐθ' ἤλιος προσδέρκεται ἀκτίσιν οὐθ' ἡ νύκτερος μῆνη ποτῆ, αὐτ.Πέρσ.176 νυκτερός ὄνειρασιν, αὐτ.Ἀγ.4, Σοφ.ἄν.143 νυκτερός ναυκληρία, αὐτ.Ἡλ.410 νυκτερον δῆμα, αὐτ.Αἰ.217 νυκτερός ἀπελωδῆθη [κατὰ τήν νύκτα], Εὐρ.Ρῆσ.87 νυκτεροὶ φύλακες ὄμ. π. μτγν. πεῖσις: Λοσκ.Ἐρωτ.39 νυκτερός κοίτη τὸ οὐδ, ἐπίρρ.: Ἀρατ. 1023 νυκτερον ἀείδουσα [κατὰ τήν νύκτα].

νυκτεροφειγής-ος-ές μτγν. ὁ λάμπων κατά τήν νύκτα: Μαν.3,393 νυκτεροφειγῆς μῆνη.

νυκτερόφοιτος-ος-ον νυκτιφοίτος: Ὀρφ.Ἰγν.36,6.

νυκτεροπῶν-ος [ῶν] ὁ κατά τήν νύκτα φαίνόμενος, δ.έρμ. ὁ ἐχων νυκτός ὄψιν: Εὐρ.Ἡρ.112 δόκημα νυκτεροπῶν - ὄνειρον, Πλούτ.Ἡθ.1066C.

νυκτιγορία (ἡ) νυκτερινὴ ἐν συνδροαίσει ἀνακοίνωσις ἢ ὄμλια: Εὐρ.Ρῆσ.19 τί... φυλακῆς προληπὸν κινεῖς στρατῶν: τὴν ἔχων νυκτιγορίαν, Ἀριστλ.ἀν.159, Ἰδιαν.Προγ.26,23.

νυκτιγορῶ-έω ἀνακοινῶ ἡ προτείνω τὴ ἐν καιρῷ νυκτῶν ἐν συνδροαίσει: Εὐρ.Ρῆσ.89 τί χρήμα νυκτεροῖ... φυλακῆς ἔλθοντες φόδω νυκτιγοροῦσαι καὶ κενήναι στρατός: κ. παθ.: Αἰσχ. Ἐπτ.29 λέγει μερίστην προσβολῆν Ἀχαΐδα νυκτιγοροῦσθαι κἀπιδολεῖναι τῆ πόλει.

νυκτιγορεῖα (ἡ) γλῶσσα. δ.γρ. νυκτιγορεῖα νυκτερινῆ φυλακῆ στρατιωτῶν ἐξωθῆ σκηπῆς, στρατοπέδου, οἰκοδομημάτων.

νυκτιγορεῖν (τῶ) μτγν. μυθικὸν τὸ φυτὸν τῆς ἀνατολῆς τὸ ὁποῖον ἐλεγέτο ὅτι ἐλαμπε κατά τήν νύκτα: Πλίν.Φι 2,62.

νυκτιγορῶ-έω μτγν. νυκτεγερωῦ βλλ.: Θεμιστ.Λόγ.21,260B, Ἀριστλ.Αἰν.2,13, Σχόλ.Ἰλ.Σ 495.

νυκτιγορῶ ἡδῆ. ἐπίρρ. ἡμέραν καὶ νύκτα: πρδλ. νεώτ. νυκτιγορῶν κ. δημ. μῆρα - νύχτα.

νυκτιμέρον (τῶ) γλῶσσα. νυκτιμέρον πρδλ.νεώτ. τὸ ἡμερονύκτιον κ. δημ. τὸ μερώνυκτο.

νυκτιμωφής-ος-ές ὁ ὑπὸ τῆς νυκτός καλυπτόμενος, ὁθ. σκοτεινός, λυπηρός: Αἰσχ.Ἀγ.460 μένει δ' ἀκούσας τὶ μου μέριμνα νυκτιμωφής.

νυκτία (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἀρπακτικῶν γλαυκιδῶν πτηνῶν.

νυκτιάσις δρόμος μτγν. ὁ ἐν καιρῷ νυκτός γινόμενος: Κοισάρ.1005.

νυκτιδάτης-ος, -ος, μτγν.,νεώτ. νυκτοδάτης ὁ κατά τήν νύκτα ἐγερθόμενος καὶ ἐν ὕπνωσι: Βοδίζων: Ἀμρ.Ἀλ.Ἀδέσι.197

νυκτιδαο ἀνλ. πάπ., γενικ. νυκτιδαοῦτος νυκτικόραξ.
νυκτιδίος-ον ἴσ. Φώτ. νυκτερόβιος βλλ.
νυκτιδίος-ου ἰοί ἴσ. Ἡσ. «στρίγλος» καλεῖται δὲ καὶ νυκτιδαο, οἱ δὲ νυκτοκόραξ.
νυκτιόη ἰήλ πάπ. ἡ βώσασ κατά τὴν νύκτα, ἐπιθ. τῆς σελήνης.
νυκτιόροσ-ον δ ἐν τῇ νυκτὶ βρέμων, βορυδῶν ἑ: Εὐρ. Ρησ. 552 νυκτιόρομ σφρίγγος ἰάν κατακούω ἰδ.γρ. νυκτιόρομυ.
νυκτιγάμοσ-ον μτγν. δ ἐν καιρῷ νυκτός, λαβραίωσ, κρυφίωσ εἰς γάμον ἐρχόμενοσ: Μουσαῖ. 7 Ἡροῦσ νυκτιγάμοιο.
νυκτιγανέτωρ-οροσ ἰοί πάπ. δ πατήρ τῆσ νυκτός, δ ἐν Ἔρωσ.
νυκτιδαί ἰοί ἴσ. «γένοσ τι τῶν τὰσ λοιμικὰσ νόσουσ ἐκδιωκόντων».
νυκτιδέξοδοσ-ον μτγν. ἐπὶ ἄστρον, δ ἀνατέλλων μετὰ τὴν δύσι τοῦ ἡλίωσ καὶ δύων πρό τῆσ ἀνατολήσ ἰούτωσ ὥσπερ ἡ πλήρησ ἠμέρῃ τὸν ὀρίζοντα περιφορὰ νά εἶναι ἀρατῆ: Πτολ. Φάσ. 9, 10 ἔξ ἰκακῶσ ἐρμην. ὑπὸ τοῦ Γεμίνου, δ ἀνατέλλον πρό τῆσ δύσωσ καὶ δύων μετὰ τῆσ ἀνατολήν τοῦ ἡλίω: πρβλ. κολοβοδιεξόδοσ.
νυκτιδρόμοσ-ον δ κατά τὴν νύκτα τρέχων: Ὀρφ. Ὑμν. 9, 2 ταυρόκερωσ μήνη, νυκτιδρόμῃ, ἠεροφοτῆ, Ἐνυχία.
νυκτικλέπτησ-ου ἰοί μτγν. δ κατά τὴν νύκτα κλέπτης, κλέπτησ τῆσ νυκτός, ἀ. νυκτοκλέπτησ: Λουκῖλλ. ΑΠ 11, 176.
νυκτικόραξ-ῶκοσ ἰοί. νεώτ. νυκτοκόραξ δημ. νυκτοκόρακοσ ἀ. ὥτοσ, γένοσ ἐκ τῶν πελαργοειδῶν πτηνῶν τῆσ οἰκογεν. τῶν ἐρωδιπῶων: Ἀριστλ. Ζ1 592β, 9 τῶν νυκτιπρῶων ἔνοιω γαρφῶνωχέσ εἰσίν, οἶον νυκτικόραξ, γλαξοί, βάασ, αὐτ. Ζ1 597β, 23, 69β, 18, Πά Φαλμ. 101, 7 ἐνενηθῆν καὶ νυκτικόραξ ἐν οἰκονέωω, Στράβ. 17, 24 καὶ ὀσκι νυκτικόραξ ἰδιότροποσ ἐνθάδε (ἐν Αἰγύπτω), Ζωηυρ. π. Ὀρειβ. 14, 45, 4, Γαλ. 12, 81, Ἀντωνίν. Αἰ. 15, 4, Νικηαρ. ΑΠ 11, 186 νυκτικόραξ ὄδει θανατηφόρον ἥ νεώτ. ζῷολ. νυκτικόραξ δ τεροόχρουσ δημ. νυκτοκόρακοσ, δ ἐν Ἑλλάδι ζῶων, μέλανοσ χρώματοσ μετὰ πρασίωων ἀποχρώσων κατά τὴν ράχιν κράζων ὡσ δ κόραξ κατά τὴν νύκτα.
νυκτικόξ-ἡ-ὄν νεώτ., δημ. νυκτικόξ, θηλ. -ἡ κ. -κιά δ ἀνήκων εἰσ τὴν νύκτα, δ κατ' αὐτὴν χρῆσιμοσ: νυκτικόξ σκυφοῦσ ἥ δ θηλ. ἡ νυκτικιά κ. τὸ οὐδ. τὸ νυκτικό ὡσ αὐτ. μακρόσ πτωῶν, ὄν φέρει τῆσ κατά τὸν ὕπνον ὄμ. κτ. πληθ. οὐδ. ἡ περιβολῆ τῆσ νυκτός.
νυκτικρυφῆσ-οὖσ-έξ δ κρυπτόμενοσ κατά τὴν νύκτα: Ἀριστλ. Μεταφ. 1040α, 31 ὄ μόνον γὰρ διαμαρτάνουσι γῶ προσθίβειναι ἰαυτὰσ ἂν ἀπειρομημένω ἐπὶ ἔσται ἡλιωσ, ὥσπερ τὸ περὶ γῆν ἰὸν ἡ νυκτικρυφῆσ.
νυκτιλαθραιοφάγοσ-ον μτγν. δ κρυφίωσ ἐσθίων κατά τὴν νύκτα: Ἐπιγρ. π. Ἠγῆσ. κ. ἐν Ἀθῆν. 4, 162 νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπαιπλάγοι.
νυκτιλάκοσ-ον μτγν. κ. νεώτ. δ λαλῶν, ἡγῶν κατά τὴν νύκτα: Ἀντίφ. Σιδ. ΑΠ 7, 29 νυκτιλάκοσ κίθαρη, Ζαλοκ. 39 ὄπου μὴ βοῆ ἡ ἀγρία τῶν γλασκῶν νυκτιλάκοσ φωνῆ.
νυκτιλαμηῆσ-οὖσ-έξ δ κατά τὴν νύκτα λήμων: Σίμων. 37, 8 δοῦρατὶ νυκτιλαμηεῖ ἰσμ.γρ., κτ. ἀ. δῶματι, συνήθ. ἐπιθ. τῆσ λάρνακοσ τῆσ Δανάησ.
νυκτιλόχοσ-ον μτγν. ἐν καιρῷ νυκτός ἐνεδρεῶων, ληστήσ: Σουῖδ. «ὄ νυκτὶ περιπλανῆσ»: Θεόγλωσστ. Καν. 84, 4, Εἰστ. Πον. 302, 10 τὸ ατῖον νυκτιλόχοσ ναυία ἰή κατά τὴν νύκτα ἐκδηλουμένη.
νυκτιλοχῶ-έω ἴσ. ἔλλοχεῖω, ἐνεδρεῶω, παραμονεῶω κατά τὴν νύκτα.
νυκτιλωφ ἐσφ.γρ. ἀντὶ νυκτάλοφ.

νυκτιμανῆσ-οὖσ-έξ ἔπιγρ. δ μονόμενοσ κατά τὴν νύκτα: Ἐπιγρ. Ἐρυθρῶν δ νυκτιμανῆσ Ἀναρκίασ.
νυκτιμαντιέ-εωσ ἰοί ἴσ. Ἡσ. ἐμάντεοσ εἰδοσ, δ ἐν νυκτὶ μαντεῶων.
νυκτιμέδοοσα ἰή) μτγν. ἡ ἡγεμόνη, ἡ κυρία τῆσ νυκτός, ἐπιθ. τῆσ σελήνησ: Κατ. Ἀστρολ. Κ. 1, 173.
νυκτιμόροσ-ον Εἰστ. ἴλ. 6, 223, 35 δ ἔχων τὴν μορφήν τῆσ νυκτός, σκοτεινόσ.
νυκτιμόροσ-ον δ κατά τὴν νύκτα ζῆταν τὴν τροφὴν τοῦ πρβλ. νυκτερόβιοσ, νυκτιβίοσ: Ἀριστλ. Ζ1 616β, 25 ἀγώλωτοσ δ' ἐστὶ πλοῦτοσ καὶ ἡμέρασ ὀλιγάκοσ φαίνεται, Πλούτ. Ἡθ. 286β τὰ νυκτιόρα τῶν ζῶων, Γρηγ. Νύσοσ. 2, 299 κατά τὰ νυκτιόμομα τῶν ζῶων.
νυκτίοσ-α-ον ἰώξ μτγν. δ τῆσ νυκτός, νυκτερινόσ: Λεωνίδ. Ταρ. ΑΠ 6, 221 θῆρ νυκτίοσ.
νυκτιπαιπλάγοσ-ον μτγν. δ ἐν νυκτὶ περιπλανώμενοσ τῶδε κάκειοσ: Ἐπιγρ. π. Ἠγῆσ. 1 κ. ἐν Ἀθῆν. 4, 162 νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπαιπλάγοι.
νυκτιπήδηκοσ ἰοί (πηδῶω) μτγν. εἰδοσ ἐμβάδοω: Ἡρόδ. 7, 59, Πολυδ. 7, 94.
νυκτιπλάγκτοσ-ον δ προζῶων νυκτερινὰσ περιπλανησίοσ, δ ἐξεγείρων ἀπὸ τῆσ κοίτησ: Αἰσχ. Ἀγ. 330 τοῦσ δ' αὐτὲ νυκτιπλάγκτοσ ἐκ μάχησ πόνοσ νῆστέεσ τὲ πρόσ ἀρίστοισιν .. τάσοσι, αὐτ. Χο. 524 νυκτιπλάγκτων δειμάτων, αὐτ. Χο. 751-2) ἀνήσχοσ αὐτ. Ἀγ. 12 νυκτιπλάγκτων ἐνδροσῶν τ' ἔχω εὐνήν .. φόβοσ γὰρ .. παραστατεῖ.
νυκτιπλανῆσ-οὖσ-έξ γὰρ. ἀ. νυκτιπλανόσ βλλ.: Ὀππ. Κυν. 3, 268 νυκτιπλανῆ τελέθουσαν ἰδ.γρ. νυκτιπλανῆτιν τελέθουσαν κ. νυκτιπλάνητον εὐσάν.
νυκτιπλανόσ-ον μτγν. δ πλανώμενοσ κατά τὴν νύκτα πρβλ. νυκτιπλανῆ, νυκτιπλόκοσ, νυκτιπλάνοσ: Χρησ. π. Λουκ. Ἀλλ. 54 νυκτιπλάνοιοσ ἄφοισ.
νυκτιπλόιοσ ἰή) μτγν. πλοῦσ ἐν ὥρῃ νυκτός: Στράβ. 16, 224 φιλόσοφοσ περὶ τὲ ἀστρονομίαν καὶ ἀριθμητικὴν ἀπὸ τῆσ λογιστικῆσ ἀρξέμενοι καὶ τῆσ νυκτιπλόιοσ.
νυκτιπλοῶ-έω μτγν. πλέω κατά τὴν νύκτα, ὄθ. μτφ. εἶμαι ἀκριθέσ: Χρῆσ. Στωικ. ν. Ζηνοδ. 5, 32.
νυκτιπλόκοσ-ον μτγν. νυκτιπλόκοσ βλλ.: Ὀρφ. Ὑμν. 79, 7.
νυκτιπλόσ-ον ἰπλοέω) δ κατά τὴν νύκτα πλανώμενοσ ἰδ. ἐπὶ τῶν βακχευόντων ἴσ. «νυκτιπλόκοισ νυκτός ἀναστροφεύμενοσ καὶ περιοῦσι»: Εὐρ. Ἴων 718 πηδῶ νυκτιπλόκοισ ἄμα σὺν Βάκχαιοσ εἰδ. ἐπὶ τῆσ Περσεφόησ: αὐτ. Ἴων 1049 νυκτιπλόων ἐπόδων ἐπιθ. τοῦ Ζαγρέωσ (δαίνοσσοσ): αὐτ. ἀπ. 472, 11 ὄμ. τῆσ Ἀρτέμιδοσ κ. Ἐκάτησ: Κορνοῦτ. Φάσ. Θε. 34, Ἀπολλ. Ρ. 3, 862 Βριμῶ νυκτιπλόων, αὐτ. 4, 829 νυκτιπλόκοσ Ἐκάτη ἥ ὄσ οὖσ. μτ. τῶν λ. Μάγοι, Βάκχοι, Ἄλφαι, Ἄλφαι: Ἡράκλειτ. 14.
νυκτιπόροσ-ον μτγν. δ κατά τὴν νύκτα πορευόμενοσ: Ὀππ. Κυν. 1, 44) νυκτιπόροιοσ Λυκαίνησ πρβλ. αὐτ. Κυν. 3, 268 ὡσ κύρ. ὄν. ποταμοῦ: Λουκ. Ἰλ. 2, 233.
νυκτιπραξία ἰή) σλόλ. πράξισ νυκτερινῆ: Σχολ. Ἰλ. Κ. 215 σμῆλονον τῆσ νυκτιπραξίασ.
νυκτιπρέμοσ-ον μτγν. δ περιφερόμενοσ κατά τὴν νύκτα: Βέττ. Βάλ. 16, 11, Πτολ. Τετραδ. 161 ἰδιόρθ. ἀντὶ νυκτερίπρεμοσ.
νυκτιπρῆμοσ-ον δ ἐν νυκτὶ σπῆμῶσ γιγόμενοσ: Αἰσχ. Εὐμ. 108 τὰ νυκτιπρῆμοσ δειπνα ἔσ' ἐσχαρῶ πυρόσ ἔθουον.
νυκτιπριτικόσ-ἡ-ὄν νεώτ. δ ἔχων σχέσων πρόσ τὸν νυκτιπριτισμόν βλλ.
νυκτιπριτισμοῦ ἰοί νεώτ. βοταν. ἡ τάσισ ὀργῶων πτωῶν φυτῶν νά λαμβάνουων ἰδιόζουσαν θέσιμ ὡσ κῶλον ἀπὸ τῆν ἐπιδρασῶν τοῦ ἀκούτοσ κτλ.
νυκτιφαῆσ-οὖσ-έξ δ κατά τὴν νύκτα φέγων: Γαρρ. 14 νυκτιφαῆσ φῶσ πρβλ. Ὀρφ. Ὑμν. 54, 10

δραγα νυκτιφά τελεστάς ἁγίας ἀναφαίνων, Νόνν.Δ 44,279 νυκτιφάς δίδουσα.

νυκτιφάνης-ος-ης μτν. νυκτιφάντος βλλ.: Έριμ. π.Στοδ.Ι,514 νυκτιφάνης Μήνη, Νόνν.Έσση.Ίω 20,1 νυκτιφάνης ἀχάρακτος ἕως ἵεν ἀστήρ.

νυκτιφάντος-ον ὁ κατά τήν νύκτα φαινόμενος ἄστρος, Πρ.657 νυκτιφάντα φάσματα ἰδ.γρ. νυκτιφονται· ἴ γεν. νυκτιφάνος· Εὐρ. Έλ.570 νυκτιφάντων πρόλοιο Ένοδίας.

νυκτιφάντος-ον ὁ κατά τήν νύκτα περιφερόμενος· Αἰσχ.Πρ.657 [ἐν ποι χειρογρ. δ.γρ. νυκτιφάντος βλλ.], Λυκόφρ.225 νυκτιφάντα δέσματα, Συναέσ. Έγν.23 μετά νυκτιφάντων ὄφθαν· ἴ νυκτιφάντος θεός ἡ Ἄρτεμις· Ἄντων.Λιδ.Ι,52.

νυκτιφάντος-ον μτν. ὁ φέρων, ὁ προσέξων νύκτα, σκότος· Φιλ.Ι,335 νυκτιφάντων ἀφροσύνη, λαμπρότατον δέ . . φρόνησις.

νυκτιφάντος-ος-ον ὁ φρουρῶν κατά τήν νύκτα· Αἰσχ.Πρ.861 δαμνάνων νυκτιφάντος ἄρτασι.

νυκτιφάνης-ες-α πάλ. ὁ χαίρων κατά τήν νύκτα.

νυκτιφάντος-ον μτν. ὁ ἀνήκων εἰς νυκτιφάντος χορούς· Νόνν.Δ 12,391 λαμπράδα νυκτιφάντων, αὐτ.48,961 νυκτιφάντων ἐκούφισαν Ἄτθιδα πεικύν.

νυκτιφάντος-ος-ου-ον μαν. ὁ ἔχων τῆς νυκτός τὸ ρῶμα, μέλας, σκοτεινός· Πρόδρ.Ροδ. 2,330 εἰδῶλα πολλά καί φάσεις νυκτιφάντος.

νυκτιφάντις ἑσφ.γρ. π. ἴνπ. ἀντὶ νυκτιφάντια βλλ.

νυκτιφάντις ἡσ. γλῶσσα. τοῦ γλαυῆ.

νυκτιφάντις ἡ νεώτ. κ. ὀνόμαστος ὁ κατά τήν νύκτα ἐν ὕπνῳ βαδίζων, ἡ κατάστασις τοῦ ἐν ὕπνῳ βαδίζοντος, τοῦ ὕπνουστος.

νυκτιφάντις-ου ἰδὲ κ. νεώτ. ὁ κατά τήν νύκτα βαδίζων ἐν καταστάσει ὀνόμαστος.

νυκτιφάντις ἡ νυκτιφάντις βλλ.: ἴνπ.Δι.3,68 νυκτιφάντισι [ἰδ.γρ. νυκτιφάντισι κ. -δρῶσισι].

νυκτιφάντις-ον μτν. κ. νεώτ. παράφρ. τοῦ νυκτιφάντος βλλ.: Πρόκλ.Τετράβ.226. 2) νεώτ. ἐπὶ ζῴων, ὁ ποριζόμενος κατά τήν νύκτα τὴν τροφήν αὐτοῦ· ἴ ὄσ. κ. ἐπὶ ἀνθρ., ὁ ἀγρυπνῶν κατά τήν νύκτα καὶ ἀνοπαυόμενος κατά τήν ἡμέραν.

νυκτιφάντις γρ. κῶδ. τοῦ νυκτιφάντος βλλ.

νυκτιφάντις ἡ μτν. ὁ κατά τήν νύκτα γράφειν· Πλούτ. Ἠθ.634Α ἀν σκωπῆται τοῦ φιλοσκόπου παρόντος εἰς ἀνυποπίσταν ἡ νυκτιφάντις.

νυκτιφάντις-ἑω γλῶσσα. γράφω κατά τήν νύκτα.

νυκτιφάντις-ιδος ἡ μτν. ἡ τῆς νυκτός δέσπονα, ἡ κυρά τῆς νύκτας, ἐπὶ τῆς Σελήνης· Πρόδρ. εἰς Ἄνθρ.Κοιν.248 νυκτιφάντις κέρη.

νυκτιφάντις (κλήτ.) Ἐπιγρ. τρέχουσα κατά τήν νύκτα, ἐπιθ. δαιμόνιος τιος.

νυκτιφάντις ἡ μτν. τὸ τρέχον κατά τήν νύκτα· ἴνπ.Δι.3,68 βλ. νυκτιφάντις.

νυκτιφάντις-ος-ον γλῶσσα. νυκτιφάντος βλλ.

νυκτιφάντις-ος-ης ὁ ἄριστος πρὸς νύκτα, σκοτεινός· ἴνπ. Ἄερ.β. Ἐπικ.ἀν.294 χρόνος ἔστιν ἡμεροειδής καὶ νυκτιφάντις φάντασμα, Ἰάμβλ.Προτρ.21,29.

νυκτιφάντις ἑπίρρ. μαν. ὑπὸ μέλανα χρωματισμὸν· Στουδ.Θεοδ.331C ἴνα τὰ ζῆζῆνια φανερά γένηται νυκτιφάντις.

νυκτιφάντις-ου ἰδὲ ὁ κατά τήν νύκτα θερῶν· Ξεν. Ἀπομ.4,7,4 καὶ ταῦτα δὲ βῆθια εἶναι μαθεῖν παρὰ τῶν νυκτιφάντων καὶ ὑπερνήτων.

νυκτιφάντις-ου ἰδὲ μαν. κ. νεώτ., νεώτ. θηλ. -ἑπτήρια, ὁ κατά τήν νύκτα κλέπτης· Πρόδρ. 2,556 καί φαίνονται καὶ ὁ σάρκα μου καὶ ὁ μοισζῶ νυκτιφάντις.

νυκτιφάντις ἡ νεώτ. νυκτιφάντις, κλησὴ διαπραττόμενη ἐν καιρῷ νυκτός.

νυκτιφάντις ἡ μτν. κ. νεώτ. νυκτιφάντις βλλ.: Χρυσ.Σιδ.3,364 οὐτε κατ' ἀλλήλων νυκτιφάντις γελεύουσι.

νυκτιφάντις-ακος ἰδὲ λέξ. κ. νεώτ. Δημ. νυκτιφάντις ἀρακας τὸ πτηνὸν νυκτιφάντις βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. στρίγγλος.Ραγμ. Ἄλλ.Ι,2230 νυκτιφάντις τῶν κρημνῶν γυν. φιλῶν ἀφῆμι μεθ' ἑλισβερά κροσάματα, Μωροῦτ. Ι,149, Κριστ.Τραγ. τῆς στήνης ὁ Σκάρος 7 κάποτε ὁ νυκτιφάντις, κάποτε ἀγρίμι σκούζει.

νυκτιφάντις-ατος ἰδὲ πάλ. μαγ. ἐπαθός, ἔξορ. ἰδ. ὡς ἔξανακασθῆ τις τὸ ὄμμα καθ' ὕπνου.

νυκτιφάντις-ιδος ἰδὲ γλῶσσα. λήγων νυκτιφάντις ἡ ψυχολογία.

νυκτιφάντις ἡ μτν. ὁ δεικνὸς λαμβάνων χώρον ἐν καιρῷ νυκτός· Στουδ.Θεοδ.740.

νυκτιφάντις-ἑω μαν. ἐνεδρεῖται ἐν καιρῷ νυκτός· Παχυμ.Γ Μιχ Παλαιολ.Ι,7B νυκτιφάντις.

νυκτιφάντις-εως ἰδὲ μτν. νυκτιφάντις βλλ.: Πολυδ.7,188.

νυκτιφάντις ἡ μτν. ἡ μάχη ἐν καιρῷ νυκτός· Ἡρ.Ι,74 νυκτιφάντις τινὰ ἐπιοήσαστο, Θουκ.7,44 ἐν δὲ νυκτιφάντι, ἡ μὴν . . ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἐγένετο, Χορικ.30B, Παισα.ΙΟ,ΙB νυκτιφάντις Μολοσσῶς νυκτιφάντις.

νυκτιφάντις-ἑω μτν. μάχομαι ἐν καιρῷ νυκτός· Πλούτ.Κάμ.36 ἐνυκτιφάντις τοὺς Κεατοὺς ἰδ.γρ. πρὸς τοὺς Κι., Ἄνν.Εμφ.Πολ.5,35 ἐνυκτιφάντις αὐθιγὰ ἐκ τῆς πρώτης φυλακῆς, Πρόδρ. Ροδ.126,1 καὶ νυκτιφάντις τοῖς ἐπυκτιφάντις.

νυκτιφάντις ἡ μτν. ὄνορ, ὀνειρὸν τῆς νυκτός· Στουδ.Θεοδ.602C αἴρα, ροῦς καὶ νυκτιφάντις.

νυκτιφάντις ἰδὲ σχολ. νυκτιφάντις βλλ.: Σχολ. Ὀδ.Ε 65 νυκτιφάντις ὄνομα, σκῶλες.

νυκτιφάντις-ατος ὁ κατά τήν νύκτα περιπλανώμενος· Ἀριστ. Ἀχ.264 Φαλῆς . . ἔξογκυμε νυκτιφάντις.

νυκτιφάντις-ης ἐν νυκτιφάντις βλλ.: Μαν.Ι,311.

νυκτιφάντις ἰδὲ κ. νεώτ. ὁ κατά τήν νύκτα περιπλανώμενος, νυκτιφάντις, ἔξογκυμε.

νυκτιφάντις-ἑω μτν. νυκτιφάντις βλλ.: ἴνπ.αρχ.Ι,71 [πθ. πικνο-], Ἄνν.Κοιν.37D νυκτιφάντις.

νυκτιφάντις ἰδὲ μτν. ὁ ἐν ὄρα νυκτός πόλεμος· Ἄφρικαν.Κεστ.310.

νυκτιφάντις ἡ μτν. κ. νεώτ. κ. νυκτιφάντις πορεία πορεία ἐν ὄρα νυκτός, ἰδ. ἐπὶ στρωπῶν. μετακινήσας· Πολυδ.5,7,3 προαναπαύσας τὴν δύναμιν ἐκ τῆς νυκτιφάντις, Διόδ.Σ ΙΒ,40 νυκτιφάντις συντόμως χρῆσάμενος, Πλούτ. Ἄλεξ.22 ἔρη κρείττονας αὐτὸν ἔχειν ὀφισομένης, πρὸς μὲν ὀριστον, τὴν νυκτιφάντις.

νυκτιφάντις-ον μτν. κ. νεώτ. νυκτιφάντις βλλ.: Ὀππ.Κυν.3,268· ἴ νεώτ. κ. ὁ περιπλανώμενος κατά τήν νύκτα, ὁ νυκτιφάντις βλλ.

νυκτιφάντις-ἑω κ. νεώτ. πορεύομαι ἐν καιρῷ νυκτός· Ξεν.ΚΠ 5,1,20 καὶ νυκτιφάντις . . σὺν μοι ἐβελήσαστο, Στραβ.Ι,5,2,6, Παλλὰδ.Λαυα.972B ὄγκυτο διὰ τῆς ἔρημου νυκτιφάντις.

νυκτιφάντις ἰδὲ μτν. νυκτιφάντις ποτὸν· Σύμμ. ἐν ΠΔ Βασ.Ι,26,11.

νυκτιφάντις ἰδὲ νεώτ. νουτ. νυκτιφάντις νουτορχικὸν ἢ ἄλλως ἀρχηγίας διακριτικὸν σῆμα μικροτέρων διαστάσεων ἢ τὸ τῆς ἡμέρας.

νυκτιφάντις ἰδὲ νεώτ. στρατ. φουρῶς εἰς θέσιν φιλοσοφουμένη μόνον κατά τήν νύκτα.

νυκτιφάντις-ἑω μαν. στέλλω, ἀποστέλλω κατά τήν νύκτα· Πρόδρ.ἐν Ἄν.Βασα.386.

νυκτιφάντις ἰδὲ νεώτ. ἀρχηγός νυκτιφάντις φυλακῆς, φουρῶς, πθ. ὁ νυκτιφάντις βλλ.

νυκτιφάντις-ταφή μαν. ἡ τριῶν νυκτῶν καὶ τριῶν ἡμερῶν ταφή· Ἀθανάσ.2,456Α.

νυκτιφάντις ἰδὲ νυκτιφάντις βλλ.

νυκτιφάντις-ον μτν. ὁ κατά τήν νύκτα ἐργαζόμενος· Πλούτ. Ἠθ.376B.

νυκτιφάντις ἰδὲ μτν. νυκτιφάντις, ὄν. τοῦ ἀστέρος Κρόνου· Πλούτ. Ἠθ.914C.

νυκτοφαής-ος-ές δ. τ. τοῦ νυκτοφαῆς βλλ. : ἀμφ. ἐν Νόνω, Δ 44, 218.

νυκτοφαινουσα (ή) γλῶσσα, ἡ κατά τὴν νύκτα λάμπουσα : Ἐκάτη νυκτοφαινουσα.

νυκτοφάναρα(ν) (τό) νεῶτ. κ. δημ. φανός χρησιμοποιοῦμενος κατά τὰς νυκτερινὰς πορείας.

νυκτοφάνεια (ή) πόλ. ἐπιθ. τῆς Σελήνης ἡ τὴν νύκτα λάμπουσα.

νυκτοφλακή (ή) ἡ κ. νεῶτ. νυκτερινὴ φουράρα : Ἐπιγρ. Ἐπερα. νυκτοφλακεῖν νυκτοφλακάς || νεῶτ. στρατ. τὸ σόλονον τῶν ἀποτελοῦντων τὴν νυκτερινὰν φρουρὰν στρατιωτῶν.

νυκτοφλακία (ή) γλῶσσα ἡ νυκτοφλακὴ βλλ.

νυκτοφλακῶ-έω φιλάσσω, φρουρῶ κατά τὴν νύκτα, ἰδ. ἐπὶ στρατιωτῶν : Ξεν. ΚΠ 4, 5, 3 τὰ μὲν ἔξω ὀμνὶ ἡμεῖς νυκτοφλακῆσομεν, Ἐπιγρ. Ἐπερα. νυκτοφλακεῖν νυκτοφλακάς, Ἀν. Κρ. 2, 73

σταυρὸς νυκτοφλακεῖ τοὺς καθεύδοντας || ἀπροσ. ἐν τῷ παθ. τ. : Αἰν. Τακτ. 22, 1 || κτ. μετοχ. ὁ -κῶν νυκτεπάρχος, νυκτοστράτηγος βλλ.

νυκτοφάλαξ-ακος (ὶ) κ. νεῶτ., δημ. νυκτοφάλακας φάλαξ ἐν ὄρα νυκτός, νυκτερινὸς σκοπὸς νυκτοσκοπός : Ξεν. Ἀν. 7, 2, 18 πρὸ τῶν νυκτοφάλακων, Ὀνήσανδρο, 10, 10 (ἱπλοσ), Λοκ. Περειγρ. 27 δαίμονα νυκτοφάλακα γενέσθαι, Φιλ. 2, 236, 35 ἡμεροφάλακες καὶ νυκτοφάλακες, ἰώσ. Π 4 II, 4, Δίων Κ 58, 9, Βίζην. 132 || νυκτεπάρχος βλλ. : Δίων Κ 52, 24, || νεῶτ. στρατ. νοσοκόμος ἐπιθλέπων τοὺς ἀσθενεῖς κατά τὴν νύκτα.

νυκτοφάλαξ (τό) Ἐπιγρ. φλακεῖον τῆς νυκτός.

νυκτοφάλαξ-ος-ον-ον μτν. νυκτίφρουρος βλλ. : Ὀργ. η. Μ. 1, 3167.

νυκτώδης-ος-ές μον. δ. τ. τοῦ νυκτωειδῆς, ὁ σκοτεινός ὡς νύξ : Ἐστί. 1951, 57.

νυκτώδεια (ή) νεῶτ. νυκτερινὸν ὄμμα, πατινάδα || νεῶτ. μουσ. μουσικὴ σύνθεσις συνήθ. βραδέος ρυθμοῦ, γλυκεῖα καὶ μελαγχολικὴ.

νυκτώων (τό) μτν. ναὸς τῆς Νυκτός : Λοκ. Ἰ. 1, 233 κλεισὶνὶ δὲ ἐς τὴν πόλιν ἐν δεξιῇ μὲν ἐστὶ τὸ Νυκτώων.

νυκτωπάς-ον νυκτερινός βλλ. : Εὐρ. ΙΤ 1279 ἀπὸ δὲ λαβροσύνας νυκτωπῶν ἐξεῖλεν βροτῶν.

νύκτωρ (νύξι) ἐπίρρ. κ. νεῶτ. κατά τὴν νύκτα : Ἡσίοδ. Ἐργ. 177 οὐδὲ ποτ' ἤμαρ παύσονται καμῆτοσ καὶ οἰζύοσ, οὐδέ τι νύκτωρ φθειρόμενοι, Ἀρχιλ. 46, Σοφ. ΑΓ 47 νύκτωρ ἐφ' ἡμάς . ὄρμηται, αὐτ. ΑΓ 1056, Ἀριστοφ. Νεφ. 173 ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχευεν, Ἀντιφ. 5, 26 ἀπάντην νύκτωρ, Λυσ. Ι, 14 αἱ θύραι νύκτωρ φοφοῖεν, Πλάτ. Γοργ. 471B νύκτωρ ἐξαγαγῶν, Πλούτ. ΗΒ 687C.

νυλκάξω ἡσ. ενύσσω.

νυλκακία (ὶ) δημ. ἐσφ. γρ. τοῦ νυλκακ, σμῖλαξ, μῖλαξ : Βαλαωρ. Φωτ. 2, 6 ὅπου ἐπρασίνεα πυκνός ὁ νυλκακ, τὸ μύρτο.

νύμφα ποι. κλητ. τὸ νύμφη || νύμφα δωρ. τ. τοῦ νύμφη βλλ.

νυμφαγενής-ος-ές (ὶ) ὁ ἐκ νύμφης γεννηθείς : Τελειτ. Ι, 8 || ἐπὶ τοῦ Πανός, ὁ ἀνατραφεὶς ὑπὸ νύμφης : Ἐδ. η. 109.

νυμφαγέντης-ος (ὶ) ὁ ἀγέτης, ἀρχηγός τῶν νυμφῶν, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδάωνος : Κοροντ. Φῶσ. Θε. 22 ὄμ. τοῦ Πανός : Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ. : πρὸλ. νυμφαγέντης.

νυμφαγωγία (ή) μτν. τὸ τὴν νύμφην ἀγεῖν, ἡ νυμφικὴ πομπή : Πολύβ. 25, 4, 8, Πλούτ. ΗΒ 329E.

νυμφαγωγικός-ή-όν μον. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νυμφαγωγίαν : Στουδ. Θεοδ. 465E νυμφαγωγικός διαδήμασιν.

νυμφαγωγίον (τό) μον. ἡ νυμφαγωγία βλλ. : Κ Πορφ. Ἐκθ. 379.

νυμφαγωγός-όν ὁ τὴν νύμφην ἀγων : Εὐρ. ΙΑ ἐπ' ἔσθλοισι γάμοισι παρέμι νυμφαγωγός ἡ Κλυταιμίστρα || μτφ. ἐπὶ τῆς Ἀργούς : Λυκόφρ. 1025

τὴν νυμφαγωγόν . τρώειν ἰσχυρῶ. κτὴν Ἀργῶ, τὴν ὡς νύμφην τὴν Μήδειαν ἀγουσαν || εἰδ. μτν. ὁ φέρων τὴν νύμφην ἀπὸ τῆς πατριῆς τῆς οἰκίας εἰς τὴν τοῦ γαμβροῦ : Πολυβ. 3, 41, Ἐστί. 652, 45

2) ὁ διαπραγματευόμενος τὸν γάμον πνός, προξενητής, μεσίτης, συμπεθερός, συμπεθερολόγος : Πλούτ. ΗΒ 329E μῖαξ νυμφίος, πασῶν δὲ νυμφαγωγός ἄρα καὶ πατήρ, Λοκ. Θε. Δ 20, 16 ἐμὲ τὴν προμνηστῆραν καὶ νυμφαγωγὸν ἰτὴν Ἀρροδίτην : πρὸλ. νυμφευτής **3)** ὁ παράνυμφος, ὁ κουμπάρος Φάτ. νυμφαγωγόν, τὸν παράνυμφον : πῆθ. Πάδ Γεν. 2, 22 Ὀμοζαδὸν νυμφαγωγὸν αὐτοῦ, αὐτ. Κριτ. 14, 20 συνώκησεν ἡ γυνὴ Σαμῶν τῷ νυμφαγωγῷ αὐτοῦ, ὃς ἦν ἑταῖρος αὐτοῦ.

νυμφαγωγῶ-έω μτν. ὁ τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου : Πολυβ. 25, 4, 10 τὸν νυμφαγωγικῶτων αὐτῶ τὴν Λαοδικην, Διον. Ἀλ. Ρωμ. Η, 41 τὸς τῶν πολιτῶν θυγατέρας οἱ τῶραναι μετὰ μυστήριον νυμφαγωγούσιν || νυμφαγωγῶ γάμουσ προκαλῶ, ἐνεργῶ γάμουσ : Πλούτ. Σ δλ. 20 γάμουσ νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν ἴσραρ τὴν ἡλικίαν τῶν συζυγνυμνῶν || ἀγα τὴν νύμφην ὡς νυμφίος εἰς τὸν οἶκον : Χαρίτ. Ι, 1 παρήσαν . αἱ γυναῖκες . . ἐπὶ τὴν οἰκίαν νυμφαγωγούσαι.

νυμφαία (ή) κ. νεῶτ. τὸ φυτόν νυμφαία ἡ μαδωνίτις, νουφόρο : Θεοφρ. Φι 9, 13, 1, Διοσκ. 3, 132 δοκεῖ ἀνομάσθαι νυμφαία διὰ τὸ ἐνυδρὸν φιλεῖν τόπον || νεῶτ. φυτολ. γένος δικτυληδῶν ἐνυδρῶν φυτῶν τῆς οἰκογένειας τῶν νυμφαιοειδῶν πρὸλ. νυμφαίος 4Γ **2)** ὡς κύρ. ὄν. ἡ Ἀριδάχη : Ἐπιγρ.

νυμφαιοειδής (τό) νεῶτ. φυτολ. οἰκογένεια δικτυληδῶν φυτῶν τῆς τάξεως τῶν βλαστικῶν.

νύμφαιον (τό) ἐσφ. γρ. ἀντὶ νυμφαίον, βλ. νυμφαίος 2).

νυμφαίος-α-ον, ὁ τὸν νυμφῶν, ὁ ἀνήκων εἰς τὰς νύμφας Στέφ. Βυζ. «κτιπκὸν ἀπὸ τῶν νυμφῶν» ἡ ὁ ἀπεριωμένος εἰς τὰς νύμφας : Εὐρ. ΗΑ 447 Νυμφαίος σκοπιός, ΑΠ 14, 7, 188 νυμφαιοῦ, γάμουσ ἀφάμενος, Τριφυλιόδ. 324 νυμφαίσιον ἄμα δρυσίν || νυμφαία λιβάς πηλασίον, καθαρὸν ὕδωρ : Ἀντιφάν. 52, 13 (πθ. γρ.) **2)** ὡς οὐα. τὸ νυμφαίσιον ἑρὸν τῶν νυμφῶν : Πλούτ. Ἀλέξ 7 σχολῆν . . τὸ περὶ Μιζῶνα νυμφαίσιον ἀπέδειξεν ἴεσφ. γρ. νύμφασιον βουοτ. νυμφῶν : Ἐπιγρ. Θεσπιόν || πηγὴ μὲ ἀρχιτεκτονικῶν βάθωσ, φόντα, κρήνη, βρούση : Φιλόστρ. Ἀπολλ. 8, 12 **3)** νυμφαίοι μύρμηκες : Εὐστ. 17, 36, 5 αἰ πτερωτοί, καὶ οἱ ἐν κήποισ, σκάλυκτοσ **4)** νυμφαία πτέρισ τὸ φυτόν θηλυτερεῖς βλλ. : Διοσκ. 4, 185 || τὸ φυτόν δρυσιοτερεῖς βλλ. : ΦΔιοσκ. 4, 187.

νυμφαίος-άδος (ή) μτν. ἀνώμ. θηλ. τοῦ νυμφαίος βλλ. : Παισα. Ι, 44, 3 πύλων καλομυμῶν Νυμφαίων.

νυμφασμα (τό) μτν. νυμφικὸ κοσμητικόν : Χρησ. μ. Φλέγ. ἀπ. 36, 10 ἰσθφ. θεαγαγεῖ νυμφασματα ποικίλα σμηνήν.

νυμφαίος-α-ον κ. -ος-ον κ. νεῶτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νύμφην, νυμφικός, γαμήλιος : Σίμων. 124B νυμφαία λήχη, Πινδ. Ν 5, 30 νυμφαίος . . εὐνάς Εὐρ. ΙΑ 131 νυμφαίος εἰς ἀγκῶνων εὐνάς, Θαλλ. ΑΠ 7, 188 νυμφαίος πασάς **2)** ὡς οὐα. ὡς οὐα. οὐδ. νυμφαίον (ἐν. δῶμα), ἐπ. νυμφηλῶν (Κολλ. δῶλ. 118) νυμφικός βάλανος : Σοφ. Ἀντ. 871 ὡ τῶμοσ, ὡ νυμφαίον, ὡ κατασοκαφῆς οἰκισίς, αὐτ. Ἀντ. 1205 κόρησ νυμφαίον Ἀδουσ κ. κτ. πλθ. : αὐτ. Τρ. 520, Λυκόφρ. 146 νυμφαία πεντάγαμβρα δαΐσασθαι γάμουσ **3)** τὰ νυμφαία (ἐν. λέρα), ἐπ. νυμφαία ἰμῶσοσ, 2159 γαμήλιος τελετή, γάμοσ : Σοφ. Τρ. 7 νυμφαίων δονον ἀλιπτοσ ἔσχων || πορνεῖα : Λυκόφρ. 146 νυμφαία πρὸς κηλωσάτ. καρδάνων ἰσχυρῶ ἐπορνεῖται || ἡ νύμφη : Σοφ. Ἀντ. 568 νυμφαία τὸ αὐτοῦ τέκνον.

νόμφευμα-ατος (ἡ) ὁ γάμος, ὁπανάδρα : Σοφ.OT 90 τὸ μητρός νομφεύματα, Εὐρ.IT 365 νομφεύ- μων ἀίχρα· 2) ἐν τῷ ἐν. νομφεύμενον πρό- σωπον, σύζυγος : Εὐρ.Tr.420 καλὸν νόμφευμα τῷ στρατῆρτι (ἢ Κασάνδρῃ, Λυκόφωρ.935 ἀπεργα- ζεύμενον ὄσκειεν νομφεύματα).

νόμφευσις-εως (ἡ) μτκ. κ. νεώτ. σύζυξις γά- μος, πάντρεμα : Πά. Ἀσμ.3,11 εἰς ἡμίαν νομφεύ- σης αὐτοῦ, Βασ.1,766 ὁ νόμφιος τὴν παρθένον τῆ νομφεύσει φθερίων· ἢ νεώτ. κ. ἢ πράξις τοῦ νομφεύειν καὶ νομφεύεσθαι.

νομφευτήρ-ῆρος (ὁ) μτγ. ὁ νομφεύτης 2) : Ὀπν.Κυν.1,265 ἀράς τ' εὐχόμενοι πολυμήμονι νομφευτήρι.

νομφευτήριος-αον ὁ ἐκὼν σχέσιον πρὸς τὸν γά- μον τὸ νομφεύτρια τὸ νόμφευμα βλλ.2ι : Εὐρ.Tr. 252 λέκτριον σκότια νομφεύτρια (ἢ Κασάνδρα).

νομφευτής-οῦ (ὁ) ὁ φίλος τοῦ γαμβροῦ, ὁ μετ' αὐ- τοῦ ὄδον τὴν νόμψην εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ παρ- ὄντων, μητρίτιος, βλάστης : Πολυδ.3,40 ὁ δὲ .. παρανόμιος, νομφευτὴς ὀνομάζεται· ἢ ὁ συζυγούμενος, φέρων εἰς αὐτοῦ ἐν ἄλλοις, ἐπὶ βο- σῶν : Πλάτ.Πολιτ.268Α αὐτὸς γέν. ὁ βουκόλος οἶον νομφευτὴς καὶ περὶ τοῦ .. τόκου καὶ λο- γῆς .. ἐπιστήμων· 2) ὁ γαμβρὸς, ὁ σύζυγος : Εὐρ.Ἰων 913 τῶ.. ἐμψ νομφευτῆ (τῷ τῆς κρεσσούσῃ).

νομφευτρία (ἡ) ἡ συνοδεύουσα τὴν νόμψην καὶ περιποιούμενη αὐτὴν, ἡ παράνομος, μητρίτιος, βλάστησσα, ὄμ. κ. ἢ νομφοστόλος βλλ. : Μοίρα.269 ἐνομφεύτρια Ἀπτικοί, παράνομον Ἑλλήνας· Ἀριστ.Ἀχ.1056 ἡ νομφευτρία δεῖ- ται παρὰ τῆς νόμψης τῆ σοι λέξει νόμψη, Πλούτ. Λυκ.15 τὴν δὲ ἀρρασθεῖσαν ἡ νομφεύτρια καλο- μένη παραλαβοῦσα .. κατέκλιεν, Ἰω.Χρυσ. 1,536F ἴδου νομφευτρίας φθέγγουσι βράματα.

νόμφευ ὁ μ.σ.κ. κ. νεώτ. διδοῦς εἶδος γάμου, νομ- φεύω, ὁπανάδρα ἢ ἡμψεύω τί τινα : Πίνδ.N 3,56 νόμφευσις δ' αὐτῆς ἀγλαόκαρπον Νηρέος θυγάτηρ, Εὐρ.ΙΑ 885 Ἀχιλλεῖ παῖδα νομφεύσου- σα σὴν, αὐτ'.Ἀλλ.317· κ. νεώτ. συνήθ. ἐπὶ ἀνδρῶν, κτ. ἀντί, πρὸς τὸ ὁπανάδρα, λέγῃμ. ἐπὶ γυναι- κῶν· ἐνόμφευσε τὸν υἱόν του· ἢ κ. ἐν τῷ μέσ. τ. νομφευμένη ἡ νομφεύουσα, ἐπιθ. τῆς Ἥρας : Πaus.9,27 νομφευομένη δὲ τὴν θεὸν ἐπὶ λόγῳ τοῖσδε ὀνομάζουσι· ἢ ὁπανάδρασι, ἐπὶ γυ- ναίκων, μτ. δοτ. : Σοφ.Ἀντ.654 μέβες τὴν παῖδ' ἐν Ἄδου τήνδε νομφεύειν τινι,αὐτ'.Ἀντ.816· ἢ νομ- φεύουσα, λαμβάνουσα σύζυγον, ἐπὶ ἀνδρῶς, μτ. αἰτ. : Εὐρ.Μήδ 625 νόμφευε (παντρεύου), αὐτ'.Ἰων.819 λέβων δὲ δοῦλα λέκτρα νομφεύσας λάβρα τὸν παῖδ' ἔφωσεν ἄλλ. ἐν Ἰσάκ.10,59 Ἀλῆσαν ἐνόμ- φευσε ἦλθεν εἰς συνουσίαν μετὰ τῆς Ἀλῆδας : Εὐ- δουκ.δ7,1· ἢ ἀπαι. κ. ἐπὶ τῶν δύο μερῶν, ἔργου εἰς γάμον, ὡς δημ. τὸ παντρεύομαι : Εὐρ.Μήδ. 313 νομφεύετε· εὐ πράσσετε· 2) παθ. νομφεύ- ομαι, μέσ. μὲλ. νομφεύομαι, πτ. παθ. σημ., ἀρ. παθ. ἐνόμφεύθη, (ἰάλλω μεσ. ἀρ. ἐνόμφεύσαστην μτ. ἐνεργ. σημ. ἐνόμφευσα ὁπανάδρασαι), ὁπανά- δρεῖσθαι, ἐπὶ γυναικός : Εὐρ.Tr.1139 νομφεύεται μήτηρ νεκροῦ τοῦδ' Ἀνδρομάχῃ· κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : αὐτ'.IT 364 νομφεύομαι νομφεύατ' αἰσχύρ' ἢ νομφεύομαι τινι γίνομαι σύζυγος τίνος, ὁπανά- δρεῖσθαι, ἐπὶ γυναικός : Εὐρ.Ἀνθρ.403 φονεύεισιν Ἐκτορος νομφεύομαι, Μηναι.13 Αἰνοὶ χαιρέ· ὦν Ἐβῶν ἢ Ἐκκλήσια, τῷ βασιλεῖ νομφευομένη· ἢ ὄμ. νομφεύομαι παρὰ τινι : Εὐρ.Μήδ.1336 νομ- φευθεῖσα δὲ παρ' ἀνδρὶ τῶσδε· ἢ ὄμ. νομφεύο- μαι ἐκ τίνος : αὐτ'.Βάκχ.28 νομφευθεῖσαν ἐκ θεη- τοῦ τίνος· ἢ νεώτ. νομφεύομαι τινι ἔρχομαι εἰς γάμον μετὰ τίνος, ἐπὶ ἀνδρῶς καὶ γυναικός : Πaus.Χρ.Μηλ.104 νομφευομένη τὸν Τούρκον· ἢ κ. ἀπαι. ἔρχομαι εἰς γάμον, τελῶ τὸς γάμου μου : κ.

ἐνόμφευθῆν κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος· 3) κ.μ.φ. : Πορφ.Νυμφ.19 φυχῶν εἰς γένειον νομφευομέ- νων· 4) μέτ. ἐπὶ ἀνδρῶς, λαμβάνω σύζυγον : Εὐρ.Ἰλ.1340 νομφεύω δέμας Ἥλέκτρας.

νόμψη (ἡ) κ. μ.σ.κ. κ. νεώτ. δημ. νόψη, ὄψωρ. νόμ- φῶ, ἐπ. κλητ. νόμψη (κ. αἰολ. αἰτ. : Χοιρῶθ Θεο. 1,304 κ. μτγ. ὄνομαστ. : ΑΠ 14,43), ἡ τελευτῶσα τοῦ γάμου τῆς γυν. : Ἰλ.Σ 492 νόμψας δ' ἐς βασιλ- μους δαίδων ὄσω λαμπρομένον ἠγίνευ· ἀνὰ ἄ- στυ, Ἡρ.Α.172 τὴν νόμψην νυκτὶ τῆ πρώτῃ διὰ πάντων διεξέλθειν .. μαγομένην, Ἀριστ.Πλ. 529 ὁπότεν νόμψην ἀγάγησον· ἢ ἡ νεώτῃ συζευχθεῖσα, ἡ νεόγαμος, νύμφαντρη : Αἰσγ.Ἀγ. 1152 νεογάμου νόμψης δίκην ἀντίθ. νομψίος : Εὐρ.Ἐκ.324 νόμψαι τ' ἀρίστων νομψίων πτῶ- μεναι, Πλάτ.Νόμ.783D νόμψην .. καὶ νύμ- φιον ἀντίθ. τοῦ παρθένος : Πράξ.Ἰλ.5, Εὐρ.Ἐκ. 612 νόμψην τ' ἀνυμνον παρθένον τ' ἀπαρβενον, Κωμ.Ἀδίσαν.1215· ἢ γεν. ἡ σύννευος : Πίνδ.Ο 7,14 Ἀελίοιο τὸ νόμψαν Ῥόδον, Εὐρ.Ἐκ.352 ἐ- θρέβην .. βασιλευσὶ νόμψη· ἢ δημ. ἡ νύμφη τῆ ὀρραβδωναστικῆς ὄλο στο σπῆτι τῆς νύμφης βρισκεται· ἢ κ. ἡ μέλλουσα νά νυμφεθῆ· παροιμ. σά θέλῃ ἡ νύφη κι ὁ γαμπρός, τῶφλα νά χῆ ὁ πεθερός· 2) μτγ. κ. μ.σ.κ. δημ. ἡ τοῦ υἱοῦ σύζυγος ἐν σχέσει πρὸς τὸν πενθερὸν ἢ τὴν πενθερά : Πά Βασ.1,4,13 νόμψην αὐτοῦ γυνή Φινεύς, Κά Ματθ.10,35 διχάσθαι νόμψην κατὰ τῆς πενθερῆς αὐτῆς· 3) νεαρὰ ὁπανάδρα γυνή, ὡς προσαγορεύεται ἡ Ἐλένη ὑπὸ τῆς Ἰριδος : Ἰλ.Γ 130 νόμψα φίλη· κ. ἡ Πηνελόπη ὑπὸ τῆς Εὐρυκλεί- ας : Ὀδ.Δ 743· πρὸλ. τὰ βωπεύτ. νόμψη μου, νυ- φοῦλα μου (ἐπὶ ὁπανάδρα ἢ μή, νεαρῶν γυναικῶν)· 4) ἢ ἐτ' ὄψω γάμου κῆρη : Ἰλ.1,560 καλλισφῶ- ρου εἵνεκα νόμψης, Ἡσιόδ.Θ 298 νόμψην ἐλι- κωπῖδα καλλιπάρῳν· ἢ μικρὰ κῆρη, κοριτσά- κος : Πάπ.· 5) αἰνετ. προσήγ. τῆς Θεοτόκου (χαι- ρὲ νόμψη ἀνύμφετος : Ἀκάθ.Ἰγνν.· 6) Νύμφη, πλῆθ. αἱ Νύμφαι θεοτίτες κατωτέρως τῆς εως, προστάτιδες τῶν πηγῶν, λεημόνων, δασῶν, δέν- δρων, σπηλαίων κτλ. καὶ διακριζόμεναι εἰς Ναϊ- ἰάδας ἢ Κρηναίους τῶν ὕδατων, Δρυάδας ἢ Ἀμα- δρυάδας τῶν δασῶν, Ορειάδας ἢ Ὀρεστιά- δας τῶν ὄρεων, Ἀγρονόμους τῶν πεδίωνων κτλ. : Ἰλ.Ω 616 θεάων .. ἐνὸς Νυμφῶν, αὐτ'.Ζ 420 νύμ- φαι ὄρεστιάδες κοῦραι διὸς αἰγιοχόου, Ὀδ.Ζ 105, Ἡσιόδ.Θ 187 Νύμφας β' ἄς Μελίας καλέουσι, αὐτ. ἀπ.180 νύμφαι Ἰάδες, Σοφ.Φιλ.1470 νύμφαις ἀλί- ασιν ἐπευξάμενον, αὐτ.Φιλ.1454 νύμφαι τ' ἐνυδροὶ λεημωνιάδες, Εὐρ.Ἠλ.805 Νύμφαι πετραῖαι, Ἀ- ριστφ.Ὀρν.1098 Νύμφαις ὄρελαις ξυμπαίξου, Βίων.1,19· 7) εἶδ. αἱ νηπαί : Ἀθην.11,4654 ὀνομα- σθῆναι τὰς πηγὰς νύμφας καὶ τήνθας τοῦ Διο- νύσου ὅτι τὸν οἶνον ἀσφῆνει τὸ ὄψωρ κιννά- μενον, Ἰωάν.Αλφ.11,28· ἢ μτγ. ποι. τὸ ὄψωρ : Ἀντιφῶν.ΑΠ 14,624, Πλούτ. Ἠβ.147C· 8) ἐν τῷ μυθικῇ θεολογίᾳ : Ὀρφ.ἄν.21 Α,4 Ζεὺς ἄμυρο- τος ἐπέλετο νύμφῶν· ἢ ἐπὶ τῶν ἐπιζυγούμενων γένειον φυχῶν : Πορφ.Νυμφ.18· πρὸλ. νυμφεῶσθι· 9) πλαγίον, κωδικά.Πέρο.ΑΠ 274, Ἰουκ.Κοισ.332D· 10) μικρὰ μέλισσα ἐν τῷ σταδίῳ τῆς μεταμορφώ- σως ἐκ τοῦ σκώληκος· Ἀριστ.Ἰλ.Ζ 1 551,2 ὅταν δὲ ἐκ τῶν σκωλήκων εἰς τὴν διατύπωσιν ἐλθῶσι, κα- λοῦνται μὲν νύμφαι τότε· ἢ ἦσ. ἐνύμφαι, αἱ πτερωταὶ μὲν μυρμηκῆς· ἢ νεώτ. γεν. ἡ κμῆν τῶν ἐντόμων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς καταβολῆς τῶν πτερόγων· 11) εἶδος τῶν μαλακοστράκων : Σπεύσ.Ν· Ἀθην.3,105B τῶν μαλακοστράκων κῆρα- κων ὀσάκων νύμφη· 12) μέρος τῆς ὄνισης τοῦ ἀρότρου : Πολυδ.1,252, Πρὸκλ.Ἡσιόδ.Ἐργ.425· 13) λακκίσκος μεταθ. τοῦ κῆτος γελίου καὶ τοῦ πάγωνος : Ροφφ.Ὀνομ.42,Πολυδ.2,91 ἢ ἐν τῷ ἄ-

ὁ παρασκευάζων τὰ τὸ γάμου· Ἦσα. ἐνυμφαγωγῶν· Ἰωβ.1Α.5,8,6 συνῆν τῷ αὐτοῦ φίλῳ νυμφοστόλῳ γεγονότι, Νικηφ.Κάλλ.Ξαυθόδ.11Β σοί τῷ ἐκ θεοῦ... κυβερνήτῃ, εἶπω δ' ὅτι καί ἐρῶ νυμφοστόλῳ, Γρηγ.Ναζ.127,9 ὁ τὸ νοσητὸ νυμφίου νυμφοστόλος· ἴ γεν. νυμφικός· Μουσαῖ. 10 νυμφοστόλον ἄστρον ἐρώταται.

νυμφοτερείς Ἦσα. ἐκρηχόντες τινες (ἰδιόρθ. Μείκετε νυμφοτῆρεσι).

νυμφότιμος-ον ὁ τὴν νύμφην τιμών, ὁ πρὸς τὴν μὴν τῆς νύμφης τελοῦμενος· Αἰσα. Ἀγ.705 τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτος τιόντας, ὁμείνας.

νυμφοτόκος (ἡ) ἡ τὸν νυμφίον τεκούσα· Ἀνδρ. Κρ.264 ἐπιθ. τῆς Θεοτόκου· Γρηγ.Θαυμ.29, ΨΧρυσ.2,956 νυμφότοκε ὁμίαντε.

νυμφοτομία (ἡ) μτγν. ἡ μεταποίησις τῆς κλειτοριδος· Φιλομ.π. Ἀέτ.16,115 (πίλος), Παῦλ. Αἰγ.6,70.

νυμφοτροφέω-ῶ μτγν. ἀνατρέφω δι' ὑπανδρείαν· Θεμιστ.Λόγ.34,467Δ νυμφοτροφόμενον... τοὺς υἱούς καὶ νυμφοτροφόμεν τὰς θυγατέρας.

νυμφομυμνικός-ή-ον νεώτ. Ιατρ. ὁ ἀναφαιρόμενος εἰς τὰς νύμφας τοῦ γυναικείου αἵματος, βλ. νύμφη 151· ἴ νυμφομυμνική αὐλαξ ἡ ἀπὸ τῶν νυμφῶν τοῦ αἵματος χωρίζουσα τὴν ἐξω ἐπιφάνειαν τοῦ παρθενικοῦ ὁμόμο· ἴ νυμφομυμνικὰ βόθρια πτυχώσεις ἐπὶ τῆς νυμφόμενης αὐλακῆς.

νυμφουφυλακτήριον (τὸ) μτγν. ὑποδεκτῆριον, τόπος διαμονῆς τῶν νυμφῶν· Στουδ.Θεόδ.487 γινώδι ὅτι νυμφουφυλακτήριον ἐστὶ τοῦ βασιλικῆς τῶν οὐρανῶν.

νυμφώδης-ες ἡπ. ὁ ἐν ὄρω γάμου ἄν (ἴψω). ἰ

νυμφῶν-ῶνος (ἡ) μτγν. ὁ νυμφικός βάλαντος· Πά Ἰωδ.6,14 τὸ κοράσιον δεδόσθα ἐπὶ ἀνδράσι, καὶ πάντα ἐν τῷ νυμφῶν ἀπολωλόντας, ΚΔ Ματθ.9,15 μὴ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πεθεεῖν ἐφ' ὅσον χρόνον μετ' αὐτῶν ἐστι ὁ νυμφός· Δίων.Χρ.7,145 αὐ τὸ νυμφῶνος ἐξεδέληθησαν, Πηλοδ.Αἰθ.7,8 τὸ παρθεύον τὸ δαστεῖα καὶ νυμφῶνος ἦδη φανταζόμενον, Φωτ.543,29 εἰς τὸν νυμφῶνα εἰσάγει, Ἀκολ.Μεγ.Δευτ. Ἐξασατ. τὸν νυμφῶνά σου βάλειν, Σωτήρ μου, ἐκασομημένον, Μηναι.1,5 Ὀδ.7 ὁπῆλλον ὡς νυμφῶνα τῆς καμίνου· 2) ναὸς τοῦ διονύσιου, τῆς Ἀθήνηρος καὶ τῆς Περσεφόνης· Παιστ.2,11,3· 3) εἶδος νυμφαῖας βλλ.· Ψδισακ.3,132.

νυν ἐπιρρ. χρόν. κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κ. νυ(ν) (ἴλ.Κ 105, αὐτ.382), τώρα, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ, κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, σήμερα· ἴλ.Α 27 ἡ νυν θηθύναντ' ἡ ὄστερον αὐτῆς λίντα, αὐτ.β 484, Ὀδ.Χ 437, Ἰσοκρ.4,27 πάλαι καὶ ἐν πανταχό... μνηνευομένης, Δημ.42, Πλούτ. Φάδ.20 νυν μὲν ἐφη τοὺς ἡγεμόνας αἰτιασθαι, Μηναι.1,5 Ἐσπερ., αὐτ. Ἀποδείων. Ὀδ.4 ῥήματα βέλων νυν ὁ Πρόδρομος ἐξ ἐρήμου μολεῖ, - ἀλλοτε ἦτο ναὸς τῆς Ἀθήνης, νυν ἐκκλήσεται· ἴ ἀπὸ τοῦ Ὀμ. ἦδη συνεκφερόμενον μετ' οὐσαναστικού ἐπέχει ὅσον ἐπιθ. διορ.· ἴλ.Α 272 οἱ νυν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχρόνιοι (οἱ σημερινοί, οἱ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς), Πηρ.1,68 μέζοντας ἀνδρώωνος τῶν νυν, Πηλοδ.Ο 1,108 τῶν νε νυν - διδασκαλῆσμεν ὄμνων πτυχῆς, Βακχ.5,4, Ἰσοκρ.1,12, - ὁ νυν πρωθυπουργὸς - ἀρχιεπίσκοπος, - ἡ νυν κρατούσα κατάσταση· ἴ συνη. ἐν ἐπιθ. ἐνν. κ. ὡς διορ. λ. δηλοῦσάν χρόνον ἡ ὑποδιαίρειναι τινα χρόνον, ὁ παρόν χρόνος ἡ σήμερον ἡμέρα, ἡ τώρα (ἴρωνη) ἐποχὴ κττ.· ἴλ.Η 29, αὐτ.Ν 828 ὡς νυν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρετ' Ἀργείοισιν, Σοφ.Τρ.174 καὶ τῶνδε ναμέριετα συμπάθεινε χρόνον τοῦ νυν παρόντος, αὐτ. ΟΤ 351, αὐτ. Ἀντ.16 νύξ ἡ νυν, Πλάτ.Παρμ.141Β· ἴ δὲ, τὰ νυν ὁ παρόν χρόνος, τὸ παρόν ἡ ἡ παροῖσα στιγμή· αὐτ.152C ἐπειδὴν τῷ νυν ἐντάχη, Ἀριστλ.Φυσ.21Βα,6,ΠΔ Γεν.46,30 ἀποθανοῦμαι ἀπὸ

τοῦ νυν ἐπεὶ ἐώρακα τὸ πρόσμῳνον σου, αὐτ. 46,34, Διδό.Σ 17,110 μέχρι τοῦ νυν, Ρουφίν.ΑΠ 5,40· ἴ κ. τὰ νυν ἀντὶ τοῦ νυν κ. νεώτ.· ἴ Ηρ.7,104 τυγκυκνήντα τὰ νυν τῶδε ἐστοργῆς ἐκείνου, Σοφ.ΟΚ 133, Εὐρ.Ἡρακλ.641 καὶ πρὸς γ' εὐτυχεῖς τὰ νυν τῶδε· ἴ νυν ἦδη ἀπὸ τοῦ νυν, ἐπὶ τοῦδε· Σοφ. Ἀντ.801 νυν δ' ἦδη γ' κατόσθε θεωμῶν ἐξω φέρομαι· ἴ ἐν φρ. τὸ (γέ) νυν ἔχον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὡς ἔχουν τώρα τὰ πράγματα, ὅπως ἐμφανίζεται αὐτὴν τὴν στιγμήν ἡ κατάσταση· ΚΔ Πράξ.24,25 τὸ νυν ἔχον πορεύου, καιρὸν δὲ μεταλαθῶν μετακλήσομαι σε· 2) φρ. ἐν συναφεία κ. κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸν δῖον χρόνον· καὶ νυν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἴ κ. ἀνθθ.· ἴλ.Χρυσ. πρὸς Εὐτρόπ.1 αἰεὶ μέν, μάλιστα δὲ νυν εὐκαιρον εἰσέπει· 3) τὸ νυν ἐν χρ. οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀμέσου παρόντος, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ἀμέσου παρελθόντος, πρὸ ὀλίγου, μόλις πρὸ ὀλίγου, τώρα δὲ· ἴλ.Γ 439 νυν μὲν γάρ Μενέλαος ἐνίκησεν αὐτὸν Ἀθῆνας, αὐτ.Ν 772, Ὀδ.Α 43, Σοφ.ΟΚ 84 εὐτε νυν ἔδρας παρώντων ἐφ' ὄμνων ἠδὲ γῆς ἐκαμφ' ἐγώ, Ξεν.ΚΠ 4,5,48 καὶ γάρ νυν ὅτε ἀνευ ἡμῶν προεβασάντες ἐκινδυνώστετε Πλάτ.Πολ. 341C, Δημ.229 ἄλλια νυν ἐτραγῶνθε· ἴ νυν ἄφρι μόλις πρὸ ὀλίγου· Πλάτ.Κρατ.396C· 4) κ. ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, τώρα ἀμέσως, ἐντός ὀλίγου· ἴλ.Ε 279 νυν... ἐχχέφει περιήσομαι, αὐτ.Υ 307, Ὀδ.Α 200 νυν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, Εὐρ.Ἡκ.975 μητροκτόνος νυν φεύξομαι, τόθ' ἀγνός ὢν· 5) σπαν. κατ' ἀντιθ. πρὸς δὲ ἡδύνατο νὰ συμβῆθι ὑπὸ ἀλλοίαις περιστάσεσιν ἐν τῇ σμ. τοῦ τώρα καὶ ἔχουσι τὰ πράγματα· Ὀδ.Α 166 νυν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόνον, Θεουκ.4,126 οὐκ ἂν ὁμοίως διδραχὴν ἀμα τῆ παρακελεύσει ἐπισοιήμην νυν δέ...· ἴ Πλάτ.Κρατ.384B, Δημ.293 νυν μὲν... πολλὰ μετ' ἡμέρα καὶ δύο καὶ τρεῖς ἔδωσαν τῶν εἰς σωτηρίαν τῆ πόλεως· ἴ καὶ νυν ἀκούη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν· Ξεν. Ἀν.7,4,24, αὐτ.7,7,17· ἴ αὐτὰλ χρ. τοῦ νυν ἐβρῆνται ἐν σχέσει κ. πρὸς δ. μόρια, οἷον τὰ νυν γέ· Σοφ.Φιλ.245 ἐξ ἴλαου τοι δὲ τὰ νυν γε ναυστολῶ· ἴ νυν γέ μάν· Πηλοδ.Π 1,50· ἴ νυν δὲ βλλ.· 6) πλὴν τῆς καθαρῶς χρονικῆς σμ. τὸ νυν ἐν τῷ ἐπ. κ. κ. κυριακῶν οἱ ἐγγλινόμενοι τύποι νυν, νυ] δηλοῖ τὴν ἀμεσον ἀκολουθίαν πράγμ. κατόπιν ἄλλου, ἀποδίδεται δὲ διὰ τοῦ τότε. ἀκολουθῶς, μετὰ ταῦτα· ἴλ.Α 382 ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισιν κακὸν βέλος· οἱ δὲ νυ λαοὶ θησκοὶ ἐπισσούτεροι· ἴ συνη. συνεκφερόμενον μ. δ. μορίων ἡ συνδέσμων· αὐτ. Δ 93 ἡ βρά-νυ μοί τι πίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαίφρον, αὐτ.Γ 3/3 καὶ νυν κεν, αὐτ.Κ 165 οὐ νυν, αὐτ. Α 28 μὴ νύ τοι, αὐτ.416 ἐπεὶ νύ τοι, αὐτ.Β 258 οὐ νύ περ· 7) ὁμ. δηλοῖ τὴν ἀμεσον ἀκολουθίαν πράγμ. ἐξαγομένου ἡ εἰκαζόμενου ἐξ ἄλλου, ἀποδίδεται δὲ διὰ τοῦ λοιποῦ· αὐτ.Ο 115 μὴ νύ μοι νεμψόσεσ· 8) συνη. ἐν χρ. πρὸς ἐνίσχυσιν ἡ ἐπίσπευση προσηγῆς, παραγγελίας ἡ προακλήσεως, π. Ὀμ. κ. Ἀττ. μτ. τινος ἐπιρρ., οἷον δεῦρὸ νυν ἐμπροσθ' λοιπῶν, γράγορα 1· αὐτ.Ψ 485 δεῦρὸ νυν, ἡ τρίποδος περιώμοθον ἢ λέβητος· ἴ ἐνταῦθα νυν· Αἰαχ.Πρ.82 ἐνταῦθα νυν ὄβριετι καὶ θεῶν γέλα σιλῶν ἐφημεροῖσι πραστῆρι· ἴ ἐν φρ. εἰς νυν ἐπιτατ.· Ἀριστφ.Εἰρ.467, Σφ.430 εἰς νυν... σφῆκας δευκαῖρθιοι, αὐτ.Πλ.316· ἴ συνη. π. Ἀττ. ποιεῖται μτ. πρост. ρηματικός τινος, ὅποτε κ. σμ. προσεγγίζει τὰ μόρια δῆ, οὐν, ἐν φρ. φέρε δῆ, ἀγε δῆ κ. δύναται νὰ ἀποδοθῆ διὰ τοῦ λοιποῦ· αὐτ.789 φέρε νυν, νόμος γάρ ἐστι, αὐτ.Εἰρ.1056 ἀγε νυν, αὐτ.Σφ.381, αὐτ.Πλ.414 σπεῦδῶ νυν, Σοφ.Αἰ.87 σίγα νυν ἄποσ, Κρατίν. 144, Βακχ.18,8 φραίνε νυν· ἴ ἐν διακλήσει κ. μτ. εὐκτ., ἐπὶ παρακλήσεως· Ἐπιρρ.Κυπρ.135,6 δευφάνοι

νυν, αὐτ. 16H δώκοι νυν' 9) ὄμ. πρὸς ἐπίστασιν ἐρωτήσεως ὅσον τῆς νυν; ποίος λοιπὸν; : 'Ἰλ. A 414 ὄμοι, τέκνον ἔμην, τί νῦν σ' ἔφερον, αἰνὰ τεκοῦσα I, αὐτ.Δ.31, αὐτ.Ε.373' || ὄμ. κ. μτ. ἐρωτημ. μορίων; 'Ὀδ.Ζ 125 ἦ ὄ μοι ἀνδράων εἰμὶ σχεδὸν αὐδότηνῶν;' 10) δημ. μτφ. ἔν φρ. εἶναι· ἐφθάσεσ ἄν νῦν καί εἰς εὐρίσκειται, ἐφθάσε εἰς τὸ μὴ περαιτέρω; ἐφθάσε ἄν τῶν καὶ αἶν νὰ πεθάνῃ - νὰ χροκοποιήσῃσιν 'Ἰσρα' ἐλάχιστον ν' ἀποθάνῃ, νὰ χροκοποιήσῃ.

νόημα κρητ. τ. τοῦ δύναμαι βλλ. : Νόμ. Γόρυνη,8,20, αὐτ.12,32.

νόηδός· ἄ-όν κρητ. τ. τοῦ δυνατός βλλ.
νυγαρί ἐπίρρ. μων. ἀντι νῦν γάρ ἰδιότη τώραι; Ἐστ.45,3.

νῦν δὲ ἰσχυρότερος τ. τοῦ νῦν βλλ., μετ' ἐνεστ. εὐρίσται ἐν τῇ σμῃ. τώρα, αὐτὴν τὴν στιγμήν, τώρα δά : Πλάτ.Γοργ.462B καὶ νῦν δὲ τούτων ὀπόταρον βούλει, ποιεῖ, Κωμ.'Ἀδελφ.597' || μτ. χρόνων παρωχημένων ἐν τῇ σμῃ. τοῦ πρό πινος, πρό δόλιου; Πλάτ.Πρωτ.329C ἄ νῦν δὲ ἔγωγ ἔλεγον, αὐτ.Φαίδ.61E, αὐτ.Γοργ.448A' || μτ. μέλλ. ἀμέσους, ἐν τῷ ἅμα : Ξεν.ΚΠ 4,1,23 νῦν δὲ αὐ θελήσεις εἰ ἀλλήθ' ἔλεγες, ὅτι ἐφησ ἠδεσθαι θεώμωκος ἐμέ'; || νῦν δὲ μὲν ... νῦν δέ - ὀτι μέν. ὀτι δέ : Εὐρ.'Ἰνν.233 νῦν δὲ μὲν ὄρος βάσ' ἐπὶ θήρας πόθον ἐπέλλου, νῦν δ' ἀφ' αμαθίας ἐν' ἀκυμάντοισ πάλων ἔρασαι, Πλάτ.Νόμ.683E.

νυῦνδ ἐπίρρ. ἀντι νῦν δέ, τώρα δά : Ἀριστφ. 'Ἰνν.1357 νυῦνδ φράσον, 'Ἀντιφάν.190,16.

νυῦν ὄττ. τ. τοῦ νῦν βλλ. ἐπιτεταμένου διὰ τοῦ δευκτικοῦ I, τώρα δά, τώρα ἀκριβῶς, κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν, ἐν φρ. σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος [τὸ ἐπίρρ. νυῦν αὐδέποτε ἐν χρ. π. τοῖς τραγ.; τὸ ὄπδάρχον ἐν Εὐρ. Ἰκ.306 εἶναι ἐφθαρημένην : Ἐπιγρ., Ἀριστφ.'Ἀχ.325, αὐτ.Βάτρ.290 τότε μὲν γε βοός νυῦν δ' ὄρετός, τότε δ' αὐ νυῦν ἀφαιροτάτη τῆς Φερεκράτ.1, Μέν.Ἰρ.27' || σπαν. π. περ. μτ. παρωχημένου χρόνου : 'Ἰσάι.1,20 νυῦν ἔδουλόθη, 'Ἰσάκρ.6,7 νυῦν συνεληλόθαμεν, Δημ. 229 ὄν νυῦν διέδωλλε καὶ διεζήει, Ἐπιγρ.' || ὄμ. σπαν. μτ. μέλλοτος : 'Ἰσάκρ.18,35, Ἀλαγίν.2,25 νυῦν δέ πειράσομαι' || ὄμ. σπαν. μτ. προστ. ἀορ. : 'Θουκ.4,92 νυῦν δ', εἰ τῶ καὶ ἀσφαλῆστερον ἔδοξεν εἶναι, μεταγνῶτω' 2) ὄμ. σπαν. ἐν τῇ σμῃ. ὡς τώρα ἔχουσι τὰ πράγματα : Δημ.556 νυῦν δέ τῶσαυτ' ἐστὶ τάλλα, ἃ πολλοὺς ὄμων ἠδικηκε.

νυῦνμει ἐπίρρ. ἀντι νῦν μὲν, τώρα δά μὲν : Ἀριστφ.'Ὀρν.448 τοὺς ὀπλίτας νυῦνμει ἄνελομένους βιάθλ' ἀπέναι πάλιν οἴκαδε.

νύννιον [τῶ] ἄρχ.λεξ. κ.νύννιος βαυκαλίωμα βλλ., νανούρισμα; 'Ἦσ. κέλι τοῖς παιδοῖς τὸς καταδουκαλομένονοις·

νύε-κτός [ὀ] κ. μων. κ. νεῶτ., μων. κ. νύκτα-ας [Νικ.Χων. ἐν Μανουήλ.8], δημ. νύχτα τὸ ἀπὸ τῆς ὄσεως τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς ανατολῆς αὐτοῦ χρονικοῦ διάστημα, καθ' ὃ οὗτος εὐρίσκειται ὀπὸ τὸν ὀρίκοντα, ἢ ὄρα τῆς νυκτός, ἀντιθ. ἡμέρας, ἢ καὶ μία νύε, δημ. νυχτιά : 'Ὁ.Σ.363 ἴππους τε καὶ ἡμίονους ἴθουεις νύχτα δ' ἀμρῶσιν, αὐτ. 'Γ.567', 'Ὀδ.Λ 330, Πάδ.Γεν.1,5 καὶ ἐκάλεσεν ὃ θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν καὶ σκότος... νύε, νύε βερινά - χερσινά, Πολίτ.'Εὐλ.Τραγ.46,2 νύχτες μετὸ φεγγάρι, Σολωμ.Λάμπος.19,2 ἔσπερον νύχτα μονάχους μᾶς ἦρε, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 74,3 ἔρημ' ἡ νύχτα ὀλόγυρα νου, δημ. παροιμ. τῆς νύχτας τὰ καμῶματα τὰ βλεπέῃ ἡ μέρα καὶ γελᾷ' || μέσαι νύκτες τὸ μεσονύκτιον; Σαπφ.52, 'Θουκ.8,101 πρωίτερον μέσων νυκτῶν, Ξεν.Ἀγ.7,8,12, Πλάτ. Πολ.621B' 2) συνη. ἡ γεν. νυκτός ἐν ἐπίρρ. σμῃ. διὰ νυκτός, ἐν ὄρα νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα : 'Ὀδ.Ν 2/8 κείθεν δὲ πλαγθῆντες ἰκάνομεν ἐν-

θάδα νυκτός, Σοφ.'Ἠλ.780' || ὄμ. κ. μτ. ἐπίρρ. χρον. νυκτός ἐπὶ [ἐν ὧ ἀκόμη εἶναι - ἴτιο νύε]; 'Ἦρ.9,10 νυκτός ἐπὶ ἐκπέμλους πεντακισχίλους' || ὄμ. κ. ἐνὸρθ. τῆς νυκτός : 'Ἀλεξ.78,3, αὐτ. 148' || νυκτός πῆσε κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα : Σοφ.ΑΤ.21' || ἀκρας νυκτός κατὰ τὴν βοδυτάτην νύκτα, ὄτε νεκροῖ ἀσθ' ἔπιταται : αὐτ.285 ἀκρας νυκτός, ἡνιχ' ἔσπερον λαμπήρας οὐκεί' ἴθον' || γ. κτ. πληθ. τῶν νυκτῶν κατὰ τὰς νύκτας, κατὰ τὴν νύκτα : Ἀριστφ.'Εὐκλ.668 ὀδ' ἀποδόσουσα' ἄρα τῶν νυκτῶν' || σπαν. ἢ ὄστ. νυκτὶ ἐν ἐπίρρ. χρ. κατὰ τὴν νύκτα, ἐν νυκτί : 'Ἦρ. 7,12 νυκτὶ δὲ βουλήν διδοῦς, Σοφ.'Ἠλ.644 ἄ γάρ προσειδον νυκτὶ τῆδε φάσματα' || συνη. ἢ αὐτ. νύκτα, δημ. νύκτα κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα : 'Ἰλ.Κ 312 ὀδ' ἐθέλουσιν νύκτα φυλασσεμένοι, Πολίτ.'Εὐλ.Τραγ.60,2 καὶ βηλικα νύκτα στὰ βουνα, ψηλά στὰ κορφοβούνια, - ἠρθε - ἐφυγε νύχτα' || δημ. κ. ἐν συνδ. μτ. τῆς λ. μέρα νύχτα - μέρα κ.συνθεσθῆ. μέρα - νύχτα καθ' ὄλον τὸ νέμισον ἐκκοσιπετράσων, ὀδ. πάντοτε, ἀδικακόπως : δουλεύει μέρα - νύχτα' || φρ. κἀνεί τῆ νύχτα μέρα ἐπὶ ἐργαζομένων ὀπρὸ τὸ σὴνηθεσ, ὀπρὸ τὸ δεῖν' || ὄμ. κ. ἐν φρ. μέρα καὶ νύχτα : ὄτραγ. τὶ ἔχικε, καμῆμεν πλάτουν, καὶ στέκει μαραμμένος μέρα καὶ νύχτα τὸ νερὸ' || κ. κτ. πληθ. ἢ αὐτ. νύκτας : 'Ἰλ.Γ 325, 'Ὀδ.Ε 154' || κ. νεῶτ. κ.δημ. ὄλον τὴν νύκτα καθ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς νυκτός, ὀλονυκτῶς; Φερεκρ.177, 'Ἀμφις 20,4, Εὐδ.3 τὴν νύχθ' ὄλον' 3) συνη. ἢ λ. ἐν χρ. κ. ἐμρροθ. ἀνά νύκτα κατὰ τὴν νύκτα : 'Ἰλ.Σ 80 ὄδ γάρ τις νέμισον φυγῆναι κακόν, ὀδ' ἀνά νύκτα' || ὄμ. διὰ νύκτα δ' ὄλης τῆς νυκτός : 'Ὀδ.Γ 66 ἐνθάδ' ἀνήσιχες δι' ὄλη νύκτα διευκῶν κατὰ οἶκον' || ὄμ. εἰς [τῶν] νύκτα πρὸς τὴν νύκτα, ἐν ὧ πλησιάζει ἢ νύε; Ξεν.Κυκ.14 ἐπὶ δὲ τούτων εἰς νύκτα ἐπέδρασαν δῆσαντες αἴγα, αὐτ. 'Ἐλλ.4,67' || ὄμ. κατὰ νύκτα ἐν καιρῷ πλησιάζει; Ἀριστφ.ἀρ.561' || ὄμ. ὀπὸ νύκτα μόλις πλησιάζει ἢ νύε, ἐπερὶχουεις τῆς νυκτός : 'Θουκ.4,67, Ξεν.Ἀγρ.2,19 αἰσθόμενος δὲ ὀπὸ νύκτα βεθοθηθκάτας' || μετὰ νύκτας διὰ νυκτός; Πίνδ.Ν 6,8' || κ. νεῶτ. διὰ νυκτός διαρκούσης τῆς νυκτός, νυκτῶρ; Πλάτ.Κριτ.117E, - ἐφυγε διὰ νυκτός' δημ. μ. ἢ αὐτ. : θά τῶν κᾶνω νὰ φῆγῃ νύχτα [κράφα, λάβρα] || κ. ἐκ νυκτός μετὰ τὴν ἐπέλευσιν ἢ ἐκ τῶν πρώτων ὄρων τῆς νυκτός : Ξεν.ΚΠ 1,4,2 καὶ γάρ ἐκ νυκτός εἰ πινος δεῖσιτο 'Ἀστυάγης, Πάδ' Ἦσ.26,9 ἐκ νυκτός ὄρβριζει τὸ πνευθμᾶ μου πρὸ σέ, ὃ θεός, Διον.'Ἀλ.Ρωμ.6,67' || ὄμ. κ. ἐκ νυκτῶν : 'Θεογν.460, Ἀισχ.Χο.288 ματαλοῦς ἐκ νυκτῶν φόδους' || κρητ. ἐν νυκτὶ ἐν νυκτὶ, ἀντιθ. πρὸ ἄμραν; Νόμ.Γόρυνη.2,14, Ἐπιγρ.Ἀρήσων' || ἐν νυκτὶ κατὰ τὴν νύκτα : Ἀισχ.'Ἀγ.653, Σοφ.'Ἀντ.16, Ξεν.Συμμ.1,9' || κ. κτ. πληθ. ἐν νυκτέσων; Πίνδ.Π 4,130' || ἐπὶ νυκτὶ διὰ νυκτός; 'Ἰλ.Θ 529 ἀλλ' ἢ τοῖ ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτοῦς, 'Ἠσίδ.'Εργ.102' || φρ. ὄπρρω τῶν νυκτῶν προκεχωρημένης τῆς νυκτός, ἔως πολλὸ ἀργά τὴν νύκτα : Πλάτ.Συμπ.217D διελεγόμενη δαὶ ὄπρρω τῶν νυκτῶν, αὐτ.Πρωτ.310C' || ὄμ. ἐν μέσῳ νυκτῶν κατὰ τὸ μεσονύκτιον; Ξεν.ΚΠ 5,3,52 ἡνικα δ' ἦν ἐν μέσῳ νυκτῶν, ἐσήμνητε τῷ κέρατ' 4) κτ. πληθ. νυκτες αἰ ὄραι ἢ αἰ φυλακαὶ τῆς νυκτός; Πίνδ.Π 4,256 ὄμστρας ἀκτινος δόξω δέξατο μοιρίδιον ἄμαρ ἡ νύκτες 5) συνεκθ. τὸ σκότος τῆς νυκτός, [σφοκ.σκοτάδι; 'Ἰλ.Ε 23 σάμαε δὲ νυκτὶ καλῶσθας, 'Ὀδ. Υ 351, Σοφ.ΟΚ 1684 νῦν δὲ ὄλεθρια νύε ἐν' ὄμμοσιν βέβακε' || δημ. φρ. ἔχει νύχτα ἡ μασέ- νυχτα ἐπὶ ὄδαοῦς ἢ ἀπληροφόρησθ' ὄρισιμο- νην ὀπὸθεσιν' 6) μτφ. ἐπὶ τοῦ σκότους τοῦ ἐπι-

γενομένου δια του θανάτου, και ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θανάτου : Ἰλ.Ε.310 ἀμφί βέ ὅσα κελευθὶ νύξ ἐκλάσσει : ἢ ἐν τῇ σπμ. ταύτῃ ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ Ἄδης : Σοφ.Α1.660 ἄλλ' αὐτὸ νύξ ἄιδης τε σωζόντων κάτω 7) κ. δημ. ἐν συγκρίσει, παρομοίωσει κττ. ἦτο ἐν χρ. ὡς κ. ἢ λ. σκότος πρὸς δόξαν παντός σκοτεινοῦ ἢ φοβεροῦ πράγματος, δθ. δ' Ἀπόλλων ἐν τῇ ὄργῃ αὐτοῦ περιγράφεται ἐν Ἰλ.Α.47 νυκτὶ εὐκίως αὐτ.Μ.463, Ἄ.δδδ, αὐτ.Υ.362 τάδε νυκτὶ ἐφακί (παρομοιάζει ταῦτα ποῦς τὴν νύξ, ἦτοι τὰ θεωρεῖ ὡς σκοτεινὰ καὶ φοβερά), Πολυσμ. Ἀσαλ.Σ.176,14 νύχτα ἢ ὄμορφιά της καὶ χάρος κάθε της φίλ' 8) τὸ πρὸς ἐσπέραν μέρος τοῦ ὀρίζοντος, τὸ δυτικόν, αὐθιγία, ἢ ὕσις : Ἡσιόδ. Ἰ.275 πρὸς νυκτὸς (πρὸς δυσμῶν) : 9) Νύξ ὡς κῆρ. δν. ἢ θεὰ της νυκτὸς, θυγάτηρ τοῦ Χάους : Ἰλ.Ξ.259 εἰ μὴ Νύξ δμῆτερα θεῶν ἐσάσας καὶ ἀνδρῶν, Ἡσιόδ. Ἐργ.17, αὐτ.Ο.123, αὐτ.211, αὐτ.224, Ἀποχ. Ἀγ.355, Ἀολληπιδ.ΑΠ.5,164,1) Νύξ, σὲ γὰρ οὐκ ἀλαην μαρτύριον 10) ρηματ.λ. νυκτῆρ, νυκτῆρος, νυκτερός, νυκτερεύς, νύχτος, πάνυχτος, παννυχίς, νύξεις (ἢ νύσσα) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η, ἰων. γενικ. κ. -ιος νυγυός, ἐφαφρό κέντησις δι' αἰχμηρὸν ὄργανον, τσίμπημα, κεντρία : Ἀρετ. ὈΕ.Παθ. 2,9 ἐξελθὺς ἐκθρονονόμενος ὡς ὑπὸ νύξος, Γαλ. 1,239, Εὐστ.Πον.171,26 πλευρὰς νύξεις : ἢ νεώτ. ἐν τῇ ὀλομορφητικῇ, τὸ διὰ της αἰμῆς τοῦ ἔθους ἢ της ἀπαθῆς διδόμενον κτύπημα, ἐν ἀντιβ. πρὸς τὸ διὰ της κόφωσος ἦτοι τὴν καταφοράν 2) μτγν. δήξις μετὰ νυμμοῦ, δάγκωμα : Διδασκ.28 νύξεις σκορπίου θαλασσίου 3) νεώτ. ἐπιπολάζια λύσις της συνεχίας τοῦ δερμάτος, οἷα κατὰ τὸν δακρυαλμόν 4) ὄμ. νεώτ., δημ. -η μτφ. ὑπαγωγός : ἐπὶ τοῦ ζητήματος δὲν μοῦ ἐγένετο οὐτε νύξις, -δὲν τὸ ἐκῆνα νύξη γιὰ τὸ ζητήμα σου 5) μτγν. φαίσις, ἐπαφή : Πλουτ. Ἡθ.930F τὸν ἄρα . . . κατὰ νύξιν . . . ἀπὸ τοῦ φωτός ἐξηλιούσασαι (λέγουσι).
νύξις ἢ ποι. ἢ νύμφη, ἢ γυνή, ἢ σύζυγος τοῦ υἱοῦ : Ἰλ.Χ.65 ἐλκομένης τε νυσοῦ ὀλοῦσος ὑπὸ χερσίν Ἀχαιῶν, Ὀδ.Α.451 αἰ β' ἀδύλαυεν θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰδοίην παράκοιτις Νέστορος : Ἰγν. Ἀφρ.136 : ἢ ἀδελφῆ ἐκ γάμου, γυναικοδόκηρ : Ἰλ.Γ.49 γυναικ' εὐειδέ' ἀνήξις, ἔξ ἀπίης γαίης, νυδὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν || Ἡσ. ἐνύμφη γεγομνημένη τοῖς τοῦ γήρματος οἰκείοις' 2) μτγν. γεν. νύσση, σύζυγος, ἔγγαμος γυνή : Θεοκρ.18,16 κείς ἐτος ἔξ ἔτους . . . τετὰ νυδὸς ἀδε' || γεν. κόρη, νεόνις : Μελέαγρ.ΑΠ.12,53,5 καλὴ νυδὸς, σὸς με κοίρις ἴμερος.
νυδὸς Ἡσ. ἐνύσση, ἔξιος.
νυρῶν Ἡσ. ἐνύσση, ἔξιος.
νύσσα ἢ δένδρον : Φερεκ.178,1.
νυσσῆς Ἰδοῦ ἢ μτγν. ἢ περὶ τὴν Νύσαν χώρα, ἢ περιοχή της Νύσας : Στράβ.6,12,8,17.
Νύσση ἰδί' δ' ἐκ της Νύσας καταγενομένη, δ' ὦν ἐκ Νύσας, ἐπιθ. τοῦ διονύσου ἀπὸ τοῦ ἐν Θράκη θραυς Νύσας : Ἀριστφ.Βάτρ.215.
Νύσσιος α-ον δ' ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Νύσαν, δ' της Νύσας : Ἰγν. Διμ.17, Σοφ.Α1.697 Νύσσιος, Κνώσσιος ἄρχημοι' αὐτοῦσῶν 2) ὡς προσρη. νύσσιος τὸ φυτόν κισσὸς βλλ. : Ψιδόσκ.2,179.
νύσσιος ἰδί' μτγν. λ. Συροκοῦς, χαλκός : Νόν.Δ.9,22.
νύσσα ἢ (ἢ νύσσα) κ. μων. καμπήρ βλλ., στήλη ἢ σημεῖον ἐν τῷ στίβῳ, ἔνθα αἰ διαρρηλατούσες ἐπερμήτιζον τὸ πρῶτον ἤμισο τοῦ δρόμου τοῦ σταδίου καὶ στρέφοντες τὸ ἄρμα κατηβιβάνοντο πρὸς τὴν ἀφειρηρίαν ἢ Ἰλ.Ψ.332 ἢ τὸ γε νύσσα τέμκτο ἐπὶ πρῶτῶν ἀνθρώπων, αὐτ.344, ὁπότε οὐ μὲν πλησιέστατος ἴσθρος ἦτοι δ' ἀριστερὸς ἔκοιπτεν ἐγγύστα της νύσσης, δ' οὐ ἔξω ἴππος, ἦτοι δ' δεξιός, ἔκαμνε μεγαλύτερον κύκλον : αὐτ.

338 ἐν νύσση βέ τοι ἴππος ἀριστερός ἐχρημ-
 φθῆτω, Θεοκρ.24,118 ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὄφ'
 ἄρματα, καὶ περὶ νύσσαν ἀσφαλῆς κἀμποντα
 || ἀφειρηρί, τὸ διὰ στήλης συνήθ. σημειοῦ-
 μενον σημεῖον, ἀφ' οὗ ἐξέρωμαι αἰ διαγωνιζόμε-
 νοι εἰς τὴν ἀρματοδρομίαν καὶ ὄφρ ἦτο τὸ τέρ-
 μα της ὑποστρώσεως : Ἰλ.Ψ.758 τοῖσι δ' ἀπὸ νύσ-
 σης τέτατο δρόμος, Ὀδ.Ο.121 2) δθ. μτφ. τὸ τέλος, δ' σκοπός : Μαν.6,738 αὐτὰρ νεαίτην ἐ-
 λάνων περὶ νύσσαν ἀσιδῆν, Ὀνη. Ἀλ.3,11 νύσσαν
 ἀσιδῆς ἰθύνειν, Μνηστί.4,4 Ὀρθρ. Ὀδ.4 πρὸς οὐ-
 ράνιον νύσσαν σαφῶς ἐπιγόμενοι 3) ὄμ. μτφ.
 σημεῖον στρωφῆς, ἐπὶ νεύρου : Γαλ.Χρ.Μορ.16,4
 4) μτγν. μερότοιχον, διάφραγμα : Βίων.15,31 ἄδε
 πονηρὰ νύσσα . . . με κακῶς ἀπὸ σπτο μεριόσει.
νυσσητήσις (ἰδί' μτγν. νυθαγόρειον δν. της ἐνεκά-
 δος : Θεοκρ. Ἀριθμ.58 καὶ νυσσητῶν [αὐτῆν ἐπι-
 νόμοζον] ἀπὸ τοῦ ἐπὶ νύσσαν καὶ ὥσασει τέρμα
 τὴ της προσόδου τετάχθαι).
νυσσοειδῆ (ἰδί' νεώτ. οἶκος. μυριανθῶν φυτῶν.
νύσσα κ. μων. κ. νεώτ., ἀπτ. νύττα, ἀόρ. ἐνυξία,
 μέσ. κ. παθ. νύσσαμαι, ἀόρ. α' ἐνύχθην ἰδιο. Ἄ.
 2,107, Γαλ.10,390, ἀόρ. β' ἐνύχην, ἔξ ὄμ' γ' ἐν.
 εὐκτ. νυγηλ ἰαυτ.401, μτγν. νυγηλ ἰχρῶς. Στωκ.
 2,233, Γαλ.13,565), παρακ. νένυγμα ἰαυτ.10,221), δια-
 πέλω, τρῶπι, κεντῶ δι' ὄξεος ὄργανον, πηλτήρι,
 σουβλίκω, ἀγκυλώνω : Ἰλ.Ε.579 τὸν μέν . . . ἐστασθ'
 ἔχει νύξ, Κλ.Ἰω.19,35 ἄλλ' εἰς τὸν στρατιωτῶν
 λόγγη αὐτῶ τὴν πλευρὰν ἐνυξε, Λουκ. Ἐν.Κρόν.
 33, Ἀγαθ.691,1,382 νυσσομένος τὸ πλευρῶν, Μη-
 ναί.1,16 Ἐσπερ. τὴν πλευρὰν νυγηλ 2) τύπτω :
 Ἰλ.Π.704 χεῖρσσι ἀθανάτησι φαεινὴν ἀσιπία
 νύσσων || γεν. πληττω, κτυπῶ : Ἡσιόδ.Α.62 χθό-
 να . . . ἴπποι νύσσοντες γηλασθ' 3) ὠθῶ ἔδα-
 φρώς, σκουπῶ : Ὀδ.Ε.485 καὶ τὰ γ' ἄνω ὀλο-
 σῆρα προσπόδων ἔγγυς ἔδοντα ἀγκῶν ἐνυξας, Θε-
 οκρ.21,50 εἰθ' ὑπομινύσσωμαι τὸ τρώματος ἀρ'
 ἐπὶ νύξεις, Πλουτ. Ἡθ.799E 4) γεν. ἐνοχλῶ :
 παρομ. ἐν Διογεν.1,52 λέοντα νύσσεις ἰέθυρις
 λαίην ἐπικίνδυναι 5) μτγν. πεῖράξω, κεντῶ, πλη-
 γῶνω : Φιλῶδ.Λιβ.640, Λουκ. Ἐρμῶτ.71 νύξας δ' ἰ-
 λόγος ἀπὸ τοῦ ὄπνου ἐκθροειν ἐποίησεν, Πορφ.
 Ἀποχ.149 6) εἰδ. προκαλῶ ἐρεθίζον τὸ αἰ-
 σθητηριον της ἀφῆς : Πλωτίν.4,5,1, αὐτ.6,6,12' κ.
 παθ. : Χρῶς. Στωκ.2,233, Ἀλέξ. Ἀφρ.Ψυχ.130,15'
 || τὸ παθ. ἐπὶ τῶν νεύρων, ὤφισσασαι, παθαίνω
 χαλάρωσαι : Γαλ.13,565.
νυστά ἢ μτγν. νυσταγμός βλλ.1,1.
νυσταγμα -ατος (τὸ νυστάζω) μτγν. τὸ νυστά-
 ζεν ἢ ὄπνος βραχύς, εἶτε ἐλαφρὸς, δν ἀπέλασέ τι,
 κοίσημα : Πλ. Ἰώθ.33,15 δταν ἐπιήληττ' . . . φό-
 δος ἐπ' ἀνδρῶσιμος, ἐπὶ νυσταγμίον, ἐπὶ κοίτης.
νυσταγμός ἰδί' (νυστάζω) κ. νεώτ. ἢ ἐκ τοῦ
 ὄπνου ἐπιγνομένην κатарά, τὸ νυστάζειν, ἢ
 ὄπνοτα : Ἰνν. Ἀρχ. Ἱητρ.10, ΠΔ Ψαμ.13(132), αἰ δῶ-
 σω ὄπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ τοῖς βλεφά-
 ροις μου νυσταγμόν κ. κτ. πληθ. : Πορφ. Ἀποχ.
 1,28 2) νεώτ. ἰατρ. απασμός τῶν μῶν τοῦ ὀφθαλ-
 μοῦ προκαλῶνταναι τεχνικὴν κίνησιν τῶν βολβῶν.
νυστάζω κ. μων. νεώτ. κ. δημ. μέλλω νυστάζειν
 (ΠΔ Ἡσ.5,27), ἀόρ. (ἢ) νυστάζει ἰσοθέρφ.Χαρ.7,8,
 ΠΔ Βασ.2,4,6) κ. ἐνύστασα ἰδιον.Κωμ.2,43, ΑΠ
 12,135, δημ. παθ. παρακ. νυσταγμένω, νυσταζῶς,
 νεώμ, κλινω πρὸς τὰ κάτω διὰ τὴν ἐκ τοῦ ὄπνου
 ἐπιγνομένην μοι καταφοράν, δθ. κυριεῖομαι ὑπὸ
 ὄπνου, μετ' παίρνει δ' ὄπνος : Ξεν.ΚΠ.8,3,4 οὐδὲ
 γε λαμβανόντων τι νυστάζοντα οὐδένα ἄν ἴδοις
 ὄφ' ἠδονθῆς Πλάτ. Ἀπολ.31A ὡσπερ αἰ νυστάζον-
 τες ἐγειρόμενοι || κ. νεώτ. κ. δημ. αἰσθῶνο-
 μοι διάθεσιν διὰ κοιμηθῶ, ἔγω τῶν πρὸς ὄπνον,
 κυριεῖομαι ὑπὸ νυσταγμοῦ : Ἰνν. Ἐπιδ.7,17 ὀφθαλ-
 μοι πλεοντες ὡσπερ τῶν νυσταζόντων, Ἀριστφ.

"Ορν.639 μά τόν δι' οὐλί νυστάζειν ἔ τι ὦρα ἐσίν, Ξενοφ.21, Κομ. Ἀδέσπ.185, ΚΑ Ματθ.25,5 χρονίζοντας δὲ τὸ νυμφίον ἐνστάσας . . . καὶ ἐκάθευον, Κριστ.Γραγ. Ἡ ποβαλκανταγιμένη 7 τὰ νυσταγμένα μάτια μου τὸν ὕπνο δὲν τὸν βέλουν, - νυστάξα καὶ πῶα καὶ πῶα" 2) μτφ. δὲν δίδω τὴν προσήκουσαν προσοχὴν, εἶμαι ἀμελής καὶ ἀδιάφορος, κοιμισμένος : Πλάτ.Πολ.405C κἀλλιον . . . μὴδὲν δεῖσθαι νυστάζοντας δικαστοῦ" ἢ εἶαι νυφρός αὐτ.Νόμ.747B τὸν νυστάζοντα καὶ ἀμαθῆ φύσει" ἢ μτν. ἐλλείπει ἐξ ἐμοῦ ἡ ἐνεργητικότης, δὲν εἶμαι ἐνεργητικός, ποιῶ τί ἀνευ ὀρέξεως : Πλούτ. Ἡθ.675B κρή πολυμαθοῦς καὶ οὐ νυστάζοντας ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἀνδρός" ἢ δημ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. νυσταγμένος ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων καταληψθῆ ὀπὸ ὕπνου, ὄθ. ὁ νυφρός, ὁ δυσκίνητος, ὁ ἀμελής, ὁ κοιμισμένος, ἐπὶ πραγμ. ὁ στερομένοςος ζωηρότητας, ἐνδιαφέροντος, ὁ μὴ ζωηρός : πάντα νυσταγμένους στή δουλεία του, - ἦταν νυσταγμένοι λόγος 3) μαν. κ. δημ. βαρύνομαι : Νεκρ. Ἀκολ. ἐνστάσεν ἡ φυχή μου ὀπὸ ἀκηδίας, Βιζν.Ἰν.140,3 Ἰεῦδ. Φέξη ἢ φροντίς δὲν νυστάζει" 4) μτν. νεύω κάτω, κλίνω τὴν κεφαλὴν, γέρον, παρὸς τὸ κεφάλι, ἐν ἀναφ. πρὸς μεγάλην λύπην, κεδόθλιων : ΑΠ 12135 ἐδάκρυσε καὶ ἐνστάσας" 5) ρηματ. νυσταγμα, νυσταγμός, νυσταγίς, νυστακτής, νυσταλόςος. Ἐκ ρίζ. νυ-νευ- κατ. παο, τιου, αιουσε, πατας.

νυστακτής (ὁ) ἐπὶ τὸν ὕπνου, ὁ ασιάν, ὁ ἀνογκάζων τινὰ νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν κάτω : Ἀριστοφ. Σφ.12, Ἀλκιφρ.3,46.

νυστακτικός ἐπίρρ. μτν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον νυσταλέον βλ.λ. : Γαλ.19,9f.

νυστάλεος α-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ὕπὸ νυσταγμοῦ κατεχόμενος, ὁ κυριεμένος ἀπὸ νύστα, ὁ ὕπναλέος, ὁ ὕπνολός, ὁ ὕπνωρής : Ἀρετ. ὉΕ.Νούσ. 2,6, Ἡσ. ἢ νεώτ. μτφ. ὁ νυφρός, ὁ ἀδρανής, ὁ κοιμισμένος : νυσταλέος ἀνθρωπος.

νυσταλογρόντιον (τὸ) γέρον ὕπνολόςος : ΕΜ609,38.

νυσταλόεις εντος-εσσα-εν μον. ὁ νυσταλέος βλ.λ. : Μιχ. Ἀκομ.2,375.

νυστάλας-ον ὁ ὕπνολός, ὁ ὕπνωρής : Κομ. Ἀδέσπ.873 νυσταλον γρόντιον, Διογ.Λ 6,77.

νυσταλιωνίαν Ἡσ. ενστάσεις.

νυσταλιεως (ἢ) νυστάζειν λέξ. τὸ νυστάζειν, ὁ νυσταγμός, ἡ νύστα" Ἡσ. ἐν λ. νύκαρ.

νυστέρι (τὸ) δημ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον ἐν εἰδίει μαχαίριδιον, χρησιμοποιούμενον εἰς μικροὺς χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις, σίον ἐμβολιασμούς, σφαιμάξεις, παρακινήσεις κττ.

νυστεριά (ἢ) δημ. σχασίς, τομή με νυστέρι.

νύττω ἄττ. τ. τοῦ νύσσω βλ.λ.

νυφαιδιακός-ή-ό δημ. Ἀηλ. κ. -ιά ὁ ἄνθρωπος ἡ ἀναπερομένος, ὁ ἀρμόζων εἰς νυμφικὴν πομπήν.ὄθ. ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ οὐχ ἔντονος, οὐχ ὀσθενρός : Πολιτ. Ἐκλ.Γραγ.92,11 γυναικεῖος εἶν' ὁ πόλεμος, νυφαιδιακός ὁ κούρος.

νυφαρο (τὸ) δημ. ὁ. τ. τοῦ νούφαρο βλ.λ.

νύφη (ἢ) δημ., πληθ. νύφες κ. νυφάδες, ὕποκορ. νυφοῦλα ἡ νύμφη βλ.λ.ἢ, ἦτοι ἡ εἰς γάμον συνερχομένη γυνή. σὴτω προσαγορευομένη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γαμηλίου τελετῆς : ἔκανε πολλὴ φιγούρα ἡ νύφη, - τὴν νύφη τὴν πήρε ὁ πατέρας τῆς σὴν ἐκκλησιά" ἢ κ. ἡ πρὸ βροχέος χρόνου εἰς γάμον ἐλθούσα : θυδὸ μανὼν - ἐνός χρόνου νύφη" ἢ κ. ἡ μέλλουσα προσεχός καὶ ἐλθῆ εἰς γάμον : ἐτοιμάζει τὰ προικια τῆς ἡ νύφης" ἢ παροιμ. φρ. σάν ξαναγιῶνα νύφη, ξέρω να προσκινήσω ἰάν τυχόν εὐρεθῶ εἰς ἡν περιστασιον ἀπειρος εὐρέθω, θά γινώσκω πῶς να ἐνεργήσω ἡ πῶς να φερθῶ" ὄμ. κωρομῆεν σάν τῆ νύφη" ὄμ. τὴν κέρασα τῆ νύφη γιά καλὰ ἰούεστην ἀ-

προβήτας μεγάλην δαπάνην ἡ ζήμιον" 2) προσωνυμία τῆς σύζυγου τοῦ υἱοῦ : ὁ γέρος γυναικεύεται τῆ νύφου του, - ἡ πεθερὰ γκρινιάζει με τῆ νύφη, - ἔχουν νύφη νοικοκυρὰ" 3) ἡ σύζυγος ἀδέλφου ἡ κτ. ἐπέκτ. ἐξαδέλφου : πήγα σὸν θέατρο με τῆς νύφου μου.

νυφιατικός-ή-ό δημ. ὁ νυμφικός βλ.λ. : Πορφύρ.Σκ.10,10 με τῆ λευκῆ νυφιατικῆ στολή" ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. νυφιατικά ἡ στολή τῆς νύμφης ἐν τῷ συνόλω τῆς, τὰ νυφικά, νυφιστόλι : Παλαμ. Περ.Χαιρ.211,4 σέρν' ἡ Ἑλλάδα τὸ χορὸ με τὰ νυφιατικά" ἢ ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. νυφιατικά ὡς ἐπίρρ. νυμφικῶς, ὡς ἀρμόζει εἰς νεόνυμφον.

νυφικός-ή-ό δημ. τ. τοῦ νυμφικός βλ.λ., ὁ νυφιατικός : Βαλαωρ. ὉΚαλόγιανος 42 ἐσθήσασ τὸ νυφικό κρεβάτι, Παλαμ.Περ.Χαιρ.95,16 μέσσα σὸ γάμο . . . εἶναι σάν πέλοιο νυφικό" ἢ τὸ οὐδ. νυφικό ὡς ὄσα, κτ. παρὰκλειψὶν τῆς λ. φέρμα ἢ νυμφικῆ ἐσθῆς" ἢ ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. νυφικά ὡς ὄσα, ἡ στολή τῆς νύμφης ἐν τῷ συνόλω τῆς, ἀ. νυφιατικά, νυφιστόλι.

νυφίτα (ἢ) δημ. τὸ ζῶον ἰκτίς βλ.λ. 2) τὸ φυτόν κυκλάδιον βλ.λ.

νυφιστάρα (ἢ) δημ. ἡ νύμφη, ἡ σύζυγος τοῦ υἱοῦ : Κριστ. Ὁ κούρος 18 ὀ νυφωθυγατέρες του κερνούν τους κουρετῆδες.

νυφιστόλι (τὸ) δημ. στολισμός, στόλισμα τῆς νύμφης, κ. παροιμ. ὄτι πᾶρα ἡ νύφη σὸ νυφιστόλι ἰά. στόν παστό ἰστί καλύτεραν ἀμοιβὴν ἐξασφαλίζει ὁ διαπραγματευόμενος αὐτὴν κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ ὄχι κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας" ἢ ἡ στολή τῆς νύμφης ἐν τῷ συνόλω τῆς, τὰ νυφιατικά, τὰ νυφικά" κ. φρ. νύτθηκε τὸ νυφιστόλι ἰεπὶ γυναικὸς παρῆλικος ἐνδυομένου ἐπιδεικτικῶς" ἢ ὁ διακεκολλημένος, ὁ ἐστολισμένος τοῖχος τῆς αἰθούσας ἐνῆς Ἰστανταί κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη.

νυφιστολιζω δημ. τ. τοῦ νυφιστολιζέω βλ.λ.

νυφοῦλα (ἢ) δημ. ὕποκορ. τοῦ νύφη βλ.λ. ἄνευ ὕποκορ. σπμ. κ. ἐν βωπευτικῇ ὄμ. : Παλαμ.Περ. Χαιρ.130,9 σάν τῆ νυφοῦλα, ποῦ πρωτοφορεῖ τὸ ἄσπρο πέλοιο, αὐτ.Πεντασούλ.13,14, Πορφύρ.14,5.

νύχα ἐπίρρ. Ἡσ. ἐντύκωρ.

νύχιος α-ον μον. ὁ νύχιος βλ.λ., ὁ ακότιος : Θεόγνιστος.Καν.52.

νυχάκι (τὸ) δημ. ὕποκορ. τοῦ νύχι βλ.λ., μικρός καὶ λεπτός ὄνυχας : ὁ.τραγ. νυχάκια μου καὶ νυχοποδάρικια μου" 2) τὰ φυτὰ ἀστερισκόος βλ.λ., μελιτώκος βλ.λ. ὁ φαρμακευτικός καὶ τριγωνικός βλ.λ. ὁ κερατιοφόρος" ἢ εἶδος σταφυλῆς ὁ νυχάτο.

νυχάτος-ή-ο ἰνχίη δημ. ὁ ἔχων μακροὺς γαμφοὺς ὄνυχας : Γρυσ.Σκ.Τερρ.28,3 μ' ἀνοιχτὰ τὰ πόδια τὰ νυχάτα, αἰνίγω. πετεινὸς νυχάτος, νυχοπαδάριος, κερπαεῖ καὶ κρίνει τὴ δικαιοσύνη ἰὸ στατήρ, τὸ καντήρι" 2) τὸ οὐδ. νυχάτο ὡς ὄσα. εἶδος ἰ σταφυλῆς.

νυχαγής-οὗς-ές ἰνχῆ, αἰγὴ ἢ ποι. ὁ διὰ νυκτός, ὁ κατὰ τὴν νύκτα λάμπων : Ὁρφ. Ὑμν.3,7, αὐτ.71,8.

νυχεγρασία (ἢ) μτν. ποι. νυκτηγρασία βλ.λ. : Παῦλ. Σιλ.Αἴ.5,263 δολιχῆς ἔργα νυχεγρασίης.

νυχ(ε)ία (ἢ) Ἡσ. ἐντύχμασ.

νύχιος-α-ον ποι. ὁ.γρ. τοῦ νύχιος βλ.λ. : Ὁρφ. Ὑμν.9,6 ἰκῶδ. νυχίο.

νύχημα-ατος (τὸ) ποι. διανυκτέρευσις, ἀγρυπνία : Εὐρ. Ἰκ.1136 ποῦ δὲ πόνος ἐμᾶν τέκνων, ποῦ νυχεύματων χάρσις, τροφῆ τῆ ματρὸς ἀσπνὰ τ' ὀμμάτων τέλην ἰδ.γρ. λοχευμάτων.

νυχεύω ποι., μελλ. νυχεύωσ ἰΝικ.ἀπ.74,8) διατελῶ ἀγρυπνῶσ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, διανυκτέρεῶσ, ἀγρυπνῶ : Εὐρ. Ἡβ 181 δάκρυσι νυχεύω, αὐτ.Ρησ. 520 ἐνθα' χρῆ στρατόν τόν σόν νυχεύσαι τοῦ τε-

τογμένου δίχα, αὐτ.ἀπ.10, αὐτ.11,3, Νικ.ἀπ.74,8 ἐσπερίως νύμφαισι Ἰσωνίδεσσι νυχθέρων μετὰ τὸν νυμφῶν, μετ' τὴν συντροφίαν τῶν νυμφῶν 2) Ἡσ. ἐκρήττας.

νυθθέρους-ον μτγν. ὁ ἐν νυκτὶ ἐσθίων, ὁ τρώγων τὴν νύκτα ὅ, τι ἂν εἴη: Νικ.Ἐπρ.446 Ἰδ.ἀνάγν. μηλθέρους κ. μηλθέρους.

νυθθήμερίσιος-ον μον. ὁ νυθθήμερινός, ὁ νυθθήμερος βλλ.: Τζέτζ.Ἡσίοδ.412

νυθθήμερινός-ή-ον μτγν. ὁ νυθθήμερος βλλ.: Κλεοφ.Ἰδ. νυθθήμερινὸν διάστημα.

νυθθήμερόν ἐπίρρ. νεώτ. ἐν νυκτὶ ὅμα καὶ ἡμέρα, καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν, νύχτα - μέρα, συνεχῶς καὶ ἐπιμόνως: Παπαδ.Χρ.Μηλ. 45 ὄπερ νυθθήμερόν ἐμελεῖται.

νυθθήμερος-α-ον μτγν. κ. μον. ὁ διαρκῶν ἐν ὅλῳ ἡμερονύκτιον: Περίπλ.Ἐρ.Θαλ.15 νυθθήμερον ὁρόμοι, Σκῶν.957 2) τὸ αὐτὸ. νυθθήμερος ὁ αὐτὸς, τὸ ἡμερονύκτιον, δηλ. χρονικὸν διάστημα 24 ὥρων: ΚΔ Κορινθ.8,11,25 τρις ἐναυαγῆσα, νυθθήμερον ἐν τοῖς Βυθῶς πελοπία, Γαλ.7,508, Κλεοφ.Ἰδ., Πτολ.Μαθ.3,9, Γεωπ.5,8,8

νυχίτι ἰθί δημ. νύξ βλλ.: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.38,6 ἐμάργασεν τὰ νύχτα του καὶ πᾶσαν τὰ πέρατά του, Γρην.Σκ.Τερρ.86,11, Παπαντ.Ἀγ.Ὀρ.54 ἐδῆκε μουσοῦδες καὶ νύχτα || φρ. [περιπατᾷς] στὰ νύχτα βαδίζει ἀκροποδῆσι ὅμ. στέκει στὰ νύχτα εἶμαι προθυμώτατος ἢ καὶ πλεόν ἢ ἔτοιμος ὅμ. να μὴ πέσῃ στὰ νύχτα του ἰεπί τοκογλόφου, αλογοκερόδους κττ. || ὅμ. δὲν θά πέσῃ στὰ νύχτα μου [ἐπί ἀπειλῆς ἐκδικήσεως] ὅμ. νύχι καὶ κρέας [ἐπί στενοτάτης φιλίας καὶ ἀγάπης] ὅμ. ἀπὸ μικρὰ μου νύχτα [ἐξ ἀπολῶν ὀνίχασι] ὅμ.ἀπ. τὴν κορφή ὡς στὰ νύχτα [ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἐξ ὀλοκλήρου, καθ' ὀλοκλήριαν] || παροιμ. ἔπισσε τὸ γάτα ἀπὸ τὰ νύχτα περιήλθεν εἰς δυσχέρειαν, ἠπέστη συμφορὰς χωρὶς νὰ τὸ ἀναμῆσῃ ὅμ. ὅλοι ποῦ δὲν ἔχει νύχτα να ξυστή [ἰδιόμοιον εἰς ὅν τινα δὲν διαβῆτι ἴδια μέσα, ἰδίους πόρους] 2) ἢ ὅλην τὴν ἀποκύβητον καὶ βροχημάτων: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.44,16 σῦρε, ἀκάφε μετὰ τὰ νύχτα, μετὰ ἄργυροπέταλα σου.

νυχίτι ἰθί δημ. ἀμυχή διὰ τοῦ ὄνυχος προξενουμένη, γρατσοῦσι, γρατσοῦσιν 2) ἐπί ποσότητος ἐλαχίστης, ὅσον δηλ. δύναται να κόψῃ ἢ να κόβῃ διὰ τοῦ ὄνυχος: μία νυχίτι [ἀχαρπ.

νυχιάζω δημ. προξενῶ διὰ τοῦ ὄνυχος ἀμυχήν, γρατσοῦσιζω || γρατσοῦσα δι' ὄνυχος σημεῖον.

νυχίσιος-α-ον κ. -ος-ον [Ἐϋρ.Π 1273, Τιμ.ἀπ.11, Μάχ. η. Ἀθῆν.8,341D] ἐπί προσ., ὁ νυκτερινός ὁ σμυβαίνων, ὁ γινόμενος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός ἢ ὁ πρῶτον τι, ὁ ἐνερῶν πως τὴν νύκτα: Ἡσίοδ. Ἐργ.523, αὐτ.Θ 991, Ἄσπ.Ἀγ.588 ὄτ' ἤλλθ' ὁ πρῶτος νύχσιος ἀγγελος πυρός, Σοφ.Φιλ.857 ἀνήρ θ' ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγῶν, ἐκτίεται νυχίσιος [ὡς ἐν νυκτερίῳ ὄνυ, νυκτερίῳ σκῶτεϊ] || ἐπί πραγμ., ὁ ἀνήκων εἰς-τὴν νύκτα, ὁ ἐπιγινόμενος κατὰ τὴν νύκτα, νυκτερινός: αὐτ.Ἀντ.1147 ἰδὲ πῦρ πνεύτων χωρᾶν ἄστρων, νυχιῶν φθεγμάτων ἐπισκοπε, Ἐϋρ.Π 1277, αὐτ.Ἡλ.141 Ἴνα παρτὶ γόου νυχιῶσι ἐπορθοῦσάσων || μτγν. κ. ἐπί προσ.: Δαυδσκ.Ἀρχ.273 νυχίσιος θάσος 2) μτφ. ἐπί τόπων, ὁ μέλας, ὁ σκοτεινός ὡς ἡ νύξ: Ἀίσχ. Πέρα.952 Ἄρης ἐπεραλῆς νυχιῶν πλάκα κερσάσμενος δυσδαίμονα γ' ἄκταν, Ἐϋρ.Μήδ.211, αὐτ. Ἄνδρ.1224 νύχια ἄντρα, Ἀριστφ. Ὀρν.698 || νύχια μέλασρα τὰ σκοτεινὰ βασίσεια τοῦ Πλοῦτος, ὁ Ἄδης, ὁ Κάτω Κόσμος: αὐτ.Ἐλ.177 - χῆριτας ἴν' ἐπὶ δάκρυσι παρ' ἐμῆθεν ὅπῃ μέλασρα νύχια παίνας νέκυσιον ὀλομομένης λάδρῃ || οὐτὴ κ. μοῖρα νύχσιος ἢ μοῖρα μοῖρα τοῦ θανάτου: Μάχ.η. Ἀθῆν.8,341D 3) π. τοῖς μτγν. πεζ. τὸ

αὐτὸ. νύχιον ὡς οὐσα, τὸ σκότος, τὸ σκοτάδι: Πορρ.Νυμφ.9 τὸ πᾶν ἄστρων νύχιον.

νυχις-ιδος ἰθί ἀρχ. λ. μ. ἐν συνθ. ἐν τῷ παννυχι βλλ.: ΕΜ 343,25, αὐτ.518,36.

νύχμα-ατος ἰθί μτγν. δ.τ. τοῦ νύχμα βλλ.: Νικ. Ἐπρ.271 2) Ἡσ. ἐκείνουσι πρὸλ. νύχμα.

νυχοπαράτατος-η-ο δημ. ὁ ἔχων εἰς τοὺς πόδας γυφθοῦς ὄνυχος, συνη. ἐπὶ ἀρπακτ. πτηνῶν.

νυχοπάδα ἰθί δημ. ποι. ὁ πόδες καὶ ὁ ὄνυχος ὄμοσ, ἡ ἄκρα τῶν ποδῶν μετὰ τῶν ὀνύχων: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.37,15 να ζεσταθῶν τὰ νύχια μου, τὰ νυχοπάδα μου,

νύχος-ους ἰθί μτγν. νύξ βλλ.η: Σέξτ.Ἐμν.Μαθ. 1,243, Ἡσ., Φώτ.

νύχτα ἰθί δημ. τ. τοῦ νύξ βλλ.

νυχτερέω δημ. προφ. τοῦ νυκτερέω βλλ. **νυχτερί** ἰθί δημ. ἢ κατὰ τὴν νύκτα ἀγρυπνία λόγῳ ἀπασχολήσεως, ὄθ. ἢ νυκτερινὴ ἐργασία ἢ ἄλλη τις ἀπασχολήσι: Βιζυην.79,31 ἐγὼ ἐπιπνῶ καὶ κάθομαι νυχτερί, Κρυστ.Τραγ.Τραγοῦδι τοῦ ἀργαλειοῦ3, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 59,21 κί ὁ Χάροντας . . νυχτερία κάνει στ' ἀργαστήρι του, παροιμ. ἐβγήκε τὸ ροδίκιον ἄρχισε τὸ νυχτερί [ἀπὸ τοῦ μῆνός Αὐγούστου ὁ διάφοροι τεχνίται ἐργάζονται καὶ τὰς πρῶτας ὥρας τῆς νυκτός].

νυχτερίσιος ἰθί δημ. νυκτερίσιος βλλ.: Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 20,24 σὰ νυχτερίσιος ἢ κοῦραση πετῶ, Πορφόρ. Σκ.42,1 οἱ νυχτερίσιος μόνο . . κλώθουν τὸν πόνο.

νυχτερινός-ή-ο δημ. ὁ νυκτερινός, ὁ νυχτιάτικος: Παπαντ.Ἀγ.Ὀρ.15 ἀπὸ τρικυμισμένο νυχτερινὸν ταξίδι.

νυχτιά ἰθί δημ. ἢ διάρκειαι, τὸ χρονικὸν διάστημα μῆς νυκτός || ποι. νύξ, νύχτα: Παλαμ. Ἀσάλ.Ζ 131,22 μέτ' στὴ νυχτιά ποῦ πνίγει . . τίποτε ἀπὸ σὰς μακάρια, δὲ θά μείνω, Πορφόρ.Σκ.39,9 τὴν πᾶσα μέρα καὶ νυχτιά προσμένεις.

νυχτιάτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νύκτα, ὁ τῆς νυκτός, ὁ νυκτερινός: Πορφόρ.Σκ.63,6 νυχτιάτικα φηλλώματα κί δνετρα ἐκλιῶσαν μοῦσρα 2) ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. κτ πληθ. νυχτιάτικα ὄσ ἐπίρρ. νύχταρ, κατὰ τὴν νύκτα: τί θέλεις καὶ μελετᾷς τέτοια πράματα νυχτιάτικα;

νυχτιάδι ἰθί δημ. δ.τ. τοῦ νυχτιά βλλ.

νυχτιά ἰθί δημ. προφ. αὐδ. τοῦ νυκτιάτικὸς βλλ.

νυχτίσιος-ια-ιο δημ. ὁ νυκτερινός: Ζερβ.Μυθ. Ζ 67 ἀδυνατίεις τοὺς χωριστούς νυχτίσιος ἡχους 2) μτφ. ὁ ἀμαυρός, ὁ σκοτεινός.

νυχτιάγιλα ἰθί μαν. κ. δημ. κ. νυχτιάγιλα ἰθί νυκτερινὴ βήλα, νυκτοφυλακή.

νυχτιόημερα ἐπίρρ. δημ. κ. νυχτιόημερα νυθθήμερόν, μέρα - νύχτα: Κρυστ. Ὁ καλόγηρος τῆς Κλεισοῦρας 132 νυχτιόημερα τὸ φῶτις, Παλαμ. Περ.Χοιρ.103,9 λαχνασισμένα πρόσμα νυχτιόημερα στὴ στράτα.

νυχτιάματο ἰθί δημ. νυκτερινὸς κάματος, ὄθ. νυκτερινὴ ἐργασία: Βολαωρ. Ἀθ.διάκ.4,71 μὴν . . ἀφήσαν ἀτέλειωτο τὸ νυχτιάκάματο τους.

νυχτιάκνηλο ἰθί δημ. κνήβηλα ἐν χρῆσει μόνον κατὰ τὴν νύκτα.

νυχτιάκνημα ἰθί δημ. ἢ πράξις τοῦ νυχτιάκνημῶ, ἢ κατὰ τὴν νύκτα περιπλάνησις.

νυχτιάκόπος ἰθί δημ. ὁ νυχτιάκόπος, ὁ βαδίζων τὴν νύκτα, πρὸλ. νυχτιάπαρωρίτης || ὡς κύρ. ὄν. Νυχτιάκόπος ὁ πλανήτης Ζεὺς.

νυχτιάκοπῶ-ῶ δημ. πορεύομαι, ὀδεύω, πλανῶμαι κατὰ τὴν νύκτα, νυχτιάπεριστά.

νυχτιάκόρακας ἰθί δημ. τ. τοῦ νυχτιάκόραξ βλλ. **νυχτιάνάουλο** ἰθί δημ. πᾶν φωτὸν, οὐ ὁ καθύπευ τῶν ὀνύχων ὀνίχων κατὰ τὴν νύκτα: Βολαωρ.Μηθρῶς εἰς Ἀχλὴν Παράσχοιν 16, Πορφόρ.63,8 || τὸ φῶτον ἰαλάνη βλλ. ἢ θανουσία

νυχτομαθημένος η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. του άρρ. ρ. νυχτομαθαίνω, ο εθισμένος να περιφέρεται, να βαδίζει την νύκτα: Κραστ.Άγροτ.Ή χιονούρα 55 τὸ μαύρο ποὺ 'ναι γρήγορο καὶ νυχτομαθημένο.

νυχτομάτης-α δημ. ποι: ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς υἰάλοια ὡς ἡ νύξ, ὁ νευροπάτης: Παλου.Περ.Χαιρ.113,5 ξανθὰ κι ἄς εἰσαι, ὦ Μούσα νυχτομάτα, τοῦ ναρκίσιου χειμῶναθα τὰ νιάτα.

νυχτομάχος (ὁ) δημ. ποι: ὁ κατὰ τὴν νύκτα μαχομένος, πολεμῶν: Ζαλοκ.58,21 καὶ νυχτομάχοι χύνονται εἰς τῶν λογῶν τὸ δάση.

νυχτοπάτης (ὁ) δημ.. ὁ νυκτερινὸς μπάτης, νυκτερινὴ ἀποβολασαία ἀδρα.

νυχτοπάλεμα (τὸ) δημ. ἡ νυκτερινὴ πάλη, ὁ νυκτερινὸς ἀγὼν: Μαλακ.Συντρ.56,7 καὶ βλέπω . . τοῦ νοῦ τὸ νυχτοπάλεμα.

νυχτοπαράδερνω δημ. περιπλανῶμαι ἀσκόπως καταπονεόμενος κατὰ τὴν νύκτα: Κραστ.Τραγοῦδια τῆς Στάτης Ὁ γένος 33 με τέτοιον ἄγριο δρόλαπα νὰ νυχτοπαράδερνω.

νυχτοπαρωρίτης (ὁ) δημ., θήλ. -ίτρα ὁ νυκτοπόρος, ὁ ἀργὴ τὴν νύκτα περιπλανώμενος: Δ.τραγ. σὸν τί γυρεύουν στὴν ἔρημι ὁ νυχτοπαρωρίτης, Γουλ.Σκ.Τερα.11,4 ἐν φῶ κοιμοῦμαι ἔα-γρυπνῆ ἢ νυχτοπαρωρίτρα (ἰννοφαντασία).

νυχτοπάτης (ὁ) δημ. ὁ περιπατῶν κατὰ τὴν νύκτα, ὁ νυκτοπόρος 2) τὸ πτηνὸν αἰγοθήλης βλλ. ὁ εὐρωπαικός.

νυχτοπεξοδρόμος (ὁ) δημ. ὁ πρὸς διαβίβασιν ἐπιστολῆς, παραγγελίας, διαταγῆς νύκτωρ πορευόμενος: Βαλαωρ.Φωτ.2,325 πέφτει στὴν τραχηλὶ τοῦ Φωτεινοῦ ὁ νυχτοπεξοδρόμος.

νυχτοπερνάθημα (τὸ) δημ. ἡ πράξις τοῦ νυκτοπερνᾶσαι βλλ.

νυχτοπερνάτητής (ὁ) δημ. ὁ κατὰ τὴν νύκτα περιπατῶν.

νυχτοπερνάω ἄω δημ. βαδίζω, πορεύομαι, περιπατῶ κατὰ τὴν νύκτα.

νυχτοπέτα (ἡ) δημ. ἡ νυκτερίς, ὡς πετώσα μόνον τὴν νύκτα.

νυχτοπούλι (τὸ) δημ. γεν. ὠν. τῶν νυκτοβίων πτηνῶν: Βαλαωρ.Μνημό.Τὸ ξερριζώμενο δέντρο 74, Πολαυ.Ἀσάλ.Ζ 129,26 μοναχὰ νυχτοπουλιῶ παρόδερμα, Σοφ.ε, στὸ φῶς σου γύρω, Ζερβ.Μύθ.Ζ 61 τὰ νυχτοπούλια νὰ κρῶζουν βραχνὰ.

νυχτοστρατοκόπος (ὁ) δημ. ὁ νυκτοπερνάτης, μτφ. ἐπὶ τοῦ νοῦ: Γουλ.Σκ.Τερα.65,9 στοῦ νοῦ τὸ ζαλοφρόνησιμα τοῦ νυχτοστρατοκόπου.

νυχοφύλακας (ὁ) δημ. τ. τοῦ νυχοφύλαξ βλλ.

νυχοφώτιστος η-ο δημ. ὁ κατὰ τὴν νύκτα φωτιζόμενος: Παλου.Περ.Χαιρ.131,2 ροδοξημερωμοῦ.. φίλι, τὸ θαμπὰ νυχοφώτιστο ἔρροκκλήσι.

νύχτωμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νυχτῶν ἢ νυχτῶναι βλλ.ε, τὸ νὰ νυχτοβάδων, νὰ εὐρίσκη τινὰ ἡ νύξ: Ζερβ.Μύθ.Ζ 93 τὸ νύχτωμα ἔκανε αἰσθητότερον τὸ φῶς.

νυχτῶν δημ., ἀόρ. (ἐ)νύχτωκα, μτχ. παθ. παρακ. νυχτῶμένος, καταλαμβάνομαι ὑπὸ τῆς νυκτός, με βρίσκει ἡ νύκτα, προθ. βροδιάζομαι: λ.τραγ. λειτουργικὸ μωροδάτο, .. μὴν παραμυρίζεις τόσο καὶ με κἀνας καὶ νυχτῶσω. || παροιμ. φρ. μακριὰ εἶσαι νυχτῶμένος (διατελεῖς ἐν ἀνοιγίᾳ, κ. σκωπτ. μακριὰ ποὺ νυχτῶσεσ(ί) μακρανὴ τῆς προμηθηκτικότητος εἶσαι): || ὡς τριπορεύσ. νυχτῶναι ἐπέρεχεται ἡ νύξ, ἀρχεται, γίνεται νύξ, βροδιάζει: Βι.Ζηνη.75,14 κὶ ὅταν πιά .. νυχτῶσω, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 71,19 ὁλοένα πιάτερο νυχτῶναι.

νῶ ἄντων. ἐπ. κ. αἰτ. ὠν. κ. αἰτ. δυν. ἀριθ. τοῦ ἐγὼ βλλ. : ἰλ.Ε 219 ἐπὶ ὠν. . ἐλθόντες σὺν ἐντεσι πειρηθῆναι, Ὁδ.Ο 475, Πλάτ.Φαῖδρ.278B.

νώγαλα (τὰ) ποι. ὀρεκτικὰ ἐδέσματα, τρυφερὰ ἀρτυράτα ἐσθιόμενα μετὰ τὸ γεῦμα, ὁἶον κόρμα, βότριες, σῆκα, φοινίκες, ὄσμια πρὸς τὰ τραγάλια βλλ.: Ἀντιφῶν.65, Ἐπιση.24.

νωγάλεος Ζωπαρ. ἑλαμρικός.

νωγάλεμα-ατος (τὸ) ποι., μ. κτ. πληθ., τὸ νώγαλα βλλ.: Ἀραρ.θ.

νωγάλεω Σουίδ. εἰσθίω, τρώω νωγαλέματα.

νωγάλιεω ἐπίρρ. Ζωπαρ. ἑλαμρικός.

νωγάλιεω ποι. γ' ἐν. παθ. παρακ. ἐνωγάλισται [Εὐβουλ.15,7] [Ἐσφ.ἀνών. ἀντὶ νωγαλίεσται] νωγαλέω βλλ., τρώω ὀρεκτικὰ, λαμραγικὰ φαγητὰ: Εὐβουλ.15,7, ἈλεΞ 275.

νωγάλισμα-ατος (τὸ) μτχ. εὐχρ. μ. ὁ πληθ. νωγαλίσματα νώγαλα βλλ.: Πολύδ.δ.6,62 ἐπὶ κωμικοὶ δὲ ἀνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χναύματα: τὰ δ' αὐτὰ καὶ νωγαλίσματα.

νωδογέων-οντος (ὁ) ὁ νωδός, ὁ ἀνευ δόντων, γέρον, γέρο-φαρῶτης: Κωμ. Ἀδέσπ.1090.

νωδός-ῶν (ὁ) ἡθ. ὀδοῦς κ. νεώτ. ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας, ὁ στερημένος ὀδόντων, πᾶς ἀπῆνος ὁ ὀδόντες ἔπαιον, ὁ φαροῦτος, ὁ ξηδοντιασμένος: Ἀριστ.φ. Ἀχ.715 ὄπως ἂν ἡ τῶ γέροντι μὲν γέρον καὶ νωδός ὁ ἔυνηγορος, αὐτ.Πλ.266,Φρόν.Κωμ.79, Εὐβουλ.146, Ἀριστ.Μετ.1068α,7, Φοινίξ 5,3, Ἐθεκρ. 9,21, Παπαδ.Πασχ.Δημ.41 [ἐκδ.δικαιολογ] ὡμοίαζε μὲ γράων νωδῶν 2) μτχ. κ. μτφ. ὁ ἀμβλός, ὁ στομαχῶμένος: Πλούτ.Ἠθ.786Α ἐπιθυμίας ἐπιηδλυμμένας καὶ νωδός 3) [ἠν. αὐθῆ] ὁ ἐξεστηκός, ὁ μωρός, ὁ ἀναυδός, ὁ ἐνεός: Ἐπιφάν.1,1036 ἐνεοὺς καλεῖσθαι [τοῦς] λυσιστῶνας κύνας διὰ τὸ νωδοῦς ἀποτελεῖσθαι 4) νεώτ. ζῶολ. τὸ σῆδ. κτ. πληθ. νωδὰ ὡς οὐσ. τάξις ζῶων θηλαστικῶν στερημένων κοπιήρων καὶ κινουδόντων, ἐνίστε δὲ καὶ τραπέζιτων.

νωδοῦς-ητος (ἡ) μτχ. ἡ ἰδιότης τοῦ νωδοῦ βλλ., τὸ μὴ ἔχειν τινὰ ὀδόντας, ἡ τὸν ὀδόντων ἀπόπτωσις: Πορφ.Κατ.137,3.

νωδωνία (ἡ) [νωδωνία] ποι. ἡ ἑλλειψίς ὀδόντων, ἀναίσθησις πρὸς πόνους, ἡ λύσις, ἡ λυτρωσις ἐξ ὀδόντων, ἐξ ἄλγους: Πινδ.Π.3,6 οἶος ἔων θρήπεν ποτὲ τέκτονα νωδωνίας ἄμερον γυιαρκῆς Ἀσκλησιῶν 1) μτχ. κ. περὶ τῆς Εἰλειθυσίας: Ἐθεκρ. 17,63 ἄ δὲ οἱ εὐμνεύουσα παρίστατο, κἀδ' ὀ' ἄρα πάντων νωδωνίων κατέχευε μελίων.

νωδωνος-ον [ἠν. ὀδύνη] ποι. ὁ ἀνώδυνος βλλ., ὁ ἀπαθής: Πινδ.Ν 8,50 οἰοαίδα δ' ἄνηρ νωδωνὸν καὶ τις κἀματον θῆκεν 2) ἐν ἐνεργ. σμῆ. ὁ παῖων, ὁ πρᾶντων τὸν πόνον, ὁ πρᾶντικὸς ἐνεργῶν: Σοφ.Φιλ.44 ἡ φύλλον εἰ τι νωδωνὸν κατεοῖδέ ποῦ.

νω ἄντων. δωρ. ὠν. κ. αἰτ. τοῦ δικ. ἀριθ. τοῦ ἐγὼ βλλ.: Ἀντίμ.39,Κόρινθ.5.

νωθής (ἡ) [νωθής] βροδύτης, ὀκνηρία, νωθρότης, ἐπὶ σώματος καὶ ψυχῆς: Ἐσθιόμοι.Ἐπιστ.15,1 ἄθροισ τῆς ἑμαυτοῦ νωθείας, Πλάτ.Φαῖδρ. 235D, αὐτ.Ἐσοτ.195C, Λοκ.Ἀποδ.22 εἰ καὶ ὁπὸ νωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον, Βάβρ.95,70, Πολύδ.3,122, Αἰλ.Ζ1 16,21.

νωθής-ος-ης [ἠν. ὀθωαί] ὁ νωθρός, ὁ χαλνός, ὁ βραδύς, ὁ ὀκνηρός: ἰλ.Λ 559 παρ ἄφρασαν ἰών [ὄνοσι] ἐπίησαστο παῖδας νωθής, Ἐπρ.Ἠρ.819 φύγῃ φυγῆ νωθῆς πᾶσις κώλον, ἐκποδῶν ἔλα, Πλάτ.Ἀπολ.30B ὡσπερ ἴππῳ μεγάλῳ μὲν καὶ γενναίῳ, ὁπὸ μεγέθους δὲ νωθετόρω, Λοκ.Πένθ.16 κυρθός καὶ τὰ γόνατα νωθής || κ. ἐπὶ τῆς κινήσεως: Ἀριστ.Ζ1 503β,θ ἡ δὲ κίνησις αὐτοῦ νωθῆς ἰσχυρῶς ἐστὶ 2) μτφ. ἐν ἀναφ. βροδύτης ἀντιόληφιν, τὴν νοσηρότην, ὁ ἀμβλός, ὁ βραδύδονος, ὁ διασηλικῶς νωθός, ὁθ. ὁ μωρός, ὁ ἀνόητος: Ἰνν.Ἐπιστ.17 νωθῆς τὸν νόον, Ἠρ.3,53 ἀλλὰ οἱ κατεφαίνετο εἶναι νωθετότερος (ὁ παῖς),

Πλάτ. Πολιτ. 310B: **νωθεστέρα ψυχή** || γεν. ὁ ὑπεριων πνευματικῶς, ὁ ἀνισχυρός: Αἰσχ. Πρ. 62 ἴνα μύθη σοφιστῆς ἄν ἄνδρα **νωθεστέρα** 3) ἐν ἀναφ. ὁ πρῶτος, ἀντιθ. ὁ δεύτερος, ὁ μικρός, ὁ ἀκαλῶς, ὁ ἥρεμος, ἀντιθ. ὁ δόξιος: Θεόφρ. Φι 5,9,3. 4) ἐπὶ τῆς ὕλης τῆς γῆς, ὁ παχὺς, ὁ ἀδρανῆς, ὁ δυσκίνητος: Πλάτ. Τιμ. 86A τὸ ἐκ γῆς τετάρτους ἐν **νωθεστέρον ταύτων** 5) τὸ οὐδ. **νωθές** ὡς ἐπίρρ. **νωθρός**, ἀνοήτως: Πολυδ. 4,8δ || ὄμ. κ. ὁ πλῆθ. τοῦ ὑπερβ. **νωθεστάτα** **νωθρότατα**: Δίων Κ 59,4.

νώθητι ἰων. συνηρ. προστ. παθ. ἄδρ. σ' τοῦ ρ. **νώθ** βλλ. ἀντὶ **νωθήητι**: Ἦσα. πρβλ. **νώσασθαι**. **νωθουρίζ**-ιδος ἰθι μτγν. ἡ βαλλωτῆ βλλ.: Ψ Διοσκ. 3,103.

νωθουρος-ον (νωθῆς, οὐρά) ὁ **νωθρός**, ὁ ἀνίσχυρος εἰς τὴν οὐράν ἢ τοὺς πόδες, ὁ **νωθρός** εἰς τὰ ἀφροδίσια, ὁ ἀνίκανος εἰς τὸ συγγίνεσθαι γυναιξί: Κωμ. Ἀδελφ. 1352.

νωθράς-άδος ἰθι μτγν. ἡ **νωθουρίς**, ἡ βαλλωτῆ βλλ.: Ψ Διοσκ. 3,103.

νωθραία ἰθι μτγν. ὄχηρ. **νωθραία** (Ἡρώνδ. 4,53) κ. ἰων. -ῆ (Ἰνπ. Προρρ. 1,4), **νωθράτης**, **δυσκίνητος**, **βραδύτης** περὶ τὸ πρᾶττειν, **χαυνότης**: Ἐρωπαν. ἐν λ. **βλακεῖν**, Ἀριστέιδ. Κ 2,3, Πολυδ. 3,122.

νωθραπότης ἰθι ὁ **βραδύς** εἰς τὴν ἐπιθεσιν, ὁ **νωθρός** ἐπιχειρῶν τι: Ἀριστλ. Φυσιογν. 813α,3.

νωθραῖος, μτγ. παθ. παρακ. **νωθραεμμένος** (Ἰνπ. Κωμ. 600), εἶμαι **νωθρός**, ὀκνηρός, πρᾶτται τι **νωθρός**: Πολυδ. 1,59, Ἀκούλ. Ἰουδ. 19,3 || ὄμ. κ. τὸ μέ. ἐπὶ προσ., φέρομαι **νωθρός**, εἶμαι **νωθρός**, **βραδύς**: Ἰσπεριδ. Λυκοφ. ἀν. 5 2) ὄμ. τὸ μέ. ἐπὶ αἰδημάτων, συνοδεύονται ὑπὸ **βραδύτητας** περὶ τὴν ἀποχώρησιν, **δυσκίνητος** ὑπακούω, **βραδύεις** θεραπεύομαι: Ἰνπ. Κωμ. 60 3) εἶμαι **διδάσκειν**: Πάπ. Ἀκούσης **ὅτι** **νωθρεύει** || ὄμ. κ. τὸ μέ.: αὐτ. **νωθραεμμένον** μου.

νωθραία ἰθι, ἰων. **νωθρη** ὄχηρ. τοῦ **νωθραία** βλλ.: Ἰνπ. Προρρ. 1,141, αὐτ. Κωμ. 205, Ἡρώνδ. 4,53, Πάλλ. Τετραβ. 141 **νωθρίας** ἡ **βλάβας**: 2) ἀδιασκέσια, ἀπροθυμία: Πάπ. ἐν **νωθρη** μου **γενομένου**.

νωθριώ-άω μτγν. **νωθρεύομαι** βλλ. ἰθι, φέρομαι **νωθρός**, εἶμαι **νωθρός**, ὀκνηρός: Δίοσκ. Ἀλεξ. Προοίμ. πηλοσάσθαι **τι** καὶ **νωθριάν**.

νωθρακάρδιος-ον μτγν. ὁ **νωθρός** τὴν καρδίαν, ὁ ἀμβλύς τὸν νοῦν πρβλ. Ἦσα. «**βραδύς** κατὰ λογισμῶν»: Γιδ. Παροιμ. 12,8 **στόμα** συνετοῦ ἔγκωμιζέται, **νωθροκάριος** δὲ **μυκτριζέται**, Παλλ. ἀδ. Βε. Ἰω. Χρυσ. 35.

νωθροποτός-όν μων. ὁ ποιῶν τινα **νωθρόν**: Εὐστ. 1395,31.

νωθρός-ά-όν κ. νεώτ. ὁ **νωθής** βλλ. ὁ **βραδυκίνητος**, ὁ ὀκνηρός, ὁ ράθυμος, ὁ χυνός, ὁ χαλαρός, ὁ ἀκόνης, ὁ τεμπέλης: Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ. 10, σὺτ. Προρρ. 1,102, αὐτ. 117, αὐτ. Κωμ. 336 **νωθροί** σφυροί, Ἀριστλ. ΖΜ 695δ ἔτι δ' αἰ κινήσεις τῶν μὲν **νωθραῖ**, Ἀρετ. ὉΕ Περ. 2,9. Δημήτρ. Λάκ. Ἦρ. 104,58, Καλλ. ἀν. 275 **νωθρός ὀδότης** || **καταφεροῦ** **νωθρῶ** **βαρῶς** ἡ **βαδύς**, ἀδιατάρακτος ὄνηος: Ἰνπ. Ἐπιδ. 3,6, Νικ. Ἐπιρ. 165 2) ἀνοφ. **πρὸς** τὸν νοῦν, τὴν ἀντίληψιν, τὴν νοημοσύνην, ὁ ἀμβλύς τὸν νοῦν, ὁ διανοητικῶς ἀνίσχυρος: Ἀμειψ. 16, Πλάτ. Θεαιτ. 144B **νωθροί** πως ἀπαντῶσι περὶ τὰς **μαθησίας**, Ἀριστλ. Πρ. 954α,31 **νωθροί** καὶ **μωροί**, Ἀναξίππ. 44, Πολυδ. 31,23,1 **νωθροί** καὶ **ἄσχητοι** κ. ἐν ἀνοφ. **πρὸς** τὸς αἰσθήσεις, μτ. δοτ., ὁ ἀμβλύς: Κδ. Ἐδρ. 5,11 **ἐπει** **νωθροί** γέγονατε **ταῖς** **ἀκοαῖς**: ὄμ. κ. μτ. αἰτ.: Ἡλιόδ. Αἰθ. 51, **νωθρότερος** τὴν **ἀκοήν**: 3) κ. ἐπὶ τὸν ἐπιπῶν, ὁ μικρός, ὁ ἀνίσχυρος, ὁ ἠλαττωμένος: Βαδρ. 16,7 **νωθραῖς** ἔλλισιν 4) ἐν ἐνεργ. σχμ. ὁ ποιῶν τινα **νωθρόν**, **δυσκίνητον**, **χαῦνον**: Ἰνπ. Ἀφ.

3,5, Σέξτ. Ἐρη. Μοθ. 6,48 5) μτγν. ἡ αἴτ. τοῦ οὐδ, κτ. πλῆθ. **νωθρά** ὡς ἐπίρρ. **νωθρός**, **χαυνός**, ἡ **δυσπαθῶς**, **λυπημένος**: Δίοσκ. Ἐπιγρ. ΑΠ 5,54,11 **ὄμμασι** **νωθρά** **βλέπουσα**.

νωθρότης-ητος ἰθι κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ **νωθροῦ**, ἡ **νωθραία** βλλ.: Ἰνπ. Προρρ. 1,13, αὐτ. 70, Ἀριστλ. Ρητ. 1390b,30 **ἐξίσταται** δὲ **τὰ** **στάσιμα** **γένη** εἰς **ὄλεθρον** καὶ **νωθρότητα**, ΠΔ Μαικ. 3,4,5 **τὴν** ἐκ τοῦ γήρως **νωθρότητα** **ποδῶν**, Γαλ. 8,161, **διανοητικῆ** **νωθρότης** **πνευματικῆ** **ἀυθιλοῦται**. **νωθρότης**-ους-ες ὁ ὄμητος **πρὸς** **νωθρόν**, ὁ διακρινόμενος διὰ **νωθρότητα**, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ **νωθρότητας** ἢ **χαυνότητας**: Ἰνπ. Κωμ. 14.

νωθρός κ. νεώτ. κατὰ **νωθρόν** **τρόπον**, **δυσκίνητος**, **χαλαρός**, **νωχελῆς**, **μειτελής**: Ἀρχύτ. 1 2) μτφ. **ἀνοήτως**, **βλακωδῶς**: Πολυδ. 31,23,1 3) **βραδυλόγος** καὶ **ἥρεμος**: Ἰνπ. Ἀφ. 2,7.

νωθωδής-ους-ες μτγν. ἐπὶ προσ., ὁ **ληθαργικός** βλλ.: Ἀρετ. ὉΕ Νουός 2,5.

νωῖς ἐπ. ὄμ. κ. αἰτ. **δουκ**, τοῦ ἔργ. ὉΕ 219, ὉΔ 0 473 1) **δοτ**, **δουκ**: ἄριθ. ὁ **ὄμφ**, Αἰθ. 773.

νωίτερος-α-ον ἰων. ἐπ. ὁ ἀνήλικος εἰς **ἡμῶς** τοῦ **δού**: Ἰλ. 039 σὴ β' **ἱερῆ** **κεφαλῆ** καὶ **νωίτερον** **λέχος** αὐτῶν **κουριδίον**, ὉΔ. Μ. 185 **νῆα** **κατάστασιν**, ἴνα **νωίτερον** **ὄπ'** **ἀκούσης** || **ἡμέτερος**: Εὐφορ. 9,9.

νωκαρ-άρος ἰθι μτγν. **λήθαργος**, **κῶμα**: Ἦσα. ἐνστάτης, **νωθείας**: Νικ. Ἐπιρ. 189 **ὄνηλον** δ' ἐπὶ **νωκαρ** **ἀγέι** **βίσιον** **τελευτήν** 2) **λιποθυμία**: Ἡρωδιαν. 2,770 **στέρησις** τῆς **ψυχῆς**: 3) κ. ὡς ἐπίθ. Σουίδ. **ὀκνηρός**, **νωσταλῶς**, **δυσκίνητος**. **νωκαρῶδης**-ους-ες ἰων. κατ. μτγν. ὁ ὀκνηρός, ὁ **νωσταλῶς**, ὁ **νωχελῆς**, ὁ **δυσκίνητος**: Διφιλ. 18,7 **τὸ** **τι** **νωκαρῶδες** καὶ **κατημῆλαυμένον**.

νωκελίς-ιδος ἰθι μτγν. ἡ **νωκελίς** βλλ.: Ψ Διοσκ. 3,103.

νωλεμές ἐπίρρ. ἐπ. ἕκ τοῦ ἄχρ. **νωλεμήει** ἄνευ **δικαιοσύνης**, **συνεχῶς**, **διαρκῶς**, **ἀδιαλείπτως**, **συνήθ.** μτ. τοῦ αἰεῖ: Ἰλ. 317 **μάρνασθαι** **δησιον** ἐπ' **ἀνδράσι** **νωλεμέσιν** αἰεῖ, αὐτ. P. 385, ὉΔ. Π. 191 **πάρος** δ' **ἔχε** **νωλεμέσιν** αἰεῖ || κ. **κεχωρισμένως** ἀπὸ τοῦ αἰεῖ: Ἰλ. P. 413 οἱ δ' αἰεῖ **νωλεμέσιν** ἐρχόμενοντο 2) κ. ἄνευ τοῦ αἰεῖ: αὐτ. Σ. 58 οἱ δ' ἐπὶ **νησοῖ** **βοῆσι** **μᾶχην** **ἄλλαστον** **ἔχουσιν** **νωλεμές**, Ἀπολλ. P. 2,605 **νωλεμές** ἐπρὶ **κωμῶν**.

νωλεμέως ἐπίρρ. ἕκ τοῦ ἄχρ. **νωλεμήει** ἐπ. ἰθ. λ. κ. π. Τυρτ. 9,5, αὐτ. 12,17 **νωλεμές** βλλ., ἀπόσπ. **στωκ**, **διηγετικός**, **συνεχῶς**, **ἀδιαλείπτως**: Ἰλ. N. 3 **τούς** **μὲν** **ἐα** **παρὰ** **τῆσι** **πόνον** **τ'** **ἔχεν** καὶ **οἱ** **δὲ** **ζῶν** **νωλεμέως**, ὉΔ. Α. 413 **περὶ** δ' **ἄλλοι** **ἐταίροι** **νωλεμέως** **κτείνοντο** [καταπαύσασθαι, ἀλλεπάλληλοι, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον] 2) **καρτερικῶς**, **στερεῶς**: Ἰλ. E. 492 **ἀρχῶς** **λισσομένη** **πλευκλήτων** **ἐπικούσων** **νωλεμέως** **ἔχεν**.

νωμά-ατος ἰθι ἰων. συνηρ. τ. τοῦ νόημα βλλ.: Ἐμη. 110,10 **πάντα** γὰρ **ἴσθι** **φρόνησιν** **ἔχειν** καὶ **νώματα** **αἴσαν**: 2) κτ. πλῆθ. **νώματα** **στίγματα** ἐπὶ **κινητῶν** **πρὸς** **ἀναγνώρισιν** **τῆς** ἐπ' αὐτῶν **ἰδιοκτισίας**: Ἦσα. [πῖθ. γνώματα] 3) αὐτ. «**θρέμματα**».

νωμάεις-έως ἰθι μτγν. τ. τοῦ νομέως βλλ., **κυβερνήτης**: Γρηγ. Νάξ. 3,401α **αὐτὰρ** δ' ὄ **νός** **κοσμοῦν** **τῆς** **νωμάεις** **τῆ** **πατρὸς** **σθένης**.

νωμήσιμος-ον μτγν. ὁ **συνεχῶς**, **ἀδιαλείπτως** **κινούμενος**, ἰδ. **πρὸς** τὰ ὄπισθον: Νικ. ἀν. 7,3 ἰδ. **ἀνάγν**, **λωθῆσιμοι** **οὐδέ** **ἐν** **ὄστράκῃσι** **νωμήσιμοι** **ἐξεπένονται**.

νωμήσιος-έως ἰθι [νωμῶ-άω] **παρατήρησις**: Πλάτ. Κρατ. 411D **δὴ** **λοῦλο** **γούλης** **σκέψιν** καὶ **νώμησιν** 2) Σουίδ. **κρίσισις**.

νωμητήρ ἰθι μτγν. ὄδηγος: Γρηγ. Νάξ. 2,131C. **νωμητῶρ**-ορος ἰθι μτγν. ὁ **διανέμων**, ὁ **διανεπιπῶν**, ὁ **μοιραστής**: Δωροθ. ἠ. Ἰφιστ. Ἀστρ. 3,30

Μον.6.357 κρέων νυμφήτορας άνδρας' 2) ο άδελφός, ο κινώων και άγων, ο κυβερνητής, ο δηγός: Νών.Δ 12,20, αὐτ.48,165 ταχυστραφάλλιγι πόδου νυμφήτορι ταρασφ.

νυμφίτης (ή) δημ. το παρά ή ηερλί τών άμων μέρωσ του ένδύματος' || δδ. το τεμάριον ύφάσματος, έξ ού άποτελείται ο άμωσ ένδύματος πινοσ. 2) τεμάχιον χονδρόυ ύφάσματος ή λεπτόν στρωμάτιον έπιτίθειμενον επί του ώρου όπου άρχοφόρου μεταφορικόσ τί βαρύ έπ' ώρου, τήλη.

νυμφός (ή) δημ. δ. τ. του άμωσ βλλ.

νυμφώ-ώ νέμωι ποι. ρ. άπαντών κ. η. 'Ηρ. κ. Πλάτ. κ. 'Επιγρ. Κρήτης, προστ. νύμφα (Πινδ.Π.1,86), ιτη. νυμφών ('Επιγρ.) παρ.τ. ένώμων ('Οδ.Κ 32), θαμ. γ' έν.παρ.τ.νύμφασκε (Μόσχ.4,108), γ' ληθ. του άορ. νύμφησαν ('Ιλ.Α 471), άπαρφ. νυμφησαι (αὐτ.Η 238), μέσ. νυμφώμαι, άπαρφ. μέσ. άορ. α' νυμφώσασθαι (Κόιντ.3,439), διανέμω, έπένεμω, μοιράζω, ιδ. τροφήν και ποτόν κατά τās έορτάσ: 'Ιλ.Α 471 νυμφήσαν δ' άρα πείσιν, έπαρξέμενοι δεσπέσιν, 'Οδ.Γ 340. 2) μοιράζω, έχω, χώνω, γεμιζώ με τί σείρα: Πινδ.Ν 9,5 άργυρέοισι δέ νυμφάτω φίλαισι βιατόν άμύλου πατ'δ'. 3) κατανέμω: Κριγί.1,7D νυμφών προπόσις' 4) νέμωι κινώ και διευθύνω κατά βούλησιν, διευθύνω τό κινώμενον όπως άκριβώσ θέλω, κραδαίνω, πάλλω, δδ. επί όπλων, χειρίζομαι έπιτηδείωσ, διευθύνω, σείω: 'Ιλ.Ε 594 έν παλάμοισι πελώριον έχοσ ένώμωσ, αὐτ.Η 238, 'Οδ.Χ 10 άλειουσιν. μετά χειράν ένώμωσ' || ιτην. όρ. κ. τού μέσ. : Κόιντ.3,439 νυμφώσασθαι άόκοσ' || κ. επί του ποδόσ τής νεώσ, κινώ, διευθύνω τό ηηδάκιον, αλακοστραφώ: αὐτ.Κ 32 άει γάρ πόδα νηόσ ένώμων, αὐτ.Μ 218' || κ. επί τών ημίων: Πινδ.1,15 άνία τ' άλλοτρίαισ ού χειροσ ώμοσάντ' έθέλω' || κ. επί τών δίφρων, εκούων: αὐτ.Π 4,18 άνία τ' άντ' έρετρών δίφρουσ τε νυμφώσασιν άελλόνοδασ' || κ. επί κώλικωσ: Θεοφύλ.2,5 5) δδ. κ. ιμφ. ζεβύνω: Πινδ.Π,1, δέ νόμα δικαιώσ ηηδάλιωσ στρατόν, Αισχ.Επτ.3 όστισ φιλόσοπει πράγοσ έν πρήμενύ πόλεωσ στακα νυμφών, αὐτ.'Α.781, 'Ορα.Υίν.38,8 νυμφάτ' ώκεανόν, νυμφάτ' άλα, δένδρα τ' άνωσ' || κ. άπόλ. κυβερνώ, διοικώ: Σοφ.άπ.941,11' 6) κ. επί τών μελών του άνθρώπινου σώματος, κινώ έλαφρώσ, ταχέωσ, χρώμαι αυτοίσ έπιτηδείωσ, μεταχειρίζομαι, κινώ ταύτα μετά δεξιότητοσ: 'Ιλ.Κ 353 λαίφηρα δέ γούνατ' ένώμα φυεγμέναι, Σοφ. ΟΤ 468 ώρα νιν άελλάδων Ιππων σθεναρώτερον φυγαφ πόδα νυμφών, 'Επιγρ. 'Επιδαύρου ηήδα. . παμφυτέσ νυμφών δέμασ' || κ. επί τών όφθαλμών, κυλινώ, συστρέφω τών όφθαλμών, πσιζώ τά μάτια μου: Παμμ.1,35 νυμφών άμμα, Αισχ.Χο.285 όρώνατ λαμπρόν έν σκότιω νυμφώντ' άφρόν' || κ. επί τών πτηνών, κινώ τās πτέρυγασ κούφωσ, πετώ έλαφρώσ, άλαφροπέτα: 'Αρχι.ΑΠ 9,339 πτερόν αιθέρι νυμφών' 7) ιμφ. άνακώω είσ τόν νοούν μου, διαλογίζομαι, μελετώ, σχεδιάζώ: 'Οδ. Σ 216 πατς έτ' ένόν και μάλλον ένι φρεσί κέρδεσ' ένώμασ [άνεκίνεωσ έν νφ, έσχεδίαζεσ δόλουσ], αὐτ.Υ 257, αὐτ.Ν 255' || κ. άπόλ.: Υμν.Δήμ.373 άμφί ένώμασ [άμφι], Πλάτ.Κρατ.41D τό νυμφώ και τό σκοπεύει ταύτόν' 8) όμ. ιμφ. παρ.ιτηρώ τι, όπερ κινεί τήν προσοχήν μου, παρατηρώ μετά προσοχήσ: 'Ηρ.Α,128 νυμφώντεσ ώσ στα άναερμένοσ τουσ άρελιουσ έφοουσ τό Βεβουλεμενα Ιπαρ.αηροούτεσ αὐτοόσ έν δ' έλθόμεναν τρώφιμα' || όμ. κ. επί μάτευωσ: Αισχ.Επτ.25 νόν δ' ώσ ό μαντισ φσιόν, σιωνάν βοτήρ, έν ώσ νυμφών και φρεσίν ίακούων και σκεπτόμενοσ], Σοφ. ΟΤ 300 ώ πάντα νυμφών Τερεσια, διδοκτά τε άρρητά τ' ούράνια τε και χθονοστίθι, Εύρ. Φω.1256' 9) έν 'Επιγρ. τό μέσ. νυμφώμαι έχω,

κατέχω, έξουσιάζω, νέμομαι: 'Επιγρ. Κρήτης νυμφώμαι χρώνω, αὐτ. νυμφώμαι ηψών.

νύφ άτι. τ. του ών βλλ.: Σοφ.Αντ.3.

νύφαισ (ή) ιτην. διαρ. του νόμου βλλ.: Διον.'Αλ.Ρωμ. 3,1639, αὐτ.Σ,1914, Πλούτ.Σούτ.27 ήν δέ αὐτη πρό μιάσ νυφών Κυντιλίων, Εύστ.2,1484.

νύφασ (ή) ιτην. ή άγχοουσ βλλ.: Ψάδοσκ.4,23.

νυμφίαι (ή) Ινώμομοσ 'Επιγρ. τό ηή έχει όνομα, άδοξία, άφάνεια: 'Ησ. άκλεια, άσφείαισ: 'Επιγρ. Φρυγίασ.

νύμφω[ν]οσ-ον έπ. κ. ποι. (τό ν συνη. η. έπ. επνιθεται, όταν είναι άνάγκη να γίνηται ή παραλήγομασ θέσει μακρά, πρδλ. διδυμίνιοσ, άπάλαμνιοσ) ο ηή έχων όνομα, ο άνώμομοσ, ο άγνωστοσ, ο άκλειεσ, ο άφανήσ, ο άδοξοσ, ο άσημοσ: 'Ησ. άνώμομοσ, άσσημοσ: δσ ούκ άν τίσ εύφημον είποι, άλλό διαστύχοι: 'Ιλ.Μ 70 νυμφώμοσσ άπολείσθαι άπ' 'Αργεωσ ένθάδ' 'Αχαιοόσ, 'Οδ.Α 222 γενεήν γε θεοί νύμφωνον όπιστωσ θήκαν, αὐτ.Ε 182, 'Ηαιόδ.'Εργ.154, Πινδ.Ο 10111,51 πρόθεσ γάρ νυμφώμοσ, άρ Οινόμαοσ άρχε, βρέχετο πολλά νυφάδι, Αισχ.Κομ.1003, Σοφ.Ηλ.1084 ούδέτεσ τών άγαθών γάρ ζών κακόσ εκέλευαν αλοχίνασ θέλει κώμομοσ, Αυσρ.Αδέσπ.1231' || ο άνώμομοσ, ο στερομένοσ όνόματοσ: Δημόκρ 26' 2) ιτην. κ. έν ένεργ. σημ. ο ηή δίδων όνομα, δέ ηή όνομάζων, ο ηή γνωρίζων τό όνομα τινοσ, δδ. ο άγνωστών τινα, ιμ. γενικ.: Τόλλ.Αουσρ.ΑΠ 7,17 ούδέ τίσ έσται τής λυρικησ Σαπφωόσ νύμφωμοσ ήλίοσ' || όμ. κ. άπίωτ': Καλλ.Αιτ.2080,57 ίεκότσ έόν άναγνωστέον σούδεμητ' . . νυμφωμνιε) χωρισ τά . . όνομασθηθί.

νυμφάσι Ιων. είμαι, γίνομαι κατηφής, θλιμώ, ταπεινωόμαι: 'Ιων.Χ'Ιστ.1.'Αβήν.13,604B ένγκλασάντων δέ ο μέν . . ενωπήθη τή έπιραμειε' || Φώτ. ενωπήηται κατοπεύηλκτικωσ.

νύφη (ή) δημ. νυφότησ. ύπρασία: Βαλαω.Φωτ.1,5 δυό μήνεσ έρρεφα έδέδα, έόπασσ ενή τή νύφη.

νυμφωγραφία (ή) νεώτ. τρόποσ ενή τή ζωγραφική καθ' έν επί νυφωσ κοινόμομοσ ζωγραφείται η δια χωρμάτιωσ διαλεκτικώων δι' ύδατοσ || τό όια τό του τρόπου τούτου ζωγράφημα, διεθν. όρ. φρεσάκα.

νυφός-ή-ό (ή) νεώτ. κ. δημ. ο πρόσφοτοσ, ο φρεσάκοσ αντίθ. έυλοσ, μυμιογίτικοσ: νυφός όρτοσ' || νυφωί ήγθύεσ έν αντίθ. πρόσ τουσ άλιπάτοουσ' || κτ. έπέκτ. και επί τών νέων, τών είδήσεων: άκόμη αὐτή είναι νυφή είδησ, πώσ είναι δυνατόν και τήν γνωρίζεσ; - νυφά νέα' || επί καρπών και άνήλων, ο προσφοτάσ, ο πρό μικροσ κοπεόσ, ο νεόδερτοσ, ο φρεσκοκομμένοσ, αντίθ. ξερόσ, μαρμαμένοσ: νυφά τριαντάφυλλα, - νυφωί σταφυλά, - νυφά σάκκα' || επί τάρου, ο προσφοτάσ εκκοαρφείσ: ο τάροσ του πατρόσ του είναι νυφός άκόμη' || συνεκδ. ο μήνω άποξηρανθείσ, ο ηή στεγνώσοσ άκόμη, ο μισοτεταμένοσ: νυφά ροχθα, Βαλαω.Φωσρ.2,431 είναι νυφά τά χελισ τουσ άκόμη άπ' τά φίλιά του.

νυφεί 'Ησ. ένεργετγ.

νυφέμομοσ 'Ησ. «μέλασ πολύοσ' 2) αὐτ. εκωτώτατοσ, άσθενήσ, έσχατοσ πλατύσ.

νυφίεσ έπιρρ. δημ. δ. τ. του ένάρφει βλλ.: διαρ. μα σύ έμοθεσ άπύ κω νυφίεσ να έφείτεσ να κοιμάσαι, Πανατ.Αγ.'Ορ.101 είναι πολύ νυφίεσ.

νυφωρ-ομοσ (ή) έπ. επίθ. του χαλκού, ο σπλήνοσ, ο λαμπρόσ, ο έξοστρόπών: 'Ιλ.Β 578 έν δ' αὐτόσ έδύσατο νυφωρασ γαλκόν, αὐτ.Ε 383, 'Οδ. Ω 467 αὐτάρ. έπέι δ' έσαντο περί κροί νυφωρασ χαλκόν' || ιτην. άλλώσ, ο φρεσινόσ, ο σπλήνοσ: Νών.Δ 32,14' 2) 'Ησ. «έξέψωμοσ, εθλοσ».

νύφιν (ή) ιτην. διαρ. τ. του ών βλλ.: Θεοφρ.14,21 τήν έχει η' έδδοκεισ νύφιν ιδ. γρ. νοούι.

νωσάμενος ἰων. συνηρ. μητ. μέτ. ἀορ. α' του ρ. νοώ βλλ. ἀντί νοησάμενος.

νωσάσθαι ἰων. συνηρ. ἀπαρφ. μέτ. ἀορ. α' του ρ. νοώ βλλ. ἀντί νοήσασθαι.

νώσεις-εις(ή) ἰων. συνηρ. τ. του νόησει βλλ.

νωσολος ἱτα. «ἀμέλιος, ῥάθυμος».

νωσταλός-ιδος(ή) ἰων. ἡ βολλωτή βλλ. Ψιδιοσσκ.3,107.

νωστιαγός-ή-όν ἰων. ὁ φέρων ἐπὶ τῶν νώτων φορτίον, ἐπὶ ὑποζυγίων· Ἰνπιατρ.25.

νωστιαγός-έω σοι. φέρω, βαστάζω ἐπὶ τῶν νώτων· Κλέαρχ.π. Ἀθην.6,258B.

νωστιαός-α-ον ἰωτών ἰων. ποι. τ. του νωστιαός βλλ.· Νικ.Θηρ.317.

νωτάκιμν-ονος(ή) ἐπ. ὁ ἔχων τὰ κῶτα κατάφρακτα, ὁ τεθωρακισμένα ἔχων τὰ νῶτα· Βατραχομ.294 νωτάκιμονες... καρκίνοι.

νωταλία(ή) νεώτ. ἱατρ. ραχιαλγία βλλ., ἄλλως κατὰ τὰ νῶτα, κατὰ μήκος τῆς ράχης.

νωτάρης-ους-ες(ή) ἰωτών, αἶρω) Σουτῶ. «ὁ ἐπὶ τῶν νώτων αἶρων καὶ βαστάζειν».

νωτῆος-ον ἰων. ἄγρ. νωτῆος· Θεοφύλ.Σ 212,1.

νωταός-έως(ή) ἰων. ὁ ἐπὶ τῶν νώτων φέρων, βαστάζων εἶδ. ὁ νωταφόρος ἡμίσιος· πρβλ. ἱτα. ἐνωτῆίς· οἱ ἀχθοφόροι ἡμίσιοι, οἱ ἔλικοντες ζῦγοι· Πολυδ.2,180.

νωτηγός-όν ἰωτών, ἄγω) ἰων. ὁ νωταγωγός βλλ.· Περιπλ.Ἐρ.Θαλ.24.

νωτιαός-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ κῶτα βλλ., ὁ τῶν νώτων, ὁ εἰς τὰ νῶτα εὐρισκόμενος· Ἰνπ.Αφ.5,18 νωτιαος μυελός(τὸ μέρος τοῦ κεντρικοῦ συστήματος τὸ ἐν τῷ νωτιαίῳ σπάλιν, ἐκτενόμενον ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀσχηκτικοῦ σπονδύλου, ἔθθα συνδέεται μετὰ τοῦ προμήκους μυελοῦ, μέχρι τοῦ πρώτου ἢ δευτέρου ὀσφυλικοῦ σπονδύλου, Πλάτ.Τιμ.74Α καὶ περὶ τῶν **διασχηκτικῶν ἄνω καὶ νωτιαίων μυελῶν** || τὸ ἄνω νωτιαίος ὡς ὄσα. ὁ νωτιαίος μυελός· Ἰνπ. Ἄρρ.45' || **νωτιαία ἄρθρα** αἱ νωτιαία σπόνδυλοι· Εὐρ.Ἡλ.841 νωτιαία δ' ἐρρηξεν ἄρθρα κ. νεώτ. νωτιαία **ἀκθῶτα** τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ μέσῃ γραμμῇ τῆς ὀπισθοῦς ἐπιφανείας τῆς σπονδυλικῆς στήλης ἀκθωνῶδων ἀποφύσεων· Διογ. Ἄν.6' || νεώτ. νωτιαία νεύρα τὰ ἐκ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ ἐκφυόμενα νεύρα || ὁμ. νεώτ. νωτιαίον ἢ σπονδυλικὸν τῆμα ὅπῃ τρίγωνος ἢ στρογγύλη ἐκίστοιο σπονδύλου || ὁμ. νωτιαίος ἢ σπονδυλικὸς σπάλιν ἄλλῃ ὁστις διεκάνει ὄπισσαν τὴν σπονδυλικὴν στήλην ἐμπερικλυθῶσαν τὸν νωτιαίον μυελὸν μετὰ τῶν χιτῶν αὐτοῦ || ὁμ. νωτιαία γάγγλια μικρὰ προμήκη ἢ ψοειδῆ σωματίδια ἐρυθρόφρακα καὶ σμηγερὰ κείμενα ἐν τοῖς μεσοσπονδυλίοις τρήμασιν, ἔξωθεν τῆς σκληρῆς μνήνιοις || ὁμ. ἱατρ. νωτιαία παράλυσις τῶν παιδῶν ἀσθένεια τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐμφανιζομένη δι' ὑψηλοῦ πυρετοῦ, ὃν ἀκολουθεῖ παράλυσις ἀπὸ μόνων πινῶν μέχρι γεννητῆς || ὁμ. νωτιαία ἢ νωτιαίος φθίσις πάθησις τῶν ὀπισθίων δεσμών του νωτιαίου μυελοῦ, συφιλνδῆς ἀρχῆς· 2) ἰων. ὀπισθίος· Φιλ.Μηχ.Βελον.63,46 ν- κλητῆς.

νωτιαίος-ιδος(ή) κ. νεώτ. ἐπιθ. ἢ νωτιαία βλλ.· Ἰνπ.Νοῦσ.2,51 νωτιαίος φθίσις(ή) νωτιαία φθίσις(ή).

νωτιανός(ή) ἰδὸς εἶδος τῆ κήτους, εἶδος γαλεοῦ, ὁ ἴχθυσ ὁ ὄνο του Ἐπαινέτ.π. Ἀθην.7,294D καλούμενος ἐπινωτιανός· Ἀριστ.ἀν.310' || νεώτ. ζωολ. γένος κορχαριδῶν ἰχθύων χονδροπεργίωγιν.

νωτιέω(ή) ἰωτών ποι. ἐν χρ. π. τραγ. μ. κτ. ἀόρ. (οἱ λοιποὶ χρ. μ.ἐν συνθ. μτ. τῆς προθιπῆ) διδω, στρέφω τὰ νῶτα, τρέπονται εἰς φυγὴν, φεύγω· Εὐρ. Ἀνδρ. 1141 ο' δ' ὄπως πελειάδιος ἱέρακ' ἰδασθαι πρὸς φυγὴν ἐνώπιον· || κ. μτ. συνωνύμ. οἴτ.· Σοφ. ΟΥ 193 ἀντιόζω παλίσσουτο δρᾶματι νωτιαίαι

πῆτρας ἀπουρον(σχήλ.ἐπαλιθρομήσαι)· || ἐπὶ νῶτα· κ. ἀπολ. ἢ νωτιαίος θυέτω· 2) καλύπτω τὰ νῶτα πτω· Εὐρ.Φοίν.654 κισσὸν ἐν περριοτεφῆς ἑλικτὸς εὐθὺς ἐπι βρέφοις κλοπφοροῖσι ἐκνεσιον κατακαιοσιον ἄλβισας ἐκνώσιον· 3) ἐπιφάσω ἐλαφρώς τὴν ἐπιφανῆσαν πτω· Αἴσχ. Ἄγ.286 μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νῆσου τρίτον Ἀθῶν αἴσιος Ζηνὸς ἰδέεσσο... ὑπερτελής τε πόντον ὠστε νωτιαίαι(ὠστε ἡ φάδῃ ἐν διατρέξῃ τὰ νῶτα τῆς θαλάσσης, ἥτοι ὑπερὸν τῶν νώτων τῆς θαλάσσης τὸ λῆμη)· 4) ἱτα. ἐνωτῆσασθαι ἀναθεσθαι ἐπὶ τῶν ὤμων.

νώτιος-ον ἰων. τ. ταυτοσημοῦ τῷ νωτιαίος βλλ.· Τιμ.Λοκρ.100Α νώτιοι σπῆνδουλοἱ, Φιλῶ.2,28.

νωτιαμα-ατος(ή) ἰωτίζω(2) ἰων. κάλυμμα τῶν νώτων, πᾶν ὃ, π.τ. φέρεται ἐπὶ τῶν νώτων, οἶον αἱ πτέρυγες· Τραγ. Ἀδέσπ.541.

νωτοδατός-έω ἰων. ἀναδάλω, ἐπιδάλω ἐπὶ τῶν νώτων, καθάλλω, ἐπὶ τῆς χείρας τῶν ζώων, οἶον ἐπὶ τῶν κυνῶν· Στράτ.ΑΠ 12,238' 2) θαθάλω ὑπερᾶσαν τῶν νώτων ἢ τῆς ράχης· Ἀντιφιλ.ΑΠ7, 175 ἦδη καὶ τὸμῶρος νωτοδατόσι βόες.

νωτογράφος-ον κ. ἰων. ὁ περὶ τὰ νῶτα, τὴν ράχην φέρων γραμμῆσι πτω, ὁ ἐγγραφομένη ἢ πεποικιλμένη ἔχων τὰ νῶτα· Ἀριστ.ἀν.297 νωτογράφω λέγεται βῶξ σκολιόγραφα δὲ κολίξ.

νωτοκοπέω-έω ἰων. κτυπῶ, πλήττω τὰ νῶτα· Οἰοστ.ΠΔ Ἐ.13,3, αὐτ.Ἡσ.66,3.

νώτων(ή) κ.μν. κ. νεώτ. κ. νωτοσί(2) πληθ. πάντοτε νῶτα, ἐν τῇ μητ. ὁμωκ κ. νῶτοι(1)ΠΔ Βασ.3,7, 19[33] τὸ γένος τοῦ ἐν. εἶναι ἀκαθόριστον π. Ομ. κ. Ἡσῶδ., εὐδῆτερον εἶναι· ἐν Πινδ.Π 1,28, αὐτ.Α, 83, Εὐρ.Πηλ.237, αὐτ.64, Ἀριστ.Ἰνν.289, αὐτ. Εἰρ.147, Ἀντιφῶν.132,6 καὶ ἀείπειται π. Ἄττ. κτ. τὸν Φρόνηξ.257' ἢ αἶτ. τοῦ ὄρα. ἀπαντῆ· π. Ἰνπ Προρρ.2,30, αὐτ.40, Ξεν.Ἰνπ.3,3, Ἀριστ.Ζ 512b,17, αὐτ.547a,6, Εὐφορ.224, ἐν τῇ νεώτ. ἐν χρ. μ. ὁ πληθ. τὸ οὐδὲ, ἢ ραχιάτι ἐπιφανεία τοῦ κορυμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ γενετικῶς τῶν σπονδυλωτῶν ζώων, τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ σώματος, ράχις, πλάτη, ἐν τῷ ἐν. ἐπὶ ἀνθρώπων· Ἰ.Ε.147 ἀπὸ δ' ἀκένεος ὤμων ἔκτρασαν ἡδ' ἀπὸ νώτου τοῖς μέν εσσ' || κ. ἐπὶ κἀπου· αὐτ.Ν.473 φρίσαι· δέ τε (σῶζ) νῶτον ὑπερθεν' || κ. ἐπὶ προδοτοῦ καὶ αἰγός· αὐτ.Ι.207 ἐν δ' ἄρα νῶτων ἔθηκ' ὅτις καὶ πλοῦτος αἰγός· || κ. ἐπὶ Ἰππων· αὐτ.Β.765 ὄτριχα, οἰέτας, σταφυλῆ ἐπὶ νῶτων ἔσας· || συνη. ὁ πληθ. π. ποι. ἐν τῇ σμμ. τοῦ ἐν. ἢ.Β.308 ὄρῶκων ἐπὶ νῶτα θαφαινός σμερδαλέος, Ὄδ.Γ 142, Ηοιδ. Θ 762, Εὐρ.Ἐλ.129 ἐν νῶτισιν ποτιγίας ἀλός || μν. κ. ἢ ἐπιφανεία ποταμοῦ· Νικ.Χων. ἐν Σάβ. 1,120 ποταμοὶ ἀνασπαιδίζοντες τὰ βέλθρα καὶ τὰ νῶτα ὄπιστρωννύντες· || κ. ἢ ἐπιφανεία τῆς φῆς· Πινδ.Π 4,228 σχιζέ νῶτων γὰρ, αὐτ.26, Εὐρ.ΙΤ 46 γχονός δὲ νῶτα εσισθῶσι σάλα' || κ. ἐπὶ τῷ αἰθέρῳ, ἐπὶ τῷ αὐρανῷ, ἢ κωρτῆ ἐπιφανεία του στερεώματος· αὐτ.ἀν.114 ἀστεροειδέα νῶτα αἰθέρος, Ἀριστ.Ἐοσμ.1067, Πλάτ. Φαιδρ.247C ἐπὶ τῷ τῷ οὐρανῷ νῶτι· || ὁθ. φρ. ἔσπερα νῶτα τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ὀριζήσαντος, αἱ δυσαί, ἢ δύσις· Εὐρ.Ἡλ.731 τὰ δ' ἔσπερα νῶτ' ἐλαύνει θερμὸ φλογί' || ὁμ. μτφ. τὰ ἄνω μέρος, ἢ ράχις βράχου ἢ ὄρους, κορυφογραμμῇ· Πινδ.Ο 7,87 νῶτισιν Ἀταβυρίου μεδέων, Εὐρ.Ἰνν.128 θερμὰ δ' ἐπὶ νῶτα πέτρας ἐπ'.

... ὅτι 193 ἀντιόζω παλίσσουτο δρᾶματι νωτιαίαι

αλιου κατάβαλλ' || κ. ἐπὶ τύμβου : αὐτ. Ἐλ. 842 τύμβου ἐπὶ νώτων ἀεὶ κτανῶν ἀεὶ κτανῶ' || κ. ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ θώρακος : αὐτ. Τρω. 572 ποί ποτ' ἀήνης νώτοιαι φέρει' || κ. ἐπὶ πρὸνος : Λεωνίδ. Γαρ. ΑΠ 6, 204. νώτω κερμητίζομενον πρῶτα- || κ. ἐπὶ τῆς πλήμνης τοῦ τροχού : ΠΔ Βασ. 3, 7, 19(33) αἱ χεῖρες αὐτῶν ἰσὼν τραχύναι καὶ οἱ νῶτοι αὐτῶν . . πάντα χωνευτά' || τὸ ὄπισθεν μέρος αελίδος : Γαλλ. 15, 624' || κ. ἐπὶ δακτύλων, ἢ ἀντίθετος πρὸς τὴν τῆς πολέμης ἐπιφάνεια : Προκ. Γα. Ἐκφρ. 168, 11' 3) νεώτ. στρατ. τὰ ὄπισθεν ατραπιατικῆς παρατάξεως τμήματα, ὅθ. κ. τὰ μετ- ὀπισθεν : τοὺς προσέβαλον ἐκ τῶν νώτων, ἠθέ- λησαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ νῶτά των' 4) μφ. ἐν φρ. ἐπὶ μαχομένων, ἀγωνιζομένων, ἐπὶ πολε- μιστῶν, νῶτα ἐντρέψω στρέψω τὰ νῶτα, τρέψομαι εἰς φυγὴν, φεύγω, δείχνω τὴν πλάτη μου : Ἦρ. 7, 211 καὶ ὅπως ἐντρέφεισιν τὰ νῶτα, ἀλέες φεύγε- κων δὴθεν' || ἐν τῇ αὐτῇ σμ. νῶτον ἐπιστρέ- φω : Χρησμ. ἐν Ἦρ. 7, 141 ἄλλ' ὑποχωρεῖν νῶτον ἐπιστρέφας' || ὄμ. μτγν. δεῖκνυμι τὴν νῶτα : Πλούτ. Ἠθ. 787F, Πάν. || ὄμ. μτγν. δεῖκνυμι ἢ δεικνύω τὰ νῶτα : Πλούτ. Μάρκιλλ. 12 δοκοῦσι τότε δεῖξαι τὰ νῶτα τοῖς Ῥωμαίοις' || ὄμ. πρ- πτω ἐπὶ νῶτος ἠπίτω ὄπισθεν, χωρὶς νὰ γίνω ἀντι- ληπτός : Αἰσχ. Ἰκ. 9) πῆντε δ' ἀσφαλές οὐδ' ἐπὶ νώτῳ' || κατὰ νῶτου ὄπισθεν, ὅθ. κατὰ νῶ- του γίνονται πινος ἔρχομαι, φθάνω ὄπισθεν πι- νος : Ἦρ. 1, 9, αὐτ. 10, κατὰ νῶτου ἐγένετο ἰούσης τῆς γυναικὸς ἐς τὴν κοίτην' || ὄμ. κατὰ νῶ- του λαμβάνω τὴν καταλαβάνω, κυριεῶν τὴ ἐκ τῶν ὄπισθεν, αὐτ. 75 ὅπως νὰ τὸ στρατόπεδον . . κατὰ νῶτου λάβοι' || μτγν. κατὰ νῶτα λαμβάνω δέχομαι ἐκ τῶν ὄπισθεν : Θεόδωρ. 22, 84 ὀπιότερος κατὰ νῶτα λάβη φάος ἡλίουσ' || κατὰ νῶ- του βοηθῶ σπεύδω εἰς βοήθειάν πινος ἐκ τῶν ὀ- πισθεν, βοηθῶ τὰ νῶτά τινος, ἐπὶ στρατευμάτων μαχομένων : Θουκ. 1, 62 κατὰ νῶτου βοηθούντας ἐν μέσῳ ποιεῖν αὐτῶν τοὺς πολέμους' || νεώτ. ἐπιτίθειμαι ἐκ τῶν νώτων ἐπιτίθειμαι ἐκ τῶν ὀπι- σθεν, ὑποούκω, οὐχὶ ἀνδροικῶς.

βυτονήκτης (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτερών ἐν- τῶμων ἐκ τῶν βυτονηκτιδῶν.

βυτοπληξ-ήγος (ἰ, ἡ) ποι. ὁ λαμβάνων εἰς τὸ νῶτα πληγὰς, ὁ δεχόμενος πληγὰς, ὁ πληττό- μενος εἰς τὰ νῶτα, ὁ μασπιάς, ἐπὶ δούλων : Ἀ- ριστοφ. ἀπ. 830, Φερεκρ. 89.

νώτος (ἰ) ὄ. τ. τοῦ νῶτον βλλ. : ΠΔ Βασ. 3, 7, 19(33), αὐτ. Φαλμ. 68(69), 24 σκοτισθῶσαν ὁ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν . . καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν . . σύγκαφον.

νωτοστροφῶ-έω γλωσσ. στρέφω τὰ νῶτα.

νωτοφωρία (ἡ) μτγν. τὸ φερεῖν, τὸ βαστά- ζειν ἐπὶ τῶν νῶτων τι, τὸ ἀχθοφορεῖν : Διόδ. Σ 2, 54 αἱ πρὸς νωτοφωρίαν ἠσκημένοι (καμηλοῖ).

νωτοφωρος-ον ὁ φέρων, ὁ βαστάζων ἐπὶ τῶν ὤμων, ὁ ἀχθοφόρος, ὁ φορητὸς : ΠΔ Παραλ. 2, 2, 18 καὶ ἐποίησεν ἐξ αὐτῶν ἐδδομηκοντα χιλιά- δας νωτοφῶρων καὶ ὀγδοηκοντα χιλιάδας λατό- μων, Δίων Κ 56, 20 νωτοφῶρος ἡμίνας, Πολυδ. 2, 180, Πάν. νωτοφῶροι ὄνοι, αὐτ. νωτοφῶρα ὑπο-

ζύγια, Ἐπιγρ. κτήνη νωτοφῶρα (φορητὰ ζῳαί' 2) τὸ ἄρα νωτοφῶρος ὡς οὐσα, ὁ ἀχθοφό- ρος, ὁ χαμάλης : ΠΔ Παραλ. 2, 34, 13 καὶ ἐπὶ τῶν νωτοφῶρων καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ποιοῦντων τὰ ἔργα, Πάν. 3) τὸ οὐδ. νωτοφῶρον ὡς οὐσα, τὸ φορητὸν ζῶον : Ξεν. ΚΠ 6, 2, 34 καὶ κατὰ τὸ νωτοφῶρον δὲ ἀξίτην καὶ δρέπανον (δ. γρ. τὸν νωτοφῶρον).

νωτοφωρῶ-έω μτγν. ἐπὶ τῶν νῶτων φέρω, βα- στόζω, ἀχθοφορῶ : Διόδ. Σ 2, 54 πυρῶν μὲν ἄνα δέκα μεδίωνους νωτοφωροῦσιν' κ. ἄπολ. : αὐτ. 17, 105, Βέττ. Βάλ. 77, 14.

νωτοφυλακῶ-έω μισν. φυλάττω τὰ νῶτα, ὀπι- σθοφυλακῶ βλλ. : Νίκημ. Πατρ. 60, 6.

νωτοφύλαξ-ακος (ἰ) μισν. ὀπισθοφύλαξ βλλ. : Πασχ. Χρον. 725, 16 ἔμειναν δὲ τῇ παρασκευῇ νω- τοφύλακες καβαλλῶριοι.

νωτοχορδῶ (ἡ) νεώτ. ἡ νωτιαία χορδὴ ἦτις ἐνοῦα ἢ πρώτη ἐμβρυολογικῆ καταβολῆ τῆς σπονδυ- λικῆς στήλης.

νωφαιῖον (ἡ) Ἦσ. εἰσφάνεις.

νωφαλις (ς) Ἦσ. «νωβρός».

νωφρός (ἡ) μτγν. βραχὴ τὸ βλλ. : ΨΔιοσκ. 3, 103.

νωχαλίζει Ἦσ. «βραδύνει».

νωχάλος-ή-όν μτγν. Ἦσ. «νωχελής» || συγκρ. ἀνωμάλος σχημ. νωχαλέστερος : Ἀνδροκούδ. η. Κλημ. Ἀλ. Στρωμ. 7, 6, 33 φυχὴ νωχαλέστερα.

νωχέλια (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὄ. τ. νωχέλια κ. ἐπ. νωχέλιη (Γλ. Τ 41) ἢ ἰδιότης τοῦ νωχελούς, βραδύ- της, νωθότης, ὀκνηρία : Ὀρειδ. ἀπ. 58, Ἦσ. νωχελέομαι μτγν. ἀποθ. εἰμαι νωχέλις, βρα- δύς, ὀκνηρός, νωθός : Ἀκὴλ. ΠΔ Παροιμ. 18, 9' 2) προσομοῖμαι ἀσθενεῖαν : ἄμφ. ἐν Ἐπιγρ.

νωχελής-οὺς-ές κ. νεώτ. ὄ. τὰ πάντα ἀνιμε- τυπιῶν ὀδισφῶρος, ὁ οὐδεμίαν ἐκὼλων ζω- τικότητα, ὁ κινωμένος βαρέως καὶ βραδέως, ὁ δυσκίνητος, ὁ νωθρός, ὁ χούνος, ὁ ὀκνός : Σοφ. ἀπ. 142, 19 αἰεὶ ποτ' ἐστέ νωχελεῖς καὶ μέλλετε, Εὐρ. Ὀρ. 800. περιβαλῶν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρῶ νωχελῆ νόσῳ, Ἀρατ. 391 νωχελές καὶ ἀνώνυμοι, Νίκ. Ἐπιρ. 162 νωχελές βάρος, Φιλόδ. Ὀργ. 64W ἀνθρώποι νωχελέστεροι, Βέττ. Βάλ. 68, 12, Πορφ. η. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 3, 11 Κρόνον νωχελές δύναμις

2) τὸ οὐδ. νωχελές ὡς οὐσα. ἢ νωχέλια βλλ. : Διοκλ. ἀπ. 131 τὸ δυσκίνητον καὶ νωχελές

3) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα, τὸ ἐκτρομα βλλ. : Ἰνπ. Γυν. 1, 78' 4) νεώτ. ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. κτ. πληθ. νω- χελίστατα ὡς ἐπίρρ. κατὰ τὸν πλεον νωχελῆ τρό- πον, μετὰ μείστητος νωχελείας, νωθρότητας.

νωχέλια (ἡ), ἐπ. τ. νωχέλιη ὄ. τ. τοῦ νωχέλια βλλ. : Π. Τ 41) οὐδὲ γὰρ ἡμετέρη βραδυτήτι τε νωχέλιε τε τρώεσσι γ' ὤμοισι Πατρόκλου τεύχε' ἔλονται, Ὀρφ. ἀπ. 286, Βέττ. Βάλ. 2, 6, Ἰάμβλ. Πυθ. 15, 65

νωχελίς-ἰδος (ἡ) μτγν. ἢ βαλλοτῆ βλλ. : Ψ Διοσκ. 3, 103.

νωχελῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον νωχελῆ, δυσκινήτως, νωθρῶς ὀκνὰ : ἐργάζεται νωχελῶς.

νώμα Ἦσ. «ἐνειδῶσα» πρβλ. νύμα.

νώφ-ώπος (ἰ, ἡ) ιση, ὀπτομαι Ἦσ. «ἀσθενής τῆ ὄψε, μύφω».

Ξ, Ξ (τό) [ξάλ.] κ. νεώτ. κ. δημ., γρ. Ξετ κ. ΞΘ [Καλλ. Κωμ.π. Αθην.Ι.453D] τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, προεβλόν ἐκ τοῦ φοινικικοῦ xawbe, εἰσαχθέν ἐπὶ ἄρχοντας Εὐκλείδου τῷ 403 π.Χ. καὶ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ λατ. X· ἀποτελεῖ κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς διπλοῦν γράμμα, σύνθετον ἐκ τῶν γραμμάτων γσ, κσ, χσ· ἐν τῇ αἰολ. διαλέκτῳ ἐξηκολοῦθει· νὰ γράφηται κσ, ἐν δὲ τῇ ἄττικῃ διὰ τοῦ χσ πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Σσμίου ἀλφαβήτου· Διον. Ἀλ. Συνθ. 166 ἔγραψε δὲ διπλά, τὸ τε Ζ καὶ τὸ Ξ καὶ τὸ Ψ. Διπλά δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἴηται διὰ τὸ σύνθετα εἶναι, τὸ μὲν Ζ διὰ τοῦ Σ καὶ Δ, τὸ δὲ Ξ διὰ τοῦ Κ καὶ Σ, τὸ δὲ Ψ διὰ τοῦ Π καὶ Σ συνεπαγομένων ἰσίαν φωνὴν λαμβάνοντα, αὐτ. 172. || τὸ συμπλεγμα κσ [ξ] ὑπάρχει εἰς τὰς πλείστας τῶν ἡδουρωπαϊκῶν γλωσσῶν καὶ παρίσταται ἐν μὲν τῇ σασακρικῇ διὰ τοῦ ksh, ἐν τῇ γοτθικῇ κ. ἀρχ. γερμ. διὰ τοῦ hs, νῦν chs, οἷον ἄξων, σασακρ. akhs-has, λατ. ekis, γοθθ. vaha-ja, ἀρχ. γερμ. ahs-a κ. νῦν achse· 2) ἐν τῇ δωρ. ἐναλλάσσει τοὺς δύο αὐτοῦ φθόγους, οἷον εφίας, δωρ. σκίφιας, εἰσῴδιον, δωρ. σκισφῶδιον, ἰσχύς, δωρ. ἰξός· 3) διαλεκτικῶς ἐμφανίζεται ἀντὶ τοῦ σ, οἷον ξὺν ἀντὶ σον, ξῦλινος ἀντὶ σῦλινος· δμ. κ. ἀντὶ τοῦ κ, οἷον ξινός ἀντὶ κινός· 4) ἀπαντᾷ ἐν τῇ λῶν. ἀντὶ τῶν σσ, οἷον διξός, τριξός ἀντὶ δισσός, τρισσός· 5) δημ. ἀδρῶνεται ἐνίοτε-εἰς τσ, οἷον ταγγίξω ἀντὶ χγγίξω· 6) ἀπαντᾷ ἰδ. εἰς τὸν ἔνεργ. κ. μέσ. μέλλ. κ. ἄδρ. τῶν οὐρανολιγτων ρ. καὶ εἰς τὸ ἐξ αὐτῶν σχηματισθέντα παράγωγα, προσθήκη τῆς ἀπὸ σ ἀρχομένης καταλήξεως εἰς θέματα λήγοντα εἰς οὐρανοσφῶνα, οἷον πλέξω, πλέξω, ἐπλέξω, πλέξομαι, ἐπλέξωμην, πλέξις, τάττω, τάξω, ἑτάξω, τάξομαι, ἐτοξάμην, τάξις· || κ. ἐν τῇ δημ. κτ. ἀναλογίαν εἰς μέλλ. κ. ἄδρ. σχηματιζομένουσιν διὰ τοῦ σ, οἷον ἀρπάξω ἀντὶ ἀρπάσσω, ἀγίξω, περράξω, σκούξω, τραντάξω, λουφράξω· || δημ. κ. εἰς τὴν ῥήματα διαφορεῖται, οἷον φτάξω κ. φτάσω· 7) ὡς ἀριθμητικὸν ὀξυτονόμοιον ἀνωθεν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ὄρθιμὸν ἐξήκοντα (60) καὶ τὸ τακτικὸν ἐξηκοστάς καὶ τὸ ἐπίρρ. ἐξηκοντάκις· ὀξυτονόμοιον δὲ κάτωθεν πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἐξήκοντα χιλιάδας (60.000) καὶ τὸ τακτικὸν ἐξηκοντάκις χιλιάδας καὶ τὸ ἐπίρρ. ἐξηκοντάκις χιλιάς· 8) μουσ. ἐν τῇ ἑλλην. μουσικῇ τὸ Ξετ καὶ Πτ ἀνεστραμμένον εἰδείκνυε τὴν τρίτην διεξωγμένον ἐν τῷ ὑπολυθίῳ τρόπῳ κ. συνηρμένον ἐν τῷ ἰσαστίῳ καὶ τὴν παραυλάτην μέσων ἐν τῷ ὑπεραστίῳ.

Ξ· δημ. συγκε. τ. τῆς ἐν συνθέσει δημ. προθ. ξε- [ξ] ἀρχ. κ. νεώτ. ἐξ, ἐκ, τῆς συγκοπῆς γινομένης ὅταν ἡ μεθ' ἧς τίθεται λέξις ἀρχεῖται ἀπὸ α ἢ ο, ἢ τοῦ ε ἐν τούτῳ κείται ὡς ῥηματ. αὔξησης, ἔχουσα δὲ τὴν οὐτὴν ἢ παραλληλοῖαν σημ. ἦν ἐν συνθέσει ἡ ἐξ [ξε], οἷον ἐξάδερφος, ἐξαγοράζω, ἐξωμύω, ἐξανόστραφο, ἐξάστραφ, ἐξόδι, ἐξοδίαζω, ἐξέλεγα, ἐξίπα (κ. ἐξίπα), ἐξίγη.

Ξαγγιλίω δημ. κ. κτείνω δ' ὄρασις κτενός· παθ. Ξαγγιλίζομαι, μτχ. παθ. παρακ. Ξαγγιλισμένω· 2) ὀδῶσ λαθὼν εἰς τὴν ὀπακίω τὴν ἐν ὄθωνι.

Ξαγγιλίω δημ. ἐρεθίζω, ἐξαγγιλίω.
Ξάγι (τό) [ξάγιον] δημ. δοκεῖον ὠρισμένης χωρητικότητος σιτηρῶν, κόσκιον, δι' οὗ μετρεῖται τὸ ὄδι τοῦ μωλωθροῦ λαμβανόμενον ποσοστὸν ὡς δικαίωμα ἀλέσεως, τὰ ἀλεστικά· πρῶτα θά πᾶρω τὸ Ξάγι μου· 2) μέτρον δημοθηριακῶν καρπῶν ἰσοδυναμῶν πρὸς τὸ ἦμισυ τοῦ κοίλου, τὸ [ἡμίκοιλο]· 3) μέτρον πυρίτιδος καὶ σφαιριδίων διὰ τὸ κυνηγετικά ὄπλα· 4) μέτρον μεταξοσπόρου καὶ ἄλλων πολυτῶν πραγμ., ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ ἕκτον τῆς ὀγγίλιας, τὸ 1/72 τῆς ενετικῆς λίτρας· δ.τραγ. κί εἰχεν ἐξήντα' δυὸ φλουριά κί ἐξήντα ἔξαια μῶσκα.

Ξαγιαζώ [ξάγι] δημ. λαμβάνω μὲ τὸ μέτρον τοῦ μωλωθροῦ, μὲ τὸ Ξάγι, ὄν συνήθως μεγαλύτερας χωρητικότητος ἢ ὅσον ὁ μωλωθρὸς δικαιούται νὰ λάθῃ· || δθ. λαμβάνω τι κρυφίως, δολίως, ὑπεξαίρω.

Ξαγιαστρώμα (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξαγιαστρώω, ἢ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοῦ ἀγκίστρου· 2) ναυτ. ἐπὶ ἀγκύρας, ἢ ἀνάσπασις.

Ξαγιαστρώω δημ., ἄδρ. [ξ]αγιαστρώωσα κ. παθ. [ξ]αγιαστρώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. Ξαγιαστρωμένος, ἐξάγω, ἀπαλλάττω τι τοῦ ἀγκίστρου, ἐξαγιαστρώω· || κ. μέσ. ἀπαλλάττομαι τοῦ ἀγκίστρου, οἷον ἰχθύς· τὴν ὥρα ποῦ τὸ φερνα, Ξαγιαστρωθήκα τὸ φάρι· 2) ναυτ. ἐπὶ ἀγκύρας, ἀνάσπω· 3) ρηματ. π. Ξαγιαστρωμα.

Ξαγωνιάζομαι δημ. ἐξαγωνιάζομαι βλ. λ.

Ξάγναντα ἐπίρρ. δημ. ἀντικρῶ, ἀπέναντι.

Ξαγνάντεμα (τό) [ξαγναντεύω] δημ. ἐπισκοπήσις μακρόθεν καὶ ἀντικρῶ· Παλαμ. Περ. Χαιρ. 158,3 τὸ Ξαγνάντεμα σα νὰ τὸ ξέμαθα τῶν δλάνωχτων τόπων· πρβλ. ἀγνάντεμα· 2) τόπος ἀφ' ὅπου δύναται τις εὐγέρως νὰ ἐπισκοπῇ τὰ πέριξ, καλὴ σκοπιά, ἰξιάγναντο.

Ξαγναντεύω δημ. βλέπω μακρόθεν καὶ ἀφ' ὕψους, ἰδ. πρὸς χῶρον ἀναπεταγμένον, ἐπισκοπῶ· Πολίτ. Ἐκδ. Τραγ. 130,10 τὴν Ξαγναντεύη ἡ μάννα τῆς ἀπ' ὠριον παραθύρι, Παλαμ. Περ. Χαιρ. 161,6 ἀπὸ ἕνα φήλωμα, . . Ξαγνάντεφα τὴν ἐξοχή τῆς· 2) ρηματ. π. Ξαγνάντεμα.

Ξάγναντο (τό) δημ. τόπος ἀφ' ὅπου γίνεται ἐπισκόπησις τῶν πέριξ, τὸ Ξαγνάντεμα· Βαλαωρ. ἈΒ. Διδάκ. 3,58 κτανάσας πεζοδρόμος στὸ Ξάγναντο δὲ φαίνεται· Παλαμ. Περ. Χαιρ. 129,1 ὄχι στεριάς ἀσφαλισμένα Ξάγναντα καὶ λιμάνια.

Ξαγορά (ἡ) δημ. Ἐξαγορά βλ. λ.

Ξαγοράρη (ὁ) [ξείξαγορεύω] δημ. ὁ ἐξαγορευτής, ἐξουμολογητής, πνευματικός· δ.τραγ. φέρε μου Ξαγοράρη, . . νὰ πῶ τὰ κριμάτα μου.

Ξαγορεύω (τό) [ξαγορεύω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἰξείξαγορεύω βλ. λ., ἢ ἐξουμολογησις.

Ξαγορευτής (ὁ) [ξαγορεύω] μων. κ. δημ. κ. ἐξαγορευτής ὁ ἐξουμολογητής, ὁ πνευματικός· Γεωργ. γλ. ΘΡ ἐν Κορ. Ατ. 2,128 ἔκοφε τοὺς παπάδες . . καὶ τοὺς Ξαγορευτάδες.

Ξαγορεύω δημ. κ. ἐξαγορεύω, ἄδρ. [ξ]εξαγορεύω κ. παθ. [ξ]εξαγορευθήκα, . . ἐξουμολογῶ τινα

|| κ. ἀμτθ. ἐξομολογούμαι τὰς ἁμαρτίας μου εἰς τὸν ἔξαγορευτὴν, τὸν πνευματικόν || κτ. ἐπέκτ. συνδιαλεγόμενι μετὰ τὸν προπάπθων ἢ ἐξηγιώσω τὴν γνώμην του, τὰς προθέσεις του : Ξαγόρευφθῆ τον με τρόπο, ἀν θά τὴν πᾶρη ἢ ὄχι? 2) νοουθετῶ, συμβουλεύω : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.126,6 ἢ μὴ ἀρχισα νὰ τῆς μιλῆ, ἢ ἢ ἄλλη νὰ τῆ βρίζῃ | καὶ κείνη ποῦ τὴν ἀγαπᾷ καλὰ τὴν Ξαγορεύει? 3) ρηματ. π. Ξαγόρευσα, Ξαγορευεῖς.

Ξαγριεύω δημ., ἰδιωμ. ἱκρητ. ἢ Ξαγριεύω, ἀόρ. παθ. (ἔ)ξαγριεύηκα, καθιστῶ τινα ἄγρον, ἐξορίζω, ἐξερειθίζω, ἐξαγριώνω : Ἐρωτόκρ.3,530 κ. ὄσ' ἢ Φροσύνη τὸ ἤλεγε τὸ μῆλημα ν' ἀφήσῃ, τόσῃ τὴν ἔξαγριεύει, κὶ ἤστακε ν' ἀφορμήσῃ || κ. ἀμτθ. ἐξαγριούμαι, ἀγριεύω : Ἐρωτόκρ.3,504 τόσον καὶ πλὴ Ξαγριεύει κὶ ἄλλης λογῆς ἐγίνη, αὐτ.2,781 τὸ μάτια Ξαγριέφασι, καρδουὸν σπίνθεσ βγάνου? 2) ἀμτθ. ἀναφορ. πρὸς ἄγρον, καθίσταμαι χέρσοσ, ἄγρος.

Ξαγρόνημα (τὸ) δημ. ἄγρόνημα βλλ. **Ξαγρυννιά** (ἡ) δημ. ἄγρυννία βλλ. **Ξαγρόνησια** (τὸ) δημ. τὸ ἄγρόνημα, ἢ ἄγρυννία, ἢ ἀόννια.

Ξαγρυνος-η-ο δημ. ἄγρυνος βλλ. : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ II,12 βαρβατιζάου καὶ γυροφέρνου Ξαγρυννα τὸ βράδου ἰτ' ἄγρομο).

Ξαγρυνῶ δημ. κ. -ῶ μένω ἄγρυνος, χῶν τὸν ἔθνον μου : ὁ.τραγ. τί κάθεσαι καὶ Ξαγρυνός γιὰ ν' αὐ φαχῶ διαβάτη,Γρυσ.Σκ.Τερρ. Ὑψνου δάκρυα 4 ποῦ ἔνω κοιμοῦμαι Ξαγρυνῶ ἢ νυχτοπαρωρίτρα? 2) ρηματ. π. Ξαγρυνήμα.

Ξαδέφει (τὸ) δημ. κ. πλθθ. Ξαδέφεια ὁ ἐξἄδελφος : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.539 καὶ τὸ λεβέντι Κώστα | ὄπου εἶς δωδέκα ἀδερφοὺς καὶ τριανταδυὸ Ξαδέφεια, ΜΜ νὰ ῥθουσί τὰ Ξαδέφεια σου καὶ σένα νὰ δικιώσουσι.

Ξαδέφρος (ὁ) δημ., θηλ. -ῆ (ἔ)ξἄδελφος βλλ. : ΜΜ σκοτώσαμε τὸ μπάμπια μας, τὸν πρώτου με Ξαδέφρο.

Ξαδέφροσύνῃ (ἡ) δημ. ἡ συγγένεια μεταξὺ ἐξἄδελφων. **Ξαδέφροσῶλης** (ὁ) δημ., θηλ. -οῦλα (ἔ)ξἄδελφώλης βλλ.

Ξαδιάντροπος-η-ο δημ. ἢ Ξαδιάντροπος βλλ. **Ξάξω** μων. ἀξίζω, ἔχω ἀξίαν : Ἐρωτόκρ.2,1590 κορμωμένα δὲν ξάξουσι οὐδέ τίποτσι, αὐτ.1651. **Ξαθός-ιά-ὸ** μων. κ. δημ. Ξαθός βλλ. : Ἐρωτόκρ. 4,901 γίνεται μελανόμαυρος, ποῦ τον Ξαθὸς περιρίσσα, αὐτ.5,907 αγουρά Ξαθᾶ ἔχε τὰ μαλλιά.

Ξαθσογουράλλη (ὁ) μων. ὁ ἔχων κόμην Ξαθὴν καὶ οὐλὴν : Ἐρωτόκρ.2,1336 κείνον τὸ χροσοκόκκινο τὸν Ξαθσογουράλλη. **Ξαθσογουρος-η-ο** μων. κ. δημ. κ. Ξανθ- ὁ Ξαθσογουρομάλλη βλλ.

Ξαίω κ. μων. νεῶτ. κ. δημ., μέλλ. ξάω ἢ Ἄριστφ. 6,8271, ἀόρ. ξῆνα (Ἐρ.Ῥι.2) κ. νεῶτ. δημ. ξῆσα κ. παθ. ξῆσῶνθι (Ἀποχ.ἀπ.304,7), παροκ. ξῆσμαι (Ἐσόφρ.ΦἈπ.3,23,2) κ. ξῆσμαι ἰέν συνθ. μτ. τίς κατὰ, ἀνά : Ἰνπ.Ἐκλ.24, Γαλ.κ.Ῥοειδ.51, 57,31, δημ. ἀόρ. παθ. ξῆστικα κ.μτ. παθ. παροκ. ξῆσμένωσ, ἐπὶ ἐρίου, λινοῦ κτλ., κτενίζω ὅπως τὸ κατὰστικω κατάλληλον πρὸς κῶλον, λαοαρίζω ἢ ο.σ. ἔξαινει : διαξέει. νῆθει, σωρεύει, ἐφοξέεται ἔρια : Ὄδ.Χ 423 ἐρίει τὸ ξάινει καὶ δουλοσύνην ἀνέχοσθαι, Ἐρπ.Ῥο.12 στήματα ξῆσῶσ? || κ. ἀπόλ. : Σοφ.ἀπ.497, Ἄριστφ.Λυσ.536 κῆτα ξάινει σωξώσμενον, Πλάτ.Σοφ.226β καὶ πρὸς γε τούτοις κτὶ ξάινει, - κερκίξεν? || κ. μτ. γενικ. διαίρει : Ἄριστφ.ἀπ.717 τῶν ἐρίων Ἔ, Κράτ. π. Πλουτ.Ἡθ.830C? || δημ. κ. παθ. : μαλλί ξῆσμένω? || κ. μτφ. : Ἄριστφ.Λυσ.579 ξάινει εἰς καταβῆσκον κοίνην εἰσόναν ἀπαντες, Πλάτ.Νόμ.780C

εἰς πῦρ ξάινει (ἐπὶ ματοιοποιίας), παρομ. ἔλεγα νὰ ξασάνω, μὰ ἔρα ἔδω, μαλλιά νὰ ξάνω (ἐπὶ ἔρασην ἑλισπασῶν ἀνάπαιον ἢ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ μερμηγῶν, ὄμ. ξάινει, ξάινει ἢ πασαδιά, κὶ ὁ παπῆσ Ξεδράκωτος ἐπὶ τὴν διαρκῆ ἀσχολουμένω εἰς τὴν ἀνευ θετικῶ ἀποτελεσματικῶς) 2) ἐπὶ ὑφάσματος, κατεργάζομαι, καθαρίζω : Ἄριστφ. Ὀρν.827 τῶ ξανούμενον τὸν πέπλον; 3) ἐπὶ πρσ., δέρω, κτυπῶ, ξυλίζω : Δημ.403 περιρρίφας τὸν χτυπιώκοσ ὁ οἰκέτης ξάινει κατὰ τοῦ ναίου πολλάξ (ἡλυγιάξ.ἀιον. Ἀλ.Ῥώμ.3,30ἔξαινον τὸ σῶμα μᾶστιξ, Πλουτ.Ποιθ.6 ῥάδοσις ἔξαινον τὰ σώματα κ. παθ. : Ἀχιλλ.Τάτ.6,20) 4) ἐπὶ κυμάτων, πλῆττω τὴν ἀκτὴν χτυπιέμαι στ' ἀκρόγῶλοσ, ἰδ. παθ. : Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ ὁ 223 θαλασσοξί ξανθέν ἐπὶ σπλάδι? || γεν. ἐπὶ τοῦ ὕδατος, πληττόμενοσ, καταπλῆτων ἀφρίξω : Ἀπολλ.Ρ 4,1266 ὄδωρ ξανόμενον 5) ἐπὶ σταγῶν, ἀκνωξίξω, τοσιζῶ κ. παθ. : Αἰσχ.ἀπ.304,7 ἠνίκ ἀν ξανθὸ σταγῆσ ἰδ. ἀνάγν. ἠνίκ' ἔξανθῆ; 6) παθ. ἐπὶ τοῦ λαίμου, ἔχω ἐρεθισμόσ, τοσυγγρανῶ : Ἄντυλλ.κ.Ῥοειδ. 10,34,8? 7) ὄμ. παθ. ἐπὶ τοῦ νοῦ ἢ τῆς ψυχῆς, τολαιπαρωρῶσι, θεινώξ ἐνοηλοῦμαι, ἀσχάλλω : Ἰώσ.ΑΙ.1,4 ξάινεσθαι τὴν ψυχὴν φροντίδι? 8) ρηματ.π. ξάντης, ξάσω. Ἐκ ριζ. ξαν- ἰσκαν-, συγγ. τῆ ρ. κτεν., κτεξ. - κτενοξ.

Ξακλήριζω δημ. Ξεκλήριζω βλλ. **Ξακλήρος-η-ο** δημ. Ξεκλήρος ὁ ἀνευ τέκνων, ἰδ. ὁ ἀνευ ὄρρενωσ τέκνων, ὁ ἄκληρος || ὁ τοῦσ ἀπογόνουσ ἀπολέσασ, ὁ Ξεκλήρισμένος, ἰδ. ἐν ἀρῆ ἢ ὡς ὄρκωσ : μοῦ πῆρε δ,τι κ. ἀν ἐλχα, πῶ Ξακλήρος κὶ ἔρως ν' ἀπομεινω, - Ξακλήρος νὰ πῆρ τοῦ πατέρα μου τὸ σπῆτ, ἀν τὸν ἀδικήσω.

Ξακουσμένος-η-ο δημ. ἢ ἔξακουσμένος βλλ., ὁ περιήρωσ : παρομ. καταβέλοσ καὶ ἔξακουσμένος δὲ γίνεται ὁ εὐτέλης δὲν κῆται δόξαν, Ζερβ.Μιθ.Ζ 64 ὑπάρχουν στὸν κόσμο ἔξακουσμένοι μάγοι, ΜΜ ἔ Σταυραίνω μου ἀφέντη μου, | καὶ ἔξακουσέ μου παιδί.

Ξακουστός-ἡ-ὸ μων. κ. δημ. ἢ ἔξακουστός βλλ. ὁ ἔξακουσμένος : Ἐρωτόκρ.4,337 ἔπουτος εἶναι ἔξακουστός, κὶ ὄλοι τόνε παρῶσι, αὐτ.1449, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.94,3 κάστρο θεμελιώμενο, κάστρο ἔξακουστό, ΜΜ ἐβγῆκε ἢ ἔξακουστὴ Καλὴ | στοῦ Μιχαλά τὴν αὐλή.

Ξακιδί (τὸ) δημ. ἢ πρῶτῃ καὶ ἢ τελευταία σῆσι τοῦ κατὰ μήκοσ πρηνισθένεσ κορμοῦ, κᾶπάνᾶ || γεν. ὁ τ' ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὰ ἀκρα μεγάλου τεταχίωσ 2) μτφ. συνθ. κτ. πλθθ. ἀχρηστον ὀ-ἀλεμωσ, ἀπόρρομωσ.

Ξακρίζω δημ. ἐκτελῶν τὴ φθῶνα μέχρι τοῦ ἀκρου : ὅταν σκουπίζω, νὰ Ξακρίζω ἰνὰ μὴ ἀφήνω τῆς ἀκρεσ ἀκούσιτες; 2) ἐπὶ ἄγρου, ἐκκοπῆται, ἀνοίγω τὰς ἀκρεσ αὐτοῦ, ὄπου δὲν δύναται νὰ διέλθῃ τὸ ἄγρον, κολλιεργῶ μέχρι τοῦ ἀκρου : Ξακρίζω τὸ χωράφι μὲ ἀγνῆρι, ὄπου δὲν πάει τὸ ἀλῆτρι? 3) κόπτα, ἀποκόπτα τὰς ἀκρεσ ἀντικείμενου τινὸς ὄξ περιτὰξ, ἰδ. ἐπὶ βιβλίων, φυλλαδίων, ἀν ἀποκόπτονται αἱ ἀκραι τὸν σελίδων δι' εἰδικῆσ μηχανικῆσ φοβλῶσ : ἔξακρῖσ? τὸ λιγάκι, - τὰ ἔξακρῖσεσ βαθιά? 4) ἔθτω τὶ κατὰ μέρος ὄξ ἀχρηστον ἢ εὐτέλεσ ἀφῆρον ἢ διάφορον : ἔξακρῖσε τὸ κοικκῆρι ἀπὸ τὰ κρεμμύδια? 5) ἀποσούρω τινὰ εἰς τὸ ἀκρον, κατὰ μέρος, ἰνα ὀμυλοσ πρὸς αὐτὸν ἰδιατέρωσ 6) ρηματ.π. ἔξακρῖσω.

Ξακρίσμα (τὸ) (Ξακρίζω) δημ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξακρίζω βλλ. **Ξαλάφρωμα** (τὸ) (Ξαλαφρώω) δημ. κ. Ξελάφρωμα κ. Ξαλαφρώω ἢ Ξελαφρώωσ ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξαλαφρώω, ἢ ἔλαφρωσισ ἀνακούφισισ? || ἐν χρ. κ. μτφ.

Ξαλαφρωμός (τό) δημ. κ. ξε-, τὸ Ξαλάφρωμα
Ξαλαφρώνω δημ. κ. Ξελαφρώνω, ἀόρ. (ἐ)Ξαλάφρωσα κ. παθ. (ἐ)Ξελαφρώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. Ξελαφρώμενος, καθιστῶ τὴν Ξαφρότερη, ἴππον ἐπαχθεῖ, μετὰ τὸ βάρος ἐλαφρώνω: Ξαλάφρωσε τὸ φορτίο. || κ. ἀμτθ. ἐπὶ τοῦ φέροντος τὸ βάρος: Ξαλάφρωσε τὸ καθεῖ. 2) μτφ. ἀνακουφίζω, ἐλαφρώνω || κ. ἀμτθ. ἀνακουφίζομαι, ἐλαφρώνομαι: Βαλαρω Ἀσπασφωνοῦ 92 τότε ἐΞαλάφρωσε ἡ καρδιά, τότε ἕνα δάκρυ πέφτει στὸ πρόσωπο, τοῦ κλάθω, - τοῦ τὰ εἶπα καὶ Ξαλάφρωσα. 3) ἀμτθ. ἐπὶ ἀσθενῶν, ἔχω βελτιωμένην ὑγίαν, εἶμαι καλύτερα: τοῦ πήρασε βεντούζες καὶ Ξαλάφρωσε λίγο. 4) ρημστ. π. Ξελαφρώσω, Ξελάφρωσι, Ξελαφρωθῶ.

Ξαλάφρωσι (ή) τὸ Ξελάφρωμα βλ. ἄνω.
Ξαλέθω δημ., ἀόρ. (ἐ)Ξάλεσα, μτχ. παθ. παρακ. Ξελεσμένος, τελειώνω τὸ ἄλεσο, ἰδ. σίτου ἢ κριθῆς ἢ ὄραδοσίτου: ἔσο ν' ἄλεσω, νὰ Ξελέσω, ἔγινε τὸ φαί, παρομι. ὅποιος Ξελέθει χαίρεται κ' ἰσχύει πηχῆσι λυπάται. 2) ρημστ. π. Ξάλεσα.

Ξάλεσα (τό) δημ. ἢ συντέλειστο ἄλεστος.
Ξάλαζω δημ. κ. Ξαλάσω, ἀόρ. (ἐ)Ξάλλαξα, ἀλλάσσω τὰ ἐνδύματά μου, ἰδ. ἐκδύομαι τὸ καθημερινὰ καὶ ἐνδύομαι τὰ ἑορτινὰ, τὰ καλά μου ρούχα ἢ ἀντιθέτως.

Ξάμα (τό) (ζάιμα) ἔριον ἐΞασμένον, Ξάμα: Ἦα, ἐν λ. πεικός.

Ξαμολίζω δημ. ἢ Ξαμολιώνω βλ. ἄνω.
Ξαμολῶ δημ. κ. -ῶ, μέσ. Ξαμολίμαι κ. Ξαμολιάομαι, ἀόρ. (ἐ)Ξαμολίστα κ. παθ. (ἐ)Ξαμολίσθηκα, μτχ. παθ. παρακ. Ξαμολήμενος, ἔξαπολύω, ἀφίνω, ζυῶν τὴν ἐν ὀρθῷσι ἢ νὰ ἐπιπέσει ἐναντίον τινός: Ξαμολήσας τὸ σκύλλο καὶ μ' ἔδᾶγκας, - μὴν ἀφήνεις τὰ σκύλλια σας Ξαμολήματα. || εἰδ. ἐπὶ πρῶσ., ἀποστέλλω τὰ ἐσπευγμένα νὰ πράξῃ τι: Ξαμολίσα τὰ γυμνασίου νὰ πάσῃ στὸ μύλο. 2) μέσ. ἐκπνῶ θροναίως, ὀρμῶ ἐν σπουδῇ.

Ξάμπελο (τό) δημ. ἢ γεηρακίσι καὶ ἐγκύατα-λεξιμμένη ἀμπελος ἀμπελῶν ἔκχερασεθεῖς.

Ξαμπελώνω δημ. κ. Ξαμπελίζω ἐκρυῶ τὰς ἀμπελούς, τὰ κούρβουλα, ὁθ. μεταβάλλω τὸν ἀμπελῶνα εἰς ἄλλόν. 2) ρημστ. π. Ξαμπελωμα.

Ξαμώνω μον. κ. δημ., ἀόρ. (ἐ)Ξάμωνα, ἄλωνα τὴν χεῖρα, σηκώνω διὰ τὴν κτυπήσα: Ἐρωτόκρ. 2,116 κ' ἀπόκει τρέξ' ἄπάνω ντου μὲ τ' ἄγγιωμα χέρι, κ' ἐξάμωνα διὰ τὸ βαρῆ 'ς τὰ κεφαλήσι τὰ μέρι, - ἔξάμωνα νὰ βαρῆσι, - μὴ ἔξάμωνα, γιατί σου τὸ κόβω τὸ χέρι σου. 2) συνεκθ. ὀρμῶ, ἐπιτίθειμαι: Ἐρωτόκρ. 2,157 ὡσάν τὸν ἤριζεν αὐτὸ, στὸν ἄλλον Ξαμώνει. 3) ὑπολογίζω τὴν ἀπόστασιν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἴνα, ρίψας τὴν ἐπιγύω τὸ ἀνοπὸ μου, σημαθεῖω, σκοπεῖω: Ἐρωτόκρ. 2,190 πρὸς τὸ μηλίγῳ τῆ μερῶ, ἔξάμωσ' ὁ ἄρακομαχος. 4) μτφ. σκοποῦ, ἀσκοποῦ, τέλω: Ἐρωτόκρ. 2,960 καὶ βλέπω που Ξαμώνουσι ἐκεῖνο, ποὺ μιλεῖτε. 5) προσπαθῶ, ἐπιχρῶμαι: Ἐρωτόκρ. 2,152 καὶ τὴ σαῖττα θάρει, καὶ τὰ βγάλ' ἔξάμωνα, κ' ἐκεῖνο δὲν ἐμπόρει, ΜΜ ἔξάμωσα ματαξάμωσα κ' ἀπᾶει δέ|η| μ' ἀφίκατε (προσπύθησα ν' ἀρχίσω). 6) τολμῶ: ἔξάμωσ ντέ|ι.

Ξανά (ἐΞ. ἀνά) ἐπίρρ. δημ. αἰθῆς, πάλιν, ἐκ νέου: Βιζυῖν. 13,21 καὶ Ξανά πὰ στὸ βουνό|ι| στὸ χλομό λαγκάδι, ἔκαμν' ἀνθη τὸ πουρνά, - νὰ μὴ σὲ δῶ Ξανά μαζὶ τῶν, - θέλεισ νὰ τίς φῶς Ξανά. 2) Ξανά- ἐν συνθέσει ὡς πρῶτον συνθετικὸν μετὰ πλεῖστων ρημάτων τῆς δημ. καὶ τῶν εἰς -μα κ. -σιμα παραγῶγων αὐτῶν, σημαίνοντι ὅτι ἢ ὅπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ δηλωμένου ἔννοια γίνεται ἐκ νέου, ἐκ δευτέρου ἢ ἐξ

ἀντιθέτου μέρους, ὅσον Ξαναγράφω, Ξαναδῆλω, Ξανατρώγω, Ξαναθῶσιμα, Ξαναπλῶνω, Ξαναγράφω, Ξαναπλάσσω, Ξαναπλάσσω, Ξαναγύρωμα κτλ.

Ξαναδῆλω μον. κ. δημ. βλέπω ἐκ νέου, Ξανά: Ἐρωτόκρ. 1,295, αὐτ. 3,639, ΜΜ καὶ ἀπὸ τῆ μεγάλης ἀσπῆ, ὅπου δὲ θά μὲ Ξαναδῶ.

Ξαναδρίσκο δημ. εὐρίσκω ἐκ νέου, Ξανά: Τρυφ. Ἰγνούσι ἔλιασθ' ἐμὲ τὴ Νουφρῆ... ἔχθας καὶ πάλι σὲ Ξαναδρῶ τ' ἀκραχὰ τὰ μεσούνητα νὰ εἰσαι ἐρωτημένῳ. 2) σκέπτομαι ἐκ δευτέρου, μεταβάλλω, ἀλλάζω, γινώσκω: ΜΜ πατέρα νὰ τὸ Ξαναδρῆς πάλι νὰ ῥῆθς στὸ σπῆτι μας, νὰ 'σαι μὲ τὰ παῖδια σου.

Ξανάθω δημ., ἄ. Ξανάθω βλ. ἄνω.

Ξαναγεννιέμαι δημ. ἢ Ξαναγεννοῦμαι βλ. ἄνω.

Ξαναγεννοῦμαι μον. κ. δημ. κ. Ξαναγεννιέμαι, ἀόρ. γ' ἐνικ. Ξαναγεννῶτο κ. παθ. Ξαναγεννιήθηκα, μτχ. παθ. παρακ. Ξαναγεννημένος, γεννώμαι ἐκ νέου, Ξανά: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 54,32 κ' ἀπ' τὸ ραβδὶ μῆς μάγισσας Ξαναγεννήθη. || κτ. ἐπέκτ. ἀναγεννώμαι, ἀναζωογονοῦμαι: ἔφυγ' ἀπὸ ὑπάλληλος καὶ Ξαναγεννήθηκα. 2) μον. γινώμαι ἄλλος ἐξ ἄλλου, ἀποβάλλω τὴν αἰσθησιν, τὰ χᾶνω: Ἐρωτόκρ. 1,22 κ' ἄλη Ξαναμαλῶσατο, κ' ἄλη Ξαναγεννῶτο. πρβλ. Ξαναγίνομαι. 3) μον. ἐπὶ τῆς φύσεως, καταστρέφομαι, ἀνατρέπομαι: Ἐρωτόκρ. 3,1278 μὲ ἄλα γιὰ μένα σφάλλω, .. γιὰ μέε Ξαναγεννήθηκα ἢ φύση τῶν πραγμάτων.

Ξαναγαγιάνω μον., ἀόρ. ἔΞαναγαγιάνω, ἐπιστρέφω πάλιν, Ξανά: Ἐρωτόκρ. 1,905 Ξαναγαγιάρωσι, κ' ἤρθαν τὰ περασμένα. πρβλ. γαγιάνω.

Ξαναγίνομαι μον. κ. δημ., ἀόρ. (ἐ)Ξαναγίνηκα, γ' πρῶσ. κ. (ἐ)Ξαναγίνω, γινώμαι ἐκ νέου, πάλιν, Ξανά, ἐπαναλαμβάνομαι: Δὲν Ξαναγίνεσαι - Δὲν Ξαναγίνεσ' αὐτὸ. 2) μον. γινώμαι ἐκτός ἑμαυτοῦ, ἀποβάλλω τὴν αἰσθησιν, τὰ χᾶνω: Ἐρωτόκρ. 1,1848 σ' ἀράρμωσι τὸν ἤριζει κ' ἄλλος Ξαναγίνω, αὐτ. 3,199 θωρῶ καὶ Ξαναγίνηκα. πρβλ. Ξαναγεννοῦμαι 3). 3) ἐπὶ τῆς φύσεως, μεταβάλλομαι ἄρρηθ, ἀνατρέπομαι: Ἐρωτόκρ. 3,689 κ' ὁ κόσμος ἄν Ξαναγενθῆ, ἄλλο δὲν κῆνω τοῖρι, | μόνον ἐσέ, Ρωτόκρ. αὐτ. 1267. 4) ἀναγεννώμαι, ἀναπλάττομαι: Ἐρωτόκρ. 5,1122 μὲ σὰν εἶδε τὸν ἴλιον τῆς μέσ' στῆ φλακῆν κ' ἐμῆικε, ἔΞαναγίνω τὸ ζῆμῷ, τὴν ἀσκημιᾶν ἐφίκα.

Ξαναγκάζω μον. κ. δημ., ἀόρ. Ξανάγκασα, παθ. Ξαναγκάζομαι, ἀόρ. -ἀοτηκα, μτχ. παρακ. -ασμένως, ἔΞαναγκάζω, δι' ὀλίκης ἢ ἠθικῆς πίεσεως ὑποχρεῶ τινά εἰς τι: Ἐρωτόκρ. 5,363. || κ. παθ. ἔΞ ἀνάγκης, ὅσον πρὸ κινδύνου ἢ στερήσεως ἢ διὰ βίαις ἢ δι' ἀπειλῆς ὑποβάλλομαι εἰς τινά ἐνέργειαν ἢ ὀψοχῆν: Ξαναγκάζομαι νὰ ἐξιντενθῶ, - Ξαναγκάστηκα ἀπὸ τ' ἀδέρφια τῆς νὰ τὸν πάσῃ. 2) ρημστ. π. Ξαναγκασμός, Ξανάγκασμα, Ξαναγκαστός, ἐπίρρ. Ξαναγκαστά.

Ξαναγυρίζω δημ. κ. Ξαναγυρῶ, ἀμτθ. γυρίζω ἐκ νέου, πάλιν, Ξανά, ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω: Ζερβ. Μιθ. Ζ 32 ἔβλασεν... εἰς τὸ συμπέραςμα πῶς οἱ ἀνθρώπου ἐπνερε νὰ Ξαναγυρῶσιν μεθοδικὰ στὸν παλιὸ τρόπο ζωῆς, παρομι. τὴν τύχην σὴν τὴν κλῆσῆσις δὲν Ξαναγυρίζε|ι|. 2) μτθ. γυρίζω, περιστρέφω κ' ἐκ νέου: Ξαναγύρισε τὸν τροχὸ - τὴν ἀνέμῃ. || ἀντιστρέφω, βάνω ἀνάποδα: Ξαναγύρισε τὰ σεντόνια. 3) ρημστ. π. Ξαναγύρισμα.

Ξαναγύρισμα (τό) (Ξαναγυρίζω) ἢ πρῶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξαναγυρίζω βλ. ἄνω: Ζερβ. Μιθ. Ζ 32 ἐβίδασκε τὸ Ξαναγύρισμα στήν παλιὰ ζωῆ.

Ξαναγυρνάω δημ. κ. -ῶ ἢ ἔΞαναγυρνῶ βλ. ἄνω: Τρυφ. 2 κ. Τερρ. Διὸ λαμπόδεξ 14 στής κορυφῆς τὸ ἐρημοκλήμει μὲ τὴν Καλὴ Ξαναγυρνῶ, τὸ σηματο γιὰ νὰ σημάνω.

Ξαναδειχνω μον. δημ. ὄφρ. ξανάδειξα, παθ. ξαναδειχνομαι, ὄφρ. ξαναδειχτικά, μτχ. παρακ. ξαναδειγμένος, δεικνύω, υποδεικνύω αὐθις, ἐκ νέου. ξανά : τὸ ξανάδειξα τὸ δρόμο* κ. κτ. πλεονασμοί: *Ἐρωτόκρ.5,945 τοῦ ξανάδειξιμι πάλι [τὸ δαχτυλίδι] || διδάσκω τὴν εἰς τινα ἐκ νέου : μάς ξανάδειξε ὁ καθηγητής τὸ θεωρημα* 2) ἐμφανίζω, παρουσιάζω αὐθις : μήκε ἡ ἀνοίξη, καὶ ἡ πλάση ξαναδειχνεὶ τῆς ὀμορφίης τῆς* 3) παθ. αυξ. ἐκ νέου. ἐμφανίζομαι, ἐκδηλοῦμαι αὐθις : ξαναδειχτηκε ἡ κατηγορία τῶν - ἡ καλωσύνη του, Σολωμ. Λορὸ Μνάδρ.67,3 ξαναδειχνοντας τὰ κάλλη πού τῆς ἐσθλας ὁ καιρός.

Ξαναδοκιμάζω μον. κ. δημ., παθ. ξαναδοκιμάζομαι, ὄφρ. -ἀσπικα, μτχ. παρακ.-ασμένος, πειράζω, ποιοῦμαι δοκιμῆν αὐθις, ἐκ νέου, ξανά : *Ἐρωτόκρ.5,739 καὶ ξαναδοκιμάζει τὴν ἀγαπή [τὴν ὄπ'] αὐτοῦ ἀγαπομένην ἂν τὴν ἀγαπή, - ξαναδοκίμασε νὰ ἐμπορευθῆ, μὰ πάλι ἐπὶσε* ἔξω 2) εἰδ. ἐπὶ φαγητοῦ μαγειρευομένου γέουσι, δοκιμάζω αὐθις : ξαναδοκίμασε τὸ ραζὶ νὰ ἰδῆς ἂν ἔδρασε.

Ξαναζωντανεμα [τὸ] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξαναζωντανεῶν βλλ.

Ξαναζωντανεῶν δημ. γίνονται ἐκ νέου ζωντανός, ἀνακτῶ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ζωτικότητα μου : Σολωμ.160,19 ἀργά, καὶ ὀνειράτα σκληρὰ τὴν ξαναζωντανεῶν* 2) ρηματ. η. ξαναζωντανεμα.

Ξαναθυμᾶμαι δημ. ἐνθυμοῦμαι αὐθις, ἐκ νέου, ξανά : Σολωμ. *Ἀνοίχη Μεταστασίω 1246 οὐδέ πλέον ξαναθυμᾶται πῶς ἐφοδίσκασε φριχτά.

Ξαναθυρῶ μον. κ. δημ., παρακ. ξαναθυρία, ὄφρ. ξαναθύρησα, παθ. ξαναθυρισίμαι, θυρῶ, βλέπω, κοιτάζω ἐκ νέου, ὄφρ. παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς : *Ἐρωτόκρ.1,486 ἐθύρησε, ξαναθύρησεν το, ἔστῶχου μάθαινον τὸ, δ.διστ. ξαναθυρῶ σε καὶ ἀρωτῶ καὶ λέω γιατί σὲ πήρα.

Ξανακαιουργι(η)ώνω μον. κ. δημ., ὄφρ. ξανακαιουργι(η)εφα, παθ. ξανακαιουργιέομαι, ὄφρ. ξανακαιουργι(η)εῦθκα, κ. ἔξανακαιουργι(η)ῶθηκα, μτχ. παρακ. ξανακαιουργιέμένος κ. ξανακαιουργιμένος, κάμνω τὴν ἐκ νέου καιουργῆς, ἀνακαινίζω* || μέσ. κ. μτφ. ἀνακαινίζομαι, ἀναθεοῦμαι : *Ἐρωτόκρ.5,820 καὶ ἔξανακαιουργιῶθηκεν ὁ πάνος ὁ παλῖος τῶν πρβλ. καιουργῶ.

Ξανακάνω μον. κ. δημ. ποιῶ, κάμνω τὴν ἐκ νέου, πάλιν, ξανά, ξαναφτιάνω : θά σὲ βάλω νὰ τὸ ξανακάμης, - ξανάκαμε περίοισα* 2) μὲν ἀνοίγω ἐκτός ἐμαυτοῦ, ἀποβάλλω τὴν αἰσθησιν, τὰ χνάω : *Ἐρωτόκρ.2,1876 ἴστωνε τὸς* ἡ μνήτη τοῦ Κρητικτοῦ μεγάλη, ὅπου τὸν ἔξανάκαμε τὰ μάντια ἡ ἔζαλη* πρβλ. ξαναγεννώμαι, ξαναγίνομαι.

Ξανακινῶ μον. κ. δημ. κ. -άω, κενῶ, τρυπῶ δι' αἰχμῆς τινος ἐκ νέου, ξανά, ξαναοικιώνω* 2) ἐκτέλω ποικιλματα διὰ βελόνης καὶ νήματος ἐκ νέου, ξανά* 3) κατακόω ἐκ νέου, ξανά, ἰδ. ἐν χρ. ἐπὶ θερισιμένω ἀργῶν : *Ἐρωτόκρ.1,339 καὶ πάλι βρισκῶ τὴ φωτιά, πάλι ξανακινῶ με.

Ξανακινῶ μον. κ. δημ. κ. -άω κινῶ ἐκ νέου, πάλιν* 2) ἐκκινῶ, πορεύομαι αὐθις : ξανακινήσαμε γιὰ τὸ χωριό* 3) ἀρχίζω ἐκ νέου, πάλιν : *Ἐρωτόκρ.3,659 ξανακινῶν τὰ πάθη ντως [ἀρχίζου] ἐκ νέου νὰ διηγοῦνται.

Ξανακὺλημα [τὸ] [ξανακὺλῶ] δημ. κ. ξανακὺλισμα ἡ βαθεῖα ἀνασκαφῆ τοῦ ἐδάφους, τὸ σκάψιμο* 2) ἐπὶ νόσου ἡ νοσοδόντος, ὑποτροπῆ : δέ(ν) φυλόγηκε καὶ ἐπαθε ξανακὺλημα.

Ξανακὺλῶ δημ. κ. -άω ἀνασκάπτω τὸ ἐδαφος, καλλιεργῶ τὴν γῆν βαθεῶς* 2) ὄμτθ. ἐπὶ νόσου ἡ νοσοδόντος, ὑποτροπιάζω : ἐκεῖ πού λέγαμε πῶς ἴσαν πιά καλά, ξανακὺλῆσε* 3) ρηματ. η. ξανακὺλήμα.

Ξανακὺλισμα [τὸ] δημ. ἢ ξανακὺλισμα βλλ.

Ξαναλέγω μον. κ. δημ., ὄφρ. [ἐ]ξανάνα κ. [ἐ]ξανάειπα, λέγω ἐκ νέου, πάλιν, ξανά, ἐπαναλαμβάνω : *Ἐρωτόκρ.1,479 Ἄπαιρνε τὰ τραγούδια ντου, συχινὰ τὰ ξαναλέγει, Σολωμ.149,2 γιὰ ξαναπλοῖο, ἄντιλαξε ἐπερὶ τῆς ἐκκλησίας, φρ. λέει καὶ ξαναλέει [ἐπιμύθου] λέγει.

Ξαναλῆγνομαι μον. κ. δημ. ληγῶν, λιποθυμῶ ἐκ νέου, ξανά : *Ἐρωτόκρ.1,091 ξαναλῆγνῶνεν* ἡ φτωχὴ ὄχ τὴν χαρὰ τὴν τὸς* πρβλ. ληγίνομαι.

Ξαναλογιάζω [λογιάζω] δημ. σκέπτομαι, μεριμνῶ ἐκ νέου, ξανά.

Ξαναμαλάσσομαι μον. κ. δημ., ὄφρ. [ἐ]ξαναμαλάχτικα, ἐπὶ τῆς συγγῆσεως τῶν φρενῶν, μαλάσσομαι ἐκ νέου, ξανά, ἀναπαύσομαι, ξαναγίνομαι : *Ἐρωτόκρ.3,22 καὶ ἄλη ξαναμαλάσσετε, καὶ ἄλη ξαναγεννᾶτο, οὐτ.516 ἄλη ξαναμαλάχτικα, δὲν ἐπιμαὶ μπλιὸ σάν μμου* πρβλ. ξαναγεννώμαι, ξαναγίνομαι, ξανοκίνα.

Ξαναμηνῶ δημ. ὑποβάλλω ἐκ νέου μῆνυσιν κατὰ τινος, ξανακατηγγέλλω : ὁ ἀγροφύλακας τὸν ξαναμηνῶσε.

Ξαναμηνῶ-ώω μον. δημ. μηνύω πάλιν, ἐκ νέου υπογγέλλω ξανά : *Ἐρωτόκρ.4,35 καὶ ὡς μοῦ ξαναμηνῶσε ὁ Ρήγας.

Ξαναμῶ-άω μον. δημ. - ὀμῶ, λέγω αὐθις, ἐκ νέου, ξανά : *Ἐρωτόκρ.5,687 ξαναμῶλεῖ τῆς, λέει τῆς τὸν πόνο ν' ἀλοφρώσῃ, αὐτ.1132, MM πῶς ἔξαναμῶλησε καὶ ἄμωσος ἐσκηθῆκε.

Ξαναμῶ [τὸ] [ξαναμῶ] ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξαναμῶν βλλ.* 2) μτφ. ἐπὶ τραυματίω, διερεθισμός, φλεγμονή, φρόντιμα* 3) εὐφλεκτικὸ ὕλαι διὰ τῶν ὀσίων εὐκόλως ἀνάπτωμεν πῦρ, ὅλον ἐπὶρ θυμῶρια, ἀφάνες, δαδί, χαρτιά κλπ., προσάνομα.

Ξαναμῶσε-η-ο μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ξαναμῶ βλλ.

Ξαναμορφῶνω μον. μεταβάλλω τὴν μορφήν, τὸ σχημὰ τινος μεταμορφῶνω* || κ. μέσ. μεταμορφοῦμαι : ἄμην. Ἀκρ.2886 ξαναμορφῶθη δρόκοςας σάν ἐμφορον παιδίον.

Ξαναμωραίνω δημ. κάμνω τινὰ νὰ γίνῃ πάλιν μαρῶ, παλιμῆς* 2) συνήθ. παθ. κ. ἐν μέσ. σμῆ. ξαναμωραίνομαι, ἐπὶ γερόντων, πρῶτιω ἡ λέγω ἀνοσίπας, μωραίνω.

Ξαναμῶνω μον. κ. δημ., ὄφρ. [ἐ]ξανάμωνω, μτχ. παθ. παρακ. ξαναμῶμένος, ὄμτθ. γίνομαι πάλιν νέος, ἀναζωογονοῦμαι, ἀνηθῶ : *Ἐρωτόκρ.2,254, αὐτ.5,359 νὰ ξαναμῶνω* ὁ κύριος τῆς νὰ ξαναμῶνω* ἡ μάννα, Βαλακωρ.Φροσ.2,363 ἀνασπῆς, ἂν ἐγέρασα, γιὰ σὲ θὰ ξαναμῶνω* || μέσ. ἀνανεοῦμαι, ἀναζωογονοῦμαι : Σολωμ. τὸ Κολοκαίρι τοῦ Μεταστασίω 5,19 πού εἶδε ὁ Μᾶς ξαναμῶνωμένην, εἰς τὰ φύλλα, εἰς τὴν μορφή* || κ. μτθ. ἀνανεῶ, ἀναζωογονῶ : Παλαμ.Περ.Χοιρ.125,7 καὶ ἂν τὰ ξανατραπῆς τὰ σωθικά σου παλιὸς καμῶς, ἐγὼ σοὶ τὸν ξαναμῶνω.

Ξαναμῶνιζω δημ. ἐκβάλλω ἀνθερ ἐκ νέου, ἀνθίζω πάλιν : Σολωμ.156,23 τὰ δροσερά, τὰ εὐωδικά, νὰ ξαναμῶνισουν πάλι.

Ξαναπαίρω δημ., ὄφρ. [ἐ]ξαναπήρα, παθ. ξαναπαίρνομαι, ὄφρ. -ἀρθηκα, μτχ. παθ. -αρμένος, λοβθῶσι τὴν διὰ τῶν χειρῶν ἐκ νέου, παίρνω πάλι, ξανά : Μωροτ.1,145 καὶ ὅταν τὸ ξαναπήρα, κατὰ λόθος τὰ χρίματα ἴσαν εἰς τὸ πῶν μέρος.

Ξαναπαρεκαλῶ μον. κ. δημ. κ. -άω, παρακαλῶ ἐκ νέου, πάλιν : *Ἐρωτόκρ.3,801 πάφε τ' αὐτό, καὶ διῶξε τὰ, ξαναπαρεκαλῶ σε.

Ξαναπρνῶ δημ. κ. -άω, θιγρῶμαι ἐκ νέου, πρνῶ πάλιν, ξανά : Παλαμ.Περ.Χοιρ.52,2 Εὐα, στήν Ἐδὲμ ξαναπρνῶ, δ.διστ. ἂν σ' ὄφρως καπνῶν Ἀλμῶρα, ξαναπρνῶ ἀπὸ τὴν Ἄντρο.

Ξαναπλάσσομαι μιν. κ. δημ. άόρ. (έ)Ξαναπλάστηκα, πλάσσομαι έκ νέου, πάλην 2) επί της συγχύσεως των φωνών, γίνομαι έκτός έμαυτοί, αποβάλλω τήν αίσθησιν: Έρωτόκρ.1,197 Άλλοτες άπ' ό,τι ήσσουν οι όλος Ξεναπλάσσης.

Ξαναρίχνω μιν. κ. δημ. ρίπτω έκ νέου, πάλην: Έρωτόκρ.1,340 με Ξαναρίχνει χάρσι.

Ξαναρίζω δημ. άρχίζω πάλην: Παλαμ.Περ.Χαιρ. 43,15 γιά να τήν Ξαναρίζω μ' έός τή ζωή.

Ξαναρχίζω δημ., μτχ. Ξαναρχόμενος, άόρ. Ξανά(ή)ρθε, έρχομαι έκ νέου, πάλην: Βίζων.117,26 μάνα, μή κλαίς, θά Ξαναρθώ, Ζερβ.Μιθ.Ζ.12 Ξαναρχεται εις μέρη από τά όποια είχε περάσει.

Ξαναρωτάω μιν. κ. δημ. κ. -άω, παθ. ώς μέσ. Ξαναρωτιέμαι, έρωτώ πάλην, Ξανά, άνωρωτώ: Έρωτόκρ.1,187 κράζει τή μάναν του Ζημιό, ρωτά, Ξαναρωτά η.

Ξανασάζομαι μιν. κ. δημ. σάζομαι πάλην, διαορθώνωμαι έκ νέου, Ξανά: Έρωτόκρ.2,1899.

Ξανασαίνω δημ., άόρ. (έ)Ξεναόσανα, παύω να άδουάωμαι, άναπαύομαι έκ καμάτου, άδ. άνασαινω ήσυχώς, άνοπισσομαι: Σόλων. τó Καλοκαιρι τó Μετασταςίον 10,38 αλλά τó ξερό λαρύγγι πολεμιά να Ξεναόσανη. 2) μτθ. έξελιασθώ, άνοκουφίζω: Παλαμ.Περ.Χαιρ.209,12 καλότητος θηπιός ή λαός πού θά τών Ξεναόσανη. - || παροιμ. κάθισα να Ξεναόσώω και έβρηκα μαλλιά να Ξάνω (επί χειροτερεύσεως άντί προσδοκωμένης βελτιώσεως): 3) ρηματ. η. Ξεναόσασμα.

Ξεναόσασμα τό (έ) Ξεναόσασίω) δημ. τó άποτέλεσμα του Ξεναόσασίω, ή άνάπαυση άνακοφισίας, άναπνοή: Βαλαμ.Φωτ.2,87 τó Κρτίος τó θυζαντινó, πόησε γίλια χρόνια χωρίς ένα Ξεναόσασμα, Ξεπαώσωμαι πάντα.

Ξεναόστροφα έπίορ. μιν. κ. δημ. κ. Ξεναόστροφα άντιστρόφος, άνόποδη: Έρωτόκρ.3,33 με πονηρία τó πράματα Ξεναόστροφα χυρίεις, αύτ. 5,80 τó πράματα Ξεναόστροφα τά πιάνεις.

Ξεναόστροφος-η-ο μιν. κ.δημ. κ. Ξεναόστροφος ό άνόστροφος, άνεστραμμένος, άνόποδος: παροιμ. Ξεναόστροφα τ' άκιά τί άπό λάδι ήλι πρίντα, μη εύρισκομένων εις τήν προσήκουσαν τάξην ή επί παραδόξω, παρά προσδοκίαν συμβαινόντων. 2) τó θήλ. ώς αύσ. ή άνεστραμμένη όψις, ή αντίθετος έπιφάνεια, ή άνάποδη: φόρεσε τίς κάλτσες σου από τήν Ξεναόστροφη. || κτύπημα δι' άνεστραμμένης τής χειρός, άνάποδη: θά σου δώσω μία Ξεναόστροφη.

Ξενασχιζώ δημ. σχίζω έκ νέου. || άσπαράσσω πάλην: Γρυν.Όρθρος των ψυχών 8 με άσους τó βόλι έξέχισαι, κοράκια Ξενασχιζού.

Ξενασφάζομαι μιν. κ. δημ., άόρ. Ξενασφάηκα, σφάζομαι έκ νέου. 2) στενοχωρούμαι ύπερμέτρως: Έρωτόκρ.1,937 ή Νένα Ξενασφάηκε να τολ γρικώω πάλη.

Ξεναστρέχω μιν. κ. δημ., άόρ. (έ)Ξεναστρέξα κ. Ξεναόστρομα, τρέχω πάλην, Ξανά: Έρωτόκρ.2, 1654 γιάτ' όπου χάση δέν μπορεί πάλη να Ξεναόστρομ, αύτ.199 Ξεναστρέξαν τ' άλογα και άευτερωύουν πάλη, αύτ.2162.

Ξεναφαινομαι δημ. φαίνομαι πάλην, Ξανά: Ζερβ.Μιθ.Ζ.32 Ξεναφαινεται με όλη τήν άξίαν τής ή κεντρική ίδέα τού Μηδενικού.

Ξεναφένγω δημ., άόρ.(έ)Ξεναφένω, φένγω έκ νέου, πάλην. 2) εφωφίζομαι έκ νέου: Σόλων.156,2 άστροπελάει μου καλό, γιά Ξεναφένε πάλη!

Ξεναφκίζω δημ. κατασφάζωμαι έκ νέου. || είδ. άνοικοδομώ: Πολιτ.Έκλ.Τραγ.59,9 δέκα χριπία η εκόλασα, τά Ξεναφκίζω πάλη.

Ξεναφνέω δημ. κ. Ξεναόβω, άόρ. (έ)Ξεναφνέω, μτχ. παθ. παρακ. Ξεναφνέομαι, άνάφνω έκ νέου. 2) επί τραυματών, δοθίθων, έρεθίζω, φλογίζω:

ό δρόμος τή λαβωματιά μου Ξεναφνέω λιγάκι. || κ. άμτθ. έρεθίζομαι, φλογίζομαι: μήν τó ξύνης τó σπυρι, γιάτ' Ξεναφνέαι. 3) μτχ. διαγέρω, παροξύνω, έξάπνω: τόν Ξεναφνέ ή συζήτηση. || κ. άμτθ. : Βαλαμ.Άν.Διάκ.5,8 (τό άλογο) τ' άκουσε πού χλιμπίτριζε. στό φασομαπητό του τ' άντιποδούσανε τ' άφτια, τού Ξεναφναν τά μάτια.

Ξεναφωσώ μιν. κ. δημ. κ. -άω φωσώ έκ νέου, κατεβυθώνω έκ πινος ρεύμα άέρος πάλην, Ξανά. πρβλ. φωσώ. 2) μιν. σαλιτζή, βουκινίζω πάλην: Έρωτόκρ.2,24,23 τά βούκνια Ξεναφωσού, οι σάλπιγγες έπαίξα | κ' άπ' όλους τó Ρωτόκριτο στό νίκος έδιαλέξε.

Ξεναχτιζώ δημ. άνοικοδομώ, κτιζώ έκ νέου τ, ήδη κρημινισθέν: Πολιτ.Έκλ.Τραγ.59,10 θυó μοναστήρια χάλασα, τά Ξεναχτιζώ πίσω.

Ξεναχτυπώ μιν. κ. δημ. -άω κτυπώ πάλην, Ξανά: Έρωτόκρ.4,1859 Ξενακλιταίζονται, Ξεναχτυπούσι πάλη, κ' ό γεις τόν άλλον ήσασε χάμα στη γής να βάλη. 2) μέσ. συμπλεκομαι έκ νέου, πάλην: αύτοί θά Ξεναχτυπηθούμαι.

Ξάνδαρος ίδί. Ήσ. μυθώδες θαλάσσιον κήτος τού Άτλαντικού.

Ξανθικός ίδί. Έπιγρ. πάη. ά. Ξανθικός βλ.λ.

Ξανθιμίζω δημ. έξενιμίζω βλ.λ.

Ξανθισός(ή) Ξανθί μτχ. ή κόπωση τών χειρών έξ έριουργίας, γεισίματος: Πολυδ.7,30.

Ξανθίνω δημ. άγρ. Ξεναένω μεταδύλλω τ, εις Ξεναθόν. 2) άμτθ. γίνομαι Ξεναθός, Ξεναθίζω: τά μαλλιά του Ξεναθίνου.

Ξεναέλασμα-ατος (τό) νεώτ. Ιατρ. δερματοπάθεια παρουσιαζόμενη ίδιως επί τών βλεφαρών υπό μορφήν κηρυατών πλακών έν είδει πεπλατυσμένων έπαρμάτων, τó Ξεναένωμα.

Ξεναένιον (τό) νεώτ. χημ. λευκή κρυσταλλική αύσ. λαμβανόμενη δι' άναγωγής τής Ξεναθόνος

Ξεναθη(ή) είδος λήθου: Θεόφρ.Λιθ.37 άλλη δέ καλουμένη Ξεναθη, ού Ξεναθη μέν τήν χρώση, εκλευκος δέ μάλλον, ό καλοούσι χρώμα οι Δωριεις Ξεναθόν.

Ξεανθίας ίδί. όνομα δούλου, συγχόν έν τή έλληνική κωμώδει, παριστάμενός άνθρώπου πονηρού, εύτραπέλου και αυθάδους έναντι τού κυρίου του, οίκοσίου του έπίστατου: Άριστφ.Άχ.242 ό Ξεανθίας τόν φαλλον όρθόν στησάτω. 2) ό δούλος: Αισχίν.2,157 εί ό μέν τούς Κερώνωας και Ξεανθίας ύποκρινόμενος ούτως εύνητης και μεγαλόφυχος γένοιτο Ιουζίων πρόσωπον δούλου. 3) βόλος τics τών κώβων: Εσθουλ.59, Ήσ.

Ξεανθίζω (Ξεανθίζω) κ. μιν. κ. νεώτ., μτχ. παθ. παρακ. (έ)Ξεανθισμένος, καθιστώ τ, Ξεανθόν, δια τής όπτήσεως ή τηγανίωσιν κοκκινίζω: Άριστφ. Άχ.1047 όπτάτε ταύτι, και καλώς Ξεανθίζετε (σχόλ. ενυρρά τή όπτήσαι ποιείτε). || νεώτ. κ. δημ. καθουριδίζω ελαφώς κρόμυμον, άλευραν ή άλλο τι, ώστε να λάβω χρυσίζουσαν χροιάν.

2) βόπτη τ, δια χρώματος Ξεανθί ή κηρυίνου, Ξεανθίασιν: Ήσ.Διάκ.Ήσίο5.Θ.943 Ξεανθίζουσι ταύτας (τάς τριχάς) || μέσ. χρωματίζω τός τριχάς μου Ξεανθός, βάφομαι, γίνομαι Ξεανθός. Ήσ. Ξεανθίζεσθαι κομεισθαί τός τριχάς, ή βόπτεσθαι αύτάς: ΑΒ.284,9, Άριστφ.Λυσ.43 ά καθήμεθ' Ξεανθισμέναι (δ.γρ. Ξεηθησόμεναι), Δούρ.10,7 τήν τριχά τήν επί τής κεφαλής Ξεανθίζομενος, διον. Άλ. Ρωμ.7,9 ώσπερ τός παρθένους Ξεανθίζόμενος και βοστρυχιζόμενος. πρβλ. Σχόλ.Δωσισόδ.Ήσ.1.) έριον, ότι τός δευσοποίους φαρμάκιος Ξεανθίζεται. 3) άμτθ. κίνω πρός τó Ξεανθόν, είμαι Ξεανθός: Πά.Λευ.13,31 και θριε Ξεανθίζουσα ούκ έστιν έν αύτή, Άλκιφρ.άπ.5,4 τριχες Ξεανθίζουσαι. 4) ρηματ. η. Ξεανθισια, Ξεανθισμα, Ξεανθισός.

ζανθικά (τά) 'Ησ. «εορτή Μακεδόνων, ἡ ζανθικοῦ μηνός ὀνομαζομένη» ἔστι δὲ καθάρσιον τῶν στρατευμάτων.

ζανθικός (ὁ) μῦθ. κ.ζανθικός ('Επιγρ. κ.πλ.η) ὄνομα τοῦ μηνός 'Απριλίου παρὰ Μακεδόνας καὶ Γαλάσιος· Βί.'Αναστ.856 «ὅτι γὰρ παρ' αὐτοῦ πρώτος ὀνομάζεται μῆν ἡ παρὰ Ῥωμαίους ἀπρίλιος, παρὰ δὲ Μακεδόσι ζανθικός: ΠΔΜακκ.2,11, 30 τοῖς οὖν καταπεροιομένοις μέχρι τριακίδος ζανθικὸν ἡμέρας δεξιά μετὰ τῆς ἀδείας διόδ. Σ 18,56 τοῦ δ' ἄλλους κατὰδεχέσθωσαν πρό τῆς τριακίδος τοῦ ζανθικοῦ μηνός.

ζανθίμιας 'Ησ. «βόλου ὄνομα».

ζανθίμη (ἡ) νεώτ. χημ. μικροκρυσταλλική νιτρογενής οὐσία ἐπίσχυρημένη εἰς τὸ πάγκρεας, τοὺς ἱστούς τῶν μυῶν, τοὺς χυμούς φυτῶν κτλ.

ζανθιον (τὸ) μῦθ. φυτὸν τι, δι' οὗ ἐβάφετο ἡ κόμη ζανθῆ, ἡ κολιτσίδα· Διοσκ.4,136, Γαλ.12,87· ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν προσαπονοθῶν, περιλαμβάνον πῶς ἀνεπτυγμένως· 2) ἡ εὐρία βλ.λ.: ΨΔιοσκ.4,22.

ζάνθισις-εως (ἡ) [ζανθίζω] μῦθ. ἡ πράξις τοῦ ζανθίζω βλ.λ.2), τὸ γίνεσθαι τὴ ζανθόν, τὸ βάψιμον διὰ ζανθῆς βαφῆς: Γαλ.12,446.

ζάνθισμα-ατος (τὸ) [ζανθίζω] κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζανθίζω, ἡ ζάνθισις, τὸ βάψιμον διὰ χρωμάτων ζανθοῦ, κίτρινον: Εὐρ. ἄπ.322 ἔρωσ . . φιλεῖ κάτοστρα καὶ κόρης ζανθίσματα· πρβλ. Παῦλ. Σιλ. ἈΠ.5,260,3 ζανθίστασι χαίτης· 2) νεώτ. ἱατρ. τὸ ζανθέλασμα βλ.λ. 3) δημ. τὸ ἐξάνθημα βλ.λ.2), δερματικὴ ἐκβυσσις.

ζανθισμός (ὁ) [ζανθίζω] μῦθ. ἡ ζάνθισις βλ.λ.: Ἀρχι.π.Γαλ.12,445.

ζανθίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. παραλλαγὴ τοῦ βελοουσιανοῦ βλ.λ., ἔχον χρώμα ζανθόν, κίτρινον.

ζανθοσαργιγένειος-ον μῦθ. ἐπὶ τοῦ γενείου, ὁ ἀρχίζων νὰ ἔχη ζανθὰς τρίχας: Μαλ.ἄλ.1,131.

ζανθοδακρυικός-ον μῦθ. ὁ ἔχων ζανθοῦ δακρυόχου, πλάκιδου: Νικήτ.Εὐγ.6,553 ζανθοδακρυικός Πάρις.

ζανθογένειος-ον μῦθ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ζανθὸν γένειον, ὁ ζανθογένης: Τζέτζ.Μεθ' Ὀμ.669.

ζανθογένης (ὁ) δημ. ὁ ζανθογένης βλ.λ.

ζανθογάωσ μῦθ. ὁ ἔχων γῆν, χῶμα ζανθόν, πυρρὸν: Λοικ.Συρ.β ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ζανθογάωσ ἔστιν.

ζανθοδερκής-οῦς-ές ἐπὶ δρῶκατος, ὁ ριπτῶν διάσπυρον βλέμμα, ὁ βλέπων φλογεράς: Βάκχ.8,12 ζανθοδερκής . . δρῶκων.

ζανθοδερικός-ον [ἐβριρα] μῦθ. ὁ ζανθοδερὶς βλ.λ.: Τζέτζ.Μεθ' Ὀμ.381,657.

ζανθοιδής-οῦς-ές μῦθ. ὁ ζανθός, κίτρινος τῆν ὄψιν: Ἡρασιτ. Ἀστ.1,1.

ζανθοδριε-τρίχας (ὁ,ἡ) ὁ ἔχων ζανθὰς τρίχας, ὁ ζανθοῦδρις, ὁ ζανθοδριχῆς: Σόλ.22 [δ.γρ.] Θεοκρ.181 ζανθοδριχὴ πᾶρ Μενελάω· ἢ ἐπὶ ἴππου, ὁ καστανόχρους, καστανόχρωμος: Βάκχ.5,37 ζανθοδριχᾶ . . Φερίκων.

ζανθοκάρηνος-ον 'Επιγρ. ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, ὁ ἔχων ζανθὸν κάρα, κεφαλήν: ἈΠ.9,524,15.

ζανθοκάρυν (τὸ) μῦθ. εἶδος κάρου: 'Αέτ.8,29.

ζανθοκκικικός-η-ο δημ. ὁ ἔχων χρώμα μεταξὺ ζανθοῦ καὶ ἐρυθροῦ, ὁ πυρρὸς ἢ ὁ ἔχων κόμην ζανθὴν καὶ δέρμα ἐρυθρωρὸν.

ζανθοκόμης (ὁ), δωρ. -ας ὁ ἔχων ζανθὴν κόμην, ζανθοῦδρις: Ἡσιόδ.ἀπ.135,5. Πίνδ.Ν.9,17 ζανθοκόμην Δαναῶν, Θεοκρ.17,103 τοῖς ἀνὴρ πλάτασσιν ἐνίδρυται ἐπὶ ζανθοκόμης Πτολεμαίος, 'Οππ.Κυν.3,24 ζανθοκόμαί τελέθουσι, καὶ οὗ τόσον ἀλίκτητες [δ.γρ.].

ζανθοκόμος-ον μῦθ. ὁ ζανθοκόμης: 'Οππ. Κυν.2,165 [δ.γρ.], Νόνν.Δ.11,315.

ζανθοκόνης-εως (ἡ) νεώτ. ὀρυκτ. ὀρυκτὸν τοῦ ἀργύρου, ἐν ἑνώσει μετ' ἀρσενικόν καὶ θείου.

ζανθοκουανία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἀνωμαλία τῆς ὀράσεως χαρακτηριζομένη ὑπὸ τῆς ἀδυναμίας ἀντιλήψεως τῶν χρωμάτων κίτρινον καὶ κίναον.

ζανθοκύτταρον (τὸ) νεώτ. συνθ. ἐπὶ ἐντόμων, ἐκάστη παραλλαγὴ κυττάρου τοῦ συνθετικοῦ ἰσοτὸ ἀποαίμητι εἰς τὴ βρυθικύτταρα.

ζανθόλευκος-ον μῦθ. ὁ ἔχων λευκὸν ἀποκλινὸν πρὸς τὸ ζανθόν, ἀχρόλευκος: Γαλ.17,11,835.

ζανθόλευκος-ον λέξ. ὁ ἔχων ζανθὸν ἄλοφον περιφεραλαίας: 'Ησ. ἐνλ. φοινικόλεφος ἰκῶδ. ζανθὸν ἄλοφου, EM797,39.

ζανθομάλλης-α-ικο δημ., θηλ. -λοῦσα κ. -λω κ. -λοῦ, ὁ ἔχων ζανθὴν κόμην, ζανθὸ μαλλιά: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 10,17 ἀπ' τὸ στρατὶ περὶ τῆ ζανθομαλλούσα· πρβλ. ἀσπρομάλλης, σπουρομάλλης.

ζανθομάλλης-η-ο νεώτ. ὁ ζανθομάλλης βλ.λ.: Μωραϊτ.1,154 ἐφάλλοντο καὶ ἐξιμνούντο αἱ ζανθομαλλοὶ Νεράιδες τῆς νήσου.

ζανθομαλχέ-οῦς (ὁ) νεώτ. γένος ὀδωκῶν πτηνῶν.

ζανθομῆλιος-ον μῦθ. ὁ ἔχων ζανθὸν χρώμα ἀποκλινὸν πρὸς τὸ μέλκων, ἴσοι ἐλασφῶς πράσινον, πρασινόκιτρινος: Ζώσ.'Αλλ.243Β.

ζανθομματος-ον μῦθ. ὁ ἔχων ζανθὰ ὄμματα ἢ ὄφρυς: 'Επιγρ. Ἀγιο.ἐν Βί.Μαρίου 48.

ζανθομουστακος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ζανθὸν μύστακα.

ζανθομούλος-ον μῦθ. ὁ ἔχων οὐλὴν καὶ ζανθὴν κόμην: Λιδάκ.4,1071,19 τὰ τῆς κόρης ζανθομούλων τὰς παρυσίας ἐναθόμενον.

ζανθοπαῖς-παίδος (ὁ,ἡ) μῦθ. ἡ ζανθὴ παῖς: Λέοντ.μαγ.ποιήματ.2,565.

ζανθοπάκος-ον μῦθ. ὁ ἔχων ζανθοῦς πλάκιδου, πλεξίδος: Πισιδ.'Εξασμ.420.

ζανθοποῖ-έω μῦθ.ποῖ τὸ ζανθόν: Ἀποστ.Διατ.1,3.

ζανθοπρωτεῖνη (ἡ) νεώτ. χημ. κίτρινη οὐσία σχηματιζομένη διὰ τῆς ἐπιδράσεως νιτρικοῦ ὀξέος ἐπὶ λευκαμυρτηροδιδαν ὀσάτων· ἐπιθ. -τικός.

ζανθοπάγων-ωνος (ὁ) μῦθ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πῶμονα ζανθόν: 'Ασ.Πορ.μ.π.'Αλλάτ.'Εκλ.306.

ζανθοραμνίνη (ἡ) νεώτ. χημ. γλυκοζίνης ράμμου τῆς καθαρτικῆς παρουσιάζομενος διὰ μορφήν κίτρινον βελονοειδῶν κρυστάλλων, ὄσμων.

ζανθοροῖα (ἡ) νεώτ. γένος λειριθῶν φυτῶν.

ζανθός (ὁ) κῶρ. ὄν. παροξ. ἐκ τοῦ ζανθοῦς ποταμοῦ τῆς Τροίας, ὁ Σκάμανδρος: 'Α.Υ.74 ὄν ζανθὸν καλέουσι θεοί, ἀνδρες δὲ Σκάμανδρος· 2) ὁ ἔτερος τῶν ἴππων τοῦ 'Αχιλλέως: 'Α.Π.149 ζανθὸν καὶ Βαβλῶν, τὸ ἄμα ποιήσις πετῶν· 3) κ. ὡς ὄν. ἀνόδρος: 'Ηρ.1,176.

ζανθός-ή-ό(ν) κ.μ. κ. νεώτ., δημ. κ. ζανθός-ιά-ό, συνθ. ἐπὶ κόμης κ. τριχῶν, ὁ ἔχων χρυσοῦν χρώμα ὀπισθοῦν βαυθτερον τοῦ τῶν ὀρίμων σταχῶν καὶ πολὺ ἀνοικτότερον τοῦ καστανοῦ, ὁ χρυσοειδής, ὁ κίτρινωπός: Πλάτ.Τιμ.68Β ἐλαμρὸν τε ἐρυθρῶ λευκῶ τε μεμυγμένον, ζανθὸν γέγονε: 'Αριστ.Μετ.375α,11 ἐστὶ δὲ τὸ ζανθὸν ἐν τῇ ἱριδί χρώμα μεταξὺ τοῦ φαικικοῦ καὶ πρασίνου χρώματος: 'Α.Α.197 ζανθός δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐων, αὐτ.Ψ 141, 'Οδ.Ν.399, Μέν.610 τὴν γυναικα τὴν σῶφρον· οὐδὲ τὰς τρίχας ζανθὰς ποιεῖν, Λοικ.Νεκρ.Δ.1,3 οὐτὲ ἡ ζανθὴ κόμη, Σόλων, ὁ Θάνατος τῆς 'Ορφανῆς 2 ἀνοῦ 'χε στὰ ζανθὰ μαλλιά νεοθέστρι μυρτοῦλα· ἢ κ. συγμρ. 1 Θεοκρ.278 ζανθοτέρα ἐλάτρησσο γενεῖος κ. ὑπερβ. 1 Φερεκρ.189 ζανθότατος δακρυχοῦ· 2) ἐπὶ πρῶσ, ὁ ἔχων χρυσοῦσων κόμην, ὁ ζανθοδριε, ζανθομάλλης π. Ὀμ. ὡς ἐπιθ. ἄροφον τῶν, οἶον τὸ Μεγελῶσι, Μελεάγρου κ. ἄ. κ. θειανὴν ἡ γυναικῶν, οἶον τῆς 'Αθηνᾶς, τῶν Χαρίτων, τῆς 'Αριόδτης κ. α.: 'Αλ.Γ.284 αἱ δὲ κ. 'Αλέξανδρον κτείνην

τὸ μαρούλι [ἐπὶ τῶν λαλοῦντων ἀσκόπως καὶ ἀσέμνωσι·] 2) ἀποδόξια τὴν ἀνοσιπιά, τὴν ἀνοσιπιάδα.
ζάνσις-εως [ἡ] [ζαίνα] γλωσσ. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ζαίνω, τοῦ ναυάρισμα.
ζάντα δημ. προστ. τοῦ ζανταίνω βλλ. : ζάντα νὰ δῆς ἐρχεται τὸ παιδί' πρὸς. ἄντα [2].
ζανταίνω δημ. ἀτρέφω τὰ βρέμματα μου, καί-ζαῶ :: ζανταίνω καὶ βλάπτω τὰ παιδιά νὰ πορ-ζοῦν 2) ἀμτβλ. ἀπολάττωσις ἀπὸ ἐμπλοκήν, ζερμλέκομαι, ἀντβ. ἄνταίνω : MM ἄντασις ὁ ἐρη-μὸς σαρκίς, ἄντασις, δὲν ἐξάντασις.
ζαντήριον [τὸ] νεώτ. τὸ ἐραστήριον τοῦ ζάν-του, τόπος ἐνθα γίνεται ζάνσις ἐρίων.
ζάντικος [ὁ] [ζαίνα] κ. νεώτ. κ. δημ., βηλ. ζάντρια, ὁ ζαίνας ἐρία, μαλλιά, ὁ εἰδικὸς εἰς τὴν ζάνταν τῶν ἐρίων ἐργάτης, λαναράς : Πλάτ. Πολιτ. 281A καὶ τὸν ζάντην ὡς ὄντα ὑφάντην καλεῖν 2) δημ. τὸ ἐργαλεῖον ζανσιως, λαναρά.
ζαντικὸς-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-μενος εἰς τὴν ζάνταν τῶν ἐρίων, ὁ εἰδόμενος εἰς τὸ ζαίνειν ἐρία' :: ἡ ζαντικὴ ὡς οὐα. ἡ τέχνη τοῦ ζαίνειν ἐρία, μαλλιά : Πλάτ. Πολιτ. 281A ἡ τὴν ζαν-τικὴν τομύζωμεν ὑφαντικὴν ν. καλεῖν, αὐτ. 282B τῶν περὶ ζαντικὴν ἐργῶν μκυνθὲν τε καὶ σχὸν πλάτος λέγομεν εἶναι κατάμα' τ' ἢ κ. μ. τὸ ζαντικὸν ὡς οὐα. : Πλάτ. Πολιτ. 282B τὸ μὲν ζαντικὸν καὶ τὸ τῆς κερκιωτικῆς καὶ δσα τὰ ζυγ-κείμενα ἀν' ἀλλήλων ἀριστοῦσ' 2) δημ. τὰ ζαντικὰ ὡς οὐα. ἡ δαπάνη διὰ τὴν ζάνταν.
ζαντίμεμα [τὸ] δημ. ἀνταπόδοσις, ἀμοιβή, ἀν-τίμεμα βλλ. : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 123,5 ὁ ρήγας πού σ' ἀγάπησε ζαντίμεμα δὲ θέλει.
ζαντινὸν δημ. ὁ. ἀντιμετῶ βλλ. : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 123,4 νὰ ζήσῃ ὄπου τὰ στέλεην : ὁ Μαυριαν-ὸν νὰ 'ναι καλά καὶ θά τὰ ζαντιμέφω.
ζαντοῖν [τὸ] νεώτ. κ. δημ. κ. ζαντός [ὁ] νήματα λινοῦ ὑφάσματος τετυγμένα, ἐπιπθέμενα ἐπὶ τῶν τραυματίων ἀπὲ τῆς γάστρας, ὁ μοτός 2) κουρέλια.
ζάντρια [ἡ] γλωσσ. κ. νεώτ. δημ. τὸ ζάντης, ἡ ζαίνουσα ἐρία : ἢ αἱ ζάντριαι ὀνομασία δρᾶ-ματος τοῦ Αλοχόλου.
ζανῶ-ῶν, μέλλ. ζανῶσι [Σουῖδ.], καταπονοῦμαι ζαίνων ἐρία' Πολυδ. 7,30 ἐζανόν, τὸ κομεῖν ἀπὸ τῆς ἐπιουργίας τὰς χειράς, Σουῖδ. ἐζανόν πο-νεῖν τοὺς κορποῦς τὰς γυναίκασι τοὺς τῶν χειρῶν διὰ συνεχῆ τῶν ἐρίων ἐργασίαν' :: γεν. καταπο-νοῦμαι, ἀποκόμω, κουράζομαι : Ἡσ. ἐζανῶσι' κοπίσσαι : Σοφ. ἀν. 498 ζανῶσι καὶ προγυμνᾶ-σαι χεῖρα, Νίκ. Ὀμηρ. 383 ζανῶσα κεγαλασμένα δε-σμά' 2) ρηματ. π. ζανῶσις.
ζάπλα [ἡ] δημ. * νωχελὴς κατάκλισις ἀναπαυτικὴ ἐν ἀδρανείᾳ ἀνάκλισις : στ' ἀκρογιάλι χαρῆκαμα ζάπλα' :: διάθεσις, ἐξίς πρὸς ἀνάπαυσις : συ-νήθισις στὴν ζάπλα καὶ τὸ κακοφάνεται νὰ δου-λέψω' :: κ. ὡς ἐπίρρ. : κάθισαι ζάπλα ὅλη μέρα.
ζάπλιμα [τὸ] κ. πρῶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζαπλῶν βλλ.
ζαπλῶν μων. κ. δημ., ἀόρ. [ἡ]ζάπλωσα, παθ. ζαπλῶνομαι, ἀόρ. [ἡ]ζαπλῶθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ζαπλωμένος, ζαπλωθῆκα, ἀναπαύνομαι, ἐκτε-νω π. ἰδ. ἐν πλάτει ἢ κατὰ μήκος : διγεν. Ἀκρ. 1440 ἐκείνος δὲ ἀπὸ σπουδῆς ἐζάπλωσε τὴν ράβδον [ἐξέβλεπεν, ὤφωσι], - ζάπλωσες ἐνα σαρπὸ παλιο-πράματα καὶ μάς ἐκλεισεσ τὸν διάδω, φρ. ζα-πλῶνως τὴν ἀρίδια μου [κάθισαι, νωχελῶς ἐκείνω τοὺς πόδας, ἐν χρ. κ. μτφ. ἀμεριμῶ, ἀδιανοροῦ]' :: εἶδ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ., πλῆττων ἰδ. διὰ νυ-ροδόλου ὄπλου ἢ διὰ ζήφους καταρπίτω, ὄθ. κ. φονεύω : μὲ μιά πιστολιά - μὲ μιά ατιλιτιὰ τὸν ζάπλωσε' :: κ. ἐπὶ παλαιότητα, καταρπίτω, κατοδόλλω : μὲ μιά τρικλοπιδιὰ τὸν ζάπλωσε χάμω' :: κ. ἐν αἰσχαρῶ σμ. ἐν ἀναφ. πρὸς γυ-

ναῖκα' 2) κτ. ἀντβ. πρὸς τὸ ἀπλῶνω, ἰδ. ἐπὶ ἱματίων, ὄθωνων κτ. : παροῦ, ὁ καιρὸς βροχά-ρης, ὄθλωσε ζάπλωσε καὶ τὰ ροχί' ὄστέγωτα [ἐπὶ ἀντιπέδων περιστάσεων ματαουσιῶν ἐπι-χείρησιν τινά]' 3) ἀμτβ. ἐκτένομα, ὄθλωσις : Ἐρωτόκρ. 1,232 μέσ' στὴν καρδίαν ἀγγιζομαι καὶ μέσ' στὸ νοῦ ζαπλῶνομαι' :: εἶδ. κατακλινομα, ἀνακλινομα πρὸς ὄνιον ἢ πρὸς ἀνάπαυσις : Ἐ-ρωτόκρ. 1,300, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 19,19 νὰ ζαπλώσῃς κατ' ἀνάγκην, - ἐλα νὰ ζαπλώσομεν στὸν ἡσίο' 4) παθ. ὡς μέσ. ἐκτενομαι, κατακλινο-μαι : ζαπλώθηκα νὰ ξεκουρασθῶ' :: πῆτω προσβαλλόμενος ὑπὸ τινος, πῆτω νεκρὸς ἢ πη-γαμένος : Σόλων. Ἐβν. Ὑμν. 67,2 ποῖος ἀφάνη ἐκεῖ τὸν τόπο ἀπέρε ὄταν ζαπλώθῃ' 5) ρηματ. π. ζαπλώωσις, ζαπλωσῶ, ζαπλωτός.
ζαπλωσιὰ [ἡ] δημ. ἐξάπλωμα βλλ.
ζαπλωταριὰ [ἡ] δημ. τὸ ζαπλωταριὸ βλλ.
ζαπλωταριὸ [τὸ] δημ. ζάπλα, ζαπλωμα βλλ. : Βαλαμωρ. Ἀθ. Διάκ. 3,371 ἐμπρός του ἀγκαλιασμένα δύο λεῖφανα ζαπλωταριὰ, - ζαπλωταριὸ ἀπ' τὸ πρῶτ' ὡς τὸ δεύτερον 2) τόπος ἐξαπλώσεως.
ζαπλωτός-ή-ὸν δημ. ὁ ἐξηλωμένος, ὁ πλαγα-σμένος' :: κ. ἐπίρρ. -ά.
ζαπολῶ δημ. κ. -ῶ κ. ζαπολῶν ἐξαπολῶν' 2) τὸ μέσ. ζαπολοῦμαι' ἐκνωθ' μεθ' ὄρυξις : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 37,1 εἰς τὰ βουνὰ ποῦ ζαπολοῦν-ται οἱ βρῦσες.
ζαποσταίνω δημ., ὁ. γρ. ζαποστῶν, ἀόρ. [ἡ]ζα-ποστῶσα, μτχ. παθ. παρακ. ζαποσταμένως, ἀνα-παύομαι ἐκ τοῦ κόπου, ξεκουράζομαι : κάθισα νὰ ζαποσταίνω.
ζαποστῆλω δημ. ἐξαποστῆλλω βλλ. 2) εἰ-ρωμ. ἀποπέμνω, ἐκδιώκω : τὸν ζαποστῆλαι ἀπὸ κεῖ ποῦ ἔβηθε.
ζάπτω μων. ἐξάπτω, διεγείρω, ἐρεθίζω : Πρόδρ. 2,439 ἀλλ' οὐδ' ἐγώ 'μαι χωρικός, νὰ μὴν τὸ κρῶ καὶ ζάπτω.
ζαραχνιῶ δημ. ἀφαιρῶ τοὺς ἴστούς τῆς ἀ-ράχνης, βιάζω τὴς ἀραχνίτις.
ζάργητα [ἡ] δημ. βραδύτης, ὄργονορία : Καζ. Ν. ὈΚωμ. 7,99 καὶ ἡ ζάργητα δὲν πρέπει.
ζαργιτὸ ἐπίρρ. μων. κ. δημ. κ. ἀζαργιτοῦ ἐ-πίτηδες, ἀπὸ σκοποῦ : Ἐρωτόκρ. 2,1835 κοντάρια βάστα ζαργιτοῦ βάρὰ καὶ μαυρινοῦ.
ζαργῶ δημ., ἀόρ. ζαργῶσα, βραδύνω, ἀργοπο-ρῶ, ἀργῶ.
ζαριζῶ δημ. καθαρίζω, συγριζῶ' 2) ρηματ. π. ζαριστής.
ζαριστής [ὁ] [ζαριζῶ] δημ. εἰδικὸν γεωργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ὄρσιν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδά-φους, τσουγκράνον πρβλ. ἐκπιωτικῆς.
ζαρμάτωσις [τὸ] [ζαρμάτωσις] δημ. ἡ ἀφαιρέ-σις τοῦ ὄπλου, ὁ ἀφολκισμός 2) προσβο-λή προσγινομένη ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ὄπλων.
ζαρματῶσις μων. κ. δημ., ἀόρ. [ἡ]ζαρματῶσα, παθ. ζαρματῶνομαι, ἀόρ. [ἡ]ζαρματῶθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ζαρματῶμένος, ἀφαιρῶ τὸν ὄπλο-σύν, τὰ ἄρματα, ἀφολκίζω : Ἐρωτόκρ. 2,833 μὰ δὲν τὸν ἄλλαξ ποτὶ νὰ τόνε ζαρματῶσω, MM τὸ ἱωργαντζῶ τασκῶσαι' καὶ τὸν ζαρματῶ-σαι' :: μέσ. ἡ παθ. ἀποδόξια τὸ ὄπλα, ἀφολ-κίζομαι : Ἐρωτόκρ. 2,1223 πᾶσι καὶ ζαρματῶ-νονται ζῆμι οἱ ἀντρειωμένοι, αὐτ. 4,1240 2) μτχ. ζαρματῶμενος προσθεβλημένος, ὄθωρος μὴ ἀνακτῆσις τὴν τιμὴν τῶν, ὄθ. ἄνθρωπος κατώτε-ρος 3) ρηματ. π. ζαρματῶμα, ζαρματῶσις.
ζαρμάτωσις-ηο μων. κ. δημ. ὁ ἐστερμένοσι' ὄπλισμός, ὁ χωρὶς ἄρματα, ὁ ἀσπός, ὁ ζαρμα-τωμένος : Ἐρωτόκρ. 2,376 ὄχτω ζαρματῶτοῦ τοῦ Βασιλεῦ ἀλογοῦ, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 781,5 ἀρω-στημένο μ' ἠῦρανε, ζαρμάτωτο στὸ στρῶμα.

Ξαριζώ δημ. εξαλιμυρίζω βλλ.: Έρτωλ. Όδ. Ζ.225 πλίνονταν ο μέγας Όδυσσεάς, ξαριζώνεται τή ράχη του· 2) ρηματ. π. ξαριζώμα.

Ξαριζώμα (τό) δημ. ή άφαίρεσις τής αλιμυρότητας, τό εξαλιμύρισμα.

Ξαριμυρίζω δημ. ναυτ. αφαιρώ τοὺς Ιστούς τῶ άρμπουρα, άφιστώ.

Ξαριμυρίζω (τό) δημ. ή άφαίρεσις τών Ιστών, ή άφιστώσις.

Ξαριμυρίζω δημ. εξαλιμυρίζω βλλ.

Ξαριμύρισμα (τό) δημ. εξαλιμύρισμα βλλ.

Ξαρραβωνιάζω δημ. διαλύω τοὺς άρραβώνες πινός : ξαρραβώνισασι τήν κόρη του.

Ξαρρωστικό (τό) μιν. κ. δημ. δυναμωτικό, τονωτικό, άδειασμα ή φάρμακον : Έρωτόκρ.1,2066 τή μάνα μου κανίσκεφε ξαρρωστικό γιά μένα.

Ξαρρωστώ δημ. κ. -άω, αναρωστώνω, έγείρωμαι, έξέρθευσις, γίνομαι καλά : δίτραγ. άρρωστισσε, ξαρρωστισσε κι άλλη γυναίκα πύρξ.

Ξάρτι (τό) δημ. ξάρτιον, συνήθ. κτ. πληθ. ξάρτια, ό έπίτονος τών όρθίων Ιστών : Σολωμ.Μετώρ.Τεμση.Μεταστασιού 2 σέ σκληροτάτη θάλασσα τρέμα, και πανάκι και ξάρτι δέν έχω.

Ξαρτόδεμα (τό) δημ. ναυτ. ό έπίτονόδεμος, ό κόμβος όπου μπαζώνεται τή ξάρτια.

Ξάσασ-ατος (τό) [ξαινώ κ. νεώτ. κ. δημ. έριον έξαστιον, μαλλί λαναρισμένο : Σοφ.φ.π.1073· 2] δημ. ποσότης έξασμένης κανάθειας, όσην ό σχοινοπλόκος θέτει έκάστοτε εις τήν ζώνην του διά τό πλέξιμον τού σχοινού.

Ξασπρίζω δημ., άόρ. ξασπρίζω, μτχ. παθ. παρακ. ξασπρισμένος, καθιστώ τή λευκόν, εύλευκαίνω, άσπρίζω· 2) συνεκτ. μεταβάλλω, φθίρω τή χρώμα, άποχρωματίζω, ξεθωριάζω, τό φόρεμά μου τή ξάσπρισε ό ήλιος· 3) άμτθ. λευκαίνωμαι, άποχρωματίζομαι, ξεθωριάζω : τό παντελόνι μου ξάσπρισε από τόν ήλιο· 4) επί σταχών, γίνομαι λευκός, ώριμάζω : Γρουπ.Σικ.Τεορρ. 59,10 πρώμα ξασπρίζουν τ' άμεστά μας θέρη· 4) ρηματ. π. ξασπρίσασμα.

Ξάσπρισμα (τό) δημ. τό άποτέλεσμα τού ξασπρίζω βλλ., τό ξεθωρίασμα.

Ξασπρουαλιέρω-α-ικα δημ. ό έχων ξασπρίσει, χάσει τό χρώμα του, ό ξεθωριασμένος.

Ξάστερα έπίρρ. δημ. κ. ξεστερα κατά τρόπον· ξεστερον, σαφώς, καθαρά : Ζερβ.Μούθ.Ζ.49 όμωσ θά φανή καλά και ξεστερα εις όσους γνωρίζουν θά προσέχουν· 2) ελιρκινώς, άνοποκρίτως : έλα νά τά πούμε καθαρά και ξεστερα.

Ξαστεριά (ή) δημ. κ. ξεστεριά ή κατάστασις τού άνάστρου ή άνερούλου ορανοῦ, ή αίθρια, άντιθ. συννεφιά : Πολίτ.Έκλ.Τραγ.29,1 σ' όλον τόν κόσμο ξεστεριά, σ' όλον τόν κόσμον ήλιος· 2) κ. μτφ. : Ζερβ.Μούθ.Ζ.41 εις τήν φυχήν μας άπομειν ή ξεστεριά και ή γαλήνη.

Ξάστερος-η-ο δημ. κ. ξεστερος έν άνσφορά πρός τόν ούρανόν, ό έννοστερος, ό αίθριος, ό καθαρός : Σολωμ.ή Τρελλή μάνα 2 τήρα, πού ή ξεστερη νύχτα μονάγους μάς πύρε άπάντεχα, Ζερβ.Μούθ.Ζ.41 είναι πένθιμο σάν ξεστερος ούρανός τήν αύριανή καταστροφής· παροιμ. ξεστερος ούρανός άστραλάς δε φοβάται· 2) ό διουσιός, ό καθαρός : ξεστερο νερό - γυαλί· 3) μτφ. σαφής, όδολος, ελιρκινής : ξεστερη ματιά, - ξεστερα λόγια· 4) κ. έπίρρ. -α βλλ.

Ξαστέρωμα (τό) δημ. τό άποτέλεσμα τού ξεστερώνω βλλ.

Ξαστερώνω δημ. κ. ξεστερώνώ άμτθ. έν άνσφορά πρός τόν ούρανόν, απαλλάσσομαι τών νεφών, γίνομαι αίθριος : Μιχαήλ.1,180 ό ούρανός τής Άττικής, ό άπακτός, ξεαστέρωσε κι έγινεν άρκετά κίνησις· 2) γίνομαι ξεστερος, διουσιός,

καθαρός, καθορίζω : ξεαστέρωσε τόν νερό - ό μούστος : τό λάδι· 3) ρηματ. π. ξεαστέρωμα.

Ξαστοχάινω δημ. ά. ξεστοχώ βλλ.

Ξαστόχημα (τό) δημ. άστόχημα, λησμοσύνη.

Ξαστοχιά (ή) δημ. τό ξεαστόχημα βλλ.

Ξαστοχώ δημ. κ. ξεστοχώνω λησμονώ περισπόμενος άλλού, έπικαθάνομαι, ξεχνώ, άστοχώ : Σολωμ.177,6 τρέμ ή φυχή και ξεαστοχώ γλυκά τόν έαυτόν της· 2) άμτθ. λανθάνομαι, σφαλίζομαι· 3) ρηματ. π. ξεαστόχημα, ξεαστοχία.

Ξασχημίζω δημ. καθιστώ τή ευείδη, άποβάλλω τήν άσχημίαν· 4) κ. άμτθ. γίνομαι ευείδης.

Ξατράπηξ (ή) δ.τ. τού σατράπηξ βλλ.: Άρρ.άπ.10,7.

Ξαφνιάζω δημ. ά. ξαφνίζω βλλ.· 2) ρηματ. π. ξάφνισμα.

Ξάφνισμα (τό) δημ. ά. ξάφνισμα βλλ.

Ξαφνίζω δημ. κ. ξεφάνωξ, άόρ. [ξ]ξάφνισα, παθ. ξεφάνίζομαι, άόρ. [ξ]ξάφνιστική, μτχ. παρακ. ξεφάνισμένος, ξεφάνίζω, πινώ τινα δι' αφνιδίας, και άπρόδοτον παρουσίας μου, ή δι' αφνιδίου κρότου, τραμάξω, σιάζω : Βακαωρ.Τριακ, τρίτον όμα Κολάσ.Δάντιου 30 προπύ νά μέ ξεφάνισ έν όνειρο παραδόξο, - μη ξεφάνιξς τό παιδί· 2) κτ. έλεκτ. πάσχω μικρόν διάστρεμμα, στραμωσίσιμα : ξεφάνισα τό χέρι μου και μέ πονεί· 3) ρηματ. π. ξάφνισμα, ξεφάνισμός.

Ξαφνικά έπίρρ. δημ. ξεφάνικά, κατά τρόπον ξεφάνικόν, αφνιδιον, ξεξίφνης, ξεξάφνω, ξεφάνω.

Ξαφνικός-ή-ό μιν. κ. δημ. ξεφάνικός, ό αφνιδιος άπρόσδοκητος : Έρωτόκρ.1,1853 ξεφασφιζό νους στό ξεφνικό μαντάτο, - ξεφνικό ταξίδι· 2) τό ξεφνικό ως ούσ. αφνιδιον, άπρόδοτον γωνός, ίδ. δυατύχιοι : ΜΜ ε μάνα, ε μαυρόμμανα, τί ξεφνικό μάς όρνεκε· 3) ως άρά : ξεφνικό νά σοῦ 'όρη κι άνεπένδεχο.

Ξάφνισμα (τό) [ξεφνίζω] δημ. κ. ξεφάνισμα πτόησις έξε αφνιδίας έμφανίσσεως ή κρότου, εκπληξίς· 2) μικρόν διάστρεμμα άθρόβώσεως, στραμωσίσιμα : ξεφάνισμα τού ποδιού.

Ξαφνισμός (ή) [ξεφνίζω] δημ. ή εκπληξίς, τό ξεφάνισμα, σιάξιμο : Έρτωλ.Όδ.123 ξεφνισμός μέ παίρνε αίν κοιτώ σε.

Ξάφνω έπίρρ. μιν. κ. δημ. ξεξίφνης, ξεφνικά, αφνιδιος, άπρόσοδοκίτως : Έρωτόκρ.1,327 μά ξεφάνω ό κακορριζικός έπίσπτηκα στό βρόχι, αύτ.2,116,Σολωμ. τ'ό Δύο Άδέλφια 95 πού ξεφάνω φυσάει μά αίρα γλυκή, Γρουπ. τ'ό Μελτέμι 9 ξεφάνω κρυφός παροξυσμός.

Ξαφωριζώ μιν. κ. δημ. άποδοκιμάζω θορυβωδώς, τρελλάνω πινό διά τών φωνών : Έρωτόκρ. 2,2164 έλγω 'Μγο λειψήτικε νά τόνε ξαφωριζού· 2) άμτθ. έξίσταμαι τών φρονών, τρελλανούμαι : Έρωτόκρ.1,1853 ξαφωριζό ο νους στό ξεφνικό μαντάτο, αὐτ.3,564· 2) δημ. άμτθ. επί πληγής, δοθηνός, παύω νά έχω έρεβιδιον, παύω νά ειμι άφορμισμένος.

Ξαφωρίζω δημ. ξεαφρίζω βλλ.· 2) μτφ. άφισπώ, παίρνω : Ζερβ.Μούθ.Ζ.Ε8 στις ποιητικες θά πώ νά θεριώω ήθονες τών άνθρώπων και νά ξεφρίσω τίς χαρές των, - τού ξεφρίσει τήν περιουσία· 3) ρηματ. π. ξάφωρισμα, ξαφωριστήρι.

Ξάφωρισμα (τό) δημ. ά. ξεάφωρισμα βλλ.

Ξάφωριστήρι (τό) δημ. ό ξεαφωριστήρι βλλ.

Ξάφτω μιν. κ. δημ. άόρ. ξεάφα κ. ξεάφα, ξεάπτω, άνάπτω : Έρωτόκρ.3,339 φυσά και ξεάπτει τή φωτιά, μην πάη και τού σήλας, αύτ.1,117· 2) άμτθ. μτφ. έρεβιδιομαι: όπδ πάθους πινός, ξεάπτωμαι, φωνώνω : Έρωτόκρ.2,1473 ξεάφε κι ό Δρακόκαρδος, αύτ.2,2295 ξεάφε κι έκοκκίνισε κι έλάδιωμα περιόσια, αύτ.2,2403.

Ξε- δημ. πρόθ. προέλθοῦσα ἐκ τῆς ἐκ ἢ ἐξ-πρόθ. Ἐ- ἐν χρ. ὡς πρότον συνθετικὸν λέξεων σημαίνουσιν ἀντίθετον ἐνέργειαν τοῦ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλωμένου, ὡς ξεμανθρίζω, ξετριπνῶν, ξεβιδῶν, ξεγράφω, ξεσκεπάζω, ξεθυμῶν κτλ. 2) τὴν ἔννοιαν τῆς παύσεως ἐνεργείας ἢ καταστάσεως, ὡς ξεμουθιάζω, ξευστάζω, ξεμεθῶ κτλ. 3) τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπιτάσεως, ὡς ξεγυρνῶ, ξετρελλάνω, ξεδιολογῶ, ξεδιάντροπος κτλ. 4) τὴν ἔννοιαν τοῦ ὄν' ἄρχης μέχρι τέλους, ὡς ξεχνυχίζω, ξεχειμωνιάζω, ξεκοκοκρίζω.

Ξεθαβουλιζῶ δημ. ἐξάγω τὸν βόμβακα ἐκ τοῦ κάλυκος, τοῦ θαβουλίου. 2) φάχνω, ἐρευνῶ· τί ξεθαβουλίζεις μᾶς τὸ σκοτάδι.

Ξεθακμα (τὸ) [ξεθακω] δημ. ἡ ἐξελκίσις τοῦ χρώματος. 2) ἡ φθορὰ τοῦ χρώματος, τὸ ξεθώρισμα· ξεθακμα τοῦ παλτοῦ-τοῦ βελούδου.

Ξεθασκαίνω δημ. κ. ξεθασκαίνω, ὄφρ. [ἐξεθασκάνω, παθ. -αίνωμαι, μτχ. παρακ. -αμένω, διά μαγικῶν ἐπιφῶν καὶ πράξεων ἀπαλλοθῶ τινὸς τῆς θασκανίας. 2) ρημτ. π. ξεθασκαίω.

Ξεθάσκαμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεθασκαίνω βλ.

Ξεθάφα δημ., ὄφρ. [ἐξεθάφα, παθ. ξεθάφομαι, ὄφρ. ξεθάφτηκα, μτχ. παρακ. ξεθαφμένω, ἀποχρωματίζω, τ. εσθριφῶ, ξεθαφιάζω· ὁ ἄλιος ξεθάφα τοὺς μπερντέες. || κ. ἀμτθ. ἀποχρωματίζουμαι, κᾶνω τὸ χρώμα μου, ξεθαφιάζω· ξεθάφε τὸ φόρεμά μου, - χρώματα πού δὲν ξεθάφουν. 2) ρημτ. π. ξεθαφαίω.

Ξεθγα (τὸ) δημ. ἡ ἔξοδος, ἀντίθ. ἔμπα, συνθβ. κτ. πληθ.· Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 29, 16 στὰ ἔμπα του μηκέα σὺν αὐτοῖς, στὰ ξεθγα σὺν πετρίτης.

Ξεθγάζω δημ. κ. ξεθγάνω, ὄφρ. [ἐξεθγάλα κ. [ἐξεθγανα, μτχ. παθ. παρακ. ξεθγαλμένος, ἐκπλύνω δι' ἀφθόνου ὕδατος τὰ πλυμένα ὀδόντα, ἐνδύματα πρὸς τέλειαν ἀπομάκρυνσιν παντὸς ἴχνους διαλεκμένου σάπινος. 2) ἀπαλλοθῶμαι πινός, βγάζω ἀπὸ τῆς μέλας· θέλω να ξεθγάσω ἀπὴ τὴν ὑποχρέωσι μ' ἀπαλλαγῶ αὐτῆς ἀναποδίδων τὰ τσα! 3) ἀφανίζω, θανατώνω· βάρθηκε μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ ξεθγάλη μὰ μὲ πεθάνη! 4) παραπλάνω, παρασύρω εἰς τὴν διαφθοράν, διαφθείρω· τὴν ἐξεθγάλε ἡ φιλενάδα της. 5) προπέμψω τινά, ξεπροθοδῶ· νὰ τὸν ξεθγάλης πάρα κάτω. 6) εἶθ, συνοδεύω τινά, ἴνα διέλθῃ ἀπὸ συνοικίαν ἢ περιοχήν τῶν ἐχθρῶν του, εἰμαι ξεθγαλιτῆς βλλ. 7) ρημτ. π. ξεθγαίω, ξεθγαλιτῆς.

Ξεθγάνω (τὸ) [ξεθγάνω] δημ. κ. ξεθγαίω ἢ ἐκπλύνω δι' ἀφθόνου ὕδατος πρὸς τέλειαν ἀπομάκρυνσιν τοῦ διαλεκμένου σάπινος. 2) παραπλάνησι, διαφθορᾶ. 3) προπομπή. 4) ἡ συνοδεία, τὸ συνεθγαίω· πρθλ. ξεθγαλιτῆς.

Ξεθγαλιτῆς (τὸ) [ξεθγαλίω] δημ. κ. ξεθγαλιτῆς ὁ συνοδεύων τὸν ἐχθρὸν οἰκγενεῖας πινός, ὅταν προκείται οὗτος νὰ διέλθῃ ἐκ τῆς συνοικίας ἢ περιοχῆς ἐχθρικός διακειμένης οἰκγενεῖας ἢ διὰ μέσου αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν, ὁ συνεθγαλιτῆς· ΜΜ ὁ ἄλιος πάει στὸ θουνί, μὰ δίχως νὰ χη ξεθγαριτῆ. 2) ξεθγαλιτῆς δημ. κ. ξεθθαλιτῆς θεραπεύω τὴν νόσον τῶν ποιμνίων διαστομῆσιν, βόελλαν. 2) ρημτ. π. ξεθθαλιτῆσαι.

Ξεθθαλιτῆσαι (τὸ) [ξεθθαλιτῆσαι] δημ. κ. ξεθθαλιτῆσαι θεραπεῖα τῆς νόσου διαστομῆσεως, ὀφειλουμένης εἰς τὸ διαστομὸν τὸ ἡπατικόν, τὴν βδέλλα, διεισδύον καὶ ἀναπυσομένον ἴδιος εἰς τὴν χοληδόχον κύστιν καὶ τοὺς ἀγωγούς αὐτῆς, ἄ. ἀθθαλιτῆσαι.

Ξεθιδῶναι (τὸ) [ξεθιδῶναι] δημ. ἡ ἀσκοκλιώσις. 2) μφ. ἢ τρέλλα.

Ξεβιδῶναι δημ., ὄφρ. [ἐξεβιδῶσαι, παθ. -ώνομαι, ὄφρ. -ώθηκα, μτχ. παρακ. ξεβιδωμένος, ἀπασπῶ τὸν κοχλῶνα, τὴν βίδια, ἀποκοιλῶ τ'. 2) μτχ. καθιστῶ τινά τρέλλω, τρέλλωμαι· τὸν ξεβιδῶσαν τὸ πιστὸ κ' οἱ γυναικες. 2) ρημτ. π. ξεβιδῶμαι.

Ξεβιδάρισμα (τὸ) δημ. ναυτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεβιδάρω βλλ.

Ξεβιδάρω δημ. ναυτ. στρέφω τὸ μηχανῆμα ἐργατήν βλλ. 2) ἀντιθέτως πρὸς τὴν φεράν, καθ' ἣν ἐπαίρεται ἡ ὄλισις, ἀναστρέφω τὸν ἐργατήν βλλ. 2) ρημτ. π. ξεβιδάρωμαι.

Ξεβλαστάρω (τὸ) δημ. βλαστῶς φυτοῦ, βλαστῶρι· ὀτραγ. κ' ἐπάνω στὰ ξεβλαστάρω περδίκια κελαδοῦσαν.

Ξεβλασταρώματα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεβλασταρώω βλλ.

Ξεβλασταρώω δημ. ἀμτθ., ὄφρ. [ἐξεβλασταρώωσαι, μτχ. παθ. παρακ. ξεβλασταρωμένος, ἀπολύω, ἀναεῖδω βλαστοῦς βγάζω βλαστάρω· οἱ βροῦδες - τὰ σινάτια ξεβλασταρώσαν. 2) ρημτ. π. ξεβλασταρώωμαι.

Ξεβοτανίζω δημ. ἐκρίζωω καὶ συλλέγω τὰ μεταῦ τῶν ἡμερῶν φυόμενα ἄγρια χόρτα, ξεγοτριάζω, βοτανίζω. 2) ρημτ. π. ξεβοτανίζωμαι.

Ξεβοτανίσμα (τὸ) δημ., ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεβοτανίζω βλ.

Ξεβουλλῶμαι (τὸ) [ξεβουλλῶμαι] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεβουλλῶναι, ἀποφραεῖω. **Ξεβουλλῶναι** δημ., ὄφρ. [ἐξεβουλλῶσαι, μτχ. παθ. παρακ. ξεβουλλωμένος, ἀποφραεῖω, βγάζω τὸ βουλλῶμα· ξεβουλλῶσαι τὸ μπουκάλ'. 2) ρημτ. π. ξεβουλλῶμαι, ξεβουλλῶτομαι. **Ξεβουλλῶτος**-η-ο [ξεβουλλῶτος] δημ. ὁ ἀνευ πάματος, ὁ χωρὶς βουλλῶμα· μπουκάλι ξεβουλλῶτος.

Ξεβράζω δημ. συνθβ. ἐπὶ θαλάσσει, ἀναταρασσόμενος ἐκρίπτο, ρίπτο εἰς τὴν ἕρπᾶν, ἐκβράζω· Γρυν. Ἀνδρονόμος ὁ ἄ μῆρα . . . στὰ κρουσταλλῆνα ὀδία της μικρῶν ἀφρῶ ξεβράζει.

Ξεβράκωμαι (τὸ) [ξεβράκωμαι] δημ. ἡ ἀφοίρεσις, ἡ ἐκδύσις τῆς περισκελίδος, τοῦ βρακίου.

Ξεβρακῶνω δημ., ὄφρ. [ἐξεβρακῶωσαι, παθ. -ώνομαι, ὄφρ. -ώθηκα, μτχ. παρακ. ξεβρακωμένος ἀφαιρῶ τὴν περισκελίδα τινός, τὸ βρακί. || μέσ. ἐκδύομαι τὴν περισκελίδα, βγάζω τὸ παντελόνι. 2) μφ. ἀποκαλύπτω τὸ κακὸν ποιὸν προσώπου πινός, διασύρω. 3) ἐξευτελιζῶ, προσβῶλω· δὲν εἶδες πῶς μᾶς ξεβρακῶωσαι ἕνας παλιοχωροφύλακας. 4) παθ. μφ. ὑποκίπτω, ὑποχωρῶ. 5) ρημτ. π. ξεβρακῶωμαι, ξεβρακῶωτος.

Ξεβρακῶτος-η-ο [ξεβρακῶτος] δημ. ὁ μὴ φορῶν βρακί, ὁ ἀνευ περισκελίδος, ὁ ἀβρακῶτος. 2) μφ. ὁ ἀνευ περιουσίας, ὁ ἀνευ πόρων. || εἶθ. ἐπὶ γυναικός ἢ μὴ ἔχουσα προίκα, ἡ ἀπροικος· τὴν πῆρε ξεβρακῶτη. 3) ὁ ρακενδύτος, ὁ κουρελιτῆς περπατεῖ ξεβρακῶτος. 4) κτ. πληθ. κτ. μτφ. τοῦ εἶναι εὐλοῖτε, ὄπερ κτ. τὴν Γαλιλικὴν Ἐπανάστασιν, ἥτο προσωμ. τῶν ἀκτημόνων.

Ξεβρωμῶμαι δημ. ἀφαιρῶ τὴν βρώμην πινός, τὸς ἀκαθαρσίας. 2) μφ. ἐπανορθῶ κακὴν καὶ ἴδιος αἰσθρῶν πράξιν. 2) ρημτ. π. ξεβρωμῶμαι.

Ξεβρωμῶμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεβρωμῶναι, τὸ ξεβρωμά· βλαστ. Σ. υμν. 165.

Ξεβυζῶναι μων. ἀμτθ., ὄφρ. ξεβυζῶσαι, ἀπογαλακτίζουμαι, παιδιὰ νὰ τρέφουμαι διὰ τοῦ μητρικοῦ γάλακτος, ἀποκόβω· Ἐρωτ. κτ. 3, 1584.

Ξεγαντζῶμαι (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεγαντζώνω, τὸ ξεκοτάρισμα· βλαστ. Σ. υμν. 27.

Ξεγαντζῶνω δημ., ὄφρ. [ἐξεγαντζῶωσαι, μτχ. παθ. παρακ. ξεγαντζωμένος, ἀπαλλοθῶμαι τὸ ἀπὸ τὸν συγκρατοῦντα γάντιον, ἀράγγην· ξεγαντζῶσαι τὸ σφραχτῶ. || εἶθ. ξεκοτάρω βλλ. 2) ρημτ. π. ξεγαντζῶωμαι, ξεγαντζῶωτος.

Εξάντλιος η-ο δημ. ό μη ήρτημένος έκ γόνιζου, ό ξεκεράστος : Βλαστ.Συνμ.189.

Εξόδαρμα (τό) [εξοδάρω] δημ. άφαιρέσις μικρού μέρους της επιδερμίδος, έκδορά, άμυχή. || παροιμ. Ένας πόνος Εξόδαρμα τό ή κλύη δι' άλλότριον διατόχημα παράγει ταχέως.

Εξόδαρνω δημ., άόρ. Εξόδαρα, παθ. άόρ. Εξοδάρθηκα, μτχ. παθ. παρακ. Εξοδαρμένως, άφαιρητός μέρος της επιδερμίδος, κών άμυχή : Εξόδαρα τό χέρι μου. 2) ρημ.ατ. Εξόδαρμα.

Εξελάσασα (τό) [εξελώ] δημ. ή ενεργεία και τό αποτέλεσμα του εξελώ : Βαλαωρ.ή Λίμνη 33 όλα Εξελάσασα είν' όνερα και πλάνη.

Εξελαστής (ός) [εξελώ] δημ., θηλ. Εξελαστρά, ό παραπλατών, ό δελεάζων, ένας πού Εξελά : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 8,5 μία Μοίρα Εξελαστρά στών σκοταδιών μ' έπήρε τό γκρεμό.

Εξελάω δημ. κ. -άω, άόρ. [έ]Εξελάσασα, μέσ. κ. παθ. Εξελαίμαι, άόρ. [έ]Εξελάσθηκα, μτχ. παρακ. Εξελασμένως, γελώ, άπάτω, παραπλατώ δι' άποτηλών ύποστίσεων, φενάκιζω : Βαλαωρ. Άγρόσυλη 25 τών Εξελάσσε τ' άγριο πλατάνη, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 13,24 και νεράδες Εξελατών άγουρους και τούς φιλοΰν. || κ. παθ. άπάτωμαι, παραπλατώνωμαι : Βαλαωρ.Τριακ.Τρίτον άσμα Κολήσάντου 20 και πώς Εξελασθηκα μέ τήν πλαστά άρετή του. 2) ρημ.ατ.Εξελάσασα, Εξελαστής, θηλ. -άστρα.

Εξεμίζω δημ. κενώ τι, ό ήδη είναι πλήρες, άδειάζω : τά Εξεμίζεις τό πιθάρι, γιά τά τό πλύνωμε, - τά Εξεμίζεις τό δίκανο.

Εξέννημα (τό) δημ. έπί θήλας, τό αποτέλεσμα του Εξενηώ, ή γέννησις, λευτέρωμα.

Εξεννώω δημ. κ. -άω, άόρ. [έ]Εξεννήσασα, έπί θήλας, τίκτω, γεννώω, λευτερώωμαι : όταν Εξεννήσσε με τό καλό, θά πάω ταξίδι. 2) μτθ. έπί της μάλας βοηθά έτοιμωμενον γυναικα να γενήσθ, εκμαέωσι : ποιά μαμμή τήν Εξεννήσσε. 3) ρημ.ατ. η. Εξεννήσασα.

Εξηνόμαι δημ. παύω τά είσι : ό τι είμαι : παροιμ.φρ. ότι έγινε δέν Εξηνείται [έ]πί γεγονότων μη δεκτικώς έπισπορθώσασω].

Εγκουσεμός (ός) [ιταλ.] μων. ή άπάλλαξη, άπολύτρωσις, άνακούφισις έκ στενωχίας : Έρωτόκρ.Α. 3,505 Νένα, δέν εί μιλόι Εγκουσεμός σ' έμένα, κί όρελος δε μου κόνουσι.

Εγκουσεύω [γλω] [ιταλ.] μων. δημ. άπάλλαττω πινά έκ της στενωχίας άπολυτρώω : Έρωτόκρ.Α. 1181 γλυτώνει Εγκουσεύει τσι, άλογα τώσ γυριώγει. 2) ρημ.ατ. η. Εγκουσεμός.

Εξηλιστρημα (τό) δημ. τό αποτέλεσμα του Εξηλιστρώ βλλ. || έν χρ. κ. μτθ.

Εξηλιστρώ δημ. κ. -άω, άόρ. [έ]Εξηλιστρησα, όλισθαίνω, γλιστρώ : Εξηλιστρησε κί έλασσε τά μοτρά του. 2) μτθ. άπάλλασσαι από δυσχερούς ή δυσαρτέουσ μου καταστάσεως, διεκπεύω, γλιστρώ : Εξηλιστρησε πάλι' πρόβι, γλιστρώ. 3) ρημ.ατ. η. Εξηλιστρώμα.

Εξηνέθω δημ. κ. Εξενέθω παύω τά κλώθω, τά γνέθω, τελειώνω τό γνέσιμο : Δ.Διστ. ήρθες ύνε... πάρε σκαμνί και κάτσε, τά γνέσω, τά Εξηνέθω. 2) διαλόγω τή νήσι, χαλώ τό γνέσιμο : Γρην.Σκ. Τεορ.60,10 όριζε, Μοίρα τώ Μοιρώ, όσού πού γνέθεις και Εξηνέθεις.

Εξηνιάζω μων. κ. δημ. κ. Εξην(ια)ίζω, άόρ. [έ]Εξηνιάσασα, παθ. Εξηνιάζομαι, άόρ. [έ]Εξηνιάσθηκα, μτχ. παροιμ. Εξηνιάσμενος, άπάλλασσαι φροντίδων και μεριμνών, βγάλω τήν έννοια, παύω τά νοιάζομαι : Εξηνιάσασα από της δουλειές μου. || παύω ν' άνησυχώ διά τί, παύω τά καταβάλλω τήν δούσαν προσοχήν πρός έτοιμείαν, προφύλαξη κ. ιδ. πρός άποτροπήν κακού. κ.

μέσ. : Έρωτόκρ.1,536 και πού 'βαλα τά Εξηνιάστω, πλιότερον Εξηνιασ έχω, αού,1,1167 κί είν' πάντα Εξηνιασμενή. 2) ρημ.ατ. Εξηνιάσασα, Εξηνιάσασα.

Εξηνιασασα (τό) δημ. τό αποτέλεσμα του Εξηνιαζώ βλλ.

Εξηνιασμένως η-ο μτχ. παθ. παρακ. του Εξηνιαζώ βλλ., άφροντις, Εξηνιαστος.

Εξηνιαστος η-ο [εξηνιαζώ] δημ. ό μη ταπεινόμενος ύπό φροντίδων και μεριμνών, ό άμέριμος, άφροντις. Βαλαωρ.δ. Καλογιάνας ό πέτω, κορνιάζω Εξηνιαστος όσάχω τά φτερά, Ζερβ. Μοθ.Ζ 67 ήταν όμως Εξηνιαστος κί-άκούροστος.

Εξηνιος-οια-οιο δημ. Εξηνιαστος βλλ.

Εξηγοιάζω δημ. κ. Εξηγοιάζω, άόρ. [έ]Εξη(γ)ιάσασα, παθ. Εξη(γ)οιάζομαι, άόρ. -άσθηκα, μτχ. παρακ. Εξη(γ)οιασμένος, έξαρβρω τόν γοφόν, τό ίσχιόν πινός, τό γκοσιόν. || κ. συνθ. παθ. έξαρβρωίμαι είς τό ίσχιόν : Εξηγοιάσθηκα από τό φόρωμα. 2) κτ. έπέκτ. καταπονώ λιν, κουράζω πινά καθ' ύπερβολήν. 3) ρημ.ατ. Εξη(γ)οιάσασα, Εξη(γ)οιάσθηκα.

Εξηγοιάριος (ός) δημ., θηλ. -α ό εξίσχιος, ό Εξηγοιαμένος.

Εξηγοιάσασα (τό) [εξηγοιάζω] δημ. κ. Εξηγοιάσασα ή έξαρβρωσις του ίσχιου.

Εξηγοιασμένος η-ο κ. Εξη(γ), μτχ. παθ. παρακ. του Εξηγοιάζω βλλ. ό Εξηγοιαρός, ό εξίσχιος.

Εξηραντολόγημα (τό) [εξηραντολόγω] δημ. ναυτ. ή έκρασή, τό έξηραμα τού γρανιτιού.

Εξηραντολόγω δημ. εκλωματίζω, άφαιρώ τό λώμα του ίστιου, άποκαμνίζω.

Εξηράφω δημ., άόρ. [έ]Εξηράφα, παθ. άόρ. κ. έν μέσ. σημ. [έ]Εξηράφθηκα, μτχ. παθ. παρακ. Εξηραμμένος, διαγράψω, άπαλείψω πινά ή τί έγγραμμένον, γεγραμμένον, Εξοθήνω, οδέννωι : παροιμ. ό τι γράφε δέν Εξηράφει [έ]πί της μοίρας, τό πεπρωμένον φυγειν άδύνατον. 2) ίδιω έν μτθ. σημ. παύω τά ύπολογίζω τί ή τά είσάζωμαι επί πινος : αυτόν, μέ τό δρόμο πού πήρε, Εξηράφέ τόν πιά, - τόν Εξηράφα από φιλό. || θεωρώ πινά ως μη όντα έν τή ζωή, ό άποθανόντα : έλιψε χρόνια στήν Άμερική κί οι άκοί του τόν είχανε Εξηράφει, - έμένα τά μέ Εξηράφεις [τά μή μέ ύπολογίζεις ή ά. τά μέ θεωρείς εκληπτόνα ήδη]. || δθ. κ. άπελευθέρωμαι περί της καταστάσεως της ύγειας πινός άναφορικώς πρός άσθενόνη : ό γιατρού τόν είχανε Εξηράφει [ή τόν είχαν Εξηραμμένο]. 3) οίονεί άπαλείψω έκ της μνήμης, λησμονώ : Εξηράφε τά κείνα πού Έβρες.

Εξηγώνωμαι (τό) δημ. ή πρόξις και τό αποτέλεσμα του Εξηγώνω, ή άφαιρέσις τών ένδομμάτων, ή άπογύμνωσις, τό γδύσιμο. 2) μτθ. ή άποκαλύψις τών κρυπτογμένων άδουσιών ή ελλαττωμάτων πινός.

Εξηγώνωνω δημ., άόρ. [έ]Εξηγώνωσα κ. παθ. -ώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. Εξηγυμώνωνω άφαιρώ τά ένδομάτα, εκδώ, γδύνω. || έν φρ. επαθί Εξηγώνωμαι [έ]πί άνθρώπων δραστηρίως ενεργοΰντοσι. 2) συνεκτ. ληστεύω : Εξηγώνωμαι τό σπιτι ό λιποπόδιτες. 3) μτθ. άποκαλύπτω τάς άδουσιάς ή τά ελλαττωμάτα πινός. 4) ρημ.ατ. η. Εξηγώνωσα, Εξηγώνωτος.

Εξηγώνωτος η-ο [εξηγώνω] δημ. ό γυμνωθείς, ό γυμνός. || επί Εξιδου, ό έξω της θήλας, ό βγαλμένος από τήν θήλην του : Βαλαωρ.Φρ.ο. 2,536 πλακάνει ή άλλη κόλασις, .. φονιάδες μέ τά σπαθιά Εξηγώνωτα.

Εξυριζώ δημ. γυρίζω όπισω, Ξανάρχομα. 2) στρέφω από άλλο μέρος : Εξυρίστε τό σκακάκι του. 3) έπί άσθενών, παρουσιάζω δέην ύπό, άναρρωτώω : τώρα τελευταία Εξυρίστε τό παιδί. 4) ρημ.ατ. η. Εξυρίσασα.

Εγγύρισμα (τό) Δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐγγυρίζω (βλ.2) κ. 3f.
Εεθαλιῶ μιν. κ. Δημ. ἀποβάλλω τὴν δεξιάν, λαμβάνω θάρρος· Ἐρωτόκρ.3,69 μιά νύχταν ὁ Ρωτόκριτος θέλει νὰ ξεεθαλιῶ.
Ξεθαλιεῖν (τό) Δημ. κ. Ξεγαλιεῖν ἡ πράξις τοῦ ξεθαλιεῖν, ἡ ἐπιλογή, τὸ ἀγαλεῖν.
Ξεθαλιεγγιμένος-η-ο κ. Ξεγαλιεμένος, μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ξεθαλιεῖν, ὁ ἐκκελεγμένος, ὁ ἐξ ἐπιλογῆς προελθών, ὁ διαλεκτός· ἀλλάξαι ξεθαλιεγγμένον ἕνα ἕνα· 2) ὁ μετὰ τὴν ἐπιλογὴν ὑπολειφθεὶς τὸ μῆλα εἶναι ξεθαλιεγγιμένος.
Ξεθαλιεγοῦδι (τό) Δημ. τὸ μετὰ τὴν ἐπιλογὴν ὑπολειφθέν, ἀποδιαλεγοῦδι· πούλησαν τὰ καλά μῆλα καὶ τοὺς μέλρονε τὰ ξεθαλιεγοῦδια.
Ξεθαλιεγγίω Δημ., ὄφρ. (ἐ)ξεθαλιεῖω, μτχ. παθ. παρακ. ξεθαλιεγγιμένος βλ.λ., ἀποχωρίζω ἐξ ἐνός ὄλου τὸ ἀριστον μέρος, παίωμι ἐπιλογὴν, διαλέγω· || κ. μέσ.· Βαλαωρ. Αδ. Διάκ.3,360 στεκόμαι καὶ ξεθαλιεγγίωται... ἀθήρας... ἕνας κι ἕνας· 3) ρημ. τ. ξεθαλιεγγίω, ξεθαλιεγοῦδι.
Ξεθαλιεῖν (τό) Δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεθαλιεῖν, ἡ ἐκκαθάρισις, ἀποσαφήνισις, τὸ ξεκαθαίωμα· 2) ἐπὶ ὄνειρου, ἡ πραγματοποίησης τῆς γενομένης ἐρμηνείας.
Ξεθαλιώνω μιν. κ. Δημ., ὄφρ. (ἐ)ξεθαλιώνω κ. -νω, ἐκκαθαρίζω, ξεκαθαρίζω· νὰ ξεθαλιώνωμι τὸ στῆρι ἀπὸ τὴν ἥρα· 2) μτφ. ἀποσαφηνίζω, διευκρινῶ, ξεκαθαρίζω· Ἐρωτόκρ.1, 1405 μὲν κατέγω, ἴντα λογιῶ νὰ ξεθαλιώνω τοῦτο, αὐτ.4,99, Ζερβ.Μυθ.2 67 στεκόμενος νὰ ξεθαλιώνω ποῦθε ἦταν καλύτερα νὰ τραβήξῃ· 3) ἀμτβ. ἐπὶ ὄνειρου, ἐπαληθεύω, πραγματοποιοῦμαι· Ἐρωτόκρ.4,149 μὰ θεὸν νὰ καὶ τ' ὄνειρο ὅπου ὄρε, ξεθαλιώνει, αὐτ.4,213 ἀνάθεμα τὸ τ' ὄνειρο, σήμερο ξεθαλιώνει· πρβλ. Ἀθηνῶ 15,301· 4) ρημ. τ. ξεθαλιώνω.
Ξεθαλιεῖν Δημ. ἀποβάλλω τὴν αἰδῶ, ἀναίσχυντῶ, χάνω τὴν ντροπὴν μου· Πολιτ.Ἐκθ. Τραγ.120,11 ξεθαλιεῖται καὶ τῆς λέει.
Ξεθαλιεῖν (ἡ) Δημ. κ. Ξεθαλιεῖν ἡ παντελής ἔλλειψις αἰδοῦς, ἀδιδαντροπία.
Ξεθαλιεῖν-η-ο Δημ. κ. Ξεθαλιεῖν ὁ ἀναίσχυντος, ἀναίδης, ἀδιδαντροπός.
Ξεθαλιεῖν Δημ. κ. Ξεθαλιεῖν ἡ ἐκδικοῦμαι, γδικίωμαι· 2) ρημ. τ. ξεθαλιεῖν, ξεθαλιεῖται.
Ξεθαλιεῖν (ἡ) Δημ. ἡ ἐκδικησις, ὁ γδικιμός.
Ξεθαλιεῖν (ἡ) Δημ. ὁ ἐκδικητής, ὁ λαμβάνων ἐκδικησιν, ὁ τιμωρός.
Ξεθίνω Δημ. ἀμτβ. κ. Ξεθίνω, ὄφρ. (ἐ)ξεθίνω, μτχ. παθ. παρακ. ξεθιμένος, παραδίδομαι εἰς τέρψιν, διασκεδάω, ὡπως λησιμονῶμαι τὴν λύπην μου, διασκεδάω, ψυχάγωγομαι· Ζερβ.Μοθ.2 284 πλέκονται μονότονα ἕνα δίχτυ, αἰγοτραγουδοῦσε... γιὰ νὰ ξεθίνω· 2) ρημ. τ. ξεθίνω.
Ξεθιλωμα (τό) Δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεθιλωμα, τὸ ἀνοίγω.
Ξεθιλωμα Δημ., ὄφρ. (ἐ)ξεθιλωμα, μτχ. παθ. παρακ. ξεθιλωμένος, ἐκτείνω, ὀπλώνω, ἀνοίγω τὸ διπλωμένον, ἀντιβ. ἀποδιπλώω· Σόλων, Λόγος Μνάστωρ.48,1 τέσ σηματεῖς τοὺς ξεθιλωμένους - ξεθιλωμένοι τὸ πανί - τὸ χαρτί· 2) ἐπὶ στρατιωμάτων τοῦ ὄνου, ἀφαιρῶ τὸ σκέπασμα, οἶον τὸ ἐσθλόωμα, τὴν κουβέρταν, ξεσκασίω· μὴ τὸ ξεθιλωμένο τὸ παιδί, γιὰτὶ εἶναι κρυμμένο· || κ. μέσ. ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ τοῦ καλύπτοντος σκεπασματος, ξεσκεπάζομαι· ξεθιλωθήκα τὴν νύχτα κι ἐκρύωσα· 3) ρημ. τ. ξεθιλωμα, ξεθιλωτός.
Ξεθιλωτός-η-ο (ξεθιλωτός) Δημ. ὁ ὠν διπλωμένος καὶ ἀνομβεῖς, ὁ ξεθιλωμένος· παννί - χαρτί - ροβοχο ξεθιλωτό.

Ξεθιλωτός (τό) Δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεθιλωτός, ἡ παῖσις τοῦ αἰσθηματος τῆς ἀνάγκης ὄδατος, ἡ καταπράσις τῆς δίψης· Παλαμ.Περ.Χαιρ. 130,2 νὰ ξερω πῶς εὐφραίνεται σε μιά σκέψη σὺν ξεθιλωτό.
Ξεθιλωτός (τό) Δημ., θηλ. ξεθιλωτόστρο, ὁ καταπράσιον τὴν δίψαν πίνω· Παλαμ.Περ.Χαιρ.209, 10 ἡ ξεθιλωτόστρο ἡ κρήνη.
Ξεθιλωτός Δημ. κ. -ῶ, ὄφρ. (ἐ)ξεθιλωτός, μτχ. παθ. παρακ. ξεθιλωμένος, καταπράσιον τὴν δίψαν πίνω· 2) ἀμτβ. πούω νὰ δίψω, νὰ ἔχω τὸ αἰσθημα τῆς ἀνάγκης ὄδατος ἡ ἄλλου εὐερέστως ποσίμου ὕδατος· ἤπια ἕνα τσάι καὶ ξεθιλωτός· 3) μτφ. ἀναγκάω τινὰ νὰ ὑποταγῇ, νὰ συμμορφωθῇ· ἔγνοια σου καὶ τὸν ξεθιλωτός· 4) ρημ. τ. ξεθιλωτός, ξεθιλωτόστρο.
Ξεθιλωτός Δημ., ὄφρ. (ἐ)ξεθιλωτός, παθ. (ἐ)ξεθιλωτόστρο, μτχ. παθ. παρακ. ξεθιλωμένος, κάμνω-τινὰ νὰ χάσῃ τοῦς ὀδόντας του, τοῦ βράζω, τοῦ σπάζω τὸ δόντι· τοῦ ὀδῶσα μιά γροθιά καὶ τὸν ξεθιλωτόστρο· 2) μέσ. συνήθ. ἐπὶ γερόντιον, ἀποβάλλω, χάνω τοὺς ὀδόντας μου 13, ἐκ γήρατος· ξεθιλωτόστρο καὶ δὲν μπορῶ νὰ μασηθῶ, - γριά ξεθιλωτόστρομένη· 3) ρημ. τ. ξεθιλωτόστρο, ξεθιλωτόστρο.
Ξεθιλωτός-α-η-ο, Δημ., θηλ. ξεθιλωτός, ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας καθόλου ἢ ἐν μέρει, ὁ ξεθιλωτός· ἕνας γέρος ξεθιλωτός θέλει παντρεῖα, - γριά ξεθιλωτόστρο.
Ξεθιλωτόστρο (τό) Δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεθιλωτός βλ.λ.
Ξεθιλωτός μιν. ὑποτ. ὄφρ. τοῦ ξεθιλωτός βλ.λ.
Ξεθαλιεῖν μιν., Δημ., ὄφρ. ξεθαλιεῖν, παθ. κ. μέσ. ξεθαλιεῖται, ὄφρ. (ἐ)ξεθαλιεῖται, μτχ. παρακ. ξεθαλιεμένος, ὄρω οὔτως ἐπὶ τινος, ὡστε νὰ τὸν ἀπαλλάξω τῆς (ἀλῆς) ἡ ἔχει, τὸν κάμνω νὰ συνέλθῃ· τοῦ ἔβαλα πάγω στὸ κεφάλι καὶ τὸν ξεθαλιεῖται, ὁ καφὸς τὸν ξεθαλιεῖται· || παθ. κ. μέσ. ἀποβάλλω τὴν (ζῶην) συνήρῃωμαι, ἀναλαγβάω· Ἐρωτόκρ.1,765 διῶξέ το' αὐτοῦς τὸ λογιμοῦς, ἔμνησε, ξεθαλιεῖται, αὐτ.2,1921 ἤργησε νὰ ξεθαλιεῖται, κι ἡ κεφαλὴ του' ἐπόμεν· 3) Δημ. ἐπὶ μεθυσμένον, συνέχρωμαι ἐκ τῆς μέθης, ξεμεθῶ· πῆγαυε ξεθω νὰ πῆρῃς ἄερα γιὰ νὰ ξεθαλιεῖται· 2) ρημ. τ. ξεθαλιεῖται, ξεθαλιεῖται.
Ξεθαλιεῖν (τό) Δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεθαλιεῖν.
Ξεθαλιεῖν μιν. κ. Δημ., ὄφρ. (ἐ)ξεθαλιεῖται, κ. γδικιμός, μτχ. παθ. παρακ. ξεθαλιεμένος, ἀπολύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ ξεζουμισμένον ζῶον, οἶον βοῦν, ἡλιον, ὄνον, λύω ἀπὸ τὸν ζυγόν· ξεζεφε τὰ βόδια ἀπὸ τὸ ἀλέτρι - τ' ἄλογο ἀπὸ τὸ ἀμάξι· || παρομ. στὰν ξεζουῖνον οἱ γεωργοί, ξεζουῖνε οἱ καταβάδες (τῶν ἀκνηρῶν αἰ συζῶν) ἐκτρέπονται· 2) μιν. ἐπὶ αὐτόν, χωρίζω· Γεωργικ.Ἐπιφ. Π' ἐν Κορ. Ἀτ.2,262 καὶ ξεζουεσε τ' ἀνδρόγυνα καὶ ὠρφαίνεσε παιδάκια· 3) ρημ. τ. ξεθαλιεῖται.
Ξεζουμισμένος Δημ., ὄφρ. (ἐ)ξεζουμισμένος κ. παθ. (ἐ)ξεζουμιστόστρο, μτχ. παθ. παρακ. ξεζουμισμένος, ἐκπιέω, ἐξάγω τὸ περιεχόμενον πινος δι' ἐκπίεσως, στίβω· ξεζουμισμένος τὸ λεμόνι· 2) ἐκπιντῶ πινω χρηματικῶς, ἐμπεταλέωμαι λίαν· τὸν ξεζουῖνον οἱ χαρτοκλέπται· || εἰ3, ἐν ἀναφ. πρὸς τ' ἀπροδίσια, ἐπὶ γυναικός, ἐξαντλῶ τὰς σωματικὰς δυνάμεις τινός, καταβάλλω· τὸν ἔχουν ξεζουμισεῖ οἱ γυναικὲς· || ἐν ταῖς ὄν ἄνω σμῆ. κ. παθ.· 3) ἐπὶ ἐξουσιῶν, ἀλλάσσω τὸ ὄδωρ, τὸ νερὸ· ξεζουμιστῶ τὰ φασόλια πρὸς ξεζουρίζω· 4) ρημ. τ. ξεζουμισμένος, ξεζουμιστός.
Ξεζουμισμένος (τό) Δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεζουμιστός βλ.λ.
Ξεζουμισμένος-η-ο Δημ., μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ξεζουμιστός, ὁ ἔχων ἀποδολεῖ τὸν χυμόν, ὁ σπυμ-

νος : λερόνια ξεζουμισμένα 2) μτχ. παθ. ξεζουμισμένος ό εις τας ήδονας άποβαλών την σωματικην ή και την πνευματικην άνοτην αυτού.

Ξεζώνω δημ., ίδιωμ. ξεζώνω, άόρ. (έ)ξεζώσα, παθ. κ. μέσ. ξεζώνομαι, άόρ. (έ)ξεζώθηκα κ. (έ)ξεζώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ξεζωμένος, άφαιρητήν την ζώνην ή τήν έξωσμενον περί τήν άσφον f κ. μέσ. : MM βάλατε χούμυ τ' άρματω f και έξωσάτε τήν σπαθή, Πολιτ. Έκλ. Τρογ. 151, 10 ξενοτύδη ό νιός, ξεζώθηκε και στό πηγάδι έμπήκε 2) ρηματ. π. ξεζώσω, ξεζώστος.

Ξεζώσω (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του ξεζώνω βλ.λ.

Ξέζωστος-η-ο δημ., ίδιωμ. ξεζωστος ό μη ξεζωμένος περί τήν άσφον : από τή βιάση του γνηκιά ξεζώστος ॥ συνήθ. ως ύβριστ. ό μη γνηρίων νά περιβάλλη τήν άσφον διά ζώνης : MM άντες πώς σμίξαμε κι έμεις, ό ξεζωστος κι ή βρωμιά, - ένα ξεζωστο έληρες (εύτελη).

Ξεθάβω δημ. ά. ξεθάβω βλ.λ.

Ξεθάμα (τό) δημ. ή έκταφή.

Ξεθαμός (τό) δημ. τό ξεθάμα βλ.λ.

Ξεθαρρέμα (τό) δημ. τό άποτέλεσμα του ξεθαρρέω, άναθάρρησις, έγκαρδίωσις.

Ξεθαρρέμος (τό) δημ. ξεθαρρέμα βλ.λ.

Ξεθαρρέω δημ., άόρ. (έ)ξεθαρρέφα, μέσ. ξεθαρρέουμαι, άόρ. (έ)ξεθαρρέυτηκα, μτχ. παρακ. ξεθαρρέμένος, άναθάρρω, άνακάτω θάρρος : τό παιδί ξεθαρρέφα και περπατεί 2) μέσ. έν έν τή αύτή σμη. ॥ είδ. λαμβάνω θάρρος περισσότερο του δέοντος, θρασύνομαι, γίνομαι αύθάδης : πολύ ξεθαρρέυτηκε ή δούλα σου 3) έμπιστευομαι νιν : μήν τά ξεθαρρέσεις, ποτέ μοναχά τους τά παιδιά 4) ρηματ. π. ξεθαρρέμα, ξεθαρρος, ξεθαρρέμος.

Ξεθαρρός-η-ο δημ. ό έχων άνακτήσει θάρρος, ό ξεθαρρέμένος.

Ξεθάφω δημ. κ. ξεθάβω κ. ξεθάπτω, άόρ. (έ)ξεθάφα, παθ. κ. ξεθάβομαι, άόρ. ξεθάφθηκα, μτχ. παρακ. ξεθαμμένος, έκθάβτω, έκθάβω εκ του θάφου 2) μτφ. άνακαλύπτω, έμφανίζω λησθηθέν τι ή κεκρυμμένον : Ζερβ. Μυθ. Ζ 42 δλ' αύτά που ό ναός μου ξεθάφει από τήν άλλη παραμίδα τής περασμένης ζωής σου 3) ρηματ. π. ξεθάμα, ξεθάψω, ξεθαφός.

Ξεθάψω (τό) ξεθάφω (τό) δημ. ή έκταφή.

Ξεθεμελιώω (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του ξεθεμελιώνω βλ.λ.

Ξεθεμελιώνω δημ., παθ. ξεθεμελιώνομαι, άόρ. -ώθηκα, μτχ. παρακ. ξεθεμελιωμένος, άποθεμελιώ, καταστρέφω εκ θεμελίων, έκκαπτω, κρημνίζω : Βαλαωρ. Αθ. Διάκ. 3, 306 του διάκου τά λιθάρια μέ τά λεπίδια πελεκούν νά τά ξεθεμελιώσω 2) ρηματ. π. ξεθεμελιώω, καταστρέφω 2) ρηματ. π. ξεθεμελιώω.

Ξεθερμίζω δημ. πλύω διά θερμού ύδατος μετά σποκικής κωνίας, μέ θερμού, τά μογειρίκι και έπιτραπέζια σκεύη 2) ρηματ. π. ξεθερμίζω.

Ξεθερμίζω (τό) δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του ξεθερμίζω βλ.λ.

Ξεθεμιάω (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του ξεθεμιάω, ή καταπόνησις, ή ύποβολή εις διαρκείς και ύπερβολικούς ένσυχλασις 2) προσγ. ως ύβρις, άδύνατος, κοκεχτικός : άϊ νά χαθής, ξεθεμιάω.

Ξεθεώνω δημ., άόρ. (έ)ξεθέωσα, παθ. ξεθεώνομαι, άόρ. (έ)ξεθεώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ξεθεωμένος, καταπονώ, κατατρύχω, τού βγάλω τήν ψυχή : μάς ξεθέωσε στό γράφωμο - μέ τή φλυρία του 2) ρηματ. π. ξεθεώω.

Ξεθηκαρώνω δημ. κ. ξεφ. - επί μοχλαίρας ή σπάθης, εξάγω εκ τής θήκης, από τό θηκάρι.

Ξεθληκώω (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του ξεθληκώω βλ.λ.

Ξεθληκώω δημ., άόρ. (έ)ξεθληκώω, παθ. -ώνομαι, άόρ. (έ)ξεθληκώθηκα, μτχ. παρακ. -ωμένος, άποσυνδύεω τήν πόρην ή τό κομβιον από τής θηλειάς ή τής κομβιοδόχης, ξεκουμπώνω 2) ρηματ. π. ξεθληκώω, ξεθληκώωτος.

Ξεθληκώω-η-ο (ξεθληκώω) δημ. ό άποσυνδύεος τήν πόρην ή τό κομβιον από τής θηλειάς ή τής κομβιοδόχης, ό ξεκουμπώωτος.

Ξεθλωάνω δημ., άόρ. (έ)ξεθλώω, παθ. ξεθλώομαι, μτχ. παρακ. ξεθλωμένος, κοπιστώ τι από θολού διαυγής : ξεθλώωσε τό νερό - τό κρασί.

Ξεθρακίζω δημ. κ. ξεθρακιάζω άνασκαλεύω τό πύρ, ίνα έλθωσιν εις τήν έπιφάνειαν οι έν τή τέφρα άνθρακις, δθ. ίνα ένταθή ή πυρά 2) ρηματ. π. ξεθρακιάζω.

Ξεθρακιάζω (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του ξεθρακιάζω βλ.λ.

Ξεθρακιάζω δημ. ξεθρακίζω βλ.λ.

Ξεθωριώνω μσν. κ. δημ. άμτδ., άόρ. (έ)ξεθωριόω, μτχ. παθ. παρακ. ξεθωρισμένος, επί αβερλιών έλαιών, μεταβάλλωμαι εις άέριον, διαφεύγω, εξατμίζομαι : ή κολώνια ξεθωριόω, - τά μυρωδικά γρήγορα ξεθωριόω 2) επί ύγρών ή στερεών-περιεχόντων πηκτικώς ύοσις, άποβάλλω, χώνω τας ρυτίδας τούτας δι' εξατμίσεως : ξεθωριόω τό ούζο [έλασε τή σπιριτάδα του] 3) επί δοχείων κ. σωλήνων περιεχόντων πηκτικά ύγρά ή άέρια, έγω ρωγμήν, άνοιγμα, ώστε άφώνω να διαφεύγει τό περιεχόμενον μου, έκφεύγω, εξατμίζω :

ξεθωριόω τό σωλήνας του γκαζιού - τό βαρέλλι - τό καμινέτο 4) μτφ. άποβάλλω τήν δύναμιν μου, τήν άξίαν μου, αφανίζομαι : Σολωμ. Λόρδ Μπάυρ. 26, 1 και χτυπάταις ξεθωριόω εις τό πέλαγο, εις τή γή ॥ είδ. επί κακοκρίσεως, θυελλής, τρικυμίας, καταπονώ, γαληνεύω : ή φουρτούνα - ό καιρός ξεθωριόω ॥ άποβάλλω τό έν έμοί ένδιαφέρον : ξεθωριόω ό ζήλος του - ή άγάπη του 5) μσν. κ. δημ. επί προσ., άποβάλλω τόν θυμόν, τήν όργήν, άνακουφίζομαι εκ τής όργης ή τής λύπης μου, ξεθωριόω, ξεσπώ :

Έρωτόκρ. Δ 535 ή άνοιμα σ', άφέντι μου, σ' έμέν άς ξεθωριόω, -τόν έδρισα και ξεθωριόω, ξεθωριόω στό κρασί και στις νουνοίκες ॥ παροιμ. πού δέν μπορεί τά ξεθωριόω στό γάδιωρα, ξεθωριόω στό σαμάρη [επί τιμωρούντων άθώους ή άδύνατους άντί των ίσχυρών ένόχων], όμ. άλλος, ξεθωριόω, και σ' άλλον ξεθωριόω 6) νουτ. επί σχοιού, έκτείνω λιν, διαπλάτω, τετώνω : ξεθωριόω τό σκονί 7) ρηματ. π. ξεθωριόω.

Ξεθωρίασμα (τό) δημ., πληθ. ξεθωρίασματα, ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του ξεθωριόω βλ.λ. 2) ιατρ. π. πληθ. θερωματικά έκθύσεις, εξανθήματα του προσώπου, ίδίως τών νέων.

Ξεθωριόω δημ., άόρ. (έ)ξεθωριόω, μτχ. παθ. παρακ. ξεθωρισμένος, άποβάλλω τήν όργην μου, πούώ νά είμαι θυμωμένος : θυμωμένος εύκόλο, μά γλήγορα ξεθωριόω, - τώρα πού 'σαι ξεθωριωμένος άς κουθεντιάσουμε.

Ξεθωριάζω δημ., άόρ. (έ)ξεθωρίασα, μτχ. παθ. παρακ. ξεθωριασμένος, άφαιρώ τό χρώμα, τήν θωριάν άντικειμένου πνός, ξεθάβω, ξεσπρίζω : ό ήλιος μου ξεθωρίασε τό φρέμα μου ॥ κ. άμτδ. άποβάλλω τό χρώμα, χώνω τό χρώμα μου, τή θωριά μου, ύψίσταται άλλωσιον του χρωματισμού μου : ξεθωρίασε τό φρέμα μου από τόν ήλιο ॥ κ. μέσ. : Ζερβ. Μυθ. Ζ 7, 7 στο σπείνιασμα τής ξεθωριασμένης βάλασσας, πού έπάνω τής άργοσύγεται : νά πείθ ή καταγίδα 2) ρηματ. π. ξεθωρίασω.

Ξεθώρασμα (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεθωριάζω, ἡ ἀποβολή, τὸ χάσιμο τοῦ χρώματος τῆς θωριάς : **ξεθώρασμα** τοῦ τοίχου - τῆς ἀρτάς - τοῦ ἐπανωφορίου.

Ξέθωρος -η-ο δημ. ὁ ἀποβαλὼν, ὁ χάσις τὸ χρώμα του, τῆ θωριά του, ὁ ξεθωριασμένος : **Ξέθωρος φόρεμα** - ποικίμιοσ' 2) ἐπὶ χρώματος, τὸ ἀνοικτὸν καὶ ἀμοιάζον πρὸς χρώμα ἀποβαλὼν τὴν ἀρχικὴν ζωηρότητα αὐτοῦ.

Ξεῖ (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνθ. κ. ξῶ κ. ξῆ [αἰχλ. Διον.Ορ.4893], τὸ γράμμα ξ, ξ βλλ.

Ξεῖδατος -η-ο δημ. ἀντὶ ξεῖδατος βλλ.

Ξεῖδι (τό) δημ. ἀντὶ ξεῖδι βλλ.

Ξεῖδαζω δημ. ἀντὶ ξεῖδαζω βλλ.

Ξεῖθιδρωμα (τό) δημ. ἡ παύσις τῆς ἐπιθώρωσεως.

Ξε(θ)ιδρωμα δημ. κ. ξεῖδρωμα, ἀόρ. (ἐ)ξε(θ)ιδρωμα, μη. παθ. παρακ. ξε(θ)ιδρωμένος, παύω να ἐξω ἐφιδρωσω, να εἶμαι ἰδρωμένος' 2) ρηματ. π. ξε(θ)ιδρωμα.

Ξεῖναπάτης (ὁ) ἰων. ἀντὶ Ξεναπάτης βλλ.

Ξεῖνη ἰων. τ. ἀντὶ Ξένη βλλ.

Ξεῖνηδόκος -ον ἰων. τ. κ. ἐπ. ἀντὶ Ξενηδόκος βλλ.

Ξεῖνηθεν ἐπίρρ. ἰων. τ. ἀντὶ Ξένηθεν βλλ.

Ξεῖνηθον (τό) [Ξεῖνος] ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὄμοιου κ. ἀγρ. τ. Ξεῖνιον, δῶρον, φιλικόν, ὅπερ ὁ Ξεῖνων ἐδίδοι τῷ Ξεῖνιζομένῳ ἀναχωροῦντι πρὸς ἀνάμνησιν τῆς φιλοξενήσεως : Ἰλ.Κ.269 "Ἀμφιπόκος δὲ Μόλω δῶκε Ξεῖνηθον·εἶναι" || ὡς ἐπίθ. μτ. τοῦ δῶρα : "Ὀδ.Ω.273 καὶ οἱ δῶρα πόρον Ξεῖνηθ' || τὰ ἀμοιβεῖαις μεταξὺ Ξένων ἀνταλλάσσόμενα δῶρα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀμοιβῆς Ξενίας : Ἰλ. Ζ.218 οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον Ξεῖνηθα καλά' 2) αἱ πρὸς φιλοξενίαν τινὸς προπροσκευασμένοι τροφαί, ἡ φιλικὴ ἐστίασις, τὸ φιλέμα ἀνευ δῶρον : "Ὀδ.Δ.33 ἂ μὲν δὴ νοῦ Ξεῖνηθα πολλά φαγόντες ἄλλων ἀνθρώπων δῶρ' ἰκόμεθ'· 3) χλευστικῶς, ἡ ἀνταπόδοσις τοῦ κακοῦ διὰ κακοῦ, τὸ ἀντίποινον, ἡ τιμωρία : "Ὀδ.Χ.290 τοῖσθ τοῦ ἀντὶ ποδοῦ Ξεῖνηθον, ὅν ποτ' ἔδωκας ἀντιθέω Ὀδυσσῆϊ δόμον κατ' ἀληθέωντι" 4) ὁ μισθός, ἡ ἀμοιβή, τὸ δῶρον : "Ὀδ.Ι.370 Οὐτὶν ἐγὼ πάματον ἔδομα μετὰ τίος ἀτρώοντι, ταῦς δ' ἄλλους πρόσθεν" τὸ δὲ τοῦ Ξεῖνηθον ἔσται.

Ξεῖνιζω ἰων. κ. ἐπ. τ. ἀντὶ Ξεῖνιζω βλλ.

Ξεῖνιθι (ἡ) ἰων. τ. ἀντὶ Ξεῖνια βλλ. : Ἦρ.2,182.

Ξεῖνικός -ή-όν ἰων. τ. ἀντὶ Ξεῖνικός βλλ. : Ἦρ.1,77.

Ξεῖνικός -α-ον ἰων. κ. ἐπ. τ. ἀντὶ Ξεῖνικός βλλ.

Ξεῖνοδάκχη (ἡ) μτυν. ἐπὶ τῆς Μιδείας, ἡ μαυίνουσα ἐξ ἔρωτος πρὸς τὸν Ξένον, τὸν Ἰάσωνα : Λυκόφρ.175.

Ξεῖνοδόκος -ον ἰων. κ.ἐπ. Ξενοδόκος : "Ὀδ.Θ.523.

Ξεῖνοδοκῶ -έω ἰων. Ξενοδοκῶ βλλ. : Ἦρ.6,127.

Ξεῖνοκτονῶ -έω ἰων. Ξενοκτονῶ βλλ. : Ἦρ.2,115 περὶ πολλοῦ ἠγῆμαι μὴ Ξενοκτονέειν.

Ξεῖνος (ὁ) ἰων. κ. ἐπ. τ. ἀντὶ Ξένος βλλ.

Ξεῖνοσάκος -ον ἰων. ἀντὶ Ξενοσάκος βλλ.

Ξεῖνοσύνη (ἡ) ἐπ. ἀντὶ Ξενοσύνη βλλ.

Ξεῖνοφόνος -ον ποι. Ξενοφόνος βλλ. : Νόμ.Δ.94f.

Ξεῖρης (ὁ) ἡ Ξεῖρη βλλ. : Ἀριστ.π.ἀν.83f.

Ξεῖρις -ίδος (ἡ) ἡ. Ξεῖρη βλλ. : Ἦρ.

Ξεκαθαλλικεῖω δημ. ἀφιπνεῶ, κατέρχουμαι ἀπὸ τοῦ ἵππου, πεζεύω' 2) ρηματ. π. Ξεκαθαλλικεῖωμα.

Ξεκαθαλλικε(ύ)μα (τό) δημ. ἡ ἀφιπνεῖσις.

Ξεκαθαρίζω μυν. κ. δημ. καθαρίζω ἐντελῶς, ἀποσφηνίζω, διεκρινῶ, ἐλέγω : Ἐρωτόκρ.291

τὸ τὸ ξεκαθαρίζωμε κι ἡ μάχη να τελειώση, σὺτ.940, Ζεφρ.Μὸθ.Ζ.62 μὴ οὐδέ κ' ὁ Χάλανος ὁ

ἴδιος μῆδερε να τὸ ξεκαθαρίση αὐτὸ ποτὲ του' || ἀμτθ. ἐκαθαρίζομαι, ἀποσφηνίζομαι : Ξεκαθαρίζωμε τις διαφορὲς μας - θά ξεκαθαρίση σύντομα ἡ ὀνόθησθ' 2) ρηματ.π. Ξεκαθαρίζωμα.

Ξεκαθώρασμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκαθαρίζω, ἡ ἐκαθάρισις, τὸ ἀποσφηνίζωμα.

Ξεκάθαρος -η-ο δημ. ὁ ἐντελῶς καθαρὸς, διαυγής, σαφής : Ζεφρ.Μὸθ.Ζ.62 καὶ πάλι τὸ ὄνειρο ἦταν τόσο ξεκάθαρο, ὥστε να παρουσιάζεται σὰν πραγματικότητα.

Ξεκαθίζω δημ. ἐπὶ πλοίων ἐξεοικελάντων, ἐκαθίζω : γύρισαν τὰ νερά καὶ ξεκαθίζω τὸ καρόβι' 2) ρηματ. π. Ξεκάθισμα.

Ξεκάθισμα (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκαθίζω, ἡ ἐκαθίσις.

Ξεκακίζω δημ. ἀποβάλλω τὴν κακὴν θέθεισιν, ἀναλαμβάνω, ἀνακουφίζωμαι : πάμε περίτομα να ξεκακίσωμε' 2) ἐπὶ τοῦ καιροῦ, βελτιοῦμαι, ξεκακίωμαι : ὁ καιρὸς ξεκακίσει.

Ξεκάκτωμα (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκακίωμαι, ἡ ἀποβολὴ τοῦ θυμοῦ, τὸ ξεθώμασμα.

Ξεκακίωμαι δημ. συνήθ. ἐπὶ μικρῶν παιδῶν κ. θωπευτ. ἐπὶ γυναικῶν, ἀποβάλλω ἐόν θυμόν, τὴν κάκια μου' 2) Ξεκακίω βλλ.2)' 3) ρηματ. π. Ξεκάκωμα.

Ξεκαλοκαιριάζω δημ., ἀόρ. (ἐ)ξεκαλοκαιρίασσω, διέρχομαι τὸ θέρος, περῶν τὸ κολοκαίρι, ἀντὶθ. Ξεχειμωνιάζω : Πολιτ.Ἐκλ.Τρογ.234,10 πᾶν τὰ κοπεδία στὰ βουνα, να ξεκαλοκαιριάσω' 2) παραθερίω, διέρχομαι τὸ θέρος ἐν τῇ ἐξογῇ, ἀντὶθ. παραχειμωνιάζω' 3) ἀπροσ. ἐπὶ τοῦ θέρου, παρέρχεται, περῶν, τελειώνει : τώρα ποτ' ξεκαλοκαιρίασε, να ράφω κολοκαίρινα' 4) ρηματ. π. Ξεκαλοκαιρίασσωμα.

Ξεκαλοκαιρίασσω (τό) δημ. ἡ ἀφορημένη ἔννοια τοῦ ξεκαλοκαιριάζω, ὁ παραθερισμός.

Ξεκαλοῦμαι (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκαλοῦμαι, ἡ ἀραφίδωσις.

Ξεκαλοῦνω (ἴσως) δημ. ἀφαιρῶ τοὺς τόπους, τὰ κολούδια ἀφίδος οἰκοδομῆς, ἀραφιδῶ' 2) ρηματ. π. Ξεκαλοῦνωμα.

Ξεκάτωμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκατώνω βλλ.

Ξεκατώνω δημ., ἀόρ. (ἐ)ξεκάτωσσω, παθ. -ώνωμαι, ἀόρ. -ώθηκα, μη. παθ. παρακ. Ξεκατόνωμαι, ἀφαιρῶ, ἀποβάλλω τὰ περιπόδια τῆς κώλτσας || κ. μέσ. ἐκδύομαι, ἀποβάλλω, βγάδω τὴς κώλτσας μου' 2) ρηματ. π. Ξεκάτωμα, Ξεκατόνωτος.

Ξεκάτωσος -η-ο δημ. ὁ μὴ φορῶν περιπόδια, κώλτσες, ὁ ξεκατόνωμένος ἴδ. ἐπὶ γυναικῶν : γυρίζουν τοὺς δρόμους Ξεκάτωσες καὶ ξεσκούφτες.

Ξεκαμπίζω ἰκόμπος δημ., ἀόρ. (ἐ)ξεκαμπίσω, ἐξέρχομαι, εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὸν κόμπον' || γεν. φεύγω, ἀποσκυρνούμαι' 2) μτφ. ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ ἀδείεδου' 3) [κόμπος] ὄμ. μτφ. θορυβῶδως, ἰσχυρῶς [μετὰ κόμπον] ὀμῶν, κραυγάζω : μὴ ξεκαμπίσης ἔτσι καὶ δὲν εἶμαι κωφός.

Ξεκαμπίω (τό) ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκαμπίζω βλλ.1) κ. 3).

Ξεκάμωμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεκάμω.

Ξεκαμμός (ὁ) δημ. ἡ πράξις τοῦ Ξεκάνω βλλ., τὸ Ξεκάμωμα.

Ξεκάνω δημ., ἀόρ. (ἐ)ξεκάνω κ. (ἐ)ξεκασω, μη. παθ. παρακ. Ξεκανωμένος κ. Ξεκαμμένος, ἐκποῦ πρᾶγμα τι, πῶλθ, ξεποῦλθ : Ξέκαμε δλα του τὰ πρᾶγματα - τὰ ὄψασμά του' || δαπανῶ ἐξ ολοκλήρου, καταδῶπανῶ : Ξεκάμωμε τὸ στόρι, φρ. Ξέκαμε ὅτι εἶχε καὶ δὲν εἶχε [παίζοντας χαρτί - στίς γυναικῆς - στὰ γλέντια]' 2) μτφ. ποιοῦμαι τινα ἐκποδῶν, φονεύω, σκοτώνω : Ξέκαμε πολλοῦς·ᾤκρισθηκε να τὸν ξεκάνω' 3) ρηματ. π. Ξεκάμωμα, Ξεκαμμός.

Ξεκαπάκωμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκαπακώω, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ καπακίου, τὸ ξεσκίασμα.

Ξεκαπακῶω (τουρκ.) δημ., ἄορ. [ξ]ξεκαπακώωσα, μτχ. παθ. παρακ. ξεκαπακωμένος, ἀφαιρῶ τὸ καπάκι, τὸ κάλυμμα αὐεούσῃ ὀχλοῦ, ξεσκιάζω· 2) ρηματ. π. ξεκαπακώωμαι, ξεκαπακωτός.

Ξεκαπάκωτος-η-ο δημ. ὁ μὴ φέρων ἢ μὴ ἔχων καπάκι, κάλυμμα, ἀνεύσασμα, ἀσκεπής· τέτυκτ' ἔρως ξεκαπάκωτος· κούτ' ξεκαπάκωτος.

Ξεκαπελάω δημ. ναυτ. ἀφαιρῶ τὸ τραχήλωμα, ἀποτραχηλῶ.

Ξεκαπέλλωμαι (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκαπελλώνω, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ πύλου πύος.

Ξεκαπελλώνω δημ., ἄορ. [ξ]ξεκαπέλλωσα, παθ. ἄορ. -ώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ξεκαπελλωμένος, ἀφαιρῶ τὸ καπέλλο, τὸν πύλον τινός· || κ. ὀπισκοπῶμαι, ἀφαιρῶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου τὸν πύλον· 2) ρηματ. π. ξεκαπέλλωμαι, ξεκαπέλλωτος.

Ξεκαπέλλωτος-η-ο [ξεκαπελλώνω] δημ. ὁ μὴ φέρων καπέλλο, πύλον, ὁ ἀσκεπής, ὁ ξεσκεπυμένος.

Ξεκαπιστρώω (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκαπιστρώνω, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ χαλινοῦ, τοῦ καπιστρίου.

Ξεκαπιστρώω δημ., ἄορ. [ξ]ξεκαπιστρώωσα, παθ. -ώνομαι, ἄορ. -ώθηκα, μτχ. παρακ. ξεκαπιστρωμένος, ἀφαιρῶ τὸν χαλινὸν ὑποζυγίου, τὸ καπιστρί, τὴν φορβειάν· 2) ρηματ. π. ξεκαπιστρώωμαι, ξεκαπιστρωτός.

Ξεκαπιστρωτός-η-ο [ξεκαπιστρώνω] δημ. ὁ μὴ φέρων χαλινὸν, καπιστρί, ὀχάλινον, ξεκαπιστρωμένος· || μτφ. ἐν φρ. γάϊδαρος ξεκαπιστρωτός ἀνοιχτός, ἀνάγωγος ἀνθρώπου.

Ξεκαπνίζω δημ. ἀφαιρῶ, καθορίζω τὴν αἰθάλην καπνοδόχου, τίς καπνὸς θερμάστρας· ξεκαπνιστὰ χωνιά τῆς θερμάστρας· 2) ρηματ. π. ξεκαπνισμα.

Ξεκαπνισμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκαπνίζω βλλ.

Ξεκαρδίζω δημ., ἄορ. [ξ]ξεκαρδίωσα, παθ.-ίζομαι, ἄορ. [ξ]ξεκαρδίστηκα, μτχ. παθ. παρακ. ξεκαρδισμένος, κόμωμ τινά σίνειν μὲ τὰ ἀστεῖά του· || παθ. ἐπι γελώντων, γελῶ μέχρι λιποθυμίας· ξεκαρδίστηκα ἀπὸ τὰ γέλια· 2) ρηματ. π. ξεκαρδίωμαι.

Ξεκάρφωμαι (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκαρφώνω, ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἴλων· τὸ ξεκάρφωμα τῆς κάσας· τῶν σανιδίων.

Ξεκαρφώνω μον. κ. δημ., ἄορ. [ξ]ξεκάρφωσα κ. παθ. [ξ]ξεκαρφώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ξεκαρφωμένος, ἀφαιρῶ τοὺς ἴλους, ἐξήλω, βγάζω τὸ κορφαί· Ἐρωτόκρ.2,2007 τὸν περιεφραλαίαν τὸν Γουλιζέι, ξεκαρφώνει· || μτφ. ἐπι ὀδόντων, ἐκβάλλω τοὺς ὀδόντας, βγάζω τὰ δόντια μου· Βολακρ.τὸ Τριακ. Τρίτον ἄσμα τῆς Κοκ. τοῦ Ἀνάνου ἰ τὰ δόντια του ξεκαρφώσων αὐτός ὁ κολασμένος· 2) ρηματ. π. ξεκαρφώωμαι, ξεκαρφωτός.

Ξεκαρφωτός-η-ο [ξεκαρφώνω] δημ. ὁ μὴ συγκρατούμενος δι' ἴλων, ὁ ἀκαρφωτός, ὁ ξεκαρφωμένος· || παροιμ. φρ. Οὐ μου, πῶς βαστάς τὰ κεραμίδια ξεκαρφωτά (ἐπι τῶ ἀκούσμιαν παραδόξων πληροφοριῶν ἢ μεγάλης ἀνοησίας ἢ φευδολογίας)· 2) μτφ. ἐπι λόγων, ὁ ἀνευ συναφείας, ὁ ἀσυνάρτητος· λόγια ξεκαρφωτά· 3) ἐπι προσ., ὁ μὴ ἔχων σταθερὸν βῆμα· σάν ξεκαρφωτός περπατᾷ· || ἐπίρρ. -α.

Ξεκαπνιάζω δημ. κατεξανθῶ τινά, ἰδίως κόμω μὲ πᾶσα ἢ κατὰ ἴτοι ἢ ραχὴ ὑποζυγίου ἢ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ βάρους, ἐκ τοῦ κομποῦ· τὰ ξεκαπνιάσας τ' ἄλογο μὲ τόσο βάρος· 2) ρηματ. π. ξεκαπνιάσμαι.

Ξεκατινιάσμαι (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκατινιάζω βλλ.

Ξεκίνημα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκινῶ βλλ., ἡ ἐκκίνησις.

Ξεκινήθω (τό) δημ. ἡ ἐκκίνησις, τὸ ξεκίνημα βλλ.

Ξεκινήτης (τό) [ξεκινῶ] νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ὁ χρηματοδότης τῶν οὐγαλοεπιτηκίων πλοίων.

Ξεκινῶ μον. κ.δημ. κ.-ἄω ἄμτθ. ἐκινῶ, ἀνοχωρῶ, ἀπερχομαι· Γρυσ.Σκ.Γερρ.7 μὲ τῶρα ἔχαιε τὸ βούκινο τὸ πλοῖο μὲ ξεκίνησε, Ζερβ.Λυρ.Σ.ἀτ.22 καὶ ποτισμένος σὰ μ' ἀφίονι στὸ μεροδουλῆ ξεκινῶ· 2) μον. παρακινῶ, προτρέπω, παροτρύνω· Ἐρωτόκρ.3,607, αὐτ.5,200 κί εἰς τοῦτο μ' ἐξεκίνησε τὸ σπλάχνος καὶ τὸ θάρρος· 3) ρηματ. π. ξεκινῶμαι, ξεκινητός, ξεκινήτης.

Ξεκλειδύωμαι (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκλειδώνω βλλ.

Ξεκλειδώνω δημ., ἄορ. [ξ]ξεκλειδύωσα, παθ. -ώνομαι, ἄορ. -ώθηκα, μτχ. παρακ. ξεκλειδωμένος, ἀνοίγω τὴ κλεικισμένον διὰ τῆς κλειδὸς ἀντίθ. κλειδώνω· ξεκλειδύωσα τὴν πόρτα· || ὄμ. κ. παθ. ἐπι πραγμ. κλεισομένων διὰ κλειθροῦ· δὲν ξεκλειδύεται εὐκόλως τὸ ντουλάκι· || τὸ ἐνεργ. κ. ὡς ἄμτθ.· δὲν ξεκλειδώνεις ἢ πόρτα· 2) παραλύω τὰς κλειδώσεις τινός· 3) ρηματ. π. ξεκλειδύωμαι, ξεκλειδωτός.

Ξεκλειδωτός-η-ο [ξεκλειδώνω] δημ. ὁ μὴ κλεισθεὶς διὰ τῆς κλειδὸς, ὁ ἀκλειδωτός, ὁ ξεκλειδωμένος· ἐφυγε κί ἀφῆσε τὴν πόρτα ξεκλειδωτῆ· 2) ὁ ἔχων παραλειψύμενας, χαλαρὰς τὰς κλειδώσεις· περπατᾷ ξεκλειδωτός· || κ. ἐπίρρ. -α.

Ξεκλήρι (τό) δημ. ἡ λόγῳ θανάτων στέρισις κληρονομίαν, ὄθ. τὸν στενὸν συγγενῆ ἢ ἀκλήρι· Ἄρετ.Βασιπ.Προλ.25 ἔθαν πού ξεκλήρι ἐστρωξέ τον νὰ κλειστῆ? κεί στὸ μουσταρί.

Ξεκλήριζω δημ. κ. ξεκλήριζω ἐξολοθρεύω τινὸς τὴν κλήραν, τὴν γενεάν, ἀφανίζω· τοὺς ξεκλήρισε τὸ χτικιό· || συνθ. ἄμτθ. ἢ μέσ. μένω χωρὶς κλήραν, ἀφανίζομαι ἐξ ὀλοκλήρου· αὐτὸ τὸ σπῆτι ξεκλήρισε· || κ. παθ. ἐν τῇ αὐτ. σμμ.· 2) ρηματ. π. ξεκλήρισμαι.

Ξεκλήρισμα (τό) δημ. κ. ξε- ὁ ἀφανισμὸς τῆς κλήρας, τῆς γενεᾶς, ἢ ἑλλειψὶς οἰκογενείας.

Ξεκλήρος-η-ο δημ. ὁ ξεκλήρος βλλ.

Ξεκλήρω-εῖω δημ. κ.-ἄω ξεκλήριω βλλ.· Ζερβ. Τρυσ.ΚΚ46,10 ἐκ τὸ νοῦς πού βλέπει γύρω του | νὰ ξεκλήρουνε αἰτία του.

Ξεκλώθω δημ. ἐξημέθω, ξεφαίνω βλλ.

Ξεκλώσσημα (τό) δημ. ἡ ἐκκόλαξις τῶν νεοσσῶν.

Ξεκλωσσῶ δημ. κ.-ἄω ἄμτθ. ἐπι πτηνῶν, σπῶ διὰ τὸ ρόμφωμ τὸ φόν, ὅπως ἐξέλεθ ὁ νεοσσός. ἐκκολάπτω· 2) ρηματ. π. ξεκλωσσημα.

Ξεκόθω δημ. ὁ ξεκόθω βλλ.

Ξεκοκκαλιάζω δημ., ἄορ. [ξ]ξεκοκκαλίασα, παθ.-άζομαι, ἄορ. [ξ]ξεκοκκαλίαστηκα, μτχ. παρακ. ξεκοκκαλισμένος, ἐπι σφαγίων, ἀφαιρῶ, ἐξάγω τὴν κοιλίαν καὶ τὰ σπύα, τὰ ἔγκατα, τὰ ἐντόσθια, ἐκκοκκαίω· 2) ἐπι προσ., ἀνοίγω τὴν κοιλίαν τινός διὰ μαχαίρας, τραυματικῶς θανατηφόρας, φονεύω, σκοτώνω· κ. παθ.· βρέθηκε στὸ δρόμο ξεκοκκαλισμένος· 3) ἐν ἀναφορᾷ πρὸς φαγητὸν, δίω εἰς τινά μὲ φαγῶ καθ' ὑπερβολὴν, ὥστε νὰ ἐξεγοκωθῆ ἡ κοιλία του· || κ. μέσ. τρώγω καθ' ὑπερβολὴν· 4) ρηματ. π. ξεκοκκαίωμαι.

Ξεκοκκαίωμαι (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκοκκαίω βλλ.

Ξεκοκκαλιάζω δημ. κ. ξεκοκκαλιζῶ ἀφαιρῶ τὰ ὀστά, τὰ κόκκαλα ἀπὸ τὸ κρέας· || συνεκδ. καταθιθρόσκα, κατατρώγω τὴν σάρκα μέχρις ὅτι ἀπομείνουν τὰ ὀστά μόνον· ξεκοκκαλίασε τ' ἀρνὶ σὺ μὴν ὄρα· 2) μτφ. καταθαπαῶν, κατασπαταλῶ· κάθεται στὴν Ἀθήνα καὶ ξεκοκ-

καλίξει τήν περιουσία του' 3) ρηματ. π. Ζεκοκάλιασμα.

Ζεκοκάλιασμα (τό) δημ. ἡ πράξις καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζεκοκαλίω, ἐπὶ κράτους συνεχομένου μετ' ὅσπου, ἡ ὀλασχερὴ μέρις ἀπογυμνάσεως τοῦ ὅσπου βρώσις, κυρ. περὶ μικρῶν σφαιγῶν, θρηματῶν καὶ πτηνῶν: Ζεκοκάλιασμα τοῦ ἀρνίου - τοῦ λαγοῦ - τῆς μπεκάσας - τῆς κότας || κτ. ἐπέκτ. ἡ βρώσις τῶν ἀπογεμνῶν μετὰ γεύμα ἢ δειπνῶν τροφῶν 2) μφ. ἢ ἐν ἀργίᾳ ἀνάγκη, ἡ κατασπατάλησις: Ζεκοκάλιασμα κληρονομίας - περιουσίας κτ.

Ζεκοκινίζω μυσ. κ. δημ., ἀόρ. Ζεκοκίνισα, μτχ. παθ. παρακ. Ζεκοκινισμένος, ἀμτθ. ἐρυθραίνουσι λίαν, γίνουσι κατακόκκινος, κατακοκινίζω: Ἐρωτόκριτ. 2126, αὐτ. 21891 ἐντράπηκεν ὁ Κρητικός, ὄφτει, Ζεκοκινίζετο || κ. ἐπὶ πυρακτοῦμενων μετ' ἄλλων: σὺν Ζεκοκινιστὸν τὸ σίδηρο μαλοκάνει, - καὶ Ζεκοκινισμένο τὸ ἀσταλι δὲν λυγαίνει 2) ἀποβάλλω, χάνω τὴν ἐρυθρότητα, ἢν εἶχον, ἀποκοκινίζω: θά τοῦ πεσε ὁ περετός, γιατί Ζεκοκινία ἢ ὄψη του, - βάλε στον ἀέρα τὸ σίδηρο νὰ Ζεκοκινισα.

Ζεκόλλημα (τό) δημ. ὁ ἀπ' ἄλλῶν ἀποχωρισμὸς συγκεκριμένων πραγμάτων, ἡ ἀποκόλλησις.

Ζεκόλλητος-π-ο δημ. ὁ μὴ συγκλληθεὶς, ὁ ἀκόλλητος ἢ ὁ ἀποκόλληθεὶς: τὰ γραμματῶσημα τ' ὄφεισε Ζεκόλλητα.

Ζεκόλληω δημ. κ. -άω, ἀόρ. (ἐ)Ζεκόλλησα, παθ. -ίεμαι, ἀόρ. (ἐ)Ζεκόλληθηκα, μτχ. παρακ. Ζεκόλλημένος, ἀποχωρίζω τι συγκεκριμένον μετὰ ἢ ἐπ' ἄλλου, ἀποκόλλω: Ζεκόλλητὰ γραμματῶσημα ἀπὸ τὰ γράμματ'α || κ. μέσ. ἡ παθ.: Σολωμ. ἡ Δέηση τῆς Μαρίας 72 καὶ αἰετὰ τὸ βαγδάκι πού λές καὶ Ζεκολλίεται 2) μφ. ἐπὶ προσ., ἀποσπῶ, ἀποσπάρω: θέλω νὰ τὸν Ζεκολλήσω ἀπ' αὐτὴ τῆς γυναῖκα - ἀπὸ τὰ χροτοπαλίνα 3) ρηματ. π. Ζεκόλλημα, Ζεκόλλητος.

Ζεκομμένα (ἐξοφθεῖ) ἐπίρρο δημ. διὰ βραχέων καὶ ἀπεριφράστως: νὰ τοῦ τῆς Ζεκομμένα || ἀμετακλίτως: σὲ λέω Ζεκομμένα, ἀπὸ ἀόριον δουλεῖα δὲν εἶνε.

Ζεκομτακιάζω δημ. ἀεπίποτε μετὰ τοῦ ἀρθροῦ τὸ, ὡθὼ τὰ πράγματα πέρα τοῦ δέοντος, ὑπερβάλλω τὰ ὄρια τῆς ἀνοχῆς, τὸ παρακάνω, τὸ παραζηλώνω: συνηθέσ. σὺνθετ. παραΖεκομτακιάζω: εἴπαμε νὰ γλεντήσ, μὴ οὐ τὸ Ζεκομτακιάσε.

Ζεκομορς-π-ο δημ. ἐπὶ τόπου, ὁ ἀπόκομος (βλ. 2), ὁ ἀπαιμακρυσμένος, ὁ ἀπόκεντρος, ὁ ἀλόμορος: Ἀρτ. Βατοπ. 2,34 τί σὺ τοῦ του ζχοντασ βάνει Ζεκομορ σαση νὰ βρῶ || ἐπίρρ. -α.

Ζεκοσάρισμα (τό) δημ. ναυτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ζεκοσάρω βλ.

Ζεκοσάρω δημ. ναυτ. ἀφαρῶν τὸν κόρακα συσπᾶσθαι ἢ ἀπολαβεῖν αὐτὸ ἐκεῖ ὅπου ἦτο ἠγκυρισμένον, ἐξυγκυρίζω, ξεγαντζώνω 2) γεν. ἐπὶ συρμῶν, ἀμαζῶν, διακόπτη τὴν οὐδέσιν 2) ρηματ. π. Ζεκοσάρισμα.

Ζεκομο(κ)οῦ(λ)ήτωρς-π-ο δημ. ὁ ἀποδῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν κοκκοῦλαν, τὸ κάλυμμά του: Ζεκομοκώλωτος καλόγερος || εἶδ. κτ. κληθ. οἱ θρησιδῆστεροι τῶν ἐν Χανιάς τῆς Κρήτης Τούρκων, ὁτινες κατὰ τὰς ἀνά τὰς ἐποχὰς ἐπιδρομὰς ἀπέβαλλον τὸ κοκκοῦλι των, τὸ φέσι, ἵνα ἐκλαμβάνωται ὡς χριστιανῶν καὶ ληστεύωσιν εὐκολώτερον τοὺς ἀόλους χωρικοὺς.

Ζεκομηψίζω δημ., ἀόρ. (ἐ)Ζεκομηψισα, παθ. -ίζομαι, ἀόρ. -ίσθηκα, μτχ. παρακ. Ζεκομηψισμένος, ἀποδύωμαι, ἀποπέμνω τινὰ θανατώσας || τὸ παθ. συνήθ. κ. ἐν μέσ. σημ. ἀποακρύνουσι, παύω ἐνοχῶν τινὰ διὰ τῆς παρούσις μου: Ζεκομηψισα γρήγορα ἀπὸ δῶ' 2) ρηματ. π. Ζεκομηψισμα.

Ζεκομψισμα (τό, δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ζεκομηψίζω, ἡ βίασι ἀποακρύνσις.

Ζεκουῶν δημ. κ. -άω στίω, ἀνακάνω: Πολίτ. Ἐκλ. Τρογ. 114,3 χαράκι ἀμαθολόγανε καὶ βίχιζεν Ζεκουῖνε 2) κ. ἀμθ. κκοῦμαι, αἰεῖμαι, κκοῖνεμαι: Ἐρωτόκριτ. 2181 δυὸ δόντια τοῦ δένγκαισι καὶ τ' ἄλλα Ζεκουῖνεσαν.

Ζεκουράζω μυσ. νεῖτ. κ. δημ., ἀόρ. (ἐ)Ζεκουράσσα, παθ. -άραμαι, ἀόρ. -άσθηκα, μτχ. παρακ. Ζεκουρασμένος, ἀπαλλάττω τινὰ τῆς κοπῶσεως, ἀναπαύω: Ἐρωτόκριτ. 5,38 τὸν ξεματώσαν τὸ κορμί, γιὰ νὰ τὸ ξεκουράσῃ, με ξεκουράζει ὁ μεσημεριώτικος ὄνηος || συνήθ. μέσ. ἀναλαμβάνω ἐκ τῆς κοπῶσεως, ἀναπαύομαι: Ἐρωτόκριτ. 4,1235 γιὰ νὰ ξεκουροῦσθῆ ὁ λαός, αὐτ. 5,899 ἤκατα νὰ ξεκουροῦσθαι σιμὰ στὸ κοιτοῦναρι, Μωραϊτ. 1,189 ἰοιμαδέτο, ἀποδ. κκοιμηθὲ ὄλλων καὶ ξεκουροῦσθ, νὰ ξεέληθ 2) ρηματ. π. Ζεκουράσαι, Ζεκουράσσει, Ζεκουράσσει, Ζεκουραστικός.

Ζεκουραστία (ἡ) (ξεκουράζω) δημ. ἡ ἀνάπαυσις, τὸ ξεκουράσσει: Ζερβ. Τρογ. ΚΚ 18, 2 ὡσεὶ μάς. . . στὸν ὄνηο ἡσυχία κορμιοῦ Ζεκουραστὴ καὶ τῆς ψυχῆς.

Ζεκουράσμα (τό) νεῖτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκουράζω βλ., ἡ ἀνάπαυσις, ἡ ἀνακούφισις: Ζερβ. Μῦθ. 2 39 τ'ραβῶντας χωρὶς ἀνάσα καὶ χωρὶς ξεκούρασμα.

Ζεκουράστα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον Ζεκοῦροσταν, με ἄνεσιν.

Ζεκουραστικός-ἡ-ὸ δημ. ὁ ἐπιφέρων ἀνάπαυσις, Ζεκουραστία.

Ζεκουραστός-π-ο (ξεκουράζω) δημ. ὁ ἀναπαύων ἐκ τῆς κοπῶσεως, ὁ ἀναπαυθεὶς, ὁ ξεκουρασμένος 2) ὁ μὴ συνεπαγόμενος παλὸν κόπον, ὁ ἀναπαυτικός: ἔχει δουλεῖα Ζεκουραστὴ.

Ζεκουρβουόλωμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ζεκουρβουόλω βλ. 1) κ. 2).

Ζεκουρβουώλων δημ. Ζεκουρβουώλων βλλ. 2) ὁραπιδόμοι ἐξ ὀγκυλώσεως, ἐπιπάνομα.

Ζεκουρβίζομαι (παλ.) δημ., παθ. ἀόρ. Ζεκουρβίσθηκα, μτχ. παθ. παρακ. Ζεκουρβισμένος, παύω νὰ εἶμαι κουρδισμένος, μένω ἀκόρδιωτος βλλ.: τὰ βιοῦλι Ζεκουρβίσθηκα, - τὸ ρολόι - ὁ φωνογράφος 2) ρηματ. π. Ζεκουρβίστω.

Ζεκουρβιστός-π-ο δημ. ὁ παύσας νὰ εἶναι κουρδισμένος, ὁ ἀκόρδιωτος βλλ.: ἀφησες τὸ ρολόι Ζεκουρβίστω.

Ζεκουρμουόλωμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ζεκουρμουώλων βλλ. 2) μφ. ἡ μέγιστη καταστροφή οἰογενεῖος ἢ γενεῶς, εἴτε ἐν πολέμῳ, εἴτε ἐξ ἐπιδημικῆς νόσου.

Ζεκουρμουώλων δημ. ἀνασπῶ, ἐκρίνωμαι τοὺς κορμῶς τῆς ἀμέλτου, τῆς κουρμούλες 2) ρηματ. π. Ζεκουρμουόλωμα, Ζεκουρμουόλωτος.

Ζεκουρμουώωση δημ. τὸ Ζεκουρμουόλωμα.

Ζεκουρνιαζώ δημ. ἐπὶ πτηνῶν, φεύγω, ἀπερχομαι ἐκ τῆς κορμῆς βλλ. || κ. μφ. ἀποακρύνουμαι, φεύγω: Ζερβ. Μῦθ. 2 67 κὶ ἴτεοια ὄψοψια ξεκουρνιασεν ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ μονάχα, ὅταν τ' ἀργύδρομα γλυκοχαράματα ἐδάθησαν νὰ διώδωσιν τοὺς ἡκούσι.

Ζεκουότης (ἡ) δημ. ὁ Ζεκουότηρς βλλ.

Ζεκουοτιαίνω δημ. κ. Ζεκουοτιάω, ἀόρ. (ἐ)Ζεκουοτιαναι, παθ. -αἰνομαι, ἀόρ. -άθηκα, μτχ. παρακ. Ζεκουοτισμένος, καθίστω τινὰ κουτόν, ἀνόητον, ἀποβλακύνω: θὰ τὸ Ζεκουοτιανῆς τὸ παιδί ἀπὸ τὸ εἶλω' || κ. ἀμθ. ἢ μέσ. καθίσταμαι κουτός, παλιμψιας, ἀποβλακύνουμαι ἴδιως ἐκ γήρατος, ξεμωραίνουμαι: γήρατος καὶ Ζεκουοτισμένος ὄμ. παθ. κ. μέσ.: μὰ γιὰ Ζεκουοτισμέν' 2) ρηματ. π. Ζεκουοτιάω, Ζεκουοτιανῆς, Ζεκουοτιανός.

Ξεκουιάρης-α-ικο δημ. ὁ ἀπολέσας τὸν νοῦν, μαρῶς, ἀνόητος, ὁ ξεκούτης, ὁ ξεκουτισμένος, ξεμαρμένος· μὴν ἀκούς αὐτὸν τὸν ξεκουιάρη.
Ξεκουιάρικος-η-ο ἀδύρ. ὁ ἀναερμένος ἢ ὁ ἀρμύζων εἰς τὸν ξεκουιάρην βλλ.

Ξεκούσιμα (τὸ) δημ. ἡ ἀπληθίσιας, ἀποδύλακτος, μερία.

Ξεκόφει δημ. κ.-όω, ἄρ. (ἔ)ξεκόφα, παθ. (ἔ)ξεκόφθηκα, μτχ.παθ.παρακ. ξεκομμένος, ἀποκόπω, ἀποσπῶ πνα ἀπὸ τινος συνόλου ἢ περιβάλλοντος, ἀπομακρύνω· τὸν ξεκόφω ἀπὸ τίς παρέε || κ. αὐτῶ. ἀπέχω, ἀπομακρύνομαι, δὲν πλησιάζω· ξεκόφε ἀπ' αὐτὸ τὸ σπῆι - ἀπὸ τὰ χαρτί - ἀπὸ τὴν παρέα μας' 2) αὐτῶ. ἐπὶ ποιμνίων, ἀποχωρίζομαι ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἀπολαμβάνωμαι, ἀπομακρύνομαι· ξεκόφε τ' ἀρῶν ἀπὸ τὸ κοπάδι'

3) μτφ. ἀποφαινοίμαι τελεσιδικῶς, λέγω τὴν ἀμετακλήτως· τοῦ τὸ ξεκόφα πῶς δὲν μπορῶ πιά νὰ τὸν ταίζω' 4) ὀρίζω τιμὴν σταθεράν, τὴν εἰς χρέμα ἀξίαν πράγματις πινος, ἀποτιμῶ· ξεκόφαν τὰ χωρῆσια γιὰ δέκα ταγάρια κ. παθ.· ξεκόφθηκε ὁ μούστος ἐννία δοραχμέτ τὴ μπόστα' || κ. μέτ. τιμὴ ξεκομμένη καθωρισμένη τελεσιδικῶς, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ γίνη παζάρι, συζήτησις πρὸς μείωσιν.

Ξεκρέμασα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκρέμαθ. βλλ.

Ξεκρέματος-η-ο (ξεκρεμῶ) δημ. ὁ μὴ ἀνηρημένος, ὁ μὴ κρεμασμένος, ξεκρεμος' || ἐν χρ. κ. μτφ. ὁ μὴ ἐν εἰρωμ. συνηγομένος· ξεκρέματοςτες ἰδέεσ - μετοχῆς εἰς φράσιν.

Ξεκρέμοσ-η-ο δημ. ὁ ξεκρέματος βλλ.

Ξεκρεμῶ δημ. κ.-όω, ἄρ. (ἔ)ξεκρεμάσα, παθ. ξεκρεμῶμαι, ἄρ. -όατκα, μτχ. παρακ. ξεκρεμασμένος, καταβιβάζω τὴν ἀνηρητημένην, κρεμάμενον· MM κ. εἰντε ξεκρέμασε τὸ γκρά' ἀπὸ τὴν ἀργιοκοριτάσ' 2) ρηματλ. ξεκρέμασα, ξεκρέματος.

Ξεκρίνω δημ. διακρίνω, ξεχωρίζω· πρὸλ. ξενοίγω· Ζερβ.Μυθ.Ζ7 γιὰτι γρήγορα ξεκρίνε πέτρες ἐκεῖ κὲ ἀγκάθια καὶ τριβόλους.

Ξεκάλωσ-η-ο δημ. ὁ ἀποβαλὼν τὸν κόλον, τὴν βῶσιν, ὁ ξεκωλωμένος· ξεκάλω κοφίν'.

Ξεκάλωσα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεκάλωσ βλλ.

Ξεκωλώνω δημ. ἄρ. (ἔ)ξεκώλωσα, παθ. -ώνομαι, ἄρ. -ώθηκα, μτχ. παρακ. ξεκωλωμένος, ἄφαιρῶ τὸν κόλον, τὴν βῶσιν· τὸν ξεκώλωσες τὸν κουβῆ κ. παθ.· ξεκωλώθηκε ἡ νταμιτζάνα, - ξεκωλωμένο κοφίν' 2) παθ. μτφ. καταπονοῦμαι, ἀποκίνω, ἀπαυθῶ· ἔχωμε ξεκωλωθῆ ἀπὸ τὴ δουλειά' || σπανιῶτ. κ. ἐνεργ.· τοῦς ξεκωλώνει στὴ δουλειά' 3) ἐν αἰσχ. σμν. ἐπὶ πυγισματος κ. ἰδ. ἄρσενικοποιίας πρὸλ. ξεπατόνωσ' ὀδ. ξεκωλωμένος ὁ κινόστος' 4) αὐτῶ. κατακρηνηνίζομαι, γκρεμίζομαι· ξεκωλώσασ ὁ τοίχος - τὸ σπῆι' 5) ρηματ. π. ξεκωλώσασ.

Ξελαγανιάζω δημ. κ. ξελαγανιάζω λιαν ἀσθυσίω, λαγανιάζω' || κ. μέσ. ἐν μτχ. ξελαγανιασμένος ὁ ἔπικτος· Βολαωρ.Φωτ.2,353 καὶ ξελαγανιασμένη πετιέτ' εὐθὺς στὸν ὄδορῶ.

Ξελαμιάζομαι δημ. παθ. ἄρ. ξελαμιάζομαι, κουραζῶ τοὺς μύτ τοῦ λαμοῦ μου καὶ ἰδίως στρέφω ἐπιπόνησ τὴν κεφαλήν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν· ξελαμιάζομαι καὶ κοιάζω στὸ μπαλκόνι.

Ξελαμισασιμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξελαμιάζομαι.

Ξελάκκωμα (τὸ) δημ. κ. ξελάκκισμα ὄνοημα λάκκων περὶ τὴν ρίζαν τῆς ἐλαίας, τῆς ἀμύλου ἢ ἄ. διὰ λιπανσιν- ἢ πότισμα, ἢ γύρωσιμα' 2) ἐπὶ ποιμνίων τὸ ἀπὸ τῶν πεδιῶν, τῶν λάκκων, ἄγεμν αὐτὰ εἰς ὄρεινάς βοσκάσ' πρὸλ. ξελακκῶνω 2).

Ξελακκῶνω δημ. κ. ξελακκοῦνω κ. ξελακκίζω, ἄρ. ξελάκκωσα κ. -ισα, μτχ. παθ. παρακ. ξελακκωμένος κ. ξελακκισμένος, ἀνοίγω, σκάπτω λάκκων περὶ τὴν ρίζαν φυτοῦ, ἰδίω ἐλαίας, ἀμύλου διὰ λιπανσιν ἢ πότισμα' 2) ρηματ. π. ξελάκκωσω.

Ξελαρυγγιάζομαι δημ. κ. ξελαρυγγίζομαι, παθ. ἄρ. (ἔ)ξελαρυγγιάσθηκα, κουραζῶ καθ' ὑπερβολήν, βγάζω τὸν λάρυγγά μου ἀπὸ τίς φωνές· ξελαρυγγιάσθηκα νὰ σέ φωνάζω' 2) ρημ. π. ξελαρυγγισασιμα.

Ξελαρύγγισμα (τὸ) δημ. κ. ξελαρύγγισμα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξελαρυγγιάζομαι βλλ.· Γρουπ.Σκ. Τερρ. ὁ Κισσὸς 17 καὶ τὰ ξελαρυγγιάσματα σκορπίζουσι τὰ στερνῶ, τρελλά.

Ξελάσσωμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξελάσσωμα βλλ.

Ξελάσσωνω δημ., ἄρ. (ἔ)ξελάσσωνα, παθ. -ώνομαι, ἄρ. -ώθηκα, μτχ. παρακ. ξελάσσωμένος, καθαρῶς τὴ ἐκ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἰλύος, ἀφαιρῶ, βγάζω τὴν λάσπην' || κ. μτφ. ξελάσσωμαι ἀπὸ τὸν πηλόν, ἀπὸ τὴν λάσπην' 2) μτφ. ἐκβάλλω πινὰ ἐκ τῆς ἀμηχανίας, ἀποκαθιστῶ τὴν ἠθικῶς καὶ ὀικιδῶς' || κ. αὐτῶ. ξεέρχομαι τῆς ἀμηχανίας, τῶν δυσχερειῶν, ἀπὸ ἠθικῆς ἢ ὀικίτης πτώσεως, διαφεύγω τὸν κίνδυνον· κατάρθωσασ καὶ ξελάσσωσασ' 3) ρηματ. π. ξελάσσωμα.

Ξελάστρα (ἡ) δημ. τόπος, μέρος ἀνοικτὸν καὶ ἐκτεθειμένον' 2) μτφ. ἐπὶ γυναικῶς, ἢ προσητής, ἢ ἐν τῷ ἐπιπέδῳ ἀνοικτητοῦ.

Ξελάφρωμα (τὸ) δημ. ἄ. ξελάφρωμα βλλ.

Ξελαφρώνω δημ. ἄ. -ώνω κ. ξελαφρώνω βλλ.

Ξελαχανιάζω δημ., μτχ. παθ. παρακ. ἐν μέσ. σμν. -μένος, ἀναλωθῆνω ἐκ τῆς πνευστιδασως, παῖω νὰ πνευστῶ, νὰ ἀσθυσίω· Βολαωρ.Φωτ. 3,367 ἢ Ἄδμα . . ξελαχανιασμένη γλύφει.

Ξέλεγγον (τὸ) πάπ. πιά. πλάξ γραφῆς· καὶ ἐνεργε τὸ ξέλεγγον, σὺ τὸ χαρτάριον.

Ξελειτουργῶ-ῶω δημ. κ. ξελειτουργῶ, ἄρ. ξελειτουργῶσα κ. ξελειτουρῶσα, παθ. ξελειτουργῶμαι, ἄρ. ξελειτουργήθηκα κ. ξελειτουρηθήκα, μτχ. παρακ. ξελειτουργημένος κ. ξελειτουρημένος, ἐπὶ ἱερῶς, περατῶ τὴν ἱερὸν λειτουργίαν' || ἐπὶ χριστιανῶν ἐκκλησιασομένων μετὰ τὸ πέρας τῆς ἱερῶς λειτουργίας, ξεέρχομαι τοῦ ναοῦ· ὅ,τι ξελειτουρῶσα, Πολιτ.Ἐκλ.Τροχ.63,9 σίντας ξελειτουρῶσασ καὶ βγῆκαν σὺ κουβέντα' ὄμ. τὸ παθ. κ. ὡς μέσ.· σήμερα ξελειτουργηθήκαμε νωρίε, γιὰτι ὁ παπὸς βιαζόταν νὰ πάη σὺ γάμο' || ξελειτουργημένος ἐπὶ ἱερῶς, ὁ περατώσας τὴν ἱερὸν λειτουργίαν.

Ξέλειπα (λείχι) ἐπίρρ.δημ. ἐπιπολιῶσις· τὸν βρῆκε ξέλειπα ἡ σφαίρα.

Ξελημονῶ-ῶω μσν. κ.δημ.κ. ξελημονῶ κ. (ἔ)ξα-, ἄρ. (ἔ)ξελημονῶσα, παθ. ξελημονῶμαι, κ. ξε-, ἄρ. (ἔ)ξελημονισθηκα κ. ξελημονισθηκα, μτχ. παρακ. ξελημονισμένος κ. ξε-, ἐπιλανθάνομαι, λησυνῶ, ξεχνῶ· Ἐρωτόκρ.1,1316 μισοσφε, μάκων ἀπὸ πὰ νὰ ταῖ ξελημονήσας, σὺτ. 1404 ὄπου δὲν μπορῶ νὰ τοῦ ξελημονήσω' κ. παθ.· αὐτ.1,1752 μῆλως καὶ ξελημονιστῶ ὁ πόθος σὰ γερῶσ, αὐτ.2039' 2) παθ. ἀφιστροῦμαι· ξελημονισθηκα κουβεντιάζοντασ καὶ μοῦ κρέμασαν τὸ κουτάλι (ἤρχισαν τρώγοντασ χωρὶς νὰ μὲ περιμένουσι).

Ξελιγουριάζομαι δημ. ἐσθίω τι πρὸς ἀποφυγὴν ζάλης λιποθυμῆς, λιγοῖρασ.

Ξελιγώνομαι μσν. κ. δημ., παθ. ἄρ. (ἔ)ξελιγώθηκα, μτχ. παρακ. ξελιγωμένος, συνέρχομαι ἐκ τῆς λιποθυμῆς, τῆς λιγοῖρας, ἀναλαμβάνω τὸς αἰσθήσεις, ξελιποθυμῶ· Ἐρωτόκρ.3,1615 σ' ὄτοθα τ' ἀνακατώματα ἢ κόρ' ξελιγώθη, αὐτ.5,699 καὶ

ώρες νεκρή ποίμεν **2)** δημ. αίσθάνομαι λιγούραν, ζάλην, τάνην πρὸς λιποθυμίαν προερχομένη ἐκ πείνης: **ζελογιώθηκα** ἀπὸ τὴν πείνά μας **3)** ἐπὶ γυναικί, αἰσθάνομαι ἕδειαν χαίνων, λήγωμαι ἐκ φιλόδητος **||** κ. ἐπὶ ἀνδρὸς σκαπτό: **σὰ λέει ἔρωτικά τραγοῦδι, ζελογιώνεται:** **||** ἡ μτχ. παθ. παρακ. ἐπὶ στίχων κ. γενικ. ἐπὶ ποιήσεως: **ζελογιωμένα τραγοῦδι, - ζε- ποίσις.**

ζελογιάζω δημ., ὄφρ. (ἐ)ζελογιάσα, παθ. -άζομαι, ὄφρ. -άστηκα, παρακ. ζελογιασμένος, φέρω τινά ἔξω τοῦ λογικοῦ, παραπλανῶ, ἀποπλανῶ, παρασέρνω, ζεμμαρίζω: [ρουμ.σκ.τερρ. ὁ τρύφων κ. ἡ χρυσόφρουδη]34 ἡ χρυσόφρουδη θά πῶν νὰ ζελογιάσω, - ἡ παλιονομαίκα τῆς ζελογιάσεως τὸν ἄντρα τῆς ἐν χρ. κ. ὡς μέσ. κ. παθ.: ζελογιώστηκε μ' ἕνα παντρεμένο **||** ἡ μτχ. παθ. παρακ. κ. ὡς ὄφρ. ἂν να χαθῆς, γέρο ζελογιασμένε, - μωρὴ ζελογιασμένη **2)** ρημат. π. ζελογιασμο, ζελογιαστής.

ζελογιώσιμα (τὸ) δημ. τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ζελογιάζω βλ.α., ἀποπλανήσις, τὸ ζεμμασίμα.

ζελογιαστής (ὁ) [ζελογιώσιμα] δημ., θηλ. -άστρα, ὁ ζελογιάζων ἰδίως τοῦς νέους καὶ τὰς νεάνιδας, ὁ ἀποπλανητής, ὁ ἐκμαυλιστής.

ζελογιαστρα (ἡ) δημ., θηλ. τοῦ ζελογιαστής βλ.α., ἡ ἐκμαυλίστρα: [ρουμ.σκ.τερρ.δ5.]καλοφώραί τὰ ἔσθρηλια τῆς Ἄντρα ἡ ζελογιαστρα.

ζελοურიέω θαμ.κ.ζελοουριάζω, ὄφρ. ἐξελοῦρισα, παθ.-ίζομαι κ. -ιάζομαι, παθ.ὄφρ. (ἐ)ζελοουριστηκα κ. -ιάστηκα, μτχ. παθ. παρακ. ζελοουρισμένος, ἀποκόπω τὰ προεξέχοντα ἄκρα τῆς σάλας τοῦ ὑποδήματος, ὥστε νὰ ἠρααλθῶ τὸ κατάλληλον σχῆμα **2)** γεν. κόπω εἰς λωρίδας, τεμάχια, ἐσχίζω: **ζελοουριεὸς τὸ φουστάνι μὲς στ' ἀγκάθια **3)**** ἀφαιρῶ ἢ χαλαρῶ τὸ λωρίων κ. παθ. ζελοουρι(ά)στηκε τὸ σαμάρι καὶ θὰ πέσουν τὰ κωφίνα **4)** ρημат. π. ζελοουριεῖσθαι κ. ζελοουριεσμο.

ζελοουρίασμα (τὸ) δημ. ἄ. ζελοουρίασμα βλ.α.

ζελοουρίαμα (τὸ) δημ., ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζελοουριεῖσθαι βλ.α.

ζελοουστρόπανο (τὸ) δημ. ὕψαγμα λινόν, ὁ ὁ ράπτης, ἀφοῦ βρέξῃ καὶ ἀποστραγγίσῃ καλῶς σιτηρώνει ἐλαφρῶς πρὸς ἐξέλιψιν πάσης σπιλιότητος προελθούσης ἐκ τῆς στράτσας, ἡ λαστρούνα.

ζεμαθαίνω μον. κ. δημ., ὄφρ. (ἐ)ζεμάθα, παθ. μτχ. παρακ. ζεμαθημένος, ἀσημανθάνω, λησμο-νῶ μεμαθημένα, ζεαυνηθίζω: 'Ερωτόκρ.2.225δ, αὐτ.3.501 τὰ μάθαινε ἐξέμαθες τὰ ἔρες ἤχασι τὸ, Παλαμ.Περ.Χοιρ.159.13 νὰ τὰ χαιρῶμαι, ζέμαθα, ζέχασα | τ' ἀγαθὰ νὰ . . χαροκόπων.

ζεμακρα ἔπρωρ. δημ., μακρὰν, ἀπόμακρα: 'Αραβ.Μυθ.Χαλ.1.1193 ἀνοίξαν τὰ πανία τοῦ καρὰβου, καὶ τὸ ἔφεραν εἰς ἕνα ἄλλο νησίον ὀλιγον ζεμακρα.

ζεμακραίνω δημ. κ. ζεμακρώνω, ὄφρ. ἐζεμάκρυνα, ἀπομακρύνω τινά, ἰδίως βαθμηδόν, σιγάσιγά: τὸν ζεμακρόνουμε ἀπὸ τὴν παρέα μας **2)** αὐτῆ, ἀπομακρύνομαι, πηγαιῶ μακρὰν ἀπὸ τινος: 'Αραβ.Μυθ.Χαλ.1.176 καὶ στὰν ἐζεμακρύνουμε ὀλίγον, εἰδασμεν τὸ κῆτος, - ἐξω ζεμακρύνει ἀπὸ τοῦς συγγενεῖς μου, ἰδῶ παῖδις νὰ συναναστρέφωμαι, νὰ συνζῶμαι εἰς τὸ σπιτοῦ τῶν συγγενῶν μου! **3)** ζεμακρεμένος ὁ μακρὸν εὐρισκόμενος ἢ κείμενος: μάζεψε τὰ ζεμακρεμένα πρόβατα, - χωρὶς ζεμακρεμένο.

ζεμαλλιάζω δημ., ὄφρ. (ἐ)ζεμαλλιάσα, παθ. -άζομαι, παθ. ὄφρ. (ἐ)ζεμαλλιάστηκα, μτχ. παρακ. ζεμαλλιασμένος, ἐκβάλλω, ἀποσπῶ τὰς τρίχας τινός, ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων, τὰς τρίχας, τὸ μαλλιά τῆς κεφαλῆς: θὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ ζεμαλλιάσω κ. μέσ. ἄλληλοπ.: τσακωθήκαμε δυὸ γυναικίς καὶ ζεμαλλιοστήκαμε **2)** συνεκί. κόμω τὸ

μαλλιά, τὴν κόμην ἄνω κάτω, ἀναμαλλιάζω **||** συνήθ. ἐν μτχ. παθ. παρακ. ὁ ἔχων τὴν κόμην ἐν ὄταξο, ὁ ἀναμαλλιασμένος: ἤρθε τὰ μεσάνυχτα ζεμαλλιασμένος **3)** ρημат. π. ζεμαλλιασμο, ζεμαλλιαρήξω.

ζεμαλλιαρῆς-αἰκο δημ. ὁ ἔχων τὴν κόμην ἐν ὄταξο, ζεμαλλιασμένος, ἀναμαλλιαρῆς.

ζεμαλλιασμα (τὸ) δημ., ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζεμαλλιάζω βλ.α.

ζεμαλλιασμένος-η-ο δημ. μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ζεμαλλιάζω βλ.α.

ζεμανικωτός-η-ο δημ. ὁ ἀχειριδίωτος, ὁ χωρὶς μανίκια: φόρεμα ζεμανικότο **2)** ἐπὶ προσ., ὁ φέρων ἀχειριδίωτον ἔνδυμα, ἢ ὁ ἔχων ἀνασηκωμένα τὰ μανίκια του, ὁ ζεμντάσιωτος: **τὸ καλοκαίρι γυρίζουν ἐπὶ γυναικίς ζεμανικώτες.**

ζεμαντάλωμα (τὸ) δημ., ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζεμαντάλωμα βλ.α.

ζεμαντάλωμος (ὁ) δημ., ἡ πράξις τοῦ ζεμαντάλωμα, τὸ ζεμαντάλωμα **2)** μτφ. ὁ περιορισμένος, ἡ περαιοτή: **δὲν ἔχει ζεμαντάλωμο ἢ γλώσσα τὸν ἰδὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιορισθῆ.**

ζεμαντάλωμα: σν. κ. δημ., ὄφρ. (ἐ)ζεμαντάλωσα, παθ. -ώνομαι, ὄφρ. -ώθηκα, μτχ. παρακ. ζεμαντάλωμένος, ἀσηκνῶ τὸν μοχλόν, τὸν μαντάλον τῆς θύρας, ἀνοίγω τὴν θύραν: 'Ερωτόκρ.1.1601 τὴν πόρτα ζεμαντάλωσε, καὶ βγαῖν' ἢ 'Ἀρετοῦσσ **2)** ρημат. π. ζεμαντάλωμα, ζεμαντάλωμός.

ζεμασκαλίδι (τὸ) δημ. κ. ζεμασκαλίδι βλαστός φυτοῦ ὀνομασθεῖς ὀδὸ τῆς μασχάλης πρὸς μεταφύτευσιν, μόχθευμα.

ζεμασκαλίζω δημ. κ. ζεμασκαλίζω, ὄφρ. (ἐ)ζεμασκάλιστα κ. παθ. (ἐ)ζεμασκαλίστηκα, μτχ. παθ. παρακ. ζεμασκαλισμένος, ἐπὶ φυτῶν, κόπω, ἀποσπῶ κλάδον ἀπὸ τῆς μασχάλης πρὸς μεταφύτευσιν **||** κ. γεν. ἀποσπῶ κλάδον, βλαστὸν ἐκ τινος δένδρου, ἀντιθ. κόπω μὲ τὸ πρῶτον: νὰ μὴ τῆς ζεμασκαλίσετε τῆς ἐλιεῖς κ. παθ.: βρήκα μιά ράμα ζεμασκαλισμένη **2)** μτφ. κ. ἐπὶ προσ., ἐκβάλλω,ἐκποτίζω, διαστρέφω, ἐξορθῶ, βγάνω τὴν μασχάλην: θὰ στοματῆσῃς τῆς βριασιεῖς ἢ θὰ ἐλθῶ νὰ σὲ ζεμασκαλίω, - τὸ πιάσε καὶ τὸ ζεμασκάλιε: πρὸς ζεστραμουλκίζω **3)** ρημат. π. ζεμασκαλίσθαι, ζεμασκαλιστός.

ζεμασκάλισμα (τὸ) δημ., ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζεμασκαλίζω βλ.α., ἡ ἀπόσπασσις κλάδου, βλαστοῦ: **δὲν θέλω νὰ βλέπω στὶς ἐλιεῖς ζεμασκαλισμοτα, γιατί χαλοῖνε.**

ζεμασκαλιστός-ἡ-ὸ ζεμασκαλιζόμενος, ἐπὶ κλάδων δένδρων, ὁ ἀποσπασθεῖς, ὁ ἀποκοπεί μετὰ τὴν χερί, ὁ ζεμασκαλισμένος: βρήκα στὸ περιβάλλει παλλὰς κλάδους ζεμασκαλιστές.

ζεματιάζω δημ., ἐπὶ κυμάτων, ἀφαιρῶ τὸ ἄνω ἄκροισιν τμήμα τοῦ φλοιοῦ, τὸ μάπα **2)** εἰδ. ζετσοκαίνω βλ.α.

ζεματιέω δημ. ναυτ. ἐζεματιέω (βλ.2), ἐκλύω τὴν ὄμβρῳτον σπανίον, ἀγκύλης ἢ στροφίου.

ζεμαυλιάζω δημ. κ. ἐκμαυλιάζω, παθ. -ίζομαι, παθ. -ίτσηκα, μτχ. παρακ. ζεμαυλιωμένος, παραπλανῶ νέον πρὸς διαθοράν, πρὸς ἀφροδισιασμόν, μαστροπεύω **2)** ρημат. π. ζεμαυλίωσμο, ζεμαυλιστής (θηλ. -ίστρα).

ζεμαυλίαμα (τὸ) δημ., ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζεμαυλιάζω βλ.α., ἡ ἐκμαυλίσις.

ζεμαυλιότης (ἡ) [ζεμαυλιέω] δημ., θηλ. -ίστρα, ὁ παραπλανῶν νεάνιδας πρὸς ἀφροδισιασμόν, ὁ ἐκμαυλιστής, ὁ μαστροπῶς.

ζεμεσημαρίζω δημ., μέσ. -άζομαι, δι-έρχομαι τὴν μεσημβρίαν, περῶ τὸ μεσημέρι **2)** κοινῶμα κατὰ τὴν μεσημέριαν **3)** βραδύ-νω, ἄργονορῶ: πηγαε καὶ ζεμεσημαρίσεαι **4)** ρημат. π. ζεμεσημαρίζω.

Ξεμεσημέριασμα (τό) δημ. ή πράξις και τό αποτέλεσμα τού Ξεμεσημεριάζω βλλ.

Ξέμετρο (τό) δημ. ταινία μετρηθείσα επί σκηνώματος αγίου, θθ. έγκληθον, φυλαχτό : Σολωμ, Τρέλλη μάνα 21,5 είχαν δυό ξέμετρα τά δυο παιδιά.

Ξεμιστεμα (τό) δημ. ή πράξις και τό αποτέλεσμα τού Ξεμιστεύω βλλ. ή διαχωρίσις τών έριζώντων ή συμπλεκόμενων.

Ξεμιστερός (τό) δημ. τό Ξεμιστεμα βλλ.

Ξεμιστεύω δημ. κ. δημ., άόρ. (έ)ξεμιστεύω, μη. παθ. παρακ. Ξεμιστεμένος, διαχωρίζω τούς έριζόντας ή τούς συμπλεκόμενους, χωρίζω, θθ. ούζω, έλευθερώ : Έρωτόκρ. Δ 1839 κανείς δέν τας έσίμωσε να τούς-ε ξεμιστέψη. Κρητ. Δίστιχη έν Δελτίω Ίστορ. κ. Έθνολ. έταιρ. 2,562 2) ρη. πατ. π. Ξεμιστεμα, Ξεμιστερός, Ξεμιστετής.

Ξεμιστετής (τό) Ξεμιστεύω δημ. ή διαχωρίων τούς διαηλεκτιζόμενους.

Ξεμολογούμαι δημ. κ. -ιούμαι κ. -ιέμαι έξομολογούμαι ίδιος πρός Ιερέα, όπως τύχη άφέσεω : Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 15,3 παιδιά ήνα μεταλάβε-τε, γιά Ξεμολογηθίτε.

Ξεμοναχίζω δημ., άόρ. (έ)ξεμοναχίζω, μη. παθ. παρακ. Ξεμοναχισμένος, άπομονώ 1) κ. παθ. άπομονούμαι : Βαλοαρ. Άσπραδρίανος 287 τ' άγέρι έθόλωσε, Ξεμοναχίζει 1) κ. μέσ. : ένα δένδρο Ξεμοναχισμένο 2) παρασύρω, όδηγώ τια εις άπόκεντρον, άπόμωρον μέρος, κίνωω ώστε να συναντήσω τινά κατά μόνας : θά τόν ξεμοναχιάσω και θά τού πατήσω ένα γερό ύλοο 3) ρηματ. π. Ξεμοναχισμα.

Ξεμοναχισμα (τό) δημ. ή ένέργεια και τό αποτέλεσμα τού Ξεμοναχίζω βλλ.

Ξεμουδιάζω δημ., άόρ. (έ)ξεμουδιάζω, παύω να αισθάνομαι οίμωδιαν, νάρκην μέρους τού σώματος : Ξεμουδιάζω τά δόντια μου 2) ρη. πατ. π. Ξεμουδιάσμα.

Ξεμουδιάσμα (τό) δημ. τό αποτέλεσμα τού Ξεμουδιάζω βλλ. : Ζερβ. Μ08. Τ 117 άσθενικό Ξεμουδιάσμα ναρκωμένων άναμνήσεων.

Ξεμουρλαίνω δημ., άόρ. (έ)ξεμουρλαίνομαι, παθ. -αίνομαι κ. παθ. (έ)ξεμουρλάθηκα, μη. παρακ. Ξεμουρλαμένος, καθιστώ τια τρελλόν, μουρλόν, άνόητον : τόν Ξεμουρλανε με τό ύλοο 1) μέσ. τώρα τελευταία ξεμουρλάθηκε τελείωσ 2) παρασύρω τινά έξω τού ληκμού, παραπλανώ, ξελογάζω, ξεμυαλίζω, ξετρελαίνω : τόν ξεμουρλάνω τά κορίτσια 3) μέσ. : είναι ξεμουρλαμένος με μιά μικρούλα.

Ξεμουχιάζω δημ., άόρ. (έ)ξεμουχιάζω, μη. παθ. παρακ. Ξεμουχιασμένος, άφαιρώ τόν εύρωστα πράγματός τινος, καθαρίζω από τήν μόχλησ 1) κ. άμτθ. άπαλλάσσομαι τής μόχλης 2) μη. άμτθ. άναζωγογονούμαι : δέν βγαίνεισ και σύ λιγάκι έξω να Ξεμουχιάσεις.

Ξεμπακάρισμα (τό) δημ. επί επιδοτών και έμπορευμάτων, ή διά τής λείψου άποθίθασις.

Ξεμπακάρω δημ., άόρ. (έ)ξεμπακάρω κ. (έ)ξεμπακάρω, παθ. -άρωμαι, άόρ. -ίστηκα, μη. παρακ. -ισμένος, επί επιδοτών και έμπορευμάτων, άποθιβάζω τινά ή τι δια τής λείψου από τού κλοίου : Ξεμπακάρωμ τά δικά μου πράγματα 1) κ. άμτθ. άποθιβάξομαι : ήταν νύχτα πού ξεμπακάρωμ κ. παθ. : Ξεμπακαρισμένες κάσες 2) ρηματ. π. Ξεμπακάρισμα.

Ξεμπέρδεμα (τό) δημ. ή πράξις και τό αποτέλεσμα τού Ξεμπέρδεω, ή διάλυσις, ή διαχωρισμός 1) ή άπαλλαγή από δυσχερείων, περιπλοκών, ένόχλων κττ. : θά ξεμπερδεμα κακά ξεμπερδεμάτα μ' αυτές τίς δουλειές Ιφασσαρίεσ, καθιάδεσε.

Ξεμπέρδεμός (τό) μον. κ. δημ. τό Ξεμπέρδεμα, ή άπαλλαγή : Έρωτόκρ. 1,255 μ' πίστάπικα, μπερ-δεύτηκα, Ξεμπέρδεμό δέν έχω.

Ξεμπέρδνω μον. άμτθ. άπαλλάσσομαι, έλευθερώνομαι, Ξεμπέρδεώ : Έρωτόκρ. 1,245 κί άν ξεμπερδέωσ κ' μιά μερά, σ' άλλη μεταμπερδένω κ. μέσ. : αύτ. 1,769 έβγα όχ τή δόση σήμερο, γλήγορα Ξεμπέρδεσω 1) βλλ. Ξεμπέρδεω.

Ξεμπέρδεω δημ., άόρ. (έ)ξεμπέρδεω, παθ. -εύομαι, άόρ. -εύθηκα, μη. παρακ. Ξεμπέρδεμένος, άποσυμπλέκω ή τού περιπλεγμένου, διαλύω, διαχωρίζω : Ξεμπέρδεφέ μου τό σπάγγο - τήν κλωστή 1) κ. παθ. επί πραγμ. : Ξεμπέρδεθήκε ό σπάγγος 2) μη. έξομαλύνω τι, ξεκαθαρίζω : έλα να Ξεμπέρδεφωμ τούς λογαριασμούς μας 3) δίωω τέρμα εις ένόχλην τια ή φροντίδα, τελειώνω : Ξεμπέρδεω τήν (ή με τήν) υπόθεση 1) έν φρ. Ξεμπέρδεω, ένιοτε κ. άπορω, τελειώνω : Ξεμπέρδεω να φύγομαι, γιατί ενί' άργά 1) κ. έν φρ. Ξεμπέρδεφε έλήθη όριστική άπόφασις, έτελείωσε : Ξεμπέρδεφε, θά πάω να τού κάμω μήνυση 4) άμτθ. άπαλλάσσομαι από ένόχλησεω : δέν μπορώ τά Ξεμπέρδεφω μ' αυτόν τόν άνθρωπο 5) ποιοίμαι έκποδών, άφανίζω, θανατώνω : τόν Ξεμπέρδεφάν σ' ένα καγάθ 6) ρηματ. π. Ξεμπέρδεω, Ξεμπέρδεμός.

Ξεμπλέκω δημ., άόρ. (έ)ξεμπλέκω, παθ. -έκομαι, άόρ. -έχτηκα, μη. παρακ. Ξεμπλεγμένος, άπαλλάσσω τι από εμπλοκήν ή από υπέρδεμα : Ξεμπλέξε μου τίς κλωστές 1) ειδ. επί κόμης ιδ. γυναικόσ, όμαλώσ διευθετώ, κτενίζω : θέλει μιά ώρα να Ξεμπλέξη τά μαλλιά της 2) κ. παθ. : Ξεμπλέχτηκαν οι σπάγγοι - τά μαλλιά 3) μη. έξομαλύνω τι : έσύ πού τά μπερδέφωσ τά πράγματα έλα να τά Ξεμπλέξης 4) άμτθ. άπαλλάσσομαι από εμπλοκήν ή από δυσάρεστον δέσμευσιν : είδε κι έφαε να Ξεμπλέξη άπ' αυτήν τήν υπόθεση 4) άποσυμπλέκω, ξεπλέκω βλλ.

Ξεμπουκάρισμα (ιταλ.) δημ. τό αποτέλεσμα τού Ξεμπουκάρω βλλ.

Ξεμπουκάρω δημ. άμτθ. επί υδάτων, άερίων, κωνού, έξέρχομαι από τήν σήραγγα, από όπήν, εκβάλλω ώς από μούκων : Ξεμπουκάρωε τό νερό από τόν ύπόνομο, - Ξεμπουκάρει ό κανονός από τά παράθυρα 1) σπαν. κ. επί προσ., έξέρχομαι στενωπό, όθ. μη. κ. έμφανίζομαι άπροόπως : άφανη Ξεμπουκάρωσ μπροστά μου δυό φυγάδικά 2) ρηματ. π. Ξεμπουκάρισμα.

Ξεμπράτσιαμα (ιταλ.) δημ. τό αποτέλεσμα τού Ξεμπρατσώνομαι, ή έμφάνισις, ή εκγύμνωσις τών βραχιόνων, τών μπράτσων.

Ξεμπρατσώνομαι (ιταλ.) δημ. παθ. έν μέσ. σμν., άόρ. (έ)ξεμπρατσώνωμαι, μη. παθ. παρακ. Ξεμπρατσωμένος, γυμνώ, εκγυμνώ τούς βραχιόνός μου, τά μπράτσια μου : Ξεμπρατσώθηκε νά ζυμώσω 1) κ. μη. έπιχειρώ τι όπορασιστικώς ή πρόδωκός 2) ρηματ. π. Ξεμπράτσιαμα, Ξεμπράτσιατος.

Ξεμπρατσώνωμαι (ιταλ.) δημ. σπαν. ένεργ. τού Ξεμπρατσώνομαι βλλ.

Ξεμπρατσωτός-η-ο δημ. ό έχων ακάλυπτους τούς βραχιόνους, τά μπράτσια, ή ό φέρων ένδυμα άχειρίδωτον, ό Ξεμπακίωτος, ό άνασομυμμένος.

Ξεμπροστιάζω δημ. κ. -ίζω, άφαιρώ τό προσωπίετον τινός έμπροσθεν άλλων, άποκαλύπτω τά σφάλματα ή τήν άναξίότητά τινός 2) έλέγχω, έπιηκρίτω 3) ρηματ. π. Ξεμπροστιάζω.

Ξεμπροστιζώ δημ. Ξεμπροστιάζω βλλ.

Ξεμπροστιασμα (τό) δημ. ή πράξις και τό αποτέλεσμα τού Ξεμπροστιάζω βλλ., ή άποκαλύψις τών σφαλμάτων ή τής άναξίότητος τινός ένώπιον άλλων.

Ξεμμαλιζω δημ., άδρ. (†)ξεμμαλία, πσθ. κ. μέσ. -ίζομαι, άδρ. -ίστηκα, μτχ. παρακ. ξεμμαλισμένος, φέρω έξω τήν ύπαγορεύσεων τής λογικής, κάρνω τήν νά χάσει τή μαλαία του, τώ λογών του, ξετρελλώνω, τώ ποίρω τά μαυιά : τήν ξεμμασίαινα οι φιλενάδες : || κ. μέσ. : τήν έδω και ξεμμαλίστηκε, - έχει ξεμμαλιστή μέ τά χαρτιά : 2) άποπλανώ, διαφθείρω, ξεμμαλιζώ : αυτό τώ ξεμμαλίσε τώ κορίτσι : || παθ. κ. μέσ. : άφροσύνη αυτήν τήν ξεμμαλισμένη κ. ώς ύβρις : χάσσο, ξεμμαλισμένη 3) ρημστ. π. ξεμμαλίσιμα.

Ξεμμαλίσιμα (τό) δημ. ή ένέργεια μέ τώ άποτέλεσμα τώ ξεμμαλιζώ, ή άπόκλιση τής λογικής τής πνευματικής διαίτησις : 2) ή παραπληροσύ, ή διαφθορά.

Ξεμμαλιστής (ό) δημ., θηλ. -ίστρα, ό παρασύρων εις πράξεις αντίθετους όσρα τήν λογικήν και τήν ήθικήν, πού ξεμμαλίζει βλλ., ά ελεηλασιότης : || συνηθέστ. τώ θηλ. : μέ ξεμμαλιστέρα τόν έκαμε νά παρατήση τά παιδιά του.

Ξεμμιάζω δημ. άποδοκίω άπό τίνος τός μυσία, εκβάλλω, βγάώ τής μόγας : 2) ρημστ. π. ξεμμιάσιμα, ξεμμιάσισθαι.

Ξεμμιάσιμα (τό) δημ. ή ένέργεια και τώ άποτέλεσμα τώ ξεμμιάζω βλλ.

Ξεμμιάσθαι (τό) (ξεμμιάζω) δημ. όργανον δι' ό ύποδιώκονται οι μυσία, ή μυσάσθη.

Ξεμμιάσθαι (τό) δημ. ή εκμυστήρευσις βλλ., ή ύπό τίνος άνακοίνωσις τώ ίδιου μυστικού.

Ξεμμισθρέομαι (τό) δημ. έπιστάσεμαι, άποκαλύπτω μυστικόν τι, εκμυσθρεύομαι : Σολωμ.190,7 γά νά μού ξεμμισθρευθή τά αίνύγματα τά βεία : 2) ρημστ. π. ξεμμισθρέα.

Ξεμμύτιω δημ. κ. ξεμμύτω κ. -ώσ, άδρ. (†)ξεμμύτιω κ. -ησα, προβάλλω τήν ρίμα, βγάώ τή μήτη μου έξω, όθ. μτφ. έμφανίζομαι, προβάλλω ένάντιον ά., έξέρχομαι : μόλις ξεμμύτισε άπό τώ πρόχωμα, μέ μιά ντουφεκιά τόν σκότασε, - μέ τώ κρύο, δέν μπορεί κανείς νά ξεμμύτιση.

Ξεμωραίνω δημ., συνήθ. μέσ. ξεμωραίνομαι κ. ξεμωραίνομαι, άδρ. ξεμωράνα, πσθ. ξεμωράθηκα κ. ξεμωμωράθηκα, μτχ. πσθ. παρακ. ξεμωμωμένος κ. ξεμωμωμένος, εκμωραίνω, άπομωραίνω, καθιστώ τινά καθ' άσκληρίαν μωρόν, άποκουπιαίνω : τόν ξεμωράνε μιά μικρούλα : || κ. μέσ. καθιστάμαι έντελώς μωρός, παλιμπαις, άποκουπιαίνω πρβλ. ξεκουπάρης : γέρος ξεμωμωμένος : 2) ρημστ. π. ξεμωράμα.

Ξεμωράμα (τό) δημ. ή άπόκλιση τής διανοητικής διαίτησις, ή μωρανισ.

Ξένα (τά) μον. κ. δημ. ούδ. πληθ. τώ ξένου, ή ξένη χώρα, ή άλλοδαπή, ή ξενιτεία : Έρωτόκρ. 1,184 και νά μακρύνω άπό νό, νά πορπατήσά στό ξένα, αút.2,860, Πολιτ. Έκλ.Τραγ.221,10 θά φύγω, θά ξενιτευτώ, θά πάω μακριά στό ξένα, Βαλαωρ.Φρασ.2,102 μ' έστειλαν νά πάω στό ξένα.

Ξενα- όδημ. πσαν. αντί ξανα.

Ξεναγέτης (ό) (ξεναγώ) νεώτ. κ. ξεναγός ό όδηγών και περιποιούμενος τός ξένους ή φίλους : Πίνδ.Π.7,43 βάρυνθεν δέ περισσά Δελφοί ξεναγίαί (φιλόξενοί) : || νεώτ. ό έντεταλμένος νά συνοδεύη έπίσημόν τινά ξένον, έφ' όσον ούτος διατρέχει έν τώ χώρσ : δια τούς ώφελούς ξένους ώρισθησαν ξεναγέται ό καθηγητής Α και ό συνταγματάρχης Κ.

Ξεναγής (ως-ίς) (ξεναγώ) μτγν. ή ξεναγία, ή στρατολογία ξένων μισθοφόρων : Άπλ. Έμφ.Πολ.5,74 πολέμου τε άπαλλαγέντες έπιχωρίων και ξεναγέσεως υιών (συνάξεως υιών πρds κατάταξιν έν τώ στρατώ).

Ξεναγημός (ό) μον. ή ξεναγία βλλ. : Μοσχόπ. π. Σχεδών 134.

Ξεναγία (ή) μτγν. κ. νεώτ. τώ άξίωμα τώ ξεναγού, ή όρχηγία έπί μισθοφορικών στρατευμάτων : Άπλ.Ίδρ.δ.44 τών φόρων και τής ξεναγίας άφεσθα : 2) ΑΒ 284,11 εσύνταγμα παρδ Κρησί και ό ήγεμόν τούτων ξεναγός : Άρρ.Τακτ.10,3, Αιλ.Τακτ.9,4 : 3) μτγν. κ. νεώτ. ή ίδιότης τώ ξεναγού, τώ όδηγώ τών ξένων, ή καθοδηγησις και έξυπνέρησις τών ξένων : Ήλιόδ.Αιβ.7,13 σοί δέ πλείστη μών χάρις και τής νών . ξεναγίας.

Ξεναγός (ό) (ήγευοισι κ. μον. κ. νεώτ., ώρω. αντί ξενηγός, διατηρηθείς έν τώ άπτ. διαλ. ώς τεχνικός όρος τής πολεμικής, ώς και ό λοχαγός κττ., ό άρχηγός στρατού εκ ξένων μισθοφόρων στρατιωτών : Θουκ.2,75 Λακεδαιμονίων δέ οι ξεναγού εκάστης πόλεως Ξυμμεστωτές Ανάγκων εις τώ έργον ισχύλ, σοί τών μισθοφόρων άρχοντες), Ξεν.Έλλ.4,2,19 έτσι δέ συντάχθησαν ώς εκάστους οι ξεναγοί έτακον, αút.5,1,33 διέμενε δέ και ξεναγούς εις τās πόλεις : 2) κ. Κρητ. ό άρχηγός ξεναγίας βλλ.2κ Άρρ.Τακτ.10,3, Αιλ.Τακτ.9,4 : 3) μτγν., μον. κ. νεώτ. ό όδηγών ξένους και έπιδικών εις αυτούς τώ άξιοθέατα : Τίμ.Αξ. ξεναγοί οι τοις ξένους ήγουμένο οδών : Πλούτ.Ήθ.567Α, Ήλιόδ.Αιβ.7,14 ό ξεναγός της έπί τήν ένέγκουσαν άξία, ξεναγός κ. Νικηφ. Έκκλ.Ίστ.7,18 έπει όσον τόν λόγον ό ξεναγός διέγνω, έφ' ου καταλών ό Κώνστας έτύγχανεν : || νεώτ. εις. πρόσωπον όριζόμενον ύπό τών αρχών ή άλλης όργανώσεως διά τήν καθοδηγήσει και παροχήν διευκολύνσεων εις έπίσημον τινά ξένον, ά. ξεναγέτης.

Ξεναγώ- έω κ. μον. κ. νεώτ. στρατολογώ ξένους, μισθοτώ στρατούς, είμαι όρχηγός μισθοφορικών στρατευμάτων : Ξεν.Έλλ.4,3,15 ώτ Ήρμιπιδας ξεναγείν ξενικό, αút.4,3,17, Δημ.665 ότι πάντες ξεναγούσιν ούτοι πόλεις καταλαμβάνοντες Έλληνίδας άρχειν ζητούσι, αút.669 : 2) κ. νεώτ. όδηγώ τούς ξένους έπιδικών αυτούς τώ άξιοθέατα τώ τόπου, συνοδεύω εις ξεναγός βλλ.3κ : Λουκ.Καρ.1 ξεναγής γάρ εύ οίδ' ότι με Ξυμμεριστώτων και διείξει εκάστα ώς έν είώδς άπαντα, αút.Νεκρ.Δ.11 ξεναγόνση με νελήνω όντα : 3) κ. μέσ. όδηγούμαι ώς ξένος και βλίστω τώ άξιοθέατα μέρη : Πλάτ.Φαίδρ.230C ξεναγομένω γάρ ττι και ούκ έπιχωρίω έδικαις, Θεμιστ.Λόγ.Ί,Ί,151D όπως σού ξεηγουμένη ά μέν ένθεν ά δέ ένθεν ξενασάσται ξεναγώνται έπί τόν Βόσπορον πρβλ. Πλάτ.Φαίδρ.230C ώστε άριστά σοί ξεναγέτηται (τό έργον σου ώς ξεναγώ ύπήλξε τέλειον) : κ. μτφ. όδηγώ, διευθνώ εις τιν : Θεμιστ.Λόγ.9,123B πρds τās Μούσας αυτόν ξεναγείν, Άλκιφρ. Έπιστ.1,26 ξεναγίαντός μέ πίνος τών άστικόν έπί τās Μαρτίου θύρας άφικμήνη κ. παθ. : Φιλ.1,630 Ε- ύπό σφισει : 4) ύπόδελχομαι, περιποιούμαι ξένους, φιλοξενώ : Ησ. ξεναγειν ξενοδοχείην : Προκ.Γοτθ.3,9 : κ. παθ. : αút.4,22 : 5) εισάγω τινά εις τιν, διδάσκω : Θεοδώρ. Έκκλ.Ίστ.1, άξίους δέ κατά τόν αυτόν χρόνον γυνή δορυδάλτωσ πρds τήν άλθήτην ξεναγώνση : 6) ρημστ. π. ξεναγέτης, ξεναγέτης.

Ξεναγός-όν ό ξεναγός, ό όδηγός ξένου : Θουκ.2,75 (δ.γρ.), Πλούτ. Άγασ.36 (δ.γρ.).

Ξεναγώ-έω όδηγώ ξένου, ξεναγώ π. Ήσ. **Ξεναγούσας**-ον μον. κ. ξενηκούσας βλλ., ό παράδοχος : Νικ.Χων. Άνδρον.Πολιαιολ.182C μηδεμίαν τών ξενακούστων και τής άνθρωπίνης θύσεως άλλοτρίων ύποστέλλόμενον πρδην.

Ξεναλία (τό) μον. τά ξένα, φιλικό πρds ξένους ώρω : ΚΠορφ. πρds Υίόν Ρωμωών 7 άνέστην έπιζητούσι ξεναλία Ικανό, αút.4,3 δούς αútη και πρds άμοστέρους ξεναλία τά άρμόζοντα.

Ξεναλιζω Σουδ. συναθροίζω, ξένους άλιζωσ (πθ. ξεναλιζώ).

Ξεναπάτης ἰδὲ ἰσπατιῶ, ποι. Ξεναπάτης ὁ ἀπα-
τῶν τοὺς ξένους ἢ φίλους· Πίνδ. Οἰβ. 34 Ξενα-
πάτης βασιλεὺς Ἐπειῶν ἢ ὁ ἀπατῶν τὸν ξένον
τοῦ· Ἰβικ. ἐν Ἀν. ὈΞ. 1790, 110, Εὐρ. Μήδ. 1392 τῆς δὲ
κλίσει σου θεὸς ἢ βασιμῶν, τοῦ ψευδοῦρου καὶ
Ξεναπάτου· 2) ΑΒ 109.30 ἔξεναπάτας, ἰσως
ἐπὶ τῶν ὄτων μὴ τοῦσιν πνεύσιν ὁ ἀνεμοῖ ἐν τοῖς
πελάγεισιν, ὅσοι ἐν τοῖς λιμένει· προβλ. Κόντ.
Πρωσ. Παρατ. 289.

Ξενοπάτια ἰδὲ τὸ ἀπατῶν τοὺς ξένους, τοὺς
φιλοξενούμενους· Πλάτ. Ἐπιστ. 350C ἡμᾶς μὲν Ξε-
ναπάτιας χάριν.

Ξεναρκήσ-ουδ ἐς (ἀρκῶ) ὁ βουθῶν, ὁ ὕπερα-
σκηζόμενος τοὺς ξένους ἢ τοὺς φίλους· Πίνδ. Ν
4, 12 δίκαι Ξεναρκέι.

Ξεναρίζω ὄημ. ἐπὶ ἰθῦσιν, παραπλανῶμαι, γά-
νω τὸ νερὸ μου· 2) ἐπὶ ἰθῦσιν καὶ ὑφάλων,
ἐξέρχομαι ἔξω τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης·
3) ἀλλασσῶ τὸ ὕδωρ, τὸ νερὸ, ἐν τῷ ὅσῳφι ἔχει
ἐμβασιθεῖ τι, ὅπως ἀποδόλω μέρος τῆς ἀλώμα-
τος ἢ μικρίας κτ.: Ξεναρίζω τῆς ἐλιείας - τὰ νε-
ράντζα· 4) ἐπὶ μεθύσαντος, συνέρχομαι ἐκ τῆς
μέθης, ἐπανακτῶ τὴν νηφαλιότητά μου· 5) κτ.
εὐφημ. οὐρῶ, χύνω τὸ νερὸ μου· θά πάω νά Ξε-
ναρίσω· 6) ὄηματ. π. Ξεναρίσιμα.

Ξεναρίσιμα ἰδὲ ὄημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ Ξεναρίζω (βλ. 3): οἱ ἐλιείας θέλουν κτ
ἄλλο Ξεναρίσιμα.

Ξεναρίζω ὄημ. Ξεναρίζω (βλ. 4), συνήθ. ἡ μγχ.
παθ. παρακ. Ξεναριζόμενος Ξεναρίζωτος.

Ξεναρώτος-η-ο ὄημ. ὁ συμελλῶν ἐκ μέθης, ὁ
γενόμενος νηφάλιος· Μολακ. Μπαταριάς δὲ τοὺς
ἐλύγε Ξεναρώτος πῶς δὲν ἦταν ἡ τῆξη.

Ξεναῶν-άνος ἰδὲ Ἐπιγρ. κ. π. ἀπ. ὁ Ξεναῶν· 2) π. π.
νοσοκομεῖον, πτωχοκομειον.

Ξενη ἰδὲ κ. νεώτ., δωρ. Ξενα, θηλ. τοῦ ξένου, ἐπὶ
τηναικίας, ἡ ἐξ ἄλλης χώρας καταγομένη, ἡ φιλε-
νάδα· Αἰσχ. Ἀγ. 950 τὴν ξένην δὲ πρηνεπῶς
τῆς ἐξοκίμοις· 2) ἐπὶ χώρας, ἡ ἀλλοδαπή, ἡ
ξενιτιά, τὰ ξένα· Σοφ. Φιλ. 135 τὴ γῆ με, .. ἐν
ξένα ξένον στῆγειν ἢ τί λέγειν πρὸς ἀνδρ' ὀνόμα-
τον, Ξεν. Λακ. 14 ἐπὶ ξένου, Φιλόδ. Ρητ. 2, 1468 ἐπὶ
ξένου καταβιῶν, Πάπ. ἔμοῦ ἐπὶ ξένου ὄντος
πολλῶ χροῖον, - ἀπέθανεν ἐν τῇ ξένῳ.

Ξενηδόχος-ον ὁ ξενοδόκος (βλ. λ.)· Μέν. Μον. 402.
Ξενηθῶν ἐπίφρ. μγν., ἰων. Ξενηθεν ἐκ τῆς ξέ-
νης χώρας, ἀπὸ τῆς ξενιτίας· Ὀππ. Ἀλ. 4, 153.

Ξενηκοστος-ον μγν., μον. Ξενακοστος, ὁ
ξένος εἰς τὴν ἀκοῆν, ὁ μὴ συνήθης, ὁ παράδο-
ξος· Ἡρωδ. Ἰαν. 3 οὐδὲν δὲ τῶν πάντων καινο-
λέκτων καὶ Ξενηκοστίαν λαμβάνομεν.

Ξενηλασία ἰδὲ ἱελασίω) κ. νεώτ., ἡ ἀπελασία,
ἡ ἐκδιώξις τῶν ξένων ἐκ τινος χώρας, μισόξενον
πνεῦμα ὡς ἐν Σπύρτῃ· προβλ. νῦν ἐν τῇ ἔθνικο-
σοσιαλιστικῇ Γερμανίᾳ· Θουκ. 2, 39 τῆς γὰρ πό-
λει κοινὰν παρέχομεν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε Ξενη-
λασίαις ἀπέριμον τινα ἢ μαθημάτων ἢ θεάμα-
τος, Ξεν. Λακ. 14, Πλάτ. Πρωτ. 342C Ξενηλασίας
ποιούμενοι τῶν λακωνικῶντων, Ἀριστ. Πολ. 1272b,
17 Ξενηλασίας πεποιήκε, Πλοῦτ. ἨΒ. 226D πρὸς δὲ
τοῖσιν καὶ ἀπάντων τῶν περιώσων Ξενηλασίαν
ἐποίησαν· δὲ οὐτε ἔμπορος, οὐτε σφαιρίστη·
εἰσῆγε εἰς τὴν Σπάρτην.

Ξενηλάτης ἰδὲ (Ξενηλατῶ) νεώτ., ὁ ἀπελασιῶν,
ἐκδιώκων τοὺς ξένους, ὁ μὴ δεχόμενος εἰς τὴν
χώραν τὸν ξένου, ὁ μισόξενος, ἀντιθ. φιλόξενος·
ὁ ληπτῆρας κατὰ κατηγορηθῆσαν ὑπὸ τοῦ Περικλέ-
ους Ξενηλάται.

Ξενηλατῶ-έω κ. νεώτ., ἀπελασίω, ἐκδιώκω
τοὺς ξένους· Πλοῦτ. ἨΒ. 727B τὴν γὰρ ἀπῶσαν
ταῖς αὐταῖς τραγωδίαις ἔνοχον οὖσαν οὐκ ἀ-
περγαστήν, οὐδὲ Ξενηλατοβίην κ. παθ. :

Ἀριστ. Ὀρν. 1012 ὄπισθ' ἐν Λακεδαίμονι Ξενη-
λατοῦσιν, Πλοῦτ. ἨΒ. 9, 29, 4 ἐκ πάσης Ξενηλατοῦσιν
τῆς Ἑλλάδος, Διδό. Σ. 40, 3· 2) ῥηματ. π. Ξενη-
λάτης.

Ξενηλόγιον ἰδὲ Ἐπιγρ. τὸ Ξενολόγιον, ἡ συλλο-
γὴ μισοφρόνων, ξένων· εἰς τὸ συντελεσθῆσαν
Ῥοδίοι τὸ Ξενηλόγιον.

Ξενηλαίη ἰδὲ μον. Ξενηταῖα βλ. λ.

Ξενηταύομαι ὄημ. ἐσφ. γρ. τὸ Ξενηταύομαι βλ.
ἐν λ. Ξενηταῖω.

Ξενία ἰδὲ ἀπτ., ἰων. κ. ἐπ. Ξενία οὐδ. πληθ.
τοῦ ξένου, σπαν. κτ. ἐν ἴ. Ὀδ. 1, 356], δῶρα διδο-
μένα παρὰ τοὺς φιλοξενούντους πρὸς τὸν φιλοξε-
νούμενον πρὸς ἀνάμνησιν, π. Ὁμ. συνήθ. πράγματα
πρὸς βρῶσιν ἢ πόσιν, εἰς ἀ προσετίθετο καὶ πο-
λύηρον τι δῶρον πρὸς ἀνάμνησιν τῆς φιλοξενίας·
Ἰλ. Α. 779 Ξενία τ' εὐ-παρθένου, ἃ τε ξενίους
θέμις ἐστίν, αὐτ. Σ. 387, Ὀδ. 1, 229 σφρ' αὐτὸν τε
ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι Ξενία δοίη, Εὐρ. Κύκλ. 301 ἱκέ-
τας δέχεσθαι ποντίους ἐπαρμένους Ξενία τε δού-
ραι, Ξεν. Ἑλλ. 7, 23 βοῦν Ξενία ἔνευφε· ἢ κ.
εἰρων· Αἰσχ. Ἀγ. 1590 Ξενία· : παροχὴ δαίτα παι-
δείων κρῶν· ἢ μτ. ρ. ὡλον ἐπὶ Ξενία καλῶ
- παραλαμβάνω τινα προσκαλῶν τινα εἰς δεῖπνον,
ὑποδέχομαι φιλικῶς, φιλοξενῶ· Ἠρ. 2, 107 τοῦτον
ἐπὶ Ξενία αὐτὸν καλέσαστα, αὐτ. 4, 154 τοῦτον ὁ
Ἐπάρχος παραλαβῶν ἐπὶ Ξενία, Ξεν. Ἀν. 5, 5, 24
καὶ Ξενίσις, .. ἐκεῖ δεξόμεθα, αὐτ. Ἑλλ. 6, 4, 20 οὕτε
γὰρ ἐπὶ Ξενία τὸν κήρυκα ἐκάλεσαν, Διδό. Σ. 8, 25·
ἢ κ. μ. φ.· Εὐρ. Ἑλ. 480 θάνατος Ξενία σοι γενή-
σεται· 2) δῶρα ἐπιμύθενα εἰς στρατὸν ὑπὸ
εἰρηκῶν καὶ φιλησῶχων κατοίκων· Ξεν. Ἀν. 5, 5, 2
καὶ τὰ Ξενία ἄ ἡξ παρὰ Τιβερηνῶν οὐκ ἐδέ-
χοντο, αὐτ. 5, 5, 3· 3) ὁ προσφρόνως, προσκο-
μιζόμενος φόρος ὑποτελής, δόσιμος· Πλά Βασ. 2,
8, 2 καὶ ἐγένετο Μωῦθ τῷ Δαυιδ εἰς δούλους
φροντίας Ξενία.

Ξενία ἰδὲ ἰξένος κ. νεώτ., ἐπ. Ξενίη ἴ. Ὀδ. Ω. 286],
ἰων. Ξενίη ἡ ὄγρ. Ξενηίη ὑποδοχή, περιποίη-
σις ξένου, φιλοξενία· Ὀδ. Ω. 286 τὴν κ' ἐν δῶ-
ροιαν ἀμειψόμενος ἀπένευφε καὶ Ξενίη ἀγαθή,
Πίνδ. Νηϊό. 49 ἐλθόντος ἐπὶ Ξενίαν, Ἠρ. 2, 182 ἐς μὲν
νυν Σάμον ἀνέθηκε κατὰ Ξενηίην τὴν ἑαυτοῦ τε
καὶ Πολυκράτους, ΚΔ Φιλήμ. 22 ἀμα δὲ καὶ ἐτοί-
μαζέ μοι Ξενίαν· κ. κτ. πληθ.· Πίνδ. Ο. 4, 17 χαι-
ρονται Ξενίαις πανδοκίαις Ἀνδοκ. 1, 145 Ξενίαι καὶ
φιλότιπτες· ἢ φρ. ἐπὶ Ξενίαν καλῶ - παρακαλῶ
ἐσφ. γρ. ἀντὶ Ξενία βλ. λ. 2) φιλικὴ σχέσις μετα-
ξὺ δύο ξένων ἢ μεταξὺ προσώπου τινός καὶ ξένης
πρὸς αὐτὸ πόλεως· Ἠρ. 1, 27 καὶ οὕτω τοῖσι τὰς
νήσους οἰκημένοισι ἴωσι Ξενηίην συνεθέκατο,
αὐτ. 1, 69 ἐποίησαν ὄρκια Ξενηίης πέρι καὶ συμ-
μαχίας, αὐτ. 4, 154, Σοφ. ΟΚ 514 μὴ πρὸς Ξενίας ἀ-
νοίξῃς τὰς σῆς, Θουκ. 8, 6 ὅθεν καὶ τοῦνομα Λα-
κωνικὸν ἢ αἰκία αὐτῶν κατὰ τὴν Ξενίαν ἔσχεν,
Ἰσοκρ. 4, 43 τὰς παλαιὰς Ξενίας ἀναυξασθῆσαι,
Δημ. 320 προσποιοῦ φίλων καὶ Ξενίαν εἶναι σοι
πρὸς αὐτόν, Πλοῦτ. ἨΒ. 816A· 3) ἢ ἐν τῇ πόλει
θέσις ξένου τινός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν τοῦ πολιτοῦ,
ἐν φρ. ὡς γρὰφῃ Ξενίας ἀγωγῇ ἐναντίον ξένου
σφητερισθέντος δικαιώματα πολιτοῦ· Δημ. 1481 ὡς
δούλον ἔλαυνόμενον καὶ γραφῆν Ξενίας φεύγοντα
τα· ἢ ἐν φρ. Ξενίας εὐθύμ. νηγύμοσι, δικαιο-
κῶν ὑπὸ τινος ὡς ξένου, ὡς μὴ νηγύμοσι πολίτης·
Ἀριστ. Σφ. 718 καὶ ταῦτα μὲν Ξενίας φεύγων
ἐλαβες κατὰ χολίκα· ἢ ὄμ. ἀγωνίζομαι τῆς
Ξενίας ὕφισταμα, διεξάγω τὴν κατ' ἔμοῦ δίκην Ξε-
νίας· Ἀισ. 13, 60 καὶ μὴ κινδυνεύειν ἀγωνισόμενον
τῆς Ξενίας τὰ ἔσχατα παθεῖν· ἢ ὄμ. ἀλλοκοῦ-
μαι τῆς Ξενίας καταδικάζομαι ἐν δίκῃ μου Ξενίας·
Δημ. 741 οὐδὲ γὰρ οἱ τῆς Ξενίας ἀλισκόμενοι ἀγα-
νακτοῦσιν ἐν τῷ οἰκίματι τοῦτῳ ὄντες, αὐτ. 1020

4) ἡ ξένη χώρα, ἡ ξενεΐα : Ἄντιφ.2,29 ἐπι ξένιας πτωχέσῃ, Πλάτ.Κρατ.429B εἰ τις ἀναγίνας σοι ἐπι ξενίας, Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.1041,8' 5) πᾶν, τὸ ὁμοίον τοῦ ξενναγῶ : τὸ παιδίον τὸ παραφύλασσον αὐτὰ τὴν ξενίαν' 6) κατάλυμα· Ἡσ. «κατάλυμα ἢ καταγώνιον» : ΚΔ Πράξ.28,23 ταξέμενοι δὲ αὐτῶ ἡμέραν ἤκου πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν ξενίαν πλείων, Παλλὰδ.Λαου.λ.Θησ. Στεφ.ἔν.λ. καὶ εὖρεν κάλλιστον ὄδωρ . . καὶ φιλοδόμησεν αὐαυτὸ ξενίαν μικράν.

Ξενία (ἡ) μ.ν. κ. δημ. ἡ ξένη χώρα, ἡ ἀλλοδαπή, ἡ ξενεΐα, τὰ ξένα : Ἐρωτόκρ.3,841 μᾶθεις τὸ θεὸς κὶ ἀπόθανα, κὶ εἰς τὴν ξενίᾳ μὲ θάφα' 2) δημ. ἡ ἀποξένωσις. ἡ μοναξιά, ἡ ἀπορφάνισις : λυπηθῆτε τὴν ξενία μου.

Ξενιάγος (ὁ) πᾶν. ὁ ξενναγός. Ξενιάζω μ.ν. ὑποδέχομαι ξένον, φιλοξενῶ, ξενίζω : ΚΠαρφ.πρὸς τὸν Υἱὸν Ρωμαν.150,23.

Ξενίδιον (τὸ) πᾶν. κ. μ.ν. οἰκίσκος προσωρισμένος διὰ τοὺς ξένους· Παλλὰδ.Λαου.λ.Θησ.Στεφ. ἔν.λ. ξενία ἀνεγκινὸν οὐν δῶνον ἔκτισον ἐπῆρεν αὐτὸν, καὶ ἀπήνεγκεν εἰς τὸ ἴδιον ξενίδιον.

Ξενίζω [ξένωζ] κ. μ.ν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. κ. ἐπ. ξενίζω, μέλλ. ξενιῶ κ. ξενιῶσα [ἑωπ.12,13,12], ἀόρ. ξένισσα κ. ἐπ. (ξ)ξενισσα [ἑλ.Ζ 174, Ὀδ.Τ 194], παθ. -ίζομαι, ἀόρ. -ίσθη, δημ. -ίσθηκα, μ.ν. παρακ. ξενισμένης [Οἰεδομ.Κωμ.13], χάριν ξενίᾳ ὑποδέχομαι τινα, περιποιῶμαι ξένον, φιλοξενῶ : ἑλ.Ζ 174 ἀννημαρ ξενίσεα καὶ ἐνέαε βοῶς Ἰέρευσεν, αὐτ.217; Ὀδ.Τ 194 τὸν μὲν ἐγὼ . . εὐ ἐξένισσα, ἑὸρ. Ἄξκ.1013' κ. παθ. : Ἡρ.1,30 ἀπικόμενος δὲ ξενίζετο ἐν ταῖσι βασιλείοισι ἀπὸ τοῦ Κροίσου, Ἄριστοφ.Ἄχ.73 ξενιζόμενοι δὲ πρὸς βίαν ἐπινοῦμεν ἐξ ὀαλίτων ἐκπομάτων, ἔν.Ἑλλ.3,124 ἐπι αἰσχρὸν ἐμὲ τευκότα ξενίζεσθαι ὑπὸ σοῦ, Διόδ. Σ 14,30, ΚΔ Πράξ.10,6 οὗτος ξενιζαίται παρὰ τινι Σίμωνι Βυρσεῖ, αὐτ.21,16' || κ. μ.ν. : Σοφ.ἑλ.96 ὄν . . Ἄρης . . οὐκ ἐξένισεν ἰδὲν ἐπέσε εἰς τὴν μάχην' || κ. μέσ. : Οἰεδομ.Κωμ.13 λαγάνισιν, ὡσπερ χλινε, ξενισμένοι' 2) δωροδοκῶ τινι δώρημα φιλοξενίας : Σοφ.ἀν.579, Ἄριστοφ.Λυσ.1184 οὐν οὐν διως ἀνεύοστε, ἔως ἀν αἰ γυναικὲς ὄμας ἐν πόλει ξενισόμεν ὧν ἐν ταῖσι κίσταις εἴχομεν, ἔν.ΚΠ 5,3,2 ξένισεν ἡμᾶς ἀπαντας πολλοὺς ἀγαθοὺς Γωβρίων' 3) κ. νεώτ. ἐκπλήσσω τινα, κέρνω ἐκπλήξω : Πολύδ.3,114,4 ξενίζουσαν ἀμα καὶ καταπληκτικὴν συνέδρασε γίνεσθαι τὴν πρόσφιν, Ἡμιόδ.Α18,6,14 ξενίζουσι τὴν ἀκοὴν ἀνόμασι, Ἄθανάσ.2,374 τοῦτο ἡμᾶς οὐκ ὀφείλε ξενίζειν, ἑωπ.2,48,2 ξενίζειν καὶ πράττειν, Κάλβ.5,20 εὐ, θαυμάσιε Ὀμηρε, ξένισσας τὰς Μούσας . . μὲ' ἐξένισαί τὴ συμπεριφῶρα του' || ὁμ. παθ. κ. δημ. ἐκπλήττωμαι, παραξένωομαι : Σοφ.ἑλ.137, Πολύδ.1,23,5 ξενιζόμενοι ταῖς τῶν ὀργάνων κατασκευαῖσι, ΚΔ Πέτρ.1,4,4 ἐν φ ξενίζονται μὴ συντηροῦντων ὀργῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀουσίας ἀνάχουσι, Μάρκ.Αῤ.8,15 ὡσπερ αἰσχρὸν ἔστι ξενίζεσθαι, Ἐρωτόκρ.1,1884 περίσσο τὰ ξενιζούντα, ὄσεσ κὶ ἀν τῶ ἀκούουθῶσαν, -βλεπόντας σε μαζὶ τοὺς ξενιστήκα' 4) εἶμαι ξένος, καλῶ μὲ ξένην προφορὰν : Δημ.1304 διαβεβλήκασι γὰρ μου τὸν πατέρα, ὡς ἐξένισεν, Διόδ.Σ 12,53 τὸ ξενίζον τῆς λέξεω, Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.45 ξενίζουσα δὲ μὴδ' ὄπερ τὸν καιρὸν ἐνδοῦσασ' || φωνομαξί ξένος, ἀσυνήθης· Ἡσ. «ξενίζουσα ἀλλόφυλος ἀθήης, καινή» : Λουκ.Ἀναχ.16 ὡς μὴ νόμος ἐν ὅμνι ξενίζομαι τῶ σχήματι, αὐτ.Ἰστ.Συγγρ.25 ἀλλὰ τίνα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικὸν καὶ τῆ τῶ λυμῶ ξενίζοντα, -ξενίζουσα προφορὰ' 5) ἐπι νόσων : Γολ.17,11,162' 5) εἰδ. ἐπι φωνῶν ἡ ζῶων, τὸ παθ. ὄψισταμον παρακλῦσιν τῆς ἀναπαύσεωσ μου : Γεωπ.9,5,3 δεῖ τοίνυν . . πάντη ἴσον εἶναι τὸ φυ-

τῶριον τῆ φυτευθεσάμενη γῆ . . Ἰνα μὴ ξενίζονται τὸ μέλλον ἐν αὐτῇ καταπίεσθαι φυτὸν, Ἰππιατρ.15' 6) ῥημιατ.ξένιος, ξενισμός, ξένισμα, ξενισιότος, ξενιστής.

Ξενικόκοσμος (τὸ) πᾶν. ξενικόον βυτίον, πθ. εἰδ. στήματος.

Ξενικός-ἢ-ἀ(ὸ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. 1) Ἡρ.1,771 κ. ξένος-ον, ὁ ἀνήκου ἢ ἀναπερόμενος εἰς τοὺς ξένους ἢ τὴν ξενίαν, ὁ ξένος τὸ εἶδος, ἀντίθ. ἀστικός : Αἰσχ.ἑλ.818 ξένικον ἀστικόν' 2) ἅμα λέγων διπλοῦν μίσμα πρὸς πόλεως φανέν, ἑὸρ. Κύκλ.370 ὅστις ζωμάτων ἐπαιστίους ξενικόους ἰκτῆρας ἐκθύει δόμων, Πλάτ.Νόμ.742B ξενικόον νόμισμα, Ἄριστλ.Πολιτ.134α,10 καὶ τὸ χρῆσθαι συστάσις καὶ συνημεραταίς ξενικόους μάλλον ἢ πολιτικοὺς τυραννικόν, Ἐπιγρ. ξενικόον ἐμπορικόν' || κ. συγγκ. : Ἄριστλ.Πολιτ.1257α,31 ξενικώτερας . . γινομένης τῆς βοήθειας ἰξέρταυμένης μάλλον ἐκ τῶν ξένων' || ξενικά φῶρος, οὐς ἐτέλουν αἱ ξέναι ἐν Ἀθήναις : Δημ.1309 εἰ ξενικά ἐτέλει καὶ ποσάη ἢν ἐπιδεκκύνωτασ' || τὸ ξενικόον ἢ τὸς τῶν ξένων : Ἄριστλ.Πολιτ.1278α,7 ἐν μὲν οὐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις παρ' ἑνίοις ἦν δοῦλον τὸ βάνασουν ἢ ξενικόον' || τὸ ξενικόον τὸ δικαστήριον εἰς ὃ οἱ ξένοι ἐλήγοντο εἰς Δίκην ἢ αὐτοὶ ἐλήγον : Ἄριστλ.Πολιτ.1300β,24 καὶ παρὰ ταῦτα τὸ τὸ φονικὸν καὶ τὸ ξενικόον' 2) ἐπι στρατιωτῶν ἢ αἰολίων, ξένος μισθωθεὶς πρὸς ὀρηραῖον στρατηγικόν : Ἡρ.1,77 στρατὸν . . ὃς ἐν αὐτοῦ ξενικός, Θουκ.7,42 ναὺς τὲ τρεῖς καὶ ἐβδωρόμηκαν μάλιστα ζῶν ταῖς ξενικαῖς, ἔν.Ἀν.1,21' || τὸ ξενικόον ὡς οὐα. στρατὸς ἐκ μισθοφόρων, στρατεύματα μισθοφορικόν : Ἄριστοφ.Πλ.173 τὸ δ' ἐν Κορινθῶ ξενικόον οὐχ οὗτος τρέφει, Θουκ.8,25, ἔν.Ἀν.1,2) ὃς αὐτῶ προσιττικὴ τοῦ ἐν ταῖς πόλεσι ξενικόου, Δημ.46 ἀκούω ξενικόον τρέφει ἐν Κορινθῶ τὴν πόλιν' 3) ὁ φιλόξενος, ὁ φίλα φρονῶν, ὁ φιλικός, ὁ ξένιος : Πλάτ.Νόμ.879B τὸν ξενικόον αὐ θεὸν εὐλαθεύομεν, Αἰσχίν. 3,224 τοὺς τῆς πόλεως ἄλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τράπεζης' || ἡ ξενική ὡς οὐα. σχέσις φιλική, οἷα ἡ μεταξὺ τοῦ φιλοπροχρόμιος καὶ φιλοξενουμένου : Ἄριστλ.Ἠθικ.1156α,31' 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ ξένου γῆς προερχόμενος, ὁ ξένος, ὁ ἀλλότριος : Ἡρ.1,135 ξενικά δὲ νόμισμα Πέρσαι προείπεν ἀνδρῶν μάλιστα, αὐτ.1,172, Ἄριστοφ.Ἄχ.634 παύσας ὄμας ξενικολοί λόγουσ κὶ λίαν ἐξαπατάσσαι, Πλάτ.Κρατ.401C ξένια ἀνόματα ἰξένους γλώσσαςκ, Ἄλεξ.230 δίκασον τοὺς ξένους πίνειν ξενικόον, τοὺς δὲ ἐγγενεῖς ἐπιχώριον, αὐτ.290 οἶνος ξενικός, Πλάτ. ξενικός λίθος - ντομάτες, - πεπόνια ξενικά' κ. συγγκ. : Ἄριστλ.Μεταφ.995α,3 ἀγναστότερα καὶ ξενικώτερα' 5) γραμμ. νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπι λ., καταλήξω, φράσεων, ὁ ἐξ ἄλλης γλώσσῃ ἐν χρ. ὧν εἰς τὴν ἑλληνικὴν' 5) κ. νεώτ. ἐπι ὄψους, ὁ ἔξων συνθήξω ξενικόουσασ λέξεισ καὶ φράσεισ : Ἄριστλ.Ρητ.1406α,15 πρὸ αὐτ.Ποιητ.1458α,22 ξενικόον δὲ λέγω γλώττων καὶ μεταφορῶν καὶ ἐπέκτασιν καὶ πᾶν τὸ παρὰ τὸ κύριον' 6) τὸ ξενικόον ὡς οὐα. ἐπι νόμων, ὁ ξένος αὐτῶν χαρακτήρ, ἡ ξένη καταγωγή : Πλάτ.Νόμ.702C μὴδὲ ὀρολογιζόμενους τὸ ξενικόον αὐτῶν.

Ξενικός ἐπίρρ. κατὰ ξένον τρόπον : Πλάτ.Κρατ.407B τῶ ἄλφα ξενικός ἀντι τοῦ ἡτα χρῆσόμενος' 2) φιλοξένιος, φιλικός : Οἰεδομ.Ἰστ.225.

Ξενίασ-ον, ἀπ. ξένιασ-ον, ἰων. ξένιασ ὁ ὄνηκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τοὺς ξένους ἢ τὴν ξενίαν : Ὀδ.Σ 158 ξενίη τὲ τράπεζα ἰθι παραπιεμένη τῆσι ξένιοις πρὸς ἐστίασιν, Πιδ.12,39 οὐδέποτε ξενίαν ὄμας ἐμνησάσιν ὑπέσται' ἴστων ἀμφὶ τράπεζαν, Ἡρ.5,63 μῶδω, 2) εἰδ. . ἐπιθ

τοῦ Διὸς ὡς προστατῶν τὸν Ξένων καὶ τῶν φίλων καὶ μισροῦ τὸν καταπατούντων τὸ ἱερὸν δίκαιον τῆς φιλοξενίας· Ἰλ.Ν.625 Ζηνὸς·· ἐδάσαι μὴ-νεν ξενίτου, Ὁδ.1.271, Κρατήρ.ΙΙΙ ὁ Ζεὺς Ξένιε, Ἀλοχ.Ἀγ.41 οὐτὴ δ' Ἀτρέως πατὸς ὁ κραίτω-ν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ μῆμει Ζένιος Ζεὺς, Λοκκ.Τιμ.1 ὁ Ζεὺς φίλικε καί Ξένιε· ἤ Ξενίη. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· Ἔπιγρ. Ἀπόλλων Ξένιος· 3) τὰ Ξένια ὡς οὐα. βλ.· 4) ὁ Ξένος· Πινδ.Π.3.32 καὶ τότε γνοῖς ἴσχυος Εὐλατίδα Ξενίαν κοίταν ἀδε-μινε τὸ δόλον· 5) Ἐπιγρ. ἐν Κρήτῃ Ξένιος κό-σμος ἄρχων δικάων τὰς δίκας τῶν Ξένων· 6) τὸ θηλ. ὡς οὐα. Ξενία βλ.

Ξενίς-ἰδός(ἰ) Ξενίη, ὁδὸς ἀγούσα εἰς Ξένην χώραν· ἢ ὡς κύρ. ὄν. ὁδὸς στενὴ, Ζυγὸς ἐν Μαντινείῃ· Πολύδ.Π.11,5.

Ξενίος-εως(ἰ) (ξενίω) ἡ ὁδοδοχὴ ἢ περιποι-σὴς Ξένου ἢ φίλου, ἢ φιλοξενία· Θουκ.4.46 καὶ ἴδια Ξενίσιος ποιούμενος τὸν τριηριτῶν τὰ τε ἐξ αὐτῆς Ἐγείστας ἀπέμματα.

Ξενισμα-ατος(ἰ) (ξενίζω) μον. ἢ Ξενία, ἢ φιλο-ξενία· Πρόδρ.Ροδ.109 τὴν Ξενισμῶν χάριν.

Ξενισμῶ(ἰ) (ξενίω) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ Ξέ-νιος, ἢ φιλοξενία· Πλάτ.Λύσ.205C τὸν γὰρ τοῦ Ἠρακλείδους Ξενισμὸν πρῶτον ἠϋλὴ ἐν ποιηματι τῆν δῖται, Λοκκ.Ὀρχ.45 ἐπὶ δὲ καὶ τὸν Πάριδος Ξενισμὸν καὶ τὴν Ἐλένης ἀρπαγήν, Ἐπιγρ. κα-λάσις πνάς ἐπὶ Ξενισμῶ· κ. κτ. πληθ.· Πλούτ. Δημήτρ.12 τοῖς ἀλμυροῖς καὶ Διονύσου Ξενι-σμοῖς· 2) τὸ παράδοσον, ἀσυνήθιστον πρά-γματος πνοῦ· Πρὸδ.15,171, Διόδ.Σ.3.33 εἰ δὲ τις τὸν ἀναγνωσκόντων, διὰ τὸν Ξενισμὸν καὶ τὸ παράδοσον τὸν ἀναγερταρμένῳ βίῳ· 3) ἢ ἐπι-βλασθὴ ἐνέργεια πράγματος πνοῦ προερχομένη ἐκ χρήσεως ἢ συνήθους· Διοσκ.2.182 βιβρωσκώ-μενον δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ξενισμοὺς τῶν ὕδατων ἀρμόζει ἵπῳ ἀκόροδον· 4) κ. γεν. ἢ μεταβολή· Γαλ.17 (2).28 μέγας ὁ Ξενισμὸς τοῦ σώματος, Ἀν-τυλλ.π. Ὀρειβ.7,77 τὸν Ξενισμὸν καὶ μεταποίη-σινος χρῆσόντων, Σαρ.Π.116 Ξενισμὸν ἕμποιε· 5) νεώτ. ἢ χρῆσις Ξένων τύπων συντάξεως· 6) ἢ μῆσις τῶν Ξένων.

Ξενιστῆς(ἰ) (ξενίζω) σχόλ. μον. κ. νεώτ., θηλ. Ξενιστρία, ὁ Ξενίω, ὁ φιλοξενῶν· Σχόλ.Πινδ.Π.4, 52, Πρόδρ.Ροδ.2.398· 2) νεώτ. φυτοπαθ. ὁ ὀρ-γανισμὸς ὁ πρᾶσβελημμένος ὅπῳ πνοῦ παραστίου· ἢ ὄμφιλος εἶναι ὁ Ξενιστῆς τοῦ περονασπύρου.

Ξενίται(ἰ) (ξενίτω) κ. μον., νεώτ., μον. κ. δημ. Ξενίταις, ἄγρ. Ξενιτεία, ἢ εἰς Ξένην χώραν, ἢ ἀποδημία· Πίνδ. Σοφ.Σαλ.18,3 ἄλιον·δὲ ἀβλασθὴ φιλοτήμῳ Ξενι-τείας παρέσχε, Λοκκ.Πατρ.Ἔγκθ. δεκδύδος γὰρ τὸ τῆς Ξενιτείας, Πτολ.Τεράβ.ΙΙΙ, Κάλδ.5.25 καὶ τῶσα εἰς τέλος φέρετι τὴν μακρὰν Ξενιτείαν, δ. ὀπια. ἀναθεμέα, σ. Ξενιτεία, ἢ ὄσα καλὰ κἰ ἀν ἔχος, ἢ ἡ Ξενιτεία ἔχει πολλά φαρμάκια· 2) ὁ βίος καὶ ἡ ὑπηρεσία πολεμιστοῦ πνοῦ ἐν Ξένη χώρα· Δημόκρ.246· 3) μον. κ. δημ. ἢ Ξένη χώρα, ἢ ἀλλοδαπή, τὰ Ξένα· Ἐρωτόκρ.Ι.138 δὲ θέλω μοναχὸς σου μὰ προσητήε στὴν Ξενιτεία, αὐτ.1, 1956, Γρην.Σκ.Τερό.24,14, Πτολήμ.Ἐκλ.Τραγ.167,1 τὴν Ξενιτεία, τὴν ὄφραση, τὴν πικρα, τὴν ἀγάνη, τὰ τέσσαρα τὰ ζήλιασιαν, βαρύτερα εἶν' τὰ Ξένα.

Ξενιτεία(ἰ) μον. κ. δημ. ἢ Ξενιτεία βλ.

Ξενιτεία(ἰ) (ξενιτεύω) δημ. ἢ ἀποδημία, ἢ Ξενιτεία· Παρῳ.Χριστ.Διηγ.43 ἄς εἰχε μέσα του καμηνὸν διὰ τὸν Ξενιτείαμῶν τοῦ υἱοῦ ἐκείνου.

Ξενιτευτῆς(ἰ) (ξενιτεύω) μτν. ὁ ὢν ἐν τῇ Ξένῃ, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· Ρήτ. ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ.8(4),148.

Ξενίτω κ. μον. κ. νεώτ., μον. κ. δημ. Ξενιτεύο-μαι, παθ. ἄορ. (ἐ)Ξενιτεύεσθαι, μτχ. παθ. παρακ. Ξενιτεύεσθαι, ἀπερχομαι εἰς Ξένον τόπον, δίσθη ἐν

Ξένη χώρα, ἀποδημιῶ, πηγαῖνα στὴν Ξενιτεία· Τίμ. Ἰστ.139, Στράβ.14,5,13 καὶ τελευθόντες Ξενιτεῦ-οισιν ἠδέως, Λοκκ.Πατρ.Ἔγκθ. νορίζουσι τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ Ξενιτεύειν· ἢ μον. κ. δημ.· Ἐρωτόκρ.1,1785 ὄσαν Ξενιτεύοιντο μακρὰ πὸ τὴν Ἀθήνα, αὐτ.5,84, αὐτ.5.159 μικροὺς Ξενι-τεύτκα ἔχ' τὰ δικά μου μέρη, Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.167,6 Ξενιτεμένο μου πούλ'· 2) εἰμαι ἐξόριστος· Ἰώσ.Α1.1611· 3) μέσ. ὡνηρετῶ ὡς μισθωτὸς στρατιώτης ἐν Ξένην τόπων· Σοφίδ. ἜΞενιτευόμενος· μισθοφοροῦντας· Ἄντιφωρ.9 γνέω Ξενιτευόμενος ἐστρατευόμεν, Ἰσοκρ.5,122 ἀπαλλάξει τε τοὺς Ξενιτευόμενούς των κακῶν ὠν αὐτοί τ' ἔχουσ'·

Ξενιτεῖα(ἰ) δημ. ἀφροντισία.

Ξενιτεύω(ἰ) δημ. ἀφροντισία.

Ξενιτεύω(ἰ) (ξενιτεύω) μον. κ. δημ. κ. Ξενιτεύω, μον. μέσ. Ξενιτεύομαι, ἄορ. (ἐ)Ξενιτεύομαι, κ. παθ. (ἐ)Ξενιτεύομαι, μτχ. παθ. Ξενιτεύομαι, ἀπαλ-λάσσομαι φρονιτῶν καὶ μεριμνῶν, βγαίνω ἀπὸ τῆς ἔγνοια, ἠσυχάσθαι· Ξενιτεύομαι μὲ τὴν παντρία τῆς κόρης μου· ἢ κ. μέσ.· Ἐρωτόκρ.1,536 καὶ πού θέλα μὰ Ξενιτεύοσθαι, πλείετερην ἔγνοιαν ἔχω, αὐτ.1,1167 κ' εἴν' πάντα Ξενιτεύοσμένη· 2) ρη-ματ.π. Ξενιτεύομαι, Ξενιτεύομαι.

Ξενιτεύομαι(ἰ) (ξενιτεύω) δημ. κ. Ξενιτεύομαι ἢ ἀπαλ-λαγή ἐκ τῶν φρονιτῶν καὶ μεριμνῶν.

Ξενιτεύομαι-η-ο δημ. κ. Ξενιτεύομαι, ὁ ἀπλη-λῆμνος φρονιτῶν, ὁ ἀφροντισ, ὁ ἀμέριμος, ὁ ἄγχορ.

Ξενιτεύομαι-α-ο δημ. κ. Ξενιτεύομαι ὁ ἀφροντισ, ὁ ἀμέριμος, ὁ Ξενιτεύομαι.

Ξενιτεύομαι(ἰ) (ξενιτεύω) νέωτ. βοταν. ἢ γαιεποποιήσις ἄνθους διὰ γύρεως δόλου ἄνθους μεταφορημένη ὑπὸ διασφόρων ἐντόμων.

Ξενιτεύομαι(ἰ) (ξενιτεύω) νέωτ. τὸ μὴ ὁμιλεῖ τις Ξένην ἢ Ξέναν γλῶσσασ· ἢ φυγοσφ. φαιόμενος, καθ' ὃ ὑπεριτῶα τινα ἄτομα ἢ μεσάζοντες, μῆπι-σιν, ὁμιλοῦσι ἐν καταστάσει ἰπνώσεως Ξένην, ἄ-γνωστον εἶς αὐτοὺς γλῶσσασ.

Ξενιτεύομαι-ος-ον νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ ὄμιλῶν Ξένην γλῶσσασ· 2) ὁ γεγραμμένος εἰς Ξένην γλῶσσασ.

Ξενιτεύομαι(ἰ) (ξενιτεύω) δημ. κ. Ξενιτεύομαι ὁ φονεῖται τὸς Ξενιτεύομένους, τοὺς φίλους· Πινδ.Παρ.θ.Δπ.33,30, Ἐρ. Ἦρ.391 Κῶ-κνον τε Ξενιτεύοσιν ζῳήσιος ὄλασιν.

Ξενιτεύομαι(ἰ) (ξενιτεύω) δημ. κ. Ξενιτεύομαι, ἐπὶ τῶν Κυκλάδιον, ὁ κατατρώων τοὺς Ξενιτεύο-μένους, τοὺς Ξένους ἢ τοὺς φίλους· Ἐρ.Κύκλ.688 ἔκκαϊετι τὴν ὄφρον θέρους τοῦ Ξενιτεύοσται.

Ξενιτεύομαι-εω μον. δέχομαι τὰς Ξένους, περι-ποιόμαι, φιλοξενῶ, ἀ. Ξενιτεύομαι· Στουδ.Θεόδ.849.

Ξενιτεύομαι(ἰ) (ξενιτεύω) δημ. δικάσομαι λόντες τὰς δια-φορὰς μεταζῶ τῶν Ξένων πρὸς ἀλλήλους, δικάζον-τες δικὰς ἐν αἰς ὃ τε ἐνάγων καὶ ὁ ἐνάγομενος εἶναι Ξένοι.

Ξενιτεύομαι(ἰ) (ξενιτεύω) ἰων. κ. ἐπ. Ξενιτεύομαι, μτν. κ. νεώτ. Ξενιτεύομαι βλ. ὁ δεξιόμοις τοὺς Ξέ-νους ὁ Ξενιτεῖα· Ὄμ.Μ.640 ἔΞενιτεύομαι, οὗ Ξε-νιτεύομαι· Ἰλ.Γ.354, Ὁδ.θ.543 ἴν' ὄμως περὶ μῆ-θα πάντες Ξενιτεύομαι καὶ Ξένους, αὐτ.Ο.55, Ὁδ.μρ. 16,27 μῆθε Ξενιτεύομαι κακῶν ἔμμεται, Ἰουλ.Λόγ.2, 96Α, Νών.Εὐαγγ.Ἰω.11,54 Ξενιτεύομαι Χριστοῖο, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ.10,15,8 ἐπὶ ὅτιν εἰχομαι εἶναι ἡ-μετέρο πατρὸς Ξενιτεύομαι Βροῖου· 2) ὁ παρ-έχων μαρτυρίαν, ὁ μάρτυρ· Σιμων.84,7, Ἰσ.ἐν.1.

Ξενιτεύομαι-εω, ἰων. Ξενιτεύομαι, μτν. Ξενιτεύομαι ὁδοδέχομαι, περιποιόμαι τοὺς Ξένους, φιλέω, φιλοξενῶ· Ἦρ.δ.127 τοὺς Διοσκοπόρους οἰκίσαι καὶ ἀπὸ ταύτου Ξενιτεύοκέοντας πάντας ἀνθρώπων, Ἐρ.Ἀλλ.552 Ἀδμήτης, πολυμὲς Ξενιτεύομαι, Θεαίτ. π.ΑΠ.10,16,6 χελιδῶν ἔκγονα ηἰλοζόωντες Ξενιτεύο-

καὶ θαλάμοις, ΚΔΤιμ.1,5,10 ἐν ἐργοῖς καλοῖς μαρτυρομένην, .. ἐξενοδόχησεν, Μάξ.Τύρ.32,9 Κωδ. 'Ιουστιν.1,3,45,16' 2) μαρτυρῶ: Πίνδ.ἀν.3|| Ξενοδόκησε δαίμων || κ. μέσ. π. 'Ἡσ.ξενοδοκοῦμαι μαρτυροῦμαι.

Ξενοδουλεῦτης (ὁ) [ξενοδολεῦω] δημ., θηλ.-εὔτρα, ὁ ξενοδολεῦων, ὁ μὴ ἔχων ἴδιαν περιουσίαν αὐτάρκη καὶ ἀποκτίν ἐκ τῆς ἐργασίας του εἰς ξένα ὑποστατικά, ὁ μεροκαματάρης || θηλ. ξενοδολεῦτρα ἡ ἐπ' ἀμοιβῇ ἐργαζομένη ἐκάστοτε ἐν οἰκίαις ἄλλων, ἰθαῦς γειτόνων.

Ξενοδολεῦω δημ., ἀόρ. [ἐξενοδολεῖω, ἐργάζομαι, δουλεύω εἰς ξένους ἢ ἐργάτης ἡ ὑπάλληλος' || ἐργάζομαι ἐπὶ ἡμερομισθῶν εἰς ὑπηρετικά ἔργα : εἶναι φτωχὴ χήρα καὶ ξενοδολεῖαι γιὰ νὰ ζήσῃ' 2] ρηματ. π. ξενοδολεῖταις.

Ξενοδοχεῖον (ν) [τό] μγν. νεώτ. κ. δημ. τόπος, μέρος, ἐν ᾧ δέχονται τοὺς ξένους, τοὺς φίλους, κατάλυμα, πανδοχεῖον, ξενών' Σουΐδ. 'ξενοδοχεῖον, τὸ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενον': 'Ιουλι. Ἐπιστ.49 Ξενοδοχεῖα καθ' ἐκάστην πόλιν κατὰστημαν, Βί. Συμμεῶντες ABS Μαίτου 5,344F θεμελίωσης τῶν οἰκοδομημένων Ξενοδοχείων ἐνός ὑπόδοξ' 2) νεώτ. κ. δημ. κατὰστημα παρέχον ἐναντι πληρωμῆς κατάλυμα εἰς τοὺς ξένους μετὰ ἡ ἀνευ τροφῆς' 3] κτ. ἐπέκτ. τὸ ἐστιατόριον.

Ξενοδόχημα-ατος (τό) [ξενοδοχῶ] μων. ξενία, φιλοξενία, ὄθ. ξενιών, ξενοδοχεῖαν, πανδοχεῖον : Νικ.Χων.381A ὁμησις τῶν αὐτοῦ θεραπεύοντων καὶ προσφιλεῖς ξενοδόχημα.

Ξενοδοχία (ἡ) περιποίησις ξένου, ἡ φιλοξενία : Ξεν.Οἰκ.9,10 ὄσοις δ' εἰς ἔορτας ἡ ξενοδοχίας χρώμεθα, αὐτ. 'Αβ.14 ταῖς ἱπποτροφίαις αὐτῶν καὶ ξενοδοχίαις, Θεόδωρ.Χαρ.23,9.

Ξενοδοχικός-ή-όν οχλ. ὁ κατάλληλος, ὁ ἔτοιμος πρὸς ὑποδοχὴν ξένων : Σχολ.Πίνδ.Ο 3,68 τροπικῶν ξενοδοχικῶν.

Ξενοδόχος (ὁ) μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ξενοδόκος, ὁ περιποιούμενος τοὺς ξένους : Φιλ.2,17' 2) κ. νεώτ. ὁ ἰδιοκτήτης, ὁ διευθυντής ξενοδοχείου : 'Ιουστιν.Νεαρ.120,1.

Ξενοδοχῶ-έω μγν. ἄ. Ξενοδοκῶ βλλ. : ΚΔ Τριμ.1, 5,10, Μάξ.Τύρ.32,9' 2) ρηματ. π. ξενοδόχημα.

Ξενοδοτῆς (ὁ) [ἰ]δωμὴ ἐπιγρ. ὁ παρέχων ξενίαν, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου : ΑΠ 9,524,15.

Ξενοδοξίε-εντος-εσσα-εν ὁ πλήρης ξένων, φίλων : Εὐρ.ΙΤ 1281 πολυάναντι δ' ἐν ξενόεντι θρόνῳ βάρη βροτοῖς θσαφάτων αἰοδαίς.

Ξενοθάνατος-ος μγν. ὁ ἀποθάνων ἐν ξένη χώρα, εἰς τὴν ξενιτείαν : Κατ. 'Αστρλ.Κ 8(4),201.

Ξενοθάσθαι δημ. κ. Ξενοθάσθαι, παθ. ἀόρ. [ἐ]ξενοθάσθηκα, θάπτομαι ἐν ξένη τόφῳ, εἰς τὴν ξενιτείαν : ΜΜ τὸ 'ἀλιεῖς νὰ ξενοθατῆς ἐπὶ στὸν κάβο Ματαπά.

Ξενοθάσκει-εως (ἡ) μγν. θαυμασία, παράδοξος γυνή, ἐπιθ. τῆς Παρθένου Μαρίας : 'Ανών.Υγμ. εἰς Παρθένον ἰδ.

Ξενοθάσθητι (ὁ, ἡ) [τ]ρέφω μγν. ἐπὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, ἡ τρέφουσα ξένους : 'Ανών.Υγμ. εἰς Παρθένον ἰδ.

Ξενοθυῶ-έω μγν. κ. μων. θύω, θυσιάζω ξένους : Στραβ.7,3,6 ξενοθυοντούντων .. καὶ τοῖς κρανίοις ἐκπύσσει χρωμένους, Εὐστ.Διον.Περ.16.

Ξενοκάβης-ος-εἰς ὁ ἐπιμελούμενος τῶν ξένων : Πίνδ.Παιδ. ἐν 'Αν.ΟΕ.84, ἀν.131.

Ξενοκαρπία (ἡ) νεώτ. βοταν. ἡ διὰ ἐνογαμίας γονιμοποιήσις τῶν ἀνθέων, ἡ διδοῦσα καὶ τὴν καλύτεραν παραγαγῆν καρπῶν καὶ σπερμάτων.

Ξενοκλειθεῖον (τό) 'Επιγρ. ποσὸν χρημάτων, κεφάλοιον προερχόμενον ἐκ τοῦ Ξενοκλείδου.

Ξενοκληρία (ἡ) νεώτ. ἡ κληρονομία τῶν ξένων || νομ. Ξενοκληρίας δικαίωμα τὸ δικαίω-

μα τοῦ ἡγεμόνος κατὰ τὸν μεσοῖωνα, ὅπως κληρονομή τὸν ἐν τῷ κράτει του ἀποδοῦναι ἄλλοδαπὸν ἀποικιοζόμενον πόντον τῶν ἐκ διαβάτης ἡ ἐξ ἀδιαβήτην νομίμων κληρονομῶν αὐτοῦ.

Ξενοκοιμῶμαι δημ. κ. Ξενοκοιμῶμαι κοιμῶμαι εἰς ξένην οἰκίαν, ἰθ. ἐπὶ ἀφορτισιασμῷ : φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ Ξενοκοιμῶται.

Ξενοκοιμῶν μων. μέρος, κτήριον πρὸς περιβολῆν ξένων : Μάξ.'Ομολ.91,648 [ἐκδ.Με.1, Λέων, Σοφ.Νεαρ.13.

Ξενοκοπιῶν Σουΐδ. ἐπὶ τοῦ πηγῶς λαθεῖν.

Ξενοκουρίτης (ὁ) μων. ὁ ἐν ξένη μὴ καρπεί μοναχός : Βασιλ.εἰς Καν.21 τῆς ἐν Νικ.Συνόδου 547 οἱ Ξενοκουρίται καλόζονται, Λουκάς Πατρ.Κληδ.λέως 3 Juris Γεσεεορομ 222 Ξενοκουρίτην μὴ γίνεσθαι καθηγούμενον.

Ξενοκρατία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐν χώρα τινὶ ὑπερίσχυσις τῶν ξένων, ἔθνη κληρονομία, διοίκησις || εἰδ. ἡ οἰκονομικὴ ὑπεροχὴ τῶν ξένων.

Ξενοκράτομαι-έομαι κ. νεώτ. παθ. κυριεῖται ἀπὸ ξένων, μισθοφορικῶν στρατευμάτων καὶ ἰσχυρῶν αὐτοῖς : Αλν.Τακτ.12,40 οὐ γὰρ ἀσφαλῆς Ξενοκρατεῖσθαι' 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ χωρῶν καὶ λαῶν, κυριαρχοῦμαι, κυβερνώμαι ἀπὸ ξένων.

Ξενοκρίτης (ὁ) 'Επιγρ. κ. μων. ὁ κριτὴς τῶν ξένων : 'Επιγρ.Πλατοῦ, Εὐστ.'Α.897,41' πρὸς Ξενοδικαί' || Πλάτος ἀξιωματοῦχον ἐν Σπάρτῃ : 'Επιγρ.

Ξενοκρίτης (ἡ) μγν. ὁ φόνος ξένων, φίλων : Διον.'Αλ.Ρωμ.1,41, Διδόξ.Σ 1,88 περὶ τῆς Βουσιρίδου Ξενοκρίτιας παρὰ τοῖς Ἑλλασιν ἐνισχύουσι τὸν μῦθον, Πλούτ.'Ηθ.857Α Βουσίριν ἀπολούσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποφυσίας καὶ Ξενοκρίτιας' 2) ὁ φόνος τῶν παρ' αὐτῷ ξενικοζόμενων : Πλούτ.'Ηθ.319D' || ὁ μ. τοῦ φιλοξενίουτος : Πλούτ.Δίων 54 ἀλίσις Σικελίαν ἀβλον ἔπειτα τῆς Ξενοκρίτιας πρὸς Κόντου Γλασκω.Ρατρατηρ.99.

Ξενοκτόνος-ος ὁ φονεὺς τῶν παρ' αὐτῷ ξενικοζόμενων,τοὺς ξένους : Εὐρ.ΙΤ 53 κάγω τάχην τῆνδ' ἦν ἔχω Ξενοκτόνον τῆνδ' ὕδραϊνον αὐτῶν ὡς θανούμενον, Αλοχιν.3,224 περὶ τοῦτων ἐν ἀπισιν 'Αθναίοις ἐξελεγκθεῖς ὅπ' ἐμοῦ καὶ κληθεῖς Ξενοκτόνος οὐ τὸ ἀσέβημα ἤρνησα, Πλούτ.Μάρ.8 ὡς αὐτὸς εἶη προσητηριμμένος ἀλάτορα τῷ Μετάλλῳ Ξενοκτόνον.

Ξενοκτονῶ-έω, ἰων. Ξενοκτονέω φονεύω τοὺς ξενικοζόμενος παρ' ἐμοί, τοὺς ξένους, φίλους : 'Ηρ.2,115 νῦν ὡν ἐπειθεῖ μοι πολλοὶ ἠγῆμαι μὴ Ξενοκτονέειν, Εὐρ.Εκ.1247 τάχ' οὖν παρ' ὁμῶν ῥάδιον Ξενοκτονέειν, Διδόξ.Σ 4,18 ἀνεῖλε θύοισιν τὸν βασιλέα, Ξενοκτονοῦντα τοῦς παρεπιδηνοῦντας.

Ξενοκτονάπαιτι (ἡ) κωμ. ἡ ἐπὶ συνοσίτῃ ἔξανάτησις ξένων γυναικῶν : Νίκαρχ.ΑΠ 11,7,4 οὗτως ἡ φύσις ἐστὶ φιλόνησιος ἀλλοτριόχρωσ, καὶ ζητεῖ διόλου τὴν Ξενοκτονάπαιτιν.

Ξενοατραπεία (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς τὰ τῶν ξένων ὑπερβολικὴ εὐλάβεια, ἡ Ξενομονία.

Ξενολακτῶ-έω μγν. λέγω κατὰ ξένον τρόπον, μέσ. : 'Επιφάν.1,208D τὸν ἀπὸ τοῦτου διαφόρως Ξενολακτουμένους.

Ξενολαξία (ἡ) μγν. ἡ πρῆξις τοῦ Ξενολακτῶ, ἡ ξένη ὁμίλια : 'Επιφάν.1,31C, αὐτ.321D.

Ξενολιδοῖς (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πυριτικὸν ἄλας τοῦ ἀργιλλίου.

Ξενολόγησις-εως (ἡ) [ξενολογῶ] μων. ἡ στρατολογία μισθοφόρων, ἡ Ξενολογία : Νικ.Χων.Χρον.246C ὅς οὐκ ὄλιγα τῷ βασιλεὶ ἐχρήρησεν χρήματα κατὰ τὴν τότε γόμενῶν τῶν ὀπλιτῶν Ξενολόγησιν.

Ξενολογία (ἡ) ἡ στρατολογία μισθοφόρων ξένων : Ἀριστ.Οικ.1353b,|| ἀποστέλλει ἐπὶ Ξενολογίαν, Πινδ.15,25,|| ἐξαστέλλει δὲ καὶ Σκόπαν .. ἐπὶ Ξενολογίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Διδόξ.Σ 18,61

Ξενολόγιον (τό) μτν. στρατός ἐς Ξένων μισθοφόρων: Πολύβ.29,8,6 παρακαλούμενος αὐτὸν συστάσασθαι Ξενολόγιον χιλίων ἀνδράν.

Ξενολόγος-ος μτν. ὁ στρατολόγος Ξένους μισθοφόρους στρατιώτας: Ἦσ. ἐφ' Ξένους στρατιώτας συλλέγων: Πολύβ.1,32,1, Διόδ.Σ 14,62 ἔπειθε δὲ καὶ Ξενολόγους εἰς Πελοπόννησον μετὰ πολλῶν χρημάτων, Πλούτ.Δίων23 τοῖς ταύτων ἡμεροσὶ καὶ Ξενολόγους ὠργίζοντο μὴ προσιποῦσιν εὐθὺς ἐφ' ἄρχης τὸν πόλεμον ἢ ὄνομα κωμῶδισι πρὸς τοῦ Μενάνδρου.

Ξενολογῶ-έω συλλέγω, στρατολογῶ Ξένους μισθωτοὺς στρατιώτας: Ἰσοκρ.5,96 ὡστ' ἀναγκάζομενοι Ξενολογεῖν ἐκ τῶν πόλεων, Δημ.10,19 καὶ μετὰ Ἀρεινίου Ξενολογήσας, Πολύβ.3,27,4 μηδὲ Ξενολογεῖν μηδὲ προσλαμβάνειν εἰς φίλιαν τοὺς ἀλλήλων συμμάχους, Πλάτ.Μοκκ.1,4,35 ἀπέρειν εἰς Ἀντιόχειαν, καὶ Ξενολογεῖ, Διόδ.Σ 14,47 τοὺς Ξενολογήσαντας ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, κ. παθ.: Πολύβ.14,7,5 στίβους ἐτύχχανον ἀπὸ τῶν Καρχηδωνίων Ξενολογημένοι, ἴωσ.Α1,13,49. 2) μφ. συλλέγω παρὰ Ξένων τὸν ἔθνος, τὴν συμπόθειαν: Διόδ.Σ'Εκλ.34 (ἀπ. ἐκ τοῦ Vitr. ἐκ Vit.600) τὴν προγεννημένης χάριτος Ξενολογήσασθαι αὐτῶν τὸν παρὰ τῶν ἐφ' πεπονητότων ἔλεον. 3) ρημ.π.Ξενολόγησις, Ξενολόγημα.

Ξενολόγησις-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἐμμανῶς, ἀκρίτως ἀποδεχόμενος ἢ ἀπομιμνήσκων τὰ τῶν Ξένων.

Ξενομανία (ή) λέξ. κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὰ τῶν Ξένων υπερβολικὴ προσήλωσις: Θησ.Στρεφ.ένλ.

Ξενομάνω-έω μτν. ἔχω μανίαν πρὸς Ξένους τρόπους, εἶμαι Ξενομανής: Πλούτ.Ἠθ.527,8 τὴν κοσμίαν . . παρελεῖν τὴν πορφυροῦ καὶ τῶν γυμνασίων, ἵνα παύσεται τρυφῶσα καὶ Ξενομανοῦσα.

Ξενομορφος-ος νεώτ. ὁ ἔχων Ξήνην μορφήν, Ξένον σχῆμα, ἀνίθθ. Ἰδιόμορφος: 1) νεώτ. ὀρυκτ. Ξενομορφοῦ ὀρυκτὰ τὰ μὴ παραουσιάζοντα ἴδιαν κρυσταλλικὴν μορφήν.

Ξήνη (τό) νεώτ. χημ. στοιχεῖον, εὐγενές ἀέριον.

Ξενοπάθεια (ή) μτν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξενοπαθεῖν βλλ.: Σωφ.1,1,111.

Ξενοπάθω-έω μτν. πάσχω, συμπαράττομαι, ἐνοχοῦμαι διὰ τὴν Ξένον καὶ ἀσύνθηξιν πράγμα: Πλούτ.Φιλ.12 ὡσπερ οἱ πᾶσι τοῖς συνήθεισι ἐπιβάτας ποθοῦσιν, ἐάν ἄλλων φέρωσι, πύρονται καὶ Ξενοπαθεῖσι, αὐτ.Ἠθ.607,6 δουσασχεῖται καὶ Ξενοπαθεῖν ἠδβλ. Σωφ.1,81.

Ξενοπλανημένος-η-α δημ. κ. -μένος, μτχ. παθ. παροκ. τοῦ Ξενοπλανῶμαι ἢ -ίμαι, ὁ πλανηθείς, ἀπατηθείς ἀπὸ Ξένους: 2) ὁ περιπλανηθείς εἰς Ξῆνας χώρας: Ἐρπάλ.Ὀδ.Υ 290 ἤτοσθεο τοῦ Ὀδυσσεῖα τῆ σύγκλητι, τοῦ Ξενοπλανημένου.

Ξενοπλῶν δημ. κ. Ξενοπλητός, ἀόρ. (ἐ)Ξενοπληνῶσα, πλῶν ἐνδύματα Ξένων, κῆνα πλῆθη σὰ Ξένα στήθα: Μωραΐτ.1,182 ἐκεῖ πλησίων του, ἢ σύζυγος . . Ξενοπλῶνουσα.

Ξενοποικίλοπτερον-ος μν. ὁ ἔχων Ξένα ποικίλα πτερά: Τζέτ.Χιλ.2,843 τὸν Ξενοποικίλοπτερον τὸν κολοιδὸν ἐκέλευον.

Ξενοπολίτης (τό) μν. ὁ ἀνήκων, ὁ ἐν χρ., ὁ ἰοχῶν ἐν Ξήνῃ πόλει: Τζέτ.Ρητ.3,670W καὶ μὴ περὶδραστὶ συσταστὸν νόμον Ξενοπολίτης.

Ξενορητής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ πρέπων, ὁ ἀρμόων εἰς Ξένους, ὁ παράδοξος, ὁ ἀλλόκοτος: Ἰνν.Ἀγμ.1 τὸ Ξενορητὸς οὕτω ἐπινητῆς εἰ χρηστὸν μᾶλλον ἐπιανούσιον ἢ τὸ Ξήνητες, Διον. Ἀλ.Ρωμ.34 ὠφελῆς καὶ Ξενορητοῦς ὀνομασίας, Μηναι.11,10 Ὄσατ. Ξενορητεῖ τοκετῶν ἢ κ. συγρ.: Ἀρετ.Χρον.1αβ.2,13 ἀπάσιτας οὐδὲν τῶν ἄλλων ἐλέκων Ξενορητεστέρη.

Ξενορηπῶς ἔληρρ. μτν., μν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον Ξενορηπῆ βλλ.: Στέφ.Ἀθ.1Ἰνν.2,288D.

Ξενοπροσάγωγος ἔληρρ. μτν. διὰ Ξένου προσώπου: Ἰω.Ἀντ.1,178A διὰ τῶν αὐτῶ ὑπηρετῶν ἐς ἔπληράζοντι, Σχολ.Ἀριστειδ.430D.

Ξενοπτερος-ος μν. ὁ ἔχων Ξένα πτερά: Κ Μανασσα.Χρον.55,50 κολοῖας Ξενοπτερος, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,117 ὡσαὶ καὶ κολοῖδων Ξενοπτερον μάλα ἐσχερῶς ἀπέληλακας.

Ξενορράβω δημ. κ. Ξενορράβω ἐπὶ ραπτῶν, ἐργάζομαι εἰς Ξένων οἰκίαν ἐπὶ μαροισθίῳ ἠδβλ. Ξενοδουλεύω.

Ξενορρηχός-ος-ές μτν. ὁ Ξένως, παραδοξῶς ῥέων: Ψ'Αθανάσι.4,945A.

Ξήνος ὁ κ. μν., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. κ. ἰων. Ξήνος ἰάσιπτε π. Ὀμ., Ἠσιόδ. κ. Πίνδ., ἐσχερ.κ.π.τραγ. χάριον τοῦ μέτρον, κ. ἐν τριμέτρῳ ἰάσιπτε, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεστον κτ. κλητ.1, αἰολ. Ξήνος Ἰρωδιαν. 2,302ι, ὡσπερ. Ξηνοτάρχος Ἰσχυλ.Τζέτ.έν'Αν. ὈΞ.3,356,18) π. μτν. τοῖς μεθ' Ὀμ. συχνάς συνάπεται μετὰ τοῦ φίλος, ὁ ἐκ Ξήνης χώρας φίλος, μεθ' οὐ συνεδέετο τίς φιλικῶς πρὸς ἀμοιβαίαν ὑποδεξιῶσιν διὰ τε αὐτοῦν καὶ τοὺς ἀπόγονους κληρονομίαν, κατὰ τὰ θέσμινα θεωρούμενος ὡς διατελῶν ὑπὸ τῆν προστασίαν τοῦ Διὸς Ξηνίου: Ἰλ.Ζ 215 ἢ βῆ νύ μοι Ξήνος πατρώϊος ἔσοι παλαιός, Ὀδ.Α 187 Ξήνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι κῆχθμεθ' εἶναι, αὐτ.Α 313, Λυσ.19 φίλου δντος καὶ Ξένου, Ξεν.Ἀν.2,1,5 ἦν γὰρ φίλος καὶ Ξένος Ἀριστοφ., Δημ.550 Πλουτάρχος ὁ τούτου Ξένος καὶ φίλος. 2) ὁ ἔτερος τῶν διὰ Ξήνας συνδεδεμένων μερῶν, συνήθ. ὁ δεξιόμενος τῆν φιλοξενίαν, ὁ φιλοξενοῦμενος, ἀλλὰ καὶ ὁ παρέχων φιλοξενίαν, ὁ φιλοξένος: Ἰλ.Ο 532 Ξήνος γὰρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐδαίτης, Ὀδ.Ο 145 Ξήνην πάτερ, αὐτ.543 ἴν' ὄμωα περιμῆμαθι πάντες, Ξενοδόκοι καὶ Ξήνοι, Ἀπολλ.Ρ 1,208, Κἀ Ρωμ.16,2 ἀπαζέται ὄμας Γάτος ὁ Ξένος μου καὶ τῆς ἀκκλησίας ὄλης ἢ μτ. δοτ.: Ἠρ.1,20 Περιανόρον τὸν Κυδέλιον ἔδντα Ὀρασποδάλμ . . Ξήνον, Ἰσοκρ.2,13, Ξεν.Ἀν.1,10 Ἀριστιππος . . Ξήνος ἂν ἐτύχχανεν αὐτῶν ἢ νεώτ. κ. δημ. ἄπλος ὁ φιλοξενοῦμενος, ἰδ. ὁ εἰς ἐπίσιον κληθείς καὶ μετῆκων αὐτῆς, συνήθ. κτ. πληθ.: εἶχαμε καὶ Ξένους στὸ τραπέζι, - μάς ἤρσαν Ξήνοι. 3) π. Ὀμ. ἐπὶ ἀνδρ. πλάνητος ἢ πρόσφυγος, ὁ μὴ συνδεδεμένος φιλικῶς πρὸς ἀμοιβαίαν δεξιῶσιν καὶ φιλοξενίαν, ὡς ὁ διατελῶν οὐχ ἤττον ὑπὸ τῆν προστασίαν τοῦ Ξηνίου Διὸς καὶ διὰ τοῦτο περιβαλλόμενος ἐν συνεκφ. ἔνιστε μτ. τοῦ ἰκέτης ἢ πτωχός: Ὀδ.Ζ 208 πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες Ξήνοι τε πτωχοί τε, αὐτ.1 270 Ζεὺς ἐπιτμήτωρ ἰκετῶν τε Ξήνων τε Ξηνίος. 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προσερχόμενος ἐξ ἄλλου τόπου, ὁ ἀγνωστος, ἀνίθθ. ἐνδημος, ἀστὴς, ὑπόπιος: Ἰλ.Δ 387 ἐνθ' οὐδέ, Ξήνος περ ἂν . . τόρβει, Ἠσιόδ.Ἐργ.225 οἱ δὲ δίκαε Ξήνοισι καὶ ἐνδῆμοισι διδοῦσιν ἴβειας, Πίνδ.Ὀ 790 ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ Ξήνων, Σωφ.ὈΚ 13, Ὄσικ.4, 90 αὐτόες καὶ τοὺς μετοίκους καὶ Ξήνων ὄσοι παρήσαν, Ἀνδοκ.4,10 καὶ τῶν ἄλλων ἀστῶν καὶ Ξήνων τοὺς ἐντυγχάνοντας, Πλάτ.Γοργ.473D εἰδομοιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων Ξένων, αὐτ.Μέν.94D, Λουκ.Ἐρμῶτ.24 ὡς εὐμπαυτες μὲν ἐπιπλῆυες καὶ Ξήνοι εἰεν, Ἠρωδιαν.Ἰστ. 8,2,9 οὐδὲ πολιτῶν μόνον, ἀλλὰ Ξήνων τε καὶ ἐμπόρων, Πλούτ.Ἐκλ.Τραγ.224,3 πῶρα κὶ ὁ Ξένος βούλεται στὸν τόπον του νὰ πάει, ΜΜ βούργαρος εἶναι ἢ Γραικὸς ἢ Ξένος, Σολωμ.Πόρφυρος,8,5 ὄμορφε Ξένη καὶ καλὴ καὶ στὸν ἀνθὸ τῆς νόστης. 5) κτ. κλητ. ἐν χρ. χάριν εὐγενείας ἐπὶ προκτ. οὐ ἦτο ἀγνωστον τὸ ὄνομα, ὡς προσφών., οἷα τὸ νεώτ. φίλε μου, ἀγαπητῆ, κύριε: Ἐπιγρ.Σιμων.ὦ Ξέν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίους, ἔχει.Ἰων.247 ὦ Ξένη, τὸ μὲν σὸν ὄνομα ἀπαιδεύτως ἔχει, Μοσχ.1,5

6) πθ. ἐν Σπάρτῃ, ὁ μὴ Ἑλλῆν. ὁ βάρβαρος ἢ Ἡρ.9,11 ξείνους γὰρ ἐκάλεον τοὺς βαρβάρους αὐτ.9,55' 7) ὁ προσκλιόμενος εἰς τὴν ἀπὲρ μισθοῦ, ὁ μισθωτὴς: Ὁδ.Ξ 102 βαρβαροὶ ξείνοι τε καὶ αὐτοὶ βῆτορες ἀνδρες' ἢ π.Ἀπτ.στρατιωτῆς εἰς ὑπερβαλὸν ἄλλης ἢ τῆς πατρῶος πόλεως ἐπὶ μισθῷ, ὁ μισθοφόρος: Ὁσικ.1,121 τοὺς ξείνους . . . ναυδάτας, Ξεν.1,10 καὶ αἰετὶ αὐτὸν εἰς διασχίλους ξείνους, Δημ.243 δοκεὶ μισθωτὸς Αἰσχίνης ἢ ξείνος εἶναι Ἀλεξάνδρου' ἢ σπαν. ἀνευ οὐδεῖδου τινός, ὁ σύμμοχος: Ξεν.Λακ.12,3' 8) ὡς ἐπὶ ξείνος-ο-ἰ(ν) -ο-ον ἐ[ῦρ.Ἰκ.94] οὐδαμοῦ π. Ὁμ. ἰδιότι ἐν ταῖς φρ. ξείνε πάτερ, ξείνοι ἄνθρωποι κτλ., ἀμφοτέρω ἀί λέξεις εἶναι οὐσα ὁ ἀνάγκη ἢ ἀναπερόμενος εἰς ἄλλον, ὁ ἀλλότριος, παρὰβ. -άτερος, -άτατος: Πίνδ.Π.4,118 ξείνα γὰτα ἰκωδ.1, Σοφ.ΟΚ 1705 γὰς εἰ ξένος, Εὐρ. Φοῖν.339 ξείνοι δόμοι, Μηναι.1,5 Ὀδ.5 ἐπυρωδὸς τοῦ ξένου νυμφίου σου, διατ. Ἀτταλ.ἐν Σάβ.1,5 ὡς καὶ ἀπὸ ξένης καὶ ταπεινῆς τοῦχης εἰ γενέσθαι τῶν τῆς συγκλήτου βουλῆς, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.231,2 κάθ' ἡμῶν δάκρυα δαναϊκὰ καὶ μυρολόγια ξένα, Βαδάλ.1,4 μὲ εἶδε τὸ πέμπτον τοῦ αἰώνος εἰς ξένα ἔθνη, Ξεν.Μόθ.Ζ 7 ἢ πάλιν ἐγένετο . . . ἀπὸ θυνάμεις ξένος πρὸς αὐτὸν 9) μτ. γενικ. πρᾶμ. ἢ νεώτ. κ. δημ. μτ. αἰτ. ἐμπροθ. [πρὸς], ὁ δακτυλ. πρὸς τι, ὁ μὴ νυμφίω, ὁ ἀγνώστ. ὁ ἄσπ. Οἴ 219 ἀγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἔξερῶ, ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος, Ἀγαθ.ΑΠ.4,3α,37, Κδ Ἐφεσ.2,12 καὶ ξένου τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας - εἶμαι ξένος πρὸς τὴν ὑπόθεσιν 10) ὁ ἀσυνήθης, ὁ παράξενος, ὁ ἀλλοκότος: Αἰσχ.Πρ. 688 ξένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκόαν ἐμάν, Τιμ.Λοκρ.104D τιμωραῖα ξένα, Ἀριστ.Ρητ.1404b,1) ποιεῖν ξένην τὴν διδάλεκτον, αὐτ.Ποικτ.1336b,34 τοῖς νεῖσιν ποιεῖν ξένα τὰ φαλάς, Ἐπικ.ἀν.266 οὐδὲν ἔξενον ἐν τῷ παντὶ ἀποτέλεται, Διόδ.Σ 3,15 πολλὰ τοιαῦτα ξένα καὶ ταῖς ὄψεσι καὶ ταῖς προσηγορίαις, Κδ Ἐβρ.13,9 διδάσκαλ' ποικιλία καὶ ξένα, αὐτ.Πράξ.17,18, Λοκκ.Χαρ.13, Πρόδρ.2,383 καὶ βλεπεῖς τότε πράγματα καὶ ξένος ἀπασίας' κ. ὑπερβ. ὁ Φιλόδ.Ἡρ.1251,5 πράξενος ὡς ξενωτάτων 11) ἢ ἡ ξένη ὡς οὐσα. βλ.λ. 12) τὰ ξένα ὡς οὐσα. βλ.λ. 13) παραγ. ἰων. ξείνος ἐκ τοῦ ξέν-ιοσι ξείνος, ξενία, ξενικός, ξείνισσι, ξενιστικός. **Ξενοπόρος**-ον μν. κ. δημ. ὁ ἀπαρξὶς ἀπὸ ξένου, ὁ Πισιδ.Γ Ἀθάρ.Πόλ.87 τὸ ξενοπόρον τέρας. **Ξενοσάσος**-ον μτν., ἰων. ξεινοσάσος, ὁ σάξων, ὑπερασπίζων τοὺς ξένους: Νόνω.Δ 3,17b. **Ξενοστάσις**-εως ἰθι) μέρος, κατάλυμα πρὸς ὑποδοχὴν ξένων, φίλων, ἄ. ξενοστάσιον: Σοφ.ΟΚ 90 ὄπου θεῶν σεμνῶν ἔδραν λάδοιμι καὶ ξενοστάσιον, αὐτ.ἀν.274 πανδοχὸς ξενοστάσις. **Ξενοστόμος**-ον μτν. ὁ ξενοφώνος, ὁ ὁμιλῶν μὲ ξένην προφορὰν: Φιλόδ.Ποιμν.241. **Ξενοσύνη** ἰθι), ἰων. κ. ἐπ. ξεινοσύνη, ἡ ξενία, ἡ φιλία, οἰκειότης μεταξὺ ξένων: Ὁδ.Φ 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκλήδω. **Ξενοτάφιον** ἰθι) μτν. τόπος πρὸς ταφὴν ξένων: Μόσχ.1 ἐν Λεωμναρ.88 ὡς ξένον ἔδωκαν αὐτὸν ἐν .. ξενοτάφιῳ, Σουίδ. ἐν λ. πολυάνδριον. **Ξενοτάλος**-οις ἰθι) μν. φόρος, τέλος τι, οἶον τὸ παρ' Ἀθηναίους μετασίκων . Ἀνδρόν.Νεωτ.Χρυσόβουλ. ἐν Μί 161,113. **Ξενοτίμος**-ον κ. νεώτ. ὁ τιμῶν τοὺς ξένους, τὸς φίλους: Αἰσχ.Εὐμ.547 ξενοτίμος δόμων ἐπιστροφὰς αἰδόμενος 2) νεώτ. ὀρυκτολ. ξενοτίμος ἰθι) ὀρυκτολ. φωσφορικὸν ἄλας τοῦ ὑπέρριου. **Ξενοτόκος** ἰθι). ἰων. ξεινοτόκος, ἐπὶ τῆς Θεοτόκου, ἡ τεκοῦσα κατὰ ξένον, ἀσυνήθη τρόπον: Ἀνών Ὑμν. εἰς Παρθένον 15,15.

Ξενοτροπία ἰθι) νεώτ. ἡ μίσησις ξένων τρόπων, ἤθων καὶ ἔθιμων: Ξενοτροπία τῶν νεοπολιτῶν. **Ξενοτρόπος**-ον μν. κ. νεώτ. ὁ ξένος τοῦς τρώπους, ὁ παράδοξος: Σχολ.Ὀππ. Ἀλλ.1,379, Πισιδ.Γ Ἐξαρμ.422 2) νεώτ. ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ξένων συμπεριφερόμενος ἢ γινόμενος, ὁ μὴ οἰκείος, ὁ δένειος: Ξενοτρόπος ἴθι). **Ξενοτρόπος** ἐπιρρ. μτν. κ. μν. κατὰ τρόπον ξενοτρόπον, παράδοξον: Μηναι.1,24 Ἐξαρμ. Χριστ. προθύμως ἔδραμος, τῶ ξενοτρόπος ἐλαθόντι, σῶσαι βροτούς ἐκ Παρθένου, Θεοδόσ.Διδάκ. Ἀκρ.1,108, Πρόδρ.ἐν Notices 6,499. **Ξενοτροπία** ἰθι) διατήρησις ξένων μισθοφόρων στρατιωτῶν: Ὑπερείδ.ἀν.256, Αἰν.Τακτ.13. **Ξενοτρόφος**-ον λεξ. ὁ τρέφων ξένους, ξενικὸν μισθοροικὸν στρατεύμα: Ὁρσ.Σ.τεα. **Ξενοτροφώ**-έω τρέφω ξένους διατηρῶ μισθοφορικὰ στρατεύματα: Ὁσικ.7,48 χρήμασι γὰρ αὐτοῦς ξενοτροφούντας καὶ ἐν περιπολίαισι ἀμα ἀναλοίκοντας, Ἰσοκρ.8,46 ξενοτροφεῖν δ' ἐπικειχειράκω, Δημ.157 οὗτε ξενοτροφεῖν ἐλαθόντι, οὐτε αὐτὸ στρατεύεσθαι τολμῶμεν, Πδ Μακκ. 2,10,14 Γοργίας δὲ γενόμενος στρατηγὸς τῶν τῶνων ξενοτρόφει, Πλοῦτ.Ἡδ.214D' ἢ κ. μτ. συστ. αἰτ.: Διόδ.Σ 1,672 διετέλεσε ξενοτροφῶν μεγάλως δυνάμεις, κ. παθ.: Αἰν.Τακτ.13,4. **Ξενοουργώ**-έω μν. πράττω ξένων, ἀσυνήθη ἔργα: Πρόδρ. ἐν Notte.Μισ.8,2,167 ὄσους ξενοουργήσαντες ἀλλοῦν ἐν βίῳ. **Ξενοφανής**-οις-ές μν. κ. νεώτ. ὁ ὡς ξένος γινόμενος, ὁ κανοφανής, ὁ παράξενος: Δαμσκ. Γ Ἐπιστ. εἰς Θεοφ.η.Ἐκλ.128. **Ξενοφιλία** ἰθι) μτν. ξενίζω, φιλοξενῶ, φιλεῶ: Ἐφταλ.Ὁδ.Κ14 δημ. μὲ ξενοφιλίαν καὶ καθεστῆς ρωστώσασιν. **Ξενοφιλία** ἰθι) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς τοὺς ξένους φιλία, ἀγάπη. **Ξενοφιλος** ἰθι) Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ φίλων, ὁ περιβάλλων τοὺς ξένους, ἀντιθ. μισόξενος ἢ κ. ὡς κύρ. ὄν.: πρβλ. Κόντου Παιδα.Παροιστ.324. **Ξενοφιλία** ἰθι) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς τοὺς ξένους ὑπόφια καὶ ἀποπροστροφή. **Ξενοφύορος**-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ φεβούμενος, ὁ ἀποστρεφόμενος τοὺς ξένους. **Ξενοφονία** ἰθι) ὁ φόνος τῶν ξένων, τῶν φίλων: Ἰσοκρ.11,36 αἰ γὰρ αὐτοὶ τῆς τε Βουσίτριδος ξενοφονίας κατηγοροῦσι ἰδ.γρ. ξενοκτοῖασι. **Ξενοφόνος**-ον, ἰων. ξεινοφόνος, ὁ φονεύων τοὺς ξένους, τοὺς φίλους, ὁ ξενοκτοῖων: Πλάτ. Ἐπιστ.336D ξενοφώνων ἀνδρῶν μισοῦντες τάλαμας, Νόνω.Δ 9,41 ξενοφόνω μαχαίρῃ 2) κτ. πλῆθ. ἐπὶ τῶν τιμῶν, αἰ ἀποδιδόμενα εἰς τοὺς φονεῖς τῶν ξένων: Εὐρ.ΙΤ 776 ἐπ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω. **Ξενοφονίω**-έω φονεῖω ξένους: Εὐρ.ΙΤ 1021 ξενοφονεῖν ἐπὶ πλῆθος. **Ξενοφονία** ἰθι) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων γαστροπόδων. **Ξενοφύς**-οις-ές μν. ὁ ἔχων ξένην, παράδοξον φῶσιν ἢ σχῆμα, ὁ ξένος φῶσας: Τζέτ.Χιλ.8, 579 Ξενοφῶν ἠθριω, αὐτ.635 ἠθρες Ξενοφύς. **Ξενοφύλαξ** -άκος ἰθι) Ἐπιγρ. κτ. πλῆθ. ἀρχοντες ὀρισμένοι πρὸς προστασίαν τῶν ξένων. **Ξενοφονία** ἰθι) μτν. κ. μν. ξένη, παράδοξος φωνή, ὁμιλία: Πολυδ.2,113, Ρητ.8,778,17 σχῆμα μὲν ἐστὶ ποιεῖται ἢ συγγραφῆς ἀμάρτηα ἔκουσίου διὰ τέχνην ἢ ξενοφονίαν, Τρη.Κορ.Τρόπ.27. **Ξενοφώνος**-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ὁμιλῶν, ὁ προφέρων ὡς ξένος: Πολυδ.2,113. **Ξενοφώντιος**-α-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὸν Ξενοφῶνα: Δίων Κορ.18,18 λόγων τῶν Ξενοφώντιων, Πολυδ.1,112.

Ξενοφυνά-ία μτν. ὀμιλῶ, ἠρώ ξένως, παραδόξως: Δεξίππ.Κατ.6,17, Σοφον.Ψυχ.47,12, Σχολ.Ἰ.Ψ.403 καὶ γὰρ οἱ ἐν πολέμῳ καὶ ἀνόματα αὐτοῖς εἰώθεαι τίθειν διὰ τὸ μὴ ξενοφρονεῖναι ἴσασθαι || κ. παθ. ἀνωμα ξένως, παραδόξως φωνάζ: Κύριλλ.24 ταρτάπτοι ξενοφρονούμενα 2) παθ. καταποθεῖμαι ἐκ παραδόξων ἐκφράσεων: Γρηγ.Νυσοσ.2,54 ἐμοὶ δὲ πρὸς τοῦτον ξενοφρονούμενον τὸν λόγον καὶ τὴ σαφέστερον ἀξιόστονον μαθεῖν, Ὀκρυμ.Ἀλλ.86β.

Ξενοφροσύνη κληρικὸς ἰδιῶ μν. οἱ ἐν ἄλλῃ ἐπαρχίᾳ χειροτονηθέντες: Ἄριστ. ἐν Συντ. καν.2, 251' πρὸλ. ἐξωχειροτόνητος.

Ξενοχρῶς-ον μν. ὁ ἔχων ξένην χροιάν, παράξενον χρώμα: Νικήτ.Εὐγ.1,7,307D καινὸς τις ἐξἄλλος πρεσβυτέρως ξενοχρῶς ἀποκρισάμενος, **Ξενοχρῶς** δημ., ὄδρ. (ἐ)ξενοχρῶσα, παθ. -ίζομαι, ὄδρ. (ἐ)ξενοχρῆσθαι, μτχ. παρακ. ξενοχρῆσμένος, ἐξῶς, ἀφαιρῶ τὰ ἔντερα: ξενοχρῆσαι τὴν κόπτα' || μτφ. φωνεῖν τινὰ διὰ μακαρίας πλῆττων εἰς τὴν κοιλίαν 2) ρηματ. π. ξενοχρῶμα.

Ξενοχρῶμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξενοχρῶς βλλ.

Ξενοδρία (τὸ) μτν. ὀνομαρ. τοῦ ξένου, τὸ ξενοδῶναι: Μέν.462,3 ὁλον τὰ νοσητικὰ ταῦτ' ἐξοδῶν ἐν προσφάτοις ἠθροῖσι τετραμύνη.

Ξενοῖς ἴσα. εὐλαγία.

Ξενολλιον (τὸ) μτν. ὀνομαρ. τοῦ ξένου: Πλούτ. Ἰ8,240D καταφάρσσει σε, ὡ πάτερ, τὸ ξενολλιον, ἐάν μὴ τῶν αὐτῶν τῆς οἰκίας ἐκβάλλῃς.

Ξενοχιάζω δημ., ὄδρ. (ἐ)ξενοχιάσα, παθ. -άζομαι, ὄδρ. (ἐ)ξενοχιάσθαι, μτχ. παρακ. ξενοχιάσμενος, ἀποσπῶ βλαβῶς τοὺς ὄνυχας: Γρου.Σκ.Τερρ. ἡ Σαίγια Ἰ0 καὶ κείνη ὡς ποὺ νὰ πᾶς ξενοχιάσα τ' ἀδάριστα σου καὶ νίπει τὸ νιό τους αἶμα' 2) παθῶ τινά ἐπὶ τῶν ὄνυχων τὸν ποδῶν: μὴ πάσης καὶ μὴ ξενοχιάσας 3) ρηματ. π. ξενοχιάσμα.

Ξενοχίασμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξενοχιάζω βλλ.

Ξενοχῆσις (ὁ) δημ., θηλ. -ισσα ὁ ἀγρυπνῶν τὴν νύκτα καὶ κοιμώμενος τὴν ἡμέραν, νυκτοβίος.

Ξενοχῆτι (τὸ) δημ. ἡ διασκευεῖσις μέχρι πρωίας ἢ μέχρι τῶν μεσονυκτίων ὥρων, τὸ ἀγρυπνεῖν: ἐχτέρις εἶχαμε ξενοχῆτι.

Ξενοχῆζω δημ. κ. ξενοχῆτι κ.-ᾶ, καθαρ.γρ. ξενοχῆτω, ἰδιωμ. κ. ξενοχῆτιάζω, ὄδρ. (ἐ)ξενοχῆσαι, μτχ. παθ. παρακ. ξενοχῆσμένος, διέρχουσι τὴν νύκτα ἀγρυπνοῖς, διασκευεῖται: Ἀραβ.Μυθ.Καλ.1,200 ἐκρίναμεν εὐλογον νὰ ξενοχῆσῃμεν τὴν ἐρχομένην νύκτα πρὸς φύλαξιν τῆς ζωῆς μας, Πολιτ.Ἐκδ.Τραγ.173,4 εἰς τὸ πλεῦρό τῆς κόρης ποῦ ξενοχῆσται, ΜΜ καὶ ἐμένα νὰ μ' ἀφῆσθε, γιατί ἐξενοχῆσται καὶ ἐγὼ, Γρου.Σκ.Τερρ. ὁ Πραματευτῆς 7 καὶ οἱ παντρεμένες ξενοχῆται γιὰ τὰ ομιχτὰ φραγτὰ του φρούδα' 2) μτφ. κἄνουν τινὰ νὰ μνησθῶ ἀγρυπνοῦσ' 3) ρηματ. π. ξενοχῆσις, ξενοχῆσις, ξενοχῆσμα.

Ξενοχῆσιμα (τὸ) δημ. ἡ καθ' ὄλην τὴν νύκτα ἀγρυπνία, διασκευεῖσις ξενοχῆτι.

Ξενοῖα ἴενοι κ. μν. ἰων. ξενίω, μέσ. μέλλ. ξενοῖσθαι | Σοφ.Φιλ.303, Λυκόφρ.92, ὄδρ. ἐξένωσα | Ἡλιόδ.Α18,6,71 κ. παθ. ὄδρ. ἐξένωθην | Μοίρ. 167β' ἐξένωθῆσαν Ἀττικῶς ἐξένωθῆσαν Ἑλληνικῶς, Ἰρ.6,21, μέσ. ἀλλήλοισι συνάτωσ ὁχέσιος ξενίος μετὰ πνος: Ἰρ.6,21 πῶτις γὰρ αὐταὶ μάλα στα δὴ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν ἀλλήλοισι ἐξένωθῆσαν ἰσυνέδεσαν πρὸς ἀλλήλας ξενίαν καὶ φίλιαν, Λυσ. 4,48 καὶ βασιλεῖσιν ἐξένωμοσ καὶ τυραννοῖς' πρὸλ. Πλάτ.Νόμ.642β' || κ. ἀπολ.: Ξεν.Ἑλλ.4, 1,34 σὺν ταῖς πατρίσι καὶ τοῖς ἐξένωμοσι πολεμοῦσ' 2) παθ. φιλοξενοῦμαι, τυχεῖν ἡ περι-

ποιήσεωσ φίλικῆς: Πίνδ.Π.4,299 Θάθα ξενωθεῖς, Αἰογ.Χο.702 ἀν ἠθελον γνωστός γενεσθαι καὶ ξενωθῆσαι, Εὐρ.Ἀλλ.68 δς δὴ ξενωθεῖς τοῖσδ' ἐν Ἀδμήτω δόμοισι Ξεν.Ἀν.7,8,8 ἀναθάθα δὴ ξενοῦται ξενοῦσ' Ἑλλάδι τῆ Γογγύλου τοῦ Ἐρικτρίδωσ γυναικί' || κ. μέσ. ὑποδέχομαι παρ' ἐμαυτῶ, φιλοξενῶ τινα δὲ ξένου: Αἰογ.Ἰκ.927 ὡ γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλλήτορας, Λυκόφρ.92 καὶ δὴ σε ναῦτην Ἀχερουσία τριβόσ, 3) ξενωῶσαι ἰσχυρὰ ἐδεξίωσεται | πρὸλ. Ἀπολλ.Δ.1,849 καὶ δ' αὐτοῖς ξενωθεῖσθαι ἐπὶ σφέδ ὄματ' ἀγακον' 3) μέσ. εἶμαι, διατρίβω ἐν ξένῳ τόπῳ, λείπω εἰς τὸ ξένα, ξενοῦσομαι: Σοφ.Τρ.65 πατρός οὕτω δαρὸν ἐξένωμένου' πρὸλ. Εὐρ.Ἰων.820' 4) στέλλομαι εἰς ξένον τόπον, ἐξορίζομαι: Εὐρ.Ἰππ.1085 οὐκ ἀκούετε πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε προαιροντά με' 5) μτν. μν. αἰτ. κ. γενικ. ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ, ἀποξενώνω τινὰ ἀπὸ πνος: Ἡλιόδ. Α18,6,7 πατρίδοσ με καὶ πόλιωσ τῶν φιλιτῶν ἐξένωσας' || κ. μέσ.: Ἀγμ.Ὀνειροκρ.68 ξενωθῆσεται καθόλου τῶν Ἰδίων, Τιμαρ. ἐν Νότιᾳ, 9,198,8 ξενωθεῖς πάσης βουθεσίας 6) ρηματ. π. ξενώσις.

Ξένων-ῶνος (ὁ) κ. νεώτ. τὸ διαμέρισμα τῆς οἰκίας τὸ πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων χρησιμεῖον ἴσα. κνατάλυμασ: Εὐρ.Ἀλλ.543 χωρὶς ξενῶνεσ εἰσιν οἱ σ' εἰσάξομεν, αὐτ.547 ἠγοῦ σὺ τῶνδε δωμάτων ἐξωπίουσ ξενῶνας οἴξας, Πλάτ.Τίμ.20C ἐπειδὴ παρὰ Κριτήν πρὸς τὸν ξενῶνα ἀφικόμεθα, Κωμ.Ἀδελφ.11 ξενῶνας οἴγες καὶ ῥάνον δόμου, Ἰώσ.Π1,5,4,4 ξενῶνας ἐκατονακκλίονσ, Ἰουλ.Ἐπιστ.49, Γρου.Κημο.5,6 ξενῶνεσ δύο ... ἔτερος ξένουσ ἐνημοδοσι καταλυτήριον' || νεώτ. συνήθ. ἐπὶ νοσηστρίων, θωματῶν ἢ διαμερίσμασ προοριζόμενον εἶς κατάλυμα τῶν ξένων 2) ξενοδοχεῖον: Ἐπιγρ. Συρίας.

Ξενοῦμοσ-ον λεξ. ὁ ἔχων ξενικὸν δνομα.

Ξενῶνα δημ. ἀποκληρῶ, ἀπαλλοτριῶνα, ἀποξενῶνα, παλῶ.

Ξένωσ ἐπίρρ. κατὰ τρῶνον ξένου, ἀσυνήθωσ, παραδόξωσ: Φιλῶδ.Ποιημ.5,12 ξένωσ λαλεῖν' 2) ἐν φρ. ξένωσ ἔχω τῆσ ἐνθάδε λέξεωσ εἶμαι ἀπειροσ τὸ δικανικὸ ὄφουσ, δὲν γνωρίζω τὸν τρῶνον τοῦτον τοῦ λέγειν: Πλάτ.Ἀπολ.17D ἀτέχνωσ οὖν ξένωσ ἔχω τῆσ ἐνθάδε λέξεωσ.

Ξενῶσις-εωσ ἰθι ξενῶσι ἡ μεταβολὴ πράγματοσ πνος εἰς ξένην, παράξενον, ἀσυνήθη κατάστασησ, ὁ νεωτερισμόσ: Εὐρ.Ἰρ.965 τίς ὁ τρῶνοσ ξενῶσιωσ τῆσδ' 2) νοσηκομῆον διὰ ξένουσ' Σουφί.

Ξεπαγιάζω δημ., ὄδρ. (ἐ)ξεπαγιάσα, παθ. μ. μτχ. παρακ. ξεπαγιάσμενοσ, αἰσθάνομαι ὑπερβολικῶν φῶχοσ, πάσχω φύξιν τῶν ἀκρων: ξεπαγιάσαν τὰ δάχτυλά μου' || κ. μέσ. ἐν μτχ. παθ. παρακ. ὁ παθῶν φύξην 2) κ. μτφ. κἄνουν τινὰ νὰ πάθῃ φύξην, νὰ κρυώσῃ καθ' ὑπερβολήν: κλεισε τὴν πόρτα καὶ μάσ ξεπαγιάσας' 3) ρηματ.π. ξεπαγιάσμα.

Ξεπαγιάσμα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεπαγιάζω βλλ.: φῶχοσ οἱ κόττες ἀπὸ τὸ ξεπαγιάσμα' 2) σφοδρὸν φῶχοσ, κρύο: τί ξεπαγιάσμα εἶναι αὐτὸ γ' 3) κτ. πληθ. χειμετρία, χιονιστρες: ἔχει ξεπαγιάσματα στὰ πόδια.

Ξεπαίρω δημ., ὄδρ. (ἐ)ξεπαίρω, παθ. μ. μτχ. παρακ. ξεπαρῶμενοσ, λαμβάνω μέρος ἀνήκον ἢ ἐλαττόν τι, παραιτοῦμαι περαιτέρω ἀπαιτησῶσ κληρονομικῆσ: ἐξεπαίρω ἀπὸ τὰ πατρικὰ μου' 2) μέσ. ἐν μτχ. παθ. παρακ. ξεπαρῶμενοσ βλλ.

Ξεπακίζω δημ. καθαρίζω ἀπὸ τοῦσ ἰστούσ τῶν ἀραχνῶν, οἶον τὴν οἰκίαν, ἀποθήκην, δωμάτιον, ξεραχνίζῶ, παίρω τὴσ πᾶνεσ.

Ξεπαρθέναμα (τὸ) δημ. ἡ ἀνώλεια τῆσ παρθένας, ἡ διακόρευσις.

Ξεπαρθενευτής (ιδί) [ξεπαρθενεύω] δημ. ὁ φθειρῶν τὴν παρθενίαν κόρης, ἐκεῖνος ποὺ ξεπαρθενεύει, διακορεύει: Παλαμ.Περ.Χαιρ.156,3 ὁ πλάνας Ἐρωτας ὁ ξεπαρθενεύων καὶ ἡ Ἄγαθη, ἀπαρθεύ, πῶς πίνονται ἀπ' τὰ χέρια.

Ξεπαρθενεύω δημ., ἀόρ. [ἐ]ξεπαρθένεψα, φθειρῶν τὴν παρθενίαν κόρης, διακορεύω' 2) ρηματ. η. ξεπαρθένεμα, ξεπαρθενευτής.

Ξεπαρμένος-η-ο μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ξεπαρῶν, ὁ ὑπερόπτης, ὁ ὑβριστής: Ἐπιταλ. Ὁδ.Δ769 κ' ἀπὸ τούτου ξεπαρμένους νιούς ἕνας αὐτὰ λαλοῦσε.

Ξεπάσχα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὸ Πάσχα, ἑώλαμπα. **Ξεπατώ**-άω μυν. κ. δημ., ἀόρ. [ἐ]ξεπάτησα, ἐξάπατώ, ἐξεγλώ, κοροιδεύω: Ἐρωτῶνκρ.3,947 κ' ἐσὺ ξεπάτησες κ' ἐμὲ ἔς πράματα κομψωμένα.

Ξεπάττωμα (τό) [ξεπάτνωω] δημ. ἡ ἀφαίρεσις τοῦ πυθμένος, τοῦ πάτου: ξεπάττωμα τοῦ κορινθίου' 2) μτφ. ταλαιπωρία, βόσσανα' 3) κτ. ἐπέκτ. ἡ καταστροφή, ὁ δλιερός, ἐπιλήθισμα: ξεπάττωμα τῆς οἰκογενεῖας.

Ξεπατώνω δημ., ἀόρ. [ἐ]ξεπάτωσα, παθ. -ώνομαι, ἀόρ. [ἐ]ξεπατώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ξεπατωμένος, ἀφαιρώ, φθειρῶ τὸν πυθμένα, τὸν πάτον, οἶον καλοθύσι, βαρελλίου κτ.: τὸ ξεπατώσας τὸ κορινθί' κ. παθ.: ξεπατώθηκε τὸ κορινθί ἀπὸ τὸ βάρος' 2) ἀφαιρῶ τὸ δόλεπον, τὸ πάτωμα οἰκίας, δωματίου: ξεπατώσε τὸ μαδ σπίτ' 3) μτφ. κουράζω καθ' ὑπερβολήν, ταλαιπωρῶ: μάς ξεπατώσσε στὴ δουλειά' κ. παθ.: ξεπατωθήκαμε στὴ δουλειά' || κ. ἐν αἰσχρῶ σμ.' 4) κτ. ἐπέκτ. ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, ἐκκληρίζω κ. παθ.: δὴ ἡ οἰκογένεια ξεπατώθηκε τὸν καιρὸ τῆς χαλάρας' 5) ρηματ. η. ξεπάττωμα.

Ξεπέζωμα (τό) ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεπεζεύω, ἡ ἀπίστευσις.

Ξεπεζεύω δημ., ἀόρ. [ἐ]ξεπέζεψα, παθ. μ. μτχ. παρακ. ξεπεζεμένος, ἀπίσπεψώ, καταδαίνω ἀπὸ τὸ ὄλογο, πεζεύω: ξεπεζέψαμε στὸ χάνι, - ἦταν ξεπεζεμένος θγαν τὸν ἐχτόρησαν' 2) ρηματ. η. ξεπέζωμα.

Ξεπεράσσω (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεπερνῶ βλλ.

Ξεπερδίκνωω δημ., ἀόρ. [ἐ]ξεπερδίκνωσα, παθ. μ. μτχ. παρακ. ξεπερδίκνωμένος, μτφ. συνέρχομαι ἐκ νόσου, ἀναρρωσνῶω, γίνομαι περδίκι.

Ξεπεριορίζομαι μυν., ἀόρ. ξεπεριωρίσθηκα, μτχ. παρακ. ξεπεριωρισμένος, ἐξίσταμαι τῶν φρενῶν, ἀποβάλλω τὸν φρένας, τὸ λογικόν: Ἐρωτῶκρ.2,1621, αὐτ.5,634 κ' ὡς ἦσωσε τὴν ἠόρηκε σάν ξεπεριωρισμένη.

Ξεπερνῶ δημ. κ. -άω κ. ξεπερνῶ, ἀόρ. [ἐ]ξεπεράσσα, παθ. ξεπερνέμαι, ἀόρ. [ἐ]ξεπεράσθηκα, μτχ. παρακ. ξεπερασμένος, ἀποσύρω νῆμα διερχόμενον δι' ὀπλῆς τιος: ξεπερνῶ τὸ σχοινί ἀπὸ τὸν κρῖκο - τὴν κλωστή ἀπὸ τὸ βελόνι κ. παθ.: μοῦ ξεπεράσθηκε ἡ κλωστή ἀπὸ τῆς βελόνας' 2) ὑπερβάλλω πνά, ὑπερτερῶ: μάς ξεπερνᾶει ὄλοος στὸ τρέξιμο - στὴν ἐξυπνάδα - στὰ μαθήματα' 3) ρηματ. η. ξεπεράσσωμα.

Ξεπεσῶμα (τό) δημ. ὁ ξεπεσμός βλλ.

Ξεπεισμός (ιδί) [ξεπέψωω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεπέψωω, ἡ ἐκπτώσις, ἡ κατάντησις, ἡ ὑποβίθισσις τῆς ἀξίας: ὁ ξεπέσμος τοῦ λαοῦ δι' ὀπλῆς τιος: ξεπερνῶ τὸ σχοινί ἀπὸ τὸν κρῖκο - τὴν κλωστή ἀπὸ τὸ βελόνι κ. παθ.: μοῦ ξεπεράσθηκε ἡ κλωστή ἀπὸ τῆς βελόνας' 2) ὑπερβάλλω πνά, ὑπερτερῶ: μάς ξεπερνᾶει ὄλοος στὸ τρέξιμο - στὴν ἐξυπνάδα - στὰ μαθήματα' 3) ρηματ. η. ξεπεράσσωμα.

Ξεπέσσω (ιδί) [ξεπέψωω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεπέψωω, ἡ ἐκπτώσις, ἡ κατάντησις, ἡ ὑποβίθισσις τῆς ἀξίας: ὁ ξεπέσμος τοῦ λαοῦ δι' ὀπλῆς τιος: ξεπερνῶ τὸ σχοινί ἀπὸ τὸν κρῖκο - τὴν κλωστή ἀπὸ τὸ βελόνι κ. παθ.: μοῦ ξεπεράσθηκε ἡ κλωστή ἀπὸ τῆς βελόνας' 2) ὑπερβάλλω πνά, ὑπερτερῶ: μάς ξεπερνᾶει ὄλοος στὸ τρέξιμο - στὴν ἐξυπνάδα - στὰ μαθήματα' 3) ρηματ. η. ξεπεράσσωμα.

Ξεπέσσω (ιδί) [ξεπέψωω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεπέψωω, ἡ ἐκπτώσις, ἡ κατάντησις, ἡ ὑποβίθισσις τῆς ἀξίας: ὁ ξεπέσμος τοῦ λαοῦ δι' ὀπλῆς τιος: ξεπερνῶ τὸ σχοινί ἀπὸ τὸν κρῖκο - τὴν κλωστή ἀπὸ τὸ βελόνι κ. παθ.: μοῦ ξεπεράσθηκε ἡ κλωστή ἀπὸ τῆς βελόνας' 2) ὑπερβάλλω πνά, ὑπερτερῶ: μάς ξεπερνᾶει ὄλοος στὸ τρέξιμο - στὴν ἐξυπνάδα - στὰ μαθήματα' 3) ρηματ. η. ξεπεράσσωμα.

Ξεπέσσω (ιδί) [ξεπέψωω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεπέψωω, ἡ ἐκπτώσις, ἡ κατάντησις, ἡ ὑποβίθισσις τῆς ἀξίας: ὁ ξεπέσμος τοῦ λαοῦ δι' ὀπλῆς τιος: ξεπερνῶ τὸ σχοινί ἀπὸ τὸν κρῖκο - τὴν κλωστή ἀπὸ τὸ βελόνι κ. παθ.: μοῦ ξεπεράσθηκε ἡ κλωστή ἀπὸ τῆς βελόνας' 2) ὑπερβάλλω πνά, ὑπερτερῶ: μάς ξεπερνᾶει ὄλοος στὸ τρέξιμο - στὴν ἐξυπνάδα - στὰ μαθήματα' 3) ρηματ. η. ξεπεράσσωμα.

Ξεπέσσω (ιδί) [ξεπέψωω] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεπέψωω, ἡ ἐκπτώσις, ἡ κατάντησις, ἡ ὑποβίθισσις τῆς ἀξίας: ὁ ξεπέσμος τοῦ λαοῦ δι' ὀπλῆς τιος: ξεπερνῶ τὸ σχοινί ἀπὸ τὸν κρῖκο - τὴν κλωστή ἀπὸ τὸ βελόνι κ. παθ.: μοῦ ξεπεράσθηκε ἡ κλωστή ἀπὸ τῆς βελόνας' 2) ὑπερβάλλω πνά, ὑπερτερῶ: μάς ξεπερνᾶει ὄλοος στὸ τρέξιμο - στὴν ἐξυπνάδα - στὰ μαθήματα' 3) ρηματ. η. ξεπεράσσωμα.

Ξεπατρόνι (τό) δημ. ὁ νεοσῶς πτηνοῦ ἀρχόμενος νὰ πετάξῃ, ὁ ξεπατροῦδι.

Ξεπατροῦδι (τό) δημ. νεοσῶς πτηνοῦ ἀρχόμενος νὰ πετάξῃ, τὸ ξεπατρόνι: Παλαμ.Περ.Χαιρ.156,23 ἐνὸς αἵτου ξεπατροῦδι' 2) ἐπὶ παιδίω, τὸ ἔχον ἠλικίαν καθ' ἣν ἀρχίζει νὰ ἐνοῖθῃ, τὸ ξεπατροῦνο.

Ξεπετῶ δημ. κ. συνήθ. ξεπετῶ, μέσ. ξεπετέμω κ. ξεπετάζομαι κ. ξεπετάζομαι, ἀόρ. [ἐ]ξεπετάξα κ. παθ. [ἐ]ξεπετάχθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ξεπεταίγιμένος, ἀναγκῶς πτηνὸν τὴν νὰ πετάξῃ πρὸς τὰ ἄνω: ὁ σκόλος μου ξεπετάξε δύο ὄρτυκι' || κ. μέσ. ἡ παθ. ὄρτυξ, πετῶ ἐξέφανα πρὸς τὰ ἄνω: ξεπετάχτηκαν τρία ὄρτυκια' 2) κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ προσ., ἐμφανίζομαι ἐνώπιον ἀ. αἴσθησ, ἰδ. караδοκно και ἀπὸ κρούτησ, ξεπετῶ βλλ.

3) μτφ. ἐπὶ τῶν γονέων κ. ἰδ. ἐπὶ μητρός, φέρω τὸ βρέφος εἰς ἠλικίαν παιδὸς ἡ νεανίου, μεγαλῶν: τὰ ξεπετάξε τὰ παιδιὰ τῆς καὶ ἠσχάσε' || κ. μέσ. μεγαλώνω, ἐνηλικιοῦμαι: εἶσαι ὅλα τῆς τὰ παιδιὰ ξεπεταμένη' 4) μέσ. φερόμαι προηπότως, αὐθαδικῶς: εἶς νὰ μὴν ξεπεταίσι, ὅταν μιλάωσι ἡ μεγαλυτέροι.

Ξεπέσσω μυν. κ. δημ., ἀόρ. [ἐ]ξεπέσσα, μτχ. παθ. παρακ. ξεπεσμένος, ἐπὶ φτυγν, ἀνθῶν κτλ., ἐκπλίτω, καταπίτω, πέρωτα κάτω: Σόλωμ, τὸ δὸ ἀδέρφια 10 καὶ τ' ἀνθ' ἀπ' τὰ δέντρα ξεπέσθου, ἰδὲς τὰ παρὰ πολὺ ἡ ζέστα τοῦ ἡλιοῦ τὰ βαρε' 2) πῆλα ἐξ εὐτυχίας τιος καταστάσεως, ἀφῆλῃς οικονομικῆς, κοινωνικῆς θέσεως κτ.: Γεωργιλ.Σαν.Ρ ἐν Κορ. Ἀτ.2,263 δια νὰ μὴ ξεπέσουσι ἀπὸ τὸν βίον, - ἀλλοτε ἦταν μεγάλως καὶ τρανὰς, ἀλλὰ τώρα ξεπέσω, - ἀπὸ τὸν πῶλεμον πολλοὶ πλοῦσιον καὶ πολλοὶ ξεπέσαν κ. μέσ.: ξεπεσμένη οἰκογένεια - ἔμφορα' || μεταπίτω εἰς τὴν ἰδ., ἐκπλίτω ἐπὶ τὸ γέλω, καταντῶ: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ77 εὖ χοροῦς μεθυσθὸν ἂξ ξεπέσωμε' 3) ἐκπλίτω ἐν τῷ συνειδητῇ τιος, χάνω τὴν ἀπόληψιν, ἐκτίμησον τὸς ὅπο τινα ἐποφῆ ἐν ἰδιότητι: ὄστερα ἀπ' αὐτὸ ποῦ κ' αἶμα ξεπέσσε στὴ συνειδησὴ μου' || εἰδ. ἐν ἠθικῇ ἐκδοχῇ ἰδ. γυναικῶν, ὄψισταμαι ἠθικῶν μείσιν, ξεσχερῶμαι' 4) ἐπὶ πραγμ., ὅπολ. ἀποβάλλω, χάνω μέρος τῆς ἀγοραλας μου τιῆς, ἀποπύωμαι: ξεπέσε τὸ λάδι - τὸ κρέας' 5) ἀποβάλλω, χάνω ἐκ τοῦ βάρους μου, ἀδυνατίζω: τὸ γουρούνι ξεπέσε ἔλασε ἐκ τοῦ βάρους του' παροιμ. τὸ βουδάλι κ' ἄν ξεπέσσε, σάν τὸ κάλλιο βῶδι ἀξίει' 6) ρηματ. η. ξεπέσσωμα, ξεπέσσωμα.

Ξεπηδῶ δημ. κ. -άω, ἀόρ. [ἐ]ξεπηδῶσα, παθ. ξεπηδέμαι, ἀόρ. -ἤθηκα, μτχ. παρακ. ξεπηδέμένος, τὸ ἐνεργ. ἐπὶ προσ., ἐκπηδῶ, ἐμφανίζομαι, ἀνακίπτω: ξεπηδῶ μέσα ἀπὸ τοῦς φράγτες' || τὸ παθ. ἐπὶ πραγμ., εἶμαι διασταθὸς δι' ἄλλατος, διὸ πηδῆματος: δὲν ξεπηδέται αὐτὸς ὁ τράφος, **Ξεπιάνω**μαι δημ. ἀπαλλάττω τὸν εαυτόν μου ἀπὸ τῆς σὺλλήψης, ἀπὸ τῆς ἀδραγμῆς, πιάσιμο, παῦδι νὸ εἶμαι πιασμένος: πιάσθηκα ἀπὸ ἐνα βᾶτο, περῆμε νὰ ξεπιασῶ' κ. μ. μτφ. παῦδι νὰ ἔχω παράλυσιν, ἀγκυλώσιν: τὰ πόδια τοῦ ξεπιάνθηκαν καὶ τώρα περναεὶ ἐκώθερα.

Ξεπιτήδες ἐπίρρ. δημ. ξεπιτητός βλλ.: ξεπιτητός τὸ λέει γιά μένα.

Ξεπλανεύω (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεπλανεύω βλλ., ὁ ἀποπλανήσις, ἡ παραπλάνησις: Ζερβ.Μύθ.28 χωρὶς ὄμως νὰ δύνεται πολὺκαρπα νὰ χαρῆ τὸ ξεπλανεύμα του.

Ξεπλανεύω δημ., ἀόρ. [ἐ]ξεπλάνεψα κ. παθ. [ἐ]ξεπλάνεψθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ξεπλανευσμένος, ἀποπλανῶ, διοσφείρω: πρόσφε μὴ σὲ ξεπλανεύωσι οἱ φιλενάδες σου, - τὴν ξεπλάνεψε μὴ τὴν ὀπίσχεση γάμου' 2) οηματ. η. ξεπλάνεμα.

Ξηλατίζω δημ., άόρ. {ξ}ξηλατίσκα, παθ. -ίζομαι, άόρ. {ξ}ξηλατίστικα, μτχ. παθ. παρακ. Ξηλατίστικός, άφαιρω, έξαρθρω τήν ώμοπλάτη τινός, βγάζω τήν πλάτη· || κ. παθ. Ξηλατίστικα άπό τό φόρτωμα· 2) μτφ. καιπαίνω, κούραζω τινά καθ' ύπερβολήν εις τούς ώμοισ διά βαρέος φορτίου, κ. παθ.· Ξηλατίστικα νά τό σκάνω τόνση ώρα τό παιδί· 3) ρηματ.λ. Ξηλατίσμαι.

Ξηλατίσμαι {τό} δημ. τό άποτέλεσμα τού Ξηλατίσζω, ή έξάρθρωσις τής ώμοπλάτης.

Ξηλέγμαι {τό} δημ. ή πράξις καθ' τό άποτέλεσμα τού Ξηλέγω βλλ.

Ξηλέγος-η-ο δημ. κ. Ξηλέκος συνήθ. επί τής κόμης, ό μή πεπλεγμένος, ό Ξηλεγμένος· Γρην. Σκ.Τερρ. ή Τρελλή χαρά 2 μέ Ξηλέγια στις αύρες τά μαλλιά της πετ' ή Τρελλή χαρά μέ τά τραγουδία· 2) επί προσ., ό έχων τήν κόμην κελυμένην, τή βροχή Ξηλέγια.

Ξηλέκος-η-ο δημ. ά. Ξηλέγος βλλ.· Σολομ. ό Λάμπρος μέ τή θυγατέρα του 9 Ξηλέκα όμπρός ώς κάτου τά μαλλιά της.

Ξηλέκω δημ., άόρ. {ξ}ξηλέξω, παθ. -έκομαι, άόρ. {ξ}ξηλέγτικα, μτχ. παθ. παρακ. Ξηλεγμένος, λύω π. άν πρότερον πεπλεγμένος· Ξηλέκω τό μαλλί· || ιδ. επί κόμης, λύω τήν κόμην, άποσυμπλέκω· κ. παθ.· μαλλιά Ξηλεγμένα· 2) ρηματ.λ. Ξηλέγμαι, Ξηλέγος ή Ξηλέκος.

Ξηλένω δημ. κ. Ξηλώνω, άόρ. {ξ}ξηλώνω, παθ. -ένομαι, άόρ. {ξ}ξηλώθηκα, μτχ. παρακ. Ξηλώνμένος, έκπλύνω, καταλύζω δι' ύδατος, πλύνω μέ πολύ νερό τό ήδη πλυθέντα, ώστε νά άπαλαχθούν τού ρύμματος· δέν Ξηλώνεις τό ποτήρι και μυρίζει, -νά Ξηλώνεις τό ρούχα· || κ. μέσ. ρίξε μου λίγο νερό νά Ξηλώθω· 2) μτφ. εκπλύνω δι' ύδρευω, καθυβρίζω· ήρθε και μάς Ξηλώνει μέ τής βρισιές της, -έννοια σου και γ'ώ θά σέ Ξηλώνω καλά· 3) μέσ. συνήθ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. άποβάλλω, γάνω τό χρώμα μου, Ξεθωριάω· Ξηλώνω χρώμα· 4) μτφ. άποκαθαίρω τινά ήθικώς, εξαίρω· Βαλαμω.Φωτ.2,217 δέ· θά μέ λειώση ή μαυρή γην, άν δέν Ξηλώνω πρώτα αυτό μου τό μελάνωμα· 5) άμτθ. κ. μέσ. καταστρέφομαι οικονομικώς, ναυαγή· μέ τής άρραστιες πού μάς βρήκαν Ξηλωθήκαμε, - τώρα είναι Ξηλωμένοι, δέν έχουν τίποτα στό μαγοζι τους· 6) ρηματ.π. Ξηλώμαι.

Ξηλωρώνω δημ. άπίσιω· Παλαμ.Περ.Χαιρ. 266, τά Ξηλωρώνουμε όλα κι έδώ κάτω,) και τά μικρά και τά μεγάλα χρέη, ΜΜ νά σάς τό Ξηλωρώνω ό Θιός, όλο φλουρί και μάλαμα.

Ξηλώμαι {τό} δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού Ξηλένω, ή δι' ύδατος κατάκλισις πρός άπαλλαγήν άπό τών ρυμμάτων· 2) μτφ. επί εδεσμάτων, ύδαρης, άγευστος, άνοστος· αυτή ή σούσα είναι Ξηλωμα· 3) μτφ. επί προσ. ιδ. γυναικών, κ. ώς ύδρις· νά χαθθ τό Ξηλωμα· 4) τό μετά τήν εκκλίσιω άπομένον ύδωρ, τό άπόπλυμα.

Ξηλώνω δημ. ά. Ξηλένω βλλ.

Ξηλοδαριάζω δημ., άόρ. {ξ}ξηλοδαρίασκα, παθ. -άζομαι, έξηλοδαρίστικα, μτχ. παρακ. Ξηλοδαρισμένος, καταπίνω τούς πόνδας τινός διά μακρο άπόρρω, ταλαιπωρώ τινά εις τών άπόρων· μέ Ξηλοδαρίασε στούς άπόρρους· || παθ. κ. μέσ. Ξηλοδαρίστικα νά σέ κουνήγ' - είναι Ξηλοδαρισμένος άπό τό κουνήγ'· 2) ρηματ.π. Ξηλοδαρίασμαι.

Ξηλοδαρίασμαι {τό} δημ. τό άποτέλεσμα τού Ξηλοδαριάζω βλλ.

Ξηλοπαράς {τό} δημ. αύλακωτή πλάξ Ξυλίνη, έφ' ής τοποθετούνται τά τουπία μετά τού νηπιού τρού, διά νά άποστραγγισθ τό τυρόγαλα.

Ξηπορτίζω δημ., άόρ. {ξ}ξηπορτίσκα, παθ. μτχ. παρακ. Ξηπορτισμένος, έξαναγκάζω, άφίνω τινά νά έξέλθη ή νά φύγει εκ τής οικίας, νά βγ' άπό τήν πόρτα· τά Ξηπορτίσες μέσ' στό μεσημέρι τά παιδιά· || κ. άμτθ. Ξεζέρχομαι, φύγω εκ τής οικίας μου, ιδ. κρυφίως· ό νοός του είναι πότε νά φάρ και νά Ξηπορτίσθ, - Ξηπορτισμένες είναι οι κόρες της· 2) ρηματ.λ. Ξηπορτίσμαι.

Ξηπορτίσμαι {τό} δημ. ή έξοδος εκ τής οικίας, ιδ. κρυφίως.

Ξηπούλημα {τό} δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα τού Ξηπούλω, ή έξάντλησις τών πρός πώλησιω έμπορευμάτων· ήρθεσ άπάνω στό Ξηπούλημα· 2) ή πώλησις εις εθνηνά, κατάσταθμικός τιμάς· όλα στό Ξηπούλημα· || φρ. βγάδω στό Ξηπούλημα εκθέτω πρός πώλησιω άντί μικρός τιμάς.

Ξηπουλιάζω δημ. επί τών πτηνών, καταλήγω τήν φωλέαν, παύω νά είμαι νεοσσός, πουλί· 2) μτφ. επί νεανίου, κτώμαι έλευθερίαν και ούτενεργείαν· 3) ρηματ.λ. Ξηπουλιάσμαι.

Ξηπούλιασμα {τό} δημ. ό καιρός, καθ' όν οι νεοσσοί καταλείπουν τάς φωλέας των· 2) ό καταλείπειν τήν φωλέαν τού νεοσσός· ό καταστροφας πού χτύπησε είναι Ξηπούλιασμα.

Ξηπούλω δημ. κ. -άω, άόρ. {ξ}ξηπούλωσκα κ. παθ. {ξ}ξηπουλήθηκα, πωλώ εξ ολοκλήρου κτήματα, πράγματα ή έμπορεύματα· δέν του 'χει μείνει τίποτε άπό τά χημάτια· όλα τά Ξηπούλησε· || κ. μέσ. ΜΜ πώς Ξηπουληθήκαμε όλοι, μεγάλοι και μικροί, γι'ώ νά σέ κάμωμε καλά· || κ. άμτθ. επί έμπόρων, έξαντήλω τό πρός πώλησιω, δέν μου μένει τίποτα· αυτός Ξηπούλησε και μετς δέν κάναμε σκεπ'· 2) επί έμπόρων, πωλώ, εκποιώ άριωμένα είδη εις εθνηνάς τιμάς· όλα όσα μένανε θά τά Ξηπουλήσομε· 3) ρηματ.π. Ξηπούλώμαι.

Ξηπουουλιάζω δημ., άόρ. {ξ}ξηπουουλίασκα, παθ. -άζομαι, άόρ. {ξ}ξηπουουλιόστικα, μτχ. παρακ. Ξηπουουλισμένος, άφαιρώ τό πτιλα, τό πούπουλα πτηνού, μαδω· || επί γυναικών μαχομένων, άφαιρώ τάς τρήκας τής κεφαλής· τήν έπασσε και τήν Ξηπουουλίασε· 2) άμτθ.κτώμαι, βγάζω πούπουλα· 3) ρηματ.π. Ξηπουουλίασμαι.

Ξηπουουλίασμαι {τό} δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα τού Ξηπουουλιάζω βλλ., ή άφαιρέσις τών πτιλων πτηνού· || Ξεμάλλιασμα, επί μαχομένων γυναικών· 2) επί πτηνών, ή κτήσις πτιλων.

Ξηπροβάλλω δημ. προβάλλω.

Ξηπροδοίζω δημ. ά. Ξηπροδοιάζω βλλ.

Ξηπροδοίασμαι {ή} δημ. ή προδοιή, ή κατευόδωσις· πλῆγαισ ενθ Ξηπροδοίασμε της.

Ξηπροδοιάζω δημ. κ.-άω κ. Ξηπροδοιάζω συνοδωώ άναχωρόντα, προσέλω, κατευοδώ· Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 23,30 χειμωικές βοές Ξηπροδοισσαν τών λουλουδιών τό στερνό μύρο· 2) ρηματ.π. Ξηπροδοίασμαι.

Ξερά έπίρρ. δημ. άποτόμωσ, φυχρώς, Ξηρώς· τού μιλισσε Ξερά.

Ξερά {ή} δημ. βράχος εν τ'θ θαλάσσιω μόλις καλυπτόμενος ύφαλος, ακόπηλος· έπασε ή βάρκα στην Ξερά· 2) άνομβρία, Ξηρασία, Ξεραλία. **Ξερακιανός**-ή-ό δημ. ά. Ξερακιανός βλλ., ό ισχνός, λεπτός.

Ξεράδι {τό} δημ. ό επί τού δένδρου ή φυτού Ξηρός κλάδος· έκοψε όλα τά Ξεράδια άπό τής έλιός· 2) γην. Ξύλον Ξηράν, φρύγανω· Βιζυνη ή Μητέρα τών Έπτ'97 και κάπου, η' άπό δίπλα της ένα Ξεράδι σφίγγει και νά τό ριξθ στής φωτιάς τ' άόρτυγο λαρύγγι τανούζεται κι απλωχερνά· 3) μτφ. έν φρεσ θηλοούσις περιφρόνησις, ή χείρ, ό ποός· μέ σπώνω τό Ξεράδι σου,

γιατί σου τὸ κόβω, - μόζαφε τὰ Ξεράδια σου πού τ' ἀπλώσεω ὡς ἐδῶ κάτω' πρβλ. Ξερόςβ) 4) ὡς κατάρα λεγομένη ὅταν βῆχῃ πικ.

Ξεραΐλα (ή) δημ. κ. ξεραΐλα αὐχμός, ἀνομβρία, Ξηρασία.

Ξεραίνω δημ. κ. Ξηραίνω, ἀόρ. (έ)Ξερανα, παθ. -αίνομαι, ἀόρ. παθ. (έ)Ξεράθηκα, ἀφαιρῶ τινος τὸ ὕδωρ, τὴν ὕγρασιν, τὸν χυμόν, τὴν ἰκμάδα, σφραγισμόν, ἀποξηραίνω: ἡ Ἔστιν Ξερανε τὰ φυτὰ, - ὁ ἀέρας Ξερανε τοὺς δρόμους, - Ξεραίνωμε τὰ σῦκα' κ. παθ. : Βαλαρω, ὁ Δῆμος καὶ τὸ Καρμυφάλι του 30 καὶ λειώσονται τὰ χιόνια τοῦ καὶ Ξεραθοῦν οἱ λόγγοι, - βγάλε τὰ ἔϋλα στὸν ἥλιο νὰ Ξεραθοῦν' 2) καθίστα τὴ ἀναίσθητον: μοῦ ἔδωσε μιά στὸ χέρι καὶ μοῦ τὸ Ξερανε' || κ. παθ. πάσχω ἀναίσθησιαν : τὰ χέρια μου Ξεράθηκα ἀπὸ τὸ κρῶσ' 3) μέσ. μένω κατάπληκτος, ἐνέδω, ἀποσοβλοκωμένος: Ξεράθηκα σάν τὸν εἶδα σ' αὐτὰ τὰ χάλια (κατελιγνήν' || φρ. Ξεράθηκα στὰ γέλια (ἐλιποθύμησα ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια) || || ἴδιωμ. φρονέω, σκοτώνω: θά τὸν Ξερανόουν, ἄμα δὲν τὴν παντρευτῆ' || μέσ. ἀποβυθίσω, πεθαίνω: χθές τὸ βράδυ Ξεράθηκε ὁ ἀδερφός, του.

Ξερακας (ό) δημ. τὸ Ξηρὸν δένδρον, ἴδ. τὸ ἐκ κερανοῦ ἀπανθρακωθέν : ἄτραγ. ὅταν ἀνθίσ' ὁ Ξερακας.

Ξερακιανός-ή-ό δημ. κ. Ξεραγκιανός ἐπὶ πρσσ., ὁ λεπτός, ἰσχνός, λιπόσαρκος.

Ξεράσμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξερνώ, ὁ ἔμετός. 2) μτφ. συνήθ. κτ. πληθ. λόγοι ἀνόητοι, ψευδαίτια, σαχλαμάρα, Ξεράσμα' 3) ναυτ. κτ. πληθ. ὕψαλοι μύρμηκες ἀποκαλυπτόμενοι κατὰ τὰς ρηχιάς.

Ξεράτῳ (ή) δημ. ἡ ἔμεσις, τὸ ἔμεσμα: τὸν ἔπιασε ἡ θάλασσα καὶ ἄρχισε τὸ Ξεράτῳ' 2) μτφ. λόγος ἀχαρις, ἀνόητος, σαχλαμάρα, Ξεράσμα' 3) ναυτ. κτ. πληθ. ὕψαλοι μύρμηκες ἀποκαλυπτόμενοι κατὰ τὰς ρηχιάς.

Ξεράτῳ (ή) δημ. εἶδος παιγνίου παιζομένου διὰ 52 παιγνιόκάρτων καὶ ἀποτελοῦντος παραλλαγὴν τῆς καντάνιας, πάστρα' 2) τὸ ἀνδροκὸν πλός.

Ξεριάς (ό) δημ. χεῖμαρος Ξηραίνωμένος, ὅταν δὲν τροφοδοτῆται ὑπὸ ὀμβροῦ ἢ τῆξεως χιόνων.

Ξεριστός-ή-ό δημ. ἐπὶ γαιῶν, ὁ μὴ ὑπὸ πηγαιῶν ὕδατων ἀπ' εὐθείας ποτιζόμενος, ἀνίθι. ποτιστικός. 2) ἐπὶ φυτῶν καὶ γεωργικῶν προϊόντων, ὁ παραγόμενος, ἀναπτυσσόμενος ἀνευ ποτίσματος, ἀνίθι. ποτιστικός: Ξεριστὸ φασόλια, - Ξε-ντομάτα.

Ξερίχι (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἀμπελὸς ἢ οἰνοφόρος.

Ξερῶθ μιν. κ. δημ. κ. -άω, ἀόρ. (έ)Ξεράσσα, μτφ. παθ. Ξερασμένος, ἐκβάλλω δι' ἑμέτου, ἔξεω, κόμην ἔμετον : Ἐρωτόκρ.3,81 Ξερῶθ τῆ, δὲν τὴ δέχεται, πρὶ στὴν κοιλίαν του σώσῃ, - τὸν ἔπιασε ἡ θάλασσα καὶ Ξερῶθαι' 2) μτφ. ὑψίσταται τὰ ἐπίχειρα κακῆς μου πράξεως : ἔνιασα σου καὶ θά τ' Ξεράσῃς τὰ ὄσα μοῦ ἔκαμας' 3) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐκδράξω εἰς τὴν Ξηρὰν : τὸν Ξεράσῃς ἡ θάλασσα' 4) ρημ.ατ. Ξεράσμα, Ξερατό.

Ξερόβηχας (ό) δημ. Ξηρός βῆχ' ἀνευ πυέλων.

Ξερόβηχω δημ. -άω, (έ)Ξερόβηξα, ἐνοχλοῦμαι ὑπὸ Ξηρῷ βῆχῳ, βῆχω χωρὶς νὰ ἐκβάλλω φλέγματα' 2) βῆχω ἐπιτηδῶς, ὅπως ἀκουσθῶ ἢ προκαλέσω τὴν προσοχὴν τινος : περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς καὶ Ξερόβηξα.

Ξερόβορε (τό) δημ. βορράς Ξηρός καὶ ψυχρός, ἀνευ βορρῆς.

Ξερόβουιν (τό) δημ. μικρὸν ὄρος, βουνὸ ἀνευ οὐδεμιᾶς βλαστήσεως.

Ξερόβραχια (τό) δημ. οἱ ἄλωες Ξηροὶ, οἱ γυμνοὶ βλαστήσεως τόποι βράχου τινός : Ξερόβ.Τραγ.ΚΚ 21,9 κὶ ἀκόμ' ἀχνωφωτὰ τὰ Ξερόβραχια.

Ξερόβρωση (ή) δημ. κρήνη ἢς τὸ ὕδωρ ἐστερεῖται, πηλὴ στερεοῦσα.

Ξερόγυλα (τό) δημ. βεθισισμένοι γέλωτες.

Ξεροκαμία (ή) νεώτ. κ. δημ. πεδιάς Ξηρῶ, ἀνῦδρος, ἀφορός, ἐν εἰρωμ. φράσεισιν, οἶον κτηματίας - ὀλιμαρχος πάσης Ξεροκαμίας.

Ξεροκατάψαμο (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεροκαταψίω βλλ.

Ξεροκαταψίω δημ., ἀόρ. (έ)Ξεροκατάψα, καταψίω τὸν σιελόν μου' 2) μτφ. ἀνεχομαι τὴν ἀδιαμαρτυρητῆς εὐρισκόμενος ἐν ἀμνησίαι : τ' ἀκούεις καὶ Ξεροκαταψίω' 3) ρημ.ατ. Ξεροκατάψαμο.

Ξεροκέφαλος-η-ο δημ. ὁ κωθρός τῶν διάνοιων, ὁ χρονοκέφαλος' 2) ὁ καθ' ὑπερβολὴν πείσμων, ὁ πεισματάρης.

Ξεροκοκκινίω δημ. ἐρυθρῶν ἔξ ἐντροπῆς, κοκκινίω' 2) ρημ.ατ. Ξεροκοκκινίω.

Ξεροκοκκινισμα (τό) δημ. ἐπὶ ἀνασχύοντος, ἡ ἔξ ἐντροπῆς ἐρυθρίασις, τὸ κοκκίνισμα: τὸ Ξεροκοκκινισμα ἡ προσωπίδα του δὲν τὸ Ξερε',

Ξεροκόμματο (τό) δημ. τεμάχιον Ξηροῦ ὄρου' || κτ. πληθ. τὰ ὑπολειπόμενα μετὰ τὸ γεῦμα, τὰ περιεσώματα τῆς τραπέζης.

Ξερολιθί (τό) δημ. τοίχος ἐκτισμένος διὰ λίθων ἀνευ συνδετικῆς κονιάματος, ἡ Ξηρολιθοδομῆ, ἡ Ξερολιθία.

Ξερολιθιά (ή) δημ. τὸ Ξερολιθί βλλ.

Ξερόπανάρι (ή) δημ. περιβολος, μάνδρα ἐκ λίθων μὴ συνηνωμένων διὰ συνδετικῆς ὕλης, ἀπὸ Ξερολιθία.

Ξερομασά δημ. κ. -άω μασῶ χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἐλτὸ στόμα μου : Ξερομασάει τὴ γλώσσά σου' || μτφ. ἐν φρ. Ξερομασάει τὰ λόγια του δὲν ὀμιλεῖ ἀπεριφροσως, προσπαθεῖ νὰ κρύφῃ κάτι.

Ξερόν (τό) ἡ γῆ, ἡ Ξηρὰ, π. Ὀμ. ὄμαξ' : ὈΔ.Ε 402 πατὶ Ξερόν ἠέριππο, Φανί.ἐν ΑΠΓ 6,304 πατὶ Ξερόν ἔλαθ' ἀπὸ πέτρας πρβλ. Ξερόν, Ρ.3,222.

Ξερόνησι (τό) δημ. νήσος Ξηρὰ ἀνευ ὕδατος ἢ ἀνευ πολλῆς χλωρίδος.

Ξερόνηγαδο (τό) δημ. φρέαρ, πηγὰδι Ξηρὸν ἀνευ ὕδατος.

Ξεροποδιά (ή) δημ. τὸ φυτὸν ἀμπελος ἢ οἰνοφόρος.

Ξεροπόταμο (τό) δημ. κ. -ας (τό) χεῖμαρος, ποτὰμι Ξερό, ἀνευ ὕδατος κατὰ τὸ θέρος.

Ξερός-ή-ό δημ. ὁ ἀποβαλὸν τοῦς χυμούς, τὴν ἰκμάδα του, ἀνίθι. κωθρός, κωθός : Σολωμ.192,10 δόξα χ' ἡ μαύρη πέτρα του καὶ τὸ Ξερό χορτάρι, παρομ. κοντὰ στὰ Ξερά καίγονται καὶ τὰ χλωρά ἴδι σὺντὰ μετὰ τῶν ἐνόχων ὕψισταται (ζημίας καὶ οἱ ὀθροί)' 2) μτφ. ἐπὶ πρσσ., ὁ λεπτός, ὁ ἰσχνός, λιπόσαρκος, Ξερακιανός' 3) ἐπὶ τόπων, ὁ ἀπεφλιπόμενος : Ξερός τόπος, - Ξερό νησί' 4) μτφ. ἀκαμπτὸς, ἀκίνητος, ἀναίσθητος : ἔπεσε Ξερός στὸν ἕπινο' 5) ὁ κωθρός, ὁ πεθαμένος : ΜΜ γὰ δὲν ἐστόλιος γαμπρὸ | οὔτε Ξερό οὔτε Ξυρῶναν' 6) ὁ μόνος, ὁ ἀνευ ἄλλου, μοναχός : ἐγὼ εἰμαι Ξερό καρμὶ (χωρὶς στενοῦς συγγενεῖς, χωρὶς οἰκογενεῖαν, - σήμερα περάσαμε μὲ Ξερό φωμὶ (χωρὶς προσφάγι)' 7) ἐν φρ. Ξερό κεφάλι ἀνθρώπου πείσμων ἢ ὀδόνων, Ξεροκέφαλος : τὸ Ξερό σου τὸ κεφάλι τὰ φταίει' 8) τὸ οὐδ', ὡς οὐδ'. ἐν φρσ. ὀπλοῦσας περιφρονησῆ, ἡ μεῖρ, ὁ πούς, τὸ Ξερόδι : μὴ σπικῶνης τὸ Ξερό σου, γιατί σου τὸ κόβω, - μόζαφε τὰ Ξερά σου πού τ' ἀπλώσεω ὡς ἐδῶ κάτω' || ὄμ. τὸ Ξερό ἐν χρ. ἀντὶ τὸ κεφάλι : θά χτυπήσῃς τὸ Ξερό σου στὸν τοῖχο' 9) ἡ Ξερά ὡς οὐσ. βλλ.

Ξεροσταλιάζω δημ. ἐπὶ πρσσ. μένω ἀκουσθῶ ἢ ἀναγκαστικῶς ἐπὶ πολλῶν ὤρων ἐν τινὶ τόπῳ' 2) ποῦθ' καθ' ὑπερβολὴν : Ξερό.Τραγ.ΚΚ 5,28 ποῦθ' γὰ τὴ νιότη κ' οἱ γεροὶ θά Ξεροσταλιάζου.

Ξεροθγανίζω δημ., άόρ. (έξεροθγάνισα, μτχ. παθ. παρακ. Ξεροθγανισμένος, θγανίζω δι' άλλου έλαιου ή βουτύρου: δέν είχα πολύ λάδι και τά ξεροθγανίσι τά φάρια· 2) καθιστώ τή ζήνδον διά τού θγανίσματος, παραθγανίζω: τίς ξεροθγανίσις τίς πατάτες· κ. παθ.: τά φάρια είναι ξεροθγανισμένα· 3) μτθ. ταλαιπωρώ συνεχώς: μέ ξεροθγανίσις κάθε μέρα αυτό τό παιδί· || συνθ. παθ. ταλαιπωρούμαι, ύποφέρω: όλοι σ' ένα θγάνι ξεροθγανίζόμεθα (όμοίως ύποφέρωμεν, βασανίζόμεθα)· 4) ρηματ. π. ξεροθγανίσμα, ξεροθγανιστός ή -ητός.

Ξεροθγάνισμα (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα τού ξεροθγανίζω βλλ., θγανίσμα δι' άλλου έλαιου ή βουτύρου.

Ξεροθγανό (τό) δημ. συνθ. κτ. πλθ. είδος λαϊκού γλυκίσματος, δίπλες.

Ξερότοπος (τό) δημ. τόπος Ήρδς, άνυδρός, άνευ ύγρασίας· 2) τόπος άνευ βλαστησίας και κήπων διά τήν έλλειψή ύδατος.

Ξερότρυμα (τό) δημ. ή έν κορφώ Ήρσσίας ή μετά μικρόν ύετόν γονομένη άφροσύιας.

Ξεροτρόχαλος (τό) δημ. τοίχος κατασκευασμένος έκ λίθων, έκ τροχάλων, μή συνηνωμένων διά συνδετικής ήλις· Κορ. Ατ.4Α,36.

Ξεροφαγία (ή) δημ. γεύμα έξ άρτου μόνοι και ύδατος· 2) γεύμα πρόχειρον, χωρίς μαγειρευμένα εδέσματα: σήμερα περάσαμε ξεροφαγία.

Ξεροφύλλο (τό) δημ. φύλλον Ήρδν: Γρυπ. Σκ.Τεpp.52,3 δέρνει τίς στοιβες τά ξεροφύλλα τό πρωτοβρόχι.

Ξερόοταρο (τό) δημ. κ. ξερόχορτο πάν φυτόν, ού ό κλάδος και τά φύλλα περιέχουσι έλαχίστην ποσότητα χυμών· 2) τό φυτόν έλυσιό ή άπαλόθριξ.

Ξερόφηνε δημ., άόρ. (έξεροφίθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ξεροφηνμένος, φίνω τί μέχρις ότου καταστή Ήρδν: τά ξερόφηνες τά φάρια.

Ξερόφωμο (τό) δημ. άρτος έώλος, υπαγιάτικος· 2) άρτος τραγωμένου άνευ ύδου, χωρίς άλλο προσφαγι: τρώμε ξεροφώμα.

Ξερογαζίζω δημ. κ. ξερογαζίζω άφαιρώ τόσ παράς τής σταφυλής, μαδών τό σταφύλι· 2) ρηματ.π. Ξερόγασμα.

Ξερόγασμα (τό) δημ. κ. ξερογάσισμα ή άφαιρέσις τών ραγών τής σταφυλής, τό μάθημα τού σταφυλιού.

Ξερορχαίνω δημ. άμτθ., άόρ. (έξερορχάνα, γίνουσι τελείως ρηχος, άθαθής, ριχαίνω.

Ξερορίζω (τό) ξερορίζωμι δημ. ή έκ τής ριζής έδαγωγή, ή εκρίζωσις, τό βγάλισμα: Ζερβ. Μύθ.Ζβί ή τρώπα πού θα γίνιτοσιν από τό ξερορίζωμα θα πηγαινε τάσον βασιδιά, ώστε να βρθ τήν κορυφή τής κολάσεως.

Ξερορίζω μιν. κ. δημ., άόρ. (έξερορίζωσα, παθ. -ώνουμι, άόρ. (έξερορίζωθηκα, μτχ. παρακ. ξερορίζωμένος, εκβάλλω πρόορισον, εκρίζω, βγάω από τή ρίζα: Έρωτόκρ.4,189) κι έρθη τ' άλλετ' άλύπητα, βασιδιά τό ξερορίζωσω, βαλαωρ.Τό ξερορίζωμενο δέντρο 2 δέντρο . . ποιά ζέρβι έκ ξερορίζωσα, ποιά δύναμη σ' άπήρε από τή ράχη τού βουνού και σ' έπριε σ'τό κύμασ, Ζερβ.Μύθ. Ζ80 έκείνος πού ήθελε προσθάσει.. να τό ξερορίζωσ'· κ. παθ.: βαλαωρ.Τό ξερορίζωμενο δέντρο 74 τό δέντρα έπρίζον καταγής γυρνά, ξερορίζωμενα· 2) μτθ. εκρίζω, καταστρέφω, ξεθαπνίω: Έρωτόκρ.2,278 δέν ήμμοροτ' μιιά μπιστική φιλιιά να ξερορίζωσου· || κ. μέσ. καταστρέφομαι τελείως: τόν καιρο τής χαλάρως σήπτις αλάκτρα ξερορίζωθηκα.. - ό Έλληνατρούς τής Μ. Άσίας ξερορίζωθηκ· 3) ρηματ. π. ξερορίζωμα.

Ξερογαζίζω δημ., άόρ. (έξερογάζισα, λαμβάνω οπίστω τού μισθιον, βγάνω από τή ρόγα, από τήν σύμβασις: ξερογάζισα τό παιδί τού (άπέστρεψεν αυτό από τήν έργασίαν, όπου τό είχε τοποθετήσει)· 2) ρηματ. π. ξερογάζισμα.

Ξερογάσισμα (τό) δημ. ή πράξις τού ξερογαζίζω βλλ.

Ξερογαζίζω δημ. ά. ξερογαζίζω βλλ.

Ξερογάσισμα (τό) δημ. ό. ξερογάσισμα βλλ.

Ξέρω μιν. κ. δημ. ά. ήξερώ βλλ.

Ξεσαβουριάζω δημ. ά. ξεσαβουρίωνω βλλ.

Ξεσαβούρωμα (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα τού ξεσαβουρίωνω, ή άφαιρέσις τού έρματος, τής σαβούρας ή άφερματίσις

Ξεσαβουρίωνω δημ. κ. ξεσαβουριάζω, άόρ. (έξεσαβουρίωσα κ. μτχ. παθ. παρακ. ξεσαβουριώμενος, έπί πλοίου, άφαιρώ τό έρμα, τήν σαβούραν από τού ακάφους άφερματίζω· || κ. άμτθ. άποβάλλω τό έρμα, τή σαβούρα μου: τό καρδιά ξεσαβουρίωνει, γιά να φορτώσ η σίδερα· 2) μτθ. άπαλλάσσω τί παντός άγρήστου, από τό περιττώ φόρτου τον, από τή σαβούρα, έκκαθαρίζω, κενώ· || κ. άμτθ. άπαλλάσσομαι βάρους πινός ή περιττώ φόρτου· 3) ρηματ. π. ξεσαβούρωμα, ξεσαβούρωτος.

Ξεσαβούρωτος-η-ο (ξεσαβουρίωνω) δημ. έπί πλοίου, ό μή έχων έρμα, ό χωρίς σαβούραν: τό καιτι ταξιδίεσι ξεσαβούρωτο· || ό μή έχων έπαρκής έρμα.

Ξεσαμάρωμα (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα τού ξεσαμαρώνω βλλ.: τό ξεσαμάρωμα τού γαϊόδρου.

Ξεσαμαρώνω δημ., άόρ. (έξεσαμαρώσα κ. παθ. (έξεσαμαρώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ξεσαμαρωμένος, άφαιρώ τό σάγμα από τού υποζυγιου, βγάλώ τό σαμάρη: πήγε να ξεσαμαρώσ η γαϊόδαρο· || κ. μέσ.: ό γαϊόδαρος ξεσαμαρώθηκ (του έπιασε τό σαμάρη)· 2) ρηματ.π. ξεσαμάρωμα, ξεσαμαρώωτος.

Ξεσαμάρωτος-η-ο (ξεσαμαρώνω) δημ. έπί υποζυγιου, ό μή έχων σάγμα, σαμάρη, ό ξεστρωτος: γαϊόδαρος -μουλαρι ξεσαμαρωτο· || έν μτθ. φρ. γαϊόδαρος ξεσαμαρωτος μεγάλος παλιάνθρωπος, άφιλόδοτος.

Ξεσεβερκιάζωμι δημ. ξεσεβερκίζομαι βλλ. 2) κοπιάζω πολύ: ξεσεβερκιάζεται στή δουλειά· 3) ρηματ. π. ξεσεβερκιάσισμα.

Ξεσεβερκώ (τό) δημ. κ. ξεσεβερκιάσισμα τό άποτέλεσμα τού ξεσεβερκίζομαι βλλ., ό πόνος εις τούς μύς τού τραχήλου έκ καμώτου.

Ξεσεβερκίζομαι δημ., άόρ. (έξεσεβερκίωθηκα, αισθάνομαι πόνον εις τούς μύς τού τραχήλου έκ καμώτου, βγάνω τό σβέρκο μου· 2) συνεκό. στρέφω έπιμότως τήν κεφαλήν πρός τί μέρος, ξελαϊμιάζομαι: ξεσεβερκίωθα να κοιτάζω κατά κεί τόση ώρα· 3) ρηματ. π. ξεσεβερκώμα.

Ξεσελλώμα (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα τού ξεσελλώω βλλ. ή άφαιρέσις τού έφιππίου, τό βγάλισμα τής σέλλας από τ' άλόγο: τό ξεσελλώμα τ' άλόγου.

Ξεσελλώω μιν. κ. δημ., άόρ. (έξεσελλώσα κ. παθ. (έξεσελλώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ξεσελλώμενος, άφαιρώ τό έφιππίον από τού υποζυγιου, βγάλώ τή σέλλα: να ξεσελλώσ ης τό άλογο· 2) ριπτω κάτω από τό έφιππίον τού ίππου, από τή σέλλα τ' άλόγου, εκτραχηλίζω: Έρωτόκρ.1,1163 σκοτώνει και τό δεύτερον, τόν τρίτο ξεσελλώνει· 3) ρηματ.π. ξεσελλώμα, ξεσελλώωτος.

Ξεσελλώωτος-η-ο (ξεσελλώω) δημ. ό μή έχων έφιππίον, ό χωρίς σέλλαν: άλογο ξεσελλώωτο.

Ξεσέρνω δημ. κ. ξεσαούνω, άόρ. (έξεσέρνω κ. παθ. (έξεσέρθηκα, μετακινώ π ούρων αυτό,

σύρω : μή ξεσάρνης τά πόδια σου. - Ξέσυρε τό τραπέζι πάρα πάρα || κ. ἀμτβ. μετακινῶμαι : τώρα δέν ξεσούρνε τό τραπέζι || νουτ. σύρω τός ἀγκύρας. 2) υπφ. μετακίω, ἀνομακρύνω : Γρου.Σκ.Τερρ.Τά ρόδα τού 'Ηλιαγόβαλου || διου φειγάρι ἀπόκρυφα τραβάει φουρονερία || και τήν ξεσέρνει ἀνιδει στής θάλασσαν τά βάθη || κ. ἀμτβ. μετακινῶμαι, ἀνομακρύνω, παραμερίζω : Ξέσυρε και σύ λιγάκι ἀπό τό σπiti να πάρες ἀέρα. 3) ἐπί ποταμοῦ, παρασύρω τά χόματα ἀγρού. 4) ἐξάγω σιγά - σιγά, βιάζω : Βαλαωρ. 'Αστροπόνομος 80 σφίγγει τά κρούα τά μαλλιά . . ξεσέρνει τό κεφάλι.

Ξεσθήκωμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια και τό ἀποτέλεσμα τού ξεσθήκω, ἡ μετά βίας, μετά σπουδῆς ἡ κατόπιν πιέσεως ἀναχώρηση, ἀνομακρυνσίς. 2) ἐπί σχεδίου ἡ εἰκόνας, ἡ πιστή ἀναπαράστασις τῶν διαφανομένων γραμμῶν τού πρωτοτύπου : ξεσθήκωμα τού σχεδίου. 3) ἡ ἀντιγραφή : ξεσθήκωμα τού λογαριασμοῦ - τῆς συνταγῆς.

Ξεσθήκωμ δημ., ἀόρ. (ἐ)ξεσθήκωσα, παθ. -ώνομαι, ἀόρ. (ἐ)ξεσθήκωθηκα, μητ. παρακ. ξεσθικώμενος, ἐξαναγκάζω πρός ἀνομακρυνσιν, ἀνομακρύνω μετά βίας, μετά σπουδῆς : ἤρθε και μάς ξεσθήκωσε να πάμε στό θάλαρα, μάς ἐξεσθήκωσαν ἀπό τό σπiti χωρίς να τό περιμένωμε. 2) διαταράσσω, ἀναστατώ : μάς ξεσθίκωσε μέ τίς φωνές του. 3) ἐπί χάρτου ἡ ὀδοντίου ἡμιδιαφανοῦς ἐπιτηθεμένου ἐπί τινος σχεδίου, εἰκόνας κττ. ἀναπαραστό πιστός τός διαφανομένους γραμμῶς τού πρωτοτύπου : ξεσθίκωσαν τό σχέδιο στό τζάμι. 4) ἀντιγράφω : να ξεσθίκωσις τό λογαριασμό μου και να μου τόν δώσις. 5) ρημ.π. ξεσθίκωμα.

Ξέσις-εως (ἡ) Ἰξέσι κ. νεώτ. ἡ πράξις τού Ξέω, ἡ λείανσις, τό Ξέσιμο, τό σκάλισμα : Θεόφρ.Φ15, 64 και ἡ πελεκισίς δέ τῶν μαλακωτέρων ῥάων και ἡ Ξέσις ὀδίων, και ἐπί λειοτέρα.

Ξεσκάζω δημ. κ. ξεσκά[ν]ω, ἀόρ. (ἐ)Ξεσκάσα, ἀπαλλάσσομαι τῶν ἐκ τῶν φρονιτῶν δυσαρτίων συναισθημάτων διά τῆς φυγαγωγίας, ἀναλυθάνω ἐκ τού κόπου, φυγαγωγῶμαι : πάμε να κάνωμε ἕνα πρίνταο γιά να ξεσκάσω. 2) σκάζω, σκάζω κατόπιν βρασμοῦ, ἀνοίγω : βράσε καλά τό στάρι, ὥσπου να ξεσκάσῃ. 3) ρημ.π. ξεσκάσσω.

Ξεσκαλίζω δημ. ἀνακινῶ, ἀνερευνῶ, ἀναδιφῶ, ἀνασκαλεῶ : ἀφῆσέ τα μίν τα ξεσκαλίζης. 2) ρημ.π. ξεσκαλίσσω.

Ξεσκάλισμα (τό) δημ. ἡ πράξις και τό ἀποτέλεσμα τού ξεσκαλίζω βλλ.

Ξεσκάλωμα (τό) δημ. ἡ ἀποτέλεσμα τού ξεσκαλῶν βλλ.

Ξεσκαλῶν δημ., ἀόρ. (ἐ)Ξεσκάλωσα, ἀπαλλάσσω τί ἀπό ἐμπλοκῆν, σκάλωμα, ἐλευθερώω, Ξεσκάσω : Ξεσκάλωσε τόν ἀέτο ἀπό τό στόλο. || κ. ἀμτβ. ἐλευθεροῦμαι, ἀπαλλάσσομαι ἀπό τό σκάλωμα : σκάλωσα φίλα και πῶς θά ξεσκαλώσω || κ. υπφ. ἀπαλλάσσομαι ἀπό περιλοκίης, ξεμπεροῶμε. 2) ρημ.π. ξεσκαλώωμα.

Ξεσκάσμα (τό) δημ. τό ἀποτέλεσμα τού ξεσκάω βλλ.

Ξεσκάω δημ. ἀ. ξεσκάω βλλ.

Ξεσκαλιζώ δημ. χωρίζω τά σκέλη, κομματάζω.

Ξεσκαπα ἐπίρρ. δημ. ἀποκαλύπτω, φανερά : Ζερβ.Μυθ.Ζ6 Ξεσκαπα και φανερά ἄρχισαν να συνδένονται ἡ καθέμιά με πολλούς ἄνδρες.

Ξεσκαπῆ δημ., ἀόρ. (ἐ)Ξεσκαπήσα, παθ. (ἐ)Ξεσκαπήθηκα, μητ. παρακ. ξεσκαπόμενος, ἀνομακρύνω : ἔξαναγκάζω πρός ἀνομακρυνσιν, ἀνομακρύνω μετά βίας, μετά σπουδῆς : ἤρθε και μάς ξεσκαπῆσε να πάμε στό θάλαρα, μάς ξεσκαπῆσαν ἀπό τό σπiti χωρίς να τό περιμένωμε. 2) διαταράσσω, ἀναστατώ : μάς ξεσκαπῆσε μέ τίς φωνές του. 3) ἐπί χάρτου ἡ ὀδοντίου ἡμιδιαφανοῦς ἐπιτηθεμένου ἐπί τινος σχεδίου, εἰκόνας κττ. ἀναπαραστό πιστός τός διαφανομένους γραμμῶς τού πρωτοτύπου : ξεσκαπῆσαν τό σχέδιο στό τζάμι. 4) ἀντιγράφω : να ξεσκαπῆσις τό λογαριασμό μου και να μου τόν δώσις. 5) ρημ.π. ξεσκαπῆμα.

Ξεσκαπῆμα (τό) δημ. ἡ πράξις και τό ἀποτέλεσμα τού ξεσκαπῆω βλλ.

Ξεσκαπῆστος-η-ο (ξεσκαπῆστω) δημ. ὁ μὴ φέρων σκέλην, σκέπασμα, κάλυμμα, ὁ ἀσκεπής, ὁ ξεσκελος : κοιμηθῆκα ξεσκαπῆστος κι ἐκρούωσα, - σπiti ξεσκαπῆστος.

Ξεσκαπῆστος-η-ο δημ. ὁ μὴ φέρων σκέλην, ὁ μὴ σκεπασμένος, ὁ ἀστέγαστος : Παλαμ.Περ.Χαιρ. 108,17 Ξεσκαπῆστος ἔσθ ὅτι και ὅτι σκεπαστο, Γρου.Σκ.Τερρ.25,6 μῆτιμο Ξεσκαπο, Ζερβ.Λυρ. Σάτ.2,132 σπασσιμα, Ξεσκαπα κιδοῦρια εἶχε τριγύρα. || παροιμ. γεννήθηκα σέ σπiti ξεσκαπο (εἶμαι ἐλικρινής, ντόμορος, τά λέγω καθαρά και ξεσκαπο). || κ. ἐπίρρ. -α βλλ.

Ξεσκιζώ μον. κ. δημ. κ. ξεσκιζώ, ἀόρ. (ἐ)Ξεσκίσα κ. παθ. (ἐ)Ξεσκίσθηκα, μητ. παθ. παρακ. ξεσκισμένος, σκίζω ἐντελώς, κουρελιάζω : Ἐρωτόκρ.δ. 445 μάλλιον ἡ κείνω ξεσκίσις, ταγμαροδῶ ἀνομῆναι, Γρου.Σκ.Τερρ.Σὸν παραμυθί 13 και να ξεσκίσις τό κρονονόουλο τῆς. - Ξεσκίσα τό βιβλιον μου - τό παντελιον μου. κ. παθ. : φορεῖ ρούχα ξεσκισμένα. || κ. μέσ. σκίζω τό ἐνδυμά μου : ἐπιστάτω σέ κατὶ ἀγκύθια και ξεσκιστάκη. 2) ρημ.π. Ξεσκίσσω.

Ξεσκίσιμα (τό) δημ. κ. ξεσκίσιμα τό ἀποτέλεσμα τού ξεσκίζω βλλ., τό ξεσκίσιμο. 2) υπφ. ἀναίθεμα, ἀναίσχυτητα : τὸ ξεσκίσιμα τῆς δέ λέγεται πρβλ. ξεσκισμένος βλλ.2).

Ξεσκισμένος-η-ο δημ. κ. ξεσκισμένος, μητ. παθ. παρακ. τού ξεσκίζω βλλ., τό ὀσκισιμο. 2) υπφ. ἀναίθεμα, ἀναίσχυτητα : τὸ ξεσκίσιμα τῆς δέ λέγεται πρβλ. ξεσκισμένος βλλ.2).

Ξεσκαλάδωμα (τό) δημ. ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐλευθερίας εἰς ὀδοδούλων, ἡ ἀπελευθέρωσις : τὸ ξεσκαλάδωμα τῶν Ἑλλήνων.

Ξεσκαλάδωμ μον. κ. δημ., ἀόρ. (ἐ)Ξεσκαλάδωσα, παθ. -ώνομαι, ἀόρ. (ἐ)Ξεσκαλάδωθηκα, μητ. παρακ. ξεσκαλάδωμενος, ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοῦς ὀδοδούλους, εἰς τοῦς ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν ἔξινω κράτους διαδιδόντας ὀμογενεῖς, ἀπέλευθερῶ. κ. παθ. : Ἐρωτόκρ.5,67, αὐτ.5,331 κι ἐνίκησκον ὁ κύρησ ται κι ἡ χώρα ξεσκαλάδωθη. 2) ἀπαλλάττω τινά ἀπὸ τινος ἐνοχλήσεως. 3) ρημ.π. ξεσκαλάδωμα.

Ξεσκαλιζώ δημ., μητ. παθ. παρακ. ξεσκαλιζόμενος, παῖδα να φοιτῶ εἰς τό σχολεῖον. 2) υπφ. εἶμαι πλήρως κατηρηγόμενος εἰς τὴ ζήτημα, εἶμαι πολύπειρος, τετραπέροτος : εἶναι ξεσκαλιζόμενος στίς γυναικοδουλειές.

Ξεσκονιστή δημ., ἀόρ. (ἐ)Ξεσκονίσσα κ. παθ. (ἐ)Ξεσκονίσθηκα, μητ. παθ. παρακ. ξεσκονισμένος, ἀφαιρῶ τὴν σκόνην, καθορίζω ἀπὸ τὸ κοινόροτο : ξεσκονίζω τά ἐπιπλα, - ξεσκονίσις ἴγνο τό τραπέζι. 2) υπφ. ἐπί κακῆς σπῆς, κοκακῆς, βαπέω. 3) παικτ. ἔδρω, ἔλυκοπῶ : πρόσεε, γιατί θά σοῦ ξεσκονίσω τὴν πλάτη. 4) ρημ.π. ξεσκονίσσω, ξεσκονιστήρι, ξεσκονιστρα.

Ξεσκονίστω (τό) δημ. ἡ πράξις και τό ἀποτέλεσμα τού ξεσκονίζω, ἡ ἀπαλλογῆ ἀπὸ τῆς κόνης, τῆς σκόνης : μόνο ξεσκονίσω να μου δώμας στό παουστόα. 2) παικτ. κοκακῆ, ὀπιαία : να λείπουν τά ξεσκονίσματα. 3) παικτ. ἔλυκοπῆμα, ἔγλω : τὸ χροκίεζται ἕνα ξεσκονίσωμα.

Ξεσκονιστήρι (τό) δημ. ὄσκιμα πτερόν προσρημοσμένη εἰς τό ἄκρον ἐγγύλων ραβδίου, ὅς ἡς ἀφαιρεῖται ἡ κόνις τῶν ἐπιπλῶν κττ.

Ξεσκονίστρα (ή) **δημ.** σάρωθρον επί κοντού, «οὐ καθαρίζονται οἱ τοῖχοι καὶ ἡ ὄροφὴ οἰκίας»
Ξεσκονόναμα (τὸ) **δημ.** ὄφρασμα λινόη ἡ βαμ-
 βακέρην, παλὴ χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν ἀφαίρε-
 σιν τῆς κόκκης, διὰ τὸ Ξεσκονίναμα.

Ξεσκοτίζομαι **δημ.** μέσ., ἀόρ. (ἐ)ξεσκοτίζεσθε, ἀποβάλλω τὴν ζῶλην, τὰς φροντίδας μου, παύω νὰ εἶμαι σκοτισμένος.

Ξεσκοτίζω (τὸ) **δημ.** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεσκονίζω βλ.λ.

Ξεσκοντῶ-ᾶω **δημ.** κ. ξεσκοντῶ, παθ. ξεσκοντιέμαι, ἀόρ. ξείσκοντιθήκα, μτχ. παρασκ. ξεσκοντιέμενος, ὠδῶ, ὠθίζω, σπαρῶν τινά θηως τὸν ἐκτόπισω ἢ τὸν ἀναγκάσω νὰ κινηθῇ: ξεσκοντιέμενος κάμποσους γιὰ νὰ περάσῃ ἐμπρός·

Ξεσκοντῶντας **ἐφῆπασα** στὴν **ἐξοδὸν** || κ. παθ. ὠφίσταμαι ὠθίσην πρὸς ἐκτόπισίν μου: ξεσκοντιέμενοι ὀλοένα στριμβώθηκε μετὰ μίαν γυναιά' || ὠδῶν σείω τινά οἷον ὄπως ἀφυπνισθῆ ἢ συνέλθῃ: ξεσκοντῶ τον νὰ ξυπνήσῃ' 2) μτφ. παρακλεῖω, παροτρύνω, παρακινῶ τινά ἐναντιώτερον ὄπως ἐνεργήσῃ τι ἢ ὄπως ἐπιτείνῃ τὴν ἐνέργειάν του: νὰ τὸν ξεσκοντῆσῃς νὰ δώσῃ ἐξέτασεις, -ὄτι καὶ νὰ τοῦ πῆς δὲν ξεσκοντιέται.

Ξεσκουρα **ἐπίρρ.** **δημ.** ἐπιπολαιῶς, ἐξῶδερμα, ζώπεται τὸν πῆρς ἢ σφαίρα ξεσκουρα (τὸν ἐτραυμάσταν ἐπιπολαιῶς) 2) μετ' ἐπιπολαιότητος, ἐλαφρῶς, ὄχι σοβαρὰ: τὸ πῆρμα ξεσκουρα καὶ δὲν ἐφροντίσαμε.

Ξεσκουριάζω **δημ.**, ἀόρ. (ἐ)ξεσκουρίασα, παθ. -αίσομαι, ἀόρ. (ἐ)ξεσκουρίασθηκα, μτχ. παρακ. ξεσκουριασμένος καθαρίζω τὴν ἐπιφάνειαν μετὰλλου πινός ἢ μεταλλικοῦ ἀντικειμένου ἀπὸ τῆς σκουρίας, ἐσκουριάζω' || μτφ. κ. ἐναίσχρ. σμμ.' 2) ρημ. π. ξεσκουρίασμα, ξεσκουριαστής.

Ξεσκουριαστής (ὁ) **δημ.**, πληθ. -άδες, θηλ. -άστρα, ὁ ἐνεργῶν τὸν ἀπὸ τῆς σκουρίας καθαρισμόν μεταλλικοῦ πινός ἀντικειμένου κ. ἴδ. ὁ εἰδικὸς ἀσχολούμενος εἰς τὸν καθαρισμόν τοιοῦτων ἀντικειμένων: τὸν ἐββαλαν ξεσκουριαστές στὸ ὀπλοστάσιον' || μτφ. τὸ θηλ. ἐν αἰσχρ. σμμ.

Ξεσκουρίασμα (τὸ) **δημ.** ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεσκουριάζω βλ.λ.

Ξεσκουφοσ-η-ο **δημ.** ὁ ἐστερημένος σκουφοῦ κ. γενικῶτ. πῆλου: ἀπόμεινα ξεσκουφοσ' || ὁ ξεσκουφώτος βλ.λ.

Ξεσκουφωμα (τὸ) ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεσκουφώνωμαι, ξεσκουφώνω βλ.λ.

Ξεσκουφώνω **δημ.**, ἀόρ. (ἐ)ξεσκουφώσω, παθ. -ώνωμαι, ἀόρ. (ἐ)ξεσκουφώθηκα, μτχ. παρακ. ξεσκουφωμένος, ἀφαιρῶ τὸν σκουφόν, τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τινος, τὸν πῆλον του, ξεκαπελλώνω' || συνήθ. μέσ. ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς μου, βγάνω τὸ σκουφὸ μου, ἀποκαλύπτωμαι: στὴν ἐκκλησιά μόνον τὰ μωρὰ δὲν ξεσκουφώνονται, -ξεσκουφώθηκες καὶ θὰ συναχθῆς' 2) ρημ. π. ξεσκουφώτος, ξεσκουφώμα.

Ξεσκουφωσιά (ή) **δημ.** περιλήπτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ξεσκουφώτου βλ.λ.: ἡ ξεσκουφωσιά εἶναι τῶρα τῆς μόδας.

Ξεσκουφώτος-η-ο (ξεσκουφώνω) **δημ.** ὁ ἀνευ σκουφοῦ κ. γεν. ἀνευ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ὢν, ὁ ἀσκεπής, ὁ ξεσκουφοσ: γέρος ἀνθρώπος καὶ γυρίζῃ ξεσκουφώτος.

Ξεσμα-ατος (τὸ) (ξέω) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξέω, τὸ ξεσθῆν, τὸ λεανθῆν' ἦσα. ἐξόσανος: Δαμόστρ. ΑΠ9,326,4 ὄμμιν ταῦτα πόρην Δαμόστρατος ξέσματα' 2) ἡ λιθογλυφία: Εὐστ.'δ.672,33 εἰδωλάτινα καὶ πολυειδῆ γραμμικὰ ξέσματα ἐγγράφοντες ἦτοι ἐγγλύφοντες πῆναξ' 3) ἡ ἀπόξείσις, ἡ ἐκτριβή: Ἰουλ.Καίσι.309C' 4) τὸ ξέσμα, τὸ ἀπόξημα: Μάρκ.Αὐρ.8,50 ἐν τῷ ἀργαστηρίῳ ξέ-

σματα καὶ περιτμήματα τῶν κατασκευαζομένων ὄρων, Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.1,129 τὰ ξέσματα τοῦ κέρματος τῆς αἰγῆς.

Ξεσμή (ή) (ξέω) **μον.** ἡ ξείσις, τὸ ξέσιμον: Τζέτζ.'Ἰλ.122,15 ἔμοι δὲ δοκεῖ ἀμόγγων τις εἶναι ὁ μὴ διδοὺς μυγμὴν ἢ τοῖς Ξεσμήν καὶ αἰτίαν ἀφορμῆς καὶ ἐπιλήψεως.

Ξεσμός (ὁ) (ξέω) **μτν.** ἡ ξείσις, τὸ ξέσιμον: Εὐδ.Ἐκλ.'ιστ.8,8 μετὰ ξεσμούς καὶ στρεβλώσεις, ἦσα ἐν λ. σπαράσσαι.

Ξεσμοσαρκία (ή) **μον.** ξέσμα ἐκ τῆς σαρκός: Στουδ.Θεόδ.1097 ξεσμοσαρκίαις προσπλάσας ὄρων ἀρτισταγοῦς κώδιον ἐξωπύρσας τὸν ἄνδρα.

Ξεσπάζω **δημ.** κ. ξεσπάνω ξεσπῶ βλ.λ.' 2) ρημ. π. π. ξεσπάσμαι.

Ξεσπάθωμα (τὸ) **δημ.** ἡ πράξις τοῦ ξεσπαθῶνω βλ.λ.

Ξεσπαθωμένος-η-ο **δημ.** μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ξεσπαθῶνω βλ.λ.

Ξεσπαθῶνω **δημ.**, ἀόρ. (ἐ)ξεσπαθῶσω, παθ. μ. μτχ. παρακ. ξεσπαθωμένος, ἐξάγω τὴν σπῆν ἢ τὴν λόχην ἐκ τῆς θήκης, ἐφυλοκῶ: Ραγκ.'Ο κλέφτης ξεσπαθῶνω' 2) μτφ. δρῶ ὑπὲρ ἢ κατὰ πινος ἐκ τοῦ φανεροῦ καὶ μετὰ ζέσεως διὰ λόγου ἢ δι' ἐνεργειῶν μου: ξεσπαθῶσω γιὰ τὸν Ἄποσφιλο, -εἶναι ξεσπαθωμένος ἐναντιὸν τοῦ νομοσχεδίου' || ἐν φρ. μᾶς ἤρθε ξεσπαθωμένος ἐξηγηρωμένος, θυμωμένος, ἀγριεμένος' 3) ρημ. π. ξεσπαθῶμαι.

Ξεσπασμα (τὸ) **δημ.** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεσπῶ βλ.λ., ἐκρηξις: τὸ ξεσπασμα τοῦ θυμοῦ - τοῦ κακοῦ - τῆς χαρᾶς.

Ξεσπιτίζω **δημ.** ἐκδιώκω τινά ἀπὸ τῆς οἰκίας ἢ ἐκείτην, ξεσπιτώνω βλ.λ.), τὸν κῶνον νὰ χάσῃ τὸ σπιτί του, νὰ μένῃ χωρὶς σπιτί: ὁ τοκογλύφος ἐκείνος ξεσπιτῆσε κόσμον καὶ κοουμάχ' 2) ἀμτφ. διατριβῶ ἐπὶ μακρότερον τοῦ πλειωθῶτος χρόνον ἐξῆς τῆς κατοικίας μου: τέτοια ἁλιεῖα μέρα καὶ σκολιανὴ εἶπα καὶ ἐγὼ νὰ ξεσπιτίσω.

Ξεσπιτίσμαι (τὸ) **δημ.** ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεσπιτίζω βλ.λ.

Ξεσπιτώω (τὸ) **δημ.** ἡ πράξις, ἡ κατάστασις, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεσπιτίζωμαι βλ.λ.

Ξεσπιτώνω **δημ.**, ἀόρ. ἐξεσπιτίσω, παθ. κ. μέσ. ξεσπιτώνομαι, ἀόρ. -ώθηκα, μτχ. παρακ. ξεσπιτωμένος, ἐκδιώκω τινά βίαι ἢ δικαστικῶς ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ οἰκίας, οἷον ἐγκαθιστάμενος ἐγὼ ἐν αὐτῇ ἡ ἀπαλοκρινῶν ἢ κατεδωφίλων, καταστρέφω αὐτήν: οἱ Κονιάροι ξεσπιτίωσαν πολλοὺς στὰ χωριά τῆς Ἠπειροῦ, - γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὸ χρέος τοῦ πλειστηρίασε τὸ καλὸν τοῦ καὶ τὸν ἐξεσπιτίωσεν' || κ. παθ. ἐκδιώκομαι τῆς οἰκίας μου, ἀπόλλυμαι, χάνω τὴν ἢν εἶχον οἰκίαν: ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀλιτήριο ξεσπιτίωθηκαν χήρες καὶ ὄρφανά' 2) κτ. ἐπέκτ. ἐκδιώκομαι ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐστίας, ἐξαναγκάζομαι ἢ ἀπέλθω ὀριστικῶς ἀπὸ τῆς χώρας ἐν ἣ ἤμην ἐγκατεστημένος, ἐκπατρίσομαι: οἱ Βούλγαροι ξεσπιτίωσαν τοὺς Ἀρχαίλιτες' κ. παθ.: στὴ Μικρασιατικὴν καταστραφὴ ξεσπιτίωθηκαν ἐναντίου ἐκατομμύριον Ἑλλήνων' 3) παθ. ὡς μέσ. ἐξ οἰκίας βουλήσεως ἀλλάσεω κατοικίαν' ἐπειτ' ἀπὸ δέκα χρόνια ἀποφασίσαμε καὶ μετὰ νὰ ξεσπιτωθῶμεν, γιὰ νὰ καθίσουμε σὲ κεντρικὴ συνοικίαν' || μτχ. παθ. παρακ. ξεσπιτωμένος ὁ ἀπολείσας τὴν ἰδίαν οἰκίαν' ὄμ. ὁ ἐκδιωχθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος' ὄμ. κ. ὁ ὑποστάς διδάσκων τοῦ ἰδίου οἴκου, ἦτοι ὁ στερεθεις τῆς οἰκογενείας του, οἷον ἐκ τοῦ θανάτου ἢ ἐκ τῆς ἀπομακρόνσεως τὸν οἰκείων αὐτοῦ: παντρεύτηκαν οἱ κόρες του, πῆθαν ἡ γυναῖκα του, ξεπιτεύθηκε ὁ γιός του καὶ ἀπόμεινε ὁ γέρος ξεσπιτωμένος.

Ξεσοριάζω δημ., άορ. (ή) Ξεσορίασα, μτχ.παθ. παρακ. Ξεσοριασμένος, εκβάλλω τους σπόρους καρπού πνιός, βγάζω τὰ κουκουίαιτα : γιά νά κάρω γλυκό από σταφύλια, πρέπει νά τὰ ξεσοριάσω: 2) άμτβ. σχηματίζω σπόρους, σποριάζω : Ξεσορίασε ό βασιλικός - τό μαρούλι: 3) ρηματ. π. Ξεσορίασμα.

Ξεσορίασμα (τό) δημ., ή πράξις και τό άποτέλεσμα τού Ξεσοριάζω βλλ. 2) ό σχηματισμός σπόρου, τό σπορίασμα.

Ξεσπάω δημ. κ. Ξεσπάω, άορ. (ή) Ξεσπάσα, έκπαώ, εκχύνομαι διαρρηγνών τώ περιμποδίζον τήν διόδον μου φράγμα ή τό έν άνδρικόμ δοχείον : Ξερθ.Μοθ.Ζ 47 εις άνάμνησιν τής καμυλοτήτος τών άγρών όταν Ξεσπά ό στάχυς, - κάπου Ξεσπάει τό νερό κά χνεταί, - Ξεσπάσε τό ποτάμι κά μάς πλημμύρισε τὰ χωράφια μας: 2) μτφ. εκδηλώμαι βιαίως, άποτόμας : Γρου.Σκ. Τερρ.2,10 γιαιτί άν Ξεσπάσθ ό νόμος σου, . . και τή γαλήνη τ' ουράνου φοδούμαι μήν παράξεις, - έρχεται νευριασμένος και Ξεσπάει σέ μένα, - Ξεσπάσε ή μουρσάκα: || φρ. αυτὰ θά Ξεσπάσουν στό κεφάλί μου - στήν καμπούρα μου ίβα έκδηλωθούν πρός ζήμιαν μου.

Ξέσασε βλλ.Ξέω.

Ξεστασία (ή) άμφ. έννοιας έν πάσ.

Ξεστηθώνω δημ., άορ. Ξεστηθώσα κ. παθ. Ξεστηθώσκα, μτχ.παθ. παρακ. Ξεστηθωμένος, ένεργώ ουτως, ώστε νά φανή τό στήθος, άποκαλύπτω, φανερώω, δείχνω τό στήθος : Βαλαωρ.Άθ. Διάκ.125 δώσ' μου τό μάλι σου νά ιδώ' μήν κρένω, Ξεστηθώσω: || μέσ. κ. παθ. ίδ. έπί μητρος, έξέγω τούς μαστούς παραμερίζον τὰ ένδύματα, ίνα θηλάσω τό μωρόν : ή μητέρα Ξεστηθώνεται γιά νά βυζάξθ τό παιδί τής.

Ξεστηρ-ηρος (ό) μν. κ. νεώτ. έργαλείον πρός Ξεσπ και λείανσιν, δημ. Ξεστηρή, Ξεστρα : Πρόδρ. Ροδ.δ άγκών, βραχιών, άρμυνια δακτύλων, εκ φυσικού Ξεστηρός άπεκρυμνή.

Ξεστής (ό) (λατ.) μτν. κ. νεώτ. μονός μετρήσεως στερεώσ και άγρών, έν χρ. π. Ρωμαϊκόσ και άρχαίος τ' Έλλήσ, κληθείσασ ούτω διότι ήτο ίση προς τό έν έκτον ποτ' κοήλιου βλλ., ού έπεί είναι Ξεστής ό Ρωμαϊκόσ ίσος προς τό δωδέκατον τού κυβ. ποδός (538,892 κυβ. χιλιοστ.μ.). Ξεστής ό Ίταλικός ίσος προς τόν Ρωμαϊκόν, Ξεστής Άττικός ή Έλληνικός ίσος προς 453 χιλιοστ.μ. περίπου : Δαμοκράτ.π.Γαλλ.13,989 στήσιν Φαλέρουσ τού καλοού Ξεστήν Ένα, 'Ιώσ.Α1 9,4,4. Γαλλ.13,435-2) ύδρια : Κδ Μάρκ.7,4 βαπτισμένοσ ποτηρίων και Ξεστών και χαλκίων και κλιώνων, Άρποκρ. 'Ιατρ. έν Κατ. Άσπρλ.Κ 8(3),139.

Ξεστήχου έπίρρ. μον. κ. δημ. από στήθος, από στόματος, από μνήμη, απόξω : Έρωτόκρ.1,486 έ-θώρει, Ξαναθώρεικν το, Ξεστήχου μάβαίνεν το: 2) τυχαίως : τόν άπάντισα Ξεστήχου, - έσυροδόςκα και πέτχια τό σουλι Ξεστήχου.

Ξεστιασ-α-ον μτν. ό τού Ξεστού, ό περιέχων Ένα Ξεστίον, ό ίσος με Ξεστίον : Γαλλ.13,435 Ξεστιασόν μέτρον' προβλ. Φιλόν.Ίω. Ύπομν.έν Μετ.24,24.

Ξεστιζώ πάπ. λειανών, σπιλάβ, λαμπρώνω, έξευγενίζω : πύργυτρον Ιατρικόν Ξεστιζομίνω.

Ξεστικός-ή-όν μον. ό άνήλικος ή άναφερόμενος εις τό Ξεστί : Εύστ. εις 'Οδ.1714,16.

Ξεστιόν (τό) μτν. κ. Ξεστιόν (Έπιμρ.) όνοκορ. τού Ξεστίος βλλ. : 'Ορειά.άπ.28: 2) Ξεστίος βλλ. Ξεστομίζω δημ. μτβ. έπί λόγων, εκστομίζω, βγάζω από τό στόμα μου : τόν έκαμα εκστομίζε και δέν τάλμασ νά Ξεστομίσθ λέξθ, - μη Ξεστομίσθ και ειπθς τίποτε, γιαιτί καθήκαμε.

Ξεστός-ή-όν (ξέω) κ. νεώτ. ό εξεσμένος, Ξεστός, ακαλιστός, ό δια Ξεσεωσ λείος ή σπλιδός

γενόμενος, ροκανισμένος, πελεκημένος, έπί ξύλων ή ξύλων άντικειμένωσ : 'Οδ.Σ 33 οόδοσ έπί Ξεστού πανθυμάτων άκριώνων, αυτ.Ρ 93, 'Οδ.Τ 566 σι δέ δια Ξεστών κερώνων έλθωσι θυράς (έπί κερώνων), 'Οδ.Δ 272 Τημω έν Ξεστού, Ίν' ένήμεθα πάντες άρσάσ, 'Ηοιόδ.Α 133 μέσοσ Ίν' Ξεστοί, περιμίκτες, Βοικη.17,49, Εύρ.Τρω.534 Ξεστών Λάδων Άργείων (έπί τού δουρείου Ιππου): ή ό φέρον γλυφός, ό γεγυμνασμένος : μτβ. έν χρσθι. π. Φλεγ. άπ.36,101 Ξεσά Έσανα: 2) έπί λιβωσ, πελεκημένος : 'Ιλ.Σ 504 έπί Ξεστοίσι λιβίος, 'Οδ.Γ 406, Πίνδ. Ν 10,67 Ξεστω: 'Αϊδα, Ξεστών πέτρον, 'Ηρ.2,124 λιβωσ Ξεστού και ζώνων έγγεγλυμμένωσ || έπί πραγμ., ό εκ κατεργασομένου, λείω μαμρούσ πεποιημένος : 'Ιλ.Ζ 243 Ξεστής αισούσασ τετυμμένωσ, Εύρ. 'Ηρ.782 Ξεστοί . . άγυιαί, αυτ.'Ακκ.836 τύμβον Ξεστών, Πά Σοφ.Σειρ.22,17 τοίχου Ξεστού (β. γρ. Ξεστού, 'Ιώσ.Α1 15,115) : || έπί τών ότων τού έλέφαντος, λείωσ, γυαλιστόσ : 'Οπν.Κωμ.2,520 καθ.'Ησ. Ξεστών λείων, ποιητών.

Ξεστομίζω μτβ. άορ. άφαιρώ τό στυπλεόν, τό στούπωμασ, βοάλλωμα οίον βαρελλίου, φιάλης.

Ξεστουπήρη (τό) δημ. έργαλείον δια τού όποιου εκπαύομαι (ρημ).

Ξεστουρή (ή) μτν. ή δια τής Ξεσεωσ έργασία, σπλιδωσις : διόδ.Σ 1,63 Ξεστουρή-λιθών.

Ξεστρα (ή) νεώτ. τό Ξεστρον βλλ.

Ξεστράδωσ-ατος (τό) δημ., ή από σκολιού εις ευθύ μεταβολή πνιός, ή ευθυσία: 2) μτφ. άπαλλαγή από τό στράδωμα, διάνοιξις τών όφθαλμών πνιός : τό Ξεστράδωμα τού παιδιού μου τό χρστώσ στή μεγαλόχρησ κ' όχι στούσ γιαιτροσ: || κ. μτφ. έξασπλη ή τής πλάνης, εκ τής άπάτης.

Ξεστράδωνω δημ., άορ. (ή) Ξεστράδωσα, ώς μτβ. πωή π από σκολιού ευθύ, άπαλλάσσω τινά τού στράδωματος, ευθύνω, ίσιάζω : Ξεστράδωνω τό έολο - τό σίδερο: 2) άπολλάσσω τινά τής τυφλώσεωσ, τόν κινώνω νά παύσθ νά είναι τυφλός, στράδω: 3) κ.μτφ. καθιστώ τινά κινών νά άντιλογώνδεται και κρήνη όρθώσ και καλώσ, τόν μορφώωσ : ύπέφερα πολύ ώς πού νά Ξεστράδωσω τὰ παιδιά μου, - ήρθε ό νέος δάσκαλος και μάς Ξεστράδωσε τὰ παιδιά: || παθ. άπαλλάσσομαι τής πλάνης, άπάτης, ή τής άμαθείας.

Ξεστρη 'Ησ. έξάστοχος βλλ. κρηθ.

Ξεστριν (τό) νεώτ. έργαλείον ποικίλης μορφής και χρσσεωσ χρσσιμώσιν προς άπόξεσιν λιθών, μετάλλων κλπ., άποτελούμενον κυρίως εκ λεπιδος σπλιρροού χάλυθος, ήκονισμένης εις τό άκρον, μετά λαβής ά Ξεστήρ, Ξεστρα, Ξεστρα.

Ξεστρωμα-ατος (τό) δημ., ή πράξις τού Ξεστρώωσ, ή όρασις τών στρωμάτων : τό Ξεστρωμα τού κρεβατιού - δωματίου - τών χαλιών.

Ξεστρώνω δημ. μτβ., άορ. (ή) Ξεστρωσα, μτχ. παθ. παρακ. Ξεστρωμένος, όφρασώ τό έπί πνιός άποτεβέμενοι στρώμα ή επικάλωμα : Ξεστρώωσ τή σάλα μου ίσφάρεσα τόν τάνηται, - Ξεστρώνω τήν σάλην (σφαιρώ τήν πλακοστρωσι): || άποσευάζω : Ξεστρώνω τό τραπέζι - τὰ χαλιά.

Ξεστρώωσ-η-ον μον., δημ. ό μη έστρωμένος, Ξεστρωμένος : Διευ.Άκρ.4513 όμ σκετιένωσ, στά Ξεστρωτα, στόν όπιν σφαλισμένωσ, - χαιρώνισσε κ' έχω τό άπιν Ξεστρωτο, - Ξεστρωτο κρεβάτι: || έπί όποζήτων, ό μη φέρων σόγμα, ό άνευ σόγματος ά. Ξεσομάρωσ: || φρ. μτφ. Ξεστρωτός γάϊδορος ύδρις λεγομένη κτ. άνθρ.

Ξεστυλώνω δημ. μτβ. άφαιρώ τόν οποδοσάσ-σόντά π στόλον: 2) μτφ. τό μέσ. Ξεστυλώωμαι είμαι εξητλημένος σωματικώς δι' έλλειψη καλής τροφής : Ξεστυλώθηκε ή καρδιά μου.

Ξεσυνηρίζομαι δημ. αποθ. συναριθμώμαι συναγωνίζομαι προς τινα' 2) λαβάνω τινα υπ' όψη, ερεθίζομαι εκ των λεγομένων του, έρχομαι εις έριδα προς αυτόν : σε έξρω και δε σε ξεσυνηρίζομαι' 1) αναφορικός προς λόγους, αποδίδω εριστικήν πρόθεσιν : Βαλαωρ. Αβ. Διάκ. 2,30 μνή τή δε ξεσυνηρίζομαι τού Πανουριεκά τή λόγια.

Ξεσυνηρίομαι (το) δημ. άμυλλα, άκρι ή φιλοπρωτίας μεταξύ δύο ή πλείονων, άμοιβαία άμφισβήτησις. διεκδικήσις διακρίσεως ή ύπεροχής ή άμοιβής ή άναπούσεως κτ. : τή παιδιά μας δέν έχουν ξεσυνηρίο στο φαγητό, φρ. ή δουλειά δέν έχει ξεσυνηρίο (ουδέν έργο άνειδοσά) κ. κτ. πληθ. στο γραφεύά μας δέν υπάρχουν ξεσυνηρία, ό ένας βοθαδύ τόν άλλο.

Ξεσυνηρίση (ή) δημ. ή πράξις ή ένέργεια τού ξεσυνηρίζομαι βλλ., διώδ προσοχή ή σημασιών εις τās πράξεις τίνος : τρελλάδ και μεθυσμένος ξεσυνηρίση δέν θέλανα πρδλ ξεσυνηρίο.

Ξεσυνηρίσμα (το) δημ. κ. ξεσυνηρίσμα ή ξεσυνηρίση βλλ. : παροιμ. τή κοκκορία κι οι άμυλλοι κάνουν ξεσυνηρίσματα.

Ξεσυνηριάζω δημ. κ. -γνεφιάζω επί τού ούρανού, γίνομαι αύθις αθίβιος.

Ξεσφαίνω μον. δημ., άόρ. ξεσφαλα, παθ. άόρ. ξεσφαλίη, σφάλλωμαι, λησμονώ : Έρωτοκρ. 1, 768 μιά μπήκης σ' έτοια δάστη, κ. ξεσφαλες τή στρατά (παρερτάσης της όδοσύ), αύτ. 1618 ξεσφαίνει (σφάλλειται).

Ξεσχίζω δημ. ιθ. άόρ. (ή) ξεσχίσις, παθ.-ίζομαι, άόρ. (ή) ξεσχιστικά, ιθ. παρακ. ξεσχισμένος, σχίζω έντέλως, κουρελιάζω : Ξεσχίσε τή ρούχά του - τó βέλλιο του 11 παθ. ξεσχίζομαι σχίζω τó ένδυμά μου : επίσθηκα από μία πρόκα και ξεσχιστήκα' 11 κ. ιθ. : Βαλαωρ. Άστραπ. 30.

Ξεσχισμένος-η-ο δημ., ιθ. παθ. παρακ. τού ξεσχίζω βλλ., ιθ. ό ήθικός έκλυτος, ιδ. έπι γυναικός : αυτή είναι μία ξεσχισμένη.

Ξεστελιώνω μον. δημ., παθ. άόρ. ξετελειώθηκα, ιθ. παρακ. ξετελειωμένος, έκπεραίνω, άποπερατώ, τελειώνω πληρέστατα : Έρωτοκρ. 3,758 τά ξετελειώσω τó ζήμιό τόν έδικό σου γάμο, αύτ. 4,222 τά μη ξετελειώθθ ό τι στο νού μου βάνω, - ξετελειωμένο έργο.

Ξετελειώω δημ., άόρ. (ή) ξετελέφα, ιθ. παθ. παρακ. ξετελεμένος, ξετελιώνω βλλ. : Έρωτοκρ. 4,1840 γιατί με θάνατο ή μαλιά έχει τά ξετελέφα.

Ξετέντωμα-ατος (το) δημ. τó άποτέλεσμα τού ξετεντώνω, άποαλλαγή τού τεντώματος, χαλάρωσις : τó ξετέντωμα της χορδής - σχοινοδύ.

Ξετεντώνω δημ., άόρ. ξετέντωσα, παθ.-ώνομαι, άόρ.-ώθηκα, ιθ. παρακ. ξετεντωμένος, κόμνω τινά τά παύσα τά είναι τεντωμένος, χαλαρωθ' : ξετεντωσε τó σχοινί και πέρασε τά ρούχα.

Ξετιμητής (ο) δημ. ό καθορίζων τó τίμημα, τήν αξία, τιμητής, έκμητής.

Ξετιμημένω δημ. δι' έκτιμώσεώς μου όρίζω τήν αξία ή πράγματις της ή έργασιας, είμαι ξετιμητής, κόμνω τόν ξετιμητή : πόσο ξετιμώεις αύτό τó ρολογι - τó ζαφειρί - έβαλαν τρεις τά ξετιμώσαν τά έπιπλα - τά χριστιανά' 11 όρίζω, κόμνω τήν εις τι, διά τι : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 171, 115 κ. ξετιμώσαν τó φιλή ή πασαιμάνης με τήν τιμή.

Ξετιμητής (ο) δημ., θηλ.-ώτρα, έκμητής, ιδ. άνεγνωρισμένης είδομώσεως, ξετιμητής βλλ.

Ξετιμώ-ωω δημ. ιθ., άόρ. ξετιμώσω, καθορίζω τήν αξία, τήν τιμήν πράγματις τίνος, άποτιμώ' 11 ύπολήθημαι τίνα, έκτιμώ.

Ξετινίγνυμα-ατος (το) δημ. ή πράξις και τó άποτέλεσμα τού ξετινίζω βλλ. : τó ξετινίγνυμα τών κλινοσκεπασμάτων - τών χαλιών - τού προπολοισμού υπό της άντιπολιτεώσεως.

Ξετινίζω δημ., άόρ. ξετινίξα, παθ.-άζομαι, άόρ.-άθηκα, ιθ. παρακ. ξετινιγγένος, τινάζω ή συντόνω ή συνελάω προς άπόρριψιν της έπί αυτού κόμνω, τινάζω έξω : ξετινίξαε τίς κούβερτες - τó τραπεζομάνδηλο - τó χαλί' κ. παθ. : τά χαλιά είναι καλά ξετινιγγένω και καθαρισμένα.

2) ιθ. άγω τήν εις τήν άπώλειαν της περιουσίας αύτού ιδ. προς όφελός μου, κόμνω τινά τά άπολεσθ τó όσα είχε χόρηματα : τόν ξετινίξαν οι βατρινές - τόν έχουν ξετινίξει στό χαρτιά' 11 ό.κ. παθ. ύφίσταμαι τήν άπώλειαν της περιουσίας μου ή τών χρημάτων μου άποτόμω, ταχέως, έν βραχεί : ξετινιζόθηκα στό χρηματιστήριο - στό ρουλέττα' 11 ξετινιγγένος ό άπολεσας τήν περιουσίαν αύτού.

Ξετινίζω δημ. ναυτ. έκτείνω άγκυραν ή λοχάδα. **Ξετινίσμα**-ατος (το) δημ. ναυτ. ή πράξις και τó άποτέλεσμα τού ξετινίζω βλλ.

Ξετραχήλιω δημ., άόρ. ξετραχήλιστα, έπι ένδυμάτων τού κορμού, κόπτω τó ύφασμα ούτως, ώστε νά προσαρμοζήται εις τόν τράχηλον, εις τόν λαιμόν : ξετραχήλιστα τά πουκάμισα τού άνδρός μου' 11 κ. παθ. άφήνω τόν τράχηλον άνοιχτόν, άκόλυπτον : δέ θέλω νά βγαίνω έξω ξετραχήλισμένη' 2) ιθ. ιθ. άναιδεύομαι, άπανασχυντώ, κυρ. έν ιθ. : είναι νήπι ξετραχήλισμένη.

Ξετραλλάινω δημ., άόρ. ξετραλλάνα, παθ.-αίνομαι, άόρ.-άθηκα, ιθ. παρακ. ξετραλλαμένος, καθιστώ τινα έμμηνη, τόν κόμνω νά χράσι τήν φρόνησιν, τήν σοβαρότητά του, ιδ. έρωτικώς : τόν ξετραλλάναν οι γυναίκες, - ξετραλλάθηκα με μία σαντζά' 2) συνεκδ. έμνηνεις με τόν ύπερβολικήν έκτίμησιν : είναι ξετραλλαμένη με τόν κτηνηματογράφο - με τόν όδηγητομό.

Ξετρέχω μον. δημ. κ. Ξετρέχω τρέχω διπλοσθέν τιος, τόν άκολουθώ κατά πόδας τρέχοντα' 2) κ. ιθ. μετ' άποουδής διώκω, έμβύθωμαι έπιδιώκω τι : Σαχλ. έν Κορ. Άτ. 2,266 εις τήν άρχήν της τής πολιτικής πριχού τήν άγνωρίσων 11 όλοι τήν ξετρέχουσιν, γνωμ. πολλοί ξετρέχουσι τó πλούτος, με λίγοστοί, με φτώχων.

Ξετρουμιζώω δημ. τρουμιζώω τινά ή έμαυτόν. **Ξετρουμιζόμενος**-η-ο (ξετρουμιζώω) μον. δημ. ό περίτρομος, ό τεταραμένος : Έρωτοκρ. 3,544 ξετρουμιζομένη βρισκετο πολλά τήν ώρα κείνη.

Ξετρυπώμα-ατος (το) δημ. ή ένέργεια και τó άποτέλεσμα τού ξετρυπώνω βλλ.

Ξετρυπώνω (τροπαί) δημ., άόρ. (ή) ξετρυπώσω, παθ.-ώνομαι, άόρ.-ώθηκα, ιθ. παρακ. ξετρυπωμένος, ξετάω τινά κ. ιδ. τι εκ τού τόπου έν ό ήτο κεκρυμμένο ή έν ό αφανώς εύρίσκετο, άνευρίσκω τή αφανής : ξετρυπώσε τó κομνηόδεμα της γριάς και τήν έκλεψε, - στα παλαιά (δικα ξετρυπώνω κόμνω πράματα άξία' 11 κ. ιθ. έρευνώω εύρίσκω βιβλίον ή έγγραφον εις λήθην περιπεσόν και άνασκωόω δημοσία, ιδ. προς έπίκρισιν τού γραφάντος : ξετρυπώσε κάτι παλαιούς άνόητους στήλιους τού ύπουργου και τούς δημοσίεφ' ό.κ. έπι φρ. εκ βιβλίου : ξετρυπώσε όλες τίς άουνατζίες του' 11 έπι κινός άναφ. *προς θράματα, ίγνηκατών εύρίσκω τó θήραμα και άναγκάζω τούτο νά ξεξέλθι εκ τού κρησφυγέτου : ό σκόλος τού ξετρυπώνω εύσκολο τούς λαούους, - τά σκυλιά μας ξετρυπώσαν ένα ζαρκάδι' ό.κ. έπι γαλής άναφ. προς μόν : παραφυλάξει ώρες ώποσο τά ξετρυπώσε τόν παντικό' 2) άμτθ. έπι ζώνω, ξεζέχρωμαι της τρώας, ήτοι της φωλεάς ή της κρύπτης μου : τά παντικά - οι σαφρές - οι λαγοί - τά φίδια ξετρυπώνω' 11 κτ. έπέκτ. κ. έπι προσ., ιδ. σκωπτικώς, αφανής, άσημάνω ών, προβάλλω που, έμφανίζομαι : από ποδός μας ξετρυπώσε αύτή ή κυράτοσα' πρδλ. ξεφωτώνω.

3) χαλῶ, ἀποκόπτω, ἀπασύρω, ἀφαιρῶ τὸ τρώσιμα βλ.λ., ἀπὸ ἐρραμμένου ἢ πρὸς ραφὴν ὑφάσματος: Ζετρώωμαι τὸ σακκίαι σάν τ γαζώσης ἐν χρ. κ. τὸ παθ. 4) ρηματ. π. Ζετρώσιμα, Ζετρωπιῶτες (ἰεῖδ. ἐν τῇ 3 σφμ.).

Ζετοισίμα-ατος (τὸ) δημ. ἀναίσχυντα, ἄ. Ζετοισιωσά: τὸ Ζετοισίμα τους δὲν ἔχει ὄρια.

Ζετοισίμων δημ. ἀφαιρῶ τινος τὴν ἴσταν, τὸ κἀλλυμα 2) συνήθ. μφ. τὸ παθ. Ζετοισίωμοι ἀποδόλλω, χῶν τὴν ἴσταν μου, τὴν αἰδῶ, γίνομαι ἀναίσχυντος, ἀδιδάντροπος: Ζετοισίωθηκε ὁλις δίδου, - μὴ δίνας σημασία πρὸς τῶν Ζετοισίωμένω.

Ζετοισιωσά (ἡ) δημ. Ἐλλειψίς αἰδοῦς ἀναίσχυντα, ἀδιδαντροπία.

Ζετοισιωσὴ (ἡ) δημ. τὸ γινώσιμα τοῦ Ζετοισιωτω, Ζετοισιωσά βλ.λ.: Ἄρτ.Βατον.2.100 μπαίνει μὲ Ζετοισιωσύνη, μ' ἀγυρταίς καὶ φωνές.

Ζετοισίωσις-π-ο δημ. ἀναίδης, ἀναίσχυντος, Ζετοισίωμένος, ἀδιδάντροπος: Ζετοισίωτη γυναίκα.

Ζετοισιάδι (τὸ) δημ. τὸ ἐξ ἀπολάξεως, ἐξ ἐκτυλίξεως πενηκτέμιον ἠλίμα ἐρίου ἢ βύμβακος: Ζεπέλεξ ἡ ζακέττα καὶ ἀπὸ τῆς ζετοισιγιάδια ἔκαμε πέντε κουβάρια (μοῦσκε).

Ζετούλιγμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζετούλιω βλ.λ., ζεδιπλωμα, ξεκουδάρισμα: τὸ ζετούλιγμα τοῦ πακέτου.

Ζετούλιγος (ὁ) ἡ πράξις τοῦ ζετούλιω βλ.λ.

Ζετούλιω δημ. κ. -ίζω κ. -ισωσ, ἄορ. (ἡ)ζετούλιω, παθ. Ζετούλιγομαι, ἄορ. -ήθηκα, μτχ. παρακ. Ζετούλιγμένος, ἐκτύλισσω βλ.λ., ἐκμηρῶμαι, ἀναλάω, ζεδιπλώω, ξεκουδариώω: Ζετούλιω τὸ χαρτί - τὸ κουδάρι 1) ἀφαιρῶ τὸ περιτύλιγμα πράγματος: Ζετούλιξε τὸ θέμα - τὸ κουτί 1) δημ. κ. παθ. ἐκτύλισσομαι, ζεδιπλώνομαι, ξεκουδариώζομαι: Ζετούλιχθηκε τὸ κουδάρι, - Ζετούλιγμένο πακέτο 2) μφ. τὸ παθ. ἐπὶ ὁδοῦ, ἐπὶ τοπιου, ἐπὶ θεάματος κ. ἐπὶ γεγονότων ἀλλολεξαρτωμένων, ἀναπτύσσομαι, ἐκτείνωμαι, ἀλλοιῶμαι, χωρῶ κατὰ διαδοχὴν: Ζερδ.Μυθ.Ζ.8 ποροῦσε νὰ Ζετούλιγεται τὸ μονοπάτι ποῦ ὠδηγοῦσε ἕως εἰς τοὺς θριώμβους, - ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Λυκαθηπτοῦ Ζετούλιγεται μπροστὰ σου ὁλη ἡ Ἀθήνα, - τὰ γεγονότα Ζετούλιχθηκαν γοργά 3) ρηματ. π. Ζετούλιμα, Ζετούλιγός.

Ζετούλιω δημ., παθ. Ζετούλιζομαι ὁ. τ. τοῦ Ζετούλιω βλ.λ.

Ζετούλισω μον. κ. δημ., παθ. Ζετούλισομαι ἐκτύλισω, Ζετούλιγω βλ.λ.: Ἐρωτόκρ.1.545 καὶ ὡς τὸ ἴσιαι στὰ χέρα της ζιμιό τὸ Ζετούλισοι.

Ζετούλωνομαι μον. κ. δημ. παύω νὰ εἶμαι τυφλός, ἀναλαμβάνω τὴν δρασίον μου: Ἐρωτόκρ.1.582 σάν ὁ τυφλός. - Ζετούλωνῶθ ὁ καπνός.

Ζεφανερῶναι μον. κ. δημ. φέρω εἰς τὸ φανερόν, φανερόν κάμνω: Ἐρωτόκρ.1.146 εἰς τὴν ταχὴν τοῦ ὁλοῦ ντου τὴνε Ζεφανερῶναι, αὐτ.2.2309 1) ἀποκαλύπτω, ἐκμυστηρεύομαι: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.187.20 δὲν εἶναι πόνος νὰ πονῶ . . σάν τὴν ἀγάπην τὴν κρυφῆ, ποῦ δὲν ξεφανερῶναι.

Ζεφανρότοπος (ὁ) δημ. τόπος ξεφανρώματος, ἀναφυχῆς, διασκεδάσεως, μέρος ὅπου γίνονται γλέντια: Κορ.Ἄτ.2.266.

Ζεφάντμα-ατος (τὸ) δημ. ἐρώγια, διασκεδασίς, γλέντι: Παλαιμ.Περ.Χαιρ.253 γιά δέση, γιά ξεφανῶνμα, μὲ ὀνοιο ξελάφρωμα ἔκει ζῆ, Ζερδ.Μυθ.Ζ.69 τὰ ξεφανῶνματα τοῦ κόσμου.

Ζεφανῶνω μον. κ. δημ., ἄορ. (ἡ)ξεφάντμα, ἐνώχομαι, διασκεδάω, ἰδ. μὲ χοροὺς καὶ ψαγὰ, γλεντοκοπῶ: Ἐρωτόκρ.1.766 μὲ συντηρέας ξεφανῶνω, μὴν εἶσαι μοναχὸ σου, Ἄραβ.Μυθ.Χαλ.1.204 ἐξεφανῶσαν εἰς συμφωνία, - ξεφανῶσιμα πάλι χῆς τὸ βράδυ.

Ζεφάντμα (ἡ) μον. κ. δημ. τὸ ξεφανῶνμα βλ.λ.: Ἐρωτόκρ.1.140 καὶ νὰ μὴ δῆ ξεφάντωση ὡστε ποῦ νὰ γερᾶς, Σολωμ.Λόρδ.Μηδάρ.128.3 καὶ ξεφάντωση γυρεῖ μὲ τραγοῦδια τρυφερά.

Ζεφανῶτης (ὁ) μον. κ. δημ. ὁ ἐκδότης εἰς διασκεδάσεις, γλεντοκόπος: Ἐρωτόκρ.2.219 ξεφανῶτης καὶ νυχτογυρισμένος, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ.25.25 χαροκόπος καὶ ξεφανῶτης ἀπ' τὴν ἀναπαρξίας τὸν κόσμο πρόβαλε μῆρος.

Ζεφανῶντικός-ἡ-ὀ δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ξεφανῶνμα, ὁ τοῦ ξεφανῶματος: Ἄραβ.Μυθ.Χαλ.1.192 ἡ ξεφανῶντικὴ ζωὴ ἄρχισε νὰ ποῦ προξενῆ ἀπῶν.

Ζεφέγω μον. κ. δημ. ἀμτβ. γ' προσ., ἄορ. Ζεφέγω, ὀρχίζε νὰ φωτίζω, γίνετο φῶς: Ἐρωτόκρ.1.589 τὰ μάτια τῆς Ζεφέγω, τὴ συννεφίαν εἰδώω, αὐτ.5.99 ἡ σκοτεινὰ ζεφέγω.

Ζεφεῶω δημ., ἄορ. (ἡ)ζεφεῶω, διαφεῶω ἀκουσίως: Παλαιμ.Περ.Χαιρ.25.3 ἡ κραυγὴ τοῦ ἀμαρτωλοῦ τ' ἀθετο ποῦ τοῦ Ζεφεῶωι ὅταν ὁ κίνδυνος τὸν φοβερίζη, φρ. ποῦ Ζεφεῶωι κατὶ ποῦ δὲν ἔπερε 2) ἀπεφύγω, ἐκούσιως καὶ ἐπιτηδείως μεταφέρω τὸ θέμα τῆς συνηθέσεως: Ζερδ.Μυθ.Ζ.33 ξεφεῶγοντας καὶ τὸτας ὁ Κόναμος ἔλεγε ἄλλα πολλά 1) ἐκτρέπομαι τοῦ θέματος: ὁ ρήτωρ Ζεφεῶωι ἀπ' τὸ θέμα του.

Ζεφλιζίζω δημ. ἄ. ζεφλιζίζω βλ.λ.

Ζεφλουδίζω δημ. μτβ., ἄορ. (ἡ)ζεφλουδισα, παθ. -ίζομαι, ἄορ. -ήθηκα, μτχ. παρακ. ξεφλουδισμένος, ἀποφλοῦν τὶ, ἀφαιρῶ, βιάζω τὴν φλοῦδα: Βαλαμτ.Ἀθου.Διάκ.3.66 ἔγδαρε, μὲ ξεφλουδισε τὸ βόλι, τὸ ληπίδι, - ξεφλουδισμένο δένδρο - μῆλο.

Ζεφλουδισμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεφλουδίζω βλ.λ.: γιά τὸ ξεφλουδισμα τοῦ ἀρσποτιοῦ παίρω γυναίκες.

Ζεφορμάρισμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεφορμάρω βλ.λ.: τὸ ξεφορμάρισμα τῶν παπουστῶν - τοῦ καπέλου.

Ζεφορμάρω δημ. μτβ., παθ. -ἀρομαι, ἐξάγω τὶ ἀπὸ τὴν φόρμην του, ἀπὸ τὸ καλοῦσι του: τὰ δικά σου παπουστὰ ξεφορμάρω 2) προσάδω εἰς τὴν ἄλλην μορφήν, τὸ κάμνω νὰ χάσῃ τὴν φόρμην, τὸ σχημά του: νὰ ποῦ ξεφορμάρης τὸ καπέλλο καὶ νὰ τὸ κάμης χαμηλότερο.

Ζεφορῶνμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεφορῶνω, ἐκφορῶσις, ἀπαλλαγὴ ἐκ τινος βάρους.

Ζεφορῶνω δημ., ἄορ. (ἡ)ζεφορῶσμαι (ὡς ἀμτβ.), παθ. -ώνομαι, ἄορ. -ώθηκα, μτχ. παρακ. -ωμένος, ἀπαλλάσσω π, τινὰ ἀπὸ τοῦ φορτίου του, ἐκφορῶ: Ἄραβ.Μυθ.Χαλ.1.202 ἄρχισαν νὰ ξεφορῶνουν τὰς πραγματίας των, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.140.15 παιδιὰ, μὴν ξεφορῶνται τὰ ἔρημα μουλάρια, - ξεφορῶντω τὸ ἄλογο - κῆρο - πέτρες 2) ὡς ἀμτβ. ἀποδόλλω τὸ φορτίον μου, ἐκφορῶνωμαι: τὸ καρδίι αἰριο θὰ ξεφορῶσῃ 3) τὸ μέσο μτβ. ξεφορῶνωμαι ἀπαλλάσσομαι βάρους πινός ἢ ἐνοχλήσεως: δὲν μπόρεσα ἀόμη νὰ ξεφορῶθω αὐτὸ τὸ χρέος, - δὲν μπόρω νὰ τὸν ξεφορῶνω αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο 1) φρ. ξεφορῶνέ μὲ ἡ ξεφορῶσσω με (ἀπαλλάξῃ με τῆς παρουσίας σου, τῆς ἐνοχλήσεώς σου), ὅμ. δὲν μὰς ξεφορῶννεσαι (ὡς ἐφεύγεις ἀπὸ ὁῶ μ); 1) παροιμ. ὀσιοιο τοῦ βαρῆ, ἄς ξεφορῶσῃ ὁ ἔλιον ἀνόγκη, ὁ πιεζόμενος πρέπει νὰ μερμηνίωσῃ περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς.

Ζεφουρνίζω δημ., ἄορ. (ἡ)ξεφουρνισα, παθ. -ίζομαι, ἄορ. -ίστηκα, μτχ. παρακ. -ισμένος, ἐξάγω τὶ ἐκ τοῦ κλιβάνου, βιάζω ἀπὸ τὸν φούρνου: μόλις ξεφουρνισα τὰ φωνιά, - ὁ φούρναρης κάθε Κυριακῇ ξεφουρνίζει γρήγορα τὰ φαφιά 2) μφ. ἐμυρνάζω τὶ ἀπροσῆτως παρουσιάζω, λέγω κατὰ

πού δεν τὸ ἐπερίμενε : ὁ νέος γαμβρός μᾶς Ξεφούρνιαε κι ἄλλες ἀξιώσεις, - πῶς σοῦ φάνηκε πάλι αὐτὸ πού μᾶς Ξεφούρνιαε ὁ Ἄ στο τραπέζι; || συνεκδ. ψευδολογῶ ἢ παραδοξολογῶ : μᾶς ξεφουρνίζει ὅλο καὶ καινούργιες ἱστορίες.

Ξεφούρνιαμα-ατος|τῶ| ὄνμ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεφουρνίζω, ἡ ἐξαγωγή ἐκ τοῦ κλιβάνου : Ξεφούρνιαμα τοῦ φωμινοῦ - φηπού.

Ξεφούσκωμα-ατος|τῶ| ὄνμ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεφουσκῶω βλλ. : τὸ Ξεφούσκωμα τῆς συμπρέλλας - τοῦ μπαλονιοῦ.

Ξεφουσκῶναι ὄνμ. ὄφρ. (ἐ)Ξεφουσκῶσα, παθ. -ῶνομαι, ὄφρ. -ῶθηκα, μτχ. παρακ. Ξεφουσκωμένας, ἔξαγω τὸν ἄερα, κάμνω τι νὰ ἀποβάλῃ τὸν διατείνοντα αὐτὸ ἄερα, κάμνω τι νὰ ἀποβάλῃ τὸν ἀσκι* 2) αὐτῶ, ἐλαττοῦμαι κατ' ὄγκον δι' ἀποβολῆς τοῦ ἐν ἐμοί ἄερος, παύω νὰ εἶμαι φουσκωμένος ἢ πρημένος : Ξεφουσκῶνω τὸ τόπι μου - ἢ συμπρέλλα* 3) μτφ. ἐπὶ ἄνθρ. ἀνακουφίζομαι ἀπὸ φουσκῶμα, ἀπὸ διότασιν τοῦ στομάχου, παύω νὰ εἶμαι φουσκωμένος οἰσλεῖ ἐκ θυμοῦ, κόπου κττ. : ἤσια σόδα καὶ Ξεφούσκωσα, -περίμενε λγὼ νὰ Ξεφουσκῶω.

Ξεφραγμα-ατος|τῶ| ὄνμ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεφράζω βλλ. : τὸ Ξεφραγμα τοῦ περιβολιοῦ.

Ξεφραγος-η-ο ὄνμ. ἐκεῖνος οὐ ἀφῆρέθη ὁ φράκτος ἢ ὁ ἄνευ φράκτου, ἀσφακτος : ἀμπέλι Ξεφραγο, - ἄφησα Ξεφραγο τὸν κήπο, καὶ μὸ χάλασαν ὁ κόττες τὰ λαχανικά.

Ξεφράζω ὄνμ., ὄφρ. (ἐ)Ξεφράζω, παθ. ὄφρ. (ἐ)Ξεφράζηκα, μτχ. παθ. παρακ. Ξεφραγμέννος, ἀπαλάσσω τι ἀπὸ τοῦ φράκτου του, ἀποβάλλω, ἀφαιρῶ τὸν φράκτην, τὴ φραγιή : μὸς Ξεφράζαν μᾶ γυνία τοῦ κήπου.

Ξεφραγμένος-η-ο ὄνμ. ὁ τῶν φρενῶν ἐξεστηκῶς, ὁ τὰς φρένας τοῦ ἀποβάλων, ὁ ἐξω φρενῶν : Σολῶμ. Ἡ τρελλὴ μᾶνα Ἰ/2 ὄμως ἡ δούτυχη Ξεφραγμένμη, κοιτάζει ὀλόγυρα τετρομασμένμη.

Ξεφτέρει|τῶ| ὄνμ. κ. Ξεφτέρει εἶδος ἱεράσκου, ὁ κερκίδας, τὸ κερκίδι : Βαλαωφ.Φωσ.2,118 γράκι ἀχόρταγο, σκληρὸ Ξεφτέρει|β' ἀργίσιο ὀλόγυρα νὰ κυνηγᾷ* 2) κ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, εὐθύς, ἰκανῶς ὑπὸ ταχεῖας ἀντιλήψεως καὶ εὐστροφῆς ἐνεργητικότητος χαρακτηριζόμενος : εἰνα Ξεφτέρει στὰ γράματα, - ἐγινε Ξεφτέρει στὴ δουλειά* || κ. εἰρων. ἐν κακῇ σήμ. : Ξεφτέρει στὴν κλειδιά - στὴν μπαγανιόνη, Ἀρτ.Βατοιν.2,130 θὰ γίνης καὶ σὺ Ξεφτέρει σ' ἄτιμιες δ' τι λογις* 3) κτ. πλθθ. Ξεφτέρια τὰ ἐξαπτερόντα, ἢ κατὰ τὰς θρησκευτικὰς νομίας ἐπὶ κοινῶν φερόμενοι μετ' ἄλλοινο ὀλοιο, ἐφ' ὧν ἀπεικονίζονται τὰ ἐξ πτέρυγας ἔχοντα Σεραφεῖμ.

Ξεφτί|τῶ| ὄνμ. ἡ ἐξ ἐφαρμομένου θάσματος ἀποκρεμασμένη κλωστή, νῆμα, τίλημα : κρένονται τὰ Ξεφτία τοῦ παλατοῦ σου.

Ξεφτίλω ὄνμ. μτθ. κ. αὐτῶ. Ξεφτῶ βλλ.

Ξεφτίλιζω ὄνμ. κ. Ξεφτιλιζῶ σῦρω πρὸς τὰ ἐξω τὴν θρυσάλιδα, τὸ φηπίο τοῦ λυχῶν ἢ λυχῆας καὶ καθαρίζω αὐτὸ : Βαλαωφ.Φωτ.1,89 σάν κάποιος νὰ Ξεφτίλιζε, νὰ νᾶθε τὸ κανόβλι, - Ξεφτιλιζο τὸ λυχνῶν, γιὰτὶ δὲ φωτᾶται.

Ξεφτίλισμα-ατος|τῶ| ὄνμ. κ. Ξεφτίλισμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεφτίλιζω ἢ Ξεφτιλιζῶ : τὸ Ξεφτίλισμα τοῦ λυχῶν.

Ξεφτίσιμα-ατος|τῶ| ὄνμ. κ. Ξεφτίσιμα τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεφτίζω, ἐξούσιον ἢ τριθὴ τοῦ θάσματος : τὸ Ξεφτίσιμα τῆς φούστας. 2) ἠθικὴ χρεοκτία, ἐκπτώσις ἀπὸ τῆς κοινῆς ὀπαλήψεως.

Ξεφτός ὄνμ. κ. Ξεφτός κ. Ξεφτίλω ἢ Ξεφτίζω ἐπὶ ὄψαστος, ὀπαλῶς τὴν κρίκην ἢ τὸν στήμονα, ἐξυφανομαι : νὰ κερκιδῶσις τῆς ραφῆς, γιὰτὶ δὲ Ξεφτίσου* || ὄμ. ἐπὶ ἐνδυμάτων τρι-

βομένων ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως : Ξεφτίσε πιά τὸ πανταλόνι σου ἀπὸ τὸ πολὺ φόρεμα* || κ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, παρακμάτως, χρεοκοπῶ ἠθικῶς : ἄρχω νὰ Ξεφτίξῃ κι αὐτὸς ἄστερα ἀπὸ τόσα πλοῦτη, - Ξεφτίσε κι αὐτοῦνοῦ ἡ δόξα του.

Ξεφύλλιζω ὄνμ. ἀποσπῶ τὰ φύλλα φυτοῦ κατ' ἐπιλογὴν ἢ ἐν ὄλω : Ζερβ.Μοῦβ.Ζ 116 Ξεφυλλίζοντας κάβε πρωτόδγαλτον ἄνθος γιὰ νὰ ραντίση τὴν ἐορτάζουσαν γῆν, - Ξεφύλλιζα τὴν κληματαριά μου, γιὰ νὰ παίρνω ἄερα τὰ σταφύλια* || φυλομετρώ βιβλίον, ἀναγινώσκω αὐτὸ ἐν βίᾳ : Ξεφυλλίζω τὴν ἱστορία τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Ξεφύλλισμα|τῶ| ὄνμ. ἐπὶ φυτῶν, δένδρων, κλιβάνων, ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεφυλλίζω βλλ., ἢ ἀφαιρέσις ἢ ἀραιώσις τῶν φύλλων || εἰδ. ἐπὶ τῆς ἀμπέλου κ. ἄ. τινῶν φυτῶν, ἡ ἀποκοπὴ τῶν περιττῶν βλαστῶν καὶ φύλλων : φουτύρωσε τὸ ἀμπέλι καὶ θέλει Ξεφύλλισμα* || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ αὐτόματος πτώσις ἢ ἡ ἀφαιρέσις τῶν πετάλων : τὸ Ξεφύλλισμα τῆς μαργαρίτας - τοῦ τριαντάφυλλου* 2) ἐπὶ βιβλίων, τετραδίων, λευκωμάτων κττ., τὸ στρέφειν τὰ φύλλα, τὰς σελίδας πρὸς ἐπιπολαίνον ὄτως ἀντιληφτὸν τὸν περιεχόμενον ἢ εἰκονιζόμενον, τὸ φυλομετρημα : ὑπάρχουν πολλὰ βιβλία πού μ' ἐνα ἀπὸ Ξεφύλλισμα τους μπορεῖς νὰ Ξεφίρῃς ἀπάνω κάτω τὸ περιεχόμενό τους* || ὄδ. συνεκδ. ἡ ἐπιπολαία ἀνάγνωσις βιβλίου : δὲν ἀρκεῖ τὸ Ξεφύλλισμα τῆς ἱστορίας γιὰ νὰ τὴ μάθῃς.

Ξεφύσσω-ατος|τῶ| ὄνμ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεφυσῶ, διόδοος ἄερος ἢ ἀέριου ὀρηκτικῆ : τὸ Ξεφύσση τῆς ἀτμοσφαιρῆς* || τὸ πνευστιᾶν : ὅταν ἀνέθηκε τῆς σκάλας, τὸν ἐπίσσε ἐνα Ξεφύσσημα πού δὲν μποροῦσε ν' ἀνανεύσθῃ* || κατ' εὐφημ. ἢ φῶσα, βῆδολος, πορθῶ.

Ξεφυσῶ ὄνμ. κ. Ξεφυσῶω ἀφήνω νὰ διέλθῃ δι' ἐμοῦ ἄλλῃ ἢ ἀέριον ὀρηκτικῶς : τὸ πιστόν τῆς τῆ ἡμῆς Ξεφυσῶσι* || πνευστιᾶν : γιὰτὶ Ξεφυσῶς ἔται, μήπως ἐτρεχεῖς* 2) κτ. εὐφημ. πέδρομαι.

Ξεφύτρωμα-ατος|τῶ| ὄνμ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξεφυτρώω βλλ. : τὸ Ξεφύτρωμα τοῦ καλαμποκιοῦ δείχνει πῶς θὰ γίνῃ πολὺ καλῶ.

Ξεφύτρω ὄνμ. ἀναφύομαι, φύομαι, φυτρώω : Ξεφύτρωσαν τὰ στάχτια* || ἐφύομαι, θγαίνω : Σολῶμ.Τὸ δειροῦ 63 Ξεφύτρωμεν ἄλλο ρόδο ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά, Κάλδ. Εἰς τὸν ἱερὸν λόγον 24 καὶ αὐτοῦ ἄς Ξεφύτρωμεν αἰώνια τ' ἀνθη, - ἀρχισαν νὰ Ξεφύτρωμεν τὰ σπαρτὰ τῶν κάμπου* 2) μτφ. ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι αἰφνιδίως, ἐξ ἀπροόπου : καινούργιος μπλεῖας μᾶς Ξεφύτρωσε σήμερα, - ἀπὸ πού μᾶς Ξεφύτρωσε τὸ λόγου σου.

Ξεφωνητό|τῶ| ὄνμ. ἰσχυρὰ καὶ παρατεταμένη φωνή, κραυγὴ συνήθ. κτ. πλθθ. : χαλάει τὸν κόσμο μὲ τὸ Ξεφωνητό του αὐτὸ τὸ παιδί* || οἰμωγὴ, γόος : ὅταν τῆς τὸ πῆγαν νεκροῦ, ἀρχισε ἡ δούτυχη τὰ Ξεφωνητά.

Ξεφωνίζω ὄνμ. κ. Ξεφωνῶ ἐκδάλω ἰσχυρὰς φωνὰς, φωνῶς δυνατὰ, κραυγαῶς : τί Ξεφωνίζεις ἔται* || θρηνῶ, οἰωζῶ, ἴδ. ἐνώπιον νεκροῦ : σὰν ἐκλείσε τὰ μάτια, ἀρχισαν νὰ Ξεφωνίζου ὅσα τὰ παιδιὰ του.

Ξέφωτα ἐπίφρ., ὄνμ. μετὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Φώτων : πέρασε Ξέφωτα πού δὲ θὰ ἔχω κι ἐγὼ δουλειὰς* 2) πλθθ. οὐδ. τὸ Ξέφωτος βλλ.

Ξέφωτος-η-ο ὄνμ. ἐπὶ τόπου, ὁ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐκτεθειμένος ἐξ ὀλοκλήρου, ὁ μὴ σκιαζόμενος ἡλιόδοστος, φωτερός : Γρου.Σκ.Τερρ.β,12 μὰ ἡ Ροδόπη Ξέφωτη σπληνῆς τὴν κορφή τῆς μεσορηνῆς* 2) εἰδ. τὸ οὐδ. ἐκτασις γῆς, ὄργος ὀδονδρος καὶ ἀκαλλιέργητος ἢ σπαν. σπειρόμενος γῆς ἀνυδρος ἢ πετρώδης : στὸ Ξέφωτο

ατάσανε τὰ τσιτρίρα τους οί τσιγγάνοι, Ζερβ. Μοθ.Ζ.59 μανιάδες τρέχοντας μέσα στους λόγους και τὰ ξεψατα.

Ξεχνάω δημ. Ξεχνω βλλ. **Ξεχαρθάλωμα** (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεχαρθάλωσι, χαλάρωσις, ἐξάρθρωσις : τὸ ξεχαρθάλωμα τῆς καρτείας· κ. μθφ. : τέτοιο ξεχαρθάλωμα οἰκογενεῖας δὲν εἶχε ἰδεῖ ποτέ μου.

Ξεχαρθάλωσι δημ., ἀόρ. [ξ]ξεχαρθάλωσι, παθ. -ώνομαι, ἀόρ. -ώθηκα, μθφ. παρακ. -ωμένος, παραλάω, ἐσαρθάρω τὶ : εἶχες, δὲν εἶχες ξεχαρθάλωσις τὴν πόρτα μὲ τὰ χτυπήματα σου· ὄμ. κ. ἀμτθ. : ξεχαρθάλωσις ἡ πόρτα || κ. παθ. ἐσαρθάρωσι, παθ.αἰνω χαλάρωσις : τὸ αὐτοκίνητο θέλει σφεισθῆμι, γιατί ξεχαρθάλωθηκε· || κ. μθφ. ἐν τῷ μθφ. : σπῆτι ξεχαρθάλωμένο οἰκογενεῖα ἐν ἧ δὲν πρέπει τὴν πρόσωπο τῶς καὶ αὐστηρότης ἡθικῆ καὶ κοινωνικῆ βίωσι.

Ξεχαρθάλωσις -η-ο δημ. ἔξηρθρωμένος, ξεχαρθάλωσις βλλ. : ξεχαρθάλωσις μηχανῆ.

Ξεχασιά (ἡ) δημ. τὸ νὰ εἶναι τὶς ἐπιλήσιμον, λησμοσύνη, ἀμνημοσύνη, ἀ. ἀλησιμοσύνη.

Ξεχασιάρης-αικο δημ. ὁ εὐκόλως λησμονῶν ἐπιλήσιμος, ἀμνημονῶν : ἡ ὑπερέτριά μας εἶναι ξεχασιάρια, - ξεχασιάρικο παιδί.

Ξεχειλιζώ δημ. κ. Ξεχειλιζώ-άω, ἀόρ. [ξ]ξεχειλιζώ, παθ. μ. μθφ. παρακ. ξεχειλιζώσι, ἀμτθ. ἐκχειλιζώ βλλ., ἐπὶ ὕγραυ, ἀνερχόμενος ὑπὲρ τὰ χεῖλη τοῦ ἐν ὧ εἶμαι δοχεῖο χύνομαι, ἐκρῶσι κατὰ τὸ ὑπερθάλωσι : ξεχειλιζοῦ τὸ νερὸ τῆς στέρας, - ξεχειλιζόντας ὁ μούστος θύθηκε κόμποσις ἀπὸ τὸ βορέλι· || ἐπὶ τῶν ὑδατῶν ποταμοῦ ἡ λίμνης ἡ κτ. συνεκδ., ἐπὶ τῶν περιέχοντες ἡτοι τοῦ ποταμοῦ ἡ τῆς λίμνης : ξεχειλιζοῦ τὰ νερά τῆς λίμνης, - ξεχειλιζοῦ τὸ ποτάμι - τὸ ρεῖμα· 2) μθφ. ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν, εἶναι, γίνομαι τόσον πολὺς, τόσον ἔντονος, ὥστε νὰ καθίσταμαι ἀφόρητος, ἀβάστακτος, ἀνάθεκτος : Σολωμ.Κρητικὸς 21,19 ὁ μωξ ξεχειλιζοῦσε τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, Γρου.Σκ.Τεpp.10,9 μὰ ὁ πόσις σου ξεχειλιζοῦ ἡ ἀνασῆς τὸ λυχνάρι, - ξεχειλιζοῦ ὁ πάνος, - ὁ θυμός - ἡ ἀγανάκτηση· πρδλ. Ξεσιπῶ· 3) ρηματ. π. ξεχειλιζοῦ.

Ξεχειλιζοῦ (τό) δημ. ἡ πρῶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεχειλιζώ.

Ξεχειλιζώ-άω δημ. ξεχειλιζώ βλλ. **Ξεχειλιζοῦ-ατος** (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεχειλιζώ βλλ. : τὸ ξεχειλιζοῦ τοῦ γιακᾶ - τῶν παπουτσιῶν.

Ξεχειλιζώνω δημ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, προσαρμύζομαι κακῶς, διασπῆγομαι κακοσχημάτως κατὰ τὰ ἄκρα μου σχηματίζων τρόπον τινὰ χεῖλη : ὁ γιακᾶς τοῦ σακακιοῦ μου ξεχειλιζώνει.

Ξεχειλιάθω (τό) δημ. τόπος πρὸς διαχειμασίην, χειμαδίθω : οἱ βλάχοι κατεβῆσαν καὶ περνοῦν τὸν χειμῶνα στὰ χειμαδιά.

Ξεχειμάζω δημ., ἀόρ. ξεχειμάσσα, διέρχομαι, περνώ τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω· ὁ τραπε. Δυσάσα, ποῦ ξεχειμάσσασι τὸ φετεινὸ χειμῶνα, - ξεχειμάσσα μὲ τὰ πρόβατὰ μου κάτω στὸν κάρνο.

Ξεχειμωιάζω δημ., ἀόρ. ξεχειμωιάσσα, ξεχειμάζω βλλ. : Γρου.Σκ.Τεpp.51. || ξεχειμωιασθήκασι σὲ Ξεχούσι τόπους. || ἢ ζῶ μὲρι τέλους τοῦ χειμῶνος : γέρασε πολὺ καὶ θὲ θὰ ξεχειμωιάσῃς φέτος.

Ξεχνιέμαι δημ. παθ. κ. μέσ. τοῦ ξεχνῶ βλλ. **Ξεχνῶ-άω** δημ. κ. Ξεχνῶ, ἀόρ. ἐξέχασα, παθ. ξεχνιέμαι κ. -ιοῦμαι, ἀόρ. ξεχάσθηκα, μθφ. παρακ. ξεχασμένος, ἐπιλανθάνομαι, λησμονῶ, παῖω ἐνθυσιμωμένος τὶ, διαφεύγει τὶ τῆς μνήμης μου : ξεχνῶ τὰ ὄνομα πολλῶν γνωριμῶν μου, - τοὺς γραμματικῶς κανόνες - τὶς λεπτομέρειες, - ἡ-

Ξερα γερμανικὰ μὰ τὰ ξεχάσα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 19,1 παρῆσα τοὺς καμῶσις μου νὰ ξεχάσω· || δὲν ἐνθυσιμῶμαι νὰ πρῶξω ἢ νὰ εἶπω τὶ ἐν καρῶ : ξεχάσα νὰ τοῦ γράφω - νὰ πᾶρω ἀπόδειξη, - συχὰ ξεχνάει τὰ κλειδιά του, - μὴν ξεχᾶσθε νὰ μοῦ παραγγεῖλη ἐν χρ. κ. παθ. : τὰ καλά ξεχνιῶνται ἐθελῶ, - ξεχάσθηκα ἡ χροιοκῆσι του, παροιμ. φρ. περασμένα ξεχασμένα· 2) μέσ. ξεχνιόμαι ἀφαιρούμαι, σινοῖν λέξιμοι ἐμιστόν, χῶνα τὴν ἀντιλήψην τῶν περὶ εὐθι συμβαινόντων ἢ τῶν ὄσων ἔδει νὰ πρῶξω : ξεχάσθηκα μὲ τὶς κουβέντες κὶ χῆσασι τὸ τραῖνο, - συχὰ ξεχνιέται στὴ μελέτη· ἢ μθφ. παθ. παρακ. ξεχασμένος ἀφαιρούμενος ἢ ἐπιλήσιμος.

Ξεχολιάζω δημ., ἀόρ. [ξ]ξεχολιάσσα, μθφ. παθ. παρακ. ξεχολιασμένος, παῖω νὰ εἶμαι χολιασμένος ἀποδόλλω τὸν θυμόν μου, τὴν δυσἀρέσκειν μου, τὸ πείσιμα μου, ξεθυμῶμαι : ἀκόμη δὲν ξεχολιάσσα, - τὴν εὐρήκα ξεχολιασμένην.

Ξεχολιάσσα-ατος (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεχολιάζω βλλ., ξεθυμῶσι.

Ξεχορταρίζω δημ., ἀόρ. [ξ]ξεχορταρίζω, μθφ. παθ. παρακ. ξεχορταρισμένος, ἀφαιρῶ ἀπὸ τῆς τῆς ἀχρηστὰ χόρτα, βγάδω τὸ χορτάρι, βοτανίζω : ξεχορταρίζω τὸν κήπο, - χῆδες ξεχορταρίζωσι τὸ κτήμα μὲ τὰ κοκκία.

Ξεχορτάρισμα-ατος (τό) δημ. ἡ ἐκρίκωσις τῶν χόρτων, βοτάνισμα : τὸ ξεχορτάρισμα τοῦ περιβολοῦ ὠφέλιμος πολὺ τ ἀρασισίγι.

Ξεχορταριστής (ὁ) δημ. ὁ βοτανίζων ἀγρὸν ἢ κήπον : ξεχορταριστής κήπων.

Ξεχορδισμένος-η-ο μον. κ. δημ. ὁ ξεχορδισμένος βλλ.· 2) ἐπὶ τριχῶν, περιπελεγμένος, ἀναμυλιάρης, ξεμυλιάρης ἄνθρωπος : Ἐρωτόκρ.1.618 γενεάδες κομωμένες καὶ καθ' ἀργὰ τὰ βῆσαι μακρῆς ξεχορδισμένες.

Ξεχρέωσι ἀποσπῆ(τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεχρέωσι, ἀπαλλαγὴ χρέους, ἀφειλιξ : τὸ ξεχρέωσι μου τοῦ σπιτιοῦ μας ἦταν ἡ σωτηρία μας.

Ξεχρέωσι δημ., ἀόρ. [ξ]ξεχρέωσα, παθ. -ώνομαι, ἀόρ. -ώθηκα, μθφ. παρακ. -μένος, ἀπαλλάσσω τινὰ τὸ χρέος, τῆς ἀφειλιξ δι' ἧς εἶναι ἐπίθετο-αρημένος : ξεχρέωσις τὸν πατέρα μου ποῦ ἦταν βουτηγμένος στὰ χρέη· || παθ. ξεχρεώνομαι ἀπαλλάσσομαι τῶν χρεῶν : ποῦλησα τὸ καλύτερό μου κτήμα καὶ ξεχρεώθηκα.

Ξεχώνω μον. κ. δημ., ἀόρ. [ξ]ξεχῶσα, παθ. -ώνομαι, ἀόρ. -ώθηκα, μθφ. παρακ. -ωμένος, χῶνα ξεῶ, ἐκχῶ : ξεχῶσα αὐτὰ τὰ νερά, γιατί εἶναι ἀκάθαρτα καὶ θὰ βρωμίσοῦν· || ἀμτθ. ξεκινῶ, παίρω δρόμον : Ἐρωτόκρ.4.387 καὶ μὴ μὲ κάμωσι νὰ μιλῶ, ἢ ἡ γλώσσα νὰ ξεχῶσι· || κ. κ. μθφ. τρέχω, φέρομαι ὀρηκτικῶς, ὀρῶ : μὲ μιάς ξεχῶθηκα καὶ τὸν ἀρῆσα ἐπὶ τὸ γιακᾶ· 2) ἐπὶ ἐξανθηματικῶν νόσων, σχηματίζω, βγάδω σπυρία, ἐξανθήματα : δὲν ἐξέχουσι ἀκόμη τὸ μικρὸ μου, - σὲ δυὸ τρεῖς μέρες θὰ ξεχῶσι.

Ξεχώνωσι δημ., ἀόρ. [ξ]ξεχώνωσα ἀνασκάπτω, ἀναγῶνω τὴν γῆν : εἶδα καὶ ἐπῆσα ὄσο νὰ ξεχώνωσα αὐτὸ τὸ κτήμα, γιατί εἶχε μένει δυὸ χροῖασι χερό· 2) ἀνασῶρι τὸ τὸ βαθεῖς κεχωσμένον ἐντὸς τοῦ ἔδαφος· ἀντὶθ. κατακωνιάζω : ξεχώνωσις ἐνα ἀγαμία ἀπὸ τὴν αὐτὴ του· || κτ.ἐπέκτ.ἀποκαλύπτω τὶ τὸ ἐπιμύησι ἀποκρυβέν.

Ξεχώνωσιμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ξεχώνωσι, ἀνασκαφὴ γῆς.

Ξεχώνωσι δημ., ἀόρ. ἐξέχῶσα, παθ. -ώνομαι, ἀόρ. ἐξεχῶσθηκα κ. -ώθηκα, μθφ. παρακ. -εχωσμένος κ. -ωμένος, ἐξέδω, ἀνασῶρι τὶ τὸ κεχωσμένον που, ἀποκαλύπτω, ἀντὶθ. χῶνα : Ἐρωτόκρ. 2.231 ὁ ἐκείνω, ποῦ ἴανε χροσῶ, μὲ λόγια νὰ ξεχῶσι, αὐτ.1.1915, -θὰ ξεχῶσι τὶς κληροδότῆρες, γιὰ νὰ

τις φυτέψω αύριο' | έπι νεκρού, έκθάπτη, κώνω άνακομιδήν των όστών αυτού.

Ξέχωμα-ατος (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ξεχώνω βλ.λ., α. ξεχωσμα: πολλὰ ξεχώματα μὰς έκανε τὸ ποτάμι.

Ξέχωρα έπίρρ. δημ. χωριστά, ξεχωριστά: Καζ.Ν.ΘΚωμ.2.117 πού μέσα του και ξεχωρά το φέγγυον. - ζή ξεχώρα άπ' τον πατέρα του 2) παρκοτικό, εκτός: ό γαυβρός ξεχώρα από τ' άμνέλι γερούλι και τὸ μισό σπιτι.

Ξεχωρίζω μον. κ. δημ., άόρ. (έ)ξεχώρισα, παθ. -ίζομαι, άόρ. -ίστηκα, ιτήν παρακ.-ισμένος, χωρίζω, βέτω χωριστά: Κάδβ.3.7.6,5 πόση άπειρος άδυσσος μὰς ξεχωρίζει, ξεχώρισε μερικά φρούτα να φάμε κι αύριο, - ξεχωρίζω τὸ γερὸ από τὸ σάπιο' || έκλέγω, προτιμῶ, κώνω διάκριση: μὴν ξεχωρίζης κανένα σου παιδι' όλα ίσα να τὰ θεώρησ' 2) διακριμῶ, διαστέλλω: Διγεν. 'Απρ.465 πὼς να σέ ξεχωρισωμεν εκ των λοιπῶν σωματων, 'Ερωτόκρ.1.777 τὸ πὼς δέν ξεχωρίζει τραγοῦδ' όχ τον τραγουδιστή, - τὴν ξεχώρισε μέσα σὲ τόσο πλῆθος' 3) αὐτὸ διαφέρει από άλλων, διακρίνομαι, ξεδιονομῶ: Παλαιμ.Περ.Χαιρ.17.14 ξέρω τὰ λόγια τὰ κρυφὰ πού μόλις ξεχωρίζουν από τὸ σιγαλιά, Ζερβ.Μοδ.2.34 εκέτω πού ξεχωρίζει τούς τρελλούς είναι ή φαντασία, - αὐτὸς μόνο ξεχωρίζει άπ' όλους τῆς οικογενείας του, - ξεχωρίζε μιά ώρα δρόμο' 4) κ. έν τῷ παθ. τ. ξεχωρίζομαι έν είδ. σημ. άποχωρίζομαι, έπι προα.: Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.178.12 άγουρος μὲ ζανθὴ κόρη . . όρκο κώνω στους κλώνους μου να μὴ ξεχωριστοῦνε.

Ξεχωρίσματα (τό) δημ. διαχωρίσις, διάκρισις, τοποθέτησις χωριστά, διακεκριμένως: τὸ ξεχωρίσμα αὐτὸ ανήκει σ' άλλον.

Ξεχωριστός-ή-ό δημ. ό ξεχωρισμένος, α έν ιδιαίτερῷ τόπῳ θετεμένος, ξεχωρισμένος, χωριστός, ιδιαίτερος: Παλαιμ.Περ.Χαιρ.110.2 να τ' άκρογιάλι τὸ βραχόσαρτο, ξεχωριστό στὰ περιγιάλια άνάμεσα, - έχω ξεχωριστό* δωμάτιο, - γιά τὸν άλλο θὰ γίνῃ ξεχωριστὴ δίκη' || εκλεκτός, ξεαιρετικός, διακεκριμένος: 'Ερωτόκρ.1.75 τὸν παλατιὸ ἦτο θαρρετός, ξεχωριστός παρ' άλλο, - ξεχωριστὸ παιδι - γαυβρός.

Ξεχωριστά έπίρρ. δημ. ξεχώρα βλ.λ.

Ξεχωριστό-η-ο δημ. ξεχωριστός βλ.λ. | ξεχωρη δουλειά - όμορφιά, Καζ.Ν.ΘΚωμ.3.112 πρὸς ξεχωρη άρμυνίζουσε λιμάνια.

Ξεφαχνίζω δημ., άόρ. ξεφάχνισα, εκλέγω, τρώγω τὸ φαχόν μέρος του κρέατος, άφορίζω τὸ σάτῃ: χβάς ξεφαχνίσαμε μιά κόττα ή δυὰ μας 2) μτφ. ξεζετᾶω τι λεπτομερῶς, λεπτολογῶ: μὴν τὰ ξεφαχνίζης τόσο πολὺ τὰ πράγματα' 3) μτφ. εκμεταλλεομαι τινα, άποσπῶ τὰ χρήματα τίνος, τὸν τρώγω χρήματα: έχει βέιο 'Αμερικάνο και τὸν ξεφαχνίζει.

Ξεφαχνισμα (τό) δημ. ή πρόξις τῶν ξεφαχνίζω. **Ξεφαιριάζω** δημ., άόρ. (έ)ξεφαιρίσασα, μτφ. κ. αὐτῷ. άπαλλάσσω τινα ή απαλλάσσομαι από τὸυς φθέρας, άποφθειριῶ: όταν πρωτοἠρθε, τρομάξαμε να τὴν ξεφαιρίσοουμε.

Ξεφαιρίσματα-ατος (τό) δημ. ή ένέργεια και τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ξεφαιριάζω βλ.λ.: τὸ ξεφαιρίσασα στις κόττες είναι πολὺ δύσκολο.

Ξεφουιάζω δημ., άόρ. (έ)ξεφουιάσασα, μτφ. παρκ. ξεφουιασμένος, ξεφουί βλ.λ.3) Γρην.Σκ.Τερρ.59.4 τίς φλέβες στὰ στεγνά τῆς στήθια άνόλογο με ξεφουιασμένοι.

Ξεφύχισμα-ατος (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ξεφουί βλ.λ., εκνευσισ, επιθανάτιος σιτηγή: Σολωμ.Λορδ.Μπάορ.108.4 μύρια βλέπουν στ' όνειρο τούς ξεφουίσαμε τὸν έχθροῦ.

Ξεφουισμός (τό) μον. κ. δημ. τὸ ξεφύχισμα βλ.λ. **Ξεφουί** μον. κ. δημ. κ.-άω, άόρ. (έ)ξεφουίησα, μτφ. παθ. παρκ. ξεφουιημένος κ. ισμένος, ως άμτφ., δίδω τὴν φυλήν μου, παραδίδω τὸ πνεῦμα, εκπνεύω, άποθηνασκῶ: 'Ερωτόκρ.2.709 και φαινεταί, ξεφούημε μὲ δίχως να φωνιάξῃ, - βασανίστηκε πολὺ όσο να ξεφουίησῃ, - ξεφούησε τὰ ξεμερῶματα' 2) κ. μτφ. εκλείπει Βοθημδόν, φώνω, λιγοστεύω, σβήνω: Βολοσκῶ.'Αθην.Διακ.1.26 έννοιωθα τὴ φωνή μου να ξεφουίησῃ στὰ χέλι μου, έσπάρειζε ή καρδιά μου, Γρην.Σκ.Τερρ.36.13 ως πὸν στερνά τῆς θάλασσας στὸν άμμο ξεφουίουν οι καημοί' 3) μτφ. επιβουιάω σφοδρῶς, παθῶ: ξεφουίγει γιά γλέντι - χαρισιά, - ξεφουίγει γι' αύτήν, - είμαι ξεφουισμένος γιά νερό - τσιγάρο' 4) καταβοσασνίζω τινα, τὸν βιάω τὴν φυλή: μὲ ξεφουίχσε ως πού να μὲ διορίσω, - με ξεφουίχσε όσο να μὲ διοσῃ τὸ δάνειο.

Ξέω κ. μον. κ. νεώτ., παρატ. ξέωον ('Οδ.ψ 199), μέλλ. ξέωω (Παύλ.Αλυ.3.22.12), άόρ. ξέσσα (ζ'ώφρ. 110), έπ. ξέσσα ('Οδ.Ε 245), ποι. ξέσα (Σιμων.185Α), παρακ. ξέεκα (Χοιροδ. εις Θεοδ.2.80), άσφαρ. παθ. άόρ. ξεσθηναι ικατα: Γεωμ.10.65.6), παθ. παρακ. ξέσσαι ιαν-: 'Αριστφ.άπ.728), ύπερα. γ' έν. ξέσσο ('Ηλιόδ.5.14), λειαινα, όμολώνω διά ξεσσεως. Ιδίως ξέλα: 'Οδ.Ε 245 (δοουρα) ξέσσε δ' έπισταμένως και έπι στάθην ἴθυνεν, αὐτ.Ρ 341, Πλάτ.Όεγγ.124Β τῶν πρὶζόντων . . και ζεόντων και τωρνεύοντων' 2) γλύφω, λαξέωω, σκαλίζω: 'Οδ.ψ 199 εκ δὲ τῶν άρχόμενος λέχος ξέσσω, όφρ' ατέλεσσα' || κ. έπι γλυπτικῶι έργου: Σιμων.185Α τίς νιν ξέσσε; Σκόπας κ. παθ.: 'Ηλιόδ. Α1θ.5.14 άμέθυσος. - γραφῶ . . ξέσσο και εις μίμημα ζῶων εκοιλαινετο' 3) σπιλῶ, γαλιζώ: Φλόδορ.Σοφ.2.5.2, Παύλ.Αλυ.3.22.12 τὸ βλεφαρον ξέσσωεν διά κηρίσσω, αὐτ.1.62' 4) χαράσσω διακοσμῶ: Γεωμ.4.12.14' 5) έρρηκνῶ: 'Αρετ. Χρον.Παθ.9.2 τὸ μὲν έπιπολής ξέει έντερσ' 6) μαστιγῶ, όδρω, παθ.: 'Ορειδ.άπ.90 ξεσθέντας και εύλοσι τυφθέντας, 'Αετ.15.37 τούς έν δικαστηρίω μαστιγυθέντας και ξεσθέντας, Μηναι.1.12 Συνξ. είτα κρεμασθείσα ξέεται, και ξυράται τὴν κεφαλήν' 7) ρημαι.η. ξεσάτος ίδι. εζέσσοσι, άξέσσοσι, ζέσις, ξέσμαι, ξυστός, ξέσωνο, ξέλων, ξυρόν, ξυρόμε. 'Εκ ριζ. ξεσ- ξε- (συγγ. τοίς ξάω, ξάινω, ξάω).

Ξηλώ-άω δημ. τ. τὸ ξηγῶ βλ.λ., έρμηνεύω, διασαφῶ: μὲν ζήτησε να τὸν ξηγῶσῃ τὸ νόμο' || μεταφορικῶς: δέν ξέρει να ξηγῶσῃ ένα άπλό άπτικὸ κείμενο' 2) εισέρχομαι εις τὸ βαθύτερο νόημα, τὴν βαθύτεραν σημασιαν τίνος: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 23.4 τὸν κάκου μερες, μήνες, χρόνια | ζητοῦσα να ξηγῶσω εγὼ τὸ μυστήριο, - ξηγαιε τὰ μάγια' || ειδικῶτ. ματεύω: ξηγαιε τὸ δνειρα' 3) κ. έν τῷ μερ. τ. ξηγίμαι κ. ξηγιόμαι παρέρω διασαφῆσις έπί τίνος άνακύψαντος ζητήματος, ζητῶ να όρω τὴν άσυνενοησιαν.

Ξηλωμα-ατος μον. κ. δημ. ή πρόξις τῶν ξεφουί τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ξηλώνω, άναφορ. πρὸς ένδύματα, ύφάσματα, διάλυσις τῶν ραφῶν, ξερραμμα: τὸ ξηλωμα τῶν φορέματων' 2) μτφ. ματαιώσις, παρεμπόδισις, χάλασμα: 'Ερωτόκρ.4.167 τελειώνουν τὰ ξηλωματα, τὸ δυνατὸ άπαλένει.

Ξηλώνω μον. κ. δημ., άόρ. εξήλωσα, παθ. άόρ. (έ)ξηλώθηκα, Ιδίως άναφορικῶς πρὸς ένδύματα, ύφάσματα, διαλύω τὰ ραφὰς, ξερράβω: θὰ ξηλώσω τὸ φόρεμά μου, γιατί δέν είναι κατὰ ραμμένο' || γεν. άποσυνθετῶι τ εις τὰ εξ'ών ἀποτελείται τεμάχια: εξήλωσαμε τὸ καράδι - τὴ μηχανή, παροιμ. ράβες, ξηλώνω, δουλειά να μὴ σου λείπῃ (έπι άπανερχομένου ασκόπως εις τὸ αὐτὸ θέμα ή τὴν αὐτὴν άσχολίαν)' 2) αχίζω,

ξασίγω, κόπην βιάως τός ραφάς : πιάστικα πτήν πόρτα και εηλώθηκε τός φόρεμά μου' 2) μτφ. ματαιώ, παρεμπροχίς, χαλώ : Έρωτόκρ. 2,943 τός κάλεσμα τού βασιλίου μη θέλη νά εηλώσω, Έρωμ. Έντερμ. 1,32 τός λογισμούς τώ Χριστιανώ μόνο γιά νά εηλώσω.

Επιμετρολογία δημ. διερχομαι που δολοκλήρον τήν ημέραν μου, από τήν εημερώματα έως τός βράδυ, εημερώνομαι και βραδύομαι κυρίως ως άρχόλοχος : εημετρολογία (επιμετρολογία) καφε-νεϊο - κάτω από τήν παράθυρο τής.

Επιμετρολογία (τό) δημ. κ. δημ., συνήθ. κτ. πληθ. άρθρος, ή άνατολή τής ημέρας, αύγή, χαραυγή : Έρωτόκρ. 1,1734 όντε τήν εημερώματα τός φώς τός αύγής θωροσίαι, Γρου. Σκ. Terr. 74,31 δέν είναι πάλι εημερώμα, Ζερβ. Μύθ. Ζ 17 ελεν όλομερις τήν άμυδρόν φωτεινότητα τού εημερώματος κ. κτ. πληθ. : κατά τήν εημερώματα εφεύχασε' || φρ. κατά εημερώμα αντί καληνύκτα, χαρτερικός άπερχομένου εις προκεχωρημένην ώραν τής νυκτός' 2) ή μέχρι πρώτας άγρυπνίας : με τήν άπρωστία τού παιδιού πάλι εημερώμα θά χουμε άπόψε.

Επιμετρολογία (ήμερα) δημ., άορ. (ε)εημερώσα, παθ. εημερώσομαι, άορ. -ώθηκα, εύρισκομαι που ή διατελώ ποιών τή, άρχισας από τής νυκτός : εημερώσομαι στό χαρτί, - εημερώσομαι στό μελέτη, περιπατώμεσ δλη νύκτα εημερώσομαι στό κορηφί τού βουνού' || συνήθ. τός παθ. έν μέσ. σμμ. με εύρίσκει ή αύγή : εημερώθηκαμε στόν κορηφί τού βουνού' || όμ. συνήθ. άπορα, ένεργ. εημερώνει γίνεται ημέρα, όποσώσκει ή αύγή : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 190, ή ώς τρέμουν τή άστρα τή σφρανού, όντε θά εημερώσω' || κ. κτ. πλεονασμόν : Γρου. Σπ. Terr. 103,9 με έδωκα και εημερώσε ή άνέλπιστη ή αύγή, - άρχισα νά εημερώσω' 2) ρημ. π. εημερώμα.

Επιμετρολογία (ή) Σουβί, «κορμός» (δηλ. έπιεγμονή). **Επιμετρολογία** (ή) νεώτ. θηλ. τός έπιθ. εηρός, ως όσα βλλ. 7). **Επιμετρολογία** - ή - όν δημ. ά εραγκιανός βλλ. ό καθ' υπερβολήν άδύνατος : Άραβ. Μύθ. Χαλ. 1,207 άμυδρόν και εραγκιανόν, και σχεδόν ήμισυθή.

Επιμετρολογία έπιρρ. μυν. εκ τής εηράς, από τήν εηράν : Εύστ. Πον. 285,42 τός πολέμιον έπελθόν, τό τε εηράθεν και τό εκ θαλάσσης.

Επιμετρολογία (εηρός) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. εραίνω, μέλλ. εηράνω, άορ. εηράνα κ. εηρήνα (Γην. Χυμ. 1), δημ. εηέρανα, παθ. μέλλ. εηρανώσομαι κ. μέσ. μέλλ. εηρανώσομαι (έν τή αύτή σημασία), παθ. άορ. εηρανόθη κ. δημ. (ε)ερανόθηκα, ποικ. εηράσομαι κ. εηράσομαι, μτγν. μτγ. παθ. παρκα εηραμένος, δημ. εραμένος, ποιώ τή εηρόν, άποεηρανώ, στεγνώνω : Εύρ. Κύκλ. 575 εηρανή σ' ό Βάκχιος, Μηναι. 11,4 Θεοί. τών κακών μου τός πέλασος εηρανον' || έπί τού ήλιου : Ξεν. Άπομν. 4,38 τόν ήλιον . . τή μέν άδύρνοντα, τή δέ εηραίνοντα, Ίουλ. Λόγ. 6,203B τός σάμα πρός άέρα εηραίνω κ. παθ. άποεηραίνομαι, στεγνώνω : Ίλ. Φ 345 πάν δ' εηρανόθη πειδίον' πρβλ. Πλάτ. Τιμ. 88D, Κδ Ματθ. 2,19 εηρανόθη παροχηρόμ ή σுகή, Βι. Ζυμ. 11,16 εηρανόθηκα τή χελία μου' 2) καθιστώ δυσκόλιον : Γην. Άφορ. 3,17 εηρανώ τήν καίλιην, πρβλ. αύτ. 2,20 (παθ.)' 3) άσάφης τός όδωρ, άποεηραίνω : Ουκ. 1,109 εηρανώ τήν διαύραχα, Νικ. Χων. έν Σάθ. 1,131 και ποταμός εηραίνω τήν πόσσει' 4) κ. μτφ. ταλαιπωρώ, υποβάλλω εις σωματικός βασάνους, εις κόπους : Τέλ. 34E κακοχηλ αύτόν και εηραίνε' 5) παθ. μένω παράλυτος, άνασθητόν : Κδ Μαρκ. 9,18 και άφρίσκει και τρίζει τούς όδόντας αύτόν και εηραίνεται.

Επιμετρολογία (ή) μον. ή πράξις τού εηραλοφώ βλλ., ή δ' : έλαιου άλείφεις τού σώματος τών παλαιστών : Εύστ. 764,13, Σουβί.

Επιμετρολογία - έω (έλείφω) άλείφω τός σάμα δι' έλαιου μόνον, τεχνικός όρος παρὰ παλαισταις όντες ήλειπον δι' έλαιου χρωρίς νά κοουθώσι, ίνα κατασθώσι τός μέλη τού σώματος καμπί, μαλακά : Σοφ. ά. 494, Πλούτ. Σόλ. 1 και νόμον εγραφε διαγορευόντα δούλων μη εηραλοφειν, αύτ. Ηθ. 152D όλέκται μη έράν μηδ έηραλοφειν, Φιλόστ. Γουν. 58' άνθθ. χυλοούσθαι : Γαλ. 11,532.

Επιμετρολογία - ή - όν μτγν. ό έχων τή χρώμα τών άπεεηραμμένων φώλων όμπέλου, έρουθρός, κόκκινος : Ίω. Λούδ. Ρωμ. 1,17 δίπλακα εηραμेलίνοι, Σουβί, έν λ. άθροατικός χλαμύδες εηρα.

Επιμετρολογία - εις (ή) μτγν. κ. νεώτ., ή ένέριεια και τός άποτέλεσμα τού εηραίνειν, άποεηραίνω στέγνωμα : Γαλ. 6,226, αύτ. 76,415, 'Ηραιστ. Άστρο. 1,22' || νεώτ. γμμ. ή άπομακρυνσις τού έν προϊότην πη ύπάρχοντος όδατος.

Επιμετρολογία - ήρος (ή) νεώτ. όάλιην συσκευή ή έγκατάστασις χρησιμοποιουμένη έν τοίς χημείοις πρός εηραίνω διαφρόων ύλών έν άρισημένη θερμοκρασία, ά. στεγνωτήρ, στεγνωτήριον.

Επιμετρολογία (τό) νεώτ. τός μέρος ή ή συσκευή ένθα εηραίνεταί π : εηρανότριον κυρητόσ.

Επιμετρολογία - ή - όν κ. μον. κ. νεώτ. ό έχων τήν όδυναν, τήν ιδιότητα τού εηραίνειν, άποεηρανότικός, ά. στεγνωτικός, μτ. γμμ. : Γην. Διατρί. 16,22 εηρανόκον πνεύμονος, Εύστ. Πον. 195,44 τός εηρανόκον τής κατά σάρκα ύγρότητας κ. άπολ. : Θεόφρ. ΦΑΙ. 6,13 εηρανόκος χυλόσ, Πλούτ. Ηθ. 624B τός γάρ τήν έπιση μικρόν, τή όδυναν έηρανόκον, Διοκλ. ά. 141 εηρανόκί δαιτα, Διοσκ. 1,13 εηρανόκί όδυναις - εηρανόκί όσθαι.

Επιμετρολογία έπιρρ. δημ. δι' άποεηρανώσεως : 'Ηρόδ. Ιατρ. π. Όρειδ. ά. 528,23.

Επιμετρολογία (ή) κ. μον. κ. νεώτ., ίων. εηρασίη άποεηραίνωσι στέγνωμα : Γην. Νούσθ. 1,18, 'Αντισθ. 231,7, Άριστ. Περ. 384,ά. Η πηλις εηρασίη εηρασίη τις όσα, Πλάτ. εις σπέρων χόρτου και κοηήν και εηρασίαν' || τός νά κρατή τή στεγνών, εηρόν : Θεόφρ. ΦΙ. 7,22' 2) εηρότης : Σπρόβ. 2,37 και ήττον εηρασίη τή εηρασίη τού περιεχόντος, Διοσκ. 2,142 εηρασίη τού καυλοσ' πρβλ. Γιά Κριτ. 6,37' || εηρασίη λαμβάνειν τός άποεηραίνεσθαι : Άγαθρ. 34' 3) κ. νεώτ. άνομβρία, ά. χμός, εηρασία : Γεωμ. 1,8,13 (πληθ.), Μωρατ. 1,168 άφορία δέ άλλη και εηρασία εδλαφον τή λαχανικά, - λόγω τής εηρασίος δέν άσπαρήσαν τός κτήματα έπέτες' || νεώτ. μετεωρολ. ή κορηφί κατάστασις καθ' ήν ελαχιστή ποσότης όδρατύμων ύπάρχει έν τός άτμοσφαιρώ, άνθθ. όηρασίη' 4) ελδ. νεώτ. Ιατρ. νόσος τών τριών και τών βλεφαριδων, παρεμπροχίζουσα τήν άνάπτυξη αυτών.

Επιμετρολογία γλωσσ. εηραίνω βλλ. **Επιμετρολογία** γλώσσ. τός ασάφης βλλ. : Έρωπιον. 44. **Επιμετρολογία** (τό) μτγν. μον. τός εηριον βλλ. : Λεωνίδ. Ιατρ. π. 'Αέρ. 14,13, 'Όρειδ. ά. 84, Παύλ. Άπολ. 3,3 Ιουκν. γρ. έν κώδ. Ευρ. 1).

Επιμετρολογία 'Ησ. εποταμίο άει βρόντες. **Επιμετρολογία** (τό) μτγν. κ. νεώτ. άποεηρανόκί τις κόπις έπισασσομένη έπί έλικών : Άλέξ. Άφρ. Πρ. 1,150 κρηβαί εηριον έπισασσομένη τοίς έλικεσι, 'Αέρ. 6,65, 'Αλέξ. Τρολλ. 1,15' || νεώτ. ποσότης κοινοποιουμένη σφαιμάκου, ά. σκονάκι.

Επιμετρολογία (ή) ή ευρίς βλλ. **Επιμετρολογία** (τό) μον. εηρόν άμυλον : Γεωμ. 20,26. **Επιμετρολογία** - ή - όν μτγν. δέον νά εισαχθί άποεηρανόκον ύπόθετον : Όρειδ. ά. 60.

Επιμετρολογία - ή - όν κ. νεώτ. ό έχων τήν ιδιότητα τού βραίνειν, περιπατείν έπί τής εηράς, έπί χερσάτων ζώων, άνθθ. ένυδρος : Πλάτ. Πολιτ. 264D έστι δέ και εηρανόκων' || έπί πτηνών : Άριστ. Ζ 1559,20 διαεφρουσι δέ . . πρός τός τών εηρα.

Επιμετρολογία - ή - όν κ. νεώτ. ό έχων τήν ιδιότητα τού βραίνειν, περιπατείν έπί τής εηράς, έπί χερσάτων ζώων, άνθθ. ένυδρος : Πλάτ. Πολιτ. 264D έστι δέ και εηρανόκων' || έπί πτηνών : Άριστ. Ζ 1559,20 διαεφρουσι δέ . . πρός τός τών εηρα.

δακνών [δ. γρ. Ξηροβιτικώς] ἢ νεώτ. ζωολ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐν τῷ πληθ. Ξηροβτικά τοῖς χερσαίων πτηνῶν. δ. στρουθ. ἀδ.

Ξηροδάτραχος [δ.] μτγν. εἶδος τι βατράχου ἢ Ἐπίου Φυσιολ. 22.

Ξηροδξή-πχορ [δ.] μτγν. ὁ Ξηρός, ὁ ἀνευ ἀποχρέψεων βήξ. Ξηροδξας ἢ Κασσ. Φ 34.

Ξηροδωτικὸς-ή-όν ἢ ἐπὶ τῆς Ξηρᾶς βίων, δ. γρ. τοῦ Ξηροδωτικῶς βλλ.

Ξηροδερμία [ή] νεώτ. ἱατρ. παθολογικὴ κατάσταση τοῦ δέρματος ἀποξηρανομένου καὶ ἐνόηλε ὑπολειψομένου πρὸς Ξηροδερμας.

Ξηροδερμος ὄν μτγν. ἱατρ. ὁ ἔχων Ξηρὸν δέρμα Ἐπίου 107 πρὸβλ. Ξηροδερμία.

Ξηροκακοζήλια [ή] μτγν. τὸ Ξηρὸν καὶ κακὸ ζήλον τοῦ ὕδατος ἐν τῷ λόγῳ ἤδητρ. 239 ἢ σύνθεσις δὲ οὐσταλεία ... ποιεῖ ... τὴν νῦν ὀνομαζέουσαν Ξηροκακοζήλιαν.

Ξηροκαλλιέργεια [ή] νεώτ. τρόπος σύστημα καλλιέργειας τῶν Ξηρῶν ἑδαφῶν εφαρμοζόμενον πρὸς συγκράτησιν τῆς ὕδατος εἰς περιόδον καθ' ἣν καταρτίζεται ἀνομβρία.

Ξηροκαμπία [ή] νεώτ. Ξηρὸς ἀφορος κόμπος, κτ. γενικ. ἐν συνθεσ. μτ. τοῦ πάσης, εἶδον ἐν ταῖς φρ. ἐπίσκοπος - δῆμαρχος πάσης Ξηροκαμπίας.

Ξηρόκαρπος ὄν ὁ ἔχων φέρων Ξηροῦς καρποῦ Ἐπίου 283, 1 ἱατρ. γρ.

Ξηροκαρπῶλος ὄν μτγν ὁ ἔχων Ξηρὸν κεφαλήν Ἐπίου 283, 1 ἱατρ. γρ.

Ξηροκίριον [τό] μον. κήπος ἀκολλιέρητος, ἀσπροτος, Ξηρός. Κωδ. Πάτρ. 104.

Ξηροκρησ [δ.] μον. Ξηροκρησὶν βλλ. Ἰατρικῶν τῶν κ' πατέρων 43 ἐν τῷ Ξηροκρησὶ τοῦ ἡγουμένου ἐξαγαγόντες αὐτοὺς ἐφένουον.

Ξηροκλειστογαμία [ή] νεώτ. βοταν. ἡ τὸν ἀνθέων γονιμοποίησις γινουμένη πρὸ τῆς τελείας αὐτῶν διανοίξεως καὶ ἀπαθιδρωμένη κατά τινας εἰς τὴν ἑλληνικὴ κυκλοφορίαν τοῦ ὕδατος.

Ξηροκλίανος [ή] νεώτ. κλιβάνος ἀπολυμαντικὸς μεταλλικῶν καὶ ὕδατων σκευῶν.

Ξηροκοιλία [ή] μον. τὸ κοιτάσει, κοιμηθῆσαι χαμαὶ κατὰ γῆς, ἡ χαμενία ἢ Πρὸδρ. 2, 610 τὰ ὅστε μο συνεντρίβησαν ἀπὸ Ξηροκοιλίας, Γλυκὸς π. Θησ. Στεφ. ἐν λ. καὶ ὁ βασιλεὺς πολλὰ μὲν αὐτῷ ἀπεκάλυψε ἕτερα, ὅλον Ξηροκοιλίαν.

Ξηροκοιτῶ-έω μον. κοιμηθῆσαι εἰς τὴν Ξηρὰν, αὐληρὰ, κατὰ γῆς ἢ Νικηφ. Πρεσβ. ἐν βίῳ Ἄνδρέου τοῦ Σαλοῦ μὴ γευσάμενος Ξηροκοιτῶν, χαμενῶν, Δουκάγγ.

Ξηροκόλλα [ή] Ἦσ εὐνθεσις τις παρὰ τοῖς χρυσοουργοῖς ἢ γλώσσα. Ξηλοκόλλα βλ λ.

Ξηροκόλλουριον [τό] μτγν. Ξηρὰ, δηλ. ηχητὴ ἀποφθ. τῶν οφθαλμῶν ἢ Γαλλ. 12, 725. Ἄλεξ. Τραλλ. 2.

Ξηροκόπτον [τό] ἴδιον, γουδῖ Ἦσ. ἐν λ. Ἰηηδ.

Ξηρολιθοδομή [ή] νεώτ. λιθοδομία, τοιχοποιία ἀνευ κοινάματος, συνθετικῆς ἄλης, δημ. Ξηρολιθία.

Ξηρολίθος [τό] μον. Ξηρὸς λίθος, ὁ ἀνευ ηηλοῦ τίθεισος ἐν οἰκοδομῇ, συνήθ. κτ. πληθ. ἢ Μουρικ. Στρατηγ. 12, 21 ἀπὸ Ξηρολίθων πύργους - εἵπειροι.

Ξηρολογία [ή] πᾶν. τὸ συλλέγειν φρύγανα, Ξηρὰ χόρτα.

Ξηρολουσία [ή] μτγν. ἡ λήψις Ξηρῶν λουτρῶν, τὸ ἐν θερμῷ ὄμμω λουθεῖσθαι ἢ Κάσσι. Φ 76.

Ξηρολουτῶ-έω Ἦσ. κάμνω λουτρὸν Ξηρὸν, δηλ. κυλιόμαι ἐν θερμῷ ὄμμω [κωδ. Ξηρολ-].

Ξηρομίρον [τό] μτγν. Ξηρὸν μίρον, δηλ. ἄρωμα εἰς τεμάχια ἢ εἰς κόνιν ἢ Ἄετ. 16, 127 ἢ 118, Πάν. 2 ἢ ἡ λιθανωτικὸς δένδρολιθῶνος βλλ. ἢ Γλώσσα.

Ξηρονομικός-ή-όν μτγν. ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα τοῦ νέμεσθαι, βσκεῖν, διαπλάσσειν ἐν τῷ Ξηρῷ, χερσαῖος ἢ Ἀθην. 3, 99 Β Ξηρονομικὸν τε καὶ ὕψροτροφικὸν [δ. γρ. Ξηροτροφικόν].

Ξηρόνησσα [ή] νεώτ. τὸ ἐν τῷ ἀποστακτῆρ' μετὰ τὴν ἀπόστασιν τῆς πίσεως τῶν λιθωνδράκων ἀπομένον στερεὸν ὑδάτιον.

Ξηροποιός-όν μον. κ. σχόλ. ὁ ἔχων τὴν ἰδίτητα τοῦ Ξηραίνειν τὴν ἀποξηραίνω, μαρμαῖνον ἢ ἔστ. Ξηροποιὸς δίψα [ὡς γλώσσα. τοῦ πολυκαυκέαι] ἢ γλώσσα. τὸ καρφαλέος, Ξηρός ἢ Σχόλ. Νικ. Θρ. 671.

Ξηροποιώω μτγν. ποῖω τὴν Ξηρὸν, ἀποξηραίνω ἢ ὁ. γρ. Ἄριστ. 5, 103 [πρὸβ.].

Ξηροποιώσις [ή] γλώσσα, χείμαρρος βλλ.

Ξηροπούρια [ή] μτγν., σχόλ. κ. γλώσσα. λουτρὸν Ξηρῶν ἀνευ ὕδατος, αὐτῷ ἀτμοῦ ἢ Ἀ. 16, 29, Σχόλ. Νικ. Ἄλεξ. 600 ἐν πῶι διθῶρ Ξηροπούριαν λαμβάνειν, ὡς περ οἱ ὕδρωπικοί.

Ξηροπούριος ἄρτος [ή] ἱππορ. ὁ αὐτόσημος βλλ. ἢ Ἀθην. 3, 114 Ἄμριας καλεῖ Ξηροπούριον τὸν αὐτόσημον ἄρτον.

Ξηρός ὁ-όν μον. κ. νεώτ., δημ. Ξηρός-ή-ὸ ἢ μὴ ἐνέχων ὕδωρ ἢ ὕγρασιον, στεγνός, ἐπὶ ποταμοῦ ἢ Ἦρ. 5, 45 ἔχων ἕνεον παρὰ τὸν Ξηρὸν Κρήθιν, Ἄρρ. Ἀν. 4, 3, 2 χείμαρρος Ξηροῦ ὄδατος, - Ξηρὸς ποτῆρ' ὄμ. ἐπὶ ἄερος ἢ Ἦρ. 2, 25 τὸν ἕρα Ξηρὸν, Ἄριστ. Νεφ. 404 ὄταν ... ἀνεμος Ξηρὸς μετεωρισθεῖς, ἢ - Ξηρὸς ἀτμοσφαῖρα ἢ ἐπὶ τῶν οφθαλμῶν ἢ Ἄιστ. Ἐπ. 696 Ξηροῖς ἀκλαύταις θυμασιν, Ἐφρ. Ὀρ. 389 βεινὸν δὲ λυσεῖσαι ἀμυθῶν ἕρπαις κόρηαις ἢ νεώτ. Ξηρός βῆξ ὁ ἀνευ ἀποχρέψεων 2 ὁ ἀποβαλὼν τοὺς χυμοὺς, ὄντιθ. κωπός, γλωρός ἢ Ἀντιφάν. 133, 7 Ξηρὸς τυρός, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 2, 23, 5 ἔρροι κερσίη, ἰαντίθ. σῖνος καὶ ἑλαιονί, Πάν. Ξηρὸς χόρτος [ὁ ἀπέξηρανομένος] ἢ εἰδ. Ξηρὸς καρπὸς Δημητριακῶν ἢ Πλάτ. Κριτ. 115 Β 3 ἱαχρός, κατακλιτικός, ἐπὶ σωματικῆς καταστάσεως ἢ Ἐφρ. Ἦρ. 239 ὄσκον ὄφρῳ μὸν πρῶτων καὶ Ξηρὸν δέμας ἢ κ. ἐπὶ πρῶσ. ἀκαμπτὸς, ἀναίσθητος ἢ Θεόδωρ. 24, 61 Ἄλκυμνα μὲν λειπα ποτὶ σφέτερον βάλε κὸλον Ξηρὸν ὕπαι δεῖνους ἀκράχολον Ἰρικήλα πρὸβ. δημ. ἔμεινε Ξηρὸς ἀπὸ τὸ φάβο του 4 ἢ τραχὺς, σκληρὸς ἢ Ἐφρ. Ἀνδρ. 784 ἠδὸ μὲν γὰρ αἰτικά τοῦτο βροστοσίην, ἐν δὲ χρέων τελέθει Ξηρὸν, αὐτ. Βόκκ. 278 ἐν Ξηροσίαν ἐκτρέφει, Ἄριστ. Σφ. 1452 Ξηρὸν τρώπων καὶ βιοτήτης ἢ κ. ἐπὶ πρῶσ. Ἀντιφάν. 16 5 ἄνιστος, ἄχαρις, ἐπὶ λόγου, ὕψους λογοτεχνικοῦ ἢ Ἐπίκτ. ἀπ. 505 πραγματεία ἀτερηρῆς καὶ ἔρρα, - ἔρρα διδασκαλία - ἀνάπτυξις, - Ξηρὸν ὕφος ἢ ὄδ. κ. τὸ Ξηρὸν ὡς οὐσὸ τὸ ἀνισρὸν τῷ λόγου, ἢ ἐλλειψὶς γλαφυρότητας ἢ Δημήτρ. 238 ἢ ὄμ. νεώτ. ἐπὶ λόγου, ὁ ἀπηλλαγμένον περιφράσεων, ἀπόστομος, ψυχρὸς ἢ Ξηρὰ ἀπάντησις, δημ. μόλις καταδέχεται νὰ μᾶς πῆ μιὰ Ξηρὰ καλημέρα 6 ἐπὶ ἑδαφικῆς ἐπίστασεως, ὁ γυμνὸς βλοσσητικός, ἀπεφιλωμένος ἢ Ξηρὸ ἔκτασις γῆς, - Ξηρὰ νήσος πρὸβ. δημ. Ξηροτόπος, Ξηροσίη 7 τὸ θηλ. ἢ Ξηρὰ ἰέν. γηλ. ὡς οὐσ. ἢ ἀνυδρὸς γη ἢ Ξεν. Οἰκ. 19, 7 πᾶτερα οὐν, ἔρα, ἐν τῇ Ξηρᾷ ἀνὰ βαθῶν ἀρύταις βροθὸν τῷ φωτῷ ἢ ἐν τῇ ὕγρᾳ ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ χείρασις, ἢ στερεὰ γῆ, ἢ ἡπειρος ἢ Κδ. Ματθ. 23, 15 ἐπὶ περιεργετὴν θάλασσαν καὶ τὴν Ξηρὸν ποιῆσαι ἕνα προσήλυτον, - ἀπειδίσθησαν εἰς τὴν Ξηρὰν, - ὁ κατὰ Ξηρὰν στρατός [κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ ναυτικόν], - ἐταξίδευσσα διὰ Ξηρᾶς [μεσὸς τῆς στερεᾶς, διὰ χερσαίου συγκοινωνιακοῦ μέσου] ἢ ὄμ. ση. κ. τὸ Ξηρὸν ἢ Ἦρ. 2, 68 καὶ τὸ πολλὸν τῆς ἡμέρας διατριβεῖ ἐν τῷ Ξηρῷ, τὴν δὲ νύκτα πᾶσαν ἐν τῷ ποταμῷ [ὁ κροκόδειλος, Ὁσικ. 8, 105 προπεσόντες οὐν οἱ Πελοποννησιοὶ κατὰ τὸ μέσον ἔξέωσαν τὸ ἐς τὸ Ξηρὸν τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων, αὐτ. 1, 109 πρὸβ. Ξηρὸν, Ξηρός 8] παρὰ γ. Ξηραῖων, Ξηραῖων, Ξηρασία. Ἐκ ρίς, σκε., ἐξ ἧς κ. σκέλλω.

Ἡρώσαρκος-ον ἴμην. ὁ ἔχων Ἡρώδην, κατεσκληκυῖαν τὴν σάρκα, ἱσχυρὸς· Διοσκ.Π. Ἀθῆν. 7,114D τὸς δὲ τρίγλας ἦτον τοῦτον Ἡρώσαρκος.

Ἡρσοσῶν-ῶν ἴμην. Ἡρσοφωγῶν· Νικολ.έν Μαί 9,6B3.

Ἡρσοσῶννη (ἡ) ἴμην. Ἡρῶ μύρρα, σῶννη· Ἀλέξ. Γραλλ.12.

Ἡρσοστομία (ἡ) νεώτ. ἡ τοῦ στόματος νοσηρὰ κατὰστας, καθ' ἣν ἔλλειπει σχεδὸν παντελῶς ἡ ἐκκρισις οἴκου.

Ἡρσοτήγανον (τὸ) ἴμην. τὸ τήγανον βλλ. η. Συρακοσίους· Ἡγήσ.3B.

Ἡρσότης-πτος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κατὰστας, τὸ γῶρισμα τοῦ Ἡρσοῦ, ἑλλειψίς ὑγρότητος· Ξεν. Οἰκ.19,11 ἀναίεσθαι διὰ Ἡρσότητα, Πλάτ. Πολ.335D οὐδὲ Ἡρσότητος ὑγραίνειν, - Ἡρσότης τοῦ κλίματος - τοῦ καιροῦ· 1) ἡ Ἡρσότης τῶν νεῶν ἢ Ἡρσότης, δηλ. ἡ καλὴ κατὰστας τῶν ἐξῶν αὐτῶν· Θουκ.7,12 2) Ἡρσότης ἀτμοσφαιρική, ὀνομασία· Πλούτ. Ἠθ.687F πρός μὲν γὰρ τὰς Ἡρσότητας ἀρθείαις ποτιζόμενα καὶ ψυχόμενα μετρίως, ὅπου φλέγεται· 3) τὸ γίνεσθαι τὴν Ἡρσότητα, ἢ ὀνομαζομένης· Ἀριστ. Μετ.366b,22 τὸ τάχος τῆς Ἡρσότητος· 4) μτφ. ἐπὶ χαρακτήρος, ἢ αὐστηρότης· Φιλόδ. Ἀκαδ.51M 3) ἐπὶ οὐσῶν, ἑλλειψίς γλαυρότητας· Λογγίν.3,3 ἢ μετέωρος ἐπιέμενοι ψεύγοντες ὀσβενείας καὶ Ἡρσότητας κατὰγνωση.

Ἡρσοτρία (ἡ) ἡ πράξις τοῦ Ἡρσοτρίβω βλλ. ἢ ἄνευ ἐλαίου ἢ ἄλλου τιῶς ἀλείμματος τριβῆ· Ἀριστ. Πρ.966b,1 διὰ τὴν Ἡρσοτρίβειαν στερεάν τὴν σάρκα παρασκευάζουσι, Γαλ.6,417.

Ἡρσοτρίβω-ῶν ἴμην. τριβὴ ἄνευ ἐλαίου ἢ ἄλλου τιῶς ἀλείμματος· Ἀγαθ.η. Ὀρείδ.10,7,19.

Ἡρσοτροφικόν (τὸ) τὸ τρέφειν, ἀνατρέφειν (ὡς τῆς Ἡρώδος· Πλάτ. Πολιτ.264D τὴν κτηνοτροφικὴν ἐπιστήμην διχάζειν τὸ μὲν ἕτερον ὑγροτροφικὸν ὀνομαζόντα, τὸ δ' ἕτερον Ἡρσοτροφικόν.

Ἡρσοφαιγία (ἡ) ἴμην, ἴμην κ. νεώτ. τὸ τρώγειν Ἡρσὸν τροφήν, Ἡρσὰ φαγητὰ, ἄνευ ὀρτύματος, δημ. Ἡρσοφαιγία· Χρῖστ. Τισουλ. Ἀθῆν.3,113B καὶ λαμπρὸς καὶ τέρωςτος πρὸς Ἡρσοφαιγίαν, Γαλ.14,751, Πρόδρ.2,352 τοιαύτας ἐκδιδοῦσιν αὐτοὺς Ἡρσοφαιγίας· 2) χόρτα τρογιόμενα ὡρὰ· Γλωσσ.

Ἡρσοφαιγῶ-ῶν ἴμην κ. μsn. τρώγων Ἡρσὸν τροφήν, Ἡρσὰ ἀμαγειρέστα φαγητὰ· Λουκιλλ.έν ΑΠ II,205 μὴ κληθεὶς Αὐλοῦ Ἡρσοφαιγεὶ καθίσας, Διοσκ. Εὐν.2,65, Σωρ.1,49. Ἡ πρόδρ.2,340 Τετράδα καὶ Παρασκευὴν Ἡρσοφαιγούσιν ὄλων.

Ἡρσοφθαλμία (ἡ) ἴμην κ. νεώτ. Ἡρσότης ὀφθαλμῶν, εἶδος τῆ ὀφθαλμίας, φλογώσεως τῶν ὀφθαλμῶν μετ' ἐρυθρότητος καὶ κνησῶν· Διοσκ. Εὐν.1,46, Κέλλο. Ἱατρ.6,6, Γαλ.12,731, Ἀέτ.7,2 σκληροφθαλμία κοινὸν ἐστὶ πάθος βλεφάρων καὶ αὐτοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ· 1) νεώτ. Ἱατρ. ὀφθαλμική πάθησις, καθ' ἣν ὁ ἐπιπεφυκοῦς ἐμφανίζεται Ἡρσὸς καὶ δόσκαμπος.

Ἡρσοφθίος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἀναπτυσσόμενος καλύτερος εἶς Ἡρσὰ ἐδάφη.

Ἡρσοφλοῖος-ον ἴμην κ. νεώτ. ὁ ἔχων Ἡρσὸν φλοῖον· Γεωη.9,16,2 Ἡρσοφλοῖα φυτὰ 1) νεώτ. βόταν, τὸ ἄρσ. ὡς οὐσῶν. Ἡρσοφλοῖος τὸ ἐξωτερικὸν ἐπίστρωμα τοῦ φλοιοῦ τῶν φυτῶν, ἢ ρυτίδια ἢ ρικνίσια.

Ἡρσοφορτον (τὸ) Ἐπιγρ. φορτίον Ἡρσῶν καρπῶν.

Ἡρσοφροκτον (τὸ) ἴμην. Ἡρσοφροκτον βλλ.· Ἀέτ. 16,126 (117).

Ἡρσοφυτὰ (τὰ) νεώτ. γένη καὶ εἶδη τινὰ φυτῶν ψευδῶν καὶ ἀναπτυσσόμενων ὑπὸ παντελῆ ἑλλείψεως ὕδατος εἰς ἐρημικοὺς τόπους, στέπνας ἢ βροχῶδεις ἐκτάσεις.

Ἡρσοφυτικὸς-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ Ἡρσὰ φυτὰ 1) ὁ ἔχων τὰς ἰδιότητας τῶν Ἡρσῶν καρπῶν.

Ἡρσοφυτος-ον νεώτ. ὁ εἰς Ἡρσὸς καὶ αὐχμηροὺς τόπους ψευδῶν.

Ἡρσοφωγος-ον ἀγλὸ κ. μsn. ὁ ἔχων Ἡρσὸν, Βασίλην φωνήν· Σχολ. Ἰλ.Ν 41 αἰσῶσι, ἴν' ἢ Ἡρσοφωγῶν 1) ὀβ. τὸ οὐδ. ἔς οὐσῶν, Ἡρσοφωγὸν ἢ Ἡρσότης τοῦ ἴχου· Εἰστ. Ὀδ.194,51 τὸ Ἡρσοφωγὸν καὶ πάντη ἄδός.

Ἡρσοχημάρονος (τὸ) ἴμην. Ἡρσὸς χεῖμαρρος, Ἡρσοπόταμος· Ἡρών Γεωμ.4,13.

Ἡρσοχέριος (τὸ) ἴμην. ὁ ἔχων Ἡρσὸν, παρόλκων τὴν χεῖρα· Πρόδρ.έν Επιγρ.6,152.

Ἡρσοχορτο (τὸ) δημ. Ἡρσὸς χορτός, ἢ Ἡρσοχόρταρο· 2) τὸ φυτὸν ἑλμωσ βλλ.21.

Ἡρσοφθήμενος-ον νεώτ. ὁ καθαρῶν τύπος τοῦ δημ. Ἡρσοφθήμενος βλλ.· Μωραϊτ. ὡσαν οἱ Ἡρσοφθήμενοι λουκουμάδες.

Ἡρσοφίς-εως (ἡ) ἴμην. ὁ ἔχων Ἡρσὸν ὄφιν, ἱσχυρὸν πρόσωπον· Μαλλάλ.1 303,10.

Ἡρσοφῶς-ου-ες ὁ ἐνέχων Ἡρσότητα, ὁ Ἡρσὸς τὸ εἶδος, ὁ ὡς Ἡρσὸς· ΕἰΜ 357,27 ἡ καρδία, ἐν ἢ ἐστὶ τὸ πυρῶδες ἢ Ἡρσοφῶδες καὶ θερμὸν ἢ τῆς φυχῆς.

Ἡρσοφῶς-εως (ἡ) Ἡρσωνος, ἑσοφ.γρ.π. Ἰηκ.Κωκ.α.1891. εἶ ἄ. γρ. τὸ εἶ βλλ.

Ἡρσοφῶτος-η-ὸ δημ. ἐπὶ ἐδωδιμῶν, ὁ μὲ ὄξος ἔξει παρεσκευασμένος ἢ ὁ εἰς ὄξος διατηρούμενος· ἐλίξις Ἡρσοφῶτος - χταπόδι Ἡρσοφῶτος 1) μτφ. ἐπὶ ἄνθρ. ἐν φρ. διδοῦστος Ἡρσοφῶτος ὁ λιαν διστροπος ἢ λιαν ποιητρὸς.

Ἡρσοφῶρος-ῆ-ὸ δημ. Ἡρσοφῶτος βλλ. 1) τὸ οὐδ. ὡς οὐσῶ. Ἰδ. κτ. πληθ. Ἡρσοφῶρος λοχονικά δι' ὄξους παρεσκευασμένον, ἄ. τουργα, -ῆ.

Ἡρσοφῶσι (τὸ) ἴμην κ. δημ. ὄξος βλλ.· Πρόδρ.2,281 ἢ κἄν τὸ κραιοσῶδιον του το εἶδιν να πληρώσῃ 1) ἐν χρ. κ. μτφ. ἐν φρ.· ὄσιος θυμῶν ἄς πιῆ εἶδι, - ἄς πιῆ εἶδι να τού περῶσῃ· κ. παρ. μsn.· τὸ ἀφ' εἶδι τ' ἀγγεῖο του χἀλεῖ ἰὸ τραχὺ καὶ δισκόλος, διστροπος ἀνθρώπος τῶν ἐαυτῶν του φθεῖρει.

Ἡρσοφῶσι δημ. ἄρπ. (Ἡρσοφῶσις, μτφ. παθ. παρακ. Ἡρσοφῶσιμος, παρασκευαστὸς δι' ὄξους ἢ ἄ. βάζω στο εἶδι· χθές εἶρσοφῶσις τῆς ἐλίξις - τῆς βροῦδες· 2) ὁμτφ. ἐπὶ οἴνου, ἀλλοιοῦμαι εἰς ὄξος, ἱνιζῶ· τὸ κραιοφῶσι εἶρσοφῶσις.

Ἡρσοφῶρελλο (τὸ) δημ. μικρὸν βυτίον, βαρελλῶν, ἐν ᾧ φυλάσσεται ὄξος, πρὸλ. κραιοσῶρελλο, λαδοσῶρελλο.

Ἡρσορῶν δημ. Ἡρσορῶν βλλ.

Ἡρσορῶκος-ο δημ. κ. ἔθικ- λιποβαρὸς βλλ., ὁ μὴ ἔχων τὸ προσηγορευμένον βάρος, ὁ ἄλλιος κατὰ τὸ βάρος, κερφός· Ἡρσορῶκος μὲν τὸ ὄξωσ τ' ἀλεύρι,

Ἡρσορῶσις (ἡ) νεώτ. ἡ τοῦ λόγου διαταραχὴ, μερικός τρωλισμός, φυσική ἀνωμαλία περὶ τὴν προφορὰν τοῦ εἰ το ὅσιον προφέρεται εἰς παχύτερον φθῶγον, περίπου ὡς τὸ κεθ.

Ἡρσορῶσι (ἡ) ἴμην. Ἡρσορῶσι βλλ.

Ἡρσορῶσις (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀξίνου βλλ.· ἢ Ἡρσορῶσι τὸ λεμονοῦσ, - τὸ φωμὶ εἶχε μιά Ἡρσορῶσι 1) χαρακτηριστικὴ τοῦ στόματος γενέσις παρομάου τὴν ἀίσθησιν τοῦ ὀξίνου 1) ὄμ. ἢ τοῦ στόματος ἀνάλογος διαίσεσις, ἢ ἱνιζα βλλ.21.

Ἡρσορῶσι (τὸ) δημ. εἶδος μικρῆς σκαπάνης, ἀξίτη ἠησωρικὴ βλλ.

Ἡρσορῶσι (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν λάπαθον ἢ ὀξάλις.

Ἡρσορῶσις δημ., ἄρπ. (Ἡρσορῶσις, παθ. -ἱζομαι, ἄρπ. -ἱστικα, μτφ. παρακ. Ἡρσορῶσιμος, μτφ. προσδιδῶ εἰς τὴν γέουσιν ὀξίνον, καθιστῶ τὸ ὀξίνον, ἱνίζω· ἢ Ἡρσορῶσις ἐνίξει τὰ φαγητὰ 1) ἐπὶ οἴνου, ἀλλοιοῦ αὐτὸν μεταβάλλων εἰς ὄξος, Ἡρσορῶσι τὸ παλιοσῶρελλο μὲ Ἡρσορῶσι το κραιοφῶσι 2) ὁμτφ. ἀποκτῶ, ἔχω γεῖσιν ὀξίνον· Ἡρσορῶσι τὸ γάλα ἢ τὸ φαγητὸ ἢ ἐπὶ οἴνου, ἀλλοιοῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς ὄξος, Ἡρσορῶσι 1) ὄμ. ἐπὶ ἐδωδιμῶν καὶ ποτῶν κ. ἢ

μτχ. παθ. παρακ. : κρέας - ριζόγαλο - κρασί ξινισμένο' 3) μτφ. ἐπί προσ., δυσορεστούμαί μου, δυσχεραίνω διά τι, μου κακοφαιίνεται κάτι : σάν άκουσε πώς θ' άφησαμε τό σπίτι του, ξινισε κήνας' αυηθέσθ. ἐν φρ. ξινίζει - ξινισε τά μούτρα του (διά τής εκφράσεως του προσώπου) εξέφρασε τήν δυσαρρέσειάν του' όμ. κ. παθ. : σάν τού ήίνα να πληρώσω τό ρεφανέ του, ξινίστικε κ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. : ήρθε με ξινισμένα μούτρα' 4) όμ. ἐν. φρ. : τά ξινίζω με . . ήλθον εις ψυχρότητα, εις δυσαρρέσειαν πρός τινα' όμ. κτ. άόρ. κ. παρακ. ἐν πληθ. άνευ έμρηθ. διαρ. : τά ξινισαμε, - τά έχουνα ξινισαι (ιατελοήσων εις ψυχρότητα) πρθλ. τά τσουγκρίσαμε, τά χαλόσαμε.

Ξινία (ή) δημ. ενάδα βλλ. 2) όξυρεγμία . κάθε βράδυ μετά τό φαγητό έχω ξινίλας.

Ξινισμα-ατας (τό) δημ. τό άποτέλεσμα του ξινίζω βλλ. : τό ξινισμα του γάλακτος - κρασιού.

Ξινό (τό) δημ. τό κτρικόν οξύ βλλ.

Ξινόγαλο (τό) δημ. κ. ξινόγαλο τό οξύγαλο.

Ξινόγλυκας-η-ο δημ. ό όξινος άμα και γλυκός : πήρα κάτι ήπια πού ήτανε ξινόγλυκα.

Ξινοκράσο (τό) δημ. τό φυτόν οξικεράσον βλλ., ό βύσσινο

Ξινολάπατο (τό) δημ. τό φυτόν λάπαθον τό οξυλάπαθον βλλ.

Ξινομηλιά (ή) δημ. ποικιλία μηλιάς παραγούσης μήλα όξινου γεύσεως, αντίθ. γλυκομηλιά : Γρην Σκ.Τερα.85,29 δένει τά μούλα στην ξινομηλιά.

Ξινόμηλο (τό) δημ. ό καρπός τής ξινομηλιάς.

Ξινομουριά (ή) δημ. τό φυτόν μουρέα ή μέλιαινα βλλ.

Ξινομούζθρα (ή) δημ. είδος όξινης μυζήθρας βλλ., ίδιωμ. βουστινα.

Ξινοροδιά (ή) δημ. τό φυτόν ροδιά ή κονή

Ξινόροβλα (τό) δημ. ό καρπός τής ξινοροδιάς βλλ.

Ξινόρ-η-ό δημ. ἐπί δειδώζιων και πατών, ό παρ' τήν συνήθη γευσιν κ. ίδ. ένεκα βλάθης αυτού έχων γευσιν οξείαν, όξινον, οξύς, όξινος, αντίθ. γλυκός ι-ούσι : ξινό κρασί - γάλα - κρέας - πεπόνι' || ἐπί τιων όπωρών, άωρας : τά σταφύλια είναι ακόμα ξινά' παροιμ. περαινά ξινά σταφύλια (ἐπί παρελθόντων και ληζμονηθέντων πραγμάτων' || τό ούδ. ώς ούσα, ξινό βλλ.' 2) μτφ. ἐν φρ. μου βγήκε ξινό ἐπί πραγμ. ευαρέστων κατ' άρχάς, αλλά τών όποιών ή εκβάσις είναι πολύ δυσάρετος-ός. θά τού τό βγάλω ξινό, - μου βγήσε ξινό τό γλέντι' 3) όμ. μτφ. ἐν φρ. : τού (τῆς) άρέσουν τά ξινά άρέσκατα, είναι εκδοτος εις έρωτικώς άποκλιούσεις.

Ξινοστάφυλο (τό) δημ. όνομασία του όμφρακος, δηλ. τού άώρου καρπού τής σταφύλης, συγγ. άγουριότα βλλ.

Ξινοτύρο (τό) δημ. κ. ξινότυρο είδος τυρού με όξινου γευσιν, παρασκευαζόμενον εξ άποδοιου-ρωθέντος γάλακτος.

Ξινοτύσικας-η-ο δημ. ύποκορ. του ξινόρ, βλλ., ό όλιγος ξινόρ, υπόξινος : πορτοκάλια ξινότύσικα.

Ξινοφέρων δημ. έχω γευσιν υπόξινον : τό κρασί σου ξινοφέρει λιγάνι.

Ξινόχορτο (τό) δημ. τό φυτόν όξάλις ή κερασοφόρος ά. ενιοούδ. μοσχόφυλλο.

Ξινομάκαιρα βαρβαρισμός αντί ξινομάκαιρα βλλ. : Άριστφ.Θεσμ.1127 τό κεφαλή σ' άρα τό ξινομάκαιραν άποκεκόμω τουτοί.

Ξινοάζω, Ξινοασιά, Ξινοασμα έσφ. γρ. αντί Ξινοάζω, Ξινοασιά, Ξινοασμα βλλ.

Ξίφος μτγν. κ. ξίφης ή ξιφός βλλ. : Διοσκ.4,22.

Ξίφαι 'Ησ ετά ἐν ταίς βυβλικαίς δρέπανα ή αιδήριας.

Ξιφάρι (τό) μαν. κ. δημ. ξιφίδιον, αλιχή βέλους : Έρωτόκρ.1,419 αφάξε με κάνε με αυτό τό ξυμυτό ξιφάρι' 2) δημ. ή άπδ του κορυφού δένδρου κομπομένη πρώτη σανίς. ής ή μία πλευρά είναι κυρτή' 3) λυριός δέρματος.

Ξιφασκία (ή) νεώτ. ή εις τών χειρισμόν του ξίφους άσκησις.

Ξιφερής-οός-ές μον. ό ξιφοειδής, ό έχων αλιχήν ξίφος, οίχηρρός, μυτερός : Διγεν.Άκρ.34 έδακνε φυχην . . ή στερήσις του θήλους ώς ξιφερής περόν.

Ξιφών-ήνος(ή) Σουδί. ό φέρων ξίφος.

Ξιφήρης-οος-ες κ. νεώτ. ό μετά ξίφους ώπλισμένος, ό έχων κρατών ξίφος ἐν τή χειρί και έτοιμος πρός επίθεσιν : Εύρ.'Ορ.1272 κεκρυμμένους θήρας ξιφήρεις αυτίμ' έχθροσιν φανεί, αút.1346' όμ. κ. η. μτγν. : 'Απολλ.Τιαν.'Επιστ.36, 'Ηρωδιαν.'Ιστ.7,5,3 ξιφήρεις ένέκιντο, 'Ιαυδά 25, 113 ξιφήρει άφρησαν κατά τού έχθρου.

Ξιφφορία (ή) Σουδί. τό φέρειν ξίφη, ξιφφορειν.

Ξιφφορος-ον κ. νεώτ. ό φέρων ξίφος, ό έχων κρατών ξίφος ἐν τή χειρί αυτού, ό με ξίφος ώπλισμένος : Αλαχ.Χο.584 ξιφφορον γάρ άγώνας όρθώσαντί μου, Εύρ.'Ορ.1504 ξιφφορον γάρ εισορώ πρό δωματών βαίνον' 'Ορσητιν, αút.'Ηρ.812, 'Αντιφώνκ.'Αθην.14,623R ξιφφοροισι χειροιν έξωπλισμένω' 2) ώς ούσα, ό ξιφφορός : 'Ηρωδιαν.'Ιστ.7,10,7 στρατιώτας περιστήσαντες αυτούς ξιφφορόσιν' 3) είδος κομητού ώς εκ του στήματου : Σχόλ.'Αρατ.1091.

Ξιφφορώ-έω μτγν. φερώ, φέρω, κρατώ ξίφος : Φιλ.1,282, 'Ηρωδιαν.'Ιστ.7,11,4 οί μεν φανερώς ό δέ και κρύθθην, έξιφφορόν άμνητήρια δθηνεν φέροντες.

Ξίφιας (ή) ξίφιος κ. νεώτ., δημ. κ. ξιφίος είδος ίχθύος ομοιάζοντος ξίφει : 'Αριστ.Ζ.1 505α,18 ό δέ ξίφιας όμοία δινλά, αút.άπ.325, 'Αρχέστρωκ.'Αθην.7,314E αλλά λαδά ξίφιου τέμαχος βυζάντιον έλθών' || νεώτ. ζωολ. γένος άκανθοπτερυγιών ίχθύων τής οικογ. τών ξιφιδών' || άστρον. δορός βλλ.2: 1) είδος κομητού ώς εκ του στήματος : Πλιν.Φ.2,89.

Ξιφίδιον (τό) κ. νεώτ. ύποκορ. του ξίφος βλλ., μικρόν ξίφος, έγγειριότον : 'Αριστφ.Λυσ.53 μήτε ξιφίδιον, Οουσκ.3,22 φίλοι δώδεκα σύν ξιφιδίω . . άνέβαινον' 2) σπαργάνον : ΨΔιοσκ.4,21.

Ξιφίζω (ξίφισα, μέλλ. ξιφίσω, όρκοϋμαι τήν ξιφικήν όρησιν, χορεύω πολεμικόν τινα χορόν, καθ' όν εξέτινον τάς χειράς ώς εκ έκράτων ξίφος : 'Κρατιν.219' 'Ησ. «ξιφίζειν' άνάτεινον τήν χείρα και όρχεισθαι».

Ξιφινδα έπίφρ. μον. παιγιόδιον τι διά του ξίφους : Θεόγγωστ.Καν.164' πρθλ. ξιφισμός.

Ξιφιον (τό) κ. νεώτ. κ. ξιφιον τό φυτόν ξιφιον τό άρουρατόν τό σταθόχορτο, ή σπαθοχορτο, ή σπιθακας' Διοσκ.4,20 «ξίφιον' οι δέ φάγαγον, οι δέ μοχαίρωνσιν καλοϋσι, διά τό του φύλλου στή-μω' έοικε γάρ τριδι, έλαττον μέν τοι και στενότερον και άποϋί ώς μοχαίρωνσιν : Εσέφφρ.Φ1,6,8.' || νεώτ. βοταν. γένος φυτών τριδοειδών.

Ξίφιας (ή) μτγν. κ. ξιφίος, δημ. ξιφίος ό ξίφιας βλλ. : 'Ησ. Ικωδ.ή-ός; 2) ίχθύος όμοιος πρός ιουλιδα βλλ. : Κυρανίδ.32' 3) λίθος τις : αút.32' 4) τό πτηνόν κίρκος βλλ. : αút.32.

Ξιφιστραχίλλος (ή) μον. ό τραχίλος, τό σαρκοδέστρον μέρος του ξίφους : Πρόδρ.2,196 και ξιφιστραχίλλον παστόν, Κυπρινον απαμμάδι.

Ξιφισ-ίδος (ή) νεώτ. ξιφίδιον βλλ., μικρόν έγγειριότον εκ λαθής και εκ βροχέος και αχημυτό άμφιστόμου συνήθως ελάσματον, όπερ έφέρων κατά τόν μεσάιωνα οι Ρωμαίοι και οι Ιππότοι.

Ξίσιμα-ατος [τό] μιν. ὁ Ξίσιμος βλ. : Χοιροβ. Ὁρθογρ. 2,242 πρβλ. Ἡσ. ἰληθ.β.1.
Ξίσιμος [τό] μιν. κ. νεώτ. εἶδος πολεμικοῦ χοροῦ Ἡσ. «σχήμα ὀρχηστικόν τῆς λεγομένης ἐμμελείας ὀρχήσεως» : Ἀθην.14,629P σχήματα δ' ἔστιν ὀρχήσεως **Ξίσιμος** καλαθισμός καλλαβίδες σκῶφ σκῶκεμα 2) Ξιμομαχία, Ξιμομαχία : Δίων Κ 47,44 3) νεώτ. πλῆθυσ διὰ Ξίσιμ.
Ξίσιστηρ-ήρας [τό] μιν. λυρίων, ἔξ οὐ ἐκρέματο τὸ Ξίσιος, ζωστήρ Ξίσιος : Πλουτ.Πομπ.42 καιτοί τὸν μὲν Ξίσιστηρα πεποιθμένων ἀπὸ τετρακοσίων ταλάντων, Ἡλύδ.Α.18,9,23.
Ξίσισταί [τό] λέξ. κ. νεώτ. ὁ Ξίσιστηρ βλ. : Ἡσ. «Ξίσισταί» φωρεός, τελαμών» 2) νεώτ. ὁ ἐπιθεξίσιος χειροῖς ὁμοιος τὸ Ξίσιος ἢ ὁ διδάσκαλος τῆς Ξιμομαχίας.
Ξίσισταί-ός [ή] Ἡσ. «μαχομαχίας», Ξιμομαχία.
Ξίσιθλήτος-ον ὁ διὰ Ξίσιος ὀληθθεις, βλαβείς, σφαγείς : Αἰσχ. Ἀγ.1528 Ξίσιθλήτω θανάτω ἰὸ διὰ Ξίσιος θανάτωσι, αὐτ.Χο.729 Ξίσιθλήτοισιν ἀγῶσιν.
Ξίσιδιδάσκαλος [τό] νεώτ. ὁ τῆς Ξιμομαχίας διδάσκαλος, Ξίσισταί.
Ξίσιδρέπανα [τό] μιν. νεώτ. Ἡσ. «ἡ λεγομένη ἀρπη, ὄληον» : Φιλ.Μηκ.Βελ.οι.99,51 ἀντι τῶν ἔχειριδιῶν Ξίσιδρέπανα ἔχοντες ἢ νεώτ. Ξίσιος δρέπανοειδές, βραχεία καὶ ὄληον κωρῆ σπῆδη χρησιμεύουσα ὡς λόχη ἐν τυφελίῳ.
Ξίσιειδής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα Ξίσιος, ὄμοιος Ξίσι : Θεόφρ.Φι 7,13,1, Στράβ.δ.3,5,10 φύλλα Ξίσιειδῆ πηχυσία τὸ μήκος, Γαλ.2,496 Ξίσιειδές ὁστούν 1) Ξίσιειδής χόνδρος Ξίσιειδής ἀπόφυσις βλ. κατωτ. : Γαλ.Χρ.Μορ.δ.3 πρβλ. Πολυδ.2,164 2) νεώτ. ἀνατ. Ξίσιειδής ἀπόφυσις τὸ κάτω μέρος τοῦ στήθου τὸ βραχύτερον καὶ στενότερον τῶν δύο ἄλλων τμημάτων, ἴησι τῆς λαθῆς καὶ τοῦ σώματος.
Ξίσιθήκη [ή] λέξ. κ. νεώτ. ἡ θῆκη τοῦ Ξίσιος, ὁ κολεός, δημ. φηκάρη : Ἡσ.
Ξίσικτόνος-ον ὁ διὰ Ξίσιος φονεύων : Σοφ.ΑΓ. 10 χρέας Ξίσικτόνων, Εὐρ. Ἐλ.354 Ξίσικτόνων.
Ξίσικτονώ-έω Σουίδ. «Ξίσικτόνεϊ Ξίσιων ἀναίρει», φονεύω διὰ Ξίσιος.
Ξίσιλόγη [ή] νεώτ. εἶδος λόγιος ἐφαρμοζομένης εἰς τὸ ἄκρον τῆς κνήκης τυφελίῳ, δ. μπαγιονέττα.
Ξίσιμάχηρα [ή] κ. νεώτ. μάχηρα ἔχουσα σχῆμα Ξίσιος καὶ ὡς Ξίσιος καὶ μάχηρα χρησιμεύουσα : Ἡσ. «Ξίσιμάχηρα» ἡ μεγάλη μάχηρα : Θεόπομπ.Κωμ.25,7,2 πρβλ. Ξίσιδρέπανον.
Ξίσιμαχία [ή] νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ τοῦ Ξίσιος μάχη μεταξύ μονομαχοῦντων ἢ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς τριβῆς, ἢ ἐν πολέμῳ.
Ξίσιμάχος [τό] νεώτ. ὁ δυνάμενος, ἱκανὸς νὰ μάχηται, νὰ μονομαχῆ διὰ Ξίσιος, ὁ ἐπιτυχῶς χειροῖς ὁμοιος τὸ Ξίσιος ἢ ὁ διδάσκαλος τῆς Ξιμομαχίας, Ξίσιδιδάσκαλος.
Ξίσιμαχώ-έω νεώτ. μάχημα, μονομαχὸν διὰ τοῦ Ξίσιος ἢ ἀσκούμαί εἰς τῆς Ξιμομαχίας.
Ξίσιμοειδής [τό] γλωσσ. ὁ ποιῶν κατασκευάζων Ξίσι.
Ξίσιος-οσι [τό] κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. αἰολ. σκίφος ἀγγεμάχων ὄληων, εὐθύ καὶ πλατύἀποτελοῦμενον ἐξ εὐθέος ἐλάσματος ἀμφοστόμου καὶ ὄλεος, ποικίλου μήκους καὶ ἐκ λαθῆς μετὸ ἢ ἀνευ φακλήτρος, δημ. σπαθῆ 1) Ὀμ. ἐν χρ. ὡς ἰσοδύναμον τοῦ ἄορ καὶ φάσανων, κρεμύμενον ἐκ τῶν ὤμων δι' ἄορτήτρος, τελαμώνος : Ἰλ.Α.194 ἔλακε τὸ δ' ἐκ κολεοῦ μέγα Ξίσιος, αὐτ.Δ.530 Ξίσιος δέξ, αὐτ.Φ.118 Ξίσιος ἀμφηκες, αὐτ.Η.303 Ξίσιος ὀργυρόμων σὺν κολεῷ. 2) καὶ ἐπιτυχῶς τελαμών. Ἡρ.3,64 τοῦ κολεοῦ τοῦ Ξίσιος. Αἰσχ.Πρ.863 δὶθηκτον ἐν σφάγασι βάφασα Ξίσιος, Ξεν. Ἀν.2,2

10 βάπτοντες Ξίσιος, Πάπ. ἐβουλήθη ἀπέλευσιν μοι ποιήσασθαι μετὰ Ξίσιος, Νικ.Χωμ.ἐν Σάβ.1,83 γυμνάσαντες τὰ Ξίσι, Μηνσι.1,3 Συνε. τὴν διὰ Ξίσιος δέχεται τελευτήν κ. δημ. ἐν Συνε. Ξίσι τελευτῶσαι ἱεραποσούσα μιν. κ. δημ. ἐν τῇ σπῆ. τελευτῶσαι δσον ὄληω, δὲν ἔχει ἐλίπιδας ζωής 2) ἔξουσία ζωῆς ἢ θανάτου : Φιλῶστρ. Ἀπολλ.4,42 3) τὸ Ξίσιειδές ὁστούν ἱραχοκόκαλον ἰχθύων τινῶν ὄς τῆς τευθίδος, δημ. καλαμαρίου : Ἀριστ.Τ.1.554b,24 τὴ σπῆρη καὶ τὴ τευθίδη καὶ τῷ τευθίω ἐντός ἐστί τὰ στερεὰ ἐν τῷ πρηνεὶ τοῦ σώματος, ἀ καλοῦσιν αὐτὸ μὲν σπῆρον, τὸ δὲ Ξίσιος, αὐτ.ΖΜ.654c,2 ἐν δὲ ταῖς τευθίσι τοῦ καλοῦσιν Ξίσιος, Ὀμπ. Ἀλ. 3,553 4) ὁ Ξίσιος βλ. : Ἀριστ.ἀπ.325 5) Ξίσιφιον βλ. : Θεόφρ.Φι.7,13,1.
Ξίσιούλκσις-εως [ή] νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ κολεοῦ ἐξαγωγή τοῦ Ξίσιος, ἀ Ξεσπάθωμα.
Ξίσιούκλια [ή] μιν. κ. νεώτ. τὸ σύρον τὸ Ξίσιος, Ξίσιούκλιος βλ. : Πλουτ. Ἀριστ.18 καὶ πρὸς τὰς Ξίσιούκλιας ἔχουσαν οὐκ ἀργῶς.
Ξίσιούκλιος-όν [ή] κωίω ὁ σύρον τὸ Ξίσιος, Ξεσπαθωμένος : Αἰσχ.Εὐμ.592 Ξίσιούκλῳ χειρὶ πρὸς Δέρπον τμηών.
Ξίσιούκλιώ-έω νεώτ. ἔκω, σύρον τὸ Ξίσιος ἐκ τοῦ κολεοῦ, τραβῶ τὸ σπαθῆ μιν, Ξεσπαθῶν.
Ξίσιουργός [τό] ὁ εργαζόμενος κατασκευάζων Ξίσι : Ἀριστ.Εἰρ.547 κατέπαρθεν ἄρτι τοῦ Ξίσιουργοῦ κενουί.
Ξίσιωφόρος [τό] νεώτ. Ξίσιωφόρος βλ.
Ξίσιωφορώ-έω κ. νεώτ. Ξίσιωφορῶ βλ.
Ξίσιωδρον [τό] μιν ὄσηκορ. τοῦ Ξίσιος, κ. ἐν σπῆ. τέλλη βλ. : Ξενοκρ. Ὀρεβ.2,58,16, Ἡσ.
Ξοάνιφοράσι [τό] ἔξουσιον, φέρω σγῶλ. ὁ φέρων ἔξουσιον, κτ. πλ.β. Ξοανηφόρος τίτλος δράμαματος τοῦ Σοφοκλέους : Σχολ.Αἰσχ. Ἐπ.310(289) εἰρηται δὲ καὶ ἐν Ξοανηφόροις Σοφοκλέους.
Ξοάνιον [τό] ἔπηρ. ὄσηκορ. μικρὸν ἔξουσιον.
Ξοάνιγλωσσος [τό] ἔξουσιον, γλῶσσῳ μιν. ὁ γλῶσσῳ ἔξουσιον : Εὐστ. ἐν Θρα.Στ.εφ.
Ξοάνιων [τό] ἔξουσιον, κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. εἰδωλὸν κατοικεῖσθαι ὄληον διὰ Ξοάνιων, κακότεχον συστήθως ἀγάλαμα ἐκ ζύλου γελυμμένον : Εὐρ. Ἰων.ΜΟ3 θεομανθῆς γὰρ ἔλατο βρωμῶν λιποῦσα ἔξουσιον, Ξεν. Ἀν.5,3,12 τὰ ἔξουσιον εἰκοιεν ὡς κωπιορῆτινον χρυσῶν ὄνη τῶ ἐν Ἐφέσῳ, Παισ.2,4,1, Ζερβ.Μὀβ.2.43 τὰ κακόχρωμα ἔξουσιον τῶν ἀγρίων ἢ ὄδ. γεν. εἰδωλὸν γελυμμένον ἐκ ζύλου, λιθῶ ἢ καὶ ἄλλης ὄλης, ἀγάλαμα, ὄσημα, ἰδ. θεοῦ Ἀμμων.99 ἐπὶ ἔξεσπιον λιθῶν ἢ ἔλεφαντινον : Εὐρ.Π.1359 τίνι νόμῳ παρθευέτε κλέπτοντες ἐκ γῆς ἔξουσιον καὶ θυνηπόλους, αὐτ.Τρωφ.525, Ἀκουσ.281, Λουκ.Συρ.34 Ἡελίου καὶ Σελήνης ἔξουσιον ἀοικνύουσιν, Παισ.8,17,2 τὸσάδε ἦν ἀφ ἡν τὰ ἔξουσιον ἐποιοῦντο, Κλήμ. Ἀλ.Προτρ.49,18, Παρρ. Ἀποχ.2,56 ἢ μιν. κ. μιν. ἐκκ. ὄβριστικός ἐπὶ παντός εἰδωλοαγριτικῶ ἀγάλαμα : Μηνσι.1,1,3 Συνε. μὴ πεισθῆς θύσαι τῷ Ἀπόλλωνι, ἀλλὰ μάλλον τὰ ἐν τῷ νεῷ ἔξουσιον οἰονεῖ χονδ' ἐκλεπτόνας. 2) Ξίσι τὴν κεφαλὴν ἀποτρίμματα πρὸ βρέτατος ἢ πᾶν ἐπὶ παραστάσεως ἀνεκτικῶσ ἐκροσθαῖον 2) δημ. κτ. ἐπὶ πρσ. ὡς ὄβρις, ὁ ἀσθενῆς τὸν νεῷ, ὁ μωρὸς, ὁ ἀνόητος, ὁ βραδύλογος, τὸ κούτσουρο : νὰ μοῦ θάσῃς, ἔξουσιον 3) εἶδος μουσικοῦ ὄργάνου : Σοφ.ἀπ.238 ηηκται δὲ λίραι καὶ μαγὰδιδες τὰ τ' ἐν Ἐλλάθι ἔξουσιον ἄδωμελῆ.
Ξοάνιον [τό] ἔξουσιον, ποιῶ μιν. τὸ κατασκευάζειν ἔξουσιον, ἢ κατασκευῆς ἔξουσιον : Στράβ. 16,2,35 ἐάν δὲν πᾶσαν Ξοανιονισίαν.
Ξοάνιουργία [ή] ἔξουσιον, ἐρῶ μιν. ἡ ἔξουσιονισίαν βλ. : Λουκ.Συρ.34 κῶιν ἐν αἰτίῃ Ξοανιουργίας τοισιν ἐν τῷ ἡέρι φαινόμενοι.

ξόδεργα (ή) δημ. κ. ξόδεργο (τό) ή ιξόδεργα βλλ. : Γρυν.Σκ.Τερρ.49. | σάν πουλολόγος ξόδερ- γα | βροχόλουρα και δίχτιχα θέ να στήσασ' | κ. έν μτφ. σμμ. : Ζερβ.Μυθ.Ζ 66 γιά κομιά δόλια φυχή | ήρε ξόδεργες πολλές | και στά λάικ- κια, στίς κριμές | έσασε παιίδες.

ξόδεμα (τό) (ξόδεμα) δημ. τ. του ξόδεμα βλλ. **ξόδεμα** (τό) δημ. τ. του ξόδεμα βλλ.

ξόδεμα δημ. τ. του ξόδεμα βλλ.

ξόδεψη (ή) δημ. τ. του ξόδεμα βλλ.

ξόδι (τό) μαν. κ. δημ. τ. του ξόδιου, ή άκφορα νε- κροσά, ή κηδεία : Έρωφ.Προλ.84 και κάνω ξόδια πιά χαρές και κλάσματα τά γέλια, αút.Πράξ.5, 661 | 2) συνειδ. θήνος, όλοφωμος, όδυμορδός επί τώ θανάτω προσφιλούς προσώπου : μαζεύτη- κε όλη ή γειτονιά γιά ξόδι.

ξοδιάζω μαν. κ. δημ. τ. ξοδιάζω βλλ.2ι : Έρω- τόκρ.2,463 έγάν' από καιρό μιάν πλουμισμένη κόρη, | κι εκόπισσε κι ξοδίασε πολλά τά τήνε κάμψ | νά ηή τό ναί, Πολιτ.Έκλ.Τραγ.259,18 | κ' όπού νά γάμος και χαρά ξοδιάζε τό ουγγί μου, | Άρτ.Βατοπ.4,87 κι όποιος σ' άρέσει του ξοδιάζει, κι όποιος σ' έπίδειξε ακοριδών, - ξο- δίασε πολλά γιά τίς σπουδές τών παιδιών του | 2) τολή τήν πρόσ έντασιασμόν νεκρού καθιερω- μένην νεκρώσιμον άκολουθία : μόλις ξοδιάζουν τόν νεκρό | 3) ρηματ. π. ξοδιαστίς, ξοδιάσμα, ξοδιάσει, ξοδιασμός.

ξοδιασση (ή) δημ. τ. του ξοδιασσις βλλ.

ξοδιασμα (τό) δημ. τ. του ξοδιασμα βλλ.

ξοδιασμός (ό) δημ. τ. του ξοδιασμός βλλ.

ξοδιαστίς (ό) δημ. τ. του ξοδιαστίς βλλ.

ξοδιον (τό) πάλ. ύποκορ. του ξοδία βλλ.

ξοις-ιδος (ή) [ξωί Έπιρ. μτγ. κ. ωεί. σιδη- ρών έργαλείον προς ξόδουξιν και κατεργασίαν πετραμάων, σμίλη 'Ήσ. μεταλλικόν σκεύος, και λιθορυκτόν : Έπιρ. τόξό άρουσά υπό ξοιδος τι- θείς, αút. ξοιδος χαρακτική, πυκνή, έπικουμμέ- νη ίσπί σμιλης όδοντωτής, αút. ξοις άρνισταμος, ΑΠλ.4,86 από ποιμενικής αυτομαθοδός ξοιδος]

ξομολόγημα (τό) δημ. ή έξομολόγησις

ξομολόγησις (ή) δημ. τ. του ξομολόγησις βλλ.

ξομολογητής (ό) δημ. ήξομολογητής βλλ.

ξομολόγος (ό) δημ. ήξομολογητής βλλ.

ξομολόγισμα μαν. κ. δημ. τ. του ξομολο- γήματα βλλ. : Έρωτόκρ.3,408 είδε τό πώς έμυδρεί | τά ηή, τά ξομολογηθή τά χε στό νούν.

ξομολογώ-έω δημ. κ. γάω αντί ξομολογώ βλλ.

ξομολή (τό) [λατ. μαν. κ. δημ. παράδειγμα προς μίμησιν, υπόδειγμα, πρότυπον, μαν. κ. εξέμολον κ. εξέμολιον] πρβλ. κ. 'Ήσ. εξέμολον, ίσων : Έ- ρωφ.Πράξ.3,288 και γίνετα ξομολή σήμερο δέν παίρνει' από μένα, | Έρωτόκρ.1,13 άς έβρη νά τ' άφουκρυσθή ότ' εν' έδώ γραμμένα, | νά πόρη ξομολή κι άφρηνετα βαθιά τά θεμελιώρη | πάντα σ' άμάλαγ φιλιά' | | σχεδίου έν επί τή βάσει του όποίου διακοσμή τή ύφάσματα, σχέδιον κεντή- ματος | 2) δημ. αút ή διακόσμηση, τό σχε- διάσμα, τό ποικιλια, τό κέντημα : Έρωτόκρ.1,684 και τά βιδιά σφάλιζε, τό ξομολή τς' άσπανά- ται, Γρυν.Σκ.Τερρ.65. | καλοφοράει τό ξομολια της ή Νόχτα | 3) μαν. δημ. δείγμα, τεκμήριον, άπόδειξις : Έρωτόκρ.1,209 μ' άν έν και δλ από λόγου σου ξομολή κινάεναν άλλο, | τό φανεράνει του Κυροσ' | 4) δημ. μτφ. ή κακολογία.

ξομολιάζω [ξομολή] μαν. κ. δημ. σκέπτομαι έν- τωπώτερη, συλλογίζομαι, μελετώ, σχεδιάζω : Έ- ρωτόκρ.1,115 έξομολιάζει καθήμενος εις τήν καρ- διαν του μέσα, | κινετα τή τάσος όμορφείς, όπού τόν έπλωσκα, αút.1774. | | έξοιάζω, πα- ρατηρώ μετά προσοχής : αút.2,1326 θωράται, πώς ή κόρη | τόν άσποφόρο ξομολιάζει, κι εκεί-

νο πάντα θώρει, αút.1776 | 2) δημ. ποικίλλω, δια- κοσμή τ, στολιζώ με ξομολια βλλ., κατασκευά- ζω κεντήματα : ξομολιάζει τό τραπεζομαζώνηλο |

ξομολιάζει (ό) δημ. μτφ. κακολογώ : ξομολιάζει σά λοιδόκ- τή μιά και τήν άλλή | 4) ρηματ. π. ξομολιάσμα, ξομολιάστος, ξομολιάστρα.

ξομολιάσμα (τό) δημ. ή ένέργεια και τό άπο- τέλεσμα του ξομολιάζω βλλ.2ι κ. 3ι.

ξομολιάστος-ή-ό δημ. ή ποικιλιά, ό κεντήμέ- νος, ό ξομολιασμένος : ξομολιάστος ποικιλιασ- μένος.

ξομολιάστρα (ή) δημ. ή κεντήστρα βλλ. : 2) μτφ. ή κακολογία γνή, ή κουτασμπολα.

ξοός (ό) 'Ήσ. 'ξουσός, όλικός.

ξοπίσω δημ. τ. του ξοπίσω βλλ., κατά διαδο- χήν ή έν συνεχεία : Σολωμ.Κρητ.18,3 τρία άστρο- ηελείκια έπέσασε, ένα ξοπίσω σ' άλλο | 2) έν φρ. [παίρνω, έρχομαι κττ.] κατόπιν, όπισθεν : μάς ήρε ξοπίσω [μάς κατεδίωξε] | 3' μετά τα- τα : κάνε έτσι και ξοπίσω τά ίδιωμα.

ξορίζω μαν. κ. δημ. τ. του ξορίζω βλλ. : Έρω- τόκρ.1,195 νά σάς ξορίζωσιν από 'νά, πτωχούς νά σάς-ε κάρωσ, αút.3,1034. | | τό μέσ. εκπαίσιον, φεύγω, μείναι : αút.3,866 τινά 'χα και ξοριστή- κα, αút.5,1367 θέλω νά ξοριστώ μακρά, όπου θωροϋν τ' άμάματα | 2) ρηματ. π. ξορισμα, ξορισμός.

ξορισμα-ατος (τό) μαν. δημ. ή έξορία, ή άπέ- λαισις : Έρωτόκρ.3,1340 νά ται μιλήσ νά ται ηή γιά τά ξορισματα ντου.

ξορισμός (ό) μαν. δημ. ό έξορισμός ή έξορία : Έρωτόκρ.4,1364, αút.4 τά βάσανα, τόν ξορισμό μηλό δέν τών έβυματο.

ξορκι (τό) [ξορκι]ωί δημ. ό έξορκισμός βλλ.2ι | 2) προσειχή, ιεροπραξία, έπωδή ή άλλο μαγικόν μέσον έν χρ. προς άποδιώξιν τών πονηρών πνευ- μάτων ή προς τισιν άσθενούσας ή και προς ει- τέλεσμα άλλων ύπερφυσικών πράξεων : Γρυν.Σκ. Τερρ.58,9 ποιά μάγισσα με ξορκία λό τινά τ'ράν |

θά μάθη τ' όνομά τους, Ζερβ.Μυθ.Ζ 53 λέγοντας. δικά του ξορκία εκαιεν όλους τους άμαρτω- λούς .. νά βρούν από τά κιβούρια του.

ξορκίζω δημ. τ. του ξορκίζω βλλ.3ι. 2,τραγ. 'θά είσαι διάδος θάδαινε, περιματάρης πέρνα, | κ' άν είσαι τό δαιμόνιο ξορκίζω σέκκα φεύγα |

2) δ' έρωδών όσκα μαγικήν δύναμιν επί τού : Ζερβ.Μυθ.Ζ 80 κατέβη με σπουδή στό ύπόγειο, ξορκίζοντας μαροστύτερα τήν σκιά τά μένη εκεί που έφανερνάθη.

ξορκισμα (τό) δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλε- σμα του ξορκίζω βλλ.1ι, ό έξορκισμός βλλ.2ι | 2) ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του ξορκί- ζω βλλ.2ι : Ζερβ.Μυθ.Ζ 83 κάνωντας .. τά μαγικά του σχήματα έλυσε τό ξορκισμα τής οικίας.

ξορκιστής (ό) δημ. θηλ. ξορκίστρια, ό έξορ- κιστής βλλ.2ι.

ξουδιά (ή) δημ. κ. ξουδιά νεράϊδα, ξουτιά.

ξουδοπτερος-ον [ξουθός, πτερόν] ό έγχον ξου- θά, κτηνωπά πτερά : Εύρ.Ήρ.487 ως ξουδοπτε- ρος μέλισσα, Αφρ.Άλ.Άδελ.7,13.

ξουθός-ή-όν ό ταχέως κινούμενος, ό ταχύς, ό έλαφρός, ό εύκίνητος : Σουδ. ξουθόν, όξυ, τα- χύ : 'Υμν.Όμ.33,13 ξουθαί πτέρυγες [επί τών τα- χέως κινούμενων πτέρυγων], Βαυχ.5,17 ξουθαίσι .. πτερόγισσι, Χοιρ.ήμ.1,7 κόμαι .. ξουθαίσιν ανέ- μους έντερψών φορούμενας, Μνασολκ.ΑΠ.7,192 ξουθάν όξυ πτέρυγων άδύ κρέκασμα μέλος, αút.9,333 ξουθαί άλικνωσιν, 'Γρόδικ.π.Άθην.5, 2224 τίς ξουθός διεϊκότερο κμαδός | 2) επί του τριλήκοντος λαϊμού της δηλόνας : Αϊσιχ.Αγ. 1142 οιά τίς ξουθά .. 'Ιτυν 'Ιτυν στενωσ .. άδών, 'Αριστ.Όρν.214 έλελιζόμην διεπας μέλε- σιν γένουσι ξουθός, αút.744, Οεοκρ.Έπιρ.4,11

|| όμ. γεν. επί των 'ψιδικών πτηνών: Λυρ.'Αλ.'Α. Δέσπ.7,1 Ξουθά λιγύματα όρναε, Βόβο.118,1 Ξουθά χελιδών ή κελισδοοσσι' 3) επί των μελισσών, ό τοχύς, ό εκίνητες ή ό βουζύς: Σοφ.άν.398,5 Ξουθής μελίσσης κηρήλαστον όργανον, Εέρ.Π 165 Ξουθάν τε νόνημα μελισσάν, αút.635, Αντιφρ. 52,7, Πλάτ.'Επιγρ.32,6, Θεόδωρ.7,142 πωτώντο Ξουθά περί πίδακας άμφι μέλισσας, ΑΠ 9,226,Γ-4) όμ. επί ήχου παραγομένου υπό τριλλίζοντος λαρυγγος: 'Οπν.'Αλ.4,123 Ξουθών μέλος (επί άσματος ψιδικού πτηνού, ΑΠ 9,373,4 όρσοι και άσμεραις Ξουθά λαλεούντα νόσισι (επί του τέγγιγος)' 5) Ξουθός Ιππαλεκτρών π.θ. ταχύς Ιππαλεκτρών: Αλφ.άν.134: όμ. παρωδούμενον π. 'Αριστφ.Είρ.177 ώσπερ Ξουθός Ιππαλεκτρών, αút.'Ορν.800, αút.Βάτρ.932 6) ό έκων τό μεταξό του ζανθοσ και του πυρρού χρώμα, ό κτρινωπόσ, ό χρυσοκίτρινος: Έμν.128,7 Ξουθών τε σπονδάς μελιτών, 'Οπν.Κυν.3,297 Ξουθός με πρόπαν είδος (κωδ. ζανθοσί (επί είδους τινός λύκου, αút.'Αλ.2,452 Ξουθών άπ' άνέρως αίμα πάσασθαι (ό. γρ. Ξανθών ύπ' έφρυθόν αίμα,

Ξουθός (τό) όμ. αντί στρούθος: Κυραν.92
Ξούρα (ή) όημ. τό φυτόν έρεικη ή σπονδυλωδής.
Ξούρασι (τό) όημ. έν χρ. ώς χλευαστική προσ- ώρευσις γερόντων Ιδ. έν συνθέσει: γερο-Ξούρασ.

Ξουράφι (τό) όημ. αντί Ξουράφι, τό Ξουράφιον βλλ.

Ξουραφίζω όημ. ά. Ξουραφίζω βλλ.

Ξουραρισται (οί) 'Επιγρ. έταιρεία τις έν Ρόδω.

Ξωφλώ-ώ όημ., άόρ. Ξωφλῆσαι, παθ. Ξωφλίεμαι, άόρ. -θήσκα, μητ. παρακ. Ξωφλημένος, έξωφλώ βλλ.; άποίνω, πληρώνω έντελώς, κ. μητ. άντιπο- διδώ: Ξωφλώ τό λογαριασμό- τό γραμματίο - τό χρέος μου- τήν ύποχρέωσή μου- τό καλό πού μου έκαμες' || έν φρ. Ξωφλώ τάμα- ύπό- σχεση έκληρωδ, πραγματοποιώ' || όμ. Ξωφλιέ- μαι έν ποθ. όημ.: Ξωφλήθηκε τό δάνειο πού εί- χαμε πάνω στο σπίτι μας.- τό καλό πού μάς έ- καμες δέν Ξωφλιέται μέ τίποτε' 2) είδ. επί έγ- γρηγορών λογαριασμών κ. ά. χρεωστικών, δηλώ δι' ένυπογράφου βεβαιώσεώς μου ότι έπληρωθήην, ότι έγένετο ή άπόσις τών προς έμέ όφειλομέ- νων: Ξωφλα μου τό λογαριασμό.- Ξωφλας τό έν- ταλμα τό σέ πληρώσω' 3) μητ. παύω διατε- λών έν τινι καταστάσει, Ιδ. καλό, μητ.έμπρωθ. διορ. Ιμέ): Ξωφλησε μέ τή νεότητά- μέ τόν έρωτα - μέ τή ζωή' κ. επί άδιαφόρου ή κακής καταστά- σεως: Ξωφλησα μέ την πολιτική ήεραυσα πολι- τευόμενος- μέ τή χαρτίά' κ. επί προσ. όπολ.: οι πολιτικοί μας Ξωφλησαν γιά πάντα' δδ. κ. κτ.μητ. παθ. παρακ. Ξωφλημένος ό παύσας να εί- ναι τι, ό έκπεσών από τινος θέσεως, καταστάσε- ως ή αξιώματος: Ξωφλημένοι πολιτικοί- έμπο- ροι.- Ξωφλημένες θεατρίνες (αί γηράσσαι ή εκπεσούσαι)' 4) ρηματ. π. Ξόφλησι, Ξόφλημα, Ξωφλήσας, Ξωφλήσθης Ιώς έν π. Ξοφλιζώι.

Ξο (τό) ά. γρ. αντί Ξεί βλλ.: Λουκ.Διφ.Φων.9 μηδέ τώ Ξυ ήσαν παραδάντι συνθήκην, ΑΠ 9,385,14.

Ξυγν - άπ. τ. του συγγ.

Ξυγγραμματεύς-ώς (τό) μsn. ό συγγραμματεύς: Μάξ.Επιδ. έν 'Αδου έν 'Αν.Βοασσ.3,135.

Ξυγκάκι (τό) όημ. κ. Ξυγκάχορτο τό ένόστιον και λαχνοειδόμενον φυτόν θηλυγόνον ή κυνοκράμη' 2) ύποκορ. του Ξυγκί βλλ.2) άνευ όνοκορ. σμν.

Ξυγκί (τό) όημ. - λίπος, στέαρ: φρ. βγάξει από τή μάγα Ξυγκί (επί τών έπιδικωκόντων αλλη- στως τό ίδιον συμφέρον)' 2) κ. Ξυγκάκι ό άδην του βουδώνος: κατέβηκε τό Ξυγκί του ήεραθε βουδωνοκλήτην.

Ξυγκοκέρ (τό) όημ. τό άλειμματοκρήριον βλλ.

Ξόδι (τό) όημ. έσφ. γρ. αντί Ξεί βλλ.

Ξυδιάζω όημ. αντί Ξυδιάζω βλλ.

Ξύλη (ή) (ξώλι, δωρ. Ξυλή Γ'Ηα.κ.Σου.ιδ.) εί- δος κυρτής μοχαίρας προς Ξύλον Ξύλων, κήσις, Ξύστρα: Ξεν.ΚΠ.6,232 όστις δέ πελαίειται και παλόν Ξύσασθαι, άγασθόν και Ξύλησ ή ήπλα- θασθαι' || είδος όρεπασεοειδός λαωνικού έγ- χειριδίου: αút.'Αν.4,7,16 είχον... παρά τήν ζώ- νην μοχαίρον όσον Ξύλην Λακωνικήν.

Ξυλάσιον (τό) όχόλ. κ. μsn. αντί Ξυλολάσιον, ή πυράγρα τών χαλκένων 'Σχόλ.'Οπν.'Αλ.2,342 'επι- ράγη, ήν Ξυλάσιον φασιν οι χαλκείσ': Βλεμν.Α- ποικ.7,36 ή σφύρα και τό Ξυλάσιον, όργανα ύπαρ- χοντα ταύτης δή τής χαλκευτικής.

Ξυλαγγουριά (ή) όημ. ποικιλία του φυτού πέ- νων ό ήμερος, ά. άντζουριά.

Ξυλαγγουρο (τό) όημ. ό καρπός τής Ξυλαγ- γουριάς βλλ., ά. άντζουρί' || κτ. έπέκτ. ό άω- ρος πέπων, τό άγουρο πέπον.

Ξυλάγκαθο (τό) όημ. κ. Ξυλαγκάθα (ή) τό θα- μνωδες και άκανθώδες φυτόν ράμνος ή έλασιος- διής' || τό θαμνωδες και άκανθώδες φυτόν ά- σπάλθατος ό λαχνοσί' || τό θαμνώδες φυτόν έ- χινόπους ό άκανθώκαλος.

Ξυλάδικο (τό) όημ. κατάσταση έν ψυχωλείται Ξυλεία, Ξυλεμρηκινό' 2) όπον. κατάσταση έν ψυχωλείται καύσιμα Ξύλα, άνθρακοές κττ.

Ξυλάκωρον (τό) νεώτ. κώνος Ξύλου λαμβανό- μένη διά ζέσεως ροκακιδών Ξύλου μετά καυστι- κού νατρίου, πλύσεως δι' ύδατος, άλέσεως και Ξηράσεως, χρησιμοποιείσασθαι δέ προς κατασκευήν είδικών χαρτίων και ώς άπορροφητικόν συστατι- κόν εκρηκτικόν ύλών.

Ξυλάλοη (ή) μητ., μsn. κ. νεώτ. είδος εώδους Ξύλου τών 'Ινδιών, τό άγάλοη: 'Αέτ.Ι,131, Κοτελ. 4,247,Β Ξυλάλαθα και Βυμύμαρα.

Ξυλάμη (ή) πάπ. ή σπορά ή ή φύτευσις: Ξυλάμη χόρτου, αút. μισθώσασθαι άρούρας Χ είς Ξυλα- μήν Νινου καλάρην.

Ξυλάμησις-ώς (ή) Ξυλαμή (ή) πάπ. ή ένέργεια του Ξυλαμίου, ή Ξυλαμή, ή φύτευσις: λαθόν χαλ- κόν είς Ξυλάμησιον,- μισθός Ξυλαμησιώς.

Ξυλαμητής (τό) πάπ. ό σπείρων, ό φυτεύων.

Ξυλάμω-ώ πάπ. φυτεύω ή σπείρω, συνήθ. μητ. dot. Ξυλαμήσαι άράμω,- Ξυλαμησία χόρτου είς κοπήν και έπινομήν' όμ. κ. μητ. αιτ.: Πάπ. έφ' 2) δέ Ξυλαμήσεις κριθών, δώσις άρτάδος χ' 2) ρηματ. π. Ξυλαμήσις, Ξυλαμητής.

Ξυλάνη (ή) νεώτ. χημ. ήμικτυρίνη όπαντώσα είς τας άπέξυλωμένους κυτταρικές μεμβράνας και Ιδ. είς τό κόμμομα τών Ξύλων.

Ξυλάνωρον (τό) (Ξύλον, άνηθον) μητν. είδος ά- ήθου βλλ.: Γολ.14,732.

Ξυλάνωραξ-ακος (τό) νεώτ. άνθραξ λαμβανό- μενος διά τής άτέλους καύσεως τών Ξύλων, τό Ξυλοκάρονον, τό κάρβουνο.

Ξυλαποθήκη (ή) νεώτ. άποθήκη καυσίμων Ξύλων πρόβ. άνθρακαποθήκη.

Ξυλαρία (ή) νεώτ. βοταν. γένος άσκομυκή- των σφαιριδών μυκήτων, περιλαμβάνον διάφορα είδη βιοτόνα επί Ξύλων.

Ξυλάριον (τό) μητν. μsn. κ. νεώτ. ύποκορ. του Ξύ- λου, μικρόν τέμαχιον Ξύλου, Ξυλάκι, Ξυλαράκι, κλα- δάκι: ΠΔΒασσ.3,17,12 συλλέξω δύο Ξυλάρια, Διο- σκ.170, τὰ δέ Ξυλάρια χλωρά άντι καλαμίνω πατριβεύμενα τοίς όδοσίσι, Γολ.12,422, Φώτ. Β,βλ.38,10 έάν Ξυλάριον μοχαίραφ' || κορυός άποκοκομένος, στέλεχος: Πάπ. Ξυλάριον έρικι- νων,- σύκιον Ξυλάριον.

Ξυλάρμενος-πο όημ. επί Ιστοφόρων ηλίκων, ό ηλίων έν καταχώι μέ άνεπτυγμένα και έπιμελώς περιδεδεμένα πάντα τά Ιστια είτε ούριοδρομών είτε εκπίπτων υπό τήν ένέργειαν σφοδρού άνέ- μου προσηπτότως επί τής έξαρτίας και του άκέ-

φους : Γρηγ.Σκ.Τερρ.βί.1 τὸ πλοιο θαλασσοδέρ-
νεται **Ευλάρμενο** | και τὸ παταεὶ τὸ κύμα πρῖμα
πλώρη, - **Ευλάρμενη γολέτα**, - **Ευλάρμενο καρά-
δι** ἑπίρωρ. - α : ἀρμενίζαμε **Ευλάρμενα**.

Ευλαρμογή (ή) νεώτ. ἀρμογή δύο τεμαχίων ζύ-
λου ἐπ' ἄλληλα.

Ευλας (ὶ) ὄσμ. ὁ πωλῶν **Ευλαίαν**, ὁ **Ευλέμπορος** :
|| σπαν. κ. ὁ πωλῶν καυσθόελα ὡς και ἄλλας
καυσίμους ὕλας.

Ευλαφάνα (ή) ὄσμ. τὸ θαμνώδες φυτὸν ἐχινό-
πουσ ὁ ἀκανθόκακος.

Ευλάφιον (τὸ) ἴδι μγν. κ μσν. ὕποκορ τοῦ ζύλου,
Ἐυλάσιον; ἄ. **Ευλάφιον** : Εὐστ.492.37.

Ευλέθορος (ὶ) νεώτ. ψρολ. γένος κολεοπτερίων
σκούτιδιῶν ἐντόμων προσβαλλόντων τὰ δένδρα.

Ευλαία (ή) μγν., νεώτ. κ ὄσμ. τὸ κόπτην και με-
τασφένε ζύλου, τὸ συλλέγειν ζύλα, τὸ **Ευλεῖσθαι**
Σουιδ., εἰ τῶν ζύλων τῶν ναυπηγησίων συλλογῆς.
Πολύβ.21,39,12, Ἰώσ.ΠΙ.6,27, Πάν. 2) | κ. νεώτ. κ
ὄσμ. τὸ σύνολον τῶν ζύλων, σανίδων, δοκῶν κττ.
τῶν προερχομένων ἐξ ὀλοτομίας τῶν δασῶν, ἐν
χρ. πρὸς οἰκοδομῆν, ναυπηγῆσιν κττ., κερασεῖς :
Πολύβ.3,423 τὴν ἀρμόζουσαν **Ευλαίαν ἐξέθαλε**
πρὸς τὴν κατασκευὴν τῶν μονοξύλων, Στράβ.5,
2,5 τὴν **Ευλαίαν** τὴν εἰς τὰς οἰκοδομὰς σελμά-
των, Πλούτ.ἤΒ.112D ὡςπερ οἱ **Ευλαίαν** τὰ **Ευλα**
και συμφωνίαν καλοῦντες ἐκφορικῶς τὰ συμ-
φωνοῦντα, - **Ευλαία οἰκοδομητορος**, ναυπηγι-
σμος, - **Ευλαία κασίμος** 3) | τὸ ἐκ ζύλου κατα-
σκευάσμα, ὁ ζύλινος σκελετός : Καλλιξί,Πολύβ.10,
27,10 οὕσης γὰρ τῆς **Ευλαίας** ἀπάσης **κεδρήνης**,
Ἱερωνίου.Ιστ.8,48 τῆ τε **Ευλαίης** τῶν οἰκοδομη-
μάτων εἰς τὰς μηχανὰς κατεκρήνησεν.

Ευλέλασιον (τὸ) ἴδι μσν. κ. νεώτ. ἑλαιορρατινώδης
οὐσία ἐξαγομένη ἐκ τοῦ κορμοῦ δένδρων τινῶν :
Μαλῶλ.1437,17 ἑδωρῆσατο τὸ Γοτθικὸν **Ευλέλασιον**.

Ευλαμορικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὸν **Ευλαμορῆον** ἢ τὸ **Ευλαμορῆιον**.

Ευλαμορῆιον (τὸ) νεώτ. ἡ ἡμιορία τῆς κατεργα-
σίμου **Ευλαίας**.

Ευλαμορῶς (ὶ) νεώτ. κ ὄσμ. ὁ ἐμπορευόμε-
νος τὴν κατεργασίμον **Ευλαίαν**, ὁ **Ευλαμορῶς** **Ευλαίας**.

Ευλένιον (τὸ) νεώτ. χμ. ἄ. **Ευλόλη** βλλ.

Ευλένιος-ια-ὶο ὄσμ. ὁ ζύλινος : **Ευλένια** σκά-
λα, - **Ευλένια** μπαλκόνι.

Ευλεργάτης (ὶ) μσν. ὁ κατεργαζόμενος τὸ
ζύλον, ὁ **Ευλουργός** : ASS Μαΐου 5,192F Ἀστέρι-
δος τις **Ευλεργάτης**.

Ευλέως-έως (ὶ) Ἐπιγρ. κ μγν. ὁ κόπτην και
συνάγων ζύλα, ἴδ. οἰκέτης τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς παρ-
έων ζύλα εἰς τὰς θυσίας : Ἡσ. ἐὸ ζύλα πορέχων
δοῦλος : Ἐπιγρ.,Παυσ.5,13,3 ἔστι δὲ ὁ **Ευλέως**, ἐκ
τῶν οἰκῶν τῶν Διὸς ἔργον αὐτῶ πρόκειται
τὰ ἐς τὰς θυσίας **Ευλα** τεταγμένον λήμμα-
τος και πόλει παρῆεν και ἀνδρὶ ἴδιωτῆρ.

Ευλεως-εως (ή) (Ευλέως) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ
ζυλευτέου, ἡ κοπή και συλλογῆ ζύλων ἐκ τοῦ δά-
σους, ἡ ὀλοτομία : ἡ **Ευλεως** ἐ τῶν δασῶν.

Ευλευτοί (ὶ) γλωσσ. ὁ **Ευλευτός**, ὁ **Ευλοκόπος**.

Ευλέω (εὐλόνη) μγν. κ. νεώτ. κόπτην και συλ-
λέγω ζύλα, δένδροκοπὸς : Ἐπιγρ. || κ. νεώτ.
τὸ μέσ. **Ευλεύομαι**, ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Μέν.Μον.123
δρυὸς πεσοῦσης πὰς ἀνήρ **Ευλευτέτα** ἰὼς παρομ.1,
Σχολ.Ἰλ.155, Γρηγ.Νύσσ.2,6D 2) | νεώτ. κτ.
ἐπέκει. προμηθεύομαι **Ευλα** : ὀλόκληρον τὸ χω-
ριον ἐβλευέτο ἄλλοτε ἐκ τῶν πέριξ δασῶν 3)
ρηματ. π. **Ευλεύομαι**.

Ευλά (ή) μσν. τὸ ζύλον, ἡ **Ευλαίη** : Δαρσικ.11,
57D τὴν ὄλην τὴν ὑποκειμένην τῷ τεχνίτη, οἷον
τὴν **Ευλάην** αὐτὴ γὰρ ὑπόκειται τῷ τεκτονί.

Ευλήθωρος-ὄν (εὐλόνη, θιβρώσαντες) Ἡσ. ὁ κατα-
θιθρώσκων, ὁ τρώγων τὸ ζύλον, ὁ **Ευλοφάγος**.

Ευλήγος-ὄν (εὐλόνη, ἀγῶ) μγν. ὁ φέρων, ὁ με-
ταφέρων, μετακομίζων ζύλο : Πολύβ.7,130 **Ευλήγοι**,
ἀφ' ὧν και τὸ **Ευλήγῶν** εἴρηκε Δημοσθένης, Πάν-
σκαφη **Ευλήγα**.

Ευλήγω-έω (εὐλήγος) φέρω, μεταφέρω, μετακο-
μίζω **Ευλα** : Δημ.376 πυροπολιῶν, οἰκοδομῶν βα-
δισταθαί φάσκων, κἀν μὴ χειροτονηθ' ὄψεσι, **Ευ-
λήγῶν**, τὸ χρυσίον καταλλήτομενος φανερός
ἐπὶ ταῖς τραπέζιας.

Ευλήμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν στοι-
χείων ἐξ ὧν συγκοιτεῖ τὸ ζύλον τῶν φυτῶν.

Ευλήριον (τὸ) ἴδι μγν. ἐ. ἀντὶ **Ευλαρίου** βλλ. : ΕΜ611,23.

Ευλήριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ ζύλου, **Ευλάριον**, τε-
μάχιον ζύλου, ράβδος **Ευλαράκι** : Ἰηπ.Ἀφ.230 **Ευ-
λήρι** ὑποθεσί, Ἀλεξ.98,24 **Ευλήριον** μυσρῆνης
ἔχουσα λεπτόν ὄρθρον ἐν τοῖς χεῖλαις, Πολύβ.6,
34,9 ἀναχωρήσας δ' ἐπὶ τὴν αὐτὸ σημάειν τὸ
τε **Ευλήριον** παρῆδωκε και τὸ σύνθημα, Διόδ.5,
4,76 σταγιὸν περιτυχὼν ὄψεως, και ταῦτα **Ευλή-
ριον** μικρὸν διαπίρσας ἰδ.γρ. **Ευλήριον**.

Ευλαία (ή) νεώτ. βοταν. γένος χερσῶνων φυτῶν.

Ευλαία (ή) ὄσμ. τὸ διὰ ζύλου κτύπημα* πρὸβλ.
μπασιτοῦσθα, ραβδιὰ κττ. || κ. γεν. πλήξης, κτύπη-
μα : δ.τραγ. ἠὸ μιά **Ευλαία** τῆς δίκαια, μὰ δὲν
τῆς κακοφάνει* || παροιμ. ὁ πειρασμένος γά-
σπαρος **Ευλαίης** δὲ λογαριάζει ἐπὶ ἔσαναγκοζυμέ-
νω εἰς ὕπαταγην ἔνεκα τῶν μεγάλων στερήσεων.

Ευλαιάζω δημ., ἀόρ. (ἐ)ἔῤῥασιμα, μγν. παθ. παρακ.
Ευλαίασμένος, ἀμτθ. καθίστασθαι σκληρὸς και δ-
καμπτος ὡς τὸ ζύλον : **Ευλαίασαν** τὰ χέρια μου
ἀπ' τὸ κρῦο, - **Ευλαίασαν** τὰ χόρτα ἀπ' τὴν πα-
γωνιά, - θά **Ευλαίασσε** μ' αὐτὸ τὸν χιονιά*,
κ. παθ. : Βαλαωρ.Φρασ.4,355 **Ενας** κρατεῖ τὰ πόδια
του, γυμνά και **Ευλαίασμέν*** 2) | μγθ. καθιστῶν
τὴν σκληρότητα και ἀκαμπτὸν ὡς τὸ ζύλον : τὸ **Εερο-
δὸρι** μοῦ **Ευλαίσε** τ' ἀφτιά - τῆ μήτη - τὰ χέρια*
3) ρηματ. π. **Ευλαίασμαι**.

Ευλαίασμα (τὸ) ὄσμ. ἡ ἐνέργεια και τὸ ἀποτέ-
λεσμα τοῦ **Ευλαιάζω** βλλ., τὸ καθίστασθαι σκλη-
ρόν και ἀκαμπτὸν ὡς τὸ ζύλον.

Ευλιδίην (ή) νεώτ.χημ. μοναμῆνη τῆς **Ευλόλης** λαμ-
βανομένη διὰ νηρώσεως αὐτῆς και ἀνάγωγης τῶν
ὀπτω παραγομένων νητροπαραγῶγων, χρησιμεύου-
σα δὲ πρὸς παρασκευὴν χρωμάτων.

Ευλιζομαι συλλέγει, συνῶγω **Ευλα**, **Ευλεύομαι** :
Ξεν.Ἀν.2,4,11 **Ευλιζόμενοι** ἐκ τοῦ αὐτοῦ και χόρ-
τον και ἄλλα τοιαῦτα **Ευλέγοντες**, Πλούτ.Ἀρτ.ε.
25 ἐπέροφε τοῖς στρατιώταις ἐκ τοῦ παραδεί-
σου **Ευλιζεσθαι** τὰ δένδρα κόπτοντας, Ἀλκιφρ.1,1
ὄλγια **Ευλιζόμενοι** κομμάτια 2) ρηματ. π. **Ευ-
λιζομαι**, **Ευλιζομαι**.

Ευλιζομαι δημ., παθ. -ίζομαι τύπτω, δέρω τινὰ
διὰ ζύλου, δίνω **Ευλιζέ*** || κτ. ἐπέκει. δέρω, δέρο-
μαι* παθ. **δέρομαι** 2) ρηματ. π. **Ευλιζομαι**.

Ευλική (ή) πάπ. κ ὄσμ. τὸ μονοπόλιον τῆς **Ευ-
λαίας** κ. κτ. ὄλους **Ευλική** ἰγλή ἢ κατάφυτος ἐκ
δένδρων : Πάν. τῆς **Ευλικῆς** .. φόρος* 2) ὄσμ.
ἡ ἀναγκαῖοσθα δι' οἰκοδομῆν ἢ ἄλλο τι ἔργον
Ευλαία : Ζερβ.Μοθ.24 **ἔργα** **Ευλαία**, **Ευλική** πολυτήρη
και μετὰ ἄλλα **ἔδρασαν**.

Ευλικί (τὸ) ὄσμ. τὸ θαμνώδες στρυχνιοειδές
φυτὸν ἕλκων τὸ κοινὸν ἢ βάρβαρον.

Ευλικός-ή-ὄν (εὐλόνη) ὁ ἐκ ζύλου, ὁ ζύλινος : Ἀ-
ριστλ.ΖΜ 674α,29 τὴν τῆς τροφῆς δύναμιν, οὕσαν
ὄσθ ἐλευπετον ἄλλ' ἀκανθώδη και **Ευλικῆν**, Ἀρ-
τεμίδ.Δολδ.2,37 τοῖς τὸν **Ευλικῶν** καρπὸν γεωρ-
γοῦσι, Ἐπιγρ. **Ευλική** ὄλη **Ευλαία**, Ἐπιγρ. **Ευλική**
παρασκευῆ, Πάν. **Ευλικῶν ὄργανον** || ὄσμ. τὸ
θῆλ. **Ευλικὰ** ὡς οὐσ. βλλ. : 2) γλωσσ. τὸ αὐδ.
Ευλικῶν ὡς οὐσ. σαυιδωτὸν βῆμα, ἀνάβαθρον.

Ευλίην (ή) νεώτ. ἡ ἀποτελοῦσα τὸ ζύλον τῶν
φυτῶν ὄλη.

ζύλινος-η-ον) κ. νεώτ., δημ. κ. ζυλίνιος-ια-ιο, ὁ ἐκ ζύλου κατασκευασμένος ἢ ἀποτελούμενος: Πινδ.Γ.3,38 ἐπει τείξει θέσαν ἐν ζυλίω σύγγονο κοδραν, Βαυχ.3,49 ζυλίνιος θάμος, Περ.4,108 πόλις δὲ ἐν αὐτοῖσι πεπόλιται ζυλίνη, αὐτ.7,142 τοὺς . . τὰς νύκτας λέγοντας εἶναι τὸ ζυλίον τεῖχος Ἀριστοφ. Ήν.1040 τὸν σὺ φάσασσι, τεῖχος ποιήσας ζυλίονος πύργους τε σιδηροῦς, αὐτ. Ὀρν.1153 τὸν ἐν ζυλίω τοῦ τεύχους τινὲς ἀπεργάζονται ὄρνιθες, Ξεν. Ἐλλ.2,4,24 ὁ δὲ . . ὅπλα ἐποιούτο, οἱ μὲν ζυλίνα, οἱ δὲ αἰσίνα, αὐτ. Ἀν.5,2,25 Διον. Ἰ. Ἄλ. Ρωμ.2,23 ἐν τραπέζῃσι ζυλίαις ἀρχαῖαίς, Διόδ. Σ.4,76 πρῶτων . . ζυλίην θάην, Πλούτ. Ήθ.4,79B πόδα ζυλίον προσποιήσας, αὐτ. Νομ.9 τὴν κατάλοισιν τῆς ζυλίνης γεφύρας, Κδ. Τιμ.2,2,20 οὐκ ἐστὶ μόνον σκευὴ χρυσά καὶ ἀργυρά, ἀλλὰ καὶ ζυλίνα, αὐτ. Ἀν.9,20 τὰ εἰδωλά καὶ τὰ χρυσά καὶ τὰ ἀργυρά . . καὶ τὰ ζυλίνα, Πάπ. ζυλίην κιδωτός, αὐτ. Θύρα ζυλίην, αὐτ. ἐν ζυλίνοις δέλτοις ἐγκατάσσειν, Μωραϊτ.1,162 ζυλίνα καὶ μετὰλλια ἀθύρματα, Ζερβ.ΜΘΒ.Ζ.25 καλοῦδες ζυλίνας ἢ νεώτ. ζυλίονος θήσας τὰ ἀνδροεικέλα τοῦ Φασουλή ἢ ὁ ζυλίονος καρπὸς τὸ προϊόν τῶν δένδρων, ἦτοι οἱ καρποὶ, ὁ στυος, τὸ ἔλαιον ἀντίθ. Ξηρός: Πλάτ.Κριτ.115B, Ἐπιγρ. ζυλίονος καρπὸς ἰάντιθ, ὁ Δημήτριος, Στράβ.15,1,25 τοὺς τὸν ζυλίονος καρποῦς γεννάσθαι πολλοὺς, αὐτ.5,4,2 Ἀθην.3,78D πάντων τῶν καλουμένων ζυλίανων καρπῶν ὠφελιμώτερά ἐστι τοῖς ἀνθρώποις τὰ σῆκα ὅμ. Ἐπιγρ. ζυλίαις ὠνάις ἰάντιθ. σιτηραῖ ὅμ. Ἐπιγρ. τομὰ ἐ ζυλίνα ἢ τομὴ τοῦ ζύλου: 2) μῦθ. ὁ ἀγορῆς, ὁ ἄλιθιος: Ἀπολλ.Ρ.ΑΠ.11,275,1 Καλλιμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παῖγιον, ὁ ζυλίνας νοῦς: 3) πᾶν, τὸ οὐδ. ζυλίονος ὡς οὐα. πῖναξ γραφίματος: Πάπ. ζυλίονος πύξινον 4) ὅμ. μαν. κ. δημ. τὸ οὐδ. ζυλίονος ὡς οὐα. τὸ ζυλοπέδιλον, τὸ τοσκαρο: ΨΚωδ.2,76,18 διὰ τὸ τὰς μοναχοῦσας χρῆσθαι εἰς ὑπόδειξιν τοῦ οὐαῦ καλουμένων ζυλίονος: 5) ὁ ἐκ βάρβακος, ὁ βομβακερός: Πιδ.Σοφ.Σειρ.22,16 ἰμάντις ζυλίην ἐνδεμένη εἰς οἰκοδομίαν, Πλίν.ΦΙ19,14.

ζυλίον (τὸ) πᾶν. σπορὸς ζύλου.

ζυλίωμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ζυλικῶ, ὁ θάρμος.

ζυλίωμας (τὸ) ζυλικώσαι μῦν. τὸ ζυλικεσθαι, τὸ συνάγειν, συναθροίζειν ζυλαῖ Ὠσμ.Μ.641 ἐζυλιωμός, ἡ τῶν ζύλων συλλογὴ: Διον. Ἰ. Ἄλ. Ρωμ.5,41 ἐπὶ ζυλισμὸν ἐξεληλυθότας, Στράβ.12,2,7 ὁ μὲν οὖν ἔμπεριον . . τὸν ζυλισμὸν ποιοῦντας.

ζυλιωτής (ὁ) ζυλικώσαι στέλ. ὁ ζυλικὸς βλλ.: Σχόλ.Πλάτ.Συμπ.208D στείλας αὐτῶν ἐπέτελλε σκευὴ ὡς ζυλιωτῆν.

ζυλιωτής (ὁ) Ἡσ., πᾶν. κ. νεώτ. ὁ θυσιᾶς πρὸς ζύλον, ἰθ. ὀνομασία εἶδος ἱεθύος: Ἡσ.: 2) πᾶν. ζυλιῖτης ἰθ. γῆ ἀσπερόσασ ζυλιεῖαν: Πάπ. Ἰθωτικὸν χέρσου ζυλιωτῆτος (ἀντίθ. σποριζμῶν) 3) νεώτ. ζυλιῖτης ὀρυκτὸς ἀνδραρ, ἔχων ζυλωδὴ ὄφην, παραλλαγὴ τοῦ λιγνίτου: 4) νεώτ. χημ. ζυλιῖτης νεοτασθενὴς ἀλκοόλη, λαοδανομένη δι' ἀναγωγῆς τῆς ζυλωδῆς: 5) νεώτ. χημ. ζυλιῖτης-ιδος ἐκρηκτικὴ ὄλη παραγωγὴ διὰ νιτρῶσεως τοῦ ζυλοῦ: ἄ. τρινιτροζυλιδιον.

ζυλιωφίον (τὸ) μῦν. ἀντὶ ζυλιωφίον βλλ.: Διόδ.Σ.4,76 σιγαγίον . . ἀρεμας, καὶ ταῦτα ζυλιωφίον μικρὸν διαπρίσας, Ὠσμ.Μ.253R ζυλιωφίον ὡς ζυλιωφίον.

ζυλλ- ἄτι. τ. τοῦ συλλ-.

ζυλλομαί Ἐπιγρ. βιωτῶτ. τοῦ ζυλοδεσμοῖ, ὄμφ.

ζυλλομαί Ἐπιγρ. συλλῶ, λεηλατῶ, διαρπᾶζω.

ζυλο- πρῶτον συνθετικὸν πλείστων λέξεων ἔχουσαν τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλούμενον εἶναι κατασκευασμένον ἢ προέρχεται ἐκ ζύλου, ὡς ζυλοδόκη, ζυλοδόκον, ζυλό-

παρτο, ζυλόμορφα, ζυλοκόρβουνο, ζυλοπόδαρο ἢ ὅμ. πρῶτον συνθετ. πλείστων λ. δηλοῦν τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ φερουμένης ἐνεργείας, ὡς ζυλοκόποι, ζυλοσφίτης, ζυλογλάστης: 2) εἰς τινὰς λ. ὡς πρῶτον συνθετ. ἐν μῦθ. ὀμ., ὡς ζυλοδόσασ, ζυλόκοτα, **ζυλοδόλασιν** (τὸ) μῦν. κ. μων. τὸ ζύλον τοῦ βαλσαμοδένδρου: Στράβ.16,2,41 τῶν ζυλοδόλασιν δὲ ὡς ἀρώματι χροῦνται, Πλίν.ΦΙ12,116,Διοσκ.1,19 τὸ δὲ ζύλον, ὁ καλεῖται ζυλοδόλασιν, δάκρυον ἐστὶ τὸ πρόσφατον καὶ λεπτόκαρπον, Γαλ.10,466,Ἰεωπ.7,13,4.

ζυλοδόμων-ονος (ὁ,ή) ζύλου, βάλω) μαν. ὁ βαινὼν ἐπὶ ζυλίαν ποδῶν ὁ φρονὸς ὀφθαλμοῦ ζυλίνας ἐμβόδας: Εὐστ.Πιν.107,4 ἐμβεδηκτὰ ὀφθαλμοῦ ἐμβόδας ἢ καὶ ἄλλως ζυλοδόμων.

ζυλοδοτα (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν σιλοῦσ ἢ τραχεία.

ζυλοδοσία (ἡ) δημ. βίβα διὰ ζύλου.

ζυλοδιομηχανία (ἡ) νεώτ. ἡ βιομηχανία τοῦ ζύλου, ἡ κατεργασία τοῦ ζύλου πρὸς κατασκευὴν παντοίων ἀντικειμένων.

ζυλοδόλον (τὸ) (ζύλου, βάλλω) γλωσσ. ἡ ζυλοδόκη βλλ.

ζυλογαῖδαρα (ἡ) δημ. μικρὸν ἱκρίωμα ἐν χροῖσει ὡς γυμαστικὸν ὄργανον, ὁ βάσταξ, τὸ καβαλλέτο ἢ μῦθ. ἐπὶ προσ., σκιωπ. ἡ ὄφλη, ἰσχυρὴ καὶ ἀσύμμετρος γυνή.

ζυλόγατα (ἡ) δημ. ἡ μύγαρα, τὸ ἐκ ζύλου καὶ σπύρματος ὀδοκον ποτικῶν, παγίδα.

ζυλόγλυκον (τὸ) γλωσσ. ὁ λοβός, ὁ καρπὸς τῶν ὀλόδων: κερπίσκον, καὶ κυδύμου καὶ φασήλου λοβοὶ καὶ ζυλόγλυκον.

ζυλογλυπτική (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ἀπεικονίζειν ἐπὶ ζύλου ἐγγράφους ἢ ἀναγλυφους μορφὰς ἢ διακοσμητικὰ σχέδια, ἡ ζυλοκοπικὴ.

ζυλόγλυπον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐκ ζύλου γλυπτὸν ἔργον, ζύλον ἔχον γλυφὰς.

ζυλόγλυφια (ἡ) νεώτ. ἡ ζυλογλυπτικὴ βλλ.

ζυλόγλυφος-ον (ζύλου, γλύφω) Ἡσ. ὁ γλύφων, ὁ σκαλιῶν ζύλου, γλωσσ. τοῦ στυλογλύφου.

ζυονογυσία (ἡ) νεώτ. τμήμα τῆς βιολογίας ἔχων ὡς ἀντικείμενον τὴν ἀνατομικὴν μελέτην τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν ζύλων.

ζυλογράφημα (τὸ) νεώτ. ἡ ζυλογραφία βλλ.2) ἡ στήμα.

ζυλογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ χαράσσειν ἐπὶ ἐπιπέδων ζυλίων πλακῶν παραστάσεις ἢ σχέδια προωρισμένα δι' ἐκτύπωσιν: 2) ὅμ. ἡ ἐκ τῆς ἐκτύπωσεως τῶν ἐπὶ ἐπιπέδων πλακῶν μηχανημάτων παραστάσεων εἰκῶν, ἡ στήμα.

ζυλογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶν ἐπὶ τῆς ζυλογραφίαν ἢ τὸν ζυλογράφον, ὁ τῆς ζυλογραφίας.

ζυλογράφος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. καλλιπῆνης ἀσχολούμενος περὶ τὴν ζυλογραφίαν, τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὴν ζυλογραφίαν βλλ.

ζυλογράφω-έω (ζύλου, γράφω) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. γράφω ἐπὶ ζύλου: 2) νεώτ. ἀσχολοῦμαι περὶ τὴν ζυλογραφίαν βλλ.

ζυλοδόμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ ζυλοδοσία βλλ.

ζυλοδοσία (ἡ) νεώτ., δημ. ζυλοδοσία ζυλίνας σκελετὸς οἰκοδομῆς, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δοκῶν καὶ ὀπισθοκλιματίων συνδεθεμένων πρὸς ἀλληλα κατὰ τρόπον ἐξασφαλῆσθαι ἄντοχην κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς δομῆς ἀσκηθισομένων πᾶσεων.

ζυλοδέσμος (ὁ) νεώτ. ναυτ. εἶδος βρόχου συκρατούμενου διὰ τῆς τριβῆς τοῦ ἀκροῦ τοῦ σπειροειδῶς συνεστραμμένου περὶ αὐτοῦ καὶ χρησιμεύοντος πρὸς δέσιν τῆς ἀρχῆς τῶν ποδῶν τῶν δολωίων καὶ τῶν διπλῶν θρίων, ὡς καὶ πρὸς ἐχχασιν ἢ ἀρσιν σφρηκίων, ζύλων κτ., τὸ παρακόμεμα: 2) συναρμογὴ ζύλων.

Ξυλοδέτης (ιδί) νεώτ. έργυτής μεταλλείων έχων έργον την τοποθέτησιν των ύποστηρικμάτων των εκ τής εξορύξεως σχηματιζομένων κανών.

Ξυλόδρομος (ιδί) νεώτ. κολλη εκλεβμένη τροχιά κατασκευασμένη προχέρως εις βασικώς περιοχάς εκ τεσσάρων κορμών δένδρων συνδυεμένων προς άλλαλα και χρησιμοποιούσα προς μεταφοράν τής βασικής ξυλείας.

Ξυλόδωλη 'Ησ. «τεκτασμένη, ναυπηγίσις, κωπηλασία, κυβερνήσις» [όναγν. Ξυλόδρομη]

Ξυλοειδίης-ούεις (Ξυλιν) κ νεώτ. ο όμοιος προς Ξύλον : Θεοφρ. Πλ. 7,9,3. Κλύτ.Ι. Λόφον ασρκινον . . . εξέγοντα τής κεφαλής ώσπερ πάταλον και τό κ χρώμα Ξυλοειδή . . . ο Ξυρός : 'Ανδρόμ. π. Γαλ.14,42' πρβλ. Ξυλόειης' 2) ο Ξυλίνας, ο Ξυλένας : Πάπ. Ξυλοειδίεις θυρίδες

Ξυλοεργός (ιδί) 'Επιγρ. ο Ξυλοουργός.

Ξυλόζη (ιδί) νεώτ. χημ. πεντόζη λαμβανομένη δι' υδρολύσεως τής Ξυλόζης.

Ξυλόθηκη (ιδί) [Ξύλον, θήκη] τμήν. άποθήκη Ξύλου : Μισσ. Παροδ.η. 'Αθην.5.208Α έφ' ών κατασκευασμένοι ήσαν Ξυλόθηκαι και κριβάνοι.

Ξυλοθραύτης (ιδί) νεώτ. ο θραύτης Ξύλου.

Ξυλοκάνθηλα (ιδί) γλωσσ. ά. Ξυλοκανθήλια βλλ. Ξυλοκανθλία (ιδί)

Ξυλοκάνθλια (ιδί) 'Ησ. Ξύλινα σάγματα, σαμάρια : 'Ησ. έν λ. σώρακον άγγελιον εις ό σίκα έμβάλλεται ή Ξυλοκανθλία' όμ. κ. κτ. έν. Ξυλοκανθλίον : Γλωσσ.

Ξυλοκάρβουνο (ιδί) δημ. ο Ξυλάνθραξ βλλ. Ξυλοκάρπασον (ιδί) μτην. τό Ξύλον του λίνου : Γαλ.19,738 αντί Ξυλοκάρπασου κιννάμωμον.

Ξυλοκάρπος (ιδί) νεώτ. γέν. μελισσοειδών φυτών ών ό φλοιός έν χρ. εις τήν βασιφήν και τήν θυροσδεφίαν.

Ξυλοκάρουνο (ιδί) μτην. τό Ξυλοκαρυόφυλλον βλλ. : 'Αέτ.16,146.

Ξυλοκάρυοφυλλον (ιδί) [Ξύλον, καρυόφυλλον] μτην. τό καρυόφυλλον, τό γαρύφαλλο, τό μοσχόκαφι : 'Αέτ.1,131 [γρ. Ήρακαρυόφυλλον].

Ξυλοκάρφι (ιδί) δημ. ναυτ. Ξύλινος γόμφος συνδέων τά τεράχια του σκελετού του σκάφους Ξυλίνο πλοίου και ιδ. τά μαנדάλια προς τούς στανίνας, ο πέιρος . . . έν ήλος εκ Ξύλου, Ξύλινο καρφι : 'Εφταλ.Οδ.Α 439 σάν τόν-ε δίπλωσε καλά, ά Ξυλοκάρφι] τόν κρέμασε [τόν χιτώναι.

Ξυλοκάσις (ιδί) μτην. κ. μαν. κατοπτρόν τι είδος κασίης βλλ. : Γαλ.19,738. Διοκλητ. 'Εδικτ.32,53, Φιλοστόργ.3,6,489 παρά τούτοις ή τε Ξυλοκασία [σίς] μάστιγα γίνεσσι, 'Αέτ.16,130, Εὐχολόγιον644 στέραςκος λίτραν ασ' . . . Ξυλοκασία λίτρας γ'.

Ξυλοκαστέλλιον (ιδί) [Ξύλον, καστέλλιον] μτην., μαν. κ. νεώτ. Ξύλινον καστέλλιον, φρούριον : 'Απολλδ. 'Αρχιτ.46' // Ξύλινος πύργος επί των τειχών των φρουρίων των Βυζαντινών ή επί των Ιστών των πολεμικών πλοίων, ά. Ξυλοκαστρον.

Ξυλόκαστρον (ιδί) [Ξύλον, κάστρον] μαν. κ. νεώτ. τό επί των Ιστών των Βυζαντινών δρομώγιον θωράκιον : Λέων Σοφ.19,7.

Ξυλοκατασκευάστος-ον [κατασκευάζω] σχόλ. ο εκ Ξύλου κατασκευασμένος : Σχόλ.Λυκ.όσφ.361.

Ξυλοκατάσκαυος-ον σχόλ. κ. μαν. ο Ξυλοκατασκευαστός βλλ. : Σχόλ. 'Οπκ.' Αλ.1,358, Νικ.Χων. 13,404D διά των Ξυλοκατασκευών πόργων.

Ξυλοκεραία (ιδί) [Ξύλον, κεραία] Ξυλίνη κεραία : ΚΠορφ. 'Εκθ.389C έδόθη ύπέρ αγοράς Ξυλοκεραίων λόγψ τών άσ' καραβίων [ιδιόρθ. αντί Ξυλοκεραίων].

Ξυλοκερατιά (ιδί) δημ. τό δεσμάς, καρποφόρον δένδρον κερνιά ή Έλλοσός ή χαρουσιά.

Ξυλόκερατόν (ιδί) μτην., μαν. κ. δημ. τό δένδρον κερνιά ή Έλλοσός ή Ξυλοκερατία : 'Αλέξ. Τραλλ.9,3, Στέφ. 'ΑΒ' 'Ινπ.1,211D' 2) δημ. ο καρπός του δένδρου Ξυλοκερατιά βλλ., ά. χαρούσι.

Ξυλόκερκος (ιδί) μτην., μαν. κ. νεώτ. μία των πυλών τής Κωνσταντινουπόλεως : ΑΠ 9,690 τίηλ. εις πόρταν τήν έπιλαομένην Ξυλόκερκον έν Βυζαντίω, ΦΚωδ.2591β' 2) γεν. τό εκ Ξύλου κατασκευασμένον θεάτρον των Βυζαντινών.

Ξυλοκάματος-η-ο δημ. έν μτρ. σηνμ. επί προσ., ο εύθις, ο ήλιος, ο βλάξ.

Ξυλοκιννάμωμον (ιδί) [Ξύλον, κιννάμωμον] μτην. κ. μαν. τό Ξύλον του κιννάμωμου, τής κανέλλας : Πλιν.ΙΙ [2,9], Διοσκ.1,14, Γαλ.13,185, Γεωπ.8,22,2.

Ξυλοκλασία (ιδί) μτην. αί έκκοποι άδένδρων, οι παρ' άλλήλους σωροί εκκοπιμένων δένδρων : 'Ανν. Κοιν.13,389 πλάσαν άτραπιδόν διά των καλουμένων Ξυλοκλασιών άπετάφρευσεν.

Ξυλόκλακον (ιδί) μτην. κεράπιον βλλ.8) : 'Αέτ.9,32.

Ξυλόκλαλα (ιδί) μτην. κ. δημ. κόλλα προς συγκόλλησιν Ξύλων : Διοσκ.3,67, 'Ορειβ.Σύνοφ.2,56.

Ξυλοκοναρία (ιδί) μαν. κ. νεώτ. ή γιάστρα, τό κονταροχτύπημα βλλ.κ.

Ξυλοκονταρίω μαν. διαγωνίζομαι εις τήν Ξυλοκονταρίαν, διαδορατίζομαι, κονταροχτυπώ : Χρον. Μορ.2409 έφάγασιν, έπίσταν, έΞυλοκονταρίαν.

Ξυλοκόπη (ιδί) δημ. ή ένεργεια του Ξυλοκόπω, ο ραβδίσιμος, ο θαρμύς, τό Ξυλοκόπη : του 'δωσε ένα Ξυλοκόπημα τής καλής ώρας.

Ξυλοκόπη (ιδί) [Ξυλοκόπω] μτην. τό Ξυλοκοπείν, τό κόπητι Ξύλου, τό κόφημο των Ξύλων : Πάπ. όμολογεί' ο δεινα έχειν παρά του δεινά ώστε εις τήν Ξυλοκόπιαν πελέκεις δέκα, Πάπ. Ξυλοκόπη και έμπυρισμός' 2) τό τύπητι, κτυπών διά Ξύλου, ο ραβδίσιμος, ο Ξυλοκόπημα : Πολύδ.6,37,2 τό δέ τής Ξυλοκόπιης έσσι τοιούτον.

Ξυλοκόπος-ον [Ξύλον, κόπητι] ο κόπητων Ξύλου Ξεν.ΚΠ 6,2,36 πλέκων έχοντας Ξυλοκόπον ιδ.γρ. Ξυλοτόμοσι [ιδί] ού κόπονται Ξύλοι' // μτην. κ. νεώτ. τό άρα, Ξυλοκόπος ώς ούσ. ο κόπητων Ξύλου, ιδ. εκ του δάσους : ΠΔ' 'Ησ.9,27(2) κατέστησεν έν τή ημέρα κείνη Ξυλοκόπος και υδροφόροσ Στραβ.16,4] ενταθόθ δ' εφεσώτεις Ξυλοκόπος κατακόπουσιν' 2) ο πλήτητων, ο κτυπών τό Ξύλον, επί των πτηνών κελός και κινολόγος : 'Αριστλ.Ζι 593α,β, αὐτ.14 εστι δέ και τούτο Ξυλοκόπον' 3) νεώτ. Ξωλ. τό άρα, Ξυλοκόπος ώς ούσ. γένος κεντροφόρων μελισσοειδών εντόμων.

Ξυλοκοπητή (ιδί) νεώτ. ή Ξυλοκοπητική βλλ.

Ξυλοκόπω-έω [Ξύλον, κόπητι] μτην., νεώτ. κ. δημ. κόπητω Ξύλα εκ του δάσους : Πάπ. εκ του ίδιου Ξυλοκοπήσει και τήν γήν καθαρεί' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. πλήτητω, κτυπώ τινα διά Ξύλου, δέρω πνά διά ραβδίω, ραβδίωζω, Ξυλιζώ, Ξυλοκοπιώνω : Πολύδ.6,38] τό μέν άπαντας Ξυλοκοπετι ή φνεύειν άποδοκιμάζουσι' κ. παθ. : αὐτ.37,1 κών καταδικασθθ, Ξυλοκοπεται' // γεν. δέρω πνά άνηλέως : 'Αρρ. 'Επικτ.3,7,33, κ. παθ. : αὐτ.4,4,37, Πάπ. Ξυλοκοπηθηνάι σε κελούω' 2) ρηματικ. Ξυλοκοπία, Ξυλοκόπημα.

Ξυλόκορος-εως (ιδί) νεώτ. Ξωλ. γένος ήμπτέρων λιγαυίδων εντόμων.

Ξυλόκοττα (ιδί) δημ. τό πτηνόν σκολόπαξ βλλ., ά. μπεκιάσπα.

Ξυλόκράση (ιδί) [Ξύλον, κράση] μαν. είδος κράσης, λαχάνου : 'Ιησατρ.48 [πθ. δ.γρ.].

Ξυλοκρέβαστο (ιδί) δημ. κλην ή σανίδων, Ξύλινον κρεβάτι' 2) κτ. επέκτ. τό φέρετρον, ή κάσα : 'Αραβ.Μύθ.Χαλ.1,212 τόν κατέβασσα καύτόν εις τόν τάφον, . . . τόν έκρέμασα μέ τό Ξυλοκρέβαστον έως όπου έφθασε κάτω.

Ξυλοκόμη (ιδί) σκωπτικόν παρωνύμιον δυσειδοός, άσχημού γυναικόσ : Κωμ. 'Αόσει.1091.

Ξυλοκατρεία (ιδί) νεώτ. ή λατρεία των Ξύλων, όηλ. των φυτών και των δένδρων' πρβλ. Ξωλοατρεία, λιθολατρεία κτ.

Ξυλολάτρης (ὁ) μιν. ὁ λατρεύων τὰ ξύλα, τὸς εἰκόνας, προσκυνῶντα ἀποδιδόμενον ὑπὸ τῶν ἐκονοκλασάτων εἰς τοὺς ἀπαοδῶς τῆς λατρείας αὐτῶν ἐνδόνων : Δαμασκ.1,236Α, Συνοδικ.Πρός Θεῶφ. Αὐτοκρ.125 Γερμανὸν Ξυλολάτρη Ἀπεικόλουν.

Ξυλολατρῶ-ῶν μιν. εἶναι Ξυλολάτρης, λατρεύων τὰ ξύλα : Νικήτ. Παφλ.Β.

Ξυλολαπῆς-οὐς-ές (ξύλον, λέπω) σχόλ. ὁ ἔχων ξύλινον κέλυφος, Ξυλωδὴ φλοῖον : Σχολ.Νίκ.Ἀλεξ. 108 δένδρον τινὸς Ξυλολαπῆ φέρωντος καρπὸν.

Ξυλόλη (ἡ) νεώτ. γημ. κ. Ξυλόλιον (τὸ) μείγμα τῶν τριῶν ἱσομερῶν διμεθυλοβενζολίων, ἐξογόμενον ἐκ τῆς πίσης τῶν ξύλων καὶ ἰδίων τῶν λιθουθράκων, ὡς καὶ ἐκ διαφ. πετρελαίων, ἄ. Ξυλένιον.

Ξυλόλιθος (ὁ) νεώτ. τεχνητὸς λίθος ἐκ μείγματος μαγνησιακῆς κόνιας καὶ πριονιδίων ξύλου χρησιμεύων πρὸς στρώων διαπέδων κτ.

Ξυλόλιον (τὸ) νεώτ. γημ. ἡ Ξυλόλη βλ.λ.

Ξυλόλογια (ἡ) πάπ. τὸ συλλέγειν ξύλα, ἡ συλλογή, τὸ μέγεθος ξύλων.

Ξυλόλογῶ-ῶν (ξύλον, λέγω) μτην. συλλέγω, μαζεύω, συνάξω ξύλα : Κοισιάρ.1185 [ἐκδ. Μ.Ι.]

Ξυλόλοφιον (τὸ) μιν. ὁ ξύλινος ἱερός ἄβυσος : Γερμ.737 [ἐκδ. Μ.Ι.]

Ξυλόλυχνος (ὁ) ἱξύλον, λυχνόχικρ. ὁ ξύλινος λυχνόχικρ, λυχνόστότης : Ἀλεξ.344, Ἀθῆν.ΙΣ.700Β Ξυλόλυχνος οὗ δὲ μέρμητα Ἀλεξίς.

Ξυλόλωτος (ὁ) μτην. τὸ ποδῶδες καὶ πολυμετές φυτὸν πεντάφυλλον βλ.λ. : Δισακ.4,42.

Ξυλόμακρος-ερος (τὸ) μτην. κ. μιν. τὸ μοσχακάριον : Ἀλεξ.Τρολλ.9,2, Θεοφάν.Νόνν.236 τὰ διὰ τὸ Ξυλόμακρος καταπόθια.

Ξυλόμαχαира (ἡ) ἱξύλον, μάχηραι ἡ ἐκ ξύλου μάχηραι, τὸ ξυλένω μάχηραι : Πλουδ.7,159 Ξυλόμαχαира ἔλεφαντόκωμος [ἑσφ.γρ. ἀπὶ ἐπιφομάχηραι.

Ξυλομέτρῆς (ὁ) πάπ. ὑπάλληλος ἔχων ὡς ἐργὸν τὴν καταμέτρησης τῆς ἐκασταμέτρης γῆς.

Ξυλομετρία (ἡ) νεώτ. κ. Ξυλομετρικὴ κλάδος τῆς βασολογίας ἔχων ἀντικείμενον τὴν μέτρησην τοῦ ὅγκου τῶν ξύλων καὶ τῶν δένδρων ἄ. βασική στερεομετρία.

Ξυλομετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον ἐν χρήσει ἐν τῇ Ξυλομετρίᾳ πρὸς μέτρησην τοῦ ὅγκου ἀνωμόλων τεμαχίων ξύλου, μὴ δυναμένων νὰ καταμετρηθῶσι διὰ μαθηματικὸ ὑπόλογισμον.

Ξυλομετρῶ-ῶν (ξύλον, μετρώ) πάπ. κ. νεώτ. μετρώ διὰ ξύλου ἴτοι καταμετῶ τὴν ποσότητα τῆς ἐκασταμέτρης γῆς : Πάπ. γεωμετρούνας καὶ Ξυλομετρούνας. 2) νεώτ. ναυτ. διαθέτω τὸ ἐπιπέδον τῶν νομέων καθετῶς πρὸς τὸ διήμερικὸς καὶ τὸν ἀξονα αὐτῶν ἐν τῷ διαμηκί ἐπιπέδῳ ἢ ὁμ. διαθέτω τὴν στειραν καὶ τὸ ποδοστῆμα κατὰ τὸ διαμηκί ἐπιπέδον καὶ μετὰ καταλλήλου ὡς πρὸς τὴν τριπίδα κλίσεως.

Ξυλομυγῆς-οὐς-ές (ξύλον, μύγωμι) μτην. ὁ μετὰ ξύλου μεμυγμένος : Στραβ.12,7,3 μίγμα Ξυλομυγῆς τὸ καὶ γεωμυγῆς.

Ξυλόμοχλον (τὸ) ἱξύλον, μοχλόξ πάπ. ὁ ξύλινος μοχλός.

Ξυλομορσίνη (ἡ) μτην. τὸ φυτὸν μυρσίνη ἀγρία : Δισακ.4,144 [δ.γρ.]

Ξύλω(ν) (τὸ) ἱξύω, ἔξω) κ. μιν. νεώτ. κ. ὄσμ. ἡ ὑπὸ τὸν φλοῖον ἰνώδης καὶ σκληρὰ οὐσία ἡ ἀποτελοῦσα τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν κλάδων τῶν δένδρων καὶ σπανιότερον Βοτανοδὸν τινῶν φυτῶν κ. εἰδ. κορμῆς ἡ κλάδος δένδρου νεκρωμένης καὶ ἔτοιμος πρὸς καὶσιν ἢ ἄλλην τιὰ χρῆσιν, π.Ὀμ.κ.ὄσμ.συνιθ.κτ.κλ.β. ἐπὶ τῶν καυσόξυλων : Ἰ.Θ.507 ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθαι, ὡς ἐκ παννύχιου... καίωμεν πυρὰ πολλὰ, αὐτ.547, Ὀ.Ξ.418 κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῶ, Ἡσιόδ.Ἐργ.808 ταμείν θαλομήτα δούρα, νήια τε

ξύλα [ξύλα πρὸς ναυπηγίαν], Ἡρ.1,186 ξύλα τετράγωνα, ἐπ' ὧν τὴν διάσθην ἐποιεῖντο οἱ βαθυκλίνοι [δοκῆ], Σοφ. [π.700 ἐν τοῦξ ξύλου, Εὐρ. Κύκλ.242 μέγαν φάκελον ξύλων ἐπιθείς ἀνάφεις Ἀριστ.Ἐπιρ.1133 ἐκείας τῶν ξύλων ἀπ' ἢ δονάτοτα τοῦ θέρους ἐκπεπερμημένα, Οὐνοῦ,7,25 ξύλα ναυπηγίαιμα . . . κατέκασον, Ξεν.Ἀνδ.4,4 ξύλα . . . ναυπηγίαιμα, Πλάτ.Νόμ.70611, οὐτ. Γοργ.46Β λίθος καὶ ξύλα, Δημ.219 ἀφθόνων ὄντων . . . τῶν ναυπηγισίων ξύλων, Ἀριστλ.ἩΝικ.1109Α,7, Θεοκρ.Π.51 ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, οὐτ.24, 89, Πλουτ.Ἡ8,67Α ξύλων παρέχει τὰ πλειμύτητα, Ἀθῆν.7,276Γ: ἐσσηπτότερα γούτ τὰ νύκτωρ θυόμενα τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ξύλων τὰ πρὸς τὸ σελήνιον κοτόμενα, Κδ Κορινθ.1,3,12 ξύλα, χόρτον, καλῶμεν [πρβλ.Κλήμ.Ἀλ.7 τραμ.5,558 ἐκαλόμη, τὰ τῶν αἰρέσεων ἐπιναθῆματα καὶ ξύλα καὶ χόρτοις], Πάπ. ξύλα εἰς θυσίαν, 3,τροπ. σίκω, Ἀμαμόντω, νὰ πῆς γιὰ ξύλα, - ἓνα γομάρι ξύλα ἢ ὄμ. κτ. ἐν. τεμάχιον ξύλου, κορμῆς, στέλεχος, δοκὸς, πόσσαλος : Ἰ.Χ.327 ἔστικε ξύλον αὐόν. δρυὸς ἡ πέυκη, Πλάτ.Ἰνπ.Μ.291C χρυσοῦς ἡ ξύλον σίκων [κοχλῶριον ἐκ ξύλου σικηῆς], Ἀριστ. Νεφ.1431 οὐκ ἐθείσις καὶ τὴν κόρον καπὶ ξύλων καθείδεις τὸ ξύλον ἐρ' οὐ κοινῶνται δριβεῖσι, Ἀριστλ.ΖΚ.701β,9, Κδ Ἀπ.18,12 πᾶν ξύλον θύνον ἰδρωμαπῆσι, Πάπ. ξύλον οὐκίμνον ἢ ὄσμ. παροίμ. ὁ καρπὸς ποιεῖ τὰ ξύλα καὶ ἡ φουρτοῦνα τ' ἀγοράει, παλ. λόγιον ἀθρωπος ἀγρῶματος ξύλον ἀπελέκητον. 2) πᾶν ὄμ. ἐξ ξύλου πεποιηται, οἷον ρόπαλον, ράβδος, Βακτηρία κτ.π. : Ἡρ.2,63 ἔχοντες ξύλα καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τὰ ἔτερα ἄλλες ἐσάσι, αὐτ.4,180, Εὐρ. Ἡρ.993 ξύλον καθῆκε παίδος εἰς ἐξανθὸν κάρα, Ἀριστ.Ἄουσ.357 οὐ περικατάσει τὸ ξύλον τύπτον ἔχρησιν τιν' αὐτάς, Πολύδ.6,37,3 τύπτοντες τοῖς ξύλοις καὶ τοῖς λίθοις, Πλουτ.Λικ.30 τὸν Ἡρακλεῖ . . . δέρμα καὶ ξύλον ἔχοντα, Φίληπ.Θεσα.ΑΠ.6,203,3,Κδ Ματθ.26,47 ὄχλος πολὺς μετὰ μαχηρίων καὶ ξύλων, Λοικ. Δημόν.50 τὸν Κυνηκὸν κελεύσας ἐμελεῖν ἡ ξύλοις συντηρήσει, Πάπ. μετὰ ξύλων ἐσσηπτόσαι, Πολμ.Ἐκλ.Τραγ.219,3 διώξτε με μόνια, διώξτε με, με ξύλα, με λιθάρια ἢ ὄσμ. συνεκδ. ὁ δαρμῶς, ἡ μαστίγιασι, τὸ Ξυλοκόπημα : ἔφαε ξύλο με τὸ κωνάρι, - τὸν ἐπισασι εὐτὸ ξύλο, παροίμ. τὸ ξύλο βήκη ἀπ' τὸν παράδεισον ἰδίῳ τοῦ δαρμού, τῆς τιμωρίας σωφρονίζονταί οἱ ἀτακτοῖντες. 3) ὡς κολαστήριον ὄργανον, ξύλινος κλοιός, δι' οὗ ἐδέσμευον τοὺς δοῦλους θέτοντες ἐντὸς αὐτοῦ τὸν αἰχένα αὐτῶν, τὸ τουμράκι, ἢ Ἀριστ.Νεφ.592 φμῶποτε τοῦτο τῷ ξύλῳ τὸν αἰχένα, αὐτ.Λυσ.680 τοῦτων χρίν ἄσασῶν ἐς τετηρημένον ξύλον ἐγκαθαρμῶσαι λαθόντων τούτων τὸν αἰχένα ἢ ξύλινα ποδόδεσμα, ἐν ἐς ἐκκελίονταί οἱ πόδες ποδοκάκη, ποδοστράβη : Ἡρ.9,37 ἐδέδετο ἐν ξύλῳ στήροδετω, αὐτ.6,75, Ἀριστ.Ἰνπ.367 οἷον σε δῆσω ν' τῷ ξύλῳ, Ἄνδοκ.1,45 συνέλαβον ἠμάς καὶ ἐδῆσαν ἐν τοῖς ξύλοις, Λυσ.10,16 δεδῆσθαι δ' ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἡμέρας πέντε τὸν πόδα . . . ἡ ποδοκάκη ταῦτο ἔστιν, . . . ὁ νῦν καλεῖται ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι, Πλάτ.Ἰδ.33,11 εἶσοτο δὲ ἐν ξύλῳ τὸν πόδα μου, Πλουτ.Ἡ8,598Β πόδες πόδας ἐν τῷ ξύλῳ δεδεμένοι, Κδ Πράξ.16,24 ἔλαβον αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσώτεραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλισάτο εἰς τὸ ξύλον ἢ ὄμ. πεντεσυρίγγιον ξύλον συνδυασμῶς αἰσφοτέρων τῶν ἀνωτέρω μετὰ ὀπῶν διὰ τὸν τράχηλον, τὰς γέρας καὶ τοὺς πόδας : Ἀριστ.Ἰνπ.1049 τούτων ἄσασί σ' ἐκέλευ ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ ἢ ὄμ. ἀγχοῖν : Πά.Δευτ.21,22 κρεμάσθε αὐτὸν ἐπὶ ξύλου, αὐτ.Ἰνα.8,29 τὸν βασιλέα τῆς Γαὶ ἐκρέμασον ἐπὶ ξύλου διδύμου ὄμ. παροίμ. : Ἀριστ.Φ.Βάτρ.736

κῆν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου, ἦν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκίματε ἰσχύλ. ἐπαρὰ τὴν παρ. ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἀν ὀπαγγασθαί: βέλπιον ἔστι χρῆσθαι τοῖς γενναίοις στρατηγοῖς καὶ δοκιμασμένοις ἡ τοῖς φαύλοις κἀν γὰρ δὴ παθεῖν, κρείττων ἀπ' ἀγαθοῦ ἢ φαύλου πάσχειν), Συμπλήρ.Παροιμιωγρ.2,67 ἐξ ἀξίου τοῦ ξύλου κἀν ἀπαγγασθαί ἰδηλ. ἀν ἐλπίαν ἀνάγκη νὰ ἀπαγορευθῆ τις τοῦλάχιστον νὰ ἀπογοχηθῆ ἐκ κλάδου ἀξιολόγου (δένδρου) || μγν. κ. μαν ὁ σταυρὸς: ΚΔ Πράξ.5,30 ἄνθρωπε διαχειριστάσθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου, αὐτ.10,39, Χρῆστ.Σιβ. 6,352 ὡ ξύλον, ὡ μακαριστόν, ἐφ' αὐθόσθε ἐξετασθή, Ἀκολουθ.Μιτρώπητ' Ἀντιφών.15 σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὄσσει τὴν γῆν κρεμάσας || νεώτ. κ. δημ. τιμὴ(ν) ξύλου(ν) τεράχιον ἐκ τοῦ σταυροῦ, ἐφ' οὗ ἐσταυρῆθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός, θεωρούμενον ὡς φυλάκτον: ἔχει τιμίον ξύλον ἐπάνω του [εἶναι ἄνθρωπος, δὲν τὸν πίνει σφαῖρα]: || ὁ πάσχαλος, δι' οὗ ἀνεσκόπη-ζοντο οἱ καιοστροῖ: Ἄλεξ.222,10 ὁ ξύλον, ξύλον τι ἐπέχον θέσιν σημαντόρου καὶ ἄλλο ἀκούοντες τυπτόμενον οἱ πιστοὶ καὶ οἱ μοναχοὶ συνηθροίζοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν: Μόσχ. || κρούσαντος τοῦ κακωνόρου τοῦ ξύλου ἐφ' ὧ πάντας τοὺς ἀδελφούς συναχθῆναι: 5] θρανίον, τράπεζα κ. ἰδ. ὄργανομοιοῦ: Δημ.111 ἔστιν οὗθ' ὅστις τοῦ ξύλου καὶ τοῦ χωρίου... τασσάτην ὑπέκρινε φέρον μίσθωσιν; 6] πρώτον ξύλον ἢ πρώτη σειρά τῶν ἐδωκίτων τὸν ἐν Ἀθήναις θεάτρον, ἐφ' ὃν ἐκάθηντο οἱ πρῶταί, ἢ πρωτακτοβέρια: Ἀριστ.Ἀχ.25 ὡσποῦνται πῶς δοκεῖ ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου, αὐτ.Σφ.90, Ἐρμ.99 οὐπὶ τῶν ξύλων ἰδὲ ἐπιμελούμενοι τῶν καθισμάτων τοῦ θεάτρον ὑπάλληλος, Πολυδ.4,121 πρώτον δὲ ξύλον ἢ προεδρία 7] τὸ θρανίον τοῦ Ἰπποκράτους: Ἰππ. Ἀγμ.13, αὐτ. Ἀρβρ.72 8] πλοῖον κατασκευασμένον ἐκ ξύλου, καράβι, ἐν ποι. περιφρ.: Αἰσχ.ἀν.20 ποῦ δ' ἔστιν Ἄργος ἱερὸν αὐθαῖον ξύλον, Χρον.Μαρ.1694 οἱ ἐκαούρουνται τὰ ξύλα τῶν Βενετικῶν, Ἐρωτόκρ.4,708 μ' ἄν εἶν' ὁ ναύκληρος καλός, κί οἱ ναῦτες δὲ φοβοῦνται | μὰ τὸς τὴν ὀστέκων, .. τὸ ξύλον τῶς φυλάσσει, αὐτ.5,152 ἄστωμος τὸ ξύλο μου,Κάλδ. Ὀδ.1,16 καὶ πλέωσι γέμοντα ἔρωτας | καὶ φωνῶν μουσικῶν | θαλάσσια ξύλα, Σολωμ. Ἐθν. Ὕμν. 125 κάθε ξύλο κινδυνεύει | καὶ λιμένα ἀναζητῆ 9] ἐπὶ τοῦ δουρεῖου Ἰησοῦ: Ἀγαθ.ΑΠ.9,152,3 Ἰησοῦ κακὸν ξύλον: 10] ἡ τῶν ξύλων ἀγορά: Ἀριστ.ἀν.403 ἐπεὶ δ' ἔγενετο μιν σπερ ἦ ἐπὶ ξύλου || τὸ δένδρον: Ἦρ.3,47 κεκορημένον δὲ χρυσῷ καὶ ἐρίοισι ἀπὸ ξύλου ἰδίᾳ βῆμακοσι, αὐτ.7,65 εἴματα μὲν ἐνδεδικυμένα ἀπὸ ξύλων πεποιημένα, Ἐρμ.Κύκλ.572 σφοδρὸν γε τὸ ξύλον τῆς ἀμπέλου, Ξεν.Ἀν.6,45 θασοὶ πολλοὶ καὶ παντοδαποὶ καὶ μεγάλοι ξύλοι ἰβροσι, Θεοφρ.Φι.1,2,6 ἰάνθην, σάφει, Καλλ.Δήμ.40 ξύλον ἱερὸν ἀργεῖ, ΠΔ Ἀσμ.2,3 ὧς μύλον ἐν τοῖς ξύλοις τοῦ θρουοῦ, Πλωτίν.6,7,11 τῷ ξύλῳ τὸ δένδρον ἀνάλογον τὴν λεγομένην εἶναι γῆν' || μγν. ξύλον ζωῆς τὸ δένδρον τῆς ζωῆς, θεωρούμενον ὡς πηγὴ ἀθανάτου ζωῆς: Δαμασκ. Ὀρθ.Πιστ.2,11,113 ἐτὸ τῆς ζωῆς ξύλον ἦν εἶδον ἔχον ἐνέργειαν ζωῆς πρερκτικῆς ἡ τοῖς τῆς ζωῆς ἀείσις καὶ θανάτῳ οὐχ ὀποκειμένοις μόνος ἐδωκίμων: ΚΔ Ἀν.2,7 τῷ κινῶντι θώσω σὸτῷ φαγελί ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς Πάπ. ἐλέησον τὴν φυχὴν τὸ δεῖνα... φάσιμον αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, Μηναι. 11,2, Ὀδ.9, Θεοκτ. Ἐσα γὲν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἐξορίσται, κωλυθεῖσα τῆς μεθέξεως || ὅμ. μτφ. ὑπὸν ξύλον ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ, κ. ἱερὸν ξύλον εἶναι τῶν Ἰουδαίων, κατὰ Θεοφράκτον: ΚΔ

Λουκ.23,31 εἰ ἐν τῷ ὄργῳ ξύλω ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ ἔρημῳ τί γίνονται 12] μγν. ἐπὶ προσ., ὁ ἀμβλύνονος, ὁ ἄλιθος, ὁ μωρός, ὁ βλάξ, ὁ ξυλοκέφαλος: ΑΠΔ.4,187 Ἐρμεῖ ξυλῶν τις ἐπεύχετο καὶ ξύλον ἦεν, Κλήμ. Ἀλ.4,19 λίθοι δὲ καὶ ξύλα οἱ ἄφρονες 13] ὅμ. ἐπὶ προσ., ὁ σκληρὸς, ὁ ἀκαρπὸς, ὁ ἀνένδοτος, ὁ ἰσχυρογῶμων: Ἀχιλλ. Τάτ.5,22 14] μέτρον ἐκτάσεως ἰσοδυναμοῦν πρὸς 3 ἢ 2 2/3 πῆγες καὶ ἀποτελοῦν τὴν μίαν πλευρὸν τοῦ ναυοῦ βλλ.: Ἦρων Γεωμ.23,4, αὐτ.π. **ξύλωνάσκιον** (ἰδὸ) πᾶν. ξύλινον ναῖσκιον. **ξύλοξείσις**-εως ἰή | Ἐπιγρ. ἡ ἔσις, ἡ χάραξις τοῦ ξύλου ἰπθ.1. **ξύλοξος** (ἰδὸ) νεώτ. χημ. κ. ξύλοξος-όξους (ἰδὸ) τὸ ἀπαρῆς τμήμα τῆς ξηρᾶς ἀποστάξεως τῶν ξύλων. **ξύλοπάγος**-ος-εἰς ἰξύλων, πηγνυμὶ ὁ ἐκ ξύλων συνηρησμένος, ὁ κατασκευασμένος με ξύλα: Στράβ.5,1,7 ἐν δὲ τοῖς ἔλασι μεγίστη μὲν ἔστι ῥάουενα, ξυλοπαγῆς δὲ καὶ διάρρυτος. **ξύλοπάκτιον**-ωνος (ἰδὸ) πᾶν. πᾶκτων ξυληγός, πλοῖον πρὸς μεταφορᾶν ξυλειας: ἐξάγων ἢ ξυλοπάκτιον μικρὸν πεντάβια μ'. **ξύλοπάλιος** (ἰδὸ) νεώτ. εἶδος ξυλολίθου παραγομένου ἐκ πρηνισμάτων ξύλου ἐμποτισθέντων τελείως δι' ἔλαιον πρὸς τῆς ἀναμείξεως μετὰ τῆς ἐξυλωριοῦχο κωνίας. **ξύλοπάουτος** (ἰδὸ) δημ. εἶδος ὄλοξύλου ὀποδηματος, τὸ σαμπῶ. **ξύλοπέδη** (ἰδὸ) μγν. ξύλινον ποδόδεσμον, ἐφ' ᾧ ἔδεμαμένοτο οἱ πόδες τῶν καταδικῶν βασιανστικῶς: Ἀκρό.ΠΔ Ἰωδ 13,27, αὐτ.33,11. **ξύλοπέδιλον** (ἰδὸ) νεώτ. εἶδος ὀποδηματος ἐκ χονδρῶ ξυλίνου πέλματος φερόμενον ἀνωθεν πλατεῖας δερματικῆς λαβρίας, ἐνὸς τῶν ὀπλοῦν εἰσέρχεται ὁ ἄκρος ποῦς, τὸ τσόκαρο. **ξύλοπερήφανος**-η-ο δημ. ἐπὶ προσ., ὁ ἀλαζών, ὁ κοφρός, ὁ φαρσοπερήφανος. **ξύλοπέταλον** (ἰδὸ) μγν. τὸ φυτὸν πεντέφυλον βλλ.: Διοσκ.4,42. **ξύλοπετεινός** (ἰδὸ) δημ. τὸ πτηνὸν τέτραε τὸ ἀγριογάλλος. **ξύλοπίσσα** (ἰδὸ) νεώτ. πυκνὸρρευστον σκοτεινὸχρονον προϊόν ξηρᾶς ἀποστάξεως τῶν ξύλων. **ξύλοπνευμα-ατος** (ἰδὸ) νεώτ. ἡ ἀκαθάρσιτος μεθυλικὴ ἀκόοδη. **ξύλοπόδαρο** (ἰδὸ) δημ. τὸ καλόδαθρον βλλ.). **ξύλοπόδος** (ἰδὸ) ἰξύλων, ποῦτ μγν. ὁ ἔχων ξυλίνους πόδας: Ἦρωδιαν. Ἐπιμρ.312. **ξύλοποιήσις**-εως (ἰδὸ) νεώτ. ἡ τελεῖα ὄριμανσις τῶν κληματιζῶν τῆς ἀμπέλου, χαρακτηριστικὴ ἐξωτερικῶς μὲν δι' ὄρφνης καὶ κεραμοχρόου ἀποχωστερας, ἐσωτερικῶς δὲ διὰ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ξυλωδῶν ἀγγεῖων. **ξύλοποιικλιτικὴ** (ἰδὸ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς γλυφῆς ἐπὶ ξύλου διαφόρων λεπτεπιλέπων διακοσμητικῶν σχεδίων, ἀποτελοῦσα κλάδον τῆς σκαλευτικῆς καὶ τορευτικῆς. **ξύλοποιός**-ον πᾶν. ἐπὶ τόπου ἡ δομῆς ὁ ἐν ᾧ γίνεται κατεργασία ξύλων, ξυλοργεῖον: ξυλοποιὸν ἐργαστήριον. **ξύλοπομοῖον** (ἰδὸ) ἰξύλων, πέμπω μαν. ὁ πέμπων ξύλα: Φιλῆς.1,252 (ἐκδ.Μεϊ.1. **ξύλοπορτα** (ἰδὸ) δημ. ἡ ὀλόξυλος θύρα. **ξύλοπριστικός**-ή-ον μγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος ἢ πρόσφορος εἰς τὸ πρῆν βλλ. ξύλα: Ἦρων Γεωμ.23,6 ξυλοπριστικὸς πῆχυς. **ξύλοπόλιον** (ἰδὸ) Ἐπιγρ. ξυλῆν πύλην, ξυλίνος πύλων. **ξύλοπυργός** (ἰδὸ) μαν. ξυλίνος πύργος, ξυλοκάστειλλον: Ἄνω.Κομν.385. **ξύλοπύριον** (ἰδὸ) μγν. κ. μαν. πθ. τὸ κοβιστᾶν πὲρὸς διὰ τοῦ πυρός: Ἄνω. Ἀριστ.Ρητ.236,6.

Ξυλοπυρίτις-ιδος [ή] νεώτ. είδος έκρηκτικής ύλης χρησιμοποιουμένης αντί της δυναμίτιδος.

Ξυλοπώλης [ό] Έπιγρ. πάπ. Ήσ. ό πωλών Ξύλα, ό έμπορος Ξύλων Ήσ. έν λ. συρματήρ.

Ξυλοπωλικός-ή-όν πάπ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν Ξυλοπώλην, ό τού Ξυλοπώλου : Ξυλοπωλικών έργαστηρίων.

Ξυλοπώλιον [τό] γλωσσά. ό τόπος, τό κατάστημα, έν ψ πωλούντι Ξύλα, τό Ξυλοδόκιο.

Ξυλορνήθα [ή] μυν. κ. δημ. τό πτηνόν Ξυλοκόκτα.

Ξυλοσάκχαρον [τό] νεώτ. χημ. ή Ξυλόζή βλλ. Ξυλόσκαμναν [τό] μυν. τό Ξύλκων σκάμνον : Θεόδωμτ.Μοναχ.857C.

Ξυλοσκάπτος-η-ο δημ. ό έστεγασμένος διά Ξύλων, ό σκεπασμένος μέ Ξύλα : Ξυλοσκάπτος όρνιθώνας, Έπιγλ.Όδ.Η 45 θάραζε. . τά μεγάλα τά Ξυλοσκάπτα τεχία.

Ξυλοσκηπή [ή] νεώτ. Ξυλνή σκεπή, στέγη.

Ξυλοσσηπία [ή] μτγν., μυν. κ. νεώτ. ή μωρά, ή άνόητος σοφία : Άνών.Φισιολ.464 έν Διαπειτ.7.249.

Ξυλόσσοφος [ό] νεώτ. κ. δημ. σκωπτ. ό έπιτηδεύμενος τόν σοφόν μωρόν, ό μωρόσσοφος : Άρι. Βατοπ.66 γιά Ξυλόσσοφους και χαζούς.

Ξυλόσσοφώ-έω μυν. είμαι Ξυλόσσοφος, προσποιούμαι, κάμνω τόν φιλόσοφον χωρίς νά είμαι : Δουκάγγ. έν λ. χωριάτης [Κορ.Άτ.2.268] μηδέν Ξυλόσοφός πολλά, ότι χωριάτης είσαι.

Ξυλοσπάστης [ό] δημ. ό Ξυλοθραύστης βλλ. Ξυλόσπιτο [τό] δημ. Ξυλνή οικία Ή Ξυλνόν παράρηγμα, παράγκα.

Ξυλοσπγγιον [τό] μυν. ή Ξυλόσπαγγος [ό] σπάγγος δεδεμένος επί τού άκρου ραβδότι : Ήπιατρ.69, αότ.100.

Ξυλοστάτης [ό] νεώτ. Ξυλνή δοκός έν χρήσει έν τή οικοδομική πρός ύποστήριξην διαφόρων μερών τής δομής.

Ξυλοσταγής-οός-ές [ό] έπιγρ. στέγω πάπ. κ. μυν. κ. Ξυλόσταγος-όν ό έσταγασμένος διά Ξύλων, ό έχων Ξυλνήν στέγην : πθ. έν Πάπ., ΚΜνασσα.Χρον. 397 Ξυλοσταγής ειργάζετα τής κιβωτού τό κύτος.

Ξυλόσταγος-ον μυν. ά. Ξυλόσταγής βλλ. : Ψ Κωδιν.140,11,12.

Ξυλόστομος-ον [ξύλον, στόμα] μυν. επί Ήππου, ό έχων στόμα σκληρόν, Ξυλάσμενον, πθ. εικ. έν Ήπιατρ.115 Ξυλόστομο [ικδθ. Ξυλόσσωμο].

Ξυλόστρωσις-εως [ή] νεώτ. δημ.-η ή στρώσις έδαφους διά Ξύλων.

Ξυλόστρωτος [-η]-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ό διά Ξύλων έστρωμένος Ή τό ούδ. Ξυλόστρωτος έός ούς. έδαφος, δάπεδον έστρωμένον διά Ξύλων.

Ξυλόσυνθετος-ον ό συνθετιμένος ό κατασκευασμένος έκ Ξύλων : Συνεχστα Θεοφάν.514.

Ξυλόσφαρα [ή] νεώτ. Ξυλνή σφάρα, ό κόπανος.

Ξυλόσφυρον [τό] [ξύλον, σφύρα] μυν. Ξυλνόν σφύριον : Κ Πορφ. Έπιθ.285Α σμιλάριον α΄ μετά Ξυλόσφυρον αύτό.

Ξυλόσχιότης [ό] [ξύλον, σχίζω] μτγν. κ. νεώτ., δημ. Ξυλοσχιότης ό σχίζων Ξύλα : Πρόκλ.Τετράθ. 179. 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. επί προσ., ό άνεπηγήδειος, ό άνίκανος, ό άνόθος : Ή είδ. έη διδασκάλων ύδριστ. ό άμαθής.

Ξυλότοιχος [ό] δημ. τοίχος κατασκευασμένος έκ Ξύλων, συνήθ. έν είδει δικτυώτου κερφωμένου, έσ΄ ών έπίχριστις άσθέτου, ταγματίς, μαγαδάτ΄ : Παπαδ.Χριστ.Διηγ.18 άφού έθρασαν εις τό πάτωμα . . όπισθεν Λειψώνων Ξυλότοιχου.

Ξυλότομια [ή] πάπ. κ. νεώτ. ή όλοτομία, τό κόψιμο Ξύλων : Πάπ. τών άμπελοφυγών τās μεθώσις πέμφοι, ίνα τής Ξυλότομίας άρξωνται, Πάπ. ή κατ΄ έτος Ξυλότομια Ή νεώτ. κλάδος τής στερεοτομίας έχούσης άντικείμενον τās τομάς και συνδέσεις τών όλικών σωματών.

Ξυλότομος-ον [ξύλον, τέμνω] ό τέμνων, ό κόπων Ξύλα : Ξεν.ΚΠ 6,236 πέλεκυν έχοντας Ξυλότομον [δ.γρ. αντί Ξυλοκόποις] Ή τό άρσ. Ξυλότομος έός ούς. ό όλοτόμος, ό Ξυλοκόπος : Πάπ.

Ξυλότροφος-ον [ξύλον, τρέφω] μτγν. κ. νεώτ. ό τρέφων, ό παράγων Ξύλα : Στράβ.Χριστ.4.21 Ξυλότροφα όρη. 2) νεώτ. ζωολ. τό ούδ. κτ. πθ.β. Ξυλότροφα κατηγορία λεπιδόπτερων έντόμων.

Ξυλότροπανάιν [τό] νεώτ. είδος τρούναον έν χρ. έν τή Ξυλομετρία προς έδραση τής ηλικίας και τής προσαυτήσεως τών δένδρων.

Ξυλότροπος [ό] λεξ. ό τρώγων τά Ξύλα : Σουίδ. έν λ. τερωθών σκώληξ Ξυλότροπικός.

Ξυλορνήθιν [τό] νεώτ. κ. δημ. έργαστήριον κατεργασίας τού Ξύλου, τό έργαστήριον-τού Ξυλορνήθου, τό μαργκοδόκιο.

Ξυλορνήγμα-ατος [τό] [ξύλορνήθ] μυν. κ. νεώτ. τό έκ Ξύλου έργον : Ήσ.Γενεία.118,19 [εκδ.β.].

Ξυλορνήθης-οός-ές [ξύλορνήθ] μτγν. ό έκ Ξύλου έργασμένος, κατασκευασμένος : Ήσ.Λυδ.Ρωμ.3.37 διάγραμμα Ξυλορνήθης.

Ξυλορνήθια [ή] [ξύλορνήθ] κ. νεώτ. κ. Ξυλορνήθική ή τέχνη τού καταργάζεσθαι τά Ξύλα, ή τέχνη τού Ξυλορνήθου : Άλυσ.Πρ.451 κουτε πλίνθιφεις δόμοις προσελίθους όσαν, ό Ξυλορνήθια, Πολυδ.7,101.

Ξυλορνήθικός-ή-όν κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν Ξυλορνήθον ή τήν Ξυλορνήθην : Εδρ.άπ.97B τέκνων γάρ ών έπρασσεσ ού Ξυλορνήθικά, Ξυλορνήθικά έργασετα Ή τού Πάπ. Ξυλορνήθική έός ούς. ή Ξυλορνήθια βλλ. : Πλάτ.Φιλ. 56B κατά τε ναυπηγίαν και κατ΄ οικοδομίαν και έν πολλοίς άλλοις τής Ξυλορνήθης.

Ξυλορνήθιος [ό] κ. νεώτ. ό καταργάζομενος τό Ξύλον τεχνίτης, ό τέκτων, ό μαργακός : Έπιγρ., Πολυδ.7,101 πρβλ. Ξυλορνήθης.

Ξυλορνήθω-έω [ξύλορνήθ] κ. νεώτ., ίων. Ξυλορνήθω είμαι Ξυλορνήθικος, καταργάζομαι τό Ξύλον : Ήρ.3,113 νύν δ΄ άπας τής τών ποιμένων έπίσταται Ξυλορνήθην έός τοσοῦτο.

Ξυλορνήθια [τό] νεώτ. ζωολ. κατηγορία κολεοπτερών έντόμων τρεφόμενων έκ Ξύλων.

Ξυλορνήθας-ον μτγν., μυν. κ. νεώτ., δημ. Ξυλορνήθης Ξυλορνήθς, ό τρώγων, ό καταθιρωσκών Ξύλα : Στράβ.12,73 έγγίνεται δ΄ έν τοις στελέχεσι Ξυλορνήθου τή σκώληκος είδος, Άντωνίν.Λιθ.22.5 ούτος Ξυλορνήθας Βούς καλείται [πθ. γρ. αντί όλορνήθης - Ξυλορνήθας έντομος] Ή νεώτ. ζωολ. τό άρσ. Ξυλορνήθης έός ούς. γένος έλασματοθραχίλων φυλοσίδων μαλακίων. 2) νεώτ. κ. δημ. Ξυλορνήθας κ. Ξυλορνήθς χαλυβδηη ρήνη τών Ξυλορνήθων προς κατεργασίαν και λείανση τών Ξύλων, ή ράσπα, ή λιμα. 3) μυν. ώς επίθ. άκρωτηρίων πτείν, ένεκα τών παρ αύτοίς συμβαίνοντων συχνών ναυσήτων πλοίων : Τέτρ.Λυκοφρ.69 ήθε φρυκτόν περι τά κοίλα τής Εύβοίας και όν άν ειποιμην Καφρηά, νύν δε Ξυλορνήθων καλούμενον, Παχυμ.Γ Μπ.Παλ.5,21,269Α προς αύτῶ τῶ Μαλεά, όν και Ξυλορνήθων καλείν ειώθασα.

Ξυλορνήθης-οός-ές [ξύλον, φαινομαι] μτγν. ό δεικνών, ό έμφανίζων Ξύλον ή ό φανόμενος ώς Ξύλον : Διόδ.Σ 20,96 καταφιλωθέντος έά τού τόπου προσέπιπτον οι πυρφοροί τής Ξυλορνήθης τού κατασκευάσματος. 2) ό όμοιάζων προς Ξύλον : Άρχηγ.Όρειδ.β,22.

Ξυλορνήθρος [ό] ή Ξυλορνήθρον [τό] είδος σκώληκος φθειρόντος τά Ξύλα : Άριστ.Ζι 557b,13 σκώληκιον, ό καλείται Ξυλορνήθρον [πθ. Ξυλορνήθρον].

Ξυλοφορία [ή] [ξύλοφωρῶ] κ. μυν. τό Ξυλοφωρῆν, τό φρενέ Ξύλα : Λυσ.άπ.3258,Εύστ.Πον.243,61 τοις πλείστον θνοισ εις Ξυλοφορίαν κρηται. 2) μτγν. ή προφορά Ξύλων : Πά Δε.10,34 και κλήρους έδάλομεν περι κλήρου Ξυλοφορίας.

Ξυλοφόριος-ον μγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ξυλοφορίαν (βλ.2): Ἰωσ.Π1,2,17,6 ἡ τῶν Ξυλοφορίων ἑορτὴ (ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων Σκηνοτήγια καθ' ἣν ἔφερον κλάδους δένδρων πρὸς κατασκευὴν σκηνῶν).

Ξυλοφόρος-ον (Ξυλοφορῶν) μγν. ὁ φέρων, ὁ μεταφέρων Ξύλα: Δωσιώδ.'Ιστ.Ι ἐκάστου δ' αὐτῶν ἀκούουσαι δύο θεράποντες Ξυλοφόροι || θό ὄρα, Ξυλοφόρος ὡς οὐδ. ὁ ἐπαγγελματίας Ξυλοφόρος, ὁ ἔχων ὡς ἐπαγγελματῶν τὸ μεταφέρειν Ξύλα: Ἐπικ.ἀπ172,'Ανυλ.ΠΔ Δευτ.29,11||θ1 2) θό ὄρα, Ξυλοφόρος ὡς οὐδ. ὁ φέρων, ὁ προσφέρων Ξύλα εἰς θυσίαν: ΠΔ Νελ.31 καὶ τὸ δῶρον τῶν Ξυλοφόρων ἐν καιροῖς ἀπὸ χρόνων.

Ξυλοφόρτωμα (τῶ) δημ. ὁ ἀνηλέης ὁρμῶς, ἡ μιστιγίωσις, τὸ Ξυλοκόπημα

Ξυλοφορτώνω δημ. ἔδρω πῶ ἀνηλεῶς, μιστιγῶ, Ξυλοκοπῶ: τὸν ἔπισσαν νά κλέφτῃ σταφύλια καὶ τὸν Ξυλοφορτώσαν: 2) ρηματ. π. Ξυλοφορτώνω.

Ξυλοφορῶ-τω (Ξύλον, φέρω) μγν. φέρω, μεταφέρω Ξύλα, ἐπὶ θούλων ἡ ἡμιόνων: Μέν.'Ηρ.52, Στράβ.14,224 ἡμιόνων κατέλιπε Ξυλοφοροῦντα 2) φέρω βακτηρίαν, κρατῶ ραβδόν, ὡς οἱ κυκιοὶ φιλόσοφοι: Λοκ.'Αλ.24 δεῖξω γάρ αὐτῶ ὅτι μὴ μάτην Ξυλοφοροῦμεν 3) φέρω Ξύλα, παράγω Ξυλείαν: Στράβ.Χρηστ.2,2 4) ρηματ. π. Ξυλοφορία, Ξυλοφόρος.

Ξυλόφρακτος-ον (Ξύλον, φράσσω) μγν. ὁ πεφραγμένος διὰ Ξύλων: Διον.'Αλ.Ρωμ.3,55 Ξυλόφρακτος γέφυρα (ἡ ἐκ καταπήγων γέφυρα).

Ξυλόφυτον (τῶ) μγν. τὸ σφύρτον, (ματ cons-soldia): Αριπ.Ηερθ.59.

Ξυλόφωρος (τῶ) νεώτ. εἶδος κροατοῦ μουσικῶν ὄργανων ἀποτελούμενου ἐκ σπινθῶν ἑλληνικῶν ἡμικυλινδρικών ραβδῶν, ὅτινα σμικρυνόμενα βαθυρόνως σπριζοῦνται ἐπὶ δύο ἡ περισσώτερων συγκυλινδρῶν κωνῶν κεκαλυμμένων δι' ἄχρῳα.

Ξυλοχάλαση (ἡ) δημ. εἶδ σφοδρὰ τρικυμία καταστρεπτικὴ εἰς τὰ πλοῖα.

Ξυλοχάρτια (τῶ) μγν. κ. μον. Ξύλινοι πίσκες πρὸς γραφῆν' Εὐστ.'Οδ.1913,41 εὐποικεῖματα τοῖς γραφεῖσι χαρτάρια, ὅποια ἴσως καὶ τὰ ὑστερον ἰδιωτικῶς λεγόμενα Ξυλοχάρτια.

Ξυλοχέρης (ὁ) δημ., βηλ. Ξυλοχέρα, ὁ ἔχων τετραπῆν Ξυλινὴ χεῖρα.

Ξυλοχιζομαί (Ξύλοχοσι) μγν., δωρ. Ξυλοχίσδαμοι, Ξυλιζομαί: Θεόδωρ.5,65 ὅς τός ἔρικας θήνας τὰς παρά τῖν Ξυλοχιζεταί.

Ξυλόχοσι (ἡ) (Ξύλον, λόχος κ. μον. τῶνος συνδενδρὸς καὶ ὠλόχης πυκνὸν δάσος, λόχη ἰδ. ὡς κατοικία τῶν ἀγρίων ζώων: Ἰλ.Ε162 Ξύλοχον κἀτα Βροκομένων, αὐτ.Α415,'Οδ.Δ335 ἐν Ξυλόχῳ .. κρατεροτό λένουσι τὴν ψὸ δρυμῶν, ἔνθα ἔχει τῖν φυλεάν), Παλαιά.14, Πέρα.ΑΠ7,445 κραναὴ κείμεν' ἐν Ξυλόχῳ, Κόλουβ.42,'Ανακρέοντ.29,5 διὰ δ' ὄξενον μ' ἀναίρων Ξυλόχων τε καὶ φαράγων τροχόντα τέτρην ἰδρώς.

Ξυλοχρωστικός-ή-ὸν νεώτ. ἐπὶ χρωστικῶν οὐσιῶν ἡ ἀντιδραστήριων, ὁ χρωματίζων τὸ Ξύλον.

Ξυλόφειρα (ἡ) δημ. τὸ παρασπῶν ἐπὶ τῶν δένδρων ἐντοῦν λαχεσίλη.

Ξυλόφιον (τῶ) λεξ. ἀπὶ Ξυλήφιον βλ. Σουΐδ, ἐν λ. Ξυλήφιον.

Ξυλῶ-ὡ (Ξύλον) μεταβάλλω τὴ εἰς Ξύλον, κάμνω κἀπὶ Ξύλο, τὸ παθ. γίνομαι Ξύλον: Θεόδωρ.Φ1,2,7 Ξυλοῦται γάρ σκληρυνόμενα ὅλων ἐν τοῖς φοίνεσι' || μτφ. τὸ παθ. ἐπὶ πρῶτ. προσδληθέντων ὑπὸ τετόνων, γίνομαι σκληρὸν καὶ ἀκαμπτὸς ὡς τὸ Ξύλον, κτώμαι ἀκαμψὶν Ξύλου: Ἡρόδ.'Ιατρ. ἐν κῆ.Μησ.58,90 ὁιολεὶ Ξυλοῦσθαί 2) κατασκευάζω τι ἐκ Ξύλου: ΠΔ Παρ.αλ.2,3,5 τὸν οἶκον

τὸν μέγαν Ξυλώσσε Ξύλοις κεδρίνοις, Ἐπιγρ. Ξυλοῦν γαστρὸν κ. παθ.: ΠΔ Ἰεξ.4,16 ὁ οἶκος καὶ τὰ πλησῶν Ξυλωμένα κύκλωρ, Ἐπιγρ. ναῶς Ξυλωμένως 3) ρηματ. π. Ξυλώσσει Ξυλώμα.

Ξυλῶδες-ους-εξ (Ξύλον) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς Ξύλον, ὁ σκληρὸς καὶ τσαχῆς ὡς Ξύλον, Ξυλοειδής: Ἰνπ.Δι.2,65,'Αριστ.Μετ.357λ,32, Θεόδωρ.Φ1,6,22 Πλοῦτ.'Ηθ.9,53Δ ἐγένοντο διὰ τὸν πάγον σκληρὰ καὶ Ξυλῶδεις αἰ χλαμύδες' || ὁ ἔχων τὴν φύσιν τοῦ Ξύλου: Κορνοῦτ.Φωσ.Θε.19 2) μντ. ἐπὶ λόγου: Ἰζέτιξ.'Επιγρ.Θουκ.133 ἰεκά. Parisi κρύπτων δὲ μάλλον αἰ παρῆθεν ὁ χρόνος τῶ σῶ σκατεῖνῶ καὶ Ξυλῶδει τοῦ λόγου 3) ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ Ξύλου, ὁ φαῖδς ἡ ὁ καταστάς: Θεόδωρ.Φ17,3,2 καὶ τοῖς χρώμασιν ὁμοίως τὰ μὲν μέλανα, τὰ δὲ λευκώτερα, τὰ δὲ Ξυλῶδη 4) νεώτ. ὁ πλοῦσιος εἰς Ξύλα, ὁ πλῆρης Ξύλων.

Ξυλώμα-ατος (τῶ) (Ξυλῶ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. τεμάχιον καταργισμένου Ξύλου: Ἐπιγρ. 2) νεώτ. ἀπὶ Ξύλημα βλλ.

Ξυλωμάτιον (τῶ) Ἐπιγρ.ὕποκορ. τοῦ Ξυλώμα βλλ.), **Ξυλῶν-ῶνος** (ὁ) Ἐπιγρ. γλωσσ. κ. νεώτ. τόπος ἐν ὧ ἐναποθιθέντα Ξύλα, ἀποθήκη Ξύλων, Ξυλοθήκη.

Ξυλωνία (ἡ) ἡ ὠνή, ἡ ὠνησις, ἡ ἀγορὰ Ξύλων: Ἐπιγρ. ἀργύριον εἰς Ξυλωνίαν.

Ξυλώροπον (τῶ) Ἐπιγρ. ἡ Ξυλινὴ ὄραφι, στήν.

Ξυλώσις-εως (ἡ) (Ξυλῶ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ Ξύλινος σκελετὸς οἰκοδομηῆς ὡς καὶ πᾶν ἐκ Ξύλου κατασκευασμα αὐτός: Θουκ.2,14 καὶ αὐτῶν τῶν οἰκῶν καθιστοῦντες τὴν Ξυλῶσιν (κτ.Πολυδ.7,124 ἐτὰ ἐρέφια Ξύλα), Ἐπιγρ. Ξυλώσις στοιχίς, Ἰώσ. Α13,6,5 χρυσῷ περιελάττω πᾶσαι ἡ κιβωτίζι, ὡς ἀποκεκρῆσθαι τὴν Ξυλώσιν' || νεώτ. ἡ ὠνή, ἡ ἐπένδυσις, δι' ἣς ὀνοσπριζοῦνται καὶ ἀντερείδονται τὰ τοιχώματα καὶ οἱ ὄραφοι τῶν φρεάτων καὶ στῶν τῶν μεταλλείων καὶ ὄρυχειῶν' || νεώτ. ναυτ. τὸ σύνολον τῶν Ξύλων καὶ ἐπηγεκνῶν, δι' ὧν συμπληροῦνται καὶ ἐνδυναμοῦνται τὰ ἀρσιώματα τοῦ σκελετοῦ τῶν σκαφῶν 2) μντ. ἡ εἰς Ξύλον μεταβολὴ: Δαμασκ.Ι ἐν Μι.95,41.

Ξυμ- ἀπὶ συμ- βλλ.

Ξύν προφ. ἰων. κ. ἄττ. τῆς προθέσεως σὺν βλλ.' || ὁμ. κ. ἐν συνθέσει.

Ξυνάκι (τῶ) δημ. δ.γρ. τοῦ Ἐνίκαι βλλ.

Ξυνάιν (ὁ) δωρ. τ. τοῦ Ξυήνω βλλ.

Ξυνελαίκος ἐπ. τ. τοῦ συνεικόσι βλλ., εἰκοσιν ὄμοσ, συνάμα, εἰκοσι μαζί: ἸΟδ.Ε98 οὐδὲ Ξυνελαίκος φωτῶν ἔστ' ἀφένους τοσσούτων.

Ξυνεμιο (εἶρη) ἐπ. μέλλ. ἀπαφρ. Ξυνεσσεσθαι, εὐρίσκομαι ὄμοσ, εἶμαι μαζί: ἸΟδ.Η270 ἡ γὰρ ἔμμελλον ἐτι Ξυνεσσεσθαι διζῶτι πολλῆ ἰνὰ ζῆσω ἐν δυστυχίῳ.

Ξυνεσις-εως (ἡ) (Ξυνήμι, συνήμι) ἐπ. συμβολή, ἐνωσις: ἸΟδ.Κ515 πέτρη τε Ξυνεσις τε ὄω πατημῶν ἐπιδοῦσιν.

Ξυνήνω (ὁ) ἰων. τ. τοῦ Ξυνήνω βλλ.

Ξυνήσιος Ἰα. κομνηνότης, συνήλιξ.

Ξυνήθος Φῶτ. κομνηνότης.

Ξυνήθρα (ἡ) δημ. δ.γρ. τοῦ Ἐνήθρα βλλ.

Ξυνήθος-η-ὸν ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ ἀφρ. Ξυνεσις, ὁ Ξυνός, ὁ κοινός, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κοινόν, ὁ εὐολοῦς συνπροφικῶς μ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. Ξυνήθα ὡς οὐσ. κοινὴ περιουσία, πράγματα ἀνήκοντα εἰς πολλοὺς ὄμοσ, ἰδ. ἡ κοινή τῶν λαφύρων ἰδιοκτησία: Ἰλ.Α2,124 οὐδ' ἐτι που ἴδμεν Ξυνήθα κείμενα πολλά, αὐτ.Ψ809.

Ξυνήμα-ατος (τῶ) μγν. ἡ ρήφις τοῦ ἀκόντιου ὑπὸ ἐπιπνοῦ ἐπελαουσόμεν (λ. κελτικῆς: Ἄρρ.Τακτ.42,4.

Ξυνήνω-ονος (ὁ) ποι., δωρ. Ξυνάνω (Αλαξ.ἀπ.59,6) κ. Ξυνάιν (Πινδ.Ν5,27), ἰων. Ξυνένω, ἀττ. Ξυνένω (Σοφ.ἀπ.1074) ὁ κοινανός, ὁ κατέχων τὴ ἀπό

κοινού μετ' άλλων, ὁ σύντροφος, ὁ μέτοχος, μτ γενικ.: Ἡσίοδ.Ὀ.595 κηφήνης βάσανος, κακῶν ἐνδιότατος ἔργων, αὐτ.601· || φρ. ἔλικεν ἐνδιότατος οἱ προσκόντες ἐκ τῆς αὐτῆς ὁσθενείας τῶν ἔλικων: Πίνδ.Π.3,48 ὄσαι μάλον σούτροντων ἔλικων Ξυνότατες· 2) ἀπολ., ὁ φίλος: αὐτ.Π.5,27 Κρηθίτη Ἰππολίτια δόλω πειδῶσαι ἤθελε Ξυνά Μαγνήτων σκοπόν, Αἰσχ.ἀν.99,6 παίδων δ' ἐζόντων Ξυνάσιν, Σοφ.ἀν.1074, Ἐπιγρ.: 3) μτγ. κ. τις ἐπιθ. ἐν τῇ φρ. ἄλα Ξυνέκωα τὸ ἐπι τῆς κοινῆς τροπέης ἄλας, τὸ σύμβολον τῆς ξενίας: Ἀλέξ.Αἰτ.3,15.

Ξύνιε γ' ἐν. τοῦ παρ.τ. τοῦ Ξυνίημ, ἀττ. τ. τοῦ συνίημ βλ.λ.

Ξυνίαι β' ἐν. τοῦ ἐνεστ. τοῦ Ξυνίημ, ἀττ. τ. τοῦ συνίημ βλ.λ.

Ξυνίημ ἀττ. τ. τοῦ συνίημ βλ.λ.

Ξύνων παρ.τ. τοῦ Ξυνίημ ἀττ. τ. τοῦ συνίημ βλ.λ.

Ξυνοδοτῆρ-ήρος(οἱ) μτγν. ποι. ὁ ἀφθόνως δίδων, ὁ μετ' ἀφθόνως μοιράζων ἀπὸ κοινοῦ εἰς πάντας, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος: Αἴπ.9,525,15.

Ξυνός-ἁ-ἄ-ἰ || ἐπ. κ.ἰων. λ. ταυτοσημοσ ἄλλ' ἀρχαιοτέρα τοῦ κοινῶς ἐκ τῶν τραγ. ὁ Αἰσχ. ἔχει δις τὴν λ. ἐν ἰαμβ. τριμέτροις καὶ ὁ Σοφ. δις ἐν λυρ. χωρίοις π.Εὐρ. κ. Ἀττ. πεζ. οὐδέποτε ἀπαντᾷ τὸ ἀνήκων ἀπὸ κοινοῦ εἰς πάντας, ὁ δημόσιος, ὁ καθολικός, ὁ εἰς πάντας ἀπὸ κοινοῦ ἁρμόζων: Ἰλ.Π.262 Ξυνὸν δ' ἐ κακῶν πολέεσαι τιθεσιν, αὐτ.Ὀ.193 γαῖα δ' ἐστὶ Ξυνὴ πάντων, Ἡσίοδ.ἀν.82 Ξυναί γάρ τότε δαίτες ἔσαν, Ξυνοὶ δ' ὅσσοι, Τυρτ.12,15 Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν ταῦτο πόλιν τε θεῶν, Ἡρ.4,12, αὐτ.7,33 Ξυνὸν ταῦτο πᾶσι αγαθόν· || φρ. Ξυνά λέγω δουλὸν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καλοῦ, διὰ τὸ γενικὸν συμφέρον: Αἰσχ.Ἐπιτ.76 Ξυνά δ' ἐλπίζω λέγειν || ἐν Ξυνῶ ἀπὸ κοινοῦ: Πίνδ.Π.9,93 τὸ γ' ἐν Ξυνῶ πεποινημένον εὖ· || ἡ δοτ. Ξυνὴ ὡς ἐπίρρ. κοινῶ, ἀπὸ κοινοῦ: Αἰσχ.1κ.367 Ξυνὴ μέλαθρος λαός ἐκπονεῖ ἄκη, Ἀπολλ.Ρ.2,802, Καλλ. Ἄρτ.56· || ὅμ. ἡ αἰτ. πλθβ. Ξυνά ὡς ἐπίρρ. κοινῶ, ἀπὸ κοινοῦ: Πίνδ.17,148 φαντὶ γὰρ Ξύν ἄλλήνην καὶ γάμον ὀλέτιος, Σοφ.ΟΚ.1752 ἐν οἷς γὰρ χάρις ἡ χθονία Ξύν ἀπόκειται πενθβὶν οὐ χρά· 2) περὶ τοῦ Ξυνάου ἡ τοῦ Ἄρεως, ὁ ἀμερόλητος, ὁ ἀδέκατος, ὁ οὐδένοσ φειδόμενος, κατ' ἄλλους ὁ εἰς ἀμφοτέρα τὰ διαμαρμόμενα μέρη κοινός: Ἰλ.Σ.309 Ξυνός Ξυνάου, καὶ τε κτανόντα κατέκτα ἱπερὶ ἀδελθαίας ἐκθάσεος πολέμου ἡ ἀμφιρόπου μάχησι, Ἀρχιλ.δ2 Ξυνός ἀνθρώποις Ἄρης· || ὅμ. κ. περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Διωνός: Αἴπ.9,524, αὐτ.15,525,15· 3) Ἐπιγρ. τὸ 76 Ξυνὸν ὡς οὐα. τὸ κοινόν, τὸ κράτος ἡ πολιτεία.

Ξυνός-ἁ-ἰ(2) δημ. ὄρρ. τὸ ζῆλοσ βλ.λ.

Ξυνόφρων-ονοσ-ον μτγν. ποι. ὁ κοινόφρων, ὁ ὁμοίαν γνώμην ὡσ πρὸς πάντα ἔχων, ὅθ. ὁ φίλα φρονῶν, περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος: Αἴπ.9,525,15.

Ξυνοχαρήσ-οὺσ-έσ μτγν. ποι. ἐπι τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ χαροποιῶν πάντα ἐξ ἴσου, κτ. ὁ. ἔρρ. ὁ μετὰ πάντων ὁμοῦ χαίρων: Αἴπ.9,525,15.

Ξυνοχή(ἡ) [Ξυνέγω, συνέχη] ἐπ. ἡ ἔνωσις: Ἰλ.Ψ.330 ἄλε δὲ τὸ ἐκάτερθεν ἐρπρέδαται δύο λευκ. ἐν Ξυνοχῆσιν ὁδοῦ.

Ξυντράχλοσ-ον μτγν. ὁ ἔχων τὸν τράχηλον συνεσταλμένον, μαζέμενον, Ἐρωμένον ἡ κεκλιμένον πρὸς τὴν βάση: Φιλόστρ.Γυμν.35 τῶν Ἡρακλείων ἀγαλαμάτων · θεοειδέστερα τὰ ἐλευθερία τε καὶ μὴ Ξυντράχλοσ.

Ξυνοποικοῦρ-ῶ μτγν. συνοικοῦρ βλ.λ.: Φιλόστρ.Γυμν.28 ταυτὶ τὰ νοσάματα καὶ Ξυνοποικοῦρη τὴ φῶσει.

Ξυνόφρασισ-εωσ(ἡ) ἀττ. συνόφρασισ βλ.λ.: Πλάτ.Πολιτ.310B.

Ξύνω δημ. τ. τοῦ Ξύνω βλ.λ.

Ξύνω-ῶ μτγν. κοινῶ, παῖτ. τὸ κοινόν, μεταδίδω: παβλ. Ξύνωσι || Νόνω.Δ.17,220 Ξύνω τινα ἀνιγ' μέσ. Ξύνωσιμὸσ κοινοῦμαι βλ.λ.: Νέωσρ.η. Ἀρρ.1ῶδ.20,4 λέγει ὁ Νέωσρὸσ ἐσωτῶ Ξυνώσασθαι τὸν Ἀλέξανδρον, Μαν.2,492.

Ξυνων-ῶνοσ(οἱ) ἀττ. τ. τοῦ Ξυνῶν βλ.λ.

Ξυνωνία(ἡ) ποι., ἰων. Ξυνωνία κοινοσία, ἔταιρεία, σύλλογος, συντροφία: Ἀρχιλ.δ6 ἀλάνησ κατετόσ Ξυνωνίην ἔμεξαν.

Ξυνωνόσ(οἱ) μτγν. κ. μων. κοινονώσ βλ.λ.: Συνέσ. Ὑμν.4,265 ἔταρον δὲ δίδου Ξυνωνόν, ἀναξ. Εὐδ.ῶγωσ.Καν.δ8.

Ξυνωρίσ(ιδος) ἡ κ. μων. δ. τ. τοῦ σωφρείθ. βλ.λ.

Ξυνός ἐπίρρ. Ἐπιγρ. κοινῶ, ἀπὸ κοινοῦ.

Ξυόεισ-εντοσ-εσσα-εν ἀρχ. λέξ. ὁ εὖ ἔξωσμένος ἠα ἐν λ. ἔξωσασ.

Ξυνάξω μων. κ. δημ., ὄρρ. ἐπιδάξω, ὄ.τ. Ξυνῶ [Ἐρωτόκρ.2,1304], ἀόρ. [ἐ]ξήσασ, μέσ. κ. παθ. Ξυνάξομαι κ. Ξυνάσομαι κ. Ξυνάσομαι, παρ.τ. [ἐ]ξυπαξόσουσι, παθ. ἀόρ. [ἐ]ξυπάσθηκ, μτγ. παθ. παρ.κ. Ξυπάσομεν [αὐτ.1,1101], πτωθ. τρομάξω, φοβίζω πτώ, τὸν κάμων να πτοηθῶ: με Ξυπάσοσ, - ἡ τομεφικὰ Ξυπάσο τὸ ἄλογο· || κ. ἀντθ. φοβίζομαι, τρομάξω: αὐτ.2,1304 καὶ τὸ πατάρι ἐπίσθηκ καὶ τ' ἄλογο Ξυπαοί· || τὸ μέσ. Ξυνάσομαι πτοθῶμαι, ἐκπλήττομαι, τρομάξω: Ἐρωτόκρ.1,1101 κὶ ὄνονον ἀν εἶχεν κοιμηθῆ ἵπποσ Ξυπάσομενοσ - με τὸ τίποτα Ξυπάξομαι· 2) τὸ ἐνεργ. κ. μτφ. ἐκλήττω, ἐξωφίζω, Ξυπανώξω: ἡ συμπεριφορά τοῦ ἄλλου μὲσ Ξυπάσο· 3) τὸ μέσ. ἐπιφροσ, κομπάζω: ἀπ' ὄταν ἔκαμε δύο δεκάρεσ, Ξυνάσθηκ, - τὶ Ξυπάσοι, δέν θυμάσοι ποίδοσ ἴσων: ἰδ. κτ. μτγ. Ξυπάσομαι γυναίκα, - αὐτὸν τὸν Ξυπάσομένοσ θά πάρεσ γ' ἄντρα· 4) ρηματ.η. Ξυπαοί, Ξυπάσομαι.

Ξυπασιόσ(ἡ) [Ξυνάξω] δημ., ὄρρ. Ξυπασιόσ ἐπαροσι, κομπάζοσι, οἴησι, μεγαλοχία: σοῦ μιλῶσι με μιά Ξυπασιόσ.

Ξυπάσομαι [τὸ] [Ξυνάξω] δημ. πτόησι, ξάφωσασμ, σιάξωσ· 2) μτφ. ἐπαροσι, κομπάζοσ, ὕπερφρασισ, οἴησισ.

Ξυνήνω(ἰ) [Ξυνών] δημ. ἡ πράξισ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ξυνῶν βλ.λ., ἀφώνησισ: δ.τραγ. τῆσ Κυριακήσ τὸ Ξυνήνω με τρελλοίσων· || κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπι τῆσ περὶ τὸ ἀφοροδίασ, ἐπι τῆσ αεθροσολικῆσ ἀφώνησισ.

Ξυνητήρι(ῶ) δημ. Ξυνητήριον, εἰδικὸν ἀφοροδῶν χρησιμοποιοῦμένοσ δι' ἀφώνησισ ἐν ἀφωσμένῳ ὄρρ.: κοῦρδιασ τὸ Ξυνητήρι καὶ βῶλ ἰστίσ β.

Ξυνητῆρ-ἁ-ῶ μων. κ. δημ. ὁ ἐργήροσ, ὁ μὴ κοιμώμενοσ, ὁ Ξυνῶσ: Ἐρωτόκρ.1,464 καὶ τὰ τραγοῦδία Ξυνητῆρ σιχνὰ τὴν ἐκρατοῦσα, αὐτ.469, αὐτ.1099, αὐτ.5,1090.

Ξυνητοῦρία(ῶ) δημ. Ξυνητω βλ.λ. μ. ἐν τῇ φρ. καλά σοῦ Ξυνητοῦρία ἱχωρητισμοσ διδόμενοσ πρὸσ ἀρτὶ ἀφωσμένθων· || ὅμ. ἡ φρ. [καλά] Ξυνητοῦρία ἐίρων. ἐπι τῶν ἀργῶ ἐγειρομένων ἐκ τοῦ ὄπνου· || ὅμ. ἐίρων. κ. ἐπι τῶν ἀντιλαμνομένων ἡ πληροφωροσμένων τὶ παλὸ βροδείοσ.

Ξυνῶσισ-ιασ(ο) δημ. ὁ Ξυνῶσισ βλ.λ.: ὄταν ἐγὼ - ὁ εἰσασῶ, ἤμουνα Ξυνῶσισ· || τὸ ὄρρ. Ξυνῶσισ ὡσ οὐα. ἐργήροσισ, ἀφώνησισ, Ξυνῶσισ: Ζερθ.Τραγ.ΚΚ7,26 χαράματα, γλυκιά τὸ μ' Ξυνῶσισ μου ὄρρ· 2) μτφ. ὁ Ξυνῶσισ, ἕ ευφρησισ.

Ξυνῶσι(ῶ) δημ. κ. ιασ. κ. Ξυνῶσι(ῶ) ἡ κατόσασ τῆσ ἐργήροσασ ἀνιθ. ὄπνου: στὸν ὄπνο σοῦ τὰ εἰδοσ ἀρτὰ ἡ στὸν Ξυνῶσισ σ· ἰδ. ἡ γενικ. Ξυνῶσισ ἐπὶρρηματικῶσ: Ἐρωτόκρ.1,997 κ. ὁ ἀλμπερισ ἡ δαδουχτισ Ξυνῶσισ κὶ ὀντέ κοιμῶσοι.

Ξυνῶσι-ῶ μων. κ. δημ. κ. ὄσασορ. Ξυνῶσι μτθ. ἐγείρω πτώ ἐκ τοῦ ὄπνου, ἀφωσνίζω: Ἐρωτόκρ.

1.483 ξέγνονα και τή Νένα τζ, Βαλαωρ.Μηγάδα. **Ό** Κίτσοσ και τού γεράκι 20 τί στεναγμός ήταν **και**ός Ευνήφ και πεθαιμένος, Γρου.Σκ.Τεpp.52,11 τά μεσάνυχτα περνανε Ευνήωντας τά έρμα τά πλακότρωτα, - νά μέ Ευνήωνε στις 7 τού πρωί, - μή φωνάζετε, γιατί θά έζηνησθε τού παθί? **2)** αυτά, έφειρομαι εκ τού ύπνου, άφηνίζομαι : 'Ερωτόκρ.1.489 ταχιά - ταχιά σηκώνωμου πρι νά Ευνήσσοσι οι άλλοι, Σολωμ. Ή φαρμακωμένη 33 θά έζηνηση τών ύστερη ήμέρα εις τών κόσμον άμυρτά μν κριθθ, - έζηνησα άργά σήμερα και είμαι σάν άρρωστος? **3)** μτφ. Ιδ. εις τούσ παρωχημένους χρ. άφηνίζομαι διανοητικός και φικ-κώς : άργησε, μά έζηνησε, - έζηνησε και ό Γιάννης τώρα και σου κάνει τών καμώσοσ? **4)** όμ. μτφ. άφηνίζομαι περι τά άφροδίσα, σεξουαλικώς : οι καοί τών θερμών κλιματών ευνησόν πολύ χωριτερα από τούσ βόρειους.

Ευπολάω μον. κ. δημ., άορ. Ευπολόησα, μέσ. Ευπολόημαι, παρατ. Ευπολόησασα, παθ. άορ. (έ)ευπολόηθη(κα), άφαιρώ πνος τά υποδήματα, τόν άναγκάσω νά μένω άνυπόδητος, έξυπολάω : τόν Ευπολόησε και τόν έβύλισε στις πατούσες? **2)** μέσ. άφαιρώ τά υποδήματά μου και μένω άνυπόδητος : Διγεν. Άκρ.1826 και τότε ό νεώτερος γοργόν έξυπολόηθη, - μήν Ευπολόησαι, γιατί θά κρούσες.

Ευπολοισιά (ή) δημ. κ. άξυπολοισιά κ. -υσιά ή κατάσταση του άνυποδήτου, τού Ευπολόητος : άπ-τήν Ευπολοισιά πέτωσαν οι πατουσές του.

Ευπόδητος-η-ο δημ. κ. άξυπόδητος δ άνυπόδητος, δ γυμνόσος : μήν γυμνος Ευπόδητος, γιατί θά σου κάτση κανένα καρφί **2)** κατ έπέκτ. δ άλήτης.

Ευπόδ-τω μον. κ. δημ. δ. τ. τού Ευπόδω βλλ.

Ευρατός-ος-ον μτγν. δ έξυρμητός, δ ζουρι-σμένος : Συνδ.71δ ει τοίνυν δ Ευρατός χειρο-πολητός έστιν εύσεβής.

Ευραφίω δημ. κ. ζουραφίω, μέσ. ευραφίζομαι, παρατ. (έ)ευραφίζομαι, παθ. άορ. (έ)ευραφίστηκα, μτχ. παρακ. Ευραφισμένος, ευρίζω, Ιδ. τού μέσ. Ευραφίζομαι ευρίζομαι : σήμερα ευραφίστηκα μόνοσ μου? || συνεκδ. επί ύφασμά-των έξ έριου ή μτχ. Ευραφισμένος ό σού άσφρέρθη, άπεζέσθη έν τή κατεργασία δ χνούσ, άχνουδώντος.

Ευραφίον (τό) μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. (έ)ουραφίον άποκορ. τού ευρατός βλλ. άνευ άποκορ. σπμ., τέμνον όργανον εκ χαλυδώνης λεπιδός δι' ου ένεργείται τού έζορισμα : Σχολ. Άριστο. Άχ.849 μη μάχαρά ειπεν, δ καλούμεν. . Ευραφίον, Άραδων. 112 σπανός ευραφίσα άγόραος (έν τών ζητούντων τά γή χρήσιμα αύτοίς)? **2)** μτγν. κ. μον. χειρο-υργική μάχαιρα : Γαλλ.14.786, Παυλ.Αλυ.3.3 πρόσ τά έπ τής κεφαλής και τού γενείου συκώδη έξανθήματα Ευραφίον.

Ευραφισμα-ατος (τό) νεώτ., δημ. κ. ζουρ- ή πρόσ και τού άποτέλεσμα τού ευραφίω, έζορισμα.

Ευραφιστής (τό) (ε)υραφίω) μον. δ ευρίζων, δ ευραφίζων, κουρεύς όσπεσ κυρίως ευρίζεις : Πρόδρ. 2.557 κί θμοιάζω. . Ευραφιστής κακότυχος.

Ευρηκτικός-ος-ες (ε)υρόν, άκη) δ όξύς, δ κοπε-ρός ώς τού ευραφίον : Ξεν.Κων.10.3 τά δέ άκόνητα . . έχοντα τάς λόγους εύλατεια και ή ευρηκεις, Πολυδ.5.20 αι δέ λόγους αυτών εύπλατεις και ευρηκεις? **2)** έν παθ. ένν. ό μέτρι δέρματος έξυρμητός : Εύρ.Φον.372 κάρα ευρηκεις και πέ-πλους μελαγχίμοσσ Ιπρός ένδειξεν μεγάλου πέν-θοσ, αύτ.Ήλ.335. || κουρά ευρηκεις ή μέτρι δέρματος κουρά : αύτ.Άλλ.427 πένθοσσ γυναι-κές τήσδε κοινούσθαι λέγω κουρά ευρηκεις Ιπρός ένδειξεν μεγάλου πένθοσ? **3)** μτγν. ό ευρηκισμος βλλ. : Αιλ.δ άπ.265, Σουιδ., Φώτ.

Ευρήσιμος-ον μτγν. δ χρύζων, ό έχων χρείαν ευρήσιματος, ό έπίδοκτικός ευρήσιματος : Αιλ.δ άπ. 265 ευρήκης ό ευρήσιμος και κουριών.

Εζήσις-ος (ή) (ε)υρώ) μτγν. ή πρόσ τού ευ-ρώ βλλ., έζισμα, ευράφισμα τών τριχών τής κε-φαλής : Ασκληπιόδ.Μ.π.Γαλ.12.413, Πλουτ. Ήθ.352C, Άρχηγ.ν. Άετ.6.28, Άλεξ. Άφρ.Πρ.2.36 έζήσις ά-φελίμοσ έν' άσθακίμια? **2)** έζισμα ώς μέσον έξευτελιστικόν ώς και σήμερον, έξευτελισμός διά ευρήσιματος : Πά'Ήα.22,12 και εκάσθεσ κούριος. . έν τή ήμέρα εκίνην κλαυθμόν . . και έζή-ρησιν και ζώντι σακκων.

Εζρησός (ό) μτγν. ζήρσις βλλ. : 'Ηρωδιαν. Έπιμ.180.

Εζρητής (ό) (ε)υρώ) Έπιγρ. κουρεύς βλλ. **Εζρίας** (ό) μτγν. ό έξυρμητός, ό ζουρισμένος ή ό ευρήσιμος, έπί ήθροσού τής τραγωδίασ Πολυδ.4.133 κό μέν ευρίας προεβύτατος τών γε-ρόντων, . . τού δέ γένειον έν χρώ κουρίας έστιν ό ευρίας, έπίμηκς ών τας παρείσας? || 'Ησ. ετό τραγικόν τού Πριάμοσ πρόσωπον ευρίας έστιν.

Εζριδοισιά (ή) τών νεώτ. βοταν. οικογεν. μονοκο-τυληδόνων φυτών, ής γένος ή ευρίας.

Εζρίζω μτγν. νεώτ., δημ. κ. ζουρίζω, παρατ. (έ)ζοιούριζα, άορ. (έ)ζοιούρισα, μέσ. κ. παθ. (έ)οιουρί-ζομαι, παρατ. (έ)οιουρίζομαι, άπαρφ.μέσ. μέλλ. ευριείσθαι Γ'Άλκιφρ.3.661, παθ. άορ. έξυρισθην, δημ. (έ)ζοιουριστικά, δημ.ιτχ. παθ. παρακ. (έ)οιουρι-σμένος, ευρώ βλλ., κόπτω διά ευραφίον ών χρφ τας τρίχας τού πάγωνος, τού μύστακος κλπ. : Σχολ.Νικ. Άλεξ.410, Άραδων.79 έζορισε τ άδγώ και πάρε τού μαλλί του (έν μεταίπονοσόντων)? || μέσ. ευρίζομαι ευρίζω έμαυτόν : Άλκιφρ.3.66 ευριείσθαι τήν γενειάδα βουλόμμενος, - ευρίζο-μαι τρίς τής έδδομάδος, - χθές άνέν ευρίστηκα? **2)** τού ένεργ. μτφ. επί παγερού άνέμου, Ιδ. τού βορρά, ειμί σφοδρός και παγερός, ήνωσ μετά ριπών λαν ψυχρών : σήμερα πάλι ό βοριός ευ-ρίζει? **3)** όμ. τού ένεργ. μτφ. επί φλυάμων διη-γουμένων Ιδ. φευδή, τολπεινώσ τινα, κόμωσ ώστε να κακοπαθήσ ης διά τής άκατασέτου φλυα-ρίας μου : μάς έζορισε ύπό όλκακρες ώρες.

Εζρίον (τό) μτγν. κ. μον. άποκορ. τού ζυρόν βλλ., μικρόν, λεπτόν ευραφίον : Δαμ.4.Ή, Πρόδρ. έν Νολιτ. Μss.8.2.139 τού καυτήρος εκίνεωσ και τούτου τού ευρίου, αύτ.140.

Εζρίς-ιδος (ή) μτγν., μον. κ. νεώτ. κ. ήρις (Θεόφρ. Φ19.8.7, Χοιρόδ. έν 'Αω.ΌΕ.2.242) κ. ζειρίς ('Ησ.1, κ. ζειρίς7, Χοιρόδ. έν 'Αω.ΌΕ.2.242) τού φυτόν Ιρις βλλ. ή κάκισμος : Δισαχ.4.22, Πλν.Φ)2,143, Γαλ.12.87. || νεώτ. γένος φυτών τής οικου. τών ευριδοισι-δών? **2)** Σουιδ. ευριδεις, καρπάγια, ευγαδδία ή άλλο ύπόδημα διάφορον.

Εζρίσμα-ατος (τό) μον. κ. νεώτ., δημ. κ. ζούρι-σμα ή πρόσ και τού άποτέλεσμα τού ευρίζω βλλ., ευράφισμα : Τζέτ.Χιλ.2.537 δρασάσ ευρί-σμα Σαμφών βοστρόχων, - σου χρωστάω και τού προχθέςιν ευρίσμα.

Εζριστικός-ή-ό(ή) νεώτ., δημ. κ. ζουρ- ή άνο-φερόμνος εις τού έζρίσμα βλλ., ό τού ευρίσμα-τος, ό κατάλληλος διά έζρίσμα, ό πρόσ έζρίσμα : ευριστική λειψ - μηχανή? **2)** τού οδδ. κί. πληθ. ευριστικά ώς ούς. ή άμοιδή, ή παρεχομένη εις τών κουρέα διά έζρίσμα.

Εζρίχθω-σος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ιχθύων άκα-νοπητόρων τής οικογεν. τών λαβρινών.

Εζριώ-άω μον. έφετ. τού ευρώ βλλ., έπιθιμώ νά ευρισθώ, έχω έφεσιν, έχω άνάγκην νά ευραφισθώ : Νικ.Χωλ.κρον.3.69Δ ή άει ευριώσα και νεανι-σκευομένη παρείδα.

Ευρμεύεσθαι 'Ησ. εάδικριτύς λαλειν και καυ-χάσθαι? Άττικίος.

Ευροδόκη (ή) μγν. κ. Ευροδόχη (Πολυδ.10.140) ή θήκη του Ευραφίου. Ευροθήκη. Ευραφθήκη : 'Αριστφ.Θεσμ.220 αυτός λάμβανε εντέθεν εκ της Ευροδόκης.

Ευροδόχη (ή) μγν. δ. προφ. του Ευροδόκη βλλ. : Πολυδ.10.140 ή δέ θήκη, Ευροθήκη ή Ευροδόχη παρ' 'Αριστοφάνει καλείται.

Ευροθήκη (ή) μγν. δ.άνανγ. του Ευροδόκη βλλ. : Πολυδ.2,32.

Ευρών (τό) [ζώμ] κ. Ευρός (ό) ('Αρχηπ.45, 'Αλκίφρ.3,66) Ευράφιο βλλ. ιτά παλαιότητα Ευράφια ήσαν κατεκαιασμένα έξ όθιανού λιθου: Εύρ.Ήλ.241 και κράτα πλόκαμν τ' έσκιυθισμένον Ευρώφ. 'Αριστφ.Ήν.65, αυτ.Θεσμ.219 χρήσ- τον τ' νόν ήντι Ευρών, Νικ.'Αλεξ.41) || μετ. κ. έν παροιμ. φρ. έπι Ευρώ όκμης έν κρισιμότητι, έν κρισίμω σημείω, έν κινδύνω : 'Ιλ.Κ.173 έπι Ευ- ρώ τστατα όκμης . . όλετρος ήε βίωσαν || όμ. σγν. κ. π. τοίς μετέπειτα πρός όλησαν σωτη- ρίαν ώς εκ θαύματος ή θαυμαστής έκφυγής ή ότι εύρισκεται τις ή τι έν ίνω κρισίμω θέσει : Θεόγν.557 κινδύνος έπι Ευρώ τστατα άκμης, Σιμων.97 άκμής έστακίαν έπι Ευρώ 'Ελλάδα, 'Ηρ.6,11 έπι Ευρώ όκμης έχετα ήντι τά πράγμα- τα || όμ. κ. άνευ τής λ. άκμή : Σοφ.Αντ.996 φράνει βεβώς αυ νόν έπι Ευρώ τύχης, Εύρ. 'Ηρ.630 έβητ' έπι Ευρώ, Οκόμρ.22,6 άνθρώπων σωτηρας έπι Ευρώ ήδη έόντων, Λουκ.Ζΐτρα.3 έπι Ευρώ έσπκέναι' 2) μγν. είδος τ' μαχαί- ρας δι' ής άνεκεφαλιζοντο οι καταδικάζόμενοι είς θάνατον : Πλουτ.'Αριε.29 ήκε μέν Ήρην έχων, ώ τάς κεφαλάς άποτειμασμένον τών καταζοιμένων 3) 'Ησ. ετομόν, λαχμόν, όξώ.

Ευροπαιός (ό) γλωσσ. ό κατακαιαστής Ευρίων, Ευραφίων, Ευραφάς.

Ευρός (ό) δ.τ. του Ευρών βλλ. : 'Αρχηπ.45, 'Αλκίφρ.3,66, δ.άνανγ. έν ΑΠ.11,288' || παροιμ. Ευ- ρός είς άκόνην [Ζουβ], έπαομία προς τοús ών βούλονται τυχάνοντας, όμοια τή όνος είς άχυρα.

Ευροτήματος-όν μγν. ό δια Ευρού τηρήεις ό δια όρεπνόνου κοπέεις, ό θεριαστές, έπι σταχών : Φιλής.2,145 Ευροτήματος σταχύς.

Ευρουργός-όν μγν. ό κουρεύων, κουρευτικός βλλ. : Ζώσ.Αλχ.116β Ευρουργόν άνθρώπωνόριον.

Ευροφορά-έω ποι. φέρω Ευράφιο, κρατώ, βαστώ μαζι μου Ευροφάσι : 'Αριστφ.Θεσμ.218 σό μέντοι Ευροφορείς έκάτοστε.

Ευρω- άπτ. τ. άντι συρρ-.

Ευρώ κ. μαν., παρστ. ΞΕθρον (Λουκ.Ψευδολ.27) μγν. άορ. α' Ευράς ('Ην.Νούσ.3,1, Τζέτ.Χιλ.9,231), μέσ. Ευρώμαι, άπαφρ. Ευρεσθει (Πλουτ.'Αντ.ή, μετ. μέσ. άορ. α' Ευράμενος ίαυτ.'Η8.336β), σπών. τ. του Ευρώ βλλ., Ευρίωζ, Ευραφίωζ : 'Ην.Νούσ.3,1, Λουκ.Ψευδολ.27, Τζέτ.Χιλ.9,231 Ευράς δέ τού- τον || μέσ. Ευρίζομαι : Χρυσ.Στωϊκ.3,198, Πλουτ.'Αντ. και κομισάντος ώς Ευρεσθει μέλλων, κατέδρεχε τά γένεια, αυτ.'Η8.352C, αυτ.336β, Λουκ. Περγρ.17 Ευρόμενος τής κεφαλής τού ήμισυ, 'Αθην.13,565C, Λόγγ.4,116 τών πάγωνμα Ευρόμενος.

Ευρώ-έω [ευρόν] ίων. κ. άπτ. έν χρ. κ. π.τραγ. μγν. κ. Ευρώ-έω (Πλουτ.'Η8.180β, 'Αρτειδ.Δαδ.1,22) [άμφότεροι οι τύποι άπαντούν έν τοίς κώδ. του 'Ηρ.], πρβλ. Εύρω, μέλλ. Ευρήσω (ΠΔ Δευτ.21,12), άορ. α' Εύρώσει ('Ην.Παδ.4, 'Ηρ.5,35), μέσ. Ευ- ρώμαι [Διδ.δ.Σ.184, Παλαιφ.32] κ. παθ. Ευρώμαι (Λουκ.Κυν.14), μέσ. μέλλ. Ευρήσομαι (ΠΔ'Ιε.44,20, 'Ιωσ.Π.2,15,1, 'Ησ. έν λ. πρισιωθήσομαι, μέσ. άορ. α' Εύρωσάμην (ΠΔ'Αρ.δ,19, Λουκ.'Εταιρ.δ.12,5), παθ. μέλλ. Ευρηθήσομαι (ΠΔ Λευτ.13,33), παρκ. Εύρωσμαι ('Ηρ.2,36, Λουκ.Μισθ.Συν.1), Ευρίωζ, Ευ- ραφίωζ, δια Ευραφίου άποδόλλω τών τρήσζ : 'Ηρ.2,65 Ευροπόντες τών παιδιών ή πάσαν τήν κ-

αλήν ή τού ήμισυ (δ.άνανγ.Ευρόντες), 'Ην.Παδ.4, ΠΔ Δευτ.21,12 και Ευρήσει τήν κεφαλή αυτης, Πλουτ.'Η8.180β Ευράν τά γένεια τών Μακεδόνων || κ. μετ. διηκς αίτ. : 'Ηρ.5,35 κελάνων 'Αριστο- γόρην Ευρησάντα μν τάς τρήσζ || μέσ. Ευ- ρίωζ έμισυόντων, Ευρίζομαι : αυτ.2,36 οι Ιρέες . . τή μέν άλλη κομισί, έν Αγίωτρω δέ Ευρώνται (δ. άνανγ. Ευροώνται' κ. παθ. : 'Αριστφ.Θεσμ.191 σό δ' εύρησώσας, λευκός Εύρημύονων, 'Αλεξ.264, 'Αρ- τειδ.Δαδ.1,22 εκ μεγάλης σωθέντες νόσου Ευ- ρώνται οι άνθρώποι || κ. μετ. αίτ. : 'Ηρ.2,37 οι δέ Ιρέες Ευρώνται πάν τού σώμα δια τρίτης ήμέ- ρης (δ.άνανγ. Ευροώνται, αυτ.66, ΠΔ'Αρ.δ,19, αυτ. Λευτ.13,33, αυτ.'Ιεζ.44,20, 'Ιωσ.Π.2,15,1), Λουκ.Μισθ. Συν.1 Εύρημύνην τήν κεφαλήν Ιχών Εύρημύνην τήν κεφαλήν' 2) μγν. έν παροιμ. : Σοφ.Α1,786 Ευρει γάρ έν χρώ Ιεγγίζε, πολύ βαθέας, έπι έπι- κινδύνων πραγμάτων ή όξέος πόνου || όμ. παροιμ. : Πλατ.Πολ.341C Ευρει επίχειρείς λένου- τα (έπί. Λίαν επικινδύνου επικηρήσώζ) 3) ρη- ματ.η.Εύρησις, Ευρησούς, Ευρηστής.

Εύση (ή) δημ. τ. του Εύσις βλλ.1) : παροιμ. τού φαί κ' ή Εύση σοσ ν' άρχινήση μείς τού τρώγειν και είς τού Εύσειαι μόνον άρχή χρειάζεται, κατόνι όμως είναι όσκαλον νά τεθθ τέρμα είς αυτά).

Ευσιά (ή) δημ. Ιχνος Ευσισμός άφηνόμενος έπί τίνος έπισωμείας δια τής ένεργείας αχμηρού όργάνου, Εύσιμος, Ευσισμάς' 2) ή Εύσις άν- τικειμενών τνός : δώσε μια Ευσιά μονάχη σπό τραπέζι κ' όστερα σκαλάς.

Ευσιάλαος-όν κ. μαν. ό έχων Εύση, Εύσιμος, φα- γούρα, ό φωραλέος ή ό λεπρός : Σώφρ.55 τ' μέν Εύσιλας, τί γάρ σύφαρ άντ' άνδρός Ευστ.1766,35.

Ευσισμιά (ή) δημ. ή Ευσιά βλλ.

Εύσιμιο (τό) δημ., πληθ. -ίμιατα ή πράξις του Εύσω ή έόντου, άπόξείσις, Εύση' || Ευσιά βλλ.

Εύσιμια (ή) δημ., πληθ. -ίμιατα ή πράξις του Εύσω ή έόντου, άπόξείσις, Εύση' || Ευσιά βλλ.

Εύσις-κας (ή) [εύω] κ. νεώτ. δημ. Εύση ή γρ. τών κώδ. Εύσις έσφ.1 ή πράξις του Εύσω, Ευσισμός, τού Εύσει, τού Εύσιμο, ή άπόξείσις : 'Ην.Αρχ.Ήν.14 Εύ- σίς τού έντέρου, Γαλ.14,781, 'Αμμών.Φιλ.εις 'Αριστλ. 'Ερμ.23,21, 20 μέσ. άπόξείσις, πλάσιμος, σπλιδώ- σαις : ΕΜ.611,20 ούδ'εμια γαρ όλη πρός Εύσην έπι- τηδειστέρα 'Εύλου' 2) έκόρορ : 'Αρετ.Χρον. Νούσ.1,3 πείσις τής κεφαλής είς τήν τού δερμα- τος Εύσην 3) Εξέλικωσις : 'Ην.Διαίτ.60.

Εύσιμα-ατος (τό) [εύω] κ. νεώτ. κ. δημ. τού άπο- τέλεσμα του Εύσω, τού δια Εύσεως εκβληθέν, τού άπόΕύσιμα, τού εκ τής Εύσεως άπόρριμμα, έπι Εύ- λων, ρήσιμα, ροκανίδη : 'Ην.'Αφορ.7,69, 'Επιγρ.Δή- λω, 'Απολλδ.Δισμ.Πολιορκ.145,13 Εύσιματα Εύλων, Θεωσάν.Νόν.1,326 Εύσιματα κυπαρίσσου' || κ. έπι έσφοντόνοτος, ρήσιμα, τρίμμα : 'Ορειδ.14, 62,1 Εύσιματα έλέφαντος' || κ. έπι τρούρ : ΑΠ. 6,299 τρούρ Εύσιματα περιφρούς || μόνον βλλ., Εσανόν, Εεφτιδ, ζεφτισμα ύψισματος : 'Ε- ρωτιαν.έν.λ. άχη όθισμού Εύσιματα τών όθωνων Ιεξέσιμενον λινόν ύψισμα, Εσανόν δια τραυμάτι' 2) συνήθ. πληθ. Εξέσιμνη οαρέ, άπόκομμα, Εξέσι- μα κρέατος : 'Ην.Διαίτ.59, Δισακ.4,176, άγουσαι φλέγμα και γόλην και Εύσιμα, Γαλ.8,382 Εύσιματα έντέρων, αυτ.181,1730' 3) όμ. έν τώ πληθ. μό- ρια πραγμάτων, κοινωρίος, πάν τού αλωραόμενον έν τοίς ήλιακόίς άκτιόνι : 'Αριστλ.Ψυχ.40α,3 φυ- χήν είναι τά έν τώ άέρι Εύσιματα, αυτ.Πο.9,3α,9- 4) τού Εξέσιμνη, τού γεγλυμμένου τού σκαλισμένου έν τούσιν πραγμάτος όθ. καθ' 'Ησ. 'Εύσιματα' γρόματος : 5) αυτ. 'Εύσιμα κνήφη, λέπρας : 'Ιουλ.Καία.309C ώφθισαν φτελίαι ν' και Εύσιματα.

Ευσμαλίον (τό) μγν. Ευσλασσόν διαδρωτι- κόν, Βιζιάνητ' : Κυρον.40.

Ευσμάρτα (ή) δημ. κησιμός, φαγούρα.

Ευσμῆτιον (τό) ὑποκορ. τοῦ Εὔσμα βλλ.2) : Ἰηκ. Ἐπιδ.7,84 ὁλεώρησε πρὸς Βάλλανον Ευσμῆτια ἑλθονα χολώδεα· 2) Ευσμῆτιον ὀνόματι ζέφισμα, ζεφίτι θράσματος : Ἀετ.8,27.

Ευσμῆτιώδης-ους-ες (ἔσμου, εἶδος ὁ πρὸς Εὔσμα βλλ.2) ὄμοιος : Ἰηκ.Πρωγ.11 κοίλη Ευσμῆτιώδεια διαχωρήματα διαχωρούσασα ἐντέροεῦσμαται, αὐτ.Διοτ.52, αὐτ.Κφωκ.621, Ἀρετ.Χρον. Παθ.2,9 Ευσμῆτιώδης, ὡς ἄπ' ἐντέρων εἶναι.

Ευσμῆτι (ἡ) ἴση κ. μον. Εὔσμα βλλ. : Παχυμ.1 Ἀνδρῶν.Πάλ.1,5B ἐκ μόνης δέ τινας Ευσμῆτι βραχυτάτης· 2) κτ. πλὴθ. τὰ ἐγκαταστήματα, τὰ πιθέμενα ὑπὸ τῶν γραμμ. ἐν χειρογράφῳ σημεῖα : Διον.Θρ.630,28, ΑΠ9,206 αἰθῶλων Ευσμῆτων, λεπτοὶ τὰς ἐκάραξες δόναξ· 3) Ἡσ. ἐντοριδῆς, Ευσμῆτι ὄφραξ· 4) ὄβριστικῆς, φωρίσας, φώρα : Σώφρ.53.

Ευσμῆτος (ἰ) εἴσις, Εὔσιμος πρὸς ἀνακαούριον κνησούρα, φαγούρα· ὄβ. κ. αὐτὸς ὁ κνησμός, ἡ φαγούρα : Ἰηκ. Ἀφ.3,31 Ευσμῆτι τοῦ σώματος δλου, αὐτ.Τόλ. Ἀνδρ.14· 2) Ἡσ. ἐκνός, Ευσμῆτος, φόφος, φθόγγος.

Ευσα- ἄπτ. τ, ἀντὶ συσσ.

Ευστάδεις Ἡσ. καὶ πικρὰ ἀμπελοῖς.

Ευστάδιον (τό) ἔπιγρ. μικρὸν, λεπτὸν ζόστρον βλλ.2) : Ἐπιγρ.Δήλου.

Ευσταρχῆς (ἰ) εἰστός, ἀρχὴ Ἐπιγρ. ὁ ἀρχων, ὁ ἐπιστάτης Ευστοῦ, παλαιστρας ἢ γυμναστηρίου· πρὸθ. γυμνασιάρχης : Ἐπιγρ. ὄν. Βασιλῆς.· στήσαν ἀεθλοθέτην Ευσταρχῆν, Πάπ.

Ευσταρχία (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ ἀίωμα τοῦ Ευσταρχοῦ βλλ. ἡ ἐπιστάσια ἐν τῷ Ευστώ τῆς παλαιστρας : Ἐπιγρ. τυχόντα τῆς διὰ γένους Ευσταρχίας.

Ευσταρχῶ-ῶ Ἐπιγρ. κατέχω τὸ αἶωμα τοῦ Ευσταρχοῦ βλλ., τὴν Ευσταρχίαν, εἶμαι Ευσταρχῆς : Ἐπιγρ. Ευσταρχῆν ἱεροῦ ἀνώμοτος, Πάπ.

Ευστήρ-ηρος (ἰ) εὐνήλη, ῥινη, Εὐκαστός, ῥινη· ὄβ. εἰδικὴ χειρουργικὴ σμίλη : Ἰηκ.Κερ.Τρωμ.14,10, 445· 2) λίστρον βλλ., σπλιδικόν ἐργαλεῖον : Σχδλ.Ὁδ.Χ 455 λίστρος . . τοῖς Ευστήρῃ ἀπὸ τοῦ λισάνην· 3) ἐργαλεῖον τῆς γλυπτικῆς : Λεων. Ταρ.ΑΠ.6,205 αἰ τ' ἀρίδεις Ευστήρ τε, Δοσμ.4,1, Πλούτ.Ἡ8,350B· 4) τόπος τις τοῦ ἐξωτερικοῦ ὄρους : Γαλ.14,701.

Ευστηρίδιον (τό) ἴση. ὑποκορ. τοῦ Ευστήρ βλλ.· Φρόν.Σοφ.Παρ.88B λίστρον τὸν Ευστήρα, οὐ ὑποκοριστικὸν λίστρον οἶον Ευστηρίδιον.

Ευστήριος-ον μων. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφερόμενος, ὁ πρόσφορος, ὁ ἐπιθῆσιος εἰς τὸ εὔει, τὸ ρινίλει, τὸ ροκανίλει· ὄβ. τὸ οὐδ. Ευστήριος εἰς οὐσα, Ευστήρ, ἐργαλεῖον πρὸς εὔειν : Παῦλ.Αιγ.6, 28 καὶ τὰς λιστίδας . . τὸ καθίσκω τῆς σμίλης ἡ Ευστηρίω . . καθαιρώμεν.

Ευστήρις (ἰ) νεώτ. κ. ὄμη. Ευστήρ, ζόστρα.

Ευστιδωτός (χιτώνη) (ἰ) εἰστικός 2) Ἐπιγρ. φόρεμα μετὰ κνυματοῖν διακοσμηθέν : Ἐπιγρ. ΑΒ1, 246 Πυθίας καταστῆκτον Ευστιδωτόν.

Ευστικόδης-ῆ-ῶν μων., νεώτ. κ. ὄμη. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφερόμενος εἰς εὔσαι· ὄβ. τὸ θηλ. Ευστική ὡς οὐσα. ἡ τέχνη τοῦ εὔσαι, τοῦ σπλιδῶναι : Σχδλ.Διον.Τρωμ.10Εἰ ἡ Ευστική καὶ ἡ ἀποχυστική· ἢ νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ εὔσαι· Ευστικὸν ἐργαλεῖον· ἢ ὄμη. τὸ οὐδ.κτ. πλὴθ. Ευστικά ὡς οὐσα. ἢ ἀμοιβὴ τοῦ ἐργάτου διὰ γενομένην ὑπ' αὐτοῦ εὔσαι βλλ.· 2) ἴση. ὁ στυπτικός : Φυλὸτ.η. Ἀθῆν.3,81B χυμὸν τὰ ἀνάιδωσαι εἰς τὸ σῶμα τὸν καλούμενον Ευστικόν, Γαλ.Φυσ. Δυν.2,9· ἢ μων. τὸ οὐδ. Ευστικός ὡς οὐσα. στυπτικὸν φάρμακον : Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.1 Ευστικὸν ἔχει τὸν ἐντέρων· ἢ κ. ἐπὶ ἐμπλάστρων : Ὁρειδ.ἀπ.88· 3) [ευστός] ὁ ἀνήλικος, ὁ διάγαν, ὁ γυμναζόμενος ἐν τῷ Ευστώ βλλ.3), ὄβ. ὁ ἀθλητής :

Σουτρ.Αυγ.45 xysticorum certationes, Γαλ.13,1023 ἀνὴρ Ευστικός, Ἐπιγρ. Ευστικός ἀθληταί· ἢ Ευστική σύνθεσις συνέλευσις τῶν ἀθλητῶν ἐν τῷ Ευστώ, ἀθλητικὴ ἐταιρεία : Ἐπιγρ. ἡ ἱερὰ θυμεικὴ καὶ Ευστικὴ σύνθεσις, αὐτ. ἡ ἱερὰ Ευστικὴ περιπολιστικὴ οἰκουμεικὴ σύνθεσις.

Ευστός-ίδος (ἡ) εὐσθῆς πολυτέλης ποδῆρης ἐκ μαλοκοῦ ὑφάσματος, φέρουσα ποικιλίματα ἥτις ἐφέρετο ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως : Ἀριστ.Λυσ.1189 στρωμάτων δὲ ποικίλων καὶ χλανιδίων καὶ Ευστόδιων καὶ χρυσίων, Ἀντιφάν. 99, Εὐδῶλ.90,3, αὐτ.135 ταῖς Ευστοῖσι ταῖς χρυσαπλάστῃσι, Θεόκρ.2,74 κάμψιτεταίμενα τὰν Ευστόδα τὰν Κλεαρίαςτα, Πλούτ.Ἡ8,406D Ευστόδιος μαλακάς· ἢ ποδῆρης χιτῶν φερόμενος ὑπ' ἀνδρῶν, ἰδ. ὑπὸ τῶν ἠγῶντων ἐν ἀρματοδρομίαις, καὶ θεωρούμενος ὡς ἐπίσημος στολή : Ἀριστφ.Νεφ.70 δταν σὺ . . ἄρι· ἐλαούρη πρὸς πόλιν . . Ευστόδι· ἔχων, Πλάτ.Πολ.420B· ἢ γλαυμὸς φερόμεν ὑπὸ τῶν ἠθοποιῶν τῶν ὑποδουμένων ἠρώας τραγωιδίαν : Κρατῆν.268, δοῦρις [4,70], Πλούτ. Ἀλλ.32 τὸν τῶν τραγωιδῶν ὄπκοιτιν στατούς καὶ Ευστόδας . . ἀμπεχόμενον· ἢ ὄμη. κ. ἐνδυμα τῶν κωμικῶν : Τίμ.Λεξ. Ἡσ.· ἢ Ἡσ. ἐκτεπὸν ὑφάσμα καὶ περιβόλαιον· ἢ Σουῖθ. ἐπὶ παχὺ ἱμάτιον· 2) ζόστρα, στεγνὴ βλλ. : Ἐπιγρ.97, Διφιλ.52.

Ευστοδόλος-ον ἴση. κων. ὁ βάλων Ευστόν βλλ., ὁ ἐξακοντίκιος ὄδου, περὶ τοῦ Διονύσου : ΑΠ9, 524,15 Ευστοδόλος Βάχος.

Ευστόν (τό) [ἔσω] κ. νεώτ. τὸ ἐξεσμένον, τὸ λεῖον ζῶλον τοῦ ἀτελέχους τοῦ ἀκοντίου, τὸ ἀτελέχος τοῦ ἀκοντίου, τὸ ὄδρατος, κοντάρι, κοντορδῦλο : Ἰλ.Λ 260 τὸν δ' ἔκλοντ' ἀν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὄμφαλοῦσθης ὀηπης Ευστώ καλκήρις, αὐτ. Ν 497 μακροῖσι Ευστοῖσι, Ἡρ.1,52 τὸ Ευστόν τῆσι λόγχοι ἀνὸ ὄμοιος χρύσειον· ἢ ἴση. ἡ ἐκ εὔλου ἐξεσμένον λαβὴ τῆς Λόγχης : Πλούτ.Ρωμ.20 Λόγχην ἀκοντίεσιν ἀπὸ τοῦ Ἀδεντίων, τὸ Ευστόν ἔχουσαν κρηνάει· ἢ νεώτ. τὸ τμήμα τοῦ κοντακίου τῶν ὀλων τὸ περιβάλλον τὸ κάτω μέρος τῆς κωνῆς· 2) μακρὸ δέσμη ἀκοντίων συγκρατούμενων διὰ κρῖνων, χρησιμοποιουμένη ἐν ταῖς ναυμαχίαις : Ἰλ.Ο 388 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν . . μακροῖσι Ευστοῖσι, τὰ ρά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο ναύμαχα, κολλήμενα κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῶ, αὐτ.677 κῶμα δὲ Ευστόν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμησιν νηλοτὸν βλητρώσι· 3) ὄδου, ἀκόντιον : Εὐρ. Ἐκ.920 βυσίαν καταπαύσας πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο, Ευστόν δ' ἐπὶ πασσάλω, Πλούτ. Αἰμ.16 τῷ Ευστώ διὰ τὸ στήθωσ πατάξας, Ἰούλ. Λόγ.2,60A· ἢ ὄμη. κ. ὄδου Ἰππέως : Ξεν.ΚΠ 4, 5,58 αὐτοῦσ δὲ τοὺς θώρακας καὶ τὰ Ευστά ἐγοντας ἐπὶ τῶν ἰππων ὀχετασθαι, αὐτ.7,1,33· 4) Ευστός βλλ. : Ἐπιγρ.Δελφῶν, ἀντ.Δήλου.

Ευστός-ῆ-(ἰ) [ἔσω] κ. νεώτ. κ. ὄμη. ὁ διὰ μαχαίρας ἡ εὐνήλης ἐξεσμένος, ὁ λειός : Ἡρ.2,71 ὄστε αὐον γενόμενον Ευστά ποιεῖσθαι ἀκόντια ἐξ αὐτοῦ, Ἀριστφ.ἀν.404 Ευστός κάμαξ, Ἀντιφάν.112 Ευστόν βέλος, Ἀρρ.Τακτ.40,4 Ευστά δόρατα· 2) ὁ τερτιμμένος, ὁ θρωματισμένος : Ἀντιφάν.113,18 Ευστός τυρός· ἢ ἰδὸς ὁ Ευστός ἰὸ συλλεγὸς διὰ ἐξέσεως : Διοσκ.5,79· 3) ὁ ἐξεσμένος, ὁ ἀναρροφωλατισμένος : Γαλ.14,795 Ευστός μοτός· 4) ὁ κεκαρμμένος ἢ ὁ ἐξερμημένος : Ἐπιφπ.1,6 μαχαίρα Ευστ' ἔχων τριχῶματα· 5) μέτρον Ευστόν (ἡ περιεχομένη ἐν μέτρῳ ποσότης εἶδους τινός, τῆς ὁσίας ἡ ἐπιφάνεια δὲν ὑπερβαίνει οἷς κατέρχεται κάτω τῶν χελεῶν τούτου, ὄβ. ἀκριβὲς οὐχὶ λοπαδορῆς μέτρον : Πάπ.· 6) ὄμη. ἢ ἀπτ. τὸ πλὴθ. τοῦ οὐδ. Ευστά ὡς ἐπίρρ, ἐπὶ κνωμένων ἄντικειμένων κίαν ἐγγός, πλησιέστατα πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν, κ. ἐν διπλῷ ἐκφ. : πάγα Ευστά

- ευστό στον τοίχο και του πάρουσαίστικα ξεφωκά λουρόμενος επί του τοίχου' || έξ έπιπολής, ζώπεται : τον ήπρε ευστά ή σαφάρα μολός τον ήγγισ διατορέζασα κατά μήκος μέρος της επιφάνειας του σώματος.

Ευστός [ό] ή 'Αριστ. 5 αναφέρει τό πλήρες ευστός δρόμοσ ή κ. ευστόν τόπος, μέρος ιδιωτικού κτήματος προωρημένον διά περίστανον ; Ξεν. Οικ. II, 15 **εγώ δέ περιπάτω χρώμαί τή εις άγρόν οδών ίσως άμεινον . . ή ει εν τώ ευστώ περιπατόν'** || τόπος περιπάτου κατάφωτος και κεκοσμημένος δι' αγαλιώτων ; Βιτρ. 5, 11, 5. Φιλόστροφ. 'Απολλ. 8, 26 τά των ευστών άλσος. 2) στού περίστιλος έν γυμνασίοις δι' άσκήσεως κατά τών χειμώνων ; Βιτρ. 5, 11, 5. 'Επιγρ. 3) δδ. άπας δ πρός γύμνασιον τών άθλητών τόπος, γυμνάσιον, γυμναστήριον, ιδ. έν 'Ηλ. δι. Πλούτ. ΗΒ. 1331 έν τώ ευστώ και ταίς παλαιστροίς, Παισ. 6, 23, 1) ο σύμμας δέ ούτος περιβολος καλείται ευστός, 'Επιγρ. 4) συγκέντρωσις, συνάθροισις άθλητών διαφορών χωρών δι' άγώνων, ά. ευστική συνόδος ; 'Επιγρ. όρχηστρεύς του εμμαντος ευστοού.

Ευστοφός -ος έν φέρων, δ κρατών ευστόν, δ ώλιχόμενος μέ όδου, επί ίππώνων ; Ξεν. ΚΠ 7, 5, 4) ο έν Κύρος περιστησάμενος τών ευστοφώνων Περσών κύκλον μέγαν ειπε μηδένα παριέναι, αύτ. 8, 3, 16, Πολυδ. 5, 53, 2, Διδ. δ. Σ 19, 27, 'Ασκληπιός 2, 12, 'Αρρ. Τακτ. 4, 4 δορατοφόροι . . όνομάζονται, όστιν δέ ύφ' ών και ευστοφοί, Πλούτ. Φλομ. 17.

Ευστοφός -έω φέρω, βαστάζω ευστόν βλλ., είμαι ώλιχόμενος διά ευστοού, μέ όδου, πρβλ. δομωρώ ; 'Αλκ. έν 'ΟΞυρ. 1789 άπ. 118.

Εύστρα [ή] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ζέστης ευστρά, είδος στελεγγίδος, δι' ής άπέσχυον ή άπεσιμχοντα μετά τό λουτρόν ιδ. μτγν. του στελεγγίς βλλ. ; Λοικ. Λεξ. 5, 'Ελλάδ. π. Φώτ. Β. 6λ. 533Β, Πολυδ. 3, 154 ; 'Ιππ. Γυν. Φύσ. 42, Δίφιλ. 52, 'Επιγρ., Πάπ., 'Αγαθ. βίβλ. 'Ορει. 8, 10, 7, 2) νεώτ. κ. δημ. όργανον, δι' ού καθίστανται όξεία, άκχηρά διάφορα άντικείμενα, ιδ. πολυδ. όνομαζόυνται ; ή ευστρά έχάλα και σπάει τίς μύτες ; 3) άπεχχούτις βλλ. ; 'Αρχιγλ. Γαλ. 12, 620 ή έλλέβορον λευκόν λείον ή μετά ρόδιον χλιόρον έχγει έν ευστρά.

Ευστραία [ή] πάπ. σειρά πλήρης γλυπτικών έργων.

Ευστρίαν [τό] μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ύποκαρ. τού ευστρα βλλ. ; Πάπ. ; || δημ. ευστρά όργανον δι' ού ζεομεν τό τρίχωμα τών κτηνών και συγκολλημένον τών ΐππων, ήμιόνων και όνων || δημ. δημ. συνεκτό, τό ευστρίσμα βλλ. ; πάγινη νά κάνη ευστρί, - είναι ώρα για ευστρί 2) μον. είδ. μικρά ρίνη ήμισυμένη εις τό άκρον έμβρυολογικό βλλ. ; Παύλ. Αιγ. 6, 25.

Ευστρίω δημ. ζέω τό τρίχωμα τών κτηνών διά ευστρίου, μέ ευστρί.

Ευστρίος -ιδος [ή] 'Ησ. στελεγγίς, ευστρος, **Ευστρίσμα** [τό] [ευστρίω] δημ. ή ενεργεια και τό άποτέλεσμα του ευστρίω βλλ., ζέσις, καθαρμός του τριχώματος τών κτηνών διά ευστρίου βλλ. ; τό άλογο θέλει ευστρίσμα.

Ευστροειδής -ους -ές [τό] μτγν. δ έν είδει ευστρος, δ έχων τό σχήμα ευστρος, ευστρού, δ όμοιος πρός ευστρον ; Ερωπιαν. ένλ. όυδην Φιλίππος δέ [σθην τών άρσεν είναι] ευστροειδή γυναικονήν, Πρόκλ. Εύκλ. 238Ρ ευστροειδής γυναικ. **Ευστρολήκθος** [ό] 'Ησ. εκάδος και βισσία ίπθ. βικία έλαίου λουτρικάς. 2) ο φέρων, δ βαστάζων τήν ευστρον και τήν λήκθον του δεσποτού αύτού εις τό Βαλανειον και έκ του Βαλανείου εις τόν οίκον δολός ; πρβλ. στελεγγιόληκθος.

Ευστρον [τό] μτγν., μον. κ. νεώτ. ή λ. θεωρεται ώς αδόκιμος ύπό του Όωμ. Μ. 252R ; ευστρά

βλλ., έργαλείον πρός ευσιν, πρός λείωνσιν : 'Επιγρ. 2) μτγν. όρέπανον προσηρημένον εις τά άρματα ; Διδ. 3, 2 17, 53 προσηλωμένα τώ ζυγώ ευστρον παραμήκω, τρισηπτασμα 3) νεώτ. κηπουρικά έργαλείον δι' έλαφρά άναλοιστά.

Ευστροπικός -όν γλωσσ. δ κατασκευάστων ευστρος ή ευστρα βλλ. πθ. έν Δεξιπ. Κατ. 12, 7. **Ευστροφάλαξ** -άκος [ό] μτγν. θήκη ή μέρος ένθα έφυλάττεται ή ευστρα βλλ. του λαουτού. 'Αρτεμ. Δαδλ. 1, 64 λήκυθος και ευστροφάλαξ.

Ευστροφά -ω 'Επιγρ. ούλοκοτόμος, σχηματίσ ή ραδύσσεις, μέ τό παθ. ή κίονες ευστροφάμενοι.

Ευστροφάκος -όν μτγν. δ φέρων ραδύσσεις, δ ραδύσσις, επί κίωνων ; 'Ακύλ. ΠΔ Βασ. 3, 6, 18, Θεοδ. ΠΔ Βασ. 3, 6, 18 κέρουον πρός τόν οίκον ένδον διατεροεργεμένα ευστροφά και περιγλώφ, Πάπ. ; || κ. επί πυρριδοίς ; 'Ηρωσ. Στερεω. 2, 66, 1 2) 'Ησ. έδακτυλιών ένκωμα, είναι τό κέρας, όμεινον δέ τό ευστροφάτον λεγόμενον.

Ευστροφ -ορος [ό] ευστρά ; Σχόλ. 'Οδ Χ 455 ευστροφιν άπό τού λείον ποιεϊν τό έδαφος. **Ευστροφ** -οος [τό] [εζώ] πλαστικός γ. πρός έπιμολ. του έψος βλλ. ; ΕΜ 61, 8.

Εύω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. εζώω, κ. έννω, έπ. παρ. εζων, νεώτ. ζέωνον, δημ. [ε]ζω[σασα] κ. εζωνα, άόρ. εζώσα 'Ιλ. 2 179, 'Ιππ. Κερ. Τρωμ. 14, μέσ. κ. παθ. εζώμαι [Σώφρ. 150], δημ. εζώμαι κ. εζωόμαι κ. ζήνω[σμαι], δημ. παρ. [ε]ζω[σμου]ν[σμαι], μέσ. άόρ. α' εζώσασην [Ξεν. ΚΠ 6, 2, 2], δημ. β' έν. προστ. εζώου, παθ. άόρ. εζώσθην 'Αριστ. ΖΙ 570α, 9, Εωάρφ. ΦΑΙτ. 5, 6, 13], δημ. [ε]ζώσθηκα κ. εζωσθηκα, παρ. κ. εζωμαι 'Ιππ. Γυν. 2, 192, Γαλ. 13, 544, δημ. μτγ. εζω[σ]μένος, ζέω, διά ζέσεως ποιώ τή όμολόν, λείον, όμολώνω, λείωνω ; 'Οδ. Χ 456 λήστρισσι δάπειδον πύκα ποιοίτω δόμοιο ζέων, Εωάρφ. ΦΙ 5, 17 ζέων κάσας ; || μέσ. διά ζέσεως κατασκευάω π. δι' έμυατόν ; Ξεν. ΚΠ 6, 232 όστις δέ πεπαιδευτός και παλόν ζέσασται. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. άποζέω, διά ζέσεως όφραυό στραμ. της έπιφανείας σώματος τινος, ή τι επί αύτής ύπόστρον ; ζώνω τών τοίχων νά φύγονται αύτά πού 'ναι γραμμένη παθ. όποζέομαι, ένβάλλωμαι διά ζέσεως ; 'Αριστ. ΖΙ 570α, 9 και τό ηηλόω ευσθέντων ; Εωάρφ. ΦΑΙτ. 5, 6, 13, Πάπ. ευσθένιος και άφρονασθένσις γής [ένί έδόφρονσις διαδωρόσσις ύπό τού ύδατος] || κ. μτφ. ; 'Υμν. 'Αρρ. 2, 7 εζωσά από γήρας όλοϊον ήλοσθεϊόν τό όλέθριον γήρας ; 3) δημ. διά ζέσεως καθορίζω ; ζώνω πατάτες - κολλωθόμαι κ. παρομ. ; εζω[ε] κοιλιές και φτερίνη φανάρια [ένί τών όκνηρών και μη έπίδερσιν εις τό παρρηκρόν] ; κ. φρ. άί έζωε πατάξ [ένί μετ' άγονακτήσεως άποπεμπόμενου δι' όν ούδέν ένδιαφέρον έχει ο λέγων] ; || όυ, δημ. επί ήθώνων, άπολεπίζω, έκλεπίζω ; εζωε τά λεθρίνια 4) κ. νεώτ. κ. δημ. τρίβω έστροφώς δι' όργάνου, ή τών άκρων τών όντων μέρος τι του σώματος ; παρομ. Σώφρ. 149 τόν έννοστα ά. τι ζέωιν [ένί αυτοποιδισμοίς εις τοσούτος], 'Αριστ. 2, 228, - ζώνω τό πόδι μου, κ. μέσ. ; Δημόστ. 127 ζυόμενοι ήσανται, 'Αριστ. Πρ. 953η, 37, Λοικ. Λεξ. 5 τήν κεφαλήν ευστρον ζυόμενοι - ζύνεσαι μέ νά 'χες φώρα ; || δημ. φρ. άί εζώου επί μετ' άγονακτήσεως ή περιφρονήσεως άποπεμπόμενων ; || όμ. κ. παρομ. ; ζώου και κακοήθως - φκ, τήν Πασχαλιά άλλάζεις [ένί τών χωρικών και όθλίως βουδώντων ένεκα μεγάλης φιλοφιλίας] - άλί τό πού δέν έχει νόχια νά ευστ[ή] και περιμένει από τού άλλου ; δ μη δυνατόνός δι' ήν μέσον νά ζήσθ είναι καταδεδικωμένος ; || όυ, τό μέσον προσηρδίομαι ; 'Αριστ. ΖΙ 2 71 4 εζόμενοι πρός τά δένδρα εκθλίβουν τούς όφραί ; κ. δημ. παρομ. όταν βέλη ή προβατνια ζύλω

ζυέται στού τσομπάνη τή μαγκούρα (ἐπί τῶν προπετῶν καί λίαν φικερῶν, οἷτινες διὰ παντός μέσου προκαλοῦν τοὺς ἄλλους). 3) ἐπιζῶ, ἐπιθαῶ, ἐγίζω, περνῶ ζυστά, ἐπὶ ἀστέρων, οἷτινες ἐγγίξουσι τὸν δοίξοντα ἀλλὰ δὲν δούουσιν: Εὐκλ.Φαιν.Προοίμ.2 Η' || μτφ. κ. ἐπὶ ἀλιέως, διερευνώντας λίαν ἐγγύς, ἀσυνεῖ ἐπιφάουτος τὴν ἀκτῆν: Βάδρ.δ.1 πάσαν θόνα ζῶν' 6) τρίβω, θρυμματίζω: 'Ιηρ. Ἐντ. Παθ.37 ζῶν τὴν σάρκα τοῦ χαρασριοῦ ἐν οἴνω διδόναι, Θεόδωρ.Φι 9,11,2 πηδύμαλλον ἐν οἴνω ζύοντα πίνειν || δημ. κ. ἐπὶ τυροῦ, προστριβῶν ἐπὶ εἰδικῷ ὄργανῳ θρυμματίζω' 7) χαράσσω, σκαλίζω: Καλλ. Ἰαμβ.1, 122 γέροντα κινεῖω ζύοντα τὴν γῆν, Διον. Θρ.630,28 γράφαι τὸ ζῦσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς Σχόλ. Ἀρ.σπφ. Ἀχ.31' 8) δημ. δι' ἀποδέσεως, ποιῶ τι αἰχμηρῶν: ζῶνα τὸ μολύδι' 9) κνῆπτι βλλ. θψάσματα μετὰ τὴν ὕφανσιν: 'Ιλ.Ξ 179 ἀμφὶ δ' ὄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἔσαθ' ὄν οἱ Ἀθήνη

ζυσο ἀσκήσασα' 10) ρηματ. η. ζῦσις, ζῦσμα, ζυσιμ, ζυσιμή, ζυσιμός, ζυστήρ, ζύστρα, ζυστός, ζύσιμος, ζυσιματιά.

ζω- δημ. (ἐξω) ἄριον ἀειποτε ἐν συνθέτοις ὡς α' συνθ. πολλῶν ὄσα κ. ἐπιθ., ὡς κ. ἐξ ἐπιθ. ἐπιρρημάτων: ζωκλάσει - ζωτικός - ζώλαμπρα.

ζώδεσμα (ἐξώδεσμα) ἐπίρρ. δημ. ζώπετσα βλλ.

ζωκκλήσι (τόδ) δημ. ἐζωκκλήσιον βλλ.

ζώλαμπρα ἐπίρρ. δημ. ἄ. ἐξώλαμπρα βλλ.

ζωμάχος (τό) δημ. ἄ. ἐζωμάχος βλλ.

ζωμένω δημ. διατριβῶν ἐν ὑπαίθρῳ, μένω ἐξω: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 17,7 κὶ ἐγὼ μὲ τὸν τραγουδιστὴ ἀπόψε θά ζωμείνω.

ζωμερίτης (τό) δημ., θηλ. ζωμερίτισσα, ἄ. ἐζωμερίτης βλλ., ὁ ἐλθὼν ἐκ τῶν ἐξω μερών, ἄλλοδαπός, ἐπληγός, ξένος.

ζωμερίτικος-η-ο δημ. ἄ. ἐζωμερίτικος βλλ.

ζωπαρμένος-η-ο δημ. οὐπτιος ὁ νοός ἀφ' ἑσθ' ἀπὸ τῆς ζωτικῆς βλλ., ὁ νεραϊδοπαρμένος: Καζ. Ν.Θ.Κωμ.3,1,102 ἀπάνω μου τὰ μάτια τῆς στυλῶναι σὰ μάνα, λές, στὸν ζωπαρμένο γυιό της.

ζώπασσα ἐπίρρ. δημ. ἄ. ἐξώπασσα βλλ.

ζώπετσα ἐπίρρ. δημ. ἐπιπολαίως, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος, ζώδεσμα.

ζώπορτα (τή) δημ. ἄ. ἐξώπορτα βλλ.

ζώρραφος-η-ο δημ. ὁ ἔχων ἐξω τὴν ραφήν, ὁ ἐρραμμένος ἐξωτερικῶς, οὐ ἡ ραφή καλῶς διακρίνεται: ζώρραφα παπούτσια - παλτά.

ζώσαρκος-η-ο (ἐξώσαρκοσι) δημ. ὁ ἐξ ἐπιπολής, ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δέρματος' 2) ὁ προσεῖχων: Γρουπ. Σκ. Τερρ. 48,7 στὰ τροφαντὰ ζώσαρκα στήθια τῆς παραπατάει ὁ μεσημεριάτης.

ζώσχολα ἐπίρρ. δημ. μετὰ τὴν σχολήν ἢ τὴς σχολῆς ἔται τὰς μεγάλας δεσποτικὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα: ζώσχολα σὲ ξανασυναντῶ καὶ τὰ λέμε πάλι.

ζωτάρης (τό) δημ., θηλ. -ισσα κ. -άρα ἄ. ἐξωτάρης βλλ.' 2) ὁ ἐκ ξένης χώρας προσωρινῶς διαμένων ἐν τινὶ τόπῳ, ὁ ἐπηλύς.

ζωτικός-ιά-ό δημ. τ. ἐξωτικός βλλ.3), ἀλλόκοτος: ζωτικό ντύσιμο' 2) τὸ θηλ. ζωτικιά ὡς ὄσα κ. ζωθιά ἢ νεράϊδα, ἡ καλοκυρά, ἰδ. κτ. πηλθ. κ. Παλαμ. Τάφ. 46,12 ποῦ σοῦ παίρνουν τὴ μιλιὰ σὰ ζωτικιές πανώριες' 3) τὸ οὐδ. ζωτικό ὡς οὐδ. γεν. ὀνομασία ποικίλων δαιμονίων, ἅτινα ἐδημιουργοῦσιν ἢ λαϊκὴ φαντασία, οἷον στοιχειά, καλλικάντζαροι κ. ἄ.: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 7,11 ὄλοσθε πηλῶν ζωτικὰ καὶ στήν γῆν ὅλη πέρα ὡς πέρα ρίξανε μάγια ἐρωτικά.

ζώφαλας-ος-η-ο δημ. ἄ. ζώφαρος βλλ.

ζώφαρσα ἐπίρρ. μον., δημ. κ. ζώφαλητσα ἐξ ἐπιπολής, ἐπιπολαίως, ζώπετσα, ζώδεσμα, ζυστά, ἰδ. ἐπὶ τραυμάτων: Ἐρωτόκρ. 4,1708 κὶ ἐδοῦθησεν ἡ μοῖρά του καὶ ζώφαρσα τοῦ πάει' || μτφ. ἀκινδύνως.

ζώφαρσος-η-ο μων. κ. δημ. ὁ ἐξ ἐπιπολής, ὁ ἐπιπόλαιος, ἰδ. ἐπὶ τραυμάτων: Ἐρωτόκρ. 2,1791 κὶ εἰς τοῦ μιλίγγου τὴ μερὰ οἱ κοπανιές χτυποῦσι, μὰ πῆγασιν-ε ζώφαλσε.

ζωφεύγω μων. κ. δημ. ἄ. ἐξωφεύγω βλλ.: Ἐρωτόκρ. 1,2033 γινὰ τοῦτο ζώφευγὸ ἀπὸ καί, δεῖχνε πὼς δὲν κατέχει.

ζώφυλλο (τό) δημ. τ. τοῦ ἐξώφυλλον βλλ.

Ο

Ο, ο **ιό μικρόν** [jō] **κ. μαν.** **νεώτ. κ. δημ.** **δύλ.** **νεώτ. κ. δημ. κ. δημοκρ(ν),** τὸ δέκατον πέμπτον γράμμα καὶ πέμπτον φωνὴν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, προελθὼν ἐκ τοῦ ἁγίου δεκάτου ἑκτοῦ γράμματος τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου δηλοῦντος τὸ ὄμμα, μὴ ὄντος ὁμως φωνήεντος ἀλλὰ βαθέως λαρυγγώδους πνευματικῆς ἢ συκοπιᾶς ἤχου ἐν τῇ ἀρθρωσὶ τῆς λ'. || φωνὴν ὑπερωϊκόν, δι' ὅπερ πρὸς σχηματισμὸν τοῦ φθόγγου του, ὡς ἀκούεται σήμερον, μετακινεῖται ἢ γλῶσσα ὀλίγον πρὸς τὸ ἔμπροσ, αὐξαναγομῶν οὕτω τοῦ στοματικοῦ κοιλώματος, ἐν ᾧ τὰ χεῖλη προτεινόνται ἐλαφρῶς στρουγγυλόμενα. || ἐκ τοῦ ἤχου αὐτοῦ, διαμέσου ὄντος μεταξὺ τοῦ α καὶ τοῦ ι (=ου), ὠνομάζεται γεν. ὁ μικρὸν ἢ βραχὺ ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ μὲγα ἢ μακρόν, ἔξ οὗ ἢ σημερινῇ ὀνομασίᾳ ὁ μικρὸν [ν] ἢ δημοκρ(ν): 'Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 207, Θεόγνωστ. Καν. 13' κατὰ τὴν ἐποχὴν ὄμως τοῦ Πλάτωνος καὶ ὀλίγον ὕστερον ἐκλείεται οὗ [Καλλί. Κωμ. π. 'Αθῆν. 10. 453 D, Πλάτ. Κρατ. 414 C ἐμβυθίζοντι δὲ τὸ οὐ μεταξὺ τοῦ χί καὶ τοῦ νῦ καὶ τοῦ ἴτα, Νεοπτόλ. π. 'Αθῆν. 454 I, Ἐμμετρ. Ὑπόθ. Ἰλιάδος, Στέφ. Γραμμ. ΑΠ 9. 385 I καὶ προσφέρετο οὕτως, ἦτοι ὡς φωνὴν βραχὺ συγγενῶς πρὸς τὴν ὑπερογενῆ διφθογγὸν ου, μεθ' ἧς ἐπὶ μακρόν εἶτα ἐνηλλάσσεται ἐν τῇ γραφῇ, καὶ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ λατινικὸν u: βουλή - uioo. Ἐπιγρ. **βολά, βούλομαι** - uioo. **βόλομαι, σφρονός** - uioo. **βρανόσ, μόνος** - ἐπ. κ. ἰων. **μούνος, νόσας** - uioo. **κόρας** - κοῦρος. **ὄνομα** - οἰνόμα, **ὀδός** - οὐδός, **ὄρας** - οὔρος. || ἐν τῇ δημ. μεταβάλλεται εἰς ου ἐν τῇ α' ἀτόνως συλλαβῇ λέξεως, οἷον ρο[ι]μ[ρ]ῶ, σφο[ι]μ[ρ]ῶ, πο[ι]μ[ρ]ῶ, πο[ι]μ[ρ]ῶ, πο[ι]μ[ρ]ῶ, πο[ι]μ[ρ]ῶ. || ὁμ. κ. ἐν τῇ καταλήξει τοῦ α' πληθ. τῶν ρ. κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -εω κ. -ωω συνηρημένων ἢ τῆς καταλ. τοῦ γ' πληθ. κ. σπαν. ἐν τῇ καταλ. τῆς μέσ. μτχ. ἐνεστ.: **γράφωμεν** - **γράφουμε, ἔχομεν** - **ἐχομεν** - **πρὸχοῦμενος** (ἀλλὰ λεγόμενος - **πηγανόμενος**) || ἐν ἀττ. προευκλειδεῖς Ἐπιγρ. ἢ διφθογγος ου εὐρηται. **μ. ἐν τοῖς οὔ, οὔτος κ. τοῖς παραγωγίσι αὐτῶν, ὡς κ. ἐν τῇ κυρ. ὄμ., ἐν ᾧ τὸ ο κεῖται ἐπὶ τε τοῦ α κ. ω'. 2) τὸ γρ. ο προἰσχυρῆται ἐξ ἰαπετικῆς κληρονομίας: ὀκτώ, λατ. octo, ὄσμη, λατ. osae. || ὁμ. ὑπάρχει ὡς τελικόν εἰς τῶν αὐδ.: τὸ, δ, τοῦτο, εἰς τὸ ἀριθμ. δύο, εἰς τὸ ἑπίρρ. θεῶρο κ. εἰς τὰς ρηματικὰς καταλήξεις -ο-σο-το. || ὁμ. προἰσχυρῆται ἐξ ἑτεροειδῶς του ε: λέγω - λόγος, νέμω - νόμος, τρέφω - τροφή, βέλομαι - βολή, ρέπω - ροπή. || ἐξ ἀφομοιώσεως: Ἐρχομένος - Ὀρχομένος, μέλας - μολύβω, ἀρρωδῶ - ὄρρωδῶ. || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐξ ἀναλογίας, ἐν συνθ. λ., ὄπου δὲν ὑπάρχει ὡς ληκτικὸν τῆς ρίς. τοῦ α' συνθετικοῦ, ὅπως ἐν ταῖς λ. λογο-γράφος, νομο-μαθής, ἐπενιθεται ὡς κατ' ἔξοχον συνθετικόν: νυκτι-ο-φύλαξ, ἡμερ-ο-δρόμος, ἰχθυ-ο-πώλης, φησι-ο-λογία, ζευγ-ο-λάτης, χερ-ο-μῆλα. || ἐν τῇ αἰολ. διαλέκτῳ ἐκ τῶν ἰαπετικῶν ὑγρῶν ἢ ἑρρίνων ἡμφιώνων ρ, λ, μ, σ: στρατός - αἰολ. στρότος, δάμαρτις - αἰολ. δάμορτις, θρασέως - αἰολ. θροσέως. || ἐξ ἀναπτοῶσεως**

ἐπίσης ἐν ἀρχῇ λέξεως χάριν εὐφωνίας: λατ. πομεν - ὄνομα, βριαρός - ὄδριμος, λατ. ἀνεπ - ὄδους, δάκνω - ὄδω. || ἐν τῇ δημ. ἰδιωμ. ἀνεπιθῆ ὑπερογενῆς φθόγγος ὁ ἐν ἀρχῇ ὄμ. λ. ἐκ συνεισώσεως τοῦ ἀρθρ. ἢ τελικοῦ ο αὐτοῦ ὄμασας - ὄζω. 3) ἐν ποι. λ. ἀντικεισθῆ τὸ F: Ὀάζος - ὄζος, ὄρτυξ - φρύτω [πρὸδ. 'Ησ. βρούττειν'. 4) κ. ἐν τῇ μαν., νεώτ. κ. δημ. ὡς κ. ἐν ταῖς διαλέκτοις ὑφίσταται τὸ γράμμα πλειστας μεταβολῆς, οἷον ἐκτείνεται εἰς ου μετὰ τὴν ἐκπτώσιν τῶν ἑρρίνων: τόνος θεός - τούνος θεός, ὀδόνος - ὀδόνος, φέροντια - φέρουσα. || ἐν ταῖς διαλέκτοις τῆς αὐστηρᾶς λεγομένης δωρικῆς ἢ ἀντέκτασις παρέχει ω, ἐν δὲ τῇ αἰολ. -οι κ. ἐν τῇ ἰων. κ. ἀττ. ο: μούσα - μῶσα - μοῖσα. || ὁμ. ἐκτείνεται εἰς ω κατ' ἀντιμεταχώρησιν: λαός - λέως, νῆος - νεῶς. || ὁμ. ἐκτείνεται ἀναπληρωματικῶς εἰς ω: γέρον - γέρωμ, ἄδον - ἄδωμ. || ὁμ. ἐν ταῖς παραθετικαῖς, εἰς ὄντ τοῦ ο ὑπάρχει βραχέα συλλαβή: σοφός - σοφώτερος - σοφώτατος, μέτριος - μετρίτερος - μετρίτατος. || ὡς κ. εἰς τὸ ἦλ. οἷα, εἰς -οἰνῶν τὸ ἐξ ἐπίθ. τῆς β' κ. παραγόμενα: ἀγνώσῳνη, ἱερῳσῳνη. || ὁμ. ἐκτείνεται εἰς ω κ. ἐν συνθ., εὐφροσύνη - ἐφροσύνη ἐν τῇ ἀρχ. τοῦ β' συνθετικοῦ: ὄρρωμοσας, ἀνώμνος ἀνώμαλος. || κ. ἐν παραγωγῇ: δηλώ-ωω - δῆλωσις, ἀλω-ωω - ἀλωσις. || κ. ἐν χρόν. αὐξήσεις: ὄφειλω - ὄφειλω, ὄσαιομαι - ὄσαιοσῳνη, ὄδῳω - ὄδῳω. || κ. δημ. συνη. μεταβάλλεται εἰς ε π. τὸ ρ ἢ λ: ἄροτρον - ἀρετρον - ἀλετρον [Ἐπιγρ. Κρήτικῆ-δημ. ἀλέτρι, Ὀλυμπιος - Ἐλυμπιος, κρόμμυον - κρομμύδιον - κρομμύδι. || ἐν τοῖς συνθ. ἰδ. τοῖς ἐπίθ. τὸ ο ὅταν συμπίπτῃ πρὸ τοῦ β' συνθ. ἀρχομένου ἐκ συμφῶνως μεταβάλλεται ἐν γλῶσσῳ τῶν ποιητῶν εἰς η: θεογενής - θεληγενής, ἔμφροφός - ἔμφροφός. || ἐν δωρ. συνη. μεταβάλλεται εἰς τὴν διφθογγὸν οι: ἀγνοῶ-εἰω - ἀγνοῶεἰω, πτωῶ-εἰω - πτωῶεἰω, νηοῦ - ηνοῦ, πόα - ποῖα, ροῦ - ροῖα. ἐκ τούτων πλειστας τ. παρέλαβον οἱ ἔπ., ἔχει δὲ τούτους κ. ὁ 'Ἡρ'. || τὸ ο ἐξελίχθη ἐπὶ τὸ κλειστότερον εἰς διαφόρους ἀρχ. διαλέκτους, οἷον ἐν τῇ ἀρχ. κυρρ. ἐπάργη εἰς υἱοῦ: ἐν τοῖς εἰς -το ρηματικῶς τ. τοῦ γ' ἐκ. πρῶσ. γέναιτο - γέναιτο, γένετο - ἔγενετο. || ἐν πάσαις ταῖς διαλέκτοις πληθ. τῆς ἀττ. παρατηρεῖται τροπή τὸ ο εἰς υ ἐν τοῖς συμπληρωμασι α κ. πο: Καλλῖος - Καλλῖαι, ἐρέβους - ἐρέβεις, εὐχετο - εὐχεν. || ἐν τῇ ἀρχ. παμφυλ. ὁμ. τρέπεται εἰς ω κ. ο τῶνοῦμενος: ὁ βουλομένος - ὁ βουλούμενος, Ἀθηνῶδωρος - Ἀθηνῶδωρος. || ὁμ. κ. ἐν τῇ ἀρχ. λεοβ. κ. ἐξ ἀτόνους, ἀλλὰ κ. ἐκ τῶνοῦμενος: ὄζος - ὄσος, ὄπισω - ὄπισω. || ἀνάλογος τροπή, ἀλλ' ἐκ ὁ. αἰτίας, παρατηρεῖται κ. εἰς τὰ σύγχρονα βορειοελληνικὰ ἰδιώματα, ἐν οἷς τὸ ἀτόνον ο τρέπεται εἰς ου: οὐ ἄνθρωπος, λέου, τῶου. || ὁμ. κ. τὸ ἀσρ. τοῦ ἀρθρ. τρέπεται εἰς ε ἢ ἠ: ἔ Γιώργος, ἡ Γιάννης. || ὁμ. κατ' ἀφομοίωσιν πρὸς γειτονικά φωνήεντα τὸ ἐν ἀρχῇ λ. ο μεταβάλλεται εἰς α: ὄμφαλός - ἀμφαλός - ἀφάλη, ὄρρωσός - ἀρρωσῳθῳθῳ. 5) σπαν. ἰδ.

έν διαλέκτοις εδραται άντί άλλων φωνηέντων· ούτω έν τή βοιωτ. άντί του υ· 'Έπιγρ. 'Αμόντας ('Αμόντας, άντί πρώτανος [πρωτανός]') || όμ. άντί του υ· δρα [ώρα], ότεία [ώτεία] || κ. άντί του ε· όδύνας [έδύνας], όδόντες [έδόντες] 6) μτ. του ε ή ο προηγουμένη ή επομένη του του συνανταίται εις ου· φίλομονε - φιλοόμενε, δουλάετα - δουλόυτε || όμ. μτ. του ε εις ου· τιράμονε - τιρώμενε 7) κ. έν τή δημ. συνητ. τό ότονον ο εκθλίβεται· γένοιτ' άνν, τουτ' αύτό, τ' άρρανό, τ' άράφι 8) έν τή δημ. τό ότονον ο εκπίπτει· [ό]φάρι, [ό]νύχι, [ό]δόντι, [ό]νομότας' || μτν., μον. κ. δημ. αποβάλλεται έν τοις εις -ιος κ. -ιον δευτεροκλίτοις· Πάπ. άργύριον, λιμωδέλι[ο]ν, σταδί[ο]ν, κωρί[ο]ς, παιδί[ο]ν, ποτήριον' ένίοτε παραμένει έν τή δημ. τήσ· θεμέλιο, θεριό, κωριό' 9) δίδει μτ. ε. φωνηέντος τός διερθόγγους οι κ. ου βλλά 10) ώς άριθμητικόν τό ο έχει την αύτήν, ήν κ. τό έβρ. άν άξίαν, ήτοι ο' = 70 ή έβδομοκιστάς ή έβδομοκοντάκις, ο = 70.000 ή έβδομοκιστάκις χιλιοστάς, ή έβδομοκοντάκις χιλιάκις 11) δια τό ο τονουμένου δηλοϋται ή κατά τους πτολεμαϊκούς χρόνους γενομένη ύπό τών 'Εδδομήκοντα μεταφρασσις τής ΠΔ εκ του έθραϊκού πρωτοτύπου εις την έλληνικήν 12) έν τώ 'Όμ. δια του ο έπιγράφεται ή 15η ραφώδια τής 'Οδ., δια τό Ο δέ ή 15η τής 'Ιλ. 13) έν μνη. λατ. κειμένους άναπό ο άντί του άριθμ. Π κ. ο μτ. κεραιάς έν' αυτού άντι Π,000 14) έν τή λογική δηλοϋι την μερικην άσφατική πρόταση 15) ώς γεωγραφικός όρος έν χρ. άντί τών τ. δύσις, δυτικός έν γαλλ., Ισπαν. κ. Ιταλ. κειμένους και χάρτας 16) ώς χημ. σύμβολον δηλοϋ έν άτομον άξυμόνου 17) τίθεμενον άνω και δεξιά άραβικήν άριθμικήν χρησιμοποιοϋται ήσ όθλιωον βαθμού μετρήσεως θερμοκρασίας ή μορφήν.

ό· άχώριστον άβρισσι, μόριον ώς τό α βλλά 2). ό,ή,τ όρθρ. κ. μον. νεώτ. κ. δημ. όωρ, θηλ. ά, λαοκ, ήλει, λαοκρ. κ. κρητ. ό, θηλ. ά, έν., Ιων. αϊολ., όωρ. κ. ό, ή, γενικ.άρσ. κ. ούδ. τώ, έν. τοιο, θεσσ., ήλει, άρκαδ. τοί, αϊολ. όωρ, τώ, θηλ. τής, αϊολ., όωρ. κ. έν λυρ. χωρ. τραγ. τής, ήλει. τήρ ('Έπιγρ.) κυρη. τά [αυτ.], μον. δημ. κ. Ιδιωμ. τήν, βοιωτ. όρ. κ. ούδ. τή, βοιωτ. κ. άρκαδ. τοί, βοιωτ. κ. τή, θηλ. τή, αϊολ. κ. όωρ. τώ, βοιωτ., άρκαδ. κ. νεώδωρ. τή, βοιωτ. κ. τή, ήλει. κ. τ' ('Έπιγρ.' Ολυμπιάς, αϊτ. άρα. τό(ν), θηλ. τή(ν), αϊολ., όωρ. τών, ούδ. τό, άρα., θηλ. κ. ούδ. όνομ. κ. αϊτ. του δούκ. τώ [Ιλ. έ 13, Σινθήκη π. Οουκ.5,23, 'Ανδοκ.1,113, Ξεν.ΚΠ 1,2,11, άντ.άπ.2,3,18], σπών.ήηλ. τά [Σοφ. Αντ.769, Άριστφ. Ίππ.424, άντ.484], άρα. θηλ. κ. ούδ. γενικ. κ. όοτ. τών [Πλάτ.Θεαίτ.155ε, άντ.Φαιδ.71ε, Ίσοκ.4,75], έν. τοϊν [Όδ.Σ 34], σπών. θηλ. τών [Όσοκ.5,16, Λυσ.19,17], άρκαδ. θηλ. γενικ. του δούκ. τοίς ('Έπιγρ.), πληθ. όνομ. 'Όμ., βοιωτ., όωρ. κ. έν λυρ. χωρ. τών τραγ. τοί, Ιων. κ. άττ. οί, αϊολ., κρητ., θεσσ., άρκαδ. κ. κυρη. οί, βοιωτ. τώ, κ. οί, θηλ. 'Όμ., όωρ. βοιωτ. τή, 'Όμ., Ιων. κ. άττ. οί κ. αϊ, λεσβ. αϊ, βοιωτ. κ. τή, μτν., μον. κ. δημ. οί [Πλάτ. ούδ. τώ, γενικ. τών, 'Όμ. κ. βοιωτ. τών, θεσσ. τών, Ιων. τών, θεσσ. κ. τών, αϊολ. κ. όωρ. τών, αϊολ. κ. τών ('Έπιγρ. Λέσβου, Άριστφρ.χ. Άπολλ.δύσκ.Σύντ.5,26], μον. άρα. κ. ούδ. τοίς, έν. κ. Άττ. οί, τοίς, ήλει. τοίρ, βοιωτ. τώς αϊολ. τοίς [αυτ.], θηλ. ταις [ουδέποτε π. 'Όμ.], έν. κ. Άττ. οί, ταις [ουδέποτε π. 'Όμ.] έν Σαμφί.ώς δεικτ.], Ιων. κ. άρχ. άττ. τήσι κ. τής, ήλ. τήρ, αϊτ. άρα. τούς, άργε. κ. κρητ. τόνς, κρητ. κ. τόνος [Νόμ.Γόρτ.], κρητ. κ. θηρ. τούς, βοιωτ. κ. όωρ. τώς, λεσβ. τοίς, ήλει. τοίρ, μον. δημ. τής κ. Ιδιωμ. τοί, θηλ. τάς, κρητ. τάνς, αϊολ.

ταις, μον. δημ. τές, δημ. κ. τής, ούδ. τά [οί τ. τής όνομ. ύπό μέν του 'Ηρωδιάνη1,474 καλοϋνται δεϋ- τονοι, ύπό δέ του 'Απολλ.δύσκ.Άντων.8,7 θεωροϋνται ώς μη έγκλιτικοί] έν τή ήλει. βοιωτ. οί τ. ό, ή [ά], έν τή προσθήκη του -ί όδ., ήδ., τούδ' όδ. όνομ. πληθ. άρα. τυφ ('Έπιγρ. Θεσπιάν') 2) συνητ. γίνεται κρσις του άρθρ. μτ. ά. λ. οίον μτ. του α άποτελει α· ό άνήρ - άνήρ, ή άλήθεια - άλήθεια, τό αγαθόν - τάγαθόν, οί άνδρες - άνδρες, τά άγαθά - τάγαθά' || όμ. κ. κτ. γενικ. κ. όοτ. έν· τι ο αγαθού-τάγαθού, τώ αγαθού-τάγαθού' || μτ. του α άποτελει α· τό άτιον - τήτιον' || οί τ. ού, ήλ. τό, οί μτ. του ε γίνονται ου· ό έξ - ούξ, ό έπι - ούπι, ό έμός - ούμός, τό έργον - τούργον, οί έλιχώριοι - ούλιχώριοι' || όμ. κ. ή γενικ. του· τό έμοι - τούμοι' || ύπάρχει όμως κ. έξάρσεις· ό έτερος - άτερος, τό έτερον - βάτερον π. 'Ιωσιμ όμοσ. ύστερος, τούτερον' || τό θηλ. ή κ. όοτ. τή μτ. του ε δίδουν η· ή έτέρα - ήτέρα, τή έτέρα - θήτέρα' || ή όοτ. τών έν τή κρσις άπόλλυται τό ύπογεγραμμένον ι· τώ έμώ - τώμω, τώ έπιόντι - τήπιόντι' || οί τ. ό, τό έπομυον ο γίνονται ου· ό 'Οδυσσεύς - Ουδυσσεύς, ό 'Ολύμπιος - Ουλύμπιος, τό όνομα - τούνομα' || οί τ. ό, τό μτ. του ου γίνονται αυ· ό αύτός - αύτός, τό αύτό - ταυτό [αυη. έν 'Έπιγρ., έν πλάτ. δέ κ. άτόφ' κ. κτ. πληθ. τά αύτά - ταύτά, αϊ αύται - αύται' || ό τ. ή μτ. του εν γίνεται ηυ· ή ευλάδεια - ηυλάδεια' || ή όοτ. τή μτ. του ή γίνεται θή· τή ήμερα - θήμερα' || ό τ. τό μτ. του ό δίδει θου· τό όωρ - θούδωρ' || εις τήσ διαλέκτους ή κρσις γίνεται κατά τους έπικρατούς έν άυταις όμοσ. της συναϊρέσεως, οίον δωρ.: ό έξ - ώξ [Θεόκρ.1,65], ό έλαφος - ώλαφος [αυτ. 135] || Ιων. ό ασυμωμένη - ύσμωνήτης, ή αύτή - αύτή ['Ηρόκλειτ.60'] 3) ή λ. έν άρχή ήτο έν μεγάλη χρ. ώς άντανυμια τής έγγύς δεξέως, έξ ής μετέπεισο ύστερον εις αναφορικήν, άλλ' ήδη από του 'Όμ. έξασηνομηνη μικρήν κατά μικρών τής δεκτικής άντανυμικής έν., έχρησιμοποιοήθη ειτα και χρησιμοποιοϋται τό μέγιστο έν πληρώς άναπτυξίσει και τελείως διακρίθειση άρθρική ένν. 'Αττ. έν συνητάτ η χρ. η. 'Όμ. κ. 'Ησιόδ., έν συνητ. η 'Ηρ., έν ήτην συνητ. η λυρ. κ. τραγ. ποιητής, η 'Αττ. δέ η, έν ειθ. φράσει, ώς άντανυμια δεκτική αύτος, αύτός έδω, έτοιτός, ή αύτός έκει, έκεινο, κειται δέ ούσαστικώς· 'Ιλ.Ο 417 ούδ' έδύνοσθαι ούδ' ή τον έξελάσαι. ούδ' ή τον άφ' ύσασθαι, αύτ.Ψ 866, 'Ησιόδ.' Έργ.186, αύτ.225 οί δέ δίκαι., δίδουσι, τοίσι τέθειλε πόλις, 'Ηρ.1,86 ό δέ συνήλασεν πυρήν μεγάλην άνεβείβασε έν' αύτην τον Κρσιον, Αϊοχ.'Ικ.1048 ό τι μοι μορμόνιο έστι, τό γένοιτ' άν' || όμ. κ. επιθετικώς και ό άλλοτε μέν πρό τό διορισμένον όνοματός, άλλοτε δέ μετ' αύτό, όπως διεγείρη την εις αύτό προσοχήν, όδ. αποδοτέον αύτός έδω, έκεινος ό γνωστός· 'Ιλ.Α 20 παίδα ό' έμοι λύσαι τέ φίλην τά τ' άπονα δέχασθαι [τάδε. τό έν γερσίον άνοιαι. αύτ.Π τον Χρσίην ήτλιμας έκείνον τον σεβόσμιον άνθρωπον], αύτ.Γ 189, αύτ.Λ 660, αύτ.Η 324, αύτ.Φ 252, 'Όδ.Κ 74, 'Ησιόδ.' Έργ.325 || όμ. έπαναφορικός· 'Ιλ.Φ 602 ής ό τον πεδίοσ δώκετο, αύτ.845, 'Ησιόδ.' Έργ.203 ώδ' Ιρηξ προσείπειν άπόδονα . . . ή ό' έλεόν εύρυστο' || σπανώτ. έν άναφ. πρός τό έπόμυον· 'Όδ.Δ 655 άλλά τό θαυμάζω, ίδον ενθάδε Μέντορα δϊον' || όμ. πρός έθλιωον και προδιορισμένον πρόσ. ή πράγμ., και πρός παροχήν εις αύτά έμφάσεως· 'Ιλ.Υ 181 τμής τής Πριάμου Ιχρήν τής, δηλ. τής του Πριάμου, αύτ.Λ 283' || σπαν. παρενηνται· ά. λ. μεταξύ τής άντων. κ. του διορισμένου όν· αύτ.Β 105, αύτ.Λ 186 τον 'Εκτορι μύ-

θον ἐνίλας, αὐτ.703· || συνη. προστίθεται καὶ τὸ ἄλλως ἢ ἐκὼς τὸν νοούμενον οὐσ., ἴνα καταστή ἐπὶ σαφερέστερα ἢ ἔνν.: αὐτ.Α.409 αἰ κέν πως ἐθέλοι ἐπὶ Τρωάσιν ἀρῆσαι, τοὺς δὲ κατὰ πρόμας τε καὶ ἀμφ' ἄλα ἔλασι· Ἀχαιοὺς || κ. ἀνευ οὐσ.: αὐτ.Α.12 ἂ γὰρ ἴδμε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν || εὐρῆται κ. ἐν εἰς, χρ. καθ' ἣν ἢ ἄντων, ἐπαυλαμβάνεται μετὰ τὸ ὄν, ὄπερ συνοαδεύει, τιθεμένη πρὸ τῶν ἄντων, ὄς, ὄσας, ὄσις βλλ. κατὰ τὸ φαίνουσιν πλεοναστικῶς, χρησιμεύουσα ὄμως, ὄπως ἐφελεύσῃ τὴν προσοχὴν τινος ἰσχυρῶς εἰς τὸ προηγουμένον ὄν.: αὐτ.Ρ.172 ἐφάρην σε περὶ φρένας ἔρμεναι ἄλλων, τῶν ὄσαν Λυκίην ναϊτάουσιν, ὄδ.Β.119, αὐτ.Φ.43, αὐτ. Α.116, αὐτ.Κ.74· || ἢ δεικτικὴ δύναμις τῆς ὄντων, εἶναι ἴλιαν φανερά· πρὸ κτητικῆς, ὄλ.Δ.407 φθῖσαι σε τὸ σὸν μένος ἰέκειν ἢ ὀρμὴ σου, αὐτ.Λ.608· 4) ἐν τῇ μεθ' ὄν. πεζογραφίᾳ κυρίως ἢ ἀντωνυμικῇ χρ. τῆς λ. συνητάται, ἀλλά κ. ἐν εἰς, φρ.: οὕτω ὁ μὲν . . . ὁ δὲ . . . καθ' ἀπάσας τὰς πτώσεις, γένη κ. ἀριθμ. ἐνίοτε ἐπὶ ἀντιθέτως, ὅτε τὸ ὁ μὲν ἀνοφείρεται εἰς τὸ προηγουμένον κ. τὸ ὁ δὲ εἰς τὸ ἐπόμενον ὄσαν. ἢ χρ. καθ' ἣν τὸ ὁ μὲν ἀνοφείρεται εἰς τὸ τελευταῖον κ. τὸ ὁ δὲ εἰς τὸ ἀνοφείρον: Πλάτ.Πρωτ.357B οἱ δέλιλοι . . . καὶ οἱ ἀνδρείοι . . . εἰς τὸν πόλεμον αἰ μὲν ἐθέλουσιν ἴεναί, οἱ δὲ οὐκ ἐθέλουσιν, ἴσσορ.2.32, αὐτ.34· || αἰ φρ. οἱ μὲν . . . οἱ δὲ κ. ἐπὶ μερισμοῦ, τοῦ ὄν. τοῦ δηλοῦντος τὸ μεριζόμενον ὄλον τιθεμένου κτ. γενικ.: ὄλ.Σ.595, Πλάτ.Πολ.398D τῶν πόλεμον αἰ μὲν τυραννοῦνται, αἰ δὲ δημοκρατοῦνται· || συνη. ὄμως τὸ ὄν. κείται ἐν τῇ αὐτῇ πτ., ὄς ἐκ παραλλήλου, ἐν εἰδεί ἀντιθέτως: ὄλ.Ε.28 ἴδων σε ἀδάρτος, τὸν μὲν ἀλευμένον, τὸν δὲ κτάνον, ὄδ.Μ.73, Σοφ.Ἀντ.22, Πλάτ.Φαῖδρ.255C ἠγῆ ἢ μὲν τις αὐτὸν ἔδου, ἢ δὲ εἶναι ἀπορρεῖ· || ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ ὄνομα εἶναι περιληπτικόν, τίθεται κτ.γενικ. τοῦ ὄν.: Δημ.1040 ὁ μὲν περπαμένος ἦν τοῦ σῖτου, ὁ δὲ ἔνδοξ ἀνοκίεμας· || ὄσαν, τίθεται κ. τὸ ὄν. ἐκ παραλλήλου, ὅτε δυνάτον καὶ νὰ παραλείπεται τὸ ὄν.: ὄλ.Π.317-9 ὁ μὲν ὄσασ' Ἀτμόνιον ὄξείτ' ὄσουρ' Ἀντίλοχος . . . Μάρις δὲ, Πλάτ.Γοργ.501A, Δημ.260 τοὺς μὲν τὰ δίκαια ποιεῖν ἀνάγκασα, τοὺς πλουσίους, τοὺς δὲ πένθας· || τῆς φρ. ὁ δὲ εὐρίσκαμενός ἐν ὄρνησι, τὸ ἀρνητ. μόριον τίθεται μετὰ τὸ δὲ: Σοφ.ΟΚ.24 τὸ μὲν Ἀθῆνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὐκ, Πλάτ.Πολ.475D, αὐτ.Κριτ.47A· || π. πεζ. ἐν χρ. κ. τῆς φρ. ὁ μὲν τις . . . ὁ δὲ τις ὄταν τὸ ὄν. εἰς ὁ ἀναφέρεται τὸ ὁ μὲν ἄριστον: ἔνν.Κ.Π.3,41 ἔλεγον ὁ μὲν τις τῆν σοφίαν, ὁ δὲ τῆν καρτερίαν, ὁ δὲ τις καὶ τὸ κάλλος, Πλάτ.Πολ.339C, αὐτ.Φιλ.13C· || ὁ μὲν συνη. ἐν χρ. ἀνευ τοῦ ἀντιστοίχου ὁ δὲ, ὄταν ἀκολουθῆ ἄρνησις: ὄλ.Ψ.3 οἱ μὲν ἄρ' ἐσικιδίαντο . . . Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀσπικίνασθαι, αὐτ. Γ.722· || ἄλλα κ. ἢ ἀκολουθοῦσι ἀρνήσεως: Θεωκ.8,12 καὶ ὁ μὲν πείσας τοὺς τε ἄλλους ἔφορος καὶ ἔνδοξ ἀνήγητο τὰς πέντε ναυαί· || ὄμ. ὄταν ἐπιηται πρότασις εἰσαγομμένη διὰ τὸ ἄλλα: ὄδ.Η.304 ἢ μὲν γὰρ μ' ἐκέλευε . . . ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐθέλω· || ὄμ. κ. διὰ τοῦ ἄλλος ὄς: ὄλ.Ζ.147 φέλλαι τὰ μὲν τ' ἀνεμος χαροδῖς χεῖς, ἄλλα δὲ θ' ὄλη· || ὄμ. κ. διὰ τοῦ ἔτερος ὄς: ὄλ.Α.174 φέλλαι τὰ μὲν τ' ἀνεμος χαροδῖς χεῖς, ἄλλα δὲ θ' ὄλη· || κ. διὰ τοῦ ὄς ὄς: ὄθ.ογν.205 ὁ μὲν ἔταϊσε . . . χρέος, ὁ δὲ φίλοισιν ἄτην . . . πασίην ἐπεκρέμασε· || ὄσαν. μὴ προηγουμένου τὸ ὁ μὲν τίθεται ἐν τῇ δευτέρᾳ προτ. ἢ κώλυ μ. τὸ ὁ δὲ: ὄλ.Χ.157 τῆ ῥα παραδραμῆτην φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε δίκων, Ἐπιγρ. σπαράγγις . . . χρυσοῦν ἔχουσα τὸν δοκτύλιον, ἢ δ' ἔτερα ἀργυροῦν· || ἐνίοτε προηγοῦται τὸ μὲν εἰς: Πλάτ.Πολ.369D γεωργῶν μὲν εἰς, ὁ δὲ οἰκοδόμος, αὐτ.Ἐπιγρ.181D

|| ἢ φρ. ὁ δὲ ἀκολουθοῦσα τὴν φρ. ὁ μὲν ἀνοφείρεται καὶ εἰς τὸ ὄκεισι τῆς προηγουμένης προτ. ἀνευ ὄδεμας ἀντιθετικῆς ἢ ἀντισημασιολογικῆς σμ.: ὄλ.Δ.491 τοῦ μὲν ἄμαρθ', ὁ δὲ Λεῖτιον βε-βλάκει, ἴρ.6,3 τῆν μὲν γενομένην αὐτοῖσι ἀστῆρην οὐ μὴ ἐξέφρασε, ὁ δὲ ἐλεγεί σφι, Θεωκ.1,87, ἔνν.Ἀν.4,2 ἔμμενος ὄς κατέχοντες τὸ θῆρον, οἱ δ' οὐ κατέχοντες· || ὄμ. κ. ὄταν εὐρῆται ἐν χωρίοις ἐν οἷς ὑπάρχει κοινὸν ρ.: ὄδ.Β.327 ἢ ἵνας ἐκ Πύλου ἄξει . . . ἢ ὁ γε καὶ Σπάρτηθεν· || ὄμ. τὸ ὁ δὲ εὐρῆται συνη. ὄπλως κατὰ τῆν συνηκῆς διηγήσεως ἀνευ ἀντισημασιολογικῆς τινος ἢ διοριστικῆς δυνάμεως: ὄλ.Α.43 ὄς ἐφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων· || ἢ χρ. αὐτῇ κ. ἢ. ὄμ. ἐν ἀποδοσει προηγουμένου ἀνοφωρική: ὄλ.Ψ.858 ὄς δὲ κε μηρίνθοιο τύχη . . . ὁ δ' ὄισεται ἡμιπέλεκκα· || ἀντιθεσις συνη. ἐκφράζεται οὐχὶ διὰ τοῦ ὁ μὲν . . . ὁ δὲ, ἀλλὰ διὰ τοῦ οὐθ' ὄ . . . οὐθ' ὄ: ὄλ.Ο.417, Πλάτ.Νομ.701E κ. διὰ τὸν ἢ ὄ . . . ἢ ὄ: Αἰσχ.Ἰκ.439 ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον σπρεσθαί . . . πᾶσ' . . . ἀνάγκη· 5) ἢ τῆ ἀπ. πεζ. ἐκφράτῃσιν ἰδιοειρηται τινες χρ. ὄν. ἐν διαλόγῳ μτ. τὸ καὶ χρησιμοποιεῖται τὸ ὄς, μ. ἐν τῇ ὄνομ. τὸ ὄρσ. ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς πτώσεσι ἀείπεται τὸ ὄρσ.: ἔνν.Κ.Π.1,3,9 καὶ τὸν κελύσιαι δοῦναι, Πλάτ.Συμπ.174A· || ὄθ. ὁ καὶ ὄ . . . τοιοῦτος καὶ τοιοῦτος: Πλάτ.Νομ.721B τῆ καὶ τῆ ἀπιμ-τος· || κ. μων. νεώτ. κ. ὄμ. ὄς στερεώτερος φρ. ὁ καὶ ὄ, ἢ καὶ ὄ, τὸ καὶ τῆ, ἰδ. κτ. αἰτ.: Ἀιστ.1,23 καὶ μοι κώλει τὸν καὶ τὸν, Πλάτ.Νομ.784D, Δημ.560 τῆ δὴ τὸ καὶ τὰ πενοῦσιν, Ἀριστ.Ρητ.1401A,4, αὐτ.1413A,2, Πρῶδρ.3,404 λέγουσι ἐκπίσσε τὰ καὶ τὰς, Κορυθ.Παλ.Ἀγὰν.66 τὸ καὶ τὸ, λέει στὸν Πάνω τὸ νὰ κᾶμαγ· || τὰ καὶ τὰ καὶ τοῦτα καὶ ἐκείνα, ἐπὶ ἀγαθῶν καὶ συμφορῶν: Θεογν.398 τὸν δ' ἀγαθὸν τοῦλᾶν χρῆ τὰ τε καὶ τὰ φέρον, Πινδ.Π.5,55, αὐτ.7,20· || ὄμ. κ. ἐπὶ ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως: ἴνπ.Διαστ.46 πάντα τοῦ μετρίου μεταβαλλόμενα ἐπὶ τὰ καὶ ἐπὶ τὸ· 6) πτώσεις τινὲς ἐν χρ. κ. ἐπιρηρητικῶς, σίον ἢ δοτ. τοῦ θηλ. ἐν τῷ ἐν. τῆς τοπ. ἐπιρρη. ἐν τῷ τόπω τοῦτω, ἐνταῦθα ἢ ἐνταῦθεν: ὄλ.Ε.752 τῆ ῥα δὲ αὐτῶν κεντρηνέσθαι ἔχον ἵππους, αὐτ.858, ἔνν.Ἀθ.2,12 τὸ μὲν τῆ, τὸ δὲ τῆ· || ὄμ. κ. ἐπομίου τοῦ ὄ: ὄλ.Ν.52 τῆ δὲ δὴ ἀγίστατον περιδείδιαι . . . ἢ β' ὄ γ' ὄ λυσωώδης . . . ἀνεμοεῦσαι· || ποικ. μτ. ἐνωσίως κινήσεως, ὄθ. πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν, πρὸς τὰ ἐκεῖ: ὄλ.Κ.531 πετέσθην νῆας ἐπὶ γλαφυρᾶς τῆ γὰρ φίλον ἔπετρο θυμῷ, αὐτ.Α.149, αὐτ.Μ.124, αὐτ.Ο.46 τῆ ἱμεν ἢ . . . ἴσιοδ.Α.210 δελφίνες τῆ καὶ τῆ ἔθνον ἰχθυόαντες· || κ. ὄς δοτ. τοῦ τρόπου, καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον, οὐ τως: ὄδ.Ο.510 τῆ περ τελευτήσασθαι ἐμελαν, Εἰρ.Ὀρ.356 τῆ ὄν. τῆ δὲ ἰκατὸ τὸν ἐνε καὶ κατὸ τὸν ὄν. τρόπον ἢ ἐν μέρει μὲν . . . ἐν μέρει δέ, Πλάτ.Συμπ.211A κ. ἀνευ τοῦ μὲν: Παρυθ.8,48 τῆ μάλλον τῆ δ' ἴσσαν· || ἐπ. ἢ δοτ. τοῦ θηλ. κ. ἐν ἀναφ. ἐν. ὄπότεν, ἐκ τοῦτου: ὄλ.Μ.116 εἰσαετο γὰρ νῆσθ' ἐν' ὀριστερᾷ, τῆπερ Ἀχαιοὶ ἐκ πεδίου νίσσαντο, ὄδ.Δ.229· || ἢ δοτ. τοῦ οὐδ. ἐν τῷ ἐν. τῆ ὄθεν, ὄς ἐκ τοῦτου: ὄλ.Α.418 τῆ σὸς κακῆ ὄσση τέκον ἐν μεγάρουσι, αὐτ.254, Αἰσχ.Πρ.239 τῶ τοῦ τοιαῖσδε ἠμοναῖσι κἀμύτουσι, Σοφ.ΟΤ.510, Πλάτ.Ἐπιγρ.179D τῶ τοῦ . . . μάλλον κεντῆσι καὶ ἔξ ὄρχης, αὐτ.Σοφ.230D· || ὄμ. κ. ὄπως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον: ὄλ.Β.373, αὐτ. Δ.290 τῶ κε τὰξ' ἠμῶσις πόλις Πιραιοῦ ἀσπικτος· || ὄμ. ἰδ. προηγουμένου τοῦ εἰ ἢ κεινὶ δύναται ν' ἀποδοθῆ διὰ τῶν λοιπῶν, ἐν ἔχῃ οὕτως, ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦτω· ὄδ.Α.239 τῶ κεν οἱ τύβου μὲν ἐπίσσαν Παναχοῖσι, αὐτ.224, αὐτ.258, Θεόκρ.27,11 τῶ κε λῦτον αὐτοῖς ἔχον ἐμ' ἐπαί-

νεοσας' || τὸ οὐδ. κατ' αἰτ. τὸ δι' ὁ, ὄθεν: 'Ιλ. Γ 176 τὸ καὶ κλαίοντα τέττακα, 'Οδ. Ω 332, Σοφ. Φιλ. 142. || τὸ δὲ ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο: Πλάτ. 'Απολ. 23Α, αὐτ. Φαιδ. 109D, αὐτ. Θεαιτ. 157B τὸ δ' οὐδ' ἐστ', οὕτως τὴν ἐξυγχαίρειν, αὐτ. Πολ. 340D, αὐτ. Νόμ. 967A. || ὅταν τὸ ἀναφέρεται εἰς τὴν προηγουμένην, ἢ ἀντιθέτως δύναται νὰ εὐρισκῆται οὐχὶ εἰς τὸν ὅρον ἐν δὲ ἀναφέρεται, ἀλλ' εἰς τὴν αἰτίαν ἄλλην λ. ἢ μέρος τῆς προτάσεως: 'Θουκ. 1.37, αὐτ. 2.89, Νικόλ. Δαμ. 58J φασὶ δὲ τινες αὐτὸν καὶ τὸν ἐπὶ τὰ σαφῆν γεγονότασι' τὸ δ' οὐκ ἦν || κ. νεώτ. τὸ μὲν... τὸ δὲ ἐν μέρει μὲν... ἐν μέρει δὲ, ἀφ' ἑνὸς μὲν... ἀφ' ἑτέρου δὲ, ὅτε μὲν... ὅτε δὲ: 'Θουκ. 7.36 τὸ μὲν οὐ δῶκεν... τὸ δὲ τὴν στενωχωρίαν κωλύειν' || σπαν. τὸ δὲ ἀντικαθίσταται δι' ἄλλης παρεμπερούς ἐκφράσεως: 'Οδ. Β 46 τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα... νῦν δ' αὐτ' || συγν. κ. κτ. πληθ.: 'Ηρ. 1.173, Σοφ. Τρ. 534' || ὁμ. κ. τὸ μὲν π... τὸ δὲ π.: 'Ξεν. Ἀν. 4.14, Λουκ. Μαρκ. 6.14' || κ. τὰ μὲν... τὸ δὲ: 'Θουκ. 1.90' || ἐνίοτε ἐκ τοῦ πρώτου κώλυο ἔλλειπει τὸ μὲν: αὐτ. 1.107 τὸ δὲ τι καὶ ἀνδρες ἐπήγον αὐτοὺς τὴν 'Αθηναίων κρῆσά' || σπαν. ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. ἀπὸ χρόνου: 'Ηρ. 3.85 τὰ μὲν πολλὰ περιήγαγε ἐπιχθονί τῆ Ἰνῆς... τέλος δὲ... 'Επιγρ. συνωμοχία κ' ἐὰ ἑκατόν ἑτάτα, ἄρχαι δέκα τοί. 7) κ. ἐμπροσθ. ἐκ τοῦ, ἐπ. ἐκ τοῦ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, ἀπὸ τότε: 'Ιλ. Α 493 ἀλλ' ὅτε δὴ δ' ἐκ τοῦ δωδεκαεταί γεγένη' ἤως, αὐτ. Ο 601' || κ. νεώτ. κ. δημ. πρὸ τοῦ κ. ἠνωμένων προσημ. πρὸ τούτου τοῦ χρόνου, πρὶν ἀπὸ τούτου: 'Ηρ. 1.103 πρὸ τοῦ δὲ ἀναμίξῃ ἦν πάντα ὁμοίως, αὐτ. 1.22, αὐτ. 5.55, Αἰσχ. Ἀγ. 1204, 'Αριστοφ. Νεφέ. 5, 'Ομοκ. 1.32 ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνου... τὸν γτήσησαν προσημ. ἰσορῆσι τὰ σκεπηδῶ' || κ. τὸ πρὸ τοῦ: Διόδ. Σ 20.59' || δημ. ἀποπροσημ. πρότερον, πρωτίτερον: τὸ σκεπηδῶν ἀποπροσημ. || ἐν θέσσει, πεζ. ὕπνωσεν τὰς πρὸ ταύτης τῆς ἡμέρας, ἴσθι χρέος: 'Επιγρ. Ἀριστῆς τὰ φησιμαστὰ τὸ ἐμπρὸ τῶν γενομένων καὶ τὸ τέρμον' || συγν. λ. πεζ. ἐν τοῖς ἢ ἐν τοῖσι μτ. ὕπερθετικοῦ: 'Ηρ. 7.137 ἐν τοῖσι θεϊοτάτων ἴεκ τῶν θεϊοτάτων, ἐκ τῶν θαυμασιωτάτων πραγμάτων, 'Θουκ. 1.6 ἐν τοῖς πρώτοι μεταξὺ τῶν πρώτων, Φερικρ. 145.4, 'Αριστοτ. Λόγ. 4311.16 [Ζεύς] Ἐρωτὰ τε καὶ Ἀνάγκη ἐν τοῖς πρώτοι ἀγέννησεν, αὐτ. 37 [2].2 || κ. ὅταν συνάπτεται μτ. θηλ. δὲν ἄλλασσει γένος: 'Θουκ. 3.17 ἐν τοῖς πλείστοισι δὴ νῆες ἰσπερὶου μεγαλύτερος ἀριθμὸς πλοίων, αὐτ. 82' || κ. μτ. ἐμπρ. ὑπερθ. Βαθμῶ: αὐτ. 8.90 ἐν τοῖς μάλιστα, Πλάτ. Κριτ. 52Α, Πλούτ. 'Ηθ. 74ε, αὐτ. 421D, αὐτ. 423B, αὐτ. Βροσιδ. 6, αὐτ. 'Ηθ. 364C τὴν Ἀλφειὸν ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγησον ὅσταν' || ἐν τῷ μτγν. πεζ. κ. μτ. ἐπιθ. κ. ἐμπρ. βετικοῦ βαθμῶ: 'Αριστοτ. Λόγ. 48[2].47 ἐν τοῖς παρὰδοξοῦσιν, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1.19 ἐν τοῖς πάντων' 8) κ. μον. κ. δημ. συγν. ἴδῃ ὡς ἐξηγήται ἀπὸ τοῦ 'Ομ.] ἐκ τῆς ἀνωσυμμετρικῆς δεκτικῆς ἐν. μεταπίπτει εἰς τὴν ἀναφορικὴν ἐν πάσαις ταῖς πτ. καὶ ἰδιαιτῶς ἐν τοῖς τοιωμασίοις τ. τῆς ὄν. ἐν. κ. πληθ., ἐξηγήται δὲ π. 'Ηρ. κ. τοῖς ἴσσι κ. τοῖς τραγ. ποιηταῖς ὡς κ. ἐν ἀττ. 'Επιγρ., οὐδέποτε ὄμως ἐν τῇ δοκιμῷ ἀττ. πεζ. κ. τοῖς κωμ. ποιητ., ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἀναφ. ἄντων. ὅς βλλ.: 'Ιλ. Α 388 ἠμείλισαν μῦθον ὁ δὴ τετελεσμένον ἐστίν, αὐτ. Β 813, αὐτ. Σ 153, αὐτ. Η 146, αὐτ. Κ 27, αὐτ. Ν 644, αὐτ. Π 150, αὐτ. Σ 341, 'Οδ. Α 23, αὐτ. Β 202, αὐτ. Θ 23, αὐτ. Δ 250, αὐτ. Ψ 178 ἐκτὸς ἄσταθαῶς θαλάμου, τὸν δ' αὐτὸς ἔσπευσεν, 'Ησιόδ. Ἐργ. 172, αὐτ. 638, 'Ηρ. 1.7 ἐν Κανδοάλης, τὸν δ' Ἕλληνας Μυρσίανον ἀνομοκρῶσεν, Ἀρχ. 1.87.3, Σίμων. 7.3, Ἀνακρ. 68, Σοφ. Οκ 1258, αὐτ. Τρ. 381, αὐτ. Ἦλ. 11.44, αὐτ. Οκ 1427, αὐτ. Ἀντ. 1086, Εὐρ. Ἰων. 626 Ἐρως, ὁ κατ' ὀμμάτων

στάσεις νόθον, αὐτ. Ἰων. 883, ἀττ. Ἐπιγρ. Λυκίως ἀνέθηκε τὴν Ἀθηναίαν τὸν πρώτον εἰργάσαντο, 'Θουκρ. 1.5.86, Πάν., Μακάλλ. 1.95 [ἐκδ. Βώνης] ἐφυγε [Πάρις] διὰ τὸν εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ πλοίων, αὐτ. 102, Λεόντ. Νεαν. 24.1 ὄλα, τὰ ἐθέσαν κειμήλια, αὐτ. 54.12, Διγεν. Ἀκρ 219 [ἐκδ. Μηλ.], Πρῶδρ. 1.58, αὐτ. 62, αὐτ. 2.32 οὐ θέλουσιν ὑπόδοσιν, τοὺς ἔχω μετ' ἐμένον, αὐτ. 4.166, Χρον. Μορ. 6736 [ἐκδ. Schmitt], βυθ. παροιμ. μέλας, τὸ σε οὐ προκοπτεῖ κόψε, ριζὴ τοῦ, Ἐρωτικρ. 1.894 τῷ νύχτας ὁ τραγουδιστῆς καὶ τὰ κανε δὲν κάνει, αὐτ. 5.809, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 116.20 καλὸς ὁ τὸν ἠβελα νὰ ἰδῶ, τὸν πεθυμοῦσα νὰ ῥῆθ, παροιμ. τὸν ἀγαθῆς περὶδρισε καὶ τὸν μισθὸς χαίρετά' 9) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ κυρίως ἢ ὀριστικῶν καλούμενων ἄρθρων προτάσεσται λ. τινός, ὅταν πρόκειται νὰ δηλωθῇ οὐχὶ ἢ δι' αὐτῆς σημασιωμένη ἐνν. καθόλου καὶ ὀριστως, ἀλλ' ὠρισμένον ἄτομον τῶν ὑπὸ τὸ πλάτος αὐτῆς ἀπαγομένων, ὅποτε τὸ ἄρθρ. καλεῖται ἄτομικόν [κἀ ἰω. 19.5 καὶ λέγει αὐτοῖς ἰδε ὁ ἀνθρώπος (οὐχὶ ὁ ἀνθρώπος καθόλου, ἀλλ' εἰς ὠρισμένον ἄτομον ὁ ἐνανθρωπησῆς ἴη-σασθ], ἀλλὰ καὶ ὅταν διὰ τῆς λ. εἶναι ἀνάγκη νὰ δηλωθῇ ἢ ἐν τῷ γένους καθόλου, ὅποτε ἡ ἀόριστος προσηγομένως καὶ γενικῇ ἐνν. δηλοῦται ἢ-δη ὡς ὠρισμένη, ὅς ἀποτελοῦσα ἴδιον κ. διακεκρημένον ἀπὸ τῶν ἄλλων ὄν ἢ εἶδος, ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ τὸ ἄρθρ. καλεῖται εἰδοποιόν [ἴλ. Γ 109 αἰεὶ δ' ὀλοστέρον ἀνδρῶν φέρες ἠερέοντες ἢ τάξις τῶν γερώντων] 10) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὄθ. τὸ ἄρθρ. τίθεται πρὸ ὀνομαστ. ἰσωθετόσων ἢδη διὰ γενομένης νῦσεως ἢ υποδηλωσέως προσηγομένως καὶ δὴ ἀνάρθρως κ. ἀόριστως τοῦ ὄν' αὐτοῦ δηλοῦμένου: 'Αριστοφ. Σφ. 1435, αὐτ. Ἀχ. 102 πέμψειν βασιλεῖα φησὶν ἡμῖν χρυσόν, λέγε δὴ σὺ μείζον καὶ σαφέως τὸ χρυσόν, αὐτ. 849, 649, Ξεν. Ἀν. 4.5.9 ἀμφὶ κνήφας πρὸς κώμων ἀφικνεῖται καὶ ὀδωροφρούσας ἐκ τῆς Κίως γυναικάς καταλαμβάνει, Πλάτ. Κριτ. 44Α, Πρῶδρ. 4, 202 ἡμεῖς φωμῖν οὐκ εἶχομεν... ὅπου γὰρ λείπει τὸ φώμῖν προσφάν οὐκ ἐνθυμοῦνται, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 186.19 καὶ γέμισε τοὺς κόφρους του τραντάφυλλα καὶ ρόδα τὰ ρόδα θὰ εἶν' τῆς μάννας του... Κάλλαντ. Πρωτ. Βασταῖς πέννα καὶ χαρτί, χαρτί καὶ καλαμάρι, τὸ καλαμάρι ἐγραφε... 11) ὁμ. τίθεται πρὸ ὀνομαστ. ὅταν δι' αὐτοῦ δηλωθῶν τὴν, ὀπερ δεκτικὸν ἢ εἰς ὁ ἐφιστάται ἢ προσημ. ὀπωδοθήσεται: 'Αριστοφ. ἄπ. 367 μὲλῶσων τὴν θύραν αὐτῆν ἐδῶ ἢ ἐκείνην τὴν θύραν, Ξεν. Ἀν. 3.4.40 πῶς τῆς τοῦς ἀνδρας ἀπέλα; ἢ ἐκείνουσ ἐκεί, τοὺς ἀπάναντι ἡμῶν πολέμοισι, 'Θεοκρ. 17 ἄδιον, ὡ ποιμάν, τὸ τεκὸν μέλος ἰσπερ τῶρα ἤκουσαι, - κλεῖται τὴν πόρτα, - φέρε μου τὸ βιβλίον, - δῶσ' μου τὴν φημερῖδα, - πάμε στὸ βουνὸ [τὸ πρὸ ἡμῶν, ἐκείνο ἐκεῖ] 12) ὁμ. δῶν γίνεται λόγος περὶ ὠρισμένου πρόμαστ. νενωμιμένου ἢ ἱστορικῶς σπουδαιοτάτου καὶ τοῦτου ἐνεκα τοῖς πᾶσι γνωστοῦ: 'Αριστοφ. Σφ. 684 σοὶ δ' ἦν τις δῶ τούς τρεῖς ὀδολοῦς, ἀγαθῆς ἴτον ὠρισμένον, τὸν γνωστὸν δικαστικὸν μισθόν, 'Θουκ. 11 ὁ Ἰωρῆς τὰ δέκα ἔτη ἀνείχων ἰτά γνωστὸν δέκα ἐτη τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, Πλάτ. Ἀπολ. 41B, - ἐναι ἐξὶ μῆσιν φαντάρας, ὅσα τελευσῶντα τὰ δύο χρόνια, θὰ παντρευθῇ ὁ νενωμιμένος τῆς στρατιωτικῆς βησιεως χρόνος, - πάμε μὲ τὰ πόδια κι ἐτσι κερδίζουμε καὶ τῆς δύο δραχμῆς ἰτὸ γνωστὸν ἀντίμῖνον τοῦ εἰσπληθίου τοῦ αὐτοκινήτου! 13) ὁμ. ὅταν λ. ἢ ὄν τι δηλοῖ ἐνν. προσήκουσαν ἢ ἀντικῶσιν τῷ ὑποκειμένῳ ἢ ἀλλῷ πνὶ ὄρω τῆς προτάσεως, ἢ ἐνεὶ ἐν στενῇ κ. ἀναγκαίᾳ πρὸς αὐτὸ σχέσει ἐπιρ-

σκομένην, ὅποτε τὸ ἄρθρ. ἐπέχει θέσιν κτη. ἀν. τῶν. : Σοφ. Ἀντ.190 καὶ ταύτης ἐπι πλάνους ὀρθας τοὺς φίλους ποιοῦμεθα τοὺς ἡμετέρας φίλους. Ἄριστφ. Σφ.1459, αὐτ. Ἀχ.1027, αὐτ. Νεοβί κῆσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν ἰπὴν δεξιάν χεῖρα σου, ΚΔ Ἰω.19,30 καὶ κλιάνς τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα ἰπὴν κεφαλῆν του. . τὸ πνεῦμά του, δ. τραγ. εἶδα καὶ τὰ μὲρὰ παιδία, γυρεύων τις μανθῆδες ἰπὸς μητέρης τῶν, - φέρε μου τὸ σακκάκι, - κλείσε τὰ μάτια ἰπὸ μάτι σου, - κάτω τὰ χεῖρα ἰπὸ χεῖρα σου, σοσί. || δημ. συγχ. λαμβάνονται ἐκ παραλλήλου ἐναρθρον οὐσιαστικὸν μετὰ τῆς προσκοῦσης γενικ. τῆς κτήσεως κ. ἕτερον ἀνευ αὐτῆς : Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.63,7 πῶς τὰ 'χεις, Χρόνη μ', τὰ παιδιὰ, τί κάνουν τὰ παιδιὰ σου μ', αὐτ.42,16 καὶ ζώσω τὸ σπαθάκι μου, νὰ πάρω τὸ ντουφεκί' 14] τὸ ἄρθρον, ὡς ἀτομικεῖον κ. ὀρίζον τί ἀκριβέστερον, ἐφῆρτα κ. ἐν διανοητικῇ ἑν., ὅποτε δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ διὰ τοῦ ἕκαστος : Ἄριστφ. Ἀχ.66 μισθὸν φέροντας δύο δραχμάς τῆς ἡμέρας ἰεκάστην ἡμέραν, Ξεν. Ἀν.1,3,21, αὐτ. Ἐλλ.1,54 ἐκέλευον αὐτὸν τῶν τῶν ναῦν δραχμῶν ἄδικήν, - ἐκατὸ δραχμῆς τὸ ζευγάρι, - μὴ δραχμῆς ὁ στίχου, - θὰ δίνουμε πενήντα δραχμῆς τὸ μῆνα' || δημ. σπαν. ἐν στερεοτύποις φρ. κ. ἀνόρθως : ἔκανε χρόνο καὶ παιδί' 15] κ. μόν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἄρθρ. προτασσόμενον ἰσοδύνατον λ. ἢ κ. ὅλης προτάσεως παρέχει εἰς αὐτὰ χαρακτηριστὴ ἀσυστακτικῶ, ὅτε καλεῖται κ. αὐσιαστικόν ἄρθρον, ὅθ. καθιστᾷ οὐσ. πᾶν ἐπιθετὸν κατὰ παράλειψιν τοῦ ἰπὸ αὐτῶν διοριζομένου οὐσ. : Ἰκ.Α.178 αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὄπιστατον, αὐτ. Ρ.80, αὐτ. Χ.59 αὐτ. Ψ.265, αὐτ.325, Ἄριστφ. Ἀχ.261 ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ἄσμοι τὸ φάλλικόν, Πλάτ. Πολ.402Α τῶν τοιοῦτων ἔνεκα ἐν μουσικῇ εἶναι ἡ τροφή, ΚΔ Λουκ.6,45 ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θεσησαυροῦ τῆς καρδίης αὐτοῦ προσφέρει τὸ ἀγαθόν, Μαλ.ἀλ.1397 μετὰ τὸ μεσημβρινὸν ἐγνώσθη ταῦτο, Πρόδρ.1,62 τὰ λουτρικὰ τὰ μ' ἔπαικες καὶ τὸ κρεββατοστρώτων, οἱ ἔνορκοι, - οἱ λαλοῖκοι, - οἱ χωρικοί, - οἱ μυστικοί ἰστυνύροισι, - ὁ βασιλικὸς ἰπὸ φωνῆν, - δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη τὸ στρατιωτικὸν τοῦ ἰπὴν στρατιωτικὴν τὸ θητεῖαν, - τὸ 'χει τὸ φυσικὸν τοῦ ἰπὸ ἰδιοσυγκρασίᾳ τοῦ, τὸ ρετινῶντο, - τὰ σαββατιανὰ, - τὸ νερό, - τὸ φητό, - στὰ στερνὰ τοῦ ἴπην ἄρρωστος. || ὄμ. καθιστᾷ οὐσ. κ. τὸ ἀπαρφ. : Ἦρ.Α.126 τὸ ἄρθρον καθάριε τοῦ τῶς προσόδους μάλλον ἴνασι αὐτῶν, αὐτ.3,12 Σοφ. Ἀντ.1348 πολλῶν τὸ φρονεῖν εὐδαίμονιας πρῶτον ὑπάρχει, Πλάτ. Γοργ.505Β, Δημ.316, Πολύβ.1,12,26, ΚΔ Ματθ.2,13, μέλλει γὰρ Ἠρώδης ζῆτεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπαλοῦσι αὐτό, Μαλ.ἀλ.1440, || κελεύσας τοῦ δοθῆναι, Διγεν. Ἀκρ.2869. || ὅταν τὸ ὀνομαζόμενον ρητῶς μνημονεύεται, τίθεται μετὰ τὸ ἄρθρ. κ. τοῦ ἀπαρφ. : Ἦρ.1,166 τὸ μηδένα εἶναι δάθιον, Πλάτ. Φαῖδ.62Β. || ὄμ. οὐσιαστικοποιεῖ κ. τὰς μετ. : Ἄριστφ. Πολ.112 ποιεῖς τῆν οὐ παρόντα, - οἱ δικάζοντες [οἱ δικασταί], - οἱ λέγοντες [οἱ ρήτορες], - οἱ ἔχοντες [οἱ ἠλοῦσιοι], - οἱ ἰθύνοντες, - ἡ λαλοῦμένη, - τὸ καθκόν, - τὰ λαλοῦμένα, - τὰ χρειάζομενα, τὰ περσάμενα, οἱ ἀληγυμένοι. || ὄμ. κ. ὡς ἐπίρρ. ἐν τῶν τῶν πρ. ἢ ὡς ἐμπρόσθ. διορ. τῶν ὄμ., - ἐπὶ τοῦ παρόντος, - ἐν τῶ μῆλλοντι. || ὄμ. οὐσιαστικοποιεῖ πᾶν ἐν γένει μέρος τοῦ λόγου, ἐπὶ δὲ καὶ ὀλόκληρον πρῶτ. : Ἄριστφ. Θεσμ.782 ὀμοιοι τοῦτὸ τὸ ῥῶ μωχθρόν, Πλάτ. Σοφ.257Β, αὐτ. Φιλ.201B τὸ γὰρ εἰ βούλει ῥῆθῆν ἴνασι πάντα φόδον, αὐτ. Παλ.352D, αὐτ. Φαῖδ.102C, αὐτ. Πάντ.1,45, αὐτ.2,43 τὸ δὸς εἶδῶ, τὸ δὸς ἐκεῖ, τὸ δὸς εἰς τὸ κουκόμην, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.87, || πού εἰπῆ τὸ θέλω εἰς ἐμὲ πρέπει

καὶ νὰ 'ναί ἄξιον, - αὐτὸς εἶναι στὰ ἔμνα κοί στὰ εἶδα, - τὸ δὲ δὲν ἐφάνηκε δὲν σημαίνει ὅτι λείπει, - ὁ ἐξαποδώξ'. 16] τὸ ἄρθρ. πρὸς τοῦτέθς κέκτηται τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπιθετοσὶ ποιηκῶς διορισμὸς καὶ ἰπὸ ὀνοματικῶ τὴν φύσιν στοιχεῖα καθιστῶν αὐτὰ ἰσοδύναμα πρὸς τὴν κυρίως ἐπιθ. διορ. : Θεου.1,137 καταφέρεται χεῖμονι εἰς τὸ Ἄθηναιον στρατοπέδον, Μαλ.ἀλ.1393 Ἰωάννην τὸν ἐπέκλην κυρτόν, αὐτ.9, αὐτ.10, αὐτ.32, αὐτ.397, Πρόδρ.1,83 καὶ τὰ στήθια ἔπασαν τὰ πρὸς τὸ περιδῶν, - ὁ κάτω κόσμος, - ὁπὸ τὴν πέρα μεριά, - ὁ πέρα μαχαλῆς. 17] συγχ. προτάσσει ἀναφ. πρῶτ., ὅτε χρῆσιμεῖ εἰς τὸ νὰ συμψηφῆ ταῦτην ὡς κ. τὸ εἰς ὁ ἀνοφέρεται εἰς μίαν πρῶτ. κ. ἔνν. : Πλάτ. Κρατ.435Α τῆ ἢ φῆς σὺ σκληρότητι ἰδιὰ τῆς τραχύτητος, περὶ τῆς ὀνοίας σὺ λέγεις, αὐτ. Κριτ.15Β, αὐτ. Παλ.469Β, Ἰ. Περειδ. Λυκ.2, Λυσ.23Β, Ἄριστφ. Μετ.97Β,β ταύτην τὴν τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ὁδὸν ἢ κίνησιν. 18] συγχ. τὸ ἀναφ. καθ' ἑλῆν ἀκολουθεῖ τὴν πτ. τοῦ ἄρθρ. : Ξεν. Ἐλλ.23,25 τοῖς οἰοῖς ἦμῖν τε καὶ ἡμῖν ἰοῖς οὖσαν, οἱοι ἡμῖς τε καὶ ὑμεῖς'. 18] κ. ἐν ἐρωτηματικῶς πλῆγοῖσι πρῶτ. : Ξεν. Οἰκ.7,3 ἰσχυμαχος ἐγγέλασεν ἐπὶ τῶν ἰπῶν καλῶς κάγαθος κέκλισσι, Ἄριστφ. Μετ.1030α,β, ΚΔ Λουκ.1,62 ἐνεύενον δὲ τῶ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτὸν, Μαλ.ἀλ.1206 γνοῦς. . τὸ τί πέπραχεν κατ' αὐτόν, αὐτ.231, Λεόντ. Παν.19, αὐτ.53, Διγεν. Ἀκρ.2758 δὲν ἤξερα τὸ τί γένω, Πρόδρ.1,263, Ἰ. Περ.2,2617, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.148,19 θὰ σὰ ρωτήσω, πεθερά, . . τὸ τίνοσ εἶν' τὰ πρόδοτα τ' ἀργουκοῦδοντα'. || ὅθ. ἐν τῶ δημ. ἐν εὐθείας ἐρωτήσεσι πρὸς ἐπίσημον τῆς ἐρωτηματικῆς αὐτῶν ἔνν. : τὸν ἐν.16, αὐτ.59,34 κοῦδὸς τὰ κάνει, γένοντα, τὸ σῖτος ἐβ' τ' ἀμυλῆς. 19] κ. μόν., νεώτ. κ. δημ. συγχ. κ. ἐν παραθέσει : Θεου.3,101 ἐπεκρημύετο Εὐρύλοχος Λοκροῦς τὸς Ὀξάλας, αὐτ.2,11, Ξεν. Ἀν.1,5,16, ΚΔ Λουκ.1,39, αὐτ. Ἀποκ.15,3, Μαλ.ἀλ.119, αὐτ.101 Ἰπποδῆμια ἢ καὶ Βρισης, Αἰθ. Ροδ.2606 μὴ ἀποθάνω ἡ ταπεινὴ νὰ ποῖσω τὸ ποθεῖτε, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.210,22 γιὰ εἶμαι ἢ δόλια ἄδύναται. 20] τὸ ἄρθρ. ὄμ. τίθεται κ. πρὸ κατηγορουμένου, ὅταν εἰ αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνεται ἐν προηγούμενῶς μνημονευθῆν ἢ τοῦλάχιστον ὑποδηλωθῆν : Ἄριστφ. Θεσμ.390 πού δ' οὐκὶ διαδέβληξ' ὄπουερ ἐμυραχὸ εἰσιν θεαταί - τὰς μοιχατρόπουσ, τὰς ἀνδραραστρίας καλῶν ἰενόρθων, διότι ἐπαναλαμβάνει διὰ τούτων χαρακτηρισμοῦ τοῦ Εὐριπίδου τὰ μάλιστα ἰγαστοῦς εἰς τὸς θεατάς, αὐτ. Ἰππ.1022 τί γὰρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ καὶ κολοῖσσι καὶ κυνί' - Ἐγὼ μὲν εἰμ' ὁ κύων. || ὄμ. δαὶον τὸ διὰ τοῦ κατηγορουμένου σημαζόμενον πρόκειται νὰ ἐξαρθῆ ἢ νὰ δηλωθῆ ὡς ἰδιότης καὶ ἔρχηται πρὸ εἰς ὁ ἀναφέρεται ἐν προηγουμένῳ : Αἰσχίν.2,167 τὸν καλὸν στρατιώτην ἐμὲ ὠνομασαν, ΚΔ Ἰω.18,33 σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, Μαλ.ἀλ.125,12 τὸν γὰρ λεγόμενον Κρόνον ἐκάλεον τὸν Λάμποντα, Δ.τραγ. ὄντας γεννηθῆκες σὲ θρέψαν τὰ λιοντάρια καὶ βῆγῆκες ὁ ξεδιαιλετῶς, αὐτ. καὶ σκότως τὸν Σαρπηλεῖ πού ἴπην τὸ παλληκάρῖ ἰπὸ ὄντως, τὸ κατ' ἔροχην παλληκάρῖ, - αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνθρώπος τῆς ἡμέρας. || μετ. τῶ ἐνάρθρ. κατηγορουμένῳ χῆρον μεζόντος ἐμφάσεως ἔπεται ἐπιθ. διορ. ἰθλῶν ὅτι ὑποδηλοῦται διὰ τοῦ πρῶτου : ΚΔ Ἰω.15,11 ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὄμπελος ἡ ἀληθινή. || ὄμ. τίθεται τὸ ἄρθρ. ὅταν ὄμ. κατῆχ. χρῆσιμῶς λ., ἴπης μ. πτ. τοῦ ἄρθρ. δύναται νὰ σημαίη τὴν δηλωθεῖαν ἐν. : Θεου.2,61 ἐγὼ μὲν ὁ σὸτός εἶμι, Πλάτ. Ἀπολ.40C, - αὐτὸς εἶν' ὁ μικρότερος τῶν ἀδελφῶν. || ὅταν τὸ διὰ τοῦ κατῆχ. δηλωθῆνον ἐπεξηγητῆ καὶ ἐρμηνεύηται ἀρεσῶς καινιτέρω : Πλάτ. Νόμ.735B ὁ δὲ

πραότερος .. τῶν καθαρῶν ὁ τοιάδε· δσαι διὰ τὴν τροφὴν ἀπάραν·' 21) τὸ ἄρβρ, πρῶτασεται· ἀπαγ. τὴν πρῶσ. ἀντων. ἰδ. ἐν τῇ αἰτ., ὅταν τὸ ἦν· αὐτῶν δηλαδὴ μὴν πρῶσ. παριστάται ὡς προηγουμένης μνημονευθῆν ἡ χάριν ἐμφάσεως κ. ἐξάρσεως αὐτοῦ· Πλάτ.Θεαί.166λ γέλωτα δὴ τὸν ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέθηκεν, αὐτ.Λύσ.203B, αὐτ.Φαῖδρ.258λ' ॥ ὅμ. κ. τῆς ἀντων. αὐτός· 'ἡλ.2.391 ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος ἔκταυρ, τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτὴν ἰθὺν ἰδίαν, Ὀδ.Η.55, αὐτ.326, Αἰσχ.Χο.543, Ὀυκ.3,38, Μαλάκ.1.196 ὁ συνασπιστοῦ τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου' ॥ ὅμ. πρῶτασεται· σιγνῶν. κ. τῆς ἐρωτημ. ἀντων. τίς κ. ποῖος, ἀίπειτο ἀναφερόμενον εἰς τὴν προηγούμενον, ὅπερ δέον σφαιέρον νά ὀρισθῆ [πρβλ. ἄνωτ.18]· ἐκ τῶν ἀντων τούτων ἡ τίς μ. κτ. οὐδ. ἀπαντῶ, εἰς δὲ τὴν ποῖος παρέχεται πλείοτερα ἐλευθερία, ὡστε γίνεται χρ. αὐτῆς καθ' ὅλα τὰ γένη κ. ἀριθμ.: Αἰσχ.Πρ.249 τὸ ποῖον εὐράν τῆσδε φάρμακον νόσου, Εὐρ.Φοῖν.707, αὐτ.1704, Ἀριστ.Φρ.696, Δημ.246 τίς ποῖας μεριδός, Ἀριστ.Ρητ.227b,1, δ.τραγ. τὸ τὴν καλὸν ἢ καὶ χαρῶν, νά τραγουθῶν, νά πίνω, αὐτ. τὸ ποῖους γαμπρούς ἐκτόωσα, τὸ ποῖες γυφάδες πῆρα' ॥ ὅμ. τὸν ἄρβρ, κτ. πλῆθ.: Ἀριστ.Εἰρ.693 οἶα μ' ἐπέλευσεν ἀναυθῆσάι σου, ΤΡΥ. τὰ π' ॥ ὅμ. αἰ δεκτ. ἀντων. τοιαῦτος, τοιάσδε, τηλικούτος, τηλικόσδε, τοσαύτος, τοσαόδε ἐκφέρονται ἐνάρθρως, ὅταν ἀναφέρονται εἰς προηγουμένης λεχθῆν ἡ χαρακτηρισθῆν πρόσωπον ἢ πράγμα· Ξεν.Ἀν.1,28 πῶς δὲ οἰοῦντο ἄνθρ διαφθεῖροι τοῦ νέου; ἴοιος ἄνωτέρω ἐξαρροκηρίαθῆ, Γλυκ.441 προσπεσοῦσα τοῖς πῶσιν αὐτοῦ ἡ τοιαῦτη γυνὴ ἢ εἰρημένη' ॥ ὅμ. ὅταν ἀναφέρονται εἰς ὄνομα τῆ, περὶ οὗ ὁ λόγος ἢ ὁ χαρακτηρισμός ἐν τοῖς ἀμέσως ἐπομένοις· Ξεν.Ἀν.5,41 τίς ἄν ἄσπειτ τῶ τοιούτω, δὲ ἄν εἶδεις' ॥ ὅμ. ὅταν ἐπισυνάπτανται εἰς οὐστ. ἐναρθρῶν· Δημ.41,3 τὴν ἀπολαγίαν τὴν τοιαύτην' ॥ ὅμ. ὅταν κεντῆται παραθετικῶς· Σοφ.Ἀντ.726 οἱ τηλικόδε καὶ διδοξέωδε ἡμῆς οἱ τηλικόδε' ॥ σπαν κεντῆται κ. πρὸ τῆς ἀντων. ἀπορροει-αι-α βλλ.: Πλάτ.Θεαίτ.203C τὴν συλλαβῆν πότερον λέγμεν τὰ ἀμφοτέρα στοιχεῖα μ, Μαλάκ.1.225 ποιήσας τὰ ἀμφοτέρα φοβερά κτίσματα, ΚΠορφ.Ἐκθ.213 οἱ δὲ κράταί λέγουσιν ἀμφοτέροι' ॥ μσν, νεώτ. κ. δημ. ἐνάρθρως εὐρηται κ. ἡ ἀοριστολογικῇ ἀντων. οἰοσάθηποτε ἰδημ. κόποιος εἶτε ἐπιθετικῶς, εἶτε παραθετικῶς· Μαλάκ.1.422 τὴν οἰοσάθηποτε ἀταξίαν, Λέοντ.Νεαπ.12· δὲν εἰμθα ἀπὸ τούς παρασάθηοντας τούς οἰοσάθηποτε πάσχοντας· εἰχε κουράγιον μηρὸς τὸν ὀποιοσάθηποτε κίνδυνον· στήν ὀποιασάθηποτε στήρησι· μὲ τὴν κόποια ὀφάδα ποῦ εἰχε' ॥ ὅμ. κ. πρὸ τοῦ ἄσας· Πινδ.Ν.1.69, Ἦρ.3.64, αὐτ. 7.153 οὐ πρὸς τοῦ ἀπαντος ἀνδρὸς νενομία γίνεται, Σοφ.ΟΚ.1224, Δημ.304 ὅπως τὸν ἀπαντα χρόνον μνημονευθήσεται' ॥ ὅμ. κ. πρὸ τοῦ ἄλλοι βλλ.' ॥ κ. πρὸ τοῦ πολλοῖ βλλ.' 22) τὸ ἄρβρ, πρῶτασεται καὶ ἀρβρητικῶν, ὅταν ταῦτα ἐπιναλασθῶνται· Ξεν.ΚΠ.1,29 δέκα ἔτη .. κοινωνία μὲν περὶ τὰ ἀρχαῖα .. ἐπισιδᾶν δὲ τὰ δέκα ἔτη διατελέσων' ॥ ὅμ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὅταν ἀκολούθῃ ἐπεξήγησις ἀκριβεστέρα εὐθὺς ἐμείσως· Ὀυκ.3.22 οἱ τριακόσιαι αὐτῶν, οἱς ἐτέτακτο παρασθηθῆν, -θῶσ' μου τίς ἐκάστο δροαχμέ, ποῦ μοῦ χωσάτ' ॥ ὅμ. ἐπὶ πραγμ. κοινῶς γινωσάτω· Ὀυκ.11 οἱ Τρώες τὰ δέκα ἔτη ἀντεχον, -σάν τελεῖουσιν τὰ δύο χρόνια τίς θῆταις μου' ॥ ὅμ. κ. πρ. τὴν πρῶθ. εἰς, περὶ, ἀμφὶ βλλ.: Ξεν.Ἄγ.2.28, αὐτ.ΚΠ.6,1,46 ἴπασου ἔχων ἀμφὶ τούς χίλιους' ॥ ὅμ. ὅταν ἀναφέρωντο μέρη ἡ μέρος δηλωθέντος προηγουμένης ὀ-

λου· Ὀυκ.1.116, Ξεν.Ἐλλ.7,5,10 ἀψῆσαν τῶν λόγων, δέκα θυτῶν, οἱ τρεῖς, δ.διστ. ἡ νύχτα 'χει ὤρες δεκατρεῖς καὶ ἐγὼ τίς τρεῖς κοιμῶμαι' ॥ ὅμ. ἐπὶ κλασματικῶν ἀρβρωῶν· Αἰσχιν.3.143 τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἀναλωμάτων τὰ μὲν δύο μέρη ἡμῖν ἀνέθηκε' 23) τὸ ἄρβρ, πρῶτασεται κυρίου ὀνόματος, μάλιστα πρῶτασῶν δηλωτικῶν, ὅταν ἐπιναλωθῶνται· Ξεν.Ἀν.1,1,2 μεταπέριεται Κῶρον .. Ἀναβαίνει οὐν ὁ Κῶρος, Πλάτ.Ἰνν.Ε.363B' ॥ ὅμ. ὅταν εἶναι ὄνομα ἐνδόξου ἀνδρὸς ἢ πρῶσ. γινώσκος ἢ κ. μυθικῶν ὄν. ὀπομημῆσκον γνωριμωτικῶς π. τῷ λαφ. κ. προσφιλοῦς μύθος· αὐτ. Φαῖδρ.221B ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ λέγεται ὁ βορέας τὴν Ὀρειθβαιαν ἀρῆσσαι' ॥ ὅμ. ἐπὶ φρ. σμν.: Ἀριστ.Ἀχ.980 οὐδὲ παρ' ἐμοὶ ποτε τὸν Ἀρμόδιον ἄσεται' ॥ ὅμ. π. τραγ. μ. χάριν ἐμφάσεως· Σοφ.ΟΤ.112, αὐτ.Ἠλ.35 χρῆ μοῦ τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ἄν πύσει τάχα' ॥ ὁ Ἀριστλ. τὴν λ. Σωκράτης ἐχει ἐνάρθρως μὲν ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ πλατωνικοῦ Σωκράτους Ἀριστλ.Πολιτ.261a, εἰ. κ. ἀνάρθρως, ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ ἱστορικοῦ ταῦτ. Σοφ.Ἐλ.183b,7, αὐτ.Ζμ.642a,28' ॥ ὅμ. ἐν αὐτ.Η. Νικ.1145a,21, αὐτ.1146a,21 γίνεται ὀμοία διάκρισις κ.δὶ ἀ.πρῶσ. ἔχοντα τὸ αὐτὸ ὄνομα' 24) δημ. ἐκφέρονται συνήθως καὶ κανονικῶς μτ. τοῦ ἄρβρ, ὡς δηλωθῶντα ὄντα παγκοίνως ἢ εἰς τούς ἀκούοντας ἐν γένει γινωσάτ, τὰ ὄν. τὰ σημαίνοντά τὶ ἀπὸ τῶν ἐντός τοῦ σφύματος ὑπαρχόντων, τῶν ἀίπειτο ἢ σιγμ. ἀντληπῶν, οἷον γῆ, οὐρανός, ἥλιος, φεγγάρι, ἄστρα .. : Πολιτ.Ἐὺλ.Τραγ.7,5 ὅσο δὲ κατὰσθενον τὴ γῆς νά τὴν πατήσουν, αὐτ.46,1, αὐτ.104,2, αὐτ.60,1, αὐτ.67,1 μὲ γέλασεν ἡ χαρραυγῆ, τ' ἄστρι καὶ τὸ φεγγάρι' ॥ ὅμ. τὰ ὄν. τὰ σημαίνοντα γεωγραφικῶς ὄρους, ἰδ. κτ. πλῆθ.: αὐτ.21,1, αὐτ.220,1 καλότυχα εἶναι τὰ βουνα, καλότυχοι εἶν' οἱ κόμηοι, αὐτ.71,1, αὐτ.133,19' ॥ ὅμ. τὰ σημαίνοντα συνήθῃ φυσικὰ φαινόμενα, οἷον βροχῆ, χιόνι, κῆματα, βοριάς, νοτιάς, ὕθνος .. : αὐτ.205,2 πῆς στοῦς κόμηους τὴ βροχῆ καὶ στά βουνα τὸ χιόνι, αὐτ.71,1, αὐτ.76,4, αὐτ.41,9' ॥ ὅμ. τὰ σημαίνοντα συνήθως χρονικῶς ὀρισμῶς, οἷον ἀνοιξη, καλοκαίρι, θέρος, χινοπῶρ, χειμῶνας, αὐγῆ, μεσημέρι, νύχτα· αὐτ.40,9 τὸ καλοκαίρι κίτρινα καὶ τὸν χειμῶνα μαῦρα' ॥ ὅμ. τὰ σημαίνοντα συνήθῃ ἡ πανδημικῆ μορφῆς ἀσθένειας· αὐτ.138,20 κί πῆσας τὸ θασατικό κί οἱ ἐννία ἀδελφοὶ πεθῶναι' ॥ ὅμ. τὰ σημαίνοντα πρῶσ. τῆς αὐτῆς οἰκογεν. συγγενῆ, συγγενικῶς· αὐτ.6,13 ἀφῆνε ἡ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τῆ μάνα' 25) τὸ ἄρβρ, ἐν χρ. κ. ἐν ἔλλειπτικαῖς ἐκφράσεσιν, οἷον προτασόμενον τῆς γενικ. κωρ. ὄν. πρὸς δῆλων συγγενικῆς σχέσεως, ὅταν δηλοῦν αἰ λ. ἰός, θυγάτηρ, παῖς· Εὐρ.Ἐλ.470 Ἐλένη ἡ τοῦ Διός, Ὀυκ.4.104 Ὀκυπέθιδος ὁ Ὀλόρω' ॥ ἢ ἐκφ. αὐτῆ κ. ἐπὶ ἀ. σχέσεως, ὅπῃ αὐταῖ ὀνομασθῆται ἐκ τῶν συμφοραζομένων· Ἰνν.Χυμ.20 ὁ τοῦ Ἀντιγένης ἰδὸ δαύλου τοῦ Ἀντιγένης, Ἀριστ.Ἐκκ.46 ἡ Σμικυνθίως τῆ ἀσζυγος τοῦ Ζμ.1, Ξεν.Ἀν.1,215 Κλέαρχος καὶ οἱ ἐκείνου τῆ ἀνδρες ἀπὸ τοῦ ἴου.Λα.32,24 συντηρησῶν Ἀλεξείδι τῷ Ἀριστοδίκου ἰτῶ ἀδελφῶ τοῦ Ἀρ.1, Ἀλκιφρ.2,10' ॥ γεν. προτασόμενον πάσης λ. τὸ ἄρβρ, δηλοῖ πάσαν σχέσιν· Ὀυκ.4,23 τὸ τῶν νεῶν ἰτῶ ζήτημα τῶν ναῶν, αὐτ.6,60 τὸ τῶν Ἐρμῶν ἢ ὑπόθεσις τῆς κοπῆς τῶν Ἐρμῶν' ॥ ὅμ. τὰ τοῦ Ἀρριδαίου πρῶσεν ἰσραῶνι τὰ συμφορῶντα τῶ Ἀρριδαίου· αὐτ.4,83, αὐτ.6,89' ॥ τὰ τῆς τύχης ἰτῶ εἰς τὴν τύχην ὀφειλόμενα συμβαίντα, τὰ τυχαῖα γινωσάτ· αὐτ.55' ॥ τὰ τῶν ὀθίων τοῖς δ. ὀριστὶ κόσμῳ ἰτῶ εἰς τούς νεκρούς πρέποντα εἶναι κόσμος, στοιχισμός τῶν ζώτων· Εὐρ.1κ.78' ॥ τὰ τῶν θεῶν ἰτῶ ὑπὸ τῶν θεῶν ὀρισμῆται·

Σοφ.Τρ.498· || ὄμ. ἔλλειπτικός κ. μτ. κηρ. ἄσπον· ὁλον ἢ ἐμὴ (ἢ γνώμη μου)· Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 155, Πλάτ. Πολ. 397 D ἄν ἢ ἐμὴ νικήσῃ· || ὄμ. ἢ ἐμὴ (ἢ παρὶς μου)· Θουκ. 6,78 κεινὸν ἡγεῖται ὕπερ τῆς ἐμῆς κινδυνεύειν· || ὄμ. κ. τὸ ἐμὸν - τὸ σὸν ὄτ. ἀποβλέπει εἰς ἐμέ, εἰς σε, τὸ συμφέρον μου, τὸ συμφέρον σου· Σοφ. Αἴ. 124, αὐτ. Ἰλ. 251· || κ. μτ. γενικ. τὸ τῆσθε· Εὐρ. Ἰππ. 43· || τὸ νινος ὁ λόγιος, τὸ λεχθὲν ὑπὸ νινος· Ἦρ 1,86 τὸ τοῦ Σόλωνος, Πλάτ. Θεαιτ. 183B τὸ τοῦ Ὀμήρου· || τὰ νινος ἢ περιουσία νινὸς ἢ ἡ οἰκία· Ἀριστοφ. Σφ. 1432 οὕτω δὲ καὶ σὺ παρατρέχῃ εἰς τὸ Πιπτάλου, Θεόκρ. 2,76. Ἦρώδ. 5,52, ΚΔ Λοκ. 2,49· || ὄμ. συχ. μτ. ἐμπροθ. πτώσεων· Θουκ. 4,13 αἰ ἐκ τῆς Ζακύνθου (νῆσος)· || οἱ ἀμφὶ - περὶ τινα οἱ ὀπαδοί, οἱ φίλοι νινὸς ἢ οἱ ὑπ' αὐτὸν στρατιωτῆται κ. ὡς ἄλλη περίφρ. ἀπὲ αὐτοῦ τοῦτου τοῦ προσ· αὐτ. 8,85 οἱ ἀμφὶ Πεισάνδρον· || τὰ ἐπὶ ὀφρῆκος ἢ ἐπαρχία τῆς Ὀφρῆκος· αὐτ. 1,59· || τὰ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος πράγματα ἢ ὑποθέσεις τοῦ καταστρώματος· αὐτ. 7,70· || τὰ ἀπ' Ἀκιδιάδου αἰ προτάσεις τοῦ Ἀκιδιάδου· αὐτ. 8,48· || τὰ ἀπὸ τῆς τύχης τὸ ἐκ τύχης συμβάνα· αὐτ. 2,87· || κ. νεώτ. οἱ ἐν τέλει οἱ κατέχοντες ἀξιώματα· κ. οἱ ἐπ' ἐξουσίας κ. οἱ ἐπ' ἀξιώσεις· αὐτ. ὁ ἐν ὄρωρ οἱ ἐν ὄρωρ ἡλικία ὄντες· || οἱ ἐγγύσι οἱ συγγενεῖς· || οἱ πρὸς αἵματος - οἱ ἐν αἵματι οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς· || οἱ ἀπὸ ἐξένης οἱ ἀπὸ ἐξένης γλῆς ἐλθόντες, οἱ μάταιοι· || ἢ ἐπὶ θανάτων ἢ νεκρῶν ἀπολογία· Ἦρ. 1,107· || μτν. κ. νεώτ. ἢ ἀβριον (ἡμέραι ἢ ἐσπερνή, ἢ ἐπιούσα· ΚΔ Πρωξ. 4,3 ἐβον εἰς τῆρας εἰς τὴν ἀβριον· || ἢ λυσιδίη ἀριονία βλλ.· Ἀριστοφ. Πολιτ. 1342b, 32· || ὁ-ἢ-τό νῦν βλλ.· || τὸ ἀβρ. τὸ κείτα σπαν. κ. ἀπολύτως μτ. ἐπιρρ. χρόνον ἢ τόπον, ὅτε δὲν εἶναι δυνατόν, ὡς ἐν τοῖς προσηγορμένοις παραδείγμασι, νὰ ἐξυπακούηται οὐσ.· πολλοὶ νεώτ. γραμμ. διακρίνουσι τὰς δύο ταύτας περιπτώσεις φράσσοντες τὸ νῦν, τὰ νῦν ἢ παρὸν χρόνος, ὅταν δηλ. τὸ ἐπιρρ. ἐπέχη θέσαν οὐσιαστικῶς ὅταν ὅμως παραμένῃ ἐπιρρ., ἐνοούρη τοῦτο μετὰ τοῦ ἀβρῶνος εἰς μίαν λ. ὁλον τὸν, τὴν ἐπιφάρα οὕτω τὸ πρῆν τὸ παρελθόν - τοπρῆν ἰπρότερον, ἀλλοτεῖ· π. Ἦρ. ὅμως ὡς κ. ἐν ὅτι. τὸ ἀβρ. γραφέται χωρὶς, μάλιστα ἐν λ. οἰαί τὸ ἀρχαῖον - τὸ ἐντεῦθεν - τὸ αὐτίκα - τὸ ἀβριον - τὸ ἐπειτα - τὰ κράτιστα - τὰ μάλιστα· Εὐρ. Φοῖν. 266, αὐτ. Ὀρ. 1412· || σπαν. μτ. γενικ.· Ξεν. Ἀν. 1,31 ἴενοι τοῦ ἀβρῶνος ἰνὰ προχωρήσωσι πρὸς τὰ ἐμπρόσθ. 26) τὸ ἀβρ. ἔλλειπει, ὅταν ἢ ἐνν. τοῦ ὄν. πρόκειται δὲ δηλωθῆ γενικῶς καὶ ἀορίστως, ὁλον ἐπὶ μὴ ἀκριβοῦς καθορισμοῦ τοῦ χρόνου· Ἦρ. 7,29 ὅτε ἐς τὸ παρεόν οὔτε ἐς τὸν χρόνον μετατρέψεται, Πολιτ. Ἐκκλ. Τραγ. 5,4 πᾶσι μὴ χρόνια, μὴ καιροῦ, πᾶσι δικά σας εἶναι· || ὄμ. ἔλλειπει ἐκ τῶν ὄν. τῶν δηλοῦντων ποικίλας ἀφρημένας ἐνώσεις, ἰδιότητας, ἐνεργείας, καταστάσεις, ὄρετας ἢ ἐλαττώματα, τέχναις ἢ ἐπιστήμας· Ἀριστοφ. Νεφ. 317, Ξεν. Ἀγρ. 10,1, Πλάτ. Ἀλκ. 1,1281, αὐτ. Ἀπολ. 26B νόμος ἐστὶν εἰσάγων τούς κολάσας δεξιόμοις ἀλλ' οὐ μαθήσας, αὐτ. Νόμ. 641C παιδεία μὲν οὖν φέρεται καὶ νίκη, νίκη δ' ἐνίστε ἀπαιδεύσαν, αὐτ. Ἀπολλ. 29A, αὐτ. 32A, αὐτ. 35A, αὐτ. Σμην. 186B, ΚΔ Κολ. 3,23 λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐβελοθησικῆ καὶ ταπεινοφροσύνη, - διαφορά ἀντιλήψεων, - ἐντολή τοῦ προσηγομένου, ὁ διστ. ἢ ἀγάπη θέλει φρόνηση, θέλει ταπεινοσύνη, θέλει λαγὸν περησιότητα, πούλιον γληγορῶσιν· || συχνότ. ἢ ἀναρροβ. χρ. τὸν ὄν. τῶν ρηθῆσῶν κατηγοριῶν ἐν ἐμπροθ. διαρ.· Ξεν. Ἀν. 1,9,16 εἰς δικαιοσύνην ἐπιδείκνυσθαι, Πλάτ. Ἰππ. Ε 365E, αὐτ. Πολ. 539C, αὐτ. Πρωτ. 323A, Ἰσοκρ. 4,9, Μαλάλ.

390 κατὰ κέλυσον τὸ βασιλεῖος, Πρόδρ. 1,132 δίχα θαρρόθυ καὶ βοῆς, χωρὶς ἀλλαγῆς, - ἐνάγω ἢ καταδικάζω ἐπὶ φόνου, - κατ' ἀπόφασιν τοῦ συμβουλίου, - πάσχει ἀπὸ μεγαλομανίας· || ὄμ. ἔλλειπει τὸ ἀβρ. ἰλην τὸν ὠνιέρον ἀναφερθεῖσαν περιπτώσεων βλ. 20) ἐκ τοῦ κατηγορουμένου, διότι τοῦτο δηλοῖ νῆαν τινὸ ἰδιότητα ἢ ἐνν. ὄντωςσαν πρότερον· Ἀριστοφ. Θεσμ. 190 παλιός εἰμι . . . οὐδ' ἐπύρρωσιν, λευκός ἐπυρρωμένος, Μαλάλ. 1,36 φθέραις αὐτῆν . . . ἔλαθεν εἰς γυναικία, Ἀγν. Ἀκρ. 218,7 δολος ἐγένετο χάρος, - ἐγὼ σὺ θεωρῶ εὐγενῆ, - ἐπαλώθηκε φαρδύς - πλατύς· || ὄμ. τὸ ἀβρῶν ἔλλειπει ἐξ ὄν. εὐχρηστοῦντων ἐν διαρροισι τῆς ὤλης καὶ τοῦ περιεχομένου· Ἰσοκρ. 10,10 μὴ ἐξελεῖται συμβάλλειν . . . πέρα μεδίουμον κριθῶν, Πολύβ. 2,15,1, Λεόντ. Νεοπ. 19 ἕνα δόρκαμα . . . γομῶνται σίτου, Ἀγν. Ἀκρ. 2611 τὸ ἄλλο ἰσόμοιο ἐφορῶσμεν ὄλον φλωρὶ καὶ ἀσμή, Πρόδρ. 3,104, αὐτ. 4,11, ἔριρον, σὺ μαλιάρη ἀκούμηση καὶ δόκρυα τὸ γεμίζω, - ἕνα σωρὸ φέματα, - ἕνα τσουδάλι ἄερα· || ὄμ. ἐκ τῶν ὄν. τῶν δηλοῦντων τὸ ἀντικείμενον τῆς γενεῶσεως, ἀσφρησῶν . . . ἀγοράς ἢ πωλήσεως κτλ., ἕνεκα τῆς ἀορίστου συνῆθ. δηλώσεως αὐτῶν κτ. ποσόν, ἀρῆθῶν κτ.· Ὀδ. 1,94 ὄσῃς λωτοῖο φάγοι μελιθῆσα καρπῶν, Ἀριστοφ. Ἄγ. 132, αὐτ. Λυσ. 943, αὐτ. Εἰρ. 529, αὐτ. Λυσ. 687 ὡς ἐν σίτου, αὐτ. Ἰππ. 361, αὐτ. Ἰλλ. Πλάτ. Πολ. 537A, Θεόκρ. 1,27, Πρόδρ. 2,103 ἀκριδῶς οὐ σιτεύματα, - φάγα φακῆς, - μυρτίαι ἀνδρόνομα, - κρῖα κρῖα σίκα ἰσουλῶν· || ὄμ. τὸ ἀβρ. ἔλλειπει ἐκ τῶν γενωμικῶν, τῶν ἀσφρησῶντων καὶ τῶν παροισμῶν· Σοφ. ὈΤ 64 χρόνος δίκαιον ἄνθρωπον δεκτικὸν μόνον, Πλάτ. Πρωτ. 343A ὄρημα βραχέα ἀφρησῶντων ἐκώστη, - θέρος, τρύφος, πόλεμος, - δασκαλοπούλα, δαιμονοπούλα, δαρμῶς ἀγισμῶς· || ὄμ. ἔλλειπει τὸ ἀβρ. ἐκ δύο ἢ πλεονῶν ὄν., ὅταν ταῦτα εἶναι οὕτω συνδεθέντα πρὸς ἄλληλα, ὥστε φαίνονται οὐνοσηλοῦντα ἐν ὄλον, οἰοῦνται μίαν ἐννοιαν· Ξεν. Ἀν. 3,31 οὐκ ἠδύνατο καθεδοῦεν ὑπὸ λυπῆς καὶ πόθου πατρίδων, γονέων, γυναικῶν, παιδῶν, Ἀγν. Ἀκρ. 1067 ἰσπην, πατρίδα ἠρήσαστο καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους, - σπῆτι, μαγαζί, οἰκονομία, ὄλα θὰ τὰ παρατήσῃ καὶ θὰ φύγω· || ὄμ. ἔλλειπει ἐκ τῶν ἀντιωνιμῶν, ἐξαρῆσαι τῶν περιπτώσεων αἰτίας ἀνεφέρθησαν ὀνότερω βλ. 2)· || ὄμ. ἔλλειπει ἐκ τῶν κυρίων ὄν. κανονικῶς ἰεζαίρεσις βλ. ἀνωτέρω ἐν 23), ὡς κ. ἐν τῶν προσηγορικῶν, ὅτινα δὲν ἀπαιτοῦν ἐιδικότερον καθορισμὸν· Ἰλ. Α 403, αὐτ. Γ 430, αὐτ. Γ 49 οὖν γὰρ βεβὴ ἐκίλλουμεν, Ὀδ. Κ 2, αὐτ. Ξ 444, Πινδ. Π 576, Σοφ. Αἴ. 442, Ἀλέξ. 247· || ἢ λ. βασιλεὺς ἀνάρθρως ἀίσιπε ἐπὶ τοῦ βασιλεῶς τῶν Περσῶν· Ἦρ. 7,174 βασιλεὺς δὲ μέλωντος διαβαίνει ἐς τὴν Εὐρώπην, Αἰσχ. Πέρσ. 5, Ἀριστοφ. Ἀχ. 61· || πόλις ἢ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν· Ἰππ. ἐπὶ πόλις· || ὄμ. ἔλλειπει ἐκ κυρ. ὄν., ὅταν ἀκολουθῆ ἰδιαιτερότης τῆς διαρ.· Σωκράτης ὁ φιλοσόφος· 27) ἐν τῇ δμ. τὸ ἀβρ. κ. πλεοναστικῶς· τ' ἀγαπᾷς τὰ ἐνιά, - τὰ μαθεῖς τὰ νέαι, πῆς τοῦ τοῦ παιδοῦ ἢ ἡ φύγω, - τὸ λόγον μου ἐν δίδωσα· 28) ἐκ τοῦ ἀβρ. ἐσχηματισμένη, αἰ ἀντικτ. τῆς ἀρ. γλώσσα. ὄγε, ὄδε, ὄπερ, ὄτε, ὄτις βλλ.

δδδ ἐπιφών. σχετλ. ποι.· Ἀριστοφ. Θεσμ. 119.

δδδ τονούμενος τὸ τοῦ ἀβρ. ὄ, ἢ τὸ βλ. λ.3) ἐν χρ. ἀίσιπε ὡς ἀναφ. ἄνωγ. . . 2) δ οὐδ. τῆς ἀναφ. ἄνωγ. ὄς βλ.

δα ἰ) ἢ || κ. νεώτ. κ. δη [κῶδ. Θεόφρ. Φι 2,210] κ. οἴη [αὐτ. 3,129, αὐτ. Φαῖτ. 3,1,4] κ. οἴα [αὐτ. Φι 3,6,5] γέγονε φωνῆς ἐκ τῶν ροδανθῶν, ἐξ ὧν ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ἀρχ. δα ἢ ἡμερος σάρδος δημ. συμμορμὰ καὶ σαρδια· αὐτ. 2,7.

δα (ή) [2] κ. δά κ. στα [Ἀπολλ.Περγ.2,139] κ. ὄη [Εὐστ.1828] ἴσα, κὴ μλωτήρ, ἄ δα βλλ. 2) παρυφή, ἐπὶ φρασμάτων, ἐπὶ ἐνδυμάτων, δημ. ὄγια, διότι κτ. Πολυδ.7,62 κολ. . . παλαιὸν καὶ ταῦται παις τριῶν] δίας δέρμα προσέθραπτον, ἴσα ἤμιστο ἰσθίνοντο»: Αἰσχ.ἀν.280Α, Ἀριστ.φ.ἀν.228, Ἐπιγρ. σινδόνας. . . ἀ δας ἔχουσαν, Αἰ.δ.ἀν.266.

δά ἐπιφών. ποι. σχετλιαστικὸν οὐαί, φεύ, ὀλιγον, μτ. γενικ.: Αἰσχ.Πέρσ.117 **δά ὄδ**, Περσικὴ στενάγματος τοῦδε μὴ πόλις πύθεται, αὐτ.122.

δάνας ἴσα. «ἐνεδόρα».

δαοί ἴσα. ἐμόνοι [πιθ. οἰφθ].

δάριος (ή) ἔπ., γενικ. δάρων κ. δοτ. πληθ. συναρ. ἄρεσαι, αἰτ. δάρας [Ἡσ.], ἡ γυνὴ ἔξ ἀντροφός, σέκενος: ἴλ.1327 ἀνδρᾶσι μαρναμένους δάρων ἐνεκα σπετεράων. 2) ἴσα. «δάρως γάμου».

δάριζω [δάρωσι ἔπ. ἠ. χρ. μ. κατ' ἐνάστ. κ. παρ. τ., θαμ. συναρ. παρ.τ. [συναρ.ὶ ὠρίεσκον ἴγυν. Ἐργ.58], συνομιλῶ μετ' οἰκειότητος, φιλικῶς, γλυκομιλῶ, ἀνταλλάσσω ἐρωτικῶς λόγους, ἐρωτοτροπῶ, μτ. δοτ. προσ.: ἴλ.516 ὄθι ἡ δάριζε γυναίκε, αὐτ.Χ.127. . .] ὁ μ. κ. μτ. συστολῶν αἰτ.: ἴγυν. Ὀμ.23,3 δάρους δάριζε. 2) ἴγυν. κ. μτ. ἐμφορ. προσδιορισμοῦ: Λοκ.Παραρ.43 μετὰ τῶν μετράκων καθεζόμενον δάριζεν. 3) οἰκειῶς κοινωνῶ τινι, συνδιατρέφω, συναναστρέφομαι τινι: ἴγυν. Ἐργ.170 βέλτερον ἤματα πάντα μετ' ἀβανταῖσι δάριζεν. 2) ρηματ.π. δάρισμα, δαρισμός, δαριστής, δαριστός.

δάρισμα-ατος (τό) [δάρικωι μτγν. φιλικὴ καὶ ἐμπιστευτικὴ συναναστραφή, δδ. φιλικὴ συνομιλία, ἴδ. μεταξὺ συζύγων καὶ ἐρωτευμένων: Ὀππ. Κυν.4,23 λέγον, δδρα τῶν ἔργων προμαθῶν δαρίσματα πάντα θηροφονῆ].

δარიμός (ό) [δάρικωι δάρισμα βλλ.: Ἡσίοδ. Ἐργ.789 αἰμυλίους τε λόγους κρυφίως τ' ἄριστος, Καλλ.ἀν.118 ἐνάτοις δαρισμοί, Κόλιντ.7,316.

δარიστής (ό) [δάρικωι φίλος, σίντροφος, μεθ' οὗ ἐμπιστευτικῶς, εὐκρινῶς συναναστρέφεται τις καὶ συνδιαλέγεται, συνομιλῆτής: Ὀδ.Τ.179 Μίνως ἐνέωρος βασιλευς Διὸς μεγάλῳ δαριστῆϊ ἰνασφάεται καὶ ἰπὸ Πλάτ. ἐν Μιν.319D], Τιμ.57 Πυθαγόρην. . . σεμνιγορίης δαριστήν.

δαριστικὴ παραφασαίς (ή) μον. ὀμηρικὴ περὶ δῶ, δηλ. προσεχόμενη, ἐπιτυχασμένη δὲ ὀμνία: Εὐστ.979,38.

δαριστός-ύος (ή) [δάρικωι ἔπ. τ. τοῦ δαρισμός βλλ., σχέσις οἰκειότητος, οἰκειότης: ἴλ.26 ἐν δ' ἴμερος, ἐν δ' ἄριστος πάφρασις ἱερωτικὴ ὀμνία ἔξ μέσον ἀπάτησι: ἴδ. τίτλος τοῦ 27 ἐδ. ὀλλίου τοῦ Θεοκρ.: ἴδ. γεν. συμπετοχὴ εἰς τι: αὐτ.Ρ.228 ἡ γὰρ πολέμου δαριστός ἰσχυλὸν κατὴν γὰρ ἔστι ἡ τοῦ πολέμου ὀμνία, ὁ ἐστίν, οὗτως δὲ ἀναστρέφεται ἐν τῷ πολέμῳ καὶ ἀριστέων' αὐτὴ γὰρ ἀρετὴ πολεμοῦντων»: 2) ἐμπειρία, κοινωνία, χάριτις χαρακτηρισμός τοῦ ἐκ τοῦ συνέργου ἄγνων: αὐτ.Ν.291 ἡ στέφανω ἡ νηδύος ἀντίσσειε πρόσω λεμένωι μετὰ προμάχων δαριστόν.

δαροι ἴσα. εὐναίκες [σχημασθεῖς τ. ἐκ τῆς γενικ. πληθ. δάρων: ἴλ.1327].

δαροί (ό) δαριστός βλλ.1. ἴδ. κτ. πληθ.: ἴγυν. Ὀμ.23,3 Θέμιστι. . . δάρους δάριζε, ἴγυν. Ἀφρ.249 ἔμοδες δάρους καὶ μήτιας, Ἡσίοδ.Θ.205 παρθενίους τ' δάρους μετὰ δῆματα τε, Καλλ.Λουτρ. Παλλ.66 δαρος νυμφῶν, ΑΠ9,362,16 δαροι ἐνάτοι, αὐτ.10,68, Μουσατ.132. 2) ἴγυν. συνομιλία, συναναστραφή, λόγος: Ἐσμ.2], Πλάτ.Μιν.319Ε ἢ γὰρ δαροι λόγοι εἰσ'. 3) ἀναγνώσεις, ἀναγνώσματα: Καλλ.ἀν.9εΡ. 4) ἄσμα, μικρὰ φῶδη: Πίνδ. Π.4,137 μάλθακὰ φωνῆ ποτισάων δαρον. 5) φάγιος δαρος περὶ λόγου φέγοντος, ἐπιτημηκόυ: αὐτ.Ν.7,69 φάγιον δαρον ἐνέκων.

δασις-εως (ή) κ. νεώτ., ἴων. γεν. -ιος, δημ. -η ἔκτασις μικρᾶ, γόνυμος καὶ κατωκίμενη ἐν μέσῳ ἀσχηρᾶς ἐρήμου κίμενη: ἴπρ.3,26 ἔκ τῆς Ὀάσιος ταύτης ἰεναί διὰ τῆς φάμου ἐπὶ σφάξ, Ὀλυμπ.ἱστ.464D, Μωραῖτ.156 ἄριος δάσις δροσρὰ ἐμφανίζεται, Ἀρτ.Βασιον.2,35 ἔκασμη δαση νὸν βρῆ. 2) νεώτ. κ. δημ. γεν. ἐν μτγ. ἐν. ὅπν. ἄτι ἀνακουφίζει τὸν ἀδύρῳνον ἢ χρησιμεύει γὰς τερπνὸν καταφύγιον αὐτοῦ ἐν μέσῳ ἀνωρον περιτάσεων: διὰ τὸν βιοπλαιστήν ἀποτελεῖ δασιν ὁ οἰκογενειακὸς βίος. 3) ὁ μτγ. πᾶν τὸ ἐξοχόν, τὸ πρόχον, ἐν σχέσει πρὸς οὐχηρὸν καί ἴσπερον ἢ ἀνωρον κατάσταση: ἐν τῇ νεοελληνικῇ γεωγραφίᾳ ὁ Πανασημαίντης ἀποτελεῖ δασιν. 3) ἄστρον, τὸ ὑποστρώγμα σημαῖα τῆς συναντήσεως τῶν διωρῶν τῶ Ἄρεως.

δασίτης (ό) μτγν. θηλ. δασίτης-ιδος [ἰσάπ.] ὁ τῆς δάσεως ὁ περιέχων δασιν ἢ δάσεις: ἴτολ.Γεωργ.4,5,25, Στέφ.Βυθ. ἐν λ. Φάσις Νημός δασίτης.

δασιτικός-ή-όν νάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δασίτην βλλ., ὁ τοῦ δασίτου.

δδάλλω ἀρχ. λέξ. ἀνωθῶ πλῆττων. 3) μέσ. ἴσα. «ὠδῶλλον, διωθεῖτο».

δδγορο (τό) δημ. κ. ἐβγορο κ. ἐγοροφάσις (ή) θέσις ὑψηλῆ, ἔξ ἧς βλέπει τις τὰ πέρα ἔξ ἀπόπου.

δδδη (ή) μτγν. ὄφισ: Καλλ.ἀν.522 μούσισι γὰρ ἦλθον ἐς δδδην, Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιγρ.198,7 ἔνθα ἀναφέρονται πορράλλως δδδη καὶ ἐσδδδη.

δδελια (ή) Ἐπιγρ. οἰκιστὸν κσεῖον χρήσεως ἀγνώστου, ἀναφερόμενον ἐν καταλόγῳ κυπέλλων.

δδελια (ή) Ἐπιγρ. πῆ. φόρος, τέλος ἐνὸς ὀβολοῦ.

δδελιασ-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφὴν ὀβελου, ράβδου, ραβδοειδῆς. 3) δδελιαία ραφή τοῦ κρανίου [ἡ ραφή, δι' ἧς τὸ ἔσω χέλιος τοῦ βρεγματικοῦ ὀστέου συντάσσεται πρὸς τὸ ὀμῶνον τοῦ ἀντιστοίου καὶ ἡτις-θίκεται ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς λαβδόειδους ραφῆς εἰς τὸ μέσον τῆς στεφανιαίας: Γαλλ.14,720. 3) δδελιαία διαίρεσις ἐπὶ ἐνομήσι: Παλλ.Αγ.δ.δ. 4) νεώτ. δδελιαία διαίρετος τοῦ κρανίου. 5) τὸ θώρακος [ἡ θήκουσα ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς προσθίας ἐπιφανείας πρὸς τὸ μέσον τῆς ὀπισθίας αὐτῶν]. 6) ὁ μτγν. δδελιαία αὐλαξ βαθεῖα αὐλαξ ἐπὶ τῆς ἔσω ἐπιφανείας τοῦ θόλου τοῦ κρανίου ἀντιστοίχως πρὸς τὴν δδελιαίαν ραφήν. 7) ὁ μτγν. δδελιασός κόλλος ἄνω καὶ κάτω φλεβῶδες κόλλοι τῆς σκληρᾶς μῆνηςος οἱ καὶ ἐπιμηκίως κολλόμενοι. 8) ὁ μτγν. δδελιαία ἐπίπεδα ραχοκοιλιακά ἐπίπεδα, ὅτινα ἐνοῦσι τὴν κοιλιακὴν ἐπιφάνειαν μετὰ τῆς ράχεως. 9) ὁ μτγν. δδελιασός ἄξων ὁ προσθιοπίσθιος ἄξων, ὁ ἐνώμων σημεῖον τῆς κοιλιακῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀνθρώπινου σώματος μετὰ τῆς ράχεως.

δδελιασ (ό) κ. νεώτ. κ. δδελίος (Ἐπιγρ.), μτγν. κ. δδελίτης [Πολυδ.1,248] ὁ τοῦ ὀβελου, ὁ ἐπὶ ὀβελου ὀπώμενος, ὁ φηγόμενος ἐπὶ σοῦδλας. εἶδ. δδελιας ἄρτος εἶδος ἄρτου ἡ πλακοῦτος ἐπὶ ὀβελου ὀπώμενος: ἴπν.Διαίτ.2,42, Ἀριστ.φ.ἀν.103 εἰτ' ἄρτων ὀπῶν τυγγάνη τις δδελίαν, Φιλ.2,273, Μωρ.287Ρ. 3) κ. ἀνευ τοῦ ἄρτος: Φερεκρ.55 ὤλεν δδελίαν σποδέν, ἄρτου δὲ μὴ προσημᾶν, Νικωρ.15. 4) νεώτ. δδελιαίς (ἀμυγν) ἄμυγν ἐξημῶνος ἐπὶ ὀβελου, ἀρνὶ τῆς σοῦδλας. 5) μτγν. ἰσοδολογὶ δδελιας ἄρτος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὁ τιμώμενος ὀβελου, ἂ. ὀβολίας: Ἀθην. ὁ δὲ δδελιας ἄρτος κέλματα ἴσοι δὲ ὀβολοῦ πηράσκαται ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

δδελιαφόρος [φέρω] μτγν. ὁ φέρων, ὁ βαστάζων ὀβελον ἄρτον ἐπὶ τῶν ὤμων κατὰ τὰς πομπάς: Πολυδ.6,75, Ἀθην.3,11Β ἐκαλοῦντο δὲ καὶ δδελιαφόροι οἱ ἐν ταῖς πομπαῖς παραφέ-

ροντες ατόους (τουδ δελιας) επί των ὤμων 2) τίτλος δράματος τοῦ Ἐπιππου καὶ τοῦ Ἀνιφάνου: Ἀθην.8.359A.

δελίδιον (ιδ) νεώτ. ὕποκορ. τοῦ δελός βλλ. μικρός δελός, σουδελόκι || εἰδ. πόρνη ἡ κόσμημα σχηματίζον δελόο ἢ βελούο, τὸ κόσμημα καρφίτσα 2) δατάριον ἀπαντῶν σπανίως ἐπὶ ζυβρώων καὶ νεογνῶν εἰς τὴν θέσιν τῆς πηγῆς τοῦ δελίου βλλ.

δελίζω μτγν. μαν. κ. νεώτ. προσγράφω εἰς τὴν δελόον, σημειεῖ τὴν διὰ τοῦ σημείου τοῦ δελούο πρὸς δηλωσιν ὅτι εἶναι νόθον καὶ ἀποβολισμῶν, ἐξοδελίζω: Κικ.Οικ.4,10,1, Ἐρμογ.1δ.23, Σχολ.Λυκόφρ.1, Εὐστ.136,13, αὐτ.1803,6 κ. παθ.: Ἐρμογ.1δ.23 2) νεώτ. διαπερῶ δι' δελούο, σουδελίζω.

δελίδιον (ιδ) νεώτ. συμβατικὸν σημεῖον εὐρισκόμενον κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῆς δελιαίας ραφῆς τοῦ κρανίου μετὰ τῆς γραμμῆς τῆς ἐνούσης τὸ δύο τροχοφόρα βρεγματικὰ τμήματα.

δελικός (ιδ) Ἐπιγρ. δελίας βλλ.

δελιακοῦχνην (ιδ) δελός χρησιμοποιοῦμενος πρὸς ἐξάρτησιν λύνουο, εἰδός τῆ λυχοστάτου, 1δ, ἐν χρ. ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν: Θεοπομν.Κωμ.7, Ἀριστ.Πολιτ.129β,10 καὶ πρὸς τὴν διανορθωσίαν ἀναγκαίον τὰ ἀρχαία ὡπερ τὰ δελιακοῦχνηα ποιεῖν, αὐτ.ΖΜ δ83α,25, Πολυδ.6,103, αὐτ.10,117, Ἀθην.15.700ε τούτω ἰπῶ ἐξολοχνοῦσά μοιόν ἐσσι τὸ .. δελιακοῦχνην.

δελιακός (ιδ) κ. νεώτ., ὕποκορ. τοῦ δελός βλλ.λ.η, μικρός δελός: Ἀριστφ.Ἀχ.1007 τούδ δελιακός, Ἴν ἀναπέρι τὰς κίχλας αὐτ.Νεφ.178, αὐτ.Σφ.354, αὐτ. Ὀρν.388, Σωτ.Κωμ.1,10, Ξεν.Ἑλλ.3,3,7, Ἀριστ.Πολιτ.1324β,19, Πάν. || κτ.πληθ. νομίσματα σιδηρὰ ἢ χαλκὰ εἶτε εἰς δεῦ ἀπολήγουσιν εἶτε ἄλλῃν ἐκονίζοντα, πρβλ. δολός: Πλούτ.Λυσ.17 δελιακόςο χρωμένον νομίσμασι σιδηροῖς, αὐτ.Φάδ.27 || ἥλος, καρφί: Ἐπιγρ. || ὀπίτην, σουδέλι: Πλωσφ.: || κτ. π.ληθ. μολός θύρας, μεγάλη δοκός πρὸς ἀπόλειψιν τῶν θυρῶν: αὐτ. 2) τὸ εἰς δεῦ ἀπολήγων μέρος, 1δ. σιδηροῦν, παντός ἀντικειμένου, ὅπερ ἔχει ἀμοιότητα πρὸς δελόον, δθ. ἢ λεπὴς ἀμφοτέρωο εἴφους: Πολυδ.6,23,7 ἔχει δ' αὐτῆ ἰῆ μάχαριον κέντημα διαφόρον .. διὰ τὸ τὸν δελιασκόν .. ἰσχυρὸν εἶναι: || ἡ αἰχμὴ τοῦ ρωμαϊκοῦ ἀκούτου: Διον.Ἀλ.Ρωμ.5,46 ἐσσι δὲ ταῦτα .. βέλη Ῥωμαίων σιδηροῦ δελιασκόςο ἔχοντα 3) κ.νεώτ. κ. δημ. τετράεδρος μονόλιθος συνήθως, ὕψηλός στήλος, βαθυρῶδον λεπτινομόνος καὶ ἀπολήγων εἰς πυραμίδιον, ἀνεγείρομενος δὲ ὡς μνημεῖον ἐπὶ τάφων: Διόδ.Σ 1,46 πρὸς δὲ τούτοις κατασκευαίς μονολίθων δελιασκων, Στράβ.17,127, Πλίν.Φι 36,64, - ὁ δελιασκός τῆς Κλειοπάτρας 4) ἄετ-τός ἀποχετεύσασ ὑδάτων: Διόδ.Σ 19,45 τῶν δ' ἐν τοῖς τεχνίσιν δελιασκων συμπαρθέντων, Πάν. 5) νεώτ. εἰδος σιδηροῦ φάρου ἐφ' οὗ προσαρμόζεται τὸ φωτιστικόν σύστημα, συνήθ. αὐτομάτου λειτουργίας.

δελιαμός (ιδ) ἰδελίζω || σχόλ. κ. νεώτ. σημειώσ, προσγραφή αἰχμῆς δελούο ἐπὶ τῆς φώας τῶν ἀρχαίων χειρογράφων εἰς δείγμα τῆς νοθείας τοῦ χωρίου: Σχολ. Ἀριστφ.Πλ.797.

δελιατής (ιδ) ἰδελίζω || νεώτ. ὁ δι' δελούο προσγράφων χωρίον ἀρχαίωο κειμένου, δθ. ὁ χαρακτηριστῶν αὐτὸ ὡς νόθον.

δελιότης (ιδ) μτγν. δελίας βλλ.η: Πολυδ.1,248 2) Ἥσ. ἐν λ. Ἀκροβολίδες ἔκμακα τοῦ δελίτου Νίβου ἡ τῶν δελιασκων.

δελιοδόχη (ιδ) νεώτ. μέρος τοῦ τυφικοῦ ἐνθα ἐντίθεται ὁ δελός βλλ.21.

δελιοειδής-οῦς-εἰ νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα δελούο, ὁ ὁμοιάζων πρὸς δελόν

δελός (ιδ) κ. νεώτ., θεσπ. δελλόο, Ἐπιγρ. Δωρ. δελός (Ἀριστφ.Ἀχ.796) σιδηρὰ ἢ ξυλινὴ λεπίθ καὶ μακρὰ ράβδος, ἐφ' ἣν διαπερνάται τεμῆα κρέστος ἢ καὶ δολοκλήρον σφαιρον πρὸς ἐψήσιν ἐπὶ ἀνθρώποις, δημ. σουδέλο: Ἰλ.Α 465 μιστῶλλον τ' ἀρα τάλλα καὶ ἀμφ' δελιασὶν ἐπιερων, Ἦρ.2,41, αὐτ.135 δελιόοθ βουροῦρος πολλοῦς σιδηρέουο, Εὐρ.Κύκλ.303, Ἀριστφ.Ἀχ.796, Ἐπιγρ. αἰματίου δελόςο τρικώλιος || κ. παροιμ.: Σοφ. ὄπ.814 τὸ θερμὸν τοῦ δελούο ἐπὶ τὸν ἀτόπουο καὶ κακὸς λαομανῶνται τῆ: 2) νεώτ. ραβδόςο μεγαλήν, ἐξέρχουο τῶν τυφικοῦο πρὸς καθορισμὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἢ γόμωσιν τῆς κόννης βέρ-γας 3) δελιασκόςο βλλ.3: Ἦρ.2,111 ἀνέθηκε βέρ-γας 4) δελιόοθ δύο λιβθούο 4) β.πρ.φ. τὸ δελόο βλλ.κ: Ἐπιγρ. 5) μικρὰ ὀριζόντια γραμμὴ [—]ἰσοριστονομένη μετὰ δελόο ὑπὸ τοῖδ ἐν Ἐτυμ.1,21,3, χρησιμοῦσσα ὡς σημεῖον τῶν γραμματικῶν ἐν στίχῳ ἢ χωρίῳ συγγραφέουο πρὸς δηλωσιν τοῦ νόθου ἢ κεδόλου αὐτοῦ: Γαλλ.15,110, Λουκ. Ἰν.Εικ.24 ὁ τὰ νόθα ἐπισημηνόμενος τῶν ἑθνῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν δελῶν' || δελιόοθ περιτιγμένον, ὅπερ ἐδόλουο περιτὸν τῆ χωρίον συγγραφέουο διὰ τὴν κατανοήσιν αὐτοῦ, 1δ, ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν φιλοσόφων καὶ δὴ καὶ τοῦ Πλάτωνος: Διογ.Λ3,66 || δελόςο μετ' ἀστερίκουο τὸ σημεῖον, δι' ὃ ἐξηράτου ὅτι οἱ στίχοι ἴσαν μὲν τοῦ ποιητοῦ, ἀλλὰ δὲν ἔκιντο καλῶς καὶ εἶδε νῶ ἐπέλη-θη ἄλλῃθ τῆς οἰαρίας αὐτῶν: Σχόλ.Ἰλ.Χ 1111 Διπλ.

δελιοδόλον (ιδ) νεώτ. εἰδος πυροδόλου μετὰ βραδείας κόννης καὶ ὡς ἐκ τούτου διακρινόμενης τῆς βολῆς αὐτοῦ διὰ λίαν καμυλήθς τροχόςο.

δελιοκακός (ιδ) νεώτ. εἰδικὸν κακώτιον σιδηροῦο ὄργανον καὶ σχήματος Τ χρήσιμον πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐπικραυστήρος τῆς δελίδος.

δελιοφόριον (ιδ) νεώτ. σιδηροῦν κιδώτιον ἐν φ' εἶναι τοποθετημένον ὀδίδες πρὸς μεταφορῶν.

δελιοφόρος (ιδ) νεώτ. ὀπίτηθ ἔργον ἔχων τὴν μεταφορῶν ὀδίδων.

δελι-ἴδος (ιδ) νεώτ., δημ. ὀδίδα βλήμα πυροδόλου, ἔχον σχῆμα κυλινδρικοῦκωνον, πεληρωμένον δι' ἐκρηκτικῆς ἄλης καὶ μυροδραλίων.

δελιαίας-α-ον (ιδ)δολός ὁ τὸ μέγεθος, τὸ σχῆμα ἢ τὴν τμηθ δολούο ἔχων: Ἀριστ.Ζ1.522α.31 ἐκ μὲν ἀμφοτέρωο σφίγουο γάλακτος τροφαλίδος δελιαίας μιάς δεούσης ἐλκισκον, Γαλλ.13,101 || ὁ ἄξιαν ἐνός δολούο ἔχων, δθ. ὁ εὐτελέος ἄξιαις ἀσημαντός: Θεσπῶ Ἐπιστ.62 δελιαία κέρθ.

δελιαίος (ιδ) δ. τ. τοῦ δελιασκ βλλ.λ. ΑΒ11 | -δολιας ἄρτους τοῖς δολούο πωλουμένους, Ἀριστοφάνης Πελαργούς (ἀπ.440).

δελιασκός (ιδ) πάπ. πθ. δ.τ. τοῦ δελιασκός βλλ.4: Πάν. ἀπὸ τοῦ ἀκρου τοῦ δελιασκων 2) μέρος ἐξάρτηον πλοίου: αὐτ. πλοῖον ἐξηρησμένον πᾶσι τοῖς σχοινίοις καὶ δελιασκῶο σιδηρῶ.

δελιασκός (ιδ) πάπ. ἡ ἀπαπὴν φορτώσασ πλοίου.

δολολογώ-έω μτγν. συλλέγω δολούοο, ἀσάμωματα ποσά, δεκαρολογώω: Φρόν.Σοφ.Παρ.96B.

δολο (ιδ) δημ. δολόςο βλλ.λ. || κτ. π.ληθ. ὄδολα χρήματα: αὐτοῖς ἔχει ὄδολα ἵναίαι πλοῦσοις, - τὴν ἤπερ γιά τὰ ὄδολα (ιδ) τῶν προίκαι.

δολός (ιδ) κ. νεώτ. κ. δελι(λ)όςο κ. δελόςο 1δ, τ. π. διαλεκτικῶο μιάς κ. τῆς αὐτῆς λ, ἤτις ὄθλιανεν ὀδελόν ἢ ἔλσον, διότι οὔτοι ἴσαν ἐν χρ. ὡς ἡ μικροτέρα νομισματικὴ μονάς, ἔξ τῶν ὀπλοίων ἐπλήρωον τὴν ἀρκα, ἐξ οὗ κ. ἢ λ. ἀρχαίη: πρβλ. Πλούτ. Λυσ.17 ἀρχαίον ὀπτικόν νόμισμα ἰσοδυναμοῦν πρὸς ὄ χαλκούο, τὸ ἐν δίκτῶν τῆς ἀπ. ἀρχαίης ἄξιαις ὄλιγον τὶ πλέον τῶν ἔξ λεπτῶν τῆς χρυσ. ἀρχαίης κ. μονάς βάρουο ἐν Ἀθῆναις: Ἀριστφ.Νεφ.118 τούτων τῶν χρωῶν οὐκ ἂν ἀπο-

δοῖν οὐδ' ἂν ὀβολόν οὐδέν' || φρ. παλὴ ἢ μικρὸν τοῦ ὀβολοῦ [πράγμα, αὐτίκως λαμβάνει τις πολὺ ἢ ὀλίγον ἀντὶ ὀβολοῦ, δηλ. ἀσήμαντον ἢ πρᾶξιμον] : Ἀντιφᾶν.135, Εὐπ.185' || ὄμ. φρ. ἐν τῶν δυοῖν ὀβολοῖν **θεωρεῖν** [παρακολοῦσεν τὰς παραστάσεις ἔργου τινὸς ἐκ θέσεως, δι' ἣν καταβαλλόμενα δύο ὀβολοί : Δημ.234'] || ὄμ. νόμιμα κεραιουραϊκῶν : Ἐπιγρ. || νεώτ. χαλκοῦν κέρμα ἀξίας πέντε λεπτῶν, πεντάλεπτον, Δημ. πεντάλεπτον || μτφ. ποσὴν ἀμικροτάτων, ἐλάχιστων, συνεισφορά ἀσήμαντος, συνδρομὴ ἐλάχιστη : εὐπροσδεκταί εἶναι καὶ ὁ ὀβολὸς τῆς χάριτος || ὄμ. γεν. ἀσημαντῶν τι, πᾶν τὸ ἔχον ἐλάχιστην ἀξίαν : δὲν ἀξίζει οὐτε ὀβολόν' 2) μτγν. μονὰς βάρους : Γαλ.3,295.

ὀδλοσατάρη -ήρος [ὀδ] μτγν. ὀδλοσατάτης βλ.λ. : Ἠρωδιαν.1,48.

ὀδλοσατάτης [ὀδ] [ιστημι], θηλ. -άτης-ιδος [Πλάτ. ἈΞ.367], Πολυδ.3,112] ὁ τοὺς ὀδλοῦς [ζυγίως], ὄθ. ὁ αἰσχροκερδῆς δανειστής, ὁ τοκογλύφος : Σχολ.Αλαγίν.1,39 ἐδδλοσατάται, ὅ ἐστι δανεισταὶ ἐπὶ ὀβολῷ τὴν μὲν δανείζοντες' : Ἀριστοφ.Νεφ.1155 κολάτε ὀδλοσατάται σῆτοί τε καὶ τάρχησάι καὶ τόκοι τόκων, Ὑπεριδ.ἀπ.154, Ἀντιφᾶν.168, Φιλῶστ.Ἀπολλ.8,7, Ὀνησανῶρ.1,20.

ὀδλοσατατική [ἐγέννη] ἡ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὀδλοσατάτου, τοῦ τοκογλύφου, γεν. ὁ ἐπὶ τόκῳ δανεισμός : Ἀριστοφ.Πολιτ.1258β, 2 μισταί τῃ ὀδλοσατατικῇ διὰ τὸ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ νομίματος εἶναι τὴν κτήσιν καὶ οὐκ ἐφ' ἄλλερ ἐπορίσθη.

ὀδλοσατάω -έω [ζυγίω ὀδλοῦς, ὄθ. μτφ. ἀσκό τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αἰσχροκερδαῦς τοκογλύφου : Λυσ.ἀπ.60, Πολυδ.3,113, Λουκ.Νεκυομ.2 ἀφράζουσι, ἐπισκοποῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀδλοσατοῦσι.

ὀδρόα [ὀδ] Δημ. ὄτ. τὸ βορρὸς βλ.λ.

ὀδοῦζον [ὀδ] νεώτ. παλαιότερα ὀνομασία τοῦ κοίτου καὶ πλήρους πυρίτιδος βλήματος τοῦ ἐξακοτηζομένου ὑπὸ τοῦ ὀδοῦζου ὀβολοῦ βλ.λ.

ὀδοῦσάβλαν [ὀδ] νεώτ. παλαιότερα ὄνομα πυροδόλου ἔχοντος λείαν ἀνευ αὐλακώσεων κνήμην.

ὀδρια [ὀδ] ὄτ. τοῦ ὀδρῖκαλα βλ.λ. : Αἰσχ.ἀπ.43, Εὐρ.ἀπ.616, Αἰλ.Ζ1,7,47 δὲ ὑστρίχων .. τὰ ἔκγονα δῆριον καλεῖται.

ὀδριακή [ὀδ] Δημ. ἡ ἐθριακή γλώσσα' 2) συνωνία ὑπὸ Ἑβραίων κατοικημένη : λ.τραγ. σήμερα ἴνα Κυριακή, πάω στήν Ὀδριακή.

ὀδρῖκαλα [ὀδ] πακ. κ. ὀδρια νεογνά ζῶντα, ἰδ. ἀγρίων ὡς τῶν λέοντων, τῶν λύκων κ.ά. : Αἰσχ.Ἀγ.143 λέοντων πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις θηρῶν ὀδρῖκαλοισι.

ὀδριμῶγισος -ον [ὀδριμος, γισσι] μτγν. ὁ ἰσχυρὰ μέλη ἔχων, ἐπὶ κήτους : Ὀμπ.Ἀλ.5,316.

ὀδριμοδαρκής -οῦς ποι. αὐτίκως τὸ βλέμμα εἶναι σκληρὸν, ἀδυσώπητον, ἐπιθ. τῆς Ἀθήνας : Βακχ.15,20.

ὀδριμοδυνάστης [ὀδ] πάθ. ὁ ἰσχυρὸς δυνάστης, ὀδριμικός-εντος-εσσα-εν-μον. ὁ ὀδριμος βλ.λ. : Τζέτ.Ομ.247, αὐτ.Μεθ'Ομ.564 στέρωμ ἐν ὀδριμῶντι πελώριον ἔγχος ἐλάσασα.

ὀδριμοεργός -όν ἐπ. ὁ ἰσχυρὰ ἔργα πράττων, πάντοτε ἐπὶ κακῆς ἀμ., ὄθ. ὁ βίαια ἔργα πράττων, ὁ δίκαιος, ἰδ. πρὸς τοῦ θεοῦ, ὁ ἀσεβής, ὁ ἀνόσιος : Ἰλ.Ε 403 ἀχέτλησι, ὀδριμοεργὸς δερ οὐκ ὄθει' αἰσικα βέζων, αὐτ.Χ 418 ἀπασάλοισι, ὀδριμοεργός, Ἡσίοδ.⊙ 996 ὀδρισταίς Πελῶσι .. ὀδριμοεργός, Καλλίν.3.

ὀδριμοθύμος -ον [θυμὸς] ὁ ἔχων ἰσχυρὸν θυμὸν, εὐτοίμως, ὀρηκτικός : Ἡσίοδ.⊙ 140 καὶ Ἀργὴν ὀδριμοθύμον, Ὑγν.Ομ.8,2.

ὀδριμοπαίς-αἰδός [ὀδ] μτγν. ὁ ἰσχυρὸς παῖς ὅς ἔχων : Μόνν.Δ 10,277 ῥεῖσις ὀδριμοπαίδος.

ὀδριμοπάτηρ Ἡσ. «ἰσχυρὸν πατέρα ἔχων».

ὀδριμοπάτηρ [ὀδ] κ. -πάτρα [Ἀριστοφ.Ἰνν.1178] κ. -πάτρις [Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.21] ἡ ἰσχυρὸν κραταῖον πατέρα ἔχουσα, ἐπιθ. τῆς Ἀθήνας : Ἰλ.Ε 747 τοῖσιν τε κατέσσειται ὀδριμοπάτηρ, Ἡσίοδ.⊙ 587, Σχολ.213],3 ὀδριμοπάτηρ .. Ἀθηναῖν.

ὀδριμος -ον [ὀδ- ἀδριμιστ', βουμῶς] ἐπ. κ. τραγ., θηλ. κ. -α [Εὐρ.Ὀρ.1454] ἰὸ τ. ὀδριμος εἶναι συνήθ. ἔσφ.ἀνάγν.ἐν Ἰλ.Ε 845 ἴνδ.⊙ 4,8,αὐτ.Π 9,27] ὁ ἰσχυρὸς, κραταῖος, βίαιος, ἐπὶ τοῦ Ἀρεως : Ἰλ.Ε 845 μὴ μῖν ἴδοι ὀδριμος Ἀρης' || κ ἐπὶ τῆς Κυβέλης : Εὐρ.Ὀρ.1454 Ἰδέα μάτερ .. ὀδριμα' || ὄμ. κ. ἐπὶ ἡρώων, οἷον τοῦ Ἀχιλλεύου : Ἰλ.Τ 408 κ. ἐπὶ τοῦ Ἐκτορος : αὐτ.⊙ 473' || κ. ἐπὶ κοινῶν ἀνθρώπων : Αἰσχ.Ἐπ.794 πῆλτικων ἀνδρῶν ὀδριμων κομψάματα' || ἡ αἰρ. τοῦ οὐδ' κ. ὡς ἑπίορ. : Ἡσίοδ.⊙ 839 σκληρῶν δ' ἐδριμώησε καὶ ὀδριμων

2) ὁ μέγας, ὁ πελώριος : Ἰλ.Γ 357 διὰ μέν ἀσπίδος ἡλθε φαεινὸς ὀδριμον ἔγχος, Ὀδ.Γ 24], αὐτ. 305' || ὀδριμα ἔργα ἔργα ἰσχύος, μεγάλα ἔργα : Τυρτ.Π,27' 3) μτφ. ὁ βαρὺς, ὁ ἀνυπόφορος : Ὀδ.Γ 233 φέρε δ' ὀδριμον ἄχθος' || ὄμ. μτφ. ὁ ἀδυσώπητος : Αἰσχ.Ἀγ.141 ἀπέταμέν σε .. μίσος ὀδριμον ἀστών' 4) ἐπὶ ὀδῶτων, ὁ ὀρηκτικός, ὁ σφοδρὸς, ὁ ραγδαῖος : Ἰλ.Δ 453 ἐς μισγάκιαν ἐμυδάλλετον ὀδριμον ὀδωρ.

ὀδριμώπορος -ον ποι. ὁ ἔχων ἀσπράν, ὁ δίψων γεννητῶνα πλάσσια, ὁ ἔχων βλάστηση, παραγωγὴν θαφίλη, ἐπὶ τῆς γῆς : Βακχ.18,32.

ὀδριμώφωρος -ον μτγν. ὁ ἔχων ὀδριμον, ἰσχυρὰν φωνήν : Τζέτ.Ομ.27 ἄος τε .. ὀδριμώφωρος.

ὀδρυα [ὀδ] Δημ. τὸ φωτὸν βρῦνασια βλ.λ.

ὀδρυκα [ὀδ] μτγν. ἡ διὰ τοῦ πυρὸς δικαιομασία τοῦ χρυσοῦ : Ἰουστιν.Ἐδικ.11.

ὀδρυκ(η)ακός-ἡ-ὄν πάθ. ὁ ὀδρυκός βλ.λ. .

ὀδρυκός -ον πάθ., σχόλ. ἐπὶ χρυσοῦ, ὁ καθαρὸς κατόπιν δικαιομασίας, καθαρμὸς διὰ πυρὸς : Πλάτ. χρυσοῦ νόμιμα δδρ[υζον], Σχολ.Θουκ.2,13 ὀδρυζον χρυστον.

ὀγαστρίς-ον δ. ἀνάγν. τοῦ δμογαστρῖος ἐν Λυκόφωρ.452.

ὀγάτωρ Ἡσ. «δμογαστρίς».

ὀγδοαδικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερμένος εἰς τὸν ἀριθμὸν ὀκτὼ βλ.λ. : Θεολ.Ἀριθμ.55' 2) ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερμένος εἰς τὸν ὀγδοὸν οὐρανόν : Ἐρμητ.1,26.

ὀγδοατικός-α-ον μτγν. ὁ κατὰ τὴν ὀγδοὴν ἡμέραν : Πολυδ.8,5,52,3 ὀγδοατοῖ τὸ καλοῦμενον Ὀρεικὸν ὑπερέβαλον, Πλούτ.Ἡθ.288C, Γαλ.9,869' 2) ἐπὶ πυρετοῦ, ὁ περιοδικὸς ἐπανερχόμενος κατὰ τὴν ὀγδοὴν ἡμέραν : αὐτ.7,505.

ὀγδοά-αδος [ὀδ] μτγν. κ. μον. ὁ ἀριθμὸς ὀκτώ : Πλούτ.Θησ.36 ἡ γὰρ ὀγδοῦς κύβος ἀπ' ἄρτιου πρώτος οὖσα, αὐτ.Ἡθ.744B' || σύνολον ἐξ ὀκτώ :

Ἐπιγρ. ἐτέων δισσᾶς ὀγδοάδας' 2) μον. ἡ ὀγδοὴ ἡμέρα : Μηναῖ.1,1 Ὀρθρ.Ωδ.1] περιτομὴν ὄφεται τῇ ὀγδοᾷ Χριστός' 3) ὁ ὀγδοὸς οὐρανός : Βασιλειδ.ἡ.Ἰννολ.Αἰρ.7,27' 4) πάθ. ὅς κύριον ὄνομα θεοτήτος τινος.

ὀγδοατικός-ἡ-ὄν ὁ ἀνάλικος ἢ ἀναπερμένος εἰς τὴν ὀγδοῦδα βλ.λ.3], ὁ τῆς ὀγδοῦδος : Ἐρμητ.1,26 ἰεσφ.ἀνάγν. τοῦ ὀγδοαδικός.

ὀγδοάτος-ἡ-ὄν ποι. τ. τοῦ ὀγδοῦς βλ.λ. ἢ πρὸλ. τρίτατος, τρίτος : Ἰλ.Τ 246 ἀτάρ ὀγδοάτην Βρισπίδα καλλιπάρηρον, Ὀδ.Γ 306, Ἐμν.68, Πάπ. φ. γδοάτη δεκάς' 2) τὸ θηλ. ὀγδοάτη [ἡμέρα] ὡς οὖσα ἡ ὀγδοὴ ἡμέρα : Ἡσίοδ.Ἐργ.772, αἶθε γὰρ ἡμέραι εἰσι Διὸς πάρα .. ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε.

ὀγδοδῖον Ἡσ. «βυσία παρὰ Ἀθηναίους τελευμένη Ὄησι».

ὀγδοηκονθήμερος -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀγδοῦδεκα ἡμερῶν, ὁ διαρκῶν ὀγδοήκοντα ἡμέρας ὀγδοηκονθήμερος προθεσμίᾳ

|| τὸ αὐτὸ **ὀγδοηκοσήμερον** ὡς αὐτὰ χρονικὸν διάστημα ὀγδοήκοντα ἡμερῶν: Κεδρ.Γεωργ.1,8,2.

ὀγδοηκοντά [οἰ.αἰ.τά] ἀριθμητ. ἀπόλ. κ. μον. κ. νεώτ. ἀκλ., ἰων. κ. δωρ. ὀγδώνκοντα (Ἰλ.Β.568, Ἡρ. 1,163, Ἐσόδωρ.4,34), κ. ὀδώνκοντα (πλάτ.), δημ. ὀγδοήκοντα κ. ὀγδόντα ὁ ἐξ ἑκτῶν δεκάδων ἀποτελούμενος ἀριθμὸς: Ἰνπ.Ἐπίδ.1,3 πολλοῖσι δὲ περὶ τὰς ὀγδοήκοντα, Ἰνπ.Κά Λουκ.2,37 καὶ αὐτὴ χλῆρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα || τὸ ἀρα. οἱ ὀγδοήκοντα σῶμα βουλευτικὸν ἐξ 80 πολιτῶν ἀποτελούμενον, παρὰ τὴν βουλὴν καὶ τοὺς ἀρτῦνας ἐν τῇ πολεΐᾳ τοῦ Ἄργους: Θουκ.5,47 ἐν Ἀργεὶ δὲ ἡ βουλὴ καὶ οἱ ὀγδοήκοντα καὶ οἱ ἀρτῦνοι.

ὀγδοηκοντάδραχμος-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἀνεργούμενος εἰς ὀγδοήκοντα δραχμὰς: Ἐπιγρ., - ὀγδοηκοντάδραχμος ἀξία - τιμῆ.

ὀγδοηκονταετηρίς-ίδος [ἡ] νεώτ. ἡ ὀγδοηκοσῆ ἐπέτειος || σύνολον ὀγδοήκοντα ἐτῶν, ὀγδοηκονταετία.

ὀγδοηκονταετής-ους-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν ὀγδοήκοντα ἐτῶν, δημ. ὀγδοητάρης: ὀγδοηκονταετῆς γέρων || ὁ ἐπὶ ὀγδοήκοντα ἔτη διαρκῶν: ὀγδοηκονταετῆς ἐρίηνη - περιόδος.

ὀγδοηκονταετία [ἡ] νεώτ. περίοδος, διάστημα ὀγδοήκοντα ἐτῶν.

ὀγδοηκοντάκις ἐπίρρ. νεώτ. ὀγδοήκοντα φορές.

ὀγδοηκοντάλιθος [ὁ] τίτλος ἔργου περὶ λίθων γυφῆς, ὅπερ ἀποδίδεται εἰς τὸν Ὀρφέα Σουῖδ. ἐν λ. Ὀρφεύς.

ὀγδοηκοντάπηχυς-υ μτγ. κ. μιν. ὁ ἔχων μήκος, ἑκτασίν ὀγδοήκοντα πήχυας: ΚαλλιΞ.π.Ἀθήν. 5,202Δ ἑτερός τε [ισαόσ]. ἂ λιθοῖς πολυτελεῖσι κεκοσμημένοις ὀγδοηκοντάπηχυς, Τζέτζ.Χιλ.3,942.

ὀγδοηκοντάρουμερος-ον π.π. ὁ κάτοχος ὀγδοήκοντα ἀρουρῶν β.β.λ.

ὀγδοηκοντάς-άδος [ἡ] μον. κ. νεώτ. ὁ ἀριθμὸς ὀγδοήκοντα, σύνολον ἡ ποσὴν ἐξ ὀγδοήκοντα μονάδων ὡς ἐν ὅλῳ θεωρούμενον: Φωτ.Βιβλ. 512,21 τὸν τῆς ὀγδοηκοντάδος παρέδραμε καιρῶν, Τζέτζ.Χιλ.6,271.

ὀγδοηκοντατάλαντος-ον ὁ ἔχων ἀξίαν ἡ βάρη ὀγδοήκοντα ταλάντων: Λυσ.26,22 ἐν εἰρήνῃ μὲν ὀγδοηκοντατάλαντος ῥῆμων ὁ οἶκος ἐγένετο.

ὀγδοηκοντούτης-ους-ες [ὁ]γδοήκοντα, ἔτος] μτγ. κ. νεώτ., θηλ. -ουτίς-ίδος, κ. ὀγδοηκοντούτης [Ἐπιγρ.], ἰων. -αίτης ὁ ἔχων ἡλικίαν, διάρκειαν ὀγδοήκοντα ἐτῶν: Ἄνπ.Ἐμφ.Πολ.4,25, Γαλ.4,360, Λουκ.Ἐρμῶτ.77 ἴνα ὀγδοηκοντούτης γενόμενος.. ἄμωκ ἦεν ἐν ταῖς μηδέσῃσιν εὐδοίμωσαναῖσι.

ὀγδοηκοσθέδδμος-ον μιν. ὁ ὀγδοηκοστὸς ἐδδδμος: Τζέτζ.Χιλ.12,128.

ὀγδοηκοσταίος-α-ον ὁ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστήν ἡμέραν γινόμενος ἡ ἐρχόμενος: Ἰνπ.Ἀρθρ.69.

ὀγδοηκοστέπρωτος-ον μιν. ὁ ὀγδοηκοστὸς πρῶτος: Πασχ.Χρον.20 ὀγδοηκοστέπρωτος ἔτους.

ὀγδοηκοστός-ή-ον κ. νεώτ. ἀριθμητ. τακτικὸν ὁ κατὰ τὴν τάξιν ὀγδοήκοντα, ὁ κατ' ἀριθμητικὴν σειράν φέρων τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν: Ἰνπ.Ἐπίδ.1,5,27 ἐκοίθη τελέως ἄπυρος ὀγδοηκοστὴ [ἡμέρα], Θουκ.1,12 Διωρῆς τε ὀγδοηκοστῶ ἔτει.. Πελοπόννησον ἔσχον.

ὀγδοημόριον [τὸ] μτγ. κ. ὀγδοήμοριον [π.π.] τὸ ὄδιον μόριον, μέρος: Θεολ.Ἀριθμ.4, Μνησιθ. Κυζ.π. Ὀρειθ.ἀθεθ.15,12.

ὀγδοημόριον [τὸ] δ.τ. τοῦ ὀγδοημόριου β.β.λ.: Πλάτ. Τάφουι. τρεῖς ἐπὶ σχοινία τέσσαρα ὀγδοημόριον.

ὀγδοήντα [οἰ.αἰ.τά] μιν., δημ. κ. ὀγδόντα ὀγδοήκοντα β.β.λ.: Διγεν.Ἀκρ.2120 πρωτεια τατρκόσια, στράτορας ὀγδοήντα.

ὀγδοήνταρης [ὁ] δημ., θηλ. ὀγδοήνταρα ὁ ὀγδοηκοντούτης β.β.λ.

ὀγδο(η)νταριά [ἡ] δημ. ὀγδοηκοντάς β.β.λ.: || φρ. καμιά ὀγδονταριά Ἐπιρρ. τοῦ ὀγδοήκοντα.

ὀγδοῖη, ὀγδοῖο- Ἐπιγρ. κ. π.π. δ.τ. τοῦ ὀγδοῦ, ὀγδοῦ.

ὀγδοός-ή-ον κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., μτγ. συνηρ. ὀγδοῖς [π.π.], τὸ αὐτὸ κ. διασάλλ. ὀγδοῖον Ἰ'Ὁδ. Η.261], τακτικὸν ἀριθμητ. ἐπίθ. τοῦ ὀκτίου, ὁ κατέχων ἐν πρὶ σειρά ἡ τάξει τὴν ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ ὀκτὸς δηλουμένην θέσιν: Ἰλ.Η.223 ἐπὶ δ' ὀγδοῖον ἔλασε γαλκόν, Ἀριστοτ.Ἰνπ.793 καὶ γυμνασίους καὶ πυργιδίους ἔτος ὀγδοῖον οὐκ ἐλαβαίρει, Πλάτ.Γεν.17,14 περιτμήσεται τὴν σφάρα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδοῖας, Κἀ Λουκ.1,57 || τὸ θηλ. ὀγδοῖη [ἡμέρα] ὡς αὐτὴ ἡ ὀγδοῖη ἡμέρα: Ἐπιγρ. ὀγδοῖη τῆς πρυτανείας, Πλάτ.Ἰ'Ὁσθ. 36 ὀγδοῖη Πυθαγορείου- ἡ ὀγδοῖη τοῦ μηνός. 2) νεώτ. μιν., ὄμ. τὸ θηλ. ὀγδοῖη [βρομβίς] ὡς αὐτὴ διάστημα ὀκτὸς διαδοχῶν φθόγων ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακῃ, ἡ ὀκτάδα ἢ ὀκτάδος. 3) νεώτ. κ. δημ. τὸ αὐτὸ, ὀγδοῖη[η] μιν., ἑκαστοῦ τῶν ὀκτὸς ἰσῶν μερῶν, εἰς ὃ διατρέθει μόνος τις' εἰδικώτερον τὸ τοιοῦτο κλάσμα τοῦ ἐμπορικῶν πηχέως, δημ. ρούπι: ἡ ἀνδρική φορεσία θέλει 4 πήχες καὶ 2 ὀγδοῖα. 4) ὄμ. τὸ αὐτὸ, ὀγδοῖον [σχημα] ὡς αὐτὸ ἐν τῇ τυποῦρ. σχημ., καθ' ὃ ἑκαστοῦ τυπογραφικῶν φύλλον ἐστὶν δηλωμένον ὀκτάκις, παρουσιάζον οὕτω φύλλον δεκαεξασέλιδον: β.β.λ. ἰων. - ἐκδοσίς εἰς ὀγδοῖον.

ὀγδοῖοντα ἀριθμ. ἰων. κ. δωρ. τ. τοῦ ὀγδοήκοντα β.β.λ.

ὀγδοκοντι(α)έτης-ους-ές ὁ ὀγδοηκοντούτης: Σόλ.19,21[4] ὀγδοκονταετή .. κληοὶ θανάτου.

ὀγδοκοντούτης-ους-ες Ἐπιγρ. συνηρ. τ. τοῦ ὀγδοηκοντούτης β.β.λ.

ὄγκ, ἡγε, τόγε ἢ δεῖκτ. ὄντων, ὀ, ἢ, τὸ ἐμφαντικώτερα καθιστομένη τῇ προσθήκῃ τοῦ μορίου γε, οὐτος, αὐτῆ, οὗτο [συνηρ. ἐν χρ. ἴνα τὸ ὄγκ. ἐπὶ ἐκφραστικώτερον δευρῆθ καὶ ὀριστικώτερον θηλ. ὄγκ. καὶ διακριθῆ ἀπὸ ἄλλων, κτ. τοῦτο δὲ ἀκριβῶς διαφέρει τῆς ἄνωγ. ὄδε, ὄθ. τὸ γε ἀποδοτεῖν διὰ τοῦ τῆ ὄνη, τοῖσάραστοι: Ἰλ.Ν.94 Τεύκρον.. καὶ Ἀλῆτον... τοὺς δ' ἐποτρύνου, αὐτ.Η.169, αὐτ.Τ.344. || κ. μτ. οὐσα: αὐτ.Ε.327 αὐτῶν δ' ἤρωα... λαβὸ' ἠνία σιγαλόεντα, αὐτ.794 τόγνε ἀνκατα. 2) ἐν μιᾷ τῶν προτάσεων τοῦ διαζευκτικοῦ λόγου ἢ ἐν τῇ πρώτῃ ἢ κ. ἐν τῇ δευτέρῃ: Ὀδ.Β.132 πατῆρ δ' ἐμός.. ζώει δ' ἢ τῆβνκε, αὐτ.Γ.90, αὐτ.Δ.821, αὐτ.Β.327 ἢ πνας ἐκ Πύλου ἀξει... ἢ ὄγε καὶ Σπάρτηνεν, Ἡρ.2,173 λάθει ἀν ἦτοι μανείς ἢ γε ἀπόληκτος γενόμενος. 3) ὄμ. κ. ἐν ἐναντιωματικῇ προτ.: Ἰλ.Α.496 ὄπις δ' οὐ ἄλαβ' ἐρετρῶν... ἄλλ' ἦγ' ἀνεδύσεστο, αὐτ.Λ.226. 4) κ. μτ. τοῦ ὄγε=οὕτως: αὐτ.136 ὄγε τῶγε κλαίοντα καὶ προσουθῆτην Βασιλίαν. 5) ἢ ὄντων, εἰρήνητα, ἢ ἐν πῶσιον ἐν ἐπιρρ. χρ., οἶον ὄοι, τῆγε ἐνασθῶ, ἐδῶ, εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον: αὐτ.Δ.435 τῆς γάρ τῆγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' ὀρίστοι. || ἢ αἰ. τοῦ αὐτοῦ, τῶγε διὰ τοῦτο, δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων: αὐτ.Ε.827, αὐτ.Ὀδ.Ρ.401 μῆτ' οὐν μητέρ' ἐμὴν ἀξει τόγε μῆτε τῶν ἄλλων.

ὄγια πρὸθ. μιν. δημ. ἐπικεταμένος τ. τοῦ γιά β.β.λ.: Ἐρωτόκρ.1,443 ἡμονος τὸ αὐτὸ φίλον ντου ὄγια νὰ τοῦ πιστεῦρ, αὐτ.2,282, αὐτ.3,1460.

ὄγκαιος [ἡ] κ. ὄγγα ἐπὶχώρας ἐν ὀθήβας ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς: Αἰσχ.Ἐπτ.487, Πουσα.9,12,2.

ὄγκαιος-α-ον μτγ. π.π., θηλ. κ. -ῆ ὁ ὄντων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄγκαν, ἴσται τὴν Ἀθηνᾶν, ὡς ἐκαλεῖτο ἡ θεὰ ἐν ὀθήβας, ὁ τῆς ὄγκας: Νόνν.Δ.570 ὄγκαιη πύλη [πύλη τις τῶν ὀθίων ὀνομασθεῖσα οὕτω ἐκ τῶν φωνῶν ἀε ἐξέβαλλεν ἢ Ἀθηνᾶ ὅτε εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς βροχί].

όγκαλέω αιολ. τ. τοῦ ἀνακαλέω-έω βλλ. : Σαφρ. Συμπ.20ε,5.
όγκανίζω νεώτ. ἀριθ. όγκώμαι βλλ.
όγκάνισμα-ατος (τό) νεώτ. κ. όγκανισμός όγκηθμός βλλ.
όγκανισμός (ό) νεώτ. όγκάνισμα βλλ.
όγκαρυσσάτω αιολ. τ. τοῦ γ' ἐν τῆς προστ. τοῦ ἐναστ. τοῦ ἀνακρύσσω βλλ. : Ἐπιφρ.
όγκη Ἦσ. ἐπιώνια, μέγεθος βλλ.
όγκηθητικός-ή-όν μιν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν όγκηθμόν, ὁ όγκώμενος : Νικ.Βυζ. ἐν Μι.105,781 ὡσερ ἡμίονος οὔτε χρεμτιστικόν ἐστιν οὔτε όγκηθητικόν.
όγκηθμός (ό) μιν. κ. νεώτ. φωνή, κροσητή όνου, όγκάνισμα, γκάρισμα : Λουκ.Ἐπιφρ.15 ὁ δέ μοι γέλωθς όγκηθμός ἦν, Γλωσσ. : 2) ἐπὶ τοῦ βοός, ὁ μηκηθμός : Νόνν.Δ.571.
όγκησα-ατος (τό) γλωσσ. όγκηθμός βλλ.2).
όγκηράς-ά-όν (όγκος) 2) ὁ ἔχων όνον, όγκώδης, ἐξώδηκας, πηρομένος : Ἰνν.Ἄγμ.24 όγκηρότερα οὔτεα, αὐτ.Ἀρθρ.13. 2) μιν. ὁ πομπώδης : Δημόστρ.176 όγκηρόν όνομα, Λογίγν.Υφ.3,1 ἐν τραγῳδίᾳ, πράγματι όγκηρῶ φύσει. 3) τὸ οὐδ. όγκηρόν ὡς οὐδ., κομπορημοσίση, στόμος : Ἀριστλ.ΗΝικ.1127b,24 οὐ γάρ κέρδους ἔνεκα δοκοῦσι λέγειν, ἀλλὰ φεύγοντες τὸ όγκηρόν. 4) τὸ οὐδ. ἐν συγκρ. όγκηρότερον ὡς ἐπίορ. ἐν φρ. όγκηρότερον διέγειν ἔην μετὰ μείζονος όγκου, μετὰ μείζονος τύπου : Ξεν.Ἑλλ.3,4,8 τῆς βασιλείας όγκηρότερον διέγειν.
όγκησις-εως (ή) μιν. όγκηθμός βλλ.1) : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.21, Αἰκ.Ζ1,5,50.
όγκησής (ό) μιν. ὁ ἐκβάλλων όγκηθμούς, ὁ όγκώμενος-Σεκούνδ.ΑΠ9,301, Ἐπιφρ.π.Γαλ.Προτρ.13.
όγκηστικός-ή-όν σχόλ. ὁ ἐπιρρησις εἰς τὸ όγκῶσαι : Σχόλ.Νικ.Θηρ.357 όνου τοῦ όγκηστικού.
όγκία (ή) μιν. κ. όγκιά Ἐρωτάνοκρ.4,5881 δ. τ. τοῦ οὐγγία βλλ. : Ἐπιφρ.203, Σώφρ.151. 2) όγκίαῖ Ἦσ. «θμῶνες, χῶματα, σιδερόθηκῆ».
όγκίδιον (τό) νεώτ. όνοκορ. τοῦ όγκος βλλ. μικρὸς όγκος. 2) βοταν. γένος ἐπιφύτων φυτῶν ἐκ τῶν όρχοειδῶν. 3) ζῳολ. γένος γαστεροπόδων ἐκ τῶν ἠνευμανιδῶν.
όγκινιασός (ό) όνοκορ. τοῦ όγκινος βλλ. : Ἄν. Βασσα.4,202.
όγκινος (ό) (ιστ.) μιν. όγκιστρον, ἀρπάγη : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.431, αὐτ.Νεφρ.178 ὀδελίσκον κάρφας, ὡσερ όγκινον. 2) μέρος τῆς κίδιος τοῦ βέλους : Πολυδ.1,137 καὶ τῆς κίδιος όγκινον μιν, οἱ πρὸς τῷ καλῶμῳ. 3) κολαστήριο όργανον όνοικον πρὸς όνοχος γομφώοησος όρνεος : Ἀπόκρυφ Πράξ.Φιλίππ 34, Πράξ.Φιλίππ.π.Ἑλλάδ.18.
όγκινωτός-ή-όν νεώτ. ὁ φέρων όνον βλλ.1), όκρον ὄλησκον δι' όγκιστροτῶν όδοντιών : όγκινωτός ἤλας μεϊδικός ἤλας διὰ τῆς κάρφωσις τῆς Συλκόσεως τῶν πλοίων) δημ. χάρσα.
όγκινος (τό) (όγκος) 1) κ. όγκίον (Ἦσ.) θήκη ἡ δοχεῖον, κίθωπον, ἐν ᾧ φυλάττοντο οἱ ἀκίδες τῶν βελῶν, ὡς καὶ ἄλλα ἐργαλεία σιδερά, πελέκειες κτλ. : Ὀδ.Φ.ὁί όγκιον, ἐνθα σιδερά κέτο πολυὰ καὶ χαλκός, Ἐρμπαπ.16, Πολυδ.10,165, Ἦσ.
όγκογραφέα (ή) νεώτ. γραφική ἀναπαράστασις τοῦ όγκου σώματός τινος, ὡς τῆς καρδίας, διὰ τοῦ όγκογράφου.
όγκογράφος (ό) νεώτ. αὐτόματος συσκευὴ δεικνύουσα τὰς περι τὸν όγον σώματός τινος μεταβολὰς, τὰς διὰ τοῦ όγκομέτρου σημεῖουσα.
όγκομήτης-αυς-ές μιν. ὁ όγκώδης βλλ. : Ἐρ.ψε.1, Φαίδρ.10Α.
όγκώλιθος (ό) νεώτ. λίθος μεγάλων διαστάσεων ἐξοχθεῖς ἀκέραιος ἐκ τῶν λατομείων. 2) γεν. πρὸς όγκώδης λίθος ἀκατέργαστος.

όγκολογία (ή) νεώτ. τὸ τμήμα τῆς παθολογικῆς ἀνατομίας ἢ νοσολογίας τὸ ἐξετάζον τοὺς όγκους ἤτοι τὰ νεοπλασμάτοια.
όγκολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν όγκολογίαν.
όγκολογῶ-έω ἀρχ. λεξ. ὀμῶλῶ ὑποκόμφω φωνή, γογγύζω Ἦσ.
όγκώμαθος-ον μιν. ὁ όγκώδεις, μεγάλους μαστῶδς ἔχων : Μακάλ.1 134.
όγκομετρία (ή) νεώτ. κ. όγκομετρική πρᾶσιδρισμός διὰ μετρήσεως τοῦ όγκου σώματος τινος ἢ τοῦ μεγέθους τῶν ἐν τῷ σώματι πλάγγων.
όγκομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναγόμενος πρὸς τὴν όγκομετρίαν, ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν μετρήσιν τῶν όγκων.
όγκομετρον (τό) νεώτ. όργανον, δι' οὗ προσδιορίζεται ὁ όγκος στερεῶν σώματων καὶ εὐρίσκειται ἡ πυκνότης αὐτῶν. 2) όργανον δι' οὗ μετροῦνται οἱ παραλλαγαὶ περὶ τὸ μέγεθος τῶν ἐσωτερικῶν όργάνων τοῦ σώματος, ἰδίως ἡπατος, σπλήνος κτλ.
όγκόμματος-ον μιν. ὁ ἔχων μεγάλους καὶ προέχοντας σφαιρούς : Ἰσ.Πορρ.ἐν Ἄλλαστ.Ἑκλ.3,16.
όγκόπατος (ό) νεώτ. ἐρᾶσιμος παθῶν ἐπιπλέων εἰς τὰς ὀρμητικὰς καὶ ἀντορητικὰς θαλάσσας.
όγκοπελαθίαν Ἦσ. ἐπέλεθον οὐσαν.
όγκοποιῶ ἔω σχόλ. όγκῶ βλλ. : Σχόλ.Ἐρμω.εἰς Ρήτ.7,9531ῦ τῆς περιθόλῃ πλεονάζει ἀημοσθένης ἐν τῷ όγκοποιῶν καὶ ἐπαίρειν τὸν λόγον, Γλωσσ.
όγκος (ό) 1) ὀγκῶν, κέρτωμα βλλ.* ὀβ. κτ. πληθ. όγκοι τὸ ἐκατέρωθεν τῆς σιχμῆς τοῦ βέλους όγκιστροτῶ πλάγια άκρα, πρδλ. Ἦσ. «οἱ πάγωνες τῶν κίδίων» : Πλ.Δ.151 ὡς δὲ ἴδεν νερόν τε καὶ όγκους ἐκτός ἐόντας, αὐτ.214, Φιλόστρ.Εικ.2,23 όγκοι τοῦ βέλους) μιν. κ. καθ' ἐν. : Ὀνήσανδρ.19,3. 2) οἱ τῆς νεῶς όγκοι οἱ ὑπαστάτοι, οἱ γωνιαστικοὶ βλλ. : Μοσχίλ.Ἀθῆν.5,208B πύργοι σύμμετροι τὸ μέγεθος τοῖς τῆς νεῶς όγκοις.
όγκος (ό) 12) κ. μιν. νεώτ. κ. όγκ. ὁ ὀπὸ σώματός τινος στερεοῦ, όγροῦ ἢ ἀερίου καταλαμβάνοντος, πληρούμενος χῶρος, ἀνιθ. τὸ κενόν : Ἀριστλ.Φυσ.203b,28 ὡστ' ἐπερ μονοχόου καὶ πανταχοῦ εἶναι τὸν όγκον. 2) τὸ σχῆμα διερλουμδάτι ἢ ἔχει σώμῳ τι ἐν τινι χῶρῳ : Παρμ.8,43 σφαιρὴς ἐναλίχιον όγκμῳ. 3) ἡ μάζα, τὸ μέγεθος, οἱ διαστάσεις σώματος στερεοῦ, όγροῦ ἢ ἀερίου πληρούντος ἢ καταλαμβάνοντος χῶρον : Ἐρμ.20,1 μελέων ἀρῖδεσκετον όγκον, αὐτ.100,13, Ξεν.ΚΠ 6,2,32 τοῦτων (τῶν οὐκείων) ὁ όγκος μικρότατος, κατέκειεν όγκος χῶματος, - ὁ όγκος τοῦ σφῶματος. 4) ἐπὶ πόλεως, μέγεθος, ἔκτασις : Πλάτ.Πολιτ.2591' σμικρὰς πόλεως όγκος. 4) ἀθροισμα, σύνολον, ποσότης, σωρός ὀμοειδῶν πραγμάτων ὀσιτελοῦμένων ἐξόγκωμά τι : Ἦρ.4,62 ἀνεγίκατοντες ἀνω ἐπὶ τὸν όγκον τῶν φρυγγῶν. 5) ὀ3. χαρακτηριστικὸν μεγάλου ποσοῦ, μεγάλου ἀριθμοῦ : Πλάτ.Νόμ.959C τὸν τῶν σαρκῶν όγκον, - όγκος ἐπιπλεων ἀνευ καλοισθησίας κατασκευασμένων. 6) κ. ἐπὶ ἀριθμῶν : αὐτ.737C τὸν αὐτὸν όγκον τοῦ ἀριθμοῦ (τὸ αὐτὸ σύνολον, τὸ αὐτὸ ἀθροισμα τοῦ ἀριθμοῦ). 5) γεν. μέγεθος : αὐτ.Πολ.3731' όγκου ἐμπληστέα καὶ πλήθους, Νικ.Χων. ἐν Σδθ.1,6 όγκος καὶ μέτρος τῆν τοῦ παρῶν φύσιν, τὸ ἀσύνθηδες μέγεθος. πρδλ. Παρδ.7,312 ἔστιν δ' ὅτε καὶ τὴν ὑπερ. τὸ κατὸ φύσιν ἀξῆσιν όγκον καλοῦσι : Γεωμ.14,7,9 τοῖς όγκοις μεγάλοι καὶ περιτοδᾶκτικοι. 6) οἰδημα, ἐξόγκωμα : Ἰνν.Ἀρθρ.26 όγκος μάλθακος, Ἀριστλ.Ζ1 515,1 ὡστ' ἐν τοῖς σφόδρα λελεπυσμένοις πάντα τὸν όγκον φαίνεσθαι. πληρῃ φλεθῶν. 7) νεώτ. Ισπρ. πάσα ἐυμεγέθης ἐξοχῆ ἀνα-

πιτσομένη που το σώματος. Ἰδίᾳ μῶσα μόνως νεοπλαστού ἰστού παθολογικῶς σηματοποιμένη εἰς μέρος τι ἢ ὄργανον τοῦ σώματος, ἄ νεοπλασμα: ὄγκος καλοήθης (νεόπλασμα ἐξ ἄωρων, ἥτοι ἀματλιασίων, ἐμβρυϊκῶν κυττάρων - καλοήθης [τὸ ἐξ ὠρίων ἐμβρυϊκῶν κυττάρων - νεοπλασμα], λευκοίδη φυματώδης ὄβριτης) ἢ ἀρσις σωματική, διάτασις, φύσις: διοικλ.ἀν.43
 ἢ γαστρὸς ὄγκος (ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ μήτρᾳ ἐμβρύου καὶ τῆς ὥσ ἐκ τούτου διογκώσεως τῆς κοιλίας: Εὐρ.ἰων.15: 7) μτγν. θύσανος ἔξερχόμενος κόρυς: Πολυδ.4.133: 8) σταθικὸν βόρος: Σοφ.Ἠλ.1142, Πλούτ.Φωκ.243 ὧς γὰρ ἡ νομίματος δόξα πλείστην ἐν γὰρ βραχυτάτῳ δυνάμιν ἔχει 9) κτ. πληθ. ὄλικαι οὐσίαι, σώματα: Ἀριστλ.Μετ.1085a,12, αὐτ.1085b,14 ἢ μτγν. τὸ ἀνθρώπινον σῶμα: Πλούτ.ἨΒ.653P, Ροῦφ.Ἀνατ.30 τῆς χαλλῆς ἀναγομένης εἰς τὸν ὄγκον, Σωρ.1,26, Γαλ.1,272: 10) μτφ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, τὸ μέγεθος, τὸ ποσὸν αὐτῆς: Ἀριστλ.Ἀκουσθ.804a,15 ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ μῦθου: Πλάτ.Πολιτ.277B θαυμαστόν ὄγκον ἀρμαίνει τοῦ μῦθου (ἐκτείναντες αὐτὸν εἰς θαυμαστόν μέγεθος) ἢ κ. ἐπὶ ἀσθενειῶν: αὐτ. Νόμ.843B ἔχθρας ὄγκον μέγαν ἐντίκτουςαι ἢ κ. ἐπὶ φρονιτῶν: Σενέκ.Ἐπιστ.105 πῶς οὖν οὐκ εἶπ. . ἐνέγκαι τασούτων ὄγκον φρονιτῶν 1) ὄγκος δόξης μεγάλη δόξα: ἌλεΞ.ἠ. Αθῆν.1,21D φέροι δὲ τοῖς μὲν χρωμένους εὐ δόξης τὴν ὄγκον 11) ὄμ. μτφ. σπουδαίους, μέγιστος, ὑπερηφάνεια: Σοφ.Τρ.817 ὄγκος ὀνόματος μτρώφου, Εὐρ.Τρῶμ.1158, αὐτ.Φοίν.717, αὐτ.Ρήσ.760 ἢ κ. ἐν καθ' ἑμ. ἐπαρσις, ἀλαζονεία: Πλάτ.Ἀλκ.1,121B, Ἰσοκρ.1,30 ὁ τῶν ὑπερποτικῶν ὄγκος, ΚΔ'Ἐβρ.12,1 ὄγκον ἀποθέμενοι νάντα καὶ τὴν εὐρηρίσταν ἄμαρτιαν ἢ φρ. ὄγκον σφῶν ἐπαίρομαι: Σοφ.Αἰ.129: 12) ἐπὶ ὄφρου, ἡ μεγαλοπρέπεια, τὸ ὄφος: Ἀριστλ.Ρητ.1407b,26 ὄγκος τῆς λέξεως, αὐτ.Ποιητ.1459b,28, Δημήτρ.36, Πλούτ.Σύγκρ.Κικ. κ. Δημ.1 ὑπερβαλλόμενος ὄγκω καὶ μεγαλοπρέπειᾳ τοὺς ἀπεικτικτοῦς ἢ κ. ἐν καθ' ἑμ. στύφου: αὐτ.ἨΒ.79B ὁ Αἰσχύλου ὄγκος, Λογγίν.Υφ.3,4: 13) ὄμ. μτφ. βόρος ἐνόησις: Σοφ.ΟΚ 1341 βραχεῖ σὺν ὄγκω καὶ χρόνῳ διασκεδῶν 14) μτγν. φίλας, τὸ ἄταμον, ὡς ὄρας τῆς φυσικῆς: Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,161, αὐτ.Φύσ.12G, Ἀσκληπιάδ.Πρ.π.Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.9,363: 15) ἐν τῇ φυσιολογίᾳ τῶν μεθοδικῶν, μόριον βλλ., ἐν τῇ φρ. ὄγκαι καὶ πόροι: αὐτ.π.Γαλ.1,499: 16) νεῦτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν διασκαροειδῶν.
ὄγκωτος-ον κ. ὄγκωτός-η-ον παραβειτ. τοῦ ἀφρ. ἐπιθ. ὄγκός, ὁ ὄγκηρότερος: Ἀριστλ.Πρ.966a,2 σάφρ ὄγκωτέσα, Στράτ.ΑΠ 12,187,4 ἀπ' ἰσχυνοτάτης εἰς τασὶν ὄγκωτάτην.
ὄγκωφωτος-ον σχολ. ὁ βαθυφθόγγος, ἐπὶ σάλληγιος: Σχολ.Ἰλ.Σ 219.
ὄγκρος [ὄ] δημ. κ. ὄγγρος φυμαῖον ὑπὸ τὸ δέρμα, εἶδος θηλώματος ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς ἀπιδερμίδος τῶν ζώων καὶ ἰδίων τῶν αἰγῶν 2) σταγῶν μικρᾶ, κόμπος, ἐπὶ ὄδοι καὶ ἰδ. ἐπὶ παχυρροστίαν ὕδρων: ὄγκρο λάδι δὲν ἔχει τὸ λαδικόν, - ὄγκρο βούτυρο δὲν ἔχει.
ὄγκύλλομαι παθ. ὄγκόμαι, ἐγογκόμαι: Ἰνπ.Προορ.1,99 κοιλίᾳ ὄγκυλλομένη, αὐτ.Κωκ.608: 2) μτφ. ὄγκον περιβάλλωμαι, ὀφθαλμῶν, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι: Ἀριστφ.Ἐρ.465a' ὄγκύλλεσθαι, Ἀθῆν.9,382B καὶ οὕτως ὄγκύλλετο ἐπὶ τῇ τέχνῃ.
ὄγκυλον ἦσ. «σεμνὸν, γάρων». **ὄγκυλλομαι** ὄγκυλλοῦμαι βλλ.: Ἰνπ.π.Ἐρωταν. 2) Φῶτ. «ὄγκυλλωμένος, ὑπερηφάνος». **ὄγκω**-ὄω [ὄ] ὄγκος [2] κ. νεῦτ. δημ. ὄγκωμος, ἀφρ. ὄγκωσα [Ἰογγίν.Υφ.28,2], ἀπαρφ. ὄγκωσαι [Ἀ-

ριστφ.Σφ.1024, μτγ. ὄγκωσας (Εὐρ.Ἀνδρ.320), μέσ. κ. παθ. ὄγκωσαι [αὐτ.Ἐκ.δ.23], α' πληθ. μεσ. μέλλ. ὄγκωσόμεθα [Ἀριστφ.Βατρ.703], παθ. ὄφρ. ὄγκωκῶδη [Βαδρ.86,5], ἀπαρφ. ὄγκωκῶθηναι [Εὐρ.ἰων.388], μτγ. ὄγκωκῶθης [Ἐλλ.Ἐμπρ.233,4], παθ. παρακ. ὄγκωμαι [Πορφ.Γινώμ.33, Δαμόσκ.Γρα.140, μτγ. ὄγκωκώμενος [Ξεν.Ἀν.1,2,25], ἰνοι. λ. κ. μτγν. π. Ἀττ. περ. μ. ὁ παθ. παρακ. κτ. μτγ.] ἐγέρω, εἰς ὄφος σφῶν, ἀνεγέρω: Ἀλέξ.Ἀπ.3,33 ἦριον ὄγκώσει τὸ μερομήνον, Ἐλλ.Ἐμπρ.233,9 ὄγκωσον τάδε σήματα κ. παθ.: Εὐρ.ἰων.388 τάφω ὄγκωκῶθηναι ἢ ὄμ. κ. ἐπ' αὐτοῦ τὸ τάφω, τοῦ μνημείου: Εὐφορ.ἈΠ 7,651, Ἐλλ.Ἐμπρ.233,4 δόστα δ' ὄγκωκῶεις. ἔδεκτο τάφος 2) κ. νεῦτ. μεγεθῶνα, διαστῆλλα, σῆξάνω κατ' ὄγκον, φουσκῶνα: Ἀριστλ.Ἰων.457a,13 τὸ πνεῦμα τὰς φλέβας ὄγκαι, αὐτ.Πρ.396b,11 ἢ ὄμ. κ. παθ.: Βαδρ.86,5 γαστήρ ὄγκωκῆ [ἐξέγκωκῆ ἐκ πολυαίγιας], αὐτ.Π1, 19, Ἀντιλλν.Ὀρειδ.7,16,3, Ἀριστοιν.32,3 τῆς γαστρὸς ὄγκωμῆτης, Βαλαφρ.Στιχομυρ.4,62 τὸ βαρῆμένον στήθος του ὄγκωται, - ὄγκωται τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ἢ μτφ. νεῦτ. αὐτῶνα τὴν εἰς ἔνασιν, μ. τὸ παθ.: ὄγκωται ἡ λαϊκὴ δυσφορία - ἡ ἀγανακτικῆς ἢ συντελῶ ὄψε τὴν ἰνά γινθ ὄγκωδέστων: Ἐρμητ.8,3 ἢ παθ. καθίσταται ὄγκωδέστων: Πορφ.Γινώμ.33, Δαμόσκ. Ἀρ.140 3) μτφ. πηδ., μεγαλῶνα: Εὐρ.Ἀνδρ.320 βροστοῖς. βίσιον ὄγκωσας μέγαν ἢ δδ. ἀνωφᾶ, ὑπερηφάνος τ: αὐτ.Ἠρακλ.195 τὸ δ' Ἀργῶς ὄγκων, οἶα περ καὶ νῦν λέγεται ἢ ἐπὶ ὄφουσι λόγου, συνθῆ. ἐπὶ ἐν. φόγου, ὄγκωδεις, πομπῶδες ποῦ: Ἀγγίν.Υφ.28,2 ὄγκωσαι τὴν νόστιν ἢ ἐξυφῶ, ἀντίθ. τοπενῶ: Πλούτ.ἨΒ.616B τοὺς μὲν ταπεινοῦτες, τοὺς δὲ ὄγκωκῆτας ἢ φρ. ὄγκω τὸ φρόνημα ὑπερηφάνος: Ἀριστφ.Σφ.1024 οὐκ ἐκτελεσται φησὶν ἐπαρθεῖς οὐδ' ὄγκωσαι τὸ φρόνημα ἢ δδ. τὸ μέσ. ὑπερφρονῶ, ἀλαζονεύομαι: αὐτ.Βατρ.703 εἰ δὲ ὄμ. ὄγκωσόμεθα κάποσεμνυνοῦμεθα ἢ ὄμ. κ. τὸ παθ. ὄγκον περιβάλλομαι, ἐπαίρομαι, φουσκῶνα: Σοφ.ἀν.942 ὄγκωκῶεις χλιδῆ, Εὐρ.Ἠλ.381, αὐτ.ἀν.822 δῶμα πλοῦτῳ δυσσεβῶς ὄγκωμένον, Ξεν.Ἀν.1,2, 25 ὄγκωκῶμαι ἐπὶ γένει: ἢ σπαν. μτ. μτγ.: Εὐρ.Ἐκ.623 ὄγκωμέω δὲ μὲν τις. - ὁ δὲ. . τιμῆς κεκλημένος 4) ρηματ. π. ὄγκωρα, ὄγκωσις, ὄγκωτός, ὄγκωτικός.

ὄγκωδης-ους-ες [1] ἰδῆκος, εἶδος κ. νεῦτ. ὁ μέγαν ὄγκον ἔχων, ὁ καταλαμβάνων πολλὸν χώρον, φουσκωμένος, παχύς, γονόρος: Ξεν.Ἰνπ.1,12 πλευρὰ ἡ. . πρὸς τὴν γαστήρα ὄγκωδέστέρα, Ἀριστλ.ΖΜ 674b,24 πρὸ τῆς ποικιλίας αὐτοῦ [τοῦ οἰοφάγου] μέρος τι ὄγκωδες, Μωραῖτ.1,185 ἀχθοφορικῶς τοποθετῶν ὄγκωδεις λίθους, - βιβλίον εἰς δύο ὄγκωδεις τόμους ἢ ὁ τὰς διαστάσεις μέγας ὁ εὐμεγέθης, ὁ μέγας: Ἀριστλ.ΖΜ 674a,11 τούναντιον τὰ σώματα ὄγκωδῆ, διὰ Βαρτα.Ἐστίν, αὐτ.ΖΓ 749b,32 2) μτφ. ὁ ἐληφρονος, ὁ πεφουσκωμένος, ὁ γαυρῶν: Πλάτ.Μέν.90A οὐδὲ ὄγκωδῆς τὴ καὶ ἐπαρθεῖς, ἀλλὰ κόσμιος καὶ ἐσταλῆς πολιτῆς ἢ κ. ἐπὶ χορῶν, ὁ μεγαλοπρεπῆς, ἐντυπωσιακός: Ἀθῆν.1,20E ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὄρχησις ὄγκωδῆς παθητικῆ τῆ καὶ πολυκόπος ἢ κ. ἐπὶ τῆς αἰολικῆς ἄρμονίας: αὐτ.4,6:40 τὸ δὲ τῶν Αἰολῶν ἦθος ἔχει τὸ γάρων καὶ ὄγκωδῆς ἢ ὁ πομπῶδης: Φιλῶδ.Ποημ.δ,5 ὄγκωδῆ ποιήματα ἢ τὸ οὐδ. ὄγκωδῆς [τὸ] ὧς οἶα ὁ στόμπος: Διοκ.Ἀλ.Δεν.7 τῆς κατασκευῆς ὁ τραγικῶν καὶ ὄγκωδῆς 3) ὄμ. μτφ. ὁ βαρῆνός πλείοτερον, ὁ πληρέστερος: Ἀριστλ.Ἐπιητ.1429, 35 τὸ ἥρωικόν. . ὄγκωδέστερον τῶν μετρώων 4) νεῦτ. φῶτ. τὸ ὄρα, ὡς οὐδ. γενοῖς εἰσὶν ἄνδρ. διπτερῶν ἐκ τῶν δαιτιδῶν.

ὀγκώδης-ος-ε (2) [ὀγκῶσι] μτγν. ὁ ρέων εἰς τὸ ὀγκᾶσθαι, ὁ ὀγκώμενος: ΑΒ.Ζ.Ι.234.

ὀγκωμά-ατος [ὀγκῶ] μτρν., μαν. κ. νεώτ. ἐξὀγκωσις, ἐξὀγκωμα, ἔπαρμα, πρήξιμο: Γαλ.16,720, Σχολ. Ἀριστ.Π.Ερ.540 τὰ ὄπιατα, ἃ ἄντι ἀπὸ τῶν ὀφεινὰ τὰ ὀγκώματα: || νεώτ. ἀνατορ. ὀγκωμά αὐγενικόν [ἐφίπυρον κώρωμα, ὅπερ σχηματίζει ὁ ἐπιμήκης ἄξων τοῦ ἐμβρύου, ἀνασφαιίνεται δὲ ἰσοφῶς ἐν τῇ θέσει, ἐν ἧ βραδύτερον σχηματίζεται ὁ αὐχὴν], -λαγονοκτικόν [πρόρμηκες ἔπαρμα κείμενον περὶ τὴν κότυλην τοῦ ἀνωμένου ὀστέου τῆς πύελου], -ὀμφακικόν [προέκκυσμα κυκλοτερῆς ζώνη τοῦ δέρματος, ἧς περιβάλλει τὸ ἐπίπεδόν τοῦ θυλακοῦ κείμενον δέρμα], -ὀγκώματα βραχίονια [ἐπέσματα δύο ἐπὶ τοῦ ἀνω ἀκροῦ τοῦ βραχίονιου ὀστέου], -ἰναικά [ἐπάρματα ἀμείβια ἐπὶ τῆς ἐπιφανεῖας τῆς κόχης τοῦ ἱακκοῦ ὀστέου], -μετωπίσια [τὰ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τοὺς μετωπίσιους λοβοὺς τοῦ ἔγκεφαλοῦ], -βρεγματικά [τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ θόλου τοῦ κρανίου]. 2) μτγν. κ. μαν. ἄγκων βλλ., πιβ. ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ ἄγκωνα: Ὁρειδ.6,45,15,1, Εὐστ.1397,5.

ὀγκωμά-ασι ὀγκανίωσις, ἄγκων, ἐπὶ ὄνου: Θεόπουλ.Κωμ.4, Ἀριστ.Ζ.1609α,33 κἄν ὀγκησται (ὁ ὄνος), ἐκβάλλει τὰ ψά καὶ τοὺς νεωττοῦς [τοῦ οἴνου], Καλλ.Αἴτ. ὉΞυρ.2079,31, Λοκκ.Ἐνάθ. Δ.1,4 ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἐδοξε.

ὀγκῶσι ὄνη. τ. τοῦ ὀγκῶ βλλ.

ὀγκωσις-εως [ὴ] [ὀγκῶ] κ. νεώτ. ἡ πρῆξις καὶ τὸ ἀποτελεσθὲν τοῦ ὀγκῶ, αὐξήσις κατ' ὄγκον, ἐξὀγκωσις, πούσκωμα: Ἀριστ. Ἀναπ.480α,3, Σωμ.2,20. || νεώτ. παθολογικὴ κατ' ὄγκον αὐξήσις σιουδιόλητος μέρους τοῦ σώματος, ἐξοίδησις.

ὀγκωτικός-ή-όν μτγν. ὁ παρέχων ὀγκωσις, ὁ ἐπιώκων τὸν ὄγκον, ὁ ἐνωστικὸς, ἀμφ. ἀνάγν. ἐν Κατ. Ἀσπρ.Κ.2,164,17 ὀγκωτικὸς τὸν πραγμάτων.

ὀγκωτικός-ή-όν [ὀγκῶ] μτρν.: ὁ κατὰ μέγεθος πύξινος, ὕψιμος, ὁ φουσκωτός: Στατῆλ.ΑΠ.9,117 ὀγκωτὸν τάφου: || ὁ εἰς σφῶρον κατασκευασμένος: Ἐλλ. Ἐπιγρ.234 ὀγκητὸ κένος.

ὀγλήγορα ἐπίρρ., μαν. δ. τοῦ τ. γλήγορα βλλ.: Ἐρωτόκρ.1,1328 κὶ ὀγλήγορα γιγέρνει, Σωμω. ὁ ὄνατος τοῦ βοσκού 14 τὸ χαροῦμεν ἀνθὶ τῆς νιότης μας τῆς τριεφῆς ὀγλήγορα ἐμαράνθη.

ὀγλήγοράς [ὴ] ὄνη. τὸ φυτόν σκενῆρον βλλ. τὸ κοινόν.

ὀγλήγορος-η-ο μαν. ὄνη. δ. τοῦ γλήγορος βλλ.: Ἐρωτόκρ.2,1051 κὶ ἔκετος πάλ' ἀνάδια ντου ὀγλήγορος σμῶναι.

ὀγμῶμα [ὄγμος] ὄνη. διεθδύσαν ἡ γραμμὴν εὐθέσαν πῶμα, κινουσίαν κατ' εὐθείαν γραμμὴν, κυρ. ἐπὶ γεωγράμ. ἀρστριωντῶν ἡ θερσίοντων: Ἡσ. ἐν λ. ὄγμος: || μτ. δοτ. προσ. βαδίζω πρὸ τιζῶν ἐν σειρᾷ: Ξεν.ΚΠ.2,4,20 τὸ πλῆθος τῶν νεῶτων καὶ τῶν ἱππέων ὄγμωον αὐτῶν. 2) μτρν. ἐν φρ. ὄγμωτοσίδος μετὰ κόπου σῶμα τοῦς ὀδῶν μου, βαδίζω μετὰ δυσκολίας, ἐπὶ χλωπῶ ἀνθρώπου, μτ. πτ.: Σοφ.Φιλ.163 φορβῆς χρεῖα στίβου ὄγμωτοσὶ τρόδα πέλας πού.

ὄγμος [ὴ] κ. ὄγμος [πᾶν.] γραμμῆ, σειρᾷ, ἴθ. ἡ διὰ τὸ ἀρότρον ἀγόμενὴ αὐλαξ ἐν τῷ ἀργῶ: Ἰλ.Σ.548 τοὶ δὲ σπρέφασκον ἀν' ὄγμους ἰσθλῶ. ὄγμους, τὰς ἀπ' ἐθείας τοῦ ἔργου διεθόδους φησὶ, τὰς αὐλακὰς: Ὑμν.Δῆμ.455 πίνεις ὄγμοι: || κωρὶς καλλιεργημένου ἀγροῦ: Πάπ. Βούλομαι σπῶσασσάσι ἀρούρας ἐξ ἐν ὄγμοις θυαί εἰς ἰσθῶν χόρτου: 2) ἡ κατ' ἐοῦθὸν τῆς τοῦ βερσιόνου, τὸ ἐπίστικον ἔργον τῶν θερσιῶν, ἡ σειρᾷ, ἡν κἀμει: ὁ θερσίωσις: Ἰλ.Α.68, αὐτ.Σ.552 δρᾶματὰ δ' ἄλλα μετ' ὄγμων. . . πῆπτον, αὐτ.557, Θεόκρ. 10,2 αὐτὸ τέον ὄγμων ἀγειν ὄρθον δῖνα: 3) ἐπὶ τῶν αὐρανίων σωμάτων, τροχῶ, πορείαι, οἷον ἐπὶ

τῆς σελήνης: Ὑμν. Ὁμ.32,11 δετε πλῆθει μέγας ὄγμος [τῆς σελήνης] ἴσαν ἡ τροχῶ αὐτῆς συμπληρωθῆ καὶ αὐτῶ ἀποτελεσθῆ πλήρους κύκλου: || κ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου: Ἀραι.749 ἡέλιος μέγαν ὄγμον ἐλάσαν: 4) ὄγμος ὀδόντων ὀδοντοστοχία: Αἴηλ.4,265. 5) μτρν. ἐν φρ. ὄγμος κακοῦ . . γήρρας ἐρρυτιζόμενον γήρρας: Ἀρχιλ.110[74] ὄγμος κακοῦ δε γήρρας καθάριε.

ὄγαυοί [τοῦ] ὄνη. δ. τ. τοῦ γούρι βλλ.

ὄγρός-ή-ὸ ὄνη. δ. τ. τοῦ ὄγρου βλλ.

ὄγυρον Ἡσ. ἐπίματον, οἰ δὲ μάστιγον.

ὄχέω πιβ. ἐσφ. γρ. ὄωρ. τ. τοῦ ὀχέω, ὀχέω ἐν Λυκόφωρ.64, αὐτ.1049 ὀχως.

ὄγχινη [η] τὸ φυτόν ἀπίδα βλλ. ἡ κοινὴ ἀγλαδία: Ὁδ.Η.115 ὄγχινα καὶ ῥοιαί καὶ μῆλαι ἀγλαδοκάρποι, αὐτ.Λ.589, αὐτ.Σ.234, Θεόφωρ.Φ.2,5, δ. Θεόκρ.1,134, αὐτ.7,144 ὄγχινα μὲν παρά ποσσί, παρά πλεωσσί: δε μάλα, Νικ.Θηρ.513, Ρούφ. Νεφρ.Κυστ.14,6. 2) ὁ καρπὸς τῆς ἀπίδας, ὀπιον: Ὁδ.Η.120 ὄγχινη ἐπ' ὄγχινη γηράσκει.

ὄγχινα Ἡσ. ἄπυον.

ὄδα κ. ὄδαδα Ἡσ. ἐφορτία ἡ ὄμα: κινῶδ. ὄδα ἐφορτία, ἰωνία.

ὄδαμα Ἡσ. ἐβρωμα.

ὄδαγμός [ὴ] [ὄδαγμοῖσι] ποι. δῆξις, κνησμός, ὄνη. φαγοῦρα: Σοφ.Τρ.770 ἡλθε δ' ὄδαγμος ὄδαγμοῦ ἀντίπατος [ἰούτας ἐν τοῖς γειορ: π. Φώτ. ὄμας ἀπαντᾷ ἡ λ. ἀδαγμός, δι' ἧς οἱ νεώτ. ἐκδοτὰ ἀντικαθίστανται τὴν πρῶτην].

ὄδαγός [ὴ] ὄνη. τ. τοῦ ὄδαγός: Γεωμ.18,17,8,Φώτ.

ὄδαγωδός [ὴ] νεώτ. ὄδαγέφυρα βλλ.

ὄδατος-ο-ον [ὴ] ὄδατος Φώτ. ἐνόδιος, ἐπὶ τοῦ Ἐρμοῦ: [ἐκίτος ἀν' ἧ. ἀνάγν. 2] τὸ ἴδιον, κτ. πλῆθ. ὄδατα ὡς ὄδα. πράγματα, δι' ἃ εὐπορος ὀδεῖτε, ἐμπορεύματα, πραγμάτεις [σχολῶν τι ὄμας ἐρημνεῖ τὴν λ. διὰ τὸ ἐφοδία]: ὉΣ.Θ.163 φόρτου γε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὄδαίω κερδέων τ' ἀραλοῦται, αὐτ.Ο.445.

ὄδακτάζω μτρν. κ. ὄδακτίω δάκνω, δαγκῶνα: Καλλ.Δηλ.322 καὶ πρέμων ὄδακτάσι ἀγῶν ἐλοῖψι χεῖρας ἀποσπρέφαναι, Ἀπολλ.Α.4,1608, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ.5,244 ὄδακτι βλακτάει.

ὄδακτίω ὄδακτάζω βλλ.: Διον. Ἀλ.Ρωμ.14,10.

ὄδαλισκ [η] [τοῦρα] νεώτ. σῦνευσις, ἡ ἐν τῷ αὐτῷ κοίτην κοιμημένη: 2) θαλαμηπλός ἐπιούσα ἰδιαιτέρως σχέσις μετὰ τοῦ σουλτανού: || παλλακὴ βλλ.: 3) χορευτρία οἰκητικῶν χορῶν.

ὄδαξ ἐπίρρ. [πρβλ. ὄδοξ, ὄδακω] διὰ τῶν ὀδόντων, δάκνω, μετὰ δόντια, δαγκῶτα: Ἰλ.Α.749 ὄδαξ ἔλιν οὐδὰς ἰσθλῶ. ἐτοῖς ὄδοξοῖ τὴν γῆν ἔδακων, ἐπὶ ἀνθρώπων διατελούων ἐν τῇ ἀγῶνι τῷ θανάτου, αὐτ.Β.418, Ὁδ.Α.381 ὄδαξ ἐν χεῖλασι φύντες [ὀδόντες] σφικτὰ μετὰ τοὺς ὀδόντας τὰ χεῖλη: ἐκφρασις ἐμῶντο θυμοῦ καὶ μεγάλῃς ὀργῆς: ἀρχ. παροιμ. φρ. πῆξ, λάξ καὶ ὄδαξ: || ἡ λ. σὺχν. ἐν ἐκφορᾷ μτ. π. συγγενοῦς ἔμω. Κρατίν.164 ἀποδᾶκνειν ὄδαξ, Ἀριστ.Σωφ.164 διατρώξομαι ὄδαξ τὸ δίκτυον ἴαν τὸ χωρίον ἐν Διογ. Κυν.λ.Διογ.Λ.6,79 κυνὸς ἄγριον ὄδαξ ἐχερ ὄρθω, ἡ λ. πρέπει μὴ λησθῆν ἄντι τοῦ ὄδοξοι.

ὄδαξημοσός [ὴ] νεώτ. ἐν κωδ. σὺχν. ὄδαξημοσός ὄδαξημοσός βλλ.: Ἰνπ. Ἀωφ.3,25, Φιλ.2,301, Διοσκ.2,72 ὄδαξημοσός ὄδαξημοσός καὶ τοῦ τῶν ὀδῶν ὄδαξημοσός ἐπὶ παιδῶν, Πλαῦτ.Ἡδ.769Β, Ἀρετ. ὉΞ. Νόσ.1,2 ἄλυον ὄδαξημοσόν, Αἴηλ.Ζ.1,38, Ἀρτεμ.Δοκλ.5,67. || νεώτ. ἱατρ. αἰσθησιμὴ παραγόμενον ἐκ λευκοῦργῆς διαταραχῆς τῶν νεύρων τοῦ δέρματος, μὴ ἐξαρτώμενον δὲ ἐκ καταφρονόσις δερματικῆς βλάβος.

ὄδαξητικός-ή-όν μτγν. ὁ προκαλῶν ὄδαξημοσόν, ὁ φέρων κινημοσόν, ὁ δοναυδὸς, ἐρεθιστικός: Πολυδ.2,110 ὄδαξητικός χυμός.

ὁδῶν κ. ὁδῶν-ἄω [Θεοφρ.Σημ.30] κ. ἁδοῦν-ἄω, ἐξ οὗ μτχ. ὁδοῦν [Ἰνν.Γυν.1,18] παρσιτ. ὁδοῦν [Ἰεν.Συμν.4,28], μέσ. ὁδοῦμαι [Ἰνν. Ad.12, αὐτ.Γυν.2,17] κ. ὁδοῦμαι-ἄωμαι [αὐτ.1,90, Διδό.2, 3,29, Αἰλ.Ζ1,7,351 κ. ὁδοῦμαι-ἄωμαι ἰδ. ἀνάγν. ἐν Φιλ.2,332, Διοσκ.2,124], γ' ἐν μέλλ. ὁδοῦσεται [Ἰνν.Γυν.2,154], γ' ἐν μέσ. ἀορ. ὁδοῦσάτο [Ἀντίφλ. ΑΠ 9,86], παθ. παρσιτ. μτχ. ὁδοῦσθην [Σοφ.ἄν. 1127], ὑπερσ. ὁδοῦσθην [Ἡσίο.], Ἥσ. «τοῖς ὁδοῦσι θάνατος»· ὡς προκάλω ὁδοῦσθην, πόνον διὰ δῆγματος : ΑΒ,340, Σουίδ., Φώτ.· ἢ ὄμ. τὸ μέσ. μτ. αὐτ. : Ἀντίφλ. ΑΠ 9,86 ὁδοῦσάτο σάρκα· 2) ἀντιβ. αἰσθάνομαι ὁδοῦσθην, πόνον ἐκ δῆγματος, ὁπερ ὁδόντες προἔξουσιν : Ἰεν.Συμν.4,28 τὸν τε ὄμων πλεον ἢ πέντε ἡμέρας ὁδοῦσθην, Θεοφρ.Σημ.30· 3) τὸ μέσ. προκάλω ἀμύχας εἰς ἐμρούτον, γρατ-ζουίνους : Διδό.2, 3,29 ὄμ. ἄω ὑπὸ φάρμακ τινός ε-ρεθίζόμενος, μετρίως ὁδοῦσάσθαι φιλοτιμίσθαι· **ὁδοῦσθῆς**-ους-ες μτγν. ὁδοῦσθῆς : Ἀρετ. Χρον.Παθ.2,9, αὐτ.Π. ὁδοῦσθῆς εἰς ἠθάνην. **ὁδοῦρος** Ἥσ. «δικηφόρος». **ὁδοῦσμένος** Ἥσ. «ὠνείσθαι ἐνεργόμενος». **ὁδοῦα** Ἥσ. «καταπόνητα».

ὁδῶν ἦδε, τὸδε ἄντων, δεῖκτ. [ὁ σχηματισμὸς ταύτης ἐγένετο τῇ προσθήκῃ τοῦ ἔγκλιτ. δε εἰς τὴν παλαιάν δεῖκτ. ἄντων. ὁ,η,τὸ βλλ., κλινομένης κατὰ πλάσας τὰς πτώσ. ὡς αὐτῇ]. γενικ. τῶδε, τῆσδε, δοτ. τῶδε, τῆδε, αἰτ. τόνδε, τήνε, τὸδε, κληθ. οἶδε, αἶδε, τάδε κ. ταθήν[η] [Ἐπιγρ., Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ.744], γενικ. τῶνδε, αἰολ. τῶνδεσων [Ἄλκ. 126], ἀργ. τῶνδεσων [ε-τῶνδεσων-ήν] [Ἐπιγρ.], δοτ. τοῖσδε, ἐπ. κ. τοῖσδε[σσι(ν)] [Ἄλκ.462, Ὀδ.Β.47, αὐτ.Κ.268, αὐτ.Φ.93, Δημοκρ.175], ἰων. κ. τοιαῖδε [Ἡρ.1,32], θηλ. τοιαῖδε, αἰτ. τοιαῖδε, τῶσδε, τῶδε ἢ ἄντων. κ. ἢ οὗτος ἔχει ἀντιβ. τὸ ἐκείνος, κείται δὲ μτ. μεϊζονος ἐμφάσεως τῆς οὗτος, εἶναι δεκτικωτέρα ταύτης καὶ ἀναφέρειται ἄλλοιον διακεκριμένως εἰς τὴν παρὸν, εἰς τὴν ὀρώμενον καὶ θυμώμενον διὰ τοῦ δακτύλου νά δεχθῆ : Σοφ.ΟΤ 1120 ἢ τόνδε φράξεις γ- Τούτων, ὅπερ εἰσάρξας ἢ συχνοῦς δὲν γίνεται ἢ διακρίσις αὐτῶν· Φιλ. 1243 ἔξυστας Ἀχαιοὺν λαός, ἐν δε τοῖσδε ἐγὼ ἢ δεκτικῇ αὐτῇ δύναμις τῆς ἄντων, γίνεται ἰσχυροτέρα καὶ μεϊζονα ἐμφάσων κτάται ἐν τοῖς τ. ὁδῆ, ἠδῆ [1], οἵτινες ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν τοῦ καθ' ἡμέραν βίου γλῶσσαν δὲν ἀπαντῶσι π. τραγ., εἶναι ὁμῶς συχνοτάτοι κ. ποιμ. κ. ρήτ' ἰσπαν. εὐρηγία κ. οἱ τ. ὁδεδῆ, ἠδεδῆ σχηματισθέντες τῇ παρεμβολῇ τοῦ ἀντιβ. αὐτῶ. δέ : Ἀριστ. Ὀρκ.18 τὸν μὲν ἄω, τῆνδεδῆ, αὐτ. Ἐκκλ.4891, οὗτος ἐδῶ, νά αὐτῶσδε, ἐπὶ τόπου πρὸς δεξιῶν πρσθ. ἢ πράγματος ἐκτος παρόντος ἢ ἐνώπιόν τινος ὄντος : Ἰλ.2 460 ἔκτορος ἦδε γυνή, Σοφ.Φιλ. αὐτῇ μὲν ἦδε τῆς περιρροῦτο χθόνος Ἀλήμου, Εὐρ.Τρω.4, αὐτ. ἰων.5, αὐτ. Ἐλ.), αὐτ. Ἡρ.4, αὐτ.Βάκχ., Ἀριστ. Βασί.1134, Πλάτ.Θεαιτ.164ε καὶ γὰρ οἱ ἐπίτροποι... βονθεῖν ἐθέλουσιν, ὧν Θεοδώρος εἰς ὁδε· ἢ ὄμ. κ. πρὸς δεξιῶν πραγμάτων ἀνηκόντων εἰς τὸν παρόντα κόσμον, ἐν ἀντιβ. πρὸς ἄλλον τινά : αὐτ.Φαῖδρ.250Α, αὐτ.Συμν.211C ἀρχόμενον ἀπὸ τῶνδε τῶν καλῶν ἐκείνου ἔνεκα τοῦ καλοῦ δαί ἐπανιέναι· 2) συγγ. μτ. γ. ἐνεργ. ἐν ἐπίρρ. κρ., ἀποδοτέον διὰ τοῦ ἐνταύθα, ἐδῶ : Ἰλ. Ε.175 ὅς τῆς ὁδε κρατεῖται καὶ δὴ καὶ κακὰ πολλὰ ἔργα τρώας [καίτις ἐδῶ κυβερνάει], αὐτ.Υ.345 ἐγὼς μὲν τὸδε [καίτις ἐπὶ γθόνος, αὐτ.Φ.533, Ὀδ.Α. 185] ἢ συγγ. π. τραγ. ἴνα θλιωθῆ ἢ εἰσαδός προσώπου ἐπὶ τῆς σκηνῆς, δδ. μτ. ρ. κινήσεως σπμαντικῶν ἐν τῇ σμυ. τοῦ δευρο βλλ. : Σοφ.ΟΤ 531 αὐτὸς δ' ὁδ' ἠδῆ δωμάτων ἐξω πέρρ, Εὐρ. Φοῖν.443 καὶ μὴν Ἐρεοκλήης, ὁδε χερσὶ ἰδοῦ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ, αὐτ. Ἡρακλ.80 [εσφ.ἀνάγν.]

3) σπον. μτ. ὄντων, πρσθ. ὁδ' ἐγὼ ἰδοῦ ἐγὼ, νά ἐγὼ, αὐτὸν ποῦ βλέπεις : Ἰλ.Τ.140 ὄρα δ' ἐγὼν ὁδε πάντα παρασχέμην, Ὀδ.Α.76, αὐτ.Π.205 ἁλ' ὁδ' ἐγὼ τοιαῦδε... ἤλυθον εἰκοσθ' ἐτει εἰς πατρίδα γαίην ἢ ὄμ. κ. παρεμβολομένου τοῦ ὄντος : αὐτ.Φ.207 ἐνδον μὲν δὴ ὁδ' οὐτὸς ἐγὼ, αὐτ.Ω.321· ἢ συγγ. μτ. τῆς ἐρωτηματικῆς ἄντων. τῆς, ὅταν ἢ ἐρωτῆσι ἀναφέρειται εἰς τὴν ὀρώμενην ἢ κατὰδῶλον : αὐτ.Ζ.266 τῆς δ' ὁδε Ναυσικάα ἔπειτα, αὐτ.Α.225, αὐτ.Υ.351 τὶ κακὸν τῶνδε πᾶσχετῆ : τὶ κακὸν εἶναι τοῦτο ὁπερ τῶνδε πᾶσχετῆ ἢ ὄμ. κ. μτ. ἀ. ἐρωτηματικῶν ἄντων : Σοφ.Φιλ. 572 πρὸς πόνον αὐ τόνδ' οὐτὸς οὐδῶστος ἐπλεῖ, αὐτ.1204· 4) π. τραγ. ἐν τοῖς διαλόγοις ὁδε κ. ὁδ' ὄνηρ, ἦδε γυνή ἐγὼ : Αἰσχ.1438 κεί-ται γυναικὸς τῆσδε λυμονήριος, Σοφ.ΟΤ.534, αὐτ.815, αὐτ.Τρ.305· ἢ ὁδ. τῆδε χερὶ διὰ ταύ-της τῆς ἡμῶς χερσός : αὐτ. Ἀντ.43 ἐπὶ τὸν νεκρὸν τῆνδε κουφιέει χερὶ· 5) π. Ἀριστλ. ὁ τ. τοῦ ἴδιου, ἰδιαίτερον τὸ πράγμα : αὐτ. Ἡθικ. 1151a,35 τοῖσι διὰ τοῦ αἰρείται, αὐτ.Μετ.981a,8 Καλα-λία κάρνοτον τῆνδῆ τὴν νόσον τοῦ συνίνεγκε· ἢ τὸδε τὸ εἶδος τελείως ἰδιαίτερον, Ἐχωρήσιος : αὐτ.Κατ.3b,10, Γολ.6,113, αὐτ.171· 6) ἐπὶ χρόνου εἰς ὄλιγον τοῦ ἀμέσως παρόντος : Ὀδ.Ζ.161 τοῦδ' αὐτοῦ λυκάδωντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀ-δυσεύς, Σοφ.ΟΤ.438 τῆδ' ἡμέρρ πύσει σφα· ἢ κ. ἰσχυροτέρως : αὐτ. Αἰτ.753 κατ' ἡμῶν... τὸ νῦν τῶδε ἢ νῆξ ἡδῆ ἢ ἀρτι παρεβούσα νῆξ : αὐτ.21 νικητὸς γὰρ ἡμῶς τῆσδε πρῶτος ἀσπονον ἔχει περῶνας, αὐτ. Ἠλ.644· ἢ ἦδε ἢ ὁδός τοῦ τὰς ἰδίων : αὐτ.ΟΤ.1478 καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ δαίμων ἄμεινον ἢ με φουρήσας τῶν· ἢ φρ. ἔτος τὸδ' ἦδῆ δέκατον ἐπὶ δέκα ἴδῆ ἐτη : αὐτ. Φιλ.312· ἢ κ. νεῶς. ἐν ἔλλειπτ. φρ. ἐς τῶδε εἰς αὐτὸ τὸ σημείον, μτ. γενικ. : Εὐρ.Φοῖν.425 ἐς τὸδ' ἡμέρρ· ἢ κ. ἐπὶ ἡλικίας : Ἡρ.7,38 οὐδέ... ἐπὶ ἐς τῶδε ἡλικίης ἦκοντα οἰκίτρας· ἢ κ.μτφ. : Σοφ.ΟΤ.125 πῶς εἰς τὸδ' αὐ τὸλμης ἔβη γ· ἢ νεῶς. ἀπὸ τῶδε ἀπὸ τοῦ χρονικοῦ σημείου, ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς : ἀπὸ τῶδε καί εἰς τὸ ἔξῃς δὲν θά σὰς ἐνοχλοῦμαι· ἢ ὄμ. μέτρι τῶδε κ. ἀχει τῶδε μεχρὸς αὐτοῦ τοῦ χρονικοῦ σημείου, καθ' ὁ μάλει εἰς : μεχρὶ τῶδε οὐ-δεμια προσοχῆ ἐδίδετο εἰς τὴν ἀλίεια· 7) ἄντων. τὸ αὐτ. κτ. πληθ. τῶδε μτ. οὐα. ἐν., ὅταν σὺνδῆξ τοῦτο πρὸς τὴν ἢ πολλὰ πρότερον ἀναφερθέντα : Ὀδ.Α.226 ἐπὶ οὐκ ἔβρανος τῶδε γ' ἐστὶν [ἀπ' οὐ] πάντα ταῦτα δὲν εἶναι ἐβρανοί, Σοφ.ΟΚ. 883 ἀρ' οὐχ ὄβρις τῶδε γ· ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ θεῶν ἢ κ. πρσθ. : αὐτ.ΟΤ.1329 Ἀπόλλων τῶδ' ἦν, Εὐρ. Ἀνδρ.168 οὐ γὰρ ἐσθ' Ἐκτωρ τῶδε· ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ χωρῶν : αὐτ.Τρω.100 οὐκεῖ τρώα τῶδε, Ἐπιγρ.η.Στῶδ. 9,1,6 τῶδ' οὐτ' Πελοπόννησος ἀλλ' Ἰωνία· ἢ ἐπὶ πρσθ. κ. κτ. πληθ. τὸ προσδιορίζομενον : Ὀμοκ.6,77 οὐκ Ἴωνες τῶδ' εἰσὶν· 8) ἴσεται κ. πρὸς δῆλων πραγμάτων, ὁπερ μέλλει ἀμείωσας νά τελεσθῆ, ὁπερ πάραυτα ἐπακολουθεῖ : Ἰλ.Α.4 τῶδε μτ. κρήνον ἐέλδωρ· ἢ ὁδ.πλσι. συγγρα-φῶσι κείται ἐν ἀντιβ. πρὸς τὸ οὗτος βλλ. : Ἡρ. 6,53 ταῦτα μὲν Λακεδαιμονίῳ λέγουσι... τῶδε δὲ ἐγὼ γράφω, Ἰεν. Ἀν.2,120 ταῦτα μὲν δὴ σὺ λέγεις παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελκε τῶδε· ἢ ὄμ. κ. ἐν ἀντιβ. πρὸς τὸ ἐκείνος : Σοφ. Ἡλ.784 ὀνηλλῶσθην φέδων πρὸς τῆσδ' ἐκείνου ἦ· ἢ σπον. ἀνα-φέρεται εἰς πλεῖστορα τοῦ ἐνός πρσθ. ἐν τῇ πρσθ. : αὐτ.ΟΤ.948 ὦν ὁδε [ἰδίας] πρὸς τῆς τῆ-χης ὁλκων, οὐδὲ τῶδ' ὄμ [τοῦ Οἰδίοσπου]· 9) συγγ. προσδιορίζεται ἀπὸ ἀναφ. ἄντων, ἢς ὁμῶς προηγείται, ἀντὶ νά ἐπακολουθῆ π. ὄμ. ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐρρηγία ἢ ἄντων. κωχρησιμέ-νη τοῦ δὲ : Ἰλ.Φ.858 ὅς δὲ κε μνηρῖοιο τῶν κ...

ὁ δ' ὄσεται ἡμιπέλεκκα, αὐτ. Β.346, 'Οδ. Α.148, αὐτ. 149' || κ. π. τραγ. : Σοφ. 'Αντ.666 ὄν νόμις στήσεις, τοῦδε χρῆ κλύειν, αὐτ. Τρ.23, αὐτ. Φιλ.87, Ξεν. 'Αν.7,347' **10)** συχνότατα πρῶτος τις κενταί και ἐπιρρηματικῶς, ὁλον ἡ δοτ. τοῦ θηλ. τῆδε ἐπὶ τόπου, ἐνταῦθα, εἰς τὸ ἀμφιεν αὐτὸ, ἐδῶ : 'Ιλ. Μ.345 τῆδε τευτεῦται σίλινθ' ἀλεθρος, 'Οδ. Σ.173, Πλάτ. Νόμ.958D τῶν τε ὑπὸ γῆς θεῶν καὶ τῶν τῆδε, 'Αλέξ. 'Αφρ.π.Θησ.Στεφ. τῆδε κἀκείσε περιφρέειν' || ὄμ. ἡ δοτ. τῆδε κ. τροπικῶς κατ' οὐτὸν τὸν τρόπον, οὕτως, εἰς : Αἰσχ. Εὐμ.45 τῆδε γὰρ τρανῶς ἐρω, Πλάτ. Φοιδ.77Β, Πλάτ. 'Επιτ.76,3 οὐδέ τι τῶν τῆδε οὔτε προσπνέεις οὔτε ἐναντίον' || ἡ αἰτ. τοῦ οὐδ. τὸδε μ.π.ρ. κινήσεως σημαντικῶς, εἰς τοῦτο τὸ μέρος, ἐδῶ : 'Ιλ. Ε.298 ἡ μεμαῖτα κατ' Οὐλύμπου τὸδ' Ἰκάνεας' 'Οδ. Α.409' || ὄμ. κ. μτ. τοῦ δεύρου : 'Ιλ. Σ.309 νῦν δὲ σὺ εἵνεκα δεύρου κατ' Οὐλύμπου τὸδ' Ἰκάνω, 'Οδ. Ρ.444, αὐτ.524' || ὄθεν, διό, διὰ ταῦτα : αὐτ. Ψ.213 αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τὸδε χῶμο μῆδ' νεμέσσα' || ἐν τῇ αὐτῇ σμ. κ. ἡ αἰτ.πληθ. τοῦ οὐδ. : 'Ιλ. Γ.77 τῆς ἀντάδε γηθήσειε' **12)** δοτ.πληθ. οὐδ, τοῖσδε με αὐτοῖς τὰς λέξεις : 'Ηομ. Γ.120 ὁ δὲ ἀμείβετο αὐτοῖς τοῖσδε' **13)** ὄμ. ἡ δοτ. τοῖσδε οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων : αὐτ.32.

ὁδία ἰα) ἰδούω(ι) ἡ μὴ πορεία, ὁδοιορπία, ὁρμός, ταξίς : 'Αριστ.έ.1106 ὁ μὲν μετέωροι τὴν ὁδίαν, οἱ δὲ ὑπ' αὐτὰς ἰτάς διαδίδρασι ποιοῦνται, **ὁδολονόμος** (ὁ) 'Επιμρ. τίτλος ἀνατάτου οικονομικοῦ ὁξωματοῦσιν ἐν Τροίῃ.

ὁδελός (ὁ) ὄρω, τ. τοῦ ὁδελός βλά.

ὁδευμα -ατος(τὸ) ἰδούω(ι) ἡ μτ. κ. νεώτ. ὁδοιορπία ἡ διαπόλις : Στράβ. Γ.145 ὡσερ τοῖς ἔμποροις ὁδεύμασι καὶ διὰ τῶν καμῶλων' **2)** νεώτ. σήραγγ' ἡ τάφρος ἐν ὄρωματικοῖς ἐργοῖς, ὁδ' ἡς διέρχονται ὄλιται.

ὁδεύσιμος -ον(ὁδούω) ἡ μτ. ὁ διαβάτος : Στράβ. Γ.7,5 ὡστε καὶ στρατοπέδοις ὁδεύσιμον εἶναι, Μόε. Τόρ.39,3, Γλωσσ.

ὁδεύσις -εως(ὁ) ἰδούω(ι) ἡ π. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ὁδεύω, πορεία, ὁδοιορπία, ὁδ. διέλευσις, διαδρομή : Πάπ. **2)** νεώτ. πορεία διὰ μέσου ὄρωματικῶν ἔργων' **3)** ὄμ. νεώτ. ἀνόρουξις τὰ φρων ἡ σήραγγαν ἐν παλιωρπία.

ὁδευτής (ὁ) ἰδούω(ι) ἡ μτ. κ. νεώτ. ὁδοιορπία.

ὁδευώ ἰδούω(ι) κ. μ. κ. νεώτ., μ. κ. δημ. ὁδευώω 'Ἐρωτόκρ.2,557, ὄρω, ὄδευσα (Ξεν. 'Αν.7,8,8), προχωρῶ βωδίζω, πορεύομαι, βαδίζω, πηγαίνω : 'Ιλ. Α.569 πάντας δὲ προέρεε θεός ἐπὶ νῆας ὁδούειν, Ξεν. 'Αν.7,8,8 ἐντεύθει δὲ 'Αδραμυττιῶ ὁδούσαντες εἰς Καίκοι πεδίων, ΚΔ Λοικ.10,33 Σαμαρείτης ὁ τίς ὁδούων ἴλασε κατ' αὐτόν, Πάπ. || κ. μτ. συστοιχίω ἡ συνωνύμου αἰτ. : 'Ιππῶν.5,1 πῶσαν, τῆσρ' ὁδούει τὴν ἐπὶ Σμύρνης, 'Ανακρέοντ. 38(24),2 ἐπειθὲ βροτῶς ἐνύχθην βήτοισι τριβόν ὁδούειν' || μτ. αἰτ. τόπου πορεύομαι διὰ μέσου τῶν, διέρχομαι, διασχίζω τ. : 'Απολλ. Ρ.4141 ἄ τε χθόνα μέγας ὁδούων, Πλάυτ. Εὐμ.15, 'Επιμρ. μέγας οὐρανόν ὁδούειν, Τζέτ. Χιλ.8,297 τοῖς ὁδούουσι τὴν ἔρημον, 'Ἐρωτόκρ.2,557 μ' αὐτὸ τὴν στράτ' ὁδούειν' || φρ. κοινῶς ὁδούω τινὶ βωδίζω μετὰ πινος, συμπορεύομαι, συναρτιδούω : Βάβρ. Γ.15,2' || ἡ μτ. παθ. ὁδουομένη ἰδούω(ι) ὄς οὐσ' ἡ ὁδός ἡτις ὑπὸ πολλῶν βαίνειται, ἡ πελατημῆν : Πάπ. νότου ὁδός ὁδουομένη, αὐτ. Βορρᾶ ἰδωτικῆ ὁδουομένη' || ὄμ. ἡ παθ. νου. ἐπὶ τῆς Ραβέννης, ἡ διὰ γεωφύων καὶ πορβέμων περιπατομένη : Στράβ.5,17 ἐστὶ Ράουενα, ἔμλοπαγῆς ἄλη καὶ διάρρυτος γεωφύρας καὶ πορβέμοις ὁδουομένη' **2)** μτφ. : 'Αριστ.έ.ἀπ.4) ἐξ ὄλεσις εἰς νόσον ὁδούειν' **3)** ρηματ. π. ὁδευμα, ὁδουσις, ὁδουοσμός, ὁδευτός, ὁδευτέον, ὁδευτής.

ὁδηγῆτης (ὁ) 'Επιμρ. μ. κ. ὁ ἡγοῦμενος τῆς ὁδοῦ, ὁ ὑποδεικνύων τὴν ὁδόν : Διαι. Σουλ. Βατ.5,462.

ὁδηγῆτω -ὄω ἡ μτ. κ. νεώτ. ὁδηγῶ : Θεμιστ. Ἀδ. ἰ, ΠΣΙC σὺ μὲν ἐξηγουμένου καὶ ὁδηγουμένου.

ὁδηγημα -ατος(τὸ) νεώτ. ὁδηγησις βλ. λ.

ὁδηγησις -εως(ὴ) ἰδούω(ι) ἡ μτ. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ὁδηγῶ, τὸ ὁδηγεῖν : Σέξτ. Ἐμψ. Πυρρ. Γ.240, Χοιροδ. Γ.19,8' || Ζωναρ.664 εἰσαγωγή, ἡ ἐπὶ τὰ τέλεια ὁδηγησις τῶν λόγων.

ὁδηγητῆς -ηρος(ὸ) ἡ μτ. κ. νεώτ. ὁδηγητής, ἡθλ. ὁδηγητῆρῖα ἱσχυλ. Εὐρ. Φοιν. Γ.492) ὁδηγητής, ὁδηγός : 'Ἐλλ. Ἐπιμρ.779, 'Ορφ. 'Υμν.41,6' || νεώτ. ὁ ὁδηγῶν, ὁ διευθύνων πρὸς τ. ὁδ. ὁ καθοδηγῶν, ὁ καθοδηγητής : Παλαμ. Περ. Χαιρ.166,4 βωθθός καὶ παλαιστής καὶ ὁδηγητής, Ζερόβ. Τραγ. ΚΚ.35,9 καὶ να σταθὲ ὁδηγητῆρα μαε στὰ κρωθὸ μονοστή, Καζ. Ν.Θ.Κωμ.3,3,23 ἴσα στὸ φῶς τῆς ἁγίας μου ὁδηγητῆρ' || νεώτ. τὸ θηλ. ὁδηγητῆρῖα σταθερὰ γραμμῆ ἡ καμπυλὴ χρησιμοῦσα ὡς ὁδηγός πρὸς περιγραφήν καμπυλῆς ἡ ἐπιφανείας, ἄ. διευθυντῆρῖα' **2)** ὄμ. τὸ θηλ. αὐλαξ' ἡ ἐπιφανεία, ἐπ' ἣς ὁδηγεῖται καὶ ὁλοθαίνει μέρος τι μηχανήματος, ἄ. ὁλόξ' || εἰδ. ἐντομῆ ἐπὶ πυροδόλου' **3)** ὄμ. τὸ θηλ. ὡς προσων. τῆς Θεοτόκου : (Παναγιῶτ' ἡ 'Οδηγητῆρῖα.

ὁδηγητικός -ή-ὄν ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἰκανός ἡ κατάλληλος νὰ ὁδηγῶ, ὁ καθοδηγητικός : Σουίδ, Εἰστ.144,12, -ὁδηγητικῆ ὄμιλιφα.

ὁδηγία ἰα) ἰδούω(ι) ἡ μτ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις τοῦ ὁδηγῶ, τὸ δεικνύειν τὴν ὁδόν, τὸ διευθύνειν πορείαν : Γρηγ. Νύσου.3,12D, -ἐβῆσασμεν εἰς τὴν κορυφῆν τῶν ὄρων ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ποιούμενος' || γιν. καθοδηγησις : Φιλῶν. 'Ιω. 'Υγόνυμ. 368,6 ὁδηγία εἰς τὰ γῶναια, -θα ἐργασθῆτε ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου' || ὁδ. ὑπόδειξις ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν γίνεται ἡ ὁδόν νὰ γίνῃ τ. : Εἰστ.637,4, -μελετᾶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας εἰδικοῦ προσηγορευμένου' **2)** νεώτ. κ. δημ. ὑπόδειξις, συμβουλιὴ καθοδηγητικῆ : δὲν ἠκολούθησε τὰς ὁδηγίας τῶν γονέων τού' **3)** εἰδ. λεπτομερῆς ἐπεξηγησις, προφορικῆ ἡ ἔγγραφος, τοῦ τρόπου καθ' ὃν δέον νὰ ἐπιτελεθῇ τ. : ἱστρικῆ ὁδηγία, -ὁδηγίαν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου -διὰ τὴν ἀντισεποροικὴν ἀμυναν.

ὁδηγός (ὁ) ἡ μτ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἡγοῦμενος τῆς ὁδοῦ, τῆς πορείας, ὁ δεικνύων τὴν ὁδόν πορευόμενος ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων : Πολύδ. 5,5,15, Πλάυτ. 'Αλέξ.27' ἔπειτα τῶν ὄρων, οἴπερ ἦσαν τοῖς ὁδηγοῖς συχνοῦστων, ΚΔ Ματθ. Γ.15,14' || κ. ἐπὶ θεοῦ τῶς : Πασα.2,1,2' Ἦσαν φάμενος ὁδηγὸν γενέσθαι' || μ. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ὁ καθοδηγητής : Μχ. 'Ατταλ. ἐν Σάβ.1,30 ἄλλ' ἐκαστος ὑπὸ θεῶ' ὁ ὁδηγῶ τὴν τριβὴν τῆς ἀρετῆς διανού' || ὁδ. διδάσκαλος : Διον. 'Αλ. 'Αμμ. Γ.12 ταῖς 'Αριστοτέλειοις τέχναις ὁδηγίος χρησάμενος Φιλῶδ. Παρρ.200' **2)** ἡ μτ. κ. νεώτ. ἐξ οὗ ὁδηγεῖται ἡ χελώνη βλά. : Ἀθην. Μχ.34,6' **3)** νεώτ. κ. δημ. εἰδικῶτ. ὁ ἐξασκῶν ἐπάγγελμα καθοδηγητοῦ ἔξάνω, ἐκδρομῶν κτλ.' **4)** νεώτ. ὁ πρῶτος ἐν παρατοῖσι πρὸς δὲν οἱ λοιποὶ κανονίζον τὴν θέσιν ἡ τὸ βῆμα τῶν κατὰ τὰς γυμναστικῆς ἡ στρατιωτικῆς ἀσκήσεις καὶ τελετᾶς : ὁδηγός δεξιά -ἀριστερά' **5)** νεώτ. κ. δημ. ὁ διευθύνων τὴν κίνησιν ὄχηματος ἡ αὐτοκινήτου ἡ ἄμαυλαξ' ἡ μὴ μιλιετῆ εἰς τὸν ὁδηγόν' **6)** νεώτ. ναυα. πλοῖον ἐν ναυτικῶ ἀσχηματισμῶ, ὄπερ ὄφεται ναυ. ἀπ' αὐτοῦ τὰ λοιπὰ συρβύζον τὴν ταγηνίαν αὐτοῖς θέσιν' **7)** νεώτ. κ. δημ. βιβλίον ἡ ἐντυπον περιέχον ὁδηγίαν περὶ τῶν πραγμάτων : ὁδηγός μαγειρικῆς - τῶν ἀρχαιοτήτων' **8)** ἐν ταῖς Κυκλάσις, ἡ βασιλίσσα τῶν μελισσῶν' **9)** ἐν Κρήτῃ, ὁ κρῖς ὁ προηγούμενος παίριον' **10)** γεν. πᾶν

ὀ, τι χρησιμεύει πρὸς καθοδήγησιν: ἡ πείρα εἶναι ὁ καλύτερος ὀδηγός· 1) πᾶν κ. νεώτ. κ. ὡς ἐπίθ. ὀδηγός-ὄν ὁ καθοδηγῶν εἰς τι, ὁ ρυθμίζων τι: Πάπ. ὀδηγὰ πλοῖου, ὀδηγὸν πυραδῶλον - πολυδῶλον (τὸ ρυθμίζον τὴν σκόπευσιν τῶν λαοπῶν, **ὀδηγῶ**-έω (ὀδηγῶ) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. ὀδηγῶ-άω, μέλλ. ὀδηγήσῃ (Αἰσχ.Πρ.72β), ἀόρ. ὠδήγησα, παθ. ὀδηγοῖμαι, ἀόρ. ὠδηγήθην, δημ. ὠδηγήθηκα, παρακ. μτχ. ὠδηγημένος, ὀδηγός εἰμι, δεκνύω τὴν ὁδὸν προπορευόμενος τιος, μτ. αἰρ. πρᾶς.: Αἰσχ.Πρ.72β αὐταῖ α' ὀδηγήσασσι καὶ μάλ' ἀσμένως, Ψωφικῶλ.24, Ξεν.Ἐφ.1,9, ΚΔ.Πράξ.8,31 πῶς γὰρ ἂν δυναίμην, ἐάν μὴ τις ὀδηγήσῃ με; Μηνῶλ.12,25 Ἐσπερ.Τρομ. μάγουσ ὀδηγήσας εἰς προσκύνειν σου, Παλαμ.Περ.Λαορ.212,5, Ζερθ. Τρογ.ΚΚ.22,12 σὰ μάγιασα με μὲ ὀδηγῶ, Γρου. Σκ.Τερρ.27,10, Κάλλανδα Χριστ. ἄστρον λαμπρὸν τοὺς ὀδηγεῖ· 2) κ. ἀπαλ. : Ἰπν.Νόμ.2 φύσιος εἰς τὸ ἄριστον ὀδνησεύσης, Ἐφρ.Μο.1402 κ. παθ.: Πλούτ' ἰδ.2,954δ, Βέττ.Βαλ.359,30· 3) τὸ μετ. καθοδηγῶ, κατευθύνω, ὑποδεικνύω τὸν τρόπον ἐκτελέσεως ἔργου τίνος: Ξεν.Ἐφ.5,1 συνήλαθμεν ἀλλήλοισ ἀμφότερους ὀδηγουμένοις θεοῦ· 4) νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ αὐτῇ σμτ. τὸ ἐνεργ.: ὀδηγοῦσθαι τὸν τί νὰ κάμῃ - πῶς νὰ φερθῇ· 5) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι ὀδηγός ὁχημῶτος καὶ διὰ σύτοιμητότου, διευθύνω τὴν κίνησιν αὐτοῦ: δὲν ἐμοσε ἀκόμη νὰ ὀδηγῇ· 6) γεν. χρησιμεύω πρὸς καθοδήγησιν τιος: ἡ ἀνάληξις τοῦ αἵματος θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς διαίτης· 7) ἄγω, φέρω, ὀπαλῆγω: ὁ δασωτὸς βίος ὀδηγεῖ εἰς τὸν ὄλεθρον· 8) ρηματ. ὀδηγῆσαι, ὀδηγημα, ὀδηγητής, ὀδηγητής, ὀδηγητικός, **ὀδηγορία** (ἡ) Ἐπιρ. ὀγρ. τὸ ὀδοιπορία βλλ. **ὀδί**, **ὄδι**, τοδί δεικτ. ἀντων. ἐπιτ. τ. τοῦ ὄδε βλλ. **ὀδία** (ἡ) πᾶν. πομπή. **ὀδιος**-ον (ὀδός) ὁ ἀνήκων εἰς ὁδὸν ἢ ὀδοιπορίαν, ὁ σπὸ τῆς ὁδοῦ· 1) ὄβ. ὄριος ὀδιος πηλῶν προηυνῶν τὴν διὰ τὴν ὀδοιπορίαν ἢ κτ. ἄ. καθ' ὅσον ὀρίωμενος: Αἰσχ.Ἀγ.157 ἀπειλάγειν μόρσιμ' ὄβ' ὀρινωὶν ὄδιων ὄκιοι βασιλείας· 2) ὄβ. κ. μτ. τοῦ αἰσίου: αὐτ.104 κύριός εἰμι θροεῖν ὄδιον κρῆτος αἰσίου ἐκτελέων ἰσοῦ σιωνοῦ αἰσίου· 3) ὄβ. ὄλιων ὄδιος αἰσίου σιωνοῦ, σημειῖον προηλῶν εὐτυχῆ ἢ ἐπιτυχῆ ὀδοιπορίαν· Ἡσ.: 4) κ. ἐπι τοῦ Ἐρμού ὡς προστάτου τῶν ὄδων καὶ τῶν ὀδοιπόρων, οὗ τὰ ἀγάματα Ἰσταντο παρὰ τὰς ὀδοῦς: αὐτ. Ἐρμῆς ὀδιος· 5) τὸ οὐδ. ὄδιον ὡς οὐσ. τὰ ἐξῆρα τοῦ ταξιδίου: Ἐπιρ. **ὀδισμα**-ατος (τὸ) (ὀδίζω) ποι. ὀδός, μέσον διεκτελέσεως: Αἰσχ.Πέρα.71 παλῶγομον ὄδισμα ζυγῶ ἀμφιβαλῶν ἀχέην πόντου ἢ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐκ πλοίων γέφυρα, ἦν ὁ Ξέρξης ἐξευξεν, ἐφ' ἧς ὡς διὰ πολλὰκας συνδευμένης ὀδοῦ ἠδύοντιο να παρεοῖναι οἱ Πέρσαι. **ὀδιστής** (ὁ) δ. ἀνάγν. τοῦ ὀδότη: Ὑμν.Ἐρμ.203. **ὀδότης** (ὁ) (ὀδός) κ. νεώτ., ὄμορ. ὀδότης (Θεοκρ. 16,931) ὁ ὀδεύων, ὀδοιπόρος, δημ. στρατολάτης, στρατοκόπος· ἐν ἴλ. ἀνὰ τὰ ἀπα κ. μ. ὡς ἐπίτ.: αὐτ.Π.263 εἶπερ παρὰ τὴν κίον ἀνθρώπουσ ὀδότης ὡς οὐσ.: Ὁδ.Η.204 εἰ δ' ἄρα τὴν καὶ μοῦνας ἰών Ἐβληται ὀδότης, αὐτ.Ρ.21, Σοφ.Φιλ.147 ὄπατον δὲ μάλῃ θεινός ὀδότης Μηνῶλ.118 Ὁδ.1 Ἰσραήλ δὲ φυγάδα, πρῶτον ὀδῆτην διεύσεσ. **ὀδημαλέος**-α-ον (ὀδημῆ) ὁ ἰσχυρὸν ὄμην ἀπονεύων, ἰδ. ἀποφορᾶν, ὄδ ὁ συσώτης: Ἰπν.Νοῦσ. 4,56 ὄδημαλέα καὶ πυθῶδα ἐλεύεταισι ἀν' αὐτέων τῶν μητρέων... ἐπίοντα. **ὀδημῆ** (ἡ) παλαιότερος ὀπίων. κ. μτ. τ. τοῦ ὄσημ βλλ. **ὀδημῆεις**-εντος-εσσα-εν (ὀδημη) μτν. ὁ ἔχων ὄσημ, ὁ ἐκτέμηνον θυσοσμίαν, ἀποφορᾶς: Νικ. Ἀλεξ.437 ὄμηρ δὲ ὀδημῆεις καμῶν περιλιθεταὶ ἰδρωῦς.

ὄσημον Ἡσ. ἐπολύσομος, εἰσομος. **ὄσημωμαι**-άομαι παλαιοί, τ. τοῦ ὄσημωμαι βλλ. **ὄσθ** βαρβαρισμός ἀντὶ ὄσθς βλλ.: Ἀριστ.Θεσμ. 1222 ὡ μισρὸ γράθ' πότερα τρέχει τὴν ὄσθ. **ὄσθαφύρα** (ἡ) νεώτ. μεγάλη γέφυρα ἀνωθεν ὄδοσικῶ κολυμβάσιος, ἄ. ὄσθαφύρα. **ὄσθαγράφος** (ὁ) νεώτ. ὄδομέτρον βλλ. **ὄσθαδικεῖα** (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ὁ δεκνύων τὴν ὁδόν, ὁ ὀδηγός: Γεωργ.Σύγκ.205B μισθῶτον ὄδο-δεῖκταν· 2) νεώτ. ὄσθα ἐν διασταυρώσει ὄδων, δεκνύων τὰς κατευθίσεις κ. χίλιομετρ. ἀποστάσεις πρὸς τὰς πλησιαιτέρας πόλεις ἢ χωρία. **ὄδοιδοκός** (ὁ) (ὄδοιδοκῶ) μτν. ὁ ὄδοσκόπος, ὁ παραφυλάκων, ὁ ἐνευθύνων ἐν ταῖς ὁδοῖς, ὁ ληστής Ἡσ. ἐνωδός ληστής, ἐνευθρευτής, κωψή, πανούργος.: Πολυδ.13,82 εἰχε δὲ καθ' ἄλην τὴν Πελοπόννησον ἱερασούλους, ὄδοιδοκούς φονέας, Ποσειδῶν.36f, Διωνκρ.4,95, Σουῖδ. **ὄδοιδοκῶ**-έω μτν. ὄδοσκόποι, ἐνευθρεύω, παρανομεύω: Διδῶ.Σ.ἀπ.34f/5,2,43 οὐ διέλιπεν ὄδοιδοκῶν· 2) Σουῖδ. ὄσθα ὄδοιδοκῶν. **ὄδοιπλανήτης**-ους-ές μιν. ποι. ὁ ἀπὸ μῆος εἰς ἄλλην ὁδὸν πλανώμενος, ὁ περιφερόμενος τῆδε κείσεως: Βαρσοῦλ.Α.Π.9,427 χαιρεθ' ἀλικανέες, χαιρεθ' ὄδοιπλανέες. **ὄδοιπλάνια** (ἡ) μτν., ἰων. -ἡ ἡ πρόξις τοῦ ὄδοιπλάνω βλλ., τὸ περιπλανᾶσθαι ἀπὸ ὄδοῦ εἰς ὄδον: Μόξειμ.55 δεῖθ' ὄδοιπλάνην. **ὄδοιπλάνω**-έω περιπλανώμαι ἀπὸ ὄδοῦ εἰς ὄδον, περιφέρομαι: Ἀριστ.Ἀχ.69 καὶ δῆτ' ἐρυχώμεσθα παρὰ Καυστρίων πεδίων ὄδοιπλανούντες, Νικ.Θηρ.267 σῆμον ὄδοιπλάνην. **ὄδοιπορητής**-ῆ-ὄν ἰδιόθ. τὸ ὄδοιποριεὺς βλλ. **ὄδοιπορία** (ἡ) (ὀδοιποροῦ) κ. νεώτ., ἰων. -ἡ πορεία ἐν ὄδῳ, μακρὰ πορεία, βόδιος πρὸς μετάβαση εἰς ἕτερον τόπον: Ὑμν.Ἐρμ.85, Ἰπν.Ἀγμ.15, Ἡρ.2,29 καὶ λπειτα ἀποδῶς παρὰ τὸν ποταμὸν ὄδοιπορίην ποήσεαι, αὐτ.8,118, Ξεν.Κ.Π.1,2,10 γυμνάσει δὲ καὶ ὄδοιπορίας καὶ θαυμάσι, ΚΔ ἴω.4,6 ὁ ὄν Ἰσσοῦς κεικωσῆσθε ἐκ τῆς ὄδοιπορίας ἐκαθ' ἕξεια, Πόπ. τὸ ἀθλῶν τῆς ὄδοιπορίας (τὸ ὀδῶσιον, ἡ ἀβεβίωτος τῆς ὄδοιπορίας): 1) Ἐπιρ. τὸ κατὰ ἔθρον ταξίδιον: σημαινεῖν μέτρον ὄδοιπορίας· 2) μτν. δύναμις, ἀνοχῆ ἐν τῷ ὄδοιπορεῖν: Νόμω.Δ.25,552. **ὄδοιπορικῶς**-ῆ-ὄν μτν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὴν ὄδοιπορίαν, ὁ τῆς ὄδοιπορίας, ὁ ταξιδιωτικὸς: Πολυδ.8,31,22,6 αὐταῦς δὲ λαδόντας ὄδοιπορίας τὰς ὄδοιπορικὰς ἀνακμπεῖν ὡς αὐτόν, - σάκκος ὄδοιπορικῶς· 3) ὁ κατ' ἀλλήλους δι' ὄδοιπορίαν: Πολυδ.1,181 ὄδοιπορικὸ Ἰπποσι, - ὄδοιπορικὸν βήμα· 4) τὸ οὐδ. ὄδοιπορικὸν ἰβ.βλῖσιον ὡς οὐσ. ὄδηγός ὄδοιπόρου· Ἰερών Ἐκκλ.Ἐπιστ.8,8, Γνωσῶ.· 5) νεώτ. ὄμ. λεπτομερῆς περιγραφή ὄδοιπορίας τίνος, περιγραφή τῆς ἀκούσιωθῆτος ὄδοῦ· 6) εἰδ. ἐν τῇ τοπογρ.ἀπεικωνίσει ἐπὶ φύλλου χάρτου εὐθείας ὡς ἐπὶ τὸ πλειστον καὶ μακρὰς ὄδοῦ μετὰ τῶν πλεόν ἐνδιαφερόντων ἀντ.κεκλήμενος ἐκατέρωθεν αὐτῆς· 7) στρατ. σημεῖον διὰ σακκίσματος ἢ τυμπανοκρουσίας δι' ὄδοιμον, ἵνα προεισημένη ψελαγῆ στρατοῦ ἀναλαβῆ ὄδοιπον ἢ βηματισμῶν· 8) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὄδοιπορικὰ (ἐξῆρα) τὰ ἐξῆρα μετακλήσεως, μεταβιβάσεως ἀπὸ τῆς τῆς εἰς ἕτερον: τὰ ὄδοιπορικὰ τῶν δημοσίων ἀπαλλήλων. **ὄδοιπορικῶς** μτν. κ. νεώτ. ὡς ὄδοιπόρος, κατὰ τρόπον ὄδοιπορικῶν: Πλούτ. Ἀρατ.21, μεταίνσκουσ ἐσταλμένους ὄδοιπορικῶς - βαδίζεις ὄδοιπορικῶς· 9) νεώτ. στρατ. ὄδοιπορικῶς μάρτῃ παραγγέλια δ' οὐ ἐκ τοῦ ὄδοιπον βηματισμοῦ προενοῦν ἐφ' ὄλαξῃ στρατοῦ μεταπίσι εἰς τὸν ὄδοιπορικόν.

ὀδοποιρινός-ή-όν μsn. ἐπιθ. τοῦ βηχός, ὁ προσελθὼν ἐξ ὀδοποιρίας, κατὰ ὀδοποιρίαν: Ἰππιατρ.22.
ὀδοποιρινός ἰαί) κ. μsn. μεμβρὸς ὀδοποιρινικός, ναυλός ἢ ἀμο-βή, κατ' ἀ πᾶν ὄπ,τι λαμβάνουσι μεθ' ἑαυτῶν οἱ ὀδοπορινοῦτες, τὸ ἐφῶδον: Ὄδ.Ο.506 ὄρμιν ὀδοποιρινὸν παραθέρην, Εὔστ. Πον.283,84 ὀδοποιρίαν ἐνασφιλεσεμένους.

ὀδοποιρία-τος-ον ἴδι) μsn. 1) διουδεύσιμος, 2) διαστατός: Ψάσα.Ἐπιστ.3,467B ἴνα δειξῆς.. νέαν ἐρυθρῶν ὀδοποιρίων.

ὀδοποιρός ἰοί) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πεζῆς πορευόμενος ὁδόν, ὁ πεζοπόρος, ὁ ὀδότης δημ. στρατοκόπος, στρατολάτης, θθ. ὁ ταξιδιωτής: Αἰσχ. Ἄγ.901 ὀδοποιρῶσι θυσίων, Σοφ.ΟΤ.292 θανεὶν ἔλεγχθαι πρό τινων ὀδοποιρῶν, Ἄριστ.Ἄχ.205, Στρατ.1,61, Πλάτ.ἨΒ.647B, αὐτ.536C οἱ Αἰθῶ προσπαίσαντες ὀδοποροῖ, Ἐπιγρ., παροιμ. φρ. ἀσθενῆς καὶ ὀδοποιρός φαρμακίον οὐκ ἔχει. 2) λ.Ὀμ. ὁ συνοδοποιρός, ὁ συνταξιδιωτής: Ἠ.Ω.375 δε μαι τοιάυθ' ἦκεν ὀδοποιρὸν ἀντιβολήσαι.

ὀδοποιρῶ-έω κ. μsn. κ. νεώτ., παρατ. ὀδοποιρῶν-εον (Ἠρ.4,116, Σοφ.ΟΤ.1027), μέλλ. ὀδοποιρῶ-ησai (Ἰππ.Ἀρθρ.58), παρακ. ὀδοποιρῆσαι (Φιλολ.Πδ.13), γ' ἢ πληθ. ὑπερο. ὀδοποιρῆσαναι (Ἠρ.8,129 δι-), γ' ἢν. παθ. παρακ. ὀδοποιρῆται ἰαυκ.Ἐρμ.1,2), πορεύομαι πεζῶ, ὁδεύω, ταξιδεύω κατὰ ἔξῃαν, πεζοπορῶ, βαδίζω ἴην χρ. π. τραγ. κ. ἰων. ὡς κ. μsn. πεζ.1: Ἠρ.4,110 ἀποδῶσαι ἀπὸ τῶν πλοίων αἱ Ἀμαζόνες ὠδοποιρῶσιν ἐς τὴν οἰκομένην, Ἰππ.Ἀρθρ.58, Σοφ.ΟΤ.801 δετ' ἢ καλεσθῆθαι τῆσθ' ὀδοποιρῶν πέλας, ΚΔ.Πρόξ.10,9 ὀδοποιρῶντων ἐκείνων καὶ τῆ πόλεως ἐγγιζόντων, Γαλ.9,500, Πάπ., Ξεν.Ἐπ.3,2, Μηναι.12,25 Κοιν. Μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρος ὀδοποροῦσι || κ. μτ. συστοίχ. οἷ: Ἠρ.4,116 ὀδοποιρῶσιν ὁδόν 2) διέρχομαι, διασχίζω, μτ. αἰτ. τόπου: Σοφ.ΟΤ.1027 ὠδοποιρῶεις δετ' πρός τί τοῦσδε τοὺς τόπους. 3) ἐρχομαι: αὐτ.ΟΚ.1251 λειδῶν δάκρυον ὡδ' ὀδοποιρῆσ'. 4) εἶδ. ἢν φρ. ἐπ' ἀκρων ὀδοποιρῶ βαδίζω ἀγερώχως κομνηστικῶς: αὐτ.Α.1230 ὄφθα' ἐκόμης κἀπ' ἀκρων ὠδοποιρῶεις.

ὀδοκοθαριστήρι(ο)ῦ νεώτ. ὁ καθαριστῆς τῶν ὁδῶν.

ὀδοκαί Ἠσ., κῶβολοι Κρήτες.

ὀδολυνοῖ Ἠσ. ἐρεθινοῖ.

ὀδομετρία ἰή) νεώτ. ἡ δι' ὀδομέτρου καταμέτρησης διαυβεύσεως ἀποστασεως ἐπὶ ὁδοῦ.

ὀδομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀδομετρίαν, ὁ σχετικός πρὸς τὴν καταμέτρησιν τοῦ μήκους τῶν ὁδῶν ἢ πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ ὀδομέτρου.

ὀδομετρον ἰοί) μsn. κ. νεώτ. κ. ὀδομέτρος ἰοί) ὄργανον πρὸς μέτρησιν διακυομένων ἀποστασεων ἐν ἔξῃα ἢ θαλάσῃ, ἄ. ὀδογράφος: Ἠριων Διάοτρ.34, Συνακτ.Οὐρ.549,8,1027(εἰς Χιλ.11,603 καὶ τὸ μετρεῖν.. γλῆν τῆσ ὀδομέτρως. 2) αὐκεδρ. ἐπὶ δρομῶς: Σχόλ.Ἄριστ.Ἄχ.213 ὁ Φύλλος δρομῶς ἀριστος, ὃν ἐκάλουν ὀδομετρον.

ὀδονάρια ἰαί) γλῶσσα, κ. ὀδόνια ἐμφαστικά ἐπιμήκη, ἃ καὶ ὀδάρια παρὰ τινων λέγονται, ταῦτα δὲ οἱ εἶς παλίντων εἰσιόντες σφυγμικήτοι ἐπιφερόμενοι ἐν αὐτοῖς καὶ ἀπεμύττοντο καὶ ἀπεμύττονται.

ὀδονομία ἰή) νεώτ. ἡ τῶν ὁδῶν συντήρησις καὶ ἐπιμέλεια.

ὀδοντάρα ἰή) κ. νεώτ., ἰων. -η χειρουργικὸν ἐργαλεῖον ἐν εἰδῆσ λαβίδας πρὸς ἐξωφυλὴν ὀδόντων: Ἰππ.Ἰατρ.9 ὀδοντάρασι καὶ σταφυλάρασι, Ἄριστ.Μηχ.854,47, Πλάτ.ἨΒ.468C τοιοῦτοίς.. χρώμενος, ὡσπερ ἰατρός ὀδοντάρασι καὶ ἀγκυτήρασι, Σωφ.2,63, Γαλ.17,11,91.

ὀδοντάγαγόν ἰοί) μsn. ὀδοντάρα βλλ.: Ἐρραστρ.π.Καλ.Αὐρ.Χρον.2,4.

ὀδονταίος ἰοί) νεώτ. γέν. ἐντόμων κολεοπτέρων.

ὀδονταλία ἰή) μsn. κ. νεώτ. ἄλγος τῶν ὀδόντων, ὀδονόπονος, δημ. πονόδοντος: Διοσκ.Εὐπ.3,19 μασθῆσια ὀδονταλίς παραμυθεῖται, Πολυδ.ἀπ.57,15, Γαλ.10,82.

ὀδονταλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀδονταλίαν.

ὀδονταλόω-έω κ. νεώτ. πάσχω ὀδονταλίαν, ὑποφέρω ἔξ ὀδονταλίας, ἔχω ὀδοντόπονον: Κτησ.ἀπ.57,15, Διοσκ.Εὐπ.1,68.

ὀδοντάριον ἰοί) μsn. μικρὸς ὀδοῦς μηχανῆς, ἔλασματιον: Ἠλυδ.δ.π.Ὀρειβ.127 [ἐκδ.Μαίη] τὸ ἔλασματιον τὸ λεγόμενον ὀδοντάριον περὶ τὸν κοχλίαν ἐν αὐτῇ τῇ κολίῃ ἐλικτῶ συνεχόμενον κινεῖν τὴν χελύδην.

ὀδοντάς-ά ἰοί) γλῶσσα, ὀδοντωτός βλλ. **ὀδοντατρία** ἰή) νεώτ. ἰατρ. νόσος ἐκδηλουμένη διὰ κακῆς πιπινώσεως τῆς ἀδαμανθίνης οὐσίας τῶν ὀδόντων.

ὀδοντίασις-εως ἰή) μsn. ἡ ὀδοντοφῦα βλλ.: Διοσκ.2,19, Σωφ.1,118.

ὀδονταστραφί(ο)ῦ νεώτ., δημ. ἰατρειον, κλινική πρὸς θεραπείαν τῶν πασχόντων ὀδόντων.

ὀδοντατρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πασχόντων ὀδόντων: ὀδοντατρικὰ ἐργαλεῖα || τὸ θηλ. -ική ὡς ὀσά, ἡ ἐπιστήμη ἢ ἀσχολουμένη περὶ τὰς νόσους τῶν ὀδόντων καὶ τὴν θεραπείαν αὐτῶν.

ὀδοντατρος ἰοί) νεώτ., παλαιότ. κ. ὀδοντοστρατρός ὁ ἰατρός, ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἐφαρμακῶν ὀδόντων.

ὀδοντίω μsn. σπιλῶν τῆ, γυαλίζω δι' ὀδόντος ἦτοι ὁσποῦ ἀκλυρωθῆ καὶ λειοῦ: Πάπ. πρβλ. Κικ. Κόιντ.2,14, Πλίν.Φ1.1381. 2) παθ. ἐπὶ μηχανῆς, ἐφοδιάζω δι' ὀδόντος, προσαρτῶ ὀδόντας εἰς μηχανήμα: Ὀρειβ.125 ἐστὶ δετὸ τῆρμνον κυκλοτερῆς κατασκευάσμα ὠδοντισμένον.

ὀδοντικός-ή-όν μsn. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ὀδόντας, ὁ τῶν ὀδόντων: Ἄντυλλ.Ὀρειβ.10,364 ὀδοντικὸν σπῆγμα, Γαλ.Ἄναστ.24 ὀδοντικός ἰατρός ἐπὶ φαρμάκω: αὐτ. 11,71 ὀδοντική δύναμις κ. ὀδοντοφῦας: αὐτ.12, 864 ὀδοντικὰ διαμασθήματα. 2) ὁ ἐχων ὀδόντας Σουιδ. ἐν λ. θριδαξ «ὄργανον ἐργατικὸν ὀδοντικόν» 3) γρμν. νεώτ. ὀδοντικός ἄ. ὀδοντοφωνα σύμφωνο.

ὀδοντινή ἰή) νεώτ. ἰατρ. συστατικὴ οὐσία τῶν ὀδόντων, ἄ. ἐλεφαντίνη.

ὀδοντινίτις-ιδος ἰή) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τῆς ὀδοντίνης οὐσίας τῶν ὀδόντων.

ὀδοντινον ἰοί) μsn. ὁ ὀδοῦς βλλ.: Μοσχόπ. εἰς Ἄγαρητ.π.Φαβρικ.Ἐλλ.Βιβλιοθ.8,67 ὀδοῦς λέγεται τὸ ὀδόντινον.

ὀδοντίς-ιδος ἰή) πάλ. ὀνομασία ἰθθύος.

ὀδοντίαμα-ατος ἰοί) μsn. ὁ ὀδοντισμὸς βλλ.: Εὔστ.Ἠ.854,14 ἰακὸν δὲ φασιν ὁ ὀδών, ὁδεν καὶ ὀδόντιμα, διάλεκτος αὐλητικὴ ἢ κοροῦμ τι.

ὀδοντισμός ἰοί) μsn. τρόπος τοῦ παίζειν τὸν αὐλόν, καθ' ὃν ἐμμορῶντο τὸν τριγμῶν τῶν ὀδόντων τοῦ ὄψεως Γιῦθωσος Πολυδ.4,84 «συμπεριελάμβει δετὸ λαμβάνει καὶ τὰ σαλπιστικὰ κροῦματα καὶ τὸν ὀδοντισμόν, ὡς τὸ δράκοντος ἐν τῷ τεταγεῦσθαί συμπρίοντος τοῦς ὀδόντας».

ὀδοντίτις-ιδος ἰή) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ ὀδόντος ἢ τῶν ὀδόντων ἐξ οἰασθῆστος οἰτίας.

ὀδοντοβλάσαι ἰαί) ὄνομα, περιφερικὰ κύτταρα τοῦ πολυφύτου τῶν ὀδόντων.

ὀδοντοβόθριον ἰοί) νεώτ. ἰατρ. μικρὰ ὀπλ. κοῦφωμα, κορυφαία ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὀδόντων προερχομένη ἐξ ἀτελοῦς πιπινώσεως τῆς ἀδαμανθίνης οὐσίας.

ὀδοντοβλάω-έω μsn. ἐποβάλλω τοὺς ὀδόντας μου: Ἰππιατρ.96.

δδοντογλόφανον [τό] νεώτ. δδοντιατρικόν μηχανήμα τρυβευτικόν, ποδοκίνητον ἢ ηλεκτροκίνητον, εἰς οὐ τὸ ἄκρον ἐν λαβῇ προσαρμύζεται μικρὰ περὶ αὐτὴν βελῶν ἔχουσα κεφαλὴν δδοντωτῆν διὰ τούτης περιστρεφόμενης ἐν τῇ βελῶκαμμένῃ κοιλότητι τοῦ δδόντος γίνεται ἀπόξεσις, καθαρισμὸς καὶ προσφυλῆς κοιλανισὶς πρὸς ἐμφραξίν, βούλωμα τοῦ δδόντος.

δδοντογλυφίς -ιδος [ή] νεώτ. ἐπίμηκος λεπτόν στέλεχος συνήθ. ῥυθμὸν, ἐνώτιο δὲ ὀστεῖνον ἢ μετάλλινον, ὀξὺ κατὰ τὸ ἕτερον ἄκρον, ἐν χρ. πρὸς καθαρισμὸν τῶν μεσοδοντίων διαστημάτων ἀπὸ τῶν εἰσχωρησάντων εἰς αὐτὰ σπύων.

δδοντόγλυφον [τό] νεώτ. ἡ δδοντογλυφίς.

δδοντόγλωσσον [τό] νεώτ. γένος τι ὀρχεοειδῶν φυτῶν.

δδοντογονία [ή] νεώτ. κ. -γένεσις ἡ πρώτη διάπλευσις τῶν δδοντικῶν θηλών τοῦ ἐμβρύου.

δδοντογραφία [ή] νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ περιγραφή τῶν δδόντων. || ἐπίθ. -ικός.

δδοντογράφος [ὸ] νεώτ. δδοντιατρικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ σχεδιάζεται ἐπὶ χάρτου ἡ μέλλουσα νὰ κατασκευασθῇ τεχνητὴ δδοντοστοχία.

δδοντοδυνία [ή] νεώτ. ἡ δδοντολογία βλ.βλ.

δδοντοδίτης -ους-έξ μετν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα δδόντος. || 2,757 δδοντοειδὴς ἀπόφωσις.

δδοντοθεραπεία [ή] νεώτ. ἡ θεραπεία τῶν πασχόντων δδόντων.

δδοντοθεραπευτικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δδοντοθεραπείαν βλ.βλ. || τὸ θηλ. δδοντοθεραπευτικὴ ὡς οὐσα κλάδος τῆς ἱατρικῆς πραγματευόμενος τὰ μέσα καὶ τὰς μεθόδους θεραπείας τῶν ἐφαρμύμενων δδόντων.

δδοντοιατρικός -ή-όν νεώτ. δδοντιατρικός.

δδοντοιατρός [ὸ] νεώτ. δδοντίατρος βλ.βλ.

δδοντοκεραμεική [ή] νεώτ. ἱατρ. κ. δδοντικὴ κεραμικὴ κλάδος τῆς δδοντοιατρικῆς ἀσχαλοῦμενος περὶ τὴν κατασκευὴν δδόντων ὡς καὶ περὶ τὴν διὰ πορσελλάνης ἀνασώστασιν ἐφαρμύμενων δδόντων.

δδοντόκερας -άτος [τό] ἐπὶ ἐλέφαντος, ὁ χαυλιόδους. || Ἀμυντ. ἐν Ἄν. Ὀξ. 3,357,18 Αἰθιοπίων δὲ καὶ λιθίων ἐλέφαντες ἀρνεύετ' ἐ καὶ θήλει πάντες δδοντοκέρατα ἔχουσιν.

δδοντοκλήη [ή] νεώτ. ἱατρ. κώσις τοῦ δδοντοφατνικοῦ περισστέου, ἄ. δδοντικὴ κώσις.

δδοντοκλήη [τό] νεώτ. ζῶολ. κατηγορία θηλαστικῶν ζῴων τοῦ ἀθροίσματος τῶν κητῶν.

δδοντόκλασις -εως [ή] νεώτ. ἡ θρωπίσις δδόντος πινός ἐξ ἀτυχημάτων.

δδοντόκλασται [οί] νεώτ. ἱατρ. πολυμορφοπύρηντα κύτταρα βοηθοῦντα εἰς τὴν ἀπορρόφησην τῶν ριζῶν τῶν νεογιλῶν δδόντων.

δδοντοκοιλία [ή] νεώτ. ἀνάτομ. κ. δδοντοκοιλίωμα τὸ βόθριον ἢ φατνίον, ὅπου ἐγγραμύται ἡ ρίζα τοῦ δδόντος.

δδοντοκονία [ή] νεώτ. ἡ περιβάλλουσα τὴν ρίζαν τοῦ δδόντος ὀστίνη οὐσία.

δδοντόκονις -εως [ή] νεώτ. κόνις πρὸς καθαρισμὸν τῶν δδόντων.

δδοντόκονας [ὸ] μετν. ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ κινδδόντες βλ.βλ. : Τιμὸθ.Γαζ.π.Στεφ.Βυζ. Ἐπιτ.142,22.

δδοντολαβή [ή] νεώτ. ἄ. δδοντολαβίς βλ.βλ.

δδοντολαβίς -ιδος [ή] νεώτ.κ. δδοντολαβὴ δδοντιατρικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ τοποθετεῖται φάρμακον ἐντὸς τῆς κοιλότητος ἐφαρμύμενου δδόντος. 2] ζῶολ. γένος τι ἐντόμων κολεοπτέρων.

δδοντόλαβος [ὸ] νεώτ. ἡ τραγία τῶν δδόντων. 2] ἀπολελειμμένος ὀδούς ἡ ὀστούν.

δδοντολογία [ή] νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἀσχαλομένη περὶ τὰς νόσους καὶ τὴν θεραπείαν τῶν δδόντων, ἄ. δδοντιατρική.

δδοντολογικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δδοντολογίαν βλ.βλ. || ἐπίρρ. -ῶς κατὰ τρόπον δδοντολογικόν.

δδοντολόγος [ὸ] νεώτ. ἱατρὸς ἀσχαλοῦμενος περὶ τὴν θρασεῖαν τῶν ἐφαρμύμενων δδόντων.

δδοντολογία [ή] νεώτ. ἡ ἀνάμικτος, ἀκονόμιτος ἔκφρασις τῶν δδόντων.

δδοντομαχίς [ὸ] μιν. ὁ διὰ τῶν δδόντων μαχόμενος : Ἐπστ.854,1] δδοντομάχη θεσ.

δδοντομήλη [ή] νεώτ. ἱατρ. δδοντιατρικὸν ἐργαλεῖον ἐν χρ. πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἐν τοῖς ὀδοῦσι τερηδόνων.

δδοντοδέτης [ὸ] μετν. κ. νεώτ. δδοντιατρικὸν ἐργαλεῖον ἐν χρ. πρὸς καθαρισμὸν τῶν δδόντων : Παλῦδ.2,96.

δδοντοζήτη -φρος [ὸ] Ἐπίρρ. ὁ δδοντοδέτης.

δδοντοπάθεια [ή] νεώτ. νόσος τῶν δδόντων.

δδοντόπαστα [ή] νεώτ. φαρμακευτικὴ σκευασία ἐν χρ. πρὸς καθαρισμὸν τοῦ στόματος καὶ τῶν δδόντων, ἄ. δδοντοσφύραμα.

δδοντοπερίστονον [τό] νεώτ. ἱατρ. ὁ μεταξὺ δδόντος καὶ φατνίου τοῦ ἀγγειοβριθῆς ἱστός, ἄ. περιόδοτον.

δδοντόπλυμα [τό] νεώτ. φαρμακευτικὸν παρασκευασμα, ἐν χρ. ὡς ἀντισηπτικὸν εἰς ἀσθενεῖς καταστάσεις τοῦ στόματος.

δδοντοποιῶ-έτω μετν. δδοντοποιῶ, βγάζω δδοντία : Παλῦδ.2,96 τὸ τῶν δδοντοποιούντων πάθος δδοντοπιφία.

δδοντοποφίτης [ὸ] νεώτ. ἡ δδοντολογία βλ.βλ.

δδοντοπρόφερτος -ον νεώτ. ὁ προφερόμενος δι' ἐκτάσσεως τῆς γλώσσης πρὸς τοὺς δδόντας, ἄ. δδοντοφώνος : δδοντοπρόφερα σφύραμα.

δδοντόπερις -ιδος [ή] νεώτ. πολιοσοδοσιν, γένος φυτῶν τῆς οἰκίας τῶν πτεριδοειδῶν ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώματι.

δδοντοπάσμα [τό] νεώτ. ἔμφραξις κοιλότητος δδόντος διὰ τινος οὐσίας.

δδοντορθωσία [ή] νεώτ. ἡ ὀρθοδοντικὴ βλ.βλ.

δδοντορθωτική [ή] νεώτ. ἡ ὀρθοδοντικὴ βλ.βλ.

δδοντορραγία [ή] νεώτ. ἡ μετὰ τὴν ἔξαιρέσιν δδόντος πινός ἐπασκαλοῦθουσα αἰμορραγία.

δδοντορραγικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δδοντορραγίαν βλ.βλ.

δδοντοσάπυμα -ωνος [ὸ] νεώτ. δδοντοσκευασία ἐν χρ. πρὸς καθαρισμὸν τῶν δδόντων.

δδοντοσκευασία [ή] νεώτ. πᾶν σκευασμα ἐν χρ. πρὸς καθαρῶν τῶν ὀδόντων ἢ ἀντισηπτικὸν τοῦ στόματος.

δδοντοσκόπιον [τό] νεώτ. μικρὸν ατρογγύλον κάτοπτρον μετὰ μακρὰς λαθῆς ἐν χρ. πρὸς ἐξέταση τῶν πασχόντων δδόντων.

δδοντόσμηγμα -άτος [τό] μετν. κ. νεώτ. κόνις πρὸς καθαρῶν τῶν δδόντων : Παλῦδ. Αἰγ.3,26.

δδοντοσηπτικός -ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς καθαρισμὸν τῶν δδόντων : δδ-κόνις.

δδοντόσπικρον [τό] νεώτ. γένος τι προσωπανθῶν φυτῶν.

δδοντοστοιχία [ή] νεώτ. οἱ δδόντες ἐν συνόλῳ κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν διάταξιν ἐντὸς τοῦ στόματος ἢ τεχνητὸν κατασκευασμα πρὸς ἀναλήρησιν ἐλλειποῦσις φυσικῆς δδοντοστοιχίας.

δδοντοστοματολόγος [ὸ,ή] νεώτ. ἱατρὸς τῶν ἀσθενῶν τοῦ στόματος καὶ τῶν δδόντων.

δδοντοσφράγισις -εως [ή] νεώτ. ἔμφραξις κοιλότητος πινός τῶν δδόντων διὰ μεταλλικοῦ ἢ πλαστικοῦ ὀξυλοῦ, βούλλωμα.

δδοντοτεχνία [ή] νεώτ. ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς τεχνητῶν δδόντων καὶ δδοντοστοιχιῶν.

δδοντοτεχνικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δδοντοτεχνίαν βλ.βλ. || τὸ θηλ. δδοντοτεχνική ὡς οὐσα ἡ δδοντοτεχνία βλ.βλ.

όδοντοτέχνης [ό] νεώτ. κ. -χίνης δ άσχο-
λόδημος ειδικός εις τήν κατασκευήν τεχνιών ό-
δόντων και όδοντοστοιχίων, ώς και τών συναφών
πρός ταύτας έξαρτημάτων.

όδοντότρησις-εως [ή] νεώτ. Ιατρ. τρήσις όδόν-
των κατόπι νόσου ή παρά Ιατρού προς θερα-
πειυτικήν έπέμβασην.

όδοντοτριβή [ή] νεώτ. ή φθορά επιφανείας
πινός τών όδόντων ένεκεν υπερβολικής χρήσεως
[ιδ.λ.τ.τ. ποσφάγους ζφούς], ή έκ μηχανικής ή άλλ-
λων αιτίων προερχομένη.

όδοντοτριμμα-σος [τό] μτρν. κ. νεώτ. τό όδον-
τοσμήγμα βλλ.: Δαμόκρ.π.Γαλ.12,890, Γαλ.12,884.

όδοντοτριπτικός-ή-όν νεώτ. ό κατάλληλος
πρός όδοντοτριψίαν, προς καθαρισμόν τών όδόν-
των διά τριψέως.

όδοντοτριψάνος [ό] μτρν. μέγα ζφών, πιθ.
κροκοδείλιος έν τω 'Ινδώ ή τω Γάγγη ποταμώ
ΨΚαλλισθ.3,10.

όδοντοτριπτικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή
άναφερόμενος εις τά φατνά τών όδόντων: ό-
κύστις - όδοντοφατνιακόν κοκκίωμα.

όδοντοφόρος-ον μτρν. κ. νεώτ. ό φέρων ό-
δόντας: Φιλόδ.ΑΠ.6,246 τόν τε περί στήνον κό-
σμον όδοντοφόρον [καθάρμημά τι τών 'Ιππων άπο-
τελούμενον έκ σειράς όδόντων] || τό ούδ. ώς
ούς. **όδοντοφόρον** νεώτ. μικρά προεξοχή έν τω
στόματι τών μαλακίων φέρουσα μικροτάτους ό-
δόντας. 2] νεώτ. ζωολ. γένος τι πτηνών.

όδοντοφύξις-οιός-ές ό φυεξις, γεννησις έξ όδόν-
των θράκωνος, επί τών Σπαρτών: Εύρ.Φοίν.821
θράκωνος γέναν όδοντοφυή.

όδοντοφύσις-εως [ή] μτρν. ή όδοντοφυία
βλλ.: Σαρ.1,78.

όδοντοφύια [ή] κ. νεώτ., ίων. -τη ή τών όδόν-
των έκφυσις, έκβολή επί τών σιαγόνων τών παι-
δων: 'Ιπν.'Όδοντ.6, Πολυδ.2,96, 'Ιουλ.Λόγ.7,206Δ,
'Ερμλ.'Όλ.Φοιδρ.161α, Παύλ.Αλγ.1,9 **όδοντοφύια**
γίνονται περί εδδομον μήνα.

όδοντοφύραμα-σος [τό] νεώτ. **όδοντοφου-
σος** βλλ.

όδοντοφύτικος-ή-όν μτρν. ό άνήκων ή άνα-
φερόμενος εις τήν όδοντοφυίαν βλλ.: Στέφ.'Αθ.
'Ιπν.'Αφορ.2,373D.

όδοντοφύτιος-ον μτρν. ό όδοντοφύσις βλλ.:
Νόνν.δ.52 **όδοντοφύτων** γιγάντων.

όδοντοφύω-έω κ. νεώτ. άποκτώ όδόντας,
βγάδω όδόντα: 'Ιπν.'Αφορ.3,25 προς δε τό **όδον-
τοφύειν** προσάγουσιν ούλων άδασχημοί, σπασμοί,
πυρετοί, Πλάτ.Φοιδρ.251 Cγ τό τών όδοντοφουσιωντων
πάθος περί τούς όδόντας γίγνεται, 'Αριστλ.Ζ1
587b,15 τά δε παιδιά δεδόμψη μνηι άρχονται
όδοντοφύειν.

όδοντοφύνας-ον νεώτ. ό δια τών όδόντων
έκφυσιόμενος, όδοντοπρόφορος. 2] **όδοντό-
φωνα** νεώτ. γλωσσ. τά όδοντοπρόφορα βλλ.

όδοντοφήκτρα [ή] νεώτ. μικρά φήκτρα μετά
μακράς λαβής προς καθαρισμόν τών όδόντων,
δούρτια τών δόντων.

όδοντοφώ-ώ μτρν. κ. νεώτ. καθιστώ τι όδοντω-
τόν, κάμνω τι νά έχη δόντια: Πολυδ.2,96 σίδηρος
ώδοντωμένος ό πρίων. 2] νεώτ. ένώνω δύο ζύ-
λινα ή μετάλλινα τεμάχια προς άλλήλια δι' όδόν-
των άρμυζομένων εις έσοχάς γόμενων, γομφώ.

όδοντωδης-ους-ές νεώτ. ό ομοιος προς όδόν-
τα. 2] **όδοντωδεις** [τό] νεώτ. ζωολ. ή μασπητική
συσκευή πλείστον μαλακίων κ. ιδ. τού θθροισμα-
τος τών γαστεροπόδων. 3] **όδοντωδεις** [τό]
νεώτ. παλαιός, γένος τι μαλακίων.

όδοντωμα-σος [τό] νεώτ. έξοχή κατασκευα-
ζομένη εις τό άκρον τών ζύλων προκειμένου νά
γίνη σύνδεσις αύτών με άλλο ζύλον, δόντισμα

2] ή έξοχή τών τοίχων κάτωθι τών πατωμάτων
πρός έδρασαν τών ζύλων δοκών αυτών. 3] νεώτ.
όδοντοπιν. μικρός όγκος άναπτυσσόμενος εις τήν
θέσιν τού όδόντος κατά τήν άρχικήν αύτου έκφυ-
σιν ή παθολογικός όγκος έντός τών ούλων θροαί-
ων προς τούς όδόντας Ιστού.

όδοντωσις-εως [ή] νεώτ. ή όδοντοφυία βλλ.:

2] μηχαν. αι προεξοχή και έντομοί δι' ών γίνε-
ται ή σύζευξις δύο μεταλλικών ή άλλων τεμαχίων
|| αι προεξοχή και έντομοί όδοντωτού τροχού.

3] **όδοντωσις** άκτής - παραλλήλ ή διαμορφωσις
άκτής έμφανιούσης έν σχήμω διαδοχής όξείας
έσοχας προς τήν θάλασσαν.

όδοντωτός-ή-όν μτρν. κ. νεώτ. ό έχων μεγά-
λους όδόντας, επί τού πρίονος: Γαλ.1812,331 || όμ.
επί τροχού, ό έχων όδόντας: 'Ηρων Πνευμ.2,36'
|| όμ. επί προεξοχ. Λουκ.Λεξιφ.5 Ξύτρα όδοντω-
τή. || κ. νφώτ. γεν. ό φέρων όδόντας: **όδοντω-
τός** νομίσματα [τά έχοντα περιφέρειαν κατασκευ-
ής όδοντωτής], - **όδοντωτοί** τροχοί [οι δι' ών με-
ταβιβεται μηχανική κίνησις άπό τού ενός εις άλ-
λον], - **όδοντωτός** σιδηρόπρόβος [είς τό ού γίνε-
ται ή ανάδοσις εις έπικλήν έδράση, μέσσω όδον-
τωτού τροχού κυλιόμενου επί'όδοντωτής τροχιάς]
|| άνατομ. **όδοντωτοί** μύες οι μύες τού θώρακος
και τής ράχews οι προσφυσόμενοι δι' όδοντωτών
άποσχησμων.

όδοποιήσις-εως [ή] κυρ. μφ. εισαγωγή, προ-
παρασκευή, προετοιμασία, προειδοποίησις: 'Α-
ριστλ.Ρητ.1,14b,21' 2] **είδος** Ιατρ. τό **έθιξεν** ή **έθι-
ξοσθαι** επί τι: Παύλ.Αλγ.1,14.

όδοποιητικός-ή-όν μτρν. κ. μτρν. ό έξουριάζων
τρόπον, ό πρακτικός: Ζήν.Κ Στωϊκ.ά.1,20, Φιλόδ.
'Ιω.Υπομ.Φυσ.6,28 μέθοδος έστιν **έθις** **όδοποιη-
τική** μετά λόγου. || π.Φιλον.'Ιω.Υπομ.Κατ.141,21
όδοποιητική επιστήμη ή Ιατρική.

όδοποιία [ή] κ. νεώτ., έν 'Επιγρ. κ. -ποία ή κα-
τασκευή όδοι, τό έργον τού **όδοποιού**: Ξεν.ΚΠ
6,2,36 **όπως** ήν τι **δέη** **όδοποιείας** εύθής **ένεργου**
ήτε, Πλάτ.Τιράχ.7 **ένοπούσασε** **δέ** **μάλιστα** περί
τήν **όδοποιείαν** τής τε χρείας **άμα** και τού προς
χάριν... **έπιμεληθείς**. || γεν. νεώτ. αι τεχνικά
έργασια δι' ών γίνεται κατασκευή, έπισκευή,
διαρρύθμισις τών **όδών**.

όδοποιός [ό] κ. νεώτ. ό ειδικός δια τήν χάρ-
αξιν και κατασκευήν **όδών**, ό άνοήκων, κατασκευά-
ζων **όδοός**: Ξεν.ΚΠ.6,2,36 οι τών **όδοποιών** **ά-
νοητες**, 'Ιώσ.Π1 3,6,2' || ό έπόητις τών **όδών**:
Αισχίν.3,25 **ήσεν** **δέ** και **όδοποιό** και **σχεδών** τήν
άλην διοίκησιν ειχον τής πόλεως, 'Αριστλ.'Αθ.54,
όδοποιούς **πένητε**, οις προστέτακται δημοσίους
έργατάς **έχουσι** τάς **όδοούς** κατασκευάζειν. 2]
ταχυρότερος, άγγελιοφόρος: Πλάτ.

όδοποιώ-έω, παρσι. **όδοποιούω**, άδρ. **ώδοποι-
ήσα**, παρκα. μτ. διπλ. **ανάδοποι** **άσασαομό** **ώδοπε-
ποίηκεσαν**, μέσ. **όδοποιούμαι**, μτρ. παθ. **παρκα**,
ώδοποσημένος, κατασκευάζω, **έπιπέδω** **όδών**, **φτιά-
σω** **δρόμον**: Ξεν.'Αν.4,8 **τά δένδρα** **συνεξέκο-
πτον** τήν τε **όδών** **ώδοποιούσιν**. || καθιστώ τι
βατόν, διασάτον: Λουκ.Δημώ.1 **όδοποιών** τά **ά-
δατα** ή **φεγμύρον** τά **θύσπορα**. || **άπολ** επί
ρεύματος, άνοιγιο, σχηματίζω **δρόμον** δι' έμου-
τόν: Δημ.1274 **τρίς** **έμβαλόν** τού **θόδω** **ρά** τε **χωρή**
έλυμνήτο και **μέλλον** **ώδοποιείν**. || παθ. επί
όδών, καθιστάμαι κατάλληλος προς χρήση ή
προς διάδοσιν: Ξεν.'Αν.5,3,1 ή **δέ** **όδοός** **ώδοποιοι-
μένη** ήν κ. **άποσος**: Πλάτ.Φοιδρ.112C **τούς** **τόπους**
εις **οūs** **έκάτοισι** **ώδοποιήται**. 2] μφ. στρώ-
νω τών δρόμων, κάμνω τι κανονικών: 'Αριστλ.Μετ.
φ.984a,18 **αυτό** τό **πράγμα** **όδοποιείν** **αυτοίς**
κ. κάμνω τι **συστηματικά**: αὐτ.Ρητ.1354a,8 **ίσαφ**,
άνάγη, **όδω** **ποιείν**. 3] **ένεργ.** **μτ.** **δοτ.** **προσ.** **χρη**

σιμεύω δὲ ὀδηγὸς εἰς τινα : Ξεν. Ἀν.3,224 ὀδοποιήσασί γ' ἂν αὐτοῖς καὶ εἰ σὺν τεθρίβοις βοῦλοῖντο ἀπέναντι' || μέσ. ἐπὶ στρατοῦ, ἀνοίγει δρόμον πρὸς διάδοσίν μου : Διδ.Σ 20,23 ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔπνευον τὴν ὄλην, ὀδοποιούμενοι καὶ διακαρτεροῦντες ἐπιπλώως 4) ὀδοποιεῖν ἔσφ.ἀνάγν. τοῦ ὀδὸν ποιεῖν : Κδ Μάρκ.2,23. **886ς** (η) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἀπαξ η. Ὀμ. κ. οὐδός, τὸ ἐπιτήδεον διασκευασθὲν μέρος, δι' οὗ οἱ ἀνθρώποι μεταβαίνουν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, δρόμος, ἀτραπὸς : Ἰλ.Μ.168 ἡς τε . . οἰκία ποιήσασθαι ὀδῶν ἐπὶ παλαιότασθ, αὐτ.Ο 682 λαοφόρον καθ' ὀδῶν, Πινδ.Ν 6,54 ὀδῶν ἀμαεῖτον εὐρόν, Πaus.Ι,36,3 ἰούσι δὲ ἐπ' Ἐλευσίνα ἐξ Ἀθηνῶν, ἢν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ὀδὸν Ἰεράν, Πλάτ. βασιλική ὀδός παροιμ. φρ. π. Δημοκρ.230 βίος ἀνεκτατοστος μακρὰ ὀδός ἀπαυδῶκεωτος || ἐν συνεφε. μετὰ τὸ πρὸς ἄν κατεῦθεται τόπος : Ὀδ.Χ.128 ἦν ὀδός ἐς Λαύρην, Εὐρ., Ἰν.1197 τὴν εὐθὺς Ἀργούς κἀπαυδίας ὀδὸν ἰπὴν φέρουσαν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Ἄργος ὀδῶν, Πλάτ.Συμπ. 173B ἡ ὀδός ἡ εἰς ἀστυ ἐπιτήδεια πορευομένοις, αὐτ.Φαίδρ.272C βραχυτέρα φαίνεται ἐπ' αὐτὴν ὀδός - ὀδός Καλαμών, ὀδός πρὸς Λυκαδητόν || νεώτ. ὀδός ἀμαεῖτος ἡ ἀμαεῖτῃ ἡ κατ' ἄλλῃος δι' ἀμάτας, - ὀδός ἡμιονική ἡ κατ' ἄλλῃος δι' ἡμιόνους μ. κ. ἡμιόνους || νεώτ. κ. δημ. ὠριαμένος δρόμος φρ. ὀνομασίας ἐν πινακίδι ἐν πόλει ἡ καὶ ἐκτός αὐτῆς πρὸς καθορισμὸν τῶν οἰκίων : ὀδός Σταδίου - Αἰόλου || μτ. προθ. πρὸ ὀδοῦ ἡμῆρος, περαισιεῖω : Ἰλ.Δ.352 οἱ δ' ἐπεὶ ἄν ὤχοντο ἰδῆ πρὸ ὀδοῦ ἐγένοντο ἰσθλ. φροῦδος' || π. Ἀτγ. τὸ πρὸ ὀδοῦ ἐν τῷ σημ. τοῦ προῦρου, ὠφέλιμος, χρήσιμος : Ἀριστλ.Οὐρ. 292b,9 πρὸ ὀδοῦ εἶναι πρὸς τι (ὠφέλιμος πρὸς.), αὐτ.Πολιτ.1338a,35 πρὸ ὀδοῦ γέγονεν' || Ὀμ. κ. νεώτ. καθ' ὀδῶν, ἰων. καθ' ὀδῶν, ἀπτ. μτγν. κ. κατὰ τὴν ὀδὸν εἰς τὸν δρόμον, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πορείας : Ἡρ.Ι.41 μὴ τινες κατ' ὀδῶν κλιώτες . . φανένωσιν ὤμην, Πλάτ.Συμπ.174D τὸν ἴσον κατὰ τὴν ὀδὸν πορεύεσθαι μακρὰ μῆκος τοῦ δρόμου' || ἐκ τῆς ὀδοῦ εἰς τὸν δρόμον : Ἡρ.Ι.157 ταῦτα ἐκ τῆς ὀδοῦ ἐντελειόμενος ἀπῆλαυσε ἐς ἅθεα τὰ Περσέων κ. ἐπὶ τῆς ὀδοῦ ἡ εἰς ὀδὸν : Κδ Ματθ.21,19 καὶ ἰδῶν συκὴν μίαν ἐπὶ τῆς ὀδοῦ ἤλθεν ἐπ' αὐτὴν, αὐτ.Μάρκ.6,8 μηδὲν αἰρῶσιν εἰς ὀδὸν εἰ μὴ ἄβλαστον μόνον || ἐν ὀδῶ ἐπὶ τῆς ὀδοῦ : αὐτ.Ι.114 ἐβάσιζε δὲ μετ' ἄλλων ἠλικίων ἐν ὀδῶ ἰτὸ ἐν Νόμ.ν.Δημ.637 ἐν ὀδῶ καθελῶν ἐρυ. ὑπὸ Ἄρσορκ. ἐν λ. ὀδός ἐέν λχώρ καὶ ἐνέδρα' || νεώτ. κ. ἐν μέσῳ ὀδῶ καταμεσί τοῦ δρόμου : τὸν ἠφείλησαν ἐν μέσῳ ὀδῶ || παρὰ τὴν ὀδὸν εἰς τὴν ὀδὸν, ἐπὶ τῆς ὀδοῦ : Κδ Ματθ.13,4 ἔπεισε παρὰ τὴν ὀδὸν, καὶ ἐλθόντα τὰ πετεινὰ κατέφαγεν αὐτὰ' || ὀδοῦ πάρεργον παρήργως, ἐκ παρήργου : Κικ. Ἀτγ.5,2,Γαλ.Ι, 607, Νικ.κων. ἐν Σάβ.1,94 ἂ σοι πάρεργον ὀδοῦ πρὸς θέρσαν συνήρανο' || π. Ξεν.Κ17,5,16 ποταμοῦ ὀδῶς ἡ πορεία, ὁ δρόμος τοῦ ποταμοῦ, τὸ κανάλι τοῦ ποταμοῦ, || τὸ ὀδός συνη. παραλείπειται : Πλάτ.Λύσ.203Α ἐπορεύεσθον τὴν ἔξω τεύχως, - ἡ ἐπὶ θανάτου ὀδός βλ. θάνατος : πρὸλ. τὴν ἄλλως || μαν. τὸ πρὸς ὁ προορίζεται εἰς μέρος, ἡ κατεῦθυνται : Ἐρωτόκρ.5,429 νὰ τοῦ μίλησθ, νὰ τοῦ πῆ νὰ πηλαῖν στὴν ὀδὸν του' 2) ὡς ἐνέργεια, τὸ ὀδοπορεῖν, ταξιδεύειν εἰς τὰ ἔθρας, εἰτε διὰ θαλάσσης, ὀδοπορία, ταξίδι : Ὀδ.β.285 σοὶ δ' ὀδός οὐκ ἐπὶ θηρῶν ἀπέσταται, 3) ὡς, 104 τριήκοντα ἡμέρας ἐσζῶων ὀδός, αὐτ. 3,5 ὅσον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὀδῶν, Αἰσχ. Ἀγ.δ τριήκοντος ὀδοῦς στείχει, Σοφ. Ἀντ.807 τὰν νεάταν ὀδῶν στείχουσαν, Εὐρ. Ἠλ.728 ἀστρων ὀδοί, Ἡ-

ράκλειπ.60 ὀδός ἀνω κάτω μία καὶ ἑνὴ' 3) εἰδ. αἰφνίδια ἐπιδρομή κατ' ἔχθρῶν : Ἰλ.Α.151 ἡ ὀδὸν ἐλλέμεθα ἡ ἀνδράσιν ἰφι μάχεσθαι' || ὡς συστοχ. ἀπτ. μτ. π. κινήσεως : Ἰλ.Ζ.292 τὴν ὀδὸν ἢν Ἐλέην περ ἀνθήγαγεν' κ. ἐπὶ μεγάλου δημοσίου δρόμου : Θόζοι.220 μέσην ἔρχου τὴν ὀδὸν, Θουκ.3,24' κ. νεώτ. μτφ. ἀπὸ τοῦ πλοῦν : Εὐρ. Φοῖν.ὶ ὡ τὴν ἐν ἀστροῖς οὐρανοῦ τέμνω ὀδῶν ἰπ. πεζ. ὀδῶν τέμνω κώμα δρόμον : Θουκ.2,100, Πλάτ.Νόμ.β103B' 4) μτφ. τρόπος, μέσος, μέθοδος : Πινδ.Ο.8,13 πολλαὶ δ' ὀδοὶ σὺν θεοῖς εὐπραγίας Αἰσχ. Εὐρ.999 γλώσσας ἀγαθῆς ὀδός, αὐτ. Ἀγ.1154 θεοσέπια ὀδός τὸ τρόπος, ἡ μέθοδος τῆς μαθητικῆς, Σοφ.ΟΚ 1314 πρώτα δ' οἰωνῶν ὀδοίς, Εὐρ. Ἰπν.290 γλώσσῃ ὀδός, Εὐρ.ἀν.289 τῆς ἀληθείας ὀδός, Ἀριστ.Ἰπν.1015 λογίων ὀδῶν ἰπὸν σκοποῦν τὸν λογίων, Ἰουλ.Λόγ.6,196D εὐτελεῖας ὀδός, Κδ Ρωμ.3,17 ὀδῶν εἰρήνης οὐκ ἐγγυσαν, - ἠκολούθησε τὴν ὀδὸν τῆς ἀρετῆς - τὴν νόμιμον ὀδὸν' || ὁ τρόπος τοῦ πράττειν, λαλεῖν : Γασμ. 1,33 τῆρδ' ἀπ' ὀδοῦ διζήσεις, Ἡρ.Ι.95 τριπασίας ἄλλας ὀδοῦς λέγων ἰτρόπος τοῦ λέγειν, διηγεῖσθαι, Ἀριστ.Πλ.506 ὀδῶν ἔστην' ἰών ἰδία τινος τρόπου ἐνέργεια, Θουκ.3,64 ἀδικῶ ὀδῶν ἵεσσι, Πλάτ.Συμπ.184B μία δὲ λείπειται ὀδός' || τὸ σχῆμα, ἡ μορφή : Ἡρ.6,119 τριπασίας ὀδοῦς πρέπεται ἰπρέπεται εἰς τρία σχήματα, εἰς τρεῖς μορφάς' || ἡ μέθοδος, τὸ σύστημα : Πλάτ.Σοφ. 218D εἰ μὴ οὐ ποθεν εὐπεπιστέραν ἔχεις εἰσεῖν ἄλλαν ὀδὸν, Ἀριστλ.Α.Πρ.53a,2, Ἐρωφ.Ι.608 ἡ γῆς γιά σὲνα δὲ γυρίσει, καὶ μίαν ὀδὸν Ὀρσάνος κρατεῖ δίκην του' βμ. ὀδῶ κ. καθ' ὀδῶν τῆς ἐπιχειρῆς μεθόδους : Πλάτ.Πολ.533B ὀδὸν τῆς ἐπιχειρῆς μεθόδους ὀδῶ περὶ παντός λαμβάνειν, αὐτ.435A' || ἰδ. ἐν χρ. ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῶν ὁπαδῶν αὐτῆς : Κδ Πράδ.9,2 ἔάν τις εἰσέλθῃ τῆς ὀδοῦ θύρας, ἀνδρὸς τῆς καὶ γυναικάς, δεδεμένους ἀγάθῃ εἰς Ἰερουσαλήμ' || ὄμ. κατεῦθυνται, πορεία : αὐτ.Πράδ.5,25 ἰσθὶ ἐκόνων τὴν ἀντιδικῶ σου ταχῶ ἕως τῶν εἰς τὴν ὀδῶ μετ' αὐτοῦ' || ὄμ. κυρ. ἡ σύμφορος πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ θεοῦ κατεῦθυνται : αὐτ.Μάρκ.12, 14 ἐπὶ ἀληθείας τὴν ὀδὸν τοῦ θεοῦ διδάσκεις 5) παρῶ. ὀδίτης, ὀδοιπόρος, ὀδεύω, ὀδῶ, οὐδός, οὐδός, ἔδαφος εἰσόδος ἀπόδος ἐπίεσιδος ἔξοδος ἐφοδος, μέθοδος, περίοδος, προσοδος φροδός, Ἐκ ριζ. ἐδ- ἵέναι. **ὀδός** (ὶ) ἀπτ. τ. τοῦ οὐδός βλλ. : Σοφ.ΟΚ 57. **ὀδοσσημον** (τῶ) νεώτ. λθίνῃ ἡ σιδηρὰ πνακὶς δεκτικῶσα τὰς ἀπὸ τῆς ἀφαιτηρίας ὀδοῦ τινος χλιμομετρικὰς ἀποστάσεις. **ὀδοσκοπία**-ῶ μον. σκολπῶ, παρατηρῶ τοῦς δρόμους : Εὐστ.1445,19. **ὀδοστασία** (η) μον. ἡ πρῆξις τοῦ ὀδοστάτου, ληστέια : Βε. Ἀγ.Μάρθας μητρος Ἀγ. Συμεῶνος νεωτ. στυλίου.δ 8 πολλάς . . ὀδοστασίας συνῆβαινεν ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνων γίνεσθαι. **ὀδοστάτης** (η) μον. ὁ τὰς ὀδοῦς φωλάττων, ὀδοφύλαξ : Φιλῆς π. Φυτ.4,32 ὁ τῆς τελευταῖας ἐκστάλης ὀδοστάτης 2) ὁ ἐνεδρεύων ἢ ληστικῶς ὁ ληστής : αὐτ.π.Ζῶων 30,4 ὁμῆναι μελισσῶν θυσιαμενῆς ὀδοστατίας. **ὀδοστατῶ**-ῶ μον. Ἰστομαὶ παρὰ τὴν ὀδὸν καὶ παραφυλάττων, ἐνεδρεύειν, παραμονεῖν : Φιλῆς π.Ζῶων 101,9 ὀδοστατῆθ ἐν οὐ βρομαίται τὸ σκῆφος Ἀνών.π. Ἀν.Βαστας 3,86 οἱ ὀδοστατοῦντες γυναικάς καὶ βίβη συγγινόμενοι μετ' αὐτῶν. **ὀδοστρωμα**-ατος (τῶ) νεώτ. τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφάνειας τῆς ὀδοῦ στρώμα ὠκῶν καταλλήλων ἢν ἀντεπλῶσιν εἰς τὸ βάρος τῶν κυκλοφορούντων ὀχημάτων, ζῶων καὶ ἀνθρώπων ὄσθ' καὶ εἰς τὰς κεντρικὰς ἐπιβάσεις.

όδοστρωσία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ή διά λθων στρωσίς τών οδών: 'Ιουστίν.Νεαρ.174 όδοστρωσίας ή γεφυρών οικδομής, Μακαλ.1223,8 ό 'Ηρωδής . . έποίησε και τήν όδοστρωσίαν τήν έξω τής πόλεως, ήν γάρ δούσατος, στρώσας αυτήν λευκαίς πλάκαις.

όδοστρωτήρ-ήρος(ή) νεώτ., δημ. -ήρας κύλινδρος έν χρ. διά τήν κυλίνδρωσιν τών ακυροστρωτών όδοστρωμάτων.

όδοταχίματρον (τό) νεώτ. όργανον δεικνύον τήν ταχύτητα τών τροχοφόρων όχημάτων.

όδοῦρες 'Ησ. ετούς έν ταις όδοίς κακουρογόντας.

όδοῦρος 'Ησ. εό τής οδοῦ άρχων ή κατάρχων.

όδοῦρος (ό, ή) ό όδηγός κ. ή όδηγήτρια: Εὐρ. 'Ιων.167 άεία γ' ήμῶν όδοῦρος. 2) ό ληστής τών οδών: Σοφ.άπ.22, Εὐρ.άπ.260 έπασα' όδοῦρος λυμενάος π. 'Ησ. εόδοῦρος, ένεδρευτής καθ' οδόν: προβλ. όδοῦρικός.

όδοῦρα-έω (όδοῦ) παρατριῶ, φυλάττω τόν δρόμον, όδοφυλακῶ Φώτ.

όδοῦς-όντος(ή) κ. νεώτ., Ιων. οδών έκαστον τόν έπί τών σταγῶν όσταρίων, δῶ ὦν γίνεται ή μάστιξ τών τροφῶν, τὸ δόντι: 'Ι.Ε.74 άντικρός δ' άν' οδόντας ὠνὲ γλώσσῃαν τάμε χαλκός, Κδ Μάρκ.9,18 άφρίκει και τρίζει τούς οδόντας αὔτου, και ξηραίνεται, θαλασσα.Σιχουργ.4,69, Παπαδ.Κρ.άιηγ.39 ό Στάθης κατέβαιναν εἰς τὸ κανόν, σφίγγων τούς οδόντας' (ή έρκος οδόντων βλλ. έρκος) κ. πρῆνεν οδόντας βλ. πρῆσι: ή π. Κδ έν μτφ.σμ. κ. π. νεωτ. έπί άντεκδικήσεως: αὐτ. Ματθ.5,38 άβαλαμὸν άντί όφθαλμοῦ και οδόντας άντι οδόντας: φρ.αὐτ.8,12 ό κλαυθμός και ό βρυγμός τών οδόντων τὸ κρατάλιμα τών οδόντων εκ φύκισος ή φόδου θυ. νεωτ. ώπλισμένους μέχρις οδόντων πάνοπλος' ή π.'Αριστλ. οδόντες όξεις ό πρόσθιοι οδόντες, κ. πλατείεσι οί όπίσθιοι οδόντες: αὐτ.ΖΜ 661b,8 ό δ' άνδρωπος . . έχει . . τούς πέν προσθίους όξεις, -Ινα διατριώσι, τούς δέ γομφίους πλατείε, Ινα λεαινωσιν' ή μτφ.: Λοικ.'Ερωτ.3 γλυκίς οδοῦς ό τὸ πάθος, Άχλλ.Τάτ.7,4 ό τής λύπης οδοῦς ή δάκνοσσα λύπη' 2) μέν προέγον, έξέγον, εἰς δέῦ λήγον όράνατος (ή) πόνοσ: Νίκ.Θηρ.85 έν δέ τε ρίζαν Σιλφίου, ήν κνηστήρι κατατρίφειαν οδόντας' ή έν τῷ πληθ. οδόντες πρίνοσ: 'Αριστλ.Φυσ.200b,6' κ. κτηνός: 'Αντιλλ.π.'Ορειδ.10,16,2' κ. τροχός: 'Ηρωπ Πνευσ.2,36, Θεων Σμ.180b' ή όμ. τὸ ήνιον τῶν όρότρου: Πδ Βασ.1,13,21 ό δέ σκεῦη ήν τρείς σίκλιοι εἰς τόν οδόντα' ή οδοῦς πέτρας ή άκωκή, κορυφή: αὐτ.14,4 οδοῦς πέτρας εκ τούτου.

όδοῦς (ό) δεύτερος σπόνδυλος του τραχήλου, κληθείς οὕτω εκ του σχήματος αυτού: 'Ιπν.'Επιδ.2,2,24' προβλ. Πολυδ.2,131, Γαλ.Χρ.Μορ.127' 4) όδοντοφυΐς, όδοντοφυΐδ, όδοντοφυΐα. Κατά τινες εκ π. έδ.: [έδω, έσθίω] αλοα, έδοντες=οδόντες.

όδοφραγμα-ατος(τό) νεώτ. όχηματικό έργον κατασκευάζόμενον έγκαριστός έπί τινος οδοῦ, εκ λίθων, έύλων και σιωνήλοιστε άλλων όγκωδών προχείριως συμπερομένων πραγμάτων.

όδοφυλακῶ-ώ μον. φυλάττω τήν οδόν Φώτ. έν λ. όδοφρεν.

όδοφύλαξ-άκος(ή) ό φυλάττων τās οδοῦς: 'Ηρ. 7,239 φερόμενον κινόν τὸ δελτιον μηδέν πληγμα παρήγοι, προς τών όδοφυλακῶν. 2) ό οδοῦρος βλλ.2): Εὐστ.1445,20.

όδοχνοῦς γλωσσ. ή πλήρης κόνεως οδοῦ.

όδοχνοίτερος-α-ον άνωμ. συγκρ. του όδονηρός ή οδοννώδης: 'Ιπν.'Αγμ.17.

όδοχναρός όωρ. τ. του όδονηρός βλλ.

όδωνή (ή) κ. μον. κ. νεώτ. πόνος σίματος, άλ-

νή, 'Οδ.1.440 άναξ δ' οδώνησι κακήσιν τειρόμενο, Πινδ.Π.4,221 άντιγομα στερεών οδώνων, 'Αριστφ.Θεσμ.484 στρόφος μ' έχει τήν γαστῆρ' . . κώδωνη, Ξελ.'Ελλ.5,4,58 οδώνων άφοριστων, Θεόφρ.Φ19,113' ή άλογος ψυχής, ισχυρά λύπη, θλίψις: 'Ιλ.Ο.25 άληγής οδώνη 'Ηρακλήος βελοιο [θλίψις δια τόν 'Ηρακλέα: συχν. έν 'Οδ. μ. κτ. πληθ.: αὐτ.Α.242 έμοί δ' οδώνος τε γόνου τε κάλιπεν' ή μεθ' 'Ομ. κτ. πληθ. κ. έπί τών δύο σημ.: Σοφ.Τρ.959 έν δυσσαπλάκτοις οδώναις, Αριστφ. 'Αχ.526 οδώνους περυσίωμένους, Αντιφ.Σοφ.59 [αἰθίβη, φιλοτήτες], Πλάτ.Πολ.579B σφασσασμένων τε και οδώνων' ως κ. κτ. έν.: Σόλ.12,59 εἰς άλίγησ οδώνης μέγα γίνεται άλγος, Σοφ.Φιλ.1142 γλώσσας οδώνων [πόνον έν προξενεί ή γλώσσα], Ξεν. Συμπ.1,15 οδώνη σε εἴληψε, Λυρ.'Αλ.'Αδελ.1,3 οδώνη μ' έχει Μέν.706 μετ' οδώνης, Γλυκῶτ.Κάμ. 28 τοίς νεκρικόμενοις οδώνη, Κδ Ρωμ.9,2 ότι λύπη μοί έστι μεγάλη και άδιάλειπτος οδώνη τῆ καρδιά μου, Μηναι.11,4 'Οδ.5 οδώνης με λύτρωσαι, άμαρτίων και θλίψεων, 'Ερωτόκρ.1,138 γιατί κακά γιατρέουσι τα' αγάπης τήν οδώνη' ή ψυχική οδώνη νεώτ. νομ. ή έξ ενεργείας τρίτου προερχομένη μειωσίς τής ψυχικής δυναμικότητος τῆος.

2) παραχ. οδώνωμα, οδονηρός, άνώδυνος, 'Εκ ρίξ. δυ- έξ ής δυάω [ποιητ. κακό, Βασανίζω], λατ. dolere, μετά προτακτικού ο, οδύρομαι, οδύσσομαι, λατ. oidi, πιθ. συγγ. τῶν ωδός-τινος, ωδίω [γεννώ]. Κτ. Μαυροφρ. εκ ρίξ. ωδός-ισθιενή, οδώνη [αλοα], οδώνη [έδουσαι].

όδώνημα-ατος(τό) πόνος, οδώνη, άλγος: 'Ιπν. Διατρ.31 ήν οδύς ό πυρετός ή και τά οδώνηματα του . . πλευρού . . οὔτω χρῆ διαγιεν.

όδώνηρος-ή-όν κ. νεώτ., διαρ.-ήρος ό επιφέρων πόνον, άλγος, ό άλγηνός: Πινδ.Π.2,91 περιεσάς ένέπασαν έλικος οδωνηρόν εκ πρόσθε καρδία, 'Αριστφ.Αχ.231 δέξις, οδωνηρός . . έπικυπος, Πλάτ.Γοργ.525c οδωνηρότατα πάθη, 'Ιουλ. Γαλ.160D οδωνηρότατον τραύμα, Μηναι.Π.2'Οδ.9 εκ τών δεσμών τών οδωνηρών πανόλοιοι και κινύδων διασώσαστε, -οδωνηρός χωριστός, -οδωνηρών πληγῶν' ή ό πλήρης οδώνων, ό βασανισμένος: Μίμη.1,5 οδωνηρόν γήρας, Εὐρ.'Ιπν. 189 πάς . . οδωνηρός βίος άνδρωπων, 'Αριστφ. Πλ.526 οδωνηρότερος βίωτος, Μέν.655 οδωνηρόν έστιν [μτ. άπαρφ].

όδωνηρός έπίρρ. κ. νεώτ., συγκρ. -ότερον μετά άλγους, πόνου, άλγηνός: 'Αριστλ.Ζ1 609b,25 τίποτε φαύλωσ και οδωνηρός, Πλούτ.'Η8,837Α.

όδωνήφάτος-ον (βείνω) ό φονεύων τ.έ. καθησυχάζων, καταπρόντων τόν πόνον Εὐστ. οδώνης παυσήτικός: 'Ιλ.Ε.401 οδωνήφατα φάρμακα πάσαν ήκέσατο, 'Ορφ.Αἰθ.345.

όδωνηφόρος-ον μτγν. ό επιφέρων πόνον, οδώνη: Κορυθ.Φθ.Θε.30 ως και οδωνηφόρου τινός έστ' ότε κρυπτομένη τῆ παρά τήν πολυπασια λαρότητα, Μάρκελλ.Σιδ.89.

όδωνοποιός-όν μτγν. ό ποιών οδώνη, ό οδωνηφόρος βλλ.λ.: 'Επιφάν.1,302.

όδωνοπάς-άδος(ή) ή ό υπό του πόνου κατασπαράζόμενος, φρασινομένος: Αισχ.άπ.η.Πλούτ.'Η8, 1057F οδωνοσπάδος γέροντος.

όδωνώδης-ους-εξ ό πλήρης οδώνης, οδονηρός, άλγηνός: Ιπν 684,42 ή γαστήρ οδωνώδης γίνεται, 'Αρετ.52,57 οδωνώδης σφηνώσας, Ματθ. 'Ιατρ.299 αἰσθητιν οδωνώδης.

όδωνώδης έπίρρ. μτγν. μετά άλγους, οδώνης, άλγηνός: Γαλ.7,788.

όδωνώ-ώω κ. νεώτ., άόρ. οδωνήσαι, παθ.-ώμαι, Ιων.-όμομαι, παρατ. ώδωνώμην, μέλλ. οδωνήσομαι κ. οδωνήσομαι, άόρ. ωδωνήσθην, προεών εις τινα πόνον ή λύπην, βλθίω, κόμηω τινά να πονήσῃ:

έν λ. όδοφρεν.

Εύρ.Ίνν.247 τὸ γὰρ ὀρθασθαι γινώμων δύνωθ, Ἀριστ.Λυσ.164 κάλλως δύνων χρῆ, Μέν.659 μὴδὲν δύνονα τὸν πατέρα ἢ πατ. αἰσθάνομαι ἄλλος, πόνον, θλίβωμαι ἰσχυρός, ἄλλω: Δημόκρ. 139, Ίνν.Επιθ.4,12, Σοφ.Ηλ.204 ἄρ' ἤμιν ὡς ἀλογόσια κώδυνωμένη, Ἀριστ.Σφ.283 διὰ τοῦτ' ὀδυμθαίεις εἰτ' ἴσως κείται πυρέττων, αὐτ.Ἀχ.3 ἔν φρ. ἃ ὠδυνήθην (τὰς δύνοντας ἐπέστην, Πλάτ.Πολ. 583D ὡς οὐδὲν ἴδιον τοῦ παύσασθαι δυνώμενον, Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,4, Κδ Λοικ.2,48 ἰδοῦ ὁ πατήρ σου καγὼ δυνώμενον ἐξεπτοῦμένεσ, αὐτ. Πράξ.20,38 δυνώμενον .. ἐπὶ τῷ λόγῳ φ' εἰρήκῃ.

δύρμα-στος (ἰθὶ) δύρμος, θρήνος: Εὐρ.Τρω. 1226 πικρὸν δύρμα γαῖα σ', ὡ τέκνον, βέξεται ἰθ. κτ. πλθθ.: Αἰσχ.Πο.508 ἄπερ σου τοιάδ' ἐστ' ὀδύρματα, Σοφ.Τρ.50 πανδάκρυτ' ὀδύρματα.

δύρμυός (ἰθὶ) κ. νεώτ. θρήνος, ὀλοφύρμος, κλαυθμός μετὰ γόου: Αἰσχ.Πρ.33 πολλοῦσ' δ' ὀδύρμους καὶ γόους ἀνωφελεῖς φάγγει, Εὐρ.Φοίν. 1071 δύρμων πενθίμων τὴν δακρύων, Πλάτ.Πολ. 387D τούτων δύρμους ἄρα ἐξαιρήσομεν καὶ τοὺς αἰκτῶνας τοὺς τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν, Κδ Μαθθ. 2,18 θρήνος καὶ κλαυθμός καὶ δύρμυός πολυῶς πρὸς Κολλ.ἀπ.1,7 μτ. γενικ.: Πλούτ.Δημήτρ.47 τῆς τούτ' δύρμους ἰβρηθῶν, κλαυθμός διὰ τὴν τῆχνη.

δύρμου κ. νεώτ., η τραγ. κ. δύρμων (χρῆρι τοῦ μέτροι), παρατ. ὠδύρμω κ. ἐπ. ὀδύρτω, ὀδύρτονω, ἰων. ὀδύρκετο, μέλλ. ὀδύρσομαι, μέσ. ἄορ. ὠδύραμην, μχ. ὀδύραμένοσ, παθ.ἄορ. (κατ-ἰωδύρθην, θρηνώ, κλαίει, πενθῶ διὰ τι πρόσπων ἢ πράγμα) μτ. αἰτ. προσ.: ἰλ.Β 315 ὀδύρομένη φίλα τέκνα, Σοφ.ΟΚ 1439 μὴ τοί μ' ὀδύρωσπον. μτ. αἰτ. πράμν.: Ὀδ.Ν 219 ὁ δ' ὀδύρωτο πατρίδα γαίαν ἰβηλίβετο, ἐβρήνε διὰ τὴν πατρίδα του, τ.ἔ. διὰ τὴν ἀτίρησον αὐτῆς' ὀμ. ἀπολ. τ. αὐτ.Ε 153 νόστον ὀδύρομένην, Πλάτ.Πο.329B τὰς τῶν αἰκτῶνων προηλεκκίσεις τοῦ γήρως ὀδύρσαντα, Ἰσοκρ.4,169 εἰ δυστυχίας ἀνδρῶν ὀδύροισμην, Δημ.239 οὗτος ἐστ' ὁ τὸ ὀβθαίων νῦν ὀδύραμένοσ πάθη, ἐπικλινώμ. ἄ τὰ σὺ ὠδύρατονω .. τὴν προκαταστροφῆν' μτ. γενικ. προσ. θρηνώ διὰ τιν, χῶριπ τινός: ἰλ.ϋ 222 ὅς δὲ πατήρ σὺ παιδός ὀδύρωτο, Ὀδ.δ 104 τῶν νόνητων οὐ τῶσπον ὀδύρωμαι ἀχύνμένοσ περ' κ. μτ. τῆς ὀπὲρ ἢ ἐπὶ: Πλάτ.Πολ.387D ὀπὲρ ἣ ἐκείνου τὰς δένων τὴν πεπονητόσ ὀδύρωσι ἄν, Ἀριστ.Γεν.Φθορ.125β,21 ὀδύρεσθαι ἐπὶ πᾶσι' ἢ ὀδύρεσθαι τινι θρηνώ πρὸς τινα ἢ ἐνώπιόν τινος: Ὀδ.δ 740 ἐξεληθῶν λαοσιν ὀδύρεται' κ. η. ἰλ.Β 290 ἀλλήλοισιν ὀδύρονται ἰβρηνοῦσι μεγαλοφῶμον πρὸς ἀλλήλοισα' ἢ ἀπολ. θρηνώ, πενθῶ ἰσυχ. η. Ὀμ. κ. μχ.ι: Ὀδ.Τ 13 ὄφρ' ἐπὶ μάλλον ὀδύρομένοσ στεναχίζω, αὐτ.Σ 203 ἴνα ημκέτ' ὀδύρομένη κατὰ θυμόν αἰῶνα φθινώθω, Εὐρ.Ἀνδρ.397 τὴ ταῦτ' ὀδύρομαι ἰοῖα τὴ ἐγὼ οὕτω πενθῶ, Πλάτ.Ἀπολ.38D θρηνωόντὸς τὸ μου καὶ ὀδύρομένου, Μνησι.1,2 Ἐσπερ. ὅς ἀτεκνός ὠδύρωτο ἢ βηθλιέμ.

δύρμη (ἰθὶ) ὁ ὀδύρομένοσ, παραπονοῦμένοσ: Ἀριστ.Φυσιογν.812α,4, Ἄδαμ.2,22.

δύρμητικός ἡ-όν κ. μων. ὁ διατεθειμένοσ εἰς παρῶσπον, ὁ παραπονοῶσ: Ἀριστ.Ρητ.1390α,22, ἴωσ.ΑΙ 15,30 δύρμητικὴ καὶ φιλόδικησ, Πολυδ. 6,202. 2) ὁ σικτρός, ὀξείοδύκρωτος: Γιλούτ.Ηθ. 751Α ἀποροῦμένοσ δὲ πολλὰκις ἀναβέγγονται τὴν ἰμῶδες καὶ δύρμητικόν, Στουδ.Θεοδ.582Α ὠ συναντήματοσ δύρμητικῶ.

δύρμητικῶ ἐπίρρ., συγκρ. κωτέρωσ κατὰ τρόπον δύρμητικόν βλλ.: Ἀριστ.Πολιτ.1340α,42 διαπίβεσθαι .. πρὸσ μὲν ἑνίασ δύρμητικωτέρωσ καὶ συνεσηκῶτωσ Δημήτρ.28.

δύρμητός ἡ-όν ὁ δέσιος θρήνω, ὀξείοβρήνωσ: Πλούτ.Ηθ.499P ὄπως τὸ προσπίπτον ἐξῶθεν

σικτρά καὶ δύρμητὰ ποίησῃ, Ἐλλ.Ἐπιγράμμ.1003,4 δύρμητὰ φωνῆ' ἢ τὸ οὐδ. δύρμητὰ ὡσ ἐπίρρ. μετ' ὀδύρωσ: Ἀριστ.Αχ.1226 λόγητι τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀπτήμων δύρμητὰ.

δύσασαίτικός ἡ-όν νεώτ., ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὀδύσασα: Ἠσα.2,2εφ. ἐν λ.

δύσασαίς (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ὀμήρου τὸ πραγματεύομένοσ τὰσ περιπλοκήσας τοῦ Ὀδύσασέωσ: Ἠρ.4,29 μαρτυρεῖται δὲ μὴ τῇ γινώμῃ καὶ Ὀμήρου ἔποσ ἐν Ὀδύσασει, Πλάτ.Πολ.393B περὶ τῶν ἐν Ἰθάκῃ καὶ ὀλη Ὀδύσασαίσ παθημάτων, Ἀριστ.Πολιτ.1449α,1 ὁ γὰρ Μαρσύτησ ἀνάλογοσ ἔχει, ὡσπερ Ἰλιάσ καὶ ὀλη Ὀδύσασα πρὸσ τὰσ τραγωδίασ, ΑΠ7,377 ὡσ ἀγορεύσασ πηλὸν Ὀδύσασαί καὶ βᾶτον Ἰλιάδα. 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. περιπλοκήσασ, τοκαιοπρία, περιπέτεια: ἐπεράσαμε εἰς τὸ ταξίδι μασ ὀλόκληρη δύσασα.

δύσασαίτικός ἡ-όν σχολ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν Ὀδύσασαί βλλ.: Σχολ.Ἀριστ. Ὀρν.862 ἢ δύσασαίκα πρῶσφῃ τίλοσ ἐργου τοῦ Ἡρωδιανῶ.

δύσασαίος ἡ-ον κ. μων. ἐπ. ὀδύσασήτοσ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὀδύσασα: Θεολογιστ.Καν.106,1 ὀδύσασειοσ οἰκοσ, Τζέτ.Λυκόφρ.1030 περὶ τοῦ λαγομένου ὀδύσασαί ἀκρωτηρίου τῆσ Σικελίασ Ἰεκτέον . ἄφ' ἐαυτοῦ τὸ ἀκρωτηρίον Ὀδύσασαί ἀκρᾶν ἐκάλεσε' ἢ τὸ οὐδ. ὡσ οὐδ. ὀδύσασαί Ἐπιγρ. ναοσ τοῦ Ὀδύσασέωσ ἢ ὀμ. τὸ οὐδ. πλθθ. ὀδύσασαί ὡσ οὐσ. ἀγνώεσ καὶ ἐσρτοῖα πρὸσ τῆμῃ του Ὀδύσασέωσ. 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. τὸ θηλ. ὀδύσασαί βλλ.2.

δύσασαίης ἡ-ον ἐπ. τὸ ὀδύσασαίόσ βλλ.: Ὀδ. Σ 353 ὀδ' ἀνήρ Ὀδύσασήτοσ ἐσ δόμοσ ἰκει.

δύσασαίω κ. ὀδύσιομαι ἐπ. η. ἐν χρ. μ. ἐν μέσ. ὄορ. σ' ὀδύσασασθαι κ. ἀπαρ. ἐν παθ. παρατ. μὲν ὀδύσασται, χολοῦμαι, ὀρμίζομαι, θυμῶμα ἐναντίον τινός, μέμφομαι, μισῶ μτ. ὄορ. προσ.: ἰλ.Σ 138 τῷ μὲν ἐπιετ' ὀδύσαντω θεοῖ' ἰθ. ὡσ μισική ἀρχὴ τοῦ ὀνομασίου τοῦ Ὀδύσασέωσ, ὡσ ρησιμῶνοσ ὑπὸ θεῶν του καὶ ἀνδρῶν: Ὀδ.Α 62 τὴ σὺ σὶ τῶσπον ὀδύσασα Ζεῦσ, αὐτ.Τ 407 πολλοσῖν γὰρ γυὼ γε δύσασάμενοσ τὰδ' ἰκάνω, Ἡιοδ.Θ 617 βριάρεω .. πατήρ ὠδύσασατο θυμῷ πρὸς Σοφ.ἀπ. 965 κ. ἀπολ.: ἰλ.Θ 37 ὀδύσασαμένοσ τοιοῦ π. μτφ. μτ. αἰτ.: Ἐπιγρ.δ 8 ὠδύσασατο Ζηνοσ, ΑΠ 9,117 Αἰκιάδῃ, τὴ τοσάτοσ ἐμῆν ὠδύσασατοσ πωδῶν.

δύσῶ ὠ ἰδῶδῃ ἐξάγω τὴ πρὸσ πώλησιν, κ. γεν. πωλῶ Ἡσ. ἐὸδπει' πωλεῖωσ: Εὐρ.Κάκ.98 βορᾶν δέθισαι ναυτίλοισ, αὐτ.133 δέθισον ἡμῖν σίτον ἢ παθ. ἐξάγομαι καὶ πωλοῦμαι: αὐτ.12 ὡσ δέθιθεῖσ μακρᾶν πρὸλ. ἐξῶδῶ.

δύσῶ ὠ δεικνῶσ τὴν ὀδὸν πη, ὀδηγῶ διὰ τῆσ προσηκούσῃσ ὀδοῦ: Αἰσχ.Πρ.813 οὐτέσ σ' ὀδῶσῃ τὴν τριγῶνοσ ἐσ χθῶνα' μτ. ἀπαφρ.: αὐτ. Ἀχ.176 τὸν φρονεῖν βροτοῦσ δῶδῶσαντα ἰοστικὴ ἔθηκε τούσ βροτοῦσ εἰς τὴν ὀδὸν τῆσ φρονήσῃσ, τῆσ σφισαί' ἢ ἀναφρ. πρὸσ βροσ. διασπῆσ, δεικνῶσ: Εὐρ.ἰων 1050 δῶδῶσον δύσῶσανάτων κραστήων πληρώματα' ἢ παθ. εἰμῶ ἐπὶ τῆσ προσηκούσῃσ ὀδοῦ: Ἠρ.4,139 τὰ τε ἀπ' ὀρῶμα ἡμῖν χρησῶσῃσ ὀδοσται.

δύσῶ ὠσ παρακ. τοῦ η. βῶω βλλ.

δύσῶ ἡ ἰθὶ μτν. ὀσμή, μωροειδῃ: ΑΠ 9,610 ἔχει δ' ἠέσιον ὀδῶδῶν, Πλούτ.Ἠθ.648Α ῥόδοσ ὠνόμασται.. ὀτι ῥέμω παλὺ τῆσ ὀδῶδῃσ ἀφῆσαι.

δύσῶ ἡσ-ουσ-εσ ὁ ἔχων ὀδῶδῶν, ὀσμήν: ἴνν. 295,4 ὀδῶτα κρηνησ καὶ στάσμησ καὶ ὀδῶδῶσα.

δύσῶ ἡσμαι παθ. παρακ. τοῦ ὀδύσασαί βλλ.

δύσῶ ἡ ἰων. τ. τοῦ ὀδοῦσ βλλ.

δύσῶ ἡ-όν ὁ διαδοῖσ, δοδεκάμομοσ: Ἰλιω Χρ.1,145 γὰν ὀδῶτῆν ἐποίησε ἰεσφ.ἀνάμνη, Σουδ

όδωτή θάλασσα 2) μτγν. έκτελεστικός : Σοφ. ΟΚ 495 έμολ ούχ όδωτά (αχάλλ' άνυστάει).
οε έν Έπιρρ. άντί ο κ. κω. ολον Κροάσας (Κροατσοί-Μαερόγιο (Μαίρμιοχ), Χοερβίος (Χοιρβίος).
όσα Έ'ησ. «ηλκαίται» πρβλ. οίεος.
όσιγμ ότ. του οίγμ βλλ. : Έπιρρ. όσιγην τοίς νούσις ίνάοηγειν τούς νουσίς.
όσιδης-οός-ες μτγν. προφορά του ψοειδής, ό έχων σχήμα ψού, όδγούλατος : Εύδοξ. 19,15.
όσιδίζω δημ. κ. άντιψάω είμαι όμοιος προς τί, προσμοιάζω : διντιζε τό φραμα, τό άγνάτιος κεί έφτασε ένά φάρεμα, - πρέπει νά άντιτίξουν τά σμάτα τους γιά νά καλλήσουν φυματίωση.
δς Έ'ησ. «κώδιος».
όεσι έπ. όστ. του όις, οίς βλλ.
όεσαι Έ'ησ. εμληκται, βαίται, άγουν δερμάτιναι.
όέταες Έ'ησ. «παρά τοίς Βαρβάροις, ό καλλιβριξ» (πρβλ. οίετας, ατέτης, υτέτης).
όζαιναί ή ή |όζω| κ. νεώτ. κακοισμία της ρινός προερχομένη έκ φλεγμονής ή διαπυώσεως τών παρρηκικών κόλπων : Γαλ. 12,67β' πρβλ. Πολυδ. 4,204 «έκκωσις έν τώ βάθει των μικτρων μέχρι τών καλοσωμών ήθμοσώδων σαρκών, πυώδες κεί δυσώδες όργαν άφιεσις, τήν αίσθησιν έμυσοδίζουσα» 2) θαλάσσιος τις πολύπους Βαρυσσμοος, ά. όσούλος, όσούλη κ. Βολόβιτταινα : Καλλ. άπ.38.
όζαιναίός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ό έχων όζαιναν έν τώ ρινί ή ό άνήκων εις όζαιναν βλλ. : Ψιδισκ. 4,140 κεί ποιεί επί των όζαιναίωσ, εί βρέχων όδώνην προτιθής τώ μικτρί-όζαιναίική δυσώδις.
όζαιναίτης |όί| μτγν., θηλ. -τις-ίδοος, ό έχων όζαινή όμοιον μέ τήν της όζαινης όν. του Ινδικού φυτού κάρδος Βαλλ. : Πλιν. ΦΙ 12,42.
όζαινοόματι-όμοια όζω βλλ., μτ. γενικ. : Σώφρ. 123 όζαινοόσαι σίτου.
όζαινώδης-οός-ες νεώτ. ό έχων δυσωδιάν όζαινης, ό έχων κακήν όσμην : όζαινώδης πλευριτής ής τό έξέδομα είναι δυσώδες.
όζαίλος, α-ών |όζος| μτγν. ό έχων όζους, πόζος, όζώδης : Μακκ. ΑΠ 9,249 ήν δέ χερί φούσσης κλοπίης μόνου, αούτικα δέξη όζαίλεν Βάκτρον τήνδε καρρβαρινα.
όζαίλιναί |αή| νεώτ. χημ. όργανικαί ένώσεις λαμβανόμενα δι' άναγωγής, δια φευδαργύρου και όξικου όξέος, τών όζαζώνων.
όζαίρον πάπ. ό εύρωδός, ή σαπρία, μούχλα : οίον πολλά όξη έχει και όζαρά.
όζαίτα Έ'ησ. «βερραπειία» (πβ. όζεία πρβλ. όαζος).
όζη ή ή |όζω| μτγν. κακή όσμνη, δυσωσμία, άποφορά έκ του στόματος : Κέλλσ. 3,11' 2) Σουίδ. «όζαι, τά δέρματα τών άνάρων».
-όζη νεώτ. κατάληξις χαρακτηριστική του άνόματος τών σακχάρων ένδοκτικής ήτης προελεύσεως αυτών : γλυκόζη - μονόζη κ.ά.
όζήκεις Έ'ησ. «οί σφραγιώτες».
όζήδιον |τό| νεώτ. όνομα, του όζος βλλ., μικρός όζος : |ι| Ιατρ. μικροί όζοι όνο τό δέρμα ή περι τό τώ άρθρώσεις φυσιολογική ή άναπτυσσόμενα κατά τήν διαδορμήν όείλια τινός νόσου : όζήδιον σκώληκος (έν τών τεσσάρων λοβίωσ του κάτω σκώληκος της πασεγκεφολίδοσι), όείδιτα φακοειδή της γλώσσης (μεσοβουβλάκια της φαρυγγικής μοίρας της γλώσσας).
όζοφωμια |ή| φωτογραφική μέθοδος τυπώσεως, όζογαλη |τό| νεώτ. ζωολ. μοσγογαλη βλλ.
όζω |τό| δημ. ά.πρ. του όζω βλλ.
όζωγυρί |τό| σχήλ. είδος θάινου : Σχόλ. Νέκ. Θηρ.71 «όνόγυρος είδος θάινου καλοστί δέ άντόν οί μέν άνάγυρον . . . οί δέ όζώγυρον».
όζωθήκη ή ή μτγν. άχετός, ύπόγειον αώλακιον διάβασιμον, άπόπατος : Κόρυλλ. π.Θηρ. Στεφ. έν λ.
όζοικτίς-ίδοσι |ή| νεώτ. γένος Ικτιθίδων.

όζοκρίτης |όί| νεώτ. όρυκτόν παρεμφερές προς κηρόν έν χρ. προς κατασκευήν κηρών.
όζολις-ίδοσι |ή| ή όζαινα βλλ. 2) : Άριστ. Ζ' 525α, 19 ή δέ καλομένη έλέδωνη . . . ήν καλοούσιν οί μέν Βολίταιναν, οί δ' όζολιν.
όζομανία |ή| γλωσσ. ό λοιμώδης άτύπος της γής.
όζον-οντος |τό| νεώτ. μορφή του όξυγόνου λίαν άδρατική μετά χαρακτηριστική ς όσμης.
όζοναί |αή| νεώτ. χημ. όργανικαί ένάσεις λαμβανόμενα δι' όξειδώσεως τών μονοσάκχαριτών δι' ύπεροξειδίου του όξυγόνου.
όζονοκία |τό| νεώτ. χημ. έλαιώδη όγρά λίαν έκρηκτικά.
όζονίτζω νεώτ. μετατρέπω τό όξυγόνον εις όζον βλλ. 2) διαποτίζω ή άπολυμαίνω δι' όζοντος.
όζονίτζοσι |όί| νεώτ. ή άγέργεια του όζονίτζω βλλ. ή κ. 2).
όζονίτζιατήρ-ήρος |τό| νεώτ. συσκευή παράγουσα τό άέριον όζον.
όζονίτζογόνος-ονίτο νεώτ. ό παράγων τό άέριον όζον : όζονίτζογόνος συσκευή.
όζονίτζομετρία |ή| νεώτ. προσδιορισμός της έν τώ άέρι πασότητας όζοντος.
όζονομετρικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εις τήν όζονομετρίαν βλλ. : όζονομετρικός χάρτης ήχημικός χάρτης ύποδεικνύων δι' άλλοκώσεως της χροιάς αυτού τήν παρουσία όζοντος έν τώ άέρι |ι| έπίρρ. «ώς κατά τρόπον όζονομετρικόν, δι' όζονομετρίας.
όζονομέτρον |τό| νεώτ. όργανον δι' ού μετρείται ή ποσότης όζοντος έν τώ άέρι και εξιχνιάζεται ή παρουσία αυτού.
όζοντοσκαπικός-ή-όν νεώτ. όζονομετρικός.
όζοντοσκόπιον |τό| νεώτ. τό όζονομέτρον βλλ.
όζος |όί| κ. νεώτ. αιολ., όσδος κλάδος, κλών, βλαστός, κλωνάριον : Ήλ. Α 234 τό μέν ού ποτε φύλλα και όζους, Ήσιόδ. Θ 30 δάφνης έριθάλλας όζων δρέψασαι, Πινδ. Π 4,263 ή γάρ τις όζους όξυμωσν πελέκις έξερεψήρ . . . όρυός |ι| όδ. τό μέρος του στελέχους φυτού, ό κόμβος ή όφθαλμός, έξ ού φύεται τό φύλλον ή κλάδος : Άριστ. Νεώτ. 468b, 25. Θεόφρ. ΦΙ 1, 1, 2 άκρέμονας δέ λέγωσ τούς άπό τούτου σχιζομένους, ούς ένιοι καλοούσιν όζους κλάδων δέ τό βλάστημα ή τέ ούτων, Άρετ. Χρον. Παβ. 2,9. Θεόφρ. 17,31 σκύταλον κεχαργαμένον όζοις η. Θεόφρ. ΦΙ 1, 8, 4 τυφλόι όζοι |οί| όγονοι κάρβοι ή όφθαλμοί |ι| επί του σώματος κ. είδ. επί του ώτός : Έπν. 99 σάρκινος όζος |ι| νεώτ. Ιατρ. όγκωμα ύποστρογγυλον άναπτυσσόμενον έντός όργάνου τινός ή επί της επιφανείας του σώματος : καρκινώδης όζος, γαγγλιακός όζος |ι| νεώτ. κηκίς σχηματιζομένη επί φυτού όπό τών έντόμων έναποθετόντων έντός αυτού τό φά τιν 2) μτφ. βλαστός, γόνος : Ήλ. Β 540 Έλεφάντηρ όζος Άρρος ής επίδ. άνδρείων πολεμιστών, Εύρ. Εκ. 123 τώ Θηρεΐδα όζω Άθηνών 3) έν κρητ. Έπιγρ. άντί όσοσ.
όζοσάτομος -ον μτγν. ό δυσωδιαν άποπνέων, έχων δυσώδη άναπνοή : Λουκίλλ. ΑΠ 11, 427, Μάρκ. Αύρ. 5, 28 μή τι όζοσάτομω όργίτζρ, Όρειδ. άπ. 24.
όζοτυπία |ή| νεώτ. μέθοδος φωτογραφικής τυπώσεως ή βοήθεια χρωμικών χρωσμάτων.
όζοϋμαι-όμοια |όζος| τόμα όζους : Ήπν. Φύσ. Παίδ. 22. Θεόφρ. ΦΙ 3, 5) ήν τράχ λείων, ώσπερ ήγίεσ και άπάρητων, τό δέ τργχ και όζοϋμενον, άλλως τε τυφλοσί όζοις ώσπερ πεληρμένον.
όζοχρωτός -ον γλωσσ. ό έχων δέρμα κακός όζον, δυσώδες, βρωμερόν.
όζωγες Έ'ησ. «οίόζυγες».
όζω κ. νεώτ., διαρ. όσδω, παρατ. ώζε, μέλλ. όζωω κ. ωζω, όζέσω, άόρ. ώζησα κ. ων. ώζεσα,

ὀθωμανισμός (ὀ) νεώτ. πολιτικὸν σύστημα καθ' ὃ ἐπειδὴ ἔρχη ὑπὸ πολιτικῶν πιναν ἀνδρῶν τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας ὁ σχηματισμός ὀθωμανικῆς ἐθνότητος περιλαμβανοῦσάς τούς ὑπὸ τὸν σουλτάνον διαφόρους λαούς, οἵτινες βὰ διητήρουν τὰ ἴδια αὐτῶν χαρακτηριστικά, βὰ συνεδέοντο ὁμῶς διὰ κοινῶν πολιτικῶν συμφερόντων.

ὀθωμανός (ὀ) νεώτ., θηλ. -ης, ἴδιος, εἰδ. Τουρκικὸς ἀνήκων εἰς τὴν τουρκικὴν ἢ τῆς ἀνατολικῆς Περσίας ἐξοργήσασαν φυλῆν ὑπὸ τὸν ὄρχηγον Ὄθμαν ἢ Ὀσμάν, τὸν ἰδρυτὴν τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, κοινῶς ὀσμανλής. || γιν. ὁ Τουρκικὸς.

ὀθωμανεῖος-ον νεώτ. κ. ὀθωμανικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κ' Βασιλέα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος Ὀθῶνα (1832-1862).

ὀθωμανίς (ὀ) νεώτ., θηλ. -ίτις, ὁ ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὀθῶνος.

οἰ διαφθόρος, ἢς ἢ γραφῆ ἐν τῇ ἀρχ. καὶ ὁ φθόγος ἤπρηξε διάφ. κτ. τὰς δ. διαλεκτοῦς οὔτως ἐν τῇ βοιωτ. τὸ ὑποτακτικὸν στοιχεῖον αὐτῆς, ἦτοί το ἡφιωνον ι, ἐλαθεν ἦδη ἀπὸ τοῦ ὄου π.λ. αἰ. προσφῶρον πλὴν ἀνοικτῶν ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς γραφῆς αὐτῆς διὰ τοῦ οἰ: Ἐπιγρ. Μοερίχου - Μοίριχου, Κοεράνου - Κοίρανον, Χοερίλου - Χοιρίλου. || μτγ. ὄμ. ἐν τῇ βοιωτ. κ. βροσῦτερον ἐν δ. διαλεκτικῇ ἐξελίχθη εἰς ἄπλοον φθόγον, τὸ ῥ, παριστανομένη γραφὴ διὰ τοῦ Υ: αὐτ. Φυκταϊοῖκα, αὐτὸς - αὐτοῖς, τὸς - τοῖς, κατάλυον - κατάλοιπον, οἶνο - ὄπῳ, πεσῦμαι - πεποῖμαι. || ὄμ. ἐν τῇ βοιωτ. γίνετο φθόγος μακρὸς καὶ κλειστότερος, γραφόμενος διὰ τοῦ Εἰ ἢ Ε κλειστὸν καὶ μακρόν: Ἐπιγρ. Χαριωνέως ἄλλαι - ἄλλοι, αὐτ. Λεθαδειαῖς Δημοθρονίς - Δημοθρονίς. 2) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἀπὸ τοῦ Ὁ' κ. Ι' μ.λ. αἰ. ἐξελίχθη εἰς ἄπλοον φωνῆν ἢ ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς χρ. ταύτης ἐν ταῖς πλεισταῖς διαλεκτικῇς τῆς νεοελληνικῆς.

3) ἐν ταῖς νεοελλν. διαλεκτικῇς, ὡς τῆς Κύμης, τῶν Μεγάρων, τῆς Μάνης, ἐν τῇ Τασκαλικῇ καὶ τῷ παλαιστέρῳ ἰδιώματι τῶν Ἀθηνῶν, διητήρησε τὴν ὡς ἀνωτ. παλαιὰν προσφῶρον αὐτῆς, ἦτοί τὴν οὐ κ. ἰου: χιούρος - χοῖρος, τσιουλιὰ - κοιλιά, τσιουτὴ - κοίτη. 4) δημ. μετὰ τὴν εἰς ἄπλοον φων. ἢ ἐξελίξιν αὐτῆς ἀνεπτύχθη ἐκ νέου διαφθόγος οἰ: κοροῖδο - βοῖδι - ροῖδι. 5) γραμμ. κανονικῶς εἶναι μακρὰ, ἐκτός ἐδὴν εὐρίσκειται ἐν τῇ καταλήξει λ, μὴ ἀκολουθοῦσας φων. ἢ συμφ., οἶον δοῖλοι. || ὄμ. κ. εἰς τισι εἰς ἐντ. κτ. προσεῦθοντα ἐπιγρ.: οἰκοί. 6) Ἐπιγρ. ὡς κατάληξις γινικ. ἐν δευτεροκλίτῳ ὄν. ἀντί-ου: Ἐπιγρ. Θεσσαλίας Φιλίππου τοῦ βασιλέως.

οἰ ἐπιφών. πρὸς ἐκφῶσιν ἄλλων, λήψης ἢ ἐκπλήξεως, ποί. ὄνομ., πιδ. προφερόμενον κ. ἀναλυτικῶς ἰο-η) ὡς ἐν τῇ δημ.: Σοφ. Αἰ. 803 οἰ γῶ φίλο, πρόσθητ' ἀναγκαῖας τύχης, αὐτ. Ἡλ. 674, αὐτ. 1115. || κ. μτ. κλητ.: Ἐλλ. Ἐπιγρ. 565, 5 οἰ . . μῆτερ' || μτ. ἀτ.: Ἀπολλωνίδ., ΑΠ 9, 408 οἰ βμὲ δειλῶν' || κ. μτ. δοτ. ἐν ἐνώσει μτ. τῆς προσ. ἄνωτον, μοι, σχηματισθέντος οὕτω τοῦ ἐπιφών. ὄμοιο: || πολ. λωκίς ἐπαναλαμβάνεται δις ἢ τρίς: Αἰσχ. Πέρσ. 955. 2) παράγωγα ἀπὸ τοῦ οἰ τὰ οἰζῶ, οἰζύς, οἰζύρον, οἰσός, οἰκτός, οἰκτρός.

οἰ ἄν. πλθθ. τὸ ἀρα. ὄρθρ. ὁ β.λλ.

οἰ ἄν. πλθθ. τῆς ἀναφ. ἄνωτον. ὁς β.λλ.

οἰ ||] δοτ. ἐν. τοῦ γ' προσ. τῆς ῥωσῶν. ἄνωτον. ὅς τῆς γινικ. οὐ β.λλ.

οἰ ||] ἐπιγρ. ἔχον ἀντίστοιχον τὸ ἔρωτον. ποί. β.λλ., πρὸς ὃ μέρος, ὄπου: Σοφ. Ἀντ. 228 τί χωρεῖς οἰ μολῶν βίαισις δίκην, αὐτ. 892, αὐτ. Ἡλ. 8, Ἀριστφ. Βάτρ. 36, αὐτ. Ἀχ. 836, Πλάτ. Νόμ. 714 β' ἢ χρῆ βλάπειν' || κ. μτ. τοῦ δ' ἢ κέρ: Σοφ. Ἡλ. 404,

Πλάτ. Παρμ. 127C οἰ δ' ἢ καὶ ἀφίκεσθαι τὸν τε Σωκράτην. 2) μτ. γινικ. εἰς ποῖον σημεῖον: Σοφ. Ἡλ. 1035 οἰ μ' ἄμιας ἄγει, Δημ. 42 οἰ προελήλυθεν ἀσελγῆσαι. || ὄμ. κ. μτ. ρημ. στάσεως σημαντικῆ: Πλάτ. Συμπ. 181C οἰ κοίτας τελευτῶ.

οἰα ἴσα, ὡσεπρ, καθάπερ.

οἰα δ' ἢ ἴσα, ὡς ἐπε δ' ἢ, ὡσεπρ δ' ἢ.

οἰαδὸν ἴσοι ἐπιγρ. μτγ. μοναδὸν β.λλ., κατὰ μόνας: Νικ. Ἐπαρ. 148 χροῖον δ' ἀλλάφατόν τε καὶ μίαν ἀνοικτον ἴσχει τοῦτον.

οἰακηνδὸν ἐπιγρ. μτγ. ἐν εἰδει ὀνοκος β.λλ.: Ἀπολλ. Δάσκ. Ἐπιγρ. 619 ἐπὸν εἰς δὸν ἴσον ἐπιπλορησιν ποιότητος ἐστί παρεμνηστικόν, οὐ τόπου, βοτρυδόν, οἰακηνδόν, ἀγελήδον.

οἰακίζω [οἰαζ] κ. νεώτ., ἰων. οἰακίζω στρέφω, χειρίζομαι τὸν οἰακ, τὸ ηηδάλιον, τὸ πιθῆν, ηηδαιουκῶ: Πολύβ. 3, 43, 4 ἄνος ἀνδρὸς εἰς ἑκατέρου τοῦ μέρους τῆς πρῆμνης οἰακίζοντος, - οἰακίζω δεξιῶν. || κτ. ἐπέκτ. διευθύνω, στρέφω, κινῶ: Ἡρ. 1, 171 εὐθέασαν ἄσπια χρεῖσθαι, τελευτῶσι σκνιτοῖσι οἰακίζοντες, Διόδ. Σ. 3, 26 διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς οἰακίζω τὸ ἴδιον σῶμα. || κ. παθ., ἐπὶ ἰππων, κατευθύνωμαι, ἄγωμαι, ὀδηγοῦμαι: Στράδ. 17, 3, 7 ἀπὸ ῥαδδῶδ' οἰακίζεσθαι. 2) μτφ. κυβερνῶ, εἰδὼς καθευθύνωμαι, καθοδηγῶ: πρβλ. οἰακαστροφῶ: Ἀριστ. Ηθ. Νικ. 1172a, 2] διὰ παιδεύουσι τοὺς νέους οἰακίζοντες ἡδονῆ καὶ λύπης. κ. παθ.: Διόδ. Σ. 18, 59 ὁ κοινὸς βίος ὡσεπρ ὑπὸ θεῶν πινος οἰακίζόμενος.

οἰακίον (ἰσ) μσν. κ. νεώτ. ὄνοκορ, τοῦ οἰαζ β.λλ., μίφων ηηδάλιον, δαίσιον: Εὐστ. Ὀδ. 1533 λέγεται γὰρ τοῖς ναύταις οἰακία εὐληφία πιν.

οἰακίσις-ως (ἡ) μσν. κ. νεώτ. ἡ πρῆξις τοῦ οἰακίζω, ἢ μέσων τοῦ οἰακος μετακινήσις τοῦ ηηδάλιου. || κ. ὁ τρόπος καθ' ὃν οἰακίει τις, τι μωνόρισμα. 2) μων. μτφ. διακυβερνήσις, διεύθυνσις: Νεκ. Χρον. 305C τὴν ἐκείνης ἡτῆς πόλεως ἐχωρισία αὐτῷ οἰακίαν.

οἰακίσμα-τος (ἰσ) μτγ. κ. νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ οἰακίζω, ημωκάρισμα. 2) κ. μτφ. τρόπος διακυβερνήσεως, καθοδηγήσεως. Διογ. Λ. 9, 12 ἀκριδὲς οἰακίσμα τρὸς στάθμην βίου.

οἰακιστὴς (ἰσ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ διὰ τοῦ οἰακος καθορισμὸς κατευθύνσεως. || μτγ. μ. μτφ.: Γρηγ. Ναζ. Ταρμ. 2, 1 Ἐπράστ. 55.

οἰακιστήριον (ἰσ) νεώτ. εἰδικὸν διαμέρισμα τοῦ πλοίου, ἐνθα τὸ οἰακαστροφίον καὶ ἡ πιεξίς, ἢ ηηδάλιον, ἐνθα ἡ θαλαμίσκος παρὰ τὸ οἰακαστροφίον, ἐν ᾧ ἵπταρχεῖ τὸ σηματοδοτεῖον, φυλάσσονται δὲ τὰ δρομόμετρα καὶ αἱ πιεξίδες.

οἰακιστής (ἰσ) Ἐπιγρ., μσν. κ. νεώτ. ὁ χειρίζόμενος, ὁ διευθύνων τὸν οἰακ, τὸ ηηδάλιον, ὁ ηηδαιολογὸς, δημ. πιωσιέρης: Σουῖδ. 2) Ἐπιγρ. οἰακιστὴ ὄνομ. θῆσος, ἑταιρεία ἐν Ρόδῳ.

οἰακιστὸς-ή-όν νεώτ. ἐπὶ πλοίου, ὁ δεκτικὸς ηηδαιολογῆσεως ἢ δυνάται τις νὰ κυβερνήσῃ διὰ τοῦ οἰακος.

οἰακοεικτικῆς (ἰσ) νεώτ. ναυτ. δεκτικῆς ἐπὶ τοῦ οἰακαστροφίου τῆς γεφύρας δεκτικῶν τὴν γνάσιν, ἢ σχηματιστὸς ὁ οἰαζ μετὰ τῆς τρῶσιδος κατὰ τὰς μετακινήσεις αὐτοῦ.

οἰακονομῶ-έ μτγ. ηηδαιουκῶ, κυβερνῶ πλοῖον: Φιλ. 1, 601 οἰ-σκάφος. || κ. μτφ. κυβερνῶ, κατευθύνω: αὐτ. 419 οἰ-τὰ σύμνανα.

οἰακονομῆς (ἰσ) κ. νεώτ. ηηδαιολογικός, ὄθ. γιν. κυβερνήτης, ἡγήτωρ: Αἰσχ. Πρ. 149 νεοί γὰρ οἰακονομὶ κρατῶτα Ὀλύμπου. 2) νεώτ. ἐν πολ. ναυτ. ὁ προϊστάμενος τῶν οἰακιστῶν ἀειμωπικός.

οἰακαστροφίον (ἰσ) νεώτ. ναυτ. χειροκίνητος τροχὸς, διὰ τῆς περιστροφῆς τοῦ ὀμοίου μετακινήσει ὁ οἰαζ καὶ οὕτω στρέφεται τὸ ηηδάλιον δεξιῶ ἢ ἀριστερὰ, δημ. ρόδα τοῦ ημωμοῦ.

οιακοστροφός [ο] κ. νεώτ. ὁ στρέφω, ὁ κινῶ τὸν ὅλα, ὁ οιακόμος, ηλιακόμοχος ἢ Αἰσχ. Ἐπιθ.62 ὡσαυτὴ νεῖδος ηλιακόστροφος, Εὐρ. Μῆδ.524. || κ. μετρ. Ἄλσχ.Πρ.515 τίς τὸν ἀνάγκης ἐστὶν οιακοστροφός, Κύριλλ.4,295 ὁ τὸν ὅλων θεός καί... τὸν ἀνθρώπων οιακοστροφός, **οιακοστροφῶ-εω** κ. νεώτ. στρέφω τὸν οἶα, κυβερνῶ τὸ ηλιακόμ. 2) μετρ. κατεβύθων, διεβύθων ἢ Αἰσχ.Πέρσ.767 φρένας γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οιακοστροφόν, Κύριλλ.3,247 τῶ... θεῶ τὰ πᾶν ἤμας οιακοστροφεῖν ἐπιτρέψωμεν. **οιακόσθων** [τὸ] νεώτ. σχιόνων δι' οὐ ἔλκόμενος μετακινεῖται ὁ οἶαξ, ἀσάουλα τοῦ προνοῦ. **οιακόστρος** [ὁ, ἡ] μετρ. οιακόνομος, οιακοστροφός βλ. αἰ. Συναξ. Ὑμν.3,287. **οιακόσως-εως** [ἡ] μετρ. ἡ τοῦ οἶακος κατεβύθισις, οἰακίσις ἢ Ἀκκλ.Πδ.Ἰδ.37,32. **οιαλάξ** [ο] Ἐπιθρ. ὁ θαλοποιός. **οιαξ**-ακος [ο] κ. μόν. κ. νεώτ., ἰων. οἶαξ ἢ λαβὴ τοῦ ηλιαίου, μοχλὸς χρησιμοποιεῖται ἵνα μετακινῶ τὸ ηλιακόμ, τὸ δοῖαι ἢ Πλάτ.Πολιτ.272ε οἶον ηλιακίου οἶακος ἀφήμενος. || κτ. ἐπέετ. αὐτὸ τὸ ηλιακόμ, τὸ τιμῶν ἢ Αἰσχ.Ἰ.171 οἶακος εὐθυπτήρος ὁστάτους νεακός, Εὐρ.Ἐλ.1591 κέλευσε σὺ, σὺ δὲ στράψ' οἶακος, Πλάτ.Ἀλκ.1,17C πόστρον χρητὸν οἶακος εἰσὼ ἀγειν ἢ ἔξω' κ. κτ. μετρ. ἢ Εὐρ.Π 1357 οἶακος ἐξερῶμεν νεώτ'. 2) μετρ. κ. νεώτ. τὸ ηλιακόμ τῆς διακυβερνήσεως, τῆς διοικήσεως, ὅθ. ἡ διεβύθισις ἢ κυβερνήσις ἢ Αἰσχ.Ἐπιθ.3 ἐν πρόμῃ πώλεως οἶακος νεμῶν, αὐτ. Ἀγ.802, Σοφ. ἀν.7/2, Ἐλλ.Ἐπιθρ.491 οἶακι τυχῆ'. 3) ἐν εἰδ. ὅπ. κτ. πλθ. οἶακος κ. Ὀμ. κρίσει ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ τῆς ἀμαξίας, δι' ὃν διεβύθωνται τὸ ἀποζύγια ἢ Ἰλ. Ο.269 ἕρπον ἡμιόνων ἐν οἰκήσειαν ἀρηρῆς. 4) νεώτ. ἀνατομ. οἶαξ ὄρχεος σύνδεσμος ἐκ μύλων ἵνων, συνδέπων τὸ κάτω ἄκρον τοῦ ὀρχεος πρὸς τὴν βουβωνικὴν χώραν. **οἶαροι** Σουθ. κυνηγῆσις ἰσθάροι. **οἶαξ-άδος** [ἡ] εἶδος τῆ ἀγρίας ἀμπέλου, ἄ βρωνια ἢ Ἰνπ.π.Ἐρωτων.584 [ὄ.γρ. οἶαξ]. **οἶατίους** ἄν μιν. ὁ τοῦ οἶαξ, ὁ πρόβειος Σουθ. οἶατίων κρέας, Μοσχῶπ.Σχεδ.140. **οἶατῆς** ὄρωρ. τ. τοῦ οἶατῆς βλ. Ἡσ. ἐκμητήτης. **οἶαω** Ἡσ. οἶαός εἰμι, μονάκω. **οἶαοῖοι** ἐπιφῶν. ποι., οἶμοι, ἀλιά ἢ Ἐπιθ.124,3. **οἶαος** [ο] μετρ. τεμάχιον κρέατος ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους τοῦ τραχήλου τοῦ βοός ἢ Λουκ.Λεβ.3 ἐμπολήσας γε... φῦσκα καὶ οἶαον ταυτοῖ. **οἶαω** ποι., μετρ. κ. οἶγμων, μέλλ. οἶαω [Εὐρ.Κύκλ.502], ὄρωρ. ὄφα [Ἰλ.Ω.457] κ. συγνάτ.ἐπ. αἶφα, μετ. οἶαξ [ἐτέρηστῶτ. τὸ σύνθετος ἀνοίγμων, ἀνοίγω βλ. αἰ. Ἰλ.Ζ.89 οἶασσα κληθῆσ ὀρωρ, αὐτ.298, Εὐρ.Πρ.332 οἶαγεν κληθῆρα προσπόλοις λέγω, αὐτ.Κύκλ.502, αὐτ.Ἀκκ.547 κ. παθ. ἢ Ἰλ.Ο.58 πάσαι δ' ὄψωντο πόλοι, ἐκ δ' ἔασατο λαός, Πίνδ. ἀν.45,13 οἶαθέντος θαλάμου. || τὸ ἐνεργ. κ. ἀπολ. ἢ Ἰλ.Ω.457 Ἐρμείας, ὄφα γενόνη ἰνοιξέ τὴν θύραν. 2) κ. ἐπὶ δοχείων οἶνου, ἐπὶ οἴνου ἢ Ὀδ. Γ.392 [οἶνον] ὄψινε ταμῖν, Ἡσιόδ.Ἐργ.817 οἶαγε πίθον. 3) μετρ. οἶαω στόμα ἀνοίγω τὸ στόμα μου, ἀρξικῶ νὰ ὀμῶλ, ὀμῶλ ἢ Αἰσχ.Πρ.Ἰδ. πρὸς φίλους οἶαγεν στόμα. 4) ρηματ. π. οἶγμων ἢ ἀνοίγω, ἀνοικτός ἀνοίγμαι, ἀνοίξας. Ἐκ ρίξ. φογ-. **οἶαω** κ. νεώτ., δημ. ἢ ἐν φρ., οἶαλ, οἶαδ ἢ Ἀκκ.141, παρακ. τοῦ ρ. εἶδω βλ. μετ. σμ. ἔνεσθ, ὄρωρ. ἢ ἐν. Ἰσαμ. [Ἐπιθ.254, Πίνδ.Π.4248], ἢ ἐν. οἶαθα [σχημ. Ὀμ.κ. Ἀττ.], οἶαωτῶτ. οἶαος ἢ Ὀδ.Α.337, Ὑμν. Ἐρμ.466, Θεογ.491, Ἰνπ.Διαίτ.67, Εὐρ.Ἀκκ.780, Φιλημ.44, κωμ. κ. οἶσθας [Κρατίν.105, Ἀλεξ.15], Μέν.348,5, Ἡρώδ.2,551, ὃ ἐν. οἶαξ [Ἰλ.Ω.4], Ὀδ.Β.122], ὄρωρ. κ. Ἰσαμ. [Ἐπιθρ.], ἢ πλθ. Ἰσαμ. [Θουκ.1,69] ἐπ., οἶαλ, ὄρωρ. κ. ἰων. ἴδωμεν [Ἡρ.1,6], ἰων. κ.

οἶδωμεν (αὐτ.2,17), ὄρωρ. κ. Ἰσαμ. [Πίνδ.Ν.7,14] κ. Ἰσαμ. [Ἐπιθρ.], ἢ ἴσθε κ. οἶδατε [Μελέαγρ.ΑΠ.12,8], ὃ ἴσασι κ. οἶδασι [Ἡρ.2,43, Ξεν.Οἰκ.20,41], ὄρωρ. Ἰσαμ. [Ἐπιθ.53], ζυκ. οἶδατον [Σωκρ.Ἐπιστ.22,1], ὄρωρ. εἶδος κ. ἀσυναίρ. εἶδέω κ. ἰδέω [Ἰλ.Ξ.235, Ὀδ.Π.236], ἐπ. κ. εἶδω [αὐτ.Α.174], ἢ ἐν. εἶδός, ὃ ἢ εἶδος [Ἰλ.Ο.412], ἢ πλθ. εἶδωμεν, ἐπ. εἶδομεν [Ἰλ.Α.363], ἢ εἶδῃτε, ἐπ. εἶδατε [Ὀδ.1,17], ὃ πλθ. εἶδῶσι [Πλάτ.Πρωτ.323B], ἰων. εἶδῶσι [Ἐπιθρ. Ἀλκαίρ.], εὐκτ. εἶδῆιν, ἢ εἶδῆσις ὃ ἢ εἶδῆσις [Ἰλ.Π.73], ἢ πλθ. εἶδῆμεν [Πλάτ.Λάγ.190B, αὐτ.Πολ.582A], κρητ. ὃ ἢ πλθ. ἴθῶσιν [Ἐπιθρ.], εὐκτ. ἢ ἐν. ἴσθι [Αἰσχ.Πέρσ.337, Ξεν.ΚΠ.8,3,44], ὃ ἴστω [Ἡρ.4,76], βρωτ. ἴστω, μετρ. ἰσάτω [Φάλαρ.Ἐπιστ.122], ἀπαρφ. εἶδῶσι, ἐπ. ἴδωσι, ὄρωρ. ἰδέωμεν [Πίνδ.Ν.7,25], μετ. εἶδῶς, θηλ. [εἰδῶτα, ἄλει. Φαίωξ] ἢ Ἐπιθρ.1, ὄρωρ. ἴσας [Ἀπολλ.Δάσκ.Ἐπιθρ.175,19], ὄρωρ. ἐν. ἴσασιν [Πίνδ.Π.3,29], κρητ. ὄνομ. πλθ. ἴθῶσιν [Ἐπιθρ.], ἀπαρφ. πτ. σμ. παρατ. ἴδωσι [Ἰλ.Ξ.7], ἢ ἴσθι, ἢ ἴσθι, ἀπαρφ. ὄδη [Σοφ. Ἀντ.18, Ἀριστοφ.Ὀρν.51], Πλάτ.Συμπ.119A], ἄττ. κ. ἴδῆιν [ἀμυ.973] κ. ἴδῆσιν [Ἀπολλ.Ρ.4,1700] κρητ. παρατ. Φισάμην [Ἐπιθρ.Γόρτ.], ἢ ἴδῃσθαι [Ὀδ.Τ.93, Εὐρ.416] κ. ἴδῃσθαι [Εὐρ.Κύκλ.108, Ἀριστοφ.Ἐκκλ.551, Πλάτ.Μέν.80D] ἐπ. κ. ἴδῃσθαι [Ἰλ.Χ.280], ἄττ. κ. ἴδῃσις [Ἀριστοφ.Θεσμ.554], ὃ ἴδῃσις [αὐτ.Ρ.402] κ. ἀπαρφ. ὄδη [αὐτ.Α.70, Ἀριστοφ.Χοιρ.Π.Ἰσοκ.2,86], ἄττ. ἀπαρφ. ἴδῃσις [Εὐρ.Ἰων.1187, Ἀριστοφ.Σφ.558], ἐπ. κ. ἴδῃσθι [Ὀδ.1,206], ἢ πλθ. ἴδῃσθαι [Αἰσχ.Ν.3,82, Ἀριστοφ.Α.Υατ.87β,40], κ. ἴδῃσθαι [Μέν.14D], κ. ἴσθαι [Ἀριστοφ.ἀν.149,4], ἢ ἴδῃσις [ἀμυ.55,9], κ. ἴδῃσις [Εὐρ.Βάκχ.1345], ἰων. ἴδῃσθαι [Ἡρ.9,58] κ. ἴσθαι [Σοφ.ἀν.340], ὃ ἴδῃσθαι [ΠΔ.Γέν.42,23 συν., Σπράθ.β.15,3,23], ἰων. ἴδῃσθαι [Ἡρ.7,175, Θεογ.54], κ. ἴσθαι [Εὐρ.Κύκλ.231], ἐπ. ἴσθαι ἢ Ἰλ.Σ.405, Ὀδ.Δ.772], μέλλ. μέτ. μετ. ἐνεργ. σμ. εἰσσαι ἢ Ἰλ.Α.548, Ἰνπ.Ἀργ.Ἰνπρ.20, Ἀριστοφ.Ἀχ.332] κ. ἐνεργ. τ. εἰδῆσθαι [Ἡρ.Β.327, Ἡρ.Ζ.234, Ἰσοκρ.1,44, Αλκ.Τακτ.31,5, Ἀριστοφ.Τοπ.108α,28, Ἡρώδ.5,78], ἀπαρφ. ἐπ. εἰδησῶμεν ἢ Ὀδ.Σ.257], ἴως ἄρωρ., παρακ. κ. ὄρωρ. ἐν χρ. οἰ χρ. οὐδὲ τὸν ρ. γινώσκω βλ. αἰ. ἀπαρφ. ὄρωρ. ἢ εἰδησῶμεν ἢ Ἰνπ.Διαίτ.22, αὐτ.Ἐπιθ.6,8,25 ἔξ, Ἀριστοφ.ΗΝκκ.1156β,27, Θεόδωρ.Χαρ.Προοίμ.4], ὃ πλθ. ὄρωρ. εἰδησῶσιν [Ἐπιθρ.], ἢ ἐν προστ. εἰδησῶν ἰσάσι], ἔχω ἴδει, ἔχω παρατήρησις, ὄδ. γινώσκω, γινώριζω, ἔξωρ, μετ. αἰτ. τοῦ πράγμ. ἢ Ἰλ.Α.70 ὄς ἴδῃ τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσάσμενα πρὸ τ' ἐόντα. || σμν. φρ. νοήματα ἢ μῆδα οἶδα ἢ Ἰλ.Σ.363, Ὀδ.Β.122. || σπανιῶτ. μετ. αἰτ. προσ. ἢ Ὀδ.Δ.55] τούτους μὲν δὴ οἶδα, Πλάτ.Πολ.365B αὐτοὺς ἴσμεν, Δημ.1267. || καθ' ἕξιν μετ. γενικ. τῆς ἀναφ. ἀντων. ὄς βλλ. ἐν φρ. ὄν ἴδωμεν ἢ ἴσμεν, ἔξαρτωμένον ἔξ ἐπίθετ. καθ' ὑπερθετ. βαθυῶν, καθ' ὅσον γνωρίζομεν ἢ Ἡρ.1,6 πρῶτος ὄν ἡμεῖς ἴδωμεν, Θουκ.1,4 λαλιτάτους ὄν ἀκόθ ἴσμεν. || σμν. προκ. ἐμφανισμ. συνδοθέντι ὄπὸ τῶν ἐπιθρ. εὐ ἢ σάφα: ἢ Ἰλ.Δ.163 κὼ γὰρ ἐγὼ τὸδε οἶδα κατὰ φάσμα καὶ κατὰ θυμὸν, Αἰσχ.Ἰκ.740 σάφ' οἶδ' ἐγὼ, Εὐρ. Μῆδ.593 κὼ νυν τὸδ' ἴσθι ἰγνώριζέ το καλὰ, νὰ εἶσαι βεβαία. || σμν. π. Ὀμ. μετ' ἐπίθ. οὐδετ. γένουσι πρὸς δῆλωνισ χαρακτηρισ ἢ διαβεβαιώσις ἢ Ἰλ.Ω.41 εἶδῶν δ' ὄς ἀγρία οἶδω, αὐτ.Π.73 ἐ μοι ἴσθια εἰδῆσθαι, Ὀδ.1,189 ἀβεβίασθια ἴδῃ, αὐτ.Γ.277 φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν. || μετ. γενικ. πράγμ. ἢ Ἰλ.Μ.229 δὲ σάφα θυμῷ εἰδῆσθαι τεράων, αὐτ.Ο.412 ὄς πάσης εἰδῆ σφίης. || συνθ. κτ. μετ. εἰδῶς εἰδῶμων γινώσις ἢ Ἰλ.Β.718 τὸςζυν εἰδῆσθαι κ. ἀπολ. ἢ Ἰλ.Α.365 ταῦτα ἴδωτε πᾶν ἀγορεύω, Θουκ.2,36 μακρογορεῖν ἐν εἰδῶσιν οὐ βουλόμοινοσ. Πλάτ.Πολ.337D μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότες. || χάριν οἶδᾶ τινι ἀναγνώριζω, χρω-

σῶ χάριν, εἶμαι ἐγγύμων ἐς τινά: 'Ἰλ.Ε 235 ἄγω δὲ καίτοι ἰδέω χάριν ἡματα πάντα, 'Ἡρ.3,21 μέγχι δὲ τούτου θεοσίν εἰδέναι χάριν' συγχ. π. 'Ἄττ.: Ξεν.ΚΠ 1,6,1) οὐδέεις αὐτῶν... χάριν ἐστῆσαι' || ἢ προστ. συγχ. ἐπὶ ἐπιλήσει: 'Ἰλ.Κ 329 Ἰστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς ἰσθλ. ἐγνωσκέτω, μάρτυρ ἐστω), αὐτ.Ο 36 Ἰστω νῦν τὸδε γὰρ, 'Ἀριστφ.Ἀχ.860 Ἰττω 'Ἡρακλῆς ἰβωται.Γ' 2) μτ. ἀναφρ. γνωρίζω νὰ πράξω τι: 'Ἰλ.Η 238 οἶδ' ἐπὶ ἀριστερὰ, οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ νηυσὶσι βῶν, Σοφ.Φλ. 1010 οὐδὲν ἴδει πλὴν τὸ προσταχθῆν ποιεῖν, 'Ἀριστφ.Σφ.376 3) ἔχω τὴν δύναμιν, δύναμαι νὰ πράξω τι: Εὐρ.Μήδ.664 κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωμένον φίλους, Δημ.51 προβάλλεσθαι δ' ἢ βλεπεῖν ἐναντιον οὐτ' οἶδεν οὐτ' ἐθέλει' ὁμ. ἐπι φρωμένον: 'Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.6 ἴσα λεπτύμεν οἶδε' 4) μανθάνω: Εὐρ.'Ἰπλ.729 ἴν' εἰδῆ μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς ὑψηλὸς εἶναι' 5) μτ. μτχ. ἀναφρσμο. ἐς τὸ ὑποκειμενον ἢ ἀντικειμενον, γνωρίζω ἐπὶ οὗτως ἔχει τὸ πράγμα: 'Ἡρ.4,76 Ἰστω ὅπῃ τοῦ ἀδελφοῦ ἀποθανών, Ἀλαγ.Ἀγ.1670 Ἰστω μὴ δῶσαν ἀποινα τίσδε μωρίας χάριν· ἰνα ζέρως πᾶς βὰ τιμωρήθῃς), αὐτ.666 Ἰσθὶ τάλιθθ' κλύων (ὅτι ἀκούεις τὴν ἀλήθειαν), Εὐρ.Ἐκ.597 οὐ γὰρ οἶδα δεσπότης κεκτιμένω' || ὁμ. μτ. μτχ. κτ. αἰτ. δὲ οὐσης κατηγ. τοῦ ἀντικ.: Ἀλαγ.Χο.234 τοὺς φίλτατους γὰρ οἶδα νῦν δαυτα πικροῦς, Θουκ. 1,69 τὸν Μήδον ἴσμεν εἰς περὶ τῶν γῆς ἐλθόντων' || κτ. παρόλ. τῆς μτχ.: 'Ἰουλ.Λογ.7,226Α γῆν αὐτὴ οἶδεν ἀμφότερα ἰένν. ὄναι' || σπανιτ. μτ. ἀναφρ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ.: Ἀλαγ.Πέρο.337 ἀλήθους... ἐν σάφ' ἴσθι ἐκατὶ βάρβαρον ναυσίν κρατήσαι, αὐτ.431 Ἰσθι, μὴδᾶμ' ἡμέρα μὴ πλῆθος τοσοντάρβιμον θανεῖν (ὅτι καμῖαν ἡμέραν δὲν...), Σοφ.Φλ.1329, Εὐρ.ἸΑ 1005 ἐν γ' ἀκούσας' ἴσθι, μὴ φευδῶς μ' ερεῖν, Ξεν.ΚΠ 8,3,4 αὐτ' ἴσθι τοῦτον... ἰσχωρὺς ἀνιᾶσθαι' 6) μτ. αἰτ. ἀκολουθοῦμενης ὑπὸ ἐιδικῆς προτάσεως μετὰ τοῦ ὄω, ὅτι κλπ.: Σοφ.'Ἰλ.332 οἶδα κάμαυτην τὴν ἀλγὰν, Πλάτ.Πρωτ. 323Β μὲν τινὰ καὶ εἰδόντων ἐπὶ ἀδικίᾳ ἐστί' || μτ' αἰτ. κ. πλαι. ἄρωτ.: Εὐρ.ἸΑ 1583 τὴν παρθένον δ' οὐκ οἶδεν, οὐ γῆς εἰσέδω (ὁ δὲν γνωρίζω καὶ ἐπῆγε)' 7) οὐκ οἶδ' εἰ... (ὁ δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον...), ὁπότε πρός ἔκφρασιν δυσπιστίας ἢ ἀμφιβολίας, τὸ ἄν τῆς ἀκολουθοῦσης προτάσεως ἐνίστε μεταπίπτει: Εὐρ.'Ἀλκ.48 οὐκ οἶδ' ἄν εἰ πέσαιμι γέ' || κτ. παρόλ. τοῦ ρ.: 'Ἰσοκρ.6,1 οὐκ οἶδ' εἰ τις ἄλλος τῶν ἡλικιωτῶν ἴσως οὐδεὶς ἄλλος' || ὁμοίαι ἐλλείψεις ἀπαντᾶσι καὶ μετ' ἄλλων συνδέσμων: Πλάτ.Πολ. 900Β (ἀκηκοέναι) οὐκ οἶδ' ὅπως διακομοῦντο (ὁ δὲν γνωρίζω πῶς), αὐτ.Κρατ.396D προσπέτωκεν ἄρτι οὐκ οἶδ' ὅπόθεν' 8) οἰτύλ. οἶδα, ἴσθι πολλὰς παρενεθιτικῶς: Εὐρ.Μήδ.94 οὐδὲ παύσεται χόλου,σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκέψαι τινά' || ὁμ. ἑλλ. φρ. οἶδ' ὅτι, ἴσθ' ὅτι πρὸς ἐνίσχυσιν διασθεδασιώσεως τινος: Σοφ.'Ἀντ.276 πάρεμι μ' ἰσθων οὐχ ἐκούσιν, οἶδ' ὅτι ἰπάρτεσι (τὸ ἔρω αὐτό), 'Ἀριστφ.Πλαῦτ.889 οὐκουν τῷ γε σφ' σάφ' ἴσθ' ὅτι' || ὁμ. οἶσθ' δ, οἶσθ' ὄω μετὰ προστ. συγχ. π. τραγ. κ. κωμ. μτ. ἐρωτήσεως: Σοφ.ΟΤ 543 οἶσθ' ὄω νήσων, 'Ἀριστφ.'Ἰπλ.1158 οἶσθ' ὄω δ' δρᾶσων (ἔξερις τί νὰ κάνεις)' || σπαν. μτ. μέλλ.: αὐτ.Κακλ.131 οἶσθ' ὄω δ' δρᾶσεις ἰσθ' ὄω, δρᾶσων' || μτ. ὄωσι: Σοφ.ΟΚ 75 οἶσθ'... ὡς νῦν μὴ σαφῆς: ἰγνωρίζεις τί νὰ κάμεις, διὰ τὸ μὴ...)' 9) νεώτ. κ. δημ. φρ. Κύριος οἶδε ἢ Θεὸς γνωρίζει, ὅς, ἀγνωστοί: Κύριος οἶδε πάτε βὰ γυρίσει, οἶδᾶν οἶδᾶν πῶς τι οἶδεῖν, ἐνεργῶ ὥστε νὰ αὐτεθῆ τι κατ' ὄγκον, ὄγκω, ἔξογκῶ, φουσκῶνω: Σαυιδῶ, || συγχ.ἐν μτρ. χρ.: 'Ἰλ.554 ὄς τε χλόοςι καὶ δάλλων οἰδαίνε ἐν στήθεσιν νόον

ἰσθλ. «εἰς ὄφρα αἰρῶσθαι ποιεῖν», 'Ἀπολλ.Ρ 1,478 μέθυ βαροαλίον κῆρ οἰδαίνε ἐν στήθεσσι ἰσθλ. «ἐπαίρει, μετεωρίζει» κ. παθ.: 'Ἰλ.1,646 ἄλλα μοι οἰδαίνετα κραθὴ χόλυμ, 'Ἀππ.'Ἀλ.5,608, Γρηγ.Ναϒ.1,360D τὴν ψυχὴν δὲ οἰδαίνεεν κενῶ φρυγόμεν' 2) αὐτβ. ὄγκουμι, φουσκῶνω, πρήσκωμι: Μολάδ.1,50,33 καλέσας αὐτὸν Οἰδαίνω διὰ τὸ οἰδαίνε τὸς πόδας αὐτοῦ: || κτ. ἐπέκ. κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης: 'Ἀρ.909 οἰδαίνουσα θάλασσα' || ὁμ. κ. ἐπὶ κορπῶν τῶν φυτῶν: 'Ἀριστφ.Εἰρ.1166 τὸν τε φλήκ' ὄρων οἰδαίνοντ' || ὁμ. μτρ. ἐπὶ φυκῶν παθῶν, διαβάσων: 'Ἀπολλ.Ρ 3,383 μέγα δὲ φρένες Ἀλοκίδωρ... οἰδαίνουσαν' || ὁμ. μτρ. κ. ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων τεταροσμένων: 'Ἡρ.3,127 ἄτε οἰ οἰδαίνοντων ἐπὶ τῶν πραγμάτων.

οἰδαλέος α-ον (οἰδῶ-έω) κ. νεώτ. ὁ οἰδῶν, ὁ ἐξωγκωμένος, ὁ φουσκωμένος, ὁ πρησμένος: 'Ἀρχλ.Β οἰδαλέους δ' ἄμφ' ὀδύνης ὄγκον πλεῦμονας, Νικ.'Ἀλέξ.210 χεῖλον οἰδαλέο, Ματθ.'Ἰατρ.357 τοὺς οἰδαλέους τὸν ὄγκων.

οἰδαῶν ὄτ. τοῦ οἰδαίω βλλ.

οἰδαξ-ακος (οἰδῶ-έω) κ. μσν. σπλήξ βλλ.: Πολυδ.6,81 ἐπὶ δὲ οἰωμ πέπειρα τῶν σῶκων οἰδαξιακὸς καλοῦνται παρὰ Λάκωνας καὶ φηλικίας παρ' Ἀθηναίους: Χοιροδ. ἐν Ἀν.'Οξ.2,248.

οἰδας κ. οἰδάσσα β' ἐν. τοῦ ἀντί ἐνεστ. παρκα. οἶδα βλλ.

οἰδημα-ατος (τὸ) οἰδῶ-έω) κ. νεώτ. ἔξογκωμα, φουσκωμα, πρήξιμο: 'Ἰππ.'Ἀφ.4,34, Δημ.1260 τῶν μὲν οἰδημάτων τῶν ἐν τῷ προσώμῳ καὶ τῶν ἐπὶ κλύων, Πλουτ.Κοριόλ.5, Διοσκ.3,93 αἰρεὶ καὶ οἰδημα παλαιὰ καὶ σκληρῶς καταπλασθέν, Λουκ. Φιλοφ.9, -οἰδημα τῶν οὐλῶν τῆς ὑπερώς.

οἰδηματιον (τὸ) ὄγκορ. τοῦ οἰδημα βλλ., μικρὸν ὄγκωμα, ὀδύνη, πρηξιμα, 'Ἰππ.'Ἀγγ.5 τῆ δ' ὑπερωσία οἰδηματιον εἴλεθιν ἐς χεῖρα ὄγκρον μαλακῶν.

οἰδηματώδης-ους-ες μτρ. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἶδει, ὁ ὑπὸ μορφῆν οἰδηματος: Ἐρωτιαν.172 οἰδηματώδης ὄγκος, -ἐκφυσις οἰδηματώδης' 2) νεώτ. ὁ ἔχων οἰδηματῶς: πνεύμων οἰδηματώδης.

οἰδησις-εως (ἡ) τὸ ἀνοτιέλεσμα τοῦ οἰδῶ βλλ., ὄγκωσις, φουσκωμα πρβλ. 'Ἡσ. κοιθήσεις, ἐνόρματα' Σαυιδῶ, κοιθήσεις, φλεγμονή' || μσν. κτ. ἐπέκ. κ. ἐπὶ τῶν κωμάτων: 'Ἰσίδ.Πηλ.17Α οἰδησις κωμάτων 2) μτρ. ὁ φυκῶς ἀναδρασμός: Πλάτ.Ἰμ.70C οἰδησις τῶν θυμουμένων.

οἰδητις γλωσσ. οἰδημα, ὄγκωμα.

οἰδητιον (τὸ) μονοὐκορ. τοῦ οἰς Θεόγωστ.Καν.121.

οἰδιπόδιος-ον κ. νεώτ., βηλ. κ. -α ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Οἰδιπόδα: Πλουτ.Σύλλ. 19, Παισο.9,18,5 τῆ Οἰδιποδεία καλουμένην κρήνην, -οἰδιπόδειος σὺμπελεγμα-, οἰδιπόδειος μετρίξ' || τὸ οὐδ. κτ. πηλθ. Οἰδιπόδεῖα ὡς οὐδ. κύκλος ἐπὶν ἀναφερομένων εἰς τὸν τὸν Οἰδιπόδα μῦθον: Παισο.9,5,11 ὁλοτ' ἔδε καὶ ὁ τὰ ἐπὶ ποιήσεις, ὁ Οἰδιπόδεια ὀνομαζοῦσι' || ὁμ. τὸ βηλ. Οἰδιπόδεῖα ἢ ἐπος ἀναφερόμενον εἰς τὸ τὸν Οἰδιπόδα: 'Ἀριστφ.ἀν.628, Ἐπιγρ.,Σχόλ.Εὐρ.Φοῖν.1760

οἰδικῶν οἰδαίνω, ἔξογκῶ, φουσκῶνω: Γαλ.β,21, 97, Ἀλέξ.'Ἀφρ.Πρ.1,9 οἰδικῶν πνεῦμα' || κ. παθ. οἰδικῶμαι: 'Ἰππ.'Ἐπίδ.5,16.

οἰδημα-ατος (τὸ) τὸ οἰδοῦμενον, τὸ ὄγκωμενον, ἔλδ. ἐπὶ ὄδωτος, τὸ κύμα τὸ εἰς ὄφρα αἰρῶμενον: 'Ἰλ. Φ 234 ὁ δ' ἔπιστονον οἰδηματὶ θῶων, αὐτ.Φ 230, 'Ἡσιόδ.Θ 109, Ἐπμ.100,7 ἐπὶ οἰδηματὶ μάργω, Νινδ. ἀν.221 οἰδηματὶ ἄλιον, Σοφ.'Ἀντ.337 περιδρυχισίον περὶν ὄμ' οἰδημασ, αὐτ.ἀπ.476, Εὐδ.'Ορ.991, αὐτ. ἸΑ 1601, Χρυσ.Σιδ.1,259 ἐπνεύχτο οἰδημασ πόντου, Νικ.'Ἀλέξ.473' || ποι. συνηκ. θάλασσα, πόντος κωματώδης, οἰμαλώδες: Εὐρ.'Ἐλ.369 εὐξενον οἰδημα,

αὐτ.Φοίν.202 Φρίγιον οἰζματ' || ὄμ. κ. ἐπὶ βυελ-
λώδους, ἰαχυροῦ ἀνέμου· Σεκοῦνδ.ΑΠ.9,36,4 χει-
μῆριον ἀγρίον οἰζμα νώτων.

οἰζματώεις-εντος-εσσα-εν ὁ κυματώδης, ὁ πλη-
ρῶς κυματινομένης, ὄγκουμένης ὑδάτων· Αἰσχ.ἀπ.
69 οἰζματόντα πόρον, Ὀππ.ἸΑ.5,273 κόλιον
ἐς οἰζματόντα.

οἰζμων ἰοίδ. ἄγρ. τοῦ ὕδρον βλλ.· Θεοφρ.Φι.1,11.
οἰζμομαι σχόλ. δ. τ. τοῦ οἰζμοῦμαι, παθ. τοῦ οἰζῶ
βλλ., ὄγκουμαι· Σχόλ.Εὐρ.Ἰκ.26.

οἰζμοποιέω γλῶσσα. οἰζαῖω, οἰζειν τὴν ποιῶ.
οἰζος-ους ἰοίδ. οἰζμα βλλ.· Ἰνπ.ἸΑ.25 τοῦ οἰζος
ἐξαιρέσθαι εἰς αὐτὸ τὸ ἔλκος, αὐτ.Κεφ.Τρωμ.17
ἰοῖορθ. Λιττρέι, Νικ.Θηρ.237 σάρξ βαρεῖ ἀναδέ-
δραμεν οἰζει, αὐτ.188, αὐτ.426' || τὸ φυσιοῦ-
σαι, φουσκώω, φούσκα· Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,16.

οἰζῶ-έω, σπαν. κ. οἰζῶ-άω ἰβλ.αὐτ.Ἰδ.234F1, πα-
ρατ. φέον Ἰ'Οδ.Ε.455f, ἄορ. φῶδσα ἰππ.Ἐπιδ.2,
1,7, παρακ. φῶδκα, ἐξ οὗ δαρ. ἴ κληθ. φῶδκων
ἰΘεοκρ.1,43f, ὄγκουμαι, φουσκώω, πρήσσομαι,
σχηματίζω οἰζήματα· Ὀδ.Ε.455 φῶδε δὲ χράσ
πάντα μίγχε οἰζήματα, ἵνα προσημένια καθ' ὅλον
τοῦ τοῦ σώματι, Ἰνπ.Ἀέρ.7, Ἀριστφ.Βάτρ.1192 οἰ-
ζῶν τὰ πόδες, Μέν.544,4 τοὺς πόδας καὶ γαστέ-
ρα οἰζοῦσιν, Θεοκρ.1,43, Πλούτ.Ἰδ.452Α οἰζῶν τὴ
καὶ φλεγμαίνοντι σώματι, Λιδών.Λόγ.4,1092-
21 κτ. ἐπὶ κ. κ. ἐπὶ ἀναπτύξεως βλαστανόντων
φύτων, ἐπὶ ὄγκωσως ὄρωματων καρπῶν· Πλούτ.
Ἰδ.734B ὄρωρον ἐντεταμέναι καὶ οἰζῶσαν·

3) μτφ. ἐπὶ οὐκ ὀμολόγη, ἐπὶ τετραγαμνῶν κα-
ταστάσεων· Ἡρ.3,76 μῦθε οἰζοῦσιν τῶν πρη-
γμάτων ἐπιθεσθαι, Πλάτ.Γοργ.518B οἰζει καὶ ὀ-
μολόγη ἐπὶ δι' ἐκείνου τοῦ παλαίου ἢ πόλις·

4) ὄμ. μτφ. ἐπὶ φυκῶν παθῶν· Διον. Αλ.Ρωμ.11,35
οἰζῶν τὴν φηγνῶν... διὰ τὸν ἔρωτα τῆς παι-
δος· 5) ἐπὶ ὄρωσ λόγου, ἐκπαράουμα μετὰ
στόμω, ἐπάροσως, οὐκ ὀπερίττος, λιτῶς, πα-
ραφουσκῶσι· Ἀριστφ.Βάτρ.940 τέγγιν οἰζοῦ-
σαν ὑπὸ κομπασιάντων καὶ ῥιμάτων ἐπαχθῶν.

οἰζανος-ον ἰοίος, ἐνανθῶς μτγ. ὁ ἐν μόνον ἐν-
δυμα ἔχων, ὁ μοχοῖτων· Ἀπολλ.Ρ.3,646.

οἰζας-α-ον ἰοίει ὁ τοῦ προβάτου, ὁ ἐκ προβά-
του· Ἡρ.5,58 οἰσαι διφθεραί, Ἐπιγρ. οἰσαι τυροί.
οἰσθή-ου-εις ἴετοι ποι. ὀμοίτης ὀμῆλιξ συν-
ομῆλικος· Ἰλ.8,765 οἰστέας Ἰηπουσ.Μάτρ.Παρ.ἀπ.4.

οἰσθάζω Ἐπιγρ., ῥητ. Φοιζθάζω, οἰκισοῦμαι βλλ.
ἰβλ.οὐκ οἰκίζω.

οἰζωος-ον ἰοίζωσι μτγ. ποι. ὁ ἐλεεινός, ὁ ἄ-
βλιος, κακοροῖζικός, δ. οἰζωρος· Θεοκρ.27,14 οἰ-
ζωον οὐδὲν ἄρσκει.

οἰζυρός-ἄ-όν ἰοίζωζ, ἀττ. οἰζυρός ὁ ἐλεεινός, ὁ
ἀβλιός, ὁ ἀξιοπληήτος, ὁ δυστυχής, συνήθ. ἐν
ἀναφ. πρὸς ἀνθρώπων· Ἰλ.Α.417 ἄμα τ' ἄκωμο-
ρος καὶ οἰζυρός περὶ πάντων, αὐτ.Ρ.446' || ὄμ.
ὡς γεν. ἐπίνομον τῶν ἀνθρώπων, τὸν θνητῶν·
αὐτ.Ν.569 Ἄρης ἀλεγεινός οἰζυροῦσι βροτοῖσιν·

2) μτφ. κ. ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων, ὁ λυ-
πηρός, ὁ ἀνίκαρος, ὁ χαλεπός· Ἰλ.Γ.112 παύσα-
σθαι οἰζυροῦ πόλεμιοι, Ὀδ.Θ.540 οἰζυροῦ γάος,
αὐτ.Π.182 οἰζυροὶ νύκτες, Ἡρ.9,82 οἰζυρὴν ἔχον-
τες διαίτην, Λεωνίδ.Ταρ. ἐν ΑΠ9,335,3 ἐξ οἰζυ-
ρῆς ἐργασίης.

οἰζυρός ἐπίρρ. μτγ. ἀβλιός, ἐλεεινός· Κόην.3,363.
οἰζυρός-ἄ-ον ἰοί, ἀττ. οἰζῶς, ἐπ. δοτ. οἰζῶσι κ.
οἰζῶσι, αὐτ. οἰζῶ κ. οἰζῶν, ἀβλιότης, δυστυχία,
κακοπάθεια· Ἰλ.Ζ.285 φάινε με φέρειν ἀτέρηου
δύζωος ἐκλεαθέσθαι, Ὀδ.Γ.103, αὐτ.Ν.270' κ. π.
τραγ. ἐν τῷ ἀττ. τ.· Αἰσχ.Εὐμ.893 πάσης ἀπήμον·
οἰζῶος, αὐτ.Ἀγ.796, Εὐρ.Εκ.949 ἀλάστορος τις
οἰζῶος || π. ἐπ. συγρ. ἐν συνεικφ. μτ. τοῦ πόνου,
κάματος· Ἰλ.Ν.2 πόνον τ' ἔχμεν καὶ οἰζῶν,
Ἡσιόδ.Ἐργ.175 παύσονται καμάτου καὶ οἰζῶος.

οἰζῶω ποι.ἀορ. οἰζῶσσα πειθῶ, θλιβομαι· Ἰλ.Γ.408
ἀλλ' ἀεὶ περὶ κείνον οἰζῶε· 2) μτ. αἰτ. πράγμ.,
ὑποφέρω, θλιπτομαι, πάσσω· αὐτ.Σ.89 ἦς εἵνεκ'
οἰζῶομεν κακὰ πολλά, Ὀδ.Ψ.307' || κ. ἀπολ.·
αὐτ.Δ.152, Ἀπολλ.Ρ.4,1324.

οἰζῶ ἰοίδ. μτγ. θρηγῶ, μύρομαι· Ἀπολλ.Δύσκ.
Ἐπιρρ.128,10' πρῶλ. ἐν συνθ. δυσοῖζω.

οἰζή ἰοίδ. μτγ. κώρη· Ἀπολλ.Ρ.2,139, Ἡορ. πρῶλ. οἰζήτης.
οἰζή ἰοίδ. τ. τοῦ ὄα βλλ.11· Θεοφρ.Φι.3,12,9.

οἰζήιον ἰοίδ. ἐπ. οἰζῆ, ηθδάλιον· Ὀδ.1,483 τυτ-
θόν, ἐδούσαν δ' οἰζήιον ἀκρον ἰκίσθαι κτ. πληθ.·
Ἰλ.Γ.43 ἔχων οἰζῆα νῆων, αὐτ.Ὀδ.Μ.218.

οἰζήκιζω ἰων. τ. τοῦ οἰζήκιω βλλ.
οἰζήκλιον ἰοίδ. ἰων. τ. τοῦ οἰζήκλιον βλλ.

οἰζήμα-ατος ἰοίδ. ἰοῖσμαι μτγ. γνώμη· Δίων Κ.ἀπ.
128' 2) ἰδ. ἢ ἦν ἔχει τις περὶ ἑαυτοῦ ὑψηλὴ
γνώμη, ἐπαρσις, ἀλαζονεία· Πλούτ.Ἰδ.39D ὅτι
δαὶ τῶν νέων ἐκνευμαστοῦ τὸ σῆμα καὶ τὸν
τόφον, αὐτ.43B.

οἰζηματίας ἰοίδ. μτγ., μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μεγά-
λην, ὑψηλὴν περὶ ἑαυτοῦ ἰδέαν, ἀλαζῶν, ἐπρημέ-
νος· Πτολ.Τετράδ.162, Κύριλλ.Ἰλ.Ἰ.Θ.Σεφ. Ἀ-
δουσαλοῦ ἐστὶ πάς οἰζηματίας καὶ ὑπερήφανος,
ἐν λ. δοκιμῶσιν, Σουῖδ.

οἰζηματικός ἐπίρρ. μων. μετ' οἰζήσεως ἐπαρ-
σεως· Στουδ.Θεοδ.475C.

οἰζή-ηκος ἰοίδ. ἰων. τ. τοῦ οἰζῆ βλλ.
οἰζήκαπία ἰοίδ. μτγ. οἰσῆς, ἐπρημένη ἰδέα τι-
νός περὶ ἑαυτοῦ, ἐπαρσις· Εὐστ.407 οἰσῆκοςίας
πομπικῆς εὐρεσις.

οἰζή-εως ἰοίδ. ἰοῖσμαι κ. νεώτ. γνώμη, δόξα,
ἰδέα· Πλάτ.Φαῖδρ.92Α ἐν περ μείνη ἦδε οἰσῆς τὸ
ἀρμονίαν εἶναι σύνθετον πράγμα, αὐτ.Φαῖδρ.
244C, Ἀριστ.Ποι.1461b,3' 2) ἐσαφηνεῖ γνό-
μη, οὐκ ἔβδαια καὶ σαφῆς ἀντίληψις· αὐτ.Ρητ.
Ἄλεξ.1431a,40, Ζήν.Κριτ.1,29'

3) κ. νεώτ. ὑπερη-
φάνια, ἐπαρσις, ἀλαζονεία· Ἡρακλ.Φι.46, Εὐρ.
ἀπ.643 βαρὺ τὸ φόρημ' οἰσῆς ἀνθρώπου κα-
κοῦ, Βίων π. Διογ.Λ.4,50, Φιλ.1,53, -ἀκουοῦ τὸν με
νόσον οἰσῆ μάλαι.

οἰσισσοία ἰοίδ. μτγ. ἢ κατ' οἰσην σοφία, τὸ
νομίζειν πᾶς ἑαυτὸν σοφόν· Ἰω.Χρυσ.10,35D.

οἰσισσοφός-ον μτγ. κ. μων. ὁ νομίζων ἑαυτὸν
σοφόν, δοκιμῶσιν· Φιλ.1,125,Κλήμ.Ἰ.Ἀλ.454, αὐτ.
456, Θεοδώ.Ἐκκατ.4,26 νοῦς οἰσισσοφός.

οἰσισσοφῶν-ονος-ον μτγ. ὁ οἰσισσοφός βλλ.·
Φιλ.1,125,Κάριλλ.6,404C.

οἰσάν ἰοίδ. ἰοίδ. ἰοί, δωρ. οἰσῆς, γενικ. πληθ.
οἰσάνδ' Ἡσιό., ὁ ἐκ τῆς κώμης, κωμῆτης· Σοφ.ἀπ.134.

οἰσθικός-ῆ-άν μτγ. ὁ πέσιμων, ὁ ἐπινομος βλλ.ς·
Φιλ.1,160 οἰσθικός νοῦς.

οἰσθός-ῆ-όν γλῶσσα. ὄν δύναται τις νὰ διανοηθῆ,
νὰ φαντασθῆ.

οἰσ-ιδος ἰοίδ. ἰοίδ. τ. ἀντί τοῦ οἰζῶ βλλ.· Θεοκρ.
1,9 αἰ καὶ τὰ Μοῖσαι τὰν οἰσά δωρον ἄγωνται.

οἰκα ἰων. τ. τοῦ οἴκου βλλ.

οἰκαβῆ ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. κ. Φοικαβῆ Ἰ'Ε-
πιγρ. ἀεφώνη, οἰκονόμος, εἰς τὸν ἴδιον οἶκον, πρὸς
τὸ οἰκεῖν, πρὸς τὴν πατριδα· Ἰλ.Α.170, Ὀδ.Ε.280

οἰκαδῆ τ' λαβόμεν καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδίσθαι,
αὐτ.Θ.102, Πίνδ.Ν.476 ὄπισμα πάλιν οἰκαβῆ μό-
λοι, Αἰσχ.Ἀγ.1337, Σοφ.Φι.9,929 ὄμοσας ἀπάξειν
οἰκαδῆ, Ἀριστ.Νεφ.618, Ξεν.Ἐλλ.7,219 οἰκαδῆ
καὶ ἑαυτοῦς καὶ ἂ ἡγαγον ἀπέσσαν, Πλάτ.Πολ.
328B' 2) οἶκος, ἐν τῷ οἴκῳ, ἐν τῇ πατρίδι·
Φάλαρ.Ἐπιστ.143, Ξεν.ΚΠ.1,34 τὸ οἰκαδῆ παθεῖν,
αὐτ.Ἀν.7,57, Αἰουκ.Δημ.Εγκώμ.26, Ἡλιόδ.Αἰβ.1,22.

οἰκαδῆς ἐπίρρ. δωρ. τ. τοῦ οἰκαδῆ βλλ.· Ἐπιγ.
35,13, Ἀριστφ. Αχ.742, αὐτ.779 πάλιν τοῖ ἀποισῶ
ναὶ τὸν Ἐρμῆν οἰκαδῆς.

οἰκαந்தός ἰοίδ. νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὀρ-
θοπτερον τῆς οἰκοῦ, τὸν γρῦλλιδῶν.

οικάριον ἰσό ὑποκορ. τοῦ οἴκος βλλ. οἰκίσκος, σπιτόπουλο, παράσιτο βλλ.: Λυσ.ἀπ.β1 εἰς τὸ οἰκάριον τὸ δῆσιθε τῆς γυναικωναντίδος.

οἰκάει ἰήl Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ οἰκαέως: Νόμ.Γοργ. οἰκαί ἔπιγρ. δ.γρ. τοῦ οἴκου βλλ.: Μέν.1044.

οἰκαίξω πῖθ. ἀντί τοῦ οἰκιάξω βλλ.

οἰκαϊκάος ἡ-όν μτγν. κ. μαν. δωρ. οἰκαϊκάος, ὁ εἰς τὸν οἶκον, τὴν οἰκογένειαν ἀνήκειον, οἰκεῖος: Καλλίστρ.π. Στοβ.4,28,16 τῷ δε συγγενικῷ καὶ οἰκαϊκῷ μέρεος τῷ ἀνθρώπῳ, Πλάτ. ἐν Κατ. Ἀστρ. Κ1,96,Εἰστ.124,34, Σουίδ., Ζωγράφ. 2) μτγν. ὁ ἀφορρῶν τοὺς οἰκεῖους τινός: Ἡρασιτ. Ἀστρ.2,32

3) μαν. ἐπὶ προσ., ὁ συγγενικός, ὁ ἐκ τῶν οἰκεῖων ὄν, ἡτοῖ ὁ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν μετὰ τινος ἀνήκειον, ὁ ἐκ τῆς ἰδίας οἰκογενείας: Ψελλ.Σύν. Νόμ.243 οἰκαϊκάος δὲ μάρτυρας ἐκτικῶς ἀθετοῦσιν || ὁ φιλικῶς συνδέμενος μετὰ τινος, ὁ ἀπολύτως οἰκεῖος, φίλος στενός: Θεοφάν.δ Μνάχη, ὁ οἰκαϊκάος αὐτοῦ ἀνθρώπου 4) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. οἰκαϊκάτ(η) ἰδιωματικὴ περιουσία: Ἐπιγρ. οἰκαϊκάος ἔπιγρ. μαν. κατὰ τρόπον ἰδιωματικῶν, ἀνευ πομπῆς, ἀνευ τελετῆς ἀνεπισήμως: ΚΠορφ. Ἐκθ.137 ἰἐκδ. Βόνν.1.

οἰκαίται ἴσ. ἐκδὴλθάναι.

οἰκειοθύλας ἔπιγρ. μαν. οἰκαία βουλήσει, ἰδία προαιρέσει: Β1. Ἀλεξ.1141 ἰἐκδ. Wagze1 εἰς Μακεδονίαν ἔρχονται χάραν οἰκειοθύλας.

οἰκειογνωμόνας ἔπιγρ. μαν. οἰκαία γνώμη, ἰδία ἀντιλήψι: ἴω.Διάκ.968 ἰἐκδ. Μπ1.

οἰκειογράφος ἰδ.ἰήl μαν. ὁ τὰ οἰκαία ἢ τὰ τῶν οἰκεῖων αὐτῷ γράφων: ἴω. Ἱεροσολ. ἐν Β1.Δαμασκ. I 247,7 || δ. γρ. οἰκαϊογράφος κ. δ. ἐρμ. ὁ οἰκαία χειρὶ, ἰδιοχειρῶς γράφων ἢ γράφας.

οἰκειοθελής-οὖς-ές νεώτ. ὁ ἐξ οἰκαίας θελήσεως προερχόμενος, ἐκούσιος, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως, ἢ ἡ προσφορά ἤτο οἰκειοθελής.

οἰκειοθελῶς ἔπιγρ. νεώτ. οἰκαία θελήσει, ἰδία προαιρέσει: Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.112 τῆ παρεχόμεν οἰκειοθελῶς τὸ μικρὸν κελλῶν του.

οἰκισιοπαθ-έω μαν. ὁ τὸν οἶκον, ἐκ τῶν ἐμμοστού συγγενῶν πάσχω: Στουδ.Θεοδ.528β ἐπὶ συμβουλευσάντι καὶ τῷ ὄντι οἰκισιοπαθόντι.

οἰκισιοθητός-ον μαν. ὁ ὡς οἰκαίος ἀγαπητός, ὁ λίαν ποθεύμενος, φιλούμενος: ΚΠορφ. Ἐκθ.183β οἰκισιοθήτηον δούλων.

οἰκισιοποίησις-εως ἰήl νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ οἰκισιοποιεῖν βλ.ἰήl, ἰδισιοποίησις, σφετερισμός: οἰκισιοποίησις ἄλλοτριων πραγμάτων - ἰδῶν - τίτλων.

οἰκισιοποιῶ-έω μτγν. ποιῶ τὸ οἰκεῖον τινι: Σχόλ. Φλόδοτρ.Ἡρ.592β 2) τὸ μέσ. οἰκισιοποιῶμαι μτγν. κ. νεώτ. ποιῶ τὸ οἰκεῖον ἑμαυτοῦ, ἰδισιοποιῶμαι: Κάνδιδ. ἐν Φώτ.Βιβλ.55β, Σχόλ.Θουκ.2,23

3) νεώτ. ἐν ἐντοναίτερα πως σημ. σφετερίζουσι ἐν ἀναφ. πρὸς πράγματα ἢ καὶ ἀχέδια, ἰδῶς κττ. 3) μτγν. ὅμ. τὸ μέσ. ἐν εἰδ. σημ. υιοθετῶ: Ἀμμόν.Β1. Ἀριστολ.10W.

οἰκισιοπρία ἰήl ἢ περὶ τῶν οἰκεῖων, τῶν ἰδίων πραγμάτων φροντίς, μέριμνα: Πλάτ.Πολ.434c φιλακικό γένους οἰκισιοπρία, Πλωτίν.1,27.

οἰκισιοπραγ-έω μτγν. περὶ τῶν ἑμμοστού, τῶν ἰδίων πραγμ. ἂν μερινῶ, φροντίξω, ἀχολοῶμαι μετὰ τὸς ὑποθέσεις του: Συνεδ.243C.

οἰκίσκος-ον κ. μαν. κ. νεώτ. κ.-ος-ον ἰεῖρ. Ἡρακλ.634i, ἰων. οἰκίσκος-η-ον, ὁ εἰς τὸν οἶκον, τὴν οἰκογένειαν ἀνήκειον, οἰκογενεῖκος, τοῦ σπιτοῦ: Ἡσιόδ. Ἐργ.457 δούρατ' ἀμάξης. οἰκίη θεσθαί, Γίνωδ. Ἰρ.12 παρ' οἰκαίας ἀρούρας Αἰσχ.Πρ.398, αὐτ.ἀπ1 λέξης οἰκίσκος, Σοφ.Α1.859 ὄ γῆς ἰερὸν οἰκίσκος πῆδον, αὐτ. Ἀντ.1203 || τὰ οἰκαία τὰ αὐτοῦ ἢ οἰκογενεακά, ἰδιωματικὴ του περιουσία: Λυσ.13,41 || τὰ οἰκαία αἱ οἰκογενεακά, ἰδιωμα-

καὶ ὑποθέσεις: Ἡρ.2,37, Σοφ. Ἀντ.661 ἐν τοῖς . . οἰκισίαισι ὅστις ἐστ' ἀνήρ χριστός || ἄστρολ. οἰκαία ζῳδία ζῳδία τοῦ οἴκου ἡτοῖ τῆς οἰκογενείας: Βέττ.Βδλ.37,21 2) ὁ ἀποκλειστικῶς εἰς τινὰ ἀνήκειον, ἰδίας ἀτομικός, ἰδισιακός, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ δημόσιον, κοινός, ἀλλότριος: Θεογ.46 οἰκαίον κερδέων εἴνεκα, Ἡρ.5,47 οἰκῆ τῆς τριάρει καὶ οἰκῆ τῶν ἀνδρῶν δασαγῆρ, Αἰσχ.Χο.575,Πλάτ.Νόμ.627Α τῶν οἰκαίων χρημάτων ἐπιμελούμενος || κ. περὶ μέλων τοῦ σώματος: Σοφ. Ἀντ.1176 πρὸς οἰκαίας χάρος ἰδία τῆς ἰδίας χειρὸς, μετὰ τὸ ἰδίο του τὸ χεῖρ' 1) νεώτ. φρ. οἰκαία βουλήσει ἢ προαιρέσει ἰαυτογεναικῶς, ἐβελουσιῶς ἐκούσιως 3) κτ. ἐπέκτ. ὁ εἰς τὴν ἰδίαν χώραν, πατριδα ἀνήκειον: Θουκ.2,39 οὐ χαλεπὰς ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ τοὺς περὶ τῶν οἰκεῖων ἀμνομένους μαχομένους, Ξεν.Ἑλλ.3,5,2 αἰ οἰκαίσι πόλεις || οἰκαίσι πόλεμοι οἱ ἐν τῇ πατριδι πόλεμοι, οἱ ἐντός τῆς χώρας πόλεμοι, ἐπὶ τῶν ἐν τῇ λαοκλήρῳ πολέμων τῶν ἐπιτόμων: Θουκ.1,118 4) ὁ ἐχωριός, ὁ ἐντόπιος: Θουκ.6,20 στήτος οἰκεῖος καὶ οὐκ ἐπακτός 5) ὁ ἀρμόδιος, ὁ ἀνάλογος, ὁ κατάλληλος: Ἡρ.3,81 οὐτε οἶδε καλὸν οὐδὲν οὐδ' οἰκίον, Δημ.245 λόγους οἰκείους καὶ ἀναγκαίους τῇ γραφῇ ποιῆν || νεώτ. ἐν φρ. εἰς τὴν οἰκαίαν θέσιν ἐν τῇ αὐτοῦ θέσει, ἐν τῇ προποσῶ, τῇ ἀρμοζούσῃ, τῇ καταλλήλῳ θέσει || μτ. δοτ. τὸν πράγμ. ὁ ἰδικῶς, ὁ πρόσφορος εἰς π. σύμμορφος πρὸς τὴν φύσιν, τὸν χαρακτηριστὴν πράγματός τινος: Πλάτ.Νόμ.772β ἐμπροσθεν τοῦ νόμου προσημῖον οἰκεῖον ἐκστῶν προσηθέναι, Ἀριστολ.ἩΝικ.1098α,29

6) κ. μτ. γενικ. Πλάτ.Φαιδρ.96D ἐπειδὴν τοῖς ἄλλοις τὰ οἰκαία αὐτῶν ἐκστῶσι προσγένηται, Ἀριστολ. Τον.10β,2 || κ. μτ. ἐμμορφ. διορ.: Πολύδ.5,105,1 οἰκαίος χριστάμενος λόγιος πρὸς τὴν ὀρμήν αὐτοῦ 6) ὁ προσήκειν, ὁ ἐμπρέπον: Μελ.160 οἰκαίος οὗτος κατάγεως νομίζεται 7) ἐπὶ προσ., τὸ ἀρα, ὅς οὐα., ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου, τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ὁ συγγενής: Ἡρ.4,65 ὡς αἱ ἐόντες οἰκίαι, Θουκ.2,64 τῶν ἀλοφωρίστων τῶν ἀπογινομένων τελευτῶντες καὶ αἱ οἰκαίαι ἐξέκαμνον 7) ὁδ. οἰκεῖοτατοῖ αἱ πλησιέστατοι τῶν συγγενῶν, αἱ στενοὶ συγγενεῖς: Ἡρ.3,65 τετελεύτηκε ὑπὸ τῶν ἑμμοστού οἰκισιοτάτων, Ἡρωδιδαν. Ἰστ.4,6,1 || τὸ οὐδ. οἰκεῖον ὡς οὐα., ἢ συγγενεῖα: Θουκ.1,2 κατὰ τὸ οἰκεῖον Ἀτρεΐ ἰεκαίε τῆς πρὸς τὸν Ἀτρεΐ συγγενείας 8) ὅμ. τὸ ἀρα, ὅς οὐα. συγ. ἐν ἀνεκφοράς μετὰ τοῦ φίλου βλλ., ὁ στενὸς συνδέμενος μετὰ τινος, ὁ δικός, ὁ στενὴν ἔχων φιλίην σχέσηιν: Πλάτ.Πρωτ.313Α καὶ εἰς συμβουλίην τοὺς τε φίλους ἂν προεκάλεσι καὶ οἰκεῖους, αὐτ.Συμπ.708c, Διηγ. Ἀλλ.145 ἰἐκδ. Wagze1 μετὰ πάρος ἐκ τὰ φουσατόσ του . . οἶους θέλω . . οἰκεῖους νὰ τοὺς κάμω, -εἶναι πολλὸ οἰκαίος τὸ ὑπομυροῦ 9) ὁδ. κ. ὁ φιλικός, ὁ εὐνοϊκῶς διατεθειμένος ἐναντί τινος: Πολύδ.4,3,1 οὐδὲν οἰκεῖον, πάντα δ' ἡγοράσται πολέμια 1) νεώτ. ὁ φιλικός, ὁ πολὺ γνώριμος, ὁ γνωστός: εὐρέθει εἰς οἰκεῖον περιβάλλον

10) ἐν τῇ στικῇ, φίλος, ὁ φύσει προσφιλές, ἀγαπητός τῷ ἀνθρώπῳ καὶ τοῖς ζῴσις, ὁδ. τὸ πρῶτον οἰκεῖον πᾶν ὄν. τις ἀγάπησεν ὀρμυφωτίως τὸ πρῶτον, οἶον ἢ ζωῆ: Χρυσ.Στοιχ.3,43, Ἱερων.7Α 11) μτ. γενικ. ὁ ἔξω οἰκίαν πρὸς τὴν ὁ σπουδαῖων π.: Στρωδ.17,1,5 οἰκαία σφασίς 12) ὁ ἐπιδικόμενος εἰς τιν: ἴδμδλ.Πυθ.30,176 οἰκαίος καινοτομίης 13) ἐν εἰδ. ἐν. φρ. οἰκεῖον ὄνομα λέξις ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτῆς σημασίᾳ, οὐχὶ μεταφορικῶς λαμβανομένη: Ἀριστολ.Ρητ.1,404b,35 || νεώτ. ὁ ἀρμόδιος, ὁ πρέπων: ἔδωσεν εἰς τὸ γεγονός τὸν οἰκεῖον χαρακτηρισμόν.

οικειότης-πος (ή) κ. νεώτ., ἰων. οικηότης ἡ μεταφ. προσφώνων τῶν ὑπαρχῶν δεσμών συγγενείας: Ἡρ.6,54 τοῦς δὲ Ἀκρισίωυ νε πατέρας ἀμολογόντας κατ' οικηότητα Περαιῶ ἀδέν, Θουκ.3,86 οικειότητα προσφάει· 2) στενὴ φιλική, ἐγκαρδιότητα σχέσεων: αὐτ.4,19, Ξεν.ΚΠ18,7,15 αἱ θεοὶ ὄφθινται εἰς οικειότητα ὀδελφούς, Πλάτ.Συμπ.197D, ὑπάρχει μεγάλη οικειότης μεταξύ των· || κτ. πληθ. φιλικαὶ σχέσεις: Ἀνθοκ.1,18, Δημ.237 οὐ γὰρ τὰ ῥήματα τὰς οικειότητας ἔφη βεβαίον· 3) εἰδ. ἡ γομική συμβίσις: Λυσ.1,6 ἡρούμενος ταῦτην οικειότητα γεμίτην εἶναι, Ἰσοκρ.10,42, Χορικήεις Ἐρμῆν·17,215 εἰς οικειότητα καὶ παιδοποιῶν ὄρα· 4) μτφ. κ. ἐπὶ πραγμ. ἀφορημένων, ἡ ὑπαρχῶς σχέσεων συναφείας μεταξύ αὐτῶν: Πλάτ.Πολ.537C οικειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων καὶ τῆς τοῦ ὄντος φύσεως, Μάρκ.Ἀβρ.4,4· 5) ἐν εἰδ. γραμμ. ἔνν., ἀναφ. πρὸς λέξιν ἢ φράσιν, ἡ χρῆσις τῆς κυριολεκτικῆς αὐτῶν σημασίης: πρὸς.οικείους 131: Πλούτ.Κικ.40 τὰ μὲν μεταφοραῖς, τὰ δὲ οικειότησιν ἄλλαις γνώριμα... μηχανήσασμενος.

οικειοτονοῦμαι-ομαι σχολ., ἐπὶ λέξεως τὸν οικειον, τὸν αὐτὸν, τὸν ἴδιον τόνου ἔχω: Σχολ.Ἰλ.Λ 394 κατὰ παράθεσιν ἡ κερὶ, ὅθεν οικειοτονεῖται.

οικειοτοπῶ-ῶ μτφ. πθ. ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ οικειοποιῶντος βλλ.: Δωροδ.π.Ἡραστ. Ἀστρ.3,34.

οικειοφώνως ἔπικρ. διὰ τῆς οικείας, τῆς ἰδίας αὐτοῦ φωνῆς, ἰδίῳ στόματι: Κτσα.ἀρ.29,9 ταῦτα αὐτῷ Καρδύσης διὰ Ἰζαδάλοιο συνέθετο καὶ αὐτὸς δὲ οικειοφώνως ὄσπερον.

οικειοχέρως-ον μαν. ὁ ἰδιόχερως βλλ.: Γρηγορ.Ν'ιστ.Βυζ.13,3,475A οὐ γράμμασι.

οικειοχέρως ἔπικρ., μαν. διὰ τῆς οικείας, τῆς ἰδίας χειρὸς, ἰδιοχειρῶς: Ἀρμενῶν 2,2,1.

οικεῖα ἐπ. τ. τοῦ οικῶ-ῶ βλλ.: Ἡσίοδ.Θ 330.

οικεῖα-ῶ, ἰων. οικηῶν ποιοῦσα τινα οικεῖον, φίλον, ἐμπειστημένον, προσοικειώμων, ἀντιθ. ἀλλοτρίω: Θουκ.3,65 τὴν πόλιν μὲς τὴν Ξυγνείαν οικειούστας· 2) συνη. ἐν τῷ μέσ. τ. κτήματι τὴν φίλων, τὴν εὐνοϊαν τῶν, τὸν κῆνος φίλο μου, μτ. αἰτ. προσ.: Ἡρ.4,148 καὶ οὐδαμῶς ἐξέλιαν αὐτοῦ, ἀλλὰ κάρτα οικηέμενος, Πλάτ.Νόμ.938D, Διον.Ἀλ.Ρωμ.9,44 οικειοῦσθαι δῆμον λόγῳ, Πλούτ.ἸΘ2· 3) κ. παθ. γίνουσα φίλος ἀντιθ. πολεμούμαι: Θουκ.1,36, Ἀριστλ.Πολιτ.1336b,30· 4) μτφ. τὸ μέσ. συμπλοιοῦμαι: Φιλῶδ.Ρητ.2,222C οικειοῦσθαι ἕνα πρὸς ἕνα· 4) μτ. αἰτ. τοῦ πράγμ. λαμβάνω τὴν ὡς ἴδιον κτήμα, ἰδιοποιοῦμαι, οικειοποιοῦμαι: Ἡρ.1,4 τὴν γὰρ Ἀοίην καὶ τὰ ἐνοικέοντα ἔδνα βάρβαρα οικηέσονται οἱ Πέρσαι, Πλάτ.Πολ.466C ἀπαντα τὰ ἐν τῇ πόλει οικειοῦσθαι· 5) διεκδικῶ, θεωρῶ τὴν ὡς οικεῖον, ὡς ἀνηκαν ἐμοί: Ἡρ.3,2 Ἀλυπῆτοι οικηέσονται Καρυδάσσαι· || σφτεριζομαι: Πλάτ.Νόμ.843E-Θ· 6) μτφ. τὸ ἐνεργ. συνάπτω, ἀρμύζω, προσαρμύζω, μτ. δοτ. κ. αἰτ.: Σωτ.Κωμ.1,17 τριμύτην φέλωκα ταῦτοσ ἀνθινὸν ναυτοδοσάν· || μτφ. μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. διορ.: Ἀριστλ.Χ1,80 ὁ οικεῖων πρὸς ἀρετὴν λόγος κ. τὸ μέσ.: Πολυδ.9,1,2 τὴν πραγματείαν ἠμῶν... πρὸς ἐν γένος ἀκροατῶν οικειοῦσθαι· || παθ. συνάπτομαι, ἐνοῦμαι, συνδέομαι στενῶς, ἱσχυροῦμαι: Πλάτ.Πρωτ.326B τὰς ἀρμονίας ἀναγκαζοῦσιν οικειοῦσθαι τὰς ψυχὰς τῶν παιδῶν· || κ. μτφ.: αὐτ.Παρυμ.128A οὐ μόνον τὴν ἄλλη φιλικὴ βουλεύεται οικειοῦσθαι, Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,40 ὁ φέκωμῆνοισι φροσολογῆ· 7) ἀστρολ. ἐν τῷ παθ. ἐπὶ πλανήτων, ἔχω ὡς τόνου διαμονῆς μου περιοχὴν τῶν, κείμαι εἰς ὠρισημένον οὐράμιον τόπον, μετὰ δοτ.: Βέττ.Βάλ.26· 2).

οικεῖωμαι-ατος [τῶ] [οἰκείω] μτφ. κτ. πληθ. οικεῖα, ἰδιωτική, οικογενειακὴ ὑπόθεσις: Μητροδ.ἀν.59· 2) μτφ. ἐπιωφελῆς ἐπιδρασις, χρήσιμος σχέσις, συνάφεια: Στράβ.6,2,3 τοιοῦτον ἔχειν τὴν οικεῖωμαι πρὸς τὴν ἀμπελον εἰκόσ τὴν Αἰγναίαν σποδόν· 3) τὸ ἴδιον, τὸ χαρακτηριστικὸν εἰς τὴν ἰδιότητα, ἰδιοπροσβία: Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,5 τὴν πόλιν... ἀπὸ μεγάλως, ἀπὸ κάλλους... ἀπ' οικειώματος· **οικειωματικός**-ή-όν γραμμ. ὁ κτητικός, ὡς χαρακτηρισμός ἐπιθ.: ΕΜ 30,6.

οικεῖω ἔπικρ. κ. νεώτ., συνηκρ. οικειοτέρω ἴσοσ. 1,491 κ. οικειοτέρως Ἀριστλ.Κατ.7α,16, ὑπερθ. οικειότερα [Πολυδ.5,106,4], κατὰ τρόπον οικεῖων, ἀρμύζοντα εἰς οικεῖα, εἰς ἴδια πράγματα, εἰς ἰδίας ὑποθέσεις: Ἀριστφ.Θεσμ.197 αὐτοῦς ὁ γε σὸν ἔστιν [τὸ κακόν], οικεῖως φέρε· 2) μτφ' οικειότητος, φιλικῶς: Θουκ.6,57 διαλεγόμενον οικεῖως τῷ Ἰηπίῳ, Ξεν.Ἀν.2,7,6 φιλικώτερον καὶ οικειότερον ἀλλήλους ἔξετε, αὐτ.Ἑλλ.2,3,16, Ἀριστλ.Κατ.7α,16· 3) προθύμως: Πολυδ.13,1,2 οικεῖως διακειμενοὶ πρὸς καινοτομίαν· 4) προσπρόκτως, προσηνῶς, ἀρμύζοντως: Ἀριστφ.Λυσ.118 μὴ χαλεπὴ τῇ χειρὶ... ἀλλ' ὡς γυναικίαις εἰκόσ, οικεῖως πάυ, Ξεν.Οἰκ.2,17· || ὡς ἀρμόζει εἰς οικεῖον, σεμνῶς, ἐυπρεπῶς: Μέν.325,12 ἀποθανόντα τε ἔσφατε, περιστελεῖν οικεῖως· 5) συμφερόντως: Θουκ.2,60 οὐκ ἐν ὀφείλω τὴν οικεῖως φράζει· 6) μτ. δοτ. συμφώνως πρὸς τὴ: Διόδ.Σ 2,56 ταῖς ὑποκειμέναις περιστασίαισιν οικεῖως· 7) μτφ. κατὰ γράμμα, πραγματικῶς: Γαλ.Φιλ.1στ.39D· 8) εἰδ. ἀστρολ. ἐπὶ πλανήτων ἐν φρ. οικεῖως σχηματίζομαι εὐρίσκουμαι ἐν τῇ ἐμάτου διαμονῇ, ἐν τῇ οικεῖα θέσει: Βέττ.Βάλ.58,27.

οικεῖωσις-κος (ή) κ. νεώτ. ἡ λήψις πράγματις τῆς ὡς οικεῖωσις, ὡς ἰδίω, ἰδιοποιήσις, σφετερισμός, οικειοποιήσις: Θουκ.4,128 τὰ μὲν ὑπολόγουτες κατέκοπτον, τῶν δὲ οικεῖωσιν ἔποιουσαν· 2) κτ. πληθ. κέρδη, ὠφελήματα: Βέττ.Βάλ.202,17· 3) συγγένεια ἐξ ἐπιγαμίας, κηδεῖα, συμπεθερία: Φιλ.1,142· 4) ἐλξίς, κλίσις, διάθεσις, συμπηθεσία πρὸς τὴ: Διογεν.Ἐπ.4,55, Φιλ.1,256 πρὸς δὲ τὸ μὴ γενεῖως οικεῖωσις οὐδέποτε τὰ μὴ πεποιηκότι, Σταϊκ.ἀπ.149, Πλωτίν.4,4,44 ἡ πρὸς τὸ εἶναι οικεῖωσις ἢ ἀγάπῃ τῆς ζωῆς, Πορφ.Αἰσθ.18·

|| ροθ. τῶσις ἐνδοθέτος: Γαλ.5,456 οικεῖωσις εἰς ἡ-δοσὴν· 5) προσαρμύγή: Πλούτ.Ἠθ 1038C.

οικεῖωτικός-ή-όν ὁ εἰς τὸ οικεῖωσθαι ἀρμόδιος ἐπιτήδειος, κατάλληλος: Πλάτ.Σοφ.223B τέχνης οικεῖωτικός· 2) ἀρμύζοτικός, προσοικειωτικός: Πλούτ.Ἠθ.759E ἡ οικεῖωτικὴ δύναμις πρὸς τὸ καλὸν ἐγγένως ταῖς ψυχὰς ἢ τείνουσα πρὸς οικεῖωσιν, πρὸς συνάφειαν.

οικέσιον (τὸ) λ. ἀπαντώσα π.Εὐστ.175I,12 ἐν χρ. μ. ἐν τῷ συνθ. συνοικεῖσιον βλλ.

οικετ(ε)ία (ή) τὸ σύνολον τῶν ἐν τινι οικογενεῖᾳ ὑπηρετούντων οικετῶν, τὸ ἄβροσιον τῶν ὑπηρετῶν, τῶν δούλων: Στράβ.14,5,2 πλοῦσιον ἕνεκα μὲν Ρωμαῖοι· οἰκετῆσις ἔχρόντο πολλὰς, Ἐπίκ.Ἐγγ.33,7, Αὐκ.Μισθ.Συν.15 ἡ οικετῆσις εἰς οὐ ἀποβλέπει· 2) καταναγκαστικὴ ὑπηρεσία, δουλεία: Ἀριστέ.14, ἴσοσ.Α112,23 ἀπολύειν κελεῖωσ τοῦς ἐν ταῖς οικετῆσις ὄντας Ἰουδαίους.

οικετῶσ οἰκῶ, κατοικῶ: Εὐρ.Ἀλκ.437 ἐν Αἰδῶ δόμοισιν τὸν ἀναίλιον οἰκῶ οικετῶσις· 2) Ἡσ. εοικετῆσται, συνόλιον οἰκῶ.

οικέτης (ὁ) [οἰκῶ] κ. μαν. ὁ ἐν τῷ οἰκῶ διαμένων καὶ ὑπηρετῶν δούλος, θεράπων, ὑπηρετής: Ἡρ.6,137 οὐ γὰρ εἶναι τοῦτον τὸν χρόνον... τοῖσι ἄλλοισι Ἑλλησι οἰκέτας, Αἰσλ.Χο.737 πρὸς μὲν οἰκέτας γένων κελεῖουσα, Ἀντιφ.1,30, Θουκ.2,4, Αἰσχίν.1,54, ΚΔ Αὐκ.1,6,13 οὐδεὶς οἰκέτης δύναται δυαὶ κυρίως δουλεύειν, Αὐκ.Ἰστ.Συγγ.20, Ἡρωδία.Ἰστ.1,128· || μαν. μτφ. ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν τῶν ἐκκλησίαν ἀγίων: Μηνσι.1 ἸΘ.7

ἀγει .. ἡ ἐκκλησία ἐορτήν .. μνήμης οἰκέτου σοφοῦ καὶ παρηγόρητος || ποι. κ. ὡς ἐπιθ. : Εὐρ. Ίων 1373 ἐν θεοῦ μελόθροισι εἶχον οἰκάντην Βιον 2) κτ. πληθ. οἰκέται ἡ οἰκετεία βλλ. || : Ἡρ. 8,4 ἐστ' ἐν αὐτοῖς τέκνα τε καὶ τοὺς οἰκέτας ὕπεκθύνωνται, Αλσχ. Τρ. 732, Σοφ. Τρ. 908, Ξεν. ΚΠ 4, 22 οἱ Ὑρκάνιοι .. καὶ τοὺς οἰκέτας ὁσάτους εἶχον || κ. ἐν σμρ. ἀνιθ. τοῦ δοῦλου βλλ., πρὸθ. Στωϊκ. ἀπ. 3,86 «διαφέρειν φησὶ Χρυσόπαιος δοῦλον οἰκέτου διὰ τὸ τοῦ ἀπελευθερούμενου μὲν δοῦλου ἐπι εἶναι, οἰκέτας δὲ τοῦ μὴ τῆς κτήσεως ἀφαιρέμενος» : Πλάτ. Νόμ. 7,63Α, αὐτ. 777Α, αὐτ. 853Β, Μέν. 796 δοῦλος μείζον οἰκέτου φρονών' .. || συγχ. κ. ὡς συνών. τοῦ δοῦλου : Ἀριστ. Πολιτ. 1,252b, 12; Πάπ. 3) ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἐπιγρ. Σπάρτης Ἱερῶς .. Καρνεῖου Βοικεῖα (ἀντί Φοικεῖα, ἰβρθλ. οἰκότης).

οἰκεταί (ἡ) μγν. τ. τοῦ οἰκετεία : Ἐπικτ. Ἐργ. 337, **οἰκετιδίων** (τό) μον. ὄνομαρ. τοῦ οἰκέτης βλλ. || μικρὸς ὑπηρέτης, ὑπηρετικός : Πρόδρ. Ἐπιστ. 93, **οἰκετιεύς**-εως (ὁ) μγν. ὁ οἰκέτης βλλ., δοῦλος : Ἀθην. 4, 162D ὁ καλὸς τοῦ Ζήνωνος οἰκετιεύς ἰδ. γρ. οἰκετιεύς.

οἰκετικός-ή-όν ὁ εἰς οἰκάντην, εἰς ὑπηρετήν ἀνήκων ἡ ἀρμόζων : Πλάτ. Σοφ. 226B τῶν οἰκετικῶν ὀνομάτων, Ἀριστ. Πολιτ. 1,261b, 36 ἰδ. Α) 8, 6, 3 τὰς οἰκετικὰς χρεῖας ἐκτέλει, Πάπ. οἰκετικὴ οἰκία 2) μγν. τὸ οὐδ. οἰκετικὸν ὡς οἶα, περιηλητ. τὸ σύνολον τῶν οἰκάντων, δοῦλων, ἄ. οἰκετεία βλλ. : Πλούτ. Σέλλ. 9 ἐκάλει .. ἐπ' ἐλευθερία τὸ οἰκετικόν 3) ὁ ἐν τῷ οἴκῳ τραπεζίε, οἰκόδοτος, σπιτικός, σπιτήσιος : Φιλῶξ 2, 28 οἰκετικός δέλεαξ.

οἰκετίς-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ οἰκέτης βλλ. ||, θεραπεύσας, δοῦλη : Ἰππ. Ἀέρ. 21, Πά' Ἐξ. 21, 7 ἐάν τις ἀποδῶται τὴν αὐτοῦ θυγατέρα οἰκετίην || κ. ὡς ἐπιθ. : Εὐρ. Ἡλ. 104' || ὄμ. ὡς ἐπιθ. κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ τῆς γενεᾶς : Μαν. 4, 603 οἰκετίδος γενεῆς τε περὶνότας ἐκ γενετήριον 2) ἡ ἐν τῷ οἴκῳ τραπεζία, τὸ σπιτίου, σπιτικός : Σοφ. ἀπ. 866 περιστέρων ἐφέστιον οἰκετίην 3) εἶδ. ἡ κυρία τοῦ οἴκου, ἡ οἰκοδόμοισσα, ἡ κυρά : Θεόδρ. 13, 33 ὡ καλὰ, ὡ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτης ἦδη.

οἰκετός-εως (ὁ) ἰων. γενικ. οἰκής κ. ἐν Ἐπιγρ. Γοικεύς, ὁ ἐν τῷ οἴκῳ, τῆ οἰκογενεῖα ὢν, ὁ ἄνθρωπος τοῦ σπιτίου : Ἠ. Ε 413 μῆ.. φίλος οἰκής ἐγγίρει, αὐτ. 7, 366, Ὁδ. Ρ 543. 2) ὁ ὑπηρετικὸς θεραπεύων, δοῦλος : αὐτ. Δ 535. Σόλμ. Λυσ. 10, 19 οἰκής καὶ δοῦλης τὴν βλάβην ἐλασὶ ἀφαιλεῖν, Σοφ. Οἱ 756 οἰκέας τις ἀπερ' ἴκετ' ἐκασθεῖς μόνος.

οἰκακός-ή-όν ὄνομαρ. τ. τοῦ οἰκακός βλλ.

οἰκίας αἰτ. πληθ. ἰων. τοῦ οἰκέτος βλλ.

οἰκίαζόμενος ἰων. τ. μγν. τοῦ οἰκιάζομαι βλλ.

οἰκίαζόντας ἰων. τ. τοῦ οἰκιάζοντα, γ' πληθ. τοῦ ἔνεστ. τοῦ ρ. οἰκιάζομαι βλλ.

οἰκίλος-ον ἰων. τ. τοῦ οἰκέτος βλλ.

οἰκίλοτης-ητος (ἡ) ἰων. τ. τοῦ οἰκέτολης βλλ.

οἰκίλιος ἰων. ὄνομαρ. τ. τοῦ οἰκίλιος βλλ.

οἰκίλιος ἐπίρρο. ἰων. τ. τοῦ οἰκέτος βλλ.

οἰκίμα-ατος (τό) κ. μων. κ. νεώτ. τόπος κατοικήμενος : Πινδ. Ο 29 ἱερὸν ἔσχον οἰκίμα ποταμῷ || γεν. οἰκοδόμημα χρησιμοποιούμενον πρὸς οἰκίαν, κατοικία, σπιτί : Ἡρ. 1, 17, Αλσχ. Ἄγ. 334 ἐν ἀρχαλιώτεσι Τρωϊκόσι οἰκίμασι ναύσιον, Ξεν. Ἐλλ. 4, 1, 32 ἄ μοι ὁ πατήρ οἰκίματα καλὰ κατέλιπεν, Πλούτ. Περ. 34 ἐν οἰκίμασι μικροῖς καὶ σκηνάμασι νηιηγοῦσι, Πaus. 10, 5, 21, Μιχ. Ἄττιλ. ἐν Σόθ. 114 παραμελῶν τῆς ἀνοικοδομήσεως .. τῶν οἰκίματων καὶ κτημάτων 2) δωμάτιον, θάλαμος : Ἡρ. 2, 148 αἶ τε γὰρ ἔξοδοι διὰ τῶν στεγάνων .. ἐξ ἀλλῆς τε εἰς τὰ οἰκίματα διεξιούσι, αὐτ. 1, 164, αὐτ. 179, Θουκυ. 1, 134, Πλάτ. Πρωτ. 315D || εἶδ. δωμάτιον ὄνομα, κοίτων : Ἡρ. 1, 9 ἐγὼ γὰρ

σε εἰς τὸ οἰκίμα, ἐν τῷ κοιμώμεθα, .. στήσω, Πλάτ. Συμπ. 207D || ὄμ. αἰδούσα φαγητοῦ, δειπνητήριον : Ἡρακλ. Κυμ. 2 3) κ. ἐν εἰδ. σμρ. ὄση τὸ πορνεῖον, τὸ χραιστήριον βλλ. : Ἡρ. 2, 121 ε' τὴν θυγατέρα τὴν αὐατοῦ κατὰσι ἐπὶ οἰκίματος Δειν. 1, 23, Πλάτ. Χαρμ. 163B, Ἰσοκρ. 6, 19 4) ὄμ. ἐν εἰδ. σμρ. ναός, ναοικός : Ἡρ. 8, 144 θεῶν τὰ ἀγάλαματα καὶ οἰκίματα ἐμπερηπύμενα || δωμάτιον ἐν νεώτ. : Ἐπιγρ. 5) ἐριχτή, φυλακὴ : Θουκ. 4, 47 εἰς οἰκίμα μέγα καθεῖρσαν, Λυσ. ἀπ. 75, 4, Δημ. 890, Κδ. Πρ. 127 φῶς ἐλαφύον ἐν τῷ οἰκίματι .. καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἰ ἀλύσιες ἐκ τῶν χειρῶν 6) κλωδός, ἐνθα τρέφονται ζῶα : Ἡρ. 7, 119 ἐν οἰκίμασι θριβαὶ τρέφει || στάδιος ἵππου : Πάπ. 7) ἀπόθηκη, ταμιεῖον, θησαυροῦ : Πλάτ. Πρωτ. 315D, Δημ. 1044 ὄν ἐξήεν κ. τῶν οἰκίματων στήον καὶ οἶνον 8) ἐργαστήριον : Πλάτ. Πρωτ. 321B εἰς δὲ τῆς Ἀθῆνας καὶ ἠ-φαίστου οἰκίμα .. Ἀσθὸν εἰσέρχεται 9) ἐπίπεδον, πάτωμα : Ξεν. ΚΠ 6, 1, 52 ὄκτω ζεύγεσιν βοῶν ἄγει τῶν μηχανῶν τὸ κατώτατον οἰκίμα.

οἰκιστάριον (τό) μων. κ. νεώτ. βδύλον ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς περιήχον τὰ ἀποτελοῦντα τοὺς οἰκίους τῆς Θεοτικῆς τροπάρια.

οἰκιστικός-ή-όν μγν. ὁ εἰς τὸ οἰκίμα, τὴν οἰκίαν ἀνήκων : Διογ. Λ 5, 55 τῶν αἰ-σκαιῶν **οἰκισμάτων** (τό) μγν. τὸ οἰκίμα, τὸ οἰκίμα βλλ., μικρὸ κατοικία, μικρὸν δωμάτιον, καμαροῦλα : Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 28, 16, Πλούτ. Ἡδ. 145B γραφεῖς οἰκισμάτων καὶ χλιδῶσεων ἡμιόνων, Ξεν. Ερ. 2, 10 τὸ οἰκισμάτων ἐνθα πρὸ τῆς κολάσεως διήγον.

οἰκιστής (ὁ) ἰων. αἰολ. ἡ οἰκομητής.

οἰκισμός-ος μγν. κ. νεώτ. ὁ δεκτικὸς οἰκίσεως, ὁ κατοικήσιμος : Πολύβ. 3, 55, 9 ἀλοφάρα καὶ δεινδροφόρα καὶ τὸ δλον οἰκίμαξ ἔστιν, Στράβ. 1, 4, 4, Ἀρρ. Ἀνδ. 181 οἰκίσημον τὴν χώραν κατασκευάσαντες, Κύριλλ. Ὀμ. Πασχ. 25, 19 τὴν γῆν οἰκίσημον ἔχειν ἐπινοῦνται.

οἰκίσις-εως (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ κατοικεῖν, τὸ ἐνοικεῖν ποι, κατοικήσις : Ἡρ. 3, 102 οὔτοι, ὡν αἰ μύρμηκες ποιεῖμενον οἰκίαν ὀπὸ γῆν, Θουκ. 2, 16 Ἐπιγρ., Πάπ. διδάσκειν πρὸς οἰκίαν δεδωκώς, Μην. 1, 21 Σόνε. Ἄγ. Νεοφίτου εἰς ἐν τῶν σπηλαίων ἐσιεῖτο καὶ .. ἐποιεῖτο ἐκεῖσε τὴν οἰκίαν

|| φρ. κοινωμῶ τῆς οἰκίσεως ἔχω μέρος ἐν τῇ κατοικήσει : Ἀριστ. Πολιτ. 1, 275b, 8. 2) κτ. ἐπέκτ. τὸ ἐν ψ οἰκεῖ τίς, κατοικία, οἰκίμα, σπιτί : Ἡρ. 9, 94 καὶ οἰκίσην .. καλλίστην εὐοῦσαν τῶν ἐν τῇ πόλει, Αλσχ. Ἰκ. 1009, Σοφ. Φιλ. 31 κενὴν οἰκίαν ἀνθρώπων δίχα, Πλάτ. Πρωτ. 321D, Αλσχ. Ἰκ. 124, Κικ. Ἐπιστ. 7, 349ε, Ἐπιγρ. ἔγκτισις γῆς καὶ οἰκίσεως-λιμναῖα οἰκίσεσι || γεν. τόπος ἐνθα διαμένει, διατρίβει τις : Ἀριστ. Φασμ. 272 ὄνομα τῶντων αἰθέρ' οἰκίσην διός || εἶδ. ἐπὶ τάφου : Σοφ. Ἄντ. 892 ὡ κατασκαφῆς οἰκίσις ἀφίεφρους, Ξεν. Ἄγαστ. 1, 16 εἰς τὴν αἰδῶν οἰκίσην || ὄμ. ἐν εἰδ. σμρ. ἐν ἀναφ. πρὸς ζῶα, ὁ φιλέος βλλ. : Πινδ. Ἰων. 13, 14 καὶ ἐν τῷ αὐτῶν οἰκίσει ἐν λοχῷ πολλῆ ἔστιν (τὰ ζῶα) || ἡ καλὰ κτηνοῦ, ἡ φυλεὰ : Ἀριστ. Ζι 614b, 31 τῶν ἀγρίων ὄρνεων αἰ οἰκίσεσι 3) συνεκός, σύνολον οἰκισμάτων, ἰδίως κατασταραμένων, συνοικισμός : Θουκ. 6, 88 τῶν τῆν μεσόγασιον ἐχόντων αὐτόνομοι οἰσά καὶ πρότερον ἀεὶ οἰκίσεσι, Πλάτ. Συμπ. 209Α ἡ περὶ τὰ τῶν πόλεων καὶ οἰκίσεων διακοσμήσις 4) τὸ κατοικήμενον τμήμα χώρας, ἐδαφικῆς νος περιοχῆς : Ἀριστ. Μετ. 363a, 3 διὰ τὸ τῶν οἰκίσην κείσθαι ταῦτην πρὸς ἄρκτον, Σέργ. Μακρ. ἐν Σόθ. 3, 259 ὄμ. ὁ δασμὸν ἐγένετο πᾶσα ἡ χώρα καὶ οἰκίσησιν αὐτῶν 5) ἐπὶ νόλους, δικασίμα, δικαιοδέρμησις : Πλάτ. Μιν. 321C περὶ πόλεως οἰκίσεως 6) οἰκογενεῖα : Ἐπιγρ. Δωδώνης.

οικητήρ-φρος [ὁ] ποι. τ. τοῦ οικητῆς βλλ., θηλ. οικητέρα [Χρηστ. Σβ.3,442], ὁ κάτοικος : Σοφ.ΟΚ 627 **οικητῆρα** τάνων τών ἐνθόδῃ· || μτν. κ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς ζῶα ἐξ πρὸς τὸ ἐν φ' οἰκῶν ὄστρακον : Ὀππ. Αλ.1,325 ὄστρακον **οικητῆρος ἀνεπίου** οἰχομένοιο.

οικητήριον [τὸ] κ. μαν. τὸ ἐν φ' οἰκεῖ, διαμένει τῆς οἰκῆρα, κατοικία : Δημοκρ.171, Εὐρ. Ὀρ.114 ὠσ' Ἑλλάς αὐτῆ σμικρὸν **οικητήριον**, Ἀριστ. Κόσ.393α,4, Στράβ.12,3 τὰ παλαιὰ τῶν Φρυγῶν **οικητήρια**, Πλούτ.Πομπ.28· 2) μαν. ποι. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν Θεοτόκον : Μην.α'15 Ὡδ.1 **οικητήριον ὠφθῆς τοῦ θεοῦ**· 3) μτν. ἐν εἰδ. ἀστρολ. χρ. οἶκος βλλ.61 : Θράσυλλ. ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ Β33).

οικητήριος-α-ον ποι. ἀναφ. πρὸς πρόγμ., ὁ οικιακός, τοῦ σπιτιοῦ : Ἀλκ.Κωμ.27 **σκειυάρι** **οικητήρια**.

οικητής [ὁ] κ. νεώτ., λοκρ. **Φοικητῆς** [Ἐπιγρ.] **οικητήρ**, κἀτοικός, ἐνοικος : Σοφ.ΟΓ1450 **μῆποι** ἀειυβήτω **τόδα**· ἄστμ ζῶντος **οικητοῦ** τυχεῖν, Πλάτ.Φαῖδ.111Β, Ἐπιγρ. ἡ πόλις προσδέεται **πλεῖστον οἰκητῶν**· 2) ἐν τῷ λοκρ. τ. **Φοικητῆς** ὁ ἄνοικος : Ἐπιγρ.

οικητικός-ή-όν ὁ εἰς μόνιμον κατοικίαν, διαμονὴν εἰθισμένος, ἐν ἀναφ. πρὸς ζῶα : Ἀριστ.Ζ1 488α,21 [τὸν ζῶμιν] **τὰ μὲν οἰκητάς, τὰ δὲ ἀοικία**· 2) πᾶν. ὁ ἐν χρ. ὡς διαμονή ἢ ὁ κατάλληλος πρόσφορος πρὸς διαμονήν.

οικητικός-ή-όν κ. -ός-όν ὁ κατακείμενος : Σοφ. ΟΚ28 ὁ τόπος· ἔστι μὴν **οἰκητός**, Φιλόστρ. Εἰκ.2,28 **οἰκητός** [αὐτῶν] ἀράχαις μόναις· 2) ὁ δεκτικὸς οἰκίσματος, ὁ κατοικήσιμος : Θεόδωρ.Χαρ. 26,5, ΠΔ Λευτ.25,29 **ἐάν** δὲ τις ἀποδῶται **οἰκίαν οἰκητὴν** ἐν πόλει τετελειωμένην.

οικητῶρ-ορος [ὁ] κ. μαν. ὁ κάτοικος, ὁ οἰκητής, μτ. γενικ. ἄντικμ. : Ἦρ.4,34 **τιμὴ** ἔχουσι πρὸς τῶν ἄλλου **οικητῶρων**, αὐτ.2,103, αὐτ.7,143, Αἰσχ.Πρ.353, αὐτ.1,952, Σοφ.ΟΚ 728 **χθονὸς τῆσδ' εὐμενοῦς οἰκητῶρας**, Εὐρ.1κ.658, Ἰσοκ.1,2 Ξεν. ΚΠ 3,3,21, Αἰβ.Ροδ.760 **γῆς τῆς ἐμῆς οἰκητῶρας**· 3) δθ. μτφ. ἐν φρ. Ἐπιγρ. **Αἰδοῦ οἰκητῶρα** ἰ κ νεκροῦ : Σοφ.Τρ.282· 2) ἄνοικος : Ἰσοκ.2,27 **ἔξεπεψαν ὄστρακον** οὐ πολλῶν εἰς αὐτὴν τοῦς **οἰκητῶρας**, αὐτ. 3,92, Πολύδ.3,100,4 τοῦς μὲν **οἰκητῶρας** **διέφθειρε**.

οικία [ἡ] κ. μαν. κ. νεώτ., ἰων. οἰκίη, κρητ. κ. λοκρ. **Φοικία** [Νόμ.Γόρτ.5,26, Ἐπιγρ.] κτίριον, οἰκοδόμημα χρησιμὸν ὡς κατοικία, οἶκος, σπίτι : Ἦρ. 1,17 **τὰς οἰκίας** οὐ **κατέβαλε**, αὐτ.114, Ἀριστ. Νεφ.123, Ἰσοκ.2,16 **οἰκίας** τὴν **καταλιπόντας** **καὶ ἱερά**, αὐτ.2,52, Ξεν.Ἑλλ.6,5,27, Πλούτ.118,515β **ἀπνοῦν** ἢ **σκοτεινὴν ἢ δυσχερῆμον οἰκίαν** ἢ **νοσώδη**, - ἢ **οἰκία** οἰκου **ἐκ** ἢ **ἀπέθανεν** ὁ Σολωμός· || φρ. **κατ' οἰκίαν** κ. **κατ' οἰκίας** κ. ἐπὶ τῆς οἰκίας οἶκος, κατ' οἶκον, ἀπὸ σπίτι : Πλάτ. Λόχ.180D, αὐτ.Νόμ.788Α, Ξεν.Ἐφ.5,4 **ἐτυχεῖν ἐπὶ τῆς οἰκίας**· || σπαν. διακρίνεται τοῦ οἴκου, δηλοῦντος διαμερίσματα ἢ δωμάτια : Ἐπιγρ.Υεγάς **τὸν οἰκίαν** **τιμὴν κομίζέσθω** τὸ οἶκος ἐκάστω **δύο μνάς**, Πλάτ.· || κτ. τὸ ἀπ. **δικαίον** ὅμ. διακρίνεται τοῦ οἴκου δηλοῦντος ἅπαντα τὴν περιουσίαν κινήτην καὶ ἀκίνητην, ἢν καταλείπει ὁ θνήσκων, ἐν φ' οἰκία σημαίνει τὸ κτίριον διαμονῆς : Ξεν.Οἰκ.1,5 **ἄρα** ἄπερ **οἰκία** ἢ **καὶ** **σα** τῆς **ἐξω** **τῆς οἰκίας** **κέκταται** [οἴκος ἐστί], [Ιουλ.Γαλ.ἀν.12] || ὅμ. διακρίνεται τῆς συνοικίας βλλ. ὡς σημαίνουσα τὰ πρὸς ἴδιαν τινὲς χρῆσιν οἰκίσματα, δωμάτια, ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὰ εἰς ζῆνον ἐνοικιζόμενα : Αἰσχίν.1,124· || ἡ οἰκία ὡς σύνολον μετὰ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ καὶ περὶ αὐτῆν : Πλάτ. Γοργ.520Ε, Δημ.1002 **δὲ οἰκίας** **ῥῆκε** [ἰστίηρις, συντερίης] **δύο οἰκίας**, **δύο σπιτία**, Ἀριστ.1265β, 26· || συγχ. ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν προσαποτιμώμενον πρὸς ἄραρην πώλεως : αὐτ.1252β,17, αὐτ.ΗΝικ.

1162α,18· || πᾶν. ὁ ἐπὶ τῆς οἰκίας ὁ ἐπιστάτης ἢ ὁ οἰκονόμος τῆς οἰκίας· 3) οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἰκογένεια, ἡ φαμίλια : Πλάτ.Νόμ.909Β, Δημ.3358 **τὰ ἐπιτήδεα** **ταύτην ἐργασασμένην** **καὶ τὴν οἰκίαν θρέψασαν**· 4) συνεκτ. τὸ γένος, ἡ οἰκογένεια ἐξ ἧς ἔλκει τὴν καταγωγήν πρόβ. Δημ.ἀπὸ σπίτι : Ἦρ.1,107, αὐτ.99, αὐτ.2,172 **οἰκίης** **οὐκ** **ἐπιφανέας**, αὐτ.3,2 **τῆ** **Κύρου οἰκίης** **συγγενέας**, Πλάτ. Γοργ.472Β, Εὐθ.117,5 **ἐκ** τῶν **μεγίστων οἰκίῶν**, Ἀριστ.Ποιητ.1453α,19 **περὶ** **ὀλίγων οἰκίας** **αὶ** **τραγυδίαι** **συνθένεται**, Πολύδ.2,37,7, Διόδ.3,18,57 ἢ **βασιλικῆς οἰκίας**· 5) ἐν εἰδ. σμ. Ιατρικῆ σχολῆς : Ἐρωπιαν.Προσμ. **ἐξ οἰκίας** Ἠροφίλου, Γαλ.17(2),145.

οικιακός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ἐν τῷ οἴκῳ ζῶν : Πλούτ.Κικ.30 **μεταδιδούσῃ** **τῶν οἰκιακῶν** (προστίθεται ἔκλειψι, Πάπ. οἰκιακὰ σκεῖα, Πισσαδ. Χριστ.Τεμπ.45 ἢ **νύμφη ἴτων**· 4) **ἀδεξία** εἰς πᾶν οἰκιακὸν ἔργον, **οἰκιακὴ** **οἰκονομία**· 2) **νεώτ.** τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. οἰκία ἀσχολία, ὡς οὐα, τὰ ἐν τῷ οἴκῳ ἔργα, αἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀσχολίαι, οἱ δουλεῖες τοῦ σπιτιοῦ· φρ. ἐν συμβολαίοις κ.ά. **τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένη** [ἐπὶ γυναικὸς ἢ ἐχοῦσας ἐπάγγελμα, μόνον δὲ εἰς τὰ τοῦ οἴκου ἀσχολουμένης]· 3) **μτν.** τὸ ἄρα. ὡς οὐα. ὁ εἰς τὴν οἰκογένειαν ἀνήκων, ὁ συγγενής, ὁ δικός, ὁ ἀνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ : ΚΔ Ματθ.10,36 **καὶ** **ἐχθροὶ** **τοῦ** **ἀνθρώπου** **οἱ** **οἰκιακοὶ** **αὐτοῦ**· || ὅμ. οἰκιακοὶ πάντες οἱ τελοντες ὑπὸ τὸν οἰκοδεσπότην : αὐτ.20,25 **εἰ** **τὸν** **οἰκοδεσπότην** **Βεαζέλευθου** **ἐκάλεσαν**, **πῶμα** **μῆλλον** **τῶν** **οἰκιακῶν** **αὐτοῦ**· 4) **νεώτ.** ὁ πρὸς τὴν οἰκογένειαν οἰκίος, σχετικὸς : οἰκιακὸς φίλος, **οἰκιακῶς** **ἐπιγρ.** **κατὰ** **τρόπον** **σχετικῶν** **πρὸς** **τὴν** **ἐν** **τῷ** **οἴκῳ** **ζῶν**, **πρὸς** **τὰς** **οἰκιακὰς** **ἀσχολίας**.

οικιάτης [ὁ] ἀπτ. τ. τοῦ ἰων. οἰκητῆς βλλ.

οικιάθειν [γλῶσσα. «καθίσθαι»].

οικίδιον [τὸ] κ. μαν. ὄνοκρον, τοῦ οἰκία βλλ., οἰκίακος, σπῆται : Ἀριστ.Νεφ.92 ὄρατ **τὸ** **θύριον** **τοῦτο** **καὶ** **τῆ** **οἰκίδιον**, **Λυσί.**9 **οἰκίδιον** **ἔστι** **μὴ** **διπλοῦν**, Δημ.1319, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,96 **συνάπτειν οἰκίδιον** ἐν **οὐχυρώσει** **βασιλικῶς** **ἀναρχιζόμενον**· 2) εἰδ. πυρρίσκος ἐπὶ τῶν νύκτων ἐλέφαντος : Πολύδ.ἀπ.162β **τὰ** **οἰκίδια** **τῶν** **ἐλεφάντων**.

οικίδιος-α-ον [οἰκίος] μτν. ὁ οικίος : Ὀππ. Κυν.1,473· 2) ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ, τῷ οἴκῳ τελοῦμενος : Γρηγ.Νεφ. Ὀμ.2,391 **δημοσίαι**, **καὶ** **οἰκιδίας**.

οικίζω κ. νεώτ., μέλλ. οἰκίω [Ἰσοκ.1,100, αὐτ.6,23], ἄορ. **ῥῆκισαι**, ἰων. **οἰκίσαι** [Ἦρ.5,42], ποι. **ῥῆκισαι** [Πινδ.17(8),22], παρακ. **ῥῆκισαι** [Στράβ.12,310 **συν**], ὑπερα. **ῥῆκισαι** [Ἄνν.1(8)ρ.100], μέσ. **οἰκίζομαι**, μέλλ. **οἰκίζομαι** [Εὐρ.Ἦρακ.46, Ξεν.Ἑλλ.1,6,32], ἄορ. **ῥῆκισαίην** [Ἰσοκ.2,102 **κατ**·], Ἰσοκρ.19,23, παθ. μέλλ. **οἰκισθήσομαι** [Δημ.59, Ἄνν.Ἐμφ.Πολ.2,139], ἄορ. **ῥῆκισθην** [Ἰσοκ.6,5, Πλάτ.Τιμ.72D], παρακ. **ῥῆκισμαι** [Εὐρ.Ἐκ.2], ἰων. **οἰκισμαι** [Ἦρ.4,12], κτίζω, θεμελιώ, ἱδρῶν συνοικισμὸν ἢ ἀνοικίαν, μτ. αἰτ. πρῶμ. : Πινδ.Ν10,5, Ἦρ.6,33 **πῶλιν** **μεσσημύρην οἰκισαν**, αὐτ.1,57, Ἀριστ.Ὀρν.172, Ἰσοκ.6,4 κ. παθ. : Ἦρ.4,12 **ἐν** **τῇ** **νῦν** **Σιώνῳ** **πόλις** **Ἑλλὰς οἰκίσται**, Ξεν.Ἄν.5,3,7, Πλάτ.Πολ.403Β **ἐν** **τῇ** **οἰκισμένῃ** **πόλει**, **Λυκόφρ.**1254· κ. μέσ. : Εὐρ. Ἦρακ.46· 2) δια τὴν ἐποικίαν κατοικίω : Ἦρ.7,143 **ἐκλιπόντας** **χώρων** **τὴν** **Ἀπτικὴν** **ἀλλήνην** **πόλιν** **οἰκίζω**, αὐτ.5,42, Ἰσοκ.1,8· 3) κ. μτ. γενικ. τοῦ πρσ. : αὐτ.6,4 **τὴν** **πόλιν** **αὐτοῦ**ς **ἐμμεκτικῶν** **ἀνθρώπων** **οἰκίσας** **Μεσσηνίν**· 4) **ἀντανώμασε**· 3) **μτ. αἰτ.** τοῦ πρσ. ἐγκαθίστω, τοποθετῶ : Πινδ.17(8),22 **ὁ** **τὸν** **μὲν** **παρά.** **Δίρκω.** **πόλιος** **ῥῆκισαν** **ἀγρόνα**· || εἰδικτῶ. μεταφορῶς ἰσθ. ἐγκαταστήσῳ : Εὐρ.ΙΑ 670 ἢ **πού** **μ'** **ἐς** **ἄλλα** **ἴνα** **ἐγκαθίστασθαι** αὐτ.ΙΤ 30· || παθ. ἐγκαθιστοῦμαι, μεθεβαίω πρὸς διαμονήν, κατοικίαν : Σοφ.

ἀν.799 ἀνδρός αίμα συγγενές κτείνες ἐν Ἄργει
 ζείνος ἄν οικίζεται, Πλάτ.Φαίδ.114C. 4) κ. ἐν
 μτφ. χρ.: Ἐφρ. Ἡρακλ.613 τὸν μὲν ἀφ' ὀφθαλῶν
 βράχων φύσας [κατεβίβασεν ἐκ τοῦ ὄφους].

5) ἀμτθ. οἰκῶ, κατοικῶ: Ἡράκλ.3,12 ὄκου περ
 οἰκίζουσιν οἱ τε προῖκοι οἱ δρῆπται τε.
οἰκιστής (ὁ) ποι. Ιων., μιν. οἰκιστής (Ἰ.Τετ.Βω).
 ἐν λ. οἰκος, ΕΜ 698,111, λοκρ. θεασ, ἀρκαδ. Βοι-
 κιάτας (Ἰ.Ἑπιγρ.) ὁ οἰκῆτης ἰσθμ.: Φερεκ. π. Διογ.
 Λ1,122 ἐπέσκηφα δ' ὧν τῶσι οἰκίστησι.

οἰκισμέδξιν Ἡσ. καταργεῦσθαι, διατριβέναι.
οἰκίων (τὸ) ὄπλοκ. τοῦ οἰκος, μὴ διαφέρων αὐ-
 τοῦ κτ. χρ. ἢ σημ., π. παλαιόν. συγγρ. πάντοτε κτ.
 πληθ., οἰκία, σπίτι: Ἰλ. Ζ 15 ὄφθ ἐπὶ οἰκία ναίων,
 Ὀδ. Υ 288, Ἡρ. 1,59, αὐτ. 7,118 ἀνάστασι ἐκ τῶν
 οἰκίων ἐγένοντο, Ἄντων. Λυβ. 4,98 πῦρ ἐνέβαλλο-
 νον οἱ κλῶνες εἰς τὰ οἰκία, αὐτ. 29,262 || εἰδ.
 ἐπὶ τῆς κατοικίας, ἐπὶ τοῦ ἐπισημίου θεοῦ
 τινος: Ὀδ. Μ 4 δδοι τ' Ἡδός ἄριγενεὺς οἰκία
 || κ., ἐπὶ τοῦ Κάτω κόσμου: Ἰλ. Υ 64 οἰκία δὲ
 θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανεία σμερδαλέη || κ.
 ἐπὶ φυλακῶν ζῶων, ἐντόμων, πτηνῶν: αὐτ. Μ 157
 ὤστε, π. μέλισσαι οἰκία ποιήσονται ὄδφ ἐπὶ,
 αὐτ. Π 261. 2) γεν. τόπος διαμονῆς: Καλλ. ἀπ. 198
 Ἥλιον ἀνάσσεσθαι διὸς οἰκίον ἔλλαιπε Φυλαί,
 Φίλιππ. Θεοσ. ἐν ΑΠ 6,203,7 Συμφαίον πατρός Ἐ-
 χουσι δινήεντος ὄρνθον οἰκίον.

οἰκισία (ἡ) Ἐπιγρ. ἀποικισμός, ἀποικισίς, ἀποικία.
οἰκισίως-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἢ πρόξεις καὶ τὸ ἀπο-
 τέλεσμα τοῦ οἰκίσω βλ.λ., ἢ ὑπὸ ἐποίκων κατάλη-
 φις τόπος τινός, ἀποικισίς: Θουκυδ. 1) ἀφανίσαν-
 τες εἰ τι μνησθῶντων που ἐμελλεν αὐτοῦ τῆς
 οἰκίσεως περιέσσεσθαι, αὐτ. δ. 4.

οἰκισκάριον (τὸ) γλωσσ. κ. μιν. ὄπλοκ. τοῦ οἰ-
 κισκος βλ.λ., μικρὸς οἰκισκος, μικρὸ σπῆτακι, σπι-
 τῶν ὄπλοιο: Πλωσσ. Βαλο. οἰκισκάριον βαυδίκιον.

οἰκίσκη (ἡ) ὄπλοκ. τοῦ οἰκία βλ.λ.: Πλούτ. 5,9,39
 ἐκ τοῦ Δημ. 1,171 [ἐνθ. οἰκ. οἰκία].

οἰκισκος (ὁ) κ. μιν. κ. νεώτ., ὄπλοκ. τοῦ οἰκος
 βλ.λ., μικρὸν οἰκήμα, μικρὸ οἰκία, σπῆτακι: Δημ.
 258 κὰν ἐν οἰκίσκῳ τῆς αὐτὸν καθειρήσας τῆρῃ
 ἴτην θάνατον, Πλούτ. Ἀριστ. 20, Ἡρωδ. ἀν. 1στ. 7,9,9
 εἰσελθὼν μόνος εἰς τὸν οἰκίσκον καὶ δὴ καθευ-
 δήσων, Μηνασί. 1,23 Σινεξ. Ἀγ. Σαλαμάνου ἀνοικτο-
 δομηθῆναι κελεύσας τὸ καταλυθῆναι μέρος τοῦ
 οἰκίσκου, - ἔμμεν εἰς πενήθων οἰκίσκων || κ.
 νεώτ. Ἰδ. αὐτοτελὲς παράστημα τῆς κυρίας οικο-
 δομῆς, παράσπιτο: ὁ οἰκίσκος τοῦ θυρωροῦ
 2) ἐν εἰδ. σημ., ὁ κλωδὸς ἐν ᾧ πηγά ἡ ζῶα ἐν-
 διαπίπτωνται: Ἀριστ. ἄπ. 405 τὶ δὲ τὸν ἀρνίβιον
 οἰκίσκον φέρεισι, Μεταξ. 5, Φιλόστρ. Σοφ. 1,2,3.

οἰκισμός (ὁ) κ. νεώτ. οἰκισίς βλ.λ.: Σόλ. 19,5 οἰ-
 κισμὸς δ' ἐπὶ τῷδε χάρις καὶ κώδως ὀπάξει
 2) Ἰδρυσις, θεμελίωσις, κτίσις, ἐπὶ πόλεων: Πλάτ.
 Νόμ. 708B πόλεων οἰκισμοί, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1,74 τὸν
 . . τῆς Ρώμης γεγόμενον οἰκισμὸν ἡ κτίσις.

οἰκιστῆρ-ῆρας (ὁ) ποι. τ., τοῦ οἰκίστης βλ.λ.: Πίνδ.
 Ο 7,30 τῆσδε χθονὸς οἰκιστῆρ, Χρυσ. μ. Ἡρ. 4,155,
 ΑΠ Συμμηλ. 386,1 χώρης οἰκιστῆρ 2) κ. ἐν μτφ.
 χρ.: Καλλ. Ἀπολλ. 67 καὶ Λιθύην ἐσπότην κόραξ
 ἠγάσαστο λαφὸς θεῖός τε οἰκιστῆρ.

οἰκιστήριον (τὸ) σχῆλ. τὸ οἰκήμα, πρβλ. οἰκή-
 τῆριον: Σχόλ. Ἀριστ. Ὀρν. 409.

οἰκιστής (ὁ) κ. νεώτ. ὁ δὲ ἐποίκων οἰκίων τό-
 πον τινα, Ἰδρυτής πόλεως: Ἡρ. 4,159 ἐπὶ μὲν νῦν
 βᾶττου τε τοῦ οἰκιστῆ τῆς ζῶης, αὐτ. 6,38,Θουκ.
 1,24 τὸν τε οἰκιστὴν ἀποδοκιμασθέντων σφῶν ἐκ
 Κορίνθου ὄντα, αὐτ. 3,92. 2) ὁ καταρτίων νο-
 λιτεύματα ἢ καταστρώσεις νόμου διὰ τινα νό-
 ῖον: αὐτ. 3,34, Πλάτ. Πολ. 379A οὐκ ἔμμεν ποιεῖται
 ἐν τῷ παρόντι, ἄλλ' οἰκιστὰ πόλεως 3) μτφ.
 κτ. πληθ. οἱ οἰκιστὰί ἐπὶ τῆς τριανδρίας ἐν Ρώμῃ

ὡς Ἰδρυσάσης πλειστάς ἀποικίας (τριανδρία coloi-
 siae deducenda): Ἄνπ. Ἐμφ. Πολ. 1,24.

οἰκιστικός ἔπιρρ, μτφ. ἀναφορικός πρὸς τὴν
 οἰκισίαν, τὸν οἰκισμὸν ἢ τὸν οἰκιστῆν: Πλούτ. 9,7.

οἰκισταῦς-εως (ὁ) κωμ. λ. ἀντὶ οἰκίτης βλ.λ. μετὰ
 λογοπαγίων ἐπὶ τῆς λ. Κιτιεύς: Βίων λ. Ἀθην. 4,162D

δεῖν γὰρ οἰκίω ἔχειν Ἐπεροῖν Ζῶνιαν οἰκίταις,
οἰκοβάσιον (τὸ) Ἐπιγρ. μεγαλοπρεπὲς οἰ-
 κοδόμημα ἐν ᾧ συνεκροτεῖτο συνέλευσις σώμα-
 τος τινος δημοσίου: Ἐπιγρ. Σάρδεων τὸ οἰκοβα-
 σικόν τῆς γερούσιας.

οἰκοδόξων σχῆλ. ὁ ἐν τῷ οἰκῷ βίων, διαμέ-
 νων, ὁ μὴ τοῦ οἴκου ἐξερχόμενος || Ἰδ. μτφ.:
 Σχόλ. Πίνδ. Ν 8,58 οἰκοδόξος .. ἡ τῶν ἀδίκων δόξα.

οἰκογένεια (ἡ) ἰσάμν, μιν., νεώτ. κ.δημ. πιστοποι-
 ῆσις ὅπῃ ἐγενήθη τῆς οἰκογενῆς βλ.λ. τοῦ ἐν τῷ
 οἴκῳ γεννηθέντος: Πάπ. ἐμαρτυροῦσι τὸν
 δούλων οἰκογένειαν 2) ὄμ. π.ἀν. ἢ κατάστα-
 σις τοῦ οἰκογενεῖ βλ.λ.: αὐτ. 3) νεώτ. κ.δημ.
 ὁμός ἀνθρώπων διὰ δεσμών σίματος συνδεθε-
 μένων, ὅπῃ τὴν αὐτὴν συνήθειαν ἀπέτην ζῶσα καὶ κο-
 νῶν συμπεριόντων μετέχουσα, φαμίλια: πολυμυ-
 λῆς - πλοῦστα - μονοασιμαί οἰκογένεια, - ἢ
 προστασία τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας || γέ-
 νος, πατρία: ἴσο ἐξ οἰκογενεῖς οἰκογένειαι, κρα-
 τείει ἀπὸ τῆς οἰκογενείας τὸν Ὑψηλόνηθον

|| κτ. συνεκδ. ἐπὶ οἴκων εὐγενῶν, εὐπολοῦστων, ὁ
 καλῆς κωνωνικῆς τάξεως συνήθ. ἐν φρ. **βασταί** -
 εἰναι ἀπὸ οἰκογενείας, δ. ἀπὸ σπῆτι, ἀπὸ σοί,
 ἀπὸ τῆσδε 4) ἐν εἰδ. σημ. ἐν ταῖς τακτικότη-
 σεσι τῶν φυσικῶν ἰδ. ἐπιστημῶν, ὁμός ζῶων, φυ-
 τῶν ἢ ἀρκετῶν παρουσιαζόντων μοιότητος ἢ
 ἀναλογίας πρὸς ἀλλήλα, δ. ὁμοιογενεία βλ.λ.: ἡ
 οἰκογένεια τῶν μυτιδῶν - τῶν βερβενοειδῶν

5) γεν. ὁμός συγγενῶν ἐνωίων, πραγμάτων: ἡ
 οἰκογένεια τῶν λατινογενῶν γλωσσῶν.

οἰκογενεακός-ῆς (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων
 ἢ ἀναγερόμενος ἢ ἰδιῶζων εἰς τὴν οἰκογένειαν, ὁ
 τῆς οἰκογενείας: οἰκογενεακὰ παραδόσεις, -ἀπο-
 στηρίζει τὰ οἰκογενεακὰ τὰ συμπερόντα || ὁ
 ἐντός τῆς οἰκογενείας ἀναπτυσσόμενος, ὁ ἐν τῷ
 πλαίσῳ αὐτῆς ὀρθῶν, ὠφισόμενος: ἀγαθὴ τῆς
 οἰκογενεακῆν ζῶην, - ἡ οἰκογενεακὴ βαλκωνήρ

|| ὁ εἰς τὸ ἰδιαιτέρως τῆς οἰκογενείας συμπερό-
 νος, εἰς τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῆς συνθηκῆς ἀναγόμε-
 νος ἢ ἀποδοτέος: ἀππλάγη τῶν στρατιωτικῶν
 τοῦ ὑπογερούσιων διὰ λόγους οἰκογενεακούς

2) τὸ αὐτ. κτ. πληθ. ὡς αὐτ. οἰκογενεακὰ ὀπο-
 θέσεις: εἰς τὰ οἰκογενεακὰ δὲν ἐκρίβηται,

οἰκογενεακός ἔπιρρ, νεώτ. κ. δημ. ἐν σχέσει,
 ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν οἰκογένειαν 2) ἐπὶ πρῶτ.
 μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας οὗτοῦ: ταξιδεῖα πρὸς
 Ἑσθῶνι οἰκογενεακούς.

οἰκογενεάρχης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀρχηγός
 τῆς οἰκογενείας, ὁ καὶ κυρίως συντηρῶν τὴν οἰκο-
 γένειαν, συνήθ. ὁ πατὴρ ἐν σχέσει πρὸς τὴν μη-
 τέρα καὶ τὰ τέκνα: καλός - κακός οἰκογενεάρ-
 χης, - οἰκογενεάρχης ἀνθρώπου καὶ νὰ ἐξουχτῆρ

οἰκογενῆς-οῦς-εἰς ὁ ἐν τῷ οἴκῳ γεννηθείς, ἐπὶ
 δούλων: Πλάτ. Μέν. 87B, Πλούτ. 38,15,3 τὸν οἰκο-
 γενεῶν . . τοὺς ἀκμάζοντας ταῖς ἠλικίας . . ἔκου-
 βουθῶν ἱεραφεῖ: ὄθ. ἐν Ἐπιγρ. σῶμα νυναικίον
 οἰκογενεῖς [δουλῆ] γεννηθείσας ἐν τῷ οἴκῳ 2) ἐπὶ
 ζῶων, ὁ ἐν τῷ οἴκῳ γεννηθείς καὶ τρέφόμενος:
 Ἀριστ. Εἰρ. 787 ὄστωμα οἰκογενεῖς, Ἀριστ. Ζ1
 558b, 20 τίκονται δὲ καὶ οἰκογενεῖς ἰακτροποιεῖται
 εἰσαι δις τῆς ἡμέρας, Πλούτ. Ἡθ. 480B, ΑΠ 7,205,1
 οἰκογενεῖς αἰλουρος ἐμὴν πέρδικα φαγάσας

3) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων παθῶν, καταστάσεων:
 Πλούτ. Ἡθ. 758B οἰκογενεῖς μανία, Φιλ. 1,479.

οἰκοδέγμων-ωνος (ὁ) ποι. ὁ δεχόμενος, ὁ φιλο-
 ζεῖων τινα ἐν τῷ αὐτοῦ οἴκῳ: Τραγ. Ἀδελφ. 594.

οικοδέκτηρ ορος [οί] μγν. άστρολ. πλανήτης εις ού τόν οίκον, τήν κατοικίαν, τυγχάνει να εφύρκειται άλλος πλανήτης: βέττ.βάλ.18,15, Ρητόρ. έν Κατ. Άστρλ.κ Βη41,206.

οικοδεσπόζω μγν. άστρολ. έπι πλανήτου, δεσπόζω, κυριαρχώ, έπικρατώ έν τώ έμαυτώ οίκω βλ.ά.ί: Πτολ.Τετράδ.121 ηβλ. οικοδεσποτία.

οικοδεσποίνια [η] κ. νεώτ. θηλ. τοῦ οικοδεσποτής βλ.λ.η.

οικοδεσποσύνη [η] Έπιγρ. τοῦ δεσπόζειν, εξουσιάζειν έν τώ ίδίω οίκω.

οικοδεσποτία [η] μγν. άστρολ. ή ιδιότης τοῦ οικοδεσποτούτος, τοῦ έν τώ ζωδιακῷ κύκλω έπικρατούτος πλανήτου: Πτολ.Τετράδ.39,112, βέττ. βάλ.27,26.

οικοδεσποτής [οί] κ. νεώτ., θηλ. οικοδεσποίνια, ο άρχηγός τής οικογενείας, ο κύριος τοῦ οίκου, ο νοικοκύρης: Άλεξ.225, Πλούτ.Ήθ.εί3Α όπου σύ κύριος και οικοδεσποτής και έγώ κυρία και οικοδεσποίνια, Κδ Ματθ.10,25, - παρέλκει να άποχαιρετήσθ τόν οικοδεσποτήν || μγφ. κ. έπι θεού: Άρρ.Έπικτ.3,22,4 || 2) μγν. Ίθαγενής, έντίπιος κυβερνήτης, αντίθ. έπηλυς, ξένος: Ίώσ. Άπν. 2,1 || 3) έν είδ. άστρολ. έν. ο έν τώ ζωδιακῷ κύκλω εκάστοτε έπικρατών πλανήτης: Πτολ.Τετράδ.97, Πορφ.π.Ίουδλ.Μυστ.9,5, Ήραϊστ. Άστρ.1,13 **οικοδεσποτία** [η] μγν. άστρολ. ή έν τώ ζωδιακῷ κύκλω εκάστοτε κυριαρχία, έπικρατήσις πλανήτου πινός: Κατ. Άστρλ.κ Βη11,240.

οικοδεσποτικός-ή-όν μγν. ο εις τόν οικοδεσποτήν βλ.λ.η) άνήκων ή άναφερόμενος: Κικ.Άττ. 2,44,2 || 2) έν είδ. άστρολ. έν. ο εις τόν δεσποζοντα πλανήτην, τόν οικοδεσποτήν βλ.λ.2) άνήκων ή άναφερόμενος: Πτολ.Τετράδ.109 ει τινα πρός αυτόν άλλως έχει λόγον οικοδεσποτικόν.

οικοδεσποτή-έω μγν. είμαι δεσποτής, κύριος τοῦ οίκου, άρχηγός τής οικογενείας: Κδ Ίμ.1,5,14 βούλομαι οὔν νεωτέρως γαμείν, τεκνογονείν, οικοδεσποτείν || 2) έν άστρολ. έν. έπι τών εκάστοτε έπικρατούτων έν τιη ζωδιακῷ κύκλω άστέρων, ηβλ. οικοδεσποτία3): Πλούτ.Ήθ.908C τά δε άσόντητα ζώδια έστιν, εάν τών οικοδεσποτούτων άστέρων τυγχάνη, Πτολ.Τετράδ.29, Λουκ. Άστρολ.20, βέττ.βάλ.64,8, Ίουδλ.Μυστ.9,5.

οικοδιαιπος-ον μγν. κ. νεώτ. ο έν τώ οίκω διαπαιόμενος, τρεφόμενος: ο οίκόδιαιπος βλ.λ., Ίδ. έπι ζώων κατοικίδιων: Γαλ.14,215 οί-άλεκτρίδες.

οικοδιδάσκαλος [οί] νεώτ., θηλ. οίκωδιδασκά-λιστα, ο έν τή οικία τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ διδάσκων.

οικοδομῶς-έως Έπιγρ. ο οικοδόμος βλ.λ.

οικοδομή[η] μγν., μον. νεώτ. κ. δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τοῦ οικοδομῶ, οικοδομήσας, χτισμο: Διόδ.Σ 1,46,Στράβ.5,2,5 τήν ευλείαν τήν εις τās οικοδομάς . χορηγεί, Πλούτ.Κομ.32, - άρχισεν ή οικοδομή τών νέων προσφυγικῶν οικισμάτων || 2) κ. έν μγφ. χρ. Ίδ. η έκκλησί. συγγραφείσιν, ή δημιουργία, ή ένέργεια πράξεων ή ή μετάδοσις Ίδεών και διασπαμάτων ή τέλουσα εις τήν έπιτεμίν ήθικας έπωφελεῖς άποτελεσματά: Βασίλ.Επιστ.67 ιστόμαι χρίτος έν' οικοδομήν τής άδελφότητος βρών, Νειλ.Έπιστ.2,223 τοίς λογισμοίς πρός οικοδομήν πνευματικῆν χράζωμαι || 3) μγν. έν μγφ. σμν. δημιουργημα, πλάσμα: Κδ Κορ.1,3,9 θεοῦ γεωργίων, θεοῦ οικοδομη έστε || 4) μγν., νεώτ. κ. δημ. κ. έν οὔσ. τοῦ οικοδομούμενου ή ώκοδομημένου κτιρίου, ά. οικοδόμημα: Πλούτ.Λουκ.39, Κδ Ματθ.24,) προσήλθον οί μαθητά αυτοῦ έπιδείξει . . τās οικοδομάς, Έπιγρ.,-γίνονται πολλές καινούργιες οικοδομάς, - στέρεα οικοδομή, - φόρος οικοδομῶν.

οικοδόμημα-ατος [οί] κ. νεώτ. το άντικείμενον τοῦ οικοδομῶ, τό ώκοδομημένον κτίριον:

Ήρ.2,12|α, αὐτ.136 έχειν . . και άλλην όφιν οικοδομημάτων μνηρην, Όουκ.5,11, Πλάτ.Γοργ.514B, Δημ.26, Ήρωδιαν.Ίστ.8,4,12 τά μέν οικοδομήματα τών προσατέων έρημα εβρισκον, Πάπ. καινά οικοδομήματα || 2) νεώτ. έν μγφ. χρ. έπι συγκροτημένης όργανώσεως: τό οικοδόμημα τής Έκκλησίας, τό κράτους.

οικοδομημάτων [οί] μγν. ύποκορ. τοῦ οικοδομήμα βλ.λ. || : Άρρ.Έπικτ.2,15,9.

οικοδομησῶς-ον νεώτ. ο κατάλληλος διά τήν έπ' αὐτοῦ οικοδομήσιν, άνέγερσιν οικοδομημάτων: οικοδομησῶμα δέσφωρ || 2) ο πρός οικοδομήν πρόσφορος, όθ. ο εις οικοδομῶμα χρησιμοποιοῦμενος: άποθήκη οικοδομησῶν όλών.

οικοδομησῶς-έως [η] κ. νεώτ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τοῦ οικοδομῶ, άνέγερσις, ίδρυσις κτιρίου, χτισμο: Πλάτ.Γοργ.455D τεχνῶν περι οικοδομησῶς, αὐτ.Πολ.394A, - αί εργασιαι τής οικοδομησῶς τοῦ νέου μεγάρου || 2) ο τρόπος καθ' όν οικοδομεῖται τι: Όουκ.3,2,21 τό δε τεχνῶν έν τών Πιλονονησιων τοίνόνη τή οικοδομήσεν || 3) τό κτίριον, τό οικοδόμημα βλ.λ.η: Πλάτ.Νόμ.778B διά τίνων οικοδομησῶν ειρζονται τούς πολέμους, αὐτ.Κριτ.117A.

οικοδομητικός-ή-όν μγν. ο εις τήν οικοδομήσιν άνήκων ή άναφερόμενος || όθ. τό θηλ. οικοδομητική [κτ. παραλ. τοῦ τέχνη] ώς οὔσ. ή άρχιτεκτονική βλ.λ.: Χαρ.5 εἶτα συγκαταρριφέντες αὐτῷ πικρός τής Όμήρου οικοδομητικῆς.

οικοδομητός-ή-όν μγν. ο ώκοδομημένος, ο έκτισμένος, κτιστός: Στράβ.8,6,2 τά σήληα και οί έν αὐταίς οικοδομητοί λαδδρινόθη, Λεξ.Ρητ. έν AB 264,28 τροφήν περιεφερ' οικοδομητήν.

οικοδομητρα [οί] πάπ. τά υλικά οικοδομῆς.

οικοδομία [η] οικοδομήσις βλ.λ.η. κ. 2) : Δημόκρ. 154, Όουκ.1,93 και άλλη ή οικοδομία . . ότι κατά σπουδήν γένετον, Πλάτ.Νόμ.804C οικοδομία γυμνασιών || 2) οικοδομημα βλ.λ.η: αὐτ.758B οδών . . και οικοδομῶν . . έπιμελητάς, αὐτ.759A.

οικοδομικός-ή-όν κ. νεώτ., έπι προσ., ο εις τό οικοδομείν έμπειρος, ο διά τās οικοδομῆσις κατάλληλος, άμρβδιος τεχνίτης: Πλάτ.Πολ.333D χρησιμώτερος τε και άμείνων κοινωνῶς τοῦ οικοδομικοῦ, Γλατ.π.1,6,3 || 2) ο άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν οικοδομήν, τās οικοδομήσις: Πάπ. οικοδομικά έργα, - οικοδομικά σχέδια, - οικοδομικῆς όργανοῦς, - οικοδομικῆς συνεταιρισμός [ο ανακαμβάνων οικοδομῆσις κατοικιών τών αποτελούντων τόν συνεταιρισμόν μελών] || τό θηλ. οικοδομική ώς οὔσ. ή τέχνη τής εκτελέσεως τών οικοδομικῶν έργων, άρχιτεκτονική: Πλάτ.Χαρμ.165B τών οικοδομικῶν επιστήμην είναι τοῦ οικοδομικοῦ, αὐτ.Γοργ.514B || όμ. κ. τά οικοδομικά: αὐτ.514A || 3) ο πρός οικοδομῆσις πρόσφορος, κατάλληλος χριστός: Θεόφρ.ΦΙ 5,7,1 οικοδομική θη.

οικοδομικός έπιγρ. μγν. κ. νεώτ. άναφορικός πρός τήν οικοδομητήν τέχνην: Πολυδ.7,117, - αί Αθῆναι δέν ύστεροῦν οικοδομικῶς τών άλλων βαλκανικῶν πρωτευουσῶν.

οικοδομησῶρος-ον Έπιγρ. ο πρός οικοδομήν χριστός, οικοδομησῶρος, έπι όλών.

οικοδομῶς [οί] κ. νεώτ. ο οικοδομῶν, ο έγειρόν οικοδομημα, κτίριον, χριστός: Ήρ.2,12|α τόν οικοδομῶν περί τελευτήν τοῦ θίου έντασ, Άριστφ.άπ.180, Ξεν.Έλλ.7,2,20 χωρίον ήμιν τεχνοσιν, οικοδομῶτες πολλούς έχοντες, Πλάτ.Γρωτ. 319C, Πλούτ.Ήθ.618A || νεώτ. κ. έν είδ. έν. ο εις τήν διεύθυνσιν οικοδομικῆς έργασίας έπιοπτεύω: μηχανικός οικοδομῶς || 2) όμ. νεώτ. έν μγφ. χρ. ο δημιουργός, ο κύριος πρωτεργάτης όμαδικῆς ίδίως προσπάθειας, συχ. κτ. πληθ.

οικοδομῶ -έω κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ.-άω, μέλλ. οικοδομήσω, άόρ. φκοδομήσασα, δημ. οικοδομήσασα, παρακ. φκοδομήσασα [Πλάτ.Γοργ.514B], μτχ.παθ. παρακ. φκοδομημένος, Έπιπρ. κ. νεώτ. οικοδομημένος, κτψ. άνεγέρω κτίριον, μτ. άστ.: Έπρ. 1,21 σπονδάς ποιήσασθαι χρόνον . . άσον άν τόν νηόν οικοδομῶ, αὐτ.114 δέταξες . . οικίας οικοδομῶν, Άριστφ.Όρν.63, Όουκ.2,100 τά νῦν ἐν τῇ κρήνῃ άνατα φκοδομήσει, Διδσ.Σ.11,29, Μηναι.1,2 Συνεξ.Άγ.Μαριανού θήκας έτοιμάσαντας και ναοοικοδομησαντας' κ. παθ.: Έπρ.2,116 έφασαν τήν πυραμίδα οικοδομηθήναι, αὐτ.157, Άριστφ.ΖΓ 730b,8, - άπεφασάθη όπως οικοδομηθή νέον κτίριον τής Νομικής Σχολής' κ. άπολ.: Πλάτ.Χαρμ.161E, Δημ.566 εἰ τις οικοδομῶσι λαμπρός, Πλάστ.Ήθ.525B οικοδομῶμεν μέν [τους Ροδίους] ώς άβάντους λέγων' 2) τὸ μέσ. δι' οικοδομῶν άνεγέρω οικίαν, κτίριον π.: Έπρ.2,120α, Άνδοκ.3,7, Όουκ.7,11 τά τελεῖα οικοδομησάμενων, Πλάτ.Πολ.372A και οικοδομησάμενοι οικίας, Λουκ.Χάρ.17 ὁ τήν οικίαν οικοδομῶμενος και τούς εργάτας έπιστρέφων' 3) κτ. έπέκτ. κατασκευάζω περιτομῶν, έπιστρώων κτ.: Πλάτ.Βασ.3,36 και φκοδομῶμεν τήν αόλην τήν κτιστάτην' 4) μτφ. δημιουργῶ, θεμελιῶ: Ξεν. ΚΠ8,7,15 ἐπι ταῦτα εύθδς οικοδομῶμετε άλλα φιλικά έργα' κ. κ. μτ. όστ. όργαν.: Άριστφ.Έιρ. 749 κἀσύργωσ' οικοδομήσας έπισεν μεγάλοις' 5) μτφ. ἐν τῇ Κδ, όρθίω τών γνώων ή τήν προσάβειαν, συντελεῶ εἰς τήν έπίτευξιν άγαθού τινος άποτελέσματος: Κδ Κορ.1,81 ή γνώσις φυσιοί, ή δέ άγάπη οικοδομῶι, αὐτ.10,23' κ. τὸ παθ. καταρτίζομαι, δημιουργοῦμαι, συνηθίζω ώστε . . αὐτ. 8,10 ή συνειδήσις αὐτοῦ, άσθενούς όντος, οικοδομηθήσεται εἰς τό τά έιδωλόθητα έσθθειν; 6) ρηματ. π. οικοδομῶσις, οικοδομήμα, οικοδομητός, οικοδομητέον.

οικοδομαός-έως [δ] μτφ. άστράλ. οκοδόεκτηρ βλλ.: Βέττ.Βαλ.102,24.

οικοθαλής-ούδς-ές μτφ. ὁ ἐν τῷ οίκῳ βλαστήσας, γεννηθείς: Τιμ.Λεξ. ἐν λ. άμφιβαλεῖς.

οικοθε(ν) έπίρρ. κ. νεώτ. ἐκ τοῦ οίκου, ἐκ τής πατρίδος: Ήλ.Α 632 ὁ οίκοθεν ήν' ὁ γερατός, Άριστφ.Πλ.803 μηδέν έξεγενεκάν' οίκοθεν,Όουκ.4,90, Πλάτ.Παρμ.126A οίκοθεν ἐκ Κλαζομένων, αὐτ. Έπν.Μ 282B' 2) εύθδς οίκοθεν ἐκ μικρός, ἐκ παιδικής ήλικίας: Άριστφ.Πολιτ.1295b,16' 3) συχν. άνευ ένοχίας κινήσεως ἐν τῷ οίκῳ, ἐν τῇ οίκῳ: Πλάτ.Σοφ.252C οίκοθεν τόν πόλκεμον έχειν' 4) ενάρθρωσις ἐν χρ. άντι όστ. ὁ οίκοθεν ὁ πάτριος, ὁ ἐν τῷ οίκῳ, ἐν τῇ πατρίδι: Αἰσχ.ΐκ.390

δει τοι ἀσέ φεύγειν κατά νόμουσ τοῦσ οίκοθεν, Εὐρ.Φοιν.294, αὐτ.Μήδ.506, Ξεν.Έλλ.1,4,10 στρατιώδεις έπλόντο ἐκ τῶν οίκοθεν' κ. φρ. ἐν Έπιπρ. τὸ μένος οίκοθεν ἐπι δούλου, ὁ οίκογενής βλλ. 5) έξ ίδίων μου, άυτοπροσairέτως, έξ ίδίος βουλήσας: Ήλ.Η 364 πάντ' έθέλω θόμεναι και έτ' οίκοθεν άλλ' έπιθειναι, αὐτ.Ψ 558' κ. μτφ. και' οικίαν κρίσιν: Φιλ.1,25 λέγειν μέν οίκοθεν οὐδέν, - ενήργησεν οίκοθεν 6) ἐκ φάσεως, έξ έβουσασιός, άπό φυσικόσ: Πινδ.Ο 3,44, Εὐρ. Τρω.648 τόν νούν διδάσκαλον οίκοθεν έχουσα, αὐτ.Μήδ.239, Άριστφ.Έιρ.522' κ. νεώτ. ἐν φρ. νοεῖται οίκοθεν εἶναι αὐτόνητον' 7) κατ' όρθήν, άπολύτως, όδως: Αἰσχ.1,3,59 φευθείς οίκοθεν δόξας έχοντας.

οικόθετος-ον ποι. ὁ οίκοθεν τεθειμένος, ὁ έξ αὐτοῦ καταβαλλόμενος, όθ. ὁ ίδιος: Πινδ. Παιων.1,4.

οίκθη έπίρρ. ἐπ. τ. οίκῳ βλλ.: Ήλ.Ο 513 ώς τις . . βλάσας και οίκθη πέσας, Όδ.Τ 237, αὐτ.Φ 39B.

οικόθουρος Ήσ. οίκουρός κίων.

οικόθροπος-ον μον. λεξ. ὁ ἐν τῷ οίκῳ τρωφείσ, άνατραφεῖς: Φώτ. οίκωγενέσ τὸ οικόθροπον άνδράροπον.

οίκοι έπίρρ. ἐν τῷ οίκῳ: Ήλ.Ω 240 οὐ νυ και ύμν οίκοι ένέπυ γάσ, Ήσιόδ.Έργ.365 οίκοι βέλτερον εἶναι, Εὐρ.ΐων 251 οίκοι δε τόν νούν έχωμεν, Άριστφ.Έιρ.1189' 2) ενάρθρωσ ώς έπίθ. άόρ. οίκοαστικόσ: Σοφ.ΟΚ 252 ή οίκοι διαται' 3) ώς οὐσ. τά οίκοι αι οίκοικαι ύποθεσις: Ξεν. ΚΠ 6,1,42 ώς οὐν τά μέν οίκοι στρατεῖαν ούσαν, τάδε δε έστράτη, Πλάτ.Πολ.371A' κ. ή οίκοι [πόλις] ή πατρίς: Σοφ.ΟΚ 759 ή δ' οίκοι πλέον δικη σέδοιτ' άν' κ. φρ. αι οίκοι τιμαί αι ἐν τῇ πατρίδι τιμαί: Άισκφ.Έπιστ.4,7 τών οίκου τιμῶν άποκτερέθη' 4) οίκαδε βλλλ.: Ζώσ.2,27,2.

οίκοκερδής-ούδς-ές μτφ. ὁ ολικῶσ ώφέλιμος, ὁ έπικερδής εἰς τόν οίκον, τήν οίκωγενίαν: Φρόν.Σοφ.Παρ.96B οίκοκερδῆ βίον εὐρίσκην.

οίκοκρατορία-έσμαι μον. παθ. ζῶ υπό οίκωγενειακούσ νόμουσ, ἐν όνηθῆσι πρόσ τοῦσ ζῶντας ἐν κοινωσίαις ή βιοτήσιν υπό πολιτείαςσ: Εὐστ.161B,20 δια τὸ μηδέ κοινή πολιτεῦσθαι, αλλά ώς εἰπεῖν οίκοκρατεῖσθαι.

οίκοκράτῃ [ή] νεώτ. θηλ. τοῦ οίκούκρης βλλ.

οίκουκρεῦσ νεώτ. δημ. νοικοκυρεῦσ διοικῶ, διευθύνω τά τοῦ οίκου' 2) μτφ. τακτοποιῶ τῶ κατά τήν έργασίαν και ίδ. τήν διαχειρίσιν, τήν διαπάνην έπχειρήσεως, εργοστάσιου, ίδρύματός κττ.' κ. παθ. οίκουκρεῦομαι κ. ἐπι προσ. μέσ. τακτοποιοῦμαι ίδ. ἐν μτχ. παθ. παρακ. οίκουκρεῦμένωσ.

οίκούκρης [ὁ] νεώτ. θηλ. οίκουκρά, δημ. νοικοκρης θηλ. νοικοκρά, ὁ κέριος τοῦ οίκου, οίκοδοσότησ: Παπαδ.Χριστ.Διηγ.13 τήν όποιαν [οίκίαν] δέν εἶχε χαρή ὁ οίκούκρης, όστις τήν έκτισεν' 2) ὁ κολῶδς διοικῶν τῶ τοῦ οίκου.

οίκουκρίδς-ή-όν νεώτ. ὁ άνήκων ή άναφερόμενος εἰς τόν οίκούκρην ή τήν οίκωγενίαν, ίδ. ὁ σχετικῶσ πρόσ τά έργα και τῶσ άσχολίας τής οίκοδοσότησ: οίκουκρίκα καθήκοντα, οίκουκρίκα σχολή [ἐν ὁ διδασκονταί τό εἰς τήν οικόδῆσσαν καθήκοντα έργα]' κ. τὸ θηλ. οίκουκρίκη ώς οὐσ. τὸ σύνολον τῶν άπαιτούμενων γνώσεων δια τήν υπό τήν διεύθυνση τής οίκοδοσότησ καλήν διοίκησιν και λειτουργίαν τῶ τοῦ οίκου, ὁ οίκωσική οίκωνομία.

οίκουκροσύνη [ή] νεώτ., δημ. νοικοκυροσύνη βλλ., ή ίδιότησ τῶ οίκούκρη βλλ.2.

οίκολογία [ή] νεώτ. ὁ κλάδοσ τής βιολογίας ὁ σπουδάζων τῶσ άμοιβαίαισ σχέσεσι όργανισμῶν και περιβάλλοντος, ὁ βιονομική βλλ.: φυσιογραφική - ή γραφική οίκολογία.

οίκολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ άνήκων ή άναφερόμενος εἰς τήν οίκολογίαν βλλ.

οίκολόγος [ὁ] μον. ὁ έμπειρήτῶ τοῦ οίκου, οίκονόμος: Τυπικῶ Μον.Κεχαριτωμένησ, Δουκάκη.

οίκωμαχία [ή] μτφ. έρις, φιλονικία, μάλωμα μεταξύ οίκείων: Ηφιστφ.Άστρ.2,34.

οίκόνδε έπίρρ. [οίκων δε: Άπολλ.Δύσις, Έπιρρ. 177,21] εν, οίκαδε βλλ.: Ήλ.Α 606 αι μέν κακείοντες εδωσ οίκόνδε έκαστος, Ήσιόδ.Έργ.554' 2) φρ. οίκόνδε άγιν νυμφαγωγῶ: Όδ.Τ 159 δεσ κέ σ' έδδωναι θρίασας οίκόνδ' άγάγηται' 3) εἰς τὸ δωμάτιον τῶν γυναικῶν: αὐτ.Α 360 ή μέν θαμβήσασα πάλις οίκόνδε βεβήκειν.

οίκονομῖον [τό] μον. κ. νεώτ. τὸ διαμερίσμα τής μονής, ενθα ὁ οίκονόμος φυλάσσει τά ένδύματα, οὐσ και τά πρόσ διατροφῆν τῶν μοναχῶν χρειώδη: Βλ' Άγ.Παφουτίου 75 άπέλθων . . εἰς τὸ οίκωνομίον έλαβε στρώμα καλόν έσπαρόν, Μωσχ.1 ἐν Αεμυνορ.5 [ἐκδ. Cotell] έλάθ Ινα τά σκεῦη . . άπενέγκωμεν εἰς τὸ οίκωνομίον.

οικονόμημα-ατος (τὸ) Ἑλληρ. Διεύθυνσις, διαχείρισις· πᾶν τὸ πρὸς διαδοχὴν ἀνήκον οἰκονόμημα.

οικονομικῶς ἔπιρρ. σχόλ. ὁ τ. τοῦ ὠκονομικῶς βλλ.· Σχόλ. Ὁδ. Γ 296.

οικονομία (ἡ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ διοικήσις, ἡ ἐπιστάσις τοῦ οἴκου, ἰδίως δὲ ἡ φρονιμὴ ἡ μέριμνα ἐν τῇ διαχείριστι τῶν ἐσόδων καὶ τῶν δαπανῶν αὐτοῦ· Ἐν. Οἰκ. I, οἰκονομίας ἐργον... εὐ οἶκον τὸν οἶκον, Πλάτ. Ἀπολ. 36B, αὐτ. Γου. 498A, Ἀριστ. Ηἠικ. Η41b. 32, αὐτ. Πολιτ. 1253b. 2 || ὁδ. ἡ ἰδιότης τοῦ οἴκου· Κάλουκ. 162 ὁ κύριός μου ἀφαιρεῖται τὴν οἰκονομίαν ἀπ' ἐμοῦ·

2) γεν. διακανονισμός, διευθετήσις· Ἐνικ. Ἐπιστ. 1, 2970. 3) μέριμνα, φρονιτις· Ἰνπ. Ἐπισδ. 6, 224 ἡ περὶ τῶν ἄντων οἰκονομία· 4) ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν πολιτείαν, ἡ διοικήσις, ἡ διακυβερνήσις, ἡ διεύθυνσις τῶν κοινῶν· Φιλῶδ. Ρητ. 2, 325 πολιτικὴ οἰκονομία, Ἡρωδ. Ἰστ. 1, 62 ἡ... διοικήσις τῶν πραγμάτων καὶ ἡ τῆς ἀρχῆς οἰκονομία ὑπὸ ταῖς γυναῖξιν διεκείτο· 5) μιν., μων. κ. νεώτ. ἐν ἐκκλ. ἐν. ἡ τοῦ θεοῦ μέριμνα, ἡ θεία φρονιτις περὶ τῆς τύχης τῆς διακυβερνήσεως τοῦ κόσμου· Κδ' Ἐρ. 3, 2 τὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ, Μήν. παλ. 3, 8 Ὁδ. εἰσακτικῶς, Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, - θεία οἰκονομία· 6) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐν τῇ κοινωνικῇ ὁμάδῃ ζῶντος ἀνθρώπου, τῶν τενοῦστων εἰς ἀπόκτησιν τῶν ὕλικων ἀγαθῶν· ἰδιωτικὴ οἰκονομία ἡ εἰς τοὺς ἰδιώτας χωρισμένως ἀναφερομένη·

|| ἀγροτικὴ ἢ γεωργικὴ οἰκονομία ἡ ὄργανωμένη μέριμνα ἢ ἀναφερομένη εἰς τὴν λήψιν μέτρων διὰ τὴν πληρεστέραν ἀπόδοσιν καὶ τὴν ἰκανοποιητικώτεραν κατανάστιν τῶν προϊόντων τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς· 5) ἐθνικὴ οἰκονομία ἢ ἀναφερομένη εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν ἐθνικῶν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν·

|| Δημοσια οἰκονομία τὸ σύνολον τῶν ἐνεργειῶν καὶ διατάξεων τοῦ Κράτους, δι' ὧν τούτο πορίζεται τὰ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐκ τῆς ἀποστολῆς τοῦ καθυρισμένων σκοπῶν χρηματικὰ μέσα· || πολιτικὴ οἰκονομία ἡ ἐπιστήμη ἢ ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως μελετᾶσα τὰ οἰκονομικὰ φαινόμενα, τὰς γενικὰς ἀρχὰς, αἵτινες διέπουν τὴν ἐνεργεῖαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς κτήσιν τῶν ὕλικων ἀγαθῶν· 7) εἰδ. τὸ ὄρημα ἐισόδημα πολιτείας πηός· Ἐπιγρ.· 8) δημ. φειδώ, ἀποφύγι τῶν περιττῶν δαπανῶν, τῆς σπατάλης· ζοφεὶς μὲ μεγάλη οἰκονομία, - ἔκταν οἰκονομία γιὰ νὰ σπουδάσουν τὰ παῖδιά τους, - οἰκονομία χώρου - ὁδομητις· || κτ. πληθ. τὸ χρέματα ἅπαντα ἐξοικονομητὶς μετὰ τὴν ἀνάλυσιν τῶν καθ' ἡμέραν δαπανῶν αὐτοῦ· ἔχει λίγες - μικρὰς οἰκονομίας σὲ ταμειυτήριον, - ἀπὸ τῆς οἰκονομίας του προΐκεις δύο ἀνιψίς του· 9) κ. νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ λόγου, ἡ σκόπιμος διευθετήσις διατάξεως τῶν μερῶν τοῦ λογοτεχνικοῦ ἔργου· διῶδ. Σ 51, Πλούτ. Ἡδ. 142A ὁρῶμεν δὲ καὶ ποιητὰς... ταῖς οἰκονομίας καὶ τοῖς ἴθεσιν ἄγειν καὶ κινεῖν ἀκροατὰς φιλοτεχνούντας, Σχόλ. Ὁδ. Α 32B, Σχόλ. Σοφ. ΟΚ 129 βαυμαστὴ δὲ ἡ οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ, ἴνα μὴ μόνος ὁ Οἰζιδίους ἀπολεσθῆ, - ἡ οἰκονομία τοῦ δράματος - τοῦ μυθιοτήρηματος, - σκηρικὴ οἰκονομία ἢ τὸ θεατρικὸν ἔργον κατὰ μέρος διατάξεσι διὰ τὴν φυσικώτεραν ἐμφάνισιν καὶ διαδοχὴν τῶν σκηνῶν.

οικονομικὰ ἔπιρρ. δημ. ἐν σχέσει, ἐν ἀναφορῇ πρὸς τὴν οἰκονομίαν, εἰδ. ἀπὸ ἀπόψεως ὕλικων πόρων, χρηματικῶν κεφαλαίων· πῶς πάει οἰκονομικὰ ἢ ἐπιχειρήσι, - δὲν στέκομαι καλά οἰκονομικὰ· 2) μετὰ φειδώ, συντηρητικότητις

εἰς τὰς δαπάνας, μὲ λίγα ἔξοδα, χωρὶς σπατάλης· ἀναγκάζεται νὰ ζῇ οἰκονομικῶς γιὰ νὰ σπουδάξῃ· || κ. κτ. συγκρ. βαθμ.· ἄλλοτε περνοῦσα μὲ οἰκονομικώτερα· 3) ἀντὶ μικρῆς ἀσημάντου δαπάνης, φτηνὰ· ρυθία οἰκονομικὰ.

οἰκονομικῶς ἢ ἀντὶ κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. δημ. κ. ια, ὁ ἐμπειροσ ὁ ἄσκημένος περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν τοῦ οἴκου πραγμάτων, συγκ. ἐν διαστολῇ πρὸς τὸ πολιτικῶς βλλ.· Ἐν. Ἀν. 3, 4, 12 ἡ καταφρονήσις τῶν οἰκονομικῶν ἀνδρῶν, Πλάτ. Ἀκ. I, 133E, αὐτ. Φωστρ. 2481 εἰς γονὴν ἀνδρὸς πολιτικοῦ... ἡ τινος οἰκονομικῶς, Ἀριστ. Πολιτ. 1252a. 8· 2) ὁδ. ὁ φειδωλὸς, ὁ λιτός, ὁ συντηρητικὸς ἐῖς τὰς δαπάνας του, ὁ μὴ σπατάλος· Ἐν. Ἀν. 4, 2, 39 τοὺς ὀλίγα κεκτημένους, ἔαν οἰκονομικῶ ὦσιν, εἰς τοὺς πλουσίους θήσομεν· 3) νεώτ. κ. ἐπὶ πρσ., ὡς διορ. οὐσα. δηλῶν τῶν εἰς τὴν διαχείρισιν χρηματικῶν κεφαλαίων ἢ τὴν ἐξέυρεσιν ὕλικων πόρων ἀποχολοῦμενον· οἰκονομικῶς διευθυντῆς ἐπιχειρήσεως, - οἰκονομικῶς ἔσφορος· || δημ. ἐπὶ πρσ., ὁ διαβέτων ἢ δυνάμενος νὰ διαθέσῃ ἰκανὰ χρηματικὰ κεφάλαια ἐν τινι ἀτομικῇ ἢ οὐαδικῇ προσπάθει· αὐτὸς εἶναι σοδορὸς οἰκονομικῶς παράγων τοῦ κόσμου - τῆς χώρας· 4) ὁ εἰς τὴν οἰκονομίαν ἀνήκων ἢ ἀναφερομένος· οἰκονομικὰ μελέται, - οἰκονομικὴ ἐπιστήμη, - οἰκονομικὰ θέματα· || τὸ ἀρσ. οἰκονομικῶς ὡς οὐσα. τίτλος πραγματείας τοῦ Ἐξωφώντου περὶ τῆς οἰκονομικῆς οἰκονομίας· || δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. οἰκονομικῶ ὡς οὐσα. τίτλος πραγματείας τοῦ Ἀριστοτέλους· || τὸ θηλ. οἰκονομικὴ ἴεν, τέχνη ἢ ἐπιστήμη ὡς οὐσα. ἡ οἰκιακὴ οἰκονομία, ἢ διεύθυνσις τῶν τοῦ οἴκου· Ἐν. Ἀν. 3, 4, 11, Πλάτ. Πολιτ. 259C ἡ ἐπιστήμη μία περὶ πάντων ἐστὶ ταῦτα... εἴτε πολιτικῶν, εἴτε οἰκονομικῶν τῆς ὁνομαζέι, Ἀριστ. Πολιτ. 1278b. 38· || δημ. κ. ἐπὶ τῆς πατριάρχικῆς μορφῆς τῆς διοικήσεως· αὐτ. 1285b. 32 ὡσπερ γὰρ ἡ οἰκονομικὴ βασιλεία τῆς οἰκίας ἐστίν· 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερομένος εἰς τὴν ὑπαρξίν ἢ τὴν δυνατότητα τῆς ἐξέυρεσεως χρηματικῶν πόρων· οἰκονομικὰ μέσα, - οἰκονομικὸ συντελεστὰ· || ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν καθόλου ἀπὸ ἀπόψεως πλοῦτου ὑπόστασις· ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ κράτους εἶναι καλὴ, - τὸ οἰκονομικὸν μέλλον τῆς χώρας· || ὁδ. τὸ θηλ. ἡ οἰκονομικὴ ὡς οὐσα. ἡ οἰκονομολογία βλλ.·

6) δημ. ὁ ὀλίγα στοιχίζων, ὁ εὐθηνός· αὐτὸ τὸ ὄρημα εἶναι πολὺ οἰκονομικῶ, - οἰκονομικὸ φατ· || δημ. ὁ ἄνευ περιττῶν δαπανῶν, ὁ περιωρισμένος· περνοῦσα οἰκονομικὴ ζωή· 7) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. οἰκονομικῶ ὡς οὐσα. ἡ μεταξὺ δαπανῶν καὶ ἐσόδων ὑπάρχουσα σχέσις· τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κράτους, - ὀυρουπεριαν οἰκονομικῶν· || δημ. ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις· τὰ οἰκονομικὰ του δὲν ἴσταν καὶ τόσο καλά· || δημ. ἡ οἰκονομικὴ ἐπιστήμη, οἰκονομολογία.

οἰκονομικῶς ἔπιρρ. μιν. κ. νεώτ. ἐν σχέσει, ἐν ἀναφορῇ πρὸς τὴν οἰκονομίαν· Φιλ. 2, 426, Πλούτ. Ἡδ. 126A. 2) νεώτ. ἀπὸ ἀπόψεως πλοῦτου, χρηματικῶν κεφαλαίων· κατοπτρῆφ οἰκονομικῶς· 3) δημ. ἀναφορικῶς πρὸς τὴν οἰκονομικὴν ἐπιστήμη· εἶναι πολὺ μωρῶνμένος οἰκονομικῶς· 4) ὀλίγοις ἐξέδοσι, μὲ μικρὰ δαπάνη, φτηνὰ ἢ ὀλιγόγενια ζῇ οἰκονομικώτα.

οἰκονομίσαι (ἡ) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ οἰκονομῶς βλλ. **οἰκονομολογία** (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστήμη ἢ σπουδάζουσα τὰ οἰκονομικὰ φαινόμενα, ἢ μελετᾶσα τοὺς ὄρους καὶ τοὺς νόμους τῆς παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως τῶν ὕλικων ἀγαθῶν.

οἰκονομολογικός ἢ ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερομένος εἰς τὴν οἰκονομολογίαν· οἰκονομολογικὰ μελέται - σπουδαί· || ἔπιρρ. ὡς,

οικονομολόγος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιστήμων ἢ μὲν τὴν οικονομολογίαν, τὰς οικονομικὰς ἐπιστήμας ἀσχολούμενος· ἢ εἰδικὸς, ὁ ἐμπειρὸς περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν δημοσίων οικονομικῶν· 2) δημ. ἀνθρῶπος φειδωλὸς εἰς τὸς δαπάνους του, ὑπολογιστικὸς εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν προσόδων του, φιλοκρήματος.

οικονόμος (ὁ, ἡ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., θηλ. κ. οἰκονόμισσα (Ἰ. Ἑγγρ.), δημ. θηλ.οικονόμα, ὁ κυβερνῶν οἶκον, οἰκαγόνοισιν, ὁ διευθύνων, διαχειριζόμενος τὰ τοῦ οἴκου, οἰκοδεσπότης, νοικοκύρης· Ξεν. Οἰκ.1,2 οἰκονόμου ἀγαθὸ ἐναὶ εὐ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, Πλάτ. Πολ.417Α· 2) ὁ φρονιστὴς, ἐπιστάτης οἰκίας, ἰδ. ἐπὶ δούλου· Κδ Λουκ.16,1 ἄνθρωπος ἦν πλούσιος, ὃς εἶχεν οἰκόνου, Ἰ. Ἑγγρ.· ἢ νεώτ. κ. ἀναφ. πρὸς Ἰδρυμα· οἰκονόμος τῆς σχολῆς - τοῦ οἰκοτροφείου· ἢ εἰδ. μοναχὸς ἐπιφορτισμένος τὴν προμήθειαν, φύλαξιν καὶ καθόλου τὴν διαχείρισιν τῶν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς μονῆς τροφίμων, ἐνδυμάτων κττ.· 3) μῦθ. μτ. γενικ. ὁ φρονιτὴς περὶ πένος, ὁ ρυθμίζων τι· Ἄλκιδ. π. Ἀριστ. Ρητ.1406α,27 πανδήμου χρίτους δημιουργοῦ καὶ οἰκονόμος τῆς τῶν ἀκούωντων ἡδονῆς· 4) κτ. ἐπέκτ. τὸ ἀρα. ὡς αὐτ. κυβερνήτης, δικηγόρος· Ἀριστ. Πολιτ.1314β,7 οὗτω γὰρ ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἰκονόμος ἄλλ· οὐ τύραννος εἶναι δεῖται· 5) ἐν εἰδ. σημ. ὡς τίτλος πολιτικῶν ἀξιωματοῦσαν· Ἰ. Ἑγγρ., Πάν.· 6) μῦθ. ὁ ἐπιτροπὸς· Λουκ. Ἀλέξ.39 οἱ Καίσαρος οἰκονόμοι· 7) κ. ἐν ἐκκλ. χρ. ἐπὶ τῶν θεῶν λειτουργῶν, ἐπὶ τῶν ὑψητερότων τὴν ἐκκλῆσιαν, τὴν ἰδεῶν αὐτῆς· Κδ Τίμ.1,7 δεῖ γὰρ τὸν ἐπισκοπὸν ἀνέγκλητον εἶναι ὡς θεοῦ οἰκόνου, αὐτ. Κορ.1,4,1,Μηναί.1,12 Ὁρθρ. Ἀπόστ. μύστα καὶ φρικτὸν οἰκόνου μυστηρίων· ἢ ὅθ. κ. ἀξίωμα ἀπονεμόμενον εἰς ἱερεῖς· Βαλαωρ. Φροσ.3,234 κάθε... οἰκόνου ἐκρυβε μέσ· στὸ ράσο του μαχαίρι συνωπότου· 8) τὸ θηλ. οἰκονόμος (ἡ) κ. οἰκονόμισσα (Ἰ. Ἑγγρ.) ἡ περὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ οἴκου, τῆς οἰκογενείας φροντιστοῦσα, ἡ τὴν διεύθυνσιν τῶν τοῦ οἴκου ἐχοῦσα· Φωκλι.3,7, Λυσ.1,7 καὶ γὰρ οἰκονόμος δεινὴ· ἢ κ. ἐν μῦθ. χρ.· Ἀισχ. Ἀγ.155 οἰκονόμος δολία, μνῆμων μῆνης τεκνονόμος· 9) νεώτ. κ. δημ. ὁ φειδωλὸς, μετροπένος εἰς τὸς δαπάνους του, ὁ μὴ σπάταλος· εἶναι πολὺ οἰκονόμος καὶ θά προκόψῃ, -οικονόμα γυναίκα.

οικονομῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. (οἰ)κονομῶμαι, ἀβρ. ὠκονόμησα, δημ. (οἰ)κονόμησα, διευθύνω, διαχειρίζομαι, διοικῶ ὡς οἰκόνου· Σοφ. Ἡλ.190 ἐποικὸς ἀναξία οἰκονομῶ θαλάμου πατρὸς, Ξεν. Ἀν.4,5,10 δι' ἄν τις τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς οἰκονομῆσαι, αὐτ.3,4,12, Πλάτ. Λύσ.209D, Μηναί.1,14 Συνεξ. Ἀποστ. Φίλιππου ἀλλὰ καὶ τὸν περιηρβέντα καλῶς οἰκονομῆσαι· 2) ὅθ. κατευθύνω, κυβερνῶ· Εὐφρ.4 τὸν ἴδιον βίον οἰκονομεῖν· κ. μέσ.· Ἀριστ. Οἰκ.134α,23· ἢ τὸ παθ. μτ. δοτ.· Μέν.531,14 ἀνθρώπου... μείγιστος οἰκονομεῖται πράγμασιν· 3) κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ ἀρχόντων, κυβερνητῶν πολιτῆας, ἔθνους πένος, διοικῶ· Πολύδ.4,26,6 οὐ δύνανται πρὸ τῆς Αἰτωλῶν συνόδου δι' αὐτῶν οὐδὲν ὑπερ τῶν ὀλων οἰκονομεῖν, αὐτ.67,9· κ. παθ.· Ἀριστ. Πολιτ.288α,34 πολιτεία ἀρίστη ἡ ὑπὸ τῶν ἀρίστων οἰκονομουμένη· 4) διεύλω, παρέω, χορηγῶ· Πλάτ. Φαῖδρ.256B ἡ ἀπὸ τοῦ μὴ ἐρώτων οἰκείότης... θνήσκει τὴ καὶ φειδωλὰ οἰκονομοῦσα· 5) μῦθ. ἐπὶ ποιητῶ, πεζογράφου, χειρίζομαι, διατάσσω, διευθεῖν τὰ μέρη τοῦ ποιήματος, τοῦ λόγου καλῶς, πρὸθ. οἰκονομία 9)· Ἀριστ. Πολιτ.1453β,29 εἰ τὰ ἄλλα μὴ εὐ οἰκονομεῖ· κ. παθ.· Φιλῶδ.Θε.3,8 τὰ σκέμματα... ὠκονομοῦσθαι· πρὸθ. φρὸς ἡ οἰκονομία τοῦ μύθου - τοῦ ββδλίου· ἢ ἐν τῷ

μέσ. τ. ἐπὶ χερίτων· Λουκ.1στ. Συγγρ.51 ἐς θεον οἰκονομησῶσαι τὴν ἄλην· 6) αὐτῶ. εἶμαι οἰκονόμος βλλ.2)· Κδ Λουκ.16,2 ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας σου· ὃ γὰρ δύνῃ εἶναι οἰκονομεῖν· 7) νεώτ. κ. δημ. ἀποταμίευμα, σημησιτικὰ κεφάλαιον ἐν ἀποθήμῃ, ἄρα σπὴ μνήματα· κατὶ οἰκονομῆσαι τὰ στείλω στοῦς δικούμου, -δέν οἰκονομῆσαι τίσινα ἀπ' ὅσα παίρνει· 8) νεώτ. κ. δημ. πορίζομαι, ἐξευροῦμαι, προμηθεύομαι, ἐπὶ χρημάτων καὶ ἐπὶ παντὸς πράγματος· δέν μπορῶ νὰ οἰκονομῶσῶ οὐτε τὰ δυὸ καταστάρικα, -οικονομῆσαι ἕνα παλιτῶ· ἢ φρ. δημ. τὰ (οἰ)κονομῶμαι κατορθῶναι νὰ πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἄ. τὰ βολέω, πορεύομαι· δουλεύει ἀλληρείη, μὰ δύσκολα τὰ οἰκονομεῖ· 9) ὁμ. δημ. ἐξυμνηρῶ τινά πῶς, κατὰ τὸ δυνατόν, ἐξευροῦμαι ἰδίως αὐτῶ ἐργασίαν, ἄ. βολέωμαι· κοίταξε νὰ μὲ οἰκονομῆσαι καὶ μένα κάπου· 10) παρέω, προμηθεύω εἰς τινα ἐκ τῶν διαθεσίμων, ἐκ τῶν ἐνότων· οἰκονομῶ σου κανένα βαρελάκι· 11) τὸ μέσ. οἰκονομεῖται κ. -ιοῦμαι κατορθῶναι νὰ ἀποκτίθῃ τὸ, διευκολοῦμαι ὡς πρὸς τι, τὰ βολέω ἀπὸ κατὶ· οἰκονομῆθηκα ἀπὸ κάρουμου· 12) δημ. κ. ἐν ἀισχρῶ σημ. ἐν ἀναφ. πρὸς γυναίκα.

οἰκοεικόμος-ή-όν πάμ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπεριέμενος εἰς οἰκοπέδον· Πάν. πῆξις οἰκοπεδικῶς ἐπὶ ἐκ τοῦ ἀπὸ τῶν ἑτέρων μέρους τῶν ὑπαρχόντων, -οἰκοπεδικαί διενεξίς.

οἰκοπέδ(ο)ν (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. μέρος, ἔκτασις ἐδάφους προωρισμένη ὄπως οἰκοδομηθῆ ἐπ' αὐτῆς κτίριον, ἡ ἐπ' ἧς ἔχει κτισθῆ οἰκία, γηπέδον, σπιτότοπος· ΑΒ 321 ἐγληπέδον διαφέρει οἰκοπέδου· οἰκοπέδον γὰρ οἰκίας καταρτισμένης ἐδάφους γηπέδα δὲ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι προκείμενα, ὄσον κηλίαι, Σουῖθ, κέρημον κατάτμια οἴκου· Ξεν. Προσ.2,6 πολλὰ οἰκίαν ἐρημὰ ἔστιν ἐντός τῶν τεχνῶν καὶ οἰκοπέδων, Αἰσχιν.1,182 τῆς οἰκίας ταύτης ἔστικε τὰ οἰκοπέδα, Ἀριστ. Πολιτ.1265B, 24 καὶ τὴν τῶν οἰκοπέδων δὲ διαίρειναι δεῖ σκοπεῖν, Διόδ.Σ 5,66, Διοσκ.3,119 φύεται περὶ τὰ οἰκοπέδα καὶ ἀρβύλια, Ἄνν. Ἐμφ. Πολ.4,102 ὡς μηδὲν ἐπὶ πλῆν οἰκοπέδα μόνον ἱερῶν ὄρασιαι, Πάν. οἰκία καὶ τὰ περὶ αὐτὴν οἰκοπέδα, -οἰκοπέδα ἡ περιφραξίς τῶν οἰκοπέδων· 2) ἡ θέσις πόλεως πένος, τὸ ἔδαφος· Πολύδ.15,23,10 αὐτὰς δὲ πόλεως οἰκοπέδων ἐρημον ἐκλάνουμι· 3) ἡ οἰκία, τὸ οἰκοδόμημα· Ἰσοκ.4,90 καὶ πλῆνθον ἐκ τῶν οἰκοπέδων τῶν ἐγγύς καθαίρουντες, Πλάτ. Νομ.74C τὸν πρῆμον τὴ ἀποδόμενον ὦν ἔλαγεν οἰκοπέδων· 4) δημ. κ. μῦθ. ὁ κύκλος δικαιοδοσίας ἢ ἀρμοδιότητος· μὴ μάλιστα εἶναι οἰκοπέδα κ. εἰρῶν, ἀγρίφει γιατί τοῦ πάτησαν τὰ οἰκοπέδα τὸν ἐπὶ ἀξιοῦτος μονοδικὴν ἐξίδησοσῆν εἰς τι ἢ ἀποικιστικὴν κερμασίαν.

οἰκοπεδοφάγ(ο)ν (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ σφετεριστὴς, ὁ καταπατητὴς ξένων οἰκοπέδων.

οἰκοποιός-όν ὁ οἰκοδομῶν, κτίζων οἶκον, ἐκ καθιστῶν τὴ μέρος οἰκίαιου· Σοφ. Φιλ.32 οὐδ' ἐνδόν οἰκονοεῖς ἐστὶ τις τρυφῆ· ἡ δυναμένη τὸ ἀφιλότιμον σπληνιστὸν εἶς κατοικησῆμον οἰκίαν νὰ μεταβάλῃ· δ. ἔμψ. σπῶλ. ἐπὶ ἐν οἴκω γενομένη· 2) γλαστὸ τὸ ἀρα. οἰκοδόμος, κτίστης.

οἰκοποιῶ-έω μῦθ. ἐκκλ. οἰκοδομῶ οἶκον, κτίω, σπῶ· Καϊσάρ. Διαλ.1,30 ἀποποιεῖν ἑαυτοῦ τὸ κῦρος σπῶ... καὶ οἰκοποιεῖν ἐπ' ἐναρτόν πολιτῆας, οἰκοποιεῖται (τὰ) Σουῖθ, ἐπὶ κατ' οἶκον σκεδῆ, οἰκόποιος-α-ον δωρ. ἀπὸ οἰκούριος, ὁ φίλος ὁ οἰκόνος· Πλν.Π,9,19 οὐτε δεινῶν οἰκοριάν μεθ' ἑταίρων τέρφασι.

οἶκος (ὁ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κτίριον, ἐν ᾧ διαμένει τις, οἰκία, οἴκημα, σπιτί· Ἰλ.Α 30 πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπισπῶν ἡμετέρω ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἀργεῖ,

αὐτ. Ο. 498, Αἰσχ. Εὐμ. 867 ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο φάσις, Ἡρ. 3, 79 ἀλλὰ κατ' οἶκους ἐκωπύσθη οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέραν ταύτην, Θουκ. 2, 60 τοῖς κατ' οἶκον κανακρηγίαις ἐκπεπληγμένοι τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφαιρέσει, Κλ. Ματθ. 9, 6 ἐγερθεὶς ἄρον σου τὴν κλίνην καὶ ἄγαγε εἰς τὸν οἶκόν σου, Πάπ. τῶν ἄνω οἶκων τὰς θύρας καὶ τὰς θυρίδας μεταστῆναι, Πλούτ. Η3, 142ρ δπως ἐν οἴκῳ δημευήσασσι' || συνεδρ. ἀκνή, παράπηγ, σπληναῖον ὅπου διαμένει τις' οὐδὲ π. Οὐ, ἡ τοῦ Ἀχιλλεύου κλισία, ἀκνή ἐν Τροίᾳ: Ἰλ. Ω 471 γέρων δ' ἴδους κείνου οἴκου, τῆ β' Ἀχιλλεύς Ἰέσσαο διπίφιος, Σοφ. Α. 1, 65 καὶ νῦν κατ' οἶκους συνδέτους ἀκίχεται, Πλ. Γέν. 31, 33 ἐξήλθεν ἐκ τοῦ Λεῖας καὶ ἠρεύνησε τὸν οἶκον Ἰακώβ' || τὸ ἄντρον τοῦ Κύκλωπος, τὸ σπληναῖον: Ὀδ. Ι 478 ἐπεὶ ἔξονους οὐχ ἄξειο σῶ ἐνὶ οἴκῳ ἐσθόμενοι, Σοφ. Φύλ. 159 οἶκον μὲν ὄρας τὸνδ' ἀμφύβρον πατρὶνος κούτης ἰτὸ σπληναῖον τοῦ Φλοκίτην: || νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. κατ' οἶκον ἔρευνα ἔρευνα ἀστυνομικῶν ὄργων ἐν τῇ οἰκίᾳ τινός. 2) ἡ πατρὶς ἢ γενετῆρα: Σοφ. Α. 1, 762 κείνος δ' ἀπ' οἴκων εὐδὲς ἐφορμήμενος, Θουκ. 1, 87, αὐτ. 1, 99 ἵνα μὴ ἀπ' οἴκου ὡσι μακρῶν τῆς πατρίδος, εἰς τὴν ἄλλοδαπήν εἶναι, Κλ. Ματθ. 23, 38 ἰδοὺ ἀφίεται ἄνθρωπος οἶκος ὁμῶν ἔρημος. 3) μέρος οἰκίας, δωμάτιον, θάλαμος, ἰδίως ἢ γυναικωνίτης: Ὀδ. Α 356 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' ἀπέτις ἐργα κόμικε, αὐτ. Υ 105 φήμην δ' ἐξ οἴκου γυνὴ προέβηκεν ἄεστρης πλησίον || τὸ δειπνητήριον, ἢ τραπέζιον: Ξεν. Συμπ. 2, 18 ἀλλ' ἀρκέσαι μοι οἶκος ἐπαύλιον || κτ. πληθ. ἐπὶ μίας μόνης οἰκίας, πολλὰ ἔριπρ. ὁμοίως ἐν ἐαυτῇ δωμάτια: Ὀδ. Ω 417 ἐ δὲ νέκυος οἶκων φέροντο καὶ θάπτον ἕκαστοι, Αἰσχ. Πέρσ. 230 εἴτ' ἄν εἰς οἶκους μολόμεν, αὐτ. Αγ. 1554 κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων, Σοφ. Φύλ. 31) σώσαί μ' ἐξ οἴκου, Μνησίμ. 4, 52 κατ' οἶκου. 4) ναός, ἱερόν: Ἡρ. β, 143 τῶν ἑκέντος οὐδὲμῖνα ὅπιν ἔχων ἐνέπρησε τοὺς τε οἴκους καὶ τὰ ἀγάλματα, Εὐρ. Φοῖν. 1373 Ἐποκλήεις δὲ Παλλὰδος χρυσάσπιδος βλέψας πρὸς οἶκον πῦρσας, Ἐπικρ. οἶκος τεμένιος κείνος, Κλ. Λουκ. 4, 6 εἰσαλέων εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, Εὐστ. 1, 107. Εκκλ. β. οἶκος ἐν εἰς συνήγοντο οἱ χριστιανοί. 5) ἐπὶ ἴσων ἀγρίων ἢ ἡμῶν, ἢ χωριῶν, ἢ τρώγων, ἢ τρώγα: Γεωμ. 15, 2, 22 οἶκος σὺν ἑστώ φηλῶδες δεκαπηχυσίος. 6) ἡ θέσις ἀστέρος ἐν τῷ οὐρανῷ φάστω: Μαν. 2, 141, Βέττ. Βάλ. 7, 25, Αἰλ. Ζ 112, 7, Εὐστ. 162, 2 θέδονται τόποι τίνες τοῖς πλανήταις, οὗς οἶκους αὐτῶν καλοῦσιν οἱ νεώτεροι, ἐν αἰς αὐτοὺς ὄντας καὶ οἰκοδοποτεῖν λέγουσιν, Σχόλ. Εὐρ. Φοῖν. 1) τοὺς οἶκους τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου. 7) ἡ περιουσία, τὰ ἐντός καὶ ἐκτός τῆς οἰκίας, πᾶν ὅτι ἀνίκει τῷ οἰκοδοποτεῖν: Ἰλ. Ο 498 οἶκος καὶ κληρὸς ἀκήρατος, Ὀδ. Α 64 οἶκος ἐμός διδάλωκε, αὐτ. Δ 318 ἐσθίεται μοι οἶκος, Ἡρ. 3, 53 καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφορηθέντα μέλλον ἢ αὐτὸς σφεα ἀπελθὼν ἔχειν, Πaus. 8, 5, 2 ἐβίβονσιν οἶκον αὐτῶ τὸν Νάδιδος ἐς πλεὺν ἢ τάλαντα ἑκατόν || ἐν τοῖς πατ. νόμοις, ἢ δὴλ κληρονομία, περιουσία: Ἄνδοκ. 4, 15 ἵνα τὸν οἶκον τοῦ ἰππονομίου κατάσχοι, Αυσ. 12, 93 καὶ τοὺς ἰδίους οἶκους οὗτοι μὲν (ἄν) ἐκ τῶν πραγμάτων ἐκτίσαντο, Δημ. 814 ἐπὶ δὲ τῶν ἡμετέρων μητέρα πενήκοντα μνάς εἰς τὸν οἶκον εἰσεννεμμένην. 8) γένος, γενεά, οἰκογένεια: Ὀδ. Ζ 181 σοὶ δὲ θεοὶ δόλιον. ἄνδρα τε καὶ οἶκον, Ἡρ. 5, 31 σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητῆς γίνεαι πρηγμάτων αγαθῶν, Αἰσχ. 862 Ἀγαμειωνίων οἶκον ἄβελρον, Σοφ. Ἀντ. 594 ἀρχατὰ τὰ Λαβδωκιδῶν οἶκον ὀρώμαι πῆματ' ἄλλ' ἄλλοις ἐπὶ πῆμασι πῆποντα, Θουκ. 1, 137 ὅς κακὰ μὲν πλεῖστα Ἑλλήνων εἰργασαί τὸν ἡμέτερον

οἶκον, Κλ. Λουκ. 1, 27 ὃ ὄνομα Ἰωσήφ, ἐξ οἴκου Δαυὶδ, αὐτ. 1, 33 καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, - κατὰ γὰρ ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Κορνηλίων. || παροιμ. τῶ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δῆμῳ (τὰ οἰκογενεακὰ πράγματα δὲν ἀρμόζει νὰ κοινολογῶνται). 9) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀνατῆται ἄρχοντος στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ὑπαλλήλων: ὁ στρατιωτικὸς οἶκος τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας. 10) ὁμ. νεώτ. ὠργανωμένη ἐμπορικῇ, τραπέζικῇ κττ. ἐπιχείρησις, ἰδ. μεγάλη ὄμιμα: οἶκος ἐμπορικός, - ἐκδοτικός οἶκος. 11) ὁμ. νεώτ. οἶκος τυφλῶν ἄσλων, ἐκ παιδευτήριον τυφλῶν. 12) ὁμ. νεώτ. οἶκος ἀνοχῆς πορνεῖον, μπουρδέλο. 13) ὁμ. ἐκκλ. ἐκάστη τῶν στρωφῶν κοντακίον, ἐκκλησιαστικὸν τροπάριον: οἱ οἶκοί τῆς Θεοτόκου. 14) παρῶν. οἰκῶ, οἰκία, οἶκος, οἰκάδα, οἰκοθεῖν ὄποικος, μέτοικος, περὶοικος, σῦνοικος οἰκῆτης οἰκῆς οἰκίεσι οἰκίεω. Ἐκ ρίξ. Γικ-Ἰκκοῦμαι. Γοικος = οἶκος, κατ. νῆμα. οἰκασε ἐπίρρ. μτγ. οἰκάδα, εἰς τὸν οἶκον: Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπίρρ. 194, 10.

οἰκοσμο..ογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ἐραδιολογικῆς βλλ., ἀσχολούμενος εἰς τὴν μελέτην τῶν στοιχείων γενεαλογικῶν καὶ ἱστορικῶν ἐρεύνησις.

οἰκοσμον (τὸ) νεώτ. σῆμα ἐγνεοῦς οἰκογενεας ἀποτελούμενον ἐκ θυροῦ, στέμματος κτλ.

οἰκοστία (ἡ) μτγ. ὁ ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ οἴκῳ ἢ ἐκ τῶν ἰδίων: Πολυδ. 6, 36.

οἰκοστίσιον -ον κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ σιτούμενος, ὁ παρὰ τῷ οἰκογενεῖ τῷ τρεφόμενος, ὁ ὑπὸ τῆς οἰκογενεας τοῦ συντηρούμενος: Ἄναξαρ. 24 υἱὸς γὰρ οἰκοστίσιος ἡδὴ γίνεταί, Λοκ. Ἐνύπν. 1 ἐσθὺς ἄν αὐτὸς ἔχειν τὸ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης καὶ μικρῆς οἰκοστίσιος εἶναι τληκόμενος ἄν' οἰκοστίσιος θυμῶσις ὁ ἐρχόμενος εἰς γάμον ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ συντηρήσεως καὶ διαμονῆς αὐτοῦ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν γονέων ἢ γεν. τῶν οἰκίαις τῆς νύμφης, ἴτοι συνηθ. μὴ λαμβάνων ὀρωμένην τινὰ προικα ἢ ἐκ κληρονομίας μερίδιον, σιγάμωμος: Μεν. Κιβ. ἀπ. 103 οἰκοστίσιον θυμῶσι οὐδὲν δέσμευον προικὰς ἐξευρήκαμεν || νεώτ. ἰδ. ἐπὶ ἴσων, ὁ οἰκοστίσιος, ὁ σπητῆσιος. 2) ὁ τρώγων ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ μόνος, κατ' ἴδιαν ἢ μ. μετὰ τὸν οἰκίαν || ὅδ. οἰκοστίσιος γάμος ὁ τελοῦμενος ἐν στενῷ οἰκογενεακῷ κύκλῳ: αὐτ. 450 οἰκοστίσιος τοὺς γάμους πεποιθέναι. 3) ὁ συντηρούμενος ἰδίως ἀναλώμασι, κ. εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ὁ ἀμισθῶ ταύτην ἐκτελών: Ἀθην. 6, 247 P ἐκαλεῖται δ' οἰκοστίσιος ὁ μὴ μισθοῦ, ἀλλὰ προικὰ τῆ πόλει ὑπηρετῶν: Ἀντιφῶν. 200 κἀκκλησιαστῆς οἰκοστίσιος. || ὁ μὴ πληρωθεὶς πρὸς τι, ἀπλήρωτος: Μεν. Κιβ. ἀπ. 6 οἰκοστίσιος τοὺς ἀκρατῆς λαμβάνει. || κ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ τὸν σιποῦνον αὐτοῦ ἰδίῳ μερίμνῳ σιτούμενος: Πλούτ. Κράσις. 19 ἔτερον δὲ μερίμνῳ ὑπὸ σιγῆται καταφράκτους καὶ τρισυμρίμνῳ πεζοῦς οἰκοστίσιος. 4) φρ. οἰκοστίσιον μισθοῦμαι λαμβάνω ὑπηρετήν ἐπὶ μισθῷ σὺν τῇ τροφῇ αὐτοῦ: Θεοφρ. Καρ. 22, 4 τοὺς δὲ διακονούντας ἐν τοῖς γάμοις οἰκοστίσιος μισθώσασθαι. 5) ὁ ἐν οἴκῳ, ἀ. συνήθως σιτιζόμενος δωρεάν ἠλιθοτροπὸν τὸ παράδοσι, Φιλ. 1, 344. 6) ἐπὶ μισθῷ ὁ ἐν τῷ οἴκῳ τῶν τρώγων ἔχων, ἀντίθ. ἀρουραῖος: πρβλ. οἰκοτῆρ: Βάδρ. 108, 4. 7) νεώτ., ἀ. οἰκοτῆρος βλλ. 21. 8) ὁ καταστρέφων ἢ νοσιφίζομενος περιουσία, ὁ σινοεὶ τρώγων τὰ εἰς οἶκον πνα, εἰς οἰκογενεῖαν ἀνίκοντα: Φιλ. 1, 311.

οἰκοστίε -ε νεώτ. ἀμτβ. σιτούμαι, τρεφόμενος ἐν τῷ οἴκῳ. 2) τρεφόμενος ἐπὶ πληρωμῇ ἀντιπῆμου ἐν ᾧ τῶν στεγαζομαι.

οἰκόσχευα (τὸ) σχόλ. ἢ οἰκοσκειυή βλλ.: Σχόλ. Πατρ. Δημ. 149.

οικοσκειυή (ή) μτγν. κ. νεώτ. ὁ οἰκᾶκός ἐξο-
πλισμός, τὸ σύνολον τῶν οἰκᾶκῶν σκευῶν καὶ ἐ-
πιπλῶν, τὸ νοικοκυριό : Ἄρκ.δ.103,13, Βασιλ.κ.
4,13,1.

οἰκοσκειυητικόν (τό) μτγν. κ. μον. τὸ οἰκο-
σκειυητικόν : Νόν.πρόδ.Γρηγ.Ναζ.160, Εὐδοκ.41.

οἰκοσκειυητικόν (τό) μτγν. παρατήρησις οἰκνοῦ
πίου ἐν οἴκῳ, οἶον χυῖσις μέλιτος, οἶνου ἢ ἐλαίου :
Ἄν.ὉΕ.4,240* πρβλ. οἰκνοσκειυητικόν.

οἰκοσκειυησ-ον, ποι. οἰκοσκειυησός ἐπὶ φειδωλῆς
συζύγου, ὁ σφᾶζῶν τὸν οἶκον, τὰ τοῦ οἴκου, ἀντίθ.
οἰκοσφᾶρος : Μαθ.μ.98 οἰκοσκειυησόν ἀκοιτιν, Νόν.
Δ 21,270 λάτριον ἔργον ἔχειν οἰκοσκειυησόν.

οἰκοσκειυησολή (ή) νεώτ. διακριτικὴ ἐνδυμασία, στο-
λή, ἣν φερούσιν οἱ ὑπὲρταί ἀνακτόρων, πρὸς βρι-
δον, ἔξενδοχείων, μεγάρων κ. ἄ., ἢ λιθρέα.

οἰκοσκειυησία (ή) νεώτ. βιοποριστικὴ τέχνη ἄσκειυη-
μένη ἐν τῷ οἴκῳ, ἢ κατ' οἶκον τέχνη, βιοτεχνία.

οἰκοσκειυησιό (τό) πᾶν. ὁ οἰκότης, ὁ ὑπὲρτης.

οἰκοσκειυησιόν (τό) μον. ἕκαστος ἐξάδαρος προ-
φασμένη ὄπως οἰκοδομηθῆ ἐπ' αὐτῆς κτίσιον, οἰ-
κόπεδον, ἀπιτότοπος : Χρυσόβουλλ.ἐν Σάθ.1,217
καὶ οἰκοσκειυησὶ πλῆσιον τοῦ νεοφρηθίνου πα-
ραπορτίου σὺν τῷ ἐκείνῳ νεώτ. τῆς ὑπεράτης
Ἐστωκόου τῆς ὀδηγητίας.

οἰκοσκειυησός-ος-ές μτγν. ὁ ἐν τῷ οἴκῳ τρα-
φεῖς, ἀνατραφεῖς, ὁ οἰκογενῆς, Μοιρ.283 οἰκοσ-
κειυησὶ Ἄττικοι, οἰκοσκειυησὶ Ἑλληνες, Ἐωμ.Μ.645
οἰκοσκειυησὶ, οὐκ οἰκοσκειυησός.

οἰκοσκειυησός-α-ον μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς οἰκο-
σκειυησὶ : Πολυδ.3,76 ἐτὸ δὲ παῖδιον τὸ ἐκ τῶν οἰκο-
σκειυησὶ, οἰκοσκειυησὶ ὀνόμαζον.

οἰκοσκειυησός (τό) μτγν. οἰκοσκειυησός ἢ οἰκοσκειυησός
δούλος.

οἰκοσκειυησός-ος-ές ὁ κατασκειυησός, ὁ κατασκειυη-
σός τὸν οἶκον ἢ τὴν οἰκογενῆ, οἰκοσφᾶρος :
Κριγ.6,14 ἐπειπίηται δ' οἰκοσκειυησὶ δαπάνη.

οἰκοσκειυησός-ή-ον γλῶσσα, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὸν οἰκοσκειυησὶ.

οἰκοσκειυησός-έω μον. διατριβῶν ἐν τῷ οἴκῳ :
Στουδ.Θεοδ.434Α ὠδέ τε κἀκεῖσε οἰκοσκειυησόντα.

οἰκοσκειυησός-ίβος (τό) ὁ ἀπὸ γονέων δούλων γεννη-
θείς ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἀνατραφεῖς δούλος, οἰκογε-
νῆς, ἀντίθ. τῷ ὠνητῷ δούλῳ Ἄμμων. οἰκοσκειυησός, ὁ
ἐν τῷ οἴκῳ διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς βρεπτόν καλοῦ-
σμεν οἰκίτης δέ, ὁ δούλος ὁ ὠνητός, Ἡσ. οἰκο-
σκειυησὶ οἰκογενεῖς δούλοι : Δημ.173 νῦν δ, ..
σφᾶρος ἀνθρώπους οἰκοσκειυησὶ οἰκοσκειυησὶ Αἰλ.
Ζ1 12,15 μετὰ τῶν οἰκοσκειυησὶ παῖζων, Ἄγασθ. π.
Σουφ. εἴητο δὲ καὶ τῶν οἰκοσκειυησὶ ὀπαδῶν ὁ
προστάτης, καὶ ὄσον ἄλλο οἰκοσκειυησὶ ἢ ὡς
ἄβρισι. : Ἀριστ.φ.Θεσμ.426 ὠκίτηφ Ἐθρησίνης
|| κ. μτγ. : Φιλῶδ.Ἀκοδ.193κ οἰκοσκειυησὶ ἐν φιλο-
σοφίᾳ. 2) ἐπὶ μὲς, ὁ διαμένων ἐν τῷ οἴκῳ, ὁ
οἰκοσκειυησός : Βάβρ.107,2 οἰκοσκειυησὶ κίλῳφ.

οἰκοσκειυησός(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. οἰκοσκειυησός, ἐν
ᾧ ἐπὶ πληρῶν ἔχει τις κατοικίαν καὶ τροφήν
|| εἰδ. διαμέρισμα σχολείου, ἢ ὁ διαμένουσι
καὶ τρέφονται μαθητὰ ἐπὶ μισθῷ.

οἰκοσκειυησός (ή) νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ οἰκο-
σκειυησός, τὸ νὰ εἶναι τις οἰκοσκειυησός.

οἰκοσκειυησός-ον μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ τρε-
φόμενος καὶ διαγών ἐν τῷ οἴκῳ : Διον.Χρ.1,202 ὁ
οἰκοσκειυησός μὲν οὐχ ἦπτον τῶν γυναικῶν. 2) νεώτ.
κ. δημ. ὁ ἐν τῷ οἴκῳ μετὰ τῶν μελῶν τῆς οἰκογε-
νῆς τρεφόμενος ἔξενος ἐπὶ μισθῷ. 3) νεώτ. κ.
δημ. ἐπὶ μαθητῶν, ὁ διαμένων καὶ τρεφόμενος ἐν
τῷ σχολείῳ ὄπου φοῖτῶ, ἐσωτερικὸς μαθητῆς.

οἰκοσκειυησός Ἡσ. ἐτὸ ἐκ δούλου δούλων.

οἰκοσκειυησός Ἡσ. ἐτὸ οἰκογενῆ παιδίον, οἰκοσκειυησός.

οἰκοσκειυησός (τό) μτγν. ὁ τράφανος κύριος
τοῦ οἴκου : Παλλ.δ.ΑΠ 10,6,1 φεγύετε τοὺς πλου-

τοῦτας ἀναδέας οἰκοσκειυησόνου, μισοῦντας πέ-
νιων ἡτέρα σωφροσύνης.

οἰκοσκειυησός (ἐκ τῆς μτγ. τοῦ παθ. παρακ. οἰκῶς-μῖα
-ος ἐπύρρ. ἰων. ἀπὶ οἰκῶτος, λογικός, μισθός, Ἡρ.225
ποταμών. . οἰκῶτος αὐτῶν ἐκαστοῦ ὀρεῖ
πολλῶ ὑποδέχεται ἢ τοῦ θέρου, αὐτ.7,50.

οἰκοσκειυησός (ή) ἐκ τῆς μτγ. τοῦ παθ. ἐκαστ. τοῦ
οἰκῶ κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ἰων. οἰκοσκειυησός (Ἡρ.
4,110) π. Ἑλλισι τὸ ὑπ' αὐτῶν κατοικούμενον

μέρος τῆς γῆς, ἐν ἀπύθ. πρὸς τὰς βαρβαρι-
κὰς χώρας, ὁ ἐλληνοκῶς κόσμος : Δημ.δ.8 ὄτ' ἐν
τῇ οἰκοσκειυησὶ αἱ ὄρωραι ἐσονται, ἵνα μὴ διαδλη-
θῇ πρὸς τοὺς Ἑλληνας, αὐτ.242 πᾶσα ἡ οἰκοσκειυησός
μεσθὴ γέγονε προδωτῶν, Ἀριστ.Μετ.362β,
26.

|| ἡ κατοικουμένη γῆ ἢ περιλαμβανόμενα
καὶ τὰς μὴ ἐλληνοκῶς χώρας, οἶον τὴν Ἀιβισίαν,
τὴν Σκυθίαν, τὰς Ἰνδίας : Ἡρ.4,110 ἀποδάσαι ἀπὸ
τῶν πλοῖων αἱ Ἀμαζόνες ὠδοίπορον ἐς τὴν οἰκοσκειυησόν,
Ἀριστ.Μουσ.392β,26, Ἐπικ.δ.δ.52 ἡ
φιλία περιχόρει τὴν οἰκοσκειυησόν, Πλάτ.Ἐδρ.1,23
ἐμὲ ἀνέδειξε βασιλεῖα τῆς οἰκοσκειυησὸς ὁ κύριος
τοῦ Ἰσραὴλ, Πάπ. τῆς οἰκοσκειυησὸς πᾶσης βασι-
λεύοντος. 2) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέτι.

ἢ ὁλη γῆ, κατοικουμένη καὶ μὴ, ἢ φηλιος : Ἰνε-
ρεῖδ.Εὐδ.33 [πᾶ], Ἀπύφ.δ.179, Λοικ.Ἀλκ.3 ὀπά-
σεν ἀν τῆς οἰκοσκειυησὸς ἀπασαν καὶ δὴ συμ-
πεπεσθαι, Ἀθῆν.8,350Α Σιδῶτας δὲ τῶν ἐν τῇ
οἰκοσκειυησόν, Ἐρωτ.κρ.2,1780 ἀπὸ στήν οἰκοσκειυησόν
δὲν ἐρέθησαν ἄλλοι δυὸ ὤσαν αὐτοὺς ἡ κά-
μου, αὐτ.3,1273, Κάλ.3,2 ὀλην τὴν οἰκοσκειυησόν
σκεπᾶσθον σκεπτινά. . τὰ μεγάλα πτερὰ τῆς
βασιλείας νύκτας. 3) εἰδ. π. Ρωμ. σύμμαχ. ὁ ὀπὸ
τῷ σκεπτήρον τῆς Ρώμης τελὸν κόσμος, ὁ ρωμαῖ-
κὸς κόσμος : ΚΔ Λοικ.21 ἐξήλαθεν δόγμα παρὰ
Καίσαρος Ἀλγούστου ἀγοράφροσθαι πᾶσαν τὴν
οἰκοσκειυησόν, αὐτ.Πρᾶξ.17,6 βουτῆς ὅτι οἱ τῆς
οἰκοσκειυησὸς ἀναστασίουσῶσ οὗτοι καὶ ἐνθόσε
πᾶρσιον, Πάπ. ὁ ἐκτεργικώτατος κύριος τῆς
οἰκοσκειυησὸς Ἀδριανὸς Καίσαρ, αὐτ. ἡ τῆς οἰκοσκειυησὸς
ἀσφάλεια, Λοικ.Μακρ.δ.67 ἐροσκειυησὸς τὸ
μέγιστα τὴν οἰκοσκειυησόν τὴν ἑαυτοῦ, Γαλ.10,7

4) μτγν. ἡ οἰκοσκειυησὸς ἢ μέλλουσα ἢ μέλλουσα
βασιλεία τοῦ Χριστοῦ : ΚΔ Ἐβρ.2,5 οὐ γὰρ ἀγγέ-
λοις ὀπάται ἐν οἰκοσκειυησόν τὴν μέλλουσαν.

οἰκοσκειυησός-ή-όν μτγν., μον. νεώτ. κ. δημ.
ὁ ἀναφερόμενος εἰς σὺμμαχον τὴν οἰκοσκειυησόν,
ὁ παγκόσμιος : Ἐπύρρ. νικησῶς ἀγῶνας Ἰε-
ρούς οἰκοσκειυησός, αὐτ. οἰκοσκειυησὸν συνέ-
δριον τῶν λινουμένων, Πάπ. ὁ θειότατος καὶ οἰκοσκειυησός
δεσποτῆς ἡμῶν βασιλεῖς, αὐτ. οἰκοσκειυησός ἡμῶν
δεσποτῆς τοῦ διαδῆματος. 2) ἐκὼλ. ἐπὶ συνόδων, ἡ συγκενημένη ἐν
ἐπισκόπων συμμαχίᾳ τῆς ἐκκλησίας : Κεδρ.Γεωργ.13
ἐκκλησῆσαν δὲ οἰκοσκειυησός, ὀδοῖ ἐκ κελεῦσων
βασιλικῶν ὀδὸν πᾶσαν τὴν Ρωμαιοὶν πολιτεῖαν
ἀρχιερεῖς μετακλήθησαν : Πάπ. ἡ ἱερά οἰκοσκειυησός
μεγάλῃ σύννοδῳ, διαμασκι.13 τὴν παρῶσαν
ταύτην ἄγλιαν καὶ οἰκοσκειυησὸν σύννοδον κατ'
οὐδὲν ἐλάττω ἡγοῦμαι τῶν προλαδοῦσων ἀπα-
σῶν. || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν
βθρόνων Ρώμης, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλε-
ξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἰεροσολύμων : Θεο-
φᾶν.4,12 || κ. νεώτ. κ. δημ. ὀδοῖς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν
τοῦ δοῦ αἰ. ὡς τίτλος τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντι-
νουπόλεως : Ἐδστρ.2275. 3) τίτλος πημνητῶν δε-
δόμενος εἰς διακεκρυμένους ἐπισκόπους καὶ ἐκ-
κλησιαστικούς διδασκάλους : Ὀρολόγ.Ἰαν.30,
Θεοδῶρ.3,1160Β τῷ διδασκάλῳ τῆς οἰκοσκειυησὸς
4) τίτλος τῶν ἀντιπολίτου ὁ ἀρχιεπισκόπος Ρώ-
μης καὶ ὁ τῆς Κωνσταντινουπόλεως : Σύνοδ.Χαλ-
κηδ.1268C. 5) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κυβερνήσεως,
ἡ συντεθειμένη ἐκ τῶν ἀρχῶν ἢ τῶν ἀντιπροσώ-

των πάντων ἢ τῶν πλείοτέρων πολιτικῶν κομμάτων, κυβερνήσεως γενικῶς συνασπισμού.

οικουμενικότης-της|ἡ νεώτ. ἡ ιδιότης τοῦ οικουμενικοῦ, ἡ καθολικότης, παγκοσμιότης ἢ οἰκουμενικότης τῆς κυβερνήσεως παρχει εἰς ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην δικτατορικῶν.

οικουργός-όν|οἶκος, ἐργον| μτγν. ὁ ἐργαζόμενος ἐν τῷ οἴκῳ, ὁ φροντίζων περὶ τοῦ οἴκου: ΚΔ Τῖτ.2,5 ἰδ.γρ. οἰκουρῶν, Σωρ.1,27 οἰκουργὸν καὶ καθέδριον διαγεννῆ βίον.

οικουργέω-ώ μτγν. θευθίζω: Κλήμ Ρωμ.1,1 οἰκουργεῖν τὰ κατ' οἶκον.

οικουρῆμα-ατος|τοῦ οἰκουρῶ ἢ τοῦ οἴκου φύλαξις Σχολ. «φυλακὴ, παρουσία»: Σοφ.Φιλ.868 ὡ φέγγος οὐνοῦ διάδοχον τὸ τ' ἐλλείδων ἀπιστὸν οἰκουρῆμα τῶνδ' ἐκ τῶν ζήνων ἢ ἀπὸ τῶν ζήνων προερχομένη φύλαξις τοῦ οἴκου, ἢ οἱ ζήνοι παρὰ τὴν προσδοκίαν μου μόνοντες καὶ φυλάττοντές με, Εὐρ. Ἰπν.787 πικρὰν τὸδ' οἰκουρῆμα δεσπότης ἐμοίεσ' 2) ἢ ἐν τῷ οἴκῳ διαμονή, ἡ οἰκουρία: Εὐρ. Ἡρακλ.700 αἰσχροὺν γὰρ οἰκουρῆμα γίνεται τὸδε' 3) ἐπὶ πρσσ., ἐν φρ. ποι. φερίως οἰκουρῆματα διαφθερῶ τὰς ἐν τῷ οἴκῳ γυναῖκας: Εὐρ. Ὀρ.928 τίς τάνδον οἰκουρῆμαδ' οἰλειμμένοι φεθρῶσαι.

οικουρία|ἡ| οἰκουρῶς κ. νεώτ. ἡ φύλαξις καὶ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου: Εὐρ. Ἡρ.1373 μακρὰς διαντάουθ' ἐν δόμοις οἰκουρίας, Κλήμ. Ἀλ.254 ἀργὰ πρὸς οἰκουρίας 2) ἐπὶ γυναικῶν, ἢ ἐν τῷ οἴκῳ διαμονή: Πλούτ. Ἠθ.271B ἔκετο δὲ πάλα καὶ σανδάλια καὶ ἀντροκοτ' τὸ μὲν οἰκουρίας αὐτῆς, τὸ δὲ, ἐνεργεῖας σύμβολον, Φιλ.327 θηλείας οἰκουρία' 3) νεώτ. ἢ ἐν τῷ οἴκῳ διαμονή ἐνεκα νόσου' 3) βίος ἡσυχας, ἀπομακρυσμένης τῶν πολιτικῶν ἀποθέσεων' 4) κ. ἐπὶ φόγῳ, ἀργία, ἀπραξία: Πλούτ. Κοριολ.35 αὐτὸν οἰκουρίαν ἤμιν ἢ σὴ φυγὴν περιποιήσαστα.

οικουρικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐπιρρηθὴς εἰς τὸ φυλάττειν τὸν οἶκον, ὁ συνηθισμένος μὲν μὲν ἐν τῷ οἴκῳ' 2) τὸ οἰκουρικὸν ὡς οὐα, ἡ οἰκουρία, ἢ ἐν τῷ οἴκῳ διαμονή: Λοκ. Δραπέλοισιν τὸ φυλακτικὸν ἢ οἰκουρικὸν ἢ φιλοδέσποσαν.

οικουρικῶς ἐπίφρ. μαν. κατὰ τρόπον οἰκουρικῶν βλ.λ.: Εὐστ. Πον.288,47.

οικουρίος-α-ον, δωρ. οἰκόριος ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν τοῦ οἴκου ἐπιμέλειαν' 1) τὰ οἰκούρια ὡς οὐα. μισθὸς τῆς οἰκουρίας, ἀμοιβὴ διὰ τὴν τὴν τοῦ οἴκου ἐπιμέλειαν' 2) τὰ οἰκούρια ὡς οὐα. μισθὸς τῆς οἰκουρίας, ἀμοιβὴ διὰ τὴν τοῦ οἴκου ἐπιμέλειαν: Σοφ. Τρ.542 τοιαῖδ' Ἡρακλῆς . . οἰκουρί' ἀντέμεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου ἰσχύλ' κτῆς οἰκουρίας δῶρα, ἐυχρηστικότητα τῆς πολυχρονίας ἡμῶν οἰκουρίας' 2) λέξ. τὰ οἰκούρια ὡς οὐα. παίγνια, τὰ ὁποῖα αἰ μητέρες ἐκ τῆς οἰκίας ἀπερχόμεναι, δίδουσι τοῖς τέκνοις, ἵνα ἡσυχάζωσι' Ἡσ. ἐπὶ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερόμενα τοῖς νηπίοις παίγνια, Εὐστ.1423,3 ὅθεν οἰκούρια παρὰ τῶν παικιστῶν ὡς οἶον οἰκουφάνια, τὰ ὑπὸ μητέρων παιδίοις ὑπολεπιόμενα παίγνια: πρὸλ. οἰκόριος.

οικουροκαθέδριος|οἰ,ἡ| μαν. ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, ὁ μόνηρος: Τζέτ.Κ.1,287 κἂν οἰκουροκαθέδριον εἰλάμεθα τὸν βίον.

οικουρός-όν|οἶκος, οὐροσ| οἱ κύνες, ὁ φυλάττων τὸν οἶκον: Ἀριστφ. Σφ.970 ὁ δ' ἄτερος οἶός ἐστιν οἰκουρός μόνον, Παισα.3,15,4 ἀνατάθῃ οἱ κύνες ἐπέφεροτο οἰκουρός' 1) ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ὄψεως τοῦ ἐν Ἀικρονόλει' Ἡσ. οἰκουρὸν ὄφιν' τὸν τῆς Πολιάδος φύλακα δράκοντα' καὶ οἱ μὲν ἐνα φασίν, οἱ δὲ δῖο ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἐρεθθῆως. τοῦτον δὲ φύλακα τῆς ἀκρονόλει-

ῶς φασιν, ὃ καὶ μελιτοῦτταν παρατίθεισθαι': Ἀριστφ. Λυσ.759 οὐ δύναμαι ἕγω' οὐδὲ κοιμάσθ' ἐν πόλει, εἴ σὺ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρῶν ποτε, Φύλαρχ.72 2) ὁ διαμένων ἐν τῷ οἴκῳ του: Εὐρ. Ἡρ.45 λέγει γὰρ με τοῖσδ' ἐν δώμασιν τροφὸν τέκνων οἰκουρῶν, Πλούτ.34 βλαῖτα οἰκουρῶς καὶ ὄργη, Πολυδ.4,150 οἰκουρῶν γραβίδων' 3) τὸ θηλ. οἰκουρός ὡς οὐα. ἡ οἰκουρά, ἡ οἰκοδέσπονα: Σοφ. ἀν.487, Εὐρ. Ἐκ.1277 κνετιν νυν ἢ τοῦδ' ἄλοχος οἰκουρός πικρὰ, Πάν. ἢ θεοδὲ ἢ καλομένη οἰκουρός' 4) ἐπὶ γυναικὸς ἐπανηθῆς, οἰκουρικῆς: Φιλ.2,431, ΚΔ Τῖτ.2,5 σῶφρονας, ἀγνάς, οἰκουρούς, αγαθάς, ὑποτασσόμενας τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, Δίων Κ.56,3 3) περιφρονητικῶς ἐπὶ ἀνδρός, ὁ διαμένων ἐν τῷ οἴκῳ, ὁ ἀπομακρυσμένος τοῦ ἀγῶνος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν εἰς πόλεμον ἀπερχόμενον: Αἰσχ. Ἀγ.1225 λέοντ' ἀναλίαν ἐν λέχει στρωφώμενον οἰκουρῶν ἐκ μόχθου μολόντι δεσπότη ἐμῷ, Πλούτ. Ἠθ.751A τὸν ὄργον τοῦτον καὶ οἰκουρῶν.

οἰκουρότης-τος|ἡ| μαν. ἡ οἰκουρία: Νικ. Χων.Χρον.377B ἡ ὑπὸ τῆς καὶ οἰκουρότης τῶν τὰ Ῥωμαίων χειρίζονταν πράγματα.

οἰκουρά-έω|οἰκουρῶς κ. νεώτ. (ἐν γρ. κτ. ἐνεστ.), παρ.τ. μτγν. οἰκουρῶν, διαμένω ἐν τῷ οἴκῳ, διατελῶ ἀγρῦνον: Σοφ. Φιλ.1328 σηκὸν φυλάσει κρῆφις οἰκουρῶν ὄφιν' 1) φυλάττω τι: Αἰσχ. Ἀγ.809 τὸν τὲ δικαίως καὶ τὸν ἀκαίως πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν' 2) κωμ. φυλάττω τὴν ἀσφαλῆς: Ἀριστφ. Ἀχ.1060 ὄπως ἐν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου' 3) εἰδ. ἐπιστάθῃ ἐν ναφ': Ἀριστλ. Ἀθ.56,4 ὅταν οἰκουρῶσι μύσας' 2) ἐπὶ γυναικῶν, μὲν κατ' οἶκον: Σοφ. ΟΚ 343 κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν, ὡστε παρβένον, Πλάτ. Πολ.451D τὰς μὲν οἰκουρεῖν ἐνδον ὡς ἀδύνατους διὰ τὸν τὴν σκυλάκων τόκον τε καὶ τροφήν, Δημ.1374 δικαίως οἰκουρεῖν, Λοκ. Νιγρ.16 οἰκουρεῖν εἰλάμην καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικῶδη καὶ ἀτλομον προτιθέμενος' 3) περιφρον. ἐπὶ ἀνδρῶν, μὲν ἐν τῇ πατρίδι, ἀποφειγῶν νὰ ὑπηρετήσω ἐν πόλεμῳ: Ἐρμην.45, Πλούτ. Περ.1,12 ἦττον μὲν ἂν πολεμικὸς τὸν Κίμωνος, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικὸς μάλλον, οἰκουρῶν ἐν ἀστερ' πρὸλ. οἰκουρός 3) 4) νεώτ. μ. κτ. ἐνεστ. παραμένω ἐν τῷ οἴκῳ δὲν ἐξέρχομαι ἐνεκα νόσου' 5) μὲν ἀπρακτος, ἀργός: Πλούτ. Κομ.28 εἰδόμενον γὰρ ἐκεῖνον οἰκουρῶν μῆνα πολιορκουμέντ' 6) ὦτ. «οἰκουρομένης, τῆς ἀσφαλῆς προσημῆνης καὶ ὀπαιοκουμένης ὄργουπτος, ἦτοι τῆς ἐνδομυχοῦσης καὶ ἐνδον κατασπαρμένης» 7) ρηματ. π. οἰκουρῆμα.

οἰκοφθορία|ἡ| ἡ φθορὰ τοῦ οἴκου, τῆς περιουσίας: Πλάτ. Φαῖδ.82C οἰκοφθορίαν καὶ νεταν φοβούμενον' 2) ἐπὶ ὑπανδρῶμενων γυναικῶν, μοιχεία, διαφθορὰ: Πλούτ. Ἠθ.12B καὶ παρβένον ἐρωτες καὶ γυναικῶν οἰκοφθορία γαμετῶν.

οἰκοφθόρος|οἰ| ἰσθρῶν ὁ φθειρὸν τὸν οἶκον, ὁ ἀφανίζων τὴν οἰκίαν περιουσίαν, ὁ ἀστωτος: Εὐρ. ἀν.1041 οἰκοφθόρον γὰρ ἀνδρα κωλίει γυνὴ ἐσθλὴ παραζευθεῖσα, Πλάτ. Νόμ.689D ὁ δ' ἀπολειπόμενος οἰκοφθόρος καὶ περὶ πόλιν οὐδαμῶ σῶταρ, Φιλ.1,311' 2) ὁ ἐξαπατῶν γυναῖκα εἰς ἀελέγχιαν, ὁ μοιχός' Ἡσ. οἰκοφθόρους μοιχοδός: Ὀρφ. Ἀν.584 μύσας κεῖθων οἰκοφθόρον οὐκ ἐνόησαν ἀνήρ, Πάν. ὁ ἡγεμῶν οὐ θέλει οἰκοφθόρους, Σουῖδ. ἐν λ. Ἰλάριος.

οἰκοφθῶρ-έω|οἰκοφθόρος|, παθ. ἀόρ. οἰκοφθῶρήθην (Ἡρ.1,1961, μτγ. παθ. παρακ. οἰκοφθῶρημένος (Ἡρ.5,29), φθέρω τὸν οἶκον, ἀπατάλω τὴν περιουσίαν, ἀντιθ. τὸ μέτρια ἀναλίαντες: Πλάτ. Νόμ.929D ἐάν . . οἰκοφθῶρὲ δὲ ὡς ὠν τῶν αὐτῷ κύριος, αὐτ.959C οὐδὲποτε οἰκο-

φθορὰν κρή διαφρονῶντας, Κλήμ. Ἀλ. 27,1 γραφαὶ οἰκοφθοροῦσαι: || κ. παθ. γάμω τήν περιουσίαν μου, καταστρέφονται: Ἦρ. 5,29 ὤρων γὰρ δὴ σφαιρὰ δεινῶν οἰκοφθορῶντων: - πρβλ. αὐτ. 1,196 ἀλόγους, ἐκἀκούθησαν καὶ οἰκοφθορήθησαν.

οικοφωβία (ή) νεώτ. ἱσπρ. νοσηρὸς φόβος παραμολῆς ἐν οἴκῳ, προσβάλλων ἐπίστευ τῶν αἰσθησιακῶν, φοβουμένων καὶ μετὰ πολὺν εἶτα χρόνον νὰ μένουν ὑπὸ στήθην.

οικοφώρας-ον μτγν. ἐπὶ τῶν Σκυθῶν, ὁ φέρων μετ' ἑαυτοῦ τὸν ἴδιον οἶκον: Σκύμν. 854 οἰκοφώρα ἔβην, Περιπλ. Εὐρ. Πόντου 49.

οικοφωλάκια (τὸ) μσν. παιγνια τὰ ἄποια αἱ μητέρες ἐκ τῆς οἰκίας ἀπερχόμεναι, διδόναι τοῖς τέκνοις, ἴνα ἡσυχάζωσι: πρβλ. οἰκούριος 2): Εὐστ. Ὁδ. 1423,3 οἰκοφωλάκια, τὰ ὑπὸ μητέρων παιδῶν ὑπολειπόμενα παιγνιας.

οικοφωλακῶ-ῶ ἐπὶ κύνος, φυλάττον τὸν οἶκον: Αἰσώπ. Μοθ. 176 ἰδ. γ. ρ.

οικοφωλάξ-ακος (ή) κ. νεώτ. ὁ φώλαξ τοῦ οἴκου: Αἰσχ. Ἰκ. 27 Ζεὺς σωτὴρ τρίτος, οἰκοφωλάξ ὄστων ἀνδρῶν, Νόσσι. ΑΠ. 9,604 οἰκοφωλάξ σκυλάκαινα: 2) νεώτ. ὁ θυρωρός.

οικτιέρισμα-ατος (τὸ) [οικτιερίω] μτγν. οἰκτιρμός, ἔλεος, εὐσπλαγχνία: Πά. 1ερ. 38,3 διὰ τοῦτο εἰλικυιά σὲ ἐς οἰκτιέρισμα.

οικτιερίσσιμος-ον μσν. ὁ ἄξιος οἰκτιρμοῦ, εὐσπλαγχνίας: Στουδ. Θεοδ. 1168.

οικτιερίσσις-εως (ή) [οικτιερίω] μτγν. ὁ οἰκτιρμός, ἡ εὐσπλαγχνία: Κλήμ. Ἀλ. 149.

οικτιερίω [οἰκτιορ] ὁ οἰκτιρῶ βλλ.

οικτιερίω-έω μτγν. κ. σχόλ. δ. τ. τοῦ οἰκτιερίω βλ. μέλλ. οἰκτιρήσω [σχόλ. Ὁδ. Δ 740], ὄρ. φκτιερίσσις [σχόλ. Αἰσχ. Πρ. 353], παθ. ἐν ἀπαφ. οἰκτιερίσθησι [σχόλ. Αἰσχ. Πρ. 637], οἰκτιρῶ, λυπούμαι, εὐσπλαγχνίζομαι: Πά. Ἰ. 33,19 καὶ οἰκτιρῶσαι ἄν οἰκτιερίω, αὐτ. Φακλ. 100,101,14 σὺ ἀναστάς οἰκτιρήσεις τὴν Σιών, τίς καιρὸς τοῦ οἰκτιερίσσαι αὐτήν, ὅτι ἦκει καιρὸς, Σχόλ. Ὁδ. Δ 740 κ. παθ.: Σχόλ. Αἰσχ. Πρ. 637: 2) ρηματ. π. οἰκτιερίσω, οἰκτιερίσσις, οἰκτιερίσσιμος.

οικτιζῶ [οἰκτιορ] συνθ. ποι. ὁ ἐνεστ. μ. ἐν συνθ. κατοικτιζῶ, μέλλ. ἄττ. οἰκτιζῶ [Αἰσχ. Πρ. 68], ὄρ. φκτιορ [Σοφ. ὈΤ 1508, Ἀριστ. Κόσ. 391α, 22], μτ. αἰτ. πρσθ. αἰσθάνομαι οἰκτονερὸν τινα, λυπούμαι, εὐσπλαγχνίζομαι, οἰκτιρῶ: Αἰσχ. Πρ. 68 ὄπως μὴ σ' αὐτὸν οἰκτιεῖς ποτέ, Σοφ. ὈΤ 1508 οἰκτιρῶσαι σφας, ὡς ἐπὶ τῆς αἰσθῆς ὄραν πάντων ἐρήμοις: || μτ. αἰτ. κ. γενικ.: Ἀριστ. Κόσ. 391α, 22 τοὺς μετὰ σπουδῆς διαγραφάφοντας ἡμῖν ἐνὸς τόπου φύσιν οἰκτιεῖσιν ἄν τις τῆς μικροψυχίας: || κ. μτ. αἰτ. πρᾶγμ.: Σοφ. Τρ. 855 πάθος οἰκτισίας: || κ. μέσ.: Αἰσχ. Ἰκ. 1031 ἐπίδοσι· στάλον οἰκτιζόμενα [μετ' οἴκου], Θουκ. 2,51 καὶ τὸν νοουόμενον φκτιζοντο διὰ τὸ προεδεῖναι τε καὶ αὐτοὶ πᾶν ἐν τῷ θαρσαλέῳ: 2) μέσ. θρηγ. πνεθῶ: Εὐρ. ἸΖ 486 οὐχ ὄπισθ' Ἀθῆν ἐγγὺς οὐτ' οἰκτιζεταί: || κ. ἀπολ. ἐκδύλω τὸν οἰκτιζόμενον, τὴν λύπην μου: Δειν. 1,10 ὅταν Δημοσθένης ἐξέπαθησθε βουλόμενος καὶ παρακουρόμενος ὕμης οἰκτιζῆται καὶ θακρῶ: || μτ. συστ. αἰτ. θρηγολογῶ: Αἰσχ. Εὐμ. 515 τεκοῦσα νεοπαθῆς οἰκτον οἰκτιοτα: πρβλ. Εὐρ. Τρω. 155 διὰ γὰρ μελᾶθρον διον οἰκτους οὐς οἰκτιζεῖ: 3) ρηματ. π. οἰκτιζῶ, οἰκτιζοῦς.

οικτικόδ-η-όν [οἰκτιορ] μτγν. ὁ ἐκφωρῶν οἰκτον: Γαζ. Θ ἐν Ἀν. Βάβη. 2,290,1 οἰκτικὰ ὄφρατα.

οικτιρῶντος ἐπίρρ. μτγν. κ. μεν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον οἰκτιρῶντος, εὐσπλαγχνον: Ἀνώκ. π. δουκάγγ. ἐν λ. κελάριτης.

οικτιρῶς (ὁ) [οἰκτιορ] κ. νεώτ. ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ συμπάθεια: Πίνδ. Π. 1,85 κρέσασιν οἰκτιρῶ

φθόνος: || μτγν. κτ. πληθ. αἰσθηματα οἴκου, συμπάθειαι, ἐλεῖ: Πά. Φωκλ. 50,3 καὶ κατὰ τὸ πληθος τῶν οἰκτιρῶν σου ἐξέλειπον τὸ ἀνόητον μου, Κδ Ρωμ. 12,1 διὰ τῶν οἰκτιρῶν τοῦ Θεοῦ, αὐτ. Κολ. 3,12 σπλάγγνα οἰκτιρῶν, αὐτ. Εὐρ. 10,28 χωρὶς οἰκτιρῶν ἀσθενήσκει.

οικτιρῶσύνη (ή) μσν. ὁ οἰκτιρμός, ἡ εὐσπλαγχνία: Τζέτζ. Χιλ. 8,173.

οικτιρῶν-ονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλήρης ἐλέους καὶ οἰκτιρῶν, ὁ ἐλεημων, ὁ εὐσπλαγχνικός: Θεοκρ. 17,75 χρῆσθ' οἰκτιρῶντων ἀνδρῶν, ΑΠ. 7, 359,1 ἴδιον οἰκτιρῶσι θυμῷ, Πά. Ἰ. 34,6 κύριος ὁ Θεὸς οἰκτιρῶν καὶ ἐλεήμων, Κδ Λουκ. 6,36 γίνεται οὐκ οἰκτιρῶντες, καθὼς καὶ ὁ πατήρ ὑμῶν οἰκτιρῶν ἐστί.

οικτιρῶ [οἰκτιορ] κ. νεώτ. κ. οἰκτιερῶ, αἰολ. οἰκτιρῶ [Ἦρωδιαν. 2,558], παρατ. φκτιερίω, μέλλ. οἰκτιρῶ [Αἰσχ. ἄπ. 199, κ. ὄρ. οἰκτιερεῖ], ὄρ. φκτιερίω κ. λυν. οἰκτιεραῖ [Ἦρ. 3,52], παθ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρατ. [Σοφ. Ἠλ. 1412, Ξεν. Οἰκ. 7,40] Χοιροβ. ἐν ΑΒ 1404β κολιτρον, οἰκτιεραῖ καὶ διὰ τοῦ ἰ γράφεται καὶ διὰ τῆς εἰσιθῆγγου, ἔχουσι δὲ λόγον ἐκτερεοῖ, οἱ γὰρ διὰ τοῦ ἰ γράφονται διὰ τὸ οἰκτιρῶντες γράφουσι, καὶ πάλιν οἱ Αἰολεῖς οἰκτιρῶν λέγουσι καὶ οἱ κτ. οἰκτιερῶ, οἱ δὲ διὰ τῆς εἰσιθῆγγου γράφουσι αὐτὸ, ἐπειδὴ οἰκτιερῶ ἐστὶν ὁ μέλλων, μτ. αἰτ. πρσθ. αἰσθάνομαι οἰκτονερὸν τινα, λυπούμαι, εὐσπλαγχνίζομαι, συμπάθει: Πά. Λ 814 τὸν δὲ ἴδων φκτιερα Μενουπιου ἄδικμος υἱός, αὐτ. Π 5 τὸν δὲ ἴδων φκτιερα ποδοφῆρης διος Ἀχιλλεύς, Ἦρ. 7,38 ἐμὲ ἐς τὸδε ἡλικίης ἄκοντα οἰκτιερίσας τῶν μοι παίδων ἔνα παρόλυσον τῆς στρατηγῆς τὸν πρεσβύτατον, Πλάτ. Εὐθ. 288D ἐν πως ἐκκαλέσσωμαι καὶ ἐλεήσειαντὲ με καὶ οἰκτιερίσσαντε συντεταμένον: || μτ. αἰτ. κ. γενικ. λυπούμαι τῶ οἰκτιρῶ τὸ πρᾶγμα ἡ αἰτίαν: Αἰσχ. Αγ. 1321 οἰκτιερα σὲ θεοπάτου μοῦρου: || ὄμ. μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. πρσθ.: Ξεν. Οἰκ. 24 ἐμὲ δὲ οἰκτιερεῖ ἐπὶ τὴν πενίαν, αὐτ. 27 ἄν ἐνεκα οἰκτιερῶ σὲ μὴ τὴν ἀνήκεστον κακὸν πάθος καὶ εἰς πολλὴν ἀφῆραν καταστής: || μτ. αἰτ. πρᾶγμ.: Εὐρ. Μῆδ. 1233 εἰς σου συμφορὰς οἰκτιερίομαι, Ἀριστ. Σφ. 328 πάθος οἰκτιερας, Μηναι. Π. 4, Qδ. 1 οἰκτιερον, ὅστε, τὴν ταπεινωσιν ἡμῶν καὶ τὰς ὀδύνας: || κ. μτ. ἀπαφ. ἡ μτ. ἐξηρτ. εἰδ. προτ.: Σοφ. ΑΓ. 652 οἰκτιρῶ δὲ νιν χίρην παρ' ἄχθροῖς παιδὰ τ' ὀρφανῶν λιπεῖν, Ξεν. Αν. 1,47 οἱ δ' οἰκτιερεῖσθε τὸ ἀλώσιοντο: 2) νεώτ. κ. δημ. ἐλεεινωμένω, περιφρονῶ: σὲ οἰκτιρῶ μὴ αὐτὸ ποτ' ἐκαμῶ: 3) ρηματ. π. οἰκτιρῶ, οἰκτιρῶσιν, οἰκτιρῶν.

οικτιρῶ αἰολ. ἄντ. οἰκτιρῶ βλλ.

οικτιρῶ-ατος (τὸ) [οἰκτιορ] κ. καυθμός, θρήνος, πένθος: Εὐρ. Ἦρωδιαν. 158 ἢν δ' εἰς γόους τε καὶ τὰ πᾶν' οἰκτιρῶτα θλάξας πεναπῆθ.

οικτιρῶ (ὁ) [οἰκτιορ] θρήνος, ὀδυρμός: Ἀμμόν. 102 εἰκότος μὲν ἐστὶν οἰκτιζόμενος ἔλεος, οἰκτιρῶς δὲ ὁ λόγος τοῦ οἰκτιρῶντος: Αἰσχ. Εὐμ. 189 καὶ μὲδρουν οἰκτιρῶντων πάλιν ὑπὸ ῥάχην παγίντες, Ξεν. Συμπ. 1,16 καὶ ἐξεκείγασαν ἐπὶ τὸ οἰκτιρῶσ' αὐτοῦ, Λογγίν. Ὑφ. 9,12 τὰς ὀλοφύρονας καὶ τοὺς οἰκτιρῶσ' ὡς πάλαι ποτ' προκεινῶσ' ἀσμένους τοῖς ἥρωσι, Φάβ. Ἐπιστ. 50 ὁ πολὺς οἰκτιρῶς ἐπὶ τοῖς φθ' ἡμῶν ἀπολαυμένους.

οικτιρῶ-η-ον ἄνωμ. ὑπερθ. τοῦ οἰκτιρῶ, ὁ ἄξιος κλείστον οἴκου, ὁ ἀξιοπληροτάτος: Πά. Χ 76 τοῦτο δὲ οἰκτιρῶν τὸν ἐλεῖται δευλοῖα βροτοῦσιν, Ὁδ. Λ 412 θάνον οἰκτιρῶ θανάτω, αὐτ. Μ 258 οἰκτιρῶν δὲ κείνο ἐμὲ ἴδων φθῆλαμοισιν, Κολλ. ΑΓ. 1,14 Ἀτθῖσιν οἰκτιρῶσι, σὺν φάσι, Ἦρωγόνη, Ἀπολλ. Ρ. 2,782 οἰκτιρῶσι ἐλεγοῖσιν ὀδύροται, Λουκ. Προμ. 4 οἰκτιρῶσιν θαλαμῶσι Σκύθαις, αὐτ. Ἀνδρ. || αὐτὸ τοῦτο, .. καὶ τὸ οἰκτιρῶν ἐ-

στιν, εἰμὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν" || τὸ ὄδθ, κτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ.: 'Ὁδ.Χ.472 ὄμας οἰκτίσται θάνοντες, Λυκόφρ.1077, ASS Μαίου, 5,341A

οἰκτιστικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον οἰκτιστικῶν βλ.κ.: Φάλ.'Ἐπιστ.96.

οἰκτός (οἰ) [οἰζώ] κ. νεώτ. σίσθημα λύσης πρὸς τὴν κατάστασιν πινος, εὐσπλαγία, συμπάθεια: 'Ὁδ.Β.81 οἰκτός δ' ἔλε λαόν ἄπαντα, 'Ἡρ. 5,92,3 τὸν φρασθέντα τοῦτο οἰκτικός τις ἔχει ἀποκτείναι, Σοφ.Α1.525 ἔχειν σ' ἄν οἰκτὸν ὡς κάγω φρονεῖ θέλωμ' ἄν, αὐτ.Τρ.298 ἐπὶ γὰρ οἰκτός δεινός εισέδη, Εὐρ.'Ἐκ.851 δ' οἰκτὸν χειρὰ θ' ἴκεσάν ἔχω, αὐτ.Μήδ.931' || κ. μτ. γενικ. ἄντικ.: 'Ἡο.1,165 πόθος καὶ οἰκτός τῆς πόλιος, Εὐρ.'Ἐκ.519 διπλά με χρήσεις δάκρυα κερδάναι, .. σὴς παίδος οἰκτώ' 2) ἡ ἐκφρασιολύτης, ἄρμος, ὀδυρμός: Ἀισχ.'Ἐπ.51 οἰκτός οἰκτός ἦν δὲ στόμια, αὐτ.Χο.41 τόνδε κλύουσάν οἰκτὸν, Σοφ.Τρ.864 κλύω πινός οἰκτού δι' οἰκτὸν ἄρτιος ὀρμημένω, 'Ἀνδοκλ.148 ἦν δὲ βῆθ' καὶ οἰκτός κλαίωντων καὶ ὀδυρμένων τὰ παρόντα κακὰ' || κ. κτ. πληθ.: Ἀισχ.'ἰκ.386 παθόντος οἰκτικός ἰδία τῶν βροχῶν καὶ ὀδυρῶν τοῦ παθόντος, Εὐρ.Τρω.155 ἄπον οἰκτός οὐς οἰκτίζει, Πλάτ.'Πολ.387D τοὺς ὀδυρμούς ἐξαιρήσαντες καὶ γούσ οἰκτους' 3) ἕως περὶφρονήσις, ἀποτροπή: τὸσον οἰ λόγου σου, ὅσον καὶ ἀ πράξεις τῶν προκαλοῦσιν τὸν οἰκτῶν. 4) παράγ. οἰκτρός, οἰκτιεῖ, ἰρω, οἰκτιζώ, ἀνοικτιάζω.

οἰκτισμένη [ἡ] μτγν. ὁ οἰκτός: 'Ἡρωδιαν.'Επιμ.232.

οἰκτιζόμενος 'Ἡσ.εὐκόμονος.

οἰκτιρόδωτος-ον μτγν. κ. μαν. ὁ διάγων βίον οἰκτῶν, ἀβλίον: Παῦλ.'Ἀλλ.4, Τζέτ.'Ἡσ.ὀδ.Β.

οἰκτιροδότη [ἡ] μτγν. ἡ θρηνησία: 'Ὀριγ.Κατὰ Ἐξο.3,149 οἰκτιροῦσιν ἀποπαύσους,

οἰκτιροῦσος-ον ὁ ἐκφράζων οἰκτῶν γόνος: Πλάτ.'Φαῖδρ.267C οἰκτιροῦσιν ἐπὶ γήρας καὶ πέναν ἔλκομένους λόγων.

οἰκτιροῦσοντας 'Ἡσ. εἰκτιζομένους, ἐλευθόμενους.

οἰκτιροκέλευθος-ον μτγν. ὁ βαλίων οἰκτῶν ὄδον, ὁ κάμψων ἀβλίαν ὀδοπορίαν: Μαν.4,222.

οἰκτιρολογία [ἡ] οἰκτιρόλογος γτγν. λόγος, ὁμιλία διεγείρουσα τὸν ἔλεον, ἡ ἐλεεινολογία: Πολυδ.2,124.

οἰκτιρομέλαθρος-ον μτγν. ὁ ἔχων οἰκτῶν κατοικίαν: Μαν.4,33.

οἰκτιροπαθής-οὺς-ές 'Ἐπίρρ. ὁ ὑποφέρων οἰκτιρώς: οἰκτιροπαθὴ τέκτα.

οἰκτιρός-ά-όν [οἰκτικός] κ. μαν. κ. νεώτ., συγκρ. οἰκτιρότερος κ. ὑπερβ. οἰκτιρότατος, ἀνώμ. οἰκτιστικός βλ.κ., ὁ ἐν οἰκτῶ κατὰστάσει διατελῶν, ὁ ἀξιοθρήνητος, ὁ ἐλεεινός: 'Ἰσ.Λ.242 κικεῖσται τις χάλκων ὄνων οἰκτιρός, Ἀισχ.'ἰκ.61 δοξάσει τις ἄκουσιν ὄνα τὰς Ἰπρείας μήτιδος οἰκτιρός ἀλόγῳ, Σοφ.ΟΤ.58 ὡ παιδὶς οἰκτιρῶ, Νικ.Χλων. ἐν 2,6β,1,16 στροβίλον ἀληκῶν οἰκτιρῶν καὶ μάτην πτερυγίζων συνελήσας' || κ. μτ. γενικ.: Πλούτ. Φλαμ.13 ἀπὲ μὲν οἰκτιρὸς τῆς μεταβολῆς ἰδέοιο οἰκτοῦ ἔνεκα τῆς μεταβολῆς' || κ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀξιοθρήνητος, ὁ ἐλεεινός: Πίνδ.Ο.7,77 τόσι λυτρον σύμφωρὰς οἰκτιρὰς γλυκὺ λαπαλλῶμ ἴσταται Ἰπρυθίνων ὀραχάται, Ἀισχ.Πρ.238 πάσχειν μὲν ἀλγεῖσιν, οἰκτιραῖν δ' ἰδεῖν, Σοφ.Φιλ.1167 οἰκτῶ γὰρ βόσκων ἡ κήρη, - ἡ κατὰστασις μου εἶναι οἰκτῶ κ. συγκρ.: 'Ἡρ.7,46 ἔτερα πεπόνθησάν οἰκτιρότερα' κ. ὑπερβ.: Πίνδ.Π.3,42 οἰκτιροτάτω βανάτω' || κ. ἐν ἄφρασ. φρ. οἰκτιρῶν ἔστιν μτ. ἀπαφρ.: Ἀισχ.'Ἐπ.321 οἰκτιρῶν γὰρ πόλιν ὡδ' ὠγγυλῶν 'Αἶδα προέφαθ' 2) ὁ ἔλιος περιορισήσεως, ὁ ἐλεεινός, ὁ ἀβλίος: Αὔσ.'Ἐπιστ.40 οἰκτῶ τέκνα, Ἐφστ.1691,34 οἰκτῶ τραγυδία'

3) ἐν ἐνεργ. σημ. ὁ διεγειρῶν τὸν οἰκτῶν, ὁ κινῶν τὴν συμπάθειαν, ὁ συμπροθητικός: 'Ἡσ. ἐλέουσι δέιος, ἐλεεινός: Σοφ.'Ἡλ.1066 κατὰ μοι βόσων οἰκτιρῶν ὄνα τοῖς ἔνερβ' Ἀτρεΐδων, αὐτ.Α1.629 οἰκτιρῶν γόνος θρυβος [ἐπὶ τῆς ἀρζόνοσι] κ. ὑπερβ.: 'Ὁδ.Α.421 οἰκτιροτάτην δ' ἄκουσα ὄνα' || τὸ ὄδθ, κτ. πληθ. ὡς ἐπίρρ.: 'Ὁδ.Δ.719 ἐπ' οὐδὸς ἴξε πολυμήτω τοθαλαῖοιο οἰκτῶ ὀλοφρονέμην. οἰκτιρότης [ἡ] μτγν. σγλ. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ οἰκτιρῶ, ἡ ἐλεεινότης, ἡ ἀδολότης: Πολυδ.3,116, Σχολ.Εὐρ.'Ὀρ.672.

οἰκτιροφάνης-ον σγλ. ὁ ἔχων φωνὴν οἰκτῶν ἐλεεινήν: Σχολ.'ἰκ.Ρ.5 κινυρῆ δὲ οἰκτιροφάνης,

οἰκτιροχρῶ-έτω κωμ. χεῖρ οἰκτῶν φωνῶν, ἐκπέμψω διαιθερῶν ἄσμα: 'Ἀριστφ.Σφ.555 ἴκεταῖουσιν θ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτιροχρῶσιντες

οἰκτιρῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., ἄ. οἰκτῶ, συγκρ. οἰκτιρότερα, ὑπερβ. οἰκτιρότατα, κατὰ τρόπον οἰκτιρῶν, ἀβλίον, ἐλεεινὰ: Ἀισχ.'Πέρσ.688 καὶ ψυχῶν γούσι θρηδόντες γούσι οἰκτιρῶς καλεῖσθαι με, Σοφ.'Ἡλ.102 οὕτως αἰκῶς οἰκτιρῶς τε βανόντες,

Λυσ.32,10 οἰκτιρῶς ὀπό τοῦ πάθους διακείμενοι' || κ. συγκρ.: Παλλδ.ΑΠ.10,65,2 πολλάκι ναυηγῶν πταίωμεν οἰκτιρότερα' κ. ὑπερβ.: Εὐρ.'Ἡλ.1209 οἰκτιρόταθ', .. ἐν κλυδωνίσσι ἀλός Δμη.1312.

οἰκλιά [ἡ] μτγν. εἶδος σιτηροῦ: 'Ἐπ. ἐν Πάν. οἰκλιά τε ζεαί τε.

Φοικόπολις-ως [ἡ] 'Ἐνγρ. παμφιλ. λ. ἀμφ. σημ. Φοικῶ ἐπίρρ. 'Ἐνγρ. ἐπὶ ἰδιοῖς ἐξόδοις.

οἰκῶ-έτω [οἰκοῖ] κ. νεώτ., ἐπ.οἰκλώ 'Ἡσ.ὀδ.Θ.330, λοκρ. Φοικῶς [Ἐνγρ.], παρὰ φῶκων κ. ἐπ. φῶκων [ἰλ.Υ.218] κ. ἰων. οἰκῶν [Ἡρ.1,57], μέλλ. οἰκῶω [Ἐὐρ.1Α.1508] κ. μέσ. μέλλ. οἰκῶσμαι [Ἰσ.Λ.1,17,177, μτ. αἰτ. ἔχω ὡς κατοικίαν μου, κοιτικῶ: 'ἰλ.Υ.218 ἰπυρωρῶσ φῶκων πολυπιδάκος ἴδης, 'Ἡρ.1] οἰκῶσσαντας τοῦτον τὸν χώραν, Ἀισχ.'ἰκ.961 πάρεστιν οἰκῶν καὶ μονορῶθμβος ὄμοιο, αὐτ.Εὐρ.194, Πάν. οἰ τὴν κώμην οἰκοῦντες' κ. μτφ.: Εὐρ.1Α.1507 ἔτερον ὄλινα καὶ μότραν οἰκῶμεν' || κ. παθ. κοιτικῶμαι: 'ἰλ.Δ.18 οἰκοῖτο πόλις Πριάμοιο [σγλ. ἐντως οἰκοῖτο], 'Ἡρ.1,170 τὰς ἄλλας πόλεις οἰκοῦμεν δ' .. νομίζεσθαι, αὐτ.2,32 ἴναται τὰ πρῶτα μὲν διὰ τῆς οἰκομένης ἰδία μέσοι τῆς κατοικημένης χώρας, Σοφ.Φιλ.221 ἐξ γῆν .. οἰκοῦμεν' || κ. ἀμτδ. ἐπὶ ἀνθρώπων μοναδικῶν ἡ οἰκογενεῶν ὡς καὶ ἐπὶ ὀλοκλήρων ἔθνων, π. 'Ὀμ. κ. 'Ἡρ. μτ. τῆς προθ. ἐν. π. τοῖς μεθ' 'Ὀμ. μτ. δοτ. ἡ ἐμπροθ. μτ. τῆς παρὰ ὑπό. εἰς, κατὰ κ.ἀ., ἔχω τὴν κατοικίαν μου, τὸ σπῆι μου, κοιτικῶ: 'ἰλ.Σ.116 φῶκων δ' ἐν Πλευρωῖν, 'Ὁδ.1.200 φῶκι γὰρ ἐν ἀλασι δευδρήνται, 'Ἡρ.1,56 οἰκῶ ἐν Πίνδω, Πίνδ.Ν.10,58 οἰκῶν τ' οὐρανῶ, αὐτ.Π.3,34 παρὰ βοειδάσας κρημνίσων οἰκῶν φεῖ παρθένος, Εὐρ.'ἰων.314 ναοῖσι δ' οἰκῶσι τοῖσιδ' ἡ κατὰ στέγας, αὐτ.Τ.1098 παρὰ Κύνθων ὄχθων οἰκῶι, αὐτ.ἀ.454 εἰ μὲν γὰρ οἰκῶ νεότερος ὑπὸ χθόνος ἐν τσίαν οὐκῶτ' ὄσων, Καλλ.'Ἀρτ.20 οὐρεῖσιν οἰκῶω, Πάν. οἰκῶν ἐν 'Ἡρακλέους πόλει πρβλ. 'Ἀριστφ.'Ὀρν.968 ὄταν οἰκῶσται λυκοῖ πολιαί τε κωρῶναι ἐν ταῦτῳ τὸ μεταξὺ Κορινθῶν καὶ Σικωῶνος' || κ. μτφ.: Σοφ.ΟΤ.1390 τὸ γὰρ τὴν φρονιτῖδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκῶν γλυκὺ ἴναι εὐχάριστον εἶς τὸν νοῦν δὲ εἶναι ἐλεσθερος ὀπὸ φρονιδῶν, Μηνάι. 'Ὁδ.3 οἰκῶσιν ψυχῶσι ἄνω σοφοί' || μτ. τῆς μετὰ κ. γενικ. ἐπὶ συμβιώσεως μετὰ γυναικῶν, συγκοιτικῶ: Σοφ.ΟΤ.414 οὐδ' ὄταν οἰκῶσι μετὰ' || ἠδπ. κ. νεώτ. διαμένω ἐν τινι οἰκίᾳ, ἐνοικῶ, κοιτικῶ: Πάν. τοῦ δέινα οἰκοῦντος ἐν οἰκίᾳ.

αὐτ. οἰκία ἐν ἡ οἰκοῦμεν· 2) μγν. απ. τοῦ τόπου, ἐγκαθίσταται ἐν τινι τόπῳ: Εὐρ.ἀπ.360,11 (πιθ.), Θουκ.1,8 οὗτοι γὰρ δὴ τὰς πλείετας τῶν νήσων ᾤκησαν· || ἐν τῷ παθ. παρακ. κ. ὑπερσυντ. γίνονται κάτοικοι τόπου τινός, ἐγκαθίσταται παύ: Ἡρ.1,27 ἴνα ὑπὲρ τὰς νήσους οἰκισμένοι ἴσασ' πρὸλ.αὐτ.142 τρεῖς ὑπόλοιποι ἰσάδες πόλεις, τῶν αὐτ. δὴ νήσους οἰκίσται· 3) παθ. κατοικήζωμαι, ἀποκαθίσταμαι, ἐγκαθίσταμαι: Ἰλ.β.668 τριχῶδ' ἀέ φηκεν καταφυλάδων ἰσάδ. τριχῶδ' δὲ οἰκισθέντες, ταῖς πατρίσιν ἐχρήσαντο φυλαίσι· || π. Ἡρ. ὁ παθ. παρακ. ἔχει σμ. ἕνεστ.: Ἡρ.1,27 ἴνα ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ ἡκίρῳ οἰκισμένων Ἑλλήνων τίσωνται σε, αὐτ.1,28 ὁ ἐντὸς Ἄλυος ποταμοῦ οἰκισμένοι· 4) ἀμτβ. ὁ παθ. ἐπὶ πόλεω, κείμαι, εὐρίσκαμαι: Ἡρ.2,166 αὐτὸς ὁ νομῶς ἐν νήσῳ οἰκέει, ὄντιον βροχάσιος πόλιος, Ξεν.Ἑλλ.7,1,3 πλείεταί γὰρ πόλεις τῶν δεσπομένων τῆς βαλάντης περὶ τὴν ὑπερταρὴν πόλιν οἰκοῦσι, αὐτ.7,5,5 πρὸλ.Ἰσοκρ.10,35 τὴν πόλιν σποράδην καὶ κατὰ κώμας οἰκοῦσαν ἰσπολιτομένην ἐκ χωριστῶν κωμών· κ. παθ.: Ἡρ.1,93 παρ' ὄν Νίλος πόλις οἰκητο Ἰσπαιόμων, Ξεν.Ἀν.1,4 τῆς Κιλικίας ἰσάτην πόλιν ἐπὶ τῇ βαλάντῃ οἰκουμένην, Πολύδ.4,56,4 Σινάμη . . οἰκίσται δὲ ἐπὶ τῶν χειρροπόλων προτεινοῦσθαι εἰς τὸ πέλαγος· || κ. μέσ. μέλλ. ἐν παθ. σμ. : Θουκ.δ.67 καθ' ὅτι ἄριστα ἡ πόλις οἰκίσσεται, Δημ.1341 οὐδ' ὡς διὰ τοῦτο χεῖρον ἡ πόλις οἰκίσσεται· 5) ἐπὶ οἴκου ἡ πόλεως, δικαῖω, διευσθῆναι, κυβερνῶ: Σοφ.ΟΚ.1535 αἱ δὲ μυριαὶ πόλεις, κἂν εὖ τις οἰκῆ, βράδιως καθ' ὅριον, Εὐρ.Ἰν.386, Θουκ.3,37 οἱ τε φαυλοτέρου τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς Ξυνοετωτέρους ὡς ἐπὶ τὸ πλέον ἄριστον οἰκοῦσι τὰς πόλεις, Ἰσοκρ.2,19 οἰκίαι τῆς πόλιν ὁμοίως ὡσπερ τὸν πατῶν οἶκον· κ. μτφ.: Εὐρ. ἀπ.145 μὴ τὸν ἐμὸν οἶκον νοῦν ἢ τῇ διευσθῆναι· κ. παθ.: Εὐρ.Ἰν.486 εἰς οἰκουμένης πόλεις, Πλάτ.Πολ.371C ἐν μὲν ταῖς ὀρθῶς οἰκουμέναις πόλεις σχεδὸν τι ὁ ἀσθενέστατος . . ἄλλο ἔργον πράττει, αὐτ.Νόμ.936B, Δημ.503 πατρίδος τετυχῶς ἡ νόμοις . . μάστιγα οἰκίσθαι δοκεῖ· || κ. ἀμτβ. κυβερνώμαι, διευσθῆναι: Θουκ.2,37 καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ἀλίγους ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκῆν δημοκρατία κέλληται κυβερνώσθαι κατὰ τὸ συμφέρον τῶν ὀλίγων ἢ τῶν πολλῶν, Ξεν.Ἀπομν.1,2,4 ἡ πόλις τε καὶ οἶκος εὖ οἰκοῦσι, Πλάτ.Πολ.599D τίς τῶν πολλῶν διὰ εὖ βέλτιον ᾤκησεν· 6) ρηματ. π. οἰκίμα, οἰκίηται, οἰκίητω, οἰκίητήρ, οἰκίησις, οἰκίητήριον, οἰκίητὸς, οἰκίησιμος.

οἰκῶναξ-ακτος [οἰ] [ἀναξ] ὁ ἀναξ ὁ κύριος τοῦ οἴκου, ὁ οικοδεσπότης· Ἡσ. ἐν λ. ἐπιποχος, οἰκῶν-ια-ός [ων. ἀντὶ ἐοικώς βλ.λ.]
οἰκωφελής-οῦς-ές [οἰκος, ὠφέλιμ] μγν. ὁ χρήσιμος τῷ οἴκῳ, ὁ διὰ τὸν οἶκον ὠφέλιμος ὁ οικονομικός: Θεόκρ.28,2 νόσος οἰκωφελής -- ἐπάβολος [ἰδιωρβ. οἰκωφελίας].

οἰκωφελία [ἡ] [οἰκωφελής], ἐπ. -ἴη ὠφέλεια διὰ τὸν οἶκον, οικονομία, νοικοκυροσύνη· Εὐστ. ἐκατὸ τοὺς παλαιούς τῆς οἰκουρίας καὶ ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου διὰ γεωργίας τυχῶν ἡ τοιοῦτο πνός, οὐ μὴν δι' ἀποδημίας τῆς κατ' ἐμπορίαν, ἡ κατὰ πόλεμον: Ὀδ.Ε.223 τοῖσας ἔα ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν οὐδ' οἰκωφελίη, Θεόκρ.28,2 ὄρων . . γύναιεν, νόσος οἰκωφελής ἀσιν ἐπάβολος· || ἡ ἐπιμέλεια, ἡ φειδώ. ἔξ ἧς ὁ οἶκος ὠφέλιμος, ἀντίθ. οἰκωφθορία: Ναυμάχ.Ν.Στοδ.4,23,7.
οἰκωφελῶς ἐπίρρ. μγν. κατὰ τρόπον οἰκωφελῆ βλ.λ., οικονομικῶς: Δίωκ.Κ.56,7 οἰκωφελῶς βιωήτε.
οἰάλωμα Ἡσ. ἐπὶ προσθηθένον τῆς πλάστηγῆ τοῦ ζυγοῦ, ἐάν μὴ Ἰσορρεπῆ.

οἶμα-ατος [τὸ] [οἶμω] ἔφοδος, ὄρημα, λύσσα, ἐφόρησις βία, οἶμημα, ὄρημα: Ἰλ.Π.752 οἶμα λέοντος ἔχων, αὐτ.Φ.252 αἰετοῦ οἶμα· ἔχων μέλανος τοῦ θαρπητῆρος [ισγὸλ. ἐορμήματα [ἔχων τὴν ὄρημν τοῦ αἰετοῦ]· || ἐπὶ ὄψεως: Κόιντ.6,201.
οἶμα σνγρ. τ. ἀντὶ οἰομαι βλ.λ.
οἶμα [οἶμη] ποι. ἐν χρ. μ. κτ. μέλλ. κ. ἀόρ., μέλλ. οἶμῶμα [κρσυν.π.Ἡρ.1,62], ἀόρ. οἶμῶμα [Ἰλ.Χ.308], ἐπὶ ἀρκαπικῶν ὄρητων, ὄρημα ἐπὶ τινος, ἐφορμῶ: Ἰλ.Χ.140 κίρκος . . βριθίος οἶμῶμα μετὰ τῆρῶνα πέλειαν, Ὀδ.Ω.356 οἶμῶμα δὲ ἀλεῖς τὸ τ' αἰετοῦ ὄψηπητής [ισγὸλ. ἐφόρων συστρέφας ἑαυτὸν, ὠρμησεν]· 2) ἀπολ. ὄρημα, τρέχω: κρσυν. π. Ἡρ.1,62 θύνην δ' οἶμῶμαστος σεληνναῖς διὰ νυκτὸς· 3) ρηματ. π. οἶμημα.

οἶμη [ἡ] [οἶμη] ποι. ὄσμα, τραγουδῶ· Ἡσ. ἐλ. φάδ, παρὰ τὸ ἐν ταῖς οἶμοις φάλλεσθαι, τούτῃσιν ἐπὶ τῶν ὄσοις ὄθεν καὶ προοίμιον ἐπὶ τῶν ποιημάτων: Ὀδ.Θ.74 οἶμης τῆς . . κλῆρος ὄρησάντων ἐμῶν ἴκανε, αὐτ.Θ.481 οἶμας Μούσῃ ἐξέδοσε, αὐτ.Σ.347 θεοὺς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας παντοίας ἐνεμῶσεν, Ἀνακρέοντ.32,14 οἶμη δάκε Φοῖβος τέττιγι, Λυκόφρ.11 ἀμνηστῶν οἶμας, Καλλ.Διήλ.9 Διῶλον οἶμας ἀποδοῦσασομαι, Ἀπολλ.Ρ.4,150 οἶμη βελγόμενος· 2) Ἡσ. οἶμη, λόγος, ἱστορία.

οἶμηδοκῶ-έω μγν. ἐνεδρεύω: Θεόγρωστ.Καν.22 πρὸλ. δοκῶδοκῶ.

οἶμηλα Ἡσ. κοίμηλα, ἀκρόδρυμα.

οἶμημα-ατος [τὸ] [οἶμω] Ἡσ. ὄρημα.

οἶμητεύει μτφ. κ. λεξ. διοδεύω· Ἡσ. εἰσπαρορέεται: Θεόγρωστ.Καν.22.

οἶμος [οἰ] κ. νεότ. π. Ὀ. ὠμος, π. τραγ. κ. κωμ. ἐδρηται κ. κτ. ἐκβλήθην πρὸ τοῦ ὠς [Σοφ.ΑΙ.354, Κρατίν.183] ἐπιφών. ἄλιγος, τρόμος, οἶκος, βλιφσος νόμου, καὶ τῆς ἀπροσδοκίτου συμφορᾶς, ἐκπερόμενον ἀπολ. κ. τ. ὄνομαστ., ἀλιμον, ὄμη: Σοφ.Τρ.971 οἶμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος αὐτ. Ἀντ.86 οἶμοι, κατὰδὴ, Ἄριστοφ.Αχ.590 αὐτ' ὡς τεβήθηξ, αὐτ.Επρ.257 οἶμ' οἶμοι τάλως, αὐτ.Νεφ.773 οἶμ' ὡς ἄδρια, Μηνιάδ.11,2 Σταυροδ. οἶμοι ἰτέκνον ἐμὸν· || κ. μτ. γενικ. τοῦ πράγμ. οὐ ἐνεκα στεναγέει πος: Θεόγρ.991 οἶμοι ἄνακλειος, Σοφ.Ἰλ.1179 οἶμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς, Εὐρ.Ἰπ.1454 οἶμοι φρονος σῆς, Λουκ.Κατὰνλ.20 οἶμοι τῶν κτημάτων· 2) παρὰ, οἶμῶζω.

οἶμος [οἰ] [ἰφῆρω] ἀπ. κ. μγν. ἐπ. ἡ ὄμος, κ. ὁ οἶμος [Σοφ.Ἰγν.166, Παρβ.ἀπ.31] ὄδος, ὄρημος, ἀτραπός· Ἡσ. ἐβδος, τρόμος: Ἡσόδ.Ἐργ.290 μακρὸς δὲ καὶ ὄρησις οἶμος ἐς αὐτὴν καὶ τριχῶς τὸ πρῶτον, Πινδ.Π.4,248 καὶ τὰς ἰαμον Ἰσμι βραχύν, Αἰσχ.Πρ.394 λευρόν οἶμον αἰθέρος, αὐτ. ἀπ.239 ἀπλήν οἶμον . . εἰς Ἀἰδου φέρειν, Εὐρ. Ἄлк.835 ὄρηθην παρ' οἶμον, ἡ πὶ Λάριον φέρε, Πλάτ.Πολ.420B τὸν αὐτὸν οἶμον . . πορευόμενοι, Μένδ.61 ἄλληλον οἶμον ἐκπορεύεται, Ἑλλ. Ἐπιγραμμ.227 λυγρὴν θ' οἶμον ἔβην· 2) π. Ὀ. κτ. πληθ. σειράς, ἴωνα, λωρῖδες· Εὐστ. ἐζῶνα, δδοῖ, βράδδοι ὄρηδοι: Ἰλ.Α.24 δεκα οἶμοι ἔσαν μέλας κῆρυκος, δώδεκα δὲ χρυσοῖο καὶ ἐφκοσι κασσιτέρου· 3) μέρος, λωρῖς γῆς, χώρος: Αἰσχ.Πρ.2 Σικύθην ἐς οἶμον· 4) μτφ. ἐπὶ ὄνομαστ. ὁ τρόπος, τὸ μέλος, ὁ ἦχος: Ἰγν.Ἐργ.451, Πινδ.Ο.9,47 ἔγειρ' ἐπέων σφιν οἶμον ἰλιον, Καλλ. Δία78 Φοῖβος δὲ λῶρῳ εὖ εἰδὸσας οἶμους.

οἶμωγῆ [ἡ] [οἶμωζω] κ. μγν. θρηνηδὴς κραυγῆ, ὄδυρμῆς, ὄλοφωρμῆς, στεναγμός: Ἰλ.Δ.450 ὄμ' οἶμωγῆ καὶ εὐχάλῃ πέλεν ἀνδρῶν ὄλλόντων τε καὶ ὄλλυμένων, αὐτ.Χ.409 κωκυτὸς καὶ οἶμωγῆ, αὐτ.Ω.696 οἶμωγῆ τε στοναγῆ τε, Ἡρ.3,66 οἶμωγῆ ἀφθῶν διεκρήντο, Αἰσχ.Περα.426, Σοφ.ΑΙ.317 ἐξώμωξεν οἶμωγας λυγρὰς, Εὐρ.Ἡρακλ.833 στεναγμόν οἶμωγῆ θ' ὄμοθ, Ἄριστοφ.Επρ.127δ'

Διφιλ.60,8 **εμβαλετες οιναρίον** εις λάγνον, Βαλα. Καν.18 τὸν κανόνα διὰ τοὺς ἱερωτικῶν ἐμπορευομένων οἰνάρια ἢ κ. ἄνευ εὐτελιστικῆς σημ. κρασάκι : Πολιοχ.2,7 **θλασάτ τ' ἔλαια**, καὶ πιεῖν οἰναρίον, Πάπ. 2) ὄλιγος οἶνος : Ἐπιτ. Έγγ.12, Λουκιλλ.ΑΓ II,187,6 ἐξ **βραχὺ σιταροῦ κέρμα** καὶ οἰναρίου, Σωρ.1,64, Θεοφρ.Καρ.17,2 **ἐφθόσέ μοι** τὸ ζυμοῦ καὶ τοῦ οἰναρίου, Πάπ. δὲ τόπος τῶν οἰναρίων 3) ἡ ἀμπελος : Γαλ.19,125.

οἰνάρια ἴδος (ἡ) τὸ κλῆμα Ἐρωτ. οἰναρίζας τὸ κλῆμα τῶν ἀμπέλων : Ίππ.Τυν.2,206 2) Ἦσ. «κληματίσ».

οἰνάρων ἰσὶ) τὸ φύλλον τῆς ἀμπέλου, τὸ ἀμπελόφυλλον, κληματόφυλλον : Ξεν.Οἰκ.19,18 ἀμπελος περριτανούσα τὰ οἰναρα, Θεοφρ.ΦΙ.9,13,5 **χειρὸς δὲ τὸ μὲν φύλλον** ὡσπερ οἰναρον, μικρὸν δὲ καὶ τὴν χροίαν ὀμοιον, αὐτ.9,11 ἀμπελος διατηρεῖ τὸν καρπὸν ἄνευ οἰνάρων, Βάβρ.34,2 ἰδ.γρ. οἰνάσι 2) τὸ κλῆμα, ἡ ἀμπελος : Ἀκκίφρ.3,22 ὄλοκλήρουσ ἀπέτμον τῶν οἰνάρων τοὺς βότρυς, **οἰναρος** ἰσὶ) ὄγρ. πιβ. κόμαρος : Θεοφρ.ΦΙ.19,3. **οἰνάς**-ἄδος ἰσὶ) κ. μων. ἡ οἴνη, ἡ ἀμπελος : Ίων Έλεγ.1,4 **εὐὸ βωτρυόσσε** οἰνάς ὕσχοθόνιον πρῶτον ἀνασχομένη βαλερωῦ ἐπύττωσὶ πᾶσι αἰθέρος, Σιμμ.ΑΠ.7,193,2 πῶσσοσαν βρομήσι οἰνάδος ἐν πετάλοισι 2) Ἦσ. οἰνάδες ἀμπελώδεις τόποι 3) ὁ οἶνος, τὸ κρασί : Νικ. Ἀλεξ.354 ἡ ἀπὸ **βάχου** ἡ ἀπὸ μυρτιάς ὅτε μυρτιάδος οἰνάδι βάλλων 3) κτ. πλῆθ. αἱ Μαινάδες : Ὀππ.Κυν.4,233 γυναικεσ οἰνάδες 4) ἐπίγρ. ὡς ἐπίθ. ὁ πλήρης οἶνος, ὁ οἰνώδης : Μακεδ.ΑΠ 9,645,7 **πρώταίς** δ' ἀμετέροισιν ἐν ὄργασιν οἶνος ὀπίγρ οὐθατος ἐκ βωτρυῶν ξανθὸν ἀμπελε γάνω, ΑΠΛ.15,1 ὁ πρὶν ἀεὶ βρομοῦ μπεθυσμένος οἰνάδι πηγῆ . . Σάτυρος 3) ἴδος ἀγρίας περιστερᾶς ἔχουσας πτῖμας ἐρυθρόφων Ἦσ. εἰδος περιστερᾶς ἀγρίας, Εὔστ.1712 **οἰνάς**, μεζῖων περιστερᾶς, οἰνωπὸς τὸ χρώμασ : Ἀριστ.Ζ1.544,6 **δεύτερον δὲ ἡ οἰνάς** αὐτῆ δὲ μικρῷ μεζῖων ἐστὶ τῆς περιστερᾶς, αὐτ.553b,19 περιστερὰ δὲ καὶ φάττα καὶ τρυγῶν καὶ οἰνάς διτοκοῦσθαι, Λυκόφρ. 358 γαμφαδίσι ἀρης οἰνάς ἐλκυσθῆσθαι, Αἰλ. Ζ1.4,58* πρβλ. οἰνάς.

οἰναγῆς-αὐς ἐξ Ἦσ. κρηθῖνας μεθῶν.

οἰναγῆς Ἦσ. εἰνονεῖς κόρακες.

οἰνάλαιον ἰσὶ) μτγ. κ. μων. οἶνος μετ' ἔλαιου ἀνόμικτος : Δισακ.4,150,7, Ἠλιδό.Χερ.π. Ὀρειβ.44, II, II, Γαλ.13,404, Ἰππιατρ.22.

οἰναμπόριον ἰσὶ) νεῶτ. τὸ ἐμπόριον οἴνου, ἡ οἰναγορά ἢ ἡ εἰς τὴν παραγωγὴν καὶ κατανάλωσιν τῶν οἴνων ἀφορῶσα ἐμπορικὴ κίνησις : τὸ οἰναμπόριον διερχέται κρῖνον.

οἰνέμφορος ἰσὶ) μτγ. κ. νεῶτ. ὁ ἔμπορος οἴνου, ὁ ἀγοράζων μεγάλας ποσότητας οἴνου καὶ πωλῶν ἐπίσης κατὰ μεγάλας ποσότητας χονδρικῶς : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.38.

οἰναραστής ἰσὶ) μτγ. ὁ ἐραστής τοῦ οἴνου, ποῦ ἀγαπᾷ τὸ κρασί : Αἰλ.Π1.241.

οἰνεύσμαι ἀποθ. Ἐρωτιαν. ἐπίνευ.

οἰνεῶν-ἄνος ἰσὶ) ἰων. ἀντὶ οἴνου βλλ. : Γεωπ.7,7,6.

οἰνη ἰσὶ) ἰσὶ) ποι. ὄρω. ἄντὶ ἡ ἀμπελος Ἀθην.2, 35B καὶ γὰρ παλαιὸν Ἕλληνας οἶνος ἐκόλουσεν τὰς ἀμπελοῦς, Ἠσ.Ισθ.Α.292 οἱ δ' ἐπράγων οἶνας, βρῆσάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Έκατ.Μ15j, Εὐρ. Βάχχ.535 καὶ τὰν βωτρυῶνδῃ δινούσων χάριον οἶνας, Μοσχ.1,6,12. Ὀρφ.ἀπ.292 ἀδευκέας οἶνας, Έκλ.Ἐπιγρ.ἀμ.88,5 βωτρυῶνδῆσ οἶνας, Ἐπιγρ. γάνωσ οἶνας 2) ὁ οἶνος, τὸ κρασί : Λεωνίδ. Ταρ.ΑΠ.6,334,5 σκύφος ἔμπλον οἶνας, Λυκόφρ. 660 οἶνας σκύφον προτεινῶν, Νικ.Θηρ.622, Μελέαγρ.ΑΠ.12,49,3 πλῆρες ἀμυσσάμενος σκύφος οἶνας.

οἴνη ἰσὶ) ἰσὶ) ἰσὶ) μτγ. ὁ ἐπὶ τῶν κώδων ἀριθμὸς ἐν Πολυδ.7,204 ἐστί δὲ οἴνη παρὰ τοῖς Ἴουσι μονάς : Ἀχαιο.56,Ζηνὸδ.4,23 ἡ τρεῖς **Ξῆ ἡ οἶνας** 2) Σουδ. οἶνας τοῦς κούβου : Σχολ.Πλάτ.460* πρβλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνῶ.113.

οἰνηγή ἰσὶ) πάλ. ἐπὶ ἀμαξῆς, ἡ μεταφερούσα οἶνον, ἡ οἰνοφόρος : Πάπ. ἔχειται γὰρ γενὰς ἱκανοῖς οἰνηγᾶς.

οἰνηγία ἰσὶ) ἰσὶ) μτγ. ἡ ἀγνή, ἡ μεταφορὰ τοῦ οἴνου : Κλημ. Αἰ.185 οἰνηγία διαπόντιοι, Πάπ. ἀνάλωμα οἰνηγίας.

οἰνηγός-ἡ-ὄν πάλ. κ. Ἐπιγρ. ὁ ἀγνός, ὁ μεταφέρων οἶνον : Πάπ. ἔχεταισεν τὰς οἰνηγᾶς σαργῶνας, αὐτ. οἰνηγὸν πλοῖον ἢ Ἐπιγρ. οἱ οἰνηγοῖ οἱ ἀγοντες, φέροντες οἶνον.

οἰνηρός-οἶον ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν οἶνον, ὁ τὸ οἶνον : Ἀνακρ.161 οἰνηρός θέρσιων ἰδὲ ὑπέρητος τοῦ οἴνου, ὁ κεραστήρ. Εὐρ.Ζ1.164 Βάχχου τ' οἰνηρᾶς λαϊβᾶς Νικ. Ἀλεξ.534 οἰνηρῶν . . τούγα, Ἀντίγ.Καρ.ΑΠ.9,408,2 οἰνηρᾶς χεῦθὸν ἀπὸ σταγῶν ἢ ὁ ἐξ οἴνου, ὁ οἰνώδης : Ἀριστ.Πρ.873α,20 οἰνηρὰ ἀγρότης 2) ἐπὶ ἐπιδέμασ ὁ ἐμβαλεπόμενος εἰς οἶνον, ὁ διδύροχος ἐξ οἴνου, μουσκόμενος μετ' κρασί : Ίππ. Ἀγμ.24 οἰνηροὶ σπλήνες ἢ ἐπὶ ἱστικῆς, ἡ θεραπευτικὴ δι' ἐπιδέμασ ἐμβαλεπασμένωσ εἰς τὸν οἶνον : Ίππ. Ἀγμ.34 οἰνηροὶ ἱστροῖς 3) ὁ πλήρης οἶνος, ὁ γεμάτος κρασί : Πινδ.Ν.10,43 σὺν οἰνηρᾶς φιάλαις ἀπέδον, Ἦρ.3,6 κεράμων οἰνηρῶν, Κρατίη, 187 κ' οὐδ' ὄξυθαρον οἰνηρὸν εἶν κενκτήσασαι, Αἰσχ.ἀπ.96 μῆτε κρωσσοῦσ μῆτ' οἰνηροῦσ μῆτ' ὄξυθαρον λινεῖς ἀφνεοσὶ δόμοισι, Εὐρ.Ίων.1179 οἰνηρὰ τεύχη σμικρὰ 4) ἐπὶ μέτρων, δι' ὧν μετρεῖται ὁ οἶνος : Ἀριστ.ΗΝ.κ1.135α,2 οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ καὶ σιτηρὰ μέτρα 3) ἡ οἰνηρὰ ὡς οὐσ. ὁ φόρος τοῦ οἴνου : Ἐπιγρ. 6) ἐπὶ χωρῶν, ὁ παράγων ἀφθονον οἶνον, ὁ οἰναπαραγωγός : Καλλ.ἀπ.115 ἀπ' οἰνηρῆς Κίου* πρβλ. Ἀριστ.ΑΠ.7,145 οἰνηρῶν . . θελοπιδῶν.

οἰνηρῶσις-εως ἰσὶ) ἰσὶ) μτγ. ὁ ἀγνισμὸς πρὸς ἀντλήσιν οἴνου : Ἀριστ.Ἀχ.1067 φέρε τὴν οἰνηρῶσιν Ἰν' οἶνον ἐγγέλω λαθῶν ἐς τοὺς χάος, Φιλ.1,390.

οἰνιάς Ἦσ. εἰδος κόρακος.

οἰνιάς-ἄδος ἰσὶ) μτγ. εἰδος ἀγρίας περιστερᾶς, ἡ οἰνάς βλλ. Πολυδ.6,22.

οἰνασθήρια ἰσὶ) ἄ. οἰναστήρια βλλ. : Εὔστ.907,18.

οἰνιδυλῆ ἰσὶ) νεῶτ. χημ. τὸ κρῖνον συστατικὸν τῆς ἐρυθρᾶς χρωστικῆς τοῦ οἴνου.

οἰνιδιον ἰσὶ) μτγ. ὄποκος τοῦ οἴνου, οἰνάριον, μικρὰ ποσότης οἴνου : Ἀπολλ.δ.π.Δισακ.Α.10,11 κοτύλη οἰνιδίου.

οἰνιζῆς Ἦσ. ἐόξεις ταχέως.

οἰνίξω ἰσὶ) ἰσὶ) μτγ. ἔξω γεῖσιν, ὄσμη οἴνου : Θεοφρ.π. Ἀπολλ.Πορ.δ.43 δι' ἄλου δὲ τοῦ βίου οἱ κόκκοι τὸ οἰνίξον ἔχουσι, Δισακ.1,13 οἰνίξουσεν τῆ ὄσμη* πρβλ. Γαλ.14,13 2) μέσ. ἀφθονον οἶνον δι' ἀνταλλαγῆς, προμηθεύομαι, ἀγοράζωσ οἶνον : Σουδ. οἰνωσόμενοι οἶνον ἀγοράσαντες : Ἰλ.Η.472 οἰνίζοντο . . Ἀχαιοὶ μὲν χαλκῶ, ἄλλοι δ' αἰθῶν σιδήρῳ, αὐτ.Θ.506 οἶνον μελίφρονι οἰνίξασθε, Μάξ.Τῦρ.39,1 ἔκ Ἀλμυνον οἰνίζοντο, Λοικ.Ἀλ.1,οἱ.1,9 καὶ ἐκ τοῦ παταμοῦ οἰνωσόμενοι* πρβλ. Κόντ. ἐν Ἀθηνῶ.1,113.

οἰνίξω ἰσὶ) ἰσὶ) ἰσὶ) μτγ. Ἦσ. οἰνίξεν τὸ μονάζειν.

οἰνικός-ἡ-ὄν Ἐπιγρ. πάλ. κ. νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν οἶνον, ὁ ἐξ οἴνου : Πάπ. ἐπεμφα πρὸς οὐ παιδίον, ἴνα ὀσιπῆτὶ τὰ οἰνικά γενήματα, αὐτ. οἰνικά συγγραφαί, Ἦσ. ἐν λ. κάδος μέτρον αἰτικῶν καὶ οἰνῶν, Σουδ. ἐν λ. Κριός ἐν ταῖς οἰνικαῖς ἀποστασῶσιν, -οἰνικῶν ζῆτημα, -οἰνική πολιτικῆ, -οἰνικὸν συνάλλαγμα.

οἰνίχη ἰσὶ) νεῶτ. χημ. ἡ ἐρυθρὰ χρωστικὴ τοῦ οἴνου

οινόθρυπος-ον [βρύητ] μτγν. ὁ διὰ τοῦ οἴνου ἐκτεθλυμένος, ἐξδαυσιπαιμένος· Θεοκρ.15, 27 ἰδ. γρ. οἰνόθρυπος.

οἰνοκάβλος [ὁ] μτγν., ὁ διατηρῶν οἰνωπλεῖον, ταβερνάρης· Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.1,14.

οἰνοκάλινα [ἡ] μθν. ἡ οἰνοκάχλη, ἡ μέθυσις· Ψελλ.η.Θησ.Στεφ.ἐνλ. γυναικίκα δὲ τὴν φίλοισιν οἰνοκάλινα κ. λέγ.

οἰνοκάχλη [ἡ] ἐσφ.ἀναγ. ἀντί οἰνομάχης, ἐπὶ γυναικί, ἢ εἰς οἰνοσίαν ἀκόλαστον, ἀγὰν ἐπιρρηγῆς, μεθύσται, μεκρού· Θεόδομ.Κωμ.78, Κλήμ.*Αλ.Παῖδ.2,187 οἰνοκάχλη γυνή.

οἰνοκίς-ίδος [ἡ] μτγν. στυπτικὸν πεπονημένον ἐκ βεβρασμένων κηκίδων εἰς οἶνον· Γαλ.12,25.

οἰνοκρον [τὸ] μτγν. κρέας διατηρούμενον ἐν τῷ δέξουσ· Μαλάκ.1,29.

οἰνολάσπη [ἡ] νεώτ. ἡ στερεὰ ὑποστάθμη ἢ συσσωρευμένη ἐπὶ τοῦ πυθμένος τῶν οἰνοδαχείων μετὰ τὸ πέρας τῆς ζυμώσεως τοῦ γλεύκους καὶ τὴν διαύξασιν τοῦ παραχθέντος οἴνου.

οἰνόληπτος-ον [λαμβάνω] μτγν. ὁ ὄψθ τοῦ οἴνου κατελήμμενος, ὁ μέθυσις· Πλούτ.*Ηθ.4Π ἀνδράποδον οἰνόληπτον καὶ λίχρον, πρὸς πάνσιν πραγματεῖαν ἀχρηστον.

οἰνολογία [ἡ] πάπ. κ. νεώτ. φόρος ἐπιβεβλημένος ἐπὶ τοῦ οἴνου· 2) νεώτ. κλάδος τῆς βρωματοχημείας, ἀφορῶν εἰς τὴν μελέτην, ἐξακριβωσιν καὶ καθορισμὸν τῶν κατ' ἐπιστήμην καὶ ἐμπειρίαν κανόνων καὶ συνθηκῶν τῆς παρασκευῆς καὶ τῆς διατηρήσεως τοῦ οἴνου.

οἰνολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν οἰνολογίαν βλ.2) ἢ τὸν οἰνολόγον· οἰνολογικὸν ἐργαστήριον, οἰνολογικὰ ὄργανα.

οἰνόλογος [ὁ] νεώτ. ὁ εἰδικὸς ἐπιστήμων ἢ ὁ ἐμπειροτέχνης, ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν καλῆς συστάσεως καὶ γεύσεως τῶν οἴνων, ὁ ἐπιτηδεύμενος τὴν βεραπειάν καὶ διατήρησιν τῶν οἴνων.

οἰνόλοφ-έω μτγν. ὀμῶδ περὶ οἴνου· Ἀθήν. 240P οἰνόλοφος ἄποι περὶ οἴνου εἰπόντος.

οἰνομαγειρεῖον [τὸ] νεώτ. κατάστημα ἐστιασίου ἔμα καὶ οἰνωπλεῖον, ταβέρνα.

οἰνομάγειρος [ὁ] νεώτ. ὁ διατηρῶν οἰνομαγειρεῖον, ὁ ταβερνάρης.

οἰνομᾶνθ-οὺς-ές μτγν., μθν. κ. νεώτ. ὁ ἐμμανῆς ἀγανῶν τὸν οἶνον, ὁ οἰνοπότης, ὁ κρασοπατέρας, ὁ μεκρήξ· Ἀθήν.11,464B καὶ γὰρ ὁ φιλόφος καὶ ὁ ἀφοφάγος οἶνον ὀφουμᾶνθ ἐστί, καὶ ὁ φίλοισιν οἰνομᾶνθ, Εὐστ.*11,702,38.

οἰνομανία [ἡ] νεώτ. ἡ ἐμμανὴς ἀγάπη πρὸς τὸν οἶνον, ἡ ἀκράτητος οἰνοπασία, τὸ μεκρηλικόν.

οἰνομάχλη [ἡ] ὄρθ. γ. τοῦ οἰνοκάχλη βλ.· Θεόδομ.Κωμ.78.

οἰνόμαλι-ττος [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. ποτὴν ἐκ κράματος οἴνου καὶ μέλιτος· Διοσκ.5,16 οἰνόμαλι τὸ ἐκ τοῦ αὐστηροῦ οἴνου καὶ μέλιτος ἐφθού γίνεμενον, ἦταν πνευματὸς· Πολυδ.12,27 οἰνομάλι χρυσῶ παραπλήσιον, Πασειδών.1], Μελέαργ.ΑΠ 12,164 καὶ οἰνομάλις πόματι, χορηγούσης τῆς χώρας τὸ μέλι παμψηθές, Γαλι.10,356.

οἰνομετρία [ἡ] νεώτ. ὁ δι' εἰδικῶν ὀργάνων προσδιορισμὸς τοῦ ἐν τῷ οἴνῳ περιεχομένου οἰνοπνεύματος, ὄρθθθ. οἰνοπνευματομετρία.

οἰνομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν οἰνομετρίαν ἢ τὸ οἰνομετρεῖν βλ.κ.

οἰνόμητρον [τὸ] νεώτ. φψα. ὄργανον, δι' οὗ προσδιορίζεται ἡ περιεκτικότης τοῦ οἴνου εἰς οἰνόπνευμα, τὸ οἰνοσκόπιον.

οἰνομητρῶ-έω Ἐπιγρ. μετρῶ οἶνον· Ἐπιγρ. ἐδοῦθπσεν τε καὶ οἰνομητρῶσιν πάσι.

οἰνομήτωρ-ορος [ἡ] ποι. μτγν. ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, μήτηρ τοῦ οἴνου· Ἀστυδ.ὸ θνητοῖσι τὴν ἀκασφῶρον λύπης ἐφηναν οἰνομήτωρ ἀμπελον.

οἰνόμ[ε]κτος-ον νεώτ. ὀνόμηκτος μετ' οἴνου. **οἰνομύρσινον** [τὸ] μθν. οἶνος ἐν μυρτιάει· Παύλ.Αγ.7,12,31 [δ.γρ.]

οἶνον [τὸ] μ.κτ. πλθθ. ἦσα. κοῖνα· τὰ τῆς ἀμπέλου φύλλα.

οἰνογένεσις [ἡ] νεώτ. δέδοτικὸν φύραμα ὀξέθον διὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ὀξυγόνου τὴν χρωστικὴν τοῦ οἴνου καὶ ἐπιφέρει τὴν ἀμαύρωσιν αὐτοῦ, τὴν θερμοπνευμένην διὰ παστερισμοῦ.

οἰνοζο-ορος [τὸ] νεώτ. τὸ ζε οἶνον ζεῶς.

οἰνοπαραγωγή [ἡ] νεώτ. ἡ παραγωγή οἴνου ἐν τῷ τόπῳ· ἡ οἰνοπαραγωγή τῆς Μισσησίας. 2) ἡ βιομηχανία οἴνου.

οἰνοπαραγωγός-ον νεώτ. ἐπὶ τόπων, ὁ παράγων οἶνου· χώρα οἰνοπαραγωγός. 2) τὸ ἄρα. οὐα. ὁ ἔχων ὡς κατ' ἐξοχὴν εἰσόδημα τὸν ἐκ τῶν ἀμπελῶν τὸν οἶνον, ὁ ἀμπελοκτήμων· οἱ οἰνοπαραγωγεὶ κατῆλθον εἰς συλλαλητήριον.

οἰνοπαραλήμπτης [ὁ] πάπ., διγρ. -ημητής ὁ ἀνολεθρόντων τὴν πώλησιν οἴνου.

οἰνοπέλορ [ἡ] μτγν. γῆ ἀμπελοφόρος, ἀμπελότοπος, τὸ οἰνοπέδον· Γαιτ.ΑΠ11,409,4 οἶος πρῶτης ἤλαβε ἀπ' οἰνοπέδου.

οἰνοπέδος-ον κ. -η-ον [Ἰων.Κυν.331] κ. μθν. ὁ ἔχων ἔδαφος κατάλληλον πρὸς παραγωγήν οἴνου, ὁ ἔχων χώραν ἀμπελοφόρον, οἰνοφόρον· Ὁδ.Α 193 ἀνά γουόνδ ἀλωῆς οἰνοπέδου, Μόσχ.4,100 ἐρπύζοντ ἀνά γουόνδ ἀλωῆς οἰνοπέδου· 2) ὁ παράγων ἀφθονον οἶνον· Ὁπν.Κυν.4,331 οἰνοπέδου σφηκτοκρησὶ μερλήω. 3) τὸ οἰνοπέδον ὡς οὐα, γῆ ἀμπελοφόρος, ἀμπελῶν, ἀμπελότοπος· 11,1,579 τέμενος. . τὸ μετ' ἡμισ οἰνοπέδου, Θεόκρ.838 Ἀηλάντου δ' ἀγαθόν κείριται οἰνοπέδον, Θεόκρ.24,130 οἰνοπέδον μέγα Τυδεύς νοστή, Πλούτ.*Ηθ.604C, Ἄνω.Κομν.14,456 ἀρούρας τε καὶ οἰνόπεδα καὶ οἶα.

οἰνοπέπαντος-ον μτγν. ἐπὶ βοτρών, ὁ ὄρμιος πρὸς παραγωγήν οἴνου· Κρηνα.6,232,1 βότρωις οἰνοπέπαντος ἐξοχησασίθι τὸ ροῖσι θρέματα.

οἰνοπέπικτον ἦσα. οἰνοπέδομον.

οἰνόπη [ἡ] μτγν. ὄνομα σταφυλῆς· Πολυδ.6,82.

|| ἦσα. οἰνόπη· ἀμπέλου μελαίνης εἶδος.

οἰνοπληγῆ [ὁ] ἰομπτεῦα) κωμ. λ. σχηματισθεῖσα κτ. τὰ γυναικίολις παρβενοπληγῆ, ὁ στρέφον τὰ βλέμματα τοῦ πρὸς τὸν οἶνον, ὁ ἐπιθυμῶν τὸν οἶνον Σουῖδ. οἰνοπληγῆ· τὰς τοῦ οἴνου περισκοπούσας· Ἀριστῶ.Ἀχ.393 τὰς οἰνοπληγῆς, τὰς προδότηδας τὰς λάλους κωδ. οἰνοπληγῆς.

οἰνοπληγῆτος-ον [πλῆθω] μτγν. ὁ διὰ τοῦ οἴνου πεπλησμένος, παραζαλλόμενος· Εὐρ.Ρήσ.363 κωλῆκον οἰνοπληγῆτος ἀμύλας.

οἰνοπληθῆς-οὺς-ές [πλήθω] κ. μθν. ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων ἀφθονον οἶνον, ὁ πλούσιος εἰς οἶνον· Ὁδ.Ο 406 νησῆς τῆς Συρίας κικλήσεται. . οἰνοπληθῆς πολυπυρος, Εὐγεν. 1ω.ἐγκώμιον Τραπεζοῦτος 371,65 οἰνοπληθῆς γῆ.

οἰνόπληκτος-ον [πλήσσω] μτγν. ἄ. οἰνόπληξ βλ.κ' ἦσα. οἰνόπληκτον οἰνωμένον· Βασ.2,126D.

οἰνοπληξ-ήγος [ὁ,ἡ] [πλήσσω] κ. μθν. ὁ ὄψθ οἶνον πεπλησμένος, κτυπημένος, ὁ μεθυμένος, ὁ κρασομῆνος· Τραγ.Ἀδέσπ.238, Ἀντιν.Σιδ.ΑΠ 9, 323,5 ἐν οἰνοπληξί τεράμιον, ἦσα. ἐν λ. μεθύσθθδες, Πλαν.Βι.Αισώπου 55,7.

οἰνοπνεύμα-ατος [τὸ] νεώτ. κ. δημ. τὸ πνεῦμα τοῦ οἴνου, τὸ λαμβανόμενον πρῶτον δι' ἀποστάξεως τοῦ οἴνου ἢ ἀ. ἀλκοολοῦχων ὄργων, ἀ. αἰθυλικῆ ἀλκοόλη, αἰθυλικὸν πνεῦμα, δημ. σπῆρτο.

οἰνοπνευματικός-ως [ἡ] νεώτ. κ. οἰνοπνευματικός ὀλητηρίασις χροῖα ἐκ καταχρηστικῆς οἰνοπνευματώδους ποτῆς, ἀλκοολισμός.

οἰνοπνευματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ οἰνόπνευμα βλ.κ'· οἰνοπνευ-

ματικός βαθμός (ή ποσότης αϊθυλικής αλκοόλης εν θερμοκρασίᾳ 15° Κ ή ἐνεχυμένη εἰς 100 ὄγκους οἰνονπνευματικού ὑγρού).

οἰνονπνευματοζύγιον (τό) νεώτ. παλαιότερα ὄνομασια τοῦ οἰνονπνευματομέτρου βλλ.

οἰνονπνευματομέτρης-ως (ή) νεώτ. κ. οἰνονπνευματομέτρια προσαρισμός τῆς εἰς μεθυλικήν ἀλκοόλην, τῆς εἰς οἰνόπνευμα περιεκτικότητος τῶν ἀλκοολούχων ὑγρῶν.

οἰνονπνευματομητρῆς (ή) νεώτ. συσκευή αὐτομάτου μετρήσεως τοῦ ἀπὸ μηχανῆς ἀποστακτικῆς παραγομένου οἰνονπνεύματος βλλ.

οἰνονπνευματομετρία (ή) νεώτ. ὁ τ. τοῦ οἰνονπνευματομέτρης βλλ.

οἰνονπνευματομέτρον (τό) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ προσδιορίζεται ὁ οἰνονπνευματικός βαθμὸς τῶν μεθυλικῶν ἀλκοολῶν περιεχόντων ὑγρῶν.

οἰνονπνευματοποιεῖον (τό) νεώτ. ἐργοστάσιον, κατάστημα, ἐν ᾧ λειτουργοῦσι συσκευαὶ εἰδικαὶ πρὸς ἀπόσταξιν οἰνονπνεύματος ἢ κ. μ. πρὸς κατασκευὴν οἰνονπνευματῶν ποτῶν.

οἰνονπνευματοποιήσιμος ὀν νεώτ. ἐπὶ διαφ. ὧλῶν, ὁ δυνατόμος νὰ μετασυστωθῇ εἰς οἰνόπνευμα ἢ ὁ ἐξ οὗ δύναται νὰ ἐξαχθῇ οἰνόπνευμα.

οἰνονπνευματοποιία (ή) νεώτ. βιομηχανία παραγωγῆς οἰνονπνεύματος καὶ οἰνονπνευματῶν ποτῶν ἢ ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κατασκευάζοντος οἰνονπνεύματα, τοῦ οἰνονπνευματοποιῶ βλλ.

οἰνονπνευματοποιός (ὁ) νεώτ. βιομήχανος παραγωγῶν δι' ἀποστάξεως οἰνόπνευμα, ἢ παρασκευάζων οἰνονπνευματῶν ποτῶν.

οἰνονπνευματοπωλιών (τό) νεώτ. κατάστημα πωλῆσεως οἰνονπνευματῶν ποτῶν.

οἰνονπνευματοπῶλης (ή) νεώτ. ὁ πωλὼν οἰνόπνευμα καὶ οἰνονπνευματῶν ποτῶν.

οἰνονπνευματοῦχος-ον νεώτ. ἐπὶ διαφ. ὀψίων, ὁ περιέχων οἰνόπνευμα, μεθυλικὴν ἀλκοόλην, ὁ ἀλκοολούχος· οἰνονπνευματοῦχος ποτῶν ὁ οἶνος, ὁ ζύθος, ὁ καρναίτης, ὁ μηλίτης, τὸ κονιάκ, τὸ ρομπὸν, ἡ ρακί καὶ τὰ διάφ. ἡδύποτα.

οἰνονπνευματώδης-ους-εἰς νεώτ. ὁ περιέχων οἰνόπνευμα, ὁ οἰνονπνευματώχος.

οἰνονποιεῖον (τό) νεώτ. τόπος ἐν ᾧ παρασκευάζεται οἶνος· ἢ ἐργοστάσιον ἐνθα ἐκτελοῦνται ἀπασα ἀπ' ἑαυτῶν οἰνονποιῶν ἐργασίαι, ἧται ἐκβληφικῶν σταφυλῶν, ζύμωσις τοῦ γλεύκους, πίεσις τῶν στεμφυλῶν κτλ.

οἰνονποιήσις-εως (ή) νεώτ. ἡ εἰς οἶνον μετατροπὴ τοῦ γλεύκους, τοῦ μούστου, κατόπιν τῆς ἀπαιτουμένης ζυμώσεως.

οἰνονποιία (ή) μτγ. κ. νεώτ. ἡ παρασκευὴ, ἡ κατασκευὴ οἶνου· Θεόφρ. Ὀσμ. 67, Διδόξ. Σ 3,63 τὸν καταδείξαντα τὰ κατὰ τὴς οἰνονποιήσεως, Ἀθην. 1,26Β ἢ νεώτ. βιομηχανία παρασκευῆς οἶνων.

οἰνονποιός-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ παρασκευάζων οἶνον, ὁ κατασκευαστής οἶνων· Ἀθην. 1,27Δ ἐρμηνεύεται δὲ ἐλλοδίᾳ φωνῆ οἰνονποιός ἢ μτγ. ὁ παράγων οἶνον· Γαλ. 4,77 ἢ Ἐπιγρ. κ. νεώτ. τὸ ἀρσ. οἰνονποιός ὡς οὐσα, ὁ κατασκευαστής οἶνων, ὁ βιομήχανος, ὁ ἔχων ἔργον τῆν οἰνονποιαν· Ἐπιγρ., -οι οἰνονποιοὶ ζήτων φορολογικῶς διευκολύνσεις.

οἰνονποιῶ-τω μτγ., παρακ. οἰνονποιῆκα ἰθάκ. 1 παρασκευάζω, παράγω οἶνον· Πλούτ. Η8,653Α, Πάλλ.

οἰνονπόρος-ον ἴσως, ποριζέω μτγ., ὁ παρέχων, ὁ δίδων οἶνον· Νόων. Δ 40,238 ἔξανθον ὕδωρ πίνοντες ἀπ' οἰνονπόρου ποταμοῦ.

οἰνονπορῶ-τω ἴσθ. ἐπορίζω, πορέχω οἶνον.

οἰνονποσία (ή) κ. νεώτ. πόσις οἶνου· Ἰνν. Διατ. 37, Ἀριστ. Πρ. 871α, 1, Ατλ. Π 2,4) οἰνονποσία ἄνωια, Ἐπιγρ. ἢ νεώτ. ἡ ὑπερμετρία πόσις οἶνου· εὐρέθῃ εἰς τὸν δρόμον ἀναστῆτος ἐξ οἰνονποσίας.

οἰνονποσίαρχος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ συμποσίαρχος βλλ. Ἐπιγρ. Βιθυνία.

οἰνονποσίον (τό) Ἐπιγρ. οἰνονποσία βλλ. **οἰνονποτάξω** ποκ. παλαιότερος τ. τοῦ οἰνονποτῶ βλλ., πῖνω οἶνον, κρασί, πῖνω· Ἰλ. Υ 84 ποὶ τοι ἀπειλή, ὄς Τρώων βασιλεῖον ὄλεσσο οἰνονποτάξω· Ὀδ. Ζ 309, αὐτ. Υ 262, Ἀνακρ. 90,169,1 κρητῆρὶ παρὰ πλέψω οἰνονποτάξων νεΐκα καὶ πόλεμον δακρυδέντα λέγει, Φωκυλλ. 1.

οἰνονποτήρ-ηρος (ὁ) ποκ. ὁ πῖνω οἶνον, ὁ οἰνονπότης· Ὀδ. Θ 456 ἐκ β' ἀσμιθῶνον βαρ. ἀνδρῶς μέτα οἰνονποτήρας ἦτε, Λεωνίδ. Ταρ. ΑΠ 5,205,5 τὸν ἔσπερον οἰνονποτήρων σύγκωμον ἰδονακαί.

οἰνονπότης (ὁ) κ. νεώτ., θηλ. οἰνονπότης-ίδος (Ἀνακρ. 162, Ἀριστφ. Θεσμ. 393) ὁ πῖνω οἶνον, ὁ φιλῶν τὴν οἰνονποσίαν, μέθυσος, μεκρήξ, κρασσοπατέρας· Ἀνακρ. 97, αὐτ. 162, Ἀριστφ. Θεσμ. 393 τὰς μοιχοτρόπους τὰς ἀνδραρατῆρας καλῶν, τὰς οἰνονπότιδας ἰδγρ. τὰς οἰνονποσίας, Καλλ. Ἐπιγρ. 37, Πολύδ. 20, Β 2, ΠΔ Παροιμ. 23,20 ἄκουε, υἱέ, καὶ σοφὸς γίνου· μὴ ἴσθι οἰνονπότης, ΚΔ Ματθ. 11,19 ἰδοὺ ἀνθρώπου φάγος καὶ οἰνονπότης.

οἰνονποτῶ-τω μτγ. κ. νεώτ. μετνωέστερος τ. τοῦ οἰνονποτῶ βλλ., πῖνω οἶνον· ΠΔ Παροιμ. 24, 72,31,4) μετὰ βουλῆς οἰνονποτῆ, Ἀθην. 11,460C, Ἐρωπων. ἐν λ. θωρηξίαι, Ὀρειβ. 5,31,12 ἢ μτγ. κ. μτ. αἰτ.· Καλλ. Αἰτ. 1,12 ἢ νεώτ. πῖνω καθ' ὑπερβολὴν οἶνον, εἶμαι μέθυσος, μεκρήξ.

οἰνονπράτης (ὁ) Ἐπιγρ. κ. μσν. οἰνονπῶλης βλλ. Ἐπιγρ., Πάλλ., Τζέτ. Ἡσίοδ. 130.

οἰνονπότης (ὁ) ἴσως, ὄρω, ὄθωμαι κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ οἶνου θεωρὸς, ὁ ἐπιστάτων, ὁ ἐπονέπων ἐν τοῖς συμποσίοις, ὥστε νὰ μετρώσων ἴσα μέτρα ὕδατος καὶ οἶνου καὶ ἴνα ἐξ ἴσου πῖσιν αἰ συμποῖται· πρβλ. Ἀθην. 10,455Α καὶ ζε' οἰνονποτὶ ἀρή τις εὐτέλης ἦν ἐν Ἀθῶναι, οἱ ἐφεώρων τὸ ἐν τοῖς δεῖπνοις ἐκ' ἴσῃ τασ πίνουσι αἰ συνόντες· Πολυδ. 6,21, Ἐπιγρ. 2) ἐπιτροπὴ ἑκ τριῶν ἀξιωματῶχων ἐν ἰσμοῖσις ἧτις ἦτο ἐπιτελομένη τὴν προμήθειαν λυχνῶν, βραυλλίδων κτλ. ἐν τῇ πανηγύρει· Εἰδ. 205.

οἰνονπῶλης (ή) μσν. ὁ γευόμενος οἶνου, ὁ δοκιμαζὸν τὸν οἶνον ἴνα καθορίσῃ τὴν ποιότητα αὐτοῦ· Γεωπ. 7,7, οἱ ἔμπειροὶ οἰνονποτῆ.

οἰνονπῶλιον (τό) νεώτ. κρηνηνὸν βλλ., δημ. ταθέρνα, κρασσοποιεῖο.

οἰνονπῶλης (ὁ) μτγ. κ. νεώτ., θηλ. οἰνονπῶλης ἡ -ὄνωιας-ίδος ἰσχόλ. Ἀριστφ. Πλ. 435, Λιδόν. Πρῶγ. 26,18), ὁ πωλὼν οἶνους, ὁ κρασσοπῶλης, ὁ κἀπελας, ὁ ταθερνιάρης· Δίφιλ. 3,6 εἰς λοιπὸς ἡ κἀπελας ἡ δίκμημος ὕπ' οἰνονπῶλου, Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ. 435, Λιδόν. Πρῶγ. 26,18, Πάλλ.

οἰνονπῶλω-τω πωλῶ ὀνον, εἶμαι οἰνονπῶλης· Ἀριστφ. Θεσμ. 832b, 22 ἐν Τάραντι δὲ φασι τὴν νέκτατα μαινεσθαι, τὴν ἡμέραν δὲ οἰνονπῶλειν.

οἰνονπῶλιον (τό) μτγ. τὸ οἰνονπῶλεϊον· Ἀν. Ὀξ. 2,356.

οἰνονρβδῖον (τό) μτγ. κ. μσν. μεῖγμα οἶνου καὶ ροδσταγγάματος· Ὀρειβ. Σινόφ. 9,48, Πάλλ. Αἰγ. 7,12 ἰδ. ἀνάγγ. 1.

οἶνος (ή) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐκ τῆς ζυμώσεως τοῦ γλεύκους τῶν κρηνῶν σταφυλῶν παραγομένου οἰνονπνευματῶν ποτῶν, τὸ κρασί· ἠρατοῦ ἀπὸ τοῦ Ὀμ. λαμβάνει διαφ. ἐπανητικὸς χαρακτηρισμός, οἶνον ἀπὸ τοῦ χρόματος· Ὀδ. Ε 265, αὐτ. 1 196 ἀτὰρ σίγειον ἀσπόν ἔχον μέλανος οἶνου, αὐτ. Ε 165 ἀτὰρ ἐγὼ σπῶν καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν εὐθάρης, -οἶνος λευκός - ἔξανθος - ἐρυθρός· ὄμ. κ. ἀπὸ ἀπόψεως γεώσεως, γευστικῆς κτήτος χαρακτηρίζεται. παλαιότερος, οἶνον ἡδύς· Ὀδ. Β 349 ἀγε δαί μοι μῶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἀψουσιν ἡδύν, αὐτ. 204· καὶ ἡδύποτος· αὐτ. Ο 507 ὀδοιπόριον παραθεμῖον, δαίτ' ἀγαθὴν κριτῶν τε καὶ οἶνον ἡδυστόσιον· κ. μελιπότης· Ἰλ.

Δ 346 ἦδὲ κύνελλα οἶνον πινέμενοι μελιθίασ' καὶ μελίφρων· αὐτ. Ζ 264 μὴ ποτ' οἶνον δεῖρε μελίφρονος, - οἶνος γλυκύος - ἡμύγλυκος || ὄμ. ὡς παλαιός· 'Ὁδ. Β 340 ἐν δὲ ἠΐθει οἶνοιο παλαιού, Πίνδ. Ο 9,48 σίνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, Σίμων. 75 ἀποθνήσκ' παλαιῶν οἶνων' || ὄμ. καὶ ἀπὸ ἀπόφωτος εὐωδίας, εὐσμίασι· Ξεν. Αν. 4,4,9 οἶνος παλαιῶς εὐώδεις' || νεώτ. οἶνος ἀνοσβρίας ἢ ἐξ εὐόσμων σταφυλῶν παραγόμενος· ἰ. λ. Α 462 ἐπὶ δ' αἴθρα οἶνον λείβε' || ὄμ. κ. ὡς φοιδράντων τὸν ἄνθρωπον· ἰ. λ. Γ 246 ἄνε δῶμα καὶ οἶνον εὐφρονα' || ὄμ. κ. ὡς παρέχων ἰσχύον καὶ ζωηρότητα· 'Ὁδ. Δ 622 φέρον δ' εὐφρονα οἶνον' || νεώτ. οἶνος ἐλαφρός ἰδὲ περιέχων οἰνόνηυμα εἰς μικρὰ ποσότητα, - δυνατός ἰδὲ περιέχων πολὺ οἰνόνηυμα' || ὄμ. κ. ὡς παρέχων ἰσχύον κατὰ τὴν ζῶσαν ἰσοστάσι τὴν ἐπίδρασαν ρητίνης, ρετιναί, ρετινάτο, διότι οὕτω παρασκευάζομενος ἐνομίζεται καὶ νομίζεται ὅτι διατηρεῖται κἀλλίον· Πλάτ. Ηθ. 676C' || νεώτ. ρητινίτης [οἶνος]' || οἰ παρ' Ὀμ. ἠρώες ἐπὶνον οἶνον μεμιγμένον μεθ' ὕδατος· ἰ. λ. Δ 259 ὅτε περ... οἶνον Ἀργείων ὀδύρατοί ἐν ἰ κρητῆρι κέρανται, 'Ὁδ. Α 110 ἡ συνθήσια δ' αὐτὴ ἐξακολουθεῖ ἐπικρατούσα καὶ ἐν τοῖς ὕστερον χρόνοις πρβλ. Ἡρ. 6,84' || δκρατος οἶνος ἰδὲ μὴ περιέχων ποσὸς ὕδωρ, ἀνέρωτο κρασί, - κερραμένος ἰδὲ μεθ' ὕδατος ἀναμεμιγμένος, τὸ νερωμένο κρασί' || νεώτ. φαρμακευτικὸς οἶνος ἰδὲ περιέχων διαλελυμένας φαρμακευτικὰς οὐσίαι' || νεώτ. οἶνος καφουρούχος ἰσοφαρμακευτικὸς οἶνος περιέχων 2 α/ο καφουράς, - κίνης ἰδὲ μετὰ φλοιῶν κίνης παρασκευασμένος' || οἶνος δωδεκάδραχμος [οἶνος, τὸ ὅποιον ὁ πῖθος ἐπιπύο δώδεκα δραχμαί· Δημ. 1045 σὺ δ' ἐκ τῆς ἐσχάτης νῦν πωλῶν τὰς κριθὰς ὄκτω-καὶ ἑκατὰδραχμῶν καὶ τὸν οἶνον δωδεκάδραχμον' || ἡ λ. οἶνος ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ πῖθος συχν. παραλείπεται, ἰδ. ὅταν ὑπάρχῃ ἐπιθετικὴ ἢ κατηγορηματικὴ προσδιορισμός· Εὐρ. Κύκλ. 579 καλεπὸν τόδ' εἴπας, ὅστις ἄν πῖθ πολύν, Θεόδ. Π. 11 ἢ ῥα πολύν τιν' εἴπινος, τῶρα ἀπὸ τὸν κρημ. τὸν ὅλο πίνει' || ἰδ. παραλείπεται ὅταν ὑπάρχῃ ἐπιθετικὸς προσδιορισμός τήσου παραγωγῆς· Εὐδουλ. 124 ὄσιος, αὐτ. 125 Χίος, αὐτ. 126, - κρημνίτης πρβλ. σαμῳίτικος' || ἡ λ. καὶ ἐν παροιμ.· αὐτ. 135 οἶνος... τὰ φρονεῖν ἐπισκοπεῖ [ἔτι κατὸν πῖθος οἶνος ἢ νηφαλιότης χάνεται, Ἄλλ. 57 οἶνος καὶ ἀλάθεια ἰδὲ ὁ οἶνος λύει τὴν γλώσσαν καὶ ὡς ἐκ τοῦτου δύναται νὰ πληροφρηθῆς τὴν ἀλήθειαν, Θεόδ. 29,1 καὶ οἶνος... ἀληθῆς· Πλάτ. Συμπ. 217B' καὶ τὸν οἶνον ἐξελαύνει ἰάντιστοιχος ἐκ τῶρας καὶ ἰάσεται'· Ἄντιφ. 300,1' ὄμ. ΠΔ Φαλύ. 103,15 καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου' 2) τὸ ἐκ τῆς ζυμώσεως τοῦ χυμοῦ διαφύρον ἰσοφῶν παραγόμενον ποτὸν· Ἡρ. 2,77 οἶνω δὲ ἐκ κριθῶν πεποιμένω διαχρέωνται ἰπρόκειται περὶ εἰδούς τινὸς ζῦσου' || ὄμ. καὶ οἶνος ἐκ φοινικοθαλασσῶν πεποιμένος, ὅστις καλεῖται φοινικῆσος· αὐτ. 86 ἐκκαθάρνας δὲ αὐτὴν καὶ διηθῶσαντες οἶνω φοινικίω αὐτὴ διηθώσεται θυμῆμασι τεττιμῆμασι, αὐτ. 1,193' || ὄμ. καὶ ἐκ χυμοῦ λωτοῦ· αὐτ. 4,177 ποιεῖνται δὲ ἐκ τοῦ κρηνοῦ τούτου [τοῦ λωτοῦ] ὁ Λωτοφάγοι καὶ οἶνον' || καὶ μῆλιτης [οἶνος] ἰεθός οἶνου παρασκευαζομένου διὰ ζυμώσεως ὀπου μῆλιω, ἰαπό πάντων τούτων τῶν ὀπων ὁ ἀμείλιτος οἶνος διακρίνεται ρητῶς ἐν. αὐτ. 2,60 καὶ οἶνος ἀμείλιτος ἀναισιμοῦσι πλέων ἐν τῇ ὀρητ' ταύτῃ' 3) ποτός, συμπόσιον, οἰνοποσία, ἰδ. ἐμπροσθέντως ἐκφερομένη ἡ λ.· Σοφ. ΟΤ 780 καλεῖ παρ' οἶνω, Ἀριστ. Π. Λυσ. 1227 ἡμεῖς δ' ἐν οἶνω ἔμψάται· σο-

φώτατοι, Θεοκ. 6,28 μετὰ παιδῶς καὶ οἶνου, Καλλ. Ἐπιγρ. 23,8, Πλούτ. Ηθ. 143D παρ' οἶνον κ. κτ. πληθ.· Φερικ. 153,9 ἐπ' οἶνοιο, Πλάτ. Πολιτ. 641C ἢ ἐν τοῖς οἶνοιο διατριβῆς, αὐτ. 645C' 4) ἡ τοῦ οἶνου ἀγορά, ὁ τόπος ἐνθα πωλεῖται οἶνος· Ἀριστ. Π. 299 τρέψ' ἐν τῶν οἶνω' 5) ὡς κύριος, ὄν. Οἶνος ὁ δῖνοςος, ὡς βέος τὸ βῆτο τούτου· Ὀρφ. ἠ. 216' 6) ρηματ. π. οἶνός, οἶνη, οἶνας, οἶναρον, οἶνάζω, οἶνίζω, οἶνω [μεθυσκώ], οἶνοχόος· ἰ. κ. ρίζ. φων. πρβλ. λατ. τίνασι. **οἶνός** [ἰδὲ] μῆτρον. οἶνη βλλ. 2; Πολυδ. 7,204. **οἶνοσκόπιον** [ἰδὲ] νεώτ. οἰνόμετρον βλλ. **οἶνοσπονδός**-ον μῆτρον. ὁ μετὰ σπονδῆς οἶνου προσφερόμενος· Πολυδ. 6,26 οἶνοσπονδοῖ θυσίαι' || τὸ πύδ. κτ. πληθ. οἶνοσπονδα [ἰερό] ὡς οἶνα, σπονδαί μετ' οἶνου ἢ δι' οἶνου· Παρρ. Ἀποκ. 2,20. **οἶνοσσοός**-ος ὁ σῶζων, ὁ διατηρῶν, ὁ συντηρῶν τὸν οἶνον· Νών. Εὐαγγ. ἰω 27. **οἶνότρεκος**-ον μῆτρον. ὁ ἐξ οἶνου κατασκευασμένος, ὁ ἐξ οἶνοποσίας προεξεχόμενος· Δαρμασκ. Γ 7 μ. 1,680B οἶνότρεκος μέτρον. **οἶνότοκος**-ον μῆτρον. ποί. ἐπὶ ἀμπελοῦ, ὁ παράγων οἶνον· Νών. Δ 7,89 οἶνότοκος βότρυς, αὐτ. 12,24. **οἶνοτροπικός**-ή-ον μῆτρον. ὁ ἐπιθήσιος, ὁ ἱκανός εἰς τὸ διακρίνειν τὸν οἶνον, ὁ δοκιμῶζων καὶ κρινῶν τὴν ποιότητα τῶν οἶνων· Γαλ. 8,768. **οἶνοτρόπιος** [αἰ] μῆτρον. ποί. αἰ μεταβάλλουσα τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, ἐπιθ. τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλικῆς τῆς Δήλου Ἄνιοι, ἐξ ἄς ὁ δῖνοςος ἔδακε τὸ χόρισμα τοῦτο· Λυκόφ. 580' 2) ἄρχ. λαξ ὡς ἄρα. οἱ τὰς σταφυλὰς βλῆδοντες, πατούντες πρὸς παραγωγήν γλέκωτος· Ἦα. ἐν λς τρέποντο ἐπάτουν 3) ὄμ. ἄρα. οἱ δαίμονες, οἵτινες ἐπέδραν καὶ καθίστανον δένον τὸν οἶνον. **οἶνοτρέφας**-ον μῆτρον. ποί. ὁ τρέφων, φέρων, παράγων οἶνον· ΑΠ 9,375. **οἶνοურγία** [ἡ] μῆτρον. οἰνοποιία βλλ. Πολυδ. 7,193. **οἶνοურγῶ**-ῶ σῶζ. κατασκευάζω οἶνον· Σχολ. Πίνδ. Π 3,177. **οἶνοῦττα** [ἡ] [τοῖν] ἐπιθ. πλακοῦσι, πλακοῦσιν παρασκευαζόμενον ἐξ οἶνου, κριθαλεύρω, ὕδατος καὶ ἐλαίου καὶ χρισμῶτον ὡς τροφή τῶν ἐρωτῶν· Ἀριστ. Π. 1121 πρότερον γὰρ εἶχον... πᾶν' ἀγῶθ' εὐθεῖν κῶθός, οἶνοῦτταν, μέλι, ἰαγῶδος 2) εἰδος τῆς φυτοῦ, ἔχοιτος μεθυσιτικῆν δύναμιν, μεθυσιτικὸς ἰσότητας· Ἀριστ. ἠ. 107. **οἶνοφᾶγία** [ἡ] μῆτρον. τὸ ἐσθίειν ἄμα καὶ πίνειν οἶνον, τὸ φαγοπῶσι· Λουκ. Ἄλ. ἰ. 1,17 ἔκαρᾶννεμον τὸ σφοδρὸν τῆς οἶνοφᾶγίας. **οἶνοφωρῆς**-οῦς-ές Ἦα. εἰς οἶνον ἐπιρρηθῆς, πάροις. **οἶνοφωλύξ** [ἡ] ἡ ἀγάπη καθ' ὑπερβολὴν τοῦ οἶνου, ἡ φιλοποσία, ἡ ἐξίς τῆς οἰνοποσίας καὶ μεθύσης, τὸ μεκρηλίσι· Ξεν. Οἰκ. 122 δεούλοι γὰρ εἰσι καὶ οὔτοι... οἱ μὲν λιγνεῖον, οἱ δὲ λαγνεῖον, οἱ δὲ οἰνοφωλύγιον, Ἀντιφ. 19, Ἀριστ. Ηθ. Νικ. 114ε, 27, Πολυδ. 2,194, Κδ Πέτρ. 1,4,3 πορευόμενος ἐν ἀεελγείαις ἐπιθυμίαις, οἰνοφωλύγας κώμως. **οἶνοφωλύξ** μῆτρον. οἶνοφωλύξ βλλ. Θεοδ. ΠΔ Ἦα. 56,12. **οἶνοφωλύξ**-ῶ μῆτρον. εἶμαι πεληρωμένος οἶνου, εἶμαι οἶνοφύξ, ἐκδοτος ἐξ μῆτρον, μεθυμένος, μεθυστακός· ΠΔ Δευτ. 21,20 ὁ μῖος ἡμῶν οὐτος σπείθει καὶ ἐρῆθῆζει... συμβολοκοῦσιν οἶνοφωλύγει, Φιλ. 1,361, Πολυδ. 6,21. **οἶνόφλυξ**-υγος [ἰδὲ] [οἶνος] φλώω κ. νεώτ. ἐπὶ ἄνθρωπων, ὁ πληρωθείς οἶνου, ὁ κατὰ κόρον πῖνών, ὁ μεθυμένος ἢ ὁ ἔχων τὴν ἔξιν τῆς ὑπὲρ τὸ μέτρον οἰνοποσίας μεθύσιος, μεκρηκός· Ἰν. Π. Προρ. 2,2 Ξεν. Ἀπολ. 19 οἶσθα ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον... ἐκ μετριότητος οἶνόφλυξ, Πλάτ. Ερμ. 405E, Ἀριστ. Π. Ποητ. 1461κ, 15.

οινοφωρετών (τότ. ἰοίνος, φέρω) γλωσσα. κ. οινοφώριον οινοφόρος βλ.λ.21.
οινοφώρον -ον κ. νεώτ. ὁ φέρων, ὁ βαστάζων, ὁ περιέχων οἶνον: Κριτ.Δ.2Δ οινοφόρος κύλιε Πάπ. οινοφόρον δάμα ἰσάνος δάσι, τουλούμι ἐμπεριέχον οἶνον, Ἡραδ.Ἰαν.Ἰστ.8,4,4 οινοφόρα σκεύη 2) μτγ. τοῦ οἴθ. οινοφόρον [σκεύος ἢ ἀγγεῖον] ὡς οἴστ. ἀγγεῖον, σκεύος, πῖθος ἐμπεριέχων οἶνον: Πολυδ.6,14 || ὄμ. κ. τὸ ἀρα. οινοφόρος ὡς οἴστ.: Probus in Grammat. Lat. 4, 211κ οεσπορβοτας 3) κ. νεώτ., ἐπὶ τσίπων, ὁ παράγων οἶνον: Ἀρχέστρ.ἀν.36,2 ἄνικα δ' ἄν. . . μήτηρ οινοφόρου βότρυος χαίτην ἀποδάλλει, -οινοφόροι ἐπαρχαί, -οινοφόρος νήσοις.
οινοφωρῶ-ῶ μτγ. ἐπὶ χύρας ἢ ἐπὶ ἐκτάσεως γῆς, παράγω οἶνον: Στράβ.15,1,22 ὡστ' οινοφωρεῖν τῶν ἄλλων οἶνον λεγόντων τὴν Ἰνδικήν.
οινοφύλαξ-ακος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ τοῦ οἴνου φύλαξ, ὑπάλληλος ἐμπεισιευμένος τὴν φύλαξιν τοῦ οἴνου τοῦ δημοσίου: Ἐπιγρ.Κυτ.Κίου.
οινόφυτος-ον μτγ. ὁ κατάφυτος ἐξ ἀμπέλων, ἀμπελοφυτός: Στράβ.12,3,36 καὶ οἰνούφατα τὰ κτήματα αὐτῶν ἐστί πάντα, Διον. Αλ.Ρωμ.1,37 2) κ. ὡς ἄνεργ., ὁ φυτεύων, ὁ καλλιεργῶν ἀμπέλους: Νόν.Δ.21,174 οἰνούφυτος Λυσίας.
οινοφάρης-ος-ἑς Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν χαίρων, ἀσθανόμενος ἄδονην πίνων οἶνον: Ἐπιγρ. || κ. ὡς παρανομῶν: αὐτ.
οινοφάρων-οντος (ἰ) μτγ. κωμ. προσωνομῖα Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, οἴστ' τοῦ Δημητρίου, ὡς πέμπτος τοῦς ἐχθρούς αὐτοῦ εἰς τὸν Κάτω Κόσμον δι' ἐνδόσεως δηλητηρίου εἰς τὸν οἶνον αὐτῶν, μετὰ λογοπαίγμιου πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φιλοσοφίαν, ἀπὲρ οινοφάρης: Ἄλλ.Μεσο.ΑΠ II,12.
οινοφάτω (τότ) μν. οἰνήρων δοξαίον: Κωδ. Ὁμφ. 14,28 σκευὸς τὸ καλοῦμενον οἰνοφάτω.
οινοχειριστής (ἰ) πάλ. ὁ διανομιεὺς, ὁ διανεμητής οἴνου: Πάπ. ὉΨρ.
οινοχτών-ωνος (ἰ) μτγ. ποι. ὁ ὡς πῖθον εἶχων ἀμπέλον, ὁ κεκαλυμμένος, οἰνοῖ ἀνευδόμενος διὰ κλάδων ἀμπέλων: πρβλ. κισσαστήτων, κηροχίτων: Καλλ.ἀν. ἀνών.211 οἰνοχίτωνας ἐλαίας, αὐτ.158 οἰνοχίτωνας δρύες.
οινοχόα(α) (ἰ) (οἰνοχόω) λεξ. τὸ ἐγγεῖν οἶνον, τὸ κέρασμα κρασιῶ: Σουφδ.
οινοχόος-εως (ἰ) (οἶνος, χέω) μτγ. οἰνοχόος βλ.λ.: Νόν.Δ.10,315.
οινοχόουσις-εως (ἰ) μν. τὸ οἰνοχεῖν, οἰνοχόεσθαι βλ.λ.: Μιχ. Ἀκομ.1,89 οἰνοχόουσις ἢ κατὰ τὸν Ἑλικώνιον ποιητήν.
οινοχόω (οἰνοχόω) ἐπ., ἀπαρφ. οἰνοχόειν (ἰ)λ. Β.127, αὐτ.Υ.234, μτγ. οἰνοχόεω (ἰ)δ.Α.143) ἰό Ὁμ. τοὺς λοιποὺς χρ. σχηματίζει ἐκ τοῦ οἰνοχόω βλ.λ., ἐνεργῶ ὡς οἰνοχόος, ἐγγεῖω οἶνον πρὸς πόσιν, κερῶν: ἰλ.Υ.234 τὸν καὶ ἀνερπίσαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχόεω, Ὁδ.Φ.Η2 ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, δθεν εἰ περ οἰνοχόεσι.
οινοχόη (ἰ) ἀγγεῖον τὸ μικρόν, δι' οὗ ἤνθλινον ἐκ τοῦ κρατήρος τὸν μεμειγμένον οἶνον καὶ ἐνέχουν εἰς τὰ ποτήρια συχν. ταῦτα ἀγγεῖα ἀνέθετον εἰς σαοὺς: Ἡσιόδ. Ἐργ.744 μηδὰ ποτ' οἰνοχόων τιθέμεν κρητῆρος ὑπερθεν, Ἐρμ.ππ.65, Ἐπν.36), Ἐβρ. Τρω.820, Θουκ.δ.46 ἐπέδειξαν τὰ ἀναθήματα, εἰδάσθε τε καὶ οἰνοχόας Ἐπιγρ. οἰνοχόαι θεῶν σωτήρων 2) μτγ. εἰδὸς τὴν τραπέζης, ἐφ' ἣς ἐτοποιεῖσθαι κατὰ σειρὰν τὰ ποτήρια, τὸ κυλικόν μετὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐτορκαζομένων ἀγγείων: Φρόν.Σοφ.Παρ.95Β 3) μτγ. θηλ. τὸ οἰνοχόος βλ.λ.: Πδ Ἐκκλ.2,Β ἐποίησά μοι ᾄθοντας καὶ ᾄθούσας . . . οἰνοχόων καὶ οἰνοχόας.
οινοχόημα-ατος (τότ) (οἰνοχόω) ὁ ὑπὸ τοῦ οἰνοχόου προσφερόμενος οἶνος, δθ. γεν. ὁ παρεχόμε-

νος δωρεάν, ὁ προσφερόμενος οἶνος: Πλούτ. Φωκ.6 παρεῖχεν οἰνοχόημα Χαρίτας Ἀθηναίους καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, Πολύαιν.3,11,2 2) σκευὸν ἐφορτῆς, καθ' ἣν προσεφέρετο οἶνος: Ἐφορ.80J, **οἰνοχόα** (ἰ) μτγ. ὄργ. τοῦ οἰνοχόεσθαι βλ.λ.: Δίων Χρ.7,4, Ἡλ.δ. Α18,8,1.

οἰνοχόη (τότ) Ἐπιγρ. ὄλοκορ. τοῦ οἰνοχόη βλ.λ. || μικρὸ οἰνοχόη: Ἐπιγρ. Δι.Πλου.

οἰνοχολικός-ή-ον μτγ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν οἰνοχόον, ὁ τοῦ οἰνοχόου, ὁ εἰς οἰνοχόον προσήκων: Ἡλ.δ. Α18,7,27 ὑψηγεῖσθαι τῶν οἰνοχολικῶν πειρωμένων.

οἰνοχόος (ἰ) (οἶνος, χέω) κ. νεώτ. [δοτ. ἐν. ἐν πάλ. συνερ. οἰνοχῶ], θηλ. οἰνοχόη (ἰ)δ. Ἐκκλ.2,8), ὁ ἐγγεῖων οἶνον εἰς τὰ κύπελλα ἐκ τοῦ κρατήρος πρὸς πόσιν, εἰδικὸς ὑψηρέτης ἐντεταγμένος κατὰ τὰ συμπόσια τῶν ἀρχαίων καὶ ἐγγεῖω οἶνον εἰς τὰ κύπελλα τῶν συμπαιγνῶν, ἀνθλῶν τοῦτον ἐκ τοῦ κρατήρος: ἰλ.Β.128 πολλὰ κεν δεκάδες δευαῖστο οἰνοχόου, Ὁδ. Σ.418, Ἡρ.3,34 τούτου τε ὁ παῖς οἰνοχόος ἦν τὸ Καυδοῖα, Εὐρ.Κύκλ.560 φνοχόος ἄδικος, ἦν. Ἐλλ.7,1,38, Κριτ.33Δ || κ. ὡς ἐπιθ.: Ἰων.Χ. Ἐλεγ.2,2 οἰνοχόοι θεράποντες 2) μτγ. ὁ πορίζων, ὁ παρεχών, ὁ δίδων τῖς: Πλάτ. Πολ.562Δ ὅταν . . . δημοκρατομένην πόλιν ἐλευθερίαν διψήσασα κακῶν οἰνοχόων προστατούντων τύχη.

οἰνοχόω-ῶ (οἰνοχόω) κ. νεώτ., μτγ. θηλ. οἰνοχόουσα (ἰ)Ἐπιγρ.], αἰολ. οἰνοχόαισα [Σ.σφ.5] [κῶδ. οἰνοχόουσαι], γ' ἐν. παρ. οἰνοχόει (ἰ)δ. Ο.141] κ. ὠνοχόω [ἰλ.Α.598] κ. ἔμνοχόει (αὐτ.Δ.3), μέλλ. οἰνοχόωσθαι [Ξεκ.ΚΠ.1,3,8], ἀόρ. ἀπαρφ. οἰνοχόασθαι [ἰ)δ. Ο.323, Σαπφ.5], 2), μέσ. κ. καθ. οἰνοχόουμαι [Πλούτ. Ἡ8.349Ρ], μέσ. μτγ. κληθ. οἰνοχόουμαι [Φλ.1,353] ἢ. Ὁμ. ὁ τ. τοῦ ἐνεστατοῦ δέν ἀπαντᾷ, ἀντ' αὐτοῦ γίνεται χρ. τοῦ οἰνοχόεω βλ.λ.], ἐνεργῶ ὡς οἰνοχόος, ἐγγεῖω οἶνον εἰς τὰ κύπελλα τῶν συμπαιγνῶν πρὸς πόσιν, κερῶν κρασί, κερῶν: Ὁδ. Ο.141 οἰνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίρειο, αὐτ.323, Σαπφ.5], 2, Φερεκρ.70,5 Ξεκ.ΚΠ.1,3,8 οὐχ ὄρησ' φόναι, ὡς καλῶς οἰνοχόει καὶ εὐσχημῶς: Φιλ.2,479' || κ. μτγ. αἰτ. οἰνοχόω νεκτάρ ἐγγεῖω νεκτάρ, ὡς οἶνον, πρὸς πόσιν, κερῶν νεκτάρ: ἰλ.Α.598 θεοὺς ἐνδέξαι . . . οἰνοχόει . . . νεκτάρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων, αὐτ.Δ.3' 2) μτγ. παρέχω, δίδω ἀφθόνως, μεῖ γεναιοδωρίαν: Πλούτ. Περ.7 πολλῶν . . . καὶ ἀκρατον τοῖς πολιταῖς ἐλευθερίαν οἰνοχόων, Διον. Ἐπιγρ.4,1 οἰνοχόει ἄνους' τὸ παθ.: Πλούτ. Ἡ8.349Ρ οἰνοχόεται ἐπιτυχία 3) μτγ. ἐνεργῶ, κατορθόω, καταφέρω, κάμνω καὶ ρεύω οἶνος: Φιλόστρ. Ἀπολλ.δ.10 τὴν Κασταλίαν οἰνοχόουσαι, αὐτ.1,22 κρήνην οἰνοχόουσαι [ἀναμειβίας τὸ ὄδωρ τῆς κρήνης μετ' οἴνου θαυματουργικῶς].

οἰνοχόουτος-ος-ου-ον αχόλ. οἰνόχρωτος βλ.λ.: Σχολ.Εὐρ. Ὁρ.115 τὴν οἰνόχροα τρίχα.

οἰνόχρωτος-ωτος (ἰ) (ἰ) ὁ τοῦ οἴνου τὸ χρώμα ἔχων: Θεοφρ.Φ19,13,4 οἰνόχρωτος καὶ ἐρυθραί.

οἰνοχύτος-ον παθ. ὁ παραχόεις ἐξ οἴνου, ὁ ἐξ οἴνου: Σοφ.Φιλ.714 ὅς μηδ' οἰνοχύτου πῦματος ἡσθη δεκάετι χρόνων 2) κ. ἐν ἐνεργ. ἐνν. τὸ ἀρα. ὡς οἴστ. ὁ οἰνοχόος βλ.λ.: Νόν.Δ.13,256, αὐτ.33,74 οἰνοχύτου βρέτας Ἡ6ης.

οἰνοφ-ωνος (ἰ) (ἰ) μτγ. ποι. ὁ ἐχὼν τὸ χρώμα τοῦ οἴνου, ὁ ἐχὼν ὄφιν μελαφῶν, ὡς ὁ μέλας οἶνος, σκοτεινὸ χρώμα, κρυστάτος ἰπ. Ὁμ. οὐδέποτε κατ' ὄνομ.], περὶ τῆς θαλάσσης, τοῦ πόντου: ἰλ.Ψ.316 μῆτι δ' αὐτε κυβερνήτης ἐνὶ οἰνοπι πόντῳ νῆα θεῶν ἰθύνει, Ὁδ.Ε.132, αὐτ.Β.42) || ὄμ. π. Ὁμ. κ. περὶ βῶων, ὁ ἐχὼν χρώμα οἴνου, ὁ ἐρυθρομέλας: ἰλ.Ν.703 ὡς τ' ἐν νεῖφ' βῶε οἴνονε πηκτόν ἄροτρον . . . τιταίνετον, Ὁδ.Ν.32'

|| κ. περι τοῦ πῆχως, τῶν χειρῶν, ὁ πορφυροῦς, φονικῶς, κοκκινωδὸς : Τρωϊδ.5.521 νύμφη ὀνοπα πῆχυν ἀνέλακε· κ. ὡς ἐπιθ. τοῦ βόακου : ΑΠ 6.44 ὡν ἡμεῖς σπεύσαντες ὄσον θέμεροίνασι βόακην.

οινοφυκτήρ-ἡρος ἰδί πάφ. φυγεῖν οἶνου.

οἶνω-ὄω, ἀπαρφ. ὄορ. α' οἶνωσας [Κριτ.ἰ.6.28D], μέ. κ. ποθ. οἶνωσαι, ἀπαρφ. οἶνωσθαι [Γλουτ. 'H8.672A], παθ. μέλλ. οἶνωθήσασαι [Στωϊκ.ἀν.3.163], μη. παθ. ὄορ. οἶνωθεῖς [Ἰ.Ὀδ.Π.292, Σοφ.ἀν.929, Αἰν.Τακτ.16.5, Πίν.], μη. παρακ. ὀνωμένος [Αισχ. 'Ik.409, Σοφ.Τρ.268, Εὐρ.Βόακ.687], ἴων. οἶνωμένος [Ἦρ.518 κ. κώδ. 'Αριστ.ΗΝικ.1147A,4, αὐτ.1152a, 15, αὐτ.1154b,10, αὐτ.Ρητ.1389a,19] ἐν τῶν δοκ. 'Αττ. ἐν χρ. ἡ λ. μεθύω, φέρω εἰς κατάστασιν μέθης : Κριτ.ἰ.6.28D οἶνωσαι σῶμα ποτῶς || συνόντ. τὸ παθ. οἶνωσμαι μεθύσσομαι, μεθύομαι : Ἰ.Ὀδ.Π.292 μήπωσ οἶνωθέντες ἐριν στήσαντες ἐν ὑμῖν ἀλλήλων τρώσπτε, 'Hρ.5.18 ὁ Πέρσαι μασπών τῆς ἄπνονον, ὅσα πλεόνων οἶνωμένοι, Αἰσχ.'Ik.409 ἐς βυθὸν μαλεῖν,δεδορῶσ ὄμμα, μὲν ἄγον ὀνωμένον, Σοφ.Τρ.268,Εὐρ.Βόακ.687,'Αριστ.ΗΝικ.1147A,4, αὐτ.Ρητ.1389a,19, Αἰν.Τακτ.16.5, Πλουτ.'H8.672A μάλιστα μὲν πινειν καὶ οἶνωσθῶσ παρακαλοῦντες ἀλλήλων' 2) μηγν. οἶνω οἶνον μετρίως : Στωϊκ.ἀν.3.163 3) ὄμ. τὸ παθ. ἐπὶ ὕδατος, μεταβάλλομαι εἰς οἶνον : Νόω.Εὐαγγ.'Iω.29.

οἶνωδης-ουσ-ες κ. νεῶτ. ὁ ἔχων τὴν φύσιν, τὴν σύστασιν ἢ τὴν ἔνυσιν τοῦ οἴνου, ὁ ὄμοιος πρὸς οἶνον, ὁ οἰνωειδὴς : 'Αριστ.Μετ.387b,11 οἶνωδης χυμὸς αὐτ.Πρ.922a,9 οἶνωδεις ροαί' || μηγν. τὸ οὐδ. οἶνωδεις ὄσ οὐσ. ἢ ὄσμη τοῦ οἴνου : Φιλῶστορ.'Hρ.2.8 ἀνανένων οἶνωδεις' 2) περι οἶνον, ὁ ἔχων μικρὸν ἢ μεγάλην οἰνοπευματικὴν δύναμιν : 'Inn.Διοστ.37, αὐτ.Γυν.1.52' 3) κ. ἐπὶ τῶν βοτῶων, ὁ περιέχων, ὁ περιεκτικὸς οἶνου : Θεόφρ.ΦΑἰτ.14.4 οἶνωδεις καρποί, Γαλλ.6.57B' 4) μηγν. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ οἴνου, ὁ βαθίως ἐρυθρὸς : Φιλόμω.18.2 οἶνωδης ἰχθὺρ, Λουκ.Συρ.32 τῶν Ἰβρωῖ ἰ μὲν λευκοί, οἱ δὲ ὕδατωσίει πολλοὶ δὲ οἶνωδεσ, Παιγκράτ.π.Αθῆν.7.305C κίχλην οἶνωδεσ, 'Αρετ.Χρον.Παθ.2.9.

οἶνω-ῶνωσ(ι) κ. μαν. κ. νεῶτ. ἀπαθήκη, κελιάρι : Ξεν.Ἑλλ.6.2.6 μεγαλοπρεπεῖς δὲ οἰκῆσεις καὶ οἰνωσας κατασκευασμένους ἐπὶ τῶν ἀργύρων, 'Ἐπιγρ. Πίν.'. 2) οἰνοπωλεῖον βάλυ : Τῆμ.'Iστ.60 τοῖς δὲ πλεῖστοις αὐτῶν ὑπαρχοῦσιν οἶνωσες ἐγγύς τῆς θαλάσσης, Γεωπ.7.7.6.

οἶνωνης(ιδί) Φῶτ. ἔμπορος οἴνου.

οἶνωπτα 'Hσ. ἰμονήσιν.

οἶνωπός-ἡ-όν κ. -ός-όν [Εὐρ.'Ορ.115] ὁ οἶνοφ βλλ. : Σίμων.180 οἶνωπὸς βότρυς, Εὐρ.'Υφισ.ἀν.41,111, αὐτ.'IΤ 1245 δδὶ ποικιλοῦντος οἶνωπὸς δρεκῶν || κ. ἐπὶ τῶν γενεῶν τοῦ Διονύσου, ὁ ἐρυθρῶπὸς, ὁ κοκκινωδὸς : Εὐρ.Βόακ.438 οὐδ' ἄχρος οὐδ' ἠλαξεν οἶνωπὸν γένυν' || κ. ἐπὶ τοῦ Πολυδεύκουσ : Θεόκρ.22.34' 2) ὁ μαυριδερός, ὁ μελαθρὸς : 'Inn.Γυν.2.111' 2) ὁ μέλας καὶ στικλινὸς ὄμα : 'Αριστ.Χρωμ.792b.6' 3) ὁ μακρότερον διδων τὴν ἐντύπωσιν τοῦ μέλανος, ἐπὶ τοῦ φυλῶματος τοῦ κισσοῦ : Σοφ.ΟΚ 674 τὸν οἶνωπὸν .. κισσὸν ἰδ. ἄν. οἶνωπαί' || ὄμ. ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς ἄριας βλλ.21, τῆς φελῶδῶδρομωσ : Θεόφρ.Φ13, 16.3' || κ. ἐπὶ τῆς οἰνωδὸς βλλ.21 : 'Αριστ.ἀν.347.

οἶνωραῖ 'Hσ. «οἱ ἱεραγῶν Διονύσου».

οἶνωσας-εωσ(ι) [οἶνω] μηγν. ἡ ἐν μετρίᾳ νόσῳσ οἶνον εἰσθῶμοσ κατάστασιν, κέφι, ἐν ἀνήθ. πρὸς τὴν μέθυσ : Στωϊκ.ἀν.3.179, Κορνοῦτ.Φῶσ.Θε.30, Πλουτ.'H8.503F, αὐτ.645A, Διοσκ.5.6, Γαλ.19, 105, Διογ.Λ.7,183 ἐν μῆνοι ταῖσ οἶνωσασ ἡσυχασ παραφερόμενοσ τοῖς σκελεσίεν.

οἰνωτρικός-ἡ-όν μηγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενοσ εἰς τοὺς Οἰνωτρώσ, ὁ τῶν Οἰνωτρώσ :

Σπράδ.δ.1,4 οἰκῆσαι γὰρ τοὺς τόπουσ τοῦτουσ Χῶνας, οἰνωτρικὸν ἔθνοσ κατακοσμοῦμενον.

οἰνωτρον 'Hσ. ἐγάρρακα, ἡ τὴν ἀριπλοῦν Ἰσθάσι, Δωριεῖσ.

οἰνωφ-όφωσ(ιδί) παθ. οἶνοφ βλλ. περι τοῦ Διονύσου : Σοφ.ΟΤ 211 τῶσδ' ἐπῶνον γὰσ οἶνωσ βόακων ἐθιον, Εὐρ.Βόακ.236.

οἶωσα ἐπ. μη. θηλ. ὄορ. τοῦ ρ. οἶωμ βλλ. **οἶο** ἐπ. τ. τοῦ οὐ γενικ. τῆσ κτητικῆσ ἀντων, ὄσ, ἡ, δ, ἀλλ' οὐδέποτε ὡσ γενικ. τῆσ προσωπ. ἀντων ἦτε ἐν τῇ ἴωσ. διαλεκτῶ ἐναῖ ἀείποτε ἐπὶ.

οἰόδατος-ον [οἶοσ, βῶστω], μηγν. ποι. ὁ κατὰ μόνασ πορευόμενοσ, ὁ μονήρσ : 'Ανῶτ.ΑΠ 4.231.

οἰόδιος 'Hσ. ἐμονόδιος' 2) Σουφί. καθάριετοσ, μονότροποσ, μεμονωμένοσ τῆ λογιωφ, ἐκτόσ φρενῶσ.

οἰοδωκόλοσ-ον ποι. ὁ μῖασ μόνησ δαμάλεωσ βοσκόλοσ, περι τοῦ 'Αργίου δὲ ἐντεταλμένοσ τὴν φύλαξιν τῆσ 'τοῦσ : Αἰσχ.'Ik.304 ποῖον πανόνην οἰοδωκόλοσ λέγεισ :

οἰοδάτας(ιδί) [οἶοσ, βῶστω] ποι. ὁ μόνος βοσκόμενοσ, ὁ κατὰ μόνασ τρεφόμενοσ, ἰδ. ἐπὶ βοσκημότων, μη. ἐπὶ τοῦ Αἰαντοσ δὲ διαγόντοσ ἐκτόσ φρενῶσ καὶ ἀποληκθέντοσ, κατὰ μεταφωρῶν ἐκ τῶν προβάτων ἐπιμυθῶσ, ἂ τῆδε κἀκεῖσε περιφέρονται καὶ μόνασ βόσκουσιν' Σοφ.Αἰ.614 νῶν δ' αὐ φρενῶσ οἰοδάτωσ φίλοσ μέγα πένθοσ πῦρραισ ἐκτόσ ἐκὸν τὸ φρενῶσ πρέπει σαυναρθῆ τὸ πένθοσ.

οἰογάμοσ-ον μαν. ποι. ὁ μονόγαμοσ βλλ. : Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 5.231 ἰ δὲ τῆσ ἡμῖν μέμφεται, ἐν κενῇ μνημῆτω οἰογάμω.

οἰογενῆσ(ι) 'Ἐπιγρ. ὡσεῖ ἐξ ἄρα. οἰογενῆσ μονογενῆσ θυγατῆρ, μοναχοκόρη, μοναχοθυγατέρα' ποθλ. μονογενεία.

οἰοζωνοσ-ον ποι. ὁ μονόζωνοσ βλλ. : Σοφ.ΟΤ 846 ἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἰοζωνῶν οἰοδάσει.

οἰόθεν [οἶοσ ἐπῆρ. ἰδ. ἐξ ἐκὸσ μόνουσ μέρουσ, κατὰ μόνασ, μόνασ καθ' ἑαυτόν π. 'Ὀμ. μ. ἐν τῇ λ' ἰκ. ἀείποτε ἐν τῇ συννεφερῶσ οἰόθεν οἶοσ μόνασ, κατὰ μόνασ, διαμονησκόσ, μόνασ πρὸσ μόνον : 'Hκ.39 οἰόθεν οἶοσ ἀντιπῶνον μάχεσασίεν' ἐν ἀνήθ. ἀποστῆθ, 'Αρωτ.55 οὐ μὲν ἐκεῖνη οὐδ' οἶοσ κεφαλή ἐπιλάμματα ἄσπρη, 'Απολλ.Ρ1,270.

οἰόθι [οἶοσ ἐπῆρ. μηγν. ἐπ. μόνωσ, καθ' ἑαυτόν : 'Αρωτ.376, 'Απολλ.Ρ 2.709 ἀφῶσασ δ' οἰόθι Λητώ.

οἰοθέρ 'Hσ. ἐπὶ Προμηθεῖσ.

οἰόκρμωσ-ωτοσ(ιδί) [οἶοσ, κέρμασ μηγν. ὁ ἔχων ἐν μόνω κέρμασ, ὁ μονόκρμωσ : 'Ὀμη.Κυν.2.96.

οἶωμα ἐν 'Ὀμ. ἀείποτε διατελευμένοσ ὄμμασ [ἴλην τοῦ οἵετασ : 'Ὀδ.Κ 193, κ. οἵοτοσ : αὐτ.Ρ 580, αὐτ.Χ 12] κ. συνωρ. οἶμασ ἰδὲ τ. οἵοτοσ εἶναι κυρίωσ ἐν χρ. π. τραγ., ὁ τ. οἶωμα ἀσπυρῶσ μ. ἐν Αἰσχ.Χο.78, Σοφ.ΟΚ 28, εἶναι δὲ οἶμασ οἰνωειδάτωσ π. κωμωϊκόσ, ἐκ τῶν 'Αριστα.'Inn.407' ὁ 'Hρ. οὐδέτερον τῶν τῶων τοῦτων μεταχειρίζεται ἐν τῇ 'Αττ. πειτ. τὸ ἀντίγραφο ποικιλοῦνοσ, ἐπικρατοῦνοσ ὄμασ τοῦ τ. οἶμασ, παρενθετικῶσ δὲ μόνον αὐτοῦ ὄντοσ ἐν χρ., παρατ. ὄμωην [Αἰσχ.Πρ.270, 'Αριστ.Σφ.791] κ. α' παρατ. συνωρ. ὄμωην [αὐτ.ἀν.636], μέλλ. οἰώσασαι [Λουσ.30.8, Πλάτ.Πολ.397A, 11], μέλλ. ἀδῶσ α' ὠλώσασιν [Ἰ.Ὀδ.Α 323], ἀπαρφ. ὄμασ οἰωσασθαι [Ἰ.Αρωτ.896], οἰωσάσμενοσ [Απολλ.Ρ 2.1135], ἡ γορ. οἰωσάτωσ, οἰωσάσμενοσ ὡσ δ' ὄνωγ. ἐν 'Ὀμ. δύνεται ἐν ἀσπυρῆσ ἡτοσ ὄσπασάσμενοσ' [Απολλ.Ρ 2.1135, 'Ἐπικ.'Αλεξ.'Αδελφ.241, 'Αρωτ.1006], ἐκ τοῦ ὠλοῦσθασ [Hσ. ὀπνοῦσθῶσ], παθ. μέλλ. μη. μέσ. αση. οἰοθήσασαι [Γαλ.'Αρ.Διδ.42], ἐπ. παθ. ὄορ. μη. μέσ. αση. οἰώσθην [Ἰ.Ὀδ.Α 453, αὐτ.Π 475], μηγν. οἰοθήσει [Ἰλ.1.453], ἀπτ. κ. ἴων. ὄορ. φῶθην [Ἰππ.Αρχ.1ητρ.14, 'Ανθρ.1.8, 'Θουκ.4.130, Πλάτ.Θεαιτ.178C], ἀλλὰ σπαν. ἢ χρ. τῶν δ

ἐγλάισαν η. ποιητ.: ἀπαντᾷ μ. τὸ β' ἐν τῆς ὕποτ. οἰθηθῆ (Ἀριστῶ Ἰνν.860, μτχ. οἰθηθείς - οἰθηθεῖσα Ἰ Αντράν.194,2, Ἐδρ.ΙΑ 9861) ὁ ἐνεργ. ἐπ. ἐνεστ. ὄλω κ. συνηρ. ὄλω, λακων. οἰῶ (Ἀριστῶ Λυσ.81, αὐτ.156, αὐτ.998, Ἐπιλ.31 εἶναι εὐχρηστος ἀλλὰ μ. ἐν τῷ α' ἐν προσ. Ἰλ.Ε 894, Ὀδ.Γ 27) ἰέν τῆ προσφάθ. ὁ ὄρω, ἔχει ἐν τῇ διαλεκτῇ ἐπιβόη- γω τὸ Ἰ ἐν τοῖς ἔλλειν: ὄλωμαι Ἰλ.Ε 644, β' ἐν ὄλωι (αὐτ.Α 561, Ὀδ.Κ 380), γ' ἐν ὄλωι (αὐτ.Π 586), α' πληθ. οἰώμεθ' Ἰ Ὀδ.Φ 322, αὐτ.Χ 156, μτχ. οἰώμενος Ἰλ.Ο 728, Ὀδ.Β 351, γ' ἐν παρστ. ὤλω- το (αὐτ.Κ 248), γ' ἐν μέθ. ἀορ. α' οἰώσαστο (αὐτ.Α 323, αὐτ.Γ 213, αὐτ.Τ 390), μτχ. οἰώσασμενος (αὐτ.Ο 443) ὁ ἐνεργ. τ. τοῦ ἐνεστ. ὄλω ἔχει τὸ Ἰ ἐν τέλει στίχου, εἶναι ὄλωσ τὸ Ἰ, ἀν τὸ ὄλω κείται ἐν τῷ α' ποδῖ Ἰλ.Ν 153), ἐν τῷ β' (αὐτ.558), ἐν τῷ γ' (αὐτ.ψ 467) ἢ κ. ἐν τῷ δ' (Ὀδ.Τ 215) τὸ ὄλω ἔχει τὸ Ἰ χωρὶς νὰ εἶναι ἐν τέλει στίχου μ. ἀπαξ (αὐτ. Σ 259) ὡς οἰωύλλ. τ. ὄλω εὐρηται ἀείπειτο ἐν τέλει στίχου, πλην ἐν Ἰλ.Ο 298, αὐτ.Φ 533, αὐτ.Τ 310), νομίζω, ὑπολαμβάνω, ὑποθέτω, ἀείπειτο ἐπὶ πράγμ. ἀβεβαίωι καὶ ἀμφιβόλωι, ἐν ἀναφ. δὲ πρὸς τὸ μέγαν προσιθάναμον, προσηυμένω, προβλέπω, στοχαζόμεαι, π. αἰτ.: Ἰλ.Ν 283 ἐν δὲ τῇ αὶ κρα- δῆι μεγάλα στέρνοισι πατάσσει, Κήρας οἰώμενω, Ὀδ.Κ 248 γάον δ' ὤλωτο θυμός· 2) ὀνομαστέω: αὐτ.Ι 339, αὐτ.Κ 380 ἢ τινά ποσ ὄδωλον ἄλλων ὄλωι· 3) δὲ προσδοκᾷ νὰ συμβῆ τὴ, ἀναμέ- νω, περιμένω: αὐτ.Ο 401 ἐλλομένοισι μὰ ἡμῖν, οὐδὲ ἔτι οἰμένοισι· 4) ἐν ἀναφ. πρὸς ἀντιθέουσι περιστάσεσιν, δυσάρεστα συμβάντα, φοβόμυαι περὶ κακοῦ: αὐτ.Τ 390 κατὰ θυμὸν ὄλωτο, μὴ ἐ λαβοῦσα οὐλὴν ἀμφράσαστο, αὐτ.Ξ 298· 5) κ. ἐπὶ κώδεις σμυ. ὁ ἐνεργ. τ. ἐλλοίω: Ὀδ.Μ 212 καὶ ποσ τῶνδ μνήσεσθαι ὄλω ἐλλοίωσθι ὅτι θέλωμεν ἐνθυμηθῆ ταῦτα, Ἡσιόδ.Α.111 ἀλλὰ μιν ὄλω φε- βεσθαι δύο παῖδας... Ἀακείδασ· 6) ὄμ. ὁ ἐνεργ. τ. ἐπὶ πράγμ., ὄμωρ ὁ στοχαζόμενος ἔχει κατὰ νοῦν καὶ θέλει νὰ πράξῃ, διασυνάμωσι, προ- τίθεμαι, σκοπεῖω, μ. μέλλ. ἀναφρ. Ἰλ.Α 296 σὺ γὰρ ἐνώγ' ἐστὶ σοὶ πέπεισθαι ὄλω, αὐτ.170, Ὀδ.Τ 215 ἢ ὄμ. κ. μτ. ἐνεστ. ἀναφ. ὄμω, Ἰλ.Μ 262 σὺ γὰρ ὄλω ἀνδρῶν δυσμενῶν ἐκάς Ιστώμενος πο- λεμίζεις· 7) κτ. μέσ. τ. διαλογίζομαι: Πλάτ. Ἀπολ.26D Ἀναξάγορον οἶμαι κατηγορεῖν ἰδιολο- γίζεσθαι ἀκρίβεισσι νὰ κατηγορήσῃ τὸν Ἀναξα- γόραν· 8) κ. ἀπολ. ἀντιλαμβάνομαι: Ἰλ.Α 561, αὐτ.Ι 453 πατήρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὄσθηθείς πολλὰ κατηγορᾷ, Ὀδ.Ο 443 ὁ δ' ὄσάσμενος καταδῆσθ δεσμῷ ἐν ἀργαλέω· ἢ συγχ. μτ. εἰδ.πρωτ. εἰσα- γομένης διὰ τοῦ ὄω: αὐτ.Γ 255 καυτὸς ὄλωι ὡς κεν εὐχθῆ ἰδύνασαι τῶρα καὶ ὁ ἴδιος νὰ ἀντιληφθῆς, νὰ καταλάβῃς πῶς ἔχει τὸ πράγμ· ἢ ὄμ. κ. μτ. μέλλ. ἀναφρ.: Ἰλ.Α 78 ἢ γὰρ ὄλωι ἀνδρᾶ χολωσάμεν, αὐτ.Υ 195 ὄμ. κ. ὁ ἐνεργ. τ.: αὐτ.Α 204 ἀλλ' ἔκ τοι ἔρω, τὸ δὲ καὶ τελέε- σθαι ὄλω, αὐτ.Ε 252, αὐτ.284, αὐτ.Υ 289· 9) νομ- ίζω, θεωρῶ, φαντάζομαι, βαρρῶ: Ἰλ.Α 59 νῦν ὄμω παλιμλαγῶνθέντας ὄλω ἄφ ὀνομαστέησιν, αὐτ.Ε 644, Αλοχ. Ἀγ.321 οἶμαι βοήν ἄμικτον ἐν πό- λιτι πρόπειν, Ἐδρ.ΙΑ 462 οἶμαι γὰρ νιν ἰκετεύσαι [κωδ. ἰκετεύσαι], Λυσ.Ι2.19 Ἰμάτια γυναικεῖα δσα οὐδενίποτε φωντο κτήσασθαι [ἰδωρθ. κτήσε- σθαι], αὐτ.Ι3.53 ἢ ὑπολογίζω, συμπερινοῦμαι: Ἀρι- στῶ.ἀπ.464 ἤδη γὰρ αὐτοῦσ οἰομαι δεδεινῶ- ναι· 10) ἐπὶ παρελθόντος ἢ παρόντος·εἰσάγει ἐπὶ τὸ μετρίωτερον ὄρισμένον τινά κρίσιν, δθ. εὐ- ρηταί ἐν τῷ σμυ. τοῦ πιστέω, μτ. ἐνεστ. ἀναφρ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ παρόν, τὸ ἐνεστώσ: Ὀδ.Α 453 οὐδὲ τὸ θυμῷ ὠσθηθ ὄδωλον εἶναι, αὐτ.Κ 232, αὐτ. Α 323 ὄλωσαστο γὰρ θεόν εἶναι· ὄμ. κ. τὸ ἐνεργ.: Ἰλ.Ε 894 τῶ σ' ὄλω κείνης τάδε ποσ κείν ἐνεστώ-

σιν· ἢ ὄμ. μτ. ἀορ. ἀναφρ. ἐν ἀναφρ. πρὸς τὸ παρελθόν: αὐτ.Α 558 τὸ σ' ὄλω κατανέσασιν ἐτήγυμον, αὐτ.Ὀδ.Γ 27 ἢ συγχ. τὸ ἰσοκείμενον τοῦ ἀναφρ. θέον νὰ ἐνοηθῆ ἐκ τῶν συμφρα- σμένων: Ἰλ.Μ 66, Ὀδ.Ο 278 δῖω κέμαι γὰρ ὄλω [πιστέω ὅτι θὰ με καταδωξέω], αὐτ.Α 201, αὐτ. Μ 212 ἢ ὄμ. μτ. μτ. τοῦ ἀναφρ. ἐπὶ ταυτοση- μασίας: Ἰλ.Ζ 341 ἢ 10', ἐγὼ δὲ μέταισι κηλέε- σθαι δὲ σ' ὄλω νομίζω [ἐγὼ] ὅτι θὰ σὲ οὐκ ἔλω [ἐγὼ]· 11) μεθ' ἀλλῆς αἰτ. θεωρῶ τὸ ὡς ἀληθές: Πλάτ.Γοργ.472Α ἐν τρώων ὄλωι οἶμαι· 12) μτ. ἀναφρ. διατείνομαι: Ὀδ.Χ 210 ὡς φάτ' ὄλωι μὲν λαοσσόν ἔμωεν Ἀθῆναι· 13) ἔχω τὴν ἰδέαν, ἀντίθ. οἶδα, ἐπίσταμαι: Πλάτ.Πολ.506C, Ἀριστλ. Ρητ.1399b,17 ὀνοματᾷ, ἴσασι δ' οὐδέν, αὐτ.Ἰ 451, 75a,15 ἢ ὄμ. ἀκολουθοῦσας εἰδ. πρωτ. εἰσαγο- μένης διὰ τοῦ δτι: Πλάτ.Ἠθ.90b· 14) ἐν χρ. κ. ἀπροσώπως, σχηματίζεται εἰκασία πῆ, ἔργεται προσιθάσθεις πῆς ἐν τῇ ψυχῇ τινος: Ὀδ.Τ 312 ἀλλὰ μοι ὤδ' ὄνᾳ θυμὸν ὄλωι· 15) κ. παρενεπι- κῶς μ. ἐπὶ τοῦ α' προσ. συνθέσ. π. ὄμ. ὁ ἐνεργ. τ. ὄλω [ἐξαιρέσει ἐν Ὀδ.Χ 140 καὶ πῆ, ἐν αὐτ.Ξ 362]: Ἰλ.Θ 536 ἀλλ' ἐν πρώτιστον ὄλω, κείσεσθαι οὐτηθεῖς, αὐτ.Ν 153, Ὀδ.Π 309, αὐτ.Β 255 ἢ π. Ἀττ. ἢ παρενεπιτικῆ χρ. περιορίζεται, πῆ μ. εἰς τὸς συνηρ. τ. οἶμαι, παρστ. ὄμωιν [πλην ἐν Αλοχ.Χο.758]: Πλάτ.Πολ.490C ἡγουμένης . . . ὀληθείσας οὐκ ἂν ποτε, οἶμαι, φαίμεν αὐτῆ χωρὶν κακῶν ἀκολουθήσαι· ἢ σπαν. ἢ παρε- νεπιτικῆ χρ. ἐν τοῖς λοιποῖσι προσ.: αὐτ.486C ἀλο- τῶν . . . πανὸν ὄμω, οἶμαι, ἀναγκασθήσεται τελευ- τῶν αὐτῶν τῆ μισειν, αὐτ.Θεαιτ.147B, αὐτ.Συμν. 216D πῶσῃ, οἶσεθε, γέμει σφαρσούσης ἢ συγχ. ἐν χρ. ἐπὶ ἐκφράσεως ἐχόντος ἀπλοῦ στοχαζόμε- ὄσπσι θυμῶ φαίνεται ἔχων λαχὼν ἀδιαφορητήτου διςχυρισμοῦ, ἦτοι τίθεται πρὸς μετρισμὸν τῆς ἐκφράσεως ἐνεκα μετριοφροσύνης ἢ χάριν φιλο- φροσύνης, ὡς τὸ δημ. βαρρῶ: Ξεν.ΚΤ1,1,3,1) οὐ γὰρ, οἶμαι, ὡ πάππε, Σάκας αὐτῷ οἰνοχοεῖ, Πλάτ. Γοργ.483C· ἢ ἢ θέσις τοῦ οἶμαι δὲν εἶναι πάν- τοτε ἢ αὐτῆ' συγχ. παρεντίθεται ἐν ἐμπρωτ. διορ. μεταξὺ τῆς προθέσεως καὶ τῆς πτώσεως: αὐτ. Πολ.564Α ἐξ οἶμαι, τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας, Δημ.45B καὶ ὄλωι ἐν οἶμαι πολλοὺς οἷς πρό- τετε· ἢ ὄμ. μεταξὺ-τοῦ ἀφρ. κ. τοῦ ὄωσ.: αὐτ. 1268 οἱ γὰρ οἶμαι βέλτιστοι· ἢ πρότασθεσι πρὸς θῆλων μείζονος ἐμφάσεως: Πλάτ.Πολ. 465Α οἶμαι δ' οὐδ' ἄλλωσ ἀτίμῶσαι, αὐτ.Κρατ. 402C· 16) συγχ. ὄω ἀπάντησ ἐμφανηθῆ εἰς ἐρώτησιν, τοῦτο ἐνοεῖται εἰς τὴ θέλω νὰ ὑπονοήσω, νομίζω καὶ, οὕτω, ἔτσι νομίζω: Ἀριστῶ.Ἀγ.919 ΔΙΚ. νεώριον θρυαλλίς; ΝΙΚ. οἶμαι: κ.μ. τοῦ γε: αὐτ.Θεσμ.27· κ. μτ. τοῦ ἐνώγε: Πλάτ.Κριτ.47D ἢ ὄμ. ὄω ἀπάντησ εἰς ἐρώτησιν ἢ φρ. οἰσεθαί γε χρῆ ναί, οὕτω πρέπει νὰ νομίζῃ τις: αὐτ.Πρωτ. 325C ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδασκονται . . . οἰσεθαί γε χρῆ, αὐτ.Κριτ.53D, αὐτ.Φαιδ.68B, αὐτ.Γοργ. 322Α· ἢ ὄμ. ἐν παρενεπιτικῆ χρ. ἢ ἐρωτ. πῶς οἶμαι, πῶς οἰσεθε πῶς νομίζεις, πῶς νομίζεις, ὄμ' τί θαρρεῖς; ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε πόσον., πρὸς μεζίονα ἀνάδωξην ἢ ἐπίστασιν τῶν λεγομένων.: Ἀριστῶ.βατρ.45 ἐξαιρίσθ πῶσος τὴν καρδίαν ἐ- νῆπαξε πῶς οἶμαι ἐσφόδρα· 17) φρ. οἶμαι δεῖν θεωρῶ τὸ ὡς ἀσφαλῶν μου, δθ. εἶμαι ἀποφα- σισμένος νὰ . . . θέλω νὰ . . . Ξεν. Ἀν.2.6.26, αὐτ. Ἀπολ.4.6.3, Πλάτ.Μέν.95C λέγειν οἰεταί εἶναι ποιεῖν δεινούς ἴζειν ἀκονόν, θέλει νὰ ἀσκηθῆ τοῦτοσ οὕτως ὄωσται νὰ τοῦσ καταστήθῃ δεινούς ρήτο- ραί, αὐτ.86B, αὐτ.Θεαιτ.207B, Δημ.561, αὐτ.1399 τοῦσ ἐχθροῦσ ἀμνημονοῖ τεθνῶσιν δεῖν φωντο· ἢ ἢ φρ. ἀποδοτέα διὰ τοῦ ὡς προθέσεως, ἐξ- ειρηνησῆ: Πλάτ. Ἰνν.225B, Ἀριστλ.ἨΝικ.1152a, 16

ἀκόλαστος) οἰόμενος δεῖν (βιάζει) τὰ ἡδέα, αὐτ. 1136b, 8. **18)** τὸ οἶον κ. ἀνευ τοῦ δεῖν νομίζω ὁρθόν, -θεωρῶ σωστό: Λυσ. 12,26 οὐκ οἶε . . δοῦναι δίκην, Πλάτ. Κριτ. 62D, αὐτ. Λόο. 200B, οὐτ. Ἐπιστ. 324B ψήθη, εἰ βῆθον ἐμαυτοῦ γενόμεν κῆρος, ἐπὶ τὰ κοινὰ . . ἴενοι, Ἀριστ. Ηἠκ. 1135b, 14 οὐ βαλεῖν . . ψῆθ' ἰδ' ἀνάγν. Βάλλειν.

οἶον ἐπίρρ. κ. νεῦτ. οὐδ. τοῦ οἶος βλ. 112.

οἶον αἰ ὄωρ. τ. τοῦ οἶοιαι βλ. Ἐπιχ. 155.

οἶοιναί ἐπίρρ. (οἶον, ἄν, εἰ) γλῶσσα. δ. τ. τοῦ οἶοιαι βλ.

οἶοιαι (οἶον, εἰ) ἐπίρρ. κ. νεῦτ. κ. οἶοιναί (γλῶσσα). ὄωρ. τ. οἶον αἰ Ἐπιχ. 155. ὡσεῖ, ὡς ἐάν, πρῶτον τιὰ, σὺ νῦ λέμε: Ἀντιστ. 231, δ. Μέν. Γεωργ. 58, Ἀριστ. Ζ1 495b, 25 ἀλλ' ἰοικῆσα οἶοιαι ἔντηρον εὐρος ἔχον, αὐτ. Ψυσ. 430b, 13. || ἐν τῇ νεῦτ. ἡ λ. εὐχρηστος, ἰδ. προτασσόμενη εἰς νομικῆς δρους: οἶοιαι ἀγχιστατα - ἐπικαρπία: νομ. ἡ - σύμβασις - χρημάτων.

οἶονοστική (ἡ) λ. παραχθείσα ἐκ συμφορῶν τῶν λ. οἶσις, νοῦς, ἱστορία, ἐξ ἧς ὁ Πλάτ. ποιῶν ἐν Φαίδρ. 244C ἐτυμολογεῖ τὴν λ. οἶονοστική.

οἶονόμοσ-ον (οἶος, νέμοι) ὁ μεμονωμένος νερόμενος, ὅθ. ὁ μονήρης, ὁ ἐρημικός, ὁ ἐρημικός, ἐπὶ τόπων: Σίμων. 130. || ἡ γενικ. τοῦ οὐδ. ἐν φρ. ἐπ' οἶονόμοιο ἐν ἐρημίᾳ, στῆ μοναχία: Αἴτλ. 4, 230. **2)** ἰδίς, οἶς, νέμοι ὁ βόσκων πρόβατα: Ἐπιρρ. Δελφῶν Σύροι οἶονόμοι, πῖθ. ἐν Καλοῦθ. 309 οἶονόμοσ Ἀπόλλων || κ. ὡς αἴσα, ὁ ποιητὴν πρόβατων, ὁ βοσκός, ὁ τσομπητής: Αἴτλ. 7, 213, 4 ἐκρεμαξέ ἀχέτα μολῶν τέττιξ οἶονόμοις, Αἴτλ. 4, 291 Θεόδωτος οἶονόμοσ.

οἶόνους (ὁ) (οἶοναί, νοῦς) ὁ φαινόμενος, ὁ διδῶν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἔχει νοῦν: Πλάτ. Κρατ. 406C οἶόνους δικαιοτάτ' ἀν' καλοῖτο.

οἶόνπερ ἐπίρρ. οἶοιαι, ὡσεῖ, ὡσάν: Πλάτ. Τιμ. 21A, αὐτ. Νόμ. 701C, αὐτ. 965D τὰ νῦν οἶόνπερ σφόδρα πεισαντες μὴ ἀνώμων.

οἶόνπεραι ἐπίρρ. δ. τ. τοῦ οἶόνπερ βλ. Πλάτ. Θεαιτ. 201E ὅτι τὰ μὲν πρῶτα οἶόνπεραι στοιχεῖα.

οἶοντα ἰκτ. παράλ. τοῦ ἐπίτ. ἀπέρτα. ἐκφρ. τοῦ οὐδ. τῆς ἀντων. οἶος βλ. ὅσα οἶον τα καλάς.

οἶονέδη (ἡ) (πῖθ. οἶς, πῆθ) δεσμός τις μάλλινος διὰ πώδας φερόντας τραύματα ἢ ἄλλως πως ἀσθενεῖς: Κριναρ. Αἴτλ. 7, 401 καὶ κώλων θαύλιον οἶονέδη.

οἶονέδηλος-ον (οἶος, πῆθιλον) μτγ. ὁ ἐν πῆθιλον μόνον ἔχων, ὁ μονασάνδαλος: Ἀπολλ. Ρ. 17.

οἶονερ μτγ. ἐπ. τ. τοῦ οὐπερ, γενικ. τῆς ἀντων. ὄσπερ βλ. Ἐπιχ. Ἀπολλ. Ρ. 1325.

οἶονόλος-ον (οἶος, πέλομαι) ἐπὶ τόπων, ὁ ἐρημικός, ὁ ἐρημικός: Ἰλ. Ν. 473 δατα μένει κολοσυρτόν ἐπερχόμενον παλῶν ἀνδρῶν κώρω ἐν οἶονόλω, αὐτ. Τ. 377, Ὀδ. Α. 574. || ἐπὶ προσ., ὁ μονήρης, ὁ μοναχός: Πίνδ. Π. 4, 28 τούτοις δ' οἶονόλος δαίμων ἐπήλθεν **2)** (οἶς, πόλος, πρῆλ. ἀπλόλος) ὁ βόσκων πρόβατα, ἐπίθ. τοῦ ἔρωτο: Ἰγν. Ερμ. 314. || κ. τῆς Ἀρτεμίδος: Πίνδ. Διθύρ. 2, 19. || κ. τοῦ Ἀπόλλωνος: Κόλουθ. 309 ἰδ' ἀνάγν. **3)** κ. ἐπὶ τῶν Ἐσπερίδων: Ἀπολλ. Ρ. 4, 1322 οἶονόλος θεαί, αὐτ. 1413. || κ. ἐπὶ πραγμάτ. Ἐπὶ Κόλουθ. 15 Πάριον οἶονόλοισιν ἐφεδρίονατα θωακοῖς.

οἶονολω-έω (οἶονόλος) κ. π. περιφρονητὴ ἀνὰ τὰ ὄρη, ὡς οἱ ποιμένες, ζῶ μόνος, περιφρονῶνται: Εὐρ. Κύκλ. 74 ὦ φίλε Βακχεῖ, αἰτ' οἶονολω ἐνθάδων χαίτων αἰεῖσις || κ. μτ. αἰτ. τοῦ τόπου, περιφρονητὴ, περιπατῶ: Αἴτλ. 7, 657 ποιμένες, οἱ ταῦτην ὄρος ὄραχιν οἶονολεῖτε.

οἶός ακιβ. ἀνήρ: Ἦρ. 4, 110 εἰόςρ γάρ καλέουσι ἀνδρα [ἰκθῶσαι].

οἶόρπτα ακιβ., ἀνδροκτόνοι, ἐπίθ. τῶν Ἀμαζόνων Ἦρ. 4, 110 ἐτάς δὲ Ἀμαζόνιας καλέουσι

Σκόθαι οἶόρπτα, δύναται δὲ τὸ οἶονα τοῦτο κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν ἀνδροκτόνοι.

οἶορῶν-ῶνος (ὁ) μσν. τ. τοῦ οἶρῶν βλ.

οἶος-α-ον ἐπ. θηλ. -η, κυρρ. οἶος [Κυρρ. Ἐπιρρ. 135, 14E] (λ. συνη. ἀπάντωσιν ἡ Ὀμ. κ. Ἡσίοδ., τρίς κ. Πίνδ., ἀπαξ ἐπ. Αἰσχ. καὶ Δίς κ. Σοφ.) μόνος, ἀνευ ἄλλων βοηθείας ἢ συνδείας, μόνος, ὅθ. κατὰ-μονος, μονήρης ἀλογημένος συνη. ἡ ἐν. αὐτὴ ἐπισυχέται καὶ προσφίροῦται διὰ τῆς ἀλ. τ. Ἰλ. Χ. 39 μῆ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τούτων οἶος ἀνευθ' ἄλλων, Ὀδ. 3 450 ὄνα βαρυστάτης αὐτὸς κτήσατο οἶος ἀποιχομένου ἀνακτος, νασίμων δεσποίνης **3)** συνη. κ. μτ. ἀνήρσεως: Ἰλ. Β. 222 οὐκ οἶος . . ἄρα τῶ γε ἰδῶ μόνος . . ἀλλὰ . . Ἰ. Ὀδ. Α. 331. || μεθ' Ὀμ. ἀνευ προσδιορισμοῦ: Πίνδ. Ο. 1, 74 ἔγγυς ἐλθῶν εὐστρίας ἀδός οἶος ἐν ὄρωσιν ἀνευ βαρῦκτυπον Πολύτριανον, αὐτ. Π. 1, 93. Σοφ. ἀπ. 22 οἶος . . ἐξέβας λαδῶν [πῖθ. ἐκ.] **4)** συνη. ἡ ἐν. ἐπιτείνεται διὰ τῆς προσφίροῦ τῶν ἀριθμητικῶν, εἰς, μία, ἐν, δύο, οἶον εἰς οἶος εἰς μόνος, μία αἴα μία ἄνω, Ἰλ. Δ. 397 ἔνα δ' οἶον εἰς οἰκόνδε νέεσθαι, αὐτ. Σ. 565. || κ. ἐν τῷ δὴκῷ ὄρωμ: αὐτ. Ω. 473 τῷ δὲ δὴ οἶω, ἕνωσ Ἀυτομέδων τὸ καὶ Ἀλκιμος, Ὀδ. 3 94. || κ. ἐν τῷ πηλθ. Ἰ. Ὀδ. Γ. 424 πῆντας ἰὼν ἐπάροσ ἄγχιτα, λιπῶτα δὲ δὴ οἶουσι, αὐτ. Π. 245 δὴ οἶα **5)** ἐπίστε συντάσσεται μτ. γενικ. Ἰλ. Α. 7, 174 οἶα γὰρ βα θεῶν παρετύχχανε μαρμαρμένοισιν ἰμῶν, μόνον αὐτὴ καὶ ἀμείψαι ἀλλῆ ἀπὸ τῆς θεαί, αὐτ. 693 τῶν οἶος Πίνδ. ἀπ. 93 οἶος θεῶν **6)** κ. μτ. ἐμπροσθέν τσοροδιορισμοῦ: Ἰλ. Α. 398 οἶα ἐν ἀμαρτίοισιν αἰεταῖα λογιῶν ἀμύνη ἰμῶν, ἡ μόνη μεταδὲ τῶν λοιπῶν θεῶν, Πίνδ. Ὀδ. Γ. 362 οἶος μετὰ τοῖσιν, αὐτ. 1192 οἶον ὄν' ἄλλων ἰχωριστά, χωρὶς ἄλλουσι, αὐτ. Φ. 364 οἶον ἀν' ἀνθρώπων, Κύρρ. Αἴ. 750 ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ θυρωρικῷ σκόλω Κάλχας μεταστάς οἶος Ἀρτίδων ἄγχιτα **2)** μόνος εἰς τὸ εἶδος τοῦ, μοναχικός, ἐξαιρέτος: Ἰλ. Ω. 499 ὄς δὲ μοι οἶος ἐνν, εἰρτο δὲ ἀστῦ καὶ αὐτόυς **3)** τὸ οἶδ. οἶον ὡς ἐπίρρ. μόνον, μοναχά: Ἡσίοδ. Θ. 26 ποιμένες ἀπραυλοῖ . . γατῆρες οἶον ἰμῶν γατῆρες, Αἰσχ. Ἀγ. 131 οἶον μὴ τις ἀγα θεῶδεν κνεφάστροπυτον ἰσθῖον μέγα τρῶλας στρατωθέν, Ἐπιρρ. οὐ . . οἶον, ἀλλ' ἰδῶ . . μόνον, ἀλλὰ . .

οἶος-οἶα-οἶον (ὁ) κ. μσν. κ. νεῦτ., ἀνημ. ὄιος (πρσφ. ὄιος, ἰων. θηλ. οἶα, ἀναφ. ὄιος, ἀντιστοχούσας πρὸς τὴν ἐρωτηματικὴν πῶσις, τὴν ὄρ. ποῖς κ. τὴν ἀντων. τοῖος, ὄποιος, ὄποιος ποῖότητος, ὄποιος εἶδος, ὄπως ὁ . . καθὼς ὁ . . Ἰλ. Ω. 630 ἦτοι λαρδανίδης Πηλεῖος θαυμαζ' Ἀχιλλῆα, ὄσος ἐνν, οἶος τε, αὐτ. Ε. 758 ὄσασπῆν τε καὶ ὄσων **2)** ἡ ὄμοσις σχέσις εἶδους ἢ τρόπου ἐκφράζεται δι' αἰτ. τοῦ κατὰ τὴν ἡτῆς ἀναφορῆς: αὐτ. Ν. 275 οἶδ' ἀρετῆς οἶος ἐσσι || γα. ἴης ἐοῖσα οἶος ὑπάρχεις κατ' ἀρετῆν || ὁ συνη. ἐμπνευστὸν δ' ἐπῆρρ.: αὐτ. 298 οἶος πόλεμονδε μέτῃσι ἰσῶς ὄρωμ εἰς τὸν πόλεμον **3)** κ. νεῦτ. συνη. ἐν ἀνεξαρτήτως προτ. ἐν χρ. ὡς ἐπιφώνημα, δὴ οὐ ἐκφράζεται θαυμασμός, ἀπορία ἢ ἐκπληξίς πρὸς τὸ λαν θασόνθης ἢ σφόδρα ἀπροσδόκητον ἀγαθόν ἢ κακόν: αὐτ. Η. 455 ὡ πόποι, Ἐνωσίαισι κῦρσθενεσ, οἶον ἐπεικέ, Αἰσχ. Ἀγ. 1256 οἶον τὸ δ' ἐρπει πῦρ ἰτὶ πῦρ ἐναι τοῦτοί, αὐτ. Πέρσ. 733, Πλάτ. Πολ. 450A οἶον . . ἐργασάσθε ἐπιλαθόμενοι μου, αὐτ. Θεαιτ. 142B οἶον ἀνδρα βέλγει ἐν κινδύνῳ εἶναι, αὐτ. Εὐθέρ. 15B, παρομοι. φρ. οἶα κεφαλή καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει, - οἶα τοχλή, - οἶα συμφορὰ **3)** ὡ. ἐν χρ. κ. ἐν πλάγιος προτάσει: Σοφ. Ο. 1 624 ἔταν προδείξῃς οἶον ἐστὶ τὸ φθάνειν, αὐτ. 1402 αὐτ. 1488, Ξενοκ. Κ. 1 3, 2, 12 νῦν δὲ ὄρατε δὴ ἐν οἶω ἐστέ, αὐτ. Ἀν. 3, 116 ὄρωμ

έν οίσις έσμέν' || όμ. κ. έν πλαγίαις προτά-
 σεσι : Σοφ.ΟΤ 624, Ξεν.ΚΠ 3,2,12 δρότε δέ έν οίω
 έστέ, αút. Άν.3,1,15' 4) ή άντων. οίος συχνήτ.
 περιέχει σύγκριση και ώς έξ τοίτου έπίση άνα-
 φωρητ. πρός τός δεικτ. άντ. τοίος, τούϊσδε, τού-
 αίτος ή και πρός τό ό, δέε : 'Ιλ.Σ 591 τώ Ικεάον, οίον ποτ. έν Κνωσσώ εύρέθη δαίδαλος ήσκησεν, Σοφ.ΟΤ 1296 θέαμα τούϊτων οίον και σταγούνην
 έποικίσει, παροιμ. φρ. οία ή μορφή, τούϊδε και ή
 ψυχή, - τό άποτέλεσμα δέν ύπάρξεν οίον άνε-
 μέντο' || ή δεικτ. άντων. συνήθ. παραλείπει-
 ται ώς εύκόλως άναληρησόμενον : 'Ιλ.Λ 669 ού γάρ
 έμ ή τς έσθ' οίη πάρος έσκεν, Αλοχ.Άγ.359 οίος
 και Πάρις έλθών ές δόμον τών Άτρείδων ήσχυμε
 Ξενίαν τράπεζαν ικαθώς, όπως και ό Πάρις. .ι.
 αút.Πέρο.21' || έν περιπτώσει καθ' ήν είναι
 άνάγκη να δηλωθώ ότι τό λεγόμενον είναι άναμφί-
 βολον, ή σημ. τής άντων. έπιτίθεται τή προσθήκη
 τού μορίου δή : 'Ιλ.Ο 376 οίος δή σύ δέμας και
 είδος άγνόςτ' || κ. μτ. τού περ : αút.Ζ 146 οίη
 περ φύλλων γενεή τούτ' δέ και άνδρών ίώς άκρι-
 βώς είναι. .ι. Αλοχ.Άγ.607, αút.1046 έχεις παρ'
 ήμών οίάπερ νομίζεαι, Ξεν.ΚΠ 1,6,19 τούτό γε
 τούϊτόν έστιν, οίον περ' || έν ή σύγκρισις
 ή τό συμπέρασμα όλομ ή γενική ή άμφιβολον
 όμοιοτήτα, τότε ό 'Όμ. μεταχειρίζετ' τό οίός τε
 όπερ διακριτόν τού τών φρ. οίός τ' (είμ), οίόν
 τ' (έστι) μτ. άπαφρ. (βλ. κατω.10) : 'Ιλ.Η 208 οίός
 τε πελώριος έρχεται Άρης, αút.Ρ 157, 'Όδ.Η 106'
 || κ. μτ. τού που : αút.Υ 35 οίόν ποδ τής έλλε-
 κται έμμεται υία' || μτ. τής άορ. άντων. τις
 τή γενικοποιεί ή έν άντιπαρολή ή πρός τί ό,
 τό σύνθετος, τό γνωστό ή κοινό, όπάτε έρμηνευτόν
 διά τό όποιας ποιότητος ή πόσον μέγας : 'Ιλ.Ε
 638 δάλ' οίόν τινά φσαι βίην Άρακλήειν είναι,
 'Όδ.1348, Πλάτ.Πρωτ.313Α οίσθα εις οίόν τινι
 κίνδυνον έρχετ' || όταν παραβολή ή τή σύγκ-
 ρισις περιλαμβάνη όρισμόν χρόνου, γίνεται χρ.
 τού οίός, ότε : 'Όδ.Κ 462 οίον τέσ πρῆστον
 έλείπετε πατρίδα γαίαν, αút.Χ 227' 5) συχν.
 καθ' έξην : 'Ιλ.Α 263 ού γάρ πυ τοίους Ιδων άνέ-
 ρας. . . οίον Πειριβοον ήνί οίος Πειριβοου,
 Θουκ.7,21 πρός άνδρας τολμηρούς οίους και
 Άθναίους, Ξεν.Άν.2,9,3, Πλάτ.Παρμ.161Β περί
 τού τούϊτού. . οίον τού ένάς' || όμ. καθ'
 έξην τό οίός έν τή πτώ. τού διοριζόμενον, άν
 και τούτο έπεται, άντι να προηγηται : Δημ.758 οί-
 ος περ σθ' χρόμειον συμβούλους 6) έν χρ.
 πρός εισαγωγήν έμμέσου άναφορής, εκφρα-
 ζούσης τών λόγων, τήν αίτιαν τού προηγούμενου,
 όπότε κείται άντι τού ότι τοίος : 'Ιλ.Ζ 166 άνακτα
 χόλας λάθει, οίον άκούσαν ένεκα τών λόγων
 ούς ήκουσεν, 'Όδ.Π 93, αút.Ρ 473, 'Ηρ.1,31 έμακά-
 ρισα τήν μητέρα οίων τέκνων εκύρσασ, Θουκ.
 2,41, Πλάτ.Φαιδ.117C τήν έμιαυτό τύχην ίπέ-
 κλασθι ούον άνδρός. . έστερμημένους είνη' || δδ.
 σπαν. η.Όμ. εισάγει τών λόγων, δι' έν γενετόν τί,
 ήτοι έμλέπει αλτιολογίαν : 'Ιλ.Σ 95 ώκύμορος. . έσ-
 ασαι, ό' άγορεύσεις, αút.Χ 347' 7) συχν. πολ-
 λή βραχυλογική άπτ. εκφράσεις έξηγουται εκ
 τής παραλείψεως τής δεικτ. άντων. : Άριστοφ.Όρν.
 966 δάλα' ούδέν οίόν έστ' άκούσαι τών έπών ιού-
 δέν ύπάρχει τούϊτόν, όποίον τό να. .ι. Δημ.529
 ούδέν γάρ οίον άκούειν αούτό τό νόμον' 8) ού-
 δέποτε μτ. έπιθ. βετικώ βαθυρόν έν χρ. ώς τό
 έπιρρ. οίον (βλ. κατω.13) τό έν 'Ιλ.Λ 653 οίσθα. .
 οίος έκείνος δεινός άνήρ ποίσι είδος άνθρώ-
 πος είναι ό φοβερός εκείνος. .ι' || έν άορι-
 στολογική ένν. άποδοτέον διά τού έν είδος, κά-
 ποιας λογής : Άριστοφ.Σφ.970 ό δ' έτερος οίός
 έστιν οίκουρός μόνον' || κ. μτ. έπιθ. : 'Ηρ.4,28
 άφάρτος οίος. . κρυμός ποικιλών φύκος, όποίον

είναι άφάρτητον, Πλάτ.Ευθφρ.2Β οίον τετανότρι-
 χα και ό πάnu εύγένειον ίάρκωτ, εις άρκετόν
 βαθύον. .ι. Λουκ.Ζευξ.δ και τούτο άμαστόν
 οίον έδοξεί μοι ποίσις θαυμασίως άφάσκει' || συχν.
 μτ. έπιθ. συγκριτική και ύπερβητική βαθυρό :
 Ξεν.Άν.4,8,2 είπον δ' ύπέρ δεξίων χωρίων οίον
 χαλεπώτατον τό δυσκολώτατον χωρίον, Πλάτ.
 Άπολ.23Α, Άριστοφ.ΗΝικ.1165Η,27 άνήρ οίος κρά-
 τιστος Αλ.Ζ1 14,26 κάλλος οίος βαθυτόνος' || έν
 ποι τών μτ. ύπερβητικό βαθύον παραδειγματών
 δυνατών να ληφθώ τό οίος ώς άναφορικόν πρός
 άναληρήσων τού ύπονοούμενου δυνατόν, δδ. άπο-
 δοτέον όσον τό δυνατόν : Έπιερ. Ξυμμάχος έσα-
 μοίος άν έν δύνωμαι άριστος' 9) ή φρ. οίός
 είμ μτ. άπαφρ. είμαι τούϊτος' άστε, είμαι άρ-
 μόδιος, κατάλληλος, Ικανός, πρόσφορος έν τινι ή
 πρός τί : 'Όδ.Β 272 οίός έην τέλειος έγον τ'
 έπος τε, αút.Σ 491, Ξεν.Άν.2,3,13 ού γάρ ήν ώρα
 οία τό πεδίον άρδιεν, Πλάτ.Γοργ.427D, Δημ.770'
 || κ. μτ. δοτ. : Θουκ.6,12 τό πράγμα μέγα. . και
 μη οίον νεωτέρωφ Βουλεύεσθασθαι ίούμ) τούϊτόν
 άστε να άρμόδι εις νεώτερον να έκφέρει γνώμη
 περί αούτου' || κ. έν συνεκφορῃ μετά τού τωι-
 ούτος (τις) : Πλάτ.Κρατ.395Α τούϊτός τις οίος
 διαπονεύσθαι, αút.Πολ.415B' || κ. άνευ άπαφρ.
 έν τή αούτ σημ. : αút.Ευδ.272Α λόγους οίους εις
 τό δικαστήριον' 10) όμ. ή φρ. προήθεος, εί-
 μάς πρόθυμος, έτοιμος, ακοινώτος, προσπαθώ : Λυσ.
 άπ.1595 εδιδόξετο. . και οίος ήν έξευρεν τήν θύ-
 ραν, 'Ισοκ.8,21, Άντιγ.Καρμ.Α' Αθην.7,345D λωδών
 όλον ό Ζήνων άπό τού πινακος οίος ήν κατεσθένει'
 11) όμ. φρ. οίός τ' είμ μτ. άπαφρ. είμαι Ικανός,
 είμαι εις θέσιν, δύναμαι να πρόξω τί : 'Ηρ.1,29
 ούκ οίαι τε ήσαν αούτό ποιήσαι, αút.67, Σοφ.ΟΚ
 807 πείθειν οίός τ' εί' || συχν. ώς άπρόσ. εκ-
 φρασσις οίός τ' έστί, οία τ' έστί : 'Ηρ.1,91 ούκ
 οίόν τε έγένετο παραγαγείν μοίρας, αút.4,31 ούκ
 οίά τε είναι Ιδεν τό πρόσω' || κ. άνευ τού
 είμ ή έστί έλλειπτικός : 'Όδ.Φ 117 οίός τ' . . έ-
 βλια κάλ' άνελεθών, Άριστοφ.Ιπν.343 λέγειν οίός
 τε κάγω, Θουκ.3,16, 'Ισοκρ.6,69' || σπαν. προσ-
 τιβεται δοτ. προσ. : Θουκ.7,14 μη οίόν τε είναι
 έμοι κωλύσσαι' || κ. άνευ άπαφρ. : Πλάτ.Πρωτ.
 314D πάnu προθύμως ώς οίός τ' ήν έπήραξεν'
 || συχνότ. κτ. ούδ. άνευ άπαφρ. είμαι δυνατόν :
 Άριστοφ.Νεφ.198, 'Ισοκρ.9,9' || κ. μτ. έπιθ. ή
 έπιρρ. ύπερβητικό βαθυρό έν φρ. ώς οίόν τε :
 Πλάτ.Πρωτ.349B καλόν ώς οίόν τε μάλιστα, αút.
 Παρμ.144B ώς οίόν τε σμικρότατα' || κ. μτ.
 έμπρόθ. διορ. ύπερθ. βαθυμό : αút.Γοργ.449D ώς
 οίόν τε διά βραχυτάτων' || κ. άνευ ύπερθ. :
 αút.Πολ.387C φρίττειν. . ποιείω οίόν τε πάντας'
 || κ. νεώτ. άπλώς ώς οίόν τε όσον τό δυνατόν :
 Άριστοφ.Πολιτ.1313ε,39 έστι δέ τά. . πάλοι λεχθέ-
 νια πρός σωτηρίαν, ώς οίόν τε, τής τυραννίδος,
 Λουκ.Εικ.3,6 ώς οίόν τε άκριβέστερον' 12) η.
 'Απτ. έν συχν. χρ. όις ή λ. έν τή αούτ προτ. : Σοφ.
 'Ηλ.751 ο' έργα δράσας οία λαγώναι κακά, αút.
 Τρ.994 Ιερών οίαν οίον γάρην ήγύσω, Εφρ.Άλκ.
 144, Ξεν.ΚΠ 4,5,29 σκέφαί δέ οίον δυμι μοι περί σέ
 οίος ών περί έμέ, έπειτα μοι μέμφο ίσχύρονον
 τήν έμην πρός σε διαγωγή, πρός εκείνη, ήν σθ'
 έδειχας πρός με και τότε έπίληψή με, Πλάτ.
 Συμπ.95Α οίος οίων αίτιος άν τυγχάνει' 13) ή
 αίτ. τού ούδ. οίον ώς έπίρρ. η. δέ ποι. κ. 'Ιω. πεζ.
 κ. κτ. πλθ. οίον έν χρ. πρός έπίτασιν τής ένν. τού
 διοριζόμενου ώς τά ώς άπερ πάσον, πόσον
 πολύ, εις πόσον μέγαν βαθύον : 'Ιλ.Ρ 587, αút.Ν
 633, αút.Ο 287, 'Όδ.Α 32 οίον δά υμ. θεούς βρο-
 τού ατίώτατων' || συχν. μτ. έπιθ. : 'Ιλ.Ο 419 οίον
 έρασήεις ίπδσον άροσερόν, 'Όδ.Π 93, αút.Σ 143'
 14) όμ. έν συγκρίσει η παρομοίωση, ώς

δπως, καθός, ακριβώς όπως: "Ιλ.Ξ 295 οἷον ὄτε πρώτον περ ἔμισγέσθην φιλότητ' || κ. κτ. πληθ.: Αλογ. Αγ.1142 οἷα τις... ἀπόδω, Σοφ.Τρ.105' || κ. κτ. τοῦ τε: "Οδ.Γ 73 οἷα τε ληιστήρας, αὐτ. Ι 128, "Ηρ.2,175" || ὄμ. ἐπιτεταμένον διά τινος ἡ πλειοτέρων μορίων: "Θουκ.8,84 τὸ δὲ ἄλλῃσ των στρατιωτῶν ὡς εἶδον, οἷα δὴ ναῦται, ὤρησαν, Πλάτ.Συμπ.219ε, αὐτ.Πολλ.467β, Αἰλ.Ζ1,14 οἷα δῆλον" || μτγ. κτ. πλεονασμῶν συνοδεύεται καὶ ἡνὸ τοῦ ὡς: Διμήτρ.94, Πλάτ.Ηθ.563β' || τὸ οἷον συγχ. ἐν παρεπιθετικῇ χρ. προτίθεται ὄνομα, ἢ φρ.: Πλάτ.Φαιδρ.278λ οἷον υἱεῖς γνησίους, αὐτ.Ἐκαίτ.199β λαδῶν τῶν ἐν ἑαυτῷ οἷον φάτταν ἀντί περιστερᾶς, Ἀριστλ.Ζ1 532ε,6, Μάρκ. Αὔρ.6,20, Διογ.Λ 9,69 καὶ ζητητικοὶ ἀπὸ τοῦ οἷον δόγματος προσηγορεύοντο" 15] χάριν παραδειγματός, ἐπὶ παραδείγματι: Πλάτ.Σοφ.218β λόγων δὲ μηδενός ἐλάττωμα ἔχον τῶν μειζώνων, οἷον ἀσπασιευτής, αὐτ.Ἐκαίτ.207Α, Ἀριστλ.Γεν.Φθορ.333α, Ἰψυτά τριποσίον ἀραδούσιος" 16] ἐν ἀριθμῷ. ὑπολογισμός, ὡς ἕγιστα, περίοποι: "Θουκ.4,90 προσηγορευθῶν ἀπὸ τοῦ ἀπλίου οἷον δέκα σταδίου, Ἐπιγρ. μήκος οἷον ἐπὶ δέκα διακτόλου" 17] κ. ἐπεξηγηματικῶς, δηλαδὴ, ἦτοι: Ἀριστλ.ΖΜ 637β,6 τὸ νῦν ῥηθσομένον, οἷον... Πρὸλλ.Υποτ.3,16 κατὰ τὸ μέσον, οἷον κατὰ τὴν συμβαλῶν τῶν ἐν αὐτοῖς διαγωνίων (ἐν τῷ μέσῳ, ἦτοι ἐν τῷ σημείῳ, ἐν ᾧ τέμνουσιν ἀλλήλας αἱ διαγωνίαι τῶν)" 18] μτ. μτχ. ἐν τῇ αὐτῇ χρ. τοῦ ὡς, ὅτε ἐπιθωδῆ: "Θουκ.2,5 οἷα ἀπροσδοκίῳ κακοῦ γενομένου, Πλάτ.Συμπ.203β" 19] φρ. οἷα οἷον, ἀλλ' οὐδὲ... ἢ μὴ οἷον... ἀλλά μηδὲ ὄχι μόνον ὄχι... ἀλλ' οὐδὲ: Πολύβ.1,20,12 οὐ γὰρ οἷον εὐλόγουσ ἀφορμὰς ἔχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀφορμὰς, Διόδ.Σ 3,18 οὐχ οἷον ὑγρῶν τροφῆν ἐπιζητοῦσι ποτῶν, ἀλλ' οὐδ' ἔθνησιν ἔχουσι.

οἷος (τοῦ, τῆς) γενικ. τοῦ οἷος γενω. τ. τοῦ οἷος.
οἷος (τοῦ, τῆς) γενικ. τοῦ οἷος γενω. τ. τοῦ οἷος.
οἷος-α-ον (οἷος) ὁ ἀνίκων ἡ ἀναπερσόμενος εἶς τὸν δῖον, ὁ πρόδότης, ὁ πρόβειος: Ἰπν.Δι.2,4) γάλα δῖον, Πολέμ.π.Ἀθην.1,478δ ὄσον ἐπιον ἀπλῶτον" || παροιμ. φρ.: Σωφρ. οἷος ὀστρερον (καὶ πρόβατον ἀγαθότερον, βλακίστερον).
οἷοσθήποτε οἷοσθήποτε-οἷουθήποτε ἄντικω. ἀνω. κ. νεώτ. ὁ οἷουθήποτε εἶδους, ὁ οἷουασθήποτε λογῆς: Ἀριστλ.Η.Νικ.1114β,17 - ἡ κατάστασις δὲν ἐπιδέχεται οἷουθήποτε μετατροπῆν" 2] νεώτ. ὄσπισθήποτε, ὄσπις ἄν, ὄσπιος καὶ ἄν: εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν οἷουθήποτε καὶ δύνανται εἶναι τὸ παρακολούθησθαι" || νεώτ. ἐνάθρωος, ὁ τυχῶν: δὲν εἶναι ἀνεκτόν να ἔρχεται ἐδῶ ὁ οἷοσθήποτε καὶ να θέλει να μάς ἐπιβληθῆ.
οἷοσθηποτοῦν (οἷος-θῆ-πος-οῦν) ἄντικω. ἀόρ. ἀναφ., μτγ. κ. μων. οἷοσθήποτε β.β.λ. || "Ἦρων Γεωμ.12,30, Ἐπιγρ., Παλ.Αι.γ.6,88.
οἷοσθήπος (οἷος-θῆ-πος) ἄντικω. ἀόρ. ἀναφ., Ἐπιγρ. οἷοσθήποτε β.β.λ. ||
οἷοσθηποῦν (οἷος-θῆ-πος-οῦν) ἄντικω. ἀόρ. ἀναφ., Ἐπιγρ. οἷοσθήποτε β.β.λ. ||
οἷοσθῶν (οἷος-οῦν) ἄντικω. ἀναφ. μτγ. ὀσπιος λοιπὸν: Ίουστιν.Νεαρ.30,7,1.
οἷοσποτοῦν (οἷος-ποτέ-οῦν) ἄντικω. ἀόρ. ἀναφ. οἷοσθηποῦν β.β.λ.: Ἀριστλ.Τοπ.146β,26.
οἷοσπισθῶν (οἷος-θῆ-πος) ἄντικω. ἀόρ. ἀναφ. μτγ. οἷοσθήποτε λοιπὸν: Διοσκ.2,76,13 (δ.ἀνάγν.).
οἷοσταζομένης "Ἡσ. ἐπιλοπιουμένης".
οἷοσμαι-όσμαι (οἷος) ἐ.π.παθ.ρ. εὐχρησταν μ. κτ. ἀόρ. ἀφῆνομαι μόνος, ἐγκαταλείνομαι: "Ιλ.Α 40) οἷώθη δ' "Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς οὐδὲ τις αὐτῷ Ἀργεῖων παρέμεινε, Κόιντ.6,527" 2] λησμομαί: "Ιλ.Ζ 1 Τρώων δ' οἷώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.

οἷοσφάγος (οἷος-τρώω, Ἐφαγωγ) ἀρχ. λεξ. ὁ οἷον τρώων, ὁ φωνεῖων πρόβατος "Ἡσ. οἷοσφάγω σιδήρῳ οἷον μηλοκτόνος".

οἷοσφρων-ονος-ον (οἷος, φρῆν) ποι. ὁ ἰσχυρογνώμων, ὁ ἰδιότροπος, ὁ μονοκλήματος, ὁ σκληρὸς μ. μτφ.: Αλογ. Ψ.796 ἡ σισάς ἀγιλίφ ἀπρόσδεκτος οἷσφρων κρεμὰς γυνιάς πέτρα.

οἷοσφστής (οἷ) μτγ. ὁ μονοσφστής β.β.λ.: Ἐφραίμ Σάρ.97,51.

οἷοσφίτων-οἷος (οἷος, χιτών) ὁ μονοφίτων β.β.λ., ὁ χιτῶνα μόνον, ἄνευ ἱματίου φορῶν, ὁ ἄσφωρὸς ἐνδεδυμένος: Ὀδ.Ξ 489 παρὰ μ' ἡσφας δαίμων οἷσφίτων ἔμεναι, Νόνν.Δ 8,16' 2] οἷος χιτῶν ὁ ἔτιον, ὁ φορῶν χιτῶνα ἐκ δέρματος ἡ μαλλοῦ πρόβατος "Ἡσ. κηροσφίτωνων: Γρηγ Ναζ.2,218 οἷσφίτων ἐπι μοναχός.

οἷσφρ ἐπιφρ. ὁ. τ. τοῦ οἷ β.β.λ., πρὸς ὁ μέρος.

οἷσφ πρὸς. Ἐπιγρ. δ. τ. τοῦ ὀπὸ β.β.λ.
οἷσφωτος (οἷ) μτγ. ἡ τῶν προβάτων κώσρας" Πολυδ.5,91 ἐπὶν προβάτων τὴν κώσρον οἷσφωτων καλοῦσι" 1] ὄφω. ἀντὶ οὐλοπῆν.

οἷσφω-ῶνος (οἷ) μτγ., μων. οἷσφω-ἰθωέγγωτος.Καν. 38,31) αἰσλὸς χαρακτῆρ τῶν ἀρόρων: Ἐρατοστρ. 38, Ἡρωδιαν.1,35' 2] Ἡσ. ἐκ τῆς καταμετρήσεως τῆς γῆς εὐδωαρία.

οἷς-τοσ(οἷ) (οἷ, συνη. π. Ὀμ. κ. Ἡσίοδ., σενεῖα δὲ ἐν τῇ πεζ. ἦις μεταχειρίζεται τὴν λ. πρόβατον) π. Ἄττ. ἡ λ. ἀέλιπε συνηρημένη) κ. συνηρ. οἷς (Ἡρωδιαν.1,400), κρητ. οἷς (Ἐπιγρ. κ. οἷς (οἷσφ.1), γενικ. οἷος (Ἡλ.Μ 45), Σοφ.ΟΚ 475), λων. δοτ. ὄμ μ- Ἀριστφ.Επρ.929, Ἀριστλ.Ζ1 522β,33), συνηρ οἷσφ (Πολυδ.Σ 769β,20), αἷτ. δῖν (Ἡλ.Ο 621) κ. συνηρ. οἷν (Ἐπρ.Ἡ.513, Θεόκρ.5,99), κρητ. οἷν (Ἐπιγρ.) κ. οἷν (οἷσφ.), ἀκ. πλῆθ. θῆες μτγ. π. Ἡλ.Δ 433, -ου: Ὀδ.Ι 423) κ. συνηρ. οἷες (Ἐκκ.Ἀν.3,21, Ἐπιγρ.) κ. ἐκ δευτέρως συναιρέσειος εἶς (Ἰρήσων.Δημ.531), μτγ. κ. οἷες (Καλλ. Ἀπόλλ.53), γενικ. θῆων (Ἡλ.Ο 167) κ. συνηρ. οἷων (Ἡλ.Α 696, Ἀριστλ.Ζ1 596α,31), δοτ. ὄσσαι (Ἡλ.Ε 137, Θεόκρ.5,130) κ. συνηρ. οἷσφ (Ἡλ.Ο 386) κ. οἷσφ] (Ἐπιγρ.) κ. ὄσσαι (Ἡλ.Ζ 25), αἷτ. θῆς (οἷσφ.Α 245, Ἡσίοδ.Ἐργ.775), δωρ. θῆς (Θεόκρ.8,45) (ἀμφότεροι οἱ τ. ἐκ τοῦ θῆιν, ὄσπερ εἰρήθη ἐν Ἐπιγρ. Ἀργουαί κ. συνηρ. οἷς (Ἐκκ.ΚΠ 2,5,5, αἷτ. Ἐλλ.Δ,4,29, αἷτ. Ἀν.6,2,3), πρόβατον β.β.λ. π. Ὀμ. κ. ἐπὶ τοῦ ἀρρενος κ. ἐπὶ τοῦ θῆλκος τοῦ γένους προαδιοριζομένου διά τινος προαδιορισμοῦ, Ἰδ. ἐπιθετικοί: Ἡλ.Δ 433 ὡς τ' ὄσες... ἐν ἀσθῆ μωρια ἐσθῆκασιν ἀμελῶμενοι γάλα λευκόν, αἷτ.Σ 529, αἷτ.Ο 125 αἷτ.621, Ὀδ.Α 443, αἷτ.Ι 425, αἷτ.Κ 527 δῖν ἀρνεῖος ῥέζειν θῆλυν τε μέλανων, Ἡσίοδ.Ἐργ.775, Σοφ.ΟΚ 475 οἷος νελοῦς νεοκόκω μαλλῶ βαλῶν, Ἐπρ.Ἡ.513, Ἐκκ. Ἀπολλ.3,21, αἷτ.ΚΠ,5,25 ἄλλους δὲ εἰσάουοντας βουεῖς αἷγας οἷς οἷς καὶ εἰ τε βρωτῶν, αἷτ. Ἐλλ. 6,4,29, αἷτ. Ἀν.6,2,3, Χρησῶ.Δημ.531, Ἀριστλ.Ζ1 596α,21, Θεόκρ.5,130 τῶσι β' ἔματι ὄσσαι πᾶσσοι μὲν ἄ μελίτια φερέσθαι, Καλλ. Ἀπόλλ.53, Ἐπιγρ., Ἡρωδιαν.1,400.

οἷς ἐπιφρ. ὁ. τ. τοῦ οἷ β.β.λ.: Ἐπιγρ. Δελφῶν. -οἷσων κατάληξις γ' πληθ.εἰκτ. ἀντὶ -οἷων: Ἐπιγρ. Δελφῶν παρέχισσων, αἷτ. ἀντιλέγεισων.
οἷσφ-ακος (οἷ) μων. οἷσφά. β.β.λ.: Γεωπ.2,6,24, Ἐθῶγγωτος.Καν.106,19.

οἷσφω γ' ἐν. τοῦ μέτ. ὄσρ. α' τοῦ οἷσμαι β.β.λ.
οἷσφμενος μτγ. μέτ. ὄσρ. α' τοῦ οἷσμαι β.β.λ.
οἷσφ β' ἐν. προστ. ὄσρ. τοῦ ρ. φέρω β.β.λ.
οἷσφεναι ἀναφρ. μέλλ. τοῦ ρ. φέρω β.β.λ.
οἷσφτα β' πλῆθ. προστ. ὄσρ. τοῦ ρ. φέρω β.β.λ.
οἷσφτω β' ἐν. προστ. ὄσρ. τοῦ ρ. φέρω β.β.λ.
οἷσφταις β' ἐν. τοῦ παρκ. οἷσα β.β.λ.
οἷσφταις ἐπ. μτγ. παθ. ὄσρ. τοῦ ρ. οἷσμαι β.β.λ.
οἷσθαλά Ἡσ. «γαθάς».

οίσις-εως (ή) [φέρω, οίσι] κινήσις, φορά, κόμισις: Πλάτ.Κρατ.420C οίσις... ἐπὶ τὸ πρᾶγμα.

οισοκαρπὸν (τὸ) σπῆλ, ὁ καρπὸς τοῦ οἴσου βλλ.: Σχόλ.Ψ.Α.105, Εὐστ.834,35 ἔξ αὐ καὶ οισοκαρπὸν τὸ κατὰ τινὰς ἀνθρώπων.

οισορός (ὁ) Ζωσ.Αλχ.216β ἐκφώνησις ἐναποθρηννυμένου πυρός (πρ. σισορός).

οἶσον Ἡσ. εσχολίον.

οἶσος (ὁ) κ. οἶσός τὸ φυτὸν ἄγνος βλλ. ἡ κοινή, εἶδος ἱτέας ἡ λύγου, τῶν ὁποίων οἱ κλώνες ἐκχρησίζοντο πρὸς κατασκευὴν πλεγμάτων, σχοιῶν κτλ.: Θεόφρ.Φι.3,181, αὐτ.6,2,2 διὸ καὶ χρώματα πρὸς τὰ καταδεῖν καὶ προσλαμβάνειν, ὡσπερ τῷ οἴσῳ, Αἰλ.Δ.ἀν.76.

οισοφαγικός-ή-όν νεώτ. κ. οισοφαγίεος-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν οἶσφάγον βλλ.: οἶσοφαγῖον τρῆμα τοῦ διασφράγματος [ἐν τῶν τριῶν τμημάτων τοῦ διασφράγματος, δι' οὗ διέρχεται ὁ οἶσφάγος καὶ τὰ δύο πνευμογαστρικὰ νεύρα].

οισοφαγισμός (ὁ) νεώτ. ἱατρ. καταστάσις σπαστική τοῦ οἶσφάγου, καθ' ἣν ἐπέρχεται ὀλική ἢ μερικὴ ἐμφραξις αὐτοῦ.

οισοφαγίτις-ίδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τοῦ βλεννογόνου τοῦ οἶσφάγου προκαλουμένη ἐκ τραυματικῶν, χημικῶν ἢ λοιμωδῶν αἰτιῶν.

οισοφαγοστροτόμια (ἡ) νεώτ. ἀναστομῶσις τοῦ κάτω μέρους τοῦ οἶσφάγου πρὸς τὸν στόμαχον, ἐπὶ σπασμῷ καὶ διευρύνσεως τῆς καρδιακῆς μοίρας αὐτοῦ.

οισοφαγομαλακία (ἡ) νεώτ. μαλάνουσις καὶ εὐθρυψία τοῦ οἶσφάγου κατὰ τὸν σπυχνὸν ἐμέτων.

οισοφαγορραγία (ἡ) νεώτ. οἰμορραγία προερχομένη ἀπὸ τῶν τοχωμάτων τοῦ οἶσφάγου.

οισοφάγος (ὁ) κ. νεώτ. μακρὸς μωμῶδες σωλὴν συνδεὴν τῶν φάρυγγα μετὰ τοῦ στομάχου καὶ χρησιμεύων ἵνα δι' αὐτοῦ διέρχονται αἱ τροφαὶ καὶ τὰ ὑγρά καὶ καταδιδομένη εἰς τὸν στόμαχον, δημ. καταπιῶσις: Ἰνν.Τόν.Ἀνθρ.3 ἡ δὲ κοιλία φέρεται περὶταίνα μὲν ὡς οἶσφάγος, Ἀριστλ.Ζ.Μ.650α,16, αὐτ.664α,31, Γαλ.Χρ.Μορ.4,1.

οισοφαγοσκοπία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἐξέτασις τοῦ αὐλοῦ τοῦ οἶσφάγου ὑπὸ πίεσιν φῶς ἐγκυκλιζόμενον διὰ τοῦ ἐντὸς αὐτοῦ εἰσαγμένου οἶσφαγοσκοπίου βλλ.

οισοφαγοσκόπιον (τὸ) νεώτ. ὄργανον πρὸς ἐνέργειαν οἶσφαγοσκοπίας, ὄργανον κατάλληλον δι' ἐνδοσκόπησιν τοῦ οἶσφάγου.

οισοφαγοστομία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἀναστομῶσις τοῦ οἶσφάγου πρὸς τὰ ἔξω, δηλ. πρὸς τὸ δέσμα, εἰς περιπτώσεις ἀδιαιδέτου στενωματος κάτωθεν αὐτοῦ διὰ τῆς εἰσγαγῆν τῆς τροφῆς ἐντὸς τοῦ στομάχου.

οισοφαγοτομία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. διατομή τοῦ οἶσφάγου πρὸς ἐξαγωγήν ξένου σώματος ἐνασπυθέντος ἐντὸς τοῦ αὐλοῦ αὐτοῦ.

οισοφαγοτόμος (ὁ) νεώτ. ἱατρ. ὄργανον χειρουργικόν, μακρὸν καὶ αἰχμηρὸν πρὸς διατομὴν ἐστεινυμένου μέρους τοῦ οἶσφάγου.

οἶση (ἡ) οἶων κόπρος, ἰδ. ἢ προσκολλημένη εἰς τὰ ὀπίσθια τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν: Ἡρ.4,187 οἶση προβάτων καιοῦσι τὰς ἐν τῆσι κορυφαῖσι φλέβας ἰδ. ἀνάγν. οἶση], Γαλ.19,125.

οἶσηνῆ (ἡ) κ. οἶσηνῆ [Ἡρωδιαν.],343] οἶση βλλ.: Κρατίν.39, Ἀριστοφ.Λυσ.575 πρότων μὲν ἐχρῖν, ὡσπερ πόκον ἐν βασιλείῳ, ἐκπλύναντες τὴν οἶσηνῆν, Δίων Κ46,5, Πολυδ.5,91.

οἶσθημα-ατος (τὸ) [οἶσθησι] μτγν. τόξθημα: Πλούτ.Η8,225β.

οἶσθητήρ-ηρος (ὁ) μτγν. ποι. δ. τ. τοῦ οἶσθητήρ βλλ.: ΑΓ.6,118 ἥ μὲν οἶσθητήρ κεραὸν βίον, Νόν.Δ.7,271 ἥ κ. ἐν μτφ. χρ.: αὐτ.35,26 οἶσθητήρ ἐρώτων.

οἶσθητήρ (ὁ) μτγν. κ. οἶσθητήρ [ΑΓ.6,118] ὁ τοξότης, ὁ τοξευτής: Καλλ.Ἀπολλ.43 οἶσθητήρ ἔλατ' ἀνέρα.

οἶσθητος [οἶσθησι] ρήμα βέλη, τοξόη: Ἰλ.Δ.196 ὄν τις οἶσθητος ἔβαλεν ἰδὸν τις τοξόεσσας ἐκτύπησεν, Ὁδ.Θ.216 ἢ ἐναυκεφορᾷ μτ. τῆς δοτ. ὄργαν. τόξμ: αὐτ.Μ.84 τόξμ οἶσθητοῦσας κοίλον σπῆος εἰσαφαικίοντο [ἀνήρ] ἥ κ. μτ. γενικ. ἀντικεμ.: Ἰλ.Δ.100 ἄλλ' ἄγ', οἶσθητον Μενελάου κυδαλίονα ἥ κ. μτ. συσταίχου ἢ συνουδίου αἰτ.: Νόν.Δ.41,257 οἶσθητεῖν ἀκτίνας 2) ὡς μτβ. πλῆθμ, κτυπὸν διὰ βέλουσ, πληγῶνα: ΑΓ.5,57 ἄλλον οἶσθητοῦσαι μηκέτ' ἔχοις ἀκίδα, Νόν.Δ.15,322 οἶσθητεῖν τινὰ βελέμωμ' 3) ρηματ. π. οἶσθητής, οἶσθητήρ, οἶσθημα.

οἶσθητικός-ή-όν μτγν. ὁ φέρων, ὁ παράγων τ: Φιλ.1,589 οἶσθητικός καρπῶν, Ἀντυλλ.π.Στοβ.3,323, Ὀρειδ.ἀν.72 οἶσθητικός μεγάλων πόδων, Σχόλ. Πλάτ.Γοργ.450α οἶσθητικός ὕγιασις 2) ὁ ἰκανός νὰ φέρω, νὰ παραγάγῃ: Κορνοῦτ.Φύσ.Θ.45,28 πῶνα οἶσθητικὴν ἐργασίαν, Πτολ.Τετραβ.145.

οἶσθητικός-ή-όν μτγν. κατὰ οἶσθητον τρόπον κ. ἐν φρ. οἶσθητικός ἔχω παράγω: Ἰάδβλ.Πυθ.5,28 πλείωνον εὐ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν οἶσθητικός ἔχουσαν χεῖραν.

οἶσθηδόλος-ον μτγν. ποι. ὁ βάλλων οἶστος, ὁ ριπῆαν βέλη: ΑΓ.7,427,10, Νόν.Δ.24,139.

οἶσθηδρόχιον (τὸ) [βρέξι] μτγν. πυκνὸν οἶφιμον δίκην βροχῆς οἶστος: Εὐστ.770,48 βουλαίη λέγειν ὑποκριστικῶς οἶσθηδρόχιον τῆν τοιαύτην χροῖαν τῶν οἰστών.

οἶσθηδύμνω-ονος (ὁ, ἡ) [οἶστος, δέχομαι] ποι. ὁ δεχόμενος, ὁ περιλαμβάνων, ὁ περιέχων οἶστος: Αἰσχ.Πέρσ.1020 τάνδε τ' οἶσθηδύμνωνα: ἢ θησαυρὸν βελέσσιν ἰσφερέται, βελοθήκη.

οἶσθηδόκος-ον μτγν., ἠθλ. κ. οἶσθηδόκη [Ἀπόλλ.Ρ.1194] ὁ ἐντὸς αὐτοῦ δεχόμενος οἶστος, βέλη, ὁ χρησιμεύων ὡς οἶσθηθήκη, βελοθήκη, φαρέτρα: Ἀπόλλ.Ρ.1194 οἶσθηδόκην μὲν ἐπὶ χροῖν ἔθηκε φάρετρα, Πολυδ.10,142, Σχόλ.Ἡσίοδ.Α.128 φαρέτρα... τὸ οἶσθηδόκον ἦπλον.

οἶσθηθήκη (ἡ) μτγν. βελοθήκη: Πολυδ.10,142.

οἶσθητόκος-ον [οἶστος, κομίζω] μτγν. ὁ φυλάττων, ὁ κρατῶν οἶστος, βέλη: Νόν.Δ.48,360 οἶσθητόκομο φαρέτρης.

οἶστος-ή-όν [φέρω] ὄν πρέπει τις νὰ φέρη, νὰ ὑπομένῃ, ὁ ὑποφερτός: Θουκ.7,75 πάντα οἶστὰ ἐφαίνετο, Ἡλιδ.Α.18,224 τὸ δὲ προεγυμνωμένον οἶστέρον ἥ τὸ οὖδ. μτ. τοῦ ἴ προσ. τοῦ εἰμὶ ὡς ἀπρόσ. ἐκφρασις: Θουκ.1,122 ἐνθυμώμεθα δὲ καὶ ὅτι... οἶστος. ἀν ἦν, Λουκ.Δικ.Φων.7.

οἶστος (ὁ), ἀπ. οἶστος [Ἑὸρ.Μήδ.634, αὐτ.ἀπ.1063,13] κ. οἶστος (ἡ) [Ζην.π. Ἀριστλ.Ρητ.239β,30] βέλος βλλ.: Ἰλ.Δ.134 ἐν δ' ἔπεος ζωστήρι ἀρηρότι μικρὸς οἶστος, αὐτ.Ν.650 χαλκήρεσ οἶστος [μετὰ σιδεράσ ἀιχμῆς], αὐτ.Ε.393 τριγυλῶνιν οἶστος [ἐφωδισμένους διὰ τριῶν αἰχμῶν], αὐτ.Θ.297 ταυγγυλῶνιν οἶστος [ἐχῶν μακρὴν αἰχμην, αἰχμηρός] ἥ σπῆν. ἐν τῇ ἀπ. νεξ.: Θουκ.2,75 ὡστε τοὺς ἐπαιζομένους καὶ τὰ ἔξωλ μῆτε πυρφόρος οἶστος βάλλασθασι, Ξεν.Ἀν.2,1,6 Πλάτ.Νόμ.795α, αὐτ.Ἰων.535β [Ὀδυσσεῖ] ἐκχέοντα τοὺς οἶστους πρὸ τῶν πόδων ἥ κτ. ἐπέκ. κ. ἐπὶ τὰν βελῶν τῆς κοῦρηδος, τοῦ Ἐρωτος: Εὐρ.Μήδ.634 μῆστος... ἐπ' ἐμοὶ χρυσῶνα τοῦων ἐφίσις [μερῶς χρίσας] ἀφικυτον οἶστων ἥ μτ. κέπλ τοῦ ποιήματος: Πίνδ.Θ.9,12 πτερῶνα δ' ἴσι γλυκύν Πυθωνάδ' οἶστων ἥ κ. ἐπὶ τῆς σφίσις: Ἡρόκλειτ.Ἀλληλ.34 ὁ τῆς σφίσις οἶστος 2) τὸ φυτὸν βελοφόρος βλλ. ἡ βελοφύλλος: Μάγνος π. Πλιν.Φι.21,111 3) ὁ ἀστερισμὸς τοξότης βλλ.: Εὐδοξ.π. Ἰνναρχ.1,11,10.

όιστοθχος-ον (όιστός, έγω) λαΕ. ό περιέχων όιστούς, βέλη, έπί φορέτρας: 'Ησ., Φώτ., Έστ., 1024, 62.
όιστοθχος-ον μιν. ό φέρων όιστούς, βέλη: Τζέτ., Μεθ' Όμ. 46, 85, 159.
όιστροθών έπίρρ. μτγν. έμμανός, ώς τά ύπό όιστρου κεντρήντα ζώα: 'Όππ., Άλ. 4, 142.
όιστροθής-εντος-εσσα-εν (όιστρος) μτγν. ό έπιφέρων μανίαν ώς έξ όθγματος όιστρου: 'Όππ. Κυν. 2, 423, Νόνν. 5, 328'. 2) πάλ. ό έξ όθγματος όιστρου μανιώδης καταστάς: αút. 21, 188.
όιστροηλασία (ή) (όιστροηλατώ) μτγν. κ. νεώτ. ή έξ νύγματος όιστρου διεγερθείς, όθ. ή έξ παραφορά κά όρμη, όθ. πάθος μέχρις μανίας, μανία, λύσσα: ΠΔ Μακκ. 4, 2, 4 ού μόνον δέ τήν τής ήδυσπαθείας όιστροηλασίαν έπικρατεί ό λογισμός φαίνεται, Σουΐδ. έν λ. Σαρδανάπαλος. 2) νεώτ. μτφ. ζωηρός ένθουσιασμός, έξαφής έξ ένθουσιασμού.
όιστροηλάτημα-ατος (τό) μιν. κ. νεώτ. τό άποτέλεσμα του όιστροηλάτ. βλ. λ. ή έξ όιστρου διέγερσις και ή έξ αύτης μανία: Νεΐλ., Όμ. 40.
όιστροηλατός-ον κ. νεώτ. έν ζώων, ό ύπό νύγματος όιστρου διεγερθείς, όθ. ό διατελών ύπό τό κράτος έξάφνης, παραφορας, μανίας: Αίσχ. Πρ. 580 **όιστροηλάτ'ω** δέ δέματι δειλασίαν παράκο- νον ώδες τέλεις: 2) νεώτ. μτφ. ό έν φυκική ή πνευματική μεταρσίωσι διατελών, ό ένθους.
όιστροηλάτ'ω μτγν., μιν. κ. νεώτ. έλατών διά του όιστρου, ταράττω διά του κεντρήματος ή του βόμβου του όιστρου, άγριαίω τά ζώα' όθ. κ. μτφ. καθ' 'Ησ. εις μανίαν άγνω, παράφρονα ποίω: 3) παθ. πυροσάμι, έκμάλωμα, άδύσμα υπό όιστρομανίας εις τι: Πλούτ. Παιρ. 9, 4 ήν 'Ερι- νύων όιστροηλαθείς, Γρηγ. Ναυκ. 1133, Έστ. Πιν. 93, 34 γυνή ύποκρινόμενη τό τής συζύγιος εδάμω- στον όιστροηλατείται εις οίχιαις: 2) νεώτ. έν μτφ. χρ. έμβάλλω εις τινά φυκική ή πνευματικήν διέγερσιν, διεγέρω ένθουσιασμόν, μεταρσίωνω, έν- πνεύω: ρήτωρ ίκανός τά όιστροηλάτ'ω τά πλήθη.
όιστροημα-ατος (τό) (όιστρού-ώ) ποι. νυγμός, κέντημα όιστρου διεγερτών μανίαν, λύσσα: Σοφ. ΟΤ 1318 **όιον εισέδω** μ' άμα κέντημα τέ τώνδ' όιστροημα και νύημη κακών: 1) όιστροηματα λύσσης τά παράφρονα κινήματα τής μανίας: ΑΠ 6, 51 ήλις όιστροηματα λύσσης άνθετα.
όιστροησις-εως (ή) (όιστρού-άω) μιν. κ. μιν. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του όιστρού βλ. λ. τό όιστρού, ή μανιώδης λύσσα, τό σφοδρόν πάθος Ιδ. έν έρωτος: Έρωτη. 13, 4 **όιστροησις** φρένων, ΑΙΔ. άπ. 122, Γεωπ. 17, 5, 4, Σουΐδ. τάς ύπέρ των γυναι- κών **όιστροησις** και μανίας παρ' ούδέν έπίθετο.
όιστροίδια (οί) νεώτ. ζωολ. όμοιογένεια έντό- μων διπτέρων, ής κυριώτερον γένος είναι ό όι- στρος, ή κηφινόμια και τό ύπόδεσμα.
όιστροβολά-έω μτγν. ποι. πλήττω όίον έω ό όιστρος, κεντώ, τοίμη, Ιδ. έν τών νυγμάτων των βελών του Έρωτος: Μελέανρ. ΑΠ 916 τρείς δ' έ- με θηλυμανείς όιστροβόλουσι πάθος.
όιστρογενέτωρ-ορος (ό) πάπ. έν τού Έρωτος, ό θημιουργός μανίας, παραφροσύνης, τρέλλας.
όιστροδίνητος-ον (όιστρος, δινώ-έω) ποι. ό όιστροηλάτος, ό ύπό όιστρου καταδιωκόμενος ή κεντρήσις και ένεκα τούτου παραφορός δινούμε- νος ό μανιώδώς περιεστρόφόμενος δδ. μτφ. ό ύπό σφοδρό πάθους κυριεύόμενος: Αίσχ. Πρ. 589 πάς δ' ού κλάω τής όιστροδίνητου κόρης.
όιστροδίνητος-ον (όιστρος, δονώ) ποι. κ. όι- στοθόδος-ον (Αίσχ. 'Ικ. Ιδ) ό όιστροδίνητος βλ. λ.: αút. 573 και τότε δή τής ήν ό θέλας πολλάπλαγ- κτον άβλίαν όιστροδίνητων' Ιώρ., Αριστ. Θεσμ. 324.
όιστροθόδος-ον ποι. ό όιστροθόδητος βλ. λ.: Αίσχ. 'Ικ. Ιδ. όδεν δά γένος ήμτέρον τής όιστρο- θόδου βόδς.

όιστρομανής-οις-ές (όιστρος, μανίωμα) ποι. ό ύπό του κεντρήματος του νυγμού του όιστρου έμμανής, μανιώδης καταστάς, ό γνόμμενος λυσώ- δης, ό πλήρης μανίας: Τιμόθ. Πέρας. 90, 'Όρφ. Ύμν. 50, 14, Νόνν. Δ. 1, 262, Χρυσ. Σίβ. 1, 14, αút. 363.
όιστρομανία (ή) κ. νεώτ., ίων. -ή ή όιστρού- όης μανία, τό μανιώδες πάθος: 'Ιππ. Έπιστ. 17'. 2) νεώτ. είδ. είδος τι δαελογός μανίας, ήτις έν έ άνδρός μέν καλείται σατυρίασις βλ. λ., έν γυ- ναικούς δέ νυφομανία βλ. λ.
όιστρομάνεια (ή) πάπ. έν τής Έκάτης ή έπι- φέρουσα τάς έξ παραφορές περιπλησθήσις.
όιστροπλήθ'η -πλήθος (ό, ή) (όιστρος, πλήσσει) ποι. ό ύπό όιστρου νυγεί, κεντρήσις ό έμμανής, ό ά- γριεμένος, έν τής 'Ιουσι: Αίσχ. Πρ. 681 **όιστρο- πλ'ηθ' δ'** άγώ μαστήν θεία γην πρό γης έλαύνο- μαι, Σοφ. 'Ηλ. 5' 3) κ. έν Βακχών: Εόρ. Βάκχ. 1229 **έτ'** άμφί δρυμοίς όιστροπληγας άθλίαις.
όιστρος (ό) κ. μιν. κ. νεώτ. διπτερον έντομον έκ των όιστροιδών, όπερ καταδιώκει και μανιώδη διά του κεντρήματος ή του βόμβου αύτου ποιεί τά ζώα, Ιδ. τους βόους βοϊδομάχου: 'Όδ. Χ. 300 τάς μέν . . . όιστρος έσθρμηθείς έδόννησεν ώρη έν ει- σιρνώ, Πλούτ. 'Ηθ. 585 **έτις** ταύροις τών όιστρον **ένδύσσει** περί τό ούς . . . και τοίς κυσί τών κρό- τωνα' 2) τό έντομον μώφ βλ. λ., όπερ έξασά- νιζε τήν 'Ιδ' πρδλ. 'Ησ. έμώφ' υιά τής έρεβίζου- σα του βούς και πόν ζών έλαύνοσσα, ήτις δέ μόνον βούην (ή τοιαύτη διάκρισις γίνεται άδής ύπό του 'Αριστ. έν Ζι 492α, 20, αút. 596β, 14): Αίσχ. Πρ. 567 χρείε τίς αμ μέ τών τάλαιων όιστρον' 3) έντομόν τι, όπερ καταδιώκει και καταπονεί τών Ιχθύων θήτων: 'Αριστ. Ζι 557 α, 27, αút. 602α, 28 ακορ- ήλιον τών καλούμενων όιστρον θήτων . . . ακορ- ήλις, 'Αθ. η. 7, 301β'. 4) συνειδ. κέντρον, κέντρο: Πλάτ. Νόμ. 854c **όιστρος** τίς κινεί σε έμφυμένους έκ παλαιών άδικημάτων' 5) όθ. τό κέντημα όπερ φέρει άληθόδονα, άγνώμη: Σοφ. Τρ. 1254 **ώ** πρην έμπεσέν σπαρχμόν ή τιν' όιστρον' 6) κ. έν τού κεντρήματος του κερανού όρημτικώς κα- ταφερομένο: Εόρ. 'Ηρ. 862 **ότις** γης εσισμός κερανού δ' όιστρος ώδίνας πνίην' 6) έν μτφ. χρ. κ. σημ. έρεβιθικός, διέγερσις, παρουσμός, όθ. μανία, παραφροσύνη, τρέλλα: Σοφ. Αντ. 1002 **κακ' κλάζοντας όιστρομ' . . . και σπώντας έν χη- λασίην** άλλήλους φοναίς έγνων, αút. Τρ. 1254, Εόρ. 'Όρ. 791, αút. Βάκχ. 665, αút. ΙΑ 548'. 7) Ιδ. έν μανιώδους, παραφορός έρωτος: 'Ανακρ. 3, 28 και μέ τύπτε: μέσον ήπαρ όιστρος, Λυκόφρ. 405 ήμιν πα- λέυσει δυαλότις όιστρου βρόχιαις' 7) πάθος σφοδρόν μέχι μανίας έξικνούμενον, έκφρων έπι- θυμία, μανιώδης πάθος: 'Ηρ. 2, 93 **έπ'άεν** σφραξ **έσις** όιστρος κυλίσκοσθαι, Εύρ. 'Ιππ. 1300, Πλάτ. Πολ. 577β, Έπίκ. όπ. 483 **δραξεί** μέση όιστρου και άδη- μονία, Πλούτ. 'Ηθ. 994 άμάς δέ . . . τίς λύσσα και τής όιστρος άγχι πρός μισοφανίαν' 8) μτγν., μιν. κ. νεώτ. συγχ. μτ. γενικ. άντικειμ.: ΠΔ Μακκ. 4, 2, 3 τόν τών παθών όιστρον, Λουκίλλ. ΑΠ 11, 389 **μή** σε γ' **άειρεσθαι** όιστρος έλιγ κτεάνων, Νόνν. Δ 2, 23, Κασσία έν Τριψδ. Άκολ. 'Όρφ. Μ. Τετάρτης Δοξ. άποσπών όιστρος άκολασίας, ζωφώδης τε και άσέλγητος έρως τής άμαρτίας' 8) πάπ. έν καλή σημ. (ήλιος βλ. λ.). 9) νεώτ. κ. δημ. διέγερ- σις φυκική ή πνευματική, ένθουσιασμός, μεταφο- ρώσις, έμπνευσις: άγροεσις έμπελας-όιστρου, - **άποφ'ε** είσαι στούς όιστρούς σου (στα κείρια σου)' 10) είδος τι μικρό έντομοσφάγιον πτηνού, πθ. τό πτηνον σάββα ό τροχίλος: 'Αριστ. Ζι 592β, 22'. 11) βολή, ριψίς κύβων: Εόθουλ. 57, 5.
όιστροφόρητος-ον μιν. ό ύπό όιστρου φε- ρόμενος, έλαύνόμενος, ό όιστροηλατούμενος: Πλα- νούδ. Βοήθ. 4, 6.

οιστροφόρος-ον μγν. ὁ φέρων, ἐπάγων μανίαν, ὁ παρορμῶν εἰς μανίαν : Παύλ.Σιλ.ΑΓ7,5,233 οιστροφόρου Παρίης.

οιστρώ-άω μγν. κ. οιστρώ-έω [Θεοκρ.δ.28, Λουκ.'Ου.33], μέλλ. -ήσω [Γεωπ.17,5,3], άόρ. οιστρώσαι [ΕΙσιπλ. φωτρησά] [Εύρ.Βάκχ.32,Χοιροδ.Θεο.2,50], μγν. οιστρώσασθαι [Εύρ.ΙΑ77], θηλ. οιστρώσασα [ΑΙολχ.Πρ.836], παθ. οιστρώμαι, μγν. οιστρώμαι [Λουκ.'Ου.33], μγν. παθ. άόρ. οιστρώθεις [Σοφ.Τρ.653], μγν. παθ. παρακ. οιστρώμενος [Γάμδλ.Πυθ.31,195], ἐπι οιστρώω, ἐνοχλώ, ταραττώ, άγριοίω διά τού κεντρήσαντος ἢ τού βόμβου μου τῶ ζῶα, δθ. μψ. κεντώ, ἐρεθίζω, ιδ. εἰς σφοδρά πάθῃ, ἐμβάλλω εἰς πνα μανίαν : Εύρ.Βάκχ.32 τσιγόρ νιν αὐτάς ἐκ δόμων φώτρησ' ἐγώ μανίας [ἐμβάλλον εἰς αὐτῶς μανιώδη ιστρον, ἕκαμα νά ἐγκαταλείθουν τῶς οικίας :] || κ. τῶ παθ. άόροι εἰς μανίαν, παραφρονῶ : Σοφ.Τρ.653 νυν δ' Ἄρης οιστρωθείς ἐξέλυσ' ἐπιπόμων άμεραν [δ.γρ. αὐ σωθείς], Εύρ.Βάκχ.119' || μγν. όρ. τῶ παθ. κ. ἐπι γενετισίου όρηξ ἢ ἐρωτικόυ πάθους : Θεοκρ.6, 27, Γάμδλ.Πυθ.31,195 οιστρωμένοσ υπό τού ἔρωτος, Αἰλ.Ζ1,5,9 τῶς θηλείας εἰς μετρίην οιστρώσθαι, Λουκ.'Ου.33 καί ἔρωτος άνδρῶνινούσ ἐρεθ' ἐπι γυναικῶν καί παίδας οιστρώμένοσ' 2) αἰθ. ἐπι ζῶων, ταραττώμαι, άνσυχώ, ἐνοχλούμαι υπό κεντρήσαντος ἢ βόμβου τού περιετομένου οιστρου, άγριοίωμα : Ἀριστ.Ζ1 602α,26, Παλαιφ.4 βούσ οιστρώσασα' 3] όρ. κ. μψ. κυριεύομαι υπό σφοδρῶν παθῶν, υπό μανίας, μαινομαι, λυσσομαίνω, ἐπι τῆς ἰούσ : Αἰολχ.Πρ.836 ἐντευθεν οιστρώσασθῃ τῇν παρακρίων κέλευθον ἕξασ πρός μέγαν κόλον Ρεάσ' || κ. ἐπι τού Μενελάου, παραφρονῶ : Εύρ.ΙΑ77 δ δέ καθ' Ἐλλάδ' οιστρώσασ δρόμω όρκουσ παλαιούσ Τυνδάρεω μαρτύρεται' 4) όρ. μψ. ταραττώμαι, πάσχω, ύποφέρω, βασανίζομαι, άγωνίζω : Πλάτ.Φαιδρ.251D κεντούμένη κύκλω ἢ φυχῇ οιστρώ καί όδυνάσαι, αὐτ.Πολ.573E, αὐτ.Θεαιτ.179B, Μέν.312, Αδ.Ζ1 13,15. άφ' ών οιστρώ τε καί έκραινετα.

οιστρώδης-ουs-εs [οιστρος, εἶδος] ὁ πρός τόν υπό οιστρον κεντρήσαντα δρισος, ὁ μανιώδης, ὁ ἔκφρων : Πλάτ.Τίμ.91B δτ' ἐπιθυμίασ οιστρώδεις ἔχειραι κρατελι, αὐτ.Νόμ.734Α, Ἐπίκ.ΔδΕ.80, Τίμ.Λοκρ.102B οιστρώδεις λύσσαι,Πλάουτ.'Ηθ.446D, Ἀππ.π.Σουίδ. πάσιν οιστρώδης ἐνέντηπεν όρμη καί προθυμία κατά τῶν βαρβάρων.

οιστώ ἔπιρρ. μγν. άνεκτικῶς : Πολυδ.3,131.

οιστώ(ἠ) μγν. κ. μον. τῶ φυτόν λόγος βλλ., ἢ λυγαριά, ἢ λυγιά : Πολυδ.7,176, Σουίδ.' 2) οιστώ ἢ άγρία ἢ ἔλιψη Πάλλοσ : Ψάμοσκ.4,85' 3) τῶ φυτόν ἱτέα βλλ., ἢ τῶ : Γεωπ.2,6,24.

οιστύνω-η-ον ὁ εἰς οιστάσ, ὁ ἐκ τῶν κλάδων τῆς λύγου πελεγμένοσ, κατασκευασμένοσ : Όδ.Ε 256 φράξέ δέ μιν ῤήπεισι διαμπερές οιστύνησιν, Όουκ.4,9 οιστώνα άσιπέδω, Ξεν.Ελλ.2,4,25 ἔπλα... οἱ μὲν ἔϋλινα, οἱ δέ οιστώνα, ΑΠ 6,246 οιστύνη ράδδωσ, Όππ.'Αλ.3,372 οιστύνωσ κύρτωσ.

οιστώσασ Ἦσ. «προϊούλοσ, προΐουκῶσ».

οιστώω(τῶ) δ. τ. τού οιστώ βλλ. : άμφ.άόλογ. ἐν. Αἰνετ.Τοικτ.29,11' 2) ἐν τῶ πλῆθ. μέρος καταφυτόν εἰς οιστώωσ : Λυκοβρυ.112 παρὰ τῆν κρήνην τῆν ἐν τούσ οιστώσισ.

οιστωπλόκος-ον [οιστώσασ, πλόκω] μγν. ὁ πλέκων ἐκ κλάδων οιστώσ βλλ. λυγαριάσ διάφ. πράγματα, οἷον καλάθουσ κ.τ. : Πολυδ.7,175.

οιστωργά-όν ποι. ὁ ἐκ κλάδων οιστώσ κατασκευαζών διάφρονα σκεύῃ, ὁ οιστωπλόκος κρῆλ' Πολυδ.7,176 ἐτόν οιστωπλόκον οιστωργόν καλεῖ Εδῆολκῶσ : Εδῆ.433.

οιστώω Ἦρ. «ἐριον ρηπαρον προδῶτων τῶ αὐτῶ οιστωηρόν καί οιστωηρόσ».

οιστώη(ἠ) κ. οιστή [Ἦρ.4,187] κ. οιστωπος [ὀδ] [Διοσκ.2,74, Πλίν.Φί.29,10] τῶ λίκου τῶν ἐρίων τῶν προδῶτων ἢ τῶν αἰώνωσ : Ἰνπ.Φυν.2,195 οιστώη αἰγώσ' || τῶ λίκου τούτῶ ἴτο ἐν χρ. ἐν τῆ άρχ. Ιστριωῇ : Διοσκ.2,74, Πλίν.Φί.129,10' || συχν. συνήχεται μετὰ τού οιστώητ βλλ.

οιστωηρόσ-ά-όν [οιστώη] ὁ ἔχων άθρονον οιστώηη βλλ. ἢ κινώδη ρύπον, ὁ ρυνώδης, ὁ λιγδερῶσ : Ἀριστ.Άχ.117 ἄθῶνια, κρημνίτη παρασκευάστε, ἔρι' οιστωηρά, Διοσκ.2,74, Ἀρχη.η.'Όρειδ.44,26,11, Γαλ.10,965 ἐριον οιστωηρόν.

οιστωίε-ίδωσ [ἠ] [οιστωίε] ρηπαρον ἐριον προδῶτου, εἰς ἰδρωτόσ καί ρύπουσ : Ἰνπ.'Εκκ.14.

οιστωίεσ-εντοσ-εσσα-εν ὁ οιστωώδης βλλ., ἐν χρ. μ. αἰτ. πλῆθ. οὐδ. οιστωοῦτα : Ἰνπ.'Εκκ.24.

οιστωον[τῶ] μγν. τῶ λάδων βλλ. Πλίν.Φί.12,74. **οιστωος** [ὀδ] μγν. οιστώη βλλ. Διοσκ.2,74 ἐτῶ ἐν τῶν οιστωηρών ἐριον λίκουσ : Πλίν.Φί.29,10.

οιστωπλόκωσ-ουs-εs [οιστώη, εἶδος] ὁ οιστωηρόσ βλλ., ἐπι τού ἐριού : Ἰνπ.'Εκκ.12,17.

οισω μέλλ. τού ρ. φέρω βλλ.

οιταικόσ-ή-όν μγν. ὁ άνήκων ἢ άναφερόμένοσ εἰς τῶ όροσ Οἰτή, ὁ τῆς Οἴτησ, ὁ Οἰταίοσ : Διογ. Α,1,106 Μύσων Στρώμωσ... τῶ γένουσ Χνεύσ, άπό κώμησ τινούσ Οἰταικήσ... σὺν τούσ ἐπτά κατ'αριθμείηται' || Οἰταικότ ἰδῶ ὠσα. πίκλοσ ἔργου τού Νικάνδρουσ : Νικ.άδ.15-18.

οιταίοσ-α-ον ὁ τῆς Οἴτησ, ὁ Οἰταικόσ : Σοφ.Τρ. 436 πρός εσ τού κατ' άκρον Οἰταιον νάποσ διόσ καταστράπτοντοσ || τῶ άρα. κτ. πλῆθ. Οἰταίοσ ὠσα. ὀ κάτοικοσ τῆσ περὶ τῆσ Οἴτησ χώρασ : Όουκ.3,92 τούτων δέσ Ὁ τραχίνοισ πολέμω ἔφθαρμένοσ υπό Οἰταιων.

οἰταός [ὀδ] ἐπ. λ. ἐν χρ. κ. π. τραγ. ἐν λυρ. χωρίοις [Σοφ.'Ηλ.167, Εύρ.ΙΤ 1091] π. πειρ. άπαντῶ άπαρ [Ιδμύόκρ.227] τῆσ' πεπωμένοσ μοῖρα, μόροσ, θάνατοσ, συμφορά, ἐπι κακῆσ συμ. : Ἰλ.Όδ 34 οἱ κεν δῶ κακόν οἶτον άναψηλάσαστε δύλωνται, αὐτ.Γ 417, αὐτ.1.563 άλκυνόσ πολυπενθόσ οἶτον ἔχουσα, αὐτ.Ό 388, Όδ.Α 350, αὐτ.Ό 489, αὐτ.578 άνασῶνα ἠδῆ ἴλιου οἶτον άκούωσ, Σοφ.'Ηλ.167 τῶν άνήτων οἶτον ἔχουσα κακῶν, Εύρ.ΙΤ 1091' || κ. άηλῶσ τύχη, μοῖρα : παροιμ. π. Δημοκρ.227 τῶν τῆσ μελίσησ οἶτον ἔχειν.

οἰφ(αἱ) [τῶ] μγν. κ. φημι] μέτρον π. αἰλυπτικόν Ισοδυναμοῦν πρός 4 χοῖνικασ βλλ. : Ἦσ. «μέτρον π. τετραχοῖνον Αλυπτιον» || π. τῆ Πά σημαίνει τῶ ἐβραϊκόν ἔριπατ : Πά Λευιτ.5,11 οἰσει τῶ δώρον αὐτόν... τῶ δέκατον τού οἰφι σμειδάλεωσ.

οἰφωσ Ἐθόγνωστ.Καν.18 «τετραχοῖνον μέτρον.

οἰφώλης [ὀδ] [οἰφω] ἔπιρρ. κ. λέξ. ἑθλ. σιφώλις -ίδωσ (Ἦσ. «ὁ μῆ ἔγκρατήσ, ἀλλά καταφεροῦσ πρός γυναικάσ» κ. ἐπι γυν.' Εὔστ.1597,29 ἔγνη καταφεράσ μάλοσ πασχηπιδώσασ : Ἐπιρρ. Νάξου.

οἰφω όορ. ὁχέωσ βλλ.1) ἐπι άνθρῶ. κ. οὐλ' ἐπὶ ζῶων : Νόμ.Γόρτυνοσ.2,3, Ἐπιρρ., Πλάουτ.Πόρρ.28 οἰφε, Ἀκρότατε, καί οἰφε τάν Χιλωνίδα.

οἰφω-έω μ. τῶ γ' ἐν. οἰφε ὀ. τ. τού οἰφω βλλ. : παροιμ. π. Μηνύ.15 (Diehl) άριστα χλωλόσ οἰφεῖ, Κωμ.'Αδῆσπ.36, διογενειαν.2,2.

οἰχαλιέσ-έωσ ἐπ., γενικ. -ήσ, δ.τ. οἰχαλιώτης [Στέφ.Βυζ.] ὁ εἰς Οἰχαλίαν καταγένομεσ, ὁ κάτοικοσ τῆς Οἰχαλίασ : Ἰλ.Β 596, αὐτ.730 οἱ τ' ἔχον Οἰχαλιν, πόλιν Εϋρτύτου Οἰχαλίνοσ, Όδ.Ό 224.

οἰχαλιθεν ἔπιρρ. τοπικόν ἐπ. ἐκ τῆς Οἰχαλίασ, άπό τῆν Οἰχαλίαν : Ἰλ.Β 596 Οἰχαλιθεν ἰόντα παρ' Εϋρτύτου Οἰχαλίνοσ.

οἰχαλιώτης [ὀδ] μγν. δ. τ. τού Οἰχαλιέωσ βλλ.

οἰχημα-έομα μγν. άμφ. άνήγν. τού οἰχημα βλλ. ἐν Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ7,273.

οἰχημῶν Ἦσ. «εδοῦλη».

οἰχημή Ἦσ. «εδοῦλη, οἱ δέ οἰχημῶσ».

οιχναύω ποι. δ. τ. του *οιχνώ* έω βλλ.: Πινδ.άπ. 2/6 παρά Αΐδιον άρμα πεδός οιχναύω.
οιχνώ-έω ποι. κ. οιχναύω [Πινδ.άπ.206], θαμνι. παρατ. *ιχναοο* [Ίλ.Ο 640], παρεόμοι, ηλιαίνω, έρχομαι: αὐτ.ε.790 οὐδέποτε τρώεις πρό πυλῶν δαρδανιάνω οιχναοο, αὐτ.Ο 640' || όμ. κ. έπί ταν πτηνών: 'Οδ.Γ 322 δέναν τέ περ οὐδ' αἰωνοί σῦντέες οιχναύουσι' 2) οιχνομαι βλλ., αναχωρῶ, αποχωρῶ, χάνομαι: Σοφ.ΑΙ.564 κει τανόν τλωπός οιχνεῖ, αὐτ.'Ηλ.313' 3) μτ. αἰτ. προσ. προσέρχομαι βλλ.: Πινδ.Γ1.5,66 τὸ δ' ἔλασιππον ἔθνος ἔνδικέως δέκονται βυθιαῖοι ἀνδρας οἰχέοντάς σφι δωροφόροι || κ. μτ. αἰτ. πράγμ.: αὐτ.άπ.75,5' 4) περιέρχομαι, διατελώ: Σοφ.'Ηλ. 165 ἄτεκνος, τάλασι, ἀνύμφρευτοι αἰέν οιχνώ.
οιχάιοτα Ιων. τ. του οίχοντο γ' πλῆθ. ἔνεστ. εὐκτ. του οίχουμαι βλλ.
οίχημα μτγν. τ. οίχημα κ. σινυρ. οίχημα (σφ.ανάγν. έν Λεωνίδ.Τορ.ΑΠ7,273), ἔνεργ. προσ. οίχε [Πλούτ.Πάρρ.28, πιθ. όμως οίχηλο], μετ' ἐκθλιφώς του ο), παρατ. *ώχουμν* [Ίλ.Β71, Ξεν.ΚΠ 5,1,3] η. 'Ομ. μ. έν χρ. οί χρόνοι οἱτοῖοι, η. 'Ηρ. παρατ. οίχουμν [Ίρ.Α.145], μέλλ. οίχησομαι [Άριστφ.Σφ.5], αὐτ.άπ.150, Πλάτ.Θεαιτ.203D], παρακ. οίχωκα [Σοφ.Α1896, αὐτ.άπ.24], μτγ. οίχωκώς μισ-ός [Ίρ.9,98, οὐκ.8,108], παρακ. κ. ώχωκα [Άιοχ.Πέρα.13] κ. ώχηκα [Ίλ.Κ 252, Διον.Άλ.Ρωμ.Π,5 παραμ.μέσ.παροκ.Ιων. οίχημαι [Ίρ.Α.135 δι-]ώχημαι [Ίπν.Γέν.9, Ξεν.Άν.2,4] παρ-, παροίχόμενος ήδη διορθούμενον, Πλούτ.Κάμ.14], γ' έν. ἔνεργ. ὕπερ. οίχωκώς [Ίρ.1,189], μτγν. ώχηκα [Πολύδ.8,27,9], ἀποθ. σπαν. έν τῷ γεν. σφμ. ὕλαγω ή έρχομαι άνευ τῆς ένν. τῆς ἀνοχωρήσεως: 'Ιλ.Ε 495 κατά στρατόν ώχετο πάντα τρύβων μαχέσασθαι' || συχνότ. πορεύομαι που, ὑπάγω εἰς τ. μέρος, ἀπέρχομαι: αὐτ.Α 380 ὡνόμοσ δ' ὀ γέρων πάλιν ώχετο, αὐτ.Ν 38, αὐτ.Ψ 564, 'Οδ.Ρ 104' || σινυρ. ἀπονάθ ὀ ἔνεστ. οίχηται μτ. σμ. παρακ. έχω ἀναχωρῶσει, έχω ξεφρασιάζω, έγνα άφαντος, κ. ὀ παρατ. ώχουμν μτ. σμ. ὕπερ. τ: 'Ιλ.Ο 223 ήδη μέν γάρ τοι γαιήχοος Ἐνωσίαιος οίχηται εἰς ἄλα διαν, αὐτ.Ξ 31], 'Οδ.Π 24 ἐπει οίχητο νηϊ Πύλονδα, Άιοχ.Πέρα.] τών οίχόμενων 'Ελλάδ' ες αἶαν, Άριστφ.'Ορν.1270 τόν κίρυκα τόν παρά τούσ βροτούς οίχόμενον, Έπγρ.αί πρέσβεις οί μετά Πλεισίστου οίχόμενοι' || σινυρ. μτ. έπου. κατηγορημ. μτγ. δηλοσίσης τόν τρόπον, τὸ εἶδος τῆς ἀποχωρήσεως, ἀπότε αὐτῆ. έκπαρῶ τὸ κύριον νόημα: 'Ιλ.Β71 ὡς ὀ μέν κίπων ώχετ' ἀποπτάμενος [ἀπέλητ]. ἐπέτοσε καί εἰξησανιάθη], αὐτ. 2346 ὡς μ' ὄφελ'... οίχεσθαι προφέροισα θυέλλα, 'Οδ.Θ 356 εἰ περ κεν 'Αρης... οίχηται φεύγων ἔβουγε καί ἔλειφεν ἀν' ἐκεῖ, έβουγε κί' έχάθη, αὐτ.Υ 64, 'Ηρ.Α.145 ὡς τούτων ἔξελασθέντες εἰς Αἴθιμου οίχοντο πλέοντες ες Λακεδαιμόνα, αὐτ.155 οίχητο ἀπολιπών ἔβουγε καί ἄφικει, Σοφ.Φιλ.414, Συνθήκη έν Θουκυ.5,47 ήν δέ δημόσιους οίχοντάς, πολεμῖαν εἶναι ταύτην τήν πόλιν 'Αργείοις, Άριστφ.Λυσ.976 οίχητο φέρων, Ξεν.ΚΠ 5.1,3 ἄλλά πρός τάν τών βακτριών βασιλεία πρεσβεύων ώχετο, Πλάτ.Συμπ.223B,Άμρ.246 ώχετ' εὐθύς ἄπιών ἔβουγε καί πάει, πᾶσι έβουγε, Πλούτ. Πονλ.6 ώχετ' ἔξαναστάς, Πλουτ.3,165 τόν Έρκα γοντα οίχεσθαι' || όμ. κ. μτ. έπθ. ὡς κατηγορούμενον: 'Άριστφ.Άχ.210 ἐκπέφυγε', οίχηται φροδός' || σπαν. καί τόνάπαν: 'Ιλ.Ψ 699 αἰ-τό δ' οίχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον, αὐτ.Κ 223' || κ. μτ. συστολοῦ ή συνωνυμοῦ αἰτ.: 'Οδ.Δ 393 οίχόμενοιό σέθεν προαίχην ὀδῶν ἀργαλέην τε' || όμ. κ. μτ. αἰτ. προσ. έχω εἰσφύγει ήτινος: 'Άριστφ.'Ορν.86 χῶ κολοῖας μ' οίχηται ὀπὸ του δέουε' || ή μτγ. οίχόμενος η. 'Ομ.

σημοῖναι τόν ὀνόνα ή τόν μακρόν εύρισκόμενον: 'Οδ.Ξ 144 ἄλλά μ' 'Οδυσσῆος πόδας ἀπυνοῖ οίχόμενοι, αὐτ.376' 2) έν εἰδ. χρ. έπί προσ. εὐφημιστικῶς ἀντί του θύστω, έγω ἀπέθεθε εἰς τήν ἄλλην ζωήν, ἀφίκα χρόνα, ἔξωσ' 'Ιλ.Χ 213, ῥήνε δ' Έκτορος αἰσιμον ήμαρ, ώχετο δ' εἰς Ἄϊδαο, αὐτ.Ψ 107 ψυχή κατά χρόνος ώχετο' κ. έντενέσπερον: Σοφ.Φιλ.414 ἄλλ' ή γούτος οίχηται θα-νών, Εὐρ.'Ελ.134, Πλάτ.Φαιδ.1151 οίχησομαι ἄπιον εἰς μακρόν δὴ τινάσ εὐθαιμονίας' || ή μτγ. οίχόμενος ὀ θανάω, ὀ ἀποθανών, ὀ τεθνηκόσ: Άιοχ.Πέρα.546 κῶ γῶ δέ μόρον τών οίχόμενων αἰρω δοκιμῶς πολυκενήθ, Σοφ.'Ηλ.146' || ἀπό-λυμαι, καταστρέφομαι, ἀφονίζομαι, άντίθ. τὸ σφ-ζομαι: αὐτ.Τρ.85 ἡνίκ' Α σεαώσμεθα κείνου βίον σώσαντος, ή οίχόμεσθ' ἄμα: αὐτ.Α1.1128, Ξεν.ΚΠ 5, 4,11 τὸ μὲν ἐπ' ἐμοι οίχηται, τὸ δ' ἐπί σοι σέ-σώσμετα, 'Ανδοκ.1,146 [τὸ γένος οίχηται πᾶν πρόφ-ριζον, Συνέσ.Έπιστ.59 πάντα οίχηται, πάντα ἀνή-ρηται' || ὀ ἔνεργ. τ. του παρακ. ώχωκα ή οίχω-κα ὡς τὸ δωλα, έχάθην, καταστράφη, εἶμαι χα-μένος: Άιοχ.Πέρα.13 πᾶσα γάρ ἰσχύς Ἀσιαστέες ἔψωκε, Σοφ.Α1896' || κ. έπί πόλεων, πολι-τείων, καταστρέφομαι: Εὐρ.Τρω.596 σχετλια τὸδε πᾶσχεμον ἄληθ, οίχόμενος πόλεως, Πλάτ.Νόμ. 945C τὸ... διαλυθείσαν οίχεσθαι πολιτείαν' || όμ. κ. έπί πραγμ. έν χρ. η. 'Ομ. έπί ῥητήσε-ων: 'Ιλ.Ε 472 Έκτορ, πῆ δά τοι μένος οίχηται, ὀ πρην έσσεκας, αὐτ.Ν 220, αὐτ.Ω 201' || παρέρ-χομαι: Γαλ.15,564 δίφης οίχόμενης, Άρειτ.Χρον. Παθ.14' || όμ. μτγν. δέν ὑπόρχω: αὐτ.Βι21,48 αἴτια οίχηται' 3) όμ. έπί πραγμ. εἰς δῆλωνσιν ταχέια, ὀρηπτικῆς κινήσεως, του ὀρηπτικῶς ἐ-περχομένου, έν χρ. η. 'Ομ. έπί Βελόν, θυελλῶς κττ, ὀρχω, σπεύδω τόχιστα, ἐπέρχομαι ἀκθάκτοος: 'Ιλ.Α 53 ἐννύμωρ μέν ἀνά στρατόν ὡχετο κίλα θεοτο, αὐτ.Ζ 346.

οίχωκα Ιων. κ. ποιητ. ἔνεργ. τ. του ο. οίχουμαι βλλ.: 'Ηρ.9,98, Σοφ.Α1896.

οίχωκώς Ιων. γ. έν. του ὕπερ. του ο. οίχουμαι βλλ.: 'Ηρ.1,189.

οίχηρος 'Ηα. εὐκαιροσ.

οἶω, έπ. ὀνω, λακων. οἶω ἔνεργ. ἔνεστ. του οἶμαι. **οἶω** Έπγρ. μτγν. αἰολ. τ. του οἶω βλλ., ἀκούω:

Έπγρ.Αγλήνθ.
οἶων [των] Έπγρ. γενικ. πλῆθ. του οἶος βλλ.
οἰωνίζομαι, παρατ. ἰδνευ αὐξήσο, οἰωνίζοντο, μέλλ. οἰωνοῦμαι, ἄορ. εὐκτ. οἰωνοῖσαιο, μέσ. μτγ. οἰωνοῦμενος, λαμβάνω οἰωνοσ, προμηθέματα, μαντεύομαι ἐκ τῆς πτήσεως τών πτηνῶν καί τών κρουγῶν αὐτῶν: Ξεν.ΚΠ1,6,1] τῶν φανέντων οὐδέν ἄλλο ἐπὶ οἰωνίζόμενοι ἑπορεύοντο, Πλούτ.'Ρωμ.9 ἐκώλων οἰωνίζεσθαι μετά τόν Σεξτίλιον μῖνα' 2) γεν. μτ. αἰτ. κ. ἀπαφρ. μαντεύομαι ἐξ οἰωνῶν, προλέγω, μαντεύω: Ξεν.Έλλ.1,4,12 ὀ πνεος οἰωνίζοντο ἀνεπιτήθεον εἶναι τῆ πόλει, αὐτ.5,4, 17, ΠάΔεν.44,5 αὐτός δέ οἰωισμῶ οἰωνίζεται ἐκ αὐτῶ' 3) μτ. αἰτ. θεωρῶ π. ὡς οἰωνῶν: 'Αρ-ριστ.Πολιτ.1304,1] οἰωνοῦμένους τὶ συμπτωτα, Θεοφρ.Φιβ.6,2 οἰωνίζονται τὸ πλέον ὡς οὐκ αγαθόν, Έπιν.2,3, Νικόλ.Δωμ.66,13, διδῶ.Σ 8,32' || όμ. ἀπολ.: Πλούτ.'Ηθ.825B του κρατήρος αὐ-τομάτως ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς μέσον παγάντος, οἰωνοῦσέμενος καί καταπιπών τήν νύμφην' 4) όμ. μφ. έπί προσ.: Διμ.794 δν οἰωνοῖσται ὡς τις μάλλον ἰδῶν ή προσεπιπών βουλοται ἰόν θά ὀπέ-φευγε πῆ μάλλον ὡς κακῶν οἰωνῶν, έόν τόν ἡβε-λεν ἰδει, παρα νὰ τὸ δουλῆσθι.
οἰωνικός-ή-όν άρχ. λεξ. ὀ ἀνήκων ή ἀναφε-ρόμενος εἰς τούς οἰωνούς, τὸ μαντεύομαι ὀδ. τὸ θηλ. ή οἰωνική [κατά παραλήθειον τὸ τέχνη ή ἐπιστήμη] ή οἰωνοτική, ή οἰωνοσκοπία.

οἰώνισις-εως (ή) μτγν. ἡ προσφυγή εἰς τὴν δι' οἰωνῶν μαγίαν, τὸ οἰωνοῦνθεοῖσι: Ἰωδ.Α1 18,6,9.
οἰώνισμα-ατος(τό) ἡ ἐκ τῶν οἰωνῶν πρόρρησης τοῦ μέλλοντος, τὸ ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν φωνῶν τῶν πτηνῶν μαγτεῖον: Εὐρ.Φοίν.839 οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθῶν, Πά.Βασ.1 15,23, Ἡρωιδαν.1,14,2 πρὸς τὸ μέλλον οἰωνίσματι καὶ φασὶλ συμβούλων χρωμένους πάντας ἔταραξεν. || ἔν φρ. οἰώνισμα τῆς θύγιας || τὸ λατ. salutat augurium: Διωνκ 51,20 τὸτε δὲ οἱ Ῥωμαῖοι πολέμων ἀνάπαυσιν ἔσχον, ὥστε καὶ τὸ οἰώνισμα τὸ τῆς θύγιας ὠνομασμένον διὰ πάντων πολλοῦ ποίησαι: 2) οἰωνός: Θερμίστ.Λόγ.6,82C ἀγαθῶν οἰώνισμα τῆ χειροτονία || εἰδ. καθ' οἰωνός: Γαλ.2,623, 1
οἰωνισμός(ο) κ. νεώτ. τὸ οἰωνοῦνθεοῖσι, οἰώνισμα βλ.λ. η: Πά.Γέν.44,5 αὐτὸς δὲ οἰωνισμῶ οἰωνίζεται ἐν ἀνῶφ, Πλούτ.Νομ.14.
οἰωνιστήριον(τό) μτγν. τόπος ἐξ ὧν παρετήριον τοῦ οἰωνοῦς: Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,86 ἦν δὲ Ῥωμῶν μὲν οἰωνιστήριον τὸ Παλλάντιον: 2) οἰωνός, σημεῖον: Ξεν.Ἀπολ.12 Βροστία μὲν ἀμφιέξει τις ἡ μὴ φωνεῖν, ἡ μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἶναι.
οἰωνιστής(ο) ὁ οἰωνοσκοπός, ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα ἐκ τῆς πτήσεως ἢ τῶν κραιπνῶν τῶν πτηνῶν: Ἰλ.Β 858 Μυσοῶν δὲ χρόμις ἔρχε καὶ ἔνομος οἰωνιστής, αὐτ.Ν 70 θεοπρόδος οἰωνιστής, Ἡσίοδ.Α 185, Γαλ.9,833, Δίωκ Κ 37,27.
οἰωνιστικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς οἰωνῶν: Ἀριστ.Λ 492b,7 ὁ πατρὸς σημεῖον οἰωνιστικόν, Γαλ.15,44f. || δδ. τὸ θηλ. ἡ οἰωνιστική ὡς οὐσ. [κτ. παρὰλ. τοῦ τέχνη ἡ ἐπιστήμη], ἡ οἰωνοσκοπία: Πλάτ.Φαιδρ.244D, Πλούτ. Ἡ8,975A οὐ γάρ τι.. ἄδουον, ἀλλὰ πολὺ καὶ παρμηλαίον μαγικῆς μόριον οἰωνιστικῆ κέκλιται.
οἰωνοδρωτικός-ον μτγν. ὁ ὑπὸ οἰωνῶν, ὀρνέων βρωθεῖς Ἡσ. κολωνοδρωταῦς ἢν' ὀρνέων βρωθέντας: Φιλῶδ.Θαν.33, Στραβ.15,3,20 τοὺς δὲ μάγουσ ὁ θάπτουσι, ἀλλ' οἰωνοδρωταῦς ἔωσι.
οἰωνοθέτης(ο) ὁ ἐρμηνευτής, ὁ ἐξηγητής τῶν οἰωνῶν, ὁ οἰωνοσκοπός μάντις: Σοφ.Ο 1 434 δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ παράσειν σοφῶς οἰωνοθέτας [σχόλ. ἐὸ τὰς πτήσεις τῶν οἰωνῶν διατιθεῖς καὶ ἐκδικιών].
οἰωνοθύρως-οος-ουν-οον ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κραιπνῆν, τὸν βροῦν τῶν πτηνῶν: Αἰσχ.Ἀγ.56 οἰωνοθύρῳν γόων.
οἰωνοκόπος-ον ὁ κτείνων οἰωνοῦς, πτηνά: Αἰσχ.Ἀγ.563 οἰωνοκόπος χειμῶν.
οἰωνομαντεία(ή) Σουῖδ. ἡ οἰωνοσκοπία, ἡ διὰ τῶν οἰωνῶν μαγτεία: Σουῖδ.
οἰωνομαντικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν οἰωνομαντεία ἢ τὸν οἰωνομάντην, οἰωνοσκοπός: Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,70.
οἰωνομαντις-εως(ο) ὁ διὰ τῶν οἰωνῶν μαγτεῦσ, οἰωνοσκοπός: Εὐρ.Φοίν.767 οἰωνομάντις Τειρεσίας, Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,69.
οἰωνομειγτός-ον μτγν. ὁ μετὰ οἰωνοῦ, ὀρνέου ἀναμειγμένος, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ οἰωνός: Λυκοφρ.595 ἔπερωμένην ἰδῶν οἰωνομειγτον μοῖραν [σχόλ. ἐορνεομορφοσ τῆχηνη].
οἰωνοπόλησις-εως(ή) γλωσσ. τὸ οἰωνοπολεῖν, ἡ οἰωνομαντεία βλ.λ.
οἰωνοπολία(ή) Σουῖδ. οἰωνομαντεία βλ.λ.: Σουῖδ. ἐν λ. Πόλλης.
οἰωνοπόλος(ο) ὁ ἀσχολοῦμενος εἰς τὴν ἐκ τῶν οἰωνῶν μαγίαν, ὁ οἰωνομάντις, οἰωνοσκοπός: Ἰλ.Α 69 Κάλχας Θεστοριδῆς οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, Αἰσχ.Ἰκ.57, Σωκρ.593C τῶν μάντεων οἰωνοπόλους τινὰς καλῶν, καὶ ἱερεῖς καὶ ἑτέρουσ δὲ τῶν θεῶν αὐτῶν διαλεγόμεναι συνιέντας.
οἰωνοπολιᾶ-έω μτγν. μαγτεῦσμαι δι' οἰωνῶν, οἰωνοσκοπᾶ: Χαιροδ.Θεο.2,50.

οἰωνός(ο) κ. νεώτ. σαρκοφάγον ὄρνεον: Ὀδ. Π 216 οἰωνοί, φησὶ ἡ ἀλυπτοί γαμψώνυχες, Ἡσίοδ.Ο 268 οἰωνός ἄμ' ἔπονται ἱερός δῆλων τῆς ταχύτητος || εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ τοῦ Διός: Ἰλ.Ω 293 δὲ τὲ αὐτῶ φίλτατος οἰωνῶν, Πίνδ. Ο 13,21 τῆς θεῶν νασίαν οἰωνῶν βασιλεῖα διδουμὸν ἐπέθηκε, αὐτ.Π 1,14 ἀρχὸς οἰωνῶν, Αἰσχ.Ἀγ. 114 οἰωνῶν βασιλεῖα, Ἀριστ.Φ.Ὀρν.515' || ὄμ. ὄρνεα, ἀναφερόμενα μετὰ τῶν κυνῶν ὡς καταβιθρόκοκτα πτώματα: Ἰλ.Α 5 αὐτοὺς δὲ ἔθρονα τεύχε κῶσεσι οἰωνοῖσι τὸ πᾶσι, Σοφ.Ἀντ.205, αὐτ.Α 1830 κυσὶν πρόδλητος οἰωνοῖς θ' ἔλιωρ' || ὄμ. συνάπτεται μετ. τοῦ θήρος: Εὐμ.134,160 θήρας τ' οἰωνοί τε καὶ ὕδατοβρόμιονος ἰχθύος' || ὄμ. οἰωνός ὠμπατής: Ἰλ.Α 453 οὐ μὲν.. ἄσασε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοί ὠμπαται ἐφροῦσι || φρ. ταρεῖς ὄν' οἰωνῶν ἐπὶ πτωμάτων καταφαγῶθέντων ὑπὸ τῶν ὀρνέων: Αἰσχ.Ἐντ.268 ὄν' οἰωνῶν ταρεῖνα' 2) γν. πτηνῶν ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ θήριον Τζέξτ.Χιλ.13,10 ἐγώπεκ κυρίως οἰωνοί.. καὶ πάντα δὲ τὰ θρονα καταχρηστικῶς: Σοφ.ἀν.941,11' πρὸλ. οἰωνοκότος' 3) εἰδ. μαντικῶν πτηνῶν, πτηνῶν ἐκ τῆς πτήσεως ἢ τῆς φωνῆς τοῦ ὀπιου μαγτεῖσι τις τὸ μέλλον: Ἰλ.Μ 237 τῶνθ' οἰωνοῖσι ταυπετρογέσσι κελευσὶς κείθεσθαι, Ὀδ.Ο 532 οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἔηπατο δεξιός θροῖς' ἔγγων γάρ μιν ἑσάντα ἰδῶν οἰωνῶν ἔοντα, Ἡσίοδ.Ἐργ.801 οἰωνοῦς κρίνας οἱ ἐπ' ἔργασι τοῦτ' ἄριστοι, Σοφ.Ἡλ.1059 τοὺς ἀνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοῦσ' || αἰσιοί τῶν οἰωνῶν πτηνά προαγγέλλοντα αἰσία: Ξεν.ΚΠ 3,3,22 οἰωνοῖς χρῆσάμενοι αἰσιοῖς ἐνέδελον ἐν τῆν πολεμίαν, Πλούτ.Ἡ8,282D, Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,86 φυλάττειν οἰωνοῦς αἰσιοῦσ' || φρ. καθέξασθαι ἐπ' οἰωνῶν ἢ ἐπ' οἰωνοῖς οἰωνοσκοπῶν, παρατηρῶ τὰ πτηνὰ πρὸς πρόγνωσησ τοῦ μέλλοντος: Πλούτ.Ρωμ.22 ἐπ' οἰωνῶν καθέξασθαι, αὐτ.Κατο.47' || οἱ ἐπ' οἰωνοῖς ἱερεῖς οἱ οἰωνοσκοποί, οἱ μάντις: Πλούτ.Ἀντ.5 τῶν ἐπ' οἰωνοῖς ἱερέων 4) κ. νεώτ. δδ. μαντικῶν σημεῖων, προφημῶν ἐκ τῶν πτηνῶν λαμβανόμενον: Ἰλ.Β 859, αὐτ.Μ 243 εἰς ἰαχὸς ἄριστος ἀμύνοσθαι πᾶρ κηρήσι 1) οἰδ. Γαζής εἰς μόνον ἄριστος οἰωνός ἐστιν ὁ ὑπὲρ τῆς πατρίδος κελεύων ἀνιέξασθαι καὶ μάχεσθαι, Ἡσίοδ.ἀν.134,11 οἰωνοί αγαθοί, Εὐρ.Ὀρ.788 οὗτος οἰωνός μέγας, Ἀριστ.Ἰηη.28 δὲδοικα τρυπανὸν τὸν οἰωνόν, Θουκ.6,27 τοῦ ἐκπλου οἰωνός ἔδοικε εἶναι || φρ. δέχομαι τὸν οἰωνόν προσδέχομαι, χαίρειτίω ὡς αἰσιοῦν τὸν οἰωνόν, τὸ μαντικῶν σημεῖον: Ἡρ.9,91 δέχομαι τὸν οἰωνόν, ὡ ἔξινε Σάμης || φρ. οἰωνόν τιθῆμι ἐκλαμβῶν, θεωρῶ ὡς οἰωνόν, ὡς μαντικῶν σημεῖον: Εὐρ.Φοίν.858 οἰωνόν ἐθέμην καλλιγίνα τὰ [οἶ] στήφ, Πλάτ.Ἀκκ.2,151B' || ὄμ. φρ. εἰς οἰωνόν πθέναι: Πλούτ.Λοῦκ.36 εἰς οἰωνόν τιθέναι χρυστόν' || ὄμ. φρ. πρὸς οἰωνοῦ τιθέναι: Ἀθῆν.1,13E' || ὄμ. φρ. πρὸς οἰωνοῦ λαμβάνειν, ἡ δι' οἰωνοῦ λαμβάνειν: Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,67, αὐτ.3,13' || ὄμ. φρ. οἰωνόν τῶν ποιεῖσθαι: Πλάτ.Νομ.702C' || φρ. οἰωνοῦ χάριν χάριν καλοῦ, αἰσιοῦ σημεῖου, γιὰ καλοσημασία, γὰ τὸ γούρι: Πλάτ.Μενεξ.249B καὶ ἅμα οἰωνοῦ χάριν ὄρχεσθαι ἵνα ἐπὶ τῆν πατρίωσ ἐστίαν: 3) ὡς ἐπὶδ. περτωτός: Λυκοφρ.72 οἰωνοῦσθεά.
οἰωνοσκοπεῖν(τό) μτγν. τόπος ἐνθα ης οἰωνοσκοπεῖ: Πaus.9,16,1 οἰωνοσκοπεῖν Τειρεσίασ.
οἰωνοσκοπητικός-ή-όν μων. οἰωνοσκοπικός βλ.λ. δδ. τὸ θηλ. οἰωνοσκοπητική ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ οἰωνοσκοπεῖν: Εὐστ.Ἰλ.961,45.
οἰωνοσκοπία(ή) μτγν. κ. νεώτ. τὸ οἰωνοσκοπεῖν, τὸ δι' οἰωνῶν μαγτεῦσθαι: Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,70 τυρρηνική οἰωνοσκοπία.

οιωνοσκοπικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς οἰωνοσκόπον· Πτολ.Τετραδ.156, Διον.Ἀλ.Ρωμ. 3,70 τὴν οἰωνοσκοπικὴν τέχνην || δδ. κτ. παρὰ τοῦ τέχνη ἡ οἰωνοσκοπική ὡς οὐσα· Μαν.4,212.

οἰωνοσκόπος ἰδί κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ δι' οἰωνῶν μαντεύμενος, οἰωνοστής βλλ.· Εὐρ.ΐκ.500, Ἐπιγρ., Διον.Ἀλ.Ρωμ.3,70, Ἄνω.Κοιν.166.

οἰωνοσκοπῶ-έω παρατρῶν τοὺς οἰωνοὺς μαντεύομαι· Εὐρ.Βάκχ.347 || μτ. δατ. προσ. οἰωνοσκοπῶ τινι ἐκ τῶν οἰωνῶν μαντεύομαι χάριν τινας· Εὐρ.Φοῖν.956 || ὄμ. τοῦ μέτ.: Ἰώσ.Α118,5,3.

οἰωνοτροφεύς-έως Ἐπιγρ. ἐπὶ δένδρου, ὁ τρέφων πτηνά, πτηνοτρόφος.

οἰώντα Ἦσ. κρονάζοντα.

οἰῶς ἔπιρρ. καθ' ὃν τινα τρόπον, μὲ ποῖο τρόπο, πῶς· Ἰππ.Ἐπιδ.6,72, Ἀπολλ.Ρ4,786 οἰῶς τέ σφ ἰσάωσα.

οἰώντος Ἦσ. ἐπιτών ἀπὸ ἐρίων.

οἰκά κ. ὄκα ὄωρ. τ. τοῦ ὄτε· Ἀριστοφ.Λυσ.1251, Ἐπιγρ., Θεόκρ.1,66 ὄκα Ἀθήνης ἐτάκετο.

οἰκα ἔπιρρ. οἰολ. τ. τοῦ ὄη· Πάπ.

οἰκά (ἢ ἰτουρκ.) νεώτ. κ. δημ., πλθθ. ὀκάδες μετρικὴ μονάς τοῦ τουρκικοῦ συστήματος, χρησιμοποιεῖται καὶ εἰς τὰ βαλκανικὰ κράτη, ἀντιστοιχοῦσα δὲ πρὸς 1.282 γραμμαρία.

οἰκαδιάρικος-ο-ο δημ. ὁ ζυγίζων μίαν ὀκάν· πᾶσα ἓνα φωνίμ ὀκαδιάρικο.

οἰκαρίνα ἰδί νεώτ. μικρὸν πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον συνήθως ἐξ ὄπτης γῆς, ἢ ἐκ μετάλλου.

οἰκέλλω, παρακ. ὠκελλω, ὄωρ. ὠκειλα, κέλλω βλλ., ἐπὶ ναυτῶν, ρίπτω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἕρπυ· Ἦρ.8,84 οἰ μὲν δὴ ἄλλοι Ἕλληνας πρῶντων ἀνεκρουόντο καὶ ὠκελλον τὰς νέας, Φιλόδ.ἐν Ἦρακλ.86 καὶ τινὰς καὶ ὠκελλον τῶν νεῶν οἰ Ἀρκάδες || ὄμ. ἐπὶ τοῦ κύματος· Εὐρ.Ι1379 δεῖνός γάρ κλύδων ὠκειλε ναῦν πρόν γῆν || ἀμτδ. ἐπὶ πλοῖου, πίπτω εἰς τὴν ἕρπυ· Θουκ. 2,91 αἰ δὲ καὶ ἐς βράχια ἀπέριτα χωρῶν ὠκειλαν, Ξεν.Ἀν.7,5,12 2) ὄμ. μτφ.: Ἀριστοφ.Ἀχ. 1159 ἐν ἐπίδοιμι ταυθῶσι θεόμενον, ἢ δ' ὠπτημένην αἰούσα παράλοσ, ἐπὶ τραπέζης κειμένη ὀκέλλει || μτφ. καταντῶ, φθάνω· Ἀρετ.Χρον. Παθ.2,12 ἀλγῆμα . . ἐς γλυτῶν ἢ ὀσφῶν ὀκέλλει, αὐτ'.Οἶ.Νοῦσ.2,7 ὀκέλλει τὰ κακὸν ἐς ἀνάγκησταν || ἐπὶ ἡθ. σμψ. ἐξοκέλλω, παροστρατῶ· Νικόλ.Δαρμ.1 Ἀθῆν.6,274F ὠκειλαν εἰς πολυτελῆ διαίταν ἐκ τῆς παλαιᾶς σωφοσύνης 3) φρ. ὀκέλλω πλοῦν διευθύνω τὸν πλοῦν ὡς ηὐδαίοχος· Νικ.Θηρ.295 μέσσαν ὄ γ' ἐκ ναύτου βαῖον πλοῦν αἰὲν ὀκέλλει || μτφ. κ. ὀκέλλω στίβον· Νικ.Θηρ.321.

οἰκάτωρ μία τῶν ἀρχαιοτέρων μορφῶν τῆς πολυφωνικῆς μουσικῆς.

οἰκα ἰαν. τ. τοῦ ὄη βλλ.

οἰκαβάζω Ἦσ. κινυδάζω, σινυδάζω.

οἰκαβιάζω ἰδί νεώτ. εἰδ. ναυτ. οφθαλμός, ὀπὴ δι' ἣς διέρχεται ἡ ἀλύσις τῆς ἀγκύρας.

οἰκά ὄωρ. τ. τοῦ ὄταν· Ἐπιχ.165, Σωφρ.46, Ἀριστοφ.Ἀχ.762, Ἐπιγρ., Θεόκρ.8,66 || κ. οἰκάδ Θεόκρ.4,21, Α11 6,353,4.

οἰκάδ ὄωρ. ἔπιρρ. ἀντὶ ὄκα, ὄτε· Ἄλκμ.94,Κερκ.7,11.

οἰκακασίαι ΕΜ383,21 ἐπὶ δὲ κρικὸν ἑσπορι βάλων ἀντὶ τοῦ τῶδε ὀκάκω τὸν ἑσπορα ἐβάλων, Ἦσ. ὀκακασίαι τὰ περὶ τὸν βροχίονα φέλαι, ὀκκων Ἦσ. εὐθαβακῶν.

οἰκῶλαι Ἦσ. ἐτὸ ὀκλάσαι, καὶ ἐπὶ τῶν περ-(υ)ῶν καθέζεσθαι.

οἰκλάσια ἰδί ἰοκλάσια Σουβῆ. ὀκλασις βλλ.

οἰκλάσιος-οῦ ἰδί κῆθημα συγκλίσιμον καὶ ἀνοήγιμον Ἦσ. κ. ὀκλασίας βρονὸς πικρᾶς, δίφρος ταπεινός, ὃν οἱ ὀκλόουσι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξίουσι πλοῦσι καὶ πεπληται τοῦ-

νομα παρὰ τὸ ἰωκλάσαι· Ἐπιγρ., Ἀριστοφ.Ἰππ. 1384 ἔχε νυν ἐπὶ τοῦτοισ ταινοῖσι τὸν ὀκλασίαν, Λουκ.Λεξδ. || ὄμ. ὡς ἐπίθ.· Παυσ.1,27,1 δίφρος ὀκλασίας ἐπὶ διαβαλλῶν ποιήρα.

ὀκλαδῖς ἔπιρρ. ὀκλαδίσι, ὀκλαδῶν βλλ.· Ἦρω. Διον.Τεχν.Λεξιφ.1,512.

ὀκλαδίσι ἔπιρρ. ὀκλαδῶν βλλ.· Βάβρ.25,7 ὀκλαδίσι πηδῶν ἐπὶ βρατράχου.

ὀκλαδισῶ-άω μτγ. κίλω τὸ γόνυ, λίπτω εἰς τὸ γόνυτα ΕΜ620,39 ἐὼκλαδῶν, ὀκλαδίαν.

ὀκλαδῶν κ. νεώτ., ἔπιρρ. μὲ κεκομμένη τὰ σκέλη, γοναπῶτα· Ἀπολλ.Ρ3,122 ὃ δ' ἐγγύθεν ὀκλαδῶν ἦτο σίγα καταφῶν, Νόνν.Δ1,358 || νεώτ. μὲ τοῖς πόδας σταυροειδῶς τεθειμένους, σταυρωτῶ, σταυροπόδι· κῶβηται ὀκλαδῶν.

ὀκλάω κ. νεώτ., μέλλ.-άσω, ὄωρ. ὠκλασα, μέτ. ἐπ. ὄωρ. εὐκτ. ὠκλάσαινο, κίλω τὰ γόνυτα, κῶβηται τὰ γόνυτα, κῶβηται εἰς τὰ γόνυτα· Ξεν. Ἀν.6,110 ὠκλασα καὶ ἐξανίστατο ἐπὶ χρυστεῖος περικῶν τῖνα χορῶν, Σοφ.Ἰκν.90 διπλαῖος ὀκλάω, Λουκ.Νεκρ.δ 27,4 ἐς γόνυ ὀκλασῶς δέχεται τὴ σαρπίδα τὴν ἐπέλασιν ἰένω, ὁ στρατωδῆτι || ὄμ. ἐπὶ κεκμηκῶτος ὀδοποῖρου· Σοφ.ΟΚ196 λέχριας ἐπ' ἀκρου λάος βραχῶς ὀκλάσας || ὄμ. ἐπὶ ζῶων, οἶον βοῶν, Ἰππων κτγ. γονατίζω· Μοσχ.2,99, Πλάτ.Ἠθ.139B οἱ τοῖς Ἰπποῖς ἐπαλάσθαι μὲ δυνάμενος, αὐτοῦς ἐκίνουσ ὀκλάζειν καὶ ὑποπίπτειν διδάσκουσι, αὐτ.320D || ὄμ. μτ. αἰτ. λυγίζω, κῶβηται· Ξεν.Ἰππ.1,3 ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπείσθα ἐν τοῖς αστραγάλοις ἀφρὶ δὲ τὸ πρόσθεν σῶμα, Αλκ.Ζ17,4 || βρονὸς ὀκλάων ὀκλαδῖας βλλ.· Δίων Χρ.1,78 2) μτφ. κῶβητοισ, κοπάδω, πρῶντοισ· Φῶλ.1,199 ἀπέριτα σοφιστικῶν παλαισματῶν ὀκλάσασιν, Γαλ.11,172 τόνος ὀκλάω, Μουσαῖοι.325 ποδῶν δὲ οἰ ὠκλασεν ὄρη 4) ὄμ. ἐπὶ τῷ ὀνόματι· Ἠλυδ.Α18,5,23 ὀκλάζειν τῆς φορᾶς || ὄμ. ἐπὶ φυκίω καὶ 5) ὀκλάσω κρῆθις ὠκλασεν ὄγκος || ὄμ. μτδ. καταπορῶν, περιπορῶ· Ἠλυδ.Α18,26 ὀκλάσας τὸν πόδον.

ὀκλάτῃ ἔπιρρ. ὀκλαδῶν βλλ.· Ἰππ.Α1μ.4, Φερεικ. 75 ὀκλάτῃ καθήσθητι ἰσταυροπόδι, Ἀπολλ.Ρ3,136δ, Σωφρ.1,61, Λουκ.Λεξ.11 ὀκλάτῃ παρακαθηθῆναι.

ὀκλασις-έως (ἢ) τὸ ὀκλάζειν· Ἰππ. Ἀρθρ.82 λέγεται τὸ ἐπὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς πτέρνας κῶβηφанта τὰ γόνυτα καθῖσαι, Λουκ.Ορχ.41 βῶδς ὀκλασις || νεώτ. εἰδ. γυμν. γυμναστικῆς ὄρος σημαίνων τὴν θέσιν τοῦ ὠμώτασ, καθ' ἣν κῶβηφονται τὰ γόνυτα μέχρις ἐπαφῆς τοῦ μηροῦ πρὸς τὴν κνήμη.

ὀκλασιμα-ατος ἰδί εἶδος περσικῆς χοροδ' ἔχοντα ταχέως κινήσεις καὶ καθ' ὃν ὁ ὀρχούμενος κατὰ κρονακὰ διασπῆματα ἐλάμβανε στάσιον ὀκλάζοντος· Ἀριστοφ.ὄπ.344B ἐν Πολυδ.4,14 ἠδ' ὀκλασιμασ ἠδῶν, καὶ κινύσας καὶ ὀκλασιμασ οὕτω γάρ ἐν Θεσμοφοριαζούσας ὀνομάζονται τὸ ὄρχημα τὸ περσικὸν καὶ σύντονον.

ὀκνα ἰδί μτγ. κ. μαν. ἢ ὀπὴ πῖθου· Ταροστ. 254,255 2) ναυτικὸν ὄργανον, ἀποσπῶν μέρωσ τοῦ πλοῖου· Ἐπιφάν.Α1ρῶσ.3 ἰσπτιω τε καὶ ηθαδῶν, ὀκνῶν τε καὶ ἀσχετῶν, ὀκναῶν τε . . ἐκ διαφορῶν ἑξῶλων ἔχει τὴν συναγωγῆν.

ὀκνά ἰδί νεώτ. εἶδος ἐρυθρῶσ βασιῆς, χρησιμοποιομενῆς κυρίως διὰ τοῦσ θυνας, ἄ. κινά.

ὀκνάδραστος Ἦσ. ἐπὴν πράγμα ὄγνωμον.

ὀκναλέως-α-ον ποίτ. τ. τοῦ ὀκνηρός· Νόνν.Δ18,207.

ὀκναλέως ἔπιρρ. κ. μαν. ὀκνηρός βλλ. ὀκνάς· Μουσαῖοι.1,20, Πλάτ. Ἐρμ.Βοηθ.48,3 πῶσ ποτ' ὀκναλέως εἰσι βούτησ.

ὀκναίω βλ. ὀκνώ.

ὀκνεύω δημ., ὄωρ. ὠκνεψα, εἶμαι ἢ γινώμι ὀκνός, τεμνέλης τεμνελιάζω· Ἐρωτόκρ.2,479 ἐν

έχω τήν άπομονή και να μη δέν όκνήφω, | σά σιγαίνεφου οι καιροί, όληζέτω να φερέφω' || όμ. τή μέτ. όκνεύομαι : όκνεύεται και να φέρ.

όκηνηρέω μτγν. μτδ. κάμνω τινά να είναι όκηνηρός, άπρόθυμος.

όκηρία |ή| μτγν. κ. νεώτ. διάθεσις άποφυγής έργασιας, όκνος, τεμπελιά : Πά Έκκλ.10,18 έν όκηρίασι ταπεινωθήσεται ή δόξασι, και έν άργίφ χειράν στάζει ή οικία, Πάπ., - άπειξε πάσης έργασίας ζών έν όκηρία και άργία.

όκηρός-ά-όν κ. νεώτ. ό διατάζων, ό άτολμος, άντίθ. τολημρός : Πινδ.N11,22 έλπίδες όκηρότερον, Δημ.777,5 ή καλοκαγαθία ήσυχον και όκηρόν, Άριστ.Ζ1 608b,13 τή θάλα όκηρότερον' || όθ. ό παραμελών, ό άργοπαρόνος, ό άκαμάτης, ό άνευ ήλλου έπικαυθόμενος τινος: Ήνα.Διαίτ. 28 βραβείας και άσθενίας και όκηρότης, Άντιφ. 2,3,5 όκηρότερος ές τήν πράξιν, Όουκ.4,55 ές τε τά πολεμικά, έπειρ ποτέ, μάστιγα δη όκηρότεροι έγένοντο, 'Ηρωιδαν.8,5,1 όκηρός έγένετο, - ήτο πάντοτε άμέλης και όκηρός' || όθ. υωθρός, μεταπίσθηλος: 'Ιερουκ.Άστ.21' 2) ένεργ. έπί πραγμ., - ό έμποριον όκνον, φόβον, όχληρός, ένοχλητικός: Σοφ.ΟΤ 834 ήμ έν μν - ταύτ' όκνήρ'.

όκηρός έπίρρ. κ. νεώτ. μετ' όκηρίας, άμελώς, άπρόθυμος : Ξεν.Άν.7,17 όκηρός συνεσκευάζοντο, 'Ηρωιδαν.3,2,8 μήπως όκηρότερον έπακούσωσι τή Περίφρακος άρχή' || φρ. όκηνώς διακεταθα ή έχειν διατίθεσθαι πρός τί ούχ| προθύμως, μετ' όκνου : Δημ.138 πρός τά τοι-αύτ' όκηνώς διακεταθα, & δει τοι σμασαι και ταίς ούσαισι λητουρησάσι, Βασ.Έπιστ.Γρηγ. π. Στεφ. και διά τά πολλάκις άπατηθήσαιν, όκηνώς έχων πρός τό πιστεύειν.

όκνησι |ή| μτγν. όκνηρία βλλ.: Πολυδ.

όκνιά |ή| όδη. όκνηρία, βαριεσιπιαρά.

όκνιάρης-α-ικο μων. κ. όδη. όκνηρός, άκαμάτης : Έρωτόκρ.1,588.

όκνίζω μων. αίσθάνομαι όκνον, κάματον, βαριέ-μια : Κρον.Μορ.2524 τί να σέ λέγω τά πολλά εύκολα να όκνίζε.

όκνος |οί| διαταγμός, βραδύτης, έκ καμάτου, σωματικός ή ψυχικός, φόβος ή όκνηρίας ή άμφιβολία: όθ. συνεκδ. άμφιβολία : 'Δ.Ε 817' ούτε τί με δόξας ίσχει άκήριον ούτε τις όκνος, αύτ.Κ 122 ούτ' όκνω είκων ούτ' άφραδίχη νόμοιο, Αισχ. Έπτ.54 και τώνδε πάστις ούκ όκνω χρονίζεται, Σοφ.Άντ.243, Όουκ.2,40 άμαθια μέν θράσος, λογιμιάς δέ όκνον φέρει, 'Ισοκρ.1,7 τόν μέν όκνον φόβον, τόν δέ πόνον έσπικρον ήγουμένην' || μτ. γενικ. άντικ. : Σοφ.Φιλ.887 τού πόνου γάρ ούκ όκνος [εστί] |δέν θά φεισθή τις κόπου, δέν θα διατάξη τίς να κοπιήσῃ' || μτ. άπαφρ. : Όουκ. 3,39 παρέσχεν όκνον μη έλθειν |τους έκαμε να διατάσσει να έλθουσι, Ξεν.Άν.4,4,1) όκνος ήν άνίστασθαι' || όμ. μτ. έμπρόθ. προσθ. : Πλάτ.Νόμ. 665D' 2) συνεκδ. όπλώς φόβος, έκκλητικής : Αισχ. Άγ.1009, Σοφ.Φιλ.225 μη μ' όκνω δεισαντας έκπαληπτε, Πλάτ.Νόμ.768B άναβολαι και όκνος' || όμ. μτ. γενικ. : Σοφ.ΟΚ 652 τοϋ μάλιστ' όκνος σ' έχει' 3) προσπονημένος ως τίτλος ζωγραφικού πίνακος τού Πολυμύχου : Παιου.10,29,2, Πλιν.Φι 35,137, Διόδ.Σ 1,97' 4) όκνος χαλκούς κάθισμα τί έν χρ. παρὰ ταίς γυναίξει τής θινυσίας Σουφδ. 'εβαλέται τούτο τινε θινυσίας έπιχωρίως δίφρου τινός γυναικείου ειδος είναι' 5) τή πηλόν έρωδιός ό άστερίας : Άριστ.Ζ1 617a,5 ό δ' άστερίας, ό έπικαλούμενος όκνος, Αίλιαν.Ζ1 5,36 ές τις όκνον καλέσειεν αυτών [τόν άστεριαν].

όκνος-ή-όν |όκνος| τινος, |ινθι|, μων., νεώτ. κ. όδη. - ό μετ' όκνου έργαζόμενος ή πορευόμενος, ό υωθρός, ό βραδύς, ό άργοκίνητος : Αιλ.Φι 5,36

εί τις όκνόν καλέσειεν αυτόν, ά δέ βρενθύεται και άγανακτην, ώς και εις τό άγενές σκεπτό-μενος και εις άργίαν εδωθόμενος |δ.γρ. όκνος' πθ. ή γρ. όκνός, έξ ού κ. κυρ. όν. 'Οκνος' πρβλ. ώγρα-ώρδος, κηικός-κηικός κ. νεώτ. κάστονον -καστόνος, - όκνός τή θήμα, - όκνη γυναίκα, - όκνο μουλάρι, Πορφ.Σκ.110,6 και τό λιθάδι πού περνούον άργά τά όκνά τά βόδια' || συνεκδ. έπί προσ., άμαλής εις τήν εκτέλεσην έργασιας, φυγόνοσος, άκαμάτης' 2) κ. μτφ. έξηροβημένος: Σολωμ.Έλ.Πολ.2,3,3 χαμην άλίμονοι κι όκνή τή σάλληγα γρικάει' 3) όμ. διαστακτικός, άμφιβάλλων, δειλιών : όκνός ήγαίνε να τού ζη-τήση δαυεκά' πρβλ. όκνεύω.

όκνόφιλος-ον μτγν. - ό αγαπών τόν όκνον, τόν διαταγμόν, τός άναβολάς, άναδηλικτός: Κύριλλ.1,2, αύτ.Ήω.5,194 μανθάνωμεν μη ζηλοϋν έκείνον τόν όκνόφιλον ούκείτην.

όκνώ-ήω |όκνω| κ. μων. κ. νεώτ., έπ. όκνεΐω, παρατ. όκνεον, μέλλ. όκνήσω, άόρ. όκνησα, συνήθ. μτ. άπαφρ. διατάζω, άποφυγεΐω, δέν έχω τήν τόλημ να πράξω τί : 'Ιλ.Ε 255 όκνωσι Ιππων έπιδωάνμεν, αύτ.Υ 155 άρχέμενοι πολέμοιο ώ-κνεον' || όθ. έξ αίσχύνης ή φόβου ή αιδούς διατάζω, δέν άποτολμώ, έχω ήθικόν διαταγμόν : Σοφ.Φιλ.93 πεμφθεις γε μένοι σοι έμεργατής όκνω πρόδότης καλεσθασι, Όουκ.5,61 άνωξ γάρ τάς επνοδάς ώκνονυ λύσαι πρός τούς Λακεδαι-μόνιους, Λυσ.άπ.23, Δημ.23,17 οία έγω όκνώ πρός ύμάς άνομασαι |διατάζω, δέν τολμώ να άνα-φέρω|, δέν ώκνησε να παραλληλίσση τόν έαυτόν του με τόν Δημοσθένην' || έξ έλεύος ή οικτου διατάζω : Αισχ.Πρ.628 σάς δ' όκνώ θράσει φρέ-νας, Σοφ.Ήλ.1271' || έκ δεικίας ή φόβου διατά-ζω, φοβόμαι : Σοφ.Α1,81 μεμυρότ' άνδρα περι-φανώς όκνεισι |δεν, Όουκ.1,120 ό τε γάρ διά τήν ήδονήν όκνών τάχιοςτ' άν φαιραβει τις δα-στάνης τό τερπνόν έπερ όκνει' 2) άποκ. έ-στάζω, μένω άναποφάσιτος : 'Ηρ.7,50 τοισι δέ έπιλογουμένοισι τε πάντα και όκνεούσι οσά μάλα έθέλει, Σοφ.Ήλ.320 φιλει γάρ όκνειν πράγμ' άνήρ πράσωνος μέγα, Άντιφ.Σοφ.55 έί άποσαι μέν και μέλλουσι τοίς κινυόμενοις τή γλώττη θρα-σύνεται και τώ θέλειν έπειγείν, τώ δέ έργον άν παρή, όκνειν, Λουκ.Προμ.18' || είδ. έπί στρα-τιωτών, ειμί δειλιός, διαστακτικός : Άριστ.Κλ.Πολιτ. 1297b,1f' 3) σπαν. μτ. αйт. φοβόμαι τινα ή τί : Σοφ.ΟΤ 976 πώς τό μητρός λέκτρον ούκ όκνειν με δει, αύτ.ΟΚ 731 όν μήτ' όκνειτε, Φιλήμ.21,31 άν όκνής τό μανθάνειν' || όθ. κ. μτ. έμπρόθ. προσθ. όκνειν περί τινος : Ξεν.ΚΠ 4,5,20 όκνω πέρι ήμών και περί αούτου' || όμ. μτ. πλвр. άπόρ. πρστ. όκνειν - μη... : Πλάτ.Φαιδρ.257C, Δημ.14 εί δέ βατέροιο τούτων ολιγοφροστε, όκνώ, μη μά-ταιος ήμην ή στρατεία γένεται.

όκνώδης-ους-ες μτγν. όκνηρός βλλ. : Διον. Φυσ.1,6 όκνώδης πρός τί.

όκθαπαός |ων. τ. τοϋ όδοπαός βλλ.

όκθων |ων. τ. τοϋ όπόθεν βλλ.

όκτοιος |ων. τ. τοϋ όποτος βλλ.

όκώσος |ων. τ. τοϋ όπόσος βλλ.

όκώτε |ων. τ. τοϋ όπότε βλλ.

όκώτερος |ων. τ. τοϋ όπότερος βλλ.

όκω |ων. τ. τοϋ όπου βλλ.

όκώως |ων. τ. τοϋ όποιως.

όκωρνώ |οί| 'Ησ.έκωρνώς τούς άττεκάθους και τά ακριδια ικώδ, ακριώδη ούτω λέγουσιν, Φώτ. έκωρνώσι τούς άπροντας, Αισχάλλος Φιλοκλήτη, οί δέ 'Ιωνες άττελέθευος.

όκρίάτω ειμί τραχύς, ώργισμένος : Σοφ.άπ.1075.

όκρίδας-αντος|οί| |όκρις, βαινώ| κ. μων. κ. νεώτ. τρισκέλης ύπόδαθρον, κιλιάδας βλλ. κ. είδ. έν τφ

ἀρχαίω Ἐυλίνω θεάτρῳ καὶ εἶτα ἐν τῷ ὄδῳ Ἰθηνῶν, ἐξέδρα, βῆμα, ὁπόθεν οἱ ὑποκριταὶ ἀπήγγελλον εἰς τὸ λαγεῖον· Ἡσ. φῶτ. λαγεῖον ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζοντο· Φῶτ. κλήμα τὸ ἐν θεάτρῳ πιθέμενον, ἐφ' οὗ ἴστανται οἱ τὰ δῆμοσια λέγοντες· Πλάτ. Συμπ. 194B ἀναδιδόντος ἐπὶ τὸν ὄκριβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν καὶ βλεφάντος ἐναντία τοσοῦτο θεάτρῳ· ἢ μον. ὄμ. μτφ.· Ἐστ. Πον. 4, 64 ἀναπόλει εἰς νόστιν τὸν ἱερὸν ὄκριβαντα, τὸ πεδινὸν δρας· 2) κ. νεώτ. ὄμ. εἰδ. ἐπὶ ζωγράφῳν, τὸ τρισκέλευς ὑπόδοθρον ἐφ' οὗ τοποθετοῦνται οἱ πινακεῖ· Πολυδ. 7, 129 τρισκέλευς ἐφ' οὗ οἱ πινακεῖ ἐρείδονται ὅταν γράφονται· εἶχεν ἀκόμη τὸν ἡμιτέλη πινακα ἐπὶ τὸν ὄκριβαντος· 3) ὄμ. εἰδ. ὁ κόθορος βλλ.· Φιλῶστ. Ἀπολλ. 6, 11 ὄκριβαντος δὲ τοὺς ὑποκριτὰς ἀνεβίβασεν [ἐνν. ὁ Ἀισχύλος, αὐτ. Σοφ. 1, 91, αὐτ. Ἀπολλ. 5, 9 ὀρνύτες . . ἐπεσοῦντα ὄκριβασιν οὕτως ὕψηλοῖς, Θεμίστ. Λόγ. 26, 316D Ἀισχύλος δὲ τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὄκριβαντας [ἐνν. ἐξέυρου, Λουκ. Νεαφ. 9· 4] τὸ ἐδῶλον, τὸ κῶσῆμα τοῦ ἠνιόχου ἢ ἀρματιόχου· Ἡσ. Φῶτ. Σουῖδ. 5] ἀμφ. σμ.· Ἐπιγρ. ὑπερβθέντων ὄκριβαντα· 6) κίβλος, ὄνος ἢ ἀγρίος κριός· Ἡσ. «ὄκριβας» οἱ μὲν ὄνον φασίν, οἱ δὲ ἀγρίον κριόν.

ὄκριβανόν [τό] Ἡσ. «σχήμα ἠνιόχου» ἰσοῦρθ. ὄκριβας· δχημα ἠνιόχου· βλ. ὄκριβας 4].

ὄκρισιδεής-οὗς-ές ὁ ἔχων σχῆμα δεῦ, ὁ ἔχων ἀνώμαλον, τραχίαν ἐπιφανείαν· Ἰνπ. Ἀρβρ. 36, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 13.

ὄκρισις-εντος-εσσα-εν [ὄκριη] ὁ ἔχων πολλὰς ἐξελούσας ἀκρας, δθ. ὁ ἔχων ἀνώμαλον ἐπιφανείαν, ὁ τραχύς, ἀνώμαλος· Ἰλ. Δ 518 χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρῶν ὀκρίοντι, αὐτ. Θ 327 τῆ δ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκρίονεντι, αὐτ. Μ 380, Ἀλαχ. Ἐπ. 300 χερμαδὸν ὀκρίεσσαν, αὐτ. Πρ. 283 ὀκριόεσση χροῖνι τῆδε πάλω, Νικ. Ἐπρ. 470 οὕρα ὀκρίαντα· 2) δθ. ὄρις· Θεόκρ. 25, 231 οὐ γὰρ τὸ βέλος διὰ σαρκὸς δλισθεν ὀκρίεν· 3) μτφ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σατύρου· Νῶν. Δ 14, 137.

ὄκρις-ιος [ἡ] ἀνώμαλος ἐξοχὴ, ὄρις ἀκρα, δθ. τραχύτης ἐπὶ τῆς ἀκρας ἢ ἐπιφανείας· Ἰνπ. Ἀρβρ. 14.

ὄκρις-ιδος [ἡ] ὀκρισις βλλ. [ἡ]· Ἀισχ. Πρ. 1016.

ὄκριμαι-όμοι [ὄκριη] γίνομαι τραχύς, δθ. ἐξ ὀριγῆς ἐκτραχύνομαι, ὀριζέομαι· Ὀδ. Σ 33 οὐδ' οὐ ἐπι ξεστόν πανθυμαδὸν ὀκρίοντο [ἐτραχύνοντο, ὠριζόντο κατ' ἀλλήλων, Λυκόφρ. 545 βρῶσσαι κηκασμοῖσι ὠκριμῆμοισι γοχλ. κλαδωρίας τετραχυσμένοι, ὠριγασμένοι].

ὄκρισις-εντος-εσσα-εν κρυερός, φηκρός, δθ. τρομερός, κρυερός βλλ.· Ἰλ. 164 πολέμοι . . ἐπιδημῶν ὀκρυένοντας· ἢ ὄμ. ἐπὶ πρῶσ. τρομερός· Ἰλ. 2 344 ἔμετο κυνὸς κακοημένον ὀκρυεσσίας [ἐπὶ τῆς Ἐλένης]· ὄμ. ἐπὶ πόδου· Ἀπολλ. Ρ 2, 607 ὀκρυεὸς φόδος· ἢ ὄμ. ἐπὶ παντός εἰς τὸν θάνατον ἀναφερομένου· Ἰων. ἐν ΑΠ 7, 67 ὀκρυεσσα βάρης [ἐπὶ τοῦ πορθείου τοῦ Χάρωνος, Παρμ. 20 ἀταρπίτοι ὀκρυεῖς Ἐλεγ. Ἀλεξ. Ἀδελπ. 17 ὀκρυέν ἑδαφος]· ἢ πολλάκις συγγέται μετὰ τὸν ὀκριεὸς βλλ.

ὄκρα- μτφ. κ. νεώτ. ὡς πρῶτον συνθετικὸν ὄκρῳ τὸν ἀριθμὸν ὄκρῳ ἐν τῷ σγέσις πρὸς τὴν ὑπό το β' συνθετικῷ δηλαυμένη ἔνοιαν· ὀκταδάκτυλος, ὀκτάδειπλος, ὀκτάμηνος κλ.

ὀκτάδα μτφ. κ. νεώτ. φόρος ἐνὸς ὀδοῦ· Σωφρόνης 3424C· 2) νεώτ. εἰδ. μουσ. οἱ ὄκρῳ ἐν συνεγείᾳ πθόγγῳ τῆς διατονικῆς ψάλμακος· 3) εἰδ. ἐν τῇ μετῶ. ὀκτάστιχος εἰρηφ. ἔχουσα τρεῖς ὁμοιοκαταληξίας καθ' ὀρισμένον αὐστηρὸν τρόπον συμπελομένης.

ὀκταβήριος μτφ. ὁ εἰσπράκτωρ τῆς ὀκτάδας βλλ. [ἡ] πρὸλ. δεκατεβήρις· Σωφρόνης 3424B.

ὀκτάβιβλος [ἡ] μον. ἔργον, σύγγραμμα περιέχον ὀκτὸ βιβλία· Θεοφῶν. 513 τὴν ὀκτάβιβλον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας Εὐσεβίου.

ὀκτάβλωμος-ον [ὄκτῳ, βλωμός] ὁ ἐξ ὀκτῶ βλωμῶν, ἄλλο ὄκτῳ μπουκιές, συνιστάμενος τέρας· Ἰσίδοτ. Ἐργ. 442 ἄρτον δευτηνῶν, ἀτρακτοῦν, ὀκτάβλωμον, Φιλῶστ. Εἰκ. 2, 26.

ὀκτάγλωσσος-ον μον. ὁ εἰς ὀκτὰ γλώσσας ἐχομένης, κ. μ. τοῦ αὐθ. ἀναφ. πρὸς ἀλλομύλον βλλ.· Κωδ. Ὀμφρ. 21 τὸ δὲ ἔτερον εἰκόνας ἔχον πολλὰς θέλας ἱεραρχῶν ὀκτάγλωσσον, ὅπερ καλεῖται ὀκταπόδιον.

ὀκταγράμμειτος-ον πάλ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀκτῶ γραμμάτων· ὀκταγράμματον ὄνομα.

ὀκταγωνικός-ἡ-όν μτφ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ὀκταγώνου· Σχολ. Πάππ. εἰς Ἀρχιμ. 2, 541 Η. «ὀκταγωνικὸν τεῖχος».

ὀκτάγωνος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀκτὰ γωνίας· Γεμ. 2, 15, Νικόμ. Ἀρβμ. 2, 11, Ἀλεξ. Τραλλ. Β 2 λαβὼν δακτύλιον σπῆρῶν ποίησον γενέσθαι τὸ κρικέλιον αὐτῷ ὀκτάγωνον, -ὀκτάγωνος ἀφίς, -ὀκτάγωνον οἰκοδόμημα· ἢ τὸ αὐθ. ὡς οὐσ. ὀκτάγωνον εἰδ. ἐν τῇ Γεωμ. τὸ ἔχον ὀκτὰ γωνίας καὶ ὀκτὰ πλευρὰς γεωμετρικὸν σχῆμα· Ἀνθρ. Σοφ. 13, -νὰ ἔγγραψθ' εἰς κύκλον κανονικὸν ὀκτάγωνον· ἢ μον. ὄμ. τὸ αὐθ. ὡς οὐσ. ὀκτάγωνον οἰκοδόμημα π. ἐν Κωνηπόλει· Χρον. Πασφ. 622, 22 ἤλθον εἰς τὸ ὀκτάγωνον· ἢ ὄμ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ὀκτάγωνος αἰθουσα τις ἐν τῷ παλατίῳ τῆς Κωνηπόλεως· Χρον. Πασφ. 623, 3 ὄρηφαν τὴν ὀκτάγωνον.

ὀκταβυτία [ἡ] νεώτ. ἡ παθολογικὴ κατάστασις καθ' ἣν ἕκαστον τῶν τεσσάρων ἄκρων φέρει ἑνὰ ὀκτὰ δακτύλου.

ὀκταβυτίαλος-ον ὀκταδάκτυλος βλλ.· Ὀρειδ. 159 πρὸς ἐνθετον πριπολοῦν ὁ κατὰ δακτυλίωσι [εἶσι] τῷ μεγέθει, Ἡμόδ. Χειρ. Ὀρειδ. 49, 471 ἔβλον ὀκταβυτίαλον.

ὀκτάδακτύλος-ον κ. ὀκτωδάκτυλος ὁ ἔχων ἡμίκο ὀκτὸ δακτύλιον· Κλέαρχ. 73 οὗτοι δ' εἰσὶν ὀκταδάκτυλοι μάλιστα τὸ μήκος Ἀθην. Μαχ. 6.

ὀκτάδαια [τῆ] Ἡσ. ἐκαλόθον πρὸς δυνάβριας.

ὀκτάδραχμος-ον ὁ ἔχων βάραις ἢ ὄριον ὀκτῶ δραχμῶν· Ἐπιγρ. π. Διοφ. 5, 30· 2) Ἐπιγρ. ὁ ἔχων τὸ πρῶτον μὲν πλῆρῳ μόνον ὀκτῶ δραχμῶν κεφαλικὸν φόρον.

ὀκταδρήτρις [ἡ] νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν διοξείδιον τὸ τιτανίου κρυσταλλοῦμενον κατὰ τὸ τετραγωνικὸν σύστημα.

ὀκταδριδός-ἡ-όν ὁ ἔχων σχῆμα ῥικταέδρου· δθ. τὸ αὐθ. ὀκταδριδὸν ὡς οὐσ. κτ. παρὰ τὸ σχῆμα· Ὀλυμπ. Φαιδ. 238N.

ὀκτάεδρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀκτὰ ἑδρας· Γαλ. 5, 666· ἢ τὸ αὐθ. ὡς οὐσ. εἰδ. ἐν τῇ γεωμ. σχῆμα στερεὸν ἔχον ὀκτὰ ἑδρας· Ἀριστλ. Οὐρ. 307a, 16, Τιμ. Λοκρ. 98D ὀκτάεδρον, ὀκτὰ μὲν βάραις, εἰ δὲ γωνίας ἔχον, Εὐκλ. Ὀρισμ. 26, Πλάτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 2, 6, 5.

ὀκτάειδος-ον μτφ. ἐπὶ φαρμάκῳ, ὁ περιέχον ὀκτὸ εἶδη, ὀκτὸ συστατικά· Παῦλ. Αἰγ. 3, 78 φάρμακον ὀκταείδον ἰδ. γρ. [ἡ].

ὀκταετηρίς-ιδος [ἡ] κ. νεώτ. περίοδος, κύκλος ὀκτῶ ἐτῶν, ἐν χρ. π. Ἀθηναίσις πρὸ τοῦ Μέτωνος πρὸς συμβυδάσθων τοῦ σεληνιακοῦ καὶ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, παρεμβαλλομένων τριῶν μηνῶν εἰς συμπληρώσιν κύκλου 2922 ἡμερῶν· Πλάτ. Ἠθ. 892C· 2) νεώτ. ἡ ὀδοῦ ἐπέτιος· δὲ ὀδοῦ τῶν μὲν ὀκταετηρίδα τῆς ἰδρυσεως τοῦ Ἰστυπύτου.

ὀκταέτης-ου-ες, θηλ. -ετις-ιδος, κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν ὀκτὰ ἐτῶν· Πλάτ. Ἐπιστ. 361D, ΑΠ 3, 10, 3 ὀκταέτης λαοῖο θεόφρονος ἡνία τεύας.

όκταετής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ὀκταετής βλλ. : παιδιον ὀκταετής' 2) ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀκτῶ ἐτών, ὁ ὀκτὸς ἐτών: Διόδ.Σ 17,94 ὀκταετὴ χρόνον, - ὀκταετὴς διάστημα, - ὀκταετὴς περίοδος.

όκταετία [ή] κ. ὀκταετία κ. νεώτ. περίοδος ὀκτῶ ἐτών, ὀκταετηρίς βλλ. : Ἔθων Σμ.173Η, Πρώλ.Τετράδ.285.

όκτάζυγος [ό,ή] μνη. ὁ ἔχων ὀκτὸ ζυγαί: Παύλ. Σιλ.Περίφρ. Ἀγ.Σ φ.732 ὀκτάζυγος οἶμος.

όκτάημερος κ. μνη. κ. νεώτ. ὁ ὀκτὸς ἡμερῶν, ὁ κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν γινόμενος: ΚΔ Φιλ.3,5 ὀκτάημερος περιτομή,Μηναϊ.Ι.Γ' Ὀρθρ.Στιχ. ὅμο ἐδεδεύξατο σαρκὸς τὴν περιτομήν, ὁ ὀκτάημερος κατὰ τὴν μητέρα, - ὀκτάημερος ἐπίσκεψις' || μνη. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ὀκτάημερον ἢ ὀγδόη ἀπὸ τίνος ἑορτῆς ἡμέρα: Τυλ. Κασαλδ. ἠ χωρίς τῶν δεσποτικῶν ἑορτῶν καὶ τῆς Θεοτόκου σὺν τοῖς ὀκταήμεροις, αὐτ.16 τὸ ὀκτάημερον τῶν δεσποτικῶν ἑορτῶν' 2) νεώτ. ὁ διαρκῶν ὀκτὸς ἡμέρας: ὀκτάημερος νηστεία, - ὀκτάημερος προβλημα' || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ὀκτάημερον διάστημα ὀκτῶ ἡμερῶν ὄκεινεν ἐπὶ ὀκτάημερον οἰκουῶν.

όκτάηχος ὀκτάηχος βλλ. **όκτάκιβισσοσάτης**-ους-ες μνη. ὁ εἰκοσι ὀκτὸς ἐτών: ΑΠ Συμπλ.2,246.

όκτακτίοι δωρ. τ. τοῦ ὀκτακόσιοι: Ἐπιφρ. Ἡρακλεωτ.Πιν.279.

όκτακερκις-ιδος [ό,ή] ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, ὁ ἔχων ὀκτὸς κνήμας, ὀκτάκνημος: ΕΜ 621,16.

όκτάνιον ἐπίφρ. ὀκτάνιος βλλ. : Ἐπιφρ. ὀκτάνιονος-ον μνη. σφιγγόμενος ἐπὶ ὀκτὸς κινήμασι: ΚΠΠορφ.Ἐπιβ.11 ὀκτάνιονος βάλος.

όκτάνικς ἐπίφρ. κ. ὀκτάνικς κ. ὀκτάνιον κ. νεώτ. ὀκτὸς φορὰς: Λουκ.Ἰ.Αναϊδ.4 ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ αὐτὰ ὀκτάνικς μεταγεννημένα εὐρέθη καλάς, - ἄντέγραφε τὸ κείμενον ὀκτάνικς, ὀκτακισμῦροι-αι-α ὀκτὸς μυριάδες: Διόδ.Σ 14,17, Λουκ. Ἀλ.στ.1,13 τούτων δὲ ὀκτακισμῦροι μὲν ἦσαν οἱ Ἰηπόνοιοι.

όκτακισμῦρος βλ. ὀκτακισμῖος.

όκτακισχίλιοι-αι-α, δωρ. -χίλιοι κ. νεώτ. ὀκτὸς χιλιάδες: Ἡρ.9,28 τελευταῖοι δὲ καὶ πρῶτοι Ἀθηναῖοι ἐτάσσοντο κέρως ἔχοντες τὸ εὐώνυμον ὀκτακισχίλιοι, Ξεν. Ἀν.5,54' || π. Ἡρ. τὸ θηλ. κ. καθ' ἐνικὸν ὀκτακισχίλιη: Ἡρ.7,85 οἱ παρελχοντο μὲν Ἰηπον ὀκτακισχίλιη ἰοκτὸς χιλιάδας Ἰηπειρί, αὐτ.5,30 ὀκτακισχίλιη ἀσπίδα Ναξίοισι εἶναι (ὀκτὸς χιλιάδες ἀσπίδοφοροί).

όκτακισχιλιοστός-ἡ-ὸν τὸ τακτικὸν τοῦ ὀκτῶ χιλιάδες: Ἔθων Σμ.125Η.

όκτάκλινος [ό,ή] ὁ περιλαμβάνων ὀκτὸς κλίνας: δδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ὀκτάκλινον δωμάτιον περιέχον ὀκτὸς κλίνας: Ἀριστλ.Θαυμ.83οα,16 κατέχειν τόπον ὀκτακλίνον.

όκτάκνημος-ον ἐπὶ τροχοῦ, ὁ ἔχων ὀκτὸς κνήμας βλλ.4: Ἰλ.Ε723 Ἥθε δ' ἄμφ' ὀχέεσαι θωῶς βάλε καμπύλα χάλκα, ὀκτάκνημα.

όκτάκογχος-ον μνη. ὁ ἔχων ὀκτὸς κόγχας: Λέων Μάγ.Ματρ.Ασ.γρ.2,567 ὀκτάκογχον ὀδάτων δοχείον.

όκτακόρυφος [τό] νεώτ. εἰδ. μαθ. σχῆμα γεωμετρικὸν κ. ὀκτακόρυφον πλήρες καλεῖται τὸ ἐν τῇ προβολικῇ γεωμετρίᾳ σχῆμα τὸ ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ ὀκτῶ σημεία μὴ κείμενα ἐν ἐπιπέδῳ.

όκτακοσάρια [ή] δημ. κ. ὀκτακοσάρια ὀκτακόσιοι: ἦταν καμιά ὀκτακοσάρια ἀνθρώποι.

όκτακοσιακίς ἐπίφρ. νεώτ. ὀκτακοσίας φορὰς.

όκτακοσιαπλάσιος-α-ον νεώτ. ὀκτακοσίας φορὰς μεγαλύτερος ἢ περισσότερος.

όκτακοσιετηρίς-ιδος [ή] νεώτ. ἡ ὀκτακοσιοετῆς ἐπέτειος: ἡ ὀκτακοσιετηρίς τοῦ Σχίσματος.

όκτακοσιόβραχος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἄξιον ὀκτακοσίον δραχμῶν.

όκτακόσιοι-αι-α κ. νεώτ., δημ. ὀκτακόσια ὀκτὸς ἑκατοντάδες: Ἡρ.29 στάδιοι δὲ τῆς ὁδοῦ ἐξήκοντα καὶ ὀκτακόσιοι,Θουκ.1,55 καὶ τὴν Κερκυραίων ὀκτακοσίους μὲν οἱ ἦσαν βούλοιο ἀπέδοντο, - ὀκτακόσιοι ἀκραταὶ παρηκολούθησαν τὴν διέλευσιν' || νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ὀκτακόσιοι, δημ. ὀκτακόσια συνθη. ἐμπροθ. ἰκατὰ τὰ ἢ τὸ, σταί τὸ ὀκτακοσιοστὸν ἔτος μετὰ Χριστόν.

όκτακοσιοστός-ἡ-ὸν κ.νεώτ. τακτικὸν τοῦ ὀκτακόσιοι, ὁ ἔχων κατὰ σειρᾶν τὸν ἀριθμὸν ὀκτακόσια: Δίων Κ 60,29,- ἡ ὀκτακοσιοστὴ ἐπέτειος τοῦ Πανλευσητηρίου τῶν Παρισίων.

όκτακότυλος-ον μνη. ὁ χωρῶν ὀκτὸς κοτύλας: Ἀθῆν.5,180Α ὀκτακότυλον φυκτήρα.

όκτάκωλος-ον μνη. ὁ περιέχων ὀκτὸς κῶλα, ὀκτὸς φράσις, ὀκτὸς στίχους: Σχολ.Ἀριστοφ. Ἀχ.565 ὀκτάκωλος στραφῆ, Ἡφαιστ.Ποιήμ.4.

όκταλλος [ό] ὀφθαλμῶς' πρὸλ. ὀκλος κ. ὀπτήλος: Ἡρωδιαν.2,559.

όκτάλοβος-ον μνη. ὁ περιέχων ὀκτὸς λοβοῦς: Ἀριστοφ.Βυζ.Ἐπιτ.7,14 πνεύμων ὀκτάλοβος.

όκταμέτρης-ους-ές μνη. ὁ ἐξ ὀκτῶ μερῶν ἀποτελούμενος: Διον.Α 7,110.

όκτάμετρον-ον μνη. ἐπὶ στίχων, ὁ ἐξ ὀκτῶ μετρῶν συνιστάμενος' δδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ὀκτάμετρον ὁ ἐξ ὀκτῶ μετρῶν, ποδῶν ἀποτελούμενος στίχος: Σχολ. Ἡφαιστ.132C.

όκταμνηστῖος-α-ον μνη. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ὀκτῶ μνηῶν συνιστάμενος: Διόδ.Σ 14,38 ὀκταμνηστῖος ἀνοχαί, Πάπ. ὀκταμνηστῖος χρόνος' 2) κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν ὀκτῶ μνηῶν: Ἀριστοφ.Βυζ.Ἐπιτ.77,18, Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.247 ὀκτ- βρήφ.

όκτάμνησος-ον κ.νεώτ., θηλ. πλῆθ. κ. ὀκτάμνησαι, ὁ ἐν τῷ ὀγδόῳ μνηὶ εὐρισκόμενος, ὁ ὀκτὸς μνηῶν: Ἰηπ.Τροφ.42, Ξεν.Κυμ.7,6, Ἀριστλ.Ζ1 545α,29' 2) κ. νεώτ. ὁ διαρκῶν ὀκτὸς μνηῶς, ὁ ὀκτὸς μνηῶν διαρκείας: Ἐπιφρ.Ἰηπ.Ἐπιδ.2,3,17, Ξεν.Κυμ.7,6, Πάπ., Ἀριστλ.Ζ1 533β,33, - ὀκτάμνησος θητεία, - ὀκτάμνησα γυμνάσια' || νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ὀκτάμνησον χρονικὴ περίοδος ὀκτῶ μνηῶν: διέμεινεν εἰς Γερμανίαν ἐπὶ ὀκτάμνησον.

όκτανδρία [ή] νεώτ. φυτὸν. κατηγ. φυτῶν περιλαμβάνουσα τὰ ἐρμαφρόδιτα καὶ ὀκταστήματα.

όκτανδρον[ό] νεώτ. φυτὸν. ἐρμαφρόδιτον ἄνθος ὅπου φέρει ὀκτὸς στήμονας.

όκτάξαστος-ον πλά. ὁ περιέχων ὀκτὸς σεξταρίους ξέστας βλλ.

όκταούγκιον [τό] γλωσσα. τὸ ἐξ ὀκτῶ οὐγκίων ἀποτελούμενον, λατ. bes

όκταπάλαιστος-ον ὁ κατὰ ὀκτὸς παλάμας εὐρύς ἢ μακρὸς: Αἰλ.Τακτ.12 ἀσπίς ὀκταπάλαιστος.

όκταπάθος-ον δωρ. τὸ τὸ ὀκτάπονος βλλ.: Ἡρακλεωτ.Πιν.245.

όκτάπηγος-ους-υ κ. νεώτ. ὁ ἔχων μῆκος ὀκτὸς πήγην: Ἐπιφρ. δοκὸς ὀκτάπηγος, ΚαλλιΕ2, ΠΔ Βασ.3,747(10), Πολυβδ.5,89,6 Εῦλα ἀπὸ ἑκκαίδεκαπλήγος ἕως ὀκταπήγους Στραδ.3,5,5 χαλκῆς ὀκταπήγους ἰστιάσι.

όκταπλασίαζω κ. μνη. κ. νεώτ. ποιῶ τὴ ὀκτὸς φορὰς μεγαλύτερον, πολλαπλασίαζω ἐπὶ ὀκτῶ: Γεμιν.8,38,47, Ψελλ. Ἀσμ.6,7,- ὁ φακὸς οὗτος ὀκταπλασίαζοι τὸ ἀπτικείμενον.

όκταπλάσιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ὀκτάκις μεγαλύτερος ἢ περισσότερος: Ἀριστοφ.Ἰηπ.70 ὀκταπλάσια χέρονες, Πλάτ.Τιμ.35C,-πρέπει να ἀναμύχθῃ τὸ φάρμακον μὲ ὀκταπλάσιαν ποσότητα υδατος' || ἐπίφρ. νεώτ. -ιως.

όκτάπλευρος-ον μνη. ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος ἢ γενικῶς μέγεθος ὀκτῶ πλεύρων: Διον. Ἀλ. Ρωμ.4,61 ὀκτάπλευρος τὴν περίοδον ἰναόφ.

ὀκτάπλευρος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀκτὼ πλευράς : Παυλ.Σιλ. Αγ.Σοφ.728 ὀκτάπλευρον οἰκοδόμημα ἥ νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. -ον τὸ ἔχον ὀκτὼ πλευρὰς γεωμετρικὸν σχῆμα.

ὀκταπλοῦς-όος-οἶν-δον Ἑπιγρ. κ. νεώτ., θηλ. κ. ὀκταπλή ὀκταπλάσιος : Ἐπιγρ. 2) ὁ ὀκτὼ φορὰς γινόμενος : ὀκταπλᾶ ἀντίγραφα ἥ τὸ τοῦδ. ὡς οὐσα. ὀκταπλοῦς : τὸ ἔγγραφον θὰ γραφῆ εἰς ὀκταπλοῦν 3) ὁ ὀκτὼ εἰδῶν : Πλωσσ. **ὀκταπόδιος**-ου ὁ ἔχων μῆκος ὀκτὼ ποδῶν : Ἡσιόδ. Ἐργ.425 εἰ 3ε κεν ὀκταπόδιον, ἀπὸ σφῆραν. κε τᾶμοιο 2) μτγν. ὁ ἔχων ὀκτὼ πόδας : Νικ. Θηρ.605 ὀκταπόδιε καρκίνος, Μάξιμ.Καταρχ.229 ὀκταπόδιον . . σκορίον.

ὀκταπόδιον [τὸ] γλωσσ. μιν. κ. νεώτ., δημ. χταπόδι, ὁ πολύπους, ὁ οκτάπους : Σχολ. Ὀπη, Αλ.1, 306 πολύποδες, λέγω τὰ ὀκταπόδια, Δουκάγγ. ἐν λ. ἐσθίεν ὀκταπόδια - τὸ ὀκταπόδιον ἤλκασε τοὺς πλοκάμους του 2) ὀκταπόδιος βλ. **ὀκτάπορος**-ον μιν. ὁ ἔχων ὀκτὼ πόρους : Τζέτζ. Πρὸ Ὀυ.85 τάρπητο δ' αὐτὸ κέκεσσι κασιγνήτοισ τ' ἐνὶ Τροίῳ, βέζων πατρώσιαι θεοῖς κλειτὰς ἐκτατόδας, ἀέζων ὀκταπόροις καλλιχρόου Ἥριγενέως.

ὀκταπόρος-οδος-ον κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀκτὼ πόδας : Βατραχομ.298 καρκίνοι ὀκταπόδες, Στατ.Φλάκκ. ἐν ΑΠ 6,196 ὀκτάπονον . . πάγουρον ἥ κ. νεώτ. ὡς οὐσα. ὁ πολύπους, τὸ ὀκταπόδιον : Ἄλεξ.Τραλλ.7,1. -οὶ ὀκτάποδες εἶναι μαλακία ἥ νεώτ. εἰδ. ζωολ. ὡς οὐσα. ὁ οκτάπους ἔννομος μαλακίων τῆς οἰκίας. τῶν ὀκταπόδιων ἥ νεώτ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσα. ὀκτάποδα εἰδ. ζωολ. κατηγορία μαλακίων τοῦ ἀβρ. τῶν διδωραχίων 3) ὄμ. ὡς οὐσα. εἰδ. ὁ κατέχων μίαν ὄμαζον καὶ δύο βοῆς π. Σκύθαις, κτ. πληθ. ἡ τᾶξ τῶν κατεχόντων δύο βοῆς καὶ μίαν ὄμαζον π. Σκύθαις : Λουκ.Σκυθ.1 οἱ πολλοὶ καὶ δημοτικοὶ οκτάποδες ταῦτο δὲ ἐστὶ δύο βοῶν δειπότην εἶναι καὶ ἄμαξες μίος.

ὀκταράβδος-ον λεξ. ἐπὶ τροχοῦ, ὁ ἔχων ὀκτὼ ράβδους, ἴτοι κνήμας πρὸλ. ὀκτάκνημος EM 621,16.

ὀκταρῦρος-ον [τὸ] πᾶν. ὁ ἐνοικιστῆς ὀκτὼ ἀρουρῶν : Δημοσία γῆ πρὸς ἀμβλάμητα ὀκταρῦρος-ον ὁ ἔχων ὀκτὼ ρίζας : Λεων.ἡ Μνασάκ. ἐν ΑΠ 6,110 τὰ δ' ὀκταρῦριζα μετώπων φράγθα ὕπερ κραναῶν ἄλος ἐπαεῖ πῖτον [ἐπὶ τῶν κλαδωτῶν κεράτων τῆς ἐλάφου].

ὀκταρῦρος-ον ἐπὶ ἀρμύτων, ὁ ἔχων ὀκτὼ ρυμόους, ὄθ. ὁ σπυρόμενος ὑπὸ ὀκτὼ ζευγῶν ἴππων ἡ βοῶν : Ξεν.ΚΠ 6,1,52 τὸ τετράρρυσμον αὐτῶ ἀρμα. . . ὀκταρῦρμον ποιήσασθαι, ὥστε ὀκτὼ ζεύγεις βοῶν ἄγειν.

ὀκτὰς-άδος [ἡ] κ. νεώτ. σύνολον ὀκτὼ μονάδων, ὁ ἀριθμὸς ὀκτὼ : Ἀριστ.Μεταφ.1082α,30 τῶν ἐν τῇ ὀκτάδι πρότεροι αἰσι καὶ γέννησαν . . τὰς τετράδας τὰς ἐν τῇ ὀκτάδι αὐτῶ, Μακεδ. ἐν ΑΠ 6, 40,6 τετράτος ἤδη ὀκτάδος ἑνδεκάτης Λυκάδας ἴτο ἀγδοκοκιστὸν τέταρτον ἐτοςί, - ἡ ὀκτὰς συγκεῖται ἐξ ὀκτῶ μονάδων ἥ μτγν. εἰδ. σῶμα ἐξ ὀκτῶ ἀνδρῶν : Νικ.Δαρμ.60.

ὀκτασελίδος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ὀκτῶ σελίδων ἀποτελούμενος : ὀκτασελίδος ἐπιστολῆ-ὀπόμνημα ἥ τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. -ον τὸ ἐξ ὀκτῶ σελίδων ἀποτελούμενον : Σχολ.Ψαλύ.3,714. - ἡ μελέτη αὐτῆ θὰ καταλάβῃ ἐν ὀκτασελίδων.

ὀκτασημος-ον μτγν. κ. νεώτ. μετρ. ὁ ἐξ ὀκτῶ πρώτων χρόνων ἀποτελούμενος : Σχολ.Αισχ. Ἐπ. 103. - ὀκτασημον μέτρον εἶναι ἡ δακτυλικὴ διποδία, - ὁ δόχημος εἶναι ποὺς ὀκτασημος.

ὀκτασημὸς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ ὀκτάσημα μέτρα [κατὰ δοχμίους] : Σχολ.Αισχ. Ἐπ.128. -ἐστιχοῦργησεν ὀκτασημῶς, ἴτοι κατὰ δοχμίους.

ὀκτασεκλής-οὺς-ές μτγν. ὁ ἔχων ὀκτὼ σκέλη : Ἡσιόδ.Χερπ.π. Ὀρειδ.48,21,1 σχιστὸς ὀκτασεκλής [ἐπιδωραμοί, αὐτ.24, Γαλλ.18]1774.

ὀκτασοῦφος-ον πᾶν. ὁ περιέχων ὀκτὼ σοῦφα, ὀκτασοῦδος-ή-φν πᾶν. ὀκτοπλοῦς : τὰ τῆς ὀμολογίας γράμματα ὀκτασοῦ γράφεντα.

ὀκταστάδιος-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος ὀκτῶ σταδίων : Πολύβ.34,124 λογιζομένω δέ, ὡς μὲν οἱ πολλοί, τὸ μίλιον ὀκταστάδιον τετρακισχίλιοι ἄν εἰεν στάδιοι.

ὀκτάστιχος-ον μτγν. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀκτῶ στίχων : ὀκτάστιχος στροφῆ, - ὀκτάστιχον ποίημα ἥ τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ὀκτάστιχον : Συνέσ.313α. ἥ εἰδ. νεώτ. ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ἡ ἐξ ὀκτῶ στίχων κυρίως ἑνδεκασημῶδων στροφῆ καθ' ἀρτισμένην σύστημα ὀμολοκαταλήξας συντεταγμένη : ὀποδειγματικὰ ὀκτάστιχα εἶχει ὁ Σωλῶμος εἰς τὸν Λάμpron.

ὀκτάσταυλος-ον ἐπὶ ναῶν, ὁ ἔχων ὀκτὼ στῦλους, κίονας εἰς τὸ μέτωπον : Βιτρούβ.3,2,7.

ὀκτασύλλαθος-η-οἶν μιν. νεώτ. κ.δημ. ἐπὶ λ. ἀποτελούμενης ἐξ ὀκτῶ συλλαβῶν : ὀκτασύλλαθο παράνομα ἥ τὸ οὐδ. κ. κτ. πληθ. ὡς οὐσα. στιχομυρίας μέτρον ἐξ ὀκτῶ συλλαβῶν, ἔχον ἰδ. τοισμῶν εἰς τὴν τρίτην καὶ τὴν ἑβδόμην συλλ. : ἀπ' τὰ κῶκκαλα βγαλμένη.

ὀκτασυλλάβος ἐπίρρ. μιν. κ. νεώτ. κατὰ ὀκτὼ συλλαβὰς : Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.3,328.

ὀκτάσφαιρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξ ὀκτῶ σφαιρῶν ἀποτελούμενος, ὄθ. τὸ θηλ. ὡς οὐσα. ὀκτάσφαιρος σύστημα ἐξ ὀκτῶ σφαιρῶν : Φιλῶν. Ὑμνον. Φυσ.599,10 ἥ ὄμ. ὡς οὐδ. ὀκτάσφαιρον : Σιμηλίκ.Οὐρ.435,4.

ὀκτάτευχος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ὀκτῶ τευχῶν ἀποτελούμενος, ὄθ. τὸ θηλ. ὡς οὐσα. ὀκτάτευχος τόμος περιέχων τὰ ὀκτὼ πρώτα βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης : Φώτ.Βιβλ.7,128 ἥ ὄμ. τὸ θηλ. ὡς οὐσα. τίτλος ἔργου τοῦ Ὀστώνη : Φιλ. Βίβλ.π.Ἑσθ.Ἐγγρ.Προπ.1,10 Ὀστώνης ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ ἀκατεύχῳ ἥ ὄμ. τίτλος ἔργου τῆς Εὐδοκίας : Τζέτζ.Χιλ.10,66.

ὀκτάτομος-ον μτγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ὀκτῶ τόμων ἀποτελούμενος ἡ ὁ εἰς ὀκτὼ τόμους διηρημένος : Ἄλεξ.Τραλλ.7,9 ὀκτάτομος βιβλίος, - λεξικὸν ὀκτάτομον.

ὀκτάτονος-ον ὁ ὀκτὼ τόμους ἔχων : Ἀντίφιλ. ἐν ΑΠ 9,14 ὀκτάτονοι ἑλικες τοῖς ὀκτὼ πλοκάμιοι τοῦ πολύποδος, ὄθ. ἐκτείνει πρὸς ἀρρηγὴν τῆς λείας.

ὀκτάτροπος [ἡ] μτγν. ὁ πρῶτος ὀκτὼ τρόποι τοῦ δωδεκατρόπου βλ. : Βέττ.Βολ.334,20.

ὀκτάτροχος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀκτὼ τροχοὺς : Ἀθην.Μέγ.18,16.

ὀκτάτροπος [ἡ] μτγν. ὀκτάτροπος βλ. : Κατ. Ἀστρλ.Κ 8[3],117,21 [α. π.δ. ἀνάγν. ὀκτάτροπος].

ὀκτάφωρος-ον ὀκτάφωρος βλ.

ὀκταφωνία [ἡ] νεώτ. μουσικὴ σύνθεσις δι' ὀκτὼ φωνῶν.

ὀκταφῶμος-ον νεώτ. μουσ. ὁ ἔχων ὀκτὼ φωνᾶς : ὀκταφῶμος μουσικὴ κλίμαξ.

ὀκτάχρονος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀκτῶ χορδῶν, ἴτοι μουσικῶν φθόγγων : Πλούτ. Ἡθ. 1029C ὀκτάχρονος ἐμμέλεια, Ἀριστλ. Ἀρμ.96 ὀκτάχροδος συστήματα, Θεών.Σμ.49E ἥ τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ὀκτάχροδον : Νικόμ. Ἀρμ.11, Πάν. 2) νεώτ. ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ὁ ἔχων ὀκτὼ χορδὰς : ὀκτάχροδος λύρα.

ὀκτάχρονος-ον μτγν. ὁ συγκείμενος ἐξ ὀκτῶ χρόνων : Πρόκλ.Παρμ.990B.

ὀκταχρῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ ὀκτὼ τρόπους : EM 461,15, Σιμηλίκ.Κατ.436,19.

ὀκτώωρος-η-οἶν νεώτ. κ.δημ. ὁ διαρκῶν ὀκτὼ ὄρας : ὀκτώωρος ἥνος - ἐργασίω - πορείᾳ

|| εἶδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ἡ ὀκτώπους ἡμερσία ἔργασια· οἱ ἄργατοὶ ἐπιτέμουν τὸ ὀκτώριον.
όκτέττο [τῷ] νεώτ. ἱταλ. μουσικῆ συνθεσὶς δι' ὀκτὼ ὄργανα· πρῶτ. κουαρτέτο, ὀκταφώνια.
όκτῆρης-ους-ες ὑγν. κ. νεώτ. ἡ ἔχουσα ὀκτὼ σείρας κωπῶν, δδ. τὸ θηλ. ὀκτῆρης ὡς οὐσα. πλοῖον, ναὺς ἔχουσα ὀκτὼ σείρας κωπῶν· Πολύβ. 16,3,2 Ἄτταλος μὲν οὖν συμπεσὼν ὀκτῆρει . . τέλος ἐβύθισε τὴν ναῦν, Πλάτ. Ἄντ.61.
όκτὸ βοιωτ. γρ. τοῦ διττῷ Ἐπιγρ.
όκτῶ [ἀκλ.] κ. μον., νεώτ. κ. δημ., βοιωτ. ὀκτῶ, Ἡρακλειωτ. Ηοκτῶ, ἄλλε. ὀκτῶ, δημ. κ. ὀκτῶ, ἀπόλυτον ἀριθμ. ἐκφράζον τὴν ἔννοιαν τῆς ποσότητος, ἣτις ἀποτελεῖται, ὅταν εἰς ἑπτά μονάδας προσθῶμεν ἐπὶ μίαν, ὃ ἀμείσως μετὰ τὸ ἑπτά ἀκέραιος ἀριθμὸς· Ἰλ.β.313 ἔμβα δ' ἔσαν στρουθοβοιο νεοσσοί, νῆπια τέκνα, . . ὀκτῶ, ἀτάρ μήτηρ ἐνάτη ἦεν || παροιμ. πάντα ὀκτῶ ἐν ἀναφορά πρὸς τὰς ὑποπεριεμῆς ὀκτῶ σφαίρας τοῦ οὐρανοῦ· Τιμοθ.π.Θέων.Σμ.105Η || δημ. φρ. σήμερα ὀκτῶ, αὔριο ὀκτῶ, χθες ὀκτῶ κ. γεν. τὸ ὀκτῶ μετὰ προσθ. χρόνου δηλωτικῶς, διάστημα ἐπὶ ἡμερῶν δηλούμενον ἀπὸ τῆς προσδιορισθείσης τὸ ὀκτῶ χρονικῆς στιγμῆς, λαμβανομένης τῆς ἀγῶνης ὡς τέρματος, εἴτε εἰς τὸ μέλλον εἴτε εἰς τὸ παρελθὸν ἀναφερόμενος· ἔφυγε σήμερα ὀκτῶ [ἔφυγε πρὸ μάς ἐβδομάδος τὴν αὐτὴν τῆς ἐβδομάδος ἡμέραν, ἦν ἔχομεν σήμερον, - αὔριο ὀκτῶ ἔχει τὴν γοργὴν τοῦ μετὰ μίαν ἐβδομάδα], - τῆ δευτέρα ὀκτῶ [μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀρχομένην ἀπὸ τῆς τριτῆς] || νεώτ. κ. δημ. μτ. τοῦ ἀρθροῦ ὁ χαρακτηριστικὸς διὰ τοῦ ἀριθ. ὀκτῶ· τὸ ὀκτῶ δωματίον, τὸ ὀκτῶ σπῆτι || εἶδ. ἐπὶ τῶν παιγνιωχάρτων· τὸ ὀκτῶ κόουπα - σπαβί.
όκτώβηλος [ἡ] ἔργον ἐξ ὀκτῶ βιβλίων συγκείμενον, διαρρηγμένον εἰς ὀκτὼ βιβλία· Γαλ.7,31.
όκτώβολος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐξ ὀκτῶ ὀδῶλων συγκείμενος· ἡ ὀκτώβολος ἐπισφραγὶς [φορὰς ἐξ ὀκτῶ ὀδῶλων] || τὸ ἀρα. κτ. κληθ. ὡς οὐσα. οἱ ὀκτώβολοι ὀκτὼ ὀδοί.
όκτωβριανός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ὀκτώβριον, ὁ κατὰ τὸν Ὀκτώβριον γινόμενος· ὀκτωβριανὰ βροχαί - παραχθί.
Ὀκτώβριος [οἰ] ὑγν. κ. νεώτ., δημ. Ὀκτώβριος ὁ ὄγδος μετὰ τὸν Φεβρουάριον μῆν τοῦ ἔτους ἀπὸ τοῦ Μαρτίου ἀρχομένου· Δίων Κ.60,34,3' || νεώτ. κ. δημ. ὁ δέκατος μῆν τοῦ ἔτους, ἀρχομένου ἡδὲ ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου. || ἡ δὲ ἐπιθ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ὀκτώβριον· Ἰσά.Α1.14,10,13 πρὸ δώδεκα καλανῶν Ὀκτωβρίων, Πλούτ.Ρωμ. 25 εἰδοσὶς ὀκτωβρίσις.
όκτώγυνον [τῷ] νεώτ. φυτολ. τὸ ἐρμαφρόδιτον ἄνθος τὸ ἔχον ὀκτὼ καρποφύλλα ἀσύντατα.
όκτώδακτυλος-ον ὀκταδάκτυλος βλλ.· Ἀριστ.φ.Λυσ.109 οἷδ' ὄλισπον ὀκτώδακτυλον.
όκταετηρίς-ίδος [ἡ] νεώτ. ὀκταετηρίς βλλ.
όκταετία [ἡ] ὀκταετία βλλ.· Πτολ.Τετραβ.205.
όκτώηχος-ον μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξ ὀκτῶ ἤτων συγκείμενος ἢ κατὰ ὀκτὼ ἡχους φαλλόμενος· 2) ὁ κ. δημ. τὸ θηλ. ὡς οὐσα. ὀκτώηχο(ς) βίβλος περιέχουσα τὰ τροπάρια τῆς ἐβδομάδος καὶ τῶν κωνῶν Κυριακῶν, συνισταμένη ἐξ ὀκτῶ μερῶν, ἂν ἕκαστον περιέχει ἴδιαν σερῶν τροπάρια φωνηθῶν κατὰ διάφορον ἤχον· Νομοκῶν. Κοτελ.120 Τίτ., ἐκδ. Βεν.16,6 ὀκτώηχος, βίβλος κατ' ἤχον φαλλομένη ἐν ταῖς κυριακαῖς τῶν ἡμερῶν· 3) μον. τὸ ἀρα. ὡς οὐσα. ὀκτώηχος εἶδος βασιλικοῦ παιγνίου· Βαλα.Συνὸδ.6, Καν. 51 εἰκοε .δὲ διὰ τῶν τοισύτων κωνῶν ἐπιτήρια ἐπινοήθησαν τὰ βασιλικά παιγνία τὸν . . ἀγχιλλων τὸν ὀκτόηχον [εἰς καὶ τὰ λοιπά, ὡς μὴ - γέλωτα ἀετιμον βροπιούθηκα τοῖς βλέπουσιν,

όκτωκαιδεκα [δκλ.] δέκα ὀκτῶ· Ἡρ.2.111 κατελθόντος . . δὴ τότε ἐπ' ὀκτωκαιδεκά πλέσας.
όκτωκαιδεκάδραχμος-ον ὁ ἔχων ἀξίαν δεκαοκτῶ δραχμῶν· Δημ.1045 πωλῶν τὰς κριθὰς ὀκτωκαιδεκάδραχμους.
όκτωκαιδεκαετηρίς-ίδος [ἡ] ὑγν. κ. μον. χρονικὴ περίοδος δεκαοκτῶ ἐτῶν· Πτολ.Μαθ.4,3, Χρον.Πασχ.399,7.
όκτωκαιδεκαέτης-ους-ες ὑγν. κ. μον., θηλ. ὀκτωκαιδεκαέτης-ίδος ὑγν. τ. τοῦ ὀκτωκαιδεκῆτης βλλ.· Λουκ.Νεκρ.Δ.27,7 ἐνεκνηνοῦτης ὡς ὀκτωκαιδεκάτης· νεανίσκος τῆτταρας ὀδολους παρεῖχε αὐτ.Τοξ.24 μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνία θυγάτηρ αὐτῆ ἐπίγαμος ἡδὲ ὀκτωκαιδεκάτης οὐσα.
όκτωκαιδεκάκις ὑγν. κ. ὀκτωκαιδεκάκις δεκαοκτῶ φοράς· Θεολ. Ἀριθμ.64, Πτολ.Μαθ.9,3.
όκτωκαιδεκάπεδος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἔχων μῆκος ὀκτὼ ποδῶν· ἔξολα ὀκτωκαιδεκάπεδα.
όκτωκαιδεκάπηχυς-υ ὑγν. ὁ ἔχων μῆκος δεκαοκτῶ πῆχυων· Ἐπιγρ. ἔξολον ὀκτωκαιδεκάπηχυ, Διόδ.Σ.17,105 ὀκτωκαιδεκαπῆχεις δοκοί.
όκτωκαιδεκαπλάσιος-ον ὑγν. ὁ δεκαοκτῶ φοράς μεγαλύτερος· Ἀριστ.αρχ.Σμ.7, Πλάστ.Ἀρρεσκ.Φιλ.2,31,2.
όκτωκαιδεκαπλασίων-ονος-ον ὀκτωκαιδεκαπλάσιος βλλ.· Ἀρχιμ.Ψαμμ.1,9.
όκτωκαιδεκάς-άδος [ἡ] ὁ ἀριθμὸς δεκαοκτῶ· Θεολ. Ἀριθμ.39.
όκτωκαιδεκάσημος-ον ἐπὶ προσωδίας, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δεκαοκτῶ χρονικῶν σημείων· Ἀριστ.ἐκδ.Κ.1,14, Ἄνωθεν εἰς Μουσικ.Συγγρ.414.
όκτωκαιδεκαταῖος-α-ον ὁ κατὰ τὴν δεκάτην ὄγδον ἡμερῶν γινόμενος· Ἰην.Νοῦσ.2,25.
όκτωκαιδέκατος-η-ον, βοιωτ. ὀκτοκηδέκατος ὁ δέκατος ὄγδος· Πολύβ.1,56,2 ὀκτωκαιδέκατον ἔτος || τὸ θηλ. κτ. δοτ. ὀκτωκαιδέκατῃ ἡμέν. ἡμέρῃ κατὰ τὴν δεκάτην ὄγδον ἡμέραν· Ὀδ.Ε.279 ἑπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλῆεν ἡμετα νοντοπερῶν, ὀκτωκαιδέκατῃ δ' ἐφάνθη ὄρεα σκιδεῖντα γαίης Φωαιῶν, αὐτ.Ω.65.
όκτωκαιδεκάχρονον [τῷ] νεώτ. τὸ δεκαοκτῶ χρόδος ἔχον μουσικὸν ὄργανον.
όκτωκαιδεκάτης-ους-ες κ. -δεκῆτης τὸ θηλ. ὀκτωκαιδεκῆτις ὁ δεκαοκτῶ ἐτών, ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαοκτῶ ἐτῶν· Δημ.1009 συνέβη γὰρ μοι ὀκτωκαιδεκάτῃ νῆπι, Θεόκρ.15,129 ὀκτωκαιδεκῆτις ἡ ἔνενακαιδεχ' ὡς γαμρὸς, ΑΠ7,167.
όκτωκαιεικοσαετηρίς-ίδος μον. εἰκοσὶ ὀκτῶ ἔτη· Πασχ.Χρον.349,7.
όκτωκαιεικοσαπλασίων-ονος-ον ὑγν. ὁ εἰκοσοκτῶ φοράς μεγαλύτερος· Πλάτ.Ἀρέσκ.Φιλ.2,20) κύκλον εἶναι ὀκτωκαιεικοσαπλασίονα, ὀκτωκαιεικοσιφθόγγος-ον ὑγν. ὁ εἰκοσοκτῶ φθόγγος ἔχων· Νικόμ. Ἀρμον.38.
όκτωκαιεικοστός-ἡ-ὸν εἰκοστός ὄγδος· Ἀρχιμ.Ψαμμ.416.
όκτωκαιεικοσάμετρος-ον ὑγν. ὁ ἔχων μῆκος τριάκοντα ὀκτῶ μέτρων· Σχόλ. Ἀριστ.φ. Εἰρ.153.
όκτωκαιεικοντάεδρον [τῷ] τὸ ἔχον τριάκοντα ὀκτῶ ἔδρας σχῆμα τῆς στερεομετρίας· Πάλλ.π. Ἀρχιμ.2,537Ε.
όκτωκόσοι Ἐπιγρ. ὀκτακόσοι βλλ.
Ὀκτώμβριος Ἐπιγρ. Ὀκτώμβριος βλλ.
όκτωμηνιαίος-α-ον ὑγν. ὀκταμηνιαίος βλλ.· Φιλ.1,29, Σχόλ. Ἀρατ.455· 2) ὁ κατὰ τὸν ὄγδον μῆνα γεννηθείς· Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.2,47 ὁ βροφί, **όκτώμηνος**-ον ΕΜ ὀκτάμηνος βλλ.· ΕΜ76,34, **όκτωπάλαιστος**-ον ὀκταπάλαιστος βλλ.
όκτώπηχυς-υ ὀκτάπηχυς βλλ.· Φιλήμ.212.
όκτώπους-οδος-ον ὡς οὐσα. ὀκτώπους βλλ. || ὡς οὐσα. σκαρπίος βλλ.· Κρατιν.77 ὀκτόπουν ἀνεγείρεις

2) πάβ. αἰτ. πληθ. [ὀκ]τώπους ἄμφ. σημ.: **3)** Ἐπιγρ. ὁ ἔχων μῆκος ὀκτώ ποδῶν || ὁ ἔχων ἑκτασίν ὀκτὼ τετραγωνικῶν ποδῶν: Πλάτ.Μέν.82βς χωρίον ὀκτώπων.

ὀκτωσάβιος-ον μγν. ὀκτασάβιος βλλ. **ὀκτώφορος-ον** μγν. ἐπὶ κλίτης ὁ φερόμενος ὑπὸ ὀκτῶ, λατ. octophorus lectica ἢ ἀπλῶς octophorus: Κικ.Κόιντ.2,8,2.

ὀκόλλω Ἦσ. ὀκλάζω· Ἦσ. ἐ ὀκόλλαι τὸ ὀκλάσαι καὶ ἐπὶ τῶν πτερόνων καθέξωσαι.

ὀκχέω ὄωρ. τ. τοῦ ὀκχέω βλλ.

ὀκχη ὄωρ. τ. τοῦ ὀχη βλλ.

ὀκχος ὄωρ. τ. τοῦ ὀχος βλλ.

ὀκως ἰων. τ. τοῦ ὄπως βλλ.

ὀκωκα ἄρχ. ἄρχ. παρακ. τοῦ ἔχω, ὄθ. τὸ αὐθ. συν-αυχωκότε: Ἰλ.Β 218.

ὀκωκῶ ἰδωκαῖ ἔχω, συνέχω· Ἦσ. «ὀκωκεύειν ἔχειν, συνέχειν»: Σοφ.ἀπ.327.

ὀκωχῆ ἰθὶ ὀχῆ βλλ.: EM 536,50.

ὀκώχιμος-ον Ἐπιγρ. ὑποχρέως.

ὀλα Ἦσ. ἐτὰ ἐντός τῆς σπῆρας «στρογγύλα» ηρβλ. ὀλός.

ὀλαγμῶσειν Φώτ. «ὀλός βάλλειν».

ὀλαδαιανός-ή-ὸ δημ. κ. ὀλάδαιανός κενός ὄδειος: Παλαμ.Περ.Χαιρ.56 φραντασία, χαρῶ, συμ-πόσια οικίαχτρα ὀλαδαιανά.

ὀλάδαιος-α-ο δημ. ὀλαδαιανός: Παλαμ.Περ. Χαιρ.21,9 «τὸ σπῆτι εἶν' ὀλα γέρικα, ὀλάδεια».

ὀλασεῖ Ἦσ. «ἐνοχλεῖ, καὶ ὀλασεῖ ὁμοίως».

ὀλασεῖ ὀλασεῖ βλλ.

ὀλασεῖ ὀλοῖ βλλ.

ὀλασμαῖος ἰθὶ, [κωδ. τὸ] Ἦσ. «τὰς ὀλὰς βάλλων».

ὀλαιτοί Ἦσ. «σπερμολόγοι».

ὀλαιτοί ὀλαιτοί βλλ.: EM 622,9, Φώτ.

ὀλάκκερος-η-ὸ δημ. ὀλόκληρος, ἀκέραιος βλλ.: Κρυστ.Τραγοῦδι τοῦ τρύγου 9 νὰ τὸ φυλάξω ὀ-λάκκερος χρονιέξ, Γρυν.Ἐκ.Τερρ.13 γιά τῆ ζωῆ μου ὀλάκκερη τὴ ἐρωτικὴ βραδεία.

ὀλάκοιθος-η-ὸ δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀκριβός, ἥτοι πολυτίμος, ἀγαθητός: θὰ εὖ ὑπὸσω στὰ ὀλάκκοια μετάξια· || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐα: Παλαμ.Περ.Χαιρ.116,8 μέσ' σταῖ Γεναιοῦ τὸν παραδαρμὸ | τῆς ἀνοιχτῆ τὰ ὀλάκκοια.

ὀλαμος [Φολαμος] Ἦσ. «διωγμός [κωδ. γόλαμοσ].

ὀλάνοικτος-η-ὸ νεώτ. κ. δημ., δημ. κ. ὀλάνοιχτος ὁ ἐντελὼς ἀνοικτός, ὀρθάνοικτος: Κρυστ. 94 καὶ κλειψίντας τὴν ἀγκάλη της, ποῦ ὀλάνοιχτη βαστοῦσε, Παλαμ.Περ.Χαιρ.66,1 Ἰάσκαλε, πά-με ὀλάνοιχτος μέσ' καστερεῖ κ' ὁ ναός.

ὀλάργγυρος-η-(ν) μγν., μων., νεώτ. κ. δημ., κ. ὀλοφγγυρος νεώτ. κ. δημ. ὀλόκληρος ἐξ ἀγγύρου συγκείμενος: Πτολ.Εὐεργ.9, Καλλίε.32 τράπεζα ὀλάργγυρος καὶ ὀλόχρυσα, Φρ.1,666,32 ὀλοφγγυρος καὶ ὀλόχρυσα, Ἐρωτόκρ.4,1595.

ὀλάρφανος-η-ὸ δημ. ὁ ἐντελὼς ὀρφανός, ὁ ἐκ μητροῦ καὶ πατροῦ ὀρφανός: Βαλαμρ.Εικοστὴ πέμνητ Μαρτίου 9 ἀπονηνημένη ὀλάρφανη, κλω-μὴ ἢ ἀπελιτισμένη.

ὀλάσπηρος-η-ὸ μων. κ. δημ. ὁ ἐντελὼς λευκός, ὄσπηρος: Ἐρωτόκρ.2,299 ὀλάσπερα τὰ κει-ποῦλια ντου, πολλὰ ὀλωνῶν ἀρέσει.

ὀλάω κωμ. πλαστός τ. τοῦ ὄρωμ π. Ἄριστφ. 2 Ἄριστφ.Σφ.45.

ὀλακῆτα Ἦσ. «ἐπιθῶνον κανοῦν».

ὀλαβᾶχιον [τὸ] κ. ὀλαβᾶχιον κ. ὀλαχον κ. ὀλαβᾶ-χια Ἦσ. «ὀλαβᾶχιον κανοῦν»: Δεινὸλ.13.

ὀλαβᾶχιον [τὸ] EM 257,53 ἐπινοήσασαί δὲ τὸ β Συρακοῦσιαι· ὡς ἐπὶ τοῦ ὀλαβᾶχιον, ὀλαχῶνον γάρ ἐστὶ τὸ ἀπαθεῖς τὸ τὰς οὐλὰς ἔχον σημαίνει δὲ τὸ κανοῦν ἐν φ' ἀπεθῆντο τὰς οὐλὰς.

ὀλβῆσις-εντος-εσσα-εν ἰδωσὶ μγν. ὁ ὀλ-βιος: Μαν.4,100 πλοῦτον ὀλβῆσινα .

ὀλβια [ἢ] λεξὴ ἡ μακαριότης, ἡ εὐδαιμονία· Φώτ. «ἐς ὀλβια, ὡς εἰς μακαρία»· τὸ εἰς Ἄϊδου».

ὀλβιάζω ἀντὶ ὀλβίζω βλλ. κ. ἄττ. ὀλβιάω, ὄωρ. ὀλβιασάω, καθιστῶ τινὰ ὀλβιον, ποῖω τινὰ μακά-ριον, εὐδαιμονα, εὐτυχῶ: Εὐρ.Φοῖν.1689 ἐν ἡμᾶρ μ' ὀλβισθ', ἐν δ' ἀπιώλασεν, αὐτ'.Ἐλ.228 οὐδέποτε ἔτι πούτρια μελόσπρα καὶ τὴν Χαλκιοῖκον ὀλβιασεῖ· κ. παθ.: Σοφ.ἀπ.942 τίς δ' οἶκος . . ὀλβισθῆν ποτὲ γυνοικός ἐσθλῆς χιρῶς || μακαρίζω τινά, ἡ-γούμαι τινὰ εὐδαιμονα, θεωροῦμαι εὐτυχῆ, καλοτιχί-ζω: Αἰοχ' Ἀγ.928 ὀλβιασεῖ δὲ χρὴ βίωμ τελευτή-σαντ' ἐν εὐεστοί φιλῆ, Σοφ.ΟΤ 1529, Εὐρ. Ἀκκ.919, Ἄριστφ.Θεσμ.117· κ. παθ.: Εὐρ.ΙΑ 51 οἱ τὰ πρῶτ' ὀλβισμένωι μνηστήρες ἤσαν Ἐλλάδος νεανίαι, αὐτ'.Τρω.1253 μέγα δ' ὀλβισθεῖς ὡς ἐκ πατέρω ἀγαθῶν ἐγένοντο· 2) ρηματ. κ. ὀλβισθῆν.

ὀλβιοδῖος [ὀλβιος, βιοσ] Ἐπιγρ. ὁ παρέχων ὀλβιον βίωμ, εὐτυχῆ ζωὴν, ἐπιθ. τὸν Ἡρακλεῖαυς.

ὀλβιογάμοιος ὁ ἰδῖος, γάμοσι μων. ὁ συνάφας ὀλβιον, εὐτυχῆ γάμον, ὁ εὐτυχῆς κατὰ τὸν γάμον: Πρόδρρ.Ἐπ.50.

ὀλβιογαστρω-ορος [ὀ.ἠ] ἰδῖος, γαστήρ] ὁ εὐ-ρίσκων τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ κοίμῃ αὐτοῦ, ὁ γαστρί-μαργός ὁ κοιλιόδοιλος: Ἄμφιρ 10 Εὐρύστατε κη-σολοχίε· οὐκ ἐσθ' ὄπως οὐκ ὀλβιογαστρω εἰ σὺ.

ὀλβιοδαίμων-ονος [ὀ.ἠ] ἰδῖος, δαίμων] ὁ ἔχων ὀλβιον δαίμονα, κατὰ τὴν ψυχὴν, ὁ ἐκ θεοῦ ὀλβιος, ὁ εὐδαιμων, εὐτυχῆς, ὁ καθότιμος: Ἰλ.Γ 182 ὦ μά-καρ Ἄρτεφῶν, μοιρηγενεῖς, ὀλβιοδαίμων.

ὀλβιοδωρος-ον [ὀλβιος, δωροῦμαι] κ. μων. ὁ δωροῦμενος ὀλβιον, ὁ χαρίζων, ὁ παρέχων εὐτυ-χίαν: Εὐρ.Ἰην.749 ἵν' α' ὀλβιοδωρος αὐεῖ ζαθεῖα χθῆν ἰδῶρ ἀντὶ βιόδοροσι, Παῦλ.Σπ.ΑΠ 11,60,9 ὀλβιοδωρομ μέθυ, Τζέιτ.Ὀμ.125 ὀλβιοδωρομ Πασκου.

ὀλβιοδωτής [ὀ] ἰδῖος, δίδωμι, τὸ θηλ. ὀλβιο-δωτῆς-ιδος ὁ δωτῆρ τοῦ ὀλβου, τῆς εὐτυχίας: Ὀρφ.Ἰγμ.34,2 ὀλβιοδωτῆς, αὐτ.40,2 ὀλβιοδωτῆς.

ὀλβιοεργός-ον [ὀλβιος, ἐργον] μγν. ὁ καθι-στῶν τινὰ ὀλβιον, ὁ ποῖων τινὰ εὐτυχῆ: ΑΠ 9,525,16 ὀλβιοεργός Ἀπόλλων.

ὀλβιοθύμος-ον [ὀλβιος, θυμός] ὁ παρέχων χα-ράν εἰς τὴν ψυχὴν, ὁ ποῖων εὐτυχῆ τὴν καρδίαν: Ὀρφ.Ἰγμ.19,21 ὀλβιοθύμου ζωῆ.

ὀλβιοθυμικός-η-ὸ μων. ὁ ἔχων εὐτυχῆ μοῖραν, ὁ ὀλβιοθαῖμων: Ὀρφ.Ἰγμ.26,6.

ὀλβιοπλοῦτος-ον [ὀλβιος, πλοῦτος] ὁ διὰ τοῦ πλοῦτου εὐτυχῆς, ὁ πλοῦτος ἐν ὀλβω: Φιλῶξ.3,22 ἄλλα β' ὄσα πρέπει παρὰ βίωιναν ὀλβιοπλοῦτον.

ὀλβιοπολις-εις [ἢ] ἰδῖος, πόλις] μων. ἡ ὀλ-βια, ἡ εὐτυχῆς πόλις: ΚΜανασσ.Χρον.2348 ὀλβιο-πολιν πόλιν.

ὀλβιος-α-ον ἰδῖος] κ. μων. κ. νεώτ., τὸ θηλ. μων. κ. ὀλβιος [Τζέιτ.Χιλ.1,600], συγκομ. ὀλβιοῦτερος ὑπερβ. ὀλβιοῦτατος κ. ἀνωμ. ὀλβιοτατος-η-ον, ἐπὶ προσ., ὁ πλήρης ὀλβου, ὁ κεντημένος πάντα τὰ πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ζωῆς αγαθὰ, ὁ εὐτυχῆς, ὁ πλούσιος: Ἦσ. «εὐδαιμων», ὁ διὰ τοῦ ὀλου βίου μακαριότητος: Ἰλ.Ο 543 καὶ σε, γέρον, τὸ πρῆν μὲν ἀκούομεν ὀλβιον εἶναι, Ὀδ.Ρ 420 οἶκον ἐν ἀνθρωπίνοισιν ἔνασιον ὀλβιος ἀνεύθην, Ἥσιδ. Ἐργ.825 εὐδαιμων τε καὶ ὀλβιος, Ἦσ.δ.75 χρή-μασι ὀλβιον, Αἰοχ' Ἀγ.931 τοῖς δ' ὀλβιασι γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει, Εὐρ.Ἐκκ.493 Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβιο ὄσμαρ, Ἄριστφ.Ἐκκλ.131 τίς γάρ γένοιτο ἄν μάλλον ὀλβιοῦτερος, Πλούτ. Ἠθ.58β οὐκ ὀλβιο-ς μόνον καὶ μακαριός· ὄμ. κ. ἐπὶ πόλεω, οἰ-κων κτ.: Πινδ.Ο 13,4 γνώσομαι τὴν ὀλβίαν, Κό-ρινθος, αὐτ.Ν 9,3 ὀλβιος ἐξ Χρομίου ὄβων, αὐτ. 4,24 κατεδράμεν Ἡρακλεῖος ὀλβίαν πρὸς ἀλλὰν, Εὐρ.ΠΙ 50 ἐκ τῶν Μυκηνην, αἴ ποτ' ἦσαν ὀλβιαί,

αὐτ. ἴκ. ὀλιβίος ἐν δώμασιν, Ἄριστοφ. Ὀρν. 1708 δέχεται τὸν τύραννον ὀλιβίος δόμοις, Πλάτ. Πρωτ. 337D εἰς τὸν μέγιστον καὶ ὀλιβιώτατον οἶκον. || ὄμ. ἐπὶ μάλλον ἐσπαιερα οὐσιαστικῆς εὐμερίας, εὐτυχίας: Ἡρ. 1,32 οὐ γὰρ τοῖ ὀλίγα πλοῦσιος μάλλον τοῦ ἐπὶ ἡμέρην ἔχοντος ἀδιδιώτερος ἐστί, αὐτ. 30 ὁ μὲν ἐλπίων ἐναὶ ἀνθρώπων ὀλιβιώτατος || γεν. εὐδαιμων, μακρὸς, εὐλογημένος: Ἄκκ. ἐν Λυρ. Συμμηλ. 3,14 ὀλιβιον ἔξανθον ἐλάτρηρα πάλω, Πινδ. ἀν. 137,1 ὀλιβιος ὄστις ἰβῶν, Αἰσχ. ἴκ. 526 ὀλιβιος Ζεῦ, Σοφ. Ἠλ. 160 κρηπτή τ' ἀγέων ἐν ἡβρα ὀλιβιος, Ἐπιφ. ἀπὸ ὀλιβίω ἐπιστατήριον, Τζέτζ. Χιλ. 1,600 ἐν προνομιαῖς ὀλιβίος, Ἀκολαυθ. Μ. Σαββάτου. Ωδ. 7, Τροπάρ. ὀλιβιος τόφωσι ἐν αὐτῷ γὰρ δεξόμενος ὡς ὀνομαζία τὸν δημιουργόν· κ. μτ. γενικ. : Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 243,15 ὀλιβιος καὶ ζωῆς ὀλιβιος καὶ θανάτου, ΑΠ 9,18 9 ὀλιβιος ἀρχημοῦθ' || κ. ἐπὶ τὸν νεκρῶν : Φιλόστρ. Εἰκ. 349,8 ὁ τῶν ὀλιβίων χώρας' || ὄμ. κ. ἐπὶ πραγμ. ἐν γρ. π. Ὀμ. ἐν Ὀδ., πάντοτε κτ. πλ.β. οὐδ. : Ὀδ. 413 θεοὶ δὲ τοὶ ὀλιβία ὄσιν ἐσχόλ. (ὄλιβον, εὐδαιμονίαν, πλοῦτον), αὐτ. Ν. 42 φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ . . ὀλιβία ποιεῖσιν ἰτὰ ὅσπια οἱ θεοὶ . . νὰ μοι καταστήσῃσι πρόξενον εὐτυχίας), Ἡρ. 1,30 πάντα ἔδοντα μεγάλα τε καὶ ὀλιβία, αὐτ. 31 εἴπας πολλά τε καὶ ὀλιβία, αὐτ. 216 ταῦτα μὲν τὰ ὀλιβιώτατα σοὶ νενόμισται' || ὄμ. κ. ὡς ἐπίφρ. : Ὀδ. Η 148 τοῖσιν θεοὶ ὀλιβία δῶσαν ζωέμεναι ἰοι θεοὶ νὰ εὐλογήσων καὶ νὰ δώσωσιν ἀφρονον εὐτυχίαν, ὅλα τὰ ἀγαθὰ εἰς τὴν ζωῆν τους κτ. ἐσχόλ. ἐν εὐδαιμονίᾳ παράρρησις (ζῆσαι).

ὀλιβιότης -ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν αγαθῶν τῆς ζωῆς εὐτυχία, ἡ εὐδαιμονία.

ὀλιβιόφωρος -ον ἰδλβος, τύφορ μτγν. ὁ μακρὸς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ οἴκει καὶ ἀαζέοντα, ὁ εὐτυχῆς κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γνώμην, ἐπὶ τοῦ Ἄρχουτα : Βίων π. Διογ. Λ 4,52 Ἄρχουτα ὀλιβιόφωρος.

ὀλιβιόφωρος -ον ἰδλβος, ἀφροῦ μον. ὁ φρουρῶν τὸν ὀλιβον, ὁ φυλάττει τὴν εὐτυχίαν : Ἰω. Γεωμ. Ὑμν. 3,53.

ὀλιβιόφωρος -ονος ἰδλβ (ἡ) ἰδλβιος, φέρων μτγν. ὁ φρονῶν τὰ τῶν ὀλιβίων, ὁ φίλος διακείμενος πρὸς τοὺς ὀλιβίους, ὁ κλίνας πρὸς τοὺς πλοῦσιους, ὁ ἀγαπῶν τοὺς πλοῦσιους : Λουκ. Τραγωδ. 194 ὀλιβιόφρον Ποδᾶγρα.

ὀλιβιόχειρος -ον ἰδλβος, χεῖρ (ἡ) ὁ ἔχων ὀλιβίαν, εὐτυχὴ χεῖρα : Ὀρφ. Ὑμν. 23,6 ὄλιβιόχειρος ἰδιόρθ, ἡπιοχειρός.

ὀλιβιότηρ -ηρος (ἡ) ἰδλβ(ῖω) μτγν. ὁ καθιστῶν ὀλιβιον, ὁ παρέχων εὐτυχίαν : Διόσκορος ἐν Πάπ.

ὀλιβιότης -η-ον μτγν. ἄνωμ. ὑπερθ. τοῦ ὀλιβιος βλλ. : Καλλ. Λουτρ. Παύλ. 117 ὀλιβιότης ἐρέσει καὶ ἐπὶ εὐσείαν γενέσθαι, Ἄκκ. Μισοσ. ΑΠ 7,1,7 ὀλιβιότης νῆσων, Ἀντίπ. Θεσ. αὐτ. 563,3 τῆς δ', ὀλιβιότης, σιωπῆς.

ὀλιβιότης -ῶ ἰδλβ(ῖω) μον. καθιστῶν ἡ θεωρῶν τινὰ ὀλιβιον, ὀλιβ(ῖω) : Φιλῆς 1,149, αὐτ. 2,113 ἰεὺδ. Mill. 1.

ὀλιβιότης ἐπίφρ. κ. νεώτ. εὐτυχῶς : Σοφ. OK 1720 ἐπεὶ ὀλιβίος γ' ἔλυσεν τὸ τέλος.

ὀλιβιδότρια (ἡ) θηλ. τοῦ ὀλιβιδότρη βλλ. : Εὐρ. Βάκχ. 419 φίλει δ' ὀλιβιδότριαν Εἰρήναν, Ὀπν. Κυν. 1,45.

ὀλιβιδότρη -ήρος (ἡ) ἰδλβος, δοτήρ μτγν. κ. θηλ. ὀλιβιδότρια, ὁ δίδων ὀλιβιον, ὁ παρέχων πλοῦτον : Θεμιστ. Λόγ. 13,178B [εἶκ. τοῦ Ρίεζου].

ὀλιβιδότρια (ἡ) ἰδλβος, διδῶμι καὶ θηλ. ὀλιβιδότρια-δος, δωρ. ὀλιβιδότρια, ὁ δοτήρ τῆς εὐτυχίας ἢ τοῦ πλοῦτος : Ἡσ. ἐκλουσίας παρέχων : Εὐρ. Βάκχ. 573 τὸν εὐδαιμονίας βυστοῖς ὀλιβιδότριαν πατέρα τε, Ἐπ. Ἀλ. Ἀδ. 9VI,6 μέγαν οὐρανὸν ὀλιβιδότρια ἰδιόρθ. ἀντὶ ὀλιβιότης, Ὀρφ. Ὑμν. 68,8, Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 978,10, Ὀρφ. Ὑμν. 27,9 ὀλιβιδότρια.

ὀλιβιδότριμος -ονος-ον ἰδλβος, τρέφω (ἡ) τεθραμμένος ἐν τῷ μέσῳ ὀλιβιον, πλοῦτου : Πινδ. ἀν. 277 Κῆρας ὀλιβιδότριμος.

ὀλιβιδότλακος (ἡ) ἰδλβος, θύλακος μτγν. τὸ βαλάντιον : Κερκ. 10.

ὀλιβιδότλαβρος -ον ἰδλβος, μέλαθρον μτγν. ὁ ἔχων ὀλιβιον, πλοῦτον οἶκον : Μαν. 4,504 γυναῖκες βαθυχρήμονες ὀλιβιδότλαβροι.

ὀλιβιδόνομω -ῶ ἰδλβος, νέμω μτγν. ἐν φρ. ὀλιβιδόνομω βιον δίδωμι βιον εὐδαιμονία, εὐτυχῆ : Μαν. 581 ἐν τῷ τοκισμοῦ καὶ χρεῖταις ζῆσσοσι πολὺν βιον ὀλιβιδόνομωτες.

ὀλιβος (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. πᾶν ὄμ. π. ἀνήκει εἰς τὴν πλήρη ἀπόλαυσιν τῶν τῆς ζωῆς εὐτυχία, εὐδαιμονία, ἰδ. ἐπὶ ὀλικῆς εὐτυχίας, πλοῦτος, εὐπορία, ἀφροῦτα : Ἰλ. Π 596 ὀλιβω τε πλοῦτῳ τε, Ὀδ. 3 206, αὐτ. Γ 208 ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλυον σθεοὶ ὀλιβον, αὐτ. Ζ 188, Ἥσιοδ. Θ 975 πολλῶν τε οἱ ὄψασαν ὀλιβον, αὐτ. Ἐργ. 379, Πινδ. Ο 6,72 ὀλιβος ἄμ' ἐσπετα, αὐτ. Ν 8,17, Βάκχ. 3,92, Ἡρ. 1,32 πολλοῖσι γὰρ δὲ ὑποδέξας ὀλιβον ὁ θεὸς προσορίζουσι ἄνετρες, αὐτ. 86 θεσπέσμενοι πάντα τὸν ἐωυτοῦ ὀλιβον, Ἰπν. Ἐπιστ. 3,5, Αἰσχ. Πέτρα. 164 μὴ μέγας στόλος κοινάσι οὐδᾶς ἀντρέφῃ ποδὶ ὀλιβον, αὐτ. 252, Σοφ. OT 1282 ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὀλιβος ἦν παρῖοις μὲν ὀλιβος δικαίως, αὐτ. ἀφ. 320 ἐν Διὸς κλήσις ἀφροῦσθαι . . εὐδαιμονίας ὀλιβους, Εὐρ. Ἐκ. 285 τὸν πάντα δ' ὀλιβον ἤμαρ ἐν μ' ἀφελκτο, Ἄριστοφ. Ὀρν. 421 λέγει μέγαν τὸν ὀλιβον οὔτε λεκτόν οὔτε πιστόν, Ξεν. Κ Π 1,5,9 πολλῶν μὲν ὀλιβον, πολλῶν δὲ εὐδαιμονίαν, . . καὶ αὐτοῖς καὶ τῇ πόλει περιόφειν, αὐτ. 4,2,44, αὐτ. 64, ΠΔ Σοφ. Σαρ. 30,15 ὄλιβια καὶ εὐεξία βέτιον παντός χρυσίου, καὶ σῶμα εὐρωστων ἡ ὀλιβος ἀμέτρητος, Μαν. 4,61 ἐν δὲ γυναικείων Χαρίτων λαμπρόντα ἐν ὀλιβιοις, Παῦλ. Σιλ. 261 χρυσοῦ δὲ μίτου σέλας ἄλλων ἐπὶ ἄλλω ὀλιβον ἐπινοήζωμεν περὶ κάλλιε κάλλος ἀγέριφ' 2) ἡ φρονήσις Σχολ. Σοφ. ΑΙ. 1156 ὀλιβος κυρίως ἡ φρονήσις, Εὐστ. Ὀδ. 1364,6, αὐτ. 1558,53.

ὀλιβόφωρος -ον ἰδλβος, φέρω (ἡ) φέρων ὀλιβιον βλλ. || : Εὐρ. ΙΑ 597 θεοὶ τοὶ κρείσσοις οἱ τ' ὀλιβόφωροι τοῖς οὐκ εὐδαιμοῖσι θανάτων.

ὀλιβόριος (ἡ) μτγν. ὁ ἔχων ὡς ἔργον τὴν φύλαξιν τῶν ἱματίων τῶν ἐν Βαλανεῖω λουομένων : Ἐπιφάν. Αἰρ. 30,24 ἤρετο τῆς ἐνδον ἐστίν ἐν τῷ βαλανεῖω. Ὁ δὲ ὀλιβόριος ἐπὶ τοῦ φυλάττει ἱμάτια προσκατάρων . . ἔρη.

ὀλιβόσια ἐπ. ἀπαφρ. μέσ. μέλλ. τὸ ὀλλυμι βλλ.

ὀλιβόσιον γ' πλ.β. πρὸς. ἐπ. παρὰ. τὸ ὀλέκω.

ὀλιβόσια (ἡ) ἰδλβ(ῖω) μτγν. ὀλιβιος, καταστροφή, ἀφανισμός : ΠΔ Μακκ. 3,4,2, ὀλιβόσιον μὲν τὴν ἀπροδοκῆτον ἐξέφωσεν ἐκίρηθαι σεν αὐτοῖς ὀλιβόσιον, αὐτ. Ἐσθ. 8,13 Ἐ 21).

ὀλιβόσπρηγνῆσι (ἡ) ἰδλβ(ῖω) μτγν. ἐργάτης μον. ὁ ἐπιφέρων ὀλιβιον : Κ Μανασ. Χρον. 3853 τοὺς ὀλιβόσπρηγνάς τοῦ βασιλέως.

ὀλιβόσπρηγνῆσι -ητος (ἡ) ἰδλβ(ῖω) μτγν. ἡ ἐξολόθρευσις, ἡ καταστροφή : ΠΔ Ἠσ. 17,13.

ὀλιβόσπρηγνῆσι ἰδλβ(ῖω) μτγν. ἐξολοθρεύω, ἀφωρίζω, καταστρέφω, φονεύω : ΠΔ Ἐξ. 12,23 καὶ παρελεύσεται κύριος τὴν θύραν καὶ οὐκ ἀφήσει τὸν ὀλιβόσπρηγνῆσι εἰσελθεῖν εἰς τὰς οἰκίας ὄμων πατάξαι ἰδ. γρ. ἀντὶ ὀλιβόσπρηγνῆσι, Βέττ. Βολ. 123,11' 2) ρημ. π. ὀλιβόσπρηγνῆσι, ὀλιβόσπρηγνῆσι.

ὀλιβόσπρηγνῆσι -ον ἰδλβ(ῖω) κ. μον. κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. ὀλιβόσια, ὁ φέρων ὀλιβιον, ὁ ἐπιφέρων καταστροφήν, ἀφανισμόν, ὁ φθοροποιός, ὁ καταστρεπτικός : Ἰλ. Τ 294 οἱ πάντες ὀλιβόσπρηγνῆσι ἤμαρ ἐπὶ ἡμέρα τοῦ ὀλιβόσπρηγνῆσι, τοῦ ἀφανισμοῦ, αὐτ. 409 ἰβρ.βλ. ἐλεθέρον ἡμαρ, Ἡρ. 6,112 μανθίνε τε τοῖσι Ἀθηναίοσι ἐπέφερον καὶ πάγχυ ὀλιβόσπρηγνῆσι.

ην, Αισχ. Έπιτ.704 δλεθριον μόρον, αὐτ.198 φῆρος κατ' αὐτῶν δλεθρία διαίεται ἰψήρος θανάτου, αὐτ.Χο.677 ἔξω κοίμην δλεθρίου πηλοῦ πόδα, αὐτ.952 δλεθρίον . . . κόνον, Σοφ.ΟΚ.1633 δλεθρία νόξ, αὐτ.Α1.799 ἔξοδον . . . δλεθρίαν ἐλίπει φέρειν ἰφρείν εἰς δλεθρίον, Εὐρ.Έκ.1084 ἐπὶ τάνδε . . . δλεθρίον κοίταν, Πλάτ.Πολ.389D νέας ἀνατρεπτικόν τε καὶ δλεθρίον, αὐτ.Έπιστ.334D, Πλάσοφ. Σαλ.1815 εἰς τὸ μέσον τῆς δλεθρίας ἕλατο γῆς, Πολυδ.2,68,10 συνέθη τραπέζαν αὐτοῦ δλεθρίω χροῦσασθαι φυγῆ, Φιλολόγ.Όργ.57W, Γαλ.16,522, Στουδ.Όεοδ.403B δλεθρίου συδῶος, Μηναι.111 Σταυροθεοτ.τοῖς πάσαι ἐκ παραδόσεως κερνοῦ, ἴνων δλεθρίω ἀφυνώσασαι, Μικ.Άιταλ. ἐν Σδβ.1, 42 δλεθρίων καὶ σατανικῶν ἐπιχειρημάτων ὀμ. κ. μτ. γενικ. : Αισχ. Άγ.1156 γάμοι Πάριδος δλεθρι οί φίλων (ἐπιφειρόντες δλεθρίαι εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ); 2) ἡ αἰτ. τοῦ ἐν. τοῦ ἀρα. δλεθρίον, ὡς ἐπίρρ., δλεθρίως, μοιραῖω : Σοφ.Α1.402 ἀλλά μ' ἄ . . . θεός δλεθρίον αἰκίει, ἰσθόλ.εὐκρίθ θανόντου; 3) μτ. δστ. ὡς οὐα. φύλλοις δλεθρίον ὀνομασία ρευστοῦ τινοῦ : Φιλομύ.124' 4) ἐπὶ προσ., ὃ ἐν κινδύνῳ θανάτου εὐρισκόμενος : Ἰνπ. Διαίτ.58' || ὃ ἀπολλυκός, ὃ ἄφανισμένος, ὃ καταστραφέντος, ὃ ἀτυχής, ὃ χαμένος : Σοφ.Τρ.87B τάλαιν δλεθρία' τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φῆς; 5) ὃ κακός, ὃ φαῦλος, ὃ ἄθλιος, ὃ οὐπίδανος : Λοκκ.Νεκρ.Δ.21 μῶν γὰρ αὐτοῦς ἀγνεῖς καὶ δλεθρίους ὄντας, αὐτ.Ίστ.Συγγρ.38.

δλεθριότης-ητοςίη ἰων. ἡ ἰδιότης τοῦ δλεθρίου, τὸ νὰ εἶναι τις δλεθρίος : Φωτ.Λόγ. ἐν χειρογρ. μονῆς Ἰδῆρων κατ' ἀντιγρ.Π.Ν.Ρόκιου.

δλεθριῶ-ῶ(ω)δλεθριοςίη μτγν. εἶμαι ἐγγύς τοῦ θανάτου, εἶμαι ἐτοιμθάνατος, κονεῖται νὰ πεθῶ, εἶμαι τοῦ θανάτου : Ἀρχηγ.Άετ.9,40.

δλεθριῶθη-ουος-ες ἴα. ὃ δλεθρίος, ὡς γλώσσα. τοῦ λευγαλέη.

δλεθρίως ἐπίρρ. μτγν, μν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δλεθρίον, καταστρεπτικόν : Στουδ.Όεοδ.474C, Έπιστ.Π.132,16, τὸ κλίμα ἐπείρασεν δλεθρίως ἐπὶ τῆς ὄγειας του' 2) δλεθρίως ἔχω διατελῶ ἐν κινδύνῳ θανάτου : Γαλ.16,522.

δλεθροποιός-όν ἰδλεθρος, ποιῶ) μτγν. ὃ ποιῶν, ὃ ἐπιφέρων δλεθρον, ὃ δλεθρίος : Κίρρλλ. ἐν 49, Ἰσάοται 664 τῶν δλεθροποιῶν ἀμαρταν.

δλεθρος ἰδ) ἰδλλμν, δλεσθαι κ. μον, νεώτ. κ. δημ. παντελής καταστροφή, φθορά, ἀφανισμός, θάνατος : Ἰλ.Α 174 τῆ δέ τ' 18 ἀναφαίνεται αἰνός δλεθρος, αὐτ.Κ.174 λυγρὸς δλεθρος, αὐτ. Χ.325 ἵνα τε φυχῆς ὠκιστος δλεθρος, αὐτ. Ζ.143 ὡς κεν θάσων δλεθρου κειρασ' ἴκται, Όδ.Δ.489 ἡέ τις ὠλετ' δλεθρου δδεκεῖ ἡς ἐπὶ νηός, αὐτ.Ψ.79 κτεῖται μ' οκτίστω δλεθρου, Πίνδ.Π.2,41 ἐόν δλεθρου, Παουδ.8,21 δλεθρος ἰάνθη,γένεσις, αὐτ.27, Σοφ.ΌΤ.430 οὐκ εἰς δλεθρου ἰδὲν ηῆς νὰ χαθῆς, πρβλ. οὐκ ἔς κοράκακι, Εὐρ. Φοιν.534 ἐπ' δλεθρου τῶν χρωμένων, Ἀριστοφ. Θεσμ.84 ἐκκλησιάζειν ἐπ' δλεθρου, Ἀντιφ.129 γιγνάσκωσι τὸν δλεθρον ἐν ῶ εἰσι, Θεοκρ.727 χρυμάτων τ' δλεθρου καὶ ἀνθρώπων φθορῆς, Έεν.Αν. 1,2,26 διὰ τὸν δλεθρον τὸν συσταρτικῶν ὀργιζόμενοι, Πλάτ.Πολ.471Α οὐκ εἴπὶ δουλεία κολάζοντας οὐδ' ἐπ' δλεθρου, αὐτ.Φαίδ.88B τῆ φυχῆ φέρετ' δλεθρον, Φιλολόγ.Ρητ.2,1408, Πλούτ.Άλέξ.22 τὸν . . . εἰς τὸν δλεθρον ἀποστέλλειν, αὐτ.Κάτ. Νεώτ.65 ἤμην ἐν αὐτῷ τῷ δλεθρου βεβηκόσι ἰεῖναι, Ἡρωδιαν.Ίστ.1,13,3 δλεθρου τοσοῦτου τοῖς μὲν αἴτιον . . . γεγονότα, Πάν. στοῦ δλεθρου περιρροῦσασθε, Σολωμ.Έθν.Υμν.80 στλένει ὃ ἀγγελος τοῦ δλεθρου ἰεῖναι καὶ θανατικῶ, Βιζύν. 119,31 πῶς βέρισην ὃ ἀγγελος τ' δλεθρου . . . τὰ λουλούδια ἀπ' τῆς ζωῆς τὸν κίησ' 2) τὸ φέ-

ρον, τὸ ἐπιφέρειν δλεθρον, δλεθρίον ἔργον, πράγμα, λοιμός : Ἰσθιδ.Ό.326 ἡ δ' ἄρα Φικ' ὄλαση τέκε, Καθήμενοι δλεθρον, Προκ.3,57,25 τὸν δλεθρον τοῦτον ἐργάζοντο' || ἰδ, ἐπὶ ποσ. περιφρονητικῶς, ὃ φθοροποιός, ὃ δλεθρίος, ὃ λυμῶν : Ἡρ.3,142 οὐδ' ἄξιός εἰς αὐτὸν ἡ μῆραν ἀρμεν, γεγονώς τὸ κακῶς καὶ ἐόν δλεθρος, Σοφ. ΌΤ.1344 ἀπάγει', ὦ φίλοι, τὸν δλεθρον μέγαν, τὸν καταρτάζοντα, Εὐν.376 δλεθρος ἀνθρώπων, Ἀριστοφ.Λυσ.325 ὑπὸ τὸν γερόντων δλεθρον, Πλάτ.Πολ.491B πολλοὶ δλεθροὶ καὶ μεγάλοι, ἄμν. 119 δλεθρου Μακεδόνος (ἐπὶ τοῦ Φιλιππου, αὐτ. 269 δλεθρου γραμματικῶς ἐπὶ τοῦ Αλαχίμου, αὐτ. 582 τὸν δὲ βῆσκανον, τὸν δ' δλεθρον ἰπὸν ἀπατεῶνα, τὴν πανοικίαι, Μέν.Σαμ.133 χαμαστῆτα δ' ἀνθρώπος, δλεθρος, Λοκκ.Νεκρ.Δ.9,4 εἰ καὶ βάρβαρος ἦν καὶ δλεθρος, Λιδαν.Λόγ.628 δλεθρους τινὰς εὐνοῦχοις; 3) ἀπολλώνιος, διαφθορά : Εὐρ.Α1.1382 τὸν Ἐλένης ἰσάναται δλεθρον.

δλεθροτόκος-ον ἰδλεθρος, τικτω) μτγν. κ. μον. ὃ τικτω, ὃ γεννῶν, ὃ φέρων δλεθρον : Ἐφροσύ Σὺρ.3,546B, Νικήτ.Παρωλ.32C.

δλεθροφόρος-ον ἰδλεθρος, φέρω) μτγν. κ. μον. ὃ φέρων δλεθρον : Πά.Μακκ.4,8,19 φευξόμεθα τὴν κενόδοξαν ταύτην καὶ δλεθροφόρον ἀλόχοιεν, Κίλωνσσ.Χρον.3050 μάστιγι δλεθροφόρω, αὐτ.416δ νέφος δλεθροφόρου βίας.

δλεῖ γ' ἐν. πρόα. μέλλ. τοῦ ὀλλμν βλλ.

δλεῖζω-ονος-ον παλαιότερος τ. συγκρ. τοῦ ὀλλγος βλλ., ἀπὶ μέλων, ἡσαν ἡ ἔλασων : Ἰλ.Σ.519 λαοὶ δ' ὄν' ὀλλζοντες ἡσαν κ. ἐν Ἐπιγρ. τοῖσι ὀλλζοσι ὑποτηρίσιον.

δλεῖρ ἴα. «εἰλιος μῶς».

δλεκρανίζω δ δλεκρανίζω βλλ., παῖω, κτυπῶ τὶ διὰ τὸν δλεκρανίω Φρόν. ἐν ΑΒ.56,17.

δλεκρανον ἰδ) κ. ὀλεκρανον : Ἀριστοφ.Εἰρ.443 ἐκ τῶν δλεκρανῶν ὀκίβος ἐξαιρούμενον.

δλέκω κ. μον. κ. δλέσκω [Στουδ.Ψ. Φωτ.] παρατ. ἰδνευ οὐζῆσι δλέκον, κ. θομιστ. δλέσκων ἰδ.γρ. δλέσκον : Ἰλ.Τ.135, ἐπιφέρειν δλεθρον, ἐξολοθρευθῶ, καταστρεφῶ, ἐξάφανίζω, φονεύω ἴα. «ὀλέειν, ἀπολλύναι, φονεύειν, πολιορκεῖν, συνήβη ἐπὶ προσ. : Ἰλ.Σ.172 οἱ δ' ἀλλήλοισι δλέκοναι, Όδκ.Χ.305 οἱ δέ τε τὰς δλέκοναι ἐπάλλημοι ἰεπὶ πτηνῶν θηρευόντων μικρότερα πτηνά, Σοφ.Άντ. 1285 τὶ μ' ἄρα τὶ μ' δλέκεις; Θεοκρ.22,108 ἀλλήλους δ' δλεκον στροπεῖς θεινόντες ἰεῖσιν, Ἀπολλ.Ρ.3,1058 δλέκοναι ἀλλήλους, Πά'κὸδ.10,16 πάλιν γὰρ μεταβαλὼν δεικνῶς με δλέκεις' κ. κατὰ δλέκομαι ἀφανίζομαι, ἀποθνήσκω, χάνομαι, ἰδ. ἐπὶ βίσιου θανάτου : Ἰλ.Α.10 ὀλέκοντο δέ λαοί, Αἰσχ.Πρ.563 τινὲς ἀμυλιακίας ποιῶς δλέκει, Σοφ. Τρ.1012 ὀλέκοντο ὃ τάλας, Πά'κὸδ.17,1 δλέκομαι πνευμάτι φερόμενος, δέομαι ταφῆς, Στουδ.Όεοδ. 279Α ὀλέκοντο' || εἰδ. φίλος, : Έπιπ.17,4 τικτεῖ τ' ὀλέκει τε.

δλεμέος Φωτ. ὀλατος.

δλενοι κριθῆς ἴα. Δεμάτια κριθῆς.

δλενον ἰδ) οὐλό. δτ. τοῦ ὀλένη βλλ. : Σχόλ.Άριστοφ.Εἰρ.442.

δλερῆμος-ον ἰδλος, ἐρημος) πάπ. ὃ παντελῶς ὃ καθ' ὀλοκήριον ἔρημος : δλερῆμος κωμῆς.

δλερός-ά-όν μτγν. ἀττ. τ. ἀπὶ βαλερός βλλ., ὃ δλώρης, ὃ ἀκάθαρτος, ὃ θαλερός : Γαλ.19,126, ἄσ.

δλέσαι ἀπαρφ. ἀόρ. τοῦ ὀλλμν βλλ.

δλέσαις μτγ. ἀόρ. τοῦ ὀλλμν βλλ.

δλέσαις αἰολ. εὐκτ. ἀόρ. τοῦ ὀλλμν βλλ.

δλεσηνῶ-ρος ἰδ) ἰδλλμν, ἀνὴρ ὃ φέρων, ὃ καταστρεφῶν, ὃ ἀφανίζων τοὺς ἄνδρας, ἐπὶθ. τοῦ ὀρκου, ἐπὶ φθοροκρίας : Θεοκρ.399 φεύγειν τ' δλεσηνῶρος ὀρκου Νόνω.Δ.28,273.

δλεσθαι μέα. ἀόρ. β' τοῦ ὀλλμν βλλ.

ὀλεσιθῆρ-**πρὸς** ἰά. ἰδ. ἰδύλλυι, θῆρ] ὁ ἐξολοθρευτών, ὁ φονεὺν τὰ θῆρια: Εὐρ.Φοιῖ.664 κράτα φόνιν ὀλεσιθῆρος ὀλένας δικῶν **βολεῖς**.

ὀλεσικαρπός-**ον** ἰδύλλυι, καρπός] μὲν ὁ φθείρων, ὁ καταστρέφων τὸν καρπὸν, ἐπιθ. τῆς ἰτέας: Νέσφ. ἐν γλωσσ. ἱατρ. χειρῶν.Δουκαγγ. κ.η ἰτέα, διθῆ φθέρει τὰ ἐμβρύα δὲ τὴν καρπὸς αὐτῆς καὶ τὸ ἀνόσθι ἀποτριβομένα ἐν ὕδατι καὶ πνόμενα: πρβλ. ὀλεσικαρπός.

ὀλεσιμέτρος-**ον** ἰδύλλυι, βροτόσι ὁ φθείρων, ὁ καταστρέφων τοὺς βροτούς, ὁ ἀφανίζων τοὺς θνητούς: Ὀρφ.Λιθ.450, Πρωκλ.Ἰγν.Ἀπόλλ.41 ἀχλύν ἀποσκεδάσας ὀλεσιμέτρον.

ὀλεσικός-**ος** ἰδύλλυι, οἰκός] μτγ. ὁ ὀλεστικοῦ βλ.λ., ὁ καταστρέφων, ὁ ἀφανίζων τὸν οἶκον: Λιδάν.4,143,13 ὀλεσικός γυνί.

ὀλεσιπολις ἰδ. ἰδύλλυι, πόλις] μτγ. ὁ καταστρέφων, ὁ ἀφανίζων τὴν πόλιν: Τρυφιδ.453 Ἰάϊον ὀλεσιπολις ἀμφεβαλεν νύξ, αὐτ.683 πυρὸς ὀλεσιπολιν ἄτην.

ὀλεσιπέλακαλάμος-**ον** ὁ κατασκευασμένος ἐκ καλάμου καὶ καταστρέφων, ἐξαντικὸν τὸ σίλαον, ἐπιθ. τοῦ αὐλοῦ: Πρατίν.Λυρ.1,12 ἰεῖκ. Βγκ. ἀντὶ ὀλεσιπῶν κάλων.

ὀλέσκι **λεξ.** ἀντὶ ὀλέσκω βλ.λ. Φώτ., Συστδ, ἐὸλέσκει, ὀλεθρεύει.

ὀλέσσαι ἐπ. ἀόρ. ἀπαρφ. τοῦ ὀλλυμι βλ.λ.

ὀλεσπύρανος-**ον** ἰδύλλυι, τύραννος] μτγ. ὁ καταστρέφων, ὁ ἀφανίζων τοὺς τυράννους: ΑΠ 15,50,3 ἤθεον ἄνακτος ὀλεσπύρανος ἀκακῆ.

ὀλετήρ-**ηρος** ἰδ. ἰδύλλυι, κ. νεώτ., θῆλ. ὀλέτειρα, ὁ ἐπιφέρων ὀλεθρον, ὁ καταστρέφεις, ὁ φονεὺς: Ἡσ. ἐλέτηρας, φονεὺς: Ἰλ.Σ 114 58ρα φίλης κεφαλῆς ὀλετήρα κίχελω Ἐκτορα. Ἄλκμ. 43, Βατραχομ.117 μῶον ὀλέτειραν εἴσασαν, Εὐφορ.3 ὀλέτειρα, Νικ.Θηρ.735 μῆϊον ὀλέτειρα, Ἀντίπ. Σιδ.ΑΠ 6,115,3 Δαρδανέων ὀλετήρ, Μαν.2,184 λεχέων ὀλετήρας ἀλλοτριων, Νόν.Δ 25,92 γνηρέων ὀλετήρας, ΑΠ 11,424,2 ὀλέτειρα Ἐρινύες.

ὀλετήριος-**α**-**ον** μτγ. κ. μων. ὁ ὀλέτειρος, ὁ καταστρεπτικός: Ἐπιφάν.1,3D, Θεόδωρον.Καν.56,7.

ὀλέτηρ ἰδ. ἰδύλλυι, θῆλ. ὀλέτις-ιδος ὁ ὀλετήρ βλ.λ.: Ἐλλ.Ἐπιγράμμ.334,15, ΑΠ 3,7 Δίρκην. . τάνδ' ὀλέτιν ματέρω.

ὀλεχθον Ἡσ. ἐτὸ μαζούδων.

ὀλεχον ἰτό] ΕΜ 621,20 δ. ὀλεχάρον βλ.λ.

ὀλέ ἰή, ἰδ. κτ. πληθ. ὀλαί, ἄττ. τ. τοῦ ὀλαί βλ.λ.: Ἀριστ.Φ.Ἰνν.1167 φέρω σπὶ τήνδε μαζ(α)σκην. . ἐκ τῶν ὀλών τῶν ἐκ Πύλου μεμαίμενην.

ὀλαι ποι. ἀντὶ ὀλα β' πρός. μέσ. ἀορ. ὑποτ. τοῦ ὀλλυμι βλ.λ.

ὀληθείς Ἡσ. ἐὸδμηθείς.

ὀλήθη Ἡσ. ἐκαὶ τὰ ὄμοια.

ὀλημερῆς ἐπίρρ., μων. κ. δημ. ἢ ὀλημερῆς κ. ὀλημερ[η]ίης ἢ -[η]ίης καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πρώτας μέχρις ἐσπέρας: Ἐρωτόκρ.4,435 κάμ' ὀλημερῆς σήμερον νὰ τὸ καλολογίσῃς | ν' ὀλάξ' αὐτὸς ὁ λογισμὸς ἢ ἄλλη βουλή νὰ πιάσῃ, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.203,15 λίγων ὄλων νὰ πάρω, | γιστὶ ἀπόστασα στὸν πόλεμον ὀλημερῆ· 2) κτ. ἐπέκτ. καθ' ἐκάστην ἡμέραν, καθημερινός: ὀλημερῆ τὰ ἴδια μὲς λέει.

ὀλημεριάζω δημ. ἀ. λημεριάζω βλ.λ.

ὀλημερ[η]ίης ἐπίρρ., μων. κ. δημ. ἢ ὀλημερ[η]ίης ὀλημερῆ, καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν: Χρον.Μορ.3664 νὰ περπατοῦν ὀλημερῆ τὸν τόπον νὰ κουραεῖ-**οῦν**, Ἐρωτόκρ.1,156, αὐτ.2,621 ὀλημερῆς καὶ ὀλημη-**χίς** ἀναπαμὸ δέν εἶχε, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.40 ὀλη-**μερῆς** στὸν πόλεμον, τὴν νύχτα καρσάλοι, Πορ-**φῶρ**,Σκ.107,5 ὀλημερῆς. ἢ τρικυμία γυμνοῦσε.

ὀλημερος-**ος** π.π. ὁ καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν ἐργαζόμενος, πθ. ἄνδρες ὀλήμεροι β.

ὀλημμενατον ἰτό] Ἐπιρρ. βάρος μῖος καὶ ἡμι-**σσίας** μῖος.

ὀλημηχίτης ἐπίρρ., μων. κ. δημ. ἢ ὀλημηχίτης καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέχρι πρώτας, ἀντίθ. ὀλημερῆς: Ἐρωτόκρ.1,465 καὶ ὀλημηχίτης ἀνάπαψη δέν εἶχε νὰ λογιάζω.

ὀληται γ' πρός. ἀορ. ὑποτ. τοῦ ὀλλυμι βλ.λ.

ὀληφόρος ἰή] ἰδύλλυι, φέρω] ἢ φέρουσα τὰς σού-**λας** βλ.λ.: Ἐπιρρ. ὀληφόρος Ἄθνας.

ὀλιβα ἰή] νεώτ. ζῳολ. γένος γαστροπόδων ὀλι-**βιδῶν** μαλακίων.

ὀλιβάζω ἀρχ. λεξ. ὀλιβαίνω: Ἡσ.ἐν λ. ὀλιβάξαι.

ὀλιβανον ἰτό] νεώτ. χημ. ὁ λιθωναικός βλ.λ.

ὀλιβενίτης ἰό] νεώτ. τὸ ἀρεινικὸν ἄλας τοῦ

χαλκοῦ.

ὀλιβίτης ἰό] νεώτ. ὄρυκτὸν ὀρθοπηρικὸν ἄ-**λας** τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ μαγνησίου.

ὀλιβράζω ἀρχ. λεξ. ὀλιβαίνω: Ἡσ.ἐν λ. ὀλιβρα-**ξῶν** πρβλ. ὀλιβράξω, ὀλιβράξω.

ὀλιβρός-**ά**-**ον** Ἡσ. ὀλιβρόζω.

ὀλιγάβαλφος-**ος** ἰδύλλυι, ἀδελφός] μτγ. ὁ ἔκων ὀλλυος ἀδελφός: Βέττ.Βαλ.123,7.

ὀλιγαίμα ἰδύλλυι] μτγ. κ. νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ ὀλιγαίου βλ.λ., ἢ ἔλλειψις ἐπαρκείας τοῦ αἵμα-**τος**, ἢ ὀλιγότης αἵματος, ἢ ἀναιμία: Ἀριστλ.ΖΜ 651β,1 ἢ γὰρ φθορὰ ὀλιγαίμα τις ἐστὶ || νεώτ. ἱατρ. εἶδος ἀναιμίας ἐκ ποστικής ἐλαττώσεως καὶ οὐχ ἔκ ποιστικής ἀλλοιώσεως τοῦ αἵματος, ἀ. λειπαρία.

ὀλιγαίμος-**ος** ἰδύλλυι, αἷμα] κ. νεώτ. ὁ ἔκων ὀλ-**γῶν** αἷμα, ὁ ἀναιμικός, ὁ πάσχων ἐξ ὀλιγαίας: Ἰνν.Ὀστ.13, Ἀριστλ.ΖΜ 651β,10 τὰ δ' ὀλιγαίμα ἤδη προωδοποιῆται πρὸς τὴν φθορὰν.

ὀλιγαίμωτης-**ητος** ἰή] ἡ ὀλιγαίμια βλ.λ.: Ἀ-**ριστλ.ΖΜ 692α,24 ὁ δὲ φόδος** κατάφθορις δι' ὀλ-**γαίμωτην** ἐστὶ καὶ νεύδων θερμοτήτος.

ὀλιγάκις ἰδύλλυι] ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. ὀλιγάκι] ΕΜ 172,6 ὀλλῶς φοράς, σπανίως, ἀντίθ. πολλάκις, συχνάκις: Ἰνν.Ἀρχ.Ἰητρ.9 τὸ δὲ ἀπρεκές ὀλιγά-**κις** ἐστὶ κατὰ τὸν, αὐτ. Επιδ.1,26,4 οὐρεὶ δὲ. ἀθρόον πολὺ ὀλιγάκις, Εὐρ.Ὀρ.393 φείδου δ' ὀλιγά-**κις** λέγειν κακὰ, Θουκ.6,38 δι' αὐτὰ ἡ πόλις ἡμῶν ὀλιγάκις μὲν ἠουχάκις, Πλάτ.Φιλ.52C πολ-**λά**κις καὶ ὀλιγάκις γιγνομένων τοιαύτας, Ἀριστλ. Ρητ.104δ,29 ὀλιγάκις καὶ ὀλιγαχού.

ὀλιγάμικλος-**ος** ἰδύλλυι, ἀμικλός] μτγ. ὁ ἔκων ὀλλῶς ἀμικλός: Ἀντίφωλ.ΑΠ 9,413 ὀ-**νήσος**.

ὀλιγανωφρία ἰή] σχόλ. ἡ ταχύτης ἐν τῷ ἐγείρεσθαι: Σχόλ.Πτολ.Τετραβ.119.

ὀλιγανώφωρος-**ος** μτγ. ὁ ταχύς ἐν τῷ ἐγεί-**ρεσθαι**, ἐπι' τινος ζῳδιακοῦ σημείου: Βέττ.Βαλ 136,7 Ἠφαίστ. Ἀστρ.2,11.

ὀλιγανδρία ἰή] ἰδύλλυι] μτγ. κ. νεώτ. ἢ ἔλ-**λειψις**, ἢ ὀλιγότης ἀνδρῶν, ἢ σπάνις ἀνδρῶν, ὀλιγανθρωπία, λειπανδρία: Στραβ.14,110 ἢ νῦν δι' ὀλιγανδρίαν Μιλήσιος οὐμπεπόλιςται, Πλούτ. ἨΒ.413P τῆς κοινῆς ὀλιγανδρίας, Φιλόστρ. Ἀ-**πολλ.**3,30, Σχόλ.Ἰλ.λ 691, δῖων Κ 49,1.

ὀλιγανδρός-**ος** ἰδύλλυι, ἀνδρῆ] μτγ. ὁ ἔκων ὀ-**λλῶς** ἀνδρας, ἔλλειψις, σπάνις ἀνδρῶν: Ἰωσ.Π1 4,3,5 ὀλιγανδρὸς οἶκος, Παλαιφ.31|321.

ὀλιγανδρῶ-**έω** ἰδύλλυι] μτγ. εἶμαι ὀλιγαν-**δρός**, ἔχω ἔλλειψιν ἀνδρῶν: Διόδ.Σ 15,63, Πλούτ. Πτολ.Π ἀνεληρώσει τὴν βουλήν ὀλιγανδρῶ-**σαν**, δῖων Κ 49,1 2) ρηματ. π. ὀλιγανδρία.

ὀλιγανθρωπία ἰή] ἰδύλλυι] μτγ. κ. νεώτ. ἢ ἔλ-**λειψις**, ἢ ὀλιγότης ἀνδρῶν, ἢ ὀλιγανδρία: Θουκ.1,1 αἴτιον δ' ἦν· οὐχ ἡ ὀλιγανθρωπία το-**σοῦτον** ὅσον ἡ ἀρχματία, αὐτ.3,93, Ἐν.Ἀπομν. 2,7,2 ὀλιγανθρωπία γὰρ ἐν τῷ ἄρτι γένοιν, Πλάτ.Νόμ.780B ἐν ὀλιγανθρωπίας ὑπὸ πολλῆς ἀπορίας ἐχομένους, Πολυδ.2,5.

δολιγάνθρωπος -ος ἰδιόγ. άνθρωπος κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ χωρῶν, πόλεων κττ., ὁ ἔχων ὀλίγους ἀνθρώπους, ὁ κατοικοῦμενος ὑπ' ὀλίγων ἀνθρώπων, ὁ ἔχων ὀλίγον πληθυσμόν, ὁ ὀλιγάνδρος, ἀντιθ. πολυάνθρωπος : Ξεν.Οἰκ.4,8 τὴν χώραν οὐσαν . . ὀλιγάνθρωπον, αὐτ.Ιακ.1,1 Σπάρτη τῶν ὀλιγάνθρωποτάτων πόλεων οὐσα, Διον.Ἀλ.Ρωμ. 2,3 ὀλιγάνθρωποι ἀποικίαι, Γαλ.14,624* || ὄμ. ὁ συγκείμενος ἐξ ὀλίγων ἀνθρώπων : Ίω.Χρυσ.6,722 τὴν συναεῖν ταύτην τὴν ὀλιγάνθρωπον.

δολιγάνθρωπῶ-έω ἰδιγάνθρωπος κ. μ.σν. εἶμαι ὀλιγάνθρωπος, ἔχω ὀλίγους ἀνθρώπους, ὀλιγανδρῶ : Θεαγ.17, Πάπ. ἐὰν Ἰσραὶ ὀλιγανδρωσῇ μὲν αἰ θυσία τελευτῶσι ὑπὸ ἱερῶν ὀλιγοτέρων ἢ ὅσων πρόβει, Τζέτζ.Λυκόφρ.176* || ὄμ. κ. μέσ. : Ίώσ.Α.11,58* 2) ρηματ. π. ὀλιγάνθρωπια.

δολιγάρθιος -ος ἰδιόγ. ἀριθμῶν κ. νεώτ. ὁ ὀλιγος τῶν ἀριθμῶν, ὁ εὐάριθμος, ἀντιθ. πολυάρθιος : Μετοχ.Οἶ 568 (Cεαμει).

δολιγάρθιστος (ἢ) ἰδιόγ. ἀριστος ἢ ὀλιγότης τῶν ἀρίστων, τὸ ὀλιγον ἀριστον, τὸ ἔλαφρον πρόγευμα : Ἀλέξ.Μεγ.π.Πλαῦτ.Ἀλέξ.22 πρὸς μὲν τὸ ἀριστον, νικητοροῖαν, πρὸς δὲ τὸ δεῖνον, ὀλιγαριστιαν, αὐτ.Ἡθ.127Β.

δολιγάρκεια (ἢ) ἰδιγάρκεια ἢ γιν. κ. νεώτ. κ. ὀλιγαρκία τὸ ἀρκεῖσθαι εἰς ὀλιγα, τὸ νὰ εἶναι τις ὀλιγαρκής : Γρηγ.Ναζ.2,576Δ.

δολιγαρκής-ος-ές ἰδιόγ. ἀρκοῦμαι ἢ γιν. κ. νεώτ. ὁ ἀρκοῦμενος εἰς ὀλιγα, ὁ λιτός, ἀντιθ. ἀπληστος, πλεονέκτης : Λοκ.Πη.57 ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρῆ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, Παναθ.Χριστ.Διηγ.62 συμβιβαστικοί, ὀλιγαρκεῖς μαθημένοι νὰ ποιοῦν τὴ φτώχεια || τὸ οὐδ. ὀλιγαρκεῖς ὡς οὐα. ἢ ὀλιγάρκεια βλλ. : αὐτ.54 τῶν ἡδονῶν χαίροντων καταγορωῶν καὶ τὸ ὀλιγαρκεῖς ἐπινοῶν ἐπίρρ. νεώτ. -ώς.

δολιγαρκία (ἢ) ἢ γιν. δ. ὀλιγαρκία βλλ. : Σουῖδ. ἐπὶ ἐν ὀλίγοις ἀρκεῖσθαι : Βασ.3,168Β.

δολιγαρκῶ-έω ἰδιγάρκεια κ. μ.σν. εἶμαι ὀλιγαρκής, ἀρκοῦμαι εἰς ὀλιγα : Γεωμ.14,725 τὴ δὲ ὀλιγαρκούση ἰδρῖνθῃ ἰσμεγ.γρ. || τὸ μέσ. ὀλιγαρκούμαι ἐν τῇ αὐτῇ σσημ. : Αἰσώπ Μοθ.384 κρείσσον ὀλιγαρκούμενον τινα διαμένειν ἢ πρὸς ὀλιγον τρυφῆσαντα μεταβολῆς δυστυχοῦς τυχεῖν.

δολιγαρτία (ἢ) λεξ. ἡ σπάνος ἀρτου : ΕἰΜ 621,47 ἐνδεια τοῦ σίτου, Σουῖδ. ἐν λ. ὀλιγαρτία.

δολιγαρχία ἰδί γιν. ὁ ἐν ὀλιγαρχία ἀρχων, εἰς τὴν δεκάχρον : Διον.Ἀλ.Ρωμ.11,43 ἄμα τοῖς ὀλιγαρχαῖς, αὐτ.39 τῆς τῶν ὀλιγαρχῶν καταδόσεως.

δολιγαρχία (ἢ) ἰδιγάρχω) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. δολιγαρχίη πολιτεῖα, ἐν φῶ ὀλιγοῖ ἀνθρώποι ἢ οἰκογενεῖς ἀρχοῦσι, π. Ἡρ. ἡ ἀριστοκρατία : Πηρ.3,82 δῆμον τε ἀριστον καὶ ὀλιγαρχίαν καὶ μονάρχου, αὐτ.5,922* ὄμ. περὶ τῆς ἐποχῆς τῶν τετρακοσίων : Θουκ.8,72 ἐπὶ βλάβῃ τῆς πόλεως καὶ τῶν πολιτῶν ἡ ὀλιγαρχία κατέστη κ. ἐπὶ τῶν ἐν Ἀθῆναις τριάκοντα τυράνων : Ἄνδοκ.1,99 ἐν ὀλιγαρχία δέ, . . ἀδοῦλευες τοῖς τριάκοντα, Λυσ.10,4. Ξεν. Απομν.1,212, Πλάτ.Ἀπολ.32C ἐπειδὴ δὲ ὀλιγαρχία ἐγένετο, οἱ τριάκοντα . . εἰς ὅθλον προσέταξαν ἀγαγεῖν, κ. γεν. : Ἀριστ.Πολιτ.1273b, 36 ὀλιγαρχίαν τε γὰρ καταλύσαι λιαν ἀκρατον οὐσαν, αὐτ.1279b,5 παρεκβάσεις δὲ τῶν εἰρημίων τυραννῶν μὲν βασιλείας ὀλιγαρχία δὲ ἀριστοκρατίας : πρβλ.Πλάτ.Πολ.550C, αὐτ.Πολιτ.291B* || νεώτ. εἶδος πολιτεύματος, ἐν φῶ ἀρκοῦσι τῶν πολλῶν οἱ ὀλιγοί, κ. συνήθως ὄνομασιν, καταχρήσεως τῆς ἀρχῆς πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον 2) ὀλιγαρχία προσωπικοποίησης τῆς ὀλιγαρχικῆς πολιτείας : Σχολ. Αἰσχίν.1,39.

δολιγαρχικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν, ὁ τῆς ὀλιγαρχίας :

Θουκ.8,72 οὗτε αὐτὸς μένειν ἐν τῷ ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ ἐθέλη, αὐτ.6,60 ἐπὶ ξυνομοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ, Ἀριστ.Πολιτ.1280a,8 τὸ δίκαιον τὸ τῆ ὀλιγαρχικῶν καὶ δημοκρατικῶν, αὐτ.1281a,37 νόμος . . ὀλιγαρχικός, αὐτ.1288a,22 τὰς πολιτείας . . τὰς ὀλιγαρχικὰς, αὐτ.1316b,7 ὀλιγαρχικὴν ἰσολίην, αὐτ.1281a,33 τοῦτο ὀλιγαρχικότερον, Πηλοδ.6,9,3 τὴν μὲν πολιτείαν ἐξ ὀλιγαρχικῆς δημοκρατίας ἐποίησαν 2) κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ ἰσχυρὸς ἢ ὁ κλίνων πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν, ὁ ὑπαδὸς τῆς ὀλιγαρχίας : Ἄνδοκ.14,6 τὸς ἄλλους ὀλιγαρχικός καὶ μισοδόημος ἀποκαλεῖ, Λυσ.25,8 οὐδέ τις ἐστὶν ἀνθρώπων φύσει οὕτε ὀλιγαρχικός οὗτε δημοκρατικός, Πλάτ.Πολ.545A, Ἀριστ.Πολιτ.1280a,27 ὡσθ' ὁ τῶν ὀλιγαρχικῶν λόγος δόξεν ἂν ἰσχυρῆ, Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,20 οἱ αὐθαδέστεροι καὶ ὀλιγαρχικότεροι.

δολιγαρχικότης-ητος (ἢ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀλιγαρχικοῦ, || ἢ κατὰστασις ὀλιγαρχίας βλλ.

δολιγαρχικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὴν ὀλιγαρχικῶν βλλ.) : Πλάτ.Πολ.555A ὀλιγος τιαν ἐ-αυτοῦ πολεμῶν ὀλιγαρχικός τὰ πολλὰ ἠττάται καὶ πλουτεῖ,Δημ.200 πολιτικόμενους ὀλιγαρχικός.

δολιγαρχῶ-έω ἰδιόγ. ἀρχῶν κ. νεώτ. εἶμαι μέλος ὀλιγαρχίας βλλ., μετὰ εἰς τὴν διοίκησιν ὀλιγαρχικῆς πολιτείας : Ἀριστ.Πολιτ.1300a,8 τρυφῶσι . . αἰ τῶν ὀλιγαρχούτων ἰπῶν ἐχόντων τὴν ἐξουσίαν ἐν ὀλιγαρχικῇ πολιτείᾳ κ. παθ. ὀλιγαρχοῦμαι κ. νεώτ. ἐπὶ πολεμῶν καὶ λαῶν, κυβερνώμεν ὑπὸ τῶν ὀλίγων, διοικῶμαι ὀλιγαρχικός, ἔχω κυβερνήσιν ἢ πολιτεῖα ὀλιγαρχικόν : Θουκ. 8,63 ἐπαναστάντας αὐτοῖς ἀλλήλοισι ἴνα μὴ ὀλιγαρχώνται, αὐτ.5,31, Πλάτ.Πολ.552B διακυβλῆται γε ἐν ταῖς ὀλιγαρχοῦμαιαῖς τὸ τιακούσιν, Ἰσοκρ.3,25 οἱ τε διὰ τέλος τυραννεύομενοι . . οἱ τε καλῶς ὀλιγαρχοῦμενοι, Διον.Ἀλ.Ρωμ.11,11 ἐὰν ἀγαπᾷσι Ῥωμαῖοι πάντες ὀλιγαρχοῦμενοι 2) ρηματ. π. ὀλιγαρχία.

δολιγαυλαξ-άκος ἰδιόγ. αὐλοῦσι ἢ γιν. ὁ ἔχων, ὁ περιέχων ὀλιγον αὐλοκοῦμένην, ἴπιο ἀρόσιον γῆν : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,226 ἄ τ' ὀλιγαυλαξ σπέρσασθαι λιτός ὁ σχεδὸν ἀμπελεὺς ἰκῶδ. ὀληόλουξ, Δωρ. τ. θ' ὀλιγαυλαξ.

δολιγαχόθεν ἐπίρρ. ἐξ ὀλίγων μερῶν, τόπων : Πηρ.3,96 ἀπὸ τῆς τε Ἀσίης καὶ τῆς Λιβύης ὀλιγαχόθεν, Ἀριστ.ἩΕΘδ.1221a,24.

δολιγαχοῦ ἐπίρρ. ἐν ὀλίγοις τόποις, μέρεσι : Πλάτ.Χαρμ.160C οὐδ᾽ αὖθις ἦμῖν ἢ ἄνυ που ὀλιγαχοῦ αἰ ἠρώκη πρόδεξι ἐν τῷ βίῳ -καλλιῶς ἐφάνησαν, Ἀριστ.Ρητ.1404b,59.

δολιγαχῶς ἐπίρρ. ἢ γιν. κ. μ.σν. κατ' ὀλίγους τρόπους, μέ ὀλίγους τρόπους, ἀντιθ. πολλοχῶς : Φιλίμη.Γραμμ.Λεξ.Τεχνολ.57.

δολιγη ἰδί γιν. ἡ ὀνόμασις : Ἀρκάδ.105,12.

δολιγος ἰδί λεξ. γένος ἀκρίδων Φώτ., Σουῖδ.

δολιγεκτῶ-έω ἰδιόγ. ἐχοῖ ἢ γιν. ἔχω ὀλιγα : Θεολ. Ἀριθμ.29* 2) ρηματ. π. ὀλιγεῖται.

δολιγεῖται (ἢ) ὀλιγεκτῶ) ἢ γιν. τὸ ἔχειν ὀλιγα : Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.14 ὀλιγεῖται ἰδ.γρ. ὀλιγοῖται.

δολιγημέρος -ος ἰδιόγ. ἡμέρας κ. μ.σν. ὁ διαρκῶν ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας : Ἰππ. Ἀερθ.63 ὀλιγημέρος ζωῆ, αὐτ. Ἀγμ.11 πυρετοῖ ὀλιγημέροι κτείνοντες αὐτ.Διαπ.17 ἐβδομοῖσι καὶ ὀλιγημώτεροι θνήσκουσιν, αὐτ. Ἀερθ.63 ὀλιγημώτεροι, Εὐστ. Ἰλ.14,11* 2) ὁ διαρκῶν βρατίων, ὀλιγὸν χρόνος : Ἄντιλλαν. Ὀρειβ.10,23,16 ὀλιγημέρος τρήφει ἰπθ.δ. **δολιγηπελέων**-ουσα ἰδιόγ. πέλοισι ἐπ. ἢ γιν. ὁ ἔχων μικρὰ, ὀσθητὴ δύναμις, ὁ ἀδύνατος : Ἰλ.Ο 245 ἴ τ' ἢ δὲ σὺ νοστήν ἂν ἄλλων ἦσ' ὀλιγηπελέων, Ὀδ.Ε 457 ὁ δ' ἄρ' ἀνευστος καὶ ἀνασούσος κειτ' ὀλιγηπελέων, αὐτ.Τ 356 ὀλιγηπελέουσα περ ἔμης πρβλ. κακηπελέων.

ὀλιγηπλής-ους-ές ἰόλιγος, πέλομαι μτγν. ἀσθενής, ἀνάχαρος, ἀδύνατος : Κριναγ.ΑΠ 7,380 ὀλιγηπλής ἄσκος. Ὀππ. Ύμν.1,767.

ὀλιγηπλής (ἡ) κ. μων. ἰων. ὀλιγηπλήϊ ἀδυναμία, ἀτονία, λιποθυμία : Ὁδ.Ε 468 ἔξ ὀλιγηπλής δαμάσκη κενωσθέντα θυμόν, Εὐστ.Πον.297,23.

ὀλιγηπλής-ους-ές μτγν. ὁ ὀλιγός : Νίκ.Θερ.284 θαλαμῆν ὀλιγηπέα τεύχων.

ὀλιγηπρίας-ον μτγν. ὁ ὀλιγηπρής, ὁ ὀλιγός : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 7,656,1 τοῦτ' ὀλιγηπρίων, .. σῆμα μικρὸς τάφος, μικρὰ ταφόπετραί.

ὀλιγηπρσίη (ἡ) ἰόλιγος ἀρσικός μτγν. ὀλιγός, μικρὸς ἀρσικός ἀγρός : ΑΠ 6,98 πευχρῆς ἔξ ὀλιγηπρσίης μοίραν ἀλοιήσας στάχους.

ὀλιγησιπύδος-ον ἰόλιγος, σιπύα μτγν. ὁ ἔχων ὀλιγόν σίτον ἢ μικρὰν ἀρτοθήκην, ἀντίθ. εὐσίπυδος : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,288,10 θείης δ' εὐσίπυδους ἔξ ὀλιγησιπύων, αὐτ.300,2.

ὀλιγιθά Ἡσ. ὀλίγων : πρὸς μίνυθα.

ὀλιγιτάκις ἐπίρρο. μτγν. σπανιτάτα, ἀντίθ. ηλιστάτος, πθ. ἐν Γαλ.ΒΙΙ,649.

ὀλιγιτάτος-η-ον κ. νεώτ. ὑπερθετ. τοῦ ὀλιγός βλλ. ὀλιγ(ο)- κ. δημ. λιγο- πρώτων συνθετικῶν πολλῶν λέξεων προσθίδων εἰς τὸ διὰ τοῦ β' συνθετικῶ ἀπολούμενον τὴν ἔνωσαν τοῦ ὀλιγου κατὰ ποσότητα ἢ χρονικὴν διάρκειαν, σίον ὀλιγόσιμος, ὀλιγόδαμος, ὀλιγόςιος, ἰόλιγίζωμαι | κ. κτ. συγκ. ὀλιγ- σίον ὀλιγάνθρωπος.

ὀλιγιάμοις-(η)-οἶν μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀλιγομοίς βλλ. : Ἀλέξ. Ἀερ.Πρ.1,103.

ὀλιγιαναφορία (ἡ) μτγν. ἀντί ὀλιγιαναφορία βλλ. : Πρὸκλ.Τετραβδ.118.

ὀλιγιανάφορος-ον μτγν. ἀντί ὀλιγιανάφορος βλλ. : Πρὸκλ.Τετραβδ.114,12 τὰ βραδυανάφορα τῶν ζῴδιων, ταχικατάφορα γίνεται καὶ τὸ ἀνάπαλι τὰ βραδυκατάφορα ὀλιγιανάφορα.

ὀλιγιάδαμος-ον ἰόλιγος, βαθμικός μων. ὁ ἔχων ὀλίγους βαθμούς, ὀλιγός βαθμικός : Πρὸδρο. ἐν Ἄν.Κρ.3,211,19 ὀλιγιάδαμω κλίμακι..

ὀλιγιάρής-ους-ές μτγν. μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀλίγον ἄραρος, ὁ ἐλαφρὸς : Παῦλ.Αγ.3,76.

ὀλιγιόβιος-ον ἰόλιγος, βίος κ. μων. ὁ ὀλίγον χρόνον βίων, ζῶν, ὁ βραχύβιος, ὁ ὀλιγόζωος : Ἀριστ.Ζ1 665b,24 ἐν ἐνίοσι τόποις γίνονται μὲν, ἐλάττω δὲ καὶ ὀλιγιώτερα [τὰ ζῶα]. Π1 Διδ 11,3 εὐλογημένος γεννητὸς γυναικὸς ὀλιγόςιος, αὐτ.141,1 Σέξτ. Ἐμ.Μαθ.1,73, Ἀνδρ.Κρ.245C.

ὀλιγιόδουλος-ον ἰόλιγος, βουλή μτγν. ὁ ἔχων ὀλίγην βουλήν, κρίσις, πρόφησις, ὀλιγόν σινετικός : Πολ.Φυσ.1,3,182, Ἀδσμ.2,31.

ὀλιγιονώμων-ονος-ον ἰόλιγος, γνῶμη μτγν. Ἡσ. κ. Φώτ. ἐὼλιγιονώμονα, ὀλιγῶμων : Σενέκ.15Α μικροκεφάλους τε καὶ ὀλιγιονώμονας.

ὀλιγιονώματος-ον ἰόλιγος, γόνυ ὁ ἔχων ὀλίγα γόνυα βλλ.β1, κόμβους : Θεόδωρ.Φ1 4,11,1 ὁ τοξικός κέλαρος δὲ καὶ κρητικὸν πινες καλοῦσιν, ὀλιγιονώμων οὐ δέ.

ὀλιγιονομία (ἡ) ἰόλιγιονομίᾳ τὸ πικτεν, τὸ γεννῶν ὀλίγα τέκνα, ἀντίθ. πολυγονία : Πλάτ.Πρωτ.321B τοῖς μὲν ὀλιγιονομίαν προσήψε, τοῖς δ' ἀναλίσκομένοις ὑπὸ τούτων πολυγονίαν.

ὀλιγιονότος-ον ἰόλιγος, γονή ὁ γεννῶν ὀλίγα τέκνα, ἀντίθ. πολυγότος : Ἡσ.3,108 τούτα μὲν πάντα πολύγονα πεποιήκω .. ὅσα δὲ σθένετα καὶ ἀνισαρά, ὀλιγιονοία ζῶαί, Ἀριστ.Ζ1 558b,28 τὰ δὲ γαμψόδονχα πάντα ὀλιγιονοία ἐστί, αὐτ.570b,32 ὀλιγιονώτερα μὲν ἐστί τὰ σελῆχη διὰ τὸ ζῶοτοκεῖν. 2) ὁ ἀνοσός, ὁ ἀκαρπός, ἐπὶ ζῶων : Βέττ.Βόλ.525 ὄμ. κ. ἐπὶ φυτῶν : Θεόδωρ.Φ1 8,4,4.

ὀλιγιονομάτος-ον ἰόλιγος, γράμμα μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ὀλίγων γραμμάτων ἀποσπλούμενος, συγκεῖμενος, ἀντίθ. πολυγράμματος : Φιλῶδ.Ποιημ.

ἐν Ἑρακλειτ.Παν.994,34. 2) νεώτ. ὁ μαθὼν ὀλίγα γράμματα, ὁ ὀλιγομαθής.

ὀλιγογραφία (ἡ) ἰόλιγος, γράφω μων. τὸ γράφειν ὀλίγα : Μιλ. Ἀκουμ.2,194,23 (ἐκδ. Λ.)

ὀλιγογράφος-ον νεώτ. ὁ γράφων ἢ ὁ συγγράφων, ἢ ὁ συγγράφειν ὀλίγα.

ὀλιγοδακτυλία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ συγγενὴς ἀνωμαλία τῶν χερῶν ἢ τῶν ποδῶν, καθ' ἑν φέρουσι ὀλιγοτέρας τῶν πέντε δακτύλων.

ὀλιγοδάπανος-ον ἰόλιγος, δαπάνη μτγν. κ. νεώτ. ὁ δαπανῶν ὀλίγα, ὁ φειδωλός, ὁ οικονομικός, ὁ ὀλιγοέξοδος : Παλλὰδ.Λαου.98,135, Σουίδ. ἐν λ. εὐτέλης. 2) νεώτ. ὁ δι' ἐν ἀπαιτεῖται μικρὰ δαπάνη, ὁ εὐθηνός : ὀλιγοδάπανον γεῖμα.

ὀλιγοδέης-ους-ές ἰόλιγος, δεῖομαι μτγν. ὁ δεόμενος ὀλιγόν, ὁ ἔχων χρεῖαν ὀλίγων, ὀλιγαρκής : Πολύδ.16,20,4 τὴν κατασκευὴν ἔχει ῥαδικωτέραν καὶ τὴν εὐδοκίαν ὀλιγοδέεσσαν ἰπὴν δημοτικότητα κτημένῃ διὰ μικρᾶς δαπάνης, Ποσειδών. 59J οὕτω ὀλιγοδέεις ἴσων, Φιλῶ.116 ὀλιγοδέεστατος, Μάρκ.Αὐρ.5,5 τὸ ἀμφίμοιρον, τὸ ὀλιγοδέες τὸ ἐμμένεις, αὐτ.1,5.

ὀλιγόδεια (ἡ) ἰολιγοδέεια μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀλιγοδέους, ἡ ὀλιγαρκία : Φιλῶ.1,307.

ὀλιγοδένορς-(η)-οἶν ἰόλιγος, δένδρον μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπων, ὁ ἔχων ὀλίγα δένδρα, ὁ περυστευμένος δι' ὀλίγων δένδρων : Σχόλ. Διον.Θρ.152E ἐν τοῖς φιλοστότεροις δρεσιν ἴηουν δένδρονες ἢ ὀλιγοδένορςιοι.

ὀλιγοδαίπτος-ον ἰόλιγος, δαίπαιτ ὁ δαισιπότης δι' ὀλίγων, ὁ λιποδαίπτος : Κηφισοδ.η.Καρυστ.7 ὀλιγοδαίπτον καὶ τρυφήν ἀλλότριον.

ὀλιγοδουλος-ον ἰόλιγος, δουλός μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων ὀλίγους δούλους : Σπράδ.16,4,26 ὀλιγοδουλός δ' ἐντες ὑπὸ τῶν συγγενῶν διακονοῦντα τὸ πλεόν ἢ ὄη' ἀλλήλων, Εὐστ.διον.Περ.954.

ὀλιγοδράνης-ους-ές ἰολιγοδρανῶν ὁ ὀλίγον ἰσχύων, ὁ ἔχων ὀλίγην δύναμιν, ὁ ἀσθενής, ὁ ἀδύνατος : Ἀριστ.Π.Ὀρν.686 ἀγε δὴ φύσει ἄνδρες ἀμαυροδῆσι, φύλλων γενεὰ προσομοί, ὀλιγοδρανέες Ὀρφ. Ἀργ.428 ἀνθρώπων ὀλιγοδρανέων, Λουκ.Τραγῶδ.324 εὐλοκίτων, ὀλιγοδρανέες, εὐπερίπστον, Νόνν.Δ 35,271 καρθηραρέων ὀλιγοδρανέες ὄσθηα τιταλίων.

ὀλιγοδράνεια ἰολιγοδρανεία τὸ ὀλιγοδρανείη, ἡ ἀσθένεια, ἡ ἀδυναμία : Αἰσχ.Πρ.548 οὐδ' ἐξερχῆς ὀλιγοδρανέων ἀίκιον, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 5,235,8 ἔκ δ' ὀλιγοδρανέης καὶ μόρον ἐγγύς ἔχω.

ὀλιγοδρανῶ-έων ἰόλιγος, δρανῶναι ἐπ. ἐνεστ. μτχ. ὀλιγοδρανέων, ὀλίγον ἰσχύων, κατέχομαι ὑπὸ ἀδυναμίας, εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος : Ἰλ.Ο 246 τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ, αὐτ.Π 843, αὐτ.Χ 337, Φιλῶ.1,460 ὀλιγοδρανοῦσα ἡ δίανοις, Ἰδμὸλ.Μυστ.28 ὀλιγοδρανοῦσα, Γρηγ.Ναζ.2,106,2, Ἰουλ.Καθ.331B. 2) ρηματ. π. ὀλιγοδρανία.

ὀλιγοδραμῶ-έων ἰόλιγος, δρομῶ μτγν. βραίω βραδέως προχωρῶ σιγά, ἀργά, ἐπὶ τῆς σελήνης : Κατ. Ἀστρλ.Κ 1,102,7B.

ὀλιγοδύνάμος-ον ἰόλιγος, δύναμις σχόλ. κ. νεώτ., δημ. λιγοδύναμος ὁ ἔχων ὀλίγην δύναμιν, ἰσχύων, ὁ ἀδύνατος, ὁ ἀτονος : Σχόλ. Ὀππ. Ἄλ.1,623.

ὀλιγοέλαιος-ον ἰόλιγος, ἐλαίον ὁ παρέχων, ὁ παράγων ὀλίγον ἐλαίον : Θεόδωρ.ΦΑη.6,8,5 ὠν ἢ σὰρξ πολλή, ὁ δὲ πυρὴν μικράς, ὀλιγοέλαιος.

ὀλιγοελλία (ἡ) μτγν. ὄρη. ἀντί ὀλιγοελλία βλλ. : Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,14.

(ὀ)λιγοέξοδος-(η)-οἶν νεώτ. κ. δημ. λιγοέξοδος ὁ ὀλιγοδάπανος βλλ.

ὀλιγοεργής-ους-ές ἰόλιγος, ἐργον ὁ ὀλίγον ἐνεργῶν, ὁ ἔχων ὀλίγην, μικρὰν δύναμιν : Ἰππ.Τόπ. Ἄκвр.43 τὸ σῶμα ὀλιγοεργές ἐστί.

ὀλιγοτέης-ους-ες ἰόλιγος, ἔτσι μτγν., νεώτ. κ. ὀλιγοτέης ὁ ὀλίγων ἐτών, ἢ ὁ διαρκῶν ὀλίγα ἔτη: Πολυδ.1,58 ὀλιγοτέης χρόνος ἄνθρωπος ὀλιγος.
ὀλιγοταία (ή) ἡ ὀλιγότης τῶν ἐτών, ἡ ἡλικία τῶν ὀλίγων ἐτών, ἡ νεότης: Ξεν.Κ.Π.1,4,3 ἐμφαίνεται τὸ νεαρὸν αὐτοῖς ὁ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοταίαν.
ὀλιγοζος-ον ἰόλιγος, ὄζος ὁ ἔχων ὀλίγους ὄζους, ὀλίγα κλωνάρια: Θεόδωρ.Φ11,8,2.
ὀλιγοζωία (ή) ἰόλιγώζως μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ βραχύτης τῆς ζωῆς, ὁ βραχύς βίος, ἡ ὀλιγη ζωή: Ἄχμ.Ὀνειροκρ.40,54,95.
(ὀ)λιγοζώσι(-η-σιν) ἰόλιγος, ζωῆ μων. κ. νεώτ., δημ. κ. λιγοζώσιος-η-ο, ὁ ἔχων ὀλίγην, βραχείαν ζωὴν, ὁ βραχύθιος: Ἄχμ.Ὀνειροκρ.39,56,78, - λιγοζώη μοῦ φαίνεται ἡ γριά μου.
ὀλιγοήμερος-ον νεώτ., δημ. ἰόλιγόημερος-η-ο ὁ ὀλιγημέρος βλ.λ.Π: λιγήμερη χαρά, - λιγοήμερο γαῖδι: 2) ὁ ἐπ' ὀλίγος εἰσέτι ἡμέρας μέλων νὰ ζῆσθ, ὁ κοντινήμερος.
ὀλιγοθερμία (ή) μων. ἡ θιρότης τοῦ ὀλιγοθερμου, τὸ νὰ ἔχη τις ὀλίγη θερμότητα: Μετ.Ἐπιμ.Φυσ.132,22.
ὀλιγοθερμος-ον ἰόλιγος, θερμῆ κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀλίγην θερμότητα, ἐπὶ φυχαρίμων ζῶων: Ἀριστλ.ΖΜ 652b,25 ὀλιγοθερμα γὰρ πάντα διὰ τὴν ἀραιμίαν, αὐτ.ΖΓ 718b,37 μαλακόθερμα γ' οὖν γεννώσι, διὰ γὰρ τὸ εἶναι ὀλιγοθερμα, οὐ ἔπραυν αὐτῶν ἡ φύσις τὸ ἔσχατον ὄμ. κ. ἐπὶ τοῦ σπληνός: αὐτ.ΖΜ 670b,7 ὀλιγοθερμος ὁ σπλήν.
ὀλιγοθριε-τριχος(ῶ,ή) ἰόλιγος, θριεῖ μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀλίγους, ἀραιὰς τρίχας: Πασχ.Χρον.688.
ὀλιγοθυμῶ-έω ἰόλιγος, θυμῶς μτγν. κ. μων. ἔχω ὀλίγον θυμὸν, μικρὰν φυγὴν, εἶμαι ὀλιγόφυχος: Εὐστ.Ἰλ.159,18, αὐτ.Ἰλ.Ο 240 ἄγχιραι δὲ θυμὸν ὁ ὀλιγοθυμῶσας, οὐερ ὁ ποιητὴς ὀλιγηπελέων φησί.
ὀλιγοτινος-ον ἰόλιγος, τς) ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ὀλίγα Ἴνας: Θεόδωρ.Φ1,51,15.
ὀλιγοκαινος-ον νεώτ. γεωλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεταξύ τῆς μειοκαινου καὶ τῆς ἠωκαινου ὕποπερίοδον τῆς τριτογενεῖος διαπλάσεως: ὀλιγοκαινός διαπλάσεις ἰπὸ σύσλον τῶν στρωμάτων τῶν ἀποτεθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θυμάνου ὑποπερίοδου.
ὀλιγοκαιρος-ον ἰόλιγος, καιρός ὁ ἔχων ὀλίγον καὶ ταχέως παρερχόμενον καιρὸν πρὸς ἐνέργειαν, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀναβολῆν: Ἰνπ.Τόν.Ἀνδρ.44 ἡ Ἰατρικὴ ὀλιγοκαιρός ἐστι.
ὀλιγοκαλῆμος-ον ἰόλιγος, κάλαμος ὁ ἔχων ὀλίγους καλῆμους ἢ καυλοῦς: Θεόδωρ.ΦΑιτ.4,11,4 ὀλιγοκαλαμώτερος.
(ὀ)λιγοκαρδός(-η-σιν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ὀλίγην καρδίαν, μικρὰν φυγὴν, ἦτοι ὁ στεροῦμενος ἐμφύσης καὶ θάρρους, ὁ μικρόφυχος, ὁ δειλός.
ὀλιγοκαρπός-ον ἰόλιγος, καρπός κ. νεώτ. ὁ ἔχων, ὁ παράγων ὀλίγους καρπούς, ἀντίθ. πολύκαρπος: Θεόδωρ.ΦΑιτ.2,11,10, Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,37 ὀλιγοκαρπος δένδριτης, Ἀθην.Ἰατρ.Π.Ὀρειδ.ἱεσ.7,4.
ὀλιγοκαρπῶ-έω ἰόλιγόκαρπος μτγν., φέρω, ἔχω, παράγω ὀλίγον καρπὸν: Στράβ.Χρηστ.2,3, Πτολ.Τετρῶδ.221.
ὀλιγοκαυλός-ον ἰόλιγος, καυλός ὁ ἔχων ὀλίγους καυλοῦς, στελεχῶν, ἀντίθ. πολυκαυλός: Θεόδωρ.Φ17,8,2 μονόκαυλα δὲ καὶ ὀλιγοκαυλα.
ὀλιγοκάρως-ωτος (ῶ,ή) μων. ὁ ἔχων μικρὰ κέρατα: Γεωπ.18,1,3 τοὺς κριοῦς εἶναι χρῆ .. εὐκέρως, ὀλιγοκέρωτας.
ὀλιγοκίνδυνος-ον ἰόλιγος, κίνδυνος) μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων, ὁ ἐνέχων ὀλίγον κίνδυνον: Εὐστ.Ὀδ.178, 39 οὐ γὰρ ἀκίνδυνος οὗτος ὁ σκόπελος ἀλλὰ ὀλιγοκίνδυνος.
ὀλιγοκίνητος-ον ἰόλιγος, κινῶ) μτγν. ὁ ὀλίγον κινούμενος: Στοβ.Ἐκλ.11,202.

(ὀ)λιγοκλάθος(-η-σιν) ἰόλιγος, κλάθος κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ὀλίγους κλάθους: Θεόδωρ.Φ11,51, 2) νεώτ. ζῶοι τὸ ἀρα, ὡς οὐα, γένος πλατυελμίνθων στροβιλιωθῶν βαλασσιῶν σκωληκῶν.
ὀλιγοκλήρος-ον ἰόλιγος, κλήρος μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων ὀλίγους κλήρους γλώσσας, ἐπὶ τοῦ ἀκλήρου: Εὐστ.1695,37 ἄκλήρος ἀνὴρ ὁ ὀλιγοκλήρος.
(ὀ)λιγοκόσμος(-η-σιν) (ῶ) μων., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ χώρας, ὁ ἔχων ὀλίγον κόσμον, ὀλίγους ἀνθρώπους: Ἄχμ.Ὀνειροκρ.248 ὀλιγοκόσμον βλασιέων.
ὀλιγοκτημένω-ονος-ον ἰόλιγος, κτμῶι μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀλίγα κτῆματα, ὁ μικροκτηματίας: Κύριλλ.Καν.Ἰουλ.7,226Β Ἰεῶδ. Jacobus).
ὀλιγοκυβαμία (ή) νεώτ. ἱατρ. ὁ ὀλιγοκυβαμία βλ.
ὀλιγοκύματος-ον ἰόλιγος, κύμα μων. ὁ ἔχων ὀλίγα κύματα, ὁ ὀλίγον κυμαίνόμενος, ἀντίθ. πολυκύματος: Εὐστ.Πον.350,69 εἰ μὴ ἐν παντελεῖ γαληναίω, ἀλλ' ὡς ἐν ὀλιγοκύματῶ κατόπθῃ.
ὀλιγοκυτταρμία (ή) νεώτ. ἱατρ. εἶδος ἀραιμίας καθ' ἣν ἡ ποσότης τῶν ἐν τῷ αἵματι αἰμοσφαιρίων εἶναι μικρότερα τῆς φυσολογικῆς.
ὀλιγοκύτταρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ὀλίγα κύτταρα, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀλίγων κυττάρων.
ὀλιγολάθος-ον ἰόλιγος, λαθῶ) μων. κ. νεώτ. ὁ ὀλίγα λαθῶν, ὁ ὀλιγόλαθος: Ἐπιφῶν.Ἀγιοστ.217C Ἰερῶδ. ὀλιγολάθος.
ὀλιγολάθω-έω ἰόλιγολάθος μτγν. κ. μων. λαθῶ, λέγω ὀλίγα: Εὐστ.1278,12, Λοδῆκ.Φρῶν.627.
ὀλιγολογία (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀλιγολόγου, τὸ νὰ λέγῃ, ὀμῆλι τις ὀλίγα, ἀντίθ. πολυλογία 2) ἡ βραχυλογία βλ.λ.
(ὀ)λιγολόγος(-η-σιν) ἰόλιγος, λόγος μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ λέγων, ὁ θημιῶν ὀλίγα, ὀλιγολόκος, ὁ μὴ φιλόλαος: Ἰω.Μαυροπ. ἐν Ἀποστ.Ἀνεκδ.Ἑλλ.Μουστουῆ2,5 Ἰερῶδ. ὀλιγολόγος, πρβλ. βραχυλόγος, μακρολόγος 2) νεώτ. ὁ λεγόμενος δι' ὀλίγων, ὁ βραχυλόγος, ὁ ἀσπίντος: ὀλιγολόγος προσφώνημα - ἐπιστολή.
ὀλιγομάθεια (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀλιγομαθοῦς, τὸ νὰ εἶναι τις ὀλιγομαθῆς βλ.λ.
ὀλιγομαθής-ους-ές ἰόλιγος, μαθηδῶν μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ μαθηδῶς, ὁ μαθὼν ὀλίγα, ὀλιγομαθῆς, ὁ μὴ τυχὼν ἐπαρκῶς μορφώσεως Σωκρ.Σχ 2,35,130, Εὐστρ. ΗΝικ.256,24 κ. ἐπιρρ. μτγν. ὡς: Σωκρ.Σχ 4,7,219.
ὀλιγομέρεια (ή) πᾶν. ἡ μικρὰ ἔκτασις: ὀλιγομέρεια τῆς ἀνογραφῆς.
ὀλιγομερής-ους-ές νεώτ. ὁ ἐξ ὀλίγων μερῶν ἀποτελούμενος συγκεκριμένος: ὀλιγομερῆς ἄθος.
ὀλιγομετρία (ή) ἰόλιγομετρίας μτγν. κ. μων. ἡ ὀλιγότης τοῦ μέτρου, ἡ ὀλιγότης, ἡ μικρότης: Στοβ.Ἐκλ.1,1098 πρὸς τὴν ὀλιγομετρίαν τὰ λοιπὰ ζῶα μετροποληται 2) ἐν τῇ προσώδια, τὸ ἔχειν ὀλίγους μετρικῶς πόδας: Εὐστ.Ἰλ.353, 39 καινὰν ἔπους εἶναι, καθὰ καὶ τὴν ὀλιγομετρίαν, ἢ θεωρεῖται ἐν στίχῳ ἐξ ὀλίγων μερῶν λόγου συγκεκριμένῳ.
ὀλιγομέτρος-ον ἰόλιγος, μέτρον μων. ὁ ἐξ ὀλίγων μέτρων συγκεκριμένος: Κίμωνασ.Χρον.9,73.
ὀλιγομηκῆς-ους-ές ἰόλιγος, μηκός ὁ ἔχων ὀλίγον, μικρὸν μήκος: Εὐστ.Πον.54,52 ποιῶν τὸ ὀλιγομηκῆς διὰ βραχυτάτης δόσεως Μετοχ.Θ 242.
ὀλιγομοσάει(-η-σιν) ἰόλιγος, μοσάει ὁ λαμβάνων ὀλίγον μοσάον, ὁ ὑπηρετῶν ἐπὶ μικρῷ μισθῷ: Πλάτ.Ἐπιστ.348Α τῶν δὲ μισθοφόρων τοὺς πρεσβυτέρους .. ἐπιχειροῦσαν ὀλιγομοσάει μισθῶν, Πολυδ.4,43 σοφιστὰς ὀλιγομοσάει.
ὀλιγομυθία (ή) ἰολιγομυθία τὸ λαλεῖν, τὸ θημιῶν ὀλίγα, ἡ ὀλιγολογία: Δημόκρ.274 κόσμος ὀλιγομυθία γυναικί.
ὀλιγομόθος-ον ἰόλιγος, μόθος) μων. ὁ περιέχων ὀλίγους μῦθους: Εὐστ.Πον.60,22 ἐπιηκίκοι, οἱ

και περιόγονται μάλιστα δια τὸ ἀνθρωπινώτερον εἶναι και ὀλιγόμυθοι.

όλιγον αὐδ. τοῦ ὀλιγός βλ.λ., ὡς ἑπίρρ.

όλιγον (πὸ) νεώτ. βυζαντ. μουσ. φθογγόσημον δηλοῦν τὸν πρῶτον μετὰ τὸν προηγούμενον ἀνόνητα φθόγγον.

όλιγονειρος-ον ὀλίγον, ὄνειρον μτγν. ὁ ἔχων ὀλιγα ὄνειρα : Ἰδμελ.Που9.25,14 ὀ- ὄνειροι.

όλιγοντρόφιλος-ον νεώτ. ἐπὶ βακτηρίων τοῦ εἰδάρου, ὁ δια τὴν θρέφει τοῦ ὀνοίου ἀπαιτεῖται μικρὰ ποσότης νιτρικῆς ἁλάτων.

όλιγονοια [ή] ὀλιγόνοια μ.ν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀλιγόνου βλ.λ., τὸ ἔχειν ὀλίγον νοῦν, μικρόνοια : Στοῦδ.Θεὸδ.84D περὶ μὲν τούτων εἰρηται μοι „ ἐπ’ ὅσον ἐφικτὸν τῇ ὀλιγονοίᾳ μου.

όλιγόνου-ος-ου-ον ὀλίγος, νεώτ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀλίγον νοῦν, ὁ περιωρισμένης διανοητικότητος, ὁ μικρόνοος, ἀντίθ. πολύνοος.

όλιγόφυλος-ον ὀλίγος ἔθλων μτγν. ὁ ἔχων ὀλιγα ἔθλα, ὁ θαμνώδης : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,226,3 τοσότῃ τῷ ῥωπέϊον ὀλιγόφυλον 2) ὁ φέρων ὀλιγα ἔθλα, ὀλιγην ἔθλειαν : Στραδ.Χρυστ.127-3) ὁ ἐξ ὀλίγων ἔθλων συγκείμενος, ἥτοι συσταμένος : Φιλίμ.Γραμμ.Λεξ.Τεχνολ.209 ἐν λ. σχεδία κάραδος μονόφυλος ὁ ὀλιγόφυλος.

όλιγοπαθής-ους-ές νεώτ. γραμμ. ἐπὶ πρωτικῶν, ὁ εἰς ὀλίγας μόνον πτώσεις συναρπρούμενος, ἀντίθ. ὀλοπαθής : Γαζ.Θ.Εισαγ.Γραμμ.δ.

όλιγοπαθία [ή] ὀλιγόπασις μτγν. τὸ ἔχειν ὀλιγα παθία, τέκνα : Μουσών. ἀν. 15α,77Ε.

όλιγοπαίς-παιδός [ή] ὁ ἔχων ὀλίγους παῖδας, ὀλιγα τέκνα : Πλάτ.Νόμ.930Α ὅσοι μὲν ἀπαίδες .. ἡ ὀλιγοπαῖδες ὄντες διαφέρωνται.

όλιγοπιστία [ή] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀλιγοπιστοῦ, τὸ ἔχειν ὀλίγην, μικρὰν πίστιν, ἡ ἐλλείψεως πίστεως : Ὀρην.Κέλα.39, Ἐφραίμ Σάρ.1,26Ε.

(ὀ)λιγοπιστός (-η-οίω) ὀλίγος, πιστικὴ μτγν. μ.ν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ὀλίγην, οὐχ ἰσχυρὰν πίστιν : Κδ Ματθ.8,26 τί θελοῖτε ἔστε, ὀλιγοπιστοὶ, αὐτ.14,31, αὐτ.Λουκ.12,28, Σέξτ.Πυ9,6, Εὔστ.Που.330,57. || νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ ὀλίγον πιστεύων εἰς τοὺς ἄλλους, ὁ δύσπιστος.

όλιγόνου-ος-ου-ον ὀλίγος, νησιή ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων ὀλίγην, μικρὰν νησίαν : Ἡσ. ἐν λ. ἀζαλές πολύνουον και ὀλιγόνουον.

όλιγοποιῶ-τω ὀλίγος, ποιῶ μτγν. ποιῶ, καθιστῶ τὸ ὀλίγον, ἐλαττώ, μειῶ : Πδ Σοφ.Σειρ.48,2 ὅς ἐπῆγαγεν ἐπ’ αὐτοῦς λιμόν, και τῷ ζήλω αὐτοῦ ὀλιγοποίησεν αὐτούς.

όλιγοπόλιος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων ὀλίγας πολιὰς τριχάς : Ἡσ. ἐν λ. ἄσπρονόλιος.

όλιγονοία [ή] ὀλιγόνοια μτγν. τὸ ναεῖν, κόπιάζειν ὀλίγον, ἡ κωθρότης, ἡ ἀκηρηρία : Πολυδ. 16,28,3 δικαιός ἄνε τις μὲν Ἀττάλου .. ὀλιγονοίαν καταμέφαίτο.

όλιγονοός-ον ὀλίγος, πονώ μτγν. ὁ ὀλίγον πονών, κοπιάζων, ἐργαζόμενος : Διον.Ἀλ.ἀδμ.51.

όλιγονοσία [ή] μτγν. κ. νεώτ. τὸ πνεῖν ὀλίγον, ἡ μετρίοτης εἰς τὸ πνεῖν : Ἀρετ.Χρον.Νοσ.1,4, Λουκ.Παρθ.16 οἱ μὲν βουλομένοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορθοῦν ὀλιγοιστίας και ὀλιγοιστίας χρωτῆται καθάπερ οἱ νοσοῦντες.

όλιγοπότης [ό] ὀλίγος, πόσις κ.μ.ν. κ. νεώτ., τὸ βηλ. ὀλιγοπότης-ιδος, ὁ πῖνον ὀλίγον, ὁ ἐγκρατής περὶ τὴν πόσιν : Ἡρόδ.Ἱατρ. η. Ὀρειδ.5,27, 13, Ἀθην.10,419Α ἦν δὲ και ὀλιγοπότης ὁ Πυθαγόρας και ἐτέλεστατα διεβίω, Εὔστ.Που.323,12 || νεώτ. ἰδ. ὁ πῖνον ὀλίγον οἶνον, κ. γεν. οἶνονεματώδη ποτῆ.

όλιγοπιστία [ή] μτγν. ἀ. ὀλιγοπισία βλ.λ. Ἀρετ. Χρον.Νοσ.1,2.

όλιγοπότης-ον ὀλιγοπότη[ς] ὁ πῖνον ὀλίγον, ὁ ὀλιγοπότης : Ἀριστ.Ζ1 593b,29 ἐστι δὲ τὸ πῖνον ὀλιγῶν γένος πάν μὲν ὀλιγοπότην, αὐτ.ΖΜ 669α, 35 ἀδία και ὀλιγοπότη ταῦτα πάντα.

όλιγοπότη-τω ὀλιγοπότη[ς] κ. νεώτ. πῖνω ὀλίγον, εἶμαι ὀλιγοπότης, ἀρκοῦμαι εἰς ὀλίγην πόσιν : Ἀριστ.ΖΜ 670b,45 ἐν τοῖς τετράστοις δὲ τοῖς φυτότοις μικροῦς και σπέρρος .. ὁ σπλην εἶσι δὲ τὸν πλείονα σαρμῶν εἶναι και ὀλιγοπότης || κ. νεώτ. πῖνω ὀλίγον οἶνον, λιγο κρασί : Πλάστ. ἩΒ,224D ἐρωτύματος δὲ δια τίνα ἀπίαν ὀλιγοπότησιν οἱ Σπαρτιάται, ἔφη, ἴνα μὴ ἄλλοι ὀπὲρ ἡμῶν βουλεύωνται.

όλιγόνου-ποςος-ον ὀλίγος, ποσίς μτγν. κ. μ.ν. ὁ ἔχων μικροῦς πόδας : Εὔστ. Ὀδ.1502,27.

όλιγοπραγμοσύνη [ή] μτγν. κ.νεώτ. ἡ εἰς ὀλιγα ἑνασχόλησις, ὄθ. ἡ ὀδράκεια, ἀντίθ. πολυπραγμοσύνη : Χρυσ.Στωικ.3,176.

όλιγοπραγμων-ος [ό,ή] μτγν. ὁ ἀσχαλούμενος εἰς ὀλιγα, ὁ περὶ ὀλίγων φρονιζών, ἀντίθ. πολυπράγμων : Χρυσ.Στωικ.3,176.

όλιγοπτερός-ον ὁ ἔχων ὀλιγα πτερά, ἀντίθ. πολύπτερος : Ἀριστ.Ζ1 486b,11 τὰ μὲν πολύπτερα, τὰ δ’ ὀλιγοπτερα ἔστιν.

όλιγοπυθμην-ενος [ό,ή] μ.ν. ὁ ἔχων μικρὸν πυθμῆνα : Θεόγναστ.Καν.86.

όλιγοπυρός-ον κ. μ.ν. ὁ ἔχων ὀλίγους πυρούς, κόκκους στίου, ὀλίγον σίτον : Θεόφρ.Φαῖτ.4,11,4 ὁ στίχης μικρὸς και ὀλιγοπυρός 2) ὁ ἔχων ὀλίγον πῦρ : Εὔστ. η. Κοῦμαν. Ἀθησ. ἐν λ.

όλιγορρημον-έω μτγν. κ. μ.ν. λέγω ὀλιγα || τὸ ἀπαρθ. ὡς οὐσ. : Εὔστ.Που.95,33 τὸ σιγηλὸν και τὸ ὀλιγορρημονεῖν.

όλιγορίζος-ον κ. μ.ν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ὀλίγας ρίζας : Θεόφρ.Φ1 1,6,3, Γεωπ.4,1,12.

όλιγορρυτος-ον ἰρῶν Ἡσ. ὁ ὀλίγον ρέων.

όλιγος -η-ον κ. μ.ν. κ. νεώτ., μ.ν. κ. δημ. κ. λιγός-η-ον, Τραπντιν. ὀλιγός συγκρ. ὀλιγώτερος ἀ. μείων ἡ ἥσων ἡ ἐλάσσων ἡ ὀλιζών βλ.λ. ὀπὲρ, ὀλιγίστος, συνήθ. η. Ὀμ. κ. Ἄττ. κ. σπανιῶ τραγ. ἐπὶ ποσότητος, πραγμάτων, γεγονότων, χρόνου, μικρὸς, σπάνιος, ἀντίθ. πολὺς : Αἰσχ.Πέρσ. 330 πολλῶν παρόντων δ’ ὀλιγ’ ἀπαγγέλλω κακά, Σολωμ. Ἐλ.Πολ.Σχεδ.41 ὀλιγο φαῖς και μακρινὸν σὲ μέγα σκότος κἔμμο, Μυρτίτ.176 ἄν τὸν εὐδιδεν ὀλιγα κεφάλαια ν’ ἀνοίξῃ ἕνα ἐμπορικαί, -παροῖμ. ὅπου γυρεῖται τὰ πολλὰ χῶμα και τὰ λίγα, αὐτ. ὅπου εἶναι τὰ πολλὰ πάνε και τὰ λίγα [ὅτι αἱ μικροὶ πρόσοδοι τῶν πτωχῶν περιέρχονται εἰς τὰς χεῖρας τῶν πλουσιῶν] || κ. υτ. ἀπαρθ. : Ἡρ.δ.109 ὀλιγός .. στρατιῆ τῇ Μήδων συμβαλέειν, Θουκ.1,50 μ’ .. αἱ σφέτεροι δέκα νηὲς ὀλιγα ἀμύνειν ὀνται || ἐπὶ χώρου, ὁ μικρὸς ἐκτάσσεως : Ἰλ.Κ 161 ὀλιγός δὲ τε χώρος ἐρύκει, Ἡρ.9,70 οἶα ἐν ὀλίγῳ χώρῳ πολλὰ μυριάδες καταλιγμέναι, - κάνα που λίγο τόπο να καθίσω || ἐπὶ χρόνου, ὁ μικρὸς διάρκειας, ὁ βραχύς : Ἰλ.Τ 157 ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἐσται φύλοσις, αὐτ.Ψ 418, Πίνδ.Ν 7,38 Μολοσσία δ’ ἐμδασίλευεν ὀλίγον χρόνον, Σοφ.ἀν.646 ἐν βραχεὶ κωλύω χρόνω, - λιγός καιρός εἶναι πού παντρέυηται, - σὲ λίγη ὥρα θά ἐμναπεράσει || ἐπὶ μεγέθους, ὁ μικρὸς, ἀντίθ. μέγας : Ἰλ.ε 376 ἔχει δ’ ὀλίγον σάκος ὦμα, Ὀδ.Κ 94 κάνα ὀπτε μέγ’ οὐτ’ ὀλίγην, Ἀπολλ.Ρ 1,955 ὀλιγός λιθός κ. συγκρ. : Ἀδ.Ζ1 2,42 τὸ μέγεθος ὄντες αἰετῶν οὐκ ὀλιγώτεροι || ἐπὶ ἀσαστήματος ἡ ῥακίας : Ἰλ. Β 529 ὈΤλῶς ταχὲς ὀλιγος .. ὀλιγός μεν ἐνν, Ὀδ.1 515 νῦν δὲ μ’ ἐν ὀλίγῳ τε και οὐδῆσιν και ἀκίχως ἀφθαλμοῦ ὀλάσων, Θεόκρ.1,47 τὰν ὀλιγός τις κῶρος ἐφ’ ἀμύσιασι φιλῶσαις ἡμενος, Καλλ.Αττ.ἐν Ἀν. ὈΕ.2080,85 οὐκ ὀλιγίς αἶμα βοός

κέρυται' || ἐνίοτε ἐπὶ σημ. κεκλήνης μεταξὺ τῆς τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ποσότητος: 'Ἰλ.Μ.452 ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπέκει, 'Οδ.Ζ.208 δάσεις τ' ὀλίγη τε φίλη τε, Πλάτ.'Απολ.23α ἡ ἀνθρώπινη σοφία ὀλίγου τιναὶ εἶσα ἐστὶ καὶ οὐδένος, 'Αριστ.ΖΜ.65β,17- || κ. ἐπὶ βαθμοῦ: Καλλίν.1,17 ὀλίγος καὶ μέγας' 2) τὸ ὀλίγου ὡς οὐα. οἱ εἰ- χοντες τὴν ἀρχὴν ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, οἱ ὀλιγαρχικοί, ἀντιθ. τοῦ πλῆθους: Θεουκ.6,38 τοὺς δ' αὖ ὀλίγους τὰ μὲν ἐλέγχεον, τὰ δὲ φυλάσσαν, Πλάτ. Πολιτ.291D τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστεία, αὐτ. 303Α, Δημ.1,396 διὰ τῶν ὀλίγων δυναστεία, 3) ἀ- σθενής, ἀδύνατος: κ. συγκρ.: 'Ἰνν.Παρθ.1 ἀθυμο- τέρη καὶ ὀλιγώτερό φύσει' 4) τὸ οὐδ. ὀλίγον ὡς ἐπίρρ., π. 'Ομ. συνήθ. π. ρ., εἰς μικρὰν ποσό- τητα, ἐκτασιν, ἐντασιν, χρονικὴν διάρκειαν, λιγίαι: 'Ἰλ.ψ.424 ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν, Εὐρ. Κικλ.163 ὀλίγον φροντίσας γε δεσποτῶν, Πλάτ. Πρωτ.339D ὀλίγον δὲ τοῦ ποιήματος εἰς τὸ πρῶ- σθεν προελθὼν ἐκπελάσσει, - ὀλίγον μόνον τ' ἀργήσας ἀνασχεῖ' κ. κτ. πλθθ.: Θεουκ.3,73 ἡκρο- δολιστῶν ὀλίγα' || κ. κτ. συγκρ. ἐπίθ.: 'Ἰλ.ψ. 789 Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον ποογενέστερον ἔστιν, αὐτ.Τ.217, 'Οδ.Ο.365 ὀλίγον δέ τι μ' ἥσαν ἔτιμα, 'Ἡρ.4,81 τοῦ καὶ ὀλίγον τὸ πρότερον τού- των μνήμην εἶχον, Πλάτ.Γοργ.454Β ἴνα μὴ θαυ- μάσθης, ἐάν ὀλίγον ὕστερον τοιοῦτόν τι ἀέ- ρωμαι' || συνήθ. π. κτ. συγκρ. ἀντί ὀλίγον τιθε- τὰ ὀλίγη μτ. συγκρ.: 'Ἡρ.7,113 τὸ περ ὀλίγη πρότερον τούτων λόγον ἐποιεῖμην, Πλάτ.Γοργ. 460C μνήμῃσαι οὖν λέγων ὀλίγη πρότερον' 5) ἐν φρ. κ. νεώτ. οἶον ὀλίγου δέην ἢ ἄτ. κ. μτγ. π. ὀλίγου, μαν. κ. δηρ. λίγα ἔλειψε, μικροῦ δέην, σχεδόν: 'Οδ.Ξ.37 ὀλίγου σε κύνες διεδη- λίσσαντο, 'Ἡρ.7,10,3 ἄλλ' οἶόν κατε ἡμέας ὀλί- γου ἐδέξασ καταλαθεῖν πάθος, Θεουκ.4,124 Ἰππῆς δ' οἱ πάντες ἠκολούθησαν Μακεδόνων ἔξην Χαλ- κιδεῶσιν ὀλίγου ἔς χιλιόου, Πλάτ.Πρωτ.361C ὀλί- γου πάντα μάλλον φανίηαι αὐτῷ ἡ ἐπιστήμην, Δημ.448, 'Ἐρωτόκρ.2,1629 ὀλίγο λίγην ἡλιφθε τοῦ δυνατοῦ Κυπρίδῃ νά πάθῃ μὲ τὴν κοταρία, - λίγου ελεῖψαι νά πινοῦμε' || ἐν φρ. ἐς ὀλίγον, παρ' ὀλίγον παρὰ μικροῦ, μικροῦ δέην, σχεδόν: Εὐρ.ΙΤ.872 παρὰ δ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον ἀνόσιον ἐξ ἑμῶν δαχθελίς χερῶν, Θεουκ.4,129 ἐς ὀλίγον ἀφίκατο τὸ νικηθῆναι, Πολυδ.2,55,4 παρ' ὀλίγον ἤλθε τοῦ μὲ ἐκπεσέν' 6) ἐν φρ. δι' ὀλίγου (χώρου) ἡ ἐν ὀλίγῃ (χώρῳ) ἐνός μικροῦ διαστήματος, μικρὰς περιοχῆς: Αἰσχ.Ἐπ.Τ. 762, Εὐρ.'Ἰκ.1126 ἐν ὀλίγῃ τὰμὰ πάντα συνθεῖς, Θεουκ.2,89 αὐτ.4,26 ἐν ὀλίγῃ στρατοπέδουμένοις, Δημ.33 εἰς ταῦτ' πάντα, - ἀβρολοῦσται ἐν ὀλί- γῃ' 7) ἐπὶ χρόνου, ἐν ταῖς φρ. δι' ὀλίγου, ἐν ὀλίγῃ, ἐξ ὀλίγου, ἐπ' ὀλίγον, μετ' ὀλίγον, ἐντός ὀλίγου, παρ' ὀλίγου ἐνός βραχέος χρονικοῦ δια- στήματος, μετὰ βραχὺ χρονικὸν διάστημα: Πίνδ. Π.8,92, Θεουκ.2,11 ἐξ ὀλίγου καὶ δι' ὄργης, αὐτ.6,11 εἰ, . . . , δι' ὀλίγου ἀπέλθωμαι (αἰφνιδίως), Ξεν.Ἐκλ. 1,1,2 μετ' ὀλίγον δὲ τούτων, - εἰπέηλει, Πλάτ. 'Απολ.22Β ἔγνω καὶ περὶ ποιητῶν ἐν ὀλίγῃ τούτῳ ἰταχέως, Θεόφρ.Φ1.8,5,1, Κδ Πράξ.26,28, 12, 22, - θά φύγῃ ἐντός ὀλίγου, - ἦρθε παρ' ὀλίγου καὶ μὸς τὰ εἶπε, - θά μείνῃ ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν Ἐλλάδα' 8) ἐν φρ. δημ. κ. νεώτ. σὺν ὀλίγοις ἐν ὀλίγοις, δι' ὀλίγων, μετ' ὀλίγα λόγια δια βρα- χέων, συντόμως: 'Ἡρ.4,52 τὸν ἴππῶν ἐόντα πο- ταμόν ἐν ὀλίγοις μέγαν, αὐτ.9,41 ἐν ὀλίγοις . . . ἀνήρ δοκίμος, Πλάτ.Φιλ.31D δι' ὀλίγων περὶ μεγάλων . . . ῥηθῆναι, Πλωτ.Γαλ.3 ἀνθύπατος γενόμενος σὺν ὀλίγοις ἐπαυθῆναι, 'Ἡλιδ.Α.19,3,1 ὀνομαστῶν ἐν ἀλίγοις γενομένην αὐτῆς τε ἐνε-

κεν' 9) ἐν φρ. κατ' ὀλίγον κ. νεώτ. ὀλίγον κατ' ὀλίγον,δημ.λίγο-λίγα, βαβηρόδον, κατὰ μικρὰ πο- σότητη ἡ κατὰ βραχέα χρονικὰ διαστήματα, σπῆ σπῆ: Θεουκ.1,69 ἐπιστάμενος οἷα ὀδῶν οἱ Ἀθη- ναῖοι καὶ οἱ τι κατ' ὀλίγον χωροῦσιν ἐπὶ τοὺς πέλας, Λοκ.Π.4,1 καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, - ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐδασάνησε τὴν περιουσίαν του' || δημ. φρ. κάθῃ ἴφρ. καὶ λιγίαι: ἐπανε- λημμένως, πολὺ συχνά' || συχνάκις τὸ ἐπίθ. λαυ- δόνει τὸ γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶ οὐα.: 'Ἡρ.2,93 τῶν γὰρ ὧν ἀπορράσσει κατ' ὀλίγους τὸν κέχρηον, αὐτ.9,102 οὗτοι κατ' ὀλίγους γινόμενοι ἐμάχοντο [κατὰ μικρὰς ομάδας], Θεουκ.4,10 κατ' ὀλίγον μαχεῖται (τὸ πλῆθος αὐτῶν)' || τὸ ὀλίγον ὡς οὐα. βλλ.

ὀλιγοσαρκία (ἡ) μαν. κ. νεώτ. τὸ ἔχειν ὀλιγὰς σάρκας ἢ ἰσχνότης: Εὐστ.'Ἰλ.1361,24.

ὀλιγοσάρκος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀλι- γὰς σάρκας, ἰσχνός, λιπόσαρκος, ἀντιθ. πολυσαρ- κος: Λοκ.'Αποκ.29 καὶ ημιελεῖ ἡ ὀλιγοσάρκος, Γαλ.1,45' κ. συγκρ.: 'Ἡρόδ.1,1ατρ. η. 'Ορειδ.10,18,7.

ὀλιγοσθενής-ος-εἰς σπῆδ. ὁ ἔχων ὀλίγον σθε- νος, ὀλίγη δύναμις: 'Οππ.'Αλ.1,623.

ὀλιγοσθενῆ-ἔω λιποθυμῶ, λιγοθυμῶ: Βαυχ.5,152.

ὀλιγοσθραμία (ἡ) νεώτ. ἀναμίαι τῶν βρο- φῶν ἀφειλομένη εἰς ἔλλειψιν ἑπαρκούς σπῆρου ἐν τῷ αἵματι.

ὀλιγοσθηρής (ἡ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτῶν ἀ- ποτελοῦν ἰσχυροῦ παρήμερον τοῦ ἀνθρακικοῦ μαγνηίου μετὰ τὸ σιδηρίτιον.

ὀλιγοστία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ὀλιγοφαγία, λιγοφα- γία: 'Αριστ.Α.Πολιτ.127α,22 πρὸς δὲ τὴν ὀλιγοστί- αν ὡς ὠφέλιμον πολλὰ περιλοσθηκεν ὁ νομο- θέτης, αὐτ.Πρ.863β,24, Σωφ.1,65, Θεόφρ.ἄν.7,17, Λοκ.Παρά.1,6 ὀλιγοστίαις καὶ ὀλιγοστίαις χρώται καθάπερ οἱ νοσοῦντες, Συνέδ.Επιστ.114 ἀγαθὸν ἀναγκασιὸν ἡ ὀλιγοστία.

ὀλιγοστός-ον κ. νεώτ. ὁ ἀρκούμενος εἰς ὀ- λίγα σπῆ, ὁ ὀλιγοφάγος: Φερεικ.1,5 ὀλιγόστοι ἴσθ' ἀρ', ὅς τῆς ἡμέρας καταθείε μακρὰς τριήρους στίτα, Φρύν.Κωμ.23, Πολυδ.6,26.

ὀλιγοστώ-ἔω κ. μαν. σπῆ, τριγὰ ὀλίγα, εἶμαι ὀλιγόστοι: 'Ἰνν.'Αγμ.27, Πλωτ.'Ἡδ.129F ποικιλίας ὀλιγοστέων καὶ μὴδὲν ἀπολείπει πε- ριττώματος πλῆθος ἐν τῷ σώματι, Κύριλλ. πρὸς 'Ιουλ.2,45 προσποιούται ὀλιγοστέων ἐσθ' ὅτε, Θεοφάν.Νόων.1,188, Εὐστ.Ποκ.229,21.

ὀλιγοσπέρμος-ον ἰσπέρμαι κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀλίγον σπέρμα, ἀντιθ. πολυσπέρμος: 'Αριστ.ΖΓ. 725β,29 τὰ μὲν πολυσπέρμα, τὰ δ' ὀλιγοσπέρμα ἐστὶ' κ. συγκρ.: Θεόφρ.Φ1.7,4 ἐχυλοτέρων δὲ καὶ τῶν τευτλίων τὸ λευκὸν τὸ μέγανος, καὶ ὀλιγοσπέρμοτερον, δ' καλοῦσσι τινες Σικελικόν' || νεώτ. βοταν. τὰ ὀλιγοσπέρμα ὡς οὐα. φυτὰ ἐγκλιεῖται ἡ παράγοντα ὀλίγα σπέρματα.

ὀλιγοσπορος-ον μτγ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων ὀλίγον σπέρμα: Βέττ.διδ.14,23' || ἐπὶ μέρους τοῦ ζω- οποιήσιου: 'Αριστ.'Αστρ.1,1.

ὀλιγοστάδιος-ον μαν. ὁ ἔχων ὀλίγον στα- δίων ἔκτασιν: Εὐστ.εἰς Διομ.Περ.65 ὀλιγοστάδιος πορθμός, αὐτ.'Οδ.1667,48.

ὀλιγοστέμμα-ατος (τὸ) ὀλιγοστέμω) νεώτ., δημ. λιγώστέμω) ἡ μέμιας, ἡ ἐλάττωσις.

ὀλιγοστέμω-εως (ἡ) ὀλιγοστέμω) νεώτ., δημ. λιγώστέμω τὸ ὀλιγοστέμμα βλλ.

ὀλιγοστέω νεώτ., δημ. λιγώστέω, ἀόρ. (ὡ)λι- γώστευσα, καθιστῶ τὸ ὀλιγώτερον, ἐλαττώ, μειώ, ἀντιθ. αὐξάνω, πληθύνω, περισσεύω: μὴ (ὀλιγοστέω) τὴν τροφήν (τὸ ἀλόγου)' || κ. ἀμτβ. γίνωμαι ὀλιγώτερος, ἐλαττώμαι, μειούμαι: Πολίτ.'Ἐκλ.Τραγ.55 ποτάμι, γιὰ λιγώσθε, ποτά- μι, γύρνα πίσω, γιὰ νὰ περῶσω ἀντίπερα, αὐτῷ

κλέφτικα λημέρια, - λιγότεφαν τὰ λεφτά· 2) ρηματ. ὀλιγόστευσις, ὀλιγόσταυμα.
ὀλιγοσθένω-ονος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἀνθέων, ὁ ἔχειν ὀλίγους στήμονας.
ὀλιγοστήχια (ή) ὀλιγοστήχοι μτγν. κ. μαν. ἰων.-ή τὸ συστάσθαι ἐξ ὀλίγων στήμων· Φθἰνπ.Θεσα.4, 2,6 γνώθι καὶ ἀπολεπώων τὴν ὀλιγοστήχην, Πρῶβ.ἐν Notices.8,122.
ὀλιγοστίχοι-ον μτγν, μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελοῦμενος ἐξ ὀλίγων στήμων· Διογ.Λ.7,165, Σχόλ.Ἀριστοφ.Ἰνπ.534, Εὐστ.Πον.218,22 φέρε γὰρ ὀλιγοστίχοι ἐπιθρομὴν ποισώμενοι, - ὀλιγοστίχοι ἀβρον - ποίημα.
ὀλιγοστός-ή-όν (ὀλίγος) κ. μαν. κ. νεώτ., μαν. κ. δημ. λιγοστός (Λιβ.Ροδ.3368) κ. ὀλιγοστός (π.Ἱστο. ὁ εἰς ἐξ ὀλίγων, ἀντιθ. πολλοστός· Βάρρ.π.Ἰωσ. ΑΙ.10,11 ὁ- ὀρμῆν, Πλούτ.Καιο.49 ὀλιγοστώ τασαύτην ἀμυνομένη πάλιν καὶ θύναμιν, αὐτ. Αντ.51 καταδὸς ὀλιγοστός ἐπὶ θάλασσαν ἐν χωρίῳ τινί· 2) ἐπὶ χρόνῳ, ὁ ἐλάχιστος, ὁ βραχύτατος· Σοφ.Ἀντ.625 πράξει δ' ὀλιγοστόν χρόνον ἐκτός αἵας (κωδ.1, Ἀριστ.Μεταφ.1053α,9 κίνησιν τῆ ἀληθὴ καὶ τῆ ταχίστη, ὀλιγοστόν γὰρ αὐτὴ ἔχει χρόνον· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ πολὺ ὀλιγός, ὁ ὀλιγόριθμος· ἦσαν λιγοστοὶ ἀνθρώποι, - λιγοστά κέρδη, **ὀλιγοστώ**ς ἤπιρρ. μτγν. κ. μαν., δημ. λιγοστά κατά τρόπον ὀλιγοστόν βλλ.21· Ἀθανά.2,216β.
ὀλιγοσυλλαβία (ή) ὀλιγοσυλλαβικός μαν. τὸ ἔχειν ὀλίγας συλλαβάς· Εὐστ.Ἰλ.25,35.
ὀλιγοσυλλαβος-ή-ον (ὀλιγαβή) μτγν., μαν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀλίγων συλλαβῶν, ἀντιθ. πολυσυλλαβός· Διον.Ἀλ.Συνθ.12, ΚΜακασ.Χρον.4908 ὀλιγοσυλλαβος γραφή· || τὸ ὀλιγοσυλλαβον ὡς οὐσ. τὸ ἔχειν ὀλίγας συλλαβάς, ἡ ὀλιγοσυλλαβία· Εὐστ.Παν.340,16 τὸ ὀλιγοσυλλαβον τῆς γραφῆς.
ὀλιγοσύνδεσμος-ον μτγν. ὁ ἔχειν ὀλίγους συνδέσμους· Διον.Ἀλ.Συνθ.22 ὁ- ἀρμῆνια.
ὀλιγοσχιζή-ου-ές μαν. ἐπὶ ὀσού, ὁ ἔχειν ὀλίγας σχισμὰς, διακλαδωμένος, ἀντιθ. πολυσχιζής· Εὐστ.Πον.54,18 ὀδὸν ἀπλουστέρων ἐλομένη τινὰ καὶ ὀλιγοσχιζή.
ὀλιγοσώματος-ον σχόλ. συγκρ. ὀλιγοσωματώτερος ὁ ἔχειν μικρὸν σῶμα· κ. συγκρ.· Σχόλ. Πλάτ.Τιμ.536 διὰ τὸ λεπτότερον καὶ ὀλιγοσωματώτερον τοῦ ὕδατος.
ὀλιγοτεκνία (ή) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἔχειν ὀλίγα τέκνα, ἀντιθ. πολυτεκνία· Πτολ.Τετραβ.189.
ὀλιγότεκνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχειν ὀλίγα τέκνα, ἀντιθ. πολύτεκνος· κ. ὑπερβ.· Μάξ.Τύρ.δ.1.
ὀλιγότιμος-ητος (ή) ὀλίγοτιμοί κ. νεώτ. τὸ ὀλίγον, τὸ ὀλιγόριθμον, ἀντιθ. πλῆθος· Πλάτ.Νόμ.678C οὐκ ἀμνησθὲν μὲν αἰατούς ἔωρον δι' ὀλιγότητα ἐν τοῖς περὶ ἐκείνων τὸν χρόνον, Ἀριστλ.Μεταφ. 994α,10, Πδ Φαλμ.10,24 τὴν ὀλιγότητα τῶν ἡμερῶν μὴ ἀνάγγελον μοι, Διον.Ἀλ.Ρομ.5,46 τῶν πολεμίων ὀλιγότιμος, Πλούτ.Ἀλέξ.20 καὶ πρὸς τῆς ὀλιγότητος τῶν πολεμίων ἔχοντα τὴν θέσιν, - ἡ ὀλιγότης τῶν πλῆθυσμού· 2) ἡ μικρότης, ἡ σπῆκος· Πλάτ.Πολ.591B μὴ ἡ παρακινῆ αὐτοῦ τὸν ἐκεῖ διὰ πλῆθος οὐσίας ἡ δι' ὀλιγότητα, αὐτ.Νόμ.745D· || ἐπὶ ἔδραματῶν· Ἐπικ. ἀπ.456· || ἐν φρ. ἐπὶ χρόνῳ, ἡ βραχύτης· Πλάτ. Θεαιτ.158D πλῆθει χρόνον καὶ ὀλιγότητι τὸ ἀληθές ἀρισθῆσεται· || ὁμ. ἐν φρ. ἐπὶ φωνῆς, ἡ ἀδυναμία· Πολυδ.δ.145.
ὀλιγοτίμια (ή) ὀλιγοτίμοι μτγν. ἡ ὀλίγη ἐκτίμηση, τιμὴ· Κόρυλλ.2,4 ταῖς ἡμετέρας ὀλιγοτίμιας συσχηματίζεται Κύριος τῆς δόξης ὑπάρχων.
ὀλιγοτιμῶ-ᾶω Ἐπιρρ. διδῶν τιμὴν μικρότερον τῆς πραγματικῆς· εἰ δὲ τίς καὶ ὀλιγοτίμασι, ἐπικαθίσταται ὁ πενήτικαστολόγος ὧν καὶ χρήσι.

ὀλιγοτοκία (ή) ὀλιγοτοκίοι κ. νεώτ. τὸ τίτεται ὀλίγα τέκνα, ἀντιθ. πολυτοκία· Ἀριστλ.Ζ1.771b,6 αἴτιον γὰρ τὸ μέγεθος καὶ ἡ μικρότης τῶν σωματίων, τῆς ὀλιγοτοκίας, καὶ τῆς πολυτοκίας.
ὀλιγοτόκος-ον κ. νεώτ. ὁ τίτεται γεννᾶν ὀλίγα τέκνα, ἀντιθ. πολυτόκος· Ἀριστλ.Ζ1.773a,31 τὰ μὲν μύνηνα, μονοτόκα τὰ δὲ δίηλα, ὀλιγοτόκα.
ὀλιγοτόκω-έω τίτω, γεννᾶ ὀλίγα τέκνα· Ἀριστλ. Ζ1.772b,2 καὶ πολυτοκεῖ, καὶ ὀλιγοτοκεῖ ποτε.
ὀλιγοτραφέ-ῶ ἄ ὀλιγοτροφῶ βλλ.
ὀλιγοτραφής-ού-ές μαν. ὁ μὴ εὐτραφής, ὁ λιπόσαρκος· Εὐστ.Ἰδ.752,9 ζατρεφῆς μὲν εἶναι τοὺς σιάλους, ὀλιγοτραφεῖς δὲ τοὺς χοίρους.
ὀλιγοτριχία (ή) νεώτ. ἡ ἀτελής ἀνάπτυξις τοῦ τριχωτοῦ συστήματος, ὅπου ὑφίσταται μόνον ἐν καταστάσει ἀπλοῦ χνόου, λεπτοὶ καὶ ἰσχυροί.
ὀλιγοτρίχια-(ή-ον) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχειν ὀλίγας τρίχας, ὁ ὀλιγότριξ, ὁ φίλος· Ἀριστλ.Ζ1.498b,17 οὐχ ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος ὀλιγοτρίχων.
ὀλιγοτροφή (ή) ὀλιγοτροφῆσι μτγν. ἡ ὀλίγη τροφή· Γαλ.6,209, Σωρ.1,65, Ἀλλέ.Γραλλ.Πυρ.3.
ὀλιγοτρόφος-ον ὁ λαμβάνων ὀλίγη τροφή, ὁ τρώγων ὀλίγον· Ἀριστλ.Μετ.682a,21 πάντα μὲν .. ὀλιγοτρόφα τὰ ἐντομα τῶν ζῶων, αὐτ.Πρ.898b,21· || Ἐπιρρ. ἀμφ. ἐπὶ ἀθλητῶν, ὁ ἀπέχων τροφῆς.
ὀλιγοτρόφος-ον (τρέφω) ὁ παρέχων ὀλίγη τροφή· Ἰνπ.Πρσορ.23 διαίτημασι ὀλιγοτροφῆσι, Θεόφρ.ΦΑΙτ.3,13,4, Ἰδ.Φιλ.Σ.π.Ἀθῆν.3,120B τὰ ταριχὰ τὰ ἐκ τῶν θαλασσιῶν καὶ λιμανιαῶν καὶ ποταμίων γινόμενα ἐστὶν ὀλιγοτρόφα, Γαλ.17,1,368· κ. συγκρ.· Σωρ.1,117 ὀλιγοτροφώτερον γάλα.
ὀλιγοτροφέ-ῶ διδῶ ὀλίγη τροφήν· Αἰσώπ. Μοθ.355 [ἐκδ.Κορ.] ὀλιγοτρόφι με.
ὀλιγότροπος-ον ἐπὶ φωτῶν, ὁ ἔλλων ὀλίγον ὕδωρ, ὁ ξηρικός, ἀντιθ. φιλύδρος· κ. ὑπερβ.· Θεόφρ.Φ1.6,7 ὀλιγοτρόπος τὸ ἐρπυλλός.
ὀλιγόθυλος-ον μαν. ἐπὶ συγγράμματος, ὁ περιέχων ὀλίγη ὄλην, ὁ ἔχειν μικρὸν τὸ περιεχόμενον· Εὐστ.Ἰλ.4,1 ἐκεῖ δὲ γλαυχρότατος καὶ πάντη ὀλιγόθυλος ὁ τοῦ βιβλίου σκοπέος, αὐτ.Ἰδ.1379, 43 ἴσταν ὅτι δὲ τι πᾶν γλαυχρὰ τὰ τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ βιβλίῳ ταῦτῃ καὶ ἀσπορα καὶ ὀλιγόθυλα· || τὸ ὀλιγόθυλον ὡς οὐσ. ἡ ὀλιγότης, ἡ σπάνις ὄλης· Εὐστ.Πον.224,58 καὶ τὸ δικαιώτατον συνέθηκε διὰ τὸ κατ' αὐτοῦ ὀλιγόθυλον.
ὀλιγοῦπνια (ή) μτγν. κ. νεώτ. ὀλιγός, βραχύς ὕπνος· Ἰαμβ.Πυθ.16,69, αὐτ.31,188· || νεώτ. ἡ πρὸς ὀλίγον ὕπνον φυσικὴ διάθεσις· πρβλ. ἀπνῆνια.
ὀλιγοῦπνος-ον ἰσπνοცი μτγν. κ. νεώτ., δημ. λιγούπνος, ὑπερβ. ὀλιγοῦπνότατος, ὁ ἔχειν ὀλίγον ὕπνον, ὁ κοιμώμενος ὀλίγον· Ἀπν.Ἰδ.πρ.7174· κ. ὑπερβ.· Γαλ.10,533.
ὀλιγοῦπνω-έω ὀλιγοῦπνωσι μαν. κοιμώμαι ὀλίγον· Εὐστ.Ἰδ.1649,32 τὸν τνικαῦτα δυνάμενον ὀλιγοῦπνεῖν κερδαίνει διπλά.
ὀλιγοῦπνία (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐκάττωσις τῆς κατὰ τὸ εἰκοσιετηράριον ἐκπνινομένης ποσότητος τῶν οὐρῶν, ἀντιθ. πολουουρία.
ὀλιγοῦσιμος-η-ο μαν. κ. δημ. κ. ὀλιγούσιμος ὁ πολὺ ὀλιγός· Ἐρωτόκρι.1,559 εἰς ὦρον ὀλιγούσιμοι, ὅπου ἴσταν χωρῆμοι.
ὀλιγοφαγία (ή) σχόλ. κ. νεώτ., δημ. λιγοφαγία ἡ ὀλιγοσῆπια, ἀντιθ. πολυφαγία· Σχόλ.Ἀριστ.π.Εἰρ.28· || νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. ἡ ὀλιγόρεια, ἡ λιτότης.
ὀλιγοφάγος-ον κ. νεώτ., δημ. λιγόφαγος-η-ο ὁ τρώγων ὀλίγον, ὀλιγούσιτος· Ἰνπ.Δι.2,49 τὰ ὀλιγοφάγα τῶν πολυφάγων.
ὀλιγοφάθος-ού-ές λέξ. ὁ ριπῶν ὀλίγον φῶς· Ζουίδ.ἐν λ. Βραχυφειγίτις.
ὀλιγοφιλία (ή) ὀλιγόφιλος φίλων, ἡ ἐλλειψία, ἀντιθ. πολυφιλία· Αντιφ.ἀν.75 πολυφιλίαν δὲ καὶ ὀλιγοφιλίαν, Ἀριστλ.Ρητ.1386α,10.

ὀλιγοφόρος-ον [ὀλίω] κ. σχόλ. ἐπὶ οἴνου, ὁ θυνώμενος νὰ φέρω, νὰ δεχθῆ ὀλιγον μόνον ὕδωρ, ὁ ἀδόνητος· Ἰηρ. Διοτ. 56 καὶ οἴνον λεπτόν καὶ ὀλιγοφόρον καὶ ἀνόδιμον ἢ μέν ἱσχυρότερον, Γαλ. 6,807· πρβλ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 854.

ὀλιγοφάθης-ους-ες (φράζειν σχόλ. ὁ ὀλίγα λέγων, ὀλιγόλογος· Σχόλ. Πινδ. Ο 3,81) οἱ ἄκριτοι ὀλιγοφραβεῖς καὶ συλλαβητικοί.

ὀλιγοφραγία [ή] μτγν. ἡ ὀλιγότης φραγνῶν, ὁ μικρὸς νοῦς· Γρηγ. Ναζ. Ποιητ. 13,126.

ὀλιγοφρώνης ἐπίρρ., μτγν. κατὰ τρόπον ὀλιγοφρώνου, ἀνόητος· Πολυδ. 4,15.

ὀλιγοφρώνωνος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὀλίγας φρένας, ὁ μικρὸς τὸν νοῦν, ὁ ἀνόητος· Φιλ. 2,70, Πλούτ. Ἠθ. 504, ἡ μέθη λάλον· ἄνουν γὰρ καὶ ὀλιγοφρώνου, διὰ τοῦτο καὶ πολύφρων, Πολυδ. 4,14, Ἀνών. ἐν Ἀν. θασα. 133 ἀνήρ κατὰ τὸ εἶδος ἐοικὸς γυναικὶ ἀνανδρὸς καὶ ὁ φιλοφρώνων ἐστί.

ὀλιγοφύλλος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα, ἀντίθ. πολυφύλλος· Θεόδωρ. Φι 1,10,8.

ὀλιγοφύωνος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὀλίγην, μικράν, ὁσένη φωνήν· Ἀριστοφ. Κ. 1,20 διὰ μὲν μικρὸν καὶ ἀμαυρὸν ἠχοῦντα παντάσῃν ἄφωνα, οἷον ὀλιγοφώνα, προσαγορεύεται.

ὀλιγοφύλων [το] μτγν. ἡ κάππαρις· Φι Διοσκ. 2,173.

ὀλιγοφλωροφυλλικός-ή-ον νεώτ. βοταν. ὁ ἔχων ὀλίγους μόνον χλωροφυλλοκύκλους, κόκκους χλωροφύλλης· ὀλιγοφλωροφυλλικός ἰστός.

ὀλιγοχορδία [ή] μτγν. τὸ ἔχει ὀλίγας χορδὰς, ἀντίθ. πολυχορδία· Πλούτ. Ἠθ. 11,37D.

ὀλιγοχόσος-ον, συγγρ. ὀλιγόχος βλλ.

ὀλιγοχόσδος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὀλίγας χορδὰς· Πλούτ. Ἠθ. 11,37B (ἴδ. γρ. τριχορδαί).

ὀλιγοχόσος-ους-ουν ἰχθῆλ, συγγρ. ὀλιγοχόσστερος, ὁ ὀλίγον ἐκχώνων κ. συγγρ. Ἀριστοφ. Ζ 757a, 21 ὀλιγοχόσστερος πρὸς γονίην ἢ ἐπὶ τὸν δημητριακόν, ὁ φέρων ὀλίγους καρπούς· Θεόδωρ. Φι 1,8,4 ὀλιγόχοι δὲ ἄλλ. καὶ κελφοὶ κατὰ τὴν προσφορὰν καὶ ἄδειες ἰσίουσιν οἱ ὀλιγοὶ κυροῖν κ. συγγρ.· αὐτ. Φι 1,9,2 διὰ καὶ κυροὶ κριθῶν ὀφείσονται καὶ ὀλιγοχόσστεροι.

ὀλιγοχόδω-έω λεξ. εἶμαι ὀλιγόχος βλλ.· Θησ. Στεφ. ἐν λ.

ὀλιγοχρημάτια [ή] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἔχειν ὀλίγα χρήματα, ἡ ἐνδεῖα· Κλήμ. Ἀλ. π. Θησ. Στεφ. ἐν λ. 2) νεώτ. ἡ ἑλληειφία, ἡ σπάνια χρήματος.

ὀλιγοχρημάτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀλίγα χρήματα, μικρὰν περιουσίαν· Φιλ. 1,287 ὀλιγοχρημάτου παρακατέθηκες. 2) νεώτ. ὁ ἀποτῶν δαπάνην ὀλίγων χρημάτων· ὀλιγοχρημάτος διασκεδάσις.

ὀλιγοχρόνιος-ον κ. νεώτ. μτγν. ὀλιγοχρόνιος -α-ον ἰλεωδ. Ταρ. Α Π 7,648], δημ. ὀλιγόχρονος-η-ο, ἀντίθ. πολυχρόνιος, δημ. πολυχρόνος ὁ ἐπὶ ὀλίγον χρόνον διαρκῶν, ζῶν, ὁ μικρὸς διαρκείας, ὁ βραχύς· Θέογ. 1,020 ἄλλ. ὀλιγοχρόνιον γίνεται ὡσεὶ βραχὺ, Ἠρ. 1,38 ἔφη ἐπὶ ὀλιγοχρόνιον ἔσασθα, Πολυδ. 2,35,6 ὡς ὀλιγοχρόνιον καὶ ἴσαν εὐφρατόν τὸ φιλόν αὐτῶν, Διογ. Λ 8,90 ἐνδοξόν, ἄλλ. ὀλιγοχρόνιον ἢ κ. συγγρ.· Πλούτ. Φαίδ. 87D διὰ δὲ σώμα θασένετον καὶ ὀλιγοχρονιώτερον, Ἀριστοφ. Πολιτ. 1315B, II καὶ πασῶν ὀλιγοχρονιώτερον τῶν πολιτικῶν εἰσιν ὀλιγαρχία καὶ τυραννίς ἢ νεώτ. τὸ ὀλιγοχρονον ὄσος ἡ βραχύτερος χρόνος. 2) ὁ ἐντός μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος συμβαίων ἡ γένεσιμος· Ἰηρ. Προγ. 7 ὀλιγοχρονίος θάνατος [ἴδ. γρ.].

ὀλιγοχρόνης-ατος [ή] κ. μον. ἡ ὀλιγότης, ἡ βραχύτερος χρόνος, τὸ ὀλιγόχρονον· Θεόδωρ. Φι 2,121, Πτολ. Τετραδ. 10, Ἥφαιστ. Ἀστρ. 2,1 ἢ ἡ βραχύτερη, ἡ συντομία τῆς ζωῆς· Πτολ. Τετραδ. 15, Βέτι. Βάλλ. 147,3, Παύλ. Ἄλλ. 2.

ὀλιγοχρόνιος ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ὀλιγοχρόνιον βλλ.· Γαλ. 18,2,243, Ἰσίδ. Προτρ. 20.

ὀλιγοχρόνος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ μικρὸς διαρκείας, ὁ ὀλιγόχρονος· Μάρκ. Αὐρ. 5,10 ὡς ὀλιγοχρόνος, καὶ εὐτέλη ἢ ἐκτίθει κινεῖσθαι [κωδ.].

ὀλιγοχρῶσος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὀλίγον χρῶσον· Πολυδ. 3,109.

ὀλιγοχῶλος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὀλίγον χυλόν· Διφίλ. Σ π. Αθῆν. 3,120B τὰ τοιχία τὰ ἐκ τῶν θαλασσιῶν ἢ γινόμενα ἐστὶν ὀλιγοχῶλοι ὀλιγοχῶλα κουσσῶδη ἐσκόλια, Διοσκ. 2,182.

ὀλιγοχυμία [ή] νεώτ. μικρὰ ποσότης χυμῶν ἐν τῷ ὄργανισμῷ.

ὀλιγοχῦμος-ον ὁ ἔχων ὀλίγον χυμόν· Ξενοκρ. Ὀρειδ. 2,58,7B.

ὀλιγοχῦρτος-ον μτγν. ὁ μικρὸς κατὰ τὴν ἔκτασιν, ὁ καταλαμβάνων μικρὸν χώρον· Ἀνών. ἐν Ρήτ. 7,16.

ὀλιγοχυρία [ή] κ. νεώτ., ἰων. -ή, δημ. λιγοφυχία, ἡ ἑλλειψία βάρρους, ἀνοχία, σθένους, ἡ δειλία, ἀτομία· Πά. Ἐξ. 6,9 καὶ οὐκ εἰσθηκούσαν Μωυσὴ ἀπὸ τῆς ὀλιγοφυχίας, αὐτ. Παυλ. 54,55,9 προεδοχόμεν τὸν σφόντά μα ἀπὸ ὀλιγοφυχίας καὶ καταγιγῶσι. 2) κ. δημ. ἡ λιποθυμία· Ἰηρ. Γλυμ. 1,8 τῆς χολώδου ὀλιγοφυχία ἐμπιπτε, αὐτ. Ἐπ. 7,47 ἐστὶν ὅτε ὀλιγοφυχία ἱσχετο.

ὀλιγοφύχος-ον μτγν. κ. νεώτ., δημ. λιγοφύχος ὁ ἔχων ὀλίγην φυκίην δένδριον, ὁ μικρόφυκος, ὁ δειλός, ὁ ἀτομῶς· Πά. Ἠσ. 35,4 παρακαλέσατε οἱ ὀλιγοφύχοι τῆς βιανόου, αὐτ. 54,6 οὐχ ὄως γυναικα καταλείμενην καὶ ὀλιγοφύχον κέκληκίς ἐς ὁ κύριος, Κδ Θεσσ. 1,5,14 παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοφύχους. 2) ὁ οὐ ὀλίγη ἡ φυχὴ ἀντέχει, ὁ μὴ εἶναι τὴν ζῶην ἀνεκτικῶς· Ἀρτεμίδ. Δαυδ. 3,5 ἀντιγεγε μάρμοιο καὶ ὀλιγοφύχοι.

ὀλιγοφύχω-έω μτγν. κ. νεώτ., δημ. λιγοφύχῶ ἔχω ἑλλειψίαν βάρρους, εἶμαι δειλός, λιποφύχῶ, λιποθυμῶ· Ἰσοκρ. 19,39 βαδίζοντες οὐ συνδυόμενοι, ἄλλ' ὀλιγοφύχοντες, Πά. Σοφ. Σειρ. 4,9 καὶ μὴ ὀλιγοφύχης ἐν τῷ κρίνειν ἐς. 2) λιποφύχῶ, αἰσθάνομαι ἀδυναμίαν· Πά. Ἀρ. 21,4 καὶ ὀλιγοφύχησεν ὁ λαὸς ἐν τῷ ὄδῳ, EM 395,31 ἐτελεύτησεν ὀλιγοφύχης. 3) δισυασαγετώ, στενοχωροῦμαι· Πά. Κριτ. 16,16 καὶ ὀλιγοφύχησεν ἕως τοῦ ἀποθανεῖν, Πάπ. δλ. περὶ τῆς ἐγκατοχῆς μου.

ὀλιγοφύχως ἐπίρρ., μτγν. κατὰ τρόπον ὀλιγοφύχον· Ἰω. Χρυσ. Ου. 6,4.

ὀλιγοφῶρος-ον σχόλ. ὁ διαρκῶν ὀλίγας ὥρας· Σχόλ. Διον. Περ. 30.

ὀλιγῶ-ῶ μτγν. κ. μον., δημ. ὀλιγῶνα βλλ., ποῦ ὀλιγον, μικρόν, ἐλαττώ, μειώνω· Πά. Ἀρ. 6,3,2 ἐν ἀπειλῇ ὀλιγῶσεις γῆν, Χρηστ. Στ. 1,321 εἰς ἄλλα τε βέβαια πόντου μέτρ' ὀλιγῶθειν, Εὐστ. Ἰλ. 143,22 ὀλιγῶ γὰρ τὰ ζῶα, οἷς ἐμπέσει ὁ λαός κ. ποδ.· Πά. Παροιμ. 10,27 ἔτη δὲ ἀσέβων ὀλιγῶθησεται, EM 597,7 διὰ τὸ ὀλιγῶθειν τοὺς ἀνθρώπους. 2) ποθ. λιποφύχῶ· Πά. Κριτ. 10,16 ὀλιγῶθη ἡ φυχὴ αὐτοῦ, Εὐμῶδ. Ὑσμ. 341 ὄλος ὀλιγῶθεις τὸν φυκίην. 3) ρημοσ. π. ὀλιγῶσις.

ὀλιγῶσις-ατος [ή] δημ. τ. ἀπὲ ὀλιγῶσις βλλ.

ὀλιγῶρημα-ατος [το] ὀλιγοφύχῶ κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀλιγῶρω, ἡ περιφρόνησις· Ἀριστοφ. Ἀρετ. 1251b, 22 ἢ νεώτ. ἡ ἀπαξ ἡ περιστατικὴ ὀλιγῶρη, ἀμέλεια.

ὀλιγῶρησις-εως [ή] ὀλιγοφύχῶ ἡ ὀλιγῶρη, ἡ καταφρόνησις, ἡ παραμέλησις· Ἀριστοφ. Ἀρετ. 1251a, 5, Θεμιστ. Λόγ. 10,136A.

ὀλιγυρία [ή] ὀλιγοφύχῶ κ. νεώτ., ἰων. -ή, ἡ ἀμέλεια, ἀκηδία, παραμέλησις, ἀδιαφορία, ὄσος, καταφρόνησις· Ἠρ. 1,106 τὰ πάντα εἰσι ὄσα τε βραχίως καὶ ὀλιγυρίας ἀνάστατα ἦν, Θουκ. 2,52 ἐς ὀλιγυρίαν ἐτρέποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων ὀμοί-

ως ὀλιγώρουν, παρημέλουσι, αὐτ.4,5 καὶ ὅρα πυθαγόρουν ἐν ὀλιγάρῳ ἐπισοῦντο, Δημ.1269 τὴν δὲ τοῦτο πρὸς τὰ τοιαῦτ' ὀλιγάρουν ἐγὼ πρὸς ἄλλας ἐφώ, Ἀριστ.Πολιτ.1315a,18 τὴν μὲν γὰρ εἰς τὰ χρέματα ὀλιγάρων οὐ φιλοχρήματοι φέρουσι βραβεύς, Πολυδ.11,9,2 τὴν πρῶτον ὀλιγάρων τὴν περὶ τῶν ὀλων, Πλουτ.Κάμ.ὀλιγάρια τῶν θεῶν καὶ περιφρόνησις, Πολυδ.1,22 ὀλιγάρια περὶ τὸ θεῖον, Πάπ. κατεπλάσασθην τὴν ὀλιγάρην σου· κ. κτ. πλθθ.' Ἰσοκρ.7,51' || εἰδ. παραμείλησι καθήκοντος· Δημ.249 ἐπισκεφόμενοι Ἀθηναίαι ἐπιτιμῶσιν σου κατὰ τὴν τῆς ὀλιγάριας ἀξίαν, Εὐνάπ.Ιστ.ἀπ.257,Δ.

ὀλιγῶρος-ον ἰόλην, ὦραι κ. μυν. κ. νεώτ. ἐπὶ προσώπῳ, ὃ ὀλιγὸν φρονιτικὸν περὶ τινος, ὃ μὴ προσέχῃ, ὃ παραμειλῶν, καταφρονῶν· Ἦρ.3,89 ὃ δὲ ὅτι χαλεπὸς τε ἦν καὶ ὀλιγῶρος, Δημ.764 οὐδεὶς ὅστις γέροντος οὐτε ὀλιγῶρος ὅπως ἐστίν, ὁστις οὐκ ἂν βοηθῆσαι ἐν, Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1118 ἴν' ἔχοιεν οἱ ὀλιγῶροι καὶ οἱ κατὰδύνοντες τὰς φυχὰς καὶ οἱ ἀκηθῶντες τὰ πνεύματα' || κ. συγκρ. μτ. γενικ.' Ἰσοκρ.12,106 τὴν εἰρήνην ἧς οὐδεὶς ἀν' ἐπίδειξεν... ὀλιγῶροτέρων τῶν Ἑλλήνων μείρητον παντάσῃσι ἀμελοῦσαν τῶν ἑλληνικῶν δικαιοῶν' 2) ἐπὶ πραγμ., ὃ πλήρης περιφρονησεῶς, ὃ περιφρονητικός· Νικόμ.1,2 ὑποδακνύειν μὲν ἡθὺς... πρῶτον, ὀλιγῶρον δὲ πεποικίλας τι.

ὀλιγῶρῶ-ῶν ἰολίγωρος κ. νεώτ. μτ. γενικ. ὀλιγὸν φρονιτικὸν περὶ τινος, ὀλιγὴν προσοχὴν διδῶν, ἀφρονιστῶς· Ξεν.Ἀπομν.2,43 τῶν δὲ φίλων ὀλιγῶροντας αὐτ.Φαίδ.68C αὐτοῦ τοῦτοις μόνοις προσήκει τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὀλιγῶροῦσι τε, Ἰσοκρ.4,76 ὅ γὰρ ὀλιγῶρον τῶν κοινῶν, ΚΔ Ἔδρ.12,5 υἱὲ μου, μὴ ὀλιγῶρις παιδείας Κυρίου' 2) ὁπολ. δὲν προσέχῃ, ἀμελῶ· Θεουκ.5,9 καὶ νῦν ἀτάκτως κατὰ θεῶν τετραμμένους ὀλιγῶρειν, αὐτ.6,91, Ἰσοκρ.9,41 καὶ πλείστα κατορθοῦν δυναμένους ὅμως οὐκ ὥφθη δεῖν ὀλιγῶρειν, Ἀριστ.Ρητ.137b,28 τοῖς εἰς τὰ τοιαῦτα ὀλιγῶροισιν ὑπερῶν αὐτοῖς αἰσχροῦ μὴ βοηθεῖν κ. παθ.' Πλάτ.Ασχ.180B ὀλιγῶρισθαί τε καὶ καλῶς διατίθεσθαι, Δημ.217 ἦμιν τοῖς οὕτως ὀλιγῶρημένους' 3) πάμ. μτ. αἰτ. παραμειλῶ· ὀλ- τὴν ἀμελεῖν, αὐτ. ἔως νῦν ὀλιγῶρὸς τὰ περισοῦ' || κ. μτ. ὁλοφρ. διακόπτω, παραμειλῶ νὰ πράξω π· Γαλ.6,243' 4) μυν. λησώφωδ, λιγισυμῶ· Θεοφάν.Ἱρακλ.21 ἔφασκεν ὅτι φοδερῶν ὄπτασαν ἀγγέλου θεωρῶν καὶ μὴ ὑποφέρων αὐτοῦ τὴν θεωρίαν ὀλιγῶρῶν καὶ πῆψα· 5) Ἦσ. ὀλιγῶροντες' ἀδημονοῦντες'. 6) ρηματ. π. ὀλιγῶρημα, ὀλιγῶρησις, ὀλιγῶρητις.

ὀλιγῶρος ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἀμελῶς, ἀπροσεκτικῶς συνήθ. ἐν φρσ. οἷον ὀλιγῶρος ἔχω, φίρω ἢ διακέμαι κ. ἀ., ὀλιγῶρῶ, εἶμαι ἀπροσεκτικός, ἀμελῆς ἐπιδικῶν ἀμελεῖν ἢ ἀδιαφορεῖν· Λυσ.26,9 ὥστε οὐκ εἴδον τὴν δοκιμασίαν ὀλιγῶρος ἔχειν, Ξεν.Εὐλλ.1,6,20 ἐπειδὴ ἴδῃ μέσον ἡμέρας ἦν καὶ οἱ ἐφορμῶντες ὀλιγῶρος ἔχον, Πλάτ.Φαίδ.68C τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπιδοῦσθαι ἀλλ' ὀλιγῶρος ἔχειν καὶ κοσμίως, Δημ.1383 ὀλιγῶρος καὶ ῥαθῦμος φέροντες, Πολυδ.5,91,4 τὰς τε πόλεις ὀλιγῶρος διακείμενας πρὸς τὰς εἰς τοῦτο τὸ μέρος εἰσφορὰς' ὃμ. ὀλιγῶρος λαμβάνω ἀνευ προσοχῆς, ἀνευ περισκέψεως, ζήνοιαστα· Ἀριστ.ἨΝικ.1121b,1 διὰ τὸ μὴδὲν τὸ καλὸν φρονιτικῶν ὀλιγῶρος καὶ πάντων ἐν λαμβάνουσιν ἰοὶ δασιοῖ' 2) Ἦσ. ἐμικρολόγως, σκιώφως, ῥηπαρῶρ.

ὀλίγως ἐπίρρ. μτγν. σπαν. ἐν χρ., ὑπερθ. ὀλιγίστον, ὀλιγόν, μικρόν, λιγῶν· Στράτ.ΑΠ 12,205,1 παῖς τῆς ὀλιγῆ ἀπαλοῦ τοῦ γειτόνου οὐκ ὀλίγως με κινεῖ, Ἀκόλ.ΠΔ Ἦσ.10,7 ἐθνη οὐκ ὀλίγως

ὀλίγως-ως ἰή) ἰόλη(ῶ) μυν. ἡ ταπεινῶσις, ὃ ἐξευτελισμός· Εὐστ.Πον.44,62 ἔως ἀν οὐκίστανται ταυτοῖς τὸς ὀσημέροις . . ὀλίγῶσιν.

ὀλιγῶμαλλή-ου-ες ἰβ) ἰβφολεῖα μτγν., ὃ ὀλιγὸν ὠφέλων· Ξέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,256' κ. συγκρ.' Ἦρὸδ. Ἱστ.απ.Ḡ,8,3,3.

ὀλιγότερος-α-ον ὃ. ὀλίγῶν βλλ.: Ὀπν.Κυν.3,65 αὶ δ' ἐτ' ὀλιγότεροι μὲν, ἀτὰρ οὐτὶ χειροῖς, Νικ.Ἀλεξ.479 ὀλιγότερη κρίσις ὄρων.

ὀλίγω μτγν. καθιστῶ τὸ ὀλιγόν· Ὀλυμπ.Φαίδ.86N. **ὀλιγῶ**-ῶω μτγν. ποῖα μικρότερον, ἐλαττώ, ὀλιγοῦστω· Χρυσ.π.Εὐσ.Εὐκράτ.Προμ.5,22' || κ. μέσ.: Ἦσ. ἐλίγ'οῦται' μειοῦται, ὀλιγοῦται.

ὀλίγων-ονος-ον μτγν. κ. σχολ. κ. ὀλιγῶν (Ἐπίγρ.) κ. ὀλιγότερος Ἰ'Οπν.Κυν.3,65i, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ ὀλίγος σχηματισθὲν κατὰ τὸ μείζων ἡμέγας, ὃ ἐλάσσων, ὃ ὀλιγώτερος· Ἦσ. ἐλίγ'ονες· ἴσσοτες, ἐλάττονες· Ἐπίγρ.ΑΠ 9,52i,1) ὀλίγων κλειός, Νικ.Θηρ.123 ὀλίγ'ονες φορέοντες, αὐτ.372 μετ' ἀμφι-σδοιαν ὀλίγ'ονα καὶ μινύθουσιν ἰσχόλ. ἐμικρῶν, μικροφυλῆ, βραδείων, Σχολ.Καλλ.ἄτα 72 τὰ μὲν μακρότερων ὀλίγ'ονα αὐτὴ παρῆλας.

ὀλικός-ή-ος(ν) ἰόλος μτγν., μυν. νεώτ. κ. ἀνήκω, ὃ ἀναφορέμενος εἰς τὸ ὀλιγόν, ὃ καθολικός, ὃ πλήρης ἀντιθ. μερικός· Ὀλυμπ.Φαίδ.17N ὀλική ζῶη, Στουδ.Θεόδ.131B ἔμφροδός ἐστι τὴ ὀλική ὁμοιωσις, Εὐστ.Πον.226,30 ὃ ὄσκον βαρῶν γενικήν εἶπετο, ἀλλὰ μάλιστα ὀλικήν, Μηναι.1,1) Θεοτ. ὃ λικας ἐπίδοσις, -ὀλική ἐκλειψίς τῆς αἰολῆς [καθ' ἦν αἰσάζεται ὀλόκληρος ὃ διακος αὐτῆς] κ. συγκρ.' Συμπλκ.Κατ.58,30, Δαμάσκ.Ἀρχ.56 εἰ τὴ ἐν ταῖς μερικωτέροις ὕστασις ἐν, προσείληται ἐν ταῖς ὀλικωτέροις' 2) νεώτ. ὃ περιλαβόντων τὸ σύνολον πράγματός τινος, ὃ συνολικός· αἱ ὀλικαὶ δαπάναι, - ἡ ὀλική ζῆλια.

ὀλικότης-τος ἰή) μτγν. ἡ ὀλότις, τὸ σύνολον· Συμπλκ.Κατ.113,17.

ὀλικός ἐπίρρ. μτγν., μυν. κ. νεώτ. καθ' ὀλοκληρίαν, ἐν ὀλω· Ἦσ. ἐἴ ἔδον· Στουδ.Θεόδ.443B, Εὐστ.Πον.226,30 ὃ ὄσκον φιλῶν ὀλικός κ. συγκρ.' Φιλῶν.Ἰω.Υπομν.Α.Π 12i,6.

ὀλιαν ἰοί) Ἦσ. ἐδῆσαι κριθῆς' 2) αὐτ. λίνος.

ὀλίανος Ἦσ. ἀλίγι, ἀργεῖο ἰπθθ.

ὀλιαν Ἦσ. ἐκίλυρος ἑλιος· 2) ἐπίθ. τοῦ ὀλίανου, ὃ Ὀβλιος βλλ.

ὀλιαν-η-ον ταραν. ἀντι ὀλίγος βλλ.: Πλάτ.Κωμ.168, Πάπ. οὐκ ὀλιγὸν χρόνον, αὐτ. καὶ κατὰ παταμόν οὐκ ὀλίγους διαφθορήνια.

ὀλισβοκόλλις-τικός ἰό) εἶδος ἄρτου, ἔχοντος τὸ σχῆμα τοῦ ὀλισθῶ βλλ.: Κωμ. Ἀδελφ.1094.

ὀλισθος ἰό) σκῆπτρον ἀνδρῶνικὸν αἰδοῖον, κατὰ μίμησιν πεποιμένον· Κρατῖν.316 ναρκισσίνους ὀλισθεος, Ἀριστ.Ρητ.Ασ.109 οὐκ εἶδον οὐδ' ὀλισθον ὀκτωδάκτυλον, αὐτ.ἀπ.230,13.

ὀλισθῶνας-ον μτγν. κ. ὀλισθῶν (Ἠρωδιαν.1,47) ὀλισθῆρος κ. συγκρ.' Γαλ.18i,2,624.

ὀλισθῶν κ. νεώτ. ὀλισθῶναι ἰοῦδέποτε ὁμοῦ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἰπτικῶν, μέλλ. ὀλισθῶσθαι [ΠΔ Παρομ.14,19, Νόνν.Δ 36,458], ἀόρ. ὠλισθῆσα [ΑΠ 9,125] κ. β' ὠλισθῶν, ἀείποτε π. τοῖς δοκίμ. Ἀττ., π. Ὀμ. γ' ἐν ὀλισθε (Ἰλ.Ψ 774), παρακ. ὠλισθηκα Ἰπν, Ἀρβρ.57,65i κ. ὑπερσυν. ὠλισθηκεῖν [Φιλῶν.Ἀπολλ.3,39], μετακινῶνται ἀνοσούεις καὶ ἀνευ βημισαμοῦ ἐπὶ λεῖα ἐπιφανεῖσι, ὑφίσταμαι ὀλισθησῖν μου, γλιώρω· Ἰλ.Ψ 774 ἐθ' Αἴας μὲν ὀλισθε βέων, Σοφ.Ἠ.746 ἔβρασεος δ' ἄξονος μέσας γνάσας καὶ ἀντύγων ὠλισθῶν' 2) ἐπὶ πραγμ., οἱ ὀλισθῶσες παρασοῦραμα χουλιώτερα ἢ καταπλήσι· Ἰλ.Υ 470 ἄκ δὲ οἱ ἦπαρ ὀλισθεν, Ἀριστ.Μηχ.854a,19 ὄ- τῆς χειρὸς ὃ ἀσπῆρος' || ἐπὶ δασοῦ, ἐξέρχουμι ἐκ τοῦ ἀρού πρὸς τὰ ἔσω ἢ πρὸς τὰ ἔξω· Ἰπν.Ἀγμ.14,37' || κ.

μτθ. κτ. ἐνεστ. ἐξαρθρῶ, στραγγουλιζῶ δι' ὀλισθήματος : Φιλῶστρ. Ἀπολλ.3,39 ὀλισθήκει τὸν γλουτόν· 3) μτθ. περιπίπτω : Ἀπολλωνίδ. ΑΠ7,233,3 νοῦσον δι' εἰς ὀπᾶτην ὀλισθάνε· 4) μτθ. ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ἠπίτω εἰς παραπτώμα, εἰς σφάλμα ἢ εἰς ἠθικὸν ὀλισθήμα, ἀμαρτάνω : Ἀριστφ.8άτρ. 690 ἔγεννησθαι φημι χρῆσαι τοῖς ὀλισθούσιν τότε εἴτιον ἐκείτοι λύσαι τὰς πρότερον ἀμαρτίας, Μηναί.Π.1,1 Θεοτ. γνώμη ὀλισθήσας τε· 5) ἔχω τὴν ἰκανότητα τοῦ διοικισθῆναι, τρέχω εὐκόλως, ῥέω : Πλάτ.Κρατ.427B ὅτι δὲ ὀλισθάνει μάλιστα ἐν τῷ λάδῳ ἢ γάλατι κατιδίω, Ἐθοκρ.25,230 βέλως διὰ σαρκὸς ὀλισθεν· 6) κάρμω πινῶ νὰ ὀλισθῆσθαι : Πά Σοφ.Σειρ.3,24 καὶ ὀπίσθια ποητὰ ὀλισθῶσι διανοίας αὐτῶν· 7) ρηματ. π. ὀλισθῶσι, ὀλισθῆμα, ὀλισθος, ὀλισθητήρ.

ὀλισθήεις-εντος-εσσα- ἐν ποι. ἀντὶ ὀλισθηρός βλλ. : Παῦλ.Σιλ.ΑΠ9,443 ὀλισθήεσσα φύσις.

ὀλισθήμα-ατος (τοῦ) (ὀλισθάνω) κ. νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ὀλισθάνω, ἡ ὀλισθησῆς, ἡ πτώσις τοῦ γλίστηρμα : Πλάτ.Τιμ.43C ὕγρας ὀλισθήμασιν ὕδατων, Πολυδ.4,203 ὀλισθήμα ἐντέρου εἰς τὸ ὀχεύων· 2) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, πράξις ἀνῆθικος, ταπεινωτικῆ, παραπτώμα, ἀμαρτήμα, σφάλμα· Ἡσ. ἀλισθήμασι πλάναις, παραπτώμασι : Πλούτ. Ἠ8,49C οἶκων τε, καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλισθήμα καὶ νόσημα γιγνομένην, τὰ ὀλισθημάτα τῆς νεότητος· 3) ἡ ἐξάρθρωσις, στραγγουλιζῶ : Ἰνν. Ἀγμ.14, Ὀρειδ.49,9,16, Γαλ.19,460.

ὀλισθηρῆς-ἰδος(ῆ) νεώτ. τὸ φυτόν ἀνδράχην.

ὀλισθηρός-ά-αν κ. νεώτ. ὁ ἐφ' οὗ εὐκόλως ὀλισθαίνει τις, ὁ λεῖος, ὁ γλιστερός : Πινδ.Π2,96 ποτὶ κέντρον δὲ τοῦ λακτιζέμεν τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος, Ξεν. Ἀν.4,3,6 καὶ τραχὺς ἦν ὁ ποταμὸς μεγάλως λίθους καὶ ὀλισθηρὸς, Ἀπολλωνίδ. ΑΠ7,702,6 ἐντέροις ὀλισθηρῶν διασημέντη φαρμάγων· κ. ὑπερβ. ἐπὶ γλιστώδους οὐσίας : Ἰνν.Δι.10,15· 2) μτθ. ἐπὶ προσ., ὁ εὐκόλως διαφεύγων, ὁ δὴν δυσκόλως λαμβάνει, κατεχεῖ : Ἀγαθ.ΑΠ5,215 μὴ πάντων ὑποκαλασθέντα χαλάσας θυμὸν ὀλισθηρῆς ἐμπλεον ἰκεσίης, αὐτ.10,66 τέρψιν ὀλισθηρὸς οὐ δεδᾶθηκε τήχη, Λουκ.Τιμ.29 ὡς δὲ λεῖος εἶ, καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκόθεντος, Λουκ.Φιλῶπ.22 καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνωκῶς ἠρυθρίασα κ. ὑπερβ. : Πλάτ.Σοφ.231A ὀλισθηρότατον γὰρ τὸ γένος· 3) ὁ ὑποκείμενος εἰς ὀλισθαίνει : Ἀντιπ.Σιδ.ΑΠ7,398 ὀλισθηροὶ δ' εἰς πόδας ἀμφοτέροι, Στατών.ΑΠ7,542,2 κοῦρος ὀλισθηροῦ ποσσὶν ἔθραυσα πᾶνον· κ. μτθ. : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.1 ὀλισθηρὸς πρὸς ὄργην.

ὀλισθηρότης-ητος(ῆ) νεώτ. ἡ ἰδιότης ἡ κατάστασις τοῦ ὀλισθηροῦ : ὀλισθηρότης ἐδέφους.

ὀλισθηρῶς ἐπίρρ. μτθ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀλισθηρῶν βλλ. : Πλούτ. Ἠ8,31C πρὸς ἀ μάλιστα κακῶς καὶ ὀλισθηρῶς ἔχουσιν αὐτοῖς προίεμνω, Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.193.

ὀλισθηρῶς-ως(ῆ) (ὀλισθάνω) κ. νεώτ., ἰων. γενικ. -ιος, αὐτόματος μετακινήσις ἐπὶ λέλει ἐπιφανείας, ἡ εἰς ὀλισθημάτων πτώσις, τὸ γλίστηρμα : Πλούτ. Ἠ8,611A. 2) ἡ ἐξάρθρωσις : Ἰνν. Ἀγμ.42, αὐτ. Ἀρβρ.74 τρόπος ὀλισθησίσης· 3) νεώτ. ὀλισθησίς ἐλικὸς ἢ διαφορά μεταξὺ τῆς προχωρήσεως τῆς ἐλικὸς καὶ τῆς προχωρήσεως τοῦ πλοίου, προερχομένη ἐκ τῆς ὑποχωρήσεως τοῦ ὕδατος εἰς τὰς πέτρους τῆς ἐλικὸς.

ὀλισθητήρ-ηρος(ῆ) νεώτ. κ. ὀλισθηρὴ τμήμα μηχανισμοῦ τινος φέρουσιν ἐπιφάνειαν ἢ εὐθυνηριαν κεκλιμένην, ἐφ' ἧς ὀλισθαίνει ἕτερον τμήμα αὐτοῦ, γλίστρα : ὀλισθητὴ κιλίβαντος.

ὀλισθητικός-ή-ον κ. νεώτ. ὁ ποιῶν τὸ ὀλισθηρῶν, ὁ λεῖος, ὁ γλιστερός : Ἰνν. Ἐπικ7 χρίσας τὴν χεῖρα κηρωτῶ, ἦτις διοσηθητικὸ μάλιστα.

ὀλισθηγομνω-έω μτθ. σφάλλωμαι, πλανῶμαι κατὰ τὴν γνώμην, τὴν κρίσιν : Λουκ.Λεῖφ.19 ὅς περιφρονῶ μακροῦ, καὶ ἀνδρας περρενωμένους ὀλισθηγομνωμειν οἴετα.

ὀλισθηποῖν (ἐ-ὡ) γλῶσσα, ποιῶ τὸ ὀλισθηρῶν.

ὀλισθα (τοῦ) (ὀλισθάνω) τὸ ὀλισθηρῶν, τὸ γλίστηρῶ, ἡ γλίστρα : Ἰνν.Διαφ.58 εἰ γὰρ ἀναγῶνι μὲν τὰ ἐγκρίχροντα καὶ ὀλισθῶν ἐμφοίχεται, ... παραρηγοῖσιν ἐν τῷ τὸν πνεῦμα, Πολυδ.15,14,2 ὁ τε γὰρ τῶν νεκρῶν ὀλισθα, Λουκ.Μισθ.Συν.42 ἡ ἀνοδοὶς ἐπὶ πλοῦ καὶ ἀνάτηις καὶ ὀλισθῶν ἐχουσα, Ἰδιῶν.6,65 ὥστε λίγμιας ὀλας ἐν αὐτῇ οὐνεστάται καὶ ὀλισθῶσι εἶναι τῆς ἄγορας πανταχοῦ, Σχόλ.Ξεν. Ἀκ.1,5,8 κατὰ στενοῦ καὶ ὀλισθῶσι γέγοντος ὕψηλοῦ τόπου· 2) τὸ ὀλισθηρῶ, τὸ γλίστηρμα : Ἀπολλ.Δαμ.Παλιοκρ.150,2· κ. μτθ. : Πλούτ. Ἠ8,510A ὀλισθημα γλίσσας· 3) μτθ. ἡ γαῖς : ποι. π. Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.2,2,8 μεθούσιν ὀλισθῶσι οἶνος φυχασάτης· 4) ἡχθὸς τῆς ἔχων ὄρημα ἀλεπίδωντων καὶ λεῖων Κορ.π.Ξενοκρ.210 ἐντὸς παρὰ τῷ Ὀπισθίῳ μόνω κολοῦμεν ὀλισθῶν ἰχθύν γλιάνων καὶ τούτων ὁ σχαλαστής ἰδιωτικῶς φησὶ ὀνομαζέσθαι : Ὀπι. Ἀλ.1, 113 παλαμίδες καὶ ὄν καλοῦσιν ὀλισθῶν.

ὀλισθηρός ἢ ὀλισθάνω βλλ. γλίστρα : Ἐπίφ.35, Ἰνν.Γαλ.19,126 τὰ .. ἔξω καὶ ἐσω ὀλισθηρότατα.

ὀλισθῶν-ούσα-ον συνθ. ποι. μτθ. ὅρρ. β' τοῦ ὀλισθάνω βλλ. : Φίλιπ.Θεσα.ΑΠ9,267.

ὀλακάδικος-ή-ον (ὀκάκι) ὁ θυμακὸς πρὸς ὀκάδα : Ἀριστλ.ΖΠ710α,19 πλοῖον ὀλακάδικόν ἢ ὀκάκι.

ὀλακάδιον (τοῦ) λεξ. ὑποκορ. τοῦ ὀλάκας βλλ. : Ἐπα.Στεφ. ἐν λ.

ὀλακάδοππῆτης(ῆ) μτθ. ὁ πισσῶνων ὀλακάδας πλοῖα : Ἀνών. ἐν ΑΒ1089.

ὀλακαδοφθόρος-ον (μθερω) μων. ὁ φθειρῶν, καταστρέφον τὸς ὀλακάδας : Νικητ.Εδγ.198 ὀλακαδοφθῶρος ναυσαρχία.

ὀλακάδοχρηστῆς(ῆ) ἱερωμ. μτθ. ὁ χρίων, ἀλείφων ὀλακάδας : Μαν.4,342 ὀλογοφῶρος ἀνδρας, κρηγῆσας, ὀλακάδοχρηστας.

ὀλάκω Ἡσ. ὀλάκας· ἔλκει, χαλινωγαγεῖ.

ὀλακία(ῆ) μτθ. ἰων. ὀλακίη θηλ. τοῦ ὀλακίος, ἡ σπῆρα τοῦ λέοντος, ὁ εὐκόμενος ἢ ἐμοκόμενος : Ἀπολλ.Ρ.4,1614 (β.γρ. ὀλακίαι, Νικ.Ἐπα.123 α' θ' ὑπὸ ταύρου ὀλακίαν φαιρούσαι, ὀλιζώνες φορέονται ἰσχυρὰ ἐπὰρ τὸ ἔλασθαι ὑπὸ τοῦ ὄλου σώματος· ἢ δι' αὐτῆς ἐαυτὸν ἐπιτρύνει μάχεσθαι).

ὀλακίαιον (τοῦ) μτθ. οὐδ. τοῦ ὀλακίος, μεγάλη λεκάνη, ἀγίσιον, ἐνθα ἐπλυνον τὸ ποτήριον ὀλακίον Πολυδ.δ.99 ἐν ᾧ τὰ ἐκπύματα ἐναποκίπτουσιν, Ἡσ. ἐκέναν, υπητήρ, κρητήρ· 2) τὸ ὀπισθιον μέρος πλοίου, ἡ πρῶμνη : Ἀπολλ.Ρ.1,1314.

ὀλακίος-α-ον (ἐλκω, δίκη) μτθ. ἐπὶ πλοίου, ὁ ἐκόμενος ὁ σπύρμενος ὁ ρυμουλοκόμενος : Ἀπολλ.Ρ.1,1314, Νικ.Ἐπα.268 ὄριον ὀδοκίπλωντων σκολίην τετηρηχὸι νῶτω, τρῆμιοσ ὀλακίος ἀκάτω· 3) ἐπὶ ὄρεων, ὁ σπύρμενος, ὁ ἐρηπῶν : Νικ.Ἐπα.119 παλιότατος ἄντομνοισι, δάγματι πλεοτέρω, καὶ ὀλακίην ἐπὶ σπερῖν ἰσχυρὰ ἐλέκωμην ὀράναι· 3) ἐπὶ ὄσοῦ, ἡ ὀρισιώδης : Νικ.Ἐπα.160 ἐπὶ γαστρί ἀτροπῶν ὀλακίην δολιχῶν υπῆρμῶι κρητῆρ (σχόλ. ἰοιοῖται τὴν ἐπιμήκη ὄδον)· 4) ὁ εἰς κατάπιν τοῦ ἄλλου, ὁ διασητικός : Λυκόφρ.216 λέλασσα πλάσι δὴ σπειραν ὀλακίων κακῶν· 5) τὸ θηλ. ὀλακίς ὡς οὐα. βλλ.· 6) τὸ οὐδ. ὀλακίον ὡς οὐα. βλλ.

ὀλάκας-ἄδος(ῆ) (ἐλκω) πλατὺ καὶ ὀγκώδες ἱσποφῶρον πλοῖον, φορητῶν συνθῆδω ρυμουλοκόμενος : Πινδ.Ν.5,2 ἐπὶ πάσας ὀλάκῶδες ἐν τ' ἀκάτω, Ἠρ.7,25 ἀγνεύοντας ὀλακίαι τε καὶ πορηθίσιαι, Εἰρ.Κύλλ.505 ὀκάρος, ὀλάκας ὡς, γεμισθείας, αὐτ.291 εὐχεθε δὲ ὀλάκας ὀρμῶσθα μετέωρος.

ισχόλ. «ἔμπορικὴ ναῦσι». αὐτ.6,22 στῆσαν ἐν ὄλκασιν ἄνεον, Ξεν.Ἀθ.1,20 εἰ μὲν πλοῖον κυβερνῶντες, αἰ δὲ ὀλκάδα, Πλάτ.Λόγ.183D προσβαλοῦσης τῆς νεῆς πρὸς ὀλκάδα τινά, Ἄνθ.Ἐπιφ.Πολ.5 ἢ μτφ. ἐπὶ γυναικῶν ἢ Ὁδῶλ.ΑΠ.5,160 ναυκλήρων ὀλκάδες εἰκόσοσι ἢ μτφ. ἐπὶ τῶν ταύρου τοῦ μεταφέροντος τὴν Εὐρώπην ἢ Νών.Δ.166 ἢ μτφ. ὁ κόσμος, τὸ σύμπαν ἢ Ζύνδο. Κών/πόλεως π.Θρα.Στεφ.ἐλ. ὁ τῆς κομιστικῆς μεγάλης ὀλκάδος κυβερνήτης προεβλημένος ἡμέτερος βασιλεὺς. 2) Ἐπιγρ. ἐπὶ λίθου, ὁ μεταφερόμενος εἰς τὸν τόπον τῆς οἰκοδομῆς. 3) Ἡσ. «ἠρόων, εἰρήνη».

ὀλκείον (τό) (ὄλκω), ἑπ. ἰων. ὀλκίον τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ πλοίου, ἄ. ὀλκαῖον ἢ Σοφ.ἀπ. 388, Ἀπολλ.Ρ.4,1699 ἢ ὄγ' ἐπισηχόμενος γλαφυρῆς ὀλκίον Ἄργουσι κατ' ἄλαδα ἰσχόλ. ἐμέρος τῆς νεῆς. ὅπερ σφραγίσται τὰ δὲ ὄδωρα ἢ Πολυδ.10,134 καὶ ὀλκεία δὲ τὰ ἠρόδλια. 2) μεγάλη λέκνη, ἀγγεῖον, ἐνθα ἔπιπνον τὰ ποτήρια Πολυδ.10,176 «ἀγγεῖον ὄδων τὸ καὶ ἔξωρον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χαλκοῦν» ἢ Ἐπιγρ.6 κρατήρης, κάδοι, ὀλκαί, κρονοί, Φιλέμ.17 ὀλκείον εἶδον ἐπὶ τραπέζης κείμενον, πυρῶν τὸ μετόν. Μέν.73 ἡ χαλκοῦν μέγα ὀλκείον, Πολυδ.30,26,1 τῷ γυμνασίῳ πάντες ἐκ χρυσοῦν ὀλκείων ἠλείοντο κροκίῳ μύρῳ κἄθ. ὀλκίω, Πλάτ.Ἄλλε.20 ὡς δὲ εἶδε μὲν ὀλκεία καὶ κρωσσοὺς καὶ πνεύσας πάντα χρυσοῦ κἄθ. ὀλκίαι. 3) Φῶτ. «ὄλκειον χαλκοῦς λέξης, τρεῖς πόδας ἔχων».

ὀλκείος-έως (τό) (ὄλκω) ὁ σύρων δίκτυα ἢ Ἡσ. «ὄλκείος· οἱ τὰ ἀμφιβλήστρα ἐπισπῶνται».

ὀλκή (ἡ) (ὄλκω) κ. νεῶτ. ἡ πράξις τοῦ ἔλκει, ἡ ἔλιξις, τὸ σύρσιμο, τὸ τράδημα, οἶον τῆς κόμης ἢ Αἰσχ.Ἰκ.884 ὀλκή γὰρ οὐ τὸ πλάκωρον οὐδάρ' ὄζειται, Πλάτ.Πολιτ.282B τῆ δὲ τοῦ στήμονος ἐμπλήξει πρὸς τὴν τῆς γνάφωσος ὀλκῆν ἐμμετρῶς τὴν μαλακότητα Ἰσοκρ. (τοῦ σῦρειν τὸ ζωντικὸν ἐργαζόμεν κατὰ τὴν κατηγορίαν ὄφρασωμάτων, Ἀριστ.Μηχ.853b,1 ἀπὸ μίας ὀλκῆς, Σέξτ.Ἐπιμ. Πυρρ.3,15 ἡ ὀλκή τοῦ ἀρότρου ἢ κ. μτφ. ἢ Πλάτ.Φιλ.57D τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων ὀλκῆν τῶν ἐπιρροισι εἰς τὸ ἔλκειν τὰς λέξεις εἰς ἐφαλμένην ἠμασιασιν. 2) ἐπὶ ἀτόμου, ἡ ἐξάτησις, ἡ ἀναθυμίασις ἢ Ἰνπ.Γυν.1,55. 3) ἡ εἰσπνοή, ἀναπνοή ἢ Ἀριστ.Πνευμ.482a,15 ὀλκή πνεύματος. 4) ἐπὶ σκύα, ἡ ἀπορρόφησις αἵματος ἢ Ἄνωθ. ἐν Ρητ.170,8 ὀλκή αἵματος. 5) πιθ. ἡ ἀκτις ἢ Ἀνρ.Ἀλ.Ἀδέσπ.35,19. 6) ἡ εἰσαγωγή, ἡ μῆσις ἢ Πλάτ.Νόμ.659D παιδεία ἐσθ' ἡ παιδῶν ὀλκή καὶ ἀγωγή πρὸς τὸν ὄνομα τοῦ νόμου λόγον ὄρθον εἰρημόνον. 7) ἡ δύναμις τῆς ἔλξεως ἢ Πλάτ. Τίμ.80C πάντων ταύτων ὀλκή οὐκ ἐστιν οὐδὲν τι ποτε, αὐτ.Κρατ.433C γλίσχρα ἡ ὀλκή τῆς ὁμοιότητος ἢ ἐπὶ μαθήτοι ἢ Ἐπικ.ἀν.293, Φιλ.1,34. 8) ἡ πρὸς τὰ κάτω ροπή τῆς πλάστιγγος, τὸ βάρος, ἡ φορὰ ἢ Μέν.383 ὀλκῆν ταλάντων χρυσοῦ σοι παιδῶν ἐσπικα τῆρων, Ἀριστ.Θαυμ. 833b,10, Θεόδωρ.Φι.9,16,8, Πολυδ.6,30,25,16, Πάδ' Ἐσδρ. 1,8,62 καὶ ἐγρῶφι πᾶσα ἡ ὀλκή αὐτῶν αὐτῆ τῷ ὄρα. 9) τὸ βάρος τῆς δραχμῆς ἢ Ἡρόν.Γεωμ. 23,55, Γαλ.19,752, Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.1,8f. 10) νεῶτ. στρατ. τὸ βάρος σφαιρας τῶν παλαιῶν πυροβόλων, ὄθ. συνεκδ. τὸ διαμέτρημα ἢ πυροβόλον μεγάλης ὀλκῆς. 11) μτφ. ἐπὶ κακῆς συμμ., ὁ μεγάλη σπουδαιότητις ἢ ἀπεάντων μεγάλης ὀλκῆς.

ὀλκήεις-εντος-εσσα-εν (ὀλκή) μτφ. ὁ ἔλκειν τὴν πλάστιγγα, ὁ βαρύνει, ὁ βαροῖ ἢ Νικ.Θηρ.65f ὀλκήεσαν ὑπὸ πλάστιγγα ἰσχόλ. «βαροῦς ἔχουσαν», αὐτ.907 ὁσιὰ τὸ δάκρυα βλάλλουσι τριπλοῖς ὀλκήεσαν ἰσοζυγῶν ὀδελοσιν ἰσχόλ. «τριπλοῖς ὀδελοσιν βαρεῖαν ἐστὸν ἀμνημονιστοζυγῶν».

ὀλκήϊον (τό) ἰων. τ. ὀλκείον βλ.λ. ἢ Ἀπολλ.Ρ.4,1609. **ὀλκήρης-ους-ες** (ὀλκή) μτφ. ἐπὶ τῶν ὄρεων, ὁ ἐλκόμενος, ὁ σφύρμενος, ὁ ἔρπων ἢ Νικ.Θηρ.35f ἰδὼν ὀλκήρα θῆρα ὀλοδόν, αὐτ.355 γυρᾶλεον μὲν ἀπὸ φλόου ἐρητά βάλλει ὀλκήρη.

ὀλκήσις-κως (ἡ) νεῶτ. ἡ δὲ ὀλκοῦ βλ.λ.2) κατασκευὴ συρτάτων.

ὀλκήσιον (ὀλκή) ὁ δὴ δύναται τις τὸ ἐλκῆσι, ὁ ἐλκιστός, ἔλκων, γλοιοῦδος ἢ Ἰνπ.Ἀρθρ.36, Διοσκ.2,10f ὀλκήιον καὶ εἰσῶνον, Πλουτ.Ἰδ.696C τὸ δὲ ἔλαιον ὀλκήιον πανταχῇ καὶ μαλακὸν ἀγεταί περὶ τὸ σῶμα κ. συγκρ. ἢ Γαλι.13,345 ὀλκήμιτρονον κατὰπλάσμα ἢ νεῶτ. κ. ἐπέκτ. ὁ ἐλατός, ὁ εὐλάτος. 2) ἐνεργ. ἐπὶ σκύα, ὁ καλὸς ἔλκειν, τραδῶν κ. συγκρ. ἢ Παῦλ.Αἰγ.6,4f ὀλκήμιτρονα μᾶλλον εἰσιν αἰ χαλκαῖαι σκύαι.

ὀλκήμιτρονη-τος (ἡ) νεῶτ. φασ. ἢ Ἰδιότης τῶν μεταλλῶν, καθ' ἣν ταῦτα δύνανται νὰ ὑποσῶνται μόνιμον ἐπιμήκυνον δι' ἀπλής ἔλξεως ἢ διερχόμενα δι' ὀλκοῦ.

ὀλκίον (τό) ἄ. ὀλκείον βλ.λ.

ὀλκόμετρον (τό) νεῶτ. ἐργαλεῖον δι' οὗ μετρεῖται ἡ ἐξωτερικὴ ἢ εἰσωτερικὴ διάμετρος σφαιρικοῦ, κυλινδρικοῦ ἢ κωνικοῦ σώματος ἢ σωλήνος κομῆσσο.

ὀλκαζέος (τό) νεῶτ. εἶδος ρυκάνης τῶν λεπτογυρῶν καὶ ζυλογυρῶν, δι' ἧς οὗτοι κατασκευάζουσιν ὀλκοῦς, ἐντομῆς, λούδια.

ὀλκάσιος (ὄλκω) κ. μον. κ. νεῶτ., κτ. πληθ. μηχανὴ τις δι' ἧς ἐσφύροντο πλοῖα εἰς τὴν Ἑρῶν καὶ ἐποποθετοῦν ἐπὶ ἔζλων ἢ Ἡσ. ἐπὶς ἔλξεισι τῶν πλοίων ἢ Ἡρ.2,154 ἐν ταῦταισι δι' οἱ τὸ ὀλκοῖ τῶν νεῶν, αὐτ.159 τῶν ἐπι οἰ ὀλκοῖ ἐπίσθλιοι, Εὐρ.Ρήσ.146 ἄλλα προσμιξῶ νεῶν ὀλκοῖσι νυκτὸς τῆσδ' ἐπ' Ἀργεῖων στρατῶν ἢ κ. Ἔσθμ. μηχανήματα κηνητά, χρησιμοποιοῦμενα πρὸς μεταφορῶν τῶν πλοίων ἄνω τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορινθοῦ ἢ Πολυδ.7,148 ἐπὶ πλοῖοι σκεῦῃ φάλαγγες, φαλάγγια, ὀλκοῖ, οὐροῖ, Ἡσ. αἰ μὴχαναί δι' ἄν αἰ νῆες νεωλοκοῦνται ἢ Ἔσθμ.3,15 ὀλκοῖσιν παρσκευάζον τῶν νεῶν ἐν τῷ ἰσθμῷ ὡς ὑπεροσῆστες ἐκ τῆς Κορινθοῦ εἰς τὴν πρὸς Ἀθῆνας θάλασσαν ἢ νεῶτ. ναυτ. κτ. πληθ. τὰ κύρια τεμάχια τῆς κοπήσσο, μεθ' ἧς καθέλεται τὸ νουνηγηθῆν σκάφος ἀνω τῆ καθολικῆ του, βράτια. 2) νεῶτ. εἰδ. μηχανὴ χαλυβιδίων ἔχουσα ὄπας διαφόρου διαμετρήματος κατὰ σμικρονόμενον σφαιρῶν, δι' ὧν διαδοχικῶς διερχεται δι' ἐλκίσεως. 3) νεῶτ. ναυτ. κτ. πληθ. οἱ κερουλοῖ, ὑπρόσσο ἢ ὀλκοῖ κερουλοῦ δύο ἀγόμενα συνδέονται τὴν πλευρῶν τοῦ πλοίου πρὸς τὸ ἀκροκέραιον τοῦ λεμβοδούλου, μπουσῶφορες. 4) ἰμάς, κωρίον, χαλινόν ἢ Σοφ.Ἰκ.863 τμητοῖς ὀλκοῖς ἐγκύρσοι.

5) Ἰνος, σὺλκῶνον χυρασοῦμενον διὰ τῆς ἔλξεως κινουμένου πράγματος ἢ ἐν ᾧ κινεῖται ἔλκόμενον ἄλλο πράγμα ἢ Ἀριστ.Φασμ.779 δέξασσο σμίλης ὀλκοῖς (τὴ διὰ τῆς σμίλης, εἰς τὸ ἔζλον ἐσκαπόμενον αὐλάκια, χαράκια, Ξεν.Κυν.9,18 κατὰ τὸν ὄλκον τοῦ ζύλου, Ἀπολλ.Ρ.3,39f σματῖα δ' ὀλκοῖ ἤτε κρηναῖα ἀμάρια πλήθοντο ῥοβῶσιν ἰσχόλ. «ὀλκακῶς» ἢ αὐλάκῶν διανογιόμενον ὑπὸ τοῦ ἀρότρου ἢ Ἀπολλ.Ρ.3,412 τὴν αἴφα ταυῶν ἐπὶ τέλειον ἀρότρω, ὅσ ὀσῶρον ὀλκαῖσι ἠδοῦς ἐνὶβάλλομαι ἀκτῆν. 6) ἐπὶ ἀστέρων, ἡ γραμμὴ, ἡ τροχία ἢ Μαν.2,116 ὀλκάς δ' αὐτε γαλαξίας βασιὸς μὲν ὄραται, αὐτ.3,190 Ἐρμῆς ὡρεσ ὕπερ ὀλκῶν ἀμειβῶν τεύχει, Ἀπολλ.Ρ.3,14f ἀστῆρ ὡς φεγγεθῶνον δι' ἠέρος ὀλκῶν Ἰσπαι, αὐτ. 3,137f, αὐτ.4,296 ὀλκῶς ἀστῆρῆσι ἀκτῶν. 7) τόφρος, ἀστῆρ ἢ Ἀπολλ.Ρ.1,375 ἐν δ' ὀλκῷ ἔσσοτῶ στωρῶσον φάλαγγας. 8) ἡ κωματοειδῶς κίνησις, ὁ κωματοςός ἢ Ἀπολλ.Ρ.1,116f θᾶ τὸτ' ἀνο-

χλίζων τετρηχότος οδματος δλκούς [σχόλ. «τάς ψυθήσεις και σίον ἐπάρασεις και μεταωρισμούς τών κυμάτων», Ἐπιγρ. δλκοί καλλιάρων οδῶτων» 9] ἐπὶ ὄφρων, ἡ ἐκκοιτίδης κίνησης : Νικ.Θηρ.159 ἐν δὲ κελεύθῳ ψυχελῆς ἐξ ὄφρων φέρει βάρος· 10] ἐπὶ ὄφρων, τὸ σώμα· Σχόλ. ἐλεγεται δλκός και τὸ σώμα τοῦ ὄφρων. . . ἤγουν ἡ κοινὸς σφυρῆς : Νικ.Θηρ.266 αὐτῶρ δὲ ακαίους μεσάτω ἐπαίνδεται δλκῷ [σχόλ. ἐλαγίους ἐπικυλιεται τῷ σώματι], Λουκ.Ἐμρῶτ.79 τοῦ ὄφρων τὸ σφραρ ἀμελῆσθαι τοῦ δλκού, Νικ.Χων. ἐν Σάβ.1,100 τὸ δ' εἰς δλκούς λορδοῦσθαι τῶν ὄφρων· 11] ἐπὶ κόμης, ἡ σείρα, ὁ βόστρυχος : Ρίων.Δ.3,413 δλκός ἐθείρη, αὐτ.32,168 πλοκάμων . . . δλκοί· 12] ἐν περιφρ. δλκοί δάφνης κιάδος δάφνης ἡ τὸ ἐ δάφνης συντεθεν σάρωθρον, τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σφρόμενον : Εὐρ.Ἰων.145 ἄλλ' ἐκπασῶ γὰρ μόχθους δάφνας δλκοίς· 13] ὁμ. δλκός ἀμάξης ἡ ἔλκομη, ἡ σφρομένη ἀμαξία : Διον.Περ.191 τερονῶς ἀκουεῖται δλκός ἀμάξης· 14] ὁμ. δλκός γλώσσης ἡ πρὸς τὸ ζεῶ ἐκτεταμένη γλώσσα : Νικ.Ἀλεξ.79,281· 15] τὸ ὄβραγογειν : Ἰω.Λυδ.Μην.3,23 δλκός οδῶτων, Κωδ.Ἰουστ.κ.1,4,26· 16] ἡ δλκή, τὸ βάρος : Κοσμ.Ν ἐν Ἀν.Βοσασ.5,270,11 ἐς τριάκοντα γὰρ ταλάντων ὄβρα τὸν κόσμον τοῦτον ἐναί φασί βαρυνόμενον· 17] εἰδός ἀρχαῖος : Διοσκ.2,68 ἀράχνη τὸ ζῶον, ὁ δλκὸν ἐνοῖ ἡ λυκίον ἐνοῖαι καλοῖτο· 18] εἰδός χόρται : Πίν.Φι.27,90· 19] νεῶτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκοῦ. τῶν ἀγρωτιστῶν.

δλκός-ἡ-ὄν [ἐλκω] ὁ ἔλκων πρὸς ἑαυτὸν, ὁ ἐλκτικός· Σουθ. ἐδλκός ἀνθρώπος ὁ ἐλκωτικός και ἐπαγωγός : Πλάτ.Πολ.521D μάθημα φυχῆς δλκὸν ἀπὸ τοῦ γινομένου ἐπὶ τὸ ἐν, αὐτ.527B δλκὸν φυχῆς πρὸς ἀλλήθαιαν, Ἀριστ.Πρ.93a,25 θερμὸν τε και δλκὸν κ. συγκρ. : Ἰσοφρ.Φι.3,17,3 δλκότερας τὰς βίρας ποιοῦντες [κωδ. ἐλκωτικέρας]· 2] παθ. ὁ δυνάμενος νὰ προσελκυθῆ : Φιλ.2,229 δλκαὶ δίδονται παρθένων πρὸς ἀρετῆν· 3] ὁ δηλητοσ, ὁ λαίμαργος : Ἀντιφάν.15 δλκοὶ νύθθοι· 4] τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίφρ. βραδέος : Ἡλιόδ.Αἰθ.10,30 δλκά τε προβαίνων· 5] κ. συγκρ. ἐπίφρ. δλκότερον βραδύτερον τῷ δευτέρῳ : αὐτ.3,5 και τὴν ὄρδα δλκότερον ἢ μὲν ἐνεχειρίζεν ὁ δὲ ὑπεδέχετο· 6] Ἡσ.δλκά· δυνατά.

δλκότης Ἡσ. «τὸ αὐτό».

δλκότηρ-ἡρος [δ] νεῶτ. ναυτ. μικρὸς ἀπόστης ὀριζήντιος, ἐξέχων ἐκ τῆς πρύμνης ἰσοποδρον κατὰ τὴν προέκτασιν τῆς κορώνης ἐκατέρωθεν.

δλκωτός-ἡ-ὄν νεῶτ. ὁ ἔχων δλκόν, ὁ ἐντὸς δλκῶν κινούμενος, ὁ ἐπισπυρτος σίον τὸ κώλυμα τῶν κωδιπιδίων τῶν κωδιλοφόρων κττ. : δλκωτὴ θυρίς, -δλκωτὸν σέλαρα λέμβου.

δλλαντικός-ἡ-ὄν νεῶτ. δημ. δλλαντικός ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ὀλλανδοὺς ἡ τὴν Ὀλλανδίαν ἡ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος : δλλαντικός τυρός, -δλλαντικὴ δίπτερα [διπτήτρα τοῦ γαλλικού], -δλλανδικοὶ πόλεμοι [οἱ μεταξὺ Ὀλλανδίας και Ἀγγλίας γινόμενοι τρεῖς πόλεμοι περὶ θαλασσίας ἐπικρατίσεως].

δλλαιεῖκος [η] μτγν. εἰδός ἐυλίνο ποτηρίου· Ἀθην.Π.494B «δλλεῖ· Πάμφωλον ἐν Ἀττικαῖς λέγεται τὸ ἐθίνον ποτήριον ἀποδιδωσιν».

δλλῶμι, συνθβ. ποι. κ. δλλῶμι [Ἀρχ.Δ.27] ἄ δέλω κ. βλ.λ., συνθβ. ἐν ὀλλῶ. ἀπόλλυμι, παρστ. ὀλλῶμι [Αἰσχ.Πέρσ.461] κ. ἐπ. δέλεσκον [Κόιντ.2,414] κ. ὀλλσκον [Χρυσ.Σιθ.1,108] κ. μέσ. ὀλλῶμιγν [Εὐρ.Ἀλλ.633]. μέλλ. ὀλλέωμ [Ὀδ.Ν.399] κ. ἐπ. δέλεσσω [Ἰλ.Μ.250] κ. ἰων. ὀλλῶν [ἐν συνθ. ἀν. : Ἡρ.1,34] κ. ἀττ. ὀλλῶ [Σοφ.ΟΤ.448, Εὐρ.Ἀνδρ.856] κ. μέσ. μέλλ. δέλωμαι [Ἰλ.Φ.133] κ. συγκρ. ὀλοῦμαι [Ἰλ.Β.325] κ. παθ. ὀλεσθήσομαι [ἐν συνθ. ἀν. :

ΠΔ.Ψαλμ.82(83),17], ὀφρ. ὀλεσα [Ἰλ.Χ.107] κ. ἐπ. δλεσα κ. δλεσσα [Ὀδ.Ψ.319] κ. μέσ. ὀφρ. β' ὀλωμην [Ἰλ.Ν.772, Αἰσχ.Εὐρ.565] κ. παθ. ὀλέσθη [ἐν συνθ. ἀν.], παρστ. ὀλώλεκα κ. συνθ. ὀλέω κ. β' δλωλα [Ἰλ.Ο.111, Ὀδ.Δ.318], ὄφραυτον. β' ὀλώλεην [Ἰλ.Κ.187], ὄφραυζω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω και ἐπὶ ζώντων, φονεύω, σκοτώνω· Ἡσ. «ὀλλῶει, ἀπολλῶει, φονεῖει» : Ἰλ.Θ.498 νῆας τ' ὀλέσσαι και πάντα Ἀχαιοσ, Ὀδ.Ψ.319 οἱ νῆας τ' δλεσαν και ἐκνήμηντας ἐταίρους πάντα, Πίν.Π.3,41 μέσος δλέσσαι· α. θανάτω, Αἰσχ.Ἐπιτ. 1061 γένος ὀλέσαστε πρυνόμεν, Σοφ.Ἀντ.759 θανεῖται και θανασθ' ὀλεῖ τνα, Εὐρ.Ἀνδρ.856, Χρυσ.μ.Πλούτ. Ἀγρ.3 ἀ φιλοκρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ὀλλο γὰρ ὀδῶν· 1] κ. μέσ. π. ὄμ. συνθβ. ἐπὶ προσ. ἀποθνήσκω, μόλιστα ἐπὶ θιαιῶν θανάτω, χάνομαι : Ἰλ.Δ.451 ἐνθα δ' ἀμ' οἰμωγῆ τε και εὐκωλῆ πένεν ἀνδρῶν, δλλόντων τε και ὀλλυμένων, αὐτ.Ω.725 ἀπ' αἰῶνος νέος ὀλεω, Ὀδ.Γ.235 ὄσ Ἀγαμέμνων ὀλεσθ' ὄν Αἰγυπτιοσ δδλω, Αἰσχ.Χο.888 δλόαις δλοῦμαι· 1] κ. μτ. συστ. αἰτ. : Ἰλ.Γ.417 σὺ δὲ κεν κακὸν σίον θλασ, αὐτ. Φ.133 ἄλλα και ὡς ὀλέσασθε κακὸν μόρον, Ἀντιφ.Σιδ.ΑΠ.7,745· 2] π. τραγ. ἐν εὐκτ. ὀφρ. ὡς τόπος εἰχῆς : Σοφ.Φιλ.961 δλοιο· μήνη, πρην μῆνη· εἰ και πάλιν γνῶμην μεταίσεις, αὐτ.ΟΤ.645 δλοῖμην, νῦν ἑλαττῆ με θρῶν, αὐτ.Τρ.383 δλοῖτο· μῆτι πάντας ἐπὶ κακοῖ, Εὐρ.Ἰππ.407 ὡς δλοῖτο παγκάκιος· 3] κ. ἐπὶ πραγμάτων, ἀπολλύομαι, ἐξαφανίζομαι, χάνομαι : Ἰλ.1,413 ὀλλετο σὸν νόστος, αὐτ.415 ὀλλετο μὲν κλάος ἐσθλῶν, Ὀδ.Ο.91 μῆ τι μοι ἐκ μεγάρων κερμῆλιον· δλληται πρβλ. Αἰσχ.Ἰκ.918· 4] ὁ παρστ. β' δλωλα ἔχω ἀπολεσθῆ, χαθῆ, ἀπέθανον, καταστρέφην : Ἰλ.Ο.111 υἱὸς γὰρ οἱ δλωλε μάχρ ἐν. Αἰσχ.Πέρσ.255, αὐτ. Ἀγ.346 ἐργυροῦν τὸ πῆμα τῶν δλωλῶτων γένων· ἀν (τῶν τελευσῶν, τῶν νεκρῶν), αὐτ.1367 μαντευοῦσασθα τάνθρος ὡς δλωλῶτος, Σοφ.Ἀντ. 174 ἐγὼ κράτη δὲ πάντα και θρόνους ἔχω γένους κατ' ἀχρηστία τῶν δλωλῶτων· 5] ὁμ. ὁ παρστ. β' μτ. σμ. ἐναστ. εὐρίσκομαι ἐν καταστάσει καταστροφῆς, ἀφονίζομαι, χάνομαι : Ὀδ. Δ.318 ἐσθεται μοι οἰκος δλωλε δὲ πῖνα ἐργα, Αἰσχ.Ἰκ.918, Σοφ.Αἰ.896 οἴκωκ', δλωλα, διατεπόρθηται φίλοσ· 2] παθὺ νὰ ἔχω π. χάνω : Ἰλ.Θ.358 και ἴλην οὐτόσ γε μένος θυμῶν τ' ὀλέσσειν, αὐτ.Ν.763 οἱ μὲν δὲ ψησιν ἐπὶ πρῦμνον Ἀχαιοσ χερσίν ὄπ' Ἀργεῖων ἐκατο φυχῆς δλέσαντες, Αἰσχ.Ἀγ.54 πόνον ὀρταλίων δλέσαντες, αὐτ.Εὐμ.148, Εὐρ.Μῆδ.436 τὰς ἀνάνδρον κοίτας δλέσασσα ἔλετρον· 3] ἐπὶ κακοῦ, ἀπαλλῶσθαι : Αἰσχ.Ἀγ.1017 νῆστιν ὀλεσεν νόσων [ἰδιόσθ. ἤλασεν], 4] ρηματ. π. ἀλετήρ, ἀθραρος κ. ἐν συνθ. ἐξώλης προώλης, πανώλης κ.ά.

δλλυνόμεσος μτγν. εἰμαι ἐγγὺς τοῦ θανάτου· πρβλ. ἔχω τὸ νὰ πῶθι μοι σῶν τάφο ἡ μοιζῶ χωμαθία : Ἀρετ.7,1 ἐπὶ γὰρ τοῖσι πλείστοισι οὐτε δλλυνέονται οὐτε ὀρρωδέουσι θάνατον.

δλλῶω ἄ, δλλυμι βλ.

δλλμῖος[δ] σχόλ. κ. νεῶτ. στρογγύλος λίθος εἰς ὃν κόπυσιον ὀσφρα, ὄλμος : Σχόλ. Ἀριστφ. 238· 2] νεῶτ. πλάξ εἰσοδεμένη τὸ κάτω ἄκρον τῆς ἀτράκτου ἐργάτου, βαροκόμο πλίσιο.

δλλμῖον [δ] νάπ. ὄποκορ. τὸ δλμῖο βλ.

δλλμοκοπιδής-οὐς-έε μτγν. ὁ ἔχων σχῆμα δλλμοκού βλ. : Ὀρειδ.49,22,9.

δλλμοσκός[δ] μτγν. κ. νεῶτ. ὄποκορ. τοῦ δλμῖο, τὸ κοῖλον σπέρθρον τῆς θυρας τὸ ὑποδεχόμενον τὸν στρώμαγι, περὶ ὃν ἡ θυρα στρέφεται ἀνοιγόμενῃ και κλειόμενῃ : Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.10,54 ἐπὶ τῆς κλειόμενης ἡ ἀνογιόμενης θυρας ὁ μὲν κατὰ τὸ δλμῖκοσ βεθηκῶς στρωφῶς τῷ αὐτῷ ἐν

στρέφεται τόψη' 2) έκαστον τών κοιλωμάτων τής άνω και κάτω γνάθου, εντός τών οποίων είναι ανασηρωμένοι οι οδόντες, φατνίαν: Ροιφ. Όνομ.55' || κτ.πληθ.β.δ. αι κανόνες τών γραμμών, τραπεζίτων οδόντων: Πολυδ.2,93 'εόλιμσκους' τός τών μύλων κοιλότητες' 3) πάπ. τεμάχιον κώνου 4) νεώτ, μικρός όλος, μικρόν ήλιον, χαδάν. **όλομοδών** [το] νεώτ. στρατ. ό όλος το πυροβόλον.

όλομοιδώς έπίρρ. ιτην. έν σχήματι όλου: Δισκ.4,170 π. 'Όρειδ. [κωδ. θεολοιειδώς].

όλομοκος [ο] ιτην. ό κοπανίζω εντός ήλιδου, ό όλομοκος έν: 'Ανών.Γαλ. περί τών καθ' Ήπιοκρότην στοιχείων [Heimatliche Handschriftliche Studien zu Galen, Amsbach 1910].

όλομοκιά-ία ιτην. κ. μαν. κοπανίζω εντός ήλιδου, μέσα σέ χαδάν: Φιλομ.λ. 'Όρειδ.45,29,70, 'Αετ.4,30, 'Θεοφών.Νών.2,28' κ. παθ.: 'Αλλε.Τραλλ. 12 όλομοκηνθέν του όός στέρω τε άσέθεντο.

όλομοιός [ο] ό κατασκευάζων όλους, ήλιδα, χαδάνα: 'Αριστ.Πολυτ.1275b,28 καθάπερ όλους είναι τός υπό τών όλομοίων ηπεινημένους.

όλος [ο] κ. νεώτ. όλος ('Ηολδ. κ. 'Ηρ.) λίθος κυλινδρικός, στρωγύλιος άνευ έχειχουμένων γωνιών 'Ηα. «περιφερής λίθος μάρμαρος»: 'Ιλ.Α 147 χείρας από έφει τμήτας από τ' αχέανα κόφας, όλιον δ' ως έσσευε κυλινδρεσθαι δι' όμίλου ισχόλ.Γαλ.Θ 'άποκόφας τός χείρας αυτού τώ έφει από τών αχέανα όποιων, ώπερ δε λίθον κυλινδρώδη ώρωα κυλεσθαι διά του στρατού'.

2) ιτην. ό κορμός του άνθρώπινου σώματος από του αχένους μέχρι τών Ισχιών Πολυδ.2,162 'όλιον' το από αχένους έως Ισχιών σπυμαν', ΕΜ 460,17 'τόν κορμόν του σώματος' 3) το ήλιον, το γουδί: 'Ηοίοδ.Έργ.423 όλιον μέν τριπόδη τάνευ [κωδ. όλιον], 'Ηρ.1,200 έσθάλλουσι ές όλιον και λεήσαντες ύπεροισι σώσι διά σινδώνος' 4) ακαφίδιον προς ζύμωσιν άρτου: 'Αριστοτ.Σφ.201 και τή δοκώ πρασβίτων όλιον τών μέγαν άνάσας τή προσκυλιέ γ', αυτ.238 τής άρτοποιήδους λαθόντ' έκλέφαμεν τών όλιων'.

5) το κοίλωμα τής έδρας, έφ' ού έκάθητο ή Πυθια χρησμοδοούσα, κτ. ά. ό τρίπους του 'Απόλλωνος' || παροιμ. έν όλωμ κοιμάσθαι, εύνάξειν προφητεύειν: Πλούτ.Παροιμ.2,14 έν όλωμ κοιμάσθαι, Ζηνδδ.3,63 έν όλωμ εύνάσθαι 6) υποστήριγμα: 'Ήνν.Αιμ.4 καθίσας τόν άνθρώπων όκλάξ έπι όλιων δύο' 7) είδος πατηρίου: 'Αθην.11,494β 'εποτήριον κερατίου τρόπον ειραγασημένον: Μενεσθ.1 στρεπτόν και όλιον χρυσοούν' 8) το άνώτατον μέρος του αύλου, εις ό έφαρμόζουσι τός στόμα των οι αλούοντες' Πολυδ.4,70 'τόν δε έλιων αύλων τός μέρη γάκττα, τρυφήματα και βούμβικες, όλοι και ύφάσμα, Φώτ. 'όλοι και ύφάσμα έπι αύλων': Εοπ.267' || πάπ. ήλικαόν ύρολόγιον: όλιου του λιθίνου ός έκαλετο 'Ελληνιστί γνόμων' 10) λίθος έν χρ. ως βάρος, ζύγι: Λιδών.Επιστ.473,3 όλος ύπερ κεφαλής' 11) νεώτ. στρατ. πυροβόλον έχον βροχόν σωλήνα και μεγάλην διάμετρον, όλομόλιον' || όλιμος δοκιμαστικός όργανον διά τήν δοκιμήν κατά τήν παραλαβήν και διά τόν έλεγχον συντηρήσεως τής μελαίνης πυριτίδος δοκιμαστήρ.

όλομοσάσιον [το] νεώτ. στρατ. πυροβολείον ώπλισμένον δι' όλιων.

όλομοσχία [η] νεώτ. στρατ. μονάς πυροβολικού περιέχουσα αριθμόν πνα όλιων' πρβλ. πυροβολοσχία.

όλομόρος [ο] νεώτ. ναυτ. πλοίον του παλαιού Ιστιοφόρου πολεμικού ναυτικού ώπλισμένον δι' όλιων και όδοζισόδων προς βορσηοδισμόν έπακτίαν πυροβολείων.

όλ[ο]- κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. πρώτον συνθετικόν λέξων, προσίδιον εις το ύπό του δευτέρου συνθετικού σημειωμένον τήν έννοιαν του όλου, όλοκλήρου, άκέραιου ή έπιτείνον άλλώς τή έννοιαν αύτου, όσον όλοκάθορος, όλοκάλαμος, όλοκάυτος, όλοκόκκινος, όλόφυχα, όλόχρους.

όλανθος-η-ο δημ. ό πλήρης άνθών, ό έχον πολλά άνθη: Περσφύρ.Σκ.7,34 κάτω από μίαν όλάνθη λευκην άμυγδαλία, Πασαμ.Περ.Χοιρ. 11,9 τός ρόδα . . . τός κάνουν [το σπίτι] ένα άφρόντιστο κι όλάνθη περιβόλι.

όλαργύρος-ον ιτην. κ. όλάργυρος, ό έξ άργύρου καθαρού όλος συγκείμενος: Φιλ.1,666 όλοάργυρος και όλόχρυς.

όλαρκτηρή περιοχή [η] νεώτ. ή ζωολογική ζώνη ή περιλαμβάνουσα τούς έν τή παλαιασκητική και νεοαρκτηκή περιοχή ζωϊκούς και φυτικούς όργανισμούς.

όλασπρος-η-ο δημ. ό καθ' όλοκληρίαν λευκός, άσπρος, ό κάτασπρος: Σολωμ. Το δνiero τής Μαρίας 20 πού στον άέρα όλοσπρο φουσκώνει, Γρουπ.Σκ.Τεπρ.Έρμηκη 2 σαν περιστερία όλοσπρα διπλώνουσι τός φερό τών μπρος σου.

όλοδάπσιμα-ατος [το] νεώτ. το βάπτισμα διά ήληρους καταδύσεως έν τώ ύδατι, ώς το τής 'Ορθόδοξου έκκλησίας, έν άντιθ. προς τός σαν ραντίσματα βάπτισμα τών δυτικών.

όλοδαπταία [ο] νεώτ. οι παραδεχόμενοι τός όλοδαπταίση βλ. ως κανονικόν τρόπον βαπτίσεως.

όλόδηρος-ον ιτην. κ. μαν. ό έχων πορφυροόν χρώμα: Κωδ.Ίουστιν.11,9,4, Διγεν. Ακρ.3455 και στολισμένους έτυχον ήλιον βαγδάτιν και θαυμαστόν όλόδηρον, όζόν αναζωστήριον' || το όλόδηρον ως όσα. το γνήσιον πορφυροόν χρώμα: Πρωκ.Μυστ.25 βάρματος του βασιλικού, ό όλόδηρον νενωμικασι.

όλοδαστικός [ο] νεώτ. τός όν ή έθρηστική και ή βλαστική δύναμις τής λεκιβου άποτελούσι κοινόν τή όλον.

όλοδαλάς 'Ηα. εθνεγες.

όλοδαλος-η-ο δημ. ό άκέραιος, ό άλάκερος, ό σύγκορμος, ό μονοκόμματος.

όλοδραδιάζει ιτην. έπι τής ήμέρας, τείνει προς τήν νύκτα, όλο και βραδιάζει: Πολιτ.Έκλ. Τραγ.257,1 χαρήτε νιοι, χαρήτε νιές, κι ή ήμερα όλοδραδιάζει' || έν χρ. ειδή. άηρσα, όλοδράτισσε πιά ένύχτισσον έντελώς.

όλοδράχως-εις-υ ιτην. ό συνιστάμενος έκ βραχειών μόνον συλλαβών: 'Ανών. έν 'Αν.Έκλ. κ. Λατ.1,224 όλοδράχει δντι τώ πυρρίχλω.

όλοδροντώ δημ. κ. -άω κτυπό, βροντώ συνεχώς: Κρυστ. ή Κατάρρα 24 κι όλοδροντώ τήν πόρτα σαν δεστέρελλη.

όλοδρυζος-ον ιτην. ό έκ καθαρού χρυσού: Χριστφ.Άλεξ.Όμ. έν Φαβρικ.Έκλ.Βιβλ.12,660 όλοδρυζον νόμισμα.

όλοδρόχιος-ον ιτην. όλος βεδυθισμένος: Νών. έν Γρηγ.Ναζ.1,145.

όλογάλανος-η-ο καθ' όλοκληρίαν γαλιανός, ό καταγάλανος: Κρυστ. 'Ο χορός τής Λαμψής 34 τός όλογάλανα τός μάτια, -όλογάλανος ούρανός.

όλόδυμος-η-ο δημ. κ. δημ. ά. όλόδυμος, ό έντελώς γυμνός, ό κατάγυμνος, όλοστίσιδος: 'Ερωτόκρ.2,986 μά όντέ μαλόν' όλόδυμους τρομάρα τόνε πιάνει, -κολλημένον όλόδυμοι.

όλόδυμιστος-η-ο δημ. ό ύπερπλήρης, ό όλόγορος: Σολωμ.Λορδ Μήαορ.155,3 και χτυπούν τός φωτερά στά όλόδυμιστα πατήρια.

όλόγεμος-η-ο δημ. ό έντελώς γεμάτος, ό ύπερπλήρης, ό όλόγεμιστος: Ζερόδ.Τραγ.ΚΚ 63,12 κι από τήν άλλη ίδείς άράδ' άράδα στα όλόγεμα ηιδάρια τός πλατιά.

δολογένεσις-εως (ή) νεωτ. βιολ. & δολογετισμός, νέα θεωρία, καθ' ἣν ἡ ζωὴ ἐνεφανίσθη συγχρόνως εἰς πλείστα μέρη τῆς γῆς.

δολογράφος-η-ο δημ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἐν ἀπόλυτῳ καλῇ καταστάσει, ὁ μὴ ὑποστάς βλάβην, ὁ ἀκέραιος. 2) ἐπὶ προσ., ὁ τελείως ἠθικός.

δολόγιον Ἦσ. ἐδωζώδες, συμπεφυκός· πρὸς δ. δόλοπον.

δολογισμός-η-ο δημ. εἶδ. ἐπὶ τῆς ἀελλήνης κλησιφαιῆς: Γρωμ. Σκ. Τερρ. Κοσμοχαιλαστὴ 1 τ' δολογισμοῦ φεγγάρι κρέμαται μετ' σὸν οὐρανόν· ἢ ἀντὶ δολογέμου βλλ. α: δολογισμὸς ποτήρι.

δολογλήγορος-η-ο δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ταχύς, γλήγορος: Σολωμ. Ἐδν. Ὑμν. 13,2 φεύγει ὀπίσω τὸ ποδᾶρι, καὶ δολογλήγορο πατεῖ ἡ τὴν πέτρα ἢ τὸ χορτάρι· ἢ ἐπίρρ. -α.

δολογλυκος-εἰσα-ο δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν γλυκός, ὁ πολὺ γλυκός. 2) μτρ. ἐπὶ βλέμματός ἢ μεϊδιόματός, ὁ πλῆρης τρυφερότητος: Κρυστ. Τὸ μαγεμένο μαντήλι 149 τὸν ρίχνει δολογλυκὸς ματιὰς κ' ἀπὸ κρυφὰ τοῦ λέει.

δολογλυφός-ον νεώτ. ἐπὶ πλαστικῶν ἔργων, ὁ καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς διαστάσεις, πανταχόθεν εἰρηγασμένος, ὁ περιφερής, ἀντίθ. ἀνάγλυφος.

δολογναθός-ον νεώτ. ἐπὶ γαστροπόδων πινῶν, ὁ ἔχων γνάθον ἐξ ἑνὸς μόνου ὀστέου λουμένην.

δολογισμός-ον μον. δημ. δολογισμός βλλ.: Ἐρμομακ. 1κ. 651 δολογισμός σελήνης.

δολογραμμάτος-ον μτρ. ὁ γεγραμμένος δι' ὅλων τῶν γραμμάτων, ὁ δολογράφος· ἢ τίτλος ἔργου τοῦ Μενεκράτους: Γαλ. 13, 503.

δολογραμμάτως ἐπίρρ. μτρ. μετὰ ὅλα τὰ γράμματα, δολογράφως: Γαλ. 14, 44 ἄλλα ἐπιπέδη τινες οὐχ δολογραμμάτως, ἀλλὰ διὰ χαρακτῆρων ταυτα σημαίνουσι.

δολογραφία (ή) γλωσσ. Ἰδιογραφεὶς διαθήκη.

δολογράφος[-η-ο] μτρ., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λ. ὁ γεγραμμένος ἀόκληρος, οὐχὶ συντεταγμένος ἢ ἀριθμητικός, ὁ δολογράφος. 2) ὁ γεγραμμένος ἀόκληρος διὰ χειρὸς τοῦ συγγραφέως, Ἰδιογράφος: Ἐύστ. Ἐκκλ. 1στ. 6, 24 ὡς καὶ ταῦτο δολογραφοὶ δηλοῦσιν αὐτοῦ πρό τῶν τῶμων ἐπιστημειώσις, Πάπ. ἀποδείξεις, ἥτις ἔγραψα δολογράφος χειρὶ ἐμῆ· ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐα, χειρόγραφος πράξις, οἷον διαθήκη γεγραμμένη ἐξ ἀόκληρου διὰ χειρὸς τοῦ διαθέτου.

δολογραφεῖω μτρ. γράφω λέξιν δι' ὅλων τῶν γραμμάτων, οὐχὶ διὰ τῶν ἀρκτικῶν μόνου: Πλουτ. 1κ. 288B τὰ πρώτα τῶν ὀνομάτων οὐχ δολογραφεύειν ἄλλα ἢ δι' ἑνὸς γράμματος.

δολογράφως σχόλ. κ. νεώτ. κατὰ τὸ ἄρλον δολογραφῶν δι' ὅλων τῶν γραμμάτων, οὐχὶ διὰ τῶν ἀρκτικῶν: Σχολ. Ἐύρ. Ἀνδρ. 575.

δολογυμνός[-η-ο] μτρ., νεώτ. κ. δημ. & δολογυμνος, ὁ ἐντελὴς γυμνός, ὀλοτοπίστος: Πάαχ. Χρον. 1, 700, 16 ἐπήραν Φωκῶν δολογυμνον, Σολωμ. Η ψὸς τοῦ Πετράρχη 24 καὶ λάθη ἐδῶ τὸν τάφο τῆς κ' δολογυμνὴ καὶ βγθ. Κάλδ. Ἄερα 16 μόνη, ἀμάργαρος, δολογυμνος, αὐτάγγελτος... ἢ Ἀρετῆ.

δολογυρα ἐπίρρ. δημ. κ. δολόρα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, κυκλόθεν γύρωθεν: Κρυστ. Τὸ κ' ἔνθημα τοῦ μαντηλιοῦ 37 δολόρα ἀπὸ τὸν κόμπο πλῆθος μικρὰ χωρὶα κεντάει, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 67, 12 τ' ἀνήσυχτα πομυλὰ κ' δολογυρα τὰ χῶματα σκαλίζουσι 2) κτ. ἐπέκτ. πανταχοῦ τρυφῶν, εἰς ὅλα τὰ πέριξ σημεία: Σολωμ. ἡ Τρελλὴ Μάννα 17 κοιτᾶει δολογυρα τετρομασμένη.

δολογυρίζω δημ. & συνθ. δολογυρίζω βλλ. **δολογυρῶ**-άω δημ. περιφέρωμαι περὶ τὸ αὐτὸ μέρος, & τρυφῶν: Βιζυην. τὸ Τρυγόνι 22 μόνου, τόσο θλιβερό, λογουρὶ στὰ δάση.

δολογυρός-ον ἡρώσι μον. στρογγύλος, κυκλωτέρης: Μελέτ. Γαλ. ἐν Ἄν. Κρ. 3, 74, 20 ἵνα μὴ πάντῃ δολογυρός οὖσα... κολοθὴ δεικνύονται (ἢ κεφαλή).

δολογυρῶς ἐπίρρ. μτρ. κυκλόθεν, γύρωθεν, δολογυρα: Ἦρων Γεωμ. 4, 13 δολογυρῶς μετρεῖσθαι.

δολοδάκρυτος-η-ο δημ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ πλῆρης δακρύων, ὁ χύων ἄφθονα δάκρυα: Κρυστ. Ἰκθύνω 2, 101 τὰ μάτια τὰ δολοδάκρυτα στὰ δυὸ τοῦ χεῖρα κρύβει.

δολοδάκτυλος-ον [δακτυλοσ] μον. ἐπὶ στήθην, ὁ συμκείμενος μόνου ἐκ δακτύλων βλλ. δ: Ἐύστ. 836, 17 στήτους δολοδακτύλου.

δολοδρομία (ή) μτρ. τὸ τρέχειν ταχέως καὶ εὐθέως βαίνειν πρός τινα διεύθυνον: Κλημ. Ἀλ. ἀπ. 1019 τὴν πρός τὰς καλὰς πράξεις δολοδρομίαν.

δολοδροσικός[-η-ο] μτρ. κ. δημ. ὁ πλῆρης δρόσου, ὁ εὐδροσός: Παρῶφ. Σκ. 11, ἡ πᾶν καὶ πᾶν τὰ ἀλόδροσα τὰ φύλλα.

δολοδρῖα (ή) νεώτ. φυσ. Ἡ κρυσταλλικὴ τάξις, ἢ παρουσιάζουσα ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ πᾶν κρυσταλλικῶν οὐσθημα στοιχεῖα συμμετρίας.

δολοδρῖκός-ή-όν νεώτ. ἄ. ἀλόδροσος, ἐπὶ πολυεδρῶν σχημάτων, ὁ ἔχων, ὁ παρουσιάζων δολοδρῖαν βλλ.

δολοδρῖον ὄν νεώτ. ὁ δολοδρῖκός βλλ. ἢ τὸ ἀλόδροσος ὡς οὐα, δολοδρῖον σχῆμα.

δολοεἰκτος-εσσα-εν ὁ ὀλοός, ὁ ἀλέθριος: Σοφ. Τρ. 521 ἦν δὲ μετώπων ὀλοεῖντα πλῆγματα.

δολοεῖα ἐπίρρ. δημ., νεώτ. ὀλοεῖν. ὁ ὀλοεῖν κ. ὀλοεῖναι διαρκῶς συνεχῶς, ἀδιακόπως πάντοτε: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 71, 3 κ' οἱ σταθῆς ἀπὸ τὰ φῶς πέφτον ὀλοεῖν· ἢ ἡδῶ, ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ: ὀλοεῖν θά' ναὶ στὸ δρόμο.

δολοεργίης-οὐς-ές [ἰδιός, ἐργον] μτρ. ὁ λίον καταστρεπτικός, ὁ φθοροποιός, ὁ ἀλέθριος: Μον. 6, 722 δολοεργίαν ἀστρόν.

δολοεργός-όν μτρ. ὁ δολοεργὸς βλλ. Ἦσ. ἐκακώτερος: Νηκ. Θηρ. 828 τρυγόνια πᾶν δολοεργόν, ἀλιπρόσθητι τὸ δρόκοντα οὐδ' ἀπέλεξασθαι, Δωρὸδ. κ. Ἠφιστοί. Ἀστρ. 3, 20.

δολοζωῆς ἐπίρρ. δημ. καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς: Ἐρτάλ. Ὀδ. 592 καὶ βλέποντάς τὸ δολοζωῆς ἔμεινα καὶ θυμῶσαι.

δολοζωικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ φωτῶν, ὁ τρεφόμενος ἐξ ἀοκλήτου ἢ κυρίως ἐξ ὀργανικῶν οὐσιῶν, οἷον τὰ ζῶα, ἀντίθ. ἀλοφωτικός.

δολοζώντατος-η-ο δημ. ὁ ὀλος ζωντῶνος, ὁ ὡς ἐν πλῆρει ζωῇ καὶ ὄρασις ἐμφανής, πλῆρης ζωῆς: Σολωμ. Ἄορδ. Μπᾶδ. 140, 4 τοῦ προβαίνου δυὸ φωντάματα δολοζώντανα καὶ ὀρθά, βλοουωρ.

Ἀστραπογιάνου 96 τοῦ φάμηκ δολοζώντανος ἐκεῖ μετ' ἄρματά τοῦ, Παλαμ. Περ. Χαιρ. 199, 10 μετὰ τοῦ, καὶ δολοζώντανη, τὴ βλάση ἢ φαντασία τῆ ζωγραφία σου, - δολοζώντανη ὄπασσα ἢ ἐπίρρ. δολοζώντανα. 2) εἶδ. ἐπὶ κρέστος ἢ ἡθῶων, ὁ κωπός, ὁ φρέσκος: φάρις δολοζώντανα.

δολοήμερος[-η-ο] πᾶν., νεώτ. κ. δημ. κ. δολοήμερος ὁ ἐργαζόμενος ὀλην τὴν ἡμέραν: Πάπ. ποταμίται δολοήμεροι. 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ διορκῶν ὀλην τὴν ἡμέραν: δολοήμερος πορεῖα ἢ ἐπίρρ. δολοήμερα.

δολοήμερος ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. καθ' ὀλην τὴν ἡμέραν: Τζέτζη. Ἡολοδ. 566.

δολοηκοιωτικός-η-ο δημ. ὁ ἐντελῶς ἐπισκοπόμενος, ὁ πλῆρης σκιάς.

δολοθάνης-οὐς-ές μτρ. ὁ ὀλος, ἐντελῶς νεκρός, ἀντίθ. ἡμιθνήσις: Ἰω. Χρυσ. Ὁμ. εἰς Φωλμ. 6, 9.

δολοθῶν ἐπίρρ. νεώτ., δημ. ἀλοθῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, πανταχοῦθεν, πάντοθεν.

δολοθύριον (τό) εἶδος ζωοφύτου τῆς βαλάνσης: Ἦσ. εἰδος θολότπου· Ἀριστ. 1, 487b, 15

πολλά δε άπολεμμένα μόν έστιν, άκίνητα δε, οίον δατρα και τά καλούμενα όλοθούρια, αυτ. ΖΜ 681α, 17 || νεώτ. ζφολ. κ. θηλ. όλοθουρία.

όλοθρευσις-εις (ή) (όλοθρευώ) μιν. κ. νεώτ., συνθβ. έν συνθβ. έξολοθρευσις: ή φθορά, ό άφανισμός, ή καταστροφή: Ίώσ.17,13.

όλοθρευτής (ό) (όλοθρευώ) μτην., νεώτ. κ. άδη., θηλ. όλοθρευτρια, συνθβ. έξολοθρευτής: 'Ησ. ελυμέναι: ΚΔΚορινθ.β1,10,10 και άπώλων ό νό το όλοθρευτο, Μηναι.Π,3 Οίκος Ίωσήφ ό γενναίος άγωνιστής. . ό τής πλάνης όλοθρευτής.

όλοθρευτικός-ή-όν σχολ. κ. νεώτ., συνθβ. έν συνθβ. έξολοθρευτικός, ό φθοροποιός, ό καταστρεπτικός: Σχόλ.'Οδ.Α 127.

όλοθρευτρια (ή) θηλ. τού όλοθρευτής βλλ.: 'Ησ. έν λ. λογίστρια.

όλοθρευώ μτην. κ. νεώτ. συνθβ. έν συνθβ. έξολοθρευώ, έπιφέρω όλεθρον εις τι, φθέρω, καταστρέφω, άφανίζω: ΠΔ'Εξ. 12,23 και ούκ άφήσει τόν όλοθρευτόνα εισελθών εις τάς οικίας ύμών πατάξαι (δ.γρ.),Φθ.1,73,ΚΔ'Εβρ.Π,28 Ινα μή ό όλοθρευτών τά πρωτότοκα θηγ αυτών 2) ρημ.τ. π. όλοθρευσις όλοθρευτής, όλοθρευτικός.

όλοθριξ-τριχος (ή, ή) μιν. ό έχων όλας τάς τρίχας, όδ. ό έχων πυκνήν τήν κόμην του: Τζέτζ.'Ου.268 δόλοθριξ Έκτωρ.

όλοθυμος έπιρρ. μιν. μετά θυμού, Μαν όργιλως: Διγεν.'Ακρ.347B οθτως επών όλοθυμού έντεπει κατ' έμοι τε.

όλότιος-ια-ιο δημ. ό έντελώδ ό αυτός, ό τίσις, ό άμετάβλητος 2) ό έντελώδ ύμοσιος πρός τινα, ό όμοιότατος, όλομύσιος: όλότιος ή μάνα της είναι.

όλοίος-ον μτην. όλοϊός βλλ.: Γρηγ.Ναζ.π.Θησ. Στεφ. έν λ. όλοός ή μοι γήρας έχουεν όλοϊον. **όλοϊός**-ή-όν ποι. ό όλοός, όλέθριος, ό καταστρεπτικός: Ίλ.Α 342 όλοϊήσιν φρεσά θύει, αυτ.Χ 5 όλοϊή μοίρα πέδουσι, Ύμν.'Αορ.224.

όλόιστος-ια-ιο δημ. κ. όλόιστος, ό έντελώδ ίσιος, εθός, εθθενής: όλόιστο κλαρί, - όλόιστα κορμωστασί: | κ. έπιρρ. -ια κατ' εθθεϊαν.

όλοισος-'Ησ. 'εό άπαλλός.

όλόισος-η-ο δημ. ά. όλόιστος βλλ.

όλοϊτροπα 'Ησ. επαρά 'Ροδίσιος επτά πλάσματα εις θυσίαν (δ.γρ.)λεπτά. .

όλοϊτροχος (ό), έπ. όλοϊτροχος λίθος περιφερός και στρογγύλος, κυλινδρικός, κυλινδρόλιθος: 'Ησ. 'επιστρογγύλος, κυκλωτερής, και παντί μέρει άπόμυσιος τής γής: Ίλ.Ν 137 Έκτωρ. όλοϊτροχος ός από πέτρας, έν τε κατά στεφάνης ποταμός χειμάρρος ώση όίξαι. . έχματα πέτρας (δ. έρμ. σχολ. 'εό έν τώ τρέχειν όλοός, τουτέστιν όλέθριος, έπει καταφερόμενος τόν τώ έπίπτον βλάπτει), 'Ηρ.8,52 προσείονταν τών βαρβάρων πρός τάς πύλας όλοϊτροχούς άπίεσαν, Ξεν. Αν.4,23 έκυλινδρουν ό βαρβαροι λίθους όλοϊτροχούς άμαρμαζιούς || κ. ώς ούσα: Ζώσι.1,52 τά τε βέλη και τούς όλοϊτροχούς (λίθους ογκώδεις στρογγύλους έν χρ.δντας ώς βλήματα) || ώς έπιθ. πέτροι όλοϊτροχοι στρογγύλοι λίθοι, πρός ός παραβάλλονται ό Ισχυροί στρογγύλοι μέγς άθλητοί: Θεοκρ.22,49 έσταν ήτα πέτροι όλοϊτροχοι, ούς τε κυλινδρων χειμάρρους ποταμός μεγάλλος περιέεξε διναις.

όλοκάβαρος-(η-ση) μιν. κ. δημ. ό έντελώδ καθαρός, ό κατακάβαρος: Στέφ. Αθ.έν Ίππ.1,183D, - ποκμάμισο όλοκάβαρο, αύλή όλοκάβαρη 2) δημ. κ. ό έντελώδ διαγής: νερό όλοκάβαρο 3) μτφ. ό έντελώδ τίμιος, άγιός, άμωμος: φυχή - ύπόληψη όλοκάβαρη.

όλοκαίνος-ον νεώτ. γεωλ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν νεωτέτην ύπεροπείζον τού συγχρόνου γεωλογικού αίώνος, ό άλλοόδιος.

όλοκαίνουργος-η-ο δημ. ό όλος καινούργιος, καινούργιος, ά. ό κατακαινούργος.

όλοκαίρις δημ. καθ' όλον τόν χρόνον, συνεχώς: Έφταλ.'Οδ.55 μόνε σ' έμάς όλοκαίρις χαζεύοντας έκείνην και βόδια σφάζοντας κι άρνια.

όλοκαίγλιω μιν. κ. δημ. έντελώδ καιώ, μετάδάλω πιά ή τή εις σποδόν: Έρωτικό.1,346 μαγάρι να μ' όλοκαίγιω, να με 'κανεν άθάλη.

όλοκάλαμος (ό) παπ. ό όλος εκ καλάμου.

όλοκάλας-ον πάπ. ό εξαιρετός, έξ έλου, ό πάρα πολύ καλός: Παπ. όλοκαλε φιλανθρώπων.

όλοκανας-ον (όλος, κώνη) μιν. ό όλος εκ καλάμου: Κ Πορφ.'Ενθ.468,9.

όλοκαρδα έπιρρ. δημ. έξ όλης καρδίας έγκαρδίως.

όλοκαρδισ-ον μτην. ό έξ όλης καρδίας, έγκαρδίος: Έπιφάν.Φυσιολ.24, Πέτρ.'Αλ.Καν.8,481Α μετάνοια όλοκαρδισ.

όλοκαρδίσω έπιρρ. μτην. έξ όλης τής καρδίας: Νειλ.441Α.

όλοκαρπός (ό)λόκαρπος(ς) μτην. ά. όλοκαρπώ βλλ.: Χρησμ.Σιδ.6,3,579 βωμψ έπι μεγάλω άγιώος όλοκαρπεύοντες.

όλοκαρπος-ον μτην. ό προσφερόμενος ώς πλήρης τώ θεώ ή τοίς θεοίς, έπι προσφοράς, θυσίας: Φθ.1,668 θυσία όλόκαρπος.

όλοκαρπώ-ον μτην. προσφέρω θυσίαν όλόκαρπον, άρτιον, πλήρη: Χρησμ.Σιδ.3,565 πρός ναόν μεγάλω θεού όλοκαρπώσασα || τώ παθ. έπί τού εις βωμών προσφερόμενος, έπί τής γνωμένης τοίς θεοίς ή τώ θεώ προσφοράς, θυσίας, προσφοράμαι όλόκληρος, διδομαι ώς όλοκαύτωμα: 'Ησ. 'εόκαρπεύομενον όλον προσφερόμενον: ΠΔ Σοφ.Σειρ.45,14 θυσία αυτού όλοκαρπώθησονται καθημέραν ένδελεχώς' αυτ.Μακκ.4 18,11.

|| ρημ. π. όλοκάρημω, όλοκάρημωσις.

όλοκάρημω-ατος (τό) (όλοκαρπώ) μτην. . τώ όλοκαύτωμα, ή πλήρης τού προσφερόμενου θυσία: ΠΔ Λευ.5,19 και τώ θεώτερον ποιήσει όλοκάρημω, ώς καθήκει, Μηναι.1,17 Θεοτ. ώς όλοκάρημω θυσίας προσεξέτασ αυτός.

όλοκάρημωσις-εις (ή) (όλοκαρπώ) μτην. ή προσφορά όλων τών καρπών ώς θυσίας: ΠΔ Γέν.8,20 και άνήνεγκεν εις όλ- έπι τώ θυσιαστήριον.

όλοκαύτωσις-εις (ή) (όλοκαυτώ) Έπιγρ. ή όλοκαύτωσις βλλ.

όλοκαυτός-ον μτην. κ. νεώτ. ό καείς όλος, ό όλοκαυτός: Φθ.1,468, - όλοκαυτοσ δένδρα.

όλοκαυτώ-έω Έπιγρ. κ. πάπ. προσφέρει θύμα καιόμενον όλον, όλοκαυτώ, όλοκαυτίζω 2) ρημ.τ. π. όλοκαύτωσις.

όλοκαυτίζω μτην. ά. όλοκαυτώ βλλ.: Φρόν. έν ΑΒ 56,14 ελέγεται και διά τού ή όλοκαυτίζω, έξ ού όλοκαυτώ ό 'Αττικώς μέλλων, ού τώ άπαρμύσαν όλοκαυτίων: Πορφ.'Αποχ.2,54 2) ρημ.τ. π. όλοκαυτωρός.

όλοκαυτωμός (ό) (όλοκαυτίζω) Φώτ. 'εόλοκαυτωμός.

όλοκαυτός-ον μτην. ό καείς όλος: Καλλ.άπ. 1,49Ρ, ΠΔ Λευ.6,23 ήσασ θυσία Ιερώς όλοκαυτωσ έσται, Φιλ.1,668 2) ό φλεγόμενος, ό καιόμενος, άντιθ. ήμικαιωτος: Γαλ.18,11,225.

όλοκαυτώ-έω (ή) (όλοκαυτωός) κ. μιν., γ' έν παρ.τ. **όλοκαυτώ** (Ξεν.'Αν.7,8,5), προσφέρει έμπυρον θυσίαν έξ όλοκαυτών θυμάτων: Ξεν.'Αν.7,8,4 ελώθειν έγω ύμιν θύσασθαι και όλοκαυτειν, αυτ.7,8,5 εθύετο και ώλοκαυτώ χούρους τώ πατρίω νόμω κ. παθ.: Ίώσ.Α1 3,9,1 (δ.γρ.).

όλοκαυτώ-ώ (2), άόρ. γ' πληθ. ώλοκαυτώσαν (Ξεν. ΚΠ 8,3,4) κ. άπαρφ. όλοκαυτώσιαι (Ίώσ.Α1 1,31,1), όλοκαυτώ-έω βλλ.: Ξεν.ΚΠ 8,3,2 έθυσαν τώ Διι και ώλοκαυτώσαν τούς ταύρους (δ.γρ.).

Πλούτ. Η8.694B θύοισι βουδρήσεται ταύρον μέλανα, και κατακάφραντες, αατόδορον δλοκαυτοσάν, Μηναι.11| Ψ2.7 σαυτών ως θυμιαρα δλοκαυτώσας, δσι: κ. παθ.: Ψ2.Α1.3,9| [δ.γρ.] 2) ρηματ. π. δλοκαύτωμα, δλοκαυτώσις.

δλοκαύτωμα-ατος [τό] (δλοκαυτώ) μτρν, κ. νεώτ. θύμα ΕΞ δλοκλήρου επί τής πυράς καιόμενον: ΠΔ'ΕΞ.10,25 άλλα και σὺ δώσεις ἄμιν δλοκαυτώματα και θυσιὰς, αὐτ.Ψαμ.50,51,21 τότε εδοκλήσει βυσίαν δικαιοσύνη, ἀναφορὰν και δλοκαυτώματα, Ψ2.Α1.0,4,5. 2) νεώτ. πρ. βυσία τελεία, σκληρά, δύνουσα: Κάλδ. Ψ2.6,11 μιστόν δλοκαύτωμα ἔδου τυράννον, προσέφερον εαυτόν δλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμόν τής πατρίδος (ἐβυσίασθη ΕΞ δλοκλήρου διὰ τήν πατρίδα τοῦ, τὸ δλοκαύτωμα τοῦ Ἀρκαδίου ἢ ὑπὸ τῶν πολιορκουμένων ἀνατίνας τής μονή).

δλοκαύτωμα ἐπίρρ, μτρν. κατά τρόπον δλοκαυτον βλλ.: Ψ2.Διών.Χρ.205C.

δλοκαυτώσις-εως (ἡ) (δλοκαυτώ) μτρν, μον. κ. νεώτ. ἡ προσφορά θύματος καθ' δλοκλήριον καιόμενον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ: ΠΔ'ΕΞ.29,25 και ἀνοίσει ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τής δλοκαυτώσεως εἰς ὁσμὴν εὐωδίας ἐναντι κυρίου, Ψ2.Α1.3,9,1. Μαλ.1,200,3 ἐπῆρεν ἐκ τοῦ βωμοῦ τοῦ πυρός τής δλοκαυτώσεως κρατ. 2) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. πλήρης και ὀλοσχερῆς καταστροφή, διὰ πυρός ἰδίου, πλήθους ἀνθρώπων.

δλοκε Ἦσ. αἰθακες.

δλοκλειστός-π-ο δημ. ὁ ὄλων διόλου κλειστός, ὁ κατάκλειστός: Βαλαμ. Ἀθ.Διάκ.3,353 ἡ ἐκκλήσις στή μέση παρατιμῆν δλοκλειστή.

δλοκλήρις (ἡ) [δλοκλήρω] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. μ. ἐν φρ. τὸ πλήρες, ἡ ἀκεραιότης εἰς ὅλα τὰ μέρη: Χρῆστ. Στωϊκ.3,33 δλοκλήρις τοῦ σώματος, Πλούτ. Η8.1041F δλοκλήρις τῶν αἰσθητηρίων || κ. ἀπολ.: Δημήτρ.3, ΠΔ'Ἦσ.1,6 ἀπόλ. ἕως κεφαλῆς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ δλοκλήρις, Κδ Πράξ.3,16 ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν δλοκλήριαν ταυτήν ἐπέναντι πάντων ἄμων, Ἔστ. Πον.226,97 μέρους τινοῦ ὑποσπασμῶν ἐκ τῆς καιτὰ γένος δλοκλήρις. 2) νεώτ. κ. δημ.εὐφρ. ἐν φρ. καθ' δλοκλήριαν ἐντελώς, ΕΞ δλοκλήρου.

δλοκλήρογράφος [ὁ] νεώτ.-μοθμ., φωσ. ὄργανον ἐπινοηθὲν πρὸς κατασκευὴν τῆς δλοκλήρωματικῆς δοθεῖσης καμπύλης.

δλοκλήρος [-ῆ]-ο[ν] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. ὀλόκερος ὁ ἔχων πλήρη και ἐντελῆ ὅλα τὰ μέρη τοῦ, ὁ ἀκεραίος, εἶδ. ὁ σωματικὸς ἄρτιος Ἦσ. ὀλοσχερῆς, τελείος, δλοκλήρος, ΕΞ δλοκλήρου: Πλάτ.Κωμ.174,9 κίχλια ἐκκαίδεχ' δλοκλήρι, Πλάτ.Τιμ.44C δλοκλήρος γιγίς τε παντελῶς αὐτ. Φαῖδρ.250C δλοκλήρι αὐτοῖ διπτε και ἀπαθεῖς καιὼν. || δλοκλήρα δέ... και εὐδαίμονα φάσματα μωμόμενοι (τέλειος, πλήρης), αὐτ.Νόμ.75C. Ἀναξανδρ.39,10 τοῦς ἱερέας ἐνάδα δλοκλήρους νόμος εἶναι, Πολύδ.18,28,9 εἴπερ βουλοῦνται τῶν Ἑλλήνων ἐκλείαν δλοκλήριαν περιποιήσασθαι, Λουκ.Φιλοφ.8 ἐν δλοκλήρῳ ἔδραματι, αὐτ. Μακρὸβ.2 εἰς μακρόν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνουσῃ τῷ ψυχῇ και δλοκλήρῳ τῷ σώματι, Ἦρ.βιδιαν. Ιστ.6,2,26 Πέρσιαν ἀνανευσάσθαι πᾶσαν δλοκλήριον, ἦν πρότερον ἔαχον, ἀρχην, Ζολωμ. 152,11 τὸ φηλό δέντρ' δλοκλήρις ἡ χηλολογία και ἀσπράφτι π' ὄλους τῆς τέχνης τοῦς ἡρώς || ὁ μ. ἐπὶ καιὼν: Ἀριστ.Ἠθ.Νικ.112β,19 ἡ ἀνελευθερία οὐ πᾶσιν δλοκλήριον παραγίνεται || νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. ΕΞ δλοκλήρου, καθ' δλοκλήριαν, ὀλοσχερῶς, ἐντελῶς. 2) μέγας, σημαντικός, ὀξείδωλος: Πάπ. δλοκλήριον βουλευτήριον, αὐτ. δλοκλήρος αἰκία, -α ἡ νικασθῆκη τῶν στοιχίζει δλοκλήριον περιουσίαν.

δλοκλήρω-ἔω πάπ. εἶμαι ἐν καλῇ ὑγείᾳ.

δλοκλήρω-ῶ μον. κ. νεώτ., δημ. δλοκλήρωνῶν καθιστῶ πὶ πλήρες, τέλειον, δλοκλήριον, ἀποτελειῶν: Εὐστ.Πον.208,12 ἄλλα δλοκλήρω και αὐτὸς θείων ἔργων, -ἡ κυβέρονσις θά δλοκλήρωσῃ τὸ ἔργον τῆς. 2) ρηματ. π. δλοκλήρωμα, δλοκλήρωσις, δλοκλήρωστος, δλοκλήρωτης, -ικός.

δλοκλήρωσις-ατος [τό] νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δλοκλήρω βλλ.: 2) μωσ. συνάρτησις ἀνεξαρτήτου πρὸς μετεβλητῆς ἡχοῦ παραγῶν ὄλων τινὰ συνάρτησιν τῆς Ἰβίας ἀνεξαρτήτου μετεβλητῆς.

δλοκλήρωματικός-ἡ-όν νεώτ. μωβ. ὁ ἀνήμων ἢ ἀναφερόμενος εἰς δλοκλήρωμα βλλ.2) ὀλοκλήρωματικῆς καμπύλης ἢ καμπύλη ἢ ἐθρισκομένη ἐκ δοθεῖσης ἄ. καμπύλης δι' δλοκλήρωσεως.

δλοκλήρω ἐπίρρ, μτρν, μον. κ. νεώτ., καθ' δλοκλήριον, ἐντελώς, ὄλων διόλου, ἀκεραίως: Γαλ. 16,6δ, Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.3,226, Ἠκιδ.Α18,7,8 τοῦς ἀνδρας δλοκλήρωας πληρούσις, Τζέτ.Χαλ.1,215.

δλοκλήρωσις-ον νεώτ. ὁ ζυγόμενος νὰ δλοκλήρωθῇ: δλοκλήρωστικὸς συνάρτησις.

δλοκλήρωσις-εως (ἡ) μτρν, κ. νεώτ. ἡ πλήρης ἀνάρρρωσις Σερρα.ἐκ.Κατ. Ἀσπρ.Κ1,101,5. 2) νεώτ. ἢ συμπλήρωσις πραγμάτων πινος, ὅστε νὰ γίνῃ ὀλοκλήριον, ἀκεραίον, πλήρες: ἡ δλοκλήρωσις τοῦ πολιτευσμάτος. 3) μωβ. ἡ πράξις δι' ἣς εὐρίσκονταν τὰ δλοκλήρωματα βλλ.2) ἡ λύσις διαφορικῶν ἐξισώσεων.

δλοκλήρωσις [ὁ] [δλοκλήρω] νεώτ. ὁ καθιστῶν πὶ δλοκλήριον, πλήρες, ὁ δλοκλήρων τ'. 2) λογισμικὴ μηχανὴ δι' ἣς λύονται προβλήματα ὑπολογισμοῦ δλοκλήρωμάτων.

δλοκλήρωτικῶς-ἡ-όν νεώτ. ὁ συντελεῖν εἰς τήν δλοκλήρωσιν, εἰς τήν ἀπεργασίαν τοῦ ὄλου: δλοκλήρωτικὸν μέρος [τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς καταρτισμὸν τοῦ ὄλου]. 2) ὁ συνολικὸς πλήρης, τελειωτικὸς: δλοκλήρωτικῆ ὑποδουλῆσις τῆς χώρας || κ. ἐπίρρ. -ὼς ΕΞ δλοκλήρου, ἐντελῶς: δλοκλήρωτικῶς τὸ κτήμα κατέχευται. 3) μωβ. ὁ ἀνήμων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τήν δλοκλήρωσιν ἢ τὸ δλοκλήρωμα βλλ.: δλοκλήρωτικὸς λογισμὸς κλάδος τῶν ἀνωτέρων μαθηματικῶν ἀποτελῶν μετὰ τοῦ διαφορικοῦ λογισμοῦ τὸν ἀπειροστικὸν λογισμὸν || δλοκλήρωτικα μηχαναὶ μηχαναὶ, δι' ὧν κατορθοῦται αὐτομάτως ἢ λύσις μαθηματικῶν προβλημάτων συνδεομένων πρὸς τὸν ὑπολογισμὸν ὤρισμένων ἢ ἀορίστων δλοκλήρωμάτων.

δλοκνήρος-ον [κνήμη] ἄ ἔχων ὄλην τὴν κνήμην: Φερερκ.108,3 σκελίδες δ' ὀλοκνήμοι πλησόν τακερωτάται ἐπὶ νιναικίσις [αἱ περιεχόμενα] τὸ τε τοῦ μρσοῦ και τῆς κνήμης ὄστον. || Ἦσ. εὐλόγημοι ὀλομελεῖς.

δλοκόκκινος-π-ο μον. κ. δημ. ὁ κατέρυθρος, ὁ ὄλων κόκκινος, ὁ κατοκόκκινος: Ἐρωτῶν. 4,132 μετὰ τοσθὶ ὀλοκόκκινον ἀποῦ τὸ τόσον αἶμα, -μύγουλα ὀλοκόκκινα.

δλοκόκκινος-η-ο δημ. ὁ ΕΞ ἐνὸς τεμαχίου ἀποτελούμενος, ὁ μονοκόκκινος, ἀτόμος.

δλοκοντός-η-ο δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν βραχύσωμος, κοντός. || κ. ἐπίρρ. -α πολὺ πλησίον, κοντὰ: δλοκοντα εἶναι ἡ βρῦσις.

δλοκοπος-ον [κόπητι] μτρν. ὁ κατακεκομμένος, ὁ χονδροκοπανισμένος: Διοσκ.5,55.

δλοκορμός-η-ο δημ. ὁ καθ' ὄλον τὸ σῶμα πάσχων ἢ ἀσθενιόμενος τῷ σύγκορμος.

δλοκοτιν [τό] μον. ὄσοκορ. τὸ δλοκότινος βλλ. ἀντὶ δλοκοτινὸν ἀνευ ὄσοκορ. σημ.: Θεοφάν.24 ἀποῖτοσιν... καιτὰ δλοκοτινὸν τὸ μιλιαρσίον.

δλοκότινος [τό] μτρν, κ. μον. κ. δλοκότινον [τό] τὸ δηγάριον: Θεοδώρ. Ἐκκλ. Ιστ.2,16 ἐκδάντος δὲ Λιβέρου ὁ βασιλεὺς ἀπέστειλε πεντακοσίους

ὀλοκοτίλους αὐτῶ εἰς δαπάνας, Ἐποφθ.Πατέρ. 237Α ὀτεπὸν ἐργετήρι τὸ κῆρυξ τοῦ ὀλοκοτίλου θέλων αὐτῶ, Σουλᾶ ἐν ληθρηγόριον εἰδος ἀργυρίου ὀλοκοτίλου ἴσην ἔχον ἰσχύ, Ἰω.Καρπ.π.Θησ. Στεφ.ἄν. θέλει ἵνα κρατήσω δύο ὀλοκοτίνα λογ- ὄσθενεῖας σώματος.

ὀλόκουρος-η-ο μον. κ. δημ. ὁ ἐντέλεως κω- φός: Ἐρωτ.κρ.3,633 τυφλῆ, βουδῆ κὶ ὀλόκουρη σὺ φαινοτο πᾶς ἴτο.

ὀλοκρατία (ή) νεώτ. φίλος, μθρ. τοῦ διεθν. ὀ- ρου καινεπιστήματος, θεωρία μεταφυσικῆ παρεμφε- ρῆς πρὸς τὸν πανθεϊσμόν, τασσομένη ὑπὸ πολ- λῶν μεταξύ τῆς θεωρίας τοῦ μονισμοῦ καὶ τῶν θεω- ϱιῶν πολυαρχίας, ἄ. λεγ. πολυκρατίας (τριαιαίσι- πιας), ἐλαμβάνουσα τὴν πραγματικότητα ὡς πὶ μόνον ἰέναιον ὄλον, ἐν τῷ ὀποίῳ μόνον κατ' ἀ- φαιρεῖαν εἶναι δυνατόν τὰ θεωρούμεναι τὰ ἄτομα ὡς μεμονωμένα, ἀποκλείουσα δηλονότι οἰανδήποτε πλουδηποτε ὄντος αὐθυπαρξίαν. 2) εἶδ. ἐν τῷ ἱδικῷ ὀλοκρατία λέγεται ἡ θεωρία, καθ' ἣν ὑποκειμενὸν τῶν ἡθικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι τὸ ἄτομον, ἀλλ' ὁμάδες ἀνθρώπων προ- πηθάρχουσαι φυσικῶς τὸ ἄτομόν, ἐν προέσει διαδοχῆ ἀποτελούσαι συνιστάσασα μᾶς συνστα- μένης, ἴσοι ἡ οικογένεια, ἐξ ἧς ἐν πολλαπλῇ γενομένης συνίσταται τὸ ἔθνος καὶ ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡ φυλὴ καὶ ἐκ τῶν φυλῶν ἡ ἀνθρωπότης: ὄθεν κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην τὸ ἄτομον εἶναι ἄπλω- μέσον πρὸς ἐπιτεύξει τοῦ σκοποῦ τοῦ συνόλου.

ὀλοκρινής-ος-ές νεώτ. ἐπὶ ἀδένων, ὁ οὗ τὸ ἔκκριμα σχηματίζεται διὰ τελείας καταστρο- φῆς τῶν κυττάρων αὐτοῦ, ἀντίθ. μεροκρινής.

ὀλοκρυ(γ)ισος-α-ο μον. κ. δημ. ὁ ἐντέλεως κρύος, ὁ κατάκρυος, παγωμένος: Ἐρωτ.κρ.4,1934 ὀλο- κρυγία τὰ μέλη του, τ' ἀρθούνα παχυσμένα.

ὀλοκυκλος-ον μον. ἐπὶ τῆς σελήνης, ὁ ἐμφα- νίζων ὀλόκυκλον τὸν κύκλον αὐτοῦ, πλησιαιῆς: Μιχ.Ἐπ.Μ.Φουσ.82,17 ὀλόκυκλος σελήνης.

ὀλοκυκλῶ-ώ μθρ. μον. ἐπὶ τῆς σελήνης, ἐμφανίζω ὀλόκυκλον βλλ. Ἐρωτ.Ἰ.Υμ.425 σὺ δὲ μοι τὴν μνηοειδῆ σελήνην ὀλοκυκλώουσα.

ὀλόκυρος (ή) μθρ. ἐν Πόντῳ, τὸ φυτὸν χαρσι- πῆος βλλ.: Ἀπολλ.δ.π. Ἀθην.15,681Α χαρσιπῆτον, οἱ δὲ ὀλόκυρον, οἱ δ' Ἀθηνῶν Ἰωνίαν, οἱ δὲ κατ' Εὐδοκίαν σιδηρίτων: Διοσκ.3,175.

ὀλοκωνίτης-ιδος (ή) βοτάνη τις ἀγρία λαχανώ- δης: Ἰνπ.φυν.1,78 ὀλοκωνίτιδος τῆς γλυκείας ῥί- ζα: πρβλ.Γαλλ.19,126.

ὀλολαμπής-ος-ές (ὀλομῆ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ὀλος φωτεινός ὀλομῶτενος, ὀλολαμπρος: Ἀ- ριστλ.Κόσ.400α,β ὀλ- Ὀλυμπος Εὐστ.Ἰλ.38,38.

ὀλόλαμπρος-η-ο δημ. ὁ ὀλολαμπής, ὁ κατά- φωτος: Σολωμ.Ἰδ.Πετραρχῆ 55 ὀλόλαμπρη, ὀ- λλοστόμισσι, ἀπ' τὴν ἀνθοβολή.

ὀλόλαμπρος-ον μθρ. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ὀλοκλήρου λαμπρός: Ὄριγ.93.

ὀλόλευκος (η-ο) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὀ- λην τὴν ἐπιφανείαν αὐτοῦ λευκός, κατάλευκος, κά- τασπος: Ἀντιφάν.186,3 τάρχιος ἀντακαίον ἐν μέσῳ πτόν, ὀλόλευκον, θερμόν, Φιλέτ.20 χλαμῶς ἡ μὲν ὀλόλευκος, Πλουτ.Ἀρατ.53 ἰδ.γρ.1, Πλουσ. 8,17,3 κόσσοφοι γὰρ οἱ θρηγίτες ὀλόλευκοί εἰσι ἐν αὐτῷ, Σολωμ.Ἐλ.Πολ.Σχε3,2,2,5 κὶ ὀλόλευκο ἔ- σσομίζε με τ' οὐρανὸν τὰ κάλλι,Βιζυμ.Καιρ.οἱ 78 στέλλει καὶ αὐτῆς ὀλόλευκα, ροζα νυμφικά.

ὀλόλιθος-ον μθρ. αγόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελού- μενος ἐξ ὀγκολίθου: Στράβ.17,1,42 τὸ Μερμόνειον βασίλειον, θαυμαστάς κατασκευασμένον ὀλόλι- θον 2) ὁ ὀλος ἐκ λίθου: Σχολ.Λυκόφρ.350.

ὀλόλιθρον-ον πᾶν. ὁ κατασκευασμένος καθ' ὀλοκλήριον ἐκ λεπτοῦ λιθοῦ φάσματος: ὀλόλι- θρον σουδῆριον.

ὀλολοισί οἱ δεσποδαίμονες Φώτ. «ὀλόλους τοὺς δεσποδαίμονας ἐκάλον οὐκινζόμενοι»: Θεό- πομπ.Κωμ.61, Μέντ.112.

ὀλολυγία α-ον Ἐπιγρ. ὁ ὀλολύξων: οὐδ' ὀ- λολυγία πικρὴν κυνέρις ἀμύγδαται.

ὀλολύγη (ή) (ὀλολύξω) κ. νεώτ. ἰσχυρὰ κρουγῆ γυναικῶν ἐπικαλούμενων θεοτήτα πᾶσι ἴσα. «φωνῆ γυναικῶν ἦν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμενοι»: Ἰλ.2,301 αὶ δ' ὀλολύγη πᾶσαι Ἀθῆνη χείρας ἀ- νέσχον, Ἦρ.4,189 δὴκεῖ μοιοι καὶ ἡ ὀλολύγη ἐπ' ἱεροῖσι ἐναυθῶα πρώτον γενεσάσθαι, Ἀριστφ. Ὀρν.222 θέτα μακάρων ὀλολύγη, αὐτ.Λυσ.240, Θουκ.2,4 κρουγῆ τε καὶ ὀλολύγη χρωμένον ἰδί- οῦ τοῦ θορούδου ὅν ἤγειραν αὶ γυναικῆς καὶ οἱ δευ- λοῖοι κατὰ τὴν νεκτερίαν κατὰ τῶν Πλατῶνα ἐπί- θεσιον τῶν Θεοδαίων. ἢ συνήθ. ἦν κρ. ἐπὶ καλῆς σμῆ., ἐνίοτε δὲ ρητῶς ἐναντία τῆς θρηνητικῆς κρου- γῆ: Εὐρ.Μεδ.1176 ἀντιμολοῖον ἦκεν ὀλολύγης μέ- γαν κωκυτόν, Καλλ.Λουτρ.Παλ.139 σὺν τ' εὐαγο- ρίᾳ σὺν τ' εὐμυσίᾳ σὺν τ' ὀλολυγίᾳ χαίρε, θεά.

ὀλολυγματοστογί (ή) (ὀλολύξω) ἰσχυρὰ κρουγῆ συνήθ. χαράς, ὀλολύγη: Εὐρ.Ἡρακλ.782 ὀλο- λυγματο παννυχίος ὄπο παρθένων ἰαχεῖ πᾶσιν κρότσιον, Ριαν.ΑΠ.6,173 Γαλλαίω. . . ὀλολυγματο.

ὀλολυγμός (ή) (ὀλολύξω) κ. νεώτ. ἰσχυρὰ κρου- γῆ, ἰδίως τῶν γυναικῶν, χαράς καὶ ἐπικλήσεως θεῶν: Αἰσχ.Ἐπτ.268 ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμένην παῖσιον, αὐτ. Ἀγ.28 ὀλολυγμὸν εὐφημοντά τῆδε λαμπράδ' ἐπαρθίζειν, Εὐρ.Ορ.1137, Πλάζαχ.110' κ. κτ. πλθθ.: Ἐπικ.ἀ.143' ἢ θριαμβευτικὸν ὄμμα: Αἰσχ.Κο.387 εὐμνησάσι . . πυκάνει ὀλολυγμὸν ἀνδρός βεινο- μένου ἢ σπαν. κρουγῆ θρήνου: Μελέαγρ. ΑΠ7,182' ἢ νεώτ. ὁ μετὰ φωνῶν, κρουγῶν κλαυθμοῦ τὸ μετὰ κλαυθμοῦ ὀλοφύρεσθαι.

ὀλολυγμῶν-ονος (ή) (ὀλολύξω) πᾶσα ἐκ χαράς ἡ κλαυθμοῦ δυνατό κρουγῆ καὶ ἰδίως ἡ ἐρωτικῆ κρουγῆ τοῦ ἀρρενος βατράκου, ὅταν ἀνακαλιπται τὴν θήλειαν πρὸς ὄχλειαν: Ἀριστλ.Ζ1,336α,Ἰ1 καὶ τὴν ὀλολυγμῶα δὲ τὴν γινομένην ἐν τῷ ὄδατι οἱ βάτραχοι αὶ ἀρρενος ποιοῦσιν, ὅταν ἀνακαλιών- ται τὰς θήλειας πρὸς τὴν ὄχλειαν, Αἰλ.219,13'

2) ζῶον τὶ ὄνομασθὲν ἐκ τῆς φωνῆς του, πθ. μικρὰ γλαῦξ ἡ κατ' ἄλλους κίχλη ἡ βάτραχος: Θεόκρ.7,139 αὶ δ' ὀλολυγμὸν πηλόθεν ἐν πυκνιστά- σι βῆταν τρῦξενος ἀκάνθιας, Ἀρατ.948 ἡ τρῦ- ξει ὄρθρινον ἐρηματὸ ὀλολυγμῶν πρβλ. Εὐδοκ. 104, Θεόφρ.Σημ.42 ὀλολυγμὸν ἄδουσα μόνη ἀ- κρωρίας, χειρῆριον ἢ ἴσα. «ὀλολυγμὸν ζῶο- φιον γινόμενον ἐν ὄδασι ὁμοιον ἐντέρῳ, καὶ τοὺς εὐθείας δὲ οὐτως ἐλεγων.

ὀλολύξω (ή) κ. νεώτ., μέλλ. ὀλολύξω ἸΠΔ Ἄμ. 8,31 κ. μέσ. ὀλολύξωμαι (Εὐρ.Ἦλ.691), ὄρο. ὠλό- λυξα (ἀμν.313) κ. ἐπ. ὀλόλυξα Ἰ'Ὀδ.Γ 450, π. Ὀμ. ἀέλοπε ἐπὶ γυναικῶν ἐπικαλούμενων τοὺς θεοὺς ἐν δεήσειον ἢ ἐχρηστίσας ἐπέμυθε λυγρῶν κρουγῆν, κράξω μεγαλοφῶνας πρὸς τοὺς θεοὺς: Ὄδ.Γ 450 οἱ δ' ὀλόλυξαν (ἐν θυσίᾳ), αὐτ.Δ 767 ὄ- ελοπούσ' ὀλόλυξε θεά δὲ οἱ ἐκλυεν ἄρηξ Αἰσχ. Εὐμ.1043 ὀλολύξεται νῆν ἐπὶ μολπίτι, Εὐρ.Βάκχ. 689 ὠλόλυξεν ἐν μέσσι σταθεῖτα Βάκχιας ἢ συνήθ. ἐπὶ χαράς: Ὄδ.Χ 411, Εὐρ.Ἦλ.691 ἦν δὲ ἔλθρ ποῖσις εὐτυχῆς σθένος, ὀλολύξεται πᾶν δῶμα, Ἀριστφ.Ἐπ.97 μὴ φλαθροῖν τὶ γρούειν, ἀλλ' ὀλολύξεν, Δημ.313 ἐπὶ τῷ πηδῶσι νόποτε τλη- κοῦτ' ὀλολύξαι σμυνομένονος, Ἰηλ.Ὀδ.Αἰθ.3,5 ὠ- λόλυξαν μὲν αὶ γυναικῆς, ἡλάσταν δὲ αὶ ἀν- ὄδρα: ἢ κ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν θεαινῶν: Ἰγμ. Ἀπολλ.119 2) μθρ. κ. νεώτ. ἐπὶ λύπῃς, ἐκβάλλω θρηνητικῆς κρουγῆς ἢ φωνῆς θρηνητ., ὀλοφύρο- μαί, σκωδός: Ἀπολλ.Ρ.3,1218 αὶ δ' ὀλόλυξαν νύμ- φαι, Μηναι.116 Στραοφρ. ὠλόλυξε κρᾶζουσα 3) ρηματ. π. ὀλολύγη, ὀλόλυγμα, ὀλολυγμός.

όλουκτόλης (ό) μγν. ό ολόυζων, ό όλοφυρόμενος: 'Αν.Κρ.4.336,13 όλουκτόλης, φαινολής.
όλουκτρία (ή) έπιγρ. ή κατ' έπάγγελμα κήρυξ εις τās θυσίας.

όλουξ (ό) ό έκτεθλυμμένος καί διεφθαρμένος: Φώτ. τό γυναικώδες καί κατάθεος ό άβήλοκος: 'Αναξάνδρ.34,4 όμεις γάρ άλλήλους άει χλευάζετ', οϊδ' άκριθώς. . . 34. άμπρός τις εξελέλυθ' όλουξ ούτός έστι, Μέν.34.

όλουύττω μγν. όλουύζω βλλ.: Μέν.1047.

όλομάδιος-ον μγν. ό έντελώς μεμαδημένος, φαλακρός: Κυραν.77.

όλομαξι-ον μγν. ό όλόκληρος, ό πλήρης: 'Ηρωσ Στερεομ.1,59.

όλομακρος-η-ο δημ. ό έντελώς, καθ' υπερβολήν μακρός: όλομακρα σαλλιά.

όλομάλλιος(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ό καθ' όλοκληρίαν έξ έριου κατεσκευασμένος, ύφασμας. όλόμαλλος: όλομάλλινο(ν) ύφασμα.

όλομαλλος-η-ο δημ. ά. όλομάλλιος βλλ.

όλομάττος(-η)-ο(ν) μιν. κ. δημ. ό πλήρης αίματος, ό καθυμνημένος: 'Ερωτόκρ.5,9 θωρούν τον όλομάττω, κρυγιά καί χλομασμένο, αút.906.

όλομαυρος-η-ο μιν. κ. δημ. ό καθ' όλην τήν έπιφάνειαν αύτου ή καθ' υπερβολήν μαυρός, ό κατάμαυρος: 'Ερωτόκρ.2,766 όπου χασε τό ταιρίον του όλομαυρος έγίνη, αút.4.196δ, Πολιτ.'Εκλ. Τραγ.248,4 βαστώ καί τση γυναικας σου όλομαυρα να βάλλη, Σόλμω. 'Η καταστροφή τών ψαμάρι άστών Ψαρών τήν όλομαυρη ράχη, Κρυστ. 'Ο ήλιος κι ή νύχτα 47 είχε καί φρούδια όλομαυρα . . . καί όλομαυρα μαλλιά.

όλομέλας-αίνα-ον πάπ. ό έντελώς μαυρός, ό κατάμαυρος: Πάπ. ό- αιλουρος, αút. ό- κριός.

όλομέλεια (ή) μγν. μιν. κ. νεώτ. ίων. ούλομείλεια, η. Πυθ. όνομασία του έξ: 'Ανατόλ. έν Θεολ. 'Αριθμ.36. 2) ή άκρασιός της μελών: Ευστ.Πον.12,87 τήν ένθεον όλομείλιαν, αút.199,64 χήρας ταύτας μεγαλοφειες τή 'Ρωμαική όλομείλει προσφώνη, Κ Μανασσα.3625. // νεώτ. τό σύνολον τών μελών συνεδριάζοντες σώματος: ή όλομέλεια τής βουλής - του δικαστηρίου.

όλομελής-ούς-ές κ. μιν. κ. νεώτ. ίων. ούλομελής ό έχων άκέραια τά μέλη, ό σώας, άκέραιος, πλήρης, άρτιος: Διφιλ.34,2 πουλόπους έχων άπάσας όλομειλιές τας πλεκτάνας, Ποσειδών.97 έκαστος άπέφερε τών έσπιατόρων όλομειλή κρέα χερσαίων τε καί πτηνών. . . άδιάρετα έσκευασμένα, Ευστ.Πον.156,58 πληγας όλομειλιές, αút.175,60 τό σώμα τής όλομειλούς . . . πλάσεως 2) ό πλήρης μελούς, μελωδίας, μελωδικότητος.

όλομελώ-έω, μγν. είμαι όλομειλής, έγω σώα όλα μου τά μέλη: Γαλ.19,17 ζήσα όλομελώουτα.

όλομειλιός έπίρρ. μιν. κ. νεώτ. κατά τρόπον όλομειλή βλλ.2), έν πλήρει μελωδία: Ευστ.Πον.52,91 αούλο γέμοντες ούτω θεού, οίς αούφ έμλοπομεν όλομειλιές τε καί έντελώς.

όλομενος-η-ον άντί ολόμοιος βλλ.

όλομείρεια (ή) μιν. κ. νεώτ. ή συνύπορξες δ-λων τών μερών, ή άκραιότης: Τζέτ. 'Εξήγ.ΐλ.89,14.

όλομειρή-ούς-ές κ. μιν. κ. νεώτ. ό συνιστάμενος έξ άκέραιων ή μεγάλων μερών, ό πλήρης, ό έντελής, άντίθ. μονομειής: Διόδ.Σ.5,28 όβελ-σκους πλήρης κρεών όλομειρών, αút.5,75, -όλομειρός βλλ.ημ.

όλομειρός κ. νεώτ. έντελώς, καθολοκληρίαν: 'Αριστ.π.Διηγ.Α.5,28.

όλομεισός(-η)-ο(ν) μιν. κ. δημ. επί όστέων, ό έντελώς σπέρτος, μεστωμένος: Παλλάδ.ΐατρ.'ηπν.12,286κ. 2) δημ. ό έξ όλοκλήρου μεστός, όλογέματος: όλομεισά άμύγδαλα - κουκκιά.

όλοματάβολος-ον νεώτ. ό καθ' όλοκληρίαν μεταβαλλόμενος // νεώτ. ζωολ. όλοματάβολα (τά) ώς ούσ. έντομα ύφιστάμενα πλήρη τήν σπέρν των μεταμορφώσεων.

όλοματάθος(-η)-ο(ν) μιν. νεώτ. κ. δημ. ό καθ' όλοκληρίαν ή μετάρξ ή αποτελούμενος ή ύφασμέ-νος πρβλ. όλομάλιος, όλόμαλλος: Διγεν.Ακρ.2265 σχοινία όλοματάθα καί άργυροί οι πόλοι, -όλοματάθα ύφασμα - δίχτυ.

όλομη έπ. μεσ. άόρ. β' τοθ όλλμυι βλλ. όντι ώλόρηπ.

όλόμικρος-η-ο δημ. ό έντελώς μικρός: Βεζυνη. 'Η υπέρα των έπτά 423 να πάρη για παιδί του τ' όλόμικρο του τ' ύφασνά.

όλομύναχος-η-ο μιν. κ. δημ. ό έντελώς μόνο-ς ό καμύναχος, κατόμοιος: 'Ερωτόκρ.1,1133 και να ν' οι δύο όλομύναχοι, αút.1,2118 να καί-γετ' όλομύναχος 'ς τσ' άγάπης της όδύνης, Σολωμ.Νεκρικη 'Ωδη1 τό δάμα τ' όλομύναχο | βροντούσε από τραγούδια.

όλομύνος-η-ο δημ. ό έντελώς μόνος, ό όλομύνος: Ζερβ.Λυρ.Σατ.Πρόβλ.κι όπως στ' άλλ-θεια όλόμυνοι δέ ζών ούτε κι οι κοκόκι.

όλομορφία (ή) νεώτ. ό ομομορφισμός βλλ.

όλομορφικός-ή-ον νεώτ. επί έξισώσεως, ή μονοδύναμος καί διαφορισμός καθ' οιοδήποτε ση-μείον, ά. όλομορφος 2) επί κρυστάλλων, ό συμμετρικός τό σχήμα κατά τό δύο άκρα: όλομορφικός ήμεδρισμός.

όλομορφισμός(-ο) νεώτ. κ. όλομορφία ή ιδιότης της κρυσταλλικής ώλης, καθ' ήν αύτη άνα-πτύσσεται συμμετρικός πρός τόν κυριώδη άξονα.

όλομορφός(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ., καθ. ό όλομορφικός βλλ.: 2) δημ. ό έντελώς, ό κατά πάντα δυστροφός, ό άρσιος.

όλομάχθος-ον μγν. ό όλως, ό λιαν μο-χθρός: Νειλ.297κ.

όλομυρσός-η-ο δημ. ό έντελώς έμπρός μεί-μενος, ό όλως έμπρός ή ό πάντοτε έμπρός βαι-νων ή μένων, άντίθ. όλομυρσός // έπίρρ. -α.

όλομυρσόντι, ό όλως μυρσός, ό μυρσότη-ος: Νικ.Λικν. έν Κωδ.Βαρβορογρ.502,24.

όλονε(ν)α νεώτ. κ. δημ. κ. όλονε(ν)αι κ. όλονε(ν)α, διαρκώς συνεχώς, πάντοτε: Βεζυνη. 'Η έσπέρα ό έπειδή χρυσουδμημένη | κι όλονε ήρωσιότερα.

όλονθος-ον (όλος, θυθος) έίρων. ό πλήρης θυ-θου, ό γέμον κοπρίας: Κωμ. 'Αδελπ.π.Εύστ.1329,30 όλονθος γνάθος.

όλονθος (ο) κ. μιν. ά. όλονθος βλλ. έδώ-διμος καρπός της άγρίας συκής: 'Ησιόδ.ήπ.160,1, 'ηπ.Γεν.Φύοτ.33 όλονθοι χειμερινοί, Θε-όφρ.5,1,8 οι δ' όλονθοι, συνεργουμένης βδη της χάρας, πεπα νται μέχρι τινός ιδ.γρ. όλονθοί, 'Ανών.π. 'Αθην.3,77P τών δέ όλονθων έξότιστον.

2) άγνος φθινοπωρινός καρπός της καλλιερ-μένης συκής: Γολ.12,133 τά δέ τών έρινουδών σόκα δρυμείας έστι καί διαφορητικώς δυνηόμενος ού-τω καί τών ήμερών οι όλονθοί ιδ.γρ. όλονθοί // 'Ησιόδ. επί ημ πεπαμύνοισιν: 3) στείρα άρ-δρευική άνησιος του έρινουδ, όπου ζώσι φήνες, οί-τινες γονιμοποιούσι τά σόκα.

όλονθοφόρος-ον ό φέρων σόκα πρώτιστα ή θω-ρα: Θεόφρ.Φιτ.5,1,8, 'Ανών.π. 'Αθην.3,77P άλλο γένος συκής έν τε τή 'Ελλάδι καί περι Κιλικίαν καί Κύπρον όλονθοφόρον.

όλονθοφορά-έω φέρω σόκα πρώτιστα ή άμρα: Θεόφρ.Φιτ.3,7,3 συκή καί τά έρινα τά προσηπί-πτοντα, καί εί τινες άρα τών συκών όλονθοφο-ροσιν ιδ.γρ. όλονθοφοροσιν.

όλονυκτι έπίρρ. μιν. όλονυκτικός, καθ' όλην τήν νύχτα: Διγεν.Ακρ.684 τό φέγγυς φέγγει όλο-νυκτι καί άν βούλη πορευώμεν.

όλονυχτία (ή) νεώτ. δημ., όλονυχτία κ. όλονυχτιά ή καθ' όλην την νύκτα έγρήγορας ή διακυτέρευσις: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.11,26 κί όμοιος με φίδια βγαίνουσι νεράιδες .. σ' όλονυχτιά: 2) είδ. ή έν τή έκκλησία Ιερά άκολουθία, ή διαρκούσα καθ' όλην την νύκτα, ή πανυχτίς: Διγεν.Άκρ.4167 διά ταύτο τόν θεόν πάντοτε παρεκάλει, όλονυχτίες έκαμνε όμοιας κί πανυχίλους.

όλονυχτίς-ον μγν., μον. κ. νεώτ. ό καθ' όλην την νύκτα διαρκών: Έστ.Πιν.266,73 ούκ έστιν ούδέ όλονυχτίον άναπαύσασθαι σε: || τό ούδ. ώς έπίρρ.: Σχόλ.Λυκφρ.815.

όλονυχτίς έπίρρ., δημ. κ. όλονυχτίς κ. όληνυχτίς καθ' όλην την διάρκειαν τής νυκτός, όλονυχτίως: Πολιτ.Έκλ.Τραγ.40,14 όλονυχτίω κυμασεύανε κί την αγή κοινώματα, Σολωμ.Κρητικός 22,31 κί αντίβουζει όλονυχτίς .. ή θάλασσα πολύ μακριά, Κρυστ.124,17 [έκδ. Φέξ.] θερίζουν άθνησι όλονυχτίς τά καρπερά χωράφια.

όλονυχτίως έπίρρ. νεώτ. καθ' όλην την νύκτα, όλονυχτίς.

όλονυχτίως-ον μγν., όλονυχτίως: Έφραιμ Σύρ.3,298Α όλονυχτίως άγρυπνίας.

όλονυχτίως έπίρρ., μγν., μον. όλονυχτίως, όλονυχτίς: Φωκ.Ίω.5.

όλονυχτίως έπίρρ., δημ. ά. όλονυχτίς βλλ.

όλόξανθος-η-ο δημ. ό έντελής ξανθός, χρυσοειδής: Βαλασφρ. τό Σήμαντρον 72 τόν ήλιο τόν όλόξανθο πού δέν την αγαποετα.

όλόξενος(-η)-ο(ν) μγν., νεώτ. κ. δημ. ό έντελής ξένος εις ένα τόπον: Λιβ.Πορ.3777 σήμερον ήλθε μετ' έμην εις την έμνη πατριδά σιχηάλωτος όλόξενος.

όλόξενος-η-ο δημ. ό έντελής ξηρός, ό έλόξηνος: όλόξηνη έλιά: || έπί όδοσ, ό έντελής στυγιός: έπηγαίνωσ στόν όλόξενο θρόνο.

όλόξενος-ον μγν. κ. νεώτ., δημ. όλόξενος ό έντελής ξηρός: Σύμμ.Πά Φαλυ.57158D.

όλοξοπίω έπίρρ. δημ. συνεχώς όπισω: Πολιτ.Έκλ.Τραγ.53,8 κί όλοξοπίωσ πάγανειν ή δόλια τού ή μανούλα.

όλοξυλος(-η)-ο(ν) μγν., νεώτ. κ. δημ. ό κεκαλυμμένος έκ ζύλων, δθ. σφεαδ. έπί τής θαλάσσης, ή ής ή έπιφάνεια καλύπτεται υπό πλοίων: Κεδρ.Γεώρ.790 όλοξυλος θάλασσα φαινόμενη: 2) νεώτ. κ. δημ. ό καθ' όληνυκτίαν έκ ζύλου κατασκευασμένος, ό άλως ζύλουσις: δ- σπιτάκι.

όλοιστρονα 'Ησ. έναρά 'Ροδίσις έπίτά πλάσματα εις θυσίαν.

όλοιστροχος(ή) έκτετ. έπ. τ. τού όλοιστροχος.

όλοιστροχος-ή-όν (όλλυμν. κ. όλοισός κ. ούλοσός, συγκρ. όλοώστρος, ύπερθ. όλοώτατος, συνήθ. έν χρ.π. 'Ομ. κί 'Ησίοδ. Ιθίως έπί πρσσ., ό έπιφέρων άναντα κί κατστροφών, ά φθοροποισός, ό όλέθριος, ό καταστρεπτικός: 'Ηλ.Σ 535 έν δ' όλοή Κήρ, αὐτ.Ω 39 όλοψ' Αχίλλει, θεοί, βούλεσθ: έπαρηγοειν κ.συγκρ.: 'Ηλ.Ψ 439 ούτις στίο βροτών όλοώτερος κ' ύπερθ.: αὐτ.Χ Ι 5 θώων όλοώτατε πάντων || κ. έπί πραγμ., αίσθημάτων, καταστάσεων κττ.: 'Ηλ.Γ 133 όλοιστο λίπαόμνομοι πολέμοιο, αὐτ.Ω 487, 'Οδ.Μ 68 πυρός όλοιστο, Αλογ.Έπτ.213 νιφάδος όλοισ νιφωμένης: ηβλ.'Ηλ.Π 701 τψ όλοψ φρονέτω, Τρώεσσι δ' άργήων ίόλεθρία αίσθητόμνομο φρονώντι || τό ούδ. κί πληθ. ώς έπίρρ.: Σοφ.Τρ.846 όλοά στένω: 2) καθ. ό καταστραμμένος, ό χαμένος: Αλογ.Πέρα.962 όλοισός άπέλειπιοι Τυρίας έκ ναός έρποντας.

όλοόφρων-ονος (ή, ή) (όλοός, φρήν) ό θάνατον κί φθοράν φρονών, ό διακεκριμένος έχθρικός πρός πνα, όλέθριος, ό καταστρεπτικός: 'Ησ. εδοόφρονος' όλέθρια φρονόντος': 'Ηλ.Β 723 όλοόφρονος όδρου, αὐτ.Ο 630 ώς τε λέων όλο-

όφρων βουσίν έπέλωθ, αὐτ.Ρ 21 σιός κήπρος όλοόφρονος, 'Απολλ.Ρ 4,828 όλοόφρονος εκούλης: 2) συνήθ. έν τή 'Οδ. έπί πρσσ., ό άγχιονος, οξόφρων, ό μωλωμένος: 'Οδ.Α 52 'Ατλαντός όλοόφρονος, αὐτ.Κ 137 αυτοκασιγνήτη όλοόφρονος Αίφια, αὐτ.Λ 322.

όλοπαγής-οός-ές (ήσημν.) μγν. κ. νεώτ. ό ένταλός πενημνησος, παγωμένος: Δαμασκ.11,74Β χάλασα έστιν όλοπαγής οιδωρ.

όλοπαθεία (ή) νεώτ. τό γνώρισμα τού όλοπαθείου βλλ.

όλοπαθείως-οός-ές νεώτ. γραμμ. ό ύφιστάμενος όλικόν πάθος, συναίρεση εις όλας τάς πτώσεις, αντίθ. όλοπαθείος: όλοπαθεία συνηρημένα: 2) Ιατρ. ό πάσχα έκ γενιχιάς τινος νόσου, όλοπαθειικός.

όλοπαθειικός-ή-όν νεώτ. ό όλοπαθεί βλλ.2).

όλοπαππος (ή) Έπιγρ. έν χρ.π. έν λογοπαγηνώ μτ. τό Φιλόπαππος, ό όλόκληρος πάππος.

όλοι.ελάγιος-ον νεώτ. ζωολ. έπί θαλασσίων όργανισμών, ό καθ' όλην την διάρκειαν τής ζωής αυτού έλευθέρος νηχόμενος.

όλοισπίον-η-ο δημ. ό έντελής όπισω κειμενος, αντίθ. όλομπροστος.

όλοπλευρος-ον νεώτ. ό καθ' όλην την έκταση τής πλευράς: όλόπλευρον πθρ ή ταυτοκρανος πυροδότησις πάντων των πυροθόλων, δυναμείων τά βάλλυσιν από τής αούτης τού πλοίου πλευράς, παλαιοτ. δημ. ή μονοφυλιό τής μνάπται.

όλοποισός-όν μγν. ό ποιών τι όλόκληρον, ό τών όλων ποιητής: Δαμασκ.Ι 87.

όλοποισός-έω μγν. ποιήτ όλόκληρον: Σιμηλικ. Φύσ.636,38, Δαμάσκ.'Αρχ.159.

όλοπολιός-ον (πολιός) μγν. κ. μον. ό έκων πάσας τάς τήλας τού πολιός, ό κατάλευκος, κάταστρος: Μαλόλ.Ι 132, 'Αχμ.'Ονειροκρ.20,21.

όλοπορφυρός-ον κ. μον. ό όλος πορφυρός, ό καταπόρφυρος: Ξεν.Κρ.Β 3,13 κάνων όλοπόρφυρον, ΠΔ'Αρ.4,7 Ιμπάτιον όλοπόρφυρον, Πλάστ.'Ηθ.180Κ, Μαλόλ.Ι 320,10 κίνα όλοπόρφυρον.

όλοπράσινος(-η)-ο(ν) μγν., μον., νεώτ. κ.δημ. ό έντελής πράσινος, ό καταπράσινος: Κυραν.278, Έρωτικότ.2,20 με φορετά όλοπράσινη ήρθεν και τ' Αρχιόντοπουλλο, Ζερβ.Τραγ.Κ 9,23 και στό φώς ξεπετά φούρες μ' όλοπράσινομο βλαστούς.

όλοπράσιμος(-η)-ο(ν) μγν., νεώτ. κ. δημ. ό έντελής, ό Ναν πρόθυμος: Σπανέ.145.

όλοπρωτος-η-ο δημ. ό έντελής πρώτος.

όλοπτερος-ον κ. νεώτ. ό έκων όλόκληρα πτερά, Ιθίως έπί έντόμων, ό έκων Ιθιαίτηρας πτέρυγας, όλον αι μέλασαι, σφήκες, άνθίθ. σχιζόπτερος: 'Αριστ.ΖΜ 692β,13 τό δέ πτερόν σχιστόν και ούχ όμοιον τψ είδει τοίς όλοπτεροίς.

όλοπτερον 'Ησ. σμυνηφικτάς: ηβλ. όλόγιον.

όλοπτε μγν., άδρ. όλοφα κ. μετ. όλοφάμην, άποσπώ, άποτίλλω, μαδών, τραδών τά μαλλιά έκ λύπης: Καλλ.'Αρτ.77 στήθεος έκ μεγάλου λασης έδράξασ χαιτης, ώλοφας δέ βίηφι, Νόνν.Δ 21,70 άνδρός άμαιομακείοιο κόμηην ώλοφε Πολυζών || όμ. κ. μετ.: 'Αντιπ.Σιδ.ΑΠ 7,241 ένω ώλόφατο χαιταν: 2) άφαιρό από τινος, άποκελίω: Νικ.Θηρ.595 και χλωροτό νάρθηκος άναί μέσου ήτρον όλόφας Ισχυό, ελευσιανσι.

όλοπτερος-ον μγν. κ. μον. γραμμ. ό έκων όλας τάς πτώσεις έν χρήσει.

όλοπυρξίται άρτοι (ή) πάπ. οί κατασκευασμένοι ούχί έξ άλευρου, άλλ έκ πυρών βεβρασμένων, από σπάρι άνάλαστο.

όλοπυρος-ον μγν. ό έκ πυρών ήτοι έκ σίτου με άληκευμένο ή συντετριμμένο άλλα βεβρασμένο συγκεμιμένο, έπί σκευασίας τινός πρός τροφήν έκ σίτου βραστού κατασκευασμένης: Ηλιόδ.Περ.3 τής τών πυρών έψίμας έπινοήσεως οί

μην παλαιοι πύανον, οι δε νυν δόλοπυρον προσ-
αγορεύουσι.

δόλορθσ-η-ο μιν, κ. δημ. ό δλοσ ιδλωει όρ-
θισ, εύθυμής, αντίθ. καθιστός, σκυφτός, πλα-
γιαστός, επί προσ. : Έρωτόκρ.4,1372 μά δόλορθσ
επικόθηκε του Ρήγα πηλαγάται, Σολωμ.Έθν. Έγμν.
90,2 στάσου δόλορθ Έλευθερία, Κάλβ.Όδ.12,24,
Κρυσ.Σκάνιο 15 για ίδεσ κορυφή λά, ληνό και
όλόρθο σάν τή λεύκα, - οί Γαριβαλδίνιοι πολε-
μούσαν δόλορθοι, - δόλορθη κορμωσασία : || ό
έντεινόμενος πρός τή έμψρωσθεν, ό έντεινόμενος
τό τό άνω μέρος του σώματος λορρόσ : Έρω-
τόκρ.2,2142 και τό ζυμιόν επήδηξε δόλορθο σάν
τό λάφι : || επί πραγμ., ό κάθιστε πρός τό έ-
δάφος, ό ούχι επικίνδυη : έμψηξε τό κοντάρι του
στα γήν δόλορθο, - παλούθη δόλορθα κ. άπλωσ
ώσ άντίθεσισ του πλαγιαστόσ : άκούμησε στον
τοίχο τήσ σανίδεσ δόλορθεσ νά στεγνώσουσιν : || όμ.
ό μή καταπεσών, ό μή κρημνωθείσ, ιδ. επί κτι-
σμάτων ή μέρουσ αυτών : από τών αρχαιο τά
μόνο λίγεσ κωλώνεσ ενν άκόμα δόλορθεσ - από
τό σισμό λίγα σπίατα του χωριού άπόμειναν
δόλορθα : 2) κ. μτφ. επί πιστεώσ, επί ήθικών ά-
ξιών, επί καθεστηκυιασ τάξεωσ κτλ., ό παραμείνων
άνελευσ, διασφύζομενοσ, ό ύπιστάμενοσ, ιδ. έν
χρ. κτ. άρνητικη ένκορ. : σ' έκείνη τή χώρα, ύστερ
από τήν επανάσταση, πίστη, ήθικά, οικογένεισ,
τίποτε δεν έμεινε δόλορθο.

δόλορθσ έπίρρ., δημ. ά. σύρριζα, δόλορριζί.
δόλορριζί έπίρρ., μτφ. μεθ' όλησ τήσ ρίζησ :
ΠΔ Έσθ.13 πάντεσ σύν γυναιξί και τέκνοισ άπο-
λέσει δόλορριζί.

δόλορριζσ-η-η-ο ιριζαί, κ. νεώτ. κ. δημ. ό μεθ'
όλησ τήσ ρίζησ, ό σύρριζοσ : Θεοφρ.Φ13,185
ώστε άνασκάπτεσθαι άρθλοσ δόλορριζον, Γεωμ.
II,283 : || κ. μτφ. : ΠΔ Παροιμ.15, ό ό δέ άσε-
βεσ δόλορριζοί εκ γησ άπολούνται.

δόλορριζέσ μτφ. κ. νεώτ. δόλορριζί, δόλορριζα,
σύρριζα βλδσ : ΠΔ Έσθ.3,13 ιδ.γρ.

όλοσ-η-ο κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., ίων. ούλοσ
ό δόλοκλροσ, άκράσιοσ, πλήρησ έν πσίσι : Όδ.Ρ'
343 άρτον τ' ούλον έλών περικαλλέοσ εκ κα-
νόσιο και κρέασ. αút.Ό 118 μνηί δ' όρ' ούλω
μέντοσ ένόσ δολακλήρου μνηόκι, Ένωφ.24 ούλοσ
όρθ, ούλοσ δε νοει, ούλοσ δε τ' άκούσι ιβόδοι,
Πλνδ.Ό 3,19 όλοσ έσπέρασ όφθαλμοσ ή παστέ-
λινδοι, Σοφ.ΌΤ 1135 τρείσ όλοουσ. . εκμήνουσ
χρονοσ Εύρ.Φοιν.1131 επ' ώμοισ δλην πόλιν φέ-
ρων Ιδλόκληρον πόλιν, αút.Κύκλ.217 εκμιαίν δλον
πίθων, Άριστφ.Άχ.85 όλοουσ εκ κριδάων βοός
Άντιφών.222,3 λαθρόκτιον όπτόν δλον, Πλάτ.
Γοργ.512Β όλοουσ γάρ εστιν ότε δλοσ σίξει,
αút.Νόμ.811Α όλοουσ ποιητάσ εκμανθέντεσ εκ-
μανθέντεσ αútουόσ δολόκλήροουσ όπ, στήθουσ'
|| μτ. του όρθρου θάνατοι ή νά προηγήται του
όνοσ. ή νά έληται αútώ : Ξεν.Άν.3,3,11, αút.ΚΠ 7,5,
15 έν ό πάντεσ Βαθυλώνιοι δλην τήν νόκησ πί-
νουσι, Πλάτ.Συμπ.219C, αút.Πολ.518C σөн δλη τή
φύξει, Μέν.498 δλον τό θέρμα, Έρωτόκρ.1,65 μ'
όλοσ τήν χάρησ κ' άρετέσ ήτοσε στολιόμην.
- έπαίξει δλα του τά χρήματα στα χερσά, - δου-
λεψε δλη του τή ζωή : || ώσ ένάρθορσ προσ-
διορισμόσ μετά του προσδιοριζομένου άνάρθρου,
ό κληκόσ, ό συνακκόσ : Πλνδ.Ό 2,30 τών δλον
άμφι χρόνον, Ξεν.Άν.4,8,11 τή δλη φάλαγγ, Πλάτ.
Πολ.344C όσοι άν πύθωνται αútόν τήν δλην
άδικίαν ήδικούσθ, - ή δλη περιουσία άνέρχε-
ται εις έν εκαστομύριον, ό δλοισ άκροαται ένν
ήσαν περσιότεροισ τών πενήτηκοντα : || μτ. του
εις : Σοφ.Φιλ.480 ήμέρασ του μόθορσ ούχ όλοσ
μιάσ, Πλάτ.Τίμ.56B ειόσε έν δλον έσται ευμ-
παγέσ' || μτ. του πός : Πλάτ.Νόμ.808Α δλην

και πᾶσαν τήν οικίαν, Πολύδ.3,94,10 πρός τό
διακινδυνεύειν δλον και πᾶσ έν, αút.5,26,5 τό
άβλαθεσ, ό σάωσ : Άνα.6,12 ό δέ Άρχιπλοσ ήντι-
3) ή μνή του Έρμήν ήγία τε και δλον ενίαν'
|| ό έντελωσ τέλειουσ, ουστοίεσ : Ξεν.Έλλ.5,37
τό μετ' όρηγής αλλά μή γνώνη προσέφρασαι δλον
άμάρτυρα, Δημ.1110 όθεσε ότι πᾶσαι δλον
έστιν ή διαθήκη : || κ. επί προσ. : Δημ.380 ού-
τιεσ εκφωρον ήν και όλοσ πρός τή λήμμηται'
4) σπον. π. Άττ., συνήθ. π. πον. ηοι. κ. π. μιν.,
νεώτ. κ. δημ. : Σοφ.ΑΠ.1105 ύπαργος άλλωσ δεύρ
έπλευσασ, ούχ όλοον στρατηγόσ, Παύλ.Σιλ.ΑΠ
5,26 χρυσάσ δλον βυτήροσ, όλοσ κλητίδασ
έλλέγησ, Νόνκ.Δ 47,482, Πλάτ. άσπάζομαι . . πόν-
τασ τοόσ έν τή οικία όλοσ καί όνομα : || νεώτ.
κ. δημ. κτ. πληθ. επί πληθουσ προσώπων ή πρα-
γμάτων, εις έκαστοσ χωριστά ή πάντεσ όμοιο,
όσωντεσ, ουσμάντεσ : όλοι αι γυναίκεσ είναι φι-
λάρεσκοι : || νεώτ. κ. δημ. άνασπλοσται χάρη
έπιτάσωσ τήσ έννοιασ του όλου : όλοι όλοι ήσαν
δέκα χιλιάδεσ έν συνόλω, - αútά είναι δλα δλα
ιατά και όρη άλλωτ' : || κ. έν φρ. όλοι οι δλα
όταν πρόκειται νά δηλωθώ έξαιρέσεισ : όλοι οι δλα,
χερνονομέσ δεν δέχομαί : 5) τό δλον ώσ ούσ.
τό σίμυον : Πλάτ.Γοργ.508Α και τό δλον τούτο
διά ταύτα κάσμον καλοσθιν, αút.Θεαιτ.204Α,
Άριστ.Μεταφ.1204Α,3' : || κ. π. πληθ. : Ξεν.ΚΠ 8,7,22
ή τών δλων τάξεισ : || τᾶ δλα πᾶν ότι έχει πᾶσ :
Δημ.234 τᾶ δ' δλα, ώσπερ ούτοι, περπακίμαι,
Πολύδ.18,33,1 τοίσ όλοισ πράγμασιν έσφαλέμενοσ
6) νεώτ. κ. δημ. τό ούδ. ώσ ούσ. ή όλότρη, τό
σύνολον, ιδ. επί όθρολοισ : τό δλον δέκα χιλιά-
δεσ πελοί, - τό δλον μάσ κάμα χυμείσ θραγκέσ'
7) τό ούδ. μτ. του όρθρου ή άνευ αútού όσ
έπιρρ., δλοκλήρωσ έντελωσ : Πλάτ.Φαιδ.79B ότι
όλω και παντί όμοιοτέροισ έστι φύξη τώ άεί
ώσάτωισ γεννηί μάλλον ή τώ μη, αút.Νόμ.944C
όλον τε και πᾶν κ. κτ. πληθ. : Δημ.239 τοίεσ μέν
γάρ όλοισ ούδέν μέτροισ άκούσθαι ποικίλ'
|| κ. μτ. προθ. πρό δλησών έπιρρ. ούχένοσ, ολον
κατά, δια κάτ. : Πλάτ.Πολ.392B ού κατά δλον
άλλ' άποκαθών μέρος τι περιάσσομαι σοι έν
τούτφ θηλώσει ό βούλομα, αút.Μέν.77Α, Πλάτ.
Ήθ.1078C αι κρέασεισ όί δλων, Ολιειτ.Εύχ ή διακ.
επιφωρον πάντεσ έξ όλησ φύξεισ, και έξ όλησ τήσ
δianoισ άμών επίμωμεσ, - καθ' όλον τό έτοσ,
- δι' όλησ τήσ ήμέρασ τήσ νυκτόσ' : || δημ. έν
φρ. με τᾶ δλα του με πάσοσ τοόσ δυνάμεισ του :
έπεσε στην πολιτική με τᾶ δλα του ή με δλη
του τήν καρδιά ήγκαρδίωσ, όλοφύχωσ, ελικρινά-
στασι, -μέε' τᾶ δλα ήπί τών άποφασιστικόσ μέν
άλλ' εις τήν τυχην ένεργούσυνται, - είναι ικανόσ
για δλα ήδωισ επί κάκοσ, δι' ό,πρόήποτε, - ό περί
τών δλων αγών ίκοσθ έν διακινδυνεύει τή
νάτᾶ : 8) μιν. κ. δημ. όλο ως έπιρρ. διαρκώσ,
άπαύστωσ, πάνοτᾶ : Έρωτόκρ.3,2 ό δλο διέθθ,
πάντα ζητά νά πίνω, - όλο τοσκώνεται, - όλο
γκρινιάζει : 9) μιν., νεώτ. κ. δημ. έν φρεσ μ'
όλον όσομ, μ' όλο μου, μ' δλον ότι ήζυρ, μο-
νοπί, ώσ σύνδεσμοσ ένανθρωπισμόσ, ει και, άν
και, άν καλό και : Έρωτόκρ.1,881 μ' όλο πο
δεν έσχεμαζε νά ησλην στο παλάτι, μ' δλον
ότι παρεκλήθη, δεν έδᾶχθη : || έν φρ. μ' όλο
ταύτα ώσ άπόδοσισ έναντιωμ. προτ. έν ταύτοισ.
όλοσ ίδι όπτι. κ. δημ. άντι θολόσ, τό μέλαν τήσ
σπιοσ Φρον.12,23 ετόν θολόν τήσ σπιοσ, έν οι
Άττικοι και χωρίσ τοΰθ όλόν λέγουσι : Ήνν.
Έπιδ.4,20' || δημ. κ. επί πολυπόδοσ : όλοσ του
χταποδιού : 2) μτφ. τό σίμα : Βησαντ.ΑΠ 15,25,1
όλοσ όσ μ' λιθρόσ Ιρών λιθοδέκοσιν . . τάγετα
ιολό. ελόόσ, ό σκοτεινοσ φησι δέ τό σίμα δόλοσ

τό της σήπης, δν καθ'ολόν καλοῦσι . . σκοταῦσι δέ αὶ σήπια τὴν περίθ θάλασσαν διὰ τοῦ μέλανος . φιλοῦται δέ καὶ δέχεται αὐτός.

όλος-ή-όν ὁ όλος βλλ. "Αρκάδ.52,18 ἐτό δὲ όλος ὁ όλεθριός όζειται: "Αλκμ.55 ὡ όλε δαίμων.

όλεθριός-ή-ή-α[ν] μιν. κ. νεώτ. ὁ έντελώς ε-οσθεμένος, έν χρ. κ. μτρ. : "Ερωτόκρ.2,2222 όλοσθησα πορεύεται τῆς όμορφίης τά πλοῦτη.

όλοσθουρός-η-ο δημ. ὁ έντελώς οὐλος, ὁ καθ'όλοκληρίαν σθουρός: **όλοσθουρα** μαλλιά. **όλοσθιρός**-ον νεώτ. ναυτ. ἐπὶ Ιστίων, ὁ οὐ έχουσι δεθρὶ πάσαι αὶ σπειρα πρόσ έλάττωσι τῆς έπιφανείας αὐτοῦ έν κακοκαίρι.

όλοσθικωπράτης (ή) "Επιγρ. ὁ πωλῶν ύφάσματα όλοσθικά, όλομέταξα.

όλοσθικός-ή-όν μτρ., μιν. κ. νεώτ. ὁ όλος έν μετάξει, ὁ όλομέταξος : Μακάβ.1,287,15 άσθρον όλοσθικόν, αὐτ.413,12, Πασχ.Χρον.613,20 χλαμύθιν όλοσθικόν || τό αὐδ. ὡς οὐσ. ύφασμα όλομέταξον, ἀτάξι: Πασχ.Χρον.72,|| φοροῦντας όλοσθικά.

όλοσθιακόλαμος-αν δημ. όλοσθιακόλαμος βλλ. ἐπὶ αὐλοῦ οὐ ὁ κάλαμος πληροῦται σιέλου, είναι όλος σάλια : Πρατίν.έν "Αθήν.14,617B.

όλοσθίρος-ον ὁ όλος έν σιδήρου κατασκευασμένος : "Αντιφ.216 σκεδός τῆς όλοσθίρας, Πολυδ.7,156 όλοσθίρον δούρι, Πλουτ.Καμ.40 έχαλακώσατο μὲν κρήνη τοῖς πλείστοις όλοσθίρα καὶ λετα, "Επιγρ. όλοσθίρος μάχηρα.

όλοσθεπάτος-η-ο δημ. ὁ όλοσθεπος βλλ. **όλοσθεπος**-η-ο δημ. ὁ έξ όλοκλήρου έστεγασμένος, άκεπασμένος : "Επταλ.Όδ.Ν.351 νά, καὶ τό Νήριτο βουνό, τ'όλοσθεο από δάσια.

όλοσθιος-ον μτρ. κ. νεώτ. ὁ όλος υπό σκιάν, ὁ όλος σκιερός, όλοσκιωτός : Στράβ.6,1,9 [κώδ. πολίνισιον].

όλοσκιωτός-η-ο δημ. ὁ όλοσκιός βλλ. **όλοσκιώματος**-η-ο μιν. κ. δημ. ὁ όλος δικοκορπισμένος, κατασκορπισμένος : "Ερωτόκρ.4,1064 τσ "Αθήνας τό φουσαστό, ποῦ τό βρεν όλοσκόριστο, Σολωμ.Έδν.Υμν.65,2.

όλοσκαληκόθρωτος-ον [βιβρωσκω] πάπ. ὁ τέλειος καταφαγωθείς υπό τῶν σκαληκῶν.

όλοσμάργιδιος-ον πάπ. ὁ όλος έν σμαράγδου. **όλοσμάς**-άδος (ή) ὁ όλος κατασπασθείς Φώτ. «όλοσμάδες όλοι καταπνόμενοι καὶ κατασπόμενοι : Σοφ.άπ.1076.

όλοσπνδιδιος-ον μιν. ἐπὶ στήχι, ὁ έν μόνων σπονδίων συσπασμένος: Εἰστ.11,836,16.

όλοσπυρός-ον μτρ. ὁ όλόκληρος, ὁ όλοσχερός : Ψ'Αθανάσ.4,797B.

όλοσπυρός-η-ο δημ. ὁ έντελώς στεγνός, κατ'άστεγος.

όλοσπυρός-η-ο δημ. ὁ καθ'ύπερβολήν στενός, ὁ κατ'στενός: **όλοσπυροσ** δρομάκι - φόρεμα.

όλοσπεν (τό) μτρ. κ. νεώτ. εἶρος βοτάνης έχοῦσης φύλλα παραλληλία άγρωσται καὶ ρίζαν λεπτήν ὡς τρίχα : Διοσκ.4,11, Πλίν.ΦΙ 27,9† || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν έν τῶν καρποφυλλιδίων.

όλοσπυρικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ βαρομέτρων, ὁ έξ όλοκλήρου στερεός, ὁ έν μετάλλου.

όλοσπυρός-ον μιν. ὁ έπιστήθιος, ὁ άγαπητός : Στουδ.Θεόδ.8,61Δ.

όλοσπύμων-ονος-ον ὁ όλος έν σπύμωνων συγκείμενος : Σοφ.άπ.920 ταινίας όλοσπύμωνος.

όλοσπύματος-ή-ή-α[ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ έντελώς, ὁ λίαν έστολισμένος, ὁ καταστόλιστος : Σολωμ.Ωδ.Πετρόρχη 55 κί έστεκε με ταπεινωσέ τέ τῶσην δόξα αὐτή. . . όλοσπύματα άπ' τὴν άνθοβολή.

όλοσπύματος-ον μτρ. κ. νεώτ. ὁ έξ όλοκλήρου έστολωμένος, βαμμένος: Κυραν.6 αὐτῆ ἡ βιδίλος

κατεχώσθη έν λίμνη τῆς Συρίας έγκυχαραγμένη στήλη σιδήρῃ όλοσπύμῃ" 2) νεώτ. ζωολ. γένος σκαληκῶν έν τῶν νοστοροιδίων.

όλοσπύς "Ἡσ. «όλος ὡς έστιν».

όλοσπυγγυλος-ή-ή-α[ν] σκόλ., μιν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πανταόθεν, τέλειος σπυγγυλος, ὁ κατασπυγγυλος : Στόλ. Όππ."Αλ.2,370, Νικ.Χων.104,25, Σολωμ.158,1 τ'όλοσπυγγυλο καὶ λαγάρ φεγγάρι.

όλοσπυρμούλης-η-ο δημ. ὁ καθ'ύπερβολήν σπυρμούλης, κοινός καὶ παχύς.

όλοσπυρός-ον ὁ όλος όμοῦ στρεφόμενος, κινούσμενος : "Ἡσ. έν λ. έλευίστροφε.

όλοσπυρικός-η-ο δημ. ὁ έντελώς έστρωμένος : Σολωμ. "Ἡ δέσην τῆς Μαρίας β κάνουν καὶ κείνα "Ανάσταση ποῦ πέφτει τοῦ όλοσπυρωτου πελάου μέσ' στόν καθρέφτη.

όλοσπυρικός-ον μτρ. ὁ όλος έσφαλμένος : ΑΠ6,269 [κώδ.]

όλοσπύριον Φώτ. «όλοῦφειν, τίλειν ἡ κατασπῆν, οἶον όλοσπύριον».

όλοσπύριος-η-ο δημ. ὁ καθ'ύπερβολήν έσφιγμένος, κατάσφιχτος.

όλοσπυρικός-ον δωρ., Ιων. -ητος ἐπὶ μεταλλικῶν σκευασμάτων, ὁ πεποιημένος καθ'όλοκλήριαν έν σφυρηλάτου μετάλλου, αντίθ. χυεωτός κ. διάκενος : "Ἡσ. «όλοσπυροσ όλοσφύρατοι» πρὸλ. Φρόν.203 ἐτό όλοσφύρατον ένθάδε, καὶ ἴσται σφυρηλάτων λέγετῆ όλοσφύρατος : Λουκιλλ.ΑΠ.11,174 όλοσφύρατον "Αδωνιν, ΠΔ Σοφ.επισ.50,9 ὡς σκεῦος χρυσίου όλοσφύρῃτων κεκοσμημένων παντὶ λίθῳ πολυτέλει.

όλοσπυρήλατος-ον μτρ. ὁ όλος σφυρηλάτος, ὁ όλοσφύρατος : "Ἡσ. εναστός, καὶ στερεός, καὶ οὐδάρῳ διάκενος οὐδέ χυεωτός : Ίώσα.ΑΙ 14,7,1 Κράσσοσ έν τῷ έρωφ' λαμβάνει δοκόν όλοσπυρήλατον χρυσῆν (δ.γ.).

όλοσπύριος-ον Ιων. αντί όλοσφύρατος βλλ. **όλοσφύριον** (τό) μτρ. άγκος μεταλλικός διά σφυρίου έργασμένος : "Αμμών."Αλ.40 σόλος δε τό χαλκόν όλοσφύριον.

όλοσφύρος-ον μτρ. κ. μιν. ὁ όλοσφύρατος βλλ. : Ερμεί."Αλ.Φαίδρ.82Α όλοσφύρος άνδρίσας" 2) ὁ έχον σφυρά μὴ άνοσπασθέντα άπ' άλλήλων : "Αριστφ.Βυζ."Επιτ.1,19.

όλοσχερία (ή) μτρ. ἡ δικιότης γενική έποπτεία ἡ ύπολοσχερός : Στράβ.2,1,23 πρόσ τὴν τοιαύτην όλοσχερίαν γεωμετρικῶς αντίλεγων, Κορνοῦτ.Φσ.Θε.20 κατά τὴν άρχαίαν όλοσχερίαν έχοντος τούτου" || καθ'όλοσχερίαν έν γενικαῖς γραμμασί : Φιλῶδ.Ρητ.1,2518 καθ'όλοσχερίαν διαλέγεσθαι" || όμ. έν συνόλῳ : Σέξτ. Έμν.Μαθ.10,53 οἱ έν τῷ αὐτῷ καθ'όλοσχερίαν χρόνῳ γεννηθέντες [άντιθ. καὶ μέρη] 2) ἡ στερεότης : Ροῦφ.η."Ορειδ.8,24,34.

όλοσχερής-ος-ές (έχου κ. νεώτ. ὁ έντελώς πλήρης τέλειος, όλόκληρος : Σοφ.άπ.1127,4 όλοσχερῆς άνήρ, Διφιλ.90 παρατίθημι όλοσχερῆ άνρα, Θεόκρ.25,210 τόν αὐτός υπό ζαθέμ "Εικονίς εύρών σὴν πυκνήσιν όλοσχερῆς έσπασα ρίζαις, -όλοσχερῆς ἴττα -νική" || κ. συγκρ. : Επικ.π.Διογ.Α.10,35 όλοσχερῆτερα δόξαι, Γαλ.19,194 όλοσχερῆτερα διαίτηματα" 2) πάπ. ὁ άπόλυτος : έχειν τὴν όλοσχερῆ έξουσίαν" 3) ὁ άνήκων ἡ άνασφρόδμος έπὶ τό σύνολον, ὁ σπουδαίος, ὁ μέγας : Πολυδ.5,157,6 κρισιν με μὴν όλοσχερῆ γενέσθαι διά πλείους σίτιας οὐχ οἶόν τ' ἦν, αὐτ.1,73,7 έτι φόβους καὶ θορύβους όλοσχερῆς ένέβαλλον τοῦς ένδον, αὐτ.1,82,3 || κ. συγκρ. : Πολυδ.1,40,11 άρα δε τῷ τοῦτων όλοσχερῆτερον γενέσθαι τὴν συμπλοκήν, "Επιγρ. όλοσχερῆτερα σπάνις" 4) ὁ ών έν μεγάλῃ τετατοχίαις : "Αριστόων Χι,89 ὁ έλλέβορος όλοσχερῆτετα

ρος ληφθείς [άντιθ. εις πάνυ σικκρά τριψείζ] 5) ὁ ὢν ἐν γενικαῖς γραμμαῖς : Ἡλιόδ.Χειρ. π. Ὀρειδ.49,1,1 γενικαί καὶ ὠσαύτε ὄλοσχερεῖς διαφοραί, Πλωτιν.1,6,9 ὄλοσχερεῖ λόγῳ· 6) τὸ οὐδ. ὡς ἔληρο. χονδρικός· Θεοφρ.Φ1 3,18,5 τὸ ὄλοσχερὲς δατλίγιγας ἔχον.

ὄλοσχερός κ. μων. κ. νεώτ. Ἰσχυρός, σκαίως : Διοσκ.5,72 ὄλοσχερός συνθλάσσει [εἰς χονδρά κομμάτια] κ. συγκρ.: αὐτ.2,76,10 ὄλοσχερότερον συγκοπέντῳ 2) ἐντέλωδ, ὄλοκληρός, τελείως Ἡσ.κόλοτελῶδες : Ἰσοκρ.5,135 (δ.γρ.), Δίφιλ.27, Πολυδ.1,10,1 τοὺς βαρδάρους ὄλοσχερῶς ἐκθαλείν, Ἰώσ.Π1 Προοίμ.8 ὄλοσχερῶς καὶ κράτος λαθεῖν, Μηνία, 1,25 Ὁδ.1 ὄλοσχερῶς Θεοῦ ἀντεδόλοσας· 3) κτ. γένων τρόπον, γενικῶς εἰπεῖν : Στράβ.2,1,30 ἀντί τοῦ γεωμετρικῶς τὸ ἀπλῶς καὶ ὄλοσχερῶς Ἰκανόν, Λογγίν.Υφ.43,4 ὄλοσχερῶς ἐπιελθεῖν.

ὄλοσχιστός-ον [σχίζω] ὁ ὄλιος ἀπεσχισμένος, ἀντίθ. σύνθετος : Πλάτ.Πολ.279D τῶν περικαλυμάτων τὰ μὲν ὄλοσχιστα, σύνθετα δὲ ἕτερα, αὐτ.280C τῶν ὄλοσχιστῶν σκεπασμάτων, Πολυδ.7,208 ὄλοσχιστῶν δερματογενετικῶν.

ὄλοσχοινός (δ) κ. νεώτ. εἶδος σχοῖνου πολλῶν σαρκωδεστέρου καὶ παχυτέρου τῶν ἄλλων AB 287,3 ἐλόσχοινος, ἦν λέγονται ἡμεῖς σχοῖνον, ἐκ γὰρ ἀναφυσμένη, ὡσπερ καλάμην· Θεοφρ.Φ1 4,12,1 πρὸς γὰρ τὰ πλέγματα χρησιμώτερος ὁ ὄλοσχοῖνος, διὰ τὸ σαρκώδες καὶ μαλακόν, Διοσκ.4,52 ἔστι δὲ τρίτη σχοῖνος, πολλῶν σαρκωδεστέρα καὶ παχυτέρα τῶν θυοῖν, ὄλοσχοῖνος λεγομένη, Αἰλ.Φ1 [2,43 ὄλοσχοῖνος τε ἀβρόχων] κ. ἐν παροιμ.: Αἰσχίν.2,21 ἀπορρᾶπται τὸ Φιλίππου στόμα ὄλοσχοῖνι ἄβρόχῳ ἴδεναι κόπον τὸ στόμα πινὸς ἀποκλειεῖν, Παλλ.δ.ΑΠ 10,49 ἀπορρᾶσαι ὄλοσχοῖνι στόμα· ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν κύπεροειδῶν, κουφοδούρωλο.

ὄλοσχος (δ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ μίσχος τῆς ροιᾶς : Νικ.Ἐπιρ.870 σίδηδ δ' ὄλοσχοῖνας ἐπιρρῶντας, ὄλοσχος αὐχενίους, ἴνα λευκά περίεξ ἀνερευθεταὶ ἀνήθ [σχοῖλ. κροῖων τραχίλοισι].

ὄλοσμάτος-ον μτγν, μων. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερμένος εἰς ὄλον τὸ σῶμα, ὁ δι' ὄλου τοῦ σώματος : Ἡλιόδ.Αἰθ.4,17 καὶ στραφῆν ὄλοσμάτων ὡσπερ οἱ κάτοχοι δινεύοντες, Εὐστ.Πον.133,49, Ἐπιγρ.· ἢ κ. δημ. ἐπι εἰκόνας, ἢ περιλαμβάνουσα ἀλόκληρον τὸ σῶμα.

ὄλοσμός(-η-σ) μων, νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων πλήρες ἀλόκληρον τὸ σῶμα, ὄλοσμάτος : Στρουδ.Ἐδδ.1348C ὄλοσμών ἄγαλα· ἢ κείφανον ὄλοσμών (τὸ διατηρούμενον ἀλυτῶν)· 2) νεώτ. ζωολ. τὰ ὄλοσμάμ μικροσκοπικοὶ ζωϊκοὶ ὄργανοι, ὧν τὸ σῶμα οὐδεμίαν ὑπόδιαίρσιν οὔτε εἰδικῶν τῶν ὄργανων φέρει.

ὄλοσμάτης-ους-ές νεώτ. ὁ δι' ὄλης τῆς δυνατῆς ταχυτήτος τὸν κινουόμενος.

ὄλοσμάτις ἔληρο, νεώτ. μὲ ὄλην τὴν δυνατὴν ταχυτητα· ἢ εἰδ. ναυτ. παράγγελμα, ὅπως ἡ μηχανὴ ἀναπτύξῃ ὄλην τὴν ἰησοῦσαν τῆς.

ὄλοτέλα ἔληρο, δημ. ὄλοτελῶδ βλλ., καθ' ὄλοκληρίαν : Κάλβ.Ἐδδ.15,26 ἔλαου· ἢ μάχη ὄλοτέλα, Πορφύρ.Σκ.13,6 κάποινα καλά, μὰ ὄλοτέλα χαμένα, - ὄλοτέλα ἔξηνναιστος.

ὄλοτελής-ους-ές κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ὄλιος πλήρης, ὁ ἐντέλής : Κδ Θεοσ.1,5,23 αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἀγίασσι ὄμας ὄλοτελής, Πλωτ. Ἀρέσκ.Φιλ.5,21,2, Εὐστ.Πον.231,58 πῶς ἡσυχαστῆς ὄλοτελής κληθῆσθ.

ὄλοτελής μτγν. κ. νεώτ., δημ. -α καθ' ὄλοκληρίαν, ἐντέλωδ, ὄλιος διόλου : Περικλ.Ἐρ.Θαλ.30, Βέπ.Βάλ.155,3, Ἀκούλ.Πδ Δευτ.13,16, Μωραϊτ.1,171 ἐξελθάνειν ὄλοτελῶδ καὶ τὸ περιφθονον περιδύλιον τοῦ γέρου - Λαχανά.

ὄλότης-ητος(-ή) νεώτ. τὸ ὄλον, τὸ σύνολον, ἢ ὄλη ὄμας : Ἀριστοτ.Μεταφ.1023b,36 ὡς οὐσες τῆς ὄλότῃος ἐνόητός τινας, Σέξτ.Ἐπι.Μαθ.10,52, Δαρμάσκ. Ἀρχ.158, - ἢ ὄλότης τῶν μαθητῶν.

ὄλοτίλμα πάλ. ὄλοπώτῃ μετὰ τῆς ρίζης τελείως, ἔξερζίζων· ὄλ- καλφόμενος, ὄλοτίμητος-ον [τέμνω] μτγν. ὁ εἰς ὄλοκληρα μεγάλα τεμάχια τετμημένος, κεκομμένος AB 54,23 ὄλοτήτητα δειπνά, τὰ μεγάλα, ἐν οἷς ὄλα τὸ μῆρον τῶν παρασκευαζομένων ἀποτέμνεται καὶ παρατίθεται δαιτυμόσι.

ὄλοτόχοι-ον νεώτ. ναυτ. ὁ ἀλόκληρος βλλ. : ὄλοτόχοιον πῦρ ἢ ἀλόκληρον πῦρ.

ὄλοτομία(-ή) νεώτ. ἱατρ. πλήρης χειρουργικῆ ἐκτομῆ μέλους ἢ ὄργανου τοῦ σώματος, ὄλοτομικός ἢ ὄν- νεώτ. ἱατρ. ἐπὶ σπασμῶν, ὁ προσβάλλων ἀλόκληρον τὸ σῶμα διὰ καθολικῆς τετακτικῆς συσπᾶσεως.

ὄλοτρίγυρα ἔληρο, δημ. κύκλωθεν, ἀπὸ ὄλα τὸ μῆρον, ὄλόγυρα : Κάλβ.Ἐδδ.18,2 ἀπὸ τριμῶδς γειρίζουν - ὄλοτρίγυρα μεγίστην πεδιόδα.

ὄλοτρίχη (ή) πάλ. νεώτ. ζωολ. κατ' ὄλοτα ζῶων ἐγχεματικῶν τοῦ ἀβροχάτου τῶν πρωτοζῶων.

ὄλοτρίγυρα ἔληρο, δημ. κ. ὄλοτρογύρα πάλ. κλῶθεν, ὄλόγυρα, ὄλοτρίγυρα : Κρυστ. τὸ παλαιοκάστρο 9 τὰ βασικόπουλα καθίζουν ὄλοτρίγυρα ἀπ' τὸν ξένο, Παλασ.Περ.Χαιρ.25,11 καὶ σωπασιμένη ἀπὸ τὰ μῆρια βουστάμα ὄλοτρίγυρα.

ὄλοτρώμος-η-σ' δημ. ὁ τρέμων καθ' ὄλον αἰστού τοῦ σώμα.

ὄλοτρώπος ἔληρο, μτγν. κατὰ πάντα τρόπον, ὄλοτελῶδ : Κύριλλ.1,164C, Ἄνων, π. Θησ.Στεφ. ἐν λ. αὐτοῖς τροπῶσας δεξιὸς ὄλοτρώπος.

ὄλοτρόχος Ἡσ. ἐπεριφερός λίθος.

ὄλοτύφλο(-η-σ) μων, νεώτ. κ. δημ. ὁ καθ' ὄλοκληρίαν τυφλός, θεοστρατός : Βλ.Νεβ.Νεώτ. 164Α Ἐριστόκρ.1,156β τυφλῆ τῶνε κ' ὄλοτύφλι κ' ἐδὲ μὲ φῶς ἔληρον, αὐτ.3,952.

ὄλοῦθε ἔληρο, δημ. ὄλοθεν, ἀπὸ ὄλα τὰ μῆρα, ὄλο παπτοῦ : Σολωμ.158,13 ἰκῶδ. Ἐκτεθηρ) κ' ἢ χητῶς ἔγινε ναδὸς ποῦ ὄλοῦθε λαμπυρίζει, Κρυστ. ἢ Πεντάμορφη 87 χητῶσι ἐδῶ καὶ σφάκι ἐκέκ' κ' ὄλοῦθε τῶφο ἀνοίγει.

ὄλοῦμαι-όμεαι μτγν, παθ. συμπληροῦμαι, τελειοῦμαι : Δαρμάσκ. Ἀρχ.276' πρὸλ. EM B21,37.

ὄλοῦριβας Ἡσ. ἐλῖδος κόρηξ.

ὄλοῦστέριπνος-η-σ' δημ. ὁ ἐντέλωδ ὑστερος, ὁ τελευτῶντες πάντων, ὁ ἔσχατος· ἢ κ. ἔληρο. -α ὄλοῦστω ἢ ὄλοπται Ἡσ. ἐλόῦσφειν ἔλλειν καὶ κατασπᾶν αἶον ὄλοσφῆζεναι ἰκῶδ. ὄλοσφῆζειν.

ὄλοσφῆ-ους-ές μτγν. κ. μων. ὁ δι' ὄλου τοῦ ἑαυτοῦ φωτός τοῦ ἑαυτοῦ φωτεινοῦ σώματος φέγων, πλησφῆσι : Βασ.Σελ.461C, ΚΜανασσα.Χρον. 112 ὄλοσφῆς σελήνη.

ὄλοσφάκελος-ον πάλ. τὸ ἀλόκληρον, τὸ πλήρες φορτίον : ὄλοσφάκελα ἡμίκαλα.

ὄλοσφάκος (δ) πάλ. μων. ἀλόκληροί φακὰς, αἱ οὐχὶ συντετριμμένοι : Γεωμ.20,12, ὄλ- χολικὰ σ'.

ὄλοσφάκρος-ον μων. ὁ ἐντέλωδ φακίρκος : Π Δυσκ.Κ.Εὐτ.567.

ὄλοσφάκρος-ον μων. ἐπὶ ἴηπου, ὁ ἐντέλωδ διὰ φακάρων κεκοσμημένος : Νικ.Χων.849,1 ὄλοσφάκρος ἴηπος.

ὄλοσφάνερος-η-σ' δημ. ὁ ἐντέλωδ φανερός, ὁ προφανής, ὁ οφθαλμοφανής : ὄλοσφάνερα καταργαρία· ἢ ἔληρο. -α.

ὄλοσφάνης-ους-ές νεώτ. ὁ ὄλιος φαινόμενος, ὄλοσφάνερος 2) νεώτ. ἐπὶ σπασμῶν φασματιοῦ, ὁ ἐκπέμπων ὄμοιομορφῶς πάσας τὰς ἀκτῖνας τοῦ πρὸς ὄρισημένην διεύθυνσιν 3) ναυτ. εἶδος ἑτεροφώτου ναυτικῆς ἐπιστημῶνσεως ἐν νυκτὶ

ὀλοφανάς ἑπίρρ. μαν. κ. νεώτ. κατά τρόπον ὀλοφάνη, ὀλοφάνερα: Στουθ. Θεοδ. 410D ἴνα ὀλοφανάς Χριστός ἀρνηθεῖν.

ὀλόφωγος-η-οῖν] μαν. κ. ὄσμ. ὁ ὀλοφώης βλλ.: Γρην. Σκ. Τερρ. Δικό μου φώς ἢ ὀλόφωγη ἢ Ἐκλήνην] || ἐπί τῆς νύκτας ἢ αἰθρίας, ἢ μὴ ἔχουσα σύννεφα: Βέλλ. Χρυσ. ἐν Κορ. Ἀτ. 4Α, 336 ἴηον ἡ νύκτα ὀλόφωγος χαριτωμένη νύκτα.
ὀλόφθαλμος-ον μτν. ὁ πλήρης ὀφθαλμῶν: Μακάρ. 452D.

ὀλοφώγιος-ος π-ο ὄσμ. ὁ ἐντέλως. Ἰαν. πελογιασμένος, ὀλόφωγος: Σολωμ. Λορδ. Μπάρρ. 62I ὀλοφώγιος ηπδῆς εἰσάε μία ματιού ροπή.
ὀλόφωλος-ον μαν. ὁ πλήρης φώγων, ὁ ὀλοφώγιος: Αναστ. Σιν. Ὁδ. 781B.

ὀλοφωκτικός-ός η] ἡ φλόκταινα, φούσκα, φυανκαλίδα* Ἐρωπιαν. ὀλοφωκτίδες, αἱ φλόκταιναι, οἱ δὲ περιουκτίδες, οἱ δὲ δοθίητες, οἱ δὲ ἐξάνθηματα ζωφίσις ὄμοια: Ἰνπ. Τυν. 2, 206* || ὄμ. ἐπί τῆς γλώσσης Πάλυδ. 2, 110 ἐτὸ δὲ ἐπιηγυμένον τῆ γλώττῃ ἐκιδύριον ὀλοφωκτικῆς καλεῖται: Μυρτίλ. 3.

ὀλόφωδος-π-ο ὄσμ. ὁ πλήρης φώδου, ὁ φοβισμένος: Κρυστ. Ὁ ἴλιος κὶ ἡ νύκτα 21 τρομάζανε κὶ ὀλόφωδα κρῦδονταν στῆς σπηλιές των.

ὀλοφώωντος-π-ο ὄσμ. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων πυκνὸν τὸ φύλλωμα: Ἐργαλ. Ὁδ. Ν 196 τὰ δέντρα τὰ ὀλοφώωντα κὶ οἱ βραχουρίδες παντοῦθε.

ὀλοφώσκακος-π-ο ὄσμ. ὁ καθ' ὄλην τὴν μάζαν του ἔξωγαμμένος, φουσκωμένος: Σολωμ. Ἐβν. Υγν. 128, 4 τὰ ὀλοφώσκακα παιδιά, -ὀλοφώσκακα μάγουλα.

ὀλοφωστικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ λέξεων κ. ἐκφράσεων, ὁ ἐκφράζων ἀλόκληρον διανοήματα διὰ μὲν μόνον πολυσυνθετοῦ λέξεων: ὀλοφωστικὸς τρόπος: || κ. ἐπίρρ. -ῶς.

ὀλοφρονῶ-ῶ Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ ἀφρ. ὀλοσφρονῶ, εἶμαι ὀλοσφρονῶ, ὀόλιος, ἀπατένας.

ὀλόφρωξ EM 526, I «κολοφρωξ».

ὀλοφωγῶν-ὄνος η] μτν. ὄσμ. ὀλοφωδῶν, ἢ ὀλοφωκτικῶν βλλ., ἢ φουσακαλίδα* ἴσα. ὀλοφωγῶν* φλυκτικῆ ἐπὶ τῆς γλώττης»: Θεοδ. 9, 30 μήνη ἐπὶ γλώσσας ἀκρας ὀλοφωγῶνα φύσας.

ὀλοφωδός-ή-όν [ὀλοφωρομαι] ὁ αἰκτός, ὁ θρηνώδης: Ἰλ. Ε 683 ἔπος δ' ὀλοφωδῶν εἴπειε, Ὁδ. Τ 362* || τὸ -ῶδ. ὀλοφωδία ἔς ἑπίρρ.: Ἀντ. ΑΠ7, 486, ἠολλάκι τῶδ' ὀλοφωδία κόρας ἐπὶ ἀσμάτι Κλεινώ. - παῖδ' ἔδῳσσε φιλάν.

ὀλοφώζω μαν. ὀλοφωρομαι, ὀδύρωμαι: Ἐστ. 594, 26.
ὀλοφώης-ος-ές ὁ ἐναΐτος τῆν φυλῆν, ὁ ἔξ ἐνός μόνον τεμαχίου ἀποτελούμενος, μονοκόμματος: Ἀριστ. ΖΜ 693α, 25 ὀλοφώης ὁ τόπος ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἐστίν.

ὀλοφώλος-ον Σουῖδ. ὁ ἀλόκληρος.

ὀλοφωρμός-ος [ὀλοφωρομαι] κ. νεώτ. κλαυθμηγὸς θρήνος, ὀδύρωμος, γοερὰ κραυγὴ ἢ Ἀριστ. Σφ. 390 τοῖς σακρούσιον τῶν φευγόντων ἀεὶ καὶ τοῖς ὀλοφωρμῶι, Θεοκ. 7, 1 ὀλοφωρμῶ τὸ ἄμα μετὰ βοῆς ἐκρώντο, Πλάτ. Ἀξ. 368B ὀλοφωροῦ καὶ σακρούων.

ὀλοφωρομαι κ. νεώτ., αἰολ. ὀλοφωρῶω Ἰ' Ἡρωιδιαν. 2, 949I, μέλλ. ὀλοφωροῦμαι Ἰ' Ἰωσ. 29, 4 [κῶδ. II, ἀόρ. ὠλοφωροῦμαι (Ἰωσ. 2, 37) κ. ἐπ. ὀλοφωροῦμαι Ἰ' Ἰλ. Ὁ 245] κ. ὀλοφωροῦ Ἰ' Ὁδ. Α 418I κ. παθ. ἐν μτ. ὀλοφωρθεῖς Ἰ' Θεοκ. 6, 78I, ἀνθ. κλαῖω μετὰ στεναγμῶν, μὲ ξεφωνητὰ, θρηνῶ, ὀδύρωμαι, σκούζω: Ἰλ. Ε 87I καὶ β' ὀλοφωρομένους ἔπεια πτερόεντα προσήδα* || συνήθ. μτ. ἐπίρρ.: Ἰλ. Ω 328 φίλοι δ' ἄμα πάντες ἔποντο πῶλλ' ὀλοφωρομένους ὡς εἰ θανάτῳδε κίοντα, Ὁδ. Κ 409 οἰκτρ' ὀλοφωρομένους, αὐτ. Κ 447, Ἰ' Ἡρ. 2, 14I ὀλοφωρομένον δ' ἄρα μιν ἐπελεθβεν ὄνηον* || μτ. δοτ. θρηνῶ διὰ τι πράγμα: Θεοκ. 6, 78 τοῖς αὐτῶ κακοῖς ὀλοφω-

ρθεῖς [σχόλ. ἐπὶ ταῖς ἰδίαις συμφωραῖς ὀλοφωρομένους]: || κ. ἀπολ.: Ἰ' Πλάτ. Παλ. 329A οἱ σὺν πλειστοῖς ἡμῶν ὀλοφωροῦνται ἐμνιονόντες* || κ. μτ. αἰτ. θρηνῶ, ὀδύρωμαι διὰ τινα: Ὁδ. Τ 522 παῖδ' ὀλοφωρομένην Ἰ' Ἰταλον φίλον, Σοφ. Ἰ' Ἡλ. 145 δ' Ἰ' τυν αἰὲν Ἰ' τυν ὀλοφύρεται, Εὐρ. Ρήσ. 896 τέκνον σ' ὀλοφύρομαι, Ἰ' Ἡρ. 5, 4 τὸν μὲν νεοθῆνον... ὀλοφύρομαι, ὅσα μιν δέει... ἀναπλήσαι κακά, Θεοκ. 2, 44 τοὺς τῶνδε ἴων τοκέας*, οὐκ ὀλοφύρομαι μάλλον ἢ παραμυθίσσομαι, Ἰωσ. 2, 37* 2] ὀδύρωμαι διὰ τὰ κακὰ τῶν ἄλλων, ἀπθανόμεναι οἰκτον, συμπάθειαν, λυποῦμαι: Ἰλ. Π 445 τὸν δ' ὀλοφύρεται ἴητορ, αὐτ. Α 418 ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύροσα θυμῶ* || κ. μτ. γενικ. προσ. εὐσπλαγχνίζομαι τῶν, οἰκτρῶν: Ἰλ. Ὁ 33 ἀλλ' ἔμνηθ' ἀθανῶν ὀλοφωρομέθ' αἰχμητῶν, αὐτ. Χ 169 ὀλοφύρεται ἴητορ Ἐκτορος* || ὄμ. κ. μτ. αἰτ. προσ. ἐλέω, κατοικτρῶν: Ἰλ. Ὁ 245 τὸν δὲ πατῆρ ὀλοφύροτο δάκρυ χέοντα, Ὁδ. Δ 364 εἰ μὴ τίς με θεῶν ὀλοφύροτο καὶ με πάσων, αὐτ. Κ 158* 3] παρακαλῶ μετὰ σακρούων καὶ ὀδύρωμῶν, ἰκετεύω: Ἰλ. Ψ 75 καὶ μοῖ 3δς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι* || κ. μτ. ἀσφωρ.: Ἰλ. Χ 232 πῶς... ἄντα μνηστῆρων ὀλοφύρεαι ἄκιμος εἶναι γ' || κ. μτ. ἰδῶν: Ἰωσ. 29, 4 τὰς οὐσίας ἐχοντες ὀλοφωροῦνται τριπαραχόντες* 4] ρηματ. π. ὀλοφωρμός, ὀλοφωρικός, ὀλοφωρτεός, ὀλοφωρτικός.

ὀλοφωρτικός-εως η] [ὀλοφωρομαι] κ. μαν. ὁ ὀλοφωρμός, ὁ θρηνός, ὁ ὀδύρωμος: Θεοκ. I, 143 τὴν τε ὀλοφωρῆν μὴ οἰκῶν καὶ γῆς παρειαῖσι, ἀλλὰ τῶν σωμάτων, Τζέτ. Ἡοῖδ. 412 τὸ θέατρον πρὸς ὀλοφωρσις ἐκίνησεν.

ὀλοφωρτικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὀλοφωρμόν, θρηνητικός: Ἀριστ. ΗΝηκ. II 25α, 9 καὶ περὶ τῶν ἀναγκαίων ἢ μικρῶν ἡκίστα ὀλοφωρτικός καὶ δεητικός.

ὀλοφωρτικός μτν. ἐπίρρ. κατά τρόπον ὀλοφωρτικός βλλ.: Ἰώα. Π 6, 5, 3.

ὀλωπος ἴσα. κῆλκος, ἔλεος, θρηνός.

ὀλοφωτικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ φωτῶν, ὁ ἐξ ὀλοκλήρου, ἐντέλως φωτικός, ὁ ἀφοριστὴν τὰς ὀργανικὰς οὐσίας διὰ τῆς χλωροφύλλης καὶ τοῦ φωτός, ἀντιβ. ὀλοκωϊκός.

ὀλόφωτον [τό] μτν. ἡ κἀππαρις: Διοσκ. 2, 173.

ὀλοφώσιος-ον [ὀλλυμι] ἐπ. π. ὄμ. μ. ἐν τῇ Ὁδ. κ. κτ. οὐδ. πλθθ. ὁ ἐπιφωρῶν ἀφανισμὸν καὶ θάνατον, ὁ καταστρεπτικός, ὀλέθριος, θανατηφόρος: Ὁδ. Δ 410 πάντα θεὰ τοῖ ἐρέω ὀλοφώσια τοῖο γέροντας, αὐτ. 460 ὀλοφώσια εἰδῶς ἴμειπρος ὀλεθρίων τεγασμάτων, αὐτ. Κ 289, Ἐθεοκρ. 28, 185 λύκων τ' ὀλοφώσιον ἔρνος, Νηκ. Ὁηρ. 327 μέλας ὀλοφώσιος ἴος.

ὀλόφωσος-ος [φωνή] ἐπὶ τοῦ ἀετρουθίνος, ὁ ἐξ ὄλης δύναμεως φωνάζων* ἴσα. ὀλόφωσος ὁ ἀετρουθίνος, ἢ ἀπὸ τοῦ ὀλόφω, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ὄσῳ ἐλον αἰρεσθαί καὶ μετεωρίζεσθαι: Κρατιν. 259 ὡσπερ ὁ περσοῖς ὄρων πᾶσαν καναχῶν ὀλόφωσος ἀλέκτωρ [ἰοδρό. ὀλόφωσος].

ὀλόφωτος-ος [η-οῖν] [φωρίζω], νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ ἔχων σῦμπαν, πλῆρες τὸ φῶς: Γεωργ. 2, ὄγκ. 63I τὴν ὀλοφωτον ἡμέραν, Εὐμῶδ. Ὀσμ. 425 σὺ δὲ μοι τὴν μνησθεῖς σελήνην ὀλοκωϊκῶν Ἰ' ὀλόφωτων ἐμῆ μοι τὰ δῆγῆρα* 2] νεώτ. φωσ. τὸ ὀλόφωτον ὡς οὐα. φωσπητικὴ συσκευὴ, ἢς ὀλοτὸ φῶς συλλέγεται καὶ κατευθύνεται διὰ φακῶν καὶ ἀνακλαστήρων πρὸς ὀρισμένην κατεύθυνσην.

ὀλόχαλαρος-ον μτν. ὄ. γρ. ἀντὶ ἰλιος χαλαρός: Γαλ. Κρ. Μορ. II, 15.

ὀλόχαλκος-ον σχόλ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἰλιος ἐκ χαλκοῦ ἀποτελούμενος: Σχόλ. Εὐρ. Φοῖν. 120. Διγεν. Ἀκρ. II 6 ἀπολεσαν εἰς τὸν λουτρόν ὀλόχαλκον τὴν θήκην, -ὀλόχαλκος ἀνδριάς.

όλιχαρος-η-ο μιν. κ. δημ. ό πλήρης χαρός, ό περιχαρής: Έρωτόκρ.1,201| και όλιχαρος μ' έρωτήεις, αút.4,78δ, Πορφύρ Σ.κ.83,4 να γέρνη στην ποδιά και να κεντά τ' όλιχαρο όνειρό της.

όλιχόμορος-η-ο δημ. κ. -μορος ό έντελώς κλομό, ό κατάλομος.

όλιχόμορος-ο μιν. κ. δημ. ό έξ όλοκληρού κλώρο: Διοσκ.4,126 βοτάνη όλιχόμορος.

όλιχόντρος-η-ο δημ. ό καθ' όλον τό σώμα ή τόν όγκον αύτού χνόδρος.

όλιχρονής δημ. κ. όλιχρονης καθ' όλην τήν διάρκειαν τό έτους: Έφοτλ.Όδ.Η 118 δε λείπει όλιχροनिया καρπός, χειμώνα καλοκαίρι.

όλιχρονίας-ον μιν. κ. νεώτ. ό καθ' όλον τόν χρόνον διαρκών, ό διηνεκής, ό συνεχής πρδλ. πολυχρονίας: Έρωτ.ιδιαν.Έπιμ.186 έπηετανός ό όλιχρονίας.

όλιχρονίας έπίρρ. μιν. κ. νεώτ. διηνεκώς, συνεχώς: Τζέτς.Ήσιόδ.31.

όλιχρονος-ον πάπ. όλόκληρος, έπί χρονικού διαστήματος: όλιχροनिया τριετία.

όλιχρούς-ος-ου-ον έπί ζώων, ό έξ όλοκλήρου έχων τό αύτό χρώμα, ό μονόχρωμος, ό όλόχρωμος: Άριστλ.Ζ1 785β,19 μεταβάλλει δέ τά όλόχροα πολλά μάλλον τών μονοχρόων [ζώα].

όλιχροσυμμάργτος-ος-ον μιν. ό όλος, ό λαν πλουσίας κεκοσμημένος διά χρυσού και μαργάρου: Καλλιμ.Χρυσ.567.

όλιχρυσον [τό] μιν. τό φυτόν άειζών τό μέγα: Ψιδιοσκ.4,88.

όλιχρόσος(-η)-ο[η] κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ό όλος έκ χρυσού κατασκευασμένος: Άντιφάν.224,5, Πλοστ.Ήδ.852B, "Αθίν.5,202B και έπ' άλλου δέ κέρας όλιχρυσον, Μολάδ.1 287,11 στέφανον όλιχρυσον, Έρωτόκρ.1,383 άνα στεφανί όλιχρυσον τά βήνα στό κεφάλι, αút.1391, Πολίτ.Έκλ.Τραγ.98,23 και τήν εύρίσκουν ή έπλεγε τ' όλιχρυσά γατίνα, - όλιχρυσό γιορνάνι: || κ. μ. φ.φ.: Φιλ.1,666,33 όλιχρυσος, . στρωμναί, Σωλμρ.Έθν.Υμν.84,4 και εις τήν άφραν κυματίζουσ μαύρα, όλιχρυσά μαλλιά.

όλιχρωμος(-η)-ο[η] νεώτ. κ. δημ. ό έχων όλόκληρο τό αύτό χρώμα, μονόχρωμος.

όλιχύλας-ος μιν. ό έξ ύετού έξ όλοιόληρου βραχείς, όλόδροκτος: Έύστ.Όδ.1552,34 μέχρι και τών άρτι χυλόσθαι τό έξ ύετών τυχόν ύγραίνεσθαι, και όλιχύλας ό λαν τούτο παθών.

όλιφωκ έπίρρ. δημ. έξ όλης φυλής, έξ όλου τού θυμικού.

όλιφωκος(-η)-ο[η] μιν., μιν., νεώτ. κ. δημ. ό έξ όλης φυλής συμβαίνω, ό έγκάρσιος: Φιλόδ. άπ.19 (άμφ.σημ.), Έύστ.Όδ.1901,43 τό δέ έμμενές τήν όλιφωχον, . βίαν άηλοτ, αút.Πον.341,27 δέπνην όλιφωχον, Γρην.Σ.κ.Τεpp. Κρίσις και Ψυχή ό σε σε πετάει όλιφωχος ή ό λογιμιστό μου πάλι.

όλιφωχός-έω πάπ. έσφ. άνάγη, άντί όλιφωχός, λιποθυμά: έμοι μελήσει πός σοι άρσστά έσται, μη όλοφωχός.

όλιφωχός μιν. κ. νεώτ. έξ όλης φυλής λαν έγκάρσιος: Έύστ.Πον.83,23 τά ειρηνεία όλιφωχός εθέλω.

όλη (ή) "Ήσ. «έλης, και χνόδρος πε έρεος».

όληη (ή), δωρ. -α, όχημα έλαιού εκ βύρρος ή δέσματος, συνήθ. έν χρ. έν τή παλαιότερη "Ήσ. «λήκυθος» πρδλ. Άθην.11,495C «τήν δέ όληην Κλειταρχος Κορινθίους μέν ύπει και Βυζαντίους και Κυπριους τήν λήκυθον άποδοιδαν, Θεσσαλους δέ τήν προχόν»: Θεόκρ.2,156 και Νικ.έν τίθει τάν άωριπα πολλακις όληην, Νικ.Όπρ.97 ατά δ' έν όληη βρόπιε, και αύτίκα γαία λιπαίνος, Αχαίν.11 λιθάργυρος όληη» || έπί της λήκυθου τών κινικών φιλοσόφων: Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,293 άγκει-

ται κινικικό σκόλ' από Σωχάρτος όληη τε θυπόεσσα πολυτράτιό τε πήρας λείφανον' 2| πρόχος: Ήαν Τραγ.10.

όληϊδα (ή) μιν. κ. δημ., δ. προφ. όρηϊδα ή έληϊς: Χρον.Μορ.182 όληια τήν όληϊδα μου και έγκρεμνοβολιστ', Έρωτόκρ.1,992 και τήν όληϊδαν τάχει να βρη πουλλιν άκάτεχο και άγνωστο να γέλασθ, αút.1,1144.

όληϊζω μιν. κ.δημ., δ.προφ. όρηϊζω, παρατ. ώληϊζα, κ. ήληϊζα έληϊζω: Χρον.Μορ.2 θέλω να σε άφηνήσω άφηνισιν μεγάλην. . όληϊζω να σ' άρέσει, Έρωτόκρ.1,160 και τούτα, πού με βρήσκα, δέν τά ήλιζα ποτέ μου.

όληϊσιος κ. -ιδος(ή) ή όληη βλλ. : Σαπφ.51,2 Θεόκρ.18,46 πράται δ' άργυριος έξ όληϊδος ύγρόν άλειψαρ λαζόμεναι στατεύουσ υπό ακιερών πλάστασιν.

όλημία [τό] κ. νεώτ. οί έν Όλυμμία πανηγριζόμενοι ύφ' όλων κοινώς τών Έλλήνων άγώνες πρός τμήν τού Όλυμπίου Διός, τελούμενοι κατά τετραετία, ά. Όλυμπιακοί άγώνες: "Ηρ.1, 59 "ηποκράτει γάρ άόντι 1δωτή και θεωρώπτη τή Ούλύμπια τέρας έγίνετο μέγα, αút.8,26, Έεν. Έκλ.7,426 παρασκευάζοντο ποινεί τ' Όλύμπια, Πλουτ.Ήδ.190C έπαινούμεν δέ τών "Ηλειών έπί τώ τ' Όλύμπια καλάς άγειν, Λουκ.Μισθ.Συν.13 κερκάρηκας σίν, . και έσθεσται τ' Όλύμπια.

όλημιάς, δωρ. Όλυμπιάδης εις Όλυμπιον: Θεουκ.3,8 ώς αούτοις οί Λακεδαιμόνιοι ειπον Όλυμιάς παρεναι, Ανδοκ.1,132 άρηθάρων εις Ήσθμόν και Όλυμιάς, Θεόδωρ.Α18,16' πρδλ.Θεόδοστ.Καν.163 επί εις άεί επιρήματα, έχοντα πρό τού δ' ήν αν συλλαβήν, διά τού ι γράφαται και δωρίά έσπιν, σιν χαρόνδης, . . Όλυμπιάδης.

όλημιάδην μιν. εκ της Όλυμπίας: Στέφ.Βυζ. **όλημιάδης**-ής-ον νεώτ. κ. δημ. ό άνηκων ή άναφερόμενος εις τήν Όλυμπια ή τή Όλύμπια:

Θουκ.1,64 έν τώ Όλυμνιακό άγώνι, Ξεν.Έκλ.7,414 τού Όλυμνιακού δρους, αút.7,428 έπίνοτος Όλυμνιακό έτους, Άριστλ.άπ.533 Όλυμνιακό έκεχειρία ή κατά τήν διάρκειαν τών Όλυμνιακών άγώνων προσημείνι, Τουλ.Λόγ.2,83 Όλυμνιακά νίκα . . || ειδ. νεώτ. κ. δημ. Όλυμπιακό άγώνος οί άνά τετραετία εις άλλην εκάστοτε πόλιν τελούμενοι διεθνεις άγώνες.

όλημιάδης δωρ. άντι όλημιάζεις βλλ. : Θεόγνωστ.Καν.163.

όλημιάς [τό] έν Λεόβω κ. Εβοδία, άνεμος βορειοδυτικός πνέων πρό και μετά τήν χειμερινή τροπήν εκ της Ισχυρώς φυχής μεσορείου Θεσσαλίας, ά. άργεστής 1άμυξ: Άριστλ.Μετ.363δ, 24, αút.Κόσ.394β,26, Ήω.Λυδ. Άρχ.4,119.

όλημιάς-άδος(ή) κ. μιν. κ. νεώτ. άνώμ. όηλ. τού όλημίας, έπίθ. τών Μουσών: "ήδ.Β 491 Όλυμιάδες μούσαι, Διός αιγιόχοιο θυγατέρες, "Ήσιόδ.Ό 25' || κ. έπί τών Χαρίτων: Άριστφ. Όρν.782 Όλυμιάδες δέ μέλος Χάρτες Μούσαι τ' έπυλόλουζαν || κ. έπί τών νυμφών τού Όλύμπου: Σοφ. Α1,881 ή τις Όλυμιάδων θεών || κ. γεν. ή τόν Όλύμπου κατοικησασα θεά: "Ήσιόδ.άπ.142,2' 2| μτ. τού έλαια, ό έξ έλαιας σπένδων τών Όλυμπιακών άγώνων: Πίνδ.Ν.1,17 και Όλυμιάδων φύλλους έλαϊαν χρυσείας μιχθέντες 3| ώς ούα, οί Όλυμπιακοί άγώνες, τό Όλύμπια: "Ηρ.7,206 έν γάρ κατά τωτά Όλυμνια τούτοις τοίσι πρήμισσι συμπροσάσα, Πίνδ.Ο.1,94 τό κλέος, . τών Όλυμιάδων 4| ή έν Όλυμμία νίκη: "Ηρ.6,70 τοίσι Λακεδαιμόνιοισι Όλυμιάδα προσέβαλε (επειδοφίλειες τοίσι Λακεδαιμόνιοις δόξαν Όλυμπιακής νίκης, αút.6,103 Όλυμιάδα άνελίσσεται ινικάς εις τών Όλυμπιακών άγώνος 5| μιν. γεν. πάσα νίκη, βριαμός: Φιλόστρ. Απολλ.

4,44 παρεσκευάστο δὲ καὶ κατηγοροῦς ἐς αὐτὸν, πολλοὺς ἀπολωλεκώς ἦδῃ καὶ τοιαύτων Ὀλυμπιάδων μετόδους, Γρηγορ.Ν 4 καὶ περὶ ἄλλων αἰκῶν ἢν περιεργάζεσθαι στρατηγὸν ἀνδρα καὶ πολλῶν Ὀλυμπιάδων τοιαύτων μετόδων 2) χροικὸν διάστημα, συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων ἐνιαυτῶν, σύνθετος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι ἐπὶ τὸ νὰ προσδιορίζωσι τὴν χρονολογίαν ἱστορικῶν συμβάντων ἔχοντες ὡς ἀφετηρίαν τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, ἣς ἐγένετο ἰσὺς τελευταίας τελεσεθείσης τῆς 393 π.Χ. ἢ τῆς 776 π.Χ. ἢ Πλάτ. Π 350F τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνήλκεν Ἴνα γράφει, Ἀθήν. 14,635E ἐγένετο δὲ ἡ βεβαίη τῶν Καρνείων κατὰ τὴν ἑκτηὴν καὶ εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

ὀλυμπιάσι κ. Ὀλυμπιάδι (Ἐσθρ. Π 18,16) ἐν Ὀλυμπία: Ἀριστ. Σφ. 1382 Ὀλυμπίασιν ἠνίκ' ἐθεώρων ἐνῶ, Θουκ. 1,143 εἴ τε καὶ κινήσαντες τῶν Ὀλυμπιάσιν . . χρημάτων μεθῶς μείζονα παρῶν τὸ ἡμῶν ὑπολαβεῖν τοὺς ἐπιθῶν τῶν ναυτῶν, Ἀνδοκ. 4,25, Πλάτ. Ἀπολ. 36D, Δημ. 561 Ἰππων Ὀλυμπίασιν ἀγῶνας ὑπέηρχον αὐτῶν.

ὀλυμπιεῖον κ. νεώτ. κ. Ὀλυμπία κ. Ὀλύμπιον Θεόγνωστ. Καν. 129,27 ἐπροπεριπῶνται δ' ὁμοίως τὰ διὰ τῆς ἐκ διεθροῦ γραφομένου καὶ ὁσα ἀπὸ τῶν εἰς οὐ καθάρων τῶν παραληγομένων κύρια καὶ κτητικά . . ὡς Ἀσκήσειον, ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου διὸς ἐν Συρακοῦσας: Θουκ. 6,64 ἐδίδασκον δ' αὐτοὺς περὶ τοῦ πρόσ τῶ Ὀλυμπιεῖω χωρίου, αὐτ. 6,70 2) ὁ ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸν Ἰκασὸν ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου διὸς: Πλάτ. Φαιδρ. 227B ἐν τῆσδε τῆ πλησίον τοῦ Ὀλυμπίου οἰκίᾳ τῆ Μορτυχίᾳ, Ἀριστ. Π 1333b, 23 καὶ τοῦ Ὀλυμπίου ἡ οικοδομηθεῖσα ὑπὸ τῶν Παισιστρατιδῶν 3) Ἐπιγρ. κτ. πληθ. ἑορτῆ ἐν Ἀθήναις τοῦ Ὀλυμπίου διὸς.

ὀλυμπικός-ή-όν, ἰων. ὀλυμπικός ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ὀλυμπον: ἢ Πρ. 1,172 δέκι φυλάσσεσθαι τὴν ἐσθλὴν τὴν Ὀλυμπικὴν, Πλάτ. Αἰμ. 13 παρὰ τὴν Ὀλυμπικὴν ἀπώρειαν 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ Ὀλύμπια, ἦτοι τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ὁ Ὀλυμπιακός: Ἀριστ. Π 583 πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνας, Θουκ. 1,6 ἐν τῶ Ὀλυμπικῶ ἀγῶνι διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθλητὰ ἠγωνίζοντο ἢ ἐπιγραφῆ λόγου πινός τοῦ Γοργίου 3) Ἐπιγρ. ὁ ὀλυμπικός ὄνομα μῆδος ἐν Ἠλίῳ.

ὀλυμπικός ἑπίρρ. ὡς ἐν Ὀλυμπία: Πλάτ. Πολ. 583B. **ὀλυμπιοδρόμος-ον** ὁ ἀγωνισθεὶς ἢ νικήσας ἀγῶνα δρόμου κατὰ τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας: Βακχ. 3,3 ὀλυμπιοδρόμους ἴερωνας Ἰπποῦς.

ὀλυμπιονίκη ἰθι. ὄρρ. ὀλυμπιονικά ἡ νίκη ἐν τοῖς ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι: Βακχ. 4,17 δύο τ' ὀλυμπιονίκας ἀείδειν, Ἀντιφ. Σοφ. 49.

ὀλυμπιονίκης ἰθι κ. νεώτ. κ. ὄρρ., ὄρρ. ὀλυμπιονικός ὁ νικητὴς ἐν ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι: Πινδ. Ο 6,4 εἴ δ' εἴη μὲν ὀλυμπιονίκας, αὐτ. 8,18, Ἦρ. 5,47 ἔών τε Ὀλυμπιονίκης καὶ κάλλιπτος Ἑλλήνων τῶν κατ' ἐαυτὸν, Ἀνδοκ. 4,33 καίτοι οὐ μόνον αὐτὸς ὀλυμπιονίκης ἦν, Πλάτ. Πολ. 465D ζήσουσι τε τοῦ μακαριστοῦ βίου, ὃν οἱ ὀλυμπιονίκας ζῶσι, Ἀριστ. Π 1365a, 25 ὃ κ. ὡς ἐπιθ. ἢ Πινδ. Ο 3,3 Ὀλυμπιονικὸν ἔμνον, αὐτ. 7,88 τίμα μὲν ὀνομα τῶν ὀλυμπιονικῶν ἢ νεώτ. κ. ὄρρ. ὁ νικητὴς εἰς τοὺς τὰ νῦν τελομένους ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

ὀλυμπιονίκος-ον ὁ κίων ἐν τοῖς ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι: Πινδ. Ο 5,21 σέ τ' Ὀλυμπιονίκα, αὐτ. Ν 6,17 κενός Ὀλυμπιονίκος ἐών.

ὀλύρα-ον π. ὄρρ., Ἠσιόδ. κ. Ἀττι. ποίη. ἐπιθ. τῶν ὄρραντων θεῶν κ. Ἰδίων τῶν διὸς, ὁ τοῦ Ὀλυμπεῶ, ὁ ἐν Ὀλύμῳ οἰκῶν: Ἰλ. Α 399 ὄππότε μιν ἔυνδῶ-

σαι Ὀλύμπιοι ἦβελον ἄλλοι, Ὀδ. Α 60, Ἠσιόδ. Ἐργ. 474 εἰ τέλος αὐτὸς ὄπισθεν Ὀλύμπια ἐσθλὸν δαΐσει, Σοφ. Π 275 Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος, Ἀριστ. Νεφ. 817 μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, Θουκ. 3,14 καὶ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, Πλάτ. Πολ. 583B τῷ σωτηρὶ τε καὶ τῷ Ὀλύμῳ Δί, Ὀμπ. Ἀλ. 4,315 ὀλύμπιος ἀστὴρ ἢ π. κ. πωμ. ὁ Περικλῆς: Ἀριστ. Ἀχ. 530 ἐντέθεν ὄρρῳ Περικλῆς ὀλύμπιος ἡστρατην 2) νεώτ. συνεκτ., ὁ πλήρης γαληνοῦ μεγαλειοῦ, ὁ θεῖος, μεγαλοπρεπής: Καλλ. Ὀδ. 15,15 ἦτον ποτὲ οἱ ἐνέτα ὀλύμπιοι φωναί, ὀλύμπιον ὄθος 3) νεώτ. ἀνατ. ὀλύμπιον μέτωνον τὸ πρόχρον καὶ ἀνωμάλως ἀνεπτυχόμενον. **ὀλυμπιῶν-ῶνας** ἰθι Ἐπιγρ. ὄνομα μῆδος ἐν Χαλκίδι. **ὀλυμπόθεν**, ποι. Ὀλυμπόθεν, ἐκ τοῦ Ὀλύμπου: Πινδ. Π 4,214 ποῦσα δ' ὠκύτατον βελῶνα ποικίλιν ἴπυγα τετρακάνωμον Ὀλυμπόθεν ἐν ἀλύτῳ ζεῦσαισα κύκλω μαρινῶδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρειν πρώτον ἀνθρώποισι.

ὀλυμπόνδε, ἰων. Ὀλυμπόνδα, εἰς τὸν, πρὸς τὸν Ὀλυμπον: Ἰλ. Α 221 ἡ δ' Ὀλυμπόνδα βεβήκει δώματ' ἐς αἰγιόχοιο διὰς μετὰ δαιμόνας ἄλλους, Πινδ. Ο 3,36 τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Ὀλυμπόνδ' ἰων θαπτόν ἀγῶνα νέμειν.

Ὀλυμπος ἰθι κ. νεώτ. κ. ὄρρ., ἰων. Ὀλύμπος, περιφώνησι καὶ ὑψηλὸν ὄρος τῆς Θεσσαλίας, θεωρούμενον ὡς ἔδρα τῶν θεῶν: Ἰλ. Ε 867 καρπαλίμως δ' ἴκανε θεῶν ἔδος, αἰπὸν Ὀλυμπον, αὐτ. Α 77, Ὀδ. Υ 103 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγιόχεος Ὀλύμπου, δ. τραγ. ὁ Ὀλυμπος καὶ ἡ Κίσαθος ἢ τὰ δύο βουνὰ μαλιώνων ἢ π. Ἀττ. ὄρημα ὄρρ. καὶ Σοφ. ΟΤ 1088 οὐ τὸν Ὀλυμπον ἀφείμων πρβλ. αὐτ. Ἀντ. 758 2) ὄνομα διαφ. ὄρων, ἦτοι ἐν Μυσίᾳ: Ἦρ. 1,36, Ξεν. Κυν. 11,1 ἐν Λακωνικῇ: Παρόδ. 2,65,8 ἐν Ἠλίῳ: Στράβ. 8,3,31 ἐν Λυκίᾳ: αὐτ. 14,3,8 ἐν Κύπρῳ: αὐτ. 14,6,3.

ὀλυμβάζω μτγν. ἐνεργῶ τεχνιτῶν γονιμοποίησην τῶν φρονιμοδένδρων φέρων πλῆθον τοῦ ἀνοῦτος τῆς θηλείας φοινίκος ἀποκοπέντα ἀνοῦτα κλάδων τοῦ ἀρρενοῦ δένδρου πρβλ. ἐριναίω: Ἐσθρ. Φ 2,8,4, αὐτ. Ατ. 2,9,15 διὸ καλοῦσιν ὀλυμβάζειν αὐτοὺς.

ὀλύθη ἰθι μτγν. τὸ δένδρον ἐρινεὸς βλλ.: Πασα. 4,20,2 τὸ δένδρον τὸν ἐρινεὸν εἰσιν Ἑλλήνων οἱ καλοῦσιν ὀλύθην.

ὀλυμβηφόρος-ον μτγν. ὁ ὀλυμβηφόρος βλλ.: Ζηηόδ. 2,23.

ὀλυμπιακός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐν Χαλκιδικῇ περιφώνησι ἀθηναϊκὴν ἀποικίαν Ὀλυμπον, ὁ τῆς Ὀλύμπου: Ἀθήν. 8,334E ἢ ἐπιγραφῆ τοῦ πρώτου, δευτέρου καὶ τρίτου λόγου τοῦ Δημοσθένους: οἱ τρεῖς ὀλυμπιακοὶ (λόγοι) τοῦ Δημοσθένους.

ὀλυμπικός ἰθι δ. τ. τοῦ ὀλυμβός βλλ.: Ἠσιόδ. ἀπ. 14, Ἦρ. 1,193 φήνας γὰρ δὴ φέροισιν ἐν τῷ καρπῷ οἱ ἔρρανας κατὰρ οἱ ὀλυμβοί, Ἐσθρ. Φ Ατ. 5,18, Πά Ἀσμ. 2,13 ἡ σικὴ ἐξήνεγκεν ὀλύμβος αὐτῆς, αἱ ἀμπελοὶ κυπριζοῦσιν.

ὀλυμβηφόρος-ὀλυμβηφορῶ δ. τ. τοῦ ὀλυμβηφόρος, ὀλυμβηφορῶ βλλ.ς.

ὀλυμβός Ἠσ. κτὸ ἀπότρημα καὶ ἀποκαθαρμα. **ὀλυμπιζέω**(τῶν) Ἐπιγρ. Ἠέλια κτ. προφ. τοῦ Ὀλυμπιάδου, γενκ. πληθ. τοῦ Ὀλυμπιάς βλλ.: Ἐπιγρ. Ὀλυμπιας.

ὄλαρα ἰθι, ἰδ. κτ. πληθ. ὄλαρα εἰδος τῆ κριθώδους ὄβριμου καρποῦ, ὁμοίου πρὸς τὴν ζεῖαν βλλ. ἢ, χρησιμοποιοῦμένου καθ' Ὀμηρον ὡς τροφῆς τῶν ἰππῶν: Ἰλ. Ε 196 ἴπποι ἐστάσι περὶ λείκων ἐρεπτόμενοι καὶ ὄλαρα, αὐτ. Ο 564 ἢ ἐν χρ. π. Αἰγυπτίως πρὸς παρασκευὴν ἄρτου: τὸ Ἦρ. 2,36 μετὰ ἀπὸ ὄλαρων ποικύων σισία, τὰς ζεῖας ἀλλεῖτεροι καλοῦσαι, αὐτ. 77, Δημ. 100 ὑπὲρ δὲ τῶν με-

λινών και των δαλινών των εν τοις Θρακίοις σιροίς, Πλ. Έξ.9,32 δ' έξ πυρός και η δαλινά οακ έπλήγησαν (δ.γρ. δάλρι). 2) είδος τι σιτηρού δικόκου, (εία βλλ.2): Θεοφρ.Φι 8,9,2, Διοσκ.άπ. 113, Διοσκ.2,91.

δάλρινος-π-ον μτγν. ο έξ δάλρινος βλλ. ών : πόν. πυρός δάλρινος" || ο έξ δάλρινος πεποιημένος : Γαλ.6,504 άρτος δάλρινος

δαυρίτης (δ) μτγν. ο έξ δάλρινος, ο έξ αλεύρου δαυρίνου κατεσκευασμένος άρτος : Πλ. Βασα. 3,19,6 Ιδού πρός κεφαλή αυτού έγκρυφίας δαυρίτης και καθάκης ύδατος.

δαυροκόπος (δ) πόν. μυλωθρός δάλρινος βλλ. : οί προεβύτεροι των δαυροκόπων.

δαυροκρί(θον) (τό) πόν. η δαυροκρί(θας) (δ) πόν. κήμηνα δάλρινος και κριθής

δαλον 'Ησ. «ένέδρα».

δαλώθης-ους-ες ο δολωθής βλλ. : 'Πην.Γαλ.19,126

δαλώθης-ον σπάν. ποι. τ. του δλωος βλλ. : 'Ησιόδ. © 59) της γάρ δαλώθην έστι γένος.

δαλνα παθ. παρακ. του ρ. κλυμι βλλ.

δαλως (δολος) έπίρρ. κ. μιν. κ. νεώτ. δημ. μ. γτ. ά. έπίρρ., δωρ. ούλως (Γέμε.πελ.Ν.Στοδ.4,25,52) έξ δολωκλήρου, έντελωδ, τελείος : Πλάτ.Πολ.568Α η τε τραγώδια δλως σφονδ δοκει είναι, αút.Φιλ.36Α, 'Ισοκρ.15,31 δλως φέρεται, - είναι δλως άνεήγητον, - δλως άμετερος" || νεώτ. κ. δημ. έν τή αútή σμη. έν συνδέσει μτ. του δι' δλω, δλωος άχολου η δλωσδιόλου : δλωσδιόλου γελότος - άχριστον 2) καθόλου είνειν, γενικός είνειν, έν δλίγοις, έν ένί λόγω : Πλάτ.Πολ.437Β δίφην και πενήνη και δλωος τάς έπιθυμίας, Δημ.20 δλωος δ' ουδέεις έστιν, όντιν' ού πεφανάκι' έκείνος, αút. 458, 'Αριστλ.Φαιν.202β,19 δλωος είνειν, Θεοφρ.Φι 5,3,4 και δλωος έξ ών τά πυρά (πυρραία) γίνεται 3) σμην. μτ. άρνήσεως ούχ δλωος, μη δλωος η δλωος όθ, δλωος μή : Ξεν.Αν.1,2,35 τάδε σοι προσαγορευόμεν τοίς έννοι δλωος μη διαλέγεσθαι, Δημ.38 δλωος ούτ' άφελών, ούτε προεβεί, αút. 547, Μέν.65,9 ουδέ εις δλωος, 'Αριστλ.Κατ.13β,19, Αλοχίν.3,24, Πολυδ.20,5,10 τοίς δε Θεβαίοις ούχ δλωος εδοδοκει τά γεγονός, Λουκ.Τιμ.10 4) τή όνη, πράγματι : Πλάτ. καλώς ποιήσεις άλθισθα .. πρός ημάς ίνα δλωος ίδωμέν σιν.

δλωσις-εως (ή) μτγν. το ποείν τι δλον, άκείραιον, η εις δλον συμπλήρωσις, άποτέλεσις πνος : Θεολ. Αριθμ.59 φυσική δέ τις συσταθμία και μετρίτης και δλωσις .. ύπήρχε, Δαμάσκ.Αρχ.15.

δμ αιολ. τ. της προθ. άνα βλλ. άπαντών μ. έν συβέσει, σπον άμμένω αιολ. τ. του άναμνω βλλ.

δμά έπίρρ., μτγν., αιολ. άμα ('Επιγρ. Έρεσοί) κ. άμα (αút.), δωρ. τ. του δμή βλλ. : 'Υμν.Ία 138, Σάφρ.άπ.92 άμά τέκνων θήν δευομένη, Έπιγρ. Θήρας, αút. Έρεσοί οτινες .. άμα συναγορεύοσι τή πόλι.

δμαγύριος (δ) μτγν. προσωμοία έν 'Αχαία και όη έν Αλίγιο του Διός ώς θεοού των δμαγύριων, των συναβροίσεων : Παναρ.7,24,2 'Ομαγύριος δε έγένετο τού Δι' έπικλήσις.

δμαγυρις-εως (ή) ποι. δωρ. τ. του δμαγυρις βλλ. : Πινδ.1,6,46 έβέλον' έξ ούρανού σταθμούς ελαθει μεθ' δμαγυριν Βελλερεφόνταν Ζηνός.

δμαδάρχης (δ) (δμάς) νεώτ. ο άρχηγός πολεμικής όμάδος έν τή πεζικώφ.

δμαδέλεφος (δ) ο ατόδελεφος βλλ. : 'Αρχύτλ. Σιμλίκ.Κατ.178,25, 'Επιγρ.Σχολ.'Αριστλ.Βάτρ.768.

δμαδεύω (δμαδος) 'Ησ. «άθροίζω» || Σουίθ. «αρωρεύω».

δμάεις έπίρρ. μιν., δημ. όμαδών, έν όμίω, όμο, μαζί : Χρον.Μορ.959 νά ποίηκαμεν όμάεις των δώδεκα τήν έκλογήν, Έρωτόκρ.1,9 μείν κόρη κι άναν άγουρο, πού μηπερεύθηκα όμαδι, αút.

33, αút.1599, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 62,24 δλοι όμάδι στών Αιθίοπων νά 'ασατε τή χώρα" || κ. μτ. προοδ. έμπεροδ. (μζ) : Έρωτόκρ.1,1367 έρωτων τη καθημερόν όμαδι με τή μόνην.

δμαδίαξ μιν. έτελαξ δάροισιν άριθμών, άριθμώξ άριθμούς : Δουκηνγ.

δμαδικός-ή-α(ή) (δμάς) νεώτ. κ.δημ. ο δήκων η άναφερόμενος εις όμαδα βλλ.,εις συνολόν τι άνθρώπων, ο της όμάδος : δμαδικά όπλα, - δμαδικός ένθουσιασμός" || ο καθ' όμαδός η κατά μεγάλας ποσότητας ύφιστάμενος, γνόμενος παραγόμενος : δμαδική παραγωγή" || ό ύπό όμαδός, ένός όμίλου άνθρώπων ώς συνόλου λαμβανόμενου γνόμενος, έπιτελομένων : όμαδική προσάθεια - έξέγερσις.

δμαδικός έπίρρ. μιν. κ. νεώτ. όμαδών, έν τή συνόλω, πάντες όμο, δλοι μαζί : 'Αναστ.Σιν. 22δ, αút.261Δ, Ευστ.745 (έξδ.Μ1).

δμαδής έπίρρ. λέξ. όμο, μαζί : ΕΜ 806,8.

δμαδών (δμάς) έπίρρ. μιν. κ. νεώτ. όμο, δμαδικός καθ' όμαδός έν συνόλω, δλοι η δλα μαζί, συγχρόνως έν ταυτώ : ΚΠρωφ.Έκθ.94,15, 'Ανν.Κομν.10,285Α όμαδών διανήσασθαι τόν πορθών, αút.11,316β" || νεώτ. στρατ. φρ. πύρ η πυρά όμαδών τά ύπό πάντων των όλητών στρατιωτικής μονάδος έκτελούμενα πυρά συγχρόνως.

δμαδός (δ) (δμάς, όμας) δ. έπ. κ. λυρ. μη άπαντώσα πτγρ. πλην έν Εύρ.'Ελ.185, άπισά δε π.Πλάτ. Πολ.364β3) θόρυθος, βοή, κρότος προκαλούμενος ύπό μεγάλου κλήθους άνθρώπων, καθ' όη έπι τών συγκεχυμένων όμίλων και φωνών πολλών άνθρώπων, όπερ διαστέλλεται ρητώδ από του δουμένου βλλ. ήτοι του ήγιο, όπως προκαλείται έκ του βαδίσματος του άνθρώπου : 'Ίλ.1,573 τών δέ τάχ' άμφί πόλας δμαδός και δούσος όρμήρι, αút.Υ. 234, 'Οδ.Κ55 κινυμένων δ' έτάρων δμαδω και δούπιν ακούσος. 2) εθυσμός συλλαλλός, όμαδικόν και θορυβώδες όργανο : 'Ίλ.Κ 13 σιρήγγων τ' ένοπών όμαδών τ' άνδρώνων, Πίνδ.Ν.6,38 παρά Κασταλίας τε Χαρίτων έπέσοι όδωμφ φλέγειν, Φιλώλλ.5" || κ. έπι πολυθορύβου θρηνησάδος, έπι θορυβώδους θρήνου : Εύρ.'Ελ.155 ένθεν ακιτρών όμαδων έκλων δαυρον έλεγον 3) σπαν. κ. έπι του κρότου, της βοής της καταήθους, έπι του θορύβου λαίλακος : 'Ίλ.Ν 797 θεσπεσίω δ' όμάδω άλλ μίσγαται 4) σανεκδ. θορυβώδον στρατεύμα, ταρχώδες πλήθος πολεμιστών : αút.Η 307 ό δ' ές Τρώων όμαδων κίε, αút.Ο 687, αút.Ρ 380

5) γεν. του πλήθους, η πληθύς, η πληθώρα : Πλάτ. Πολ.364β βιβλός δε όμαδων παρεόντων Μουσίου και 'Ορφέως 6) είδ. η βοή, ο θόρυβος της μάχης, του άγώνος, της συμπλοκής η άντάρα του πολέμου : 'Ησιόδ.Α 153, αút.257 άφ δ' όμαδου και μάλον έβένουσαν αútει Ιούσαι, Πίνδ.1,78ι, 27 χάλκεον στονώεντ' άμφεπών όμαδων όδ θόρυβος της δια χάλκινων όπλων συμπλοκής 7) μτγν. η μάχη : 'Απολλ.Ρ 1347, αút.2,1077 σθη δέ και κλοαγή όπλου πέλει έξ όμαδών, Όρω.Αργ.112, αút.Λιθ.554 θερμήν εξ όμαδού κεφαλήν έτι.

δμαδός-είω (δμαδος) έπ. (ούθ) έν 'Ίλ.γ' πλθθ. άόρ. α' όμάδισσαν Ι'Οδ.Α 365ι, συνέχραμαι μετά θαρούθου, προένω, κώνω θορυβών, ταρχαήν, έπι πληθους άνθρώπων όμοσ λαοδώντων, όμαδικός φωνάζοντι, Ιπ. περί του όπό των μηνστέρων προξενουμένου θορύβου : 'Οδ.Α 365 μηνστήρας δ' όμάδισσαν άνά μέγαρα σκιάοντα, αút.Σ 399, αút.Χ 2ι 2) μτγν. ποί. όμοσ άναφωνών : 'Απολλ.Ρ 2,638 αί δ' όμάδισσαν βαρυσόλιος έπέσσει.

δμάζεις μτγν. άρωμοί, έπι άρωκων και πονήρων : Ζην.δδ.Αμωμ.228 πάρεσσι δμάζει.

δμαίμιος-ον (δμαμορ) πο. ο συγγενικό αίματος, ο έχων συγγένειαν εξ αίματος : Πίνδ.Ν.6,8.

δμαίμιος μτγν. άρωμοί, έπι άρωκων και πονήρων : Ζην.δδ.Αμωμ.228 πάρεσσι δμάζει.

δμαίμιος-ον (δμαμορ) πο. ο συγγενικό αίματος, ο έχων συγγένειαν εξ αίματος : Πίνδ.Ν.6,8.

ὄμαιμονῶ-ῶ μιν. εἶμαι ὄμαιμων, ὄμαιμος βλ. Νικ.Χων.Χρον.9,64, Παχυμ.Γ 2,266, αὐτ.9,354, αὐτ.12,406,21 (ἐκδ.2α).

ὄμαιμος-ον (ἄρμαι) κ.εωτ. κ. ὄμαιμων-ονος, βωιατ. γενικ. πληθ. ὄρμαιον (Κόρινθ.Σύμηλ.2,68), ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ὁ ἐξ αἵματος συγγενής: *Ηρ.1,151, αὐτ.8,144 αὐτὴ δὲ τὸ Ἑλληνικὸν ἐκὼν ὄμαιμον τε καὶ ὄμωλασσον, Κρατίν.433, Πλάτ.Κωμ.192: || κ. τ. Αλεξ.Εὐρ.653 τὸ μητρὸς ὄμ' ὄμαιμον ἐκχέρας πέδοι: || φόνος ὄμαιμος ὁ ἀπὸ συγγενοῦς: αὐτ. 212 οὐκ ἂν γένειοι ὄμαιμος αἰθένητος φόνος: 2) συχν. τὸ ὄρα. κ. θηλ. ὄμαιμος ὡς οὐσα ἀδέλφος, ἀδελφὴ: αὐτ.Ἐπ.681, αὐτ.Εὐμ.605 οὐκ ἦν ὄμαιμος φωνῆς δὲν κατέκτανεν, Σοφ.Ἡλ.325 ὡς δόμων ὄρω τὴν σὴν ὄμαινον, Ἐπιγ.: || κ. ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ κασιγνήτη: Σοφ.Ἡλ.12 ὄθεν σε. . . πρὸς σὴς ὄμαιμου καὶ κασιγνήτης λαδῶν ἄνεκα κάθ' ὡσα.

ὄμαιμοσύνη (ἡ) ποι. κ. ὄμαιμότης ὁ ἐξ αἵματος συγγένεια: ΑΠλ.4,128.

ὄμαιμότης-ητος (ἡ) γλῶσσα. ὄμαιμοσύνη βλλ. **ὄμαιμων**-ονος-ον δ. τ. τοῦ ὄμαιμο βλλ.: *Ηρ.5, 49 νῦν. . . ῥύσασθε Ἰωνας ἐκ δουλῶσάντων, ἀνδρας ὄμαιμονας, Αἰσχ.Ἐπ.415 Δίκη δ' ὄμαιμων κάρτα νιν προπέλλεται ἐργῆεν. . . πολέμιον ὄρω: || τὸ συγκρ. ὄμαιμονέστερος ὁ πλησιέστερος ἐξ αἵματος συγγενής: Σοφ. Αντ.486 ἀλλ' ἐπ' ἀδελφῶν, εἰθ' ὄμαιμονεστέρα τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηῶδες ἔρκειοι κυρετ: || κ. μτφ. ὁ συγγενής, ὁ ὄμαιος πρὸς συγγενή, ὁ σύγγενος: Αἰσχ.Ἐπ. 351 ἀρηγαιὶ δὲ διαδωροῖαν ὄμαιμονες: 2) τὸ ὄρα. κ. θηλ. ὄμαιμος ὡς οὐσα ἀδελφός, ἀδελφή: Σοφ.Α.Ι.131/2, αὐτ.ΟΚ 1275 ὡ σπέρμα τ' ἀνδρὸς τοῦθ', ἔμοι δ' ὄμαιμονες: 3) Ζεὺς ὄμαιμων ὁ μόνιος βλλ.2: Αἰσχ.Ἰκ.402 ἀποκτόρους ὄμαιμων τὰδ' ἐπισκοπεῖ Ζεὺς ἐπερορρηχῆς.

ὄμαλιον (τὸ) (ἀίω) μτγν. κ. μιν. ὄμακοῖον βλλ. πρὸλ.ἔστ.856,63 ὄμακοῖον τὸ ἀβροῖσμα τῶν ἀκρωμένων οὐτὰ καὶ ὄματιον τὸ αὐτὸν: *Ἰεροκλ. Πλ.Χρ.Ἐπ.27,484Μ ἄλιου τοῦ ἱεροῦ συλλόγου. ὄμασιον παντὸς ἀπόφθεγμα κοινόν.

ὄμαίχη *Ἦσ. ἀσυμμοχία.

ὄμαίχια (ἡ) (ὄμαίχιος) κ. μιν, ἰων. -ἴη (*Ηρ.8, 140,σ1) ἐνότης, ἔνωσις λόγχης, ἴησι ἀγῶνας, ἔνωσις πρὸς μάχην, ἀμνητικὴ συμμαχία: Θουκ.1,18 καὶ ὄλιγον μὲν χρόνον ἐυνειμένην ἡ ὄμαίχια, Ἀνών. π.Σουῖδ.ἐνλ.δυσμοικῶν: Σάβ.1,130 τὰς τῶν βαρβάρων ὄμαίχιας διέλωσας: || φρ. συντιθεμαί τινι ὄμαίχιαν συνάπτει συμμαχίαν μετὰ τινος: *Ηρ.8,140,1α' ἡμῖν ὄμαίχιαν συντιθεμένοι ἄνευ τε δόλου καὶ ἀπάτης: || ὄμ. φρ. συντιθεμαι ὄμαίχιαν πρὸς τινά συνάπτει συμμαχίαν κατὰ τινος: αὐτ.7,145 ἐς Ἄργους τε ἀγγέλου ὄμαίχιαν συνθεσασμένους πρὸς τὸν Πέρσιν.

ὄμαίχος-ον (ὄμοδ, αἰχμή) ὁ ὄμοδ, μετ' ἄλλων μαχομένος, μ. ὡς οὐσα, ὁ σύμμαχος, ὁ συμπολεμιστῆς: Θουκ.3,58 ἔξομμοχοι δὲ ὄμαίχιος ποτὲ γενομένωσι. Ἦσ.

ὄμαίχως (ὁ) (ὄμαίχιος) μτγν. ἀπὸ κοινῶ μετὰ τινος ὄμαίχιζομαι, μάχομαι ὄμοδ μετὰ τινος, βοηθῶ τινά εἰς τὴν μάχην: *Ὀππ.Ἄλ.5,160 ὅτε οἱ πελάσσωσιν ὄμαίχισσασθ' τ' ἀδελφῶ.

ὄμακοῖον (τὸ) μτγν. κ. ὄμακόσιον κ. ὄματιον (*Ἰεροκλ.Πλ.Χρ.Ἐπ.27,484Μ, Ἐστ.856,63) κοινὸν ἀκροατήριον, σχολεῖον, τόπος συναβροίσεως καὶ ἀκροατικῶς τῶν μαθητῶν τοῦ Πυθαγόρου: *Ἰάμβλ. Πυθ.6,30, Πορφ.Πυθ.20, *Ὀλμπ.Ἄλκ.132C.

ὄμακόσι (οἱ) (ὄμοδ, ἀκόδος) συνήκοσι, συνακροαταί, συμμαθηταί, οὕτω ἐκαλοῦντο οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου: *Ἰάμβλ.Πυθ.17,73 μνήμα αὐταῖς ὡς νεκροῖς ἐχώνωτον ὑπὸ τῶν ὄμακῶν.

ὄμαλιε κ. ὄμαλῆ *Ἦσ. εὐμοῦς. **ὄμαλέως**-ῶσι (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ ἰσοπέδωτης ἐδάφους, ὁ ἰσοπεδῶν τὴν γῆν.

ὄμαλῆ ὁ ἀνάγν. τοῦ ὄμαλιε βλλ. **ὄμαλῆς**-οῦς-ἑς δ.τ. τοῦ ὄμαλοῦ βλλ.: Ξεν.Κυν.2, 7 αἱ μὲν ἄνισαι αὐτῶν ἐν τοῖς ἑτεροκλίνοισι τῶν χωρίων. . . ἐν δὲ τοῖς ὄμαλείσι αἱ Ἰοαί, Πλάτ. Κριτ.118Α, *Ἐσέφρ.ΦΑἮτ.1,53, Πουα8,39,5 ἀνελευθῆντι ὄμαλῆς ἔστιν ὁ λόφος καὶ ἐπίπεδος: || τὸ οὐδ. συνήθ. κ. πληθ. ὄμαλῆ ὡς οὐσα. τὸ ὄμαλον ἐδάφος: *Ἀριστλ.Πρ.880β,15,αὐτ.913β,9 πεσοῖν εἰς ὄμαλῆς: || ἡ ἐν χρ.κ. ἐν τῇ ἀρχαϊκῇ σκικτῇ Ἐπιγρ. ὄρθρον καὶ ὄμαλῆς: || ὄμ. κ. ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας σωροῦ σίκου: Πλούτ.Λυκ.8 ὀρώνα τούς σωροῦς παραλλήλους καὶ ὄμαλιε: 2) κ. ἐπὶ τῶν νεφρῶν, ὁ λείος, ὁ γλοιώδης, ὁ γλιστερός: *Ἀριστλ.ΖΜ 671β,7 ὄμαλιε νεφροί: 3) γεν. ὁ λείος, ἐπὶ τοῦ φυλλώματος φωτῶν τινῶν: *Ἐσέφρ. Φ11,53: 4) μτφ. ἐπὶ κινήσεως, ὁ ὄμαλος, ὁ τακτικός: *Ἀριστλ.Φυσ.228β,28, αὐτ.223β,21: || κ. ἐπὶ τῆς μουσικῆς: αὐτ.Πρ.918α,12: 5) ὄμ. μτφ. κ. ἐπὶ τῶν συνθηκῶν τοῦ βίου, ἐπὶ τῆς διαίτης, ὁ ὄμαλος, ὁ μὴ υπερβολικός: *Ἀριστοτέλ.Ἰσθ.15 καὶ δὴ καὶ περὶ τῆς ἐσθίας καὶ τῆς λοιπῆς διαίτης ὅπως ἡ ὄμαλῆς: 6) ὄμ. μτφ. καὶ ἐπὶ περιουσίας, ὁ ἴσος: Πλούτ.Λυκ.8 καὶ ἔην μετ' ἀλλήλων ἀπαντας ὄμαλιε καὶ ἰσοκλήρους τοῖς βίοις γενομένους.

ὄμαλια (ἡ) ὄμαλότης βλλ.: Διγεν.Ἄκρ.1642 καὶ ὄμοι ἐπορεύεσθαι κάτω στήν ὄμαλιαν.

ὄμαλιζο (οἰ)μαλοῖσι κ. εωτ., μέλλ. μτγν. -ῶ [ΠΔ *Ἦσ.45,2] κ. -ῶσι [Σύμμ.ΠΔ *Ἰώδ 39,10], ὄμορ. ὄμαλιστα [ΠΔ *Ἦσ.28,25], μέσ. κ. παθ. ὄμαλιζομαι, μέσ. μέλλ. ἐν παθ. σμν. ὄμαλιούμαι [Ξεν.Οἰκ.18,5], παθ. μέλλ. ὄμαλιθίσσομαι (*Ἀριστλ.Πολιτ.1265α,40), παθ. ὄμορ. ὄμαλισθην [αὐτ.1266β,3], παθ. παρακ. ὄμαλίσομαι [Ἰσοκρ.5,40, *Ἀριστλ.Πολιτ.1270α,39], καθιστῶ τὴν ὄμαλον ἢ ἐπίπεδον, ἰσοπέδω, ἰσώνω: Δαμόξ.2,50, *Ἐσέφρ.ΦΑἮτ.5,9,8 κινεῖται καὶ ὄμαλιζει τὴν γῆν κ. παθ.: Ξεν.Οἰκ.18,5 ὅπως δὲ τὸ δεόμενον κόφουσι καὶ ὄμαλιεῖται ὁ ἀλόπητος, Ἐπιγρ., Πάν.: 2) μτφ. ὄμαλόων, ἐξίσω, ὀμοῦσι: *Ἀριστλ.Πολιτ.1266β,30 μάλλον δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὄμαλιζειν ἢ τὰς οὐσίας, αὐτ.1267β,5: κ. παθ.: αὐτ.1270α,39 διὰ τῆς κτήσεως ὄμαλιμένης, αὐτ. 1265α,40: 3) μτγν. ὄμ. ἐν μτφ. χρ. ἐπὶ νομοθεσίᾳ, καθιστῶ τὴν ὄμαλον τῆς κοινωνίας βίον ὄμαλον, κανονικόν, ἐπιφέρω ἰσότητα: *Ἀθην.12,546Α οἱ δὲ νομοθεταὶ ὄμαλιεθ βουλευόμενοι τὸ τὸν ἀνθρώπων γένος: || φρ. ὄμαλιζω ἐς τὸ φιλοσοφώτερον καθιστῶ κανονικόν, ἐρρῶνουν, μάλλον φιλοσοφικόν: Εὐνόπ.110,13 τὴν βασιλείαν ὄμαλιζειν ἐς τὸ φιλοσοφώτερον: 4) ὄμ. μτφ. ἐπὶ τῶ παθ. τ. ἰσοπέδομαι ἢ ἐκ καταστροφῆς, ἐπὶ πᾶσων, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι: Ἰσοκρ.5,40 ὅπως ὄμαλιζόμενοι ὑπὸ τῶν συμφορῶν, αὐτ.6,65: 5) μτγν. ἀνάγν. εἰς ἴσην ποσότητα: Διοκλ.ἀν.141 τὰ στίγα καὶ τὸ ποτὸν ὄμαλιζειν: 6) κ. ἐν ἀμτθ. ἐνν. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, εἶμαι ὄμαλος, ἀνεῦ διακυμανῶσεων: *Ἐσέφρ.ΦΑἮτ.5,112 μέχρι οὐδ' ἂν ἀπὸ ὄμαλιζῶ: 7) κ. ἐπὶ τῆς πέφως, λειτουργῶ ὄμαλῶς, κανονικῶς: Μνησιβλ.Ἀθην.8,357Β τῆς οὐν πέφως οὐχ ὄμαλιζούσης.

ὄμαλιεῖτος-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ὄμαλιεῖτος, ἰσοπέδωσις τῆς ἄμμου τοῦ ἀβηθικτοῦ ἢ παλαιστικοῦ στίβου: Ἐπιγρ. Δελφῶν τοῦ ἔξατοῦ καινοῦ περιστῶλου τὰν σκάφην καὶ ὄμαλιεῖν.

ὄμαλιεῖτος-εως (ἡ) (ὄμαλιζῶ) εωτ. ὄμαλιεῖτος βλλ., Ἰωσις, ἰσοπέδωσις: || Ἰερισίος.

ὄμαλιζοῦσι (ὁ) (ὄμαλιζῶ) μτγν. κ. εωτ. ἀφαιρέσις, ἐξάλειψις τῶν ἀνεμαλῶν, ἰωσις, ἰσοπέδωσις: ΠΔ Βαρ.5,7 καὶ θίνας ἀνάσους καὶ φά-

ραγγας πληροῦσθαι εἰς δμαλισμόν τῆς γῆς. Πλουτ. Η6.688P, Ὀρειθ.49,12. 2) μτγ. εἰδ. γραμμ. ἡ ἐγκλίσις τοῦ τόνου, ἀντίθ. ἡ τόνωσις λέξεως πινος ἐκ τῶν ἐγκλινομένων: Σχολ.Αισχ.Ἀγ. 937 καθ' δμαλισμόν ἀναγνωστέον τὸ νυν καὶ ἀνεῦ τόνου ἴνα ἢ ἀντι τοῦ δῆ, αὐτ. Ἀριστφ.Γλ. 414. || κ. ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ ἐκ τοῦ τωναίου προερχομένου: Διον.Ὁρ.630,1 ἡ κατὰ δμαλισμόν ἰσπλήρησις ἐν τῷ βαρεῖα.

δμαλιστήρ-ἥρος (ἰ) ἄλωσα κ. νεώτ. ὄργανον, δι' οὗ δμαλίζεται ἡ λειομένη ἐπιφανεία τις, Μιστρον βλλ.: Γλωσσ.: 2) ἄλωσα. κτ. πλῆθ. δμαλιστήρες τὰ ἐργαλεῖα δι' ὧν ἰσοπεδοῦται τὸ ἐδάφος τῆς ἄλωσης.

δμαλιστρον ἰσόλ. λεξ. κ. νεώτ. δμαλιστήρ βλλ. || ἴσα, ἐν λ. Μιστρον. 2) νεώτ. κύνδρος πρὸς ἰσοπέδωσιν ἐδάφους.

δμαλογραφία ἰθὶ νεώτ. εἰδὸς τῆ γεωγραφικῆς προβολῆς βλλ. μερῶν τῆς γῆνης ἐπιφανείας ἐπὶ γεωγραφικοῦ χάρτου, καθ' ἣν οἱ μὲν παράλληλοι κύκλοι παρίστανται εὐθύγραμμοι, οἱ δὲ μεσημβρινοὶ καμπύλοι ἐλλειπτικοί.

δμαλογραφικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δμαλογραφίαν ἢ τὸν δμαλογραφόν βλλ.: δμαλογραφικὴ προβολή - μέθοδος ἰσαρῶστας τῶν διαφόρων ἀνατομικῶν χωρῶν ἐπὶ σχέδια ἐπιπέδα ἀντιγεγραμμένα ἐκ τῶν μὲν φερομένων ἀνά τὰς χώρας ταύτας καὶ παριστῶνται ἐν συνόλῳ τὰς σχέσεις τῶν διαφόρων ὄργάνων ἢ τῶν μερῶν αὐτῶν.

δμαλογράφος (ἰ) νεώτ. ὄργανον πρὸς ταυτοχρονον προσδιορισμόν τῆς τε ἀποστάσεως καὶ τῆς ὕψομετρικῆς διαφορᾶς μεταξὺ δύο σημείων.

δμαλόδημος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ ἔχων ὄμαλόν, ἀπαλόν, μαλακόν, λεῖον δέρμα: Σουῖδ. ἐν λ. λειόφλοιον ἰκώδ. λειόφλλον κ. λειόφουτον.

δμαλός-ἡ-ὄν (ἰ) ὄμας, ἄμα) κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ὁ μὴ ἔχων ἐισαχὰς καὶ ἐξοχὰς, ὁ μὴ παρρουσιάζων ἀνωμαλίας ἢ ἀνομοιομορφίας ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ αὐτοῦ, ὁ λείος, ἰσοπέδος, ἐπιπέδος πρβλ. Φωτ. ὄμαλός ἐπὶ τοῦ πράγματος ὄμαλόν ἐπὶ τόπου: Ὀδ.Ι.327 οἱ δ' ὄμαλόν ποιήσαν, Πλουτ.Φάδ.ΙΙ ὄμαλόν διὰ φιλότητα καὶ λείον, -ὄμαλόν γῆμεδον, -ὄμαλὴ ὁδός. || συν. π. νεξ. ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ τραχύς: Ἰνν.Ἀερ.Ι3. Ουκ.4,31 μέσον δὲ καὶ ἀνωμαλιώτατόν τε καὶ περὶ τὸ ὄδωρ οἱ πλείστοι οὕτως καὶ Ἐπιτάδως ὁ ἀρχων εἶχε. Ξεν. Ἀν.4,6,12, Πλάτ.Τίμ.34β, Πολύβ.1,33,1 ὄμαλοὶ τόποι, Ἀντίφιλ.ΑΠ 9,413,2 νησις. . . ὄμαλη πᾶσα. || τὸ οὐδ' ὄμαλόν ὡς οὐστ. τὸ ὄμαλόν, τὸ πεδινόν ἐδάφος: Ουκ.5,65 καὶ ἐν τῷ ὄμαλῷ τὴν μάχην ποιεῖσθαι, Ξεν. Ἀν.4,2,16, Πλουτ.8,21,3 οἰκείται δ' ἐν ὄμαλῷ. 2) ἐπὶ ἰσοστάθμης, ὁ ὁμοιομερῆς κατὰ τὴν ἀστάσιον: Ἰνν.Προγ.12, αὐτ.Κρισ. 3, Γαλ.9,605. 3) μτφ. κ. ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς, ὁ μὴ τραχύς, ὁ ἀπαλός, ὁ μαλακός: Πλάτ. Τίμ.67β τὴν δὲ ἰφηνίην ὄμαλην τε καὶ λείαν, Ἀριστλ.21,581,15. 4) ὄμ. μτφ. ὁ ἀνευ ἀνωμαλίων, ἀνευ περιπετειῶν καὶ διαταραχῶν, ὄδ. ὁ ἥρεμος, ὁ ἐρρυθμιμένος, ὁ κανονικός: Ἰνν.Ἀγμ.30 τὴν τε κατάστασιν δικαίων παρέχοι καὶ ὄμαλην, -ὄμαλῃ πολιτικῇ κατάστασι, -ὄπὸ ὄμαλός συνθήκας, -ὄμαλῃ πορείᾳ τῆς νόσου. || μτγ. κ. νεώτ. κ. ἐπὶ τοῦ βίου: Κλήμ.Ἀλ.745,8 ὄμαλόν ἡσίοησεν βίον, Ἐπιγρ., -διάγει ζωὴν ὄμαλην -βίον ὄμαλόν. || μτγ. ἐπὶ ἐρωτος, ὁ μετὰ συνηνοσίας, ὁ ἀνευ ἐρίδων: Θεοκρ.12,10 εἶθ' ὄμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέρωσιν Ἐρωτες κύνιν. 5) ὄμ. ὁ μὴ παρρουσιάζων τὴν ἐξοχον, ὁ συνήθης, ὁ κοινός: αὐτ.14,56 οὕτε κωκιστος οὕτε πρῶτος ἴσως, ὄμαλός δὲ τις ὁ στρατιώτας. 6) ἐπὶ περιουσιῶν, ὁ ἴσος, ὁ ἰσοπόσος, ὁ ὁμοιος:

Ἀριστλ.Πολιτ.1309α,25 ὄμαλότεροι ἀν οἱ οὐσίοι εἰεν 7) ὄδ. μτφ. ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου ὄν, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς τάξεως, ὁ ὁμοιος: Αἰσχ.Πρ. 901 ἄμαλ δ', ὄμα μὲν ὄμαλός ὁ γῆμος, ὄμαλός (σὸ δέδισ), ΑΠ 6,352 ἐνὶ καὶ ἀνδρῶσι . . . ὄμαλοὶ σοφίαν, Θεοκρ.15,50 ἀνδρες ἐπιστοδον ἀλλάλοισι ὄμαλοί. 8) κ. νεώτ. ἐπὶ κινήσεως, ὁ ἴσος κατ' ὄλην τὴν διάρκειαν, κανονικός, ὁμοιομορφος, ὁμοιομετρος: Ἀριστλ.Φυσ.223α,1, Ἐπικ.Ἐπιστ.2,530 ὄμαλῃ δύνει, -ὄμαλῃ κινήσει, -αἰώρησις. || τὸ οὐδ' ὄμαλόν ὡς οὐστ. τὸ ταπεινόν, τὸ σύνθετος, ἡ κανονικός: Πλάτ.Νόμ.773α,20 ὄμαλόν καὶ ἀσυμμετρον. 9) ὄμ. τὸ οὐδ' ὡς οὐστ. ἐπὶ ἥθους, ἡ εὐστάθεια: Ἀριστλ.Ποιητ.1454α,56. 10) νεώτ. ἐπὶ ἀφροδιτιστῶν ὄμαλός ἀνθρώπος ὁ μὴ ἔχων ἀνωμαλούς ὀρέξεις. 11) ὄμ. νεώτ. γραμμ. ὁ κατὰ τοὺς γενικούς γραμματικούς κανόνας κληόμενος: ὄμαλὴ κλίσις, -ὄμαλὰ ῥήματα, -ὄμαλός σχηματισμός. 12) μαν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ' ὄμαλόν ὡς οὐστ. ἐν τῷ μουσικῷ, ἐν τῶν σημειῶν ἐκκράσεως τῆς βυζαντινῆς παρσημαντικῆς. || δημ. τὸ οὐδ' κτ. πλῆθ. ὄμαλὰ ὡς ἐπίρρ.

δμαλόδηρος-πτος (ἰ) (ὄμαλόος) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὄμαλοῦ βλλ., τὸ εἶναι τὸ ὄμαλόν, ἰσοπέδον, ἴσον, λείον, ἐπὶ ἐπιφανείας: Ἀριστλ.Μετ.377β,17 ὄμαλότης τὸ ἐνόητρον, αὐτ.Μεταφ.1043α,24. 2) ὄμαλὴ ἐπιφανεία γῆς, πεδινόν ἐδάφος, πεδιάς: Ἀριστλ.Πολιτ.1330β,20 οἷον ἀκρόπολις ὄμαλοῦ καὶ μοναρχικόν, δημοκρατικόν δ' ὄμαλότης. 3) μτφ. ἰσότης, ἰσορροπία: Πλάτ.Τίμ. 57ε ἐν μὲν δμαλότητι μῆδετος ἀβέλων κινήσων ἐνενοῖται. || δὲ φρ. δμαλότητα ἀπόλλυμι χῆνον τὴν ἰσορροπίαν: αὐτ.58β. 4) ὄμ. μτφ. ὄμαλὴ κατάστασις, ἐπὶ τῆς ἀτυμοφορίας: Ἀριστλ.Μετ. 1032β,7. || νεώτ. γεν. κανονική, συνήθης κατάστασις, ἢ τὸ μὴ ἐκρυβτός: τὸν τελευτατον καιρον ὑπάρχει πολιτικῇ δμαλότης, -ἡ δμαλότης τῶν πραγμάτων τὸ ἐπιτήρησι. 5) μτγ. κανονικότης, συμμετρία, ὁμοιομορφία, ἐπὶ κινήσεως: Πρὸκλ. Ὑποτ.2,23. || κ. ἐπὶ τῶν σφηνῶν: Γαλ.8,457 δμαλότης τοῦ σφηνου. 6) ἰσότης: Πλάτ.Νόμ. 773δ τὴν τῶν παιδῶν δμαλότητα οὕτων οὐσίοι, αὐτ. 918C ἐξευρονεῖ δμαλότητα ταῖς οὐσίαις, Ἀριστλ.Πολιτ.1309β,39.

δμαλυντικός-ἡ-ὄν νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ δμαλῶν βλλ., δμαλοτικός.

δμαλυτικός-ἡ-ὄν μτγ. ὁ μαλακτικός, ὁ πραϋντικός: Γαλ.6,500.

δμαλύνω κ. νεώτ., ὄμο. ὠμάλυνω, παθ. ὄμο. ὠμαλύνθη, μτγ. παθ. παρακ. ὠμαλυμένος, ὠμαλίζω βλλ. || Ἰνν.Αἰμ.5 διογιόμενος γὰρ ὄμαλύνει τὴν κοινότητα, Ἀριστλ.Πολιτ.1284α,30 ἀφαιροῦνται δὲ τὸ ἐξ ὑπερκρίοντος τῶν σταχυῶν ὄμαλῶν τὴν ἀρραυαν. || κ. ἐπὶ κινήσεως: Πλάτ. Τίμ.45β δμαλυνθεισῶν δὲ τῶν ἐπὶς κινήσεως ἡσυχία γίνεσται. || νεώτ. ἀπαλείφω, ἐξαλείφω τὰς πηγὰς τῆς τυπιδος. 2) φέρω τὸ σῶμα εἰς ὄμαλόν, κανονικόν, ἀνευ διακυμάνσεων θερμκρασιῶν: Ἀριστλ.Μετ.381α,20, αὐτ.Μεταφ.1032β,19. 3) μτγ. καθιστῶ τὸ κανονικόν, ἐρρυθρόν: Ἀντιλλ.ν. Ὀρειθ.6,5,1.

δμαλυνός-ἡ-ὄν μτγ. ὁ μαλακτικός, ὁ πραϋντικός: Γαλ.6,500.

δμαλύνω κ. νεώτ., ὄμο. ὠμάλυνω, παθ. ὄμο. ὠμαλύνθη, μτγ. παθ. παρακ. ὠμαλυμένος, ὠμαλίζω βλλ. || Ἰνν.Αἰμ.5 διογιόμενος γὰρ ὄμαλύνει τὴν κοινότητα, Ἀριστλ.Πολιτ.1284α,30 ἀφαιροῦνται δὲ τὸ ἐξ ὑπερκρίοντος τῶν σταχυῶν ὄμαλῶν τὴν ἀρραυαν. || κ. ἐπὶ κινήσεως: Πλάτ. Τίμ.45β δμαλυνθεισῶν δὲ τῶν ἐπὶς κινήσεως ἡσυχία γίνεσται. || νεώτ. ἀπαλείφω, ἐξαλείφω τὰς πηγὰς τῆς τυπιδος. 2) φέρω τὸ σῶμα εἰς ὄμαλόν, κανονικόν, ἀνευ διακυμάνσεων θερμκρασιῶν: Ἀριστλ.Μετ.381α,20, αὐτ.Μεταφ.1032β,19. 3) μτγ. καθιστῶ τὸ κανονικόν, ἐρρυθρόν: Ἀντιλλ.ν. Ὀρειθ.6,5,1.

δμαλῶ-ὄμο γλωσσ. ὄμαλῶω. **δμαλῶ**ς ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. ὄμαλὰ κατὰ τρόπον ὄμαλῶ, ὄμαλῶ τῷ τρόπῳ, οὐχὶ ἀποτόμως, ἄρμεως: Ἰνν.Διοτ.17 ἀλείφοντά τε καὶ περιστέλλοντα ὄμαλῶς. || ἐν ὄμαλῇ γραμμῇ, κανονικῶς: Ουκ.5,70 ἄλλ' ἴνα ὄμαλῶς μετὰ βυθῶν βαίνοντες προέλθοιεν, Ξεν. Ἀν.1,8,14 ὄμαλῶς προένοι, αὐτ.Οικ.17,7 ὄμαλῶς ῥίπναι, αὐτ.20,3 ὄμαλῶς ἀσπερῖν, Ἀριστλ.Πολιτ.238α,21 ὄμαλῶς κινεῖσθαι, Ἐπικ.Ἐπιστ.2,49, αὐτ.51ῦ, αὐτ.Δδξ.48 ὄμαλῶς εὐφραίνεσθαι, -ἡ πορεία τῆς νόσου ἐξελι-

σται ὁμαλῶς ἢ φρ. ὁμαλῶς ἀνώμαλος κανονικῶς, τακτικῶς ἀνώμαλος: Ἄριστ. Πολιτ. 1454a, 27' 2) ἐπὶ λόγιος, μετρίτης, ἐξ ἴσου, ὁμοίως συνήθως, κοινῶς: Ἰσοκρ. 4, 151 ὁμαλῶς βίωσαι, Πλούτ. Περ. 6, αὐτ. Πρ. 31 τῶν μὲν ὁλων ἀπαντες ὁμαλῶς ἐπαρτήθησαν, Διοδ. 2, 30 ὁ χυμὸς ὁμαλῶς πανταχοῦ συνίσταται, Γεωμ. 14, 7, 50 μετατρέφεται τὰ ψά ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλασσαται ἢ ἰσομέτρως, ὁμοιομέτρως: Κριτ. 6, 25 ἢ εἰσὶθ' ὁμαλῶς διακείται 3) νεῶς, συμφωνῶς τοῖς γεν. γραμματ. κἀσά: τὸ ρῆμα κλίνεται ὁμαλῶς.

ὁμάεσθαι Ἦσ. «ἐκμάεσσαι, ὁμοιωθῆσαι».

ὁμαργας μτγν. κ. μον. συμφωνῶν Ἄρκάδ. 124 «τὸ συμφωνοῦν», Θεόγγωστ. Καν. 131.

ὁμαρές Ἦσ. «ἰμοῦ, συμφωνῶν».

Ὁμαρίος ἰδὲ μτγν. ἐπιθ. τοῦ Διός: Πολύβ. 2, 39, 6.

ὁμαρξον Ἦσ. «ἐδομαρξον» πρβλ. ὁμόργμυ.

ὁμαρτή ἰδοῦ, ὄρμυ ἢ ἀραρίσκω κ. ὁμαρτή Ἄριστ. ἄρ. ἐν Λεξ. Μεσ. 408, Εὐστ. 751, 631 κ. ὁμαρτή (Ἐπιγρ.) δ. ἀνάγν. τοῦ π. Ὁμ. ἀμαρτή βλλ., συγχρόνως: Εὐρ. Ἐκ. 839 ὡς πᾶνθ' ἀμαρτή σὺν ἐχοντο γουάντων, αὐτ. Ἰνν. 1195, Ἀπολλ. Ρ. 1, 638.

ὁμαρτήθη ἐπὶ ρ. ἐπ. ὁμαρτή βλλ., συγχρόνως, ἀμφοτέροιο δμοῦ: Ἰλ. Ν. 584 τὴ δ' ἄρ' ὁμαρτήθη, ὁ μὲν ἔγχεϊ δέξουεντι τει' ἀκόντισται, ὁ δ' ἀπὸ νευρήων ὀπιστοῦ ἰκῶδ. ὁμαρτήθη.

ὁμαρτήτη ἐπ. γ' δουλ. ἀριθμ. δ. ἀνάγν. τοῦ ὁμαρτήθη βλλ. ἐν Ἰλ. Ν. 584.

ὁμαρτή-ἔω ποι. ρ. κ. ἀπαξ ἐν χρ. π. Ἰνν. Νουό. 2, 61, ἀολ. προσ. ὁμαρτή (Θεόγγωστ. 28, 3), παρστ. ὁμαρτήν (Σοφ. ΟΚ 1647), ἰων. ὁμαρτέν Ἄπολλ. Ρ. 1, 579, Θεόκρ. 2, 73, ἐπ. γ' δουλ. ἀριθμ. ὁμαρτήτην Ἰλ. Ν. 584, δ. ἀνάγν. ὁμαρτήθη, μέλλ. ὁμαρτήσῃ Ἰσοκρ. Ἐργ. 196, Εὐρ. Φοίν. 1616, ἀόρ. ὁμαρτήσα Ἰκλόου 8, 25, γ. ἐν. εὐκτ. ὁμαρτήσεν Ἰ. Ὁδ. Ν. 871, ἀόρ. β' ὁμαρτεν Ἰ. Ὁρφ. Ἀργ. 511, ἐνεργῶ μετ' ἄλλω συγχρόνως, κἀμνη τὴ μαζ' με' ἄλλον τὴν ἴδιαν στήλην: Ἰλ. Μ. 400 τὸν δ' Αἴας καὶ Τεύκρος ὁμαρτήσανθ' ὁ μὲν ἰὼ βεβῆλκει, Αἴας δὲ . . . νύεν, Ὁδ. Φ. 188 ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἄμ' ἄμω: 2) ἀμφοτέροιο, συμβαδίζω, συναδεῶ: Ἰλ. Ο. 438 ἐν νηϊ θοῆ ἢ πεδῶς ὁμαρτέων, Ὁδ. Ν. 87' οὐδὲ κεν Ἰρηξ κῆρος ὁμαρτήσσειεν ἰδὲν θά ἠδόντα νὰ βασιῶσ ὄμοιο με' τὸ πλοῖον, δὲν θά ἠδόντα νὰ προφάσῃ τὸ . . . Ἰ. Νικ. Θηρ. 360 πληγὴ δὲ κακήθεα σήμαθ' ὁμαρτεί 3) μτ. δστ. ἐπὶ ῥηματι μετὰ πινος, ἀνοδοειζόμενος ὑπὸ πινος: Ἡσιόδ. Ἐργ. 196 χῆλος δ' ἀνθρώπωνισιν . . . κακῶχατος ὁμαρτήσσει, στυγερώπης, αὐτ. 676, αὐτ. Θ. 201 ἢ κ. μτ. ἐμπροσθ. προσδιόρ.: Σοφ. ΟΚ 1647

ὁστακί δὲ σὺν ταῖς παρθένοις στένοντες ὁμαρτοῦμεν, Καλλ. Δίμ. 129, Ὁρφ. Ἄργ. 509 καὶ βὰ πανημερίσιν ἐν ἐλαπίνισιν ὁμαρτεν 4) παρακολουθεῖν, διώκω: Αἰσχ. Εὐμ. 338 τοῖς ὁμαρτεν, ὁφρ' ἄν γὰν ὑπέλθῃ κ' ἀπολ.: αὐτ. Πρ. 678 βουκόλος δὲ γηγενῆς ἄκρατος ὄργην Ἄργος ὁμαρτεν 5) ἐπὶ πραγμ., παρεῖμαι, παρακολουθεῖν: αὐτ. ἀπ. 355 θιθῶραμῶς ὁμαρτεν Διονύσω, Σοφ. ἀπ. 260 τῷ γήρα φεικὲ γὰ νόος ὁμαρτεν ἢ κ' ἀπολ. ἐπισυμβαίνω, παρεμπίπτω: Ἰνν. Νουό. 2, 61 οὐχ ὁμαρτέει πύον.

ὁμάς-ἄδος ἰδὲ ἰδοῦς μτγν. μον. κ. νεῶς. ὄλον, σὺνολον, ὀλότης, ἀδρόσιμα ἀτόμων ἢ ἀμοειδῶν πραγμάτων λαμβανόμενον ὡς ἐν ὄλον: Μέν. Πρ. 15D ἐν δρόδι (ἐν ἐνὶ συλλήθῃν ἀβροσίωσι), Ἰουστ. Ἐδικτ. 13 Προοίμ. ἐν δρόδι, τὸ πρᾶγμα διοικουόμενον ἰσοδικῶς, Γεωμ. 10, 2, 3 πάντες καθ' ὁμοῦ οἱ τὰ γεωργικὰ συγγραφόμενοι ἰσάντες ὁμοῦ, πάντες ἐν σὺνῶλῳ, Εὐστ. Πεν. 14, 75 ἀρχαῖα συστήσασαι, αὐτ. 153, 2, οἱ διαδελφικὰ ἐπρωχῶρον καθ' ὁμάδος, -ὁμάς κομητιῶν, -ὁμάς πλοίων ἀνεφοδιασμοῦ ἢ μον. κ. νεῶς. εἰδί-

κῶτ. ἔνωσις ἀνθρώπων ἀποβλεπόντων εἰς ἑαυτὸν σκοπὸν, κοινήτης, ὄμιλος: ΚΠορφ. Πρὸς υἱὸν Ρωμανόν 220, 11, - ἀθλητικῆ - ποδοσφαιρικῆ - πολιτικῆ ὁμάς ἢ νεῶς. στρατ. ὁμάς μάχης ἢ βασιλικῆ πολεμικῆ μονὰς τὸν περὶ κῶς ἀποτελούμενη ἐκ 12 ἀνδρῶν ὑπὸ ἀρχηγῶν λογίων, διακρινομένη ἐκ 20 ἡμιμόαδας, τὴν ἡμιμόαδα τῶν ὀλοπολυβολητῶν ἐκ 5 ἀνδρῶν καὶ τὴν ἡμιμόαδα τῶν ἀκροβολητῶν ἐξ ἑπτά, καὶ ὀλητρούσιον καὶ ἐξήληπρητοῦμένην ὑφ' ἑνὸς αὐτοῦτου ὄλου ἢ ὁμ. νεῶς. στρατ. ὁμάς στρατιωτῶν ἢ ὑπὸ ἐπιλοῦν διοικήσει ἔνωσις πολλῶν στρατιῶν ἢ νεῶς. πολ. ναυτ. ἢ κατωτέρα μονὰς συντάξεως διὰ τὰ τορπιλλικά, ἀντιτορπιλλικά, ὑποβρύχια, βοηθητικά καὶ ἀεροπορικά πλοία ἢ ὁμ. ὁμάς ἀνεφοδιασμοῦ ἀριθμὸς πτε πλοίων ἀπὶνα δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πλοῖον τῆς δράσεως προακρίβως χῶρῃ ἀνεφοδιασμοῦ.

ὁμασιπ-ἰδος (ἰδ) μτγν. ποι. ὁ αὐστρατιώτης, ὁ συμπολεμιστής: ΑΠλ. 4, 233.

ὁμαστος ὄνομα (ἰστυ) μτγν. ὁ ἐν μῆθ' ἠνωμένος μετ' ἄλλω, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν κατοικῶν πῖθ. ἀνάγν. ἐν Ἡρώδ. 2, 7.

ὁματομικός-ἠ-όν νεῶς. χημ. ὁ συγκελιμένος ἐξ ὁμοίων ἀτόμων, ἀντίθ. ἑτεροατομικός.

ὁμαυλάς-ἄκος (ἰδ, ἠ) μτγν., δωρ. ὁμῶλαξ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀσλακος, ἢ ὁ ἐπὶ τῆς Ἰδίας ἀσλακος, δβ. ὁ ἄμορος: Ἀπολλ. Ρ. 2, 396, ΑΠ 7, 402.

ὁμαυλία (ἠ) ἰδμαυλος) ποι. συγκατοίκις, συν-οίκις, ὁμοκοίτης: Αἰσχ. Χο. 599 τῆς λόγγω . . φράσαι, ὅταις τὰ συννόμοιοι βροτῶν συζύγουσ ὁμαυλίαι: [συζύγιος γαμικῆς, ἐνώσις διὰ γάμου].

ὁμαυλος-ον (ἰαυλῆ) ὁμοῦ ἀλλοζήτοιος, ὁ συγκατοίκιος: Πλάτ. Ἰορμ. 1083 ἀπ. 1, 8 σατυρ. ὄραμ. θεῶν ὁμαυλοῖ, Ἦσ. Φώτ. 2) ὁ γεννητὸς, ὁ γένην, ὁ γενητικός: Σοφ. ἀπ. 24, 5 Νίσω δὲ τὴν ὁμαυλον ἔξαιρετ' χθόνα 3) ἰαυλόξ ὁ παίζων μετ' ἄλλων ἀλλῶν, ὁ συμπάλης, ὁ ὁμοβόρος, ὁ ὁμοφώνος: Σοφ. ΟΤ 187 παῖδν δὲ λάμπει στονώσεσά τὴ γήρως ὁμαυλος.

ὁμβρα ἰδὲ νεῶς. γαιώδης χρώμα χρησιμοποιούμενον δι' ὑδραχωματισμοῦ καὶ ἐλαοχρώματα, ἄ. ὁμηρικῆ γῆ: ὁμβρα Κύπρου ἢ Σικελίας ἰκαστανοχρῶμα χρώμα: -Κολλητικῆς (φαινομένη).

ὁμβρέλλα ἰδὲ νεῶς. καθαρ. τ. τοῦ ὁμπρέλλα βλλ.: Μωραϊτ. 1, 179.

ὁμβρελλοθήκη ἰδὲ νεῶς. θῆκη ὁμπρέλλας.

ὁμβρελλοποιεῖν (τῶ) νεῶς. κ. ὁμπρελλοποιεῖν κατὰσῆμα ἐν ᾧ κατασκευάζονται ἀλεξήλια καὶ ἀλεξίθερμα, ὄσμ. ὁμπρελλοδοκίω.

ὁμβρελλοποιός (ἰδ) νεῶς. κ. ὁμπρελλοποιός ὁ κατασκευαστῆς ὁμπρέλλων.

ὁμβρελλοπωλεῖον (τῶ) νεῶς. κ. ὁμπρελλοπωλεῖον κατὰσῆμα, ἐν ᾧ πωλοῦνται ὁμπρέλλα.

ὁμβρελλοπώλης (ἰδ) νεῶς. κ. ὁμπρελλοπώλης ὁ πωλητῆς ὁμπρέλλων.

ὁμβρηγενής-ουξ-ἑς ποι. ὁ ὑπὸ βροχῆς γεννηθείς: Ὁρφ. Ἰγν. 80, 4 ὁμβρηγενὲς ἄδωρ.

ὁμβρηεῖς-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ ὁμβριος βλλ.: Χρυσ. Στ. 8, 127.

ὁμβρηλάξ-ἠ-όν μον. ὁ ὁμβρηρός βλλ.: Θεόγγωστ. Καν. 62.

ὁμβρημα-ατος (τῶ) ἰδοῦρῶ-ἔω) μτγν. κ. μον. βροχῆ, ὁδωρ βροχῆς, βρόχνη νερό: Πλ. Φαλυ. 77, 781, 44 καὶ μετάρρηεν εἰς αἶμα τοῦτο ποταμοῦσ αὐτῶν καὶ τὰ ὁμβρηφάνα αὐτῶν ὄπως μὴ πίωσι, Τζέτζ. Χιλ. 5, 416.

ὁμβρηρός-ουξ-ἑς μτγν. ὁ ὁμβρηρός βλλ.: Νικ. Θηρ. 406 κόραξ τ' ὁμβρήραε κρώξων.

ὁμβρηρός-ἠ-όν ποι. μτγν. κ. ὁμβρηρός ἰδὲ Νικ. Θηρ. 406) ὁ ὁμβριος βλλ.: Ἡσιόδ. Ἐργ. 451 χεῖματος ὤρην δεικνύει ὁμβρηροῦ.

δμβροπῶς μτγ. κατ' δμβροπῶν τρόπον, βροχῶς, ὁδ. μετὰ πολλῶν, φθόγγων διακρῶν: Φιλ. Γ,129 πάνυ δμβροπῶς χρώμεθα ταῖς λύπαις.

δμβροσις-εως (ή) σχολ. ή ἐνέργεια καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δμβρῶς βλλ.ή, πτασις δμβρου, βροχίς, βρέξιμο: Σχολ.Ησιοδ.Θ 138 διὰ τῆς δμβρῆσεως θάλλειν πάντα καί ἀσθεσθαι ποιεῖ.

δμβρία (ή) δμβρος, βροχή: Ἐσθφρ.ΦΑτρ.6,4 ὄμ' δμβρίας φέουσαι, Ἀριστφ.Νεφ.298 δμβροῦ γέμουσαι, δμβρίας πληρωθεῖσαι: 2) μτγ. λίθος τῆς τῶν τιμῶν, ή νοτία βλλ.: Πλλφ.Π 32,65.

δμβρία (τά) δημ. οἱ δμβροι, αἱ βροχαί.

δμβριζῶ μσν. δμβρῶ βλλ.: Εὐστ.Π4,5.

δμβρικός-ή-όν (δμβρος) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὸν δμβρον, ὁ τοῦ δμβρου, ὁ βροχερός: Σέτ.βόλλ.Ι,9: 2) Γ'Ομβροί μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ὀμβροὺς ή τὴν χώρα αὐτῶν: Ἀπολλ.Ρ,122, Νικόλ.δ.αμ.ἐν.Στοβ.1,209. δμβρική γλώσσα: 3) νεώτ. δμβρική γῆ δμβρα βλ.

δμβριματός-α-ον μτγ. ὁ δμβριμος βλλ.: Ἡρωδ.ἀν.Ἐπιμ.100, Σύν.Κων/λεως ἐν Μαί.Νέα Σωλλ.βατ.4,5,3 τὰς δμβριματίας σταγόνες.

δμβριμόθυμος-ον δ. τ. τοῦ δμβριμόθυμος βλλ.

δμβρικός-ή-ον πάλ. ὁ δμβριος βλλ.: δμβριμον ὕδωρ: 2) ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ δμβριος βλλ.

δμβριος-ον (δμβρος) κ. νεώτ. θηλ. κ. -τα ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὸν δμβρον, τὴν βροχήν, ὁ [ἐκ] τοῦ δμβρου, ὁ βρόχιος: Ἰνν.Ἀέρ.7, Ἡρ.2,25 τέως δὲ οἱ μὲν δμβριοὺ ὕδατος συμμαζόμενοι πολλοὺ ἀποτοῖσι, Ξενοφ.30,4, Πίνδ.Ο 11101,3 ἐστιν δ' οὐρανίων ὕδατων δμβρίων, -δμβρία ὕδατα: || κ. ἐπὶ χαλάζης: Σοφ.ΟΚ 1502 μή τις Διὸς Κεραινοῦς ή τις δμβρία χλάζ' ἐπιρράσασα: || ὁ φέριον, ὁ γεννῶν, ὁ πρόξενος βροχίς, ὁ βροχερός: Ἀριστφ.Νεφ.288 ἀλλ' ἀποσεισόμεναι νέφος δμβρίων: || Ὀμβριος ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὡς προκαλοῦντος τὰς βροχάς: Λυκάφρ.160, Στραβ.151,69 ἀδόνται μὲν τὸν δμβριαν διὰ ἴνδοι καὶ τὸν γάγγην ποταμόν, Πλάστ.'Ηθ.158β, Παια.1,32,2.

δμβρία (ή) μσν. δοχεῖον πρὸς ἀποδοχὴν δμβρίου ὕδατος, δμβροδόκον δοχεῖον: Ἀνών.Περ.Ἰγρ.Σοφ.261 ἕθετο δὲ κατὰ πρόσωπον Ξεξαμενῆς δμβρίασαν ναμάτων.

δμβροδυσία (ή) μσν. δμβροῦ βλύσις βλλ.: Τζέτς.'Ομ.'Ἀλλ.'Ἰλ.Υ 348.

δμβροδύτησις-εως (ή) (δμβροδύτω) μσν. δμβροδυσία βλλ.: Εὐστ.685 [ἐκδ. Με].

δμβροδύτω-έω Σουιδ. ἐπλημμυρῶ, βροχιομοῖαι ἐκ βροχίης.

δμβρογράφος (ὁ) νεώτ. εἰδὸς τῆς αὐτογραφικῆς βροχομέτρος βλλ., ἔκ βροχογράφος.

δμβροδέκτης (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ δεχόμενος τὴν βροχήν, τὸ ὕδωρ τῆς βροχίς, δεξαμενὴ δμβρίου ὕδατος, δημ. στέρνα: Ἡρών ἐν Ἀρχ.Μαθ.38 ἔμιλλαν τῶν δμβροδέκτας καὶ τὰ ἀγγεῖα πάντα.

δμβροδόκος-ον (δμβροδοκία) μτγ. ὁ δεχόμενος τὸν δμβρον ή ὁ περιέχων βρόχθον ὕδωρ: Βιάν. ΑΠ 9,272 δμβροδόκον κρωσσίων.

δμβροδοσία (ή) μτγ. δόσις, κατάπεψις δμβρων, βροχίης μ. ἐν μτφ. χρ.: Ἰω.Χρυσ.7,325 κινῶ τὴν γλώτταν πρὸς δμβροδοσίαν.

δμβροθεός-ον μτγ. ὁ θεὸς ἐν ἐκπέμπων δμβρον, περὶ τῆς πέτρας, ἐξ ἧς διὰ τῆς ράβδου κτυπηθεῖσιν ὁπὸ τοῦ Μωϋσέως θαυματουργικῶς ἀνέριπυεν ὕδωρ: Ἀκόλ.Πδ.ψαλμ.70,2, Λέοντ.Κυρη.1608β.

δμβροκυσία (ή) μσν. πλυσμὸν δμβρου, κατακλυσμός: Βί.Νετλ.'Ομ.77δ.

δμβροκτύπος-ον ποι. ὁ συνοδεύόμενος ὑπὸ κτύπων δμβρου, ὁπὸ ραγδαίας βροχίης: Αλσχ.'Αγ. 656 αἱ δὲ κερατοῦσόμεναι βία χειμῶνι τυφῶ σὺν ῥάλῃ τ' δμβροκτύφ.

δμβρολυτῶ-έω μτγ. ἀφίγω πὶ νά ρεῦσθ ὡς δμβρος ἐκῆα: Δαρμασκ.1,383β.

δμβρομέτρον (τὸ) νεώτ. βροχομέτρον βλλ.

δμβροποιός-ον σχολ. ὁ ποιῶν, ὁ φέριον, ὁ πέριων βροχῆν: Σχολ.'Ἰλ.Α 397.

δμβρος (ὁ) ή κ. μσν. κ. νεώτ. βροχή, ἴδ. ραγδαία, καταφορὰ καὶ χυσις ἐπιπύ, βροχὴ μετὰ θελλῆς, νερονότη: Ἰ.Ε.91, αὐτ.λ 493, αὐτ.Κ 6 ὡς δ' ὄτ' ἀν ἀστράπη ποῖος Ἥρης. τεύχων ή πολὺν δμβρον, Ἡρ.8,98 τοὺς ὄπτε νιετῶς, οὐκ δμβρος, οὐ καῖμα. ἔργει, Σοφ.Τρ.146, Ἐρ.Τρ.78, Ἡρωδ.ἀν.Ἰστ.8,5,9 δμβρων τε καὶ ἁλίου ἠνεύχοντα, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.27 ραγδαίος δμβρος ἔλαυσε καταπληκτικῶς τὴν γῆν, Μισοπατ.1,85 τῆς διαρροεμένης πάντοτε ἀπὸ τῶν δμβρων ὄδω: || ὑπὸ τοῦ Ἀριστοῦ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἕτεροῦ: αὐτ.Κόσ 394α,31 ὑέτιον καλοῦμεν δμβρον μεζῶν καὶ συνεχὴ συσπυρμένη ἐπὶ γῆς φερόμενα: || συγ. ὄμως ἴδ. κτ. κληθ. ἀνευ διαστολιῆς τῆς σμν. ὁδ. καταγιε πλημμυρα, κατακλυσμός: Ἡρ.4,50 δμβροὶ πολλοὶ καὶ λάδρου, Πίνδ.Π 4,81, Σοφ.ΟΚ 350: || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν θάλασσαν, θεελλώδης τριμυρία, λαίκαφ, τυφῶν: Ἀλλ.Συμπλ.26,4, Ἡρ.8,12 ἐκ δὲ τῆς ναυμαχίης δμβρος τὴ λάδρος καὶ ρέματα ἰσχυρά: 2) γαν. τὸ ὕδωρ ὡς στοιχεῖον: Σοφ.ΟΤ 1428 μήτε γῆ μήτ' δμβρος ἰερός, μήτε φῶς, Ἐμν.98,2, σὴτ. 21,5: 3) πλημμύρησις, ροὴ ἀβάθου ὕδατος: Πάπ.ἀγετοῖς ἀγαγεῖν οἱ ἀέροι τὸν δμβρον εἰς τὰς ἐξαγῶους: 4) μτγ. κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ παντὸς ὕγρου πρῆτος, ὁδ. τὸ αὐρον βλλ.: Ὀπν.Κυν.4,443 ἀναγκαῖσιον ἡν' δμβρος βροθόμεναι λαγόνας: 5) μτγ. κ. μσν. κ. ἐπὶ τῆς ροῆς τῶν διακρῶν: Νόνω.Δ 19,345 δμβρω διακρῶσεν, Μη-νοί.11,9 Ἐσπερ. καταποθενόστωσιν ὄπνεκαῖματα ἡδῶσαν θείοις δμβροῖς τῶν διακρῶων σου: || μτγ. κ. ἐπὶ οἴνου: Νόνω.Δ 13,266: || κ. ἐπὶ ἔλαιου: αὐτ.15,62: || ὄμ. κ. ἐπὶ αἵματος: σὴτ. 32,239, Τριμυδ.20: || ὄμ. κ. ἐπὶ σπέρματος ἀνδρός: Νόνω.Δ 25,115: 6) μτφ. ἐπὶ πραγμ. γιγνομένου ή καταπερρέμενου ραγδαίω τῷ τρόπῳ, ὡς ἐπὶ τῆς μάχης: Πίνδ.1 Σ41,49 ἐν πολυβρόφω δὲ δμβρω, Αλσχ.'Αγ 1533 δέδοικα δ' δμβροῦ κτύπον .. τὸν αἰματηρόν, Σοφ.ΟΤ 1279: ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ: Ὀπν.'Ἀλ.3,22 ὑπὸρ δμ3ρσρ: || κ. ἐπὶ τοῦ ἄσματος: Νέστωρ ΑΠ 9,364 ἡδῶν ἀπὸ στομῶτων Ἐλικωνίδος δμβρον αἰσίδας.

δμβροκίς (2) Ἡσ. ἐπιρριδιών: πρβλ. ὄδρια.

δμβροτακία (ή) μτγ. ή τοῦ δμβρου γενέσις, παραγωγή βροχίης: Διον.'Αρεοπ.336β κατὰ τὴν νοπήν δμβροτακίαν.

δμβροτόκος-ον (τίκτω) ποι. ὁ τὸν δμβρον γενῶν, ὁ παρῶν, ὁ φέριον βροχίη: Ὀρφ.'Ἰμν.2,2, σὴτ.82,5 δμβροτόκοι νεφέλαι, Κύριλλ.2,5,213 δμβροτόκος πηγῆς, Νόνω.Δ 6,85.

δμβρόφιλος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἀγαπῶν τὴν βροχήν, ὁ εὐδοκίμων ὑπὸ βροχῆς, ἔκ δμβροχαρής: δμβρόφιλος φυτῶ.

δμβροφθοός-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ τὸς βροχίς φθοβόμενος, ὁ μὴ ἀνεχόμενος, ὁ μὴ εὐδοκίμων ὑπὸ βροχῆς, ἀντίθ. δμβρόφιλος, δμβροχαρής.

δμβροφθόρος-ον (φέρειν) κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ φέριον δμβρον, ὁ συνεπαγόμενος βροχῆν: Αλσχ.1κ. 35 βροντῆ στεροπῆ τ' δμβροφθόροισιν τ' ἀνέμοσιν, Ἀριστφ.'Ορν.1750 βαρυαχέες δμβροφθόροι θ' ἄμα βρονταί, Λουκ.2 Τραγ.3 τότε λαίσθιον δμβροφθόροι κλάγγουσι κορώναι, Μηνσι.11,14 Ὀρβ. δμβροφθόρος νεφέλη πνευματική: || κ. κτ. ποιητ. μτφ. δμβροφθόροι παρθένοι αἱ νεφέλαι, ὁπὸ νέφθ: Ἀριστφ.Νεφ.299.

δμβροχαρής-οὗς-ές κ. νεώτ. ὁ δμβρόφιλος βλλ.: Ὀρφ.'Ἰμν.26,8.

ὄμβρα-ῶ || βρέχω, παρέχω βροχὴν ἢ Ἥσιος. Ἐργ.415 μεταπονήτων ὄμβρασαντος Ζηνός (ὅταν πτότ τὴν ὄβραν, ἥτοι τὸ πνιπόπρον, βρέξῃ ὁ Ζεὺς, Ἄπολλ.Ρ.3,1399, Λυκόφωρ.79. 2) ἢ γιν. κ. ἐν τῷ. ἐν. μτφ. παρέχω ἐς πᾶσι τὴν ὄβρα, διδω ἀφθόνως: Φιλ.1,402, αὐτ.2,397 πῆγας γάλακτος ὄμβρασαι ἐν μαστοῖς, ΝόνωΔ.233. 3) ὄμ. μτγ. ὑραίνω, ὄροσιζω: ΑΠ17,340 δακρυόεις ὄμβρᾶ-σας λάρνακα. 4) Ἥσ. εὐβρέθῃ ἀκμάζει (ἰσθρῶ, ἀντι ἀτιμάζει, ὑπερσχεῖται, αὐξέει, πιαίνει, πληθεῖ).

ὄμβρῶ-ῶ || γλῶσσα. μ. τὸ παθ. ὡς ἀπρόσα. ὄμβροταίη πηίπει ὄμβρος, βρέχει ὄμβροδόν. **ὄμβροδης**-ους-ες ἰδύρος, εἰδος ὁ βροχερός βλλ.: Θεόδωρ.Φ18,71, Πτολ.Τετράβ.94, Βεττ.Βάλλ.6,5. **ὄμβρόνιος**-ον Φῶτ.εὐμείδης, Σουίδ.εὐμόφυλος.

ὄμβρομαι ἢ γιν. κ. ὄμ. δ.ἀνάγει, τοῦ λειρομαι βλλ.: Πά.Ἰωδ.3,21 (κωδ.), ΚΔ Θεσα.1,2,8 ὄμβρος ὄμβροισι μῶν ἐυδοκῶμεν μεταδιδῶναι ὄμν .. τὸ εὐαγγέλιον, Σύμμ.Π17 Παλαιμ.2163,2, Ἥσ.,Φῶτ. **ὄμβραι** γ' πρόσ. ἐν. τοῦ μέτ. μέλλ. τοῦ ρ. ὄμναι βλλ.: Ἰλ.Α.274.

ὄμβρα-ατος (ἰδὲ) ποι. ὄβρον βλλ.: Αἰσχ.ἀν.435. **ὄμβριξ**, ὄβρ. ὄμειξαι Ἰππῶν.55Α), οὐρῶ βλλ.: Ἥσιος.Ἐργ.727 μῆδ' ἀντ' ἡελίοιο τετρασημένος δρόδος ὄμειξαι, Πυθ.Ν.Διογ.Α.8,17, Ἰππῶν.55Α ὄμειξεν αἶμα.

ὄμβρορος (ἰδὲ) ἢ γιν. ὁ δμοῦ πορευόμενος σύντροφος, συνοδοιπόρος: ΝόνωΔ.27,337. **ὄμβρος** Ἥσ. κτηφόρος' προβλ. Ὀμηρος.

ὄμβροστίας-εως (ἰδὲ) μον. ἡ συνοστίας βλλ.: Παχυμ.Γ.2,525,4 (ἐκδ. 2α).

ὄμβροστος-ον ἰεστίαι κ. ὄμβροστίας βδ.ἀνάγει, ἐν Πολυβ.2,57,7 ὁ τῆς αὐτῆς ἐστίας μετῆκον, ὁ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκίαν κατοικῶν, ὁ σύντακος: Ἐπιμ.147,1 ἀθανάτους ἄλλοισιν ὄμβροστος, Ἀριστ.ἀν.655 σθ' δ' ὄμβροστίας θεοῖς, Κόιντ.14,186 μακάρεσσιν θεοῖσιν ἤδη ὄμβροστίος εἰμι' || κ. μτ. γενικ.: Σοφ.ἀν.401 δαδῶναι ναῶν Ζεὺς ὄμβροστίας βροτῶν' || κ. ἀπολ.: Πολυβ.4,33,5 ὄμβροστίαι καὶ ποταῖται, Πλούτ.Ἠ8,703Β ὄμβροστῆες καὶ ὄμβροσται, Ἐπιγρ. ἔχθω (ἔξω) ὄμβροσται καὶ πατραδελφῶν' || κ. ἐν μτφ. σπμ.: Πρύομ.Παρμ.6018.

ὄμβροσταίος-α-ον ἢ γιν. ὁ δμευος βλλ.: Ὀμπ. Ἄλ.1,509 ὄμβροσταίος ἀλόχοισι.

ὄμβρονέτης-ου (ἰδὲ), θηλ. ὄμβρονέτις-ιδος (ἰδὲ) Ἰσοφ. Α1,501, ὁ δμευος βλλ.: Ἐδρ.Μήδ.953 ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὄμβρονέτου, αὐτ.Ἰων. Κατ. Ἀστρ.Κ.2,203.

ὄμβρονέτω-ῶ ἢ γιν. εἶραι ὄμβρονος βλλ., συγκοιμῶμαι: Φαβῶρ.7549.

ὄμβρονήτω Ἥσ. συγκοιτῶν, ὀμολέκτρον.

ὄμβρονος-ον (ἰουή) ἢ γιν., θηλ. κ. δμευος-ιδος (ἰουή) (ἰουή) ὄμω, ὁ δμοῦ κοιμώμενος, ὁ μετέχων τῆς αὐτῆς ἐσθῆς ἢ κοίτης, ἐπὶ τῷ τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναίκος: Δαμάγ.7,735, Νικ.Ἄμφρ.131 θουράς .. χάρη ἀπέκοφεν ὄμβρονος, Μαν.3,148 ἀνίγαμοι καὶ δυσκόλες ἐνενεχ' ὄμβρονος.

ὄμφροισ-ον (ἰεφίαι) ἢ γιν. ὁ δμοῦ παίζων, ὁ συμπαίκτηρ: ΑΠ.9,826,3 εἰμι δὲ ταῖς Νύμφαισιν ὄμφροισ, ΝόνωΔ.10,193.

ὄμη ἔπιρρ. ἢ γιν. κ. ὄμη ποι. τ. τοῦ ὄμοσ βλλ.: ΑΠ.12,234.

ὄμηνηός-ος-ές ἔπιρρ. ὁ δμοῦ γεννηθείς, ὁ δίδυμος: Ἐλλ. Ἐπιγρ.Συμμ.2,226,4 κοῖβρον ὄμηνεῶν.

ὄμηνηρός-ος-ές (ὄμω), ἀείρω) ἐπ. ὁ συνειλεγμένος, ὁ συνηθροισμένος, ὁ συγκειτρωμένος: Ἰλ.Η.415 οἱ δ' ἐστ' ἐν ἀγορῇ .. πάντες ὄμηνηρές, αὐτ.Ο.84, Ἄπολλ.Ρ.2,467, αὐτ.4.1' || φρ. ὄμηνηρός γίνωμαι ἀθροίζωμαι, συγκειτρωῦμαι: αὐτ.Α.57 ἤγερθεν ὄμηνηρές τ' ἐγένοντο, Ὀδ. Β.9, αὐτ.Θ.24, αὐτ.Ω.421.

ὄμηγόροι Ἥσ. εἰσαγόροι, ἐν ταυτῷ σνήγοροι.

ὄμηγύρειν Ἥσ. ἐπὶ συνάθῃσι.

ὄμηγυρής-ους-ές ποι. δωρ. τ. ὄμαγυρής βδ.ἀνάγει, τοῦ ὄμηγυρῆ βλλ. ἐν Ἰλ.Α.57, αὐτ.Η.415: Πινδ.Π.11,8 ἠρωδῶν στρατῶν ὄμαγυρῆα καλεῖ, Νόνω. Ἐοσγ.Ἰω.18,40 ὄμηγυρῆς μαστῶετες.

ὄμηγυρῆος (ὄμηγυρῆ) ἀποθ. συναθροίζω, συνάθω: Ὀδ.Π.376 πρὶν κείνον ὄμηγυρῆοσασθαι Ἀχαιοὺς ἐξ ἀγορῆς.

ὄμηγυρῆος (ἰδὲ) ὄμτ. τ. τοῦ Ὀμᾶ, ὄμῆρος βλλ. **ὄμηγυρῆς**-εως (ἰδὲ) ἰαγυρική κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. γενικ. -ιος, δωρ. τ. ὄμαγυρῆς συνάθροιστος συναγωγῆ, συνέλευστος, συνέδροιον, εἰδ. ἐπὶ θεῶν: Ἰλ.Υ.142 θεῶν μεθ' ὄμηγυριν ἄλλων, Ὑμν.Ἀπόλλ.187, Ὑμν.Ἐρμ.332, Ἑλλάν.54,7, Πινδ.1.617,46 ἐθέλοντ' ἐς ὄρανον σταθμούς ἐλθεῖν μεθ' ὄμαγυριν .. Ζηνός' || γεν. πῶσα συνέλευστος, συναίξῃ, συνοδία: Αἰσχ.Χοῶδ. τίς ποσ' ἠδ' ὄμηγυρῆς στείχε γυναικῶν, Ἐδρ.Ἰππ.118,0,Κόλουθ.340 Νυμφῶν ἐς ὄμηγυριν ἀγορευμένων ἤλυθεν' || νεώτ. σύνολον ἀνθρώπων συνηθροισμένων που, ἰδ. πρὸς ἀκρόσασιν ὄμηλιξ ἢ πρὸς συζήτησιν: προσφωνησὶς ἀγαπητὴ ὄμηγυρῆς' || κ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ἀστρον, ἀθροισμα: Αἰσχ.Ἀγ.4 ἄστρων-κάτοισα νυκτέρων ὄμηγυριν.

ὄμηθεῖα (ἰδὲ) ἢ γιν. ποι. -εῖα διαδίασις τῆς χρόσε τῶν αὐτῶν συνηθειῶν, τὸ ζην ὄμοσ: Ὀπῆ.Κυν.4,2 νυμφίδιοι φιλόττες ὄμηθεῖαι τε, Μαν.6,188.

ὄμηθεός-ος-ές ἰθροσι ἢ γιν. ὁ ὄμοσθῆς βλλ.: Ἄπολλ.Ρ.2,917 ὄμηθεας ἀνδρας ἰδέσθαι, αὐτ.3,118, Καλλ.Αττ.1,5, Κόιντ.9,405, ΝόνωΔ.5,364' || ἐπὶ τόπων, ὁ εἰθισμένος, ὁ συνήθης: Νικ.Ἄμφρ.415 βρῶα προλήπων καὶ ἔλος καὶ ὄμηθεα Ἰμῶν.

ὄμηλικία (ἰδὲ) ὄμηλιξ, ἰων. -η ἡ κατάσταση, ἡ σχέση τῶν ὄμηλικῶν βλλ., ὄθ. ἡ αὐτῆ, ἡ ὄμοια ἡλικία: Ἰλ.Υ.465 καὶ ζῶν ἀφελή .. ὄμηλικῶν ἔλεθος, Ἄπολλ.Ρ.3,814, Κόιντ.8,281' ὄμωκα ἴσοι τελέθουσι ὄμηλικῆ τε βῆα τε, αὐτ.11,133' || ὡς περιλήπτικον, οἱ τῆς αὐτῆς ἡλικίας ἔχοντες, ἰδ. ἐπὶ νεανῶν, οἱ συμπαικτικοί, οἱ σύντροφοι: αὐτ.Γ.175 παῖδά τε τηλυγῆται καὶ ὄμηλικῶν ἔρασι-νῶν, αὐτ.Ε.326, Ὀδ.Γ.364, Ἐοσγ.1018 πτοισοῦμαι δ' ἔσπαρῶν ἀνθῶς ὄμηλικῆς, Ὀρφ.Ἀργ.1113' || ἀ-σπαντῆ κ. ὡς ἐπιθ., ἀείροτε δωκε τ. κληθ. ἀριθ. Ἐπιγρ.: 2) ἐν ἀναφ. ἀρὸς πρὸς ὁ ὄμηλιξ βλλ.: Ὀδ.Γ.49 νεώτερος ἐστίν, ὄμηλικῆ δ' ἐμοὶ αὐτῷ' || ὄμ. κ. περὶ δύο προσ.: Ἰλ.Ν.485 εἰ γὰρ ὄμηλικῆ γ γενιομεθα.

ὄμηλικος-ον ἢ γιν. κ. νεώτ. ὁ θῆς αὐτῆς ἡλικίας, ὁ συνομηλικός: Ἀπολλῶν.Παραδ.17 ὄμηλικὸς ζῶα' || τὸ οὐδ. ὄμηλικον ὡς οὐσα. ἡ αὐτῆ ἡλικία: Πρύομ.Παρμ.9498

ὄμηλιξ-ἴκος (ἰδὲ) (ἰδὲ) κ. νεώτ., αἰολ. ὄμηλιξ (ἰουή) (ἰουή) ὁ ἀγων τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ὁ συνομηλικῆς, ἰδ. ἐπὶ νέων τῆς ἡλικίας προσώπων: Ὀδ.Ο.197 ἀτάρ καὶ ὄμηλικῆς εἰμεν, αὐτ.Π.419.

Ἥσιος.Ἐργ.444 μηκέτι παπταίνων μεθ' ὄμηλικας, αὐτ.447, Ἠρ.1,99 ὄμωκ ἀν μὴ ὄρωντες οἱ ὄμηλικες Ἐδρ.Ἰππ.1098, Μόσχ.2,102 ἐτάραι φίλια καὶ ὄμηλικῆ, ΑΠ.1,21 πατρός ὄμηλιξ' || κ. ἐπὶ πραγμ.: αὐτ.Βάχρ.201 παραδοχᾶς .. ὄμηλικῆς χρόνῳ, Νόνω.Ἐοσγ.Ἰω.8,21 ὄμηλικῆ χαιτῆν 2) ὡς οὐσα, ἀνθροπῆος τῆς αὐτῆς ἡλικίας, σύντροφος: Ὀδ.Γ.385 νήσων σοῦ ἀνακτας ὄμηλικῆ, Ἐδρ.Ἀκκ.953 δάμαρτος τῆς ἐμῆς ὄμηλιξ, 3) ὡς ἐπιθ., ὁ ἔγων τὸ αὐτὸ ἀνάστημα: Λουκ.Ἐικ.13 ἄλλ' εἰ μέλωσιν ὄμηλικῆς φανείσθαι.

ὄμηλιξ-ἴκος (ἰδὲ) ἢ γιν. ποι. σύντροφος, συγγενής, τῆς αὐτῆς καταγωγῆς: Νόνω.Ἐοσγ.Ἰω.19,110 ὄμηλιξος ἀρχιερέης, αὐτ.21,111 ὄμηλιξος ἀποπληξ, αὐτ.6,59 ὄμηλιξος λαοί.

ὄμηλοῖα (ἰδὲ) ἢ γιν. ποι. τὸ συνοδοιπορεῖν, συνοδία, συντροφιά: Ἀρατ.178 ὄμηλοῖσθι περ ἀνελεύθων.

δημηραπάτης (Ιά) μγν. ὁ σκόπτων, περιαιρίζων τὰς τοῦ Ὁμήρου ἀπάτας ἢ τοὺς τὰς περὶ θεῶν καὶ ἄλλων τιῶν ἀπατάς καὶ φευδῆς τούτου διηγήσεις ἢ ὁ διαστρέφων τὰ δημηρικὰ ἐπη· Σέξτ. Ἐπι. Πυθ.Ι,224. || κτ. ἀ. εἶναι γενικ. τοῦ δημηραπάτη τοῦ τοῦ Ὁμήρου πλάσμα, πλαστή, φευδῆς διήγησις.

δημηρεία (ἦ) (ὀμηρεῖω) ἰων. δημηρεῖα Γ' Ἀλέξ. Αἰτ. Παρθεν.14,οἰ κ. ὀμηρεῖα (Ἐπιγ.) ποροχὴ δὴ-ροχὴ ἢ ἐγγυητὴν, τὸ δίδειν ἐνέχυρον, δδ. ἐγγύησις, ἀσφάλεια· Θουκ.8,45 ἐς δημηρεῖαν ὑπολαμβάνει τὸν προσοφειλόμενον μισθόν, Πλάτ. Πολιτ.310B δημηρεῖαν ἐκδόσεις εἰς ἀλλήλους, Ἀλέξ. Αἰτ. Παρθεν.14,6 δημηρεῖς ὄρκια, Ἀπολλ.Ρ.6,25 τριακοσίους εἰς δημηρεῖαν ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων οἰκῶν ἐπιλεξάμενος, Πολύβ.9,11,4. 2) μγν. κατάστασις δόμηρου, τὸ εἶναι τὴν δόμηρον· Διόδ.Σ.19,75 ἐκκλείπει ἐξ ὀμηρεῖας.

ὀμηραῖος ὠν κ. νεώτ. θηλ κ. -ῆ Γ' Ἀλέξ. Αἰτ.5,61 ὁ ὀμηρικός βλλ.: Ἦρ.5,67 ὀμηρῖζεσθαι τῶν ὀμηρῶν ἐπέων εἴνεκεν, Ἀριστοφ.ἀν.222, Ἀλέξ. Αἰτ.5,6 ὀμηρῖην ἀγλαίην ἐπέων || τὸ οὐδ. ὀμηρῖον ὡς οὐα. ἢ ὀμηρική φράσις· Ἰην.Μόχλ.5. || ὄμ. τὸ οὐδ. μγν. κ. νεώτ. στοὰ ἐν Σμύρῳ, ἐν ἣ ὑπῆρχε καὶ ναὸς τοῦ Ὁμήρου· Παισα.14,1,37 καὶ τὸ οὐδ. μγν. ὄν. νομισματὸς ἐν Σμύρῳ· ὀμηρῖον λέγεται· || ὄμ. μγν. ὄν. νομισματὸς παρ' αὐτοῖς ὀμηρῖον λέγεται· || νεώτ. ὀμηρῖον Λύκειον (ἴψλος ἐκπαίδευτηρίου)· || τὸ ὄρα. κτ. πλθ. ὀμηρῖαι ὡς οὐα. οἱ ὀμηρῖδοι βλλ.2)· Πλάτ.Θραίτ.179B ἢ ὠσπερ σὺ λέγεις ὀμηρῖον καὶ ἐπὶ παλαιότερων.

ὀμηρεῖως ἐπίρρ. μγν. ὀμηρικός· Αἰλ.Ζ115,16 καὶ τῆς γαστρός ὁ στεινωμένης, ὀμηρεῖως δὲ εἶπον, τῆνδε οὐκ ἀντέχειν.

ὀμηρεῖταις Ἦσ. ἀομφήφοις, ὀμηρώνμασις· πρβλ. ὀμηρῖταις.

ὀμηρεῖωμα-ατος (ὀμηρεῖω) μγν. ἐνέχυρον, ἐγγύησις, ἀσφάλεια· Πλάτ.Ρομ.16 ὄρωντες αὐτὸς ἐνδεδουμένους μεγάλας ὀμηρεῖωμας.

ὀμηρεῖω (ἦ) εἶμαι ἢ χρησιμεῖω ὡς ὀμηρος, χρησιμῶς ὀμηρος βλλ.: Εὐρ.Βάνκ.297 διὰ θεῶν Ἦρᾶ ποθ' ὀμηρεῖσθε, Αἰσχίν.3,133 Ἰσκεδαμῖνοι νῦν ὀμηρεῖοντες μέλλουσιν ὡς Ἀλέξανδρον ἀναεῖμθεσθαι, Ἀντιφῶν.17, Ἠρωδία.ιστ.39,4 τοὺς τε παῖδας ὀμηρεῖοντες εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκεν· || ἀπαντὰ συνταξιγμένον μετ' ἡμῶν, προσδιορισμὸς· Αἰσχίν.2,81 ὀμηρεῖω παρὰ τινι, Ἰσαί.7,8 ὀμηρεῖω ὄπερ τινος, Ἐπιγ. || μγν. κ. μτφ. χρησιμεῖω ὡς ἐγγυητὴς· Ἰώσ.Α1,2,5,2 (ἰσνάς) πίστιν ἀνθρώπουσι καὶ φίλοιαν ὀμηρεῖται· 2) ὡς μτφ. λαμβάνω τινά ἢ τι ὡς ὀμηρον, διασφαλίζουσι δι' ἐγγυητοῦ ἢ ἐνέχυρου· Εὐρ.Ρῆσ.Α34 τῶνδ' ὀμηρεῖσθε τέκνα· 3) τὸ μέσ. ὀμηρεῖοντα παρέχω, δίδω ἀμήρους χάριν ἑαυτοῦ· Αἰν.Τακτ.10,23 πόλις ὀμηρεῖομένη.

ὀμηρεῖω (ῖ) (ὀμηροῖς) ἰων. ἡγοῦμαι, ὀδηγῶ, πο-δηγεῖω τυφλόν· Ἐφορ.Ι,1.

ὀμηρεῖω (3) μγν. συμφωνῶν, συναρμολόγ, συναρμολογῶ· Ὀνη. Ἀλ.1,421 τῶνεκα καὶ ξυνήσιν ὀμηρεῖουσι γενεθλοῖσι ἀμφιβίων.

ὀμηρεῖων-ωνος (ἦ) Ἐπιγ. ὄν. μηνός τινος ἐν Ἰω, ὀμηρεῖος-ος μγν. ὁ ὄμοσ ἢ ὄμοσι ἢ ὄμοσι συναυπάρχων, μτ. δογ.: Νικ. Ἀλέξ.70 ἴκιστα· ὀμηρεῖος κόφας στήν, αὐτ.261.

ὀμηρεῖδων ὄωρ. τ. τοῦ δημηρεῖν Ἦσ. ἐφεβδου-οῖσι (ὀμηρῖδοι, κώδ.).

ὀμηρεῖς (ἦ) κ. νεώτ. συγχ. κτ. πλθ. ὀμηρεῖσι γένος, γενεὴ ραφιδῶν ἐν Χίω ἀνάκειεν οἰκίστα καὶ νομιζομένη ἐπὶ ἐκ τοῦ Ὁμήρου κατήγοι, οὗ τὰ ποιήματα διεσώζε, φάλλουσα ταῦτα εἰς τὸς κοινὸς τῶν αὐτοῦ Ἑλλήνων συνθελεύσεις· Ἐλλαν.

20], Στράβ.14,1,30 ὀμηρεῖδας καλουμένους ἀπὸ τοῦ ἔκεινον γένους· || γεν. ὁ ραφιδὸς ὁ ἀπαγγέλλωντας τὰ τοῦ Ὁμήρου ἐπη· Πλθ.Ν.21 ὀμηρεῖδοι ραπτῶν ἐπέων· Ἰ. δοῖδοι· 2) οἱ μῆματα ἢ βαρυστατοῦ τοῦ Ὁμήρου· Πλάτ.Πολ.599B οὐκὼν λέγεσθαι γε οὐδ' ὑπ' αἰθῶν ὀμηρεῖδων, αὐτ.Φαῖδρ.252B, αὐτ. Ἰων.530B, Ἰσοκρ.1,ο,65.

ὀμηρεῖω μγν. μιμούμαι τὸν Ὁμηρον, γράφω ποιήματα κατὰ τὸν τοῦ Ὁμήρου τρόπον καὶ εἰς τὴν γλώσσαν αὐτοῦ, χρησιμοποιοῦ ὀμηρικός φράσεις· Λιβόν.Διηγ.30,8 αἱ Μούσαι περὶ τὴν κόρη· ὀμηρεῖον· 2) ἐκτελῶ σκηνῆς ἐκ τῶν ὀμηρικών ἐπέων· Ἀρτεμίδ.Ταρο.4,2 Ἀπολλωνίδης ὁ χειρουργὸς δημηρεῖει νομίσι καὶ πολλοὺς τιτρώσκειν πολλοὺς ἔχειροῦργησε· 3) (ὁ-δοῦσ), μη-ρόε ἐκτελῶ μείζην παρὰ ὄψιν, εἶμαι ἀρσενικοῦ της, πρβλ. διαμηρεῖω· Ἀχιλλ.Τάτ.8,9 στενωπεῖται εἶχεν ἐνταυθα σκῆμα δημηρεῖον τὰ πολλά.

ὀμηρικός -ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ὁμηρον, ὁ τοῦ Ὁμήρου, ὁ ἐν τῇ ποιήσει τούτου ἀπαντῶν καὶ κατὰ τὸν τρόπον αὐτοῦ πεποιημένος· Πλάτ.Πολ.600B καὶ τοῖς ὀπείτοις δόδὸν τινα παρῆδοσαν βίου ὀμηρικήν, Μέν. Ρήτ.11,430 ὀμηρ.κόν ἔθος, Διοκ. Ἀλ.Συνδ.4 ὀμηρική ποίησις, αὐτ. ὀμηρική ἐπη, αὐτ. ὀμηρικός λόγος, Στράβ.14,5,29 τῶν νεωτέρων καινοτομοῦντων... παρὰ τὰς ὀμηρικός ἀσφαλείας, Πλούτ. Συμψ.9,5,3 ὀμηρική ψυχία, αὐτ. ὀμηρική νέκυια· || κτ. συγχ. Βαθῶν ὀμηρικώτερος περὶ τοῦ Ἠρακλείτου· Στράβ.1,1,6 βελτίων δ' Ἠρακλείτος καὶ ὀμηρικώτερος || τὸ ὄπερ. ὀμηρικώτερος περὶ τοῦ Ἠρόδοτου· Λογγίν.Γρ.13,3 ὀμηρικός Ἠρόδοτος ὀμηρικώτερος ἐγένετο· || νεώτ. ὀμηρικός ζήτημα τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ προσωπικοῦ ποιητοῦ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεύς, ὄπερ ἡγέθη διὰ τῆς διατυπωθείσης αὐθαιρέτου ὑποθέσεως τοῦ Γάλλου Αὐθίμας καὶ Ἰδ. τοῦ Γερμανοῦ Wolf ὅτι προσωπικός τις ποιητὴς δὲν ἦτο καὶ ὅτι τὰ δύο ἐπη οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ συλλογὴ ραφιδῶν συναρμολογησῶν ἀπὸ τινος ἢ ἀπὸ τινων μεταγενεστέρων τοῦ χρόνου τῆς συνθέσεως αὐτῶν κατὰ τὴν ἰδίαν σχεδίον || ὄμ. νεώτ. ὀμηρικός γέλως πλατύς, θορυβώδης καὶ ἄδαστος γέλως, σίλος ὑπέρθε κατὰ τὸν ποιητὴν τῆς Ἰλιάδος ὁ γέλως τῶν θεῶν ἐπὶ τοῖς τοῦ Ἠφαίστου παθήμασι· 2) μγν. ἐπὶ αἰσχ. συμ. ὁ ὀμηρικός βλλ.3)· Κράτ.ΑΠ.11,218,4 καὶ γὰρ ὀμηρικός ἦν· 3) ὄμ. μγν. τὸ οὐδ. συγχ. ὡς ἐπίρρ.: Ἀπολλ. Δύσκ.Σύντ.165,12 συντάσσεν ὀμηρικώτερον.

ὀμηρικός ἐπίρρ., μγν. κατὰ τὸν τοῦ Ὁμήρου τρόπον ἢ ὡς παρ' Ὁμήρω· Στράβ.Κωμ.1,30 ὀμηρικός γὰρ διανοεῖ μ' ἀπολλῶνα, Κικ. Ἀττ.1,161, Πλούτ. Ἠθ.529D.

ὀμηρεῖς (ἶδος ἦ) μγν. κωμ. λ. ὡς θηλ. τοῦ Ὁμήρου· Πλάτ. Ἠθ.496D.

ὀμηρῖταις (ἦ) μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀσομοῦμενος ἢ ἀπαγγέλλων ἢ σπουδάζων τὴν ὀμηρικήν ποιήσιν καὶ κτ. ἐπέκτ. ὁ ραφιδός· Ἀριστοκλ.Ἰστ.10, Ἀθην.14,620B ὅτι δ' ἐκαλοῦντο οἱ ραφιδοὶ καὶ ὀμηρῖται Ἀριστοκλῆς εἰρκεν ἐν τῷ περὶ χωρῶν Πάπν· || νεώτ. ὁ ἀσχολοῦμενος μετ' Ὁμηρον καὶ τὸ ὀμηρικόν (ζήτημα)· 2) ὁ ἐκτελών, ὁ ἠθοποιός ὁ παριστῶν σκηνῆς ὀμηρικός· Ἀρτεμίδ.δαλδ.4,2 οἱ ὀμηρῖται τιτρώσκουσι μὲν καὶ αἰμῶσσοσι ἀλλ' οὐκ ἀποκτεῖναι γε βούλονται· 3) ὀμηρικός βλλ.2)· Ἀχιλλ.Τάτ.3,20.

ὀμηρῖταις Φωτ. ἐφήφορος, ὄπὸ τοῦ ὄμοσ ἐρέσσειν, ὄμοσῶν ὄμοσις.

ὀμηροκέντρον (ἦ) μγν. κ. ὀμηροκέντρον-ωνος (ἦ), συνηθ. κτ. πλθ. ἀμφότερα ὀμηροκέντρα ἴτζετ. Χιλδ.11α1 κ. ὀμηροκέντρονες ποιήματα σχηματιζόμενα ἐκ διαφόρων στίχων ἢ τεμαχίων τῶν ποιημά-

των του Όμηρου, προσημοσμένον καταλλήλας, ούτως ώστε ν' αποτελεσάι κατά τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον συνολον ἐνιασίον: ΑΠ9,381.

δημοκρατία [τό] πά. μαντεία διὰ τῶν στήθων του Όμηρου.

δημοκραστία-ἴγος [ό] μτγ., μον. κ. νεώτ. ἐπιωνυμία δοθεῖσα μύλων ἐφρων. εἰς τὸν γραμματικόν Ζώλιον διὰ τὰς μικροπεπεῖς κατηγορίας αὐτοῦ κατά τῶν δημηρικών ποιημάτων καὶ τὰ σκώμματα αὐτοῦ κατά τὸ ποιητῶ: Γαλλ.10,19, Σουίτ. || κτ. πληθ. δημοκραστίης γενεοί ἐπικριται του Όμηρου: Εὔστ.1702,44 διαβάλλουσι δὲ καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ δημοκραστίης.

δημορπάτης [ό] [πατῶ-έω] μτγ., ὁ περιφρονῶν τὸν Όμηρον, ἐπιωνυμία του Ξενοφάνους: Τίμων Φλ.60,1, Διογ.Λ9,18 Ξενοφάνη ὑπότροφον, δημορπάτην, ἐπικώπητην ἰδ. γρ. δημορπάτην.

δημορπία [ό] [ι] λ. τῆς διαλεκτοῦ τῶν Κυρμαίων σημαίνουσα τυφλός: Ψ'Ηρ.Βι.Όμ.13, Λυκόφρ.422.

δημορπία [ό] [2] κ. νεώτ. κ. κτ. οὐδ. πληθ. δημρα πρόσωπον παρεχόμενον ὡς ἐγγύσιον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὑποσχεσεως, συμφωνίας ἢ συνθήκης: 'Ηρ.δ,99 καὶ ἀμύρα των νηιοστατών πατῶς ἐλδύρανον, αὐτ. 1,64, αὐτ.7,165, Όουκ.7,83, Εὐρ. 'Αλκ.870 τοῖον δημρην μ' ἀποσυλάσας [σχῶλ. τοῖα ἦν ἢ ἐμοί ἠδρεῖδουσα, ἦν νῦν θνάτους ἀρείλειται] Ἀριστφ. 'Αχ. 327 ἔχω γ' ὄμων ὄμηρος [κρῶτῶ τις ἐξ ὄμων ὡς ὄμηρος, ὡς ἐγγύσιον, ὡς ἀσφαλείαν], αὐτ. Δυσ.244' || κ. ἐπὶ πραγμ.: Όουκ.1,82 τὴν γῆν δημορον ἔχειν, Πλάτ.Θεαιτ.202B ὠσπερ τ. ὄμηρος ἔχομεν του λόγου τὰ παραδείγματα' || ἐτερογεν. οὐδ. πληθ. δημρα οἱ δημροι, τὰ ἐνέχυρα, αἱ ἐγγυσεις: Λυσ.12,68 ὑπέσχετο εἰρήνην ποιήσων μῆτε δημρα δοσ' || ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. κ. ἐπὶ ἄνδρ. προσ., ὁ δημρος: Πά Μακκ.1,110 υἱός 'Αντιόχου... ὅς ἦν δημρα ἐν τῇ Ρώμῃ.

δημρπῆρας 'Ησ. ἐκάδλυθοι, συνήγοροι.

δημρῶ-έω [ό] μτγ. συνηθιστόν, συναντῶ, συμπερομαί, μτ. δοτ.: Όδ.Π1468 ὄμηρῶσι δὲ μοι... ἀγγελοῦ ὠκός' || ἐπομαί, ἀκόλυθοῦ: Θεόπομπ.10τ.278, 'Ησ.: 3) μτ. συμφωνία: 'Ησ.Τοβ. 39 τῆ φωνῆ δημρῶσαι [των τ. του δημρῶσαι] [σχῶλ. ἐτῆ φωνῆ συμφωνοῦσαι, ὄμοῦ τῆ φωνῆ λέγουσαι]' || 4) ἐνέχυρον εἶμι, χρησιμεῖω ὡς ἐγγύσιον: 'Αριστ.λ.ἀν.76' || 'Ησ. 'ἐγγυώμαι'.

δημκρο(ν) [τό] νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ μικρόν ὄν. του ὁ βλλ., ἴσου γράμματος του ἑλληνικοῦ ἀλφαριθμοῦ.

δημιαδόν ἰδημοκρ. ἐπίρρ. κ. δημηδόν 'Ησ.Τοβ.Α170) ὡς τὸ λαδόν βλλ. καθ' ὄμηρος, κατ' ἀβροῖσματα καὶ τᾶματα: 'Ηλ.Μ3 οἱ δ' ἐμάχοντο Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες δημιαδόν, αὐτ.Ό277, 'Απολλ.Ρ1, 655 πάσαι δημιαδόν ἠγερῆθοντο, αὐτ.4,1181, 'Αρατ.1077, Νικ. 'Αλεξ.518, 'Όρφ. 'Αργ.374, αὐτ.802, Όρφ.Λιθ.414' || 2) μτ. δοτ. ὄμοῦ μετὰ τινος, καὶ μὲ κάποιον: 'Απολλ.Ρ3,596 ἀνδράσι νοστήσαντας δημιαδόν, Όπν.Κυμ.2,199.

δημιαλα-ατος [τό] ἰδημιλῶ. κ. νεώτ., δημ. μλῆμα ἀντικείμενον ὄμηλιας, τὸ κατά τὴν συνδιόλεξιν λεγόμενον, συνδιόλεξις: Πλάτ.Νόμ.730B ἔξενικα τε καὶ ἐπιχόρια ὄμηλιάρητα' || 2) ἐπὶ πρὸς, σύντροφος: Εὐρ.ἀν.218 τὸ δ' ἐκλαύον του δ' ἄδοντις μὲν ἀπτεται, κακόν δ' ὄμηλμα, Λουκ. 'Ερωτ. 25 γυνὴ ἀπὸ παρθένου μέχρι ἡλικίας μέσης... εὐάγκαλον ἀνδράσιν δημιαλαμα.

δημιαλεξ-εως [ή] ἰδημιλῶ) διπλωματικὴ ἐπαφῆ, σχέσις: εἰκ. ἐν Όουκ.δ,17.

δημηλητῆρ 'Ησ. 'θεραπών'.

δημηλητρία [ό] κ. μον. κ. νεώτ., μτγ. κ. νεώτ. θηλ. ὄμηλητρία [Φιλόστρ.'Απολλ.1,30] ὁ ἀναστροφόμενος, ὁ ἔχων ὄμηλιαν ἢ σχέσις πρὸς τιν, ὄθ. ὁ ἀκροατής, ὁ μαθητής: Ξεν. 'Απ.2,12, αὐτ.48 ἀλλὰ Κρίτων τε Σωκράτους ἦν ὄμηλητής, Λουκ.Τίμ.10

ἐπειθε τοὺς ὄμηλητὰς μηδὲ δῶλα εἶναι τινος ἡμᾶς τοὺς θεούς, Φιλόστρ. 'Απολλ.1,16, αὐτ.1,30 τὸν Σαφροῦ τῶνον παρθένου ὄμηλητῆρας κτήσασθαι, Γαλλ.10,22, 'Ιάμβλ.Μυστ.5,26, Εὔστ.Πον.259, 16' || 2) μτγ. ὁ ἔχων πεῖραν τινος, ὁ ἔχων δοκιμάσει τί, ἐπὶ του 'Ηρακλεῖος: Μάξ.Τύρ.3,7 ὄμηλητῆς πόνων' || 3) νεώτ. ὁ δημοσία ὄμηλιον περὶ τινος θέματος, ὁ κάμων διάλεξις ἢ ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσις, ἀ ἀγορητής.

δημηλητῆρ-ή-όν κ. δημ. ὁ διὰ τῆς ὄμηλιας ἐξωτερικέων ὄτι ἐνδύομενον ἔχει, ὁ εὐπροσλήγορος, ὁ προσνήλιος, ὁ εἰς συναστροφήν ἐπιτήδειος: 'Ισοκρ.1,30 γίγνουσιν πρὸς τοὺς πλάσιόζοντας ὄμηλητ.κός ἀλλὰ μὲ μωνός, Στωϊκ.ἀν.3, 160, Φιλ.δδ.Κοκ.43 οἱ ἐξῶθεν ὄμηλητῆραι' || 2) ἔξις ὄμηλητικὴ συνθήκη συναστροφῆς: Πλάτ. 'Όρ. 415E κολακεῖα ἔξις ὄμηλητικῆ πρὸς ἄδων ὑπερδᾶλλουσα τὸ μέτριον' || ὄμηλητικὴ χάρις ἢ χάρις τῆς ὄμηλιας, ἢ εὐπροσλογία, ἢ προσήνεια: Χαρίτ.1,4 πάσης χάριτος ὄμηλητικῆς ἔμλεος' || μον. ὄμηλητικὴ διηγήσις αἱ ἀφηγηματικὴ ὄμηλια: Εὔστ.122' || 3) μτγ. τὸ θηλ. ὄμηλητικὴ ὡς ὄσα ἢ τέχνη του ὄμηλιου, του συναστροφέσθαι: Πλάστ. 'Ηρ.629P' || νεώτ. ἡ τέχνη του ὄμηλητοῦ, του ἀγορητοῦ' || ὄμ. νεώτ. ἡ διδασκαλία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ρητορικῆς' || 4) μτγ. ὁ κοινωνικός: Φιλόστρ. 'Απολλ.1) νόμον τοῦτον οἱ ὄμηλητικοὶ ἠγοῦντο καὶ ἐτήμων αὐτὸν ὡς ἐκ Διὸς ἔκοντα' || 5) ὄμ. μτγ. τὸ οὐδ. ὄμηλιτικόν ὡς ὄσα. κοινωνικὸν πλεονέκτημα: 'Αλκίφρ.3,44 τί δὲ ὄμηλητικὸν φέρεται.

δημηλητικῶς ἐπίρρ. μον. ὄμηλητικῶ τῶ τρόπῳ, ἐν ὄμηλια, δι' ὄμηλιας: Εὔστ.Πον.185,71.

ὄμηλητρία [ή] μτγ. κ. νεώτ. θηλ. του ὄμηλητῆς.

ὄμηλια [ή] ἰδημοκρ. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. μιλιὰ, ἰων. -η [τ] εἶναι τιν ἀμοῦ μετ' ἄλλων, κοινωνία, συναστροφή, συντροφιά, παρκα: 'Ηρ.7,16,α' ἀνδρῶνων κακῶν ὄμηλιας σφάλουσαι, Αἰσχ. 'Επρ. 599 ἐστ' ὄμηλιας κακῆς κακίον οὐδεν, αὐτ.Πρ.39, Εὐρ. 'Αλκ.344, αὐτ.ἀν.103 φθεῖρουσιν ἄθῃ χρῆστ' ὄμηλιας κακαί, 'Αριστφ.Πλ.776,Πλάτ.1η.Μ283D, αὐτ.Πολ.550B ὄμηλιας κακαῖς χρῆσθαι, αὐτ. Φαῖδρ.239A' || κ. μτ. γενικ. κοινωνία, ἐπαφῆ, σχέσις μετὰ τινος: 'Ηρ.4,174 οἱ πάντα ἀνθρώπων φέγουσι καὶ παντὶς ὄμηλιαν' || κ. μετ' ἐπιρροθ. διορ.: Σοφ.Φιλ.70 ὄμηλια πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βεβαῖος, Πλάτ.Συμμ.203A' || ἑλληνικαὶ ὄμηλια συναστροφῆαι, σχέσεις μετὰ τῶν 'Ελλήνων: 'Ηρ. 4,77' || συγγενεῖς ὄμηλιαὶ αἰ μεταξὺ συγγενῶν σχέσεις: Εὐρ.Τύρ.51' || αἱ τῶν ἀνθρώπων ὄμηλιαὶ καὶ αἱ τῶν πραγμάτων ἢ σχέσις, ὁ συσχετισμός μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων: 'Αριστ. Πολιτ.1336b,32' || κ. ἐν φρ. ἔχω ἐν τίνι ὄμηλιαν ζῶ, διάγω μεταξὺ τινος: Εὐρ.ΙΑ 1622 ἔχει γὰρ ὄντι ἐν θεοῖς ὄμηλιαν: || ἢ καθ' ὄμας αὐτοῦς πολιτεία καὶ ὄμηλια ὁ δημοσῖος καὶ ἰδιωτικὸς ὄμων βίος: Όουκ.1,68' || 2) μτγ. ἐν φρ. χθόνιος ὄμηλια ἔρωσ ἀγάπῃ πρὸς τὴν πατρίδα: Εὐρ.Φων.1408 τὸ Θεσσαλὸν εἰσηγάγεν ὄσφιμ' ὄμηλια χθόνος' || 3) κ. νεώτ. συνομιλία, λόγος, συνδιόλεξις: Αἰσχ. Εὐμ.966 παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιδριβεῖται ἐνδοκίος ὄμηλιας, 'Ερωτιαν.2, 'Επίκτ. 'Εγν.33,14, Διον. 'Αλ. Όουκ.49,4 ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς ὄμηλιας, - μετὴν ὄμηλια δὲν κατάλαβα πότε πέρασα ἢ ὄρα' || ἢ ἔξ ὄμηλιας διὰ τὸν λόγον, διὰ τῆς πειθοῦς, ὄντιβ. βία: Δημ. 'Επιστ.1,12 τί... ἔξ ὄμηλιας θυναντὸν προσαγγεῖσθαι καὶ τί βία προσδέξαι' || νεώτ. κ. δημ. λόγος, μνησία, ὑπόμνησις, ἀνακοίνωσις προφορικῆ: ὄμηλιας γενομένης μὲ ἀνφερεν αὐτά, - ἐκίνους μὲ φερετὴν ὄμηλια, - του ἔκαμα ὄμηλια γιὰ τὴν προκτα' || νεώτ. ἡ διὰ τῆς φωνῆς ἐκφορασις, λαλιά: ἀπὸ τῆν ὄμηλιαν του φαίνεται ὅτι εἰ-

ναι επαρχιώτης 4) παιδευσις μάθημα, παράδοσις, διδασκαλία : Ξεν. Απ.1,26 τούς δε λαβρόντας τής δημίας μισθόν άνδραποδιστάς άπεκάλει, Απ.Π1,3,19 έπει δε έπαύσατο τής δημίας 5) μισ., νεώτ. κ. δημ. λόγος έκθρονημένος ένωπιον συγκεντρώσεως, διάλεξις Ιδ.βρησκ. ή διδακτική περιεχομένου, διδαχή, κήρυγμα : Σύν.Λαοδικίας Καν.19 περί του δειν . . τας ό- τών έπισκόπων . . έπιτελεσθαι, Εύστ.974,2 δημίας διδασκαλίας (βιδαχάς), - δημίας τής θείας και Μεγάλης Πέριπτης 6) κοινωνία γαμική, σαρκική μετεις, συνουσία : Ηρ.1,182 άμφότερα δε . . άνδρών ούδαμών ές δημίην φοίταν, Εύρ.Έκλ.1400 νυμφικαί δημίαι, Ξεν.Ίέρ.4,1 ποία άνδράι και γυναικι τερωή άνευ πιστεως δημίαι, αút.Συμπ.8,22, αút.Απ.3,11, 26, Άριστ.Ζ1,582α,26, αút.Πολιτ.122α,24 ή προς τούς άρρενας δημίαι, αút.1269β,29, Λιδάν.4,1105,4 και τής δημίας όδύνημα παίς προεάλυθεν 7) άσκησις : Ίππ.Άρβρ.10 δημίειν δημίη ικτάσθαι, κατέγειν τι διά τής άσκήσεως, άντιβ. λόγω ειδέναι 8) κοινή, συνήθης χρήσις, έπί πραγμ. : Έπίκ.Έπιστ.1,220 ή πλείστη δημίαι του όνόματος, Φιλ.8δ.Ρητ.1,2888 δημίαι φωνής, αút.Οικ.59,1 αί τών λέξεων δημίαι, Σέξτ.Έπιλ.Μαθ.1,1 αί κοιναί δημίαι (αί κοιναί συνήθειαι, Άπολλ.άύσκ.Σύντ.37,2, Έρμου.Ίδ.2,7 ή κοινή καλουμένη και άνά γετρα δημίαι 9) σύλλογος, εταιρεία : Ηρ.3,381 άνδρών τών άριστων έπιλεξαντες δημίην, Αλοχ.Εύρ.57 το φθλον οΐκ άπιωτα τήσδ' δημίας 10) έν περιληπτ. σημ. δημιος βλ.ηλ.η), συνάθροισις, συναναστραφή : αút.406 καινήν δ' όρψαα τήνδ' δημίην βλέπουσα τήν παράδοξον έπίσκοφην ύμναι, Σοφ.Α1,872 ήνωσεν γε ναός κοιναίλων δημίαν (ήνωσ τούς συνουτάς), Εύρ.Ηρακλ.581 άδελφών ή παρούσ' δημίαι (δημίηται)

δημιος 1) ίδιός, ίλη κ. μισ., νεώτ. κ. δημ., ατολό, δημιλος (ΕΜ 658,55) ή ι. αναμία κ. Άττ. κωμ. κ. πεζ., φωνεται 68 δι ό πληθ, δέν ήτο έν κρμ.) ήθροισμένος πλήθος, συνάθροισις πλήθους ανθρώπων, έπί το αυτό συνηγμένος προς έστρήν, θέαν κτλ. : Ίλ.Σ 603 πολλός δ' ήμερόντα χρόν περισταθ' δημιος, αút.Ψ 651, Όδ.Α 225, Πινδ.Π 9,123, Αλοχ.Πέρσ.123 τοτ' έπος γυναικοκληθής δημιος άπών, Εύρ.Κύκλ.100, Κρατίν.323, Θουκ.2,65, αút. 4,112 ό δέ άλλος δημιος - δημιος έσκεδάνυνντο 2) είδ. πλήθος πολεμικών, σύνολον όπλιτών έν άντιβ. προς τούς άρχηγούς, τούς ήγητορας : Ίλ.Γ 22, αút.Δ 86, αút.Τ 402 σαώσωμέν ήνωχία άφ Δαναών ές δημιαν 3) φίλος δημιος το πλήθος τών άτάκτων ή εκδώνων, έν άντιβ. προς τούς όπλιτας : Θουκ.4,125 και τόν φίλον δημιον ές μέσον λαδών 4) γεν. άσυντακτον πλήθος, όλιος : Ηρ.1,88 ό πολλός δημιος τι ταύτα . . σπουδή έργάζεται, Πινδ.Ν 7,24 τυφλόν δ' έχει ήτορ δημιος άνδρών ό πλειστος, Ηράκλειτ.104 διδασκαλώ χρεώνται δημίη 5) κ. έν κολή σημ., λαός : Ηρ.5,23 δημιος πολλός μέν Έλλην περιοικεί 6) κ. έπί δημιολογικου μικτού άνθρώπων και ήπων : Ίλ.Κ 338 ήτων και άνδρών δημιος 7) κ. έπί άφύκτων άντικειμ. : Όδ.Ο 196 έπει όλοι μεμιγμένον ήτο σήμαί έστιν δημίη 8) όδ. κ. έπί συνόλου, έπί ομαδος πλοίων, στόλος, πάντοτε έν συντεμ. μετά τινος ναυτ. διορισμ. : Αλοχ.Πέρσ.1027 τραπέντα ναύφαρικτον έρεός δημιον ; Εύρ.Έκ.921 ναύταρον οκάδ' όρών δημιαν 9) το έν μάχη συμπλεκόμενον πλήθος : Ίλ.Ε 353 τήν μέν . . ήρις έλοουσα . . εξαν' δημίου, αút.Δ 516 10) πρώτω έν δημίη έν τή πρώτ' γραμμή τής μάχης : αút.Ρ 471 31 όδ. όθρυβος βοή, σύχχυσις : Ηρ.9,59 αούτοι μέν βοή και δημίη έπήσαν 4) νεώτ. κ. δημ. εταιρεία, σύλλογος, σωματειον 4) νεώτ. κ. δημ.

Ακαδηματικός δημιος

δημιό-έω (δημιος κ. μισ. κνεώτ., δημ. μιλό βλλ. αιοχ' έν έμ.δημίη Γ'Ακκ.61,29), παροι. δημιαν (ΚΔΛοικ.2,14, Σχολ.Ερμ.978), έπί δημιον (Ίλ.Π.641, Άπολλ.Ρ.1,630), μέλλ.δημιόσω (Πινδ.Ν 1,61), όδρ.δημιόσω (Όουκ.δ,17), όπαρφ.δημιόσω (Εύρ.Άνδρ.792), μητ.δημιόσας (Όδ.Δ 684), παρκα.δημιόσκα, μητ.δημιόσκας (Όουκ.Υπ.Εκ.126), όπερσ.δημιόσκην (Όουκ.δ,55), παθ. γ' έν.δημιόεται, γ' πληθ.δημιόονται, μητ.δημιόομαι-ομαι (Φιλόδοτ. Άπολλ.1,161, παροι. γ' έν.δημιόεται, γ' πληθ.δημιόονται, παθ. όδρ. γ' έν.δημιόηθαι, γ' πληθ.δημιόησασθαι, μητ.παρκα.δημιόησασθαι (Φιλόδ.Ρητ.2,27,5), εθρίσκειται όμοι μετά τινος ή μετά τινος, σύνεμι, συγγίνομαι, συναναστρέφομαι, κών παρκα. μητ.δοτ. : Όδ.Β 21 και ό μέν μνηστήρην ώμίλει, Ξεν.Συμπ.2,10 βουλόμενος άνθρώποισι χρήσθαι και δημίην, Πλάτ.Πολ.500C, Άπολλ.Ρ.1,630 οίς ατεί το πάροιν έμίλειν 6) κ. μητ.έμρηθ. διορ. : Ίλ.Ε 86 ή μετ' Τρώεσσιν όμίλει ή μετ' Άχαιοίς, αút.834, αút.Σ 194, Όδ.Σ 383 παρ παροιόσι . . όμιλείς μετ' όλιγων συναναστρέφεται, άρχ. γυν. κακοίς δημίαις καυτός εκδήση κακος - σοφοίς δημίαις καυτός εκδός σοφός 2) κ. άπολ.όβρολοισι, συνάγομαι καθ' όμίλου, μαξέομαι : Ίλ.Π 641 οί δ' αίγει περί νεφρον δημιον 3) όδ.όμιλον ποιό : Όδ.Δ 684 μηδ' άλλω δημιόησαντες 4) έν έβρηθί έν. συνάπτω μάχην μετά τινος, συμπλεκόμεν, συγκρούομαι, μητ.δοτ. : Α 523 κώ μεν ενδός δημιόμοιο Δαναοίτων, Όδ.Α 265 6) κ. μητ.έμρηθ. διορ. : Ίλ.Α 502, Εύρ.Άνδρ.792 σύν Λαπίθαίς τε Κενταύρων δημίησασθαι 7) κ. άπολ. : Ίλ.Τ 158 εút' άν πρώτον δημιόσωσι φάλαγγες 8) έπί κοινωνικών σχέσεων, έρχομαι εις επαίησι, συνάπτω σχέσηι, σχετίζομαι μετά τινος, μητ.δοτ. : Ηρ.3,130 δημιόσας δε Ιπτρόφ φλαύρωσ έχειν τήν τέχνην, Αλοχ.Πέρσ.753 ταύτα . . κακοίς δημίαις άνδράσιν διδάσκειται . . Εέρης, Πλάτ.Συμπ.188D 6) κ. μητ.έμρηθ. διορ. : αút.Πολιτ.272C μετ' άλλήλων δημίην, αút.Νόμ.886C, αút.Φαίδρ.252D ταύτη τή τρώρη προς τούς έρωμένους δημίην 6) κ. άπολ. είμαι έχοπισημένος, τυγχάνω φίλος : Ηρ.3,99 οί μιλάσται ό δημιόντας κεινούσται 6) κ. έπί πολιτικών σχέσεων και δεσμών : Όουκ.1,77 οί δε ειθισμένοι προς ήμιάς από του Ισού δημίην, αút.3,11 6) κ. έπί σεπασκου μηθητό προς διδάσκαλον, συνάμιω, παρακολουθώ το μεθήμετά τινος, είμαι μοθητής τινος, μητ.δοτ. : Ξεν.Αναγ.12,15 ει δημιόσαστην έκεινω γενέθω άν κενανώταφ λέγειν τε και πράττειν, αút.49 7) κ. έπί γαμικής ή άλλης τινος σαρκικής κοινωνίας, μετεις, συνουσία(οισι) : Ξεν.Άν.3,2,25 γυναιξί και παρθένους δημίην, αút.Άπ.2,24, Μοιρ.276F 8) μητν. έν σχέσει προς τήν ποιήσιν, παρκα το ποιήματ' τινος, είμαι οικέσις, έχω ασχοληθ ή περί τι, γνωρίζω τι : Λουκ.άπ.Εικ.26 τών κών έν έλάχιστον τή Όμήρου ποιήσιν δημιόκτων προδ.δημιόηται 9) έπί πραγμάτων ή έργασίων προς ός έχει τις σχέσηι, δίωδ προσοχήν εις τι, έπιμελούμαι, έπιτηδεύομαι τι, ασχολούμαι εις τι : Άριστ.Νεφ.1399 ώς ήδύ καινοίς πράγμασιν και διεξοίς δημίην, Θουκ.6,55 έν ψ' ό πρώτερον έννευεας ώμιλήκει τή άρχή, Πλάτ.Πολ.410C, αút.496B φιλοσοφία όμίλειν 6) κ. έπί λατρον : αút.408D λατρον εις ώς πλειστοίς τε και νονητοτάτοισι άσπασιν δημιόησαν 6) κ. έπί δικαστών : αút. δικαστών εις παντοδωπαίς φέσεται ώμιλήκότης 10) έν όμ. σχεδόν σημ. προς τήν του χρόμαί βλλ., εθρίσκωμαι, τυγχάνω : Πινδ.Ν 1,61 ποίσις δημιόσι τούσι, Εύρ.Όρ.354 εύτυχία δημίην 6) κ. έπί πραγμ. : Πινδ.1,3,6 πλάγσις φρέσων δλοος ό πάντα χρόνον δημίη (όέν συντροφεύσι τας σχολαίς φρέ-

νασι, αὐτ. Π.7,6, Βαυχ.1,51 πλοῦτος καὶ δεῖλοισιν ἀνθρώπων ὄμλει, Εὐρ. Ηλ.90 τὰ δ' αὖθις ἐμὴ βροχὴν ὄμλεισσι χρόνον' 11) ἐν τῇ Ιατρ. γλώσσῃ προσαρμύζονται: ἰππ. Ἀρθρ.1 ὄμλει δ' βροχῶν τῷ κοίλῳ τῆς ἀποπληθῆς πλάγιος' || κ. ἐπὶ ἐμπλήστων, ἐρχομαι εἰς τελείαν ἐπαφὴν, ἐφάπτομαι ἀπολύτως: αὐτ. Ήστρ.3 ὄμλειεν τῶ νοσούντι μέρει' 12) μτγ. κ. νεώτ. λαλῶ, λέγω, ἀπευθύνω τὸν λόγον πρὸς τινά: Πολύδ.4,4,7 ὄμλοῦντας οὖν αὐτὸν μάλα ὑπερηφάνως τοῖς Μεσσηνίοις' || μτ. δοτ. κ. ἐμπροθ. διορ.: Πόπ. ὄμλησας δὲ μοί ποτε περὶ τούτου' || κ. μ. π. ἐμπροθ. διορ.: Βόθρ.15,2, Κδ Λουκ.24,14 καὶ αὐτοὶ ὄμληον πρὸς ἀλλήλους, Φιλὸδ.Ρητ.1,165, - μὴ ὄμλειτε εἰς τὸν δόξῃον' || μτγ. κ. νεώτ. κ. ἀπολ. λαλῶ: Πολύδ.16,34,6 ὑπερηφάνως ὄμλειτ', - ὄμλειτε ἡρέμῳ μὴ ἀπαρπάξτε' 13) νεώτ. ἀγορεύω, ἐκφώνω λόγον, κέρνω διάλεξι: θά ὄμλησθ' περὶ Παπαδιαμάντη - περὶ κοινωνικῆς προνοίας, - ὄμλησεν ἐπὶ τοῦ σταφιδικοῦ' || κ. ἐκκλησ. κηρύττω τὸν θεῖον λόγον, κέρνω κήρυγμα: τὴν προσεχὴ Κυριακὴν θά ὄμλησθ' ἀπὸ τοῦ ἀβωνῶς περὶ κυριακῆς προσευχῆς' 14) μτγ. κ. νεώτ. ἐκφράζομαι γλωσσικῶς, συνδιαλέγομαι διά τινος τῶν γλωσσῶν, λαλῶ αὐτὴν εὐχερῶς: Ἰώσα. ΑΠ.5,6 ὄμλειεν ἑβραϊστὶ, Σέξτ. Ἐπι. Μαθ.9,179 ὄμλειεν κατὰ τινά διαλεκτον, - ὄμλει δέκα γλώσσας ἐν αἰς καὶ τὴν ἰσπανικὴν' || μτγ. ἡ μτχ. παρ. παρακ. ὄμλημμένος ὡς ἐν γλωσσῷ, χρῆσαι ὡν: Φιλὸδ. Ρητ.2,275' 15) νεώτ. ἐν χρ. ἐν ἐρωτήσεσιν ἀντὶ τοῦ ἀπαντᾶ: διατί δὲν ὄμλειτε; διατί δὲν διδετε ἀπάντησιν;' 16) νεώτ. τὸ θηλ. τῆς μτχ. παρακ. ὄμλουμένη (γλώσσα) ὡς αἴσα, ἡ καθ' ὠμλημένη, ἡ λαλουμένη γλώσσα' 17) φέρομαι πρὸς τινά οὕτως ἢ ἄλλως, συμπεριφέρομαι, μτ. δοτ.: Ἰσοκρ. Ἐπιστ.4,9 τοῖς τοῖς σπουδαίοις τῶν ἀνδρῶν καλῶς ὄμλοῦντας' || μτ.δοτ. κ. ἐμπροθ. διορ.: Ἀριστλ. Ἀθ.35,3 ὄμλειεν τῷ δήμῳ πρὸς χάριν' || κ. μ. π. ἐμπροθ. διορ.: Θουκ.6,17 ταῦτα ἡ ἐμὴ νεότης . . ἐς τὴν Πελοποννησίωιν δύναμιν . . ὄμλησεν ἰσότης ὄμλησασα, οὕτως συμπεριφέρθησα, ἐπέτελεσα, ἐπραξέ, Ἰσοκρ. Ἐπιστ.2,24' 18) ἐπὶ τόπῳ, ἐρχομαι εἰς . . εἰσερχομαι, ἐπισκέπτομαι, συχνάζω, μτ. δοτ.: Ἦρ.7,26 διαδάντες τὸν Ἄλυν . . ὄμλησαν τῷ Φρυγίῳ, αὐτ.214, Πινδ. Π.78, αὐτ. Ο.12,9, Ἀλαξ. Εὐμ.7,20 βαρεῖα χώρα τῆς ὄμλησῶς πάλιν (σχόλ. Βερναρδ. Ἰ.ρ. εβραεῖα θὰ ἐπισκεφθῶ τὴν χώραν ταύτην), Εὐν.292 ὄμλειεν τοῖς δὲ πόλει' || μτγ. κ. τὸ παθ.: Φιλὸστρ. Ἀπολλ. 1,16 τὰ ὄμλοῦμενα τῶν χωρίων τοῖς μάλλον συχνιζόμενοι τόποι' 19) ἐν φρ. ἐκτός ὄμλει (τῶν ζυτρώπων ὀργῶν) πλανᾷται ἐκτός τῶν ἑαυτοῦ φρενῶν, παραφρονεῖ: Σοφ. Αἰ.640 οὐκέτι ζυτρώποις ὀγαγίς ἐμπεδος, ἀλλ' ἐκτός ὄμλει' 20) ῥηματ. π. ὄμλημα, ὄμλησις, ὄμλητης, ὀμλητήρια, ὄμλητός, ὄμλητέον.

ὄμχλω-ἔω ὀ. τ. τοῦ ὄμχλω βλλ.: Ἡσιόδ. Ἐργ.725.

ὄμχλω-ἰσι [ὄμχλη] μτγ. καθίσταμαι ὄμχλω-δης, ἀμαρτός, ἀκτικινός, βολός, ἀντίθ. λευκαῖω: Ἰω. Αὐδ. Μην.4,7δ.

ὄμχλη [ὄμχλη κ. μων. νεώτ. κ. δημ. διορ. ὄμχλω] Ἡρωιδ. Φιλέτ.445Ρ1, ἰων. κ. ἀπολ. ὄμχλη [ἰ.λ.γ.ἰο] ὀδύσσις τῶν ἐπιφανέωνων στρωμότων τῆς ἀποσφαίρας προκαλούμενῆς ὑπὸ μορίων συμπνευμένων ὑγρασίας ἢ καπνοῦ, εὐρισκινός ἐν αἰωρήσει εἰς τὸν ἀέρα, κατὰ τὴν Ἀριστλ. Μετ. 346β,33 ἐπιμύθως ἀναθυμιάσις τις ἀγνοῦς ὀδατος, ἀέρους μὲν παχύτερα, νεφούς δὲ ἀραιότερα: Ἰλ. Γ.10 εὐτ' ὄρεος κορυφῆ Νότος κατέχευεν ὄμχλην, αὐτ.Α.359, Ἀριστφ. Νεφ.330 ἄλλ' ὄμχλην καὶ ὄρθρον αὐτὰς ἠγούμην, Ξεν. Ἄν.4,2,7 ὄμχλη ἐγένετο, Πολύδ. Β.23,2 ὄμχλη ἐξαιρεται πολλή,

Κλήμ. Ἀλ.489,29' 2) κτ. ἐπέκτ. σκότος ὄμοιον πρὸς τὸ ἐν νεώτ. ἕζοφος, ἀγλός, σκοτεινιά: Ὀρφ. Ἀργ.521, ΑΠ.5,228 κατὰ νυκτὸς ὄμχλην, Κάλδ. Ὄδ.6,9,3 εἰς τὴν ὄμχλην τοῦ θανάτου' || νεώτ. ἔφαθ' ὄμχλη μετεωρολογικὸν φαινόμενον ὑπὸ μορφῆν λευκοῦ πέλλου καλύπτοντος ἐν αἰθρίῃ τὰ παρά τὸν ὄριοντα ἀντικείμενα, ἀ. ἀγλός' 3) μτφ. ὀδύσσις τῶν ὄφθαλμῶν, ἀγλός, βολούρα: Ἀλαξ. Πρ.145 ὄδασις ὄμχλα προσέθε' πλήρης θακρῶν' 4) ὄμ. μτφ. ὁ καπνός, ἀγλός ὁ ἐκ διαφόρων εὐδωδῶν κασιόμενων θυμιαμάτων ἡ ἐκ τῶν μαγειρευομένων εἰδῶν ἀναδιδόμενος: Μνησίου.4,64 τοιάδε δόμοος ὄμχλην κατέχει.

ὄμχλω-ἰσι-εντός-εσσα-εν μτγ. ποι. ὁ ὄμχλωδης βλλ.: Κόλυμ.2,208 ἰεῖκ. τοῦ Ἡετμ. ἀντὶ ὄμχλωδεντος, Νόνν. Δ.35,27δ θνητον ὄμχλωθεντα' || μτφ. κ. ἐπὶ Κυκλάδος: αὐτ.28,173 ὄμχλωδης λαός.

ὄμχλω-ἰσι-εὐ-ἔς [ὄμχλη, εἰδοσι] μτγ. ὁ πρὸς ὄμχλην ὄμοιος: Ἐπικ. Ἐπιστ.2,54ῦ πυκνώμασι τινεσιν ὄμχλωδῆσιν.

ὄμχλω-κερας-ατος [τὸ] νεώτ. ἄηθικόν κέρας πρὸς ἐκτέλεσιν σημάτων ὄμχλης.

ὄμχλω-ομαι-ομαι παθ. καθίσταμαι ὄμχλω-δης, νεφελούμαι, γροθούμαι: Πλούτ. Ἀρέσκ. Σ.3,4, Στοδ.6,4,6τὸ συνιστᾶται ὄμχλωόμενον, Σόλμ. Πά Ψαλμ.64,65,63.

ὄμχλω-δης-οις-ε-ς κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὄμχλην, ὁ πλήρης ὄμχλης: Πρω. Λοκρ.99C, Θεόφρ. Φαῖτ.5,10,3 Πολύδ.3,84,1 ὄθησις δὲ τῆς ἡμέρας ὄμχλωδους διαφερόντως, Γαλ.15,382.

ὄμχλω-ατος [τὸ] διορ. τοῦ ὄμχλω βλλ.

ὄμχλω διορ. τοῦ ὄμχλω βλλ.

ὄμχλω-ετα λακων. ἄ πληθ. μέσ. μέλλ. τοῦ δρυμνι βλλ.: Ἀριστφ. Αὐσ.183.

ὄμχλω-ατος [τὸ] [ὄμχλω, ὄμμα] κ. μων. κ. νεώτ. ἰνοι. λ. σπαν. π. πεζ. ἐν Ὀμ. κ. Ἡσιόδ. ἀείποτε κτ. πληθ. π. Πινδ. κ. τραγ. ἐν τῶ ἐν. ἀριθμῷ] δ-φθαλμός, δημ. μάτι: Ἰλ. Γ.217 κατὰ χρόνος ὄμματα πᾶσις, αὐτ.397, Ὄδ. Ε.492 θνητὸν ἄ' ὄμμασι χεῖρα, αὐτ.Α.208, αὐτ.Ε.47, Πινδ. Ν.10,63 κεινοῦ γάρ, γένειτ' ἐξούτατον ὄμμα, Σοφ. ΟΤ.371 τυφλός τὰ τ' ὄμα τὸν τε νεοῦ τὰ τ' ὄμματ' εἰ, Θουκ.2,11, Ξεν. ΚΠ.8,7,26 ἡ ὄμμα τοῦδ' . . προσείδεν ἐθέλει, αὐτ. Ἀπ.1,4,6, Πλάτ. Τιμ.45C, Θεόφρ. Αἰσθ.50, Πολύστρ.346,81V, Ἐπιγρ. Κάλδ. Ὄδ.3,25,4 ὄμματ' ὄμα ἢ ἐδρέγατε μὲ . . ὄμακρσα, Παναδ. Χριστ. Διηγ.39 ἀνοικοκλειεῖν τὰ ὄμματα' 2) ὡς τὸ χαρακτηριστικώτερον μέρος τοῦ προσώπου τίθεται ἀντὶ τούτου, ὄδ. ὄφει, πρόσωπον: Σοφ. Αἰ.1004 ὡ δ' οὐσθέταν ὄμμα, αὐτ. Ηλ.903 ἐμπαῖσι τί μοι φυχθ' ἐζυηθεσ ὄμμα' 3) ἡ λ. ἐν χρ. ἐν πλειστασις φρ., ὄλον ὄφθοσι ὄμμασιν ὄρα τινα ἢ ἀναδῆλπω ἀτελεῖω τινά κατὰ πρόσωπον, κοιτάζω κατάματα, μέσ' στὰ μάτια, ὄδ. προσθέλω ἀφωδός: Σοφ. ΟΤ.385 ὄφθοσι ἐμπελλον ὄμμασιν τούτους ὄραν', Ξεν. Ἐλλ.7,1,30 ἴων . . ἀναδῆλφωμεν ὄφθοσι ὄμμασιν' 4) ἐν τῇ αὐτῇ σμ. κ. ὄμα τινα ἐν ὄμμασι: Σοφ. Τρ.241' || λαμπρὸς ὄμμασι λαμπρός κατὰ τοὺς ὄφθαλμούς ἢ τὴν ἐκφραση: αὐτ. ΟΤ.81 ἡ γὰρ ἐν τύχη γέ τω σωτήρι βαῖνη λαμπρός ὡσπερ ὄμματι' || κατ' ὄμματα ἐνώπιον τῶν ὄφθαλμῶν τινος μερσάσται στὰ μάτια του, πρὸ τίνος: Σοφ. Ἄντ.760 ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα παρόντι θνήσκει πληοῖα τῶ νυμφίῳ' || κατ' ὄμμα ἐρχομαι ἐρχομαι πρόσωπον πρὸς πρόσωπον: Εὐρ. Ἄνδρ.1064 κρητύθω κατασπᾶσι ἢ κατ' ὄμμ' ἐλθῶν μάχη' || ἐν [ταῖς] ὄμμασι πρὸ τῶν ὄφθαλμῶν: Ἀλαξ. Πέρα.604 ἐν ὄμμασιν τάντατα φαίνεται θεῶν, Θουκ.2,11' || νεώτ. ὑπὸ τὰ ὄμματὰ τινος ἐνώπιον, ἐπὶ παρουσία τίνος: ἀ] ἀσχημαῖα δυστυχῶς διεπραχθῆσαν ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ἀστυνομίας || ἐξ ὄμματων μακρῶν ἀπὸ τῶν ὄφθαλμῶν τινος

μακρὰν τιος : Εὐρ.ΙΑ 743 ἔξ ὀμμάτων δάμαρ' ἀποστειλάει θάλυον, Φρόν.Τραγ.21' || ἀπ' ὀμμα-
τος ὄρω βλέπω διὰ τοῦ ἰδίου ὀφθαλμοῦ, εἶμαι
αὐτόπτης : Αἰσχ.Ίκ.210 ἴδοιτο δάτα πρηνευόμε
ἀπ' ὀμματος' || πυνθάσσομαι ἀπ' ὀμμάτων ἰδί-
ου δόμασι πληροφορούμαι : αὐτ. Αἴ.988 πυνθασσοί
δ' ἀπ' ὀμμάτων νόστον' || ἀπ' ὀμμάτων ἐκεί-
ζα τεκμηριωμαί ἐκ τῆς ὀφθαλμ., ἐκ τῆς ἐκπράσεως
τοῦ προσώπου : Σοφ.ΟΚ 15 ὡς ἀπ' ὀμμάτων (ἐκ-
κασαί) [σχολ.], ὡς ἔστιν ἐκ προόφθεως τεκμηρια-
σθαι), Εὐρ.Μήδ.216' || νεώτ. τυφλοῖς ὀμμασι
περ' ἀπολύτου ἐπισημασθέντες : τυφλοῖς ὀμμασι τὸν
ἠκολούθησε κατ' ἀρχάς' 4) μτφ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου,
καρρακτηριζομένου ὡς ὀφθαλμοῦ τοῦ οὐρανοῦ,
τῆς ἡμέρας : Εὐρ.Π 194 ἀλλάτεις δ' ἔξ ὄδρας ἱερ-
ὸν ὄμμ' ἀγάς ἄλιος, Ἀριστ.Νεφ.285 ὄμμα
γὰρ ἀθέρος ἀκάματον σπλαγίζεται μαρμαρέσις
ἐν ἀσπίδι 5) ὄμ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν φυ-
χήν : Πλάτ.Πολ.533D τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα, Ἰάμβλ.
Προτρ.21 κδ', Μηναί.1,10 Ὀρρω.Κοντ. τὸ ὄμμα τῆς
ψυχῆς γνηγορῶν, ἱεράρχα' 6) γεν. φῶς, λάμ-
φισ, δδ. μτφ. πᾶν τὸ χαράς προέξον ἢ παρηγο-
ρίας : Πινδ.Π 5,76, Αἰσχ.Πέρσ.169 ὄμμα δόξων νο-
μίου θεσπότης παρουσιάν, Σοφ.Τρ.203 ἀελπτον
ὄμμ' ἐμοί· φήμις ἀνασχόν τῆσδε ἢ λάμφισ ἢ
χαρὰ τοιαύτης εὐφροσύνου ἀγγελοῖς' 7) κτ.
ποι. μτφ. πᾶν τὸ πᾶν προσελπί, τὸ λίαν πολὺτι-
μον ὡς ἢ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ : Αἰσχ.Εὐμ.1025 ὄμ-
μα γὰρ πάσης χθονὸς ἠσοπίδος εἴκειοτ' ἀν'
8) ἐν χρ. ὡς περιφρ. δηλοῦσα τὸ ὄλον ἐκ τοῦ
μέρους, δδ. ὄμμα πελίσας =πέλεια : Σοφ.Αἰ140
μέγαν ὄκων ἐνω καὶ πεφόδθημα πτηνῆς ὡς ὄμμα
πελίσας' || ὄμμα νόμφας =νόμφη : αὐτ.Τρ.527
τὸ δ' ἀμφικίετον ὄμμα νόμφας ἐν' εἰδῆ' || ἔξο-
ναιμον ὄμμα ὄμαϊνον : αὐτ.Αἰ.977 ὡ φίλατ' Αἰ-
ας, ὡ ἔξοναιμον ὄμμ' ἐμοί' || ταυρόμορφον ὄμ-
μα Κηρισφὸ ταυρόμορφος Κηρισφός : Εὐρ.Ίων.1261
ὡ ταυρόμορφον ὄμμα Κηρισφός' || ὄμμα νυ-
κτός νύξ : Αἰσχ.Πέρσ.428 ὄμμα... νυκτός ὄμμ' ἄ-
φειλετο [μάχη] || ὄμμα λυγαίας νυκτός [σο-
φερὰ νύξ : Εὐρ.Π 110] στεγν δὲ νυκτός ὄμμα λυ-
γαίας μδλα· 9) Φῶτ. ὀφθαλμὸς φυτοῦ· 10) μτφ.
κ. νεώτ. ἀνοιγία δὴ οὐ βλέπει τις δδ. ὀπῆ, δακ-
τύλιος : Νόνν.Δ 22,62 ὄμμα τυκτὸν ἰσθῆ ἐπὶ τοῦ
κράνουσι, - ὄμμα ἀγκίστρου ἰσθῆ χρησιμεύουσα
δι' ἀγκίστρωσιν ἢ κοχλιώσιν.

ὀμμάδην μν. ὀμμαδὸν βλλ. : Πρῶδρ.194 εἰς
ταυτὸν εἰς ἐν ὀμμάδην ἠθροισμένον ἰσθλοῖν.

ὀμμαδῶν μν. διὰ τὰ ὀμμάτων, τῶν ὀφθαλ-
μῶν, μὲ τὰ μάτια : Πρῶδρ.109 θύοντας ἡμᾶς ὀμ-
μαδῶν ἐυλλαμθεῖναι ἰδίωθ. ὀμαδῶν.

ὀμμακόων [τό] μν. ὄρασις καὶ ἀκοή ὄμοιο :
Φῶτ.Βιβλ.351,26 ἐπὶ ὀμμακοῖσι, τῆς αὐτοφίας
καὶ ἀκοῆς ὄμα.

ὀμματεις-ον ποι. - ὁ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς φα-
νόμενος ὁ δι' αὐτῶν ἀποκαλυπτόμενος, ἐκδηλού-
μενος, ὁ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκπεμπόμενος : Σοφ.
ἀπ.80 ὀμματεις πόθος ἴ'ἠσ. ἐκία τὸ ἐκ τοῦ
ὄραν ὄλισκεσθαι ἔρωτη.

ὀμματῆς ἴσ. «ηηροῦς ἢ βλέπεσθαι».

ὀμματίδιον [τό] νεώτ. ὄνομαρ. τοῦ ὄμμα βλλ.,
ὀμματίον 2) ζωολ. σύνθετος ὀφθαλμὸς ἐντό-
μων καὶ ὄστρακοδέρμων.

ὀμματίον [τό] κ. νεώτ. ὄνομαρ. τοῦ ὄμμα βλλ.,
μικρὸν ὄμμα, δημ. ματάκι : Ἀριστ.Φυσιολ.807b,29
ὀμματίον ἀνεπτυγμένον καὶ λαμπρὸν, Μαῖκ.ΑΠ
5,129 τί δὲ ταῦτα κόμης... σκόλυματ'α καὶ νοτερῶν
σύχημος ὀμματίων', Φιλῶδ.αὐτ.1324' || νεώτ.
ἀνεῦ ὄνομαρ. ὄμμ. ὀφθαλμοῦ, μπάι : Κάλβ.Ωδ.11,61
τὰ λυπημένα ὀμματὰ του' 2) νεώτ. ναυτ. ικ-
κρὰ ὀπῆ ἐπὶ ἰστίου, ἀσκόου κτλ., δι' ἧς διερχεται
λεπτὸν σχοίνον, δημ. πορτοῦλι.

ὀμματογράφος-ον ποι. ὁ δι' αὐτῶν γράφουσι, γρα-
ματίζουσι τὸ ὄμματι, τοὺς ὀφθαλμοῦς, ἐπὶ ὄλης
καλλυντικῆς : Ἰων.Χ Τραγ.25 ὀμματογράφος στίμ-
μης Πλουδ.5,10.

ὀμματολαμψής-ος-ές μτφ. ὁ ἔχων λαμπροῦς,
ἀστραπηδόλους ὀφθαλμοῦς : Σύνεσ.Υμν.3,272,
αὐτ.4,217 φωτὸς γενίταν ὀμματολαμψή.

ὀμματόκλουτος-ον μν. ὁ πλούσιος εἰς ὄμ-
ματα, ὁ πολυὸς ὄματος : Πισιδ.Γ Ἐσαμ.1507 ἢ τῶν
Χερουβιμ ὀμματόκλουτος φάσις.

ὀμματοποιός-ον μτφ. ὁ ποιῶν ὄμματα, ὁ ποι-
ῶν ὄραν, βλέπων, ὁ δίδων τὴν ὄρασιν : Ἰάμβλ.
Πυθ.δ,31 ὄρασιμ ὀμματοποιὸς τῆς ψυχῆς... καὶ
καθαριτὰ τῆς τοῦ αὐτοῦ τυφλῶσεως.

ὀμματοσταγής-ος-ές πάπ. ὁ ἀναβρών, ὁ
ἔξερχόμενος ἐκ τῶν ὀμμάτων.

ὀμματοστέρής-ος-ές ἴδιμν. στερώ-ει ἢ ποι.
ὁ τοὺς ὀφθαλμοῦς ἐστερήμενος : Σοφ.ΟΚ 1260
κρατεῖ δ' ὀμματοστέρη κῆμ ἰδ' ἀδρας ἀκένυ-
τος ἀσπεται, Εὐρ.Φρόν.327' 2) ὡς ἐνεργ.,
ὁ τοὺς ὀφθαλμοῦς τιος στερῶν, ὁ τυφλὸν ποιῶν
τινα : Αἰσχ.Εὐμ.940 φλομῶς τ' ὀμματοστέρῆς θ-
φοιτὴ μὲν περὶν δρον τόπων ἐμπερῆσις, κούσων
ὄρασις στερεῖ τὰ φυτὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὄρατιν.

ὀμματοουργός-ον μτφ. ὀμματοποιός βλλ. :
Ἰάμβλ.Προτρ.21γ' ὀμματοουργὰ ταῦτα [τὰ μαθη-
ματὰ] μόντα καὶ φωτισοῖα.

ὀμματούαλια [τό] νεώτ., δημ. ματογῶαλια διο-
πτρα βλλ.

ὀμματόφουλλα [τό] γλωσσ. κ. δημ. βλέφορα
βλλ. : Πλάτ. ἐν Ἀριστ.Πλ.721 κατέπλησσαν αὐ-
τὸν τὰ βλέφορα, τὰ ὀμματόφουλλα.

ὀμματόφω-ῶ ἴδιμν. ἐπιθήμι ὄμματι, ὀφθαλ-
μοῦς, ὡς εἰς ἀγάλματα : Διοδ.Σ 4,76 πρῶτος δὲ
ὀμματώσας καὶ διαθεβηκῆτος τὰ σκέλη ποιήσας'
2) μτφ. διὼς ἐκπρασιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοῦς, μτ.
αυστοῖχοι ἀντικεῖται : Ζῶσ.Αἰχ.117β' 3) ὄμ. μτφ.
φρ. ὀμματίων πρῶσω ἔγω τοὺς ὀφθαλμοῦς ὄματ'
τὰ ἐμπερῆς : Πλούτ.Π.Στοδ.349 τὸ σῶμα πρῶσω
μόνον ὀμματίωντα' 4) δδ. ἐν γλωσσ. ὀμματω-
μένος ἢ ὀμματωμένος ὁ ἔχων, ὁ φέρων ὄμματα,
ὀφθαλμοῦς 4) μν. ἐπὶ τοῦ ὕδατος θεραπειῶν
τοὺς ὀφθαλμοῦς, ἐπαναδίδων τὴν ὄρασιν : Τζέτ.
Λυκόφρ.1240 τὸ ὄδωρ πολλοῦς ὀμματίωντα

5) πτφ. ἀνοῖγμα τοῦς ὀφθαλμοῦς τοῦ αὐτοῦ τῆς
διανοίας καθιστῶν τὴν λίαν φανερόν : Αἰσχ.Ίκ.467
ὀμματίωντα γὰρ σαφέστερον ἰσθλό.Βερναδ.Γρ.
ἀνοῖζα τὰ μάτια σου γὰρ νὰ βλένης καλῶτερασ'

6) φρὴν ὀμματωμένη νοῦς ὄξεια καὶ ταχεῖς ἀν-
τιλήφεις, διδόνου ὄξυδερκῆς : αὐτ.Κα.854 οὗτοι
φρέν' ἐν κλέφειν ὀμματωμένων.

ὀμματώδης-ος-ές ἀρχ. λεξ. ὁ ὄμοιος κατὰ τὸ
σχήμα πρὸς τὸ ὄμμα, τὸν ὀφθαλμῶν ἴσθ. ἐν λ.
ἔλικες τῆς ἀμπίλου τὰ ὀμματώδη.

ὀμματώσις-ως [ἡ] μτφ. ἐπίδρασις, ἐπιβρασμος
τῶν ὀφθαλμῶν : Coechii Chirurg.vest.19, οεθ' δι-
μερῆς ὀμματώσις.

ὀμμησπασ [τό] [ιστ.] νεώτ. κ. δημ. διλ. λεωφο-
ρῶν βλλ. 2) εἰδ. μέθοδος λειτουργίας τῆς
θρησκευτικῆς ἀναποκορίσεως, καθ' ἑν ἐκ τῶν αὐ-
τῶν γραμμῶν παρεβάλλονται πολλὰ τηλεγραφικὰ
γραφεῖα συνάμεινα εἰς οἰωνόσητες σημηνὰ μὲ
ἐχων ἐπινοῦναι καὶ ἀναποκόρισιν μεταξὺ τῶν.

ὀμμῶν κ. νεώτ. κ. ὀμμῶν, δημ. ὀμμῶνα ἴος ἔνεστ.
ὄριστ.π.τραγ.κ. Ἀριστ.φ.ἐν χρ.μ. τὸ ὀμμημ. π. ἴσθ.
'Αττ. νεξ. κ. τὸ ὀμμῶν, ὡς κ. π. π. π. κ.μ. ὡς π.
Φερεικ 143,9. Ἄμφισ 42, Δίφικ.101. Ἀντιφῶν.2411,
'Αλεξ.160, β' ἐν. προστ. ὀμμῶνθ' [ἴκ.ψ 585] κ. ὀμμῶν
[Χρησμ.π. Ἡρ.6,86 γ', Σοφ.Τρ.105, Εὐρ.Μήδ.746], γ'
ἐν. ὀμμῶνθ' [Ἐπύρ.] κ. ὀμμῶνθω ἔκ τοῦ ὀμμῶν
[ἴκ.Τ 175 γ' ἡλθ. ὀμμῶνθων.] [Σπονδ.Θ.Θουκ.5,47'
Ἐπύρ.] μτφ. θηλ. ὀμμῶνθωσ' [Υπερδιδ.Αδ.22, πορὰτ'

ώνων. Γ'Αριστ.Όρν.520, αὐτ.Έκκλ.823, Δημ.214
 κ. ώννων Γ'Ιλ.Ξ 278, Σπινδ.η.Θουκ.5,19, αὐτ.24,
 Ήπιγρ.ι, μέσ. μέλλ. όμοσμαι Γ'Ιλ.Α 233, αὐτ.Γ 274,
 Ήσιγρ.ι, Έργ.194, 'Αριστ.Νεφ.246, αὐτ.Λυσ.193,Ξεν.
 Έλλ.1,3,11, λακων. α' πληθ. όμώμεθα Γ'Αριστ.Που.
 183, μτγν. μέλλ. όμοσα Γ'Ιστράτ.ΑΠ [2,20], Πλούτ.
 Κρι.23, όόρ. α' ώμοσ[σ]α Γ'Ιλ.Υ 313, 'Οδ.δ 253, κ.
 β. άνευ αὐξ. όμοσ[σ]α Γ'Ιλ.Τ 313, αὐτ.Κ 328, πα-
 ρακ. όμώσκα (Έϋρ.Ιπν.612, 'Αριστ.Βάτρ.147), ύπερσ.
 ώμώσκειν Γ'εν.Έλλ.5,1,35, Δημ.114, αὐτ.
 443, μέσ. όννυμαί Γ'Πουα.10,26,3, όόρ. α' μτχ. όμο-
 σάμενος (Ήπιγρ.ι), ίόλλασχό εν άσφ. π. τών προθ.
 άντι - άπό - ύπό - διά, παθ. μέλλ. όμοσθήσμαι
 Γ'Ανδοκ.3,34, παθ. όόρ. ώμόσθην Γ'εν.Έκκλ.7,4,10,
 Ήπ., Ήπεριδ.άπ.202) κ. ώμόσθη Γ'ισαί.2,40 άπ-
 -λην.1174) γ' εν. παρκα. όμώσται Γ'Αιγ.Άγ.1284 κ.
 όμώσσοται Γ'έρ.Φοιν.816, 'Αριστ.Ρητ.1377α,11, γ'
 πληθ. όμώμονται (Νόμ.π.Άνδοκ.198), μτγ. όμωμο-
 σμένος Ιάμν.79, αὐτ.594, 'Αριστ.Ρητ.1377β,7) κ.
 ώμωσμένος β.άναγν. εν Άππ.Λιδ.833, δίδα, κάμνω
 όρκοσ, όρκίζομαι, επιθεωτά τ δι' όρκοσ, μτ. αίτ.
 συστοιχ. ή συνανύωσ : 'Ιλ.Τ 175 άνωτύτω δέ ται
 όρκοσ, αὐτ.Γ 279, 'Ησιόδ.'Έργ.282 άνωτ άπιορκοσ
 όμώσσαι Γ'εκουσίωσ δώσασ όρκοσ φευδή, όρκι-
 σθείσ φευδώς, -όμνώσ πιπτι ανίωται' || μετá
 συστοιχ. ή συνανύω. αίτ. κ. όορ. προσ. : 'Ιλ.Τ 108
 νόν μοι όμοσσον . . . καρτέρων όρκοσ' κ.
 άπολ. : αὐτ.Ξ 278 ώμωσ δ', ώς έκέλευε, θεούσ δ'
 άνόμνην άπαντας, Έϋρ.Ιπν.612, ή μή γάλλασσ' ό-
 μώμοχ', ή δέ φρήν άνώμοσασ, ΚΔ Ματθ.5,34 έγω
 δέ λέγω θμιν μη όμώσαι θλωσ' || κ. μτ. έμ-
 προθ. προσ. : 'Οδ.Ξ 331 ώμοσε δέ πρδ κ. μτ.
 αὐτόν,αὐτ.Τ 288' κ. παθ. : Αιγ.Άγ.1284 όμώμο-
 ται γάρ όρκοσ έκ θεώσ, Δημ.79 όρκοσ άμωμο-
 σμένωσ, 'Αριστ.Ρητ.1377α,11 ει όμώσσοται ούτωσ
 ό όρκοσ' || 2) όρκίζομαι διά τ, βεβαιώ ή επι-
 θεωτά τ δι' όρκοσ, παρέχω ένορκοσ διαθεβαί-
 σην διά τ, μετ' αίτ. : 'Ιλ.Τ 187 ταύτα δ' έγών έθέ-
 λω όμώσαι, Σοφ.ΟΚ1145, Σουβ.π.Θουκ.5,47 όμό-
 σαι δέ τός σπονδήσ 'Αθηναιώσ μέσ όπερ σφών
 αὐτών καί τών συμμάχων, αὐτ.30, Ξεν.Άγης.1,1,
 Δημ.236 επειδή δέ ώμοσεν τήν ειρήνην ό Φιλίπ-
 πωσ' || όμ. μτ. άπαρφ. μέλλ. όρκίζομαι όπι
 θά . . . 'Ιλ.Φ 373 καί τός όμώμοι μήποτ' . . άλε-
 ξήσωσ κακόν ήμωσ, Σοφ.Εκ.623, αὐτ.941 όμόσασ
 άπάξεν σκαθε, Λυσ.31,1, Ξεν.Έλλ.5,3,26' || συγχ.
 μτ. τού ή μέν, άττ. ή μέν πθεύωσ προ τού ά-
 παρφ. : 'Ιλ.Α 76 καί μοι όμοσσον ή μέν μοι . . ά-
 ρήξεν, αὐτ.Κ 321' || κ. μτ. άπαρφ. όορ. μετά
 τού άν : Ξεν.Άν.7,7,40 όννυμι δέ σοι μηδέ άπο-
 διδοτάσ δέξασθαι άν' || μετ' άπαρφ. όόρ.
 άνευ τού άν εν τή σμτ. τού μέλλ. : Δημ.677 άναγ-
 κάζει . . . όμώσαι . . . είναι μόν τήν άρχήν κοινήν'
 || κ. μετ' άπαρφ. ένεστ. όρκίζομαι όπι ποιώ τ :
 Σοφ.Φίλ.357 όμόντες βλέπειν τόν ούκέτ' όντα
 ζώντ' Άγίλλεσ πάλην' || μτ. άπαρφ. όόρ.
 όρκίζομαι όπι έπραξά τ : 'Ηρ.2,179, Φερεκρ.143,9
 όμόσσομαι μη 'κπιστε άλλα ή μίαν' || κ. μτ.
 άπαρφ. παρκα. όρκίζομαι όπι έγω κάμει τ . . .
 Μάγν.6 ώμωσ μη γεγονέναι, Δημ.533 ώμωσ μέν
 κατ' έξωλείασ μηδέν ειρηνικά' || σπαν. άκο-
 λουθούσασ άνεκάρτησ προτ. καθ' όριστ. : Ξεν.
 'Αν.6,11 όμόνώ . . . ή μήν έγώ έθύμων, 'Οεδόκρ.
 'Αδ.22 όννυμι σοι . . τών άνδρά τών κελών σου
 όκ ήθελον πατάξαι' || μτ. αίτ. προσ. ή
 προάμ., όρκίζομαι εις τωσ ή τις τ : 'Ιλ.Ξ 271 νών
 μοι όμοσσον άάπατον Στγώσ όόωρ, αὐτ.Ψ 585
 γαίησων ένοσώγισιων όννυμι, αὐτ.Ο 40, 'Ηρ.5,7
 όμόσσομαι μόνων τούτων Γ'ερμίνι, Αισχ.'Επτ.529,
 Σοφ.Τρ.1865, Δημ.301 όμωκόωσ τός θεούσ' || κ.
 μτ. άπαρφ. έπομένωσ : Ξεν.Άν.6,17 όννυμι θεούσ
 καί θεάσ . . μήτε με Ξενοφάντα κελούσαι άφε-

λέσθαι τόν άνδρα' || σπαν. μτ. όορ. : 'Αριστ.
 Νεφ.248 τή γάρ όννυτ', ή σιδεράσοι' || εν
 πεζ. κ. μτ. έμπροθ. διορ. : Νόμ.π.Άνδοκ.1,97
 όννυμι καθ' Ιερών τελείωσ, Θουκ.5,47, Δημ.553,
 ΠΔ Κριτ.27,1 καί ήμεσι ώμόσομεν εν κυρίω, Γ'Πούτ.
 'Οδ.18 όννύτωσ εδώς εις τών Ουτίέλλιωσ, ΚΔ
 Ματθ.23,16, Λουκ.Συμν.32' κ. παθ. : Έϋρ.
 Ρησ.816 Ζεύσ όμώσσοται πατήρ Ιθχει δοθή όρκοσ
 εις τού όνομα τού Διόσι, 'Αριστ.Νεφ.1241.
όμνώσ κ. νεώτ. άτ. τού όννυμι βλλ.
όμνωσάρας Γ'Αιγ. μτχ. αίτ. πληθ. θηλ. τού
 ρ. όμνώσ βλλ. άντι όννυμώσασ.
όμο- κ. νεώτ. πρόθεμα συνθετικόν προσδίδον
 τήν ένν. τού ό αυτόσ, ό κοινός, ό συνημμένος,
 όμοσ' || νεώτ. έπι χημ. όρων σημαίνει ένωσησ
 όμόλογοσ προσ άληθ.
όμοσσιγμια 'Ησ. έόμοσσιγμιασ.
όμοδοσιγμιασ (ό,ή) μω. ό έχων τού άυτό μετά
 τίνωσ βασιλείωσ, ό άπό κοινού άρχων εν τωι :
 Άνδρ.Κρ 280Β τήν τρισιδικήν μίαν θεότητα, ώσ
 όμοδοσιγμιασ.
όμόθιωσ-ον μτγν. ό όμοσ μετά τνωσ ζών : 'Αλ-
 κίφρ.1,12 όλίγω τών όμόθιωσ' 2) ό συμμεριζώ-
 μένωσ, ό μετέχων τής αύτής ζώησ : 'Ολυμπ.Φαίδ.
 190Ν' 3) ό όμότοζος βλλ. : Στέφ.Βυζ.έν λ.'Αθιοσ
 'έόμοθιωσ, τούτέστιν όμοτόξων, τοξόται γάρ οί
 αύτοίσ περι τών Σκυθών.
όμοθλαστώσ δ. τ. τού όμοθλαστώ βλλ. : Θε-
 όφρ.ΦΑίτ.1,11,1.
όμοθλαστώσ-οσ-έσ, ό όμοσ, ό συγχρόνωσ βλα-
 στάνωσ : Θεόφρ.ΦΑίτ.5,5,4, τών όμογενών τά όμο-
 θλαστώ ή σύντροφω.
όμοθλαστικόσ-ή-όν νεώτ. έπι έμβρύωσ, ό δι-
 οπλασσομένοσ έκ κυττάρων τού αύτού είδουσ,
 άντιθ. έτεροθλαστικόσ.
όμοθλαστώ-έω όμοσ, ταυτοχρόνωσ βλαστάνω,
 πιθ.άναγν. τού όμοθιολαστάνωσ : Θεόφρ.ΦΑίτ.1,11,1.
όμοθόρωσ 'Ησ. 'έμοθόρωσ, ικάθ. ώμοθόρωσ.
όμοθούλιοσ (ό) 'Επιγρ. τίλωσ τού Διόσι.
όμοθούλιωσ (ό,ή) μω. ό τής αύτής βουλήσωσ,
 όμόγνωμοσ : Θεοφίλ. εις Ήλ.10,712.
όμοθούλιώ-έω μτγν. ειμ. τής αύτής βουλή-
 σωσ, σκέπτομαι όμοσ, συγχρόνωσ : Πλούτ.'Ηθ.
 96Β έξ άπάντων όμοίωσ έχόντων . . όμοθουλιώ-
 και όμοθόξενι.
όμόθρομοσ 'Ησ. 'έόθρομοσ.
όμόθρονη (ή) νεώτ. ταυτόχρονωσ εκμυροσ-
 κρότησισ πλεονών τού ένόσ πυροθόλων όπλων.
όμοθώμωσ-ον (βιωμο) ό σύμθωμοσ, ό έχων μετά
 τνωσ τών αυτών βιωμών : Θουκ.3,59 θεούσ τούσ ό-
 μοθώμωμοσ . . έπιθώμωμοσ.
όμόθωμοσ-ον δ. τ. τού όμοθώμωσ βλλ. : 'Επιγρ.,
 Πολυδ.δ.155 όμόθωμοσ θεοί εν 'Ελευσίτη άδημτροσ
 καί κόρησ κίσιν, 'Ησ.
όμογάλακτοσ (οι) οί τού άυτό γάλα θηλάσσαντεσ,
 οι έκ γάλακτοσ άδελφοί, δδ. ώσ οί γεννηται οι έκ
 τής αύτής οικωγενείασ ή ψηλις' πρδλ. Σχολ.Πλάτ.
 Κριτ.333 οι δέ όμογάλακτασ φράτορασ, συγγε-
 νείωσ τούσ γεννητάσ : 'Αριστ.Πολιτ.1252b,18 οθς
 καλοσθι . . . όμογάλακτασ, παιδία τε καί παιδών
 παιδίασ, Φιλόχ.91, Πολυδ.δ.156, 'Ησ., Φώτ.
όμογάλακτοσ-ον μτγν. κ. νεώτ. ό διά τού
 αύτου γάλακτοσ τραφέι, ό γαλουχηθείσ ύπό έ-
 νήσ τροφού όμοσ μετά τού τέκνου τής, ό έκ γά-
 λακτοσ, καί οχι άλλωσ πωσ, άδελφόσ : Λόγγ.4,9 τι-
 μώμενωσ όμοσ όμογάλακτοσ, ό - άδελφοσ.
όμογίμνωσ (οι) μτγν. οί γίμνωτεσ άδελφόσ,
 οί σύγγαμμοσ : Πολυδ.3,32.
όμογαμια (ή) νεώτ. βοτάν. τού έχεν έριμωφό-
 τία άνθη, ών οι στήμονεσ καί τά καρπόφυλλα
 άμάρζουσι ταυτοχρόνωσ καί γωμομοσθουσ. οι μέν
 τά **δδ**, **δδ**, Ισαγαμια.

ὀμόγαμος-ον κ. νεώτ. ὁ νυμφευθεὶς τὴν αὐτὴν γυναῖκα, ἢ καὶ ἄλλος πρότερον εἶχε νυμφευθῆ· Εὐρ. Ἡρ.339 Ζεὺς μὲν ἄρ' ὀμόγαμόν σ' ἐκησάμην 2) ὁ σύγαμβρος· αὐτ.Φοιν.137 αὐτὸς ὁ τὰς Παλουκίνας . . αὐτοκασιγνήτας νύμφας ὀμόγαμος κυρεῖ 3) νεώτ. βοτάν. ὁ ὅμο ὁμογάμος βλ.λ. χαρακτηριστικὸς, ἀ. Ἰσάβμος.

ὀμογάστριος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστροῦ προελθὼν, ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς αὐτῆς μητροῦ, ὁμομήτριος· ἴλ.Ω 47 ἤε κασιγνήτων ὀμογάστριον, ἤε καὶ υἱόν, αὐτ.Φ 95 ὀμογάστριου Ἐκτορος, Ἐπιγρ. ὀμογάστριος ἀδελφῆ, Μαν.δ, Π 8 ὀμογάστριον Νύμφαι 1) μτγν. κ. μτφ.· Ἡ-λιόδ.Αθ.7,5 καὶ μίσματος ὀμογάστριου.

ὀμογάστρω-ορος (ὀ, ἠ) μτγν. τ. τοῦ ὀμογάστριος βλ.λ.· Πολυδ.3,23.

ὀμογέναια (ἠ) (ὀμογενής) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀμογενοῦς, ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους προέλευσις, κοινότης καταγωγῆς· Στράβ.έ,4,27 τρία ἔθνη συνεχῆ . . ὀμογενεῖαν τι ἔμφανισεν πρὸς ἄλληλα, ἴαμβλ.Νικ. Ἀριθμ.52D 1) ἐπι φωνῶν, κοινότης γένους· Διοσκ.Ι Προοίρ.3.

ὀμογενέτωρ-ορος (ὀ) ποι. ὁ ὀμογενής, εἰδ. ἀδελφός· Εὐρ.Φοιν.16δ εἶθε δρόμον . . ἔξανύσαιμι . . πρὸς ἔμῳν ὀμογενέτορα.

ὀμογενής-οὐς-ές κ. νεώτ. κ. ὄμν. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας· Δημοκρ. 164 ὀμογενὴ ζῶα, Εὐρ.Φοιν.1271 ὀμογενῆς φυχά, Πλάτ.Τιμ.18D 1) ὁ ἐξ αἵματος συγγενής· Αὐτ. Ὀρ.244 ἤκει φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς ἀνὴρ ὀμογενής 2) ὀμογενὴ μίσματος μαρὰ πράξει, φῶνος ἐν τινι οἰκογενείᾳ· αὐτ.Μήδ.1268 2) ὡς οὐσ. ὁ συγγενής· αὐτ.Π 918 Ἄτρεψς θυγατρός, ὀμογενῆς ἐμός 3) κ. μτ. γενικ.· Τραγ. Ἀδέσπ.358 ἀνδρόκοιτῶν γυναικῶς ὀμογενῆς 4) ἐν Ἀριστ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὀμογενῆ ὡς οὐσ. τὰ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενῆ, ἐπὶ ζῶων· αὐτ.Ζ 715α, 23 5) γέν. ὁ τοῦ αὐτοῦ εἰδους· αὐτ. Αὐτ. 4,7 ἔχων τὰ αὐτὰ γενικά χαρακτηριστικά, ὁ ὄμοιος· αὐτ.Κατ. 5β,19, Ἐπικ.Ἐπιστ.Ι,14Υ, Τιμ.Λοκρ.99D ἄβηρα τοῖς ὀμογενέσιν 6) κ. ὡς ἀντιθ. τῷ ἔτερογενέσι· Δημ. Λάκ. Ἡρ.1429,2 7) ὄμ. ἀντιθ. τῷ ὀμογενέσι· Στωϊκ.ἀπ.28Γ 8) κ. μτ. γενικ.· Φιλόδ. Ὀργ.39W μονίας οὐχ ὀμογενῆ τὴν ὄργην 9) ὄμ. κ. μτ. ὄστ.· Ἐπικ.Δόξ.18 4) νεώτ. ὁ τῆς αὐτῆς φυλῆς ἡ ἐθνικότητος· Μωραϊτ.1,169 θὰ ῥῥῶον ἀπὸ τὴν Πόλιν καὶ ἀπὸ τὴν Λόντρα οἱ ὀμογενεῖς στὴν Ἀθήνα 5) σύζυγος· Σοφ.Ο 1361 ὀμογενῆς 6) ἀφ' ὧν αὐτὸς ἐβην τάλας ἰδιόθ. ὀμολεχίαι 7) ὄμν. τὸ ἄσρ. ὡς οὐσ. ὁ οἰκείος, ὁ φίλος, ὁ ἀνθρώπος τινος· Φιλόδ.Ρητ.Ι,2238 7) νεώτ., ὄμν. συνεκδ. ὁ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ πλουσίαις Ἑλλήσ, ἰδ. ὁ εἶτα ἐν Ἑλλάδι ἐγκατεστημένος.

ὀμογενων-οτος (ὀ) μτγν. ὁ ἐξ ἴσου γένων, ὁ ἐξ ἴσου ἠλικιωμένος· Λοκκ.Μισθ.Συν.20 ὁ δὲ ὀμογενων τισ. κολακεία σύντροπος ἰδγρ.ὠμογενωνί.

ὀμογλωσσία (ἠ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀμογλωσσίου βλ.λ., τὸ λαλεῖν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν 2) σύνολον γλωσσῶν στενῶς ὁπωσδήποτε πρὸς ἀλλήλας συνδεομένων καὶ καταγομένων ἐκ μιᾶς παλαιότερας ἀρχικῆς ἢ μητρικῆς γλώσσης, ἀ. γλωσσική οἰκογενεία ἢ γλωσσικὸς κλάδος.

ὀμογλωσσος-ον κ. νεώτ., ἀπ. ὀμογλωττός ὁ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν λαλῶν· Ἡρ.8,144 τὸ Ἑλληνικὸν ἔθν ὀμογενεῖν τε καὶ ὀμογλωσσῶν, Πολυδ.Ι, 673, Φιλόδ.Ποιημ.2,72 1) κ. μτ. ὄστ.· Ἡρ.Ι,57, αὐτ.Π 1 ὀμογλωσσῶσι τοῖσι Καροῖ ἐγένοντο, Ξεν. Κούτ.Ι,1,5 ἔθνων . . καυτῷ ὀμογλωττῶν ὄντων.

ὀμογλωσσῶ-έω μτγν., ἀπ. ττω-έω λαλῶ, ὀμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν· Δίων Κ41,58 τῆς αὐτῶν βοῆς ὀμογλωσσώσις.

ὀμογνήσιος-ον πλάτ. ὁ ὀμόγιος βλ.λ.

ὀμογνήτος (ἠ) μτγν. ποι., βηλ. ὀμογνήτη ἼΟρρ. Ἀρχ.1233 ὀμογενῆς βλ.λ.1, ἀδελφῆ ἢ ἀδελφῆ· Μαν.6,117 τῶμος ὀμογνήτος νεφεῖ τ' ἄχιστα συνεικῶνος ζῶντωνται, Νόνν.Δ 37,192 1) κ. ὡς ἐπίθ.· αὐτ.5,197 ὀμογνήτω γενεθλῶ.

ὀμογονικός κ. μων. (κτ. συγκοπή) ἐκ τοῦ μὴ ἀπαντῶντος ὀμογένιος) ὁ ἐξ αἵματος συγγενής, ἀδελφός ἢ ἀδελφῆ· Ἀπολλ.Ρ 3,1076 ἡ πατὴρ ὀμογονικός ἔστιν ἔμοστος, αὐτ.4,743,Συνέδ.184: αἵματος ὀμογονίου, Ἐστ.Ποιν.14,63 φρ. ὀμογιον λήματα τῆς οἰκογενείας, οἰκογενειακοὶ συμφοροί· ΑΠ.4,44 2) μτφ. ὁ ὄμοιος, ὁ ὀμογενής· Πράκλ. Παρμ.528 διὰ τῶν μέσων καὶ ὄσον ὀμογονίαν εἰδῶν 3) ἐπι θεῶν, ὁ προστάτης τῆς ἐξ αἵματος συγγενείας, ὁ ἐφορος τῆς φυλῆς, τοῦ γένους, τῆς οἰκογενείας· Σοφ.ΟΚ 1333 παρῶς . . θεῶν ὀμογονίαν, Εὐρ.Ἀνδρ.921 Ζεὺς ὀμογνός, Ἀριστ. Βάτρ.750, Πλάτ.Νόμ.729, αὐτ.881D, Πλάτ.Ἡθ. 679D οἱ κατὰ θεῶν προσήκοντες καὶ διὰς ὀμογονίαν κοινανοῦντες.

ὀμογονιότης-οτος (ἠ) μτγν. συγγένεια· Νικ.Χων. Χρον.390D ἐγκαλιωρίζομαι τὴν ὀμογονίωτι.

ὀμογόνωα· Ἡσ. ἐπὶ ἡλίωσις.

ὀμογωναμικός-ἠ-όν μτγν. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γλώσσην· Στουδ.Θεόδ.1065 ἰεκδ. Μί.),

ὀμογμωνεῖω-έω κ. νεώτ. ἡ τῆς αὐτῆς γλώσσης εἰρή, συμφωνία· Θεουκ.297 ὅτι θυγατὸν Σκυθίας ὀμογμωνεῖσσι πᾶσι ἀντιστήσιν, Ξεν.Ἑλλ.6,3,5 1) μτ. ὄστ. πρὸς· αὐτ.ΚΠ 2,224 πολλοὺς αὐτὴν ὀμογμωνεῖν, Ἀριστ.ἩΝικ.1166,13 ὀμογμωνεῖ καυτῶν 2) μτ. ὄστ. πρὸς· κ. αἰτ. πρᾶμ. συμφωνία μετὰ τινος εἰς τι· Ξεν.Απ.4,3,10, Δημ. 281 περὶ ἄλλων ἀντιλεγόμενος αὐτοῖς τοῦθ' ὀμογμωνεῖν 3) κ. μτ. συστ. ἡ συμφων. αἰτ.· Ἀριστ. ἩΜ 1190,3 ταῦτα . . ὀμογμωνοῦσιν, ὅτι. 2) φιλοσ.ἐξ ὄγω τὰ αὐτὰ συμπεράσματα· Πλωτίν.4,7,5

ὀμογμωνικός ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἡ ἐκ συμφωνίας, κοινῆ γνώμῃ, ὀμοφωνίας· Λυκούργ.97 τὴν παρὰ θεῶν ἔχοντας μαρτυρίαν ὀμογμωνικός τοῦτον κολάζειν, Ἐρμεί. Ἀλ.Φαίδρ.402.

ὀμόγμωνος ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὀμογμώνων βλ.λ.· Πολυδ.3,54.

ὀμογμωνοσῆ (ἠ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀμογμώνων, συντόπισις γνῶμῶν, συμφωνία, συναίρεσις· ἴδασ. Απ.2,37, Κλήμ. Αλ.Στρωμ.2,51, Ἱ-ἀμβλ. π.Στὸ 6,33,15, Ἱω.Χρυσ.64,2,828.

ὀμογμωνων-οτος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μετ' ἄλλου γλώσση, ὁ ὀμογμώνος, ὁ σύμφωνος μετ' ἄ., μτ. ὄστ.· Θεουκ.8,92, Λυσ.28,17 ἡγησαστοὶ καὶ ὄμῳς ὀμογμωνώνας γεγονένοι τοῖς αὐτοῖς προεδωκῶσιν, Ξεν.Ἑλλ.2,3,15 1) φρ. ὀμογμωνώνα τινα λαμβάνω - ποιῶ - ποιῶμαι κόμωσιν πινά νὰ ἐξη τὴν αὐτὴν γλῶσσην μετ' ἐμῆ, νὰ συμφωνήσῃ μετ' ἐμοῦ· αὐτ.ΚΠ 2,224 πλείονας ὀμογμωνώνας λαμβάνουσι ἐ φασίλοι, αὐτ.5,54,6, αὐτ.Λακ.81 2) κ. μτ. γενικ.· Ἐπιγρ. ὀμογμωνώνας τοῦ συνεδρίου πόντες.

ὀμογνῶα (ἠ) νεώτ. βοτάν. ἡ κατάσταση, ἡ ἰδιότης τοῦ ὀμογνῶου βλ.λ.4) φυτοῦ.

ὀμόγονος ον κ. νεώτ. ὁ ὀμογενής βλ.λ.1)· Πίνδ. Π 4,146 ἐπὶ τῆς ἔθραρα πέλει ὀμόγονος, Ξεν.Ἁγπα. 4,5 οἱ ἀπὸ μητροῦ αὐτῷ ὀμόγονοι 1) ὡς οὐσ. συγγενής· Πλάτ.Νόμ.878D ἔθν ὀμόγονος τὸν ὀμόγονον τρώσῃ 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὀμόγονος ὡς οὐσ. ζῶα τοῦ αὐτοῦ εἰδους· Ἀριστ. Ζ 610β,13 συναγελάζονται γὰρ πολλὰκίς οὐ μόνον τὰ ὀμόγονα 2) γενικῶτ. ὁ παρόμοιος· Πλάτ.Θεοτ.156D τὸ αἰσθητὸν γένος τοῦτων ἐκαστὰς ὀμόγονον, Πολυδ.3,23, αὐτ.6,155 3) μτγν. ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μετὰ τῶν γεννηθῆς 4) νεώτ. βοτάν. ὁ ἔχων ἐνὸς εἰδους ἀνήθ, ὧν τὰ ὄβρενα καὶ θήλεα ὄργανα εἶναι ἰσομήκη.

ὁμογράμματος-ον μιν. ἐπὶ λ. ἢ σίχου ἢ φράσεως, ὃ ἔχων τὰ αὐτὰ γράμματα: Ἀκολούθου [γραμμάτ.ποιήμ.Ματρ.Αν.Γρ.67].

ὁμογράφος-ον μιν. ὁ τὰς αὐτὰς γραμμὰς ἔχων, τὰς αὐτὰς συλλαβάς, τὰ αὐτὰ ἀλφαιθητικά στοιχεία: Λοκ.Ἐρμότ.40 καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράφους κατὰ ταῦτα.

ὁμογράφος-θος [ἢ] μιν. ἡ ἐξ ἴσου γράψαι: Ἀρκ.κδ.93,2 τὸ εἰς αὐ πολυσυλλαβὰ βαρύνονται. ὁμογράφου [ἰδιόθρ. ὠμόγραφα].

ὁμογραφία [ἢ] νεώτ. ἡ ἀντιπολίαια σχημάτων, σημεῖον πρὸς σημεῖον καὶ εὐθείαια πρὸς εὐθεῖαν ἢν ὁμογράφῳ σχέσει εὐρισκομένω.

ὁμογραφικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ὁμογράφος βλλ. ἢ ἐπὶ γεωμετρικῶν σχημάτων, ὃ ἀντιστοιχῶν πρὸς ἄλλο τι σημεῖον πρὸς σημεῖον, ὃ ὁμόλογος.

ὁμόγραφος-ον μιν κ. νεώτ. ὁ ὁμόγραφος βλλ.: Ἀν.Ὀξ.3,234 τῶν ἀπαιτικῶν ὁμόφωνον καὶ ὁμόγραφον 2) μιν κ. νεώτ. ὁ καθ' ὅμοιον τρόπον πρὸς ἄλλον τὴν γεγραμμένος: Χοιρόδ.1,129,2 ὁμόφωνον καὶ οὐχ ὁμόγραφον, ὁμόγραφος λέξις [ἡ γραφομένη ὅδε ἄλλη τις ἄλλ' ἔχουσα διάφορον ταύτης ἐννοίαν] ἢ ὁμ. νεώτ. μαθημ. ὁμόγραφος σχέσις ἢ σχέσις μεταξύ δύο μεταλλήτων χ καὶ χ', καθ' ἣν εἰς ἑκάστην τοῦτων ἀντιστοιχεῖ τῆς τῆς ἄλλης μία καὶ μόνον: 3) πάπ. ἐπὶ ἔγγράφων, ὃ τὰς αὐτὰς λέξεις περιέχων.

ὁμογραφεύς-ἔω μιν. γράφω κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μ. τὸ παθ.: Εὐστ.1960,56 ὁμογραφοῦνται τῆ ἑκ τοῦ δουλεύω γινόμενη δουλείᾳ.

ὁμοδαίμων-ἄνος-ον μιν. ὃ τοῦ αὐτοῦ δαιμόνιος, τῆς ἴδιας τύχης: Ὀλυμπ.Φαίδ.190N.

ὁμόδαϊς-δατος [ἢ] ἰάμιν. ὃ ὄμοσ ἐλαχούμενος ὁ σὺνδαινός, ὃ συμπότης, ὁμοπράξιος: Χοιρόδ.Θεο.1,187, αὐτ.210H.

ὁμόδαλιος Ἡσ. [ἰσοτέεις] ἢ κωδ. ἰσοτέεις [ἢ] ὁμόδαλιος [ἢ] ὀν] μιν. μιν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὁμόδαλιος, ὃ συνδαιτυμόνος, ὃ σὺνδαιτυμῶν: Πολυδ.δ,12, ΚΜανασσ.Χρον.3389, αὐτ.4992.

ὁμόδαλος-υρος-υ μιν. μιν. ὁμόδαλος-ον [EM 16,1] ὁ ὁμοδάτριος βλλ.: Καλλ.ἀπ.168, αὐτ.1,73P, Γρηγ.Κορ.344,892.

ὁμοδένιος-ον ποι. ὃ μετέχων τῶν αὐτῶν δαιμόνων, ὁμόλεκτρος, σίνευτος: Αἰσχ.Ἰπ.108 τὸν ὁμοδένιον [ἢ] ὀσιν] λουτροῖσι φαίδρουνασσι, Χριστόδ.π.Σχολ.Ἰλ.Β 461 κουριδίην ὁμοδένιον.

ὁμοθελία [ἢ] μιν. ἡ συμβίσιος ἐν τῷ αὐτῷ ἔθει ἢ τῷ αὐτῷ δήμῳ, ὁθ. ἢ συμφωνία: Ἰάμβλ. Πυθ.6,32 πολιτεία ἢ βελτίστη καὶ ὁμοθελία.

ὁμόθεμος-ον, ὄμορ. ὁμόθεμος ὃ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄμοου, τοῦ αὐτοῦ λαοῦ, τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ἢ τῆς αὐτῆς φυλῆς: Πινδ.Ο 9,44 ἄτερ θ' εὐνάς ὁμόθεμον κτισσασθῆσαν λίθινον γόνον ἢ μιν. ὁτ.: αὐτ. 1,1,30 ὁμόθεμος ἔων Σπαρτῶν γένει, Πολυδ.δ,155.

ὁμοθελιῶν-ἔω [ὁμόθεμος] μιν. εἶμαι ὁμόθεμος βλλ., συζῶ, συμπῶ μετ' ἄλλων, μιν. ὁτ.: Πλούτ. Ἡ8,823B οἷον ὁμοθελικὴ καὶ συνανθρωπεῖν τοῖς πολλοῖσι βουλόμενος [προσκόλλασθαι πρὸς ἄλλους, τοῖς πολλοῖσι καὶ ζῆν κατ' αὐτοῖς].

ὁμοθελία [ἢ] πάπ. ἢ ἐν κοινῷ ἰδρύματι, καταστήματι διαδίδωσι, συμβίσιος.

ὁμοθελιστός-ον μιν κ. νεώτ. ὃ ζῶν ἢ διατώμενος μετ' ἄλλων: Διον.Ἀλ.Ρωμ.δ,52 Νικόλ.Δαμ.4J, Λοκ.Δημόδ.5 ἄλλ' ὁμοθελιστὸς ἀπαιτῶν ἄνδρ., Γαλ. 6,598, αὐτ.13,296 νοσῶν. ἢ ἐλέφαντα. ὁμοθελιστὸς ἢν τοῖς εὐνήθεσις ἢ εἰδ. ἐπὶ τῶν χριστιανῶν: Ἰουστ.Ἀπολογ.1,4,52A ἢ φρ. ὁμοθελιστὸς τοῖς πολλοῖσι κοινός, εἰς πολλοῖς: Λοκ.Ἰστ. Σγερρ.16 τὰ θ' ἄλλα ὁμοθελιστὸς τοῖς πολλοῖσι καὶ τὰ πλείοστα οἷα ἐκ τριδού: 2) ὡς οὐσ. ὃ σὺν-σκηπος, ὃ σύντροφος, ὃ ἑταῖρος: Πολυδ.δ,155, Ἰσίδ.Πηλ.Ἐπιστ.7A.

ὁμοδικία [ἢ] νεώτ. νομ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοδικίου βλλ., ἢ ἐν ἀστικῷ δικαίῳ δικῆ ἐμφανσίας πλείων ὄμοσ ἐναγόντων ἢ ἐναγομένων: ἐνεργητική ὁμοδικία [ἢ] πλείων ἐναγόντων, - παθητική ὁμοδικία [ἢ] πλείων ἐναγόμενων.

ὁμόδικος-ον νεώτ. νομ. ὃ μετέχων δικαστικοῦ τινος ἄνομος μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων προσώπων ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα διὰ κοινότητα ἢ συνάφειαν δικαιωμάτων ἢ ὑποχρεώσεων.

ὁμόδιφορος-ον μιν. ποι. ὃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ διφρου, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀμάξης ὄχομενος: Νών.Δ 21,195 Βακχεῖς ὁμόδιφορος ἐκὼν ἡμίονος ἀπήνης.

ὁμοδιχογάμια [ἢ] νεώτ. βοταν. τὸ φανόμενον καθ' ὃ τὰ ἀνήκα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναπτύξεώς των παρουσιάζουσιν ἐρμαφοροῦτισίαιμ.

ὁμοδωμῆτια [ἢ] μιν. τὸ εἶναι τὰς αὐτὰς δοξασίας, συμφωνία φωνῶν: Στωϊκ.ἀπ.3,27 συμφωνίαν [ἢ] αἰν ὁμοδωμῆτιαν περὶ τῶν κατὰ τὸν βίον.

ὁμοδωμάτω-ἔω μιν. ἔχω τὰς αὐτὰς δοξασίας, τὴν αὐτὴν γνώμην, μιν. ὁτ. προσ.: Μάρκ. Αὐρ.9,3 ἢ ἀπολ. ἐν μτφ. σημ.: αὐτ.11δ.

ὁμοδοξία [ἢ] κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοδόξου, τὸ εἶναι τὴν αὐτὴν δόξαν, τὴν αὐτὴν γνώμην, ὁμοφωνία: Πλάτ.Πολ.433C ἡ ὁμοδοξία τῶν ἀρχόντων τε καὶ ἀρχομένων, αὐτ.Πολιτ.310E, Ἀριστλ. ΗΝκ.1167a,23, Ὀλυμπ.Ἀσκ.1,20: 2) νεώτ. τὸ πρεσβεῦσαι τὸ αὐτὸ θρησκευτικὸν δόγμα, τὸ εἶναι τὴν αὐτὴν θρησκείαν.

ὁμόδοξος-ον μιν κ. νεώτ. ὃ ἔχων τὴν αὐτὴν δόξαν, τὴν αὐτὴν γνώμην: Βί.Φιλώπ.δ,8C, Λοκ. Εὐν.2 ὁμόδοξος γὰρ ἄμφω καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων, Πορφ. Ἀποχ.3,8. Συμμελικ.Φυσ.1144,30: 2) εἰδ. ὃ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν σχολήν, περὶ τῶν Ἐπικούρειων: Ἐπιφρ.: 3) ὃ ἔχων ἴσην δόξαν: Κλημέντ. 446C, Μεθόδ.368D, Ἀρ.Διόν.Ἀθανάσι.2,705D, Καισάρ.102I, Γρηγ.Ναζ.2,476C, Εὐγ.Ἰω.Ἐκφρ.336 ὁμόδοξος τῷ πατρὶ ἰσέρῳ τῷ Ἰησοῦ: 4) νεώτ. ὃ ὁμόθρησκος βλλ., ἀντιθ. ἐτεροδόξος.

ὁμοδοξῶ-ἔω κ. μιν κ. νεώτ. ἔχω τὴν αὐτὴν δόξαν, γνώμην, συμφωνῶν ἀπολύτως, μιν. ὁτ.: Πλάτ.Φαίδ.83D ἔκ γὰρ τοῦ ὁμοδοξείν τῷ σώματι καὶ τοῖς αὐτοῖσι χαιρίεν ἀναγκάζεται ἢ κ. μτ. ἀπαρφ.: αὐτ.Πολ.442D δταν τὸ τε ἄρχον καὶ τὸ ἀρχομένω τὸ λογιστικὸν ὁμοδοξῶσι δειν ἀρχεν ἢ κ. μτ. ἐμπερθ. διορ.: Θεόφρ.Αισθ.70 οὐδέ περὶ τοῦτων ὁμοδοξοῦσι, Πολυδ.1,41,5: 5) νεώτ. εἶμαι ὁμόδοξος βλλ.21, πρεσβεῦσαι τὸ αὐτὸ δόγμα, ἔχω τὴν αὐτὴν θρησκείαν, ἀντιθ. ἐτεροδόξω.

ὁμοδόξως ἐπιρρ. μιν. μετὰ τῆς αὐτῆς δοξασίας, τῆ αὐτῆς γνώμῃ: Ἀθανάσι.2,21A, Μεθόδ. 397A,B, Ἀρ.π.Ἀθανάσι.2,21A, Σωζ.ὄμ.2,20.

ὁμοδότηριος-ον μιν. ὃ σὺνδαινός, ὃ ὁμοπράξιος: Νών Εὐαγ.Ἰω 6,10 σὺμπλοκος ἐσμός ἐν ὁμοδότηριος ὑφῆθι γαίσι.

ὁμοδούλω-ον [ὁ] ἰάμ κ. νεώτ. ὃ εἰς δουλείαν ὑπαχθεῖς ὄμοσ μετ' ἄλλων, ὃ σίνδουλος κ. πρβλ. Πολυδ.3,32 ἐνοιεὶ δὲ ὁμοδούλων μὲν σίνωνται τῆς αὐτῆς τύχης, σίνδούλων δὲ τὸν τοῦ αὐτοῦ δεσποτός: Εὐρ.Ἐκ.60 ἀγετ' ὀρθούσαι τὴν ὁμοδούλων, Πλάτ.Φαίδ.273E, Πλούτ.Ἡ8,137D ἢ μτ. γενικ.: αὐτ.Φαίδ.85B ὁμοδούλος τῆ τῶν κώκωνων καὶ ἱερῶ τῶν αὐτοῦ θεοῦ ἢ κ. μτ. ὁτ.: Ἔπ. Ἰλλ.4,1,36 τοὺς ὄν ὁμοδούλωσ σαι: 2) πάπ. κ. νεώτ. νομ. ἐπὶ κτημάτων, ὃ συνυποχρεῖται μετ' ἄλλων εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος δουλείας ἢ εἰς τὴν καταβολὴν ὠρισμένου ἔργου φόρου: 3) μτφ. ἐπὶ προσώπων δουλεύοντων τῷ ἐρωτῷ συγχρόνως μὲς καὶ τῆς αὐτῆς γυναικός, συγχρόνως ἐρωτευόμενοι τὴν αὐτὴν γυναῖκα: Μελέαργ.Απ 12,81.

ὁμοδούλω ἐπιρρ. μιν. κατὰ τὸν τρόπον ὁμοδούλων, ὡς οἱ ὁμοδούλοι: Εὐμάθ.58 [ἐκδ.Τεαεελ].

ὁμάδουπος-ον μτγν. ποι. ὁ συγγρόνως κρατῶν, ὁ συνάμα ἁλῶν, ὁ ἀνηγῶν ὁμοῦ: Νόνν.Δ 39,128 καναχὴν ὁμοδουπον.

ὁμοδρομία (ή) μτγν. ἡ πράξις τοῦ ὁμοδρομῶ, τοῦ συντρέχειν, τοῦ περιπατεῖν ὁμοῦ, ὅθ. ἡ συνάντησις: Λοκκ. Ἀστρόν.22 ἡ γὰρ δὴ ἂν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομῆ τῶν Ὀμήρου δοιῶν ἀπεργάζεται, ΕΜ 145,15.

ὁμοδρομοῦς-ον κ. νεώτ. ὁ τρέχων ὁμοῦ μετὰ τιος, ὁ συμβαδίζων, ὁ συμπεριπατῶν: Πλάτ. Ἐπικ. 987B ὁ δ' ὁμοδρομος ἤλιψ τε ἄμα καὶ τούτῳ σχεδὸν Ἐρμού, Πλούτ. Η8.1029B || μτγν. κ. μτ. γενικ.: Νόνν.Δ 1,250 Ἰησομνητὴ νόον εἶχεν, ὁμόδρομον ἠνισχῆος ὁμ.κ.ἀπολ.: αὐτ.48,318' 2) νεώτ. μγν. ὁ παρουσιστῶν πρὸς τὸ αὐτὸ πλάγιον τοῦ ἀζονος τὴν τε δύναμιν καὶ ἀντίστασιν: ὁμοδρομοῦς γέρανος 3) νεώτ. βοταν. ἐπὶ ἐναλλασσομένης φυλλοσταξίας, ὁ ἔχων τὴν γενετήσιον σπείραν ἀκολουθοῦσαν τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν εἰς τε τὰ στελεχῆ καὶ τοὺς κλώνας, ἀντίθ. ἐπερόδρομος.

ὁμοδρομῶ-έω βαδίζω μετὰ τιος ἐπὶ τῆς αὐτῆς τροχιάς, διατρέχω τὸν αὐτὸν δρόμον ὁμοῦ μετὰ τιος: Τίμ.Λοκρ.97A διὰ τὸ ὁμοδρομεῖν ἄλιψ, Ἀλκιδ.Σοφ.7, Μάξιμ.232 Τοῦετῆρι ὁμοδρομούσα Σελάηη || μτγν. συμβαδίζω, περιπατῶ ὁμοῦ μετὰ τιος: Πλούτ. Η8.1143F ὁμοδρομεῖν δεῖ τὴν τε ἀσθηναι καὶ τὴν διάνοισιν.

ὁμοδρόμος ἐπίρρ. μων. κατὰ τρόπον ὁμόδρομον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς τροχιάς: Τζέτ.Χιλ.10,537.

ὁμοδύναμος-ον μτγν. κ. μων. ὁ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχων, ἰσοδύναμος, ὅθ. ἐπὶ λέξων, ὁ ταυτοσημαντος: Διον. Ἀρεοπ.340B δ' ἑτέρων καὶ ὁμοδυναμῶν λέξεων διασφασιεῖ || κ. περί τοῦ ἠησοῦ: Μεθόδ.368D, Δεμασκ.11,117C.

ὁμοδυναμῶ-έω μτγν. τὴν αὐτὴν, τὴν ἴδιαν δύναμιν ἔχω, ἰσοδυναμῶ: Πασλ. Ἀλ.Ε.11,Πρόκλ.Τετραδ.6,39.

ὁμοεγκλίτως ἐπίρρ. μων. κατὰ τὴν αὐτὴν ἐγκλίσην: Εὔστ.1370,61.

ὁμοεδρος-ον μτγν. ὁ ὁμοίαν ἔδραν ἔχων: Στόβ.Ἐκλ.1,1102 ὁμοεδρος Ἐρμῆς.

ὁμοεθνής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ἐκ τοῦ αὐτοῦ λαοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν ἔθνικότητα ἢ τὴν αὐτὴν φυλὴν: Ἡρ.1,91 εἰ γὰρ θυῶν οὐκ ὁμοεθνήων ἐγενόνησθε ἰο Κύροισι, Ἀριστλ.Ρητ.1384a,11, Πολύδ.1,67,3 ὡς ἰο ἂν μηθ' ὁμοεθνήων μηθ' ὁμογλωσσῶων ὑπαρχόντων, ὁ ἐν τῇ ἔθνη ὁμοεθνεῖς' || εἰρητὰ καὶ ἐν στενωτέρῳ ἐν. τῆς τοῦ ὁμοφυλοῦ Βλλ.1: αὐτ.11,19,3 οὗτοι ὁμοεθνήων ἀλλ' οὐδ' ὁμοφυλοῖς χρῆσάμενος στρατοπέδοις 2) γεν. ἐπὶ ζώων, ὁ τοῦ αὐτοῦ εἶδους: Ἀριστλ.ΗΝικ.1155a,139 ζῶα ὁμοεθνή, Αλκ.Ζ1 13,3 τροφή ὁμοεθνή.

ὁμοεθνία (ή) κ. νεώτ., ἰων. -ήη ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοεθνοῦς, καταγωγή ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ὅθ. ὁμο. σχέσις στενῆ τῶν τῶν ὁμοτύπων μερῶν, ἡ τοῦ σώματος συμμετρία καὶ ὁμοστασία: Ἰπν.1,6π. Ἄνθρ.1, αὐτ.Γυν.2,174 μάλιστα δε καὶ οἱ μαζοὶ ἀξίονται κατὰ τὴν ὁμοεθνήην 2) νεώτ. ὁμοεθνία γλωσσική ἢ. ὁμοφυλία γλωσσική.

ὁμοεθνοῦς-ον δ. τ. τοῦ ὁμοεθνή Βλλ.1): Ἐκατ. Ἀδδ.η.Ἰώσ. Ἀν.1.22 παρὰ τοὺς ὁμοεθνοῖς.

ὁμοεθνώ-έω μτγν. εἶμαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ἢ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς: Διδό.Σ 15,39 οὐ μόνον τῶν ὁμοεθνοῦντων, ἀλλὰ καὶ πάντων Ἑλλήνων πολὺ παρέσχεν.

ὁμοείδεια (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοείδους, ταυτότης, ὁμοιότης φέσεως, εἶδους ἢ μορφῆς: Φιλῶδ.Ρητ.1,260B, Στραδ.11,16 εἰ τῆς ὁμοείδειας κινάρεται, Διον. Ἀλ.Πομπ.δ, αὐτ.Συν. 26, Ὀλυμπ.Φαιδ.Π1Ν: 2) εἰδ. ὁμοιότης συνισμοῦ: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπίρρ.165,23 3) μτγν. ἐν μτφ. χρ. ἐπὶ διαγωγῆς, συνέπεια: Φιλῶδ.Ἐαν.19.

ὁμοειδής-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ὁ ἔχων τὸν αὐτὸς ἰδιότητα: Ἀριστλ.Μετ. 1032a,24 αὐτ.ΖΜ 747a,30 Πλάτων.1,345,11 αὐτ.519,12 αὐτ.2,697,17, Δαρμάσκ.1,1148: || κ. ἐπὶ λογικῆς ὁμοιότητος ἢ σχέσεως: Ἀριστλ.Ρητ.1400a,36' || τοῦ ὅθ. κτ. πληθ. ὁμοειδῆ ὡς οὐσα, αἱ ὁμοειδῆτες, ὁμοιότης: Ἐπίκ.δδ.73,Μητροδ.ἀν.17' || κ. μτ.δοτ.: Πολύστρ. Ἡρωκ.346,86V 2) ὁμοιος κατὰ τὴν μορφὴν, τοῦ σχήμα: Πολύδ.34,11,17 τούτος κρατῆρας ὁμοειδῆτες μὲν εἶναι 3) ὁ ὁμογενῆς Βλλ.: Ἀριστλ.Φυσ.188a,13, αὐτ.Μετ.1014a,30' 4) γεν. ὁ ἀντίστοιχος: Ἰπν.Ἐπιστ.19 ἠλικία μάλιστα τῆ ὁμοειδέη (κατὰ τὴν ἀντίστοιχον ἠλικίαν, ἐπὶ κινῶν λυσῶντων κατὰ τὸ θερος κ.ἠδ. ὑπὸ τὸν κνῶν) 5) ὁ ἰσομορφος, ὁμομορφος: Πλάτων.3,78 ἀμοειδῆς κινήσεις' ὅι ὁ ἔχων διακριτικὴν εἶδους μορφῆς: Διοσκ.4,58 ὁμοειδῆς ἄνθος 7) μτγν. ἐπὶ συγγραφῆς ἀποφύγιονος τὸς παρεκβάσεις, ὁ μόνοντος: Διον. Ἀλ.Γιομ.3 πράγμα ἔξωθεν οὐ βούλεται περιλαμβάνειν, ἀλλὰ ἐστὶν ὁμοειδῆς Κικ.Ἀττ.2,61' || ὅθ. κ. ἐπὶ λόγων: Σχολ.Ἐρμωγ. Ἰδ.376 ἐκλήρωσ' μὲν καὶ προσκορῆς ὁ ὁμοειδῆς λόγος, ἠδὲ δὲ καὶ πιθανώτατος ὁ ποικίλος καὶ πολυσηχμάτιστος.

ὁμοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. καθ' ὁμοίον εἶδος, κατὰ τρόπον ὁμοίον: Φιλῶδ.Ρητ.2,244B, Μάρι.Αὔρ.9,35,Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.28Δ.

ὁμοειρητής (ή) Φώτ. «ὁμοίποχος» ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους» πρβλ. ὁμοειρητής.

ὁμοεργός-ους-ές μτγν. κ. μων. ὁ ὁμοίον ἔργον ἔχων: Ἰπνῶδ.837A, Μάξ.Ὀμολ.2,59B.

ὁμοεργία (ή) μων. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοεργοῦ, τὸ ἔχειν ὁμοίον τὴν ἔργον πρὸς ἄλλους, σύμμετρος: Μάξ.Ὀμολ.2,59C τῆ πρὸς τὸν υἱὸν ὁμοεργία τῶν τε θαυματῶν ὁμοῦ καὶ πασημάτων.

ὁμοεργός (ή) πάλ. ὁ μετὰ τιος ἄλλου ἐργαζόμενος, συμμεράτων, ὁ συνεργάτης.

ὁμοερκής-ους-ές (έρκος) ὁ ἐν τῇ αὐτῇ περιβάλλει, ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ἢ ἐρητίᾳ ὄντων: Σόλ.Πολιδ. 6,15δ, Δεικ.ἀπ.84δ' πρβλ. ὁμοειρητής 2) κινῶς ὁμοερκής οἱ ἐν μεταλλείοις ὁμοσθηρικοί κινῶες, ἐν ἡ χρ. καὶ ἐν μεσοκρινῆς Βλλ.: ΑΒ 286.

ὁμοεστακός-ή-ον νεώτ. ἐπὶ φακῶν, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ὀπίστην ἔσπιν.

ὁμοεστατός-ον δ. τ. ὁμοεστίας Βλλ.

ὁμοετής-ους (ή) ὀχλὸς ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ἔτη, τὴν αὐτὴν ἠλικίαν, ὁμῆλξ: Σχολ.Ἀρατ.4 ΕΜ 386,46.

ὁμοζευκτικός ὁμοζεύγιον μτγν. ὁ ὁμοζεύγος, ὁ ὁμοῦ ζευγμένος, ὁ συνημμένος συνθεσπεύμενος: Νόν.Δ 22,333 ὁμοζεύκτης πόδα - σαμῶ, ὁμοζεύχλια (ή) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοζεύχλου Βλλ., τοῦ ἴσων σπουδῆν, ὁμοίον ἔχον ἔχειν: ΠΔ Μαικκ.4,13,25 ἡ γὰρ ὁμοζεύχλια τῆς καλοκαρσθίας ἐπέτεινεν .. τὴν .. ὁμόνοιαν.

ὁμοζεύχλος-ον μτγν. ὁ τὸν αὐτὸν ἡ ὁμοίον ἔχον ἔχειν: Φιλῶδ.2,458, Νόνν.Δ 37,261 ἀντίτυπον δρόμον εἶχεν ὁμοζεύχλον εἰς ἱέρων κ.μτ.δοτ.: Φιλ. 1,146 καὶ εἰ τις αὐτοῦ ὁμοζεύχλος 2) ἐπὶ συγγραφῆς ὁ καλλιέρως τοῦ αὐτοῦ φιλολογικῶν εἶδος: Ἄνυχ.η.Σέξτ.Ἐρμ.Μαθ.7,56.

ὁμοζεύγος-ους-ές μτγν. ὁμοζεύγος Βλλ.1): Νόνν. Δ 39,134 νηυσὶν ὁμοζεύγεσσι.

ὁμοζεύγια (ή) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοζεύγου, τὸ τελεῖν, τὸ εἶναι ὅπν τὸν αὐτὸν ζυγόν, ὅθ. μτφ. ἐν τῇ ρητ. εὐαρμοσύνη, ἐπὶ ρυθμῶν: Διον. Ἀλ.Ρωμ.18' 2) μτγν. ἀντιστοίχια: αὐτ. 25 μὴτ' ἀκολουθοῦσαν ἐμφανίσουσαν αὐτῶν μίση ὁμοζεύγια 3) μων. ἑνωσις διὰ γάμου, σύνθεσις: Στόβ.Θεοδ.503C ὁ τῆς ὁμοζεύγως κρησισμός.

ὁμοζεύγος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν ὁμοζεύγιων, ὁ ὅπν τὸν αὐτὸν ζυγὸν εὐρισκόμενος, ὁ ὁμοῦ ἐζευγμένος: Πλούτ. Η8.1008D ὁμοζεύγος Ἰπνος.

2) μτφ. ὁ ἐν τῇ αὐτῇ σειρά, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ εἰρσκακόμενος· Ἀσκληπιδ.24' 3) ὁ ἀντιστοίχος· Ἰππ.Κατ' Ἱητρ.17 ὁμῶσυμα καὶ ὁμῶζυμα ἱερεῖσι ἰεῖσι τὸν σφθαλμον, τῶν ὕτων, τῶν χειρῶν, Γαλ.18β,369' 4) ὁμῶζυγον στοιχεῖον τὸ ἔχον τὸν αὐτὸν ἄξον, συνηθός· Νόνν.Δ4,381' 5) λεξ. κ. μαν. ὁ, ἡ σύζυγος· προβ.Ἱσα. εγαμετῆ· Στουδ. Θεοδ.4401' 5) μτγ. ἡ αἰτ. τοῦ αὐδ. κτ. κληθ. ὁμῶζυμα ὡς ἐπίρρ. συμφωνίας, ἀπὸ κοινοῦ· Μαν. 4,602 ὁμῶζυμα λατρεύοντες.

ὁμῶζυγῶ-ἔω μτγ. εἶμαι ὁμῶζυγος, εἰρσκακομαί ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν, ἐπὶ ὑποζυγίῳν, ἅπαντα ἰσοῦσάματα ὄντα σφύρασι ὁμοίως τὴν ἁμαρτή· ἀντιθ. ἑτεροζυγῶ· Φιλ.ὁστρ.Εἰκ.2,18' 2) κ. μτφ. ἐν φρ. τῶν εἰρησταν ὁμῶζυγῶ κληρικῶν κατηχῶν καὶ μετὰ τῆς ἰδίας ἐντάσεως· Ἠλιόδ.Α18,2,2 τὴν εἰρησταν σὺχ ὁμῶζυγῶν.

ὁμῶζυγῶ-υγος ἰδ.ἡ δ.τ. τοῦ ὁμῶζυγος βλλ.11· Πλάτ. Φαῖδρ.256Δ ὁμῶζυε μετὰ τοῦ ἰνόμου πρὸς ταῦτα ἀντιτείνει' 2) μτφ. ὁ διὰ γάμου συνηεζυγόμενος, δδ. τὸ θηλ. ὁμῶζυε ἡ σύζυγος· ΑΚρ.1,29 τελευτάσεως τῆς ὁμῶζυγος, Εὐστ.Πον.64,42 ἀφίεις τὴν ὁμῶζυγῶ 3) ὁμῶζυγος λίθοι οἱ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, οἱ ὁμοιοι πρὸς τινος ἄλλουσι λίθοι· Πρωτάρχ.λ. Ἀριστλ.Φυσ.197b,11 ἐφη εὐτυχτεῖς εἶψαι τοὺς λίθους ἐξ ὧν οἱ βρωμοί, ὅτι τιμῶνται, οἱ δὲ ὁμῶζυγος αὐτῶν καταπατοῦνται' 4) μτφ. ὁ ἐν τῷ αὐτῷ μετὰ τινος ἀδωμάτιον δ'· Ἰμ.Λόγ.5,13 Νίκιας ὁμῶζυε Ἀλικιὰδῶν.

ὁμοζωία ἰθι μτγ. ἡ μετὰ τινος ἡ μετὰ τινος συμφωνία· Ἀλκ.215D, Πρόκλ.Παρμ.538,5.

ὁμοζωνία ἰθι μτγ. κ. μαν. τὸ εὐρίσκεσθαι ἐν τῇ αὐτῇ ζώνῃ· Ρητόρ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ814,122. **ὁμοζωνος-ον** μτγ. κ. μαν. ὁ εὐρίσκακόμενος εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον βλλ.δ, εἰς τὴν αὐτὴν μετ' ἄλλου ζώνῃν· Βέττ.Βόλ.269,9 ὁμοζωνία ζῶδια, Παῦλ. Ἀλ.Ε.3, Ρητόρ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ814,124.

ὁμοζωνῶ-ἔω μτγ. ἀστρολ. εἶμαι, εἰρσκακομαί εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον βλλ.δ, εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τινος ζώνῃν· Παῦλ. Ἀλ.Ε.3.

ὁμοίθορον Ἱσα. εὐομοιοι.

ὁμοήθια ἰθι μτγ. συμφωνία ἡθῶν, ἔξεων· Νικόλ.Δαρ.139J, Πολυδ.3,62, Φιλ.ὁστρ. Ἀπολλ.2,11.

ὁμοήθης-ους-ες κ. μαν. ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ ἡθῶ ἢ τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα· Πλάτ.Γοργ.510C ὁμοήθης ὄν, Ἀριστλ.ἨΝικ.1157a,11 οἱ τοιοῦτοι δ' ὁμοπαθεῖς καὶ ὁμοήθειες εἰς ἐπὶ τὸ παλῶ, αὐτ.Π62a,11, Πολυδ.1,152, Εὐστ.Πον.277,80, ΕΜ 735,31.

ὁμοήλικος-ον Ἐπιγρ. δ. τ. τοῦ ὁμοήλιε βλλ.

ὁμοήλιε-ίκος ἰδ.ἡ μτγ. δ.τ. ὁμοήλιε βλλ., ΑΠ Συμλ.303,1 μεθ' ἡλικίας ὁμοήλικος ἡδῆα παῖσας, Ἰω.Χρυσ.59,2,378.

ὁμοήχος-ον λεξ. κ. μαν. ὁ ἔχων, ὁ ἀποδίδων τὸν αὐτὸν ἄξον· Ἱσα. ἐν λ. ὁμορροθούοντες, Δαρσασκ.1 Ἐπιστ. πρὸς Θεοφάνω περὶ Εἰκον.125.

ὁμοθάλαμος-ον ποι. ὁ ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ, ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ζῶν, μτ. γενικ.· Πινδ.Π11,2 ἴνω δὲ Λευκοκίλια νοπιτὰ ὁμοθάλαμοι Νηρηίδων.

ὁμοθαμνῶ-ἔω μτγ. συναξίζω μετὰ τοῦ φωτοῦ, δδ. αὐξάνω ὁμοῦ μετὰ τινος· Μάρκ.Αὔρ.11,8 ὁμοθαμνείν μεν, μὴ ὁμοδογματίζειν δέ.

ὁμοθαλής-ους-ές μαν. ὁ τῆς αὐτῆς θελήσεως, ὁ τὰ αὐτὰ ἢ τὰ ὁμοια θέλων· Ἀνδρ.Κρ.15.

ὁμόθεν ἰδμοῖ ἐπίρρ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου· Ὀδ. Ε477 θάμνονος ἐξ ὁμόθεν πεφωσάντες ἰδοῦ εἰ μὴς καὶ τῆς αὐτῆς ρίζης φωτρώσαντες θάμνονι 2) ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἐκ τῆς αὐτῆς καταγωγῆς· Ἰων. Ἀφρ.135 ὁμόθεν γενάσσι, Ἠσιόδ.Ἐργ.108 ὡς ὁμόθεν γενάσσι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποισι, Σοφ. Ἠκ.156 οἱ δὲ ὁμόθεν εἰ καὶ γονὰ ἔξωμοιων, Εὔρ.1Α 501 τὸν ὁμόθεν πεφωκῶτα, αὐτ.ἀπ.736,4' || δδ.

ὁ ὁμόθεν ὁ ὁδελφός· αὐτ. Ὀρ.486 Ἑλληνικὸν τοὶ τὸν ὁμόθεν γιγῶν ἀεί' 3) ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ συσπῆραν· Ξεν.ΚΠ 8,8,22 παλῶν ἐκαστῶ δούς εἰς χεῖρα ὁμόθεν τὴν μάχην ἵσπειτο, αὐτ. 1,4,23.

ὁμοθερμία ἰθι νεώτ. ἡ ὁμοιοθερμία βλλ.

ὁμοθερμικός-ος νεώτ. ἡ ὁμοιοθερμικός βλλ.

ὁμοθεσία ἰθι νεώτ. ἡ ὁμοιοθεσία βλλ.

ὁμόθεκος-ον ἰδ.ἡ μτγ. κ. μαν. ὁ ἐξ Ἰσου θελας ἔχων ἰδιότητα, ὁ ὁμοίως τεθεωμένος· Γρηγ.Ναζ. Λόγ.42,685, Θεοφάν.Λόγ.36,256 τὸ πρόσλημμα ἀμέσως ἐνωθέν τῇ θεότητι καθ' ὑπόστασιν ὁμόθεκος γέγονεν, Θεοφάν.Νικ.Ἐπιστ.3.

ὁμόθεκος-ον μτγ. ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς θεσμούς, τοὺς αὐτοὺς νόμους, τοὺς αὐτοὺς κανόνας· Χρησπ.Σεβ.5,603 ὁμόθεκος . . ἔχων νόον.

ὁμοθετικός-ός ἡ-ὄν ἡ ὁμοιοθετικός βλλ.

ὁμόθηλος-ον Ἱσα. εὐμοιάζει.

ὁμόθηρος ἰθι μτγ. ὁ ὄμο μετὰ τινος θηρεῶν, ὁ συγκληγῶν, ὁ συνθηρευτής· Καλλ. Ἀρτ.218 Ἐξανθὸν ἀλοχον Διονυσίδα πόντια σὴν ὁμόθηρον.

ὁμόθηρικός-ος μτγ., μαν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μετὰ τινος θηρσκειαν, ὁμόθεκος, ὁ πιστεύων καὶ λατρεύων κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· Σωμρ.Ἰστ.Ἐκκλ.5,24,30, Γεωργ.Σζγκ.Βι.Διον. Ἀρεοπ. 32,Εὐστ.Πον.12,82.

ὁμόθηριε τριχοῖς ἰδ.ἡ ποι. ὁ ἔχων ὁμοίως τρίχας· Σώφρ.52 ἐνωθέα κλήγω παρ' ὄμμα τοὺς ὁμόθηριος ἐξομίζομαι ἰδ.ἀνάγν. δριχῶσι ἰομόθηριε, ὁ ὁμόθηριε, εἰκ. τοῦ ὁμόθηριε ἐν Λυκάρφ.340.

ὁμόθρονος-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ τὸν αὐτὸν θρόνον μετ' ἄλλου κατέχων, ἦτοι τὸ αὐτὸ ἀξίωμα, τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, συναρχῶν, συνεξουσιαστές· Πινδ.Ν11,2 Ζηνὸς ὕψιστον κασιγνήτα καὶ ὁμόθρονον Ἦρας Κύριλλ.49,656 ἐπι τῆς ἑδῆς ὁ λόγος Ἰσοσκελῆς καὶ ὁμόθρονος τὸ θεῶ καὶ πατρί.

ὁμόθροπος-οος-ου-οον μτγ. ὁ ὁμόφωνος βλλ., Νόνν.Εσαγ.Ἰω.7,3 ὁμόθροπος σιδῶ.

ὁμοθυμαδόν ἰδμοῖς ἐπίρρ. ὁμοθυμῶς, ὁμοφύχως, ὁμοφρονῶς, μὴ μὲν καρδίᾳ, μὲν στόμα· Ἀριστφ.Εἰρ.484 ὁμοθυμαδόν ἄπισιν ὄντιν ἀντιληπτόεν, αὐτ. Ὀρν.1015, Ξεν.Ἑλλ.2,4,17, Πλάτ. Νόμ.805Α, Δηγ.147, ΠΔ ἘΕ.19,8 ἀνεκροθῆ δὲ πᾶς ὁ λαὸς ὁμοθυμαδόν, Πολυδ.1,45,4' || μτγ. ὁμοῦ μετ' ἄλλων πολλῶν· Κἀ Πράξ.2,1 ἦσαν ἀπαντες ὁμοθυμαδόν ἐπὶ τὸ αὐτό, αὐτ.Ρωμ.15,δ.

ὁμοθυμία ἰθι νεώτ. συμφωνία, ὁμογνωμοσύνη.

ὁμόθυμος-ος ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ἡ ὁμο. εὐμόφρων, ὁμόφυχος, Σουίδ' || νεώτ. ὁ κατὰ κοινὴν διάθεσιν, κοινήν πάντων γνώμην, γινόμενος· ἡ πρόστασις τοῦ ἑταχεν ὁμοθύμου ἐπιδοκιμασίας.

ὁμοθύμως ἰθι μτγ. ἐκ τοῦ ὁμοθυμῶς· Ξεν.ΚΠ 4,2,47.

ὁμοθύμως ἐπίρρ. λεξ. κ. νεώτ. ὦτ. εὐμόφυχως, ὁμοφρονῶς, ὁμολόγως· ἀμέσως τὸ φηίσημα ὁμοθύμως ἐγένετο ἀποδεκτόν.

ὁμοια ἐπίρρ. μτγ. ὁμοίως, ἐπίσης, ἐξ Ἰσου φρ. δὲν εἶμαστε ἴσοι καὶ ὁμοιο ἰδὲν εἰμεθα ἴσος ἀξίος ἢ τῆς αὐτῆς κοινωνικῆς τάξεως.

ὁμοιάζω ἰδμοῖσι μτγ., μαν. κ. νεώτ., δημ. μοιάζω, παρατ. ὁμοιάζων, ἀδρ. μοιάσσα, δημ. ἐμοιάσσα, εἶμαι ὁμοιος, ἐξω ὁμοιότητα πρὸς τίνα) ἢ Κἀ Μάρκ.14,70 καὶ γὰρ Γαλιλαῖος εἰ καὶ ἡ λαλί σου ὁμοιάζει, αὐτ.Ματθ.23,27, Πρόδρ.1,375, αὐτ.2,38 καὶ γὰρ ὁμοιάζω πάντοτε τὸν λιμογαγισμένον ; , - ὁμοιάζουσι ἀλλήλοισι ἢ πρὸς ἀλλήλους, παροιμ. ἀνδὲν μοιάζουσι, δὲ συμπεθεριάζουσι ἰμόνον μετὰ τοῦ ὁμοίου δυνάται να ὑπάρξῃ σύνδεσμος) 2) μτφ. συγκρίνω, παραβάλλω, παραμοίωζω· Διομ.365Κ.

ὁμοιολόγησι ἰθι νεώτ. ἡ ἀληθοφάνεια βλλ.

ὁμοιολόγητος-ους-ες νεώτ. ὁ πρὸς ἀληθῆ ὁμοιάζων, ἀλθηθοφάνης.

ὁμοιοδρος-ον μτγ. ὁ ἔχων ὁμοίαν μετὰ τινος ἔδραν, κατοικίαν : Ἐρμ.Τριουμ.π.Σταθ.1,49,69.

ὁμοιοδος-ον|| ἔπ. ὁ ὁμοίως πρὸς ἅπαντας φερόμενος, ὁ τοῦς πάντας κατ' ἴσων τρόπων λαμβάνων, πρὸλ. ζυνοῦ, ἐπὶ γήρατος : Ἰλ.Δ.315 ἀλλὰ σε γήρας παῖρε ὁμοιον, Ἰγμ.Ἀφρ.244 || κ. ἐπὶ νεύκου : Ἰλ.Δ.444 || κ. ἐπὶ θανάτου : Ὁδ.Γ.236 || κ. ἐπὶ πολέμου : Ἰλ.1.440, αὐτ.Ν.358, αὐτ.Ο.670 πρὸς νέων καὶ ὁμοίου πολέμου.

ὁμοιοδος-ον|| ἔπ. τ. τοῦ ὁμοίος βλλ. μὴ ἁπαντῶν π. Ὀμ. : Ἡσιόδ.Ἐργ.182 πατήρ ποιθεσθαι ὁμοιος, Ξενοφ.23,2 δέμας θνητοῖν ὁμοιος, Παιγκράτ. ἐν Ὁξυρ.1085,23 θηκτοῖν ὁμοιος ἔην ἀνωκαίτε, βίαν ἀπ.15,18 χά νύξ. . . ἴσα καὶ ὁμοιος δάος.

ὁμοιο- θέμ. τοῦ ἐπιθ. ὁμοιος βλλ. ὡς α' συνθ. πλεῖστον λ., σημαίνει ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθ. δηλούμενον εἶναι ὁμοιον ἢ γίνεται ἢ εὐρήναι ἢ τίθεται κατὰ τρόπον ὁμοιον πρὸς ἄλλο.

ὁμοιοδαρκος-ον μον. ὁ ὁμοίως ἀρχόμενος, ἐπὶ δύο κατὰ σειράν λέξεων, ἀρχόμενων διὰ τῶν αὐτῶν γραμμάτων : Πλαν.5,51,4 ἡ παράσσις γίνεται . . κατ' ἀρχὴν μὲν ὁσον : προσήκει προθύμως ὁ καὶ ὁμοιοδαρτον λέγεται.

ὁμοιοδαρής-ος-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὁμοιον βάρος, ἰσοδαρής : Ἀριστ.Οὐρ.273b,23.

ὁμοιοδιδος-ον ὁ ὁμοιον βίον διάγων, ὁ ζῶν ὁμοίως : Ἀριστλ.ΖΜ 622b,15 τῶν ὁμοιοδίων ἔνια, Εὐστ.Πον.193,28, αὐτ.208,26.

ὁμοιοδιτοκος-ον ὁ ὁμοιοδίδος βλλ. : Ἀριστλ.Ζ1 617a,|| πολέμιος δὲ τῆ ἀρνῆ καὶ γὰρ ἐκείνη ὁμοιοδιτοκος.

ὁμοιοδλαστανῶ ἔσφ. γρ. τοῦ ὁμοιοδλαστώ.

ὁμοιογενεῖα|| ἰθί μτγ. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοιογενοῦς, ἡ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ γένος ἀπαγωγὴ ὁμοιότητος γένους ἢ εἰδους : Διον.Ἀλ.Ρομ.3,15 || δὲ νεώτ. ἐν μτφ. σημ. συγγενεῖα σκοπιῶν, τάσεων, ἀπόψεων, ἐπιδιώξεων πάντων τῶν περῶν, τῶν ἐν τῇ δυνάμει ἀποτελούντων : τὸ κῆρυμα τοῦτο σπριτεῖται ὁμοιογενεῖα 2|| νεώτ. εἰδ. ἐν τῇ ζωολ. κ. βοτακ. ὑποδιαίρεσις ζῶων καὶ φυτῶν ἀποτελουμένων ἐκ πολλῶν πρὸς ἄλληλα ὁμοιοζόντων μενῶν.

ὁμοιογενής-ος-ές κ. νεώτ. ὁ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἰδους πρὸς πηναί, ὁμόφυλος, συγγενής : Ἀριστλ.ΖΜ 715b,9, Θεόδωρ.ΦΑΓτ.8,3,1, Διον.Ἀλ. Ρομ.3 ἡ δὸννη καὶ κειθῶ καὶ τέρφην καὶ τὰς ὁμοιογενεῖς ἀρετάς, Πλάουτ.Ἀρεσκ.Φιλ.4,19,2,Διογ. Λ10,32 ἡ ὁμοιογενής ἀισθησις - ἡ κωδέρνησις ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁμοιογενῆ στοιχεία.

ὁμοιογενῆς ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὁμοιογενῆ, οὐχὶ ἑτερογενῶς : Ἄν.Ὁξυρ.4,273, Φιλ.μ.Λεξ.35,25 ὁμοιογενῶς συντάσσονται.

ὁμοιογνώμων-ονος-ον μτγ. ὁ ἔχων ὁμοίαν γνώμην, σύμφωνος : Ἐπιφάν.1,258.

ὁμοιογονία|| ἰθί μτγ. γέννησις ὁμοίων ἢ ὁμοιότης γεννήσεως : Ἐρμ.Τριουμ.π.Σταθ.1,49,44.

ὁμοιογράφος-ον μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίως γεγραμμένος, ἀπαράλλακτος, πανομοιόμοιος : Ἀπολλ.Δύσκ.Συνδ.258,14 ἐπὶ τοῦ ἀρα συνδέσμου ὁμοιογράφου καθεστῶτος, Εὐστ.1340,30 2|| μτγ. τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. ὁ πλάστογράφος : Βέττ.βλλ. 74,97 || νεώτ. τὸ οὐδ. ὁμοιογράφον ὡς οὐσ. ἀνήφρασον λαμβανόμενον διὰ τῆς παρενθέσεως χρωσιγραφικῶ χάρτου μεταξὺ τοῦ φύλλου ἐφότῳ γράφομεν καὶ τοῦ ἐπομένου.

ὁμοιογράφος|| ἰθί νεώτ. παντογράφος βλλ.

ὁμοιογραφῶ-ἔω μον. γράφω μτγ. ὁμοιον τρόπον μ., τὸ παθ. : Εὐστ.1428,19 εἰκοις δὲ . . ὁμοιογραφεῖσθαι ἀττικῶς τῷ ἀρσενικῷ.

ὁμοιοδόχος-ον μτγ. ὁ ὁμοιον δοξαζοῖσαν ἔχων, ὁ ὁμοια πιστεύων, ὁμόδοχος : Ἀθανάσι.2,559.

ὁμοιόδουλος|| ἰθί μον. ὁ ὁμοίως δουλῶς ἄν. ὁμόδουλος βλλ. : Εὐμῶδ.9,333.

ὁμοιοδύναμος-ον μτγ. ὁ ὁμοίαν δύναμιν ἔχων, ὁ ἰσοδύναμος, ἐπὶ ρημ. ταυτόσημος : Φιλῆμ. Γραμμ.Λεξ.Τεχνολ.264 τῶν δύο τούτων ὁμοιοδύναμων ῥημάτων.

ὁμοιοειδής-ος-ές ὁ ἔχων ὁμοιον σχῆμα, ὁμοιον μορφήν, ὄφιν. ὁ τοῦ αὐτοῦ εἰδους, μτ. δοτ. : Ἰσοκρ.15,178 καὶ ποῖα τῶν ἄλλων τεχνῶν ὁμοιοειδής ἐστι, Ἀριστλ.Οὐρ.276b,5, αὐτ.308b,8 ἰδ.ἀναγ. ὁμοιοειδῆ, Θεόδωρ.ΦΑΓτ.1,22,1 αὐτῶν δὲ τῶν ὁμοιογενῶν τὰ ὁμοιοειδέστερα πολυγωνώτερα, Ἐπικ. Ἐπιστ.1,250 ἰδ.ἀναγ. ὁμοιοειδῆς, Πάπ. τέρατα ὁμοιοειδῆ καθάρῳ.

ὁμοιοθερμία|| ἰθί νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοιοθερμίου βλλ. διατήρησις τῆς αὐτῆς θερμοκρασίας ζῶου πινὸς ἀνεξαρτήτως τῆς θερμοκρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας.

ὁμοιοθερμος-ον μον. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίως ἐξ ἴσου θερμὸς : Τζέτ.Χιλ.7,712 || νεώτ. ὁ διατηρῶν τὴν αὐτὴν ἐν αὐτῷ θερμοκρασίαν ἀνεξαρτήτως τῆς τοῦ περιβάλλοντος : ὁμοιοθερμια ζῶα (τὰ θηλαστικὰ καὶ τὰ πτηνὰ).

ὁμοιοθεσιὰ|| ἰθί νεώτ. γεωμ. ἡ ἰδιότης τῶν ὁμοιοθέτων βλλ. σχημάτων.

ὁμοιοθετος-ον κ. ὁμοιοθετικὸς-ἡ-όν ὁ ὁμοίως πεθεμένος, ὁ ἐξ ἴσου ἀπέχων μὲν πινὰ ἐκ πινος καὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου : ὁμοιοθετα σχήματα ἰδμοια σχήματα καὶ ὁμοίως ἐν ἐπιπέδῳ κείμενα, ὡς πρὸς τὴν σημειαν αὐτοῦ, καλούμενον κέντρον ὁμοιοθεσιας.

ὁμοιοθηρεῖ-τριχος|| ἰθί μον. ὁ ὁμοίως τρίχας ἔχων : EM 637,22.

ὁμοιοκαρπῶ-ἔω ἔσφ. γρ. τοῦ ὁμοιοκαρπῶ βλλ. ἐν Θεοφρ.ΦΑΓτ.1,11,1.

ὁμοιοκατάληκτος-ον μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίως καταλήγων, ὁ τὴν αὐτὴν κατάληξιν ἔχων, ἐπὶ στίχων : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἄνων.50,25 αἱ ὁμοιοκατάληκτοι (ἀντωνυμιαί, Σχολ.Θουκ.1,2 τὸ δὲ σχῆμα τῶν ὁμοιοκατάληκτων Γοργίου καλεῖται, αὐτ. Ἀριστ.Ἠθφ.393, Ἰσίδ.Νικ., Ἀριθμ.132D, Εὐστ. Ἰλ.50, αὐτ. Ὁδ.Α.40, - ὁμοιοκατάληκτοι στίχοι, - ὁμοιοκατάληκτον ποίημα.

ὁμοιοκαταληκτῶ-ἔω μτγ. κ. νεώτ. ἔχω ὁμοίαν κατάληξιν, εἶμαι ὁμοιοκατάληκτος : Ἀπολλ. Δύσκ.55,16, - στίχοι ὁμοιοκαταληκτοῦντες.

ὁμοιοκαταληκτώδης-ος-ές μτγ. ὁ ὁρεσκόμενος μὴ χρησιμοποιοῦ φράσεις ὁμοιοκαλήκτους, ἐπὶ τοῦ θροῦ τοῦ Γοργίου καὶ τοῦ Ἰσοκράτους : Βλ. Ἰσοκρ.257W ἑλλητικῆς μὲν ἔγένετο τοῦ Γοργίου κατὰ τὸ ὁμοιοκαταληκτικῶς καὶ παρισώδεις.

ὁμοιοκαταληξία|| ἰθί μον. κ. νεώτ. κ. ὁμοιοκατάληξις ἰεσφ.ἀνάγν. ἐν Σχολ.Ὁδ.Η1151 ὁμοιότης κατὰ τὴν κατάληξιν, τὸ ὁμοίως καταλήγειν, τὸ εἶναι ὁμοιοτέλειον : Εὐστ.1399,55 2|| νεώτ. εἰδ.μετρ. ἡ ἐσοναληψία τοῦ αὐτοῦ ἴσου ἐν ταῖς τωμιόμεναις συλλαβαῖς τῆς τελευταίας λέξεως δύο ἢ περισσότερων στίχων.

ὁμοιοκατάρκτος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ μὴ ἄλλοι πινὸς ὁμοιον τὴν ἀρχὴν ἔχων δὲ ὁμοιοκατάρκτος λέξεις (αἱ ἐν ἀρχῇ τῶν αὐτῶν φθόγγων ἢ συλλαβῶν ἔχουσαι) : Φιλῶδ.Ρητ.1,1623 1|| νεώτ. ὁμοιοκατάρκτον σχῆμα κινῶ δὲ πολλὰ λέξεις ἢ συλλαβαὶ ἀρχονται ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ φθόγγου, ἢ παρήχησις βλλ.

ὁμοιοκινήσια|| ἰθί νεώτ. βιολ. ἰδιότης τοῦ πυρήνος τοῦ κυττάρου, καθ' ἣν ἰσομερῶς κατανομία τὰ στοιχεῖα τῆς χρωματικῆς οὐσίας αὐτοῦ εἰς τοὺς ἐξ αὐτοῦ προερχομένους πυρήνας τῶν θυγατρῶν κυττάρων.

ὁμοιοκίνητος-ον μτγ. ὁ καθ' ὁμοιον τρόπον κινούμενος : Φιλῶδ. ἐν Ἡρακλ.3 ἀπ.37.

ὁμοιοκλήνης-ος-ές σγλ. ὁ ἔχων ὁμοίαν κλίσην, δὲ ὁ κείμενος ἐν τῷ αὐτῷ γεωγραφικῷ πλά-

ται, περί τοῦ Βυζαντίου καί τῆς Σινώπης : Σχόλ. Ἰάμβλ.Μαθ.Ἐπιστ.14,102F.

ὁμοιοκρίθος-ον ὁ ὁμοιάων πρὸς κριθήν, ὁ κριθή ὁμοιος : Θεόφρ.Φ1Β,11, αὐτ.8,9,2.

ὁμοιοκλιτικός-ή-όν νεώτ. χημ. ὁ παρουσιάζων ὁμοιότητα κυκλικῶν ἐνώσεων, οὐτινος ὁ δακτύλιος ἐνώσεως ἀποτελεῖται ἐξ ὁμοίων ἀτόμων.

ὁμοιολεκτικός ἑπίρρ. μτγν. καθ' ὁμοιολεξίαν, δι' ὁμοίαν ἢ παραπλησίαν λέξ. Διδ.Ἀλ.405 ἐκδ.Με.1.

ὁμοιολεξία (ἢ) μτγν. ἡ τῶν λέξ. ἢ τῆς φράσεως ὁμοιότης πρὸς ὁμοιολογία : Διδ.Ἀλ.476,608 ἐκδ.Με.1.

ὁμοιολεπτομερής-οῦς-ές σχόλ. ὁ ἐξ ὁμοίων λεπτῶν μερῶν συνιστάμενος, ἀποτελούμενος : Σχόλ. Ἀριστφ.Νεφ.230 ὁμοιον δὲ εἶπε τὸν ἀέρα ἀντὶ τοῦ ὁμοιολεπτομερή.

ὁμοιολήκτος-ον μτγν. ὁ ὁμοιοκατάληκτος βλλλ. Γρηγ.Ναζ.2,232A ὁμοιολήκτος φωνάτις.

ὁμοιολογία (ἢ) μτγν. ὁμοιότης λόγου, ἐνότης, ὁμοιογένεια ὄφους : Κόιντ.8,3,52.

ὁμοιομέρεια (ἢ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοιομερούς βλλλ. τὸ ἐξ ὁμοίων μερῶν συνιστάσθαι, ὁμοιότης ἐν τῇ συνθέσει : Ἐπικ.Φυσ.14,6' 2) εἶδ. ἡ ὄψι τοῦ Ἀναξαγόρου διατυπωμένη θεωρία : Λουκράτ.1,830 πῦνα εἰ Ἀναξαγόραμ σαρταμτικῆρ homoomeriam, αὐτ.834' || κτ. κληθ. ἐν συγκεκρ. ἐνν. ἀ ἄρχαι, κατ' ἀρχήν, ἀναλλοίωτα καὶ ὁμοιοεἶδη, πλὴν κατὰ ποινὸν διάφορα, στοιχεῖα τῶν ὄντων, ἄτινα παραδέχεται ὡς Ἀναξαγόρας ἐν τῇ αὐτοῦ διδασκαλίᾳ : Πλάουτ.Ἀρῆσκ.Φιλ.1,3,5, αὐτ.Περ.4 ναὸν ἐπίσσημα καθάρων καὶ ἀκραστον, ἐμμεγγιμένον πᾶσι τοῖς ἀλλοῖσιν ἀπεκρινοντα τὰς ὁμοιομερίας. Διογ.Οἰν.5, Διογ.Λ 28, Συμηλίκ.Φυσ.460,4, αὐτ.9 ἕκαστη ὁμοιομέρεια.

ὁμοιομερής-οῦς-ές κ. νεώτ. ὁ ἐξ ὁμοίων πρὸς ἄλληλα συγκείμενος μερῶν, ὁ ἔχων τὰ μέρη ὁμοια πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς τὸ ὅλον : Ἀριστλ. Οὐρ.302β,3, αὐτ.Μετ.984,14, αὐτ.988α,28, Θεόφρ. ΦΑτ.5,2,1 μάλλον ὁμοιομερῆ τὰ φυτὰ τῶν ζώων, Ἐπικ.Ἐπιστ.1,131 ὁμοιομερῆς ὄγκοι, Γαλ.10,48' || τὸ οὐδ. κτ. κληθ. ὡς οὐσα ἀ ὁμοιομερία βλλλ.2) : Συμηλίκ.Φυσ.27,5 τὰ ὁμοιομερῆ, ὡς ὄν ὁδωρ ἢ πῦρ ἢ χρυσόν' 2) εἶπ τῶν καθ' ἕκαστον, τῶν καθ' εἰσὴτα μερῶν, ὁ πρὸς τὸ ἄλλο ἢ πρὸς τὸ ὅλον ὁμοιος, ἀντίθ. ἀνομοιομερής : Ἀριστλ.Ζ1 486α, ὁ ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, αὐτ.Οὐρ. 302β,16, αὐτ.25.

ὁμοιομετρος-ον μτγν. ὁ δι' ὁμοίου μέτρου ληποικιμένος : Φιλῶδ. ἐν Ἠρακλ.1676,11.

ὁμοιομορφία (ἢ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοιομορφου βλλλ., ὁμοιότης μορφῆς.

ὁμοιομορφισμός (ἰ) νεώτ. τάσις πρὸς ἀποτέλειαν ὁμοίας πρὸς τὴ μορφῆς || ἐν τῇ φυσ. ἰδιότης τῶν ὁμοιομόρφων κρυστάλλων.

ὁμοιομορφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὁμοίαν μορφήν, ὁ κατὰ τὴν μορφήν ὁμοιος : Ἐπικ. Ἐπιστ.1,120, Ἀλέξ.Ἀφρ.1108,24,19, -ὁμοιομορφος στολή - ἐνδυμασία' || νεώτ. φυσ. ἐπὶ κρυστάλλων, ὁ ἔχων ὁμοίαν κρυσταλλικὴν μορφήν πρὸς ἄλλον, διάφορος ὁμῆς τὴν φύσιν' 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ὁμοιομορφος ὡς οὐσα, ἡ ὁμοιομορφία βλλλ.

ὁμοιομόρφως ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὁμοιομορφου, μὲ ὁμοιομορφίαν.

ὁμοιονόμος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὁμοίους νόμους, ὁ διοικουόμενος διὰ νόμων ὁμοίων : Φιλντ.Ν.Στοβ.4, 23,61A δεῖ τὰν εὐνομουμέναν πόλιν. . συμπαθεῖα τε καὶ ὁμοιονόμον ἔμεν.

ὁμοιοοσῆτος-ον μτγν. ὁ ἐξ ὁμοίας οὐσίας ἐν, ὁ ὁμοίαν οὐσίαν ἔχων : Ἀθανάσ.2,741B, αὐτ.744B.

ὁμοιοπάθεια (ἢ) κ. νεώτ. ἡ τοῦ ὁμοιοπαθεῖν κατάσταση, ἡ ἐκ μεταδόσεως ὁμοιότης συγκλητικῶν, παθῶν, ὁμοία αἰσθητικότης : Ἀριστλ.ΗΜ 120b,23, αὐτ.191α,1, Μητροδ.ἀπ.38 μονοθεῖα κατα-

δύντες ταῖς ὁμοιοπαθείαις' 2) μτγν. συμπάθεια βλλλ.2) : Διδόξ.Σ 13,24 ἡ κοινή τῆς φύσεως ὁμοιοπάθεια' 3) νεώτ. ἡ τοῦ ὁμοιοπαθεῖν κατάστασις, τὸ ὑπέκεισθαι εἰς τὴν αὐτὴν πάθησιν, τὸ πάσχειν ἢ παθεῖν ὁμοιον πάθημα.

ὁμοιοπαθής-οῦς-ές κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὁμοία αἰσθητά ἢ πάθη, ὁ ὁμοίως πρὸς τὰς πάσχων, δδ. κ. ὁ ὁμοίως ἰκανώτοτος περὶ τὰς αἰσθησεῖς ἐν : Πλάτ.Τιμ.45C ὁμοιοπαθεῖ πάν γινώσκων, Θεόφρ.Φ1 5,7,2 δεῖ δὲ ὁμοιοπαθεῖ εἶναι τὰ μέλλοντα συμφυεσθαι, Πλάτων.1,5,13 τὸ διαπλακείσθαι οὐ ποιεῖ ὁμοιοπαθεῖ τὰ διαπλακείσθαι' 2) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ὁμοία πάσχων ἢ παθῶν, ὁ εὐρίσκόμενος εἰς τὴν αὐτὴν μετὰ τινοσ κατάσταση πάθους : Πλάτ.Πολ.409B ἔχοντες ἐν αὐτοῖσι παραδείγματα ὁμοιοπαθεῖ τοῖς πονηροῖσι ΚΔ Πράξ.14,15 καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἔσμεν ἄνθρωποι, αὐτ.Ἰακ.5,17, Ἰγνάτ.Π.Πασχ.Χρον.416,8 ὡμα ὁμοιοπαθεῖ ἡμῖν ἡμμερομένοις.

ὁμοιοπαθητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὁμοιοπάθειαν ἢ τὸν ὁμοιοπαθεῖ : ὁμοιοπαθητικός ἱατρός ὁ ἐφαρμόζων τὴν μέθοδον τῆς ὁμοιοπαθητικῆς θεραπείας' || τὸ θηλ. ὁμοιοπαθητική ὡς οὐσα. σύστημα θεραπευτικῆς, καθ' ὃ ἡ νόσος θεραπεύεται διὰ φαρμάκων ἢ ἄλλων μέσων ἄτινα ἔχουσι τὴν ἰδιότητα νὰ ἀναπτύσσων ἐπὶ τοῦ ἰούσιος ἀνθρώπου συμπτώματα ὁμοια πρὸς τὰ καταπολεμούμενα.

ὁμοιοπαθῶς ἑπίρρ. μον. κατὰ τρόπον ὁμοιοπαθεῖ, μὲθ' ὁμοιότητος ἢ ἐν ὁμοιότητι παθῶν : Σταυδ.Θε6δ.578B οὐκ ἠνεάγετο ὑπεκθεῖν ὁμοιοπαθῶς τοῖς ἐνταυθῶα εἰρχνεῖται.

ὁμοιοπαράγωγος-ον μον. ὁ καθ' ὁμοιον τρόπον παραγόμενος : Εὐστολ.1667,33.

ὁμοιοπτερος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὁμοίαν, ἡτοι τὴν αὐτὴν πρὸς ἄ. πτισιν : Ἰουστ.Τρόφ.348.

ὁμοιοπλασία (ἢ) νεώτ. ἱατρ. ἐχρήρησις πλαστική, καθ' ἣν τὸ παθὸν μέρος τοῦ σώματος ἀντικαθίσταται διὰ μεταμοσχεύσεως ἢ μεταφυτεύσεως ὁμοίων ἰστών ἐξ ἄλλου ἀτόμου ἢ ζώου.

ὁμοιοπλαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὁμοιοπλασίαν βλλλ. : ὁμοιοπλαστική ἐγχείρησις.

ὁμοιοπλατής-οῦς-ές μτγν. ὁ ἔχων ὁμοιον πλάτος, ἰσοπλατής : Ὅρειδ.48,58,3 τελαμῶν ὁμοιοπλατής.

ὁμοιοποῖος-όν μτγν. ὁ ποιῶν, ἐπιφέρων, καθιστῶν ὁμοιότητα : Δαμάσκ.Ἀρχ.342.

ὁμοιοπουός-οδος-ον μτγν. ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ποδῶν, περὶ στιχῶν : Δράκ.134,1.

ὁμοιοπρεπής-οῦς-ές ποι. ὁ ἔχων ὁμοίαν εὐπρέπειαν ἢ σχῆμα, τὴν εὐμπρέπειαν ὄψιν : Αἰσχ. Ἀγ.793 Εὐχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς ἀγέλαστα πρόσωπα βιγχιζόμενοι.

ὁμοιοπρόσωπος-ον μτγν. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ πρόσωπον : Ἀπολλ.δδοσκ.Ἀντων.45,13.

ὁμοιοπρόφορος-ον μτγν. ὁ ὁμοίαν, τὴν αὐτὴν προφῶν ἔχων : Μαρτιαν.5,167.

ὁμοιοπτερος-ον ὁ ἔχων ὁμοίος ἄλλω τινὶ πτέρυγας, ἐπὶ πτηνῶν κτ. κληθ. πρὸς. ὁμοπτερος : Ἀριστλ.Ζ1 487b,28 ὁμοιοπτεροῖ τε γὰρ καὶ ὁμοιοπτερα ταῦτα νάντα.

ὁμοίωσις-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὁμοίαν κατάληξιν, ὁμοιοτέλευτος: Πλατ. Δημήτρ. 14 γαμήλιον ὁμοιωμάτων τὴν ψῆ δουλευτόν, αὐτ. ἠθ. 853B, Κόιντ. 9.3.80, Σέξτ. Ἑπιμ. Μαθ. 1, 226. 2) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πτώσιν, ὁ ἐν τῇ αὐτῇ πτώσει εὐρισκόμενος ἢ θεμελιώσις: Ἀπολλ. Δύσκ. Συστ. 124, 26, -ὁμοιωτώσις διορισμός. 3) τὸ οὐδ. κτ. κληθ. ὁμοιωτώσις ὡς οὐσ. ρητορικόν σχῆμα καθ' ὃ γίνεται χρῆσις ὁμοιωτώτων λέξεων: Φιλ. 2. Ρητ. 1, 628, Ρουτ. 12, 13. 4) μτγν. ἀστρολ. ὁ ἀπαστοιχῶν: Βέττ. Βάλλ. 19, 10.

ὁμοιωτώσις ἑπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον ὁμοιωτώτων, ἐν τῇ αὐτῇ πτώσει μετ' ὁμοίων πτώσιν: Φιλ. 1. ἡξ. Τεχν. 35, 25, ΑΚρ. Α. 273, 15.

ὁμοιοκνέσις-ον μτγν. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πυκνότητα: Πτολ. Ἀρμ. 1, 3 τῶν ὁμοιοκνέων και τῶν χαλκῶν ὁ λεπτότερος.

ὁμοιοκνέσις-ον (πυρρός) ὁ πρὸς ἄλλον ὁμοιος: Θεοφρ. Φι 1, 1, αὐτ. 8, 92, αὐτ. Φαιτ. 4, 6) τοῖς ὁμοιοκνέσις και ὁμοιοκνήσις.

ὁμοιοκνέσις-ον μτγν. ὁ ἔχων ὁμοιον κοινὸν ὁρισμὸν: Πορφ. Κατ. 69, 7.

ὁμοιοκνέσις-ον ἰσοπέτ. μτγν. ὁ ἔχων ὁμοιον ροπήν, κίνησιν, ἰσορροπος: Γαλ. 6, 145 ὁμοιοκνέσις γυμνασίων ὀξυ.

ὁμοιοκνέσις-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὁμοιον ρυθμὸν ἢ ὁ κατασκευασμένος δι' ὁμοιον ρυθμῶν: Ἀριστ. 2, 2, 497 τὸ ὁμοιοκνέσις τῶν ρυθμῶν (ἰσορρ. ὁνομαστῶν).

ὁμοιοκνέσις-ον ἰων. προφ. τοῦ ὁμοιοκνέσις ὁμοιοκνέσις: ἰων. Ἀν. 1. ἔν ἐιδ. σημ. ὁμοιοκνέσις: Πέμπελ. η. Στοδ. 4, 25, 52 πατέρι και μητέρι και προπάτορι και οὐλῶσι τοῖς ὁμοιοκνέσις.

ὁμοιοκνέσις-α-ον κ. μων. κ. νεώτ. π. Ὀμ. Ἰωσι κ. ἀρχ. Ἀττ. ὁμοιοκνέσις-α-ον ἰσοπέτ. ἠθ. 714, Αἰσχ. Ἀγ. 1404, Θεοκ. 2, 89, ἐπ. κ. ὁμοιοκνέσις Ἰσαιοδ. Ἐργ. 182, ἰοιολ. ὁμοιοκνέσις ἰσοπέτ. 29, 20, ἀρκ. ὁμοιοκνέσις Ἰεπιρρ. 1, δημ. ὁμοιοκνέσις-α-ο δισυλλ., συνηρ. ὁμοιοκνέσις-α-ον ἰσοπέτ. Φαιτ. 79B) ὑπερθ. ὁμοιοκνέσις-η-ον ἰσοπέτ. ἠθ. 2, 92, Σοφ. Ἄντ. 833, ὁ πρὸς τινα ἢ πρὸς τινὰ ἔχων ὁμοιοκνέσις, κοινότητα γνωρισμάτων, ὅταν ὁ ἔχων ὀφιν, σχῆμα, φύσιν, ἰδιότητα ἢ χαρακτηρισμὸν και διαστῆσαι τὰ αὐτὰ ἢ παραλήσεια, παρεμφερῆ: Ὀδ. Ρ 218 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοιον ἀγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοιον ἴπαροιμ. δημ. ἠθ. τῇ ὁμοιοκνέσις τὸν ὁμοιον, Ἰσαιοδ. 27 ἴδμεν φεῦδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοιον, Θεογ. 714, Πίνδ. Ο. 7, 52 ἔργα ζωοῖσιν ἐρόντοισσι δ' ὁμοιον, αὐτ. Π. 2, 48, Αἰσχ. Πρ. 78, ἔκ. Ἐλλ. 3, 2, 20 ὁμοιον τινὰ Θερασυδαίω ἀποκτείνουσι φόντον Θερασυδαίω ἀπεκτονέται, Πλάτ. Γοργ. 510B, αὐτ. Συμμ. 195B ὡς ὁμοιον ὁμοιον ἀεὶ πελάζει, Ἀριστ. ἠθ. η. 1159, 34, αὐτ. 1165b, 17 τὸ ὁμοιον τὸ ὁμοιον φίλον, Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 23, ἠρωδιαν. Ἰστ. 4, 2, 3 πλάσσομενοι εἰκόνα πάντα ὁμοιον τὰ τετελευτηκότι, - ὁμοια σπῆτα - ὁμοιοκνέσις - ὁμοιοκνέσις χαρακτηρισμὸν, δημ. ἴπαροιμ. τὸν ὁμοιον σου συμπέθερον και τὸν κάλλιον σου κουμπαρόν ἰεπὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἐπιζητεῖν σχέσεις ἐν ἀνωτέρων πάντοτε, - ὁμοιοκνέσις τὸν ὁμοιον (ἰσοπέτ) κτ. ἢ κορητῶν τὰ Ἰάχανον ἢ ἰσοπέτ. ὡς ἐπὶ τῶν ὁμοίων (ἰεπὶ ὁμοιον περιπτώσει) ἢ ὁμ. ὡρ. κ. νεώτ. και τὰ τούτοις ὁμοιον ἢ κ. ἐν τῷ ὁμοιον ἐν ὁμοιον περιπτώσει: Θεοκ. 6, 21 ὅν ἐν τῷ ὁμοιον στρατεύομενοι ἢ ὁμ. ὡρ. ἐκ τοῦ ὁμοιον ἢ ἐκ τῶν ὁμοίων καθ' ὁμοιον τρόπον, ὁμοιοκνέσις: αὐτ. 78 τὰ αὐτὰ ἐκ τοῦ ὁμοιον και νῦν παρακλυομένουσιν αὐτ. 87. 2) ἐπὶ ἐντελέσει συμφωνίας ἢ ὁμοιοκνέσις ὁ αὐτός ὁ ἴδιος: ἰλ. Σ. 329 ἄμφω γὰρ πένητοι ὁμοιον γαῖαν ἐπαρῆσαι, Ὀδ. Π 182, Ἰσαιοδ. Ἐργ. 114 αἰεὶ πῶδας και χεῖρας ὁμοιον, Ἀντιφ. 5, 76 ὁμοιον τὸν γνήμιον ἰσομετάβλητος, ὁ αὐτός, ἴδιος, Θεοκ. 2, 89, Πλάτ.

Συμμ. 173D, αὐτ. Φαιτ. 271A ἔν και ὁμοιον μὲν και τὸ αὐτό, ὁμοιοτροπον, ὁμοιοδέσις. 3) ὁ ἴσος κατά τὴν ἰσότητα, ἰσοδυναμος, ἰσότης, ἰσοπαλός: ἰλ. Ψ 632 ἐνδ' ὀσπτις μοι ὁμοιος ἀνὴρ γένετ', ἠρ. 9, 96 οὐ γὰρ ὄντ' ἄδικοον ὁμοιον εἶνατο ἢ ὡρ. ὁμοιον ἄνθρωπος θὰ εἶναι τὸ αὐτό, ἦτοι ὀδίοφορον εἰς ἡμάς, γὰρ μὸς θὰ ἴναι τὸ ἴσον: αὐτ. 8, 80 ἦν δὲ αὐτοῖσι μὴ πιστὰ γένηται, ὁμοιον ἦν ἐσται, Αἰσχ. Ἀγ. 1239, Ἐπ. κ. 1069, Θεοκ. 2, 49 ἢ νεώτ. ὁ αὐτός διὰ πάντας ὁμοιος ὁ κοινός: ὁμοια τύχη. 4) ἐπὶ πράγμα, ὁ συμφωνῶν πρὸς τὸ, ὁ ἀρμόζων: Σοφ. Αἰ. 136 ἢ πᾶσι ὁμοια πᾶσι ἀνὴρ αὐτῶν ποιεῖ, Ἀριστ. Θεομ. 167, Πλάτ. Πολ. 549B πολλὰ τε και ὁμοια εἰαυτάς. 5) κ. νεώτ. ὁ ἴσος: ἠρ. 1, 18 οὗτοι δὲ τὸ ὁμοιον ἀντοποδίδοντες ἐπιμύθεον, αὐτ. 4, 119, - τοῦ ἀνταπέδωσις τὰ ὁμοια ἢ ὡρ. ἐκ τῶν ὁμοίων ἐπὶ ἴσος ὁμοιος: Αἰσχ. Ἀγ. 1423 λέγει δὲ σοι τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένης ἐκ τῶν ὁμοίων. 6) ὁ τῆς αὐτῆς τάξεως ἢ θέσεως: αὐτ. 1, 134 τὸ δὲ ἄν τις γνώσι εἰ ὁμοιοκνέσις οἰοῖ συνηγχοῦντες, Κλεόδου η. Στοδ. 3, 1, 172 γαρεῖν ἐκ τῶν ὁμοίων, Πλάτ. 7) ὀβ. αἱ ὁμοιοκνέσις ὡς οὐσ. ἐν ἀριστοκρατοῦσιν πολεῖται ὁ εὐγενεῖς πάντες οἱ τῆς τάξεως τῶν εὐγενῶν πολιταί, ὁμοιοκνέσις τῶν δικαιοῦν τὰ κατῆκα δὲ δημοσία ἀξιώματα, μάλιστα ἐν Σπάρτῃ: ἔκ. Ἐλλ. 3, 3, 5, αὐτ. Λακ. 13, 17 εἰσι δὲ οὗτοι ὁμοιοκνέσις ἀν σπικνοῖν ὡς τῶν ὁμοίων, Ἀριστ. Πολιτ. 1306b, 30 ἐκ τῶν ὁμοίων γὰρ ἴσαν ἢ ἐν παραλήσεια χρ. κ. π. Πέρσιος: ἠρ. 3, 35 Περσῶν ὁμοιοκνέσις τοῖσι πρῶτοισι δωδῆξαι. 8) ὡρ. ἐν ὁμοιον ποιεῖσθασι τὴ θεωρεῖν ἐξ ἴσου ἐπιμύθεον: αὐτ. 7, 138 νυθαῖομενοι δὲ ταῦτα πρὸ πολλοῦ οἱ Ἕλληνας οὐκ ἐν ὁμοιον πάντες ἐποιοῦντο, αὐτ. 8, 109. 9) κ. νεώτ. γεμῖμ, ἐπὶ σχημάτων, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἀριθμὸν πλειούρων και γωνιῶν, ἐξ ὧν τὸν πλειόρον ἀναλόγου, τὸς δὲ γωνίας ἴσας: Εὐκλείδ. Ὀρσιμ. 6, αὐτ. 3, 11, - ὁμοια τρίγωνον ἢ κ. ἐπὶ γωνιών: Ὀδ. Π 1, 1, 251P, Ἀριστ. Ὀδρ. 296b, 20, αὐτ. 297b, 19, αὐτ. 311b, 34 ἢ κ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ τὸ γινόμενον ἰσων παραγόντων ὄν: Πλάτ. ἠθ. 6, 21. 10) ἐν τῇ συντάξει ἐν ἰλ. ἀπολ. συγχόνι, ἰλ. Σ. 329 ἢ κ. μτ. δοτ. προσ. ἢ πράμ. ἢ αὐτ. Ψ 632 ἐνδ' ὀσπτις μοι ὁμοιος ἀνὴρ γένετ', Ἰσαιοδ. 27, Θεογ. 714 οὐδ' εἰ φεῦδεα μεν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοιον, Πίνδ. Ο. 7, 52, ἔκ. Ἐλλ. 3, 2, 20, ἠρωδιαν. Ἰστ. 4, 2, 3, Σπένος. 1, 52, αὐτ. γὰρ οὐδ' ὁμοιος ἦν ἔχοντι ἢ σπαν. μτ. γενικ. κτ. βραχυλογίαν, ἔξυπονοουμένης τῆς δοτ.: ἠρ. 3, 37 ἰων. Ἀρβ. 102 τῶν τούτων ὁμοιον, Πλάτ. Πολ. 472D, Διοκ. Ἀλ. Πουμ. 4 ὁ λεκτικὸς ἦν μετ' ὁμοιον ἠρωδιότου, ἦ δὲ ἐνδεέστερος, Διον. Βουκ. 53 ὁμοια ἀνδρίσιντος, Κυρον. 22 ἢ μτ. δοτ. κ. αἰτ. τοῦ πρὸς ὁ πρῶτον πὸν ἢ πράμ. εἶναι ὁμοιον: ἰλ. Ε. 778, Ὀδ. Ζ 16 ἀθανάτησι φυλῆ και εἰδος ὁμοιον, αὐτ. Γ. 468, Αἰσχ. Ἐπ. 678, Σοφ. Αἰ. 1153 ἐμοὶ ὄργην θ' ὁμοιος εἶπε τοιοῦτον ἄλιον ἢ ὁμ. ἢ μτ. δοτ. κ. ἀπαρρ. ἢ κ. 437 θείσει ἀνεμόμοιο ὁμοιον ἰεπὶ τὸ τρέχον ὁμοιον πρὸς τοῖς ὄνεμοιο, αὐτ. Β. 553, αὐτ. Σ. 521, ἔκ. Ἐπ. 3, 5, 13 ὁμοιοκνέσις βαυμῶσιν ἢ ὁμ. μτ. δοτ. κ. ἐμφορ. διορ.: αὐτ. Κυν. 5, 29, ἰσοπέτ. 8, 26 οὐδὲν ὁμοιον ἦν μοι πρὸς ταῦτον ἰσοπέτ. κοινὸν ὄδῃν μεταξὺ ἐμοῦ και τούτου ἢ κ. μτ. π. ἐμφορ. διορ.: ἰλ. Μ. 270 ὁμοιοκνέσις ἐν πολεμῶν, 848b, 32 ἐς φύσιν οὐδὲν ὁμοιον ἢ κ. ἐπομένον ἀπαρ.: Ἰων. Ἀρρ. 178 ὁμοιον, ὅταν μετ' ὁμοιον ἐν ἀσθαλοῦσιν ἰσῶσι ἰσοπαλῶσι ὁμοιον ὅτε τὸ πρῶτον μετ' ἀντικρυσεσι, ἔκ. Ἐλλ. 4, 2, 11 ὁμοιον ὁμοιον ὁμοιον τὸν ποταμόν, αὐτ. ἠρ. 7, 5, αὐτ. Κτ. 6, 1, 37 ἢ ἐπομένον τοῦ διορ.: αὐτ. Ἀν. 5, 4, 34 ἢ κ. τοῦ ὡσπερ: Αἰσχ. Ἀγ. 1311 ὁμοιος ἀτύος ὡσπερ ἐκ τῶνου πρῆσι, ἔκ. ἔκ. 4, 37 ἢ κ. τοῦ ὡστε: Ἐπ. Ὀρ. 697 ἔ-

μοιον ὡστε πῦρ καταθεάσαι λάβρον ἢ ἐπο-
μένου τοῦ καί : Ἦρ.7.50 γυνῆμα ἐτρέματο ὁμοί-
σι καί αὐ, Θουκ.1.120, Πλάτ.Κριτ.42B, αὐτ.Θεσίτ.
154A, Παισ.7.1.4 οὐδὲν τι γενόμενος ἐς ἄχαιοις
ὁμοιο καὶ Καλλίστρατος. 11) κ. ἔλλειπτικῶς
ἐν φρ. : Ἰλ.Ρ.51 κόρη Χαρίστρα ὄμοια ἰκόμα
ὁμοια ταῖς τῶν Χαρίτων, Ὀδ.8.121 οὐ τις ὁμοία
νοήματα Πηνελόπειά δῆθ (τοῖς τῆς Πηνελόπειας),
Ξεν.ΚΠ.61.50 ἄρματα ὁμοία ἐκείνῃ ἄρματα ὁ-
μοια τοῖς ἐκείνου, αὐτ.5.1.4. 12) μον. κ. νεώτ.
μοιο, το οὐδ. ὁμοιον ὡς οὐσα. ὁμοιοσμία ἐν
τῇ βυζ. μουσικῇ μελωδικῆς θέσεως περιλαμβανο-
μένης ἐν τῷ μεγάλῳ ἴσῳ ἰωάννου Μολιστορος
Κουκουζέλου. 13) κ. δημ. ἢ αἰτ. ἐν. πληθ. τοῦ
οὐδ. ὁμοιον, ὁμοια κ. ὁμοιον, ὁμοια τὸς ἐπίρρ.
καθ' ὁμοιον τρόπον, ὁμοιοσ, ὡς μτ. δοτ. : Ἦρ.
3.8 ὁμοία τοῖσι μάλιστα ἰώσι οἱ πρωτεύοντες,
αὐτ.3.57, Θουκ.7.29, Ἐσέκρ.8.37 ὁμοιον μουσίδει
.. ταῖσιν ἐπέδονσι' δημ. μ. πτ. πληθ. ἢ φρ. ὁ-
μοιον ἐπέδον κατά προσέγγισιν, ὡς ἔγγιστα, περι-
που : Μέν.Ἐπιτρ.548 ἢ οὐ. ἢ αἰτ. ὡς ἐπίρρ. κ.
ἐπομένῳ ἀναφ. πορίῳ ὁμοιωματικῶ : Σοφ.Ἀντ.
587 ὁμοιον ὡστε νοηταῖς ἰδίῃμα δυσνοοῖσις ὄταν
.. ἐπιδράμῃ, αὐτ.ἀπ. π. Ἀθῆν.15.686A, Πλάτ.Νόμ.
628D ὁμοιον ὡς εἰ κῆμον σῶμα ἡγοῦτο τίς ἀρι-
στα πρᾶττει' 14) κ. δημ. ἢ αἰτ. ὡς ἐπίρρ. πα-
ρομοίως, ὡσούτως, ἐπίσης : Αἰσχ.Εὐμ.240 ὁμοία
χέρσιν καὶ θάλασσας ἐκπερών, Εὐρ.Φοιν.169,
ὁμοία βρῖζει μεγάλας καὶ μικροῦς ἢ κ. συγκρ.
ὁμοιότερον ὡς ἐπίρρ. : Λουκιλλ.ΑΠ.11,233 ἢ κ.
ὑπερθ. ὁμοιότατα : Ἀριστ.ἀ.ἀπ.281.

ὁμοιοσημος-ον μτγν. ὁ τοῦ αὐτοῦ σημαίνων, ὁ
ἔχων τὴν αὐτὴν σημασίαν : Ἀπολλ.ἀ.ἀσκ.Συνδ.249,
13, Σχόλ.Διον.Θρ.946,14, EM 48,29.

ὁμοιοσθενής-οὐς ἐς μον. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ
σθένος : Εὐστ.616.

ὁμοιοσκελής-οὐς ἐς μτγν. ὁ ἔχων ὁμοία σκέ-
λη : Γαλ.Χρ.Μορ.31 τὰ πρόσθια κῶλα τοῖς ἐπι-
σθεν ὁμοιοσκελή γέγονε.

ὁμοιοσκευος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὁμοίαν σκευήν,
τὴν αὐτὴν πρὸς πῶα στολήν ἢ ὁμοιον στολισμόν :
Στράβ.17,37 κατὰ τὸ πλεον ὁμοιοσκευαί εἰσι.

ὁμοιοσπόριος-ον νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων
ἐνὸς μόνον εἴδους σπόρια : ὁμοιοσπόρια εἶναι
τινὰ τῶν περιδοφύτων.

ὁμοιοστάδιος-ον μον. ὁ πρὸς στάδιον ὁ-
μοιος : Τζέτ.Χιλ.8,26 ὡς εἰς ὁμοιοστάδιον τόπον
βαδίζων ἦλεθε.

ὁμοιοστοχία ἡ] νεώτ. βοταν. ἐκάστη τῶν σει-
ρῶν τῶν κατὰ διαδοχὴν ἐναλλάσσουμένων ἐπὶ τοῦ
βλαστοῦ φύλλων φυτῶν.

ὁμοιοστόμος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὁμοιον στόμα,
μέτωπον : Ἀσκληπιόδ.10,22, Ἀλ.Τακτ.37,5 ὁμοί-
οστόμος διφαλαγία [ἐστὶν ὁ ἀκολουθῶν λόχος ἐν
ὁμοίῳ σχήματι ἐπιπται], Ἀρρ.Τακτ.29,4.

ὁμοιοστῶμας ἐπίρρ. μτγν. διὰ τοῦ αὐτοῦ με-
τώπου : Ἀσκληπιόδ.11,4.

ὁμοιοστροφος-ον σχόλ. ὁ ἔχων ὁμοίαν στρο-
φήν : Σχόλ.Εὐρ.Φοιν.103, αὐτ.Ἐκ.687.

ὁμοιοσφάλλαδος-ον μον. ὁ ἔχων ἴσας σφαι-
λάδας, Ἰσοσφάλλαδος : Μοσχόν.39.

ὁμοιοσφάτατος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὁμοίας συ-
στάσεις ἢ ἴσας στροφάς : Πτολ.Ἀρμ.1,3.

ὁμοιοσχήματος-ον κ. ὁμοιοσχημάτιστος-ον
1) Φωτ.ἐν Μαι.Συλλ.Βατ.1,2271 ὁ ὁμοιοσχημῶν βλλ. :
Θεόφρ.ΦΑτ.6,2,4.

ὁμοιοσχημῶ-ἔω ἔω σχῆμα ὁμοιον, ὁμοίαν
μορφήν : Ἀριστ.Πρ.866b,34 ἐάν τὰ ἄλλα ὁμοιο-
σχημῶνται.

ὁμοιοσχημῶν ἐπίρρ. κ. μον. ἐν ὁμοίῳ σχή-
ματι, μετὶ τὴν αὐτὴν μορφήν : Ἀριστ.ἩΕὐδ.1217b,
35, Εὐστ.688,42.

ὁμοιοσχημος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὁμοιον
σχῆμα, ὁμοιομορφος : Ἀντιλλ.ἠ.Ὀρει6.44,23,41
κατήριον ὁμοιοσχημον τῷ ἀλλῶν.

ὁμοιοσχημοσύνη ἡ] κ. μον. ὁμοιότης κατὰ
σχῆμα, μορφήν ἢ θέσιν : Ἀριστ.Σοφ.Ἐλ.168a,25,
Εὐστ.677,64 τοῦτο δὲ ἐποίησεν Ὀμηρος .. διὰ ..
τοῦ ἐκκλίνας τὴν ὁμοιοσχημοσύνην.

ὁμοιοσχημῶν-ονος-ον ὁ ὁμοιοσχημος βλλ. : Δη-
μόκρ.π.Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.4,19,3, Ἀριστ.Α.Πρ.27b,
11, Θεόφρ.Φ1.4,2,4, Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,97, αὐτ.Φωσ.1420,3
τόποι ὁμοιοσχημῶνος τοῖς στερεμνοῖσι, Διον.Ἄλ.
Συνδ.26, Πτολ.Πετράδ.104.

ὁμοιοταχής-οὐς-ἐς σχόλ. ὁ κινουόμενος μετὰ
τῆς αὐτῆς ταχύτητος, ἰσοταχής : Σχόλ.Ἀρατ.19 ὁ-
μοιοταχῆς μὲν γάρ-εἰσιν οἱ ἀστέρες.

ὁμοιοταχῶς ἐπίρρ. με ὁμοίαν ταχύτητα, ἰσοτα-
χῶς : Ἀριστ.Κόσ.392a,14 ἰδ. ἀνάγν. ὁμοιαχῶς,
Σχόλ.Ἀρατ.19 ὁμοιοταχῶς γὰρ κινουῦνται οἱ ἐπὶ
τοῦ ἰσημερινοῦ.

ὁμοιοτελεστῶς-α-ον ἐσφ. γρ. τοῦ ὁμοιοτέ-
λεστος βλλ. ἐν Τίβερ.Ρητ.33.

ὁμοιοτέλετος-ον κ. νεώτ. ὁ μετὰ πῶα ὁ-
μοίας τελευτών, ὁμοιον τέλος ἔχων, ὁ ὁμοίως κτα-
τάλλων, ὁμοιοκατάληκτος, ὁθ. το οὐδ. ὁμοιοτέ-
λετων ὡς οὐα ἢ ὁμοιοκαταλήξια μεταξὺ δύο ἢ
πλεσιτέρων στίχων ἢ προτάσεων, εἰδικώτερον δὲ
τὸ σχῆμα λόγου, καθ' ὁ δύο ἢ πλεονα κῶλα
τελευτῶσαν ὁμοίως ἢτοι εἰς ὁμοίους τύπους λέ-
ξεων : Ἀριστ.Ῥητ.1410b,1 πᾶσιον καὶ ὁμοιοτέ-
λετων, Φιλῶδ.Ρητ.162S, Διόδ.Σ.12,53 ἢ μτγν. ἐν
χρ. κ. κτ. πληθ. ὁμοιοτέλετα [κῶλα] : Δημήτρ.26'
ἢ κ. ἐν μτ. γρ. : Σέξτ.Ἐρμ.Μαθ.2,57 ὁμοιοτελευ-
των διδόναι κατακλίνας [περατοῦν προτάσιν
τινα δι' ὁμοιοτελετοῦ].

ὁμοιοτελευτῶ-ἔω νεώτ. εἶμαι ὁμοιοτέλετος,
καταλήγω ὁμοίως.

ὁμοιοτελεστῶς ἐπίρρ., μον. κ. νεώτ. κατὰ
τρόπον ὁμοιοτελετων, με ὁμοιοτελετων σχῆμα,
ὁμοιοκαταλήκτως : Εὐστ.179,2.

ὁμοιοτελέτος-ον μτγν. ὁ ὁμόγετος βλλ. : Ἀ-
νῶκ.ἐν Ρητ.114,34, Ἐφραίμ Σύρ.3,36C οἱ συντεχνῆται
ἀπὸ τῶν ὁμοιοτέχνων ἐπιστοιῦνται.

ὁμοιότης ἡ] ὁμοιότης (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ὁμοιότη
κ. -ότητα ἢ ἰδιότης τῶν ὁμοίων, τὸ εἶναι πῶα
ὁμοιον πρὸς ἄλλον ἢ ἄλλους, τὸ εἶχει τὸ αὐ-
τὸ σχῆμα καὶ ἐξωτερικὴν μορφήν, ἀνεξαρτήτως
βάρους, μεγέθους κτλ. : Δημόκρ.164, Πλάτ.Φαῖδ.
109A Τοχηε τὴν ὁμοιότητα τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ
ἑαυτῷ, αὐτ.Σοφ.231A, αὐτ.Νόμ.779B, αὐτ.Φαῖδρ.
253B, αὐτ.Τίμ.30C τίνοι τῶν ζῶων αὐτὸν εἰς ὁμοι-
ότητα συνέστητες, Πλουτ.Ἡθ.536F οὐχ οὐτῶ ταυ-
τόν αἱ ὁμοιότητες ὡς ἔτερον αἱ διαφοραὶ ποιοῦ-
σι, - ὁμοιότης δύο ἀδελφῶν - χρωμάτων' ἢ κ.
ἐπὶ χορηγητῶν, συνθειῶν, τρόπου ζωῆς : Πλάτ.
Φαῖδρ.240C ὁμοιότης φιλιαν παρεχέται, αὐτ.Θε-
αῖτ.177A ἢ αὐτοῖς ὁμοιότης τῆς διαγωγῆς' ἢ φρ.
ὁμοιότητι ἐτάγαμαι ἔχω καταλάβει, κατέχω ὁ-
μοίαν θέσιν πρὸς πῶα : αὐτ.Πολ.555A ἢ διμ.
ὁμοιότητι εἰμι κατὰ τὴν ὁμοιοῦσιν πρὸς τί : αὐτ.576C
ὁ γε τυραννικός κατὰ τὴν τυραννομένην πῶλιν
ἀν εἰη ὁμοιότης' ἢ μτ. δοτ. ταυτοῖς γνωρι-
μοσύνας, χαρακτηριστικῶν : Ἀριστ.Πολιτ.1262a,16
ἡμοιότητες γίνονται τοῖς τέκνοις πρὸς τοὺς γενι-
τῶνας, αὐτ.ἩΝικ.1108b,31' ἢ φρ. καθ' ὁμοι-
ότητα λέγεσθαι ὁμοίως, ἐν συσχετισμῷ
πρὸς τί ἄλλα ὁμοιον, ἀντιβ. λέγεσθαι ὁμοίως : αὐτ.
1147b,34' ἢ ὁθ. καθ' ὁμοιότητα σημειοῦμαι :
Φιλῶδ.Σμρ.31' ἠρθλ. κ. αὐτ.34 ἢ καθ' ὁμοιότητα
σημειώσιν' ἢ καθ' ὁμοιότητα μτ. γενικ. ὁμοίως
πρὸς τίνα] : ΚΔ'Ἐδρ.7,15 εἰ κατὰ τὴν ὁμοιότητα
Μελχισεδέκ ἀνάσταται ἱερεῖς, Πάν. ἀξίῶν ἐνα-
γγαῖα κῆρυξ τὸν υἱὸν τῶν φηδῶν γραφῆ

καθ' ὁμοιότητα τῶν αὐτῶν || κ. ὄνει γε-
νικ. : Πλδ Γέν.11 σπεραον σπέρμα κατὰ γένος και
καθ' ὁμοιότητα, ΚΔ Έβρ.4,15 2) νεώτ. λογ. ἡ
συμφωνία πραγμάτων ἡ καταστάσεων, ἐπὶ τῇ βάσει
ὠρισμένων γεγονότων || ὄμ. νεωστ. γεμ. ἡ ἰδι-
ότητα τῶν ὁμοίων σχημάτων καθ' ἣν ἔχουσι ταῦτα
τὰ μὴκ ἀνάλογα και τὰς γωνίας ἴσας 4) ἡ ὁ-
δοτ. ὁμοιότητι ἐν ἐπιρρ. χρ. ὁμοίως βλλ. : Πλδτ.
Τιμ.7,5D τὴν κεφαλὴν περιεπίθασ κύκλω περι τὸν
τραχήλιον ἐκόλλησεν ὁμοιότητι.

ὁμοιότημος-ον ἀρχ. λ. ὁ τῆς αὐτῆς ἡ ὁμοίως
ἀπολαύων τιῆς ἴσᾶ. ἐν λ. ὁμοιότημοι.

ὁμοιότηνος-ον μτγ. ὁ ἔχων ὁμοιον τόνου ἡ
τονωσῶν : Διον. Ἄλ. Σ. ἀνθ.12.

ὁμοιότηνος μων. δι' ὁμοίου τόνου ἡ δι' ὁ-
μοίου τωνωσῶν : Εὐστ.1400,19.

ὁμοιοτροπία ἡ μτγ. ἡ ὁμοιότης τῶν τρό-
πων, τῶν ἠθῶν : Στράβ.1,210 2) νεώτ. γεν. ἡ
ἰδιότης τοῦ ὁμοιοτρόπου βλλ.

ὁμοιοτροπος-ον κ. νεώτ. ὁ καθ' ὁμοιον τρόπον
πρὸς τινα ἐπιτελούμενος, ὄθ. ὁ ἔχων ὁμοιον
ἐτέρω τινι τρόπον τοῦ ζῆν, τῶν ἠθῶν : Θουκ.3,10
εἰδότες οὐτε φίλων ἰδιώτας βέβαιον γιννομένην
... εἰ μὴ μετ' ἀρετῆς δοκιμασίας ἐς ἀλλήλους
γίνοιντο και τάλλα ὁμοιοτροποι εἴεν, Ἀριστ.Ζ1
487b,27 ὁμοιοτροπία τὴ γῆρ και ὁμοιοτέρα πάν-
τα ταῦτα, Φιλῶδ. Ὀργ.30, Ἡρωιδ.5,5,10 οὐδὲ
γὰρ προσίετο εἰ μὴ τοῦς ὁμοιοτρόπους τὴ και
κόλασας αὐτῶν τῶν ἀμαρτημάτων || ὄμ. τὸ
οὐδ. κτ. κλῆθ. ὡς ἐπιρρ. : Θουκ.1,6 πολλά δ' ἂν
καί ἄλλα τις ἀποδείξει τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν
ὁμοιοτροπία τῶ νῦν βαρβαρικῶ διατηρούμενον
2) γεν. ὁμοιος : Διον. Ἄλ. Πομπ.3 δύναμις τῆς
φράσεως ὁμοιοτροποι, Φιλῶδ.2,259 αἰτία ὁμοιο-
τροποι 3) κ. νεώτ. ὁ ἔχων φυσικὴν ἡ χημικὴν
συγγένειαν πρὸς π. : Ἰνπ. Διαιτ.23 ἀτῆρ και τὸ μο-
ναίμενα ἀλλήλοισιν ὁμοιοτροπία ταῦτα ἐστίν, -
ὁμοιοτροπον διάλυμα 4) εἰδ. ἐπὶ φαρμάκων,
τὸ ἔχον χημικὴν πρὸς τὸν ὄργανισμὸν συγγένειαν :
Γαλλ.η.Θησ.Σ Στεφ. ὁμοιοτροπία φάρμακα ὁμοιο-
γενῆ τὰς δυνάμεις και κατὰ μῆδὸν στασιάζειν.

ὁμοιοτροπία ἡ μτγ. ἡ ὁμοιότης τῶν τρό-
πων πρὸς τινα, συμφώνως : Θουκ.6,20 και παρε-
σκευασμένα τοῖς ἡσῶν ὁμοιοτρόπους μάλιστα
τῇ ἡμέτερῃ δυνάμει, Ἀριστ.Ζ1 755b,28 σὺχ ὁμοιο-
τρόπους τοῖς τῶν ὀρνίθων - ἔχει τὰ περὶ τὰ σῶ-
τα νῦν ἰχθύων, Φιλῶδ.Ρητ.1,153 ὁμοιοτρόπως τινὶ
διατεθεῖσθαι.

ὁμοιοτυπία ἡ μτγ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοιοτύ-
που βλλ.2).

ὁμοιοτυπής-ους-ές ἴσῆσοι πάπ. ὁ ὁμοιος κατὰ
τὴν μορφήν, ὁμοίως μορφῆς, ὁμοιος : λαίνεους
μορφῆς ὁμοιοτυπεις τῆς Λητιδος.

ὁμοιοτύπος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ὄν ὁμοίου
τύπου, ὁμοίως μορφῆς, ὁμοιοτυπῆς βλλ. : Πτολ.
Τετραβ.106 4) νεώτ. ὁ κατὰ τὸν τύπον ἄλλου
πρὸς τὸν ὁμοίως, κατασκευασμένος, ὁ οἰετῶ ἀκρι-
βῆς ἀντίγραφου ἄ. : πρβλ. πανομοιότυπος : ὁμοιο-
τύπος ἀνακονισθέντα, - κατασκευασθῆσεν πολ-
λὰ μαρμαρίνα ὁμοιοτύπου τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πρα-
ξιτέλους 2) εἰδ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐς. ὁμοιο-
τύπου ἐπὶ βιβλίου ἡ χειρογράφου, τὸ καθ' ὁ-
μοιον τύπον πρὸς τὸν τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου τυ-
πωμένων ἡ λιθογραφημένων ἡ κεχαρμένον κτ.
ἀντίτυπον, ἀντίγραφο, ἀντίβ. πρωτότυπον : σφύ-
ζονται εἰς τῶν βιβλιοθήκας διὰ τυπογραφίας
γενόμενα τότε ὁμοιότητα τῆς ἰδιοχειροῦ πρὸς
τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας ἐπιστολὰς τοῦ Νανο-
λέοντος 3) εἰδ. νεώτ. ὅταν. ἐπὶ φυτῶν, τὸ
ὁμοιοῶν πρὸς τὸν ἀρχικὸν τύπον, τὸ μὴ ἀποτε-
λῶν παραλλαγὴν τοῦ ἀρχικοῦ τύπου.

ὁμοιοτύπως ἐπιρρ. νεώτ. καθ' ὁμοιον τρόπον,
καθ' ὁμοιον μορφήν : ἀντίγραφο τὸ χειρόγρα-
φον ὁμοιοτύπως πρὸς τὸν κώδικα.

ὁμοιοτύπως-ον ἰπυλῶδ-ῶ) μτγ. ὁ καθ' ὁ-
μοιον τρόπον, καθ' ὁμοιον μορφήν ἐσχηματισμέ-
νος : Διον. Ἀρεσιπ.8 φησὶ τοις βίβας ἄνδρας . .
και ὅσαις ἄλλαις ὁμοιοτυπῶς μορφῆς ἡ
θεολογία τοῦς ὀρανοῖν ἐσχηματίε νῶας.

ὁμοιοτύραννος ὁ ὁμοιοτύραννος βλλ.

ὁμοιοτύπος-ον μτγ. γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων
ὁμοιον ἄλλ' οὐχ τὴν αὐτὴν πρὸς ἄ. οὐσίαν, ὁ
ὁμοιος οὐσίαν ἐπιβ. ἐπιμοιόσιος 4) εἰδ. ἐκκλ.
ὡς ὄρος τῆς αἰρέσεως τοῦ Νικομητιανοῦ Εὐσε-
βίου, ἀντιπεθεμῆς πρὸς τὸν ἰεροσολίαν βλλ., ὅπερ
ἡ ὀρθόδοξία ὤρισε περὶ τῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
ἰησοῦσάσεως.

ὁμοιοφάνης-ους-ές μτγ. ὁ ὁμοίως φαινόμε-
νος ὁ ὁμοιος : Γαλλ.βη1,177 ὁμοιοφάνεις ἐπίσης
και τὰ ἐμπροσθια και τὰ ὀπίσθια δεκνόμεντες.

ὁμοιοφθαλμος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὁ-
μοιον φθόγγον, ὁ ὁμοίως ἠχῶν : EM 169,10, -τὸ ντ
ὁμοιοφθόγγον πρὸς τὸ γαλλικὸν d.

ὁμοιοφύλιος-ον ὁ ἔχων ὁμοιον φύλιον : Θεοφρ.
Φαἰτ.1,6,24 ἰδ.γρ. ὁμοφύλιος.

ὁμοιοφύρος-ον (πέρρω) ὁ ὁμοιος φέρων, παρά-
γων, ὁ ἔξ ἴσου κομποφῶς : Θεοφρ.Φ14,13,5 εἰ,
ὅπερ ἐπὶ τῶν ἀμπελῶν λέγουσι τινες ὡς περιαι-
ρούμενων τῶν ἴκων . . δύναται διαμεῖνει ἡ ὄλη
φύσις και ὁμοιοφύρος.

ὁμοιοφύριον-ονος(ῶ) μτγ. ὁ ὁμοιος φρονῶν,
ὁ ὁμοιος φρονήματα ἔχων : Ἀθανάσ.2,559.

ὁμοιοφωνία ἡ μτγ. κ. μον. τὸ ὁμοιοφώνως, ἡ ὁ-
μοιότης τῆς φωνῆς : Εὐστ. Ὀδ.Κ 413.

ὁμοιοφώνος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὁμοιον
φωνήν, ὁ ὁμοίως ἠχῶν . Γρηγ. Νίσσα.2,253A :
|| ἐπιρρ. νεώτ. -ως.

ὁμοιοφωνώ ἔω κ. μον. ἔχω ὁμοιον φωνήν,
ἠχῶ ὁμοίως : Εὐστ.1428,19.

ὁμοιόχρεια ἡ μτγ. ἡ ὁμοιότης τοῦ χρώματος : Ἀ-
ριστ.Μετ.342b,20 δι' ὁμοιόχροαν.

ὁμοιόχρονος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὁμοιον
χρόνον διαρμείας, ὄθ. εἰδ. ἐν τῇ προσωπῶν ὁ
ἔχων τὸν αὐτὸν χρόνον, ἰσόχρονος βλλ. : Διον. Ἄλ.
Συνθ.12 ὁμοιόχρονα παρ' ὁμοιοχρόνους.

ὁμοιόχρους-ον μτγ. κ. νεώτ., ἀσυναίρ. ὁμοιό-
χρους-ον ὁ ἔχων ὁμοιον χρώμα, ὁ τοῦ αὐτοῦ
χρώματος : Φιλῶδ.Θεγ.β, Πλωτίν.2,81 ὅσα τῶν
μεγεθῶν ὁμοιῶδ ὁμοιόχροα, Ἄλλεξ. Ἀφρ.Φυκ.146,11,
Ἰππιατρ.55 4) τὸ οὐδ. τὸ ὁμοιοχρῶν ὡς ὄσα.
ἡ ὁμοιόχροα βλλ. : Φιλ. Ἄσμ.150.

ὁμοιόχρωμα-τος-ον μτγ. ὁ ὁμοιοχρῶν βλλ. :
Καλλῆξ.2 η. Α8ην.5,202A.

ὁμοιόχρωος-ον μτγ. ὁ κατέχων, ὁ καταλαμβάνων
ὁμοιον χῶρον πρὸς π. : Στὸβ. Ἐκλ.1,49,69 τὸ
πῆρ και τὸ πνεῦμα ἀναφῆρη ὄντα ἐπὶ τὴν φύσιν
ὁμοιοχρῶρον αὐτοῖς ἰσηχρόσαν, ἀνατρέχει.

ὁμοιῶ-ῶ κ. μον. κ.νεωστ., νεώτ. κ. ὁμοιῶν, ἀδρ.
ὠμοίωσας μέσ, κ. παθ. μέλλ. ὁμοιῶσθαι, ἀδρ.
μέλλ. ἐν σην. παθ. ὁμοιῶσθαι, ἀδρ. ὠμοιῶσθαι,
ἐπ. ἀποφρ. ὁμοιῶσθηναι, πορακ. ὠμοίωσαι, ποιῶ
τις ὁμοιον τινι, ἐξομοῖω : Ἡρ.8,28 χούν δὲ ἐπι-
φροσῶντες και ὁμοιῶσαντες τῶ ἄλλω χῶρω
ἐδέκοντο τῶς Θεσσαλοῖς ἐκαθάλλοντας, Εὐρ.
Ἐλ.33 ὁμοιῶσθαι ἐμοῖ εἰδῶν ἔμνηνον, Πλδτ.
Φαἰδρ.261E πᾶν παντὶ ὁμοιῶν, αὐτ.Πολ.393C,
ἴσασα.9,75 τοῖς μέν πηλασμένους και τοῖς γε-
γραμμένους οὐδέε ἂν τὴν τὸ σώματος φύσιν
ὁμοιῶσαι, Ἀριστ.Γεν.Φθῶρ.324a,10 4) τὸ παθ.
εἰμὶ ἡ γίνομαι ὁμοιος, ἐξομοιοῦμαι : Ἰλ.Α.187 στυ-
γῆρ δὲ και ἄλλος ἴσον ἐμοῖ σφάσαι, και ὁμοιο-
σθῆμαι ἀντην, Ὀδ.Γ 20 ἐνὸς ὄς τίς ποτε μῶ-
την ὁμοιοσθῆμαι ἀντην ἠθελε, Ἑμν.2,5 ὁμοιο

θέντ' Ἀφροδίτη, Εἰρ. Βάκχ. 1348, αὐτ. Μήδ. 890 οὐκ οὐκ χρῆσ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς. Θεουκ. 2, 97 οὐ μὴν οὐδ' εἰς τὴν ἄλλην εὐδουλοῦσαν καὶ ἔξωθεν περὶ τῶν παρόντων ἐς τὸν βίον ἄλλοις ὁμοιοῦνται' ἢ ὄμ. ἀμτθ. ὁμοιάζω, εἶμαι ὁμοιος· Διοσκ. 3, 52 ἄρρητον ἦσανον ὁμοιοὶ τῷ ἡμέρω, δοξαῖν. Ρητ. 2, 160, 4 ἀνθρώπου ἀνθρώπου ὁμοιοί· 2) καθιστῶ τὸ ὁμοιον, σύμφωνα πρὸς τὴν, προσαρμόζω· Θεουκ. 3, 82 [ὁ πόλεμος] πρὸς τὰ παρὸντα τὰς ἀργίας τῶν πολλῶν ὁμοιοί' ἢ ὄμ. κ. παθ. γίνονται ὁμοιος, προσαρμόζομαι· Ἰσοκρ. 5, 114 κατὰ τὸ ἦθος ὁμοιοῦμαι τοῖς ἐκείνου βουλήμασιν· 3) μτγ. κ. νεώτ. θεωρῶ τὸ ὁμοιον, πορομοιάζω, παραβάλλω, συγκρίνω· Κδ Ματθ. 11, 16 τὴν ὁμοίωσιν τὴν γενεὰν ταύτην, Ἐπιγρ. ἡ πόλις τινὰ Λυκοργῶν κατὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν πράξιν ὁμοιοῦσα· ἢ ὄμ. τὸ μέτ.· Ἦρ. 1, 123 τὰς πάσας τὰς Κύρου ἴσθαι ἐνωτοῦ ὁμοιοῦμενος.

ὁμοίωμα [ὁ] κ. νεώτ. τὸ ὁμοίως τινὶ ποιηθέν, τύπος, εἶκον· Πλάτ. Φαιδρ. 250a ἀπὸ τῶν ἐκεῖ ὁμοίωμα ἴδωσιν, ἐκπαλιπτόνται, αὐτ. Παρμ. 132 τὰ δὲ ἄλλα ταῦτοισι εἰκονίκα καὶ εἶναι ὁμοιώματα, Ἀριστ. Πητ. 135a, 3 ἔστι γὰρ μῦθον τὴν τῆς διαλεκτικῆς καὶ ὁμοίωμα ἰδ. γρ. ὁμοίω, Κδ Ἐξ. 20, 4 οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδωλον οὐδὲ παντὸς ὁμοίωμα, Κδ Ρωμ. 1, 23 καὶ ἠλάξην τὴν δόξαν τοῦ ἀφάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνας φερτοῦ ἀνθρώπου, - κατεσκευάσεν ἐν μικρογραφίᾳ τὸ ὁμοίωμα τοῦ Παρθενώωνος· ἢ νεώτ. φρ. σκαπτ. ὁμοίωμα ἀνθρώπου ὁ κατ' εὐφημισμὸν ἀνθρώπου, ὁ μὴ ἔχων τὰς ἀνθρώπιναις φυσικὰς ἡθικὰς ιδιότητας· ἢ ἀπ. φρ. ἔξ ὁμοιωμάτων ἀμφιφάνος πρὸς ὁμοίας περιστάσεις, ἀναλόγιως, κατ' ἀναλογίαν· Πάπ.

ὁμοιωματικός-ή-όν μτγ. μσκ. κ. νεώτ. ὁ ἀντικῶν ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὁμοίωμα ἢ ὁμοίωσιν, ὁ κατάλληλος, ὁ ὁμοῦλος εἰς ὁμοίωμα· Στουδ. Θεόδ. 512D ἐπεὶ καὶ Παῦλος τὴν ψαλμουργίαν εἰδωλολατρεῖαν ἀπεκάλειον, αἰτιολογικῶς καὶ δευτέρων κατὰ ἀναφορὰν ὁμοιωματικὴν τῆς οὐσης εἰδωλολατρείας· 2) εἰδ. γρ. μσκ. ὁ δηλῶν ἢ ἐκφορῶν ἠμοιότητα πρὸς τὴ· Διον. Ὁρ. 636, 12 ὄνομα ὁμοιωματικόν [ἠδὲ] ὄνομα ἐκφορῶν ὁμοιότητα ὁλον αἶ τοιοῦτος, τοσοῦτος, τηλοῦτος κλπ.] - ὁμοιωματικὴ ἀντιωματία, - ὁμοιωματικοὶ σύνδεσμοι [ὁ] ὡσερ, ὅπως, καθάπερ κλπ.]· ἢ τὸ ὀδθ. κτ. πλθθ. ὡς οὐσα. ὁμοιωματικὰ σημεῖα τῆς γραφῆς διὰ τὸν ὁμοίωσιν δηλοῦμεν ὅτι εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν ὑπονοεῖται ἢ ὑπεράνω αὐτῶν λέξις ἢ φράσις ἢ ἄρθρος.

ὁμοιωματικός ἐπίρρ. μτγ. ἐν παρομοιώσει· Σχόλ. Ἰλ. 5, 638 κέχρηται μὴ οὖν αὐτῷ [ἐνν. τὸ ὁμοίω] καὶ ὁμοιωματικός.

ὁμοιωμμα [ἡ] μσκ. κ. νεώτ. τὸ ἔχειν ὁμοιον πρὸς τινὰ ὄνομα, ὁ. ὁμοιωμμα· Εἰστ. 640.

ὁμοιωμμας-ον νεώτ. ὁ ἔχων ὁμοιον ὄνομα πρὸς τινὰ.

ὁμοίως ἐπίρρ. κ. μσκ. κ. νεώτ. μτ. δοτ. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὁμοιον τρόπον πρὸς τινὰ· Ἦρ. 1, 32 ἴσθαι μὴν καὶ ἐπιθυμῆναι οὐκ ὁμοίως δυνατὸς ἐκείνῳ ἐνεκαί, Δημ. Ἐπιστ. 2, 24 τοῖς μάλοισ' ὁμοίως - ἐφέρθη καὶ αὐτὸς ὁμοίως· κ. ἐπου. τοῦ μορίου ὡσερ· Ἦρ. 1, 155 ὁμοίως φαινομαί πεποικημένοι, ὡς εἰ τις πατέρα ἀποκτείνῃς, Ξεν. ΚΠ. 1, 4, 6 ὁμοίως ἐφησθα εἰκόεις εἶναι παρὰ θεῶν ἀτυχῆν ὡσερ καὶ παρ' ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν· ἢ ὄμ. μτ. τοῦ κατ'· Ἦρ. 7, 86 ἐσατάχτο ὁμοίως καὶ ἐν τῷ πεζῷ· ἢ κ. ἀπ. ὁμοίως δὲ· Πάπ.· 2) κ. νεώτ. ἐπ' ἴσθ, ὡσαύτως, ἐξίσει· Πινδ. Π. 9, 78 ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν, Ἦρ. 7, 100 ἐπειρωτῶν τε ἀκάστας ὁμοίως καὶ τὸ πεζόν, Αἰσχ. Ἀγ. 67 Δαναοῖσι Τρω-

σι θ' ὁμοίως αὐτ. Εὐμ. 278 ἐπίσταμαι λέγειν θ' ὁμοίως δει, σγάν θ' ὁμοίως, Σοφ. Ὀκ. 936 τῷ νῶ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης, - ἐφροντίεις περὶ τῶν ἀπόρων, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν δεινοπαουσῶν τόξων· ἢ φρ. ὁμοίως μὲν... ὁμοίως δὲ· Πλάτ. Πρωτ. 319D ὁμοίως μὲν τέκτων ὁμοίως δὲ χαλκεύς· 3) ὁμοίως· Ἦρ. 7, 120 οἱ μὲν δὲ πιεζόμενοι ὁμοίως τὰ ἐπιτασσόμενα ἐπέταλλον [ἰδὲ] καὶ ἐπέεοντο, ὁμοίως...· 4) φρ. ὁμοίως ἔχειν εἶναι τινὰ ὁμοιον· Ἀριστ. Φυσ. 261b, 25 φυσικόν γὰρ τὸ ὁμοίως ἔχειν ἐν πάσει.

ὁμοίως-ως [ἡ] κ. μσκ. κ. νεώτ. τὸ γίνεσθαι τινὰ ὁμοιον πρὸς τινὰ· Πλάτ. Θεαιτ. 176B φυγῆ ὁμοίως θεῶ κατὰ τὸ δυνατόν· 2) ἢ ὁμοιότης, ἀντίθ. ἀλλοίως· Πλάτ. Πολ. 454C ἐκείνο τὸ εἶδος τῆς ἀλλοιωσῆς τε καὶ ὁμοιωσῆς, Θεοφρ. Λιβ. 4) σαυμάζουσι [τινες] τὴν ὁμοίωσιν τῷ ἀργύρῳ μηδάρως οὕσαν συγγενῆ, Πάπ. ἐν. 1, 26 καὶ εἰπεν ὁ Θεὸς ποιήσωμεν ἀνθρώπων κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν, Κδ Ἰσοκ. 3, 9 καταρῶμεθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν θεοῦ γεγονότας· 3) ἐπιθεωσάσθαι δι' ὁμοιότητος· Φιλῶδ. Ρητ. 1, 117 τῆς ὁμοιωσῆς ἔνεκεν αὐτῆς λαμβάνεσθαι τὰς μεταφορὰς· 4) εἰδ. γρ. μσκ. παρομοίωσις, σύγκρισις· Διον. Ὁρ. 642, 6 ὁμοιωσικὸς ἐπιρρήματα.

ὁμοιωτικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὁμοιον ἢ τὴν ὁμοίωσιν· Γαλ. Φυσ. Δυν. 1, 12' ἢ τὸ θλ. ὡς οὐσα, ὁμοιωτικὴ [ἐνν. τέχνη] ἢ τέχνη τοῦ ποιεῖν τὸ ὁμοιον· Πολυδ. 7, 126 τὴν τῶν ζῶων ὁμοιωτικῆ· 2) μτγ. ὁ ποιεῖν τὸ ὁμοιον πρὸς τὸ ἔτερον, δθ. ὁ μιμητής, ὁ ἀπεικονιστὴν τὴν, εἰκονοποιός, ζωγράφος, ἀγαματοποιός κττ'. Πολυδ. 7, 126 μιμητῆς ζωγράφος· 3) εἰδ. μσκ. ἐπὶ τῶν περιπτώσιν ἀριθμῶν καὶ τῶν τετραγώνων· Θεολ. Ἀριθμ. 57 ὁμοιωτικόν λέγεται τὸ περισσόν εἶδος, ἀνόμοιον δὲ τὸ ἄρτιον.

ὁμοιωτικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ὁμοιωτικῶν· Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 3, 40.

ὁμοκέντρος ὁ γρ. τοῦ ὁμοκόου βλλ.

ὁμοκαπνός [ὁ] κἀπὴν ὁ ὁμοῦ τρώγων, συνθ. κτ. πλθθ. ὁμοκαπνοῖ ἰδ. γρ. ὁμοκαπνός, ὁ παρὰ τὴν αὐτὴν ἐστίαν, παρὰ τῷ αὐτῷ κανυῷ ζῶνι· Ἐπιμενίδ. ἡ. Ἀριστ. Πολιτ. 1252b, 15 ἢ μὲν οὖν εἰς πᾶσαν ἡμέραν συνεσθηκαὶ κοινωνία κατὰ φύσιν, οἰκός ἐστιν, οὗς Χαρωῶνδος μὲν καλεῖ ὁμοσιπνοῦς, Ἐπιμενίδης δὲ ὁ Κρῆς ὁμοκόπους.

ὁμοκάπνιος-ον μσκ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν καρδίαν, τὴν αὐτὴν διάθεσιν, φρόνημα· Στουδ. Θεόδ. 1556.

ὁμοκαρπῶ-ῶ καρποφορῶν κατὰ τὸν αὐτὸν κρῶνον [πθ. ὁμοκαρπῶ]· Θεοφρ. Φαιτ. 1, 11, 1.

ὁμοκατάληκτος-ον ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν κατάληξιν, ὁ ὁμοίως καταλήγων, ὁμοιοκατάληκτος· Ἰάμβλ. Νικ. Ἀριθμ. 17 οἱ γινώσκοντες τὸ ἐπαγώνιον πάντες ὁμοκατάληκτοὶ ἐσονται τοῖς πρώτοις δυαί.

ὁμοκάτοικος-ον γλῶσσο. ὁ κατοικῶν ὁμοῦ μετὰ τινος, συγκάτοικος, ὡς γλῶσσο. τοῦ ὁμογράφου· Σχόλ. Ὀμπ. Ἀλ. 5, 418.

ὁμοκάλυθος-ον ὁ τὴν αὐτὴν κέλευθον βαδίζων, ὁ συνοδοιπόρος· Πλάτ. Κρατ. 405b ὡσερ τὸν ὁμοκάλυθον ἀκόλουθον ἐκασέλασμον.

ὁμοκέντρια [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοκέντρου, τὸ ἔχειν τὸ αὐτὸ κέντρον.

ὁμοκεντρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ κέντρον, ὁμοκέντρος· σχήματα ὁμοκεντρικά· ἢ ἐπίρρ. -ὡς· κύκλος ὁμοκεντρικῶς διατεταγμένος.

ὁμοκεντρικότης -ητος [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοκεντρικοῦ, ὁμοκέντρια βλλ.

ὁμοκέντρος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ κέντρον πρὸς τινὰ· Στράβ. 2, 5, 2 ἢ γὰρ ὁμοκέντρος τῷ ὀρανώ μῆκει, Πτολ. Μαθ. 3, 3. Ὁτιον Σμ. 166ff

- δοκέντρον σφαιρα, δοκέντρον κύκλος 2) ἐπὶ τῶν ἀστέρων, οἱ περὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον περιστρεφόμενοι : Βέττ.Βαλ.60,14, Κατ.Ἀστρ.Κ 84,136.

δοκέντρως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸ αὐτὸ κέντρον, μὲ τὸ ἴδιον κέντρον : ἐποποθέτῃς τοὺς κύκλους δοκέντρως.

δοκέρκος-ον νεώτ. ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἔχων συμμετρικὴν οὐράν.

δοκίησις (κίησις) μτγν. ὁ δοκίως, ὁ δομοφρολογούμενος : Ἰουστίν.Νεαρο.128,7.

δοκίνητος-ον μτγν. ὁ δομοῦ, ὁ συγχρόνως μετὰ πινος κινούμενος : Σχολ.Εὐρ.Φων.328.

δοκίλαρος δωρ. τ. τοῦ δοκίληρος βλλ.

δοκίλαω κ. δοκίλω ἐπ. ρήμα, ἐπ. παρατ. δοκίλειον, γ' ἐν.δοκίλα, ἀορ.δοκίλισα, ἰων.δοκίλισασκε, καλῶς, φωνάζω, δομοῦ βοῶ μετὰ πινος : Ὁδ.Φ 360 μνησθήρας δ' ἄμα πάντες δοκίλειον, Σοφ.Ἠλ.712 οἱ δ' ἄμα Ἰπποῖς δοκίλισαντες ἦνιαι χροῖον ἔσεισαν" || ὄμ. ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστον προσώπων, καλῶς, φωνάζω, κράζω πρὸς τὴν παρουσίαν, ἐνθαρρύνω : Ἰλ. Ο 658 ἀκλιγές γάρ δοκίλειον ἀλλήλασιον" || ὄμ. κραυγαῶς, φωνάζω πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν ἢ ἀπειλῶν : Ἰλ.Ε 439 δεῖναι δ' δοκίλισας προσέφη ἑκάερτος Ἀπόλλων, αὐτ.δ.54 δοκίλισας ἔπος ἠύδα" || ὄμ. μτ. δοτ. προσ. : Ἰλ.Σ 156 μέγα δὲ τρώεσσι ὄμοκλα, αὐτ.Ω 248 ὁ δ' ὑιάσιν οἴσιν ὄμοκλα" || ὄμ. μτ. δοτ. τρόπου : Ἰλ.Β 199 τὸν σκίπτρω ἑλάσασκεν, δοκίλισασκέ τε μάμφω, αὐτ. Ψ 363 ὄμοκλιπὸν τ' ἔπεσσε" || μτ. ἀπαφρ. διατάσσω τινὰ νὰ πράξῃ τ. : Ἰλ.Π 714 ἡ λαοὺς ἐς τεύχος δοκίλισαιεν ἀλθίνα.

δοκίλειος-ος-ἑς μαν. ὁ ἔχων τὰ δομοῖον, τὸ αὐτὸ κλέος : Στουδ.Θεοδ.1180.

δοκίλη ἰή, ἰων.δοκίλη ἡ τῶν πολλῶν κραυγῆ, ἡ κοινή βοή : Ἰλ.Π 147 πιστάτορον δὲ οἱ ἔσκε μάχη ἐνὶ μετὰ ὄμοκλήν" || ἡ πρὸς ἀπειλήν ἢ ἐπιβλήσιν κραυγῆ, ὄδ. ἢ ἐπιβλήσιν, ἢ ἀπειλή : Ἰλ.Μ 413 οἱ δὲ ἀνατοχοῦ ὑποδιδάξαντες ὄμοκλήν, Ὁδ. Π 179 χαλεπαὶ δὲ ἀνάκτορον οἴσιν ὄμοκλαί, Ἐμψ. 137,3 νήκοτατος ὄμοκλέων ἰὸ μὴ ἀκούσας ἐπιβλήξει, ἀπειλάς, παρατήρησις" || ἀναφ. πρὸς τὸν Ἰπποῦς, ἢ πρὸς ἐνθάρρυνσιν κραυγῆ, ἢ παρτρονισμῶν : Ὑμν.Δημ.88 τοῖ δ' ἄν' ὄμοκλής ἄμφ' ἔφερον θοὸν ἄμμα, Ἰσίοδ.Α 341. 2) ἐπὶ τῶν αὐλῶν, ἢ συμφωνία : Πινδ.1.541,27 ἐν αὐλῶν παμφωνίος ὄμοκλαίς, Ἀισχ.ἀν.57,5 ἠμίλησι μέλος μανίας ἐπαγωγὸν ὄμοκλήν. 3) μτγν. ἐπ. ἐφαδος, προσβολή : Νικ.Θηρ.311 βορέας κακῆν προφυγόντες ὄμοκλήν" || ἐπὶ τοῦ Σιρίου : Ὀππ. Ἀλ.1,152 Κυνὸς δριμελὲς ὄμοκλήν" || ὄμ. ἐπὶ τοῦ πυρός : Ὀππ.Ἀλ.4,14, Κόιντ.Σμ.δ.614, Μαν.2,374.

δοκίληρια γλωσσα. ἡ κατ' ἴσιν μετῆχιν κοινωνία εἰς περιουσίαν, τὸ ἔχειν ὄμοιον κληρῶν.

δοκίληρος-ον, δωρ.δοκίληρος ὁ ἔχων ἴσον κληρῶν, ἴσον μερίδιον ἐπὶ τῆς οὐσίας, ὄδ. ἐπὶ κληρονομίας, ὁ ἐπὶ τῇ αὐτῇ μορῆ συγκληρονόμος : Πινδ.Ο 249 ὄμοκλήρον ἀδελφῶν, αὐτ.Ν 9,5 ὄμοκλήροις ἐπόηται.

δοκίλησις ἰὸ κ. μαν. ὄμοκλήσις βλλ., ὄμωμορος ἢ ἐδῶμωμος : Πινδ.ἀν.102, Στουδ.Θεοδ. 330Β Θεοδώρος πῦν τοῖς ὄμοκλήσις.

δοκίλητῖρα ἰή μτγν. θηλ. τοῦ ὄμοκλήτηρ βλλ. ὄς ἐπιθ. : Αἰκ.Φρ.1337 ὄμοκλήτηραν ἑλισσα βοῆν.

δοκίλητήρ-ηρος ἰὸ ὁ ἐγκλελεύων, ὁ δι' ἀπειλῶν παρορμῶν ἢ ἐδοκίλητήρος ἀπειλητήρος, τοῦ παρακλυουμένου : Ἰλ.Μ 273 μήτις ὄπισσως τετράφωσ προτὶ νῆας, ὄμοκλήτηρος ἀκούσας.

δοκίλητος-ον μτγν. ὁ δι' ὄμοιοιον ὄνοματος καλούμενος : Ἠσ. ἐὸ μὴ κλήσις καλούμενος μετὰ ἑτέρου : Νικ.Θηρ.882 καυλεῖον ὄμοκλήτου δράκοντος (σχολ. -ὄμωμωμῶς λεγόμενος).

δοκίλητης-ος-ἑς μτγν. ὄμοκλήσις βλλ. : Νόν. Ἐσθη.Ἰα.27 δοκίληνίτας μαθηταί.

δοκίλησις-ον ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης, παρὰ τὴν πράξιαν ἀνακλιόμενος, ὄδ. ὄμοτράπεζος : Ἦρ.9,16 ὡς δὲ ἀπὸ θεῖνου ἦσαν, . . τὸν Πέρσιν τὸν ὄμοκλιον Ἑλλάδα γλώσσαν ἰόντα.

δοκίλαιος-ον μτγν. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς κοιλίος γεννηθείς, ὄμογάστριος : Ἰλ.Χρυαπ.Θηρ.Στεφ. παιδὶς γνήσιος καὶ ὄμοκοῖλιος.

δοκίοτις ἰή μτγν. τὸ ὄμοιο κοίτηδος, τὸ συγκοιμώσασθαι, τὸ εἶναι τινι ὄμοκοῖτον βλλ. : Σχολ. Ἀισχ.Χο.599.

δοκίοτις ἰή κ. νεώτ., θηλ. τοῦ ὄμοκοῖτος βλλ. κροτὸς ἐρμηνείαν τοῦ ἄκοιτις, ἡ σύζυγος : Πλάτ. Κρατ.405D ὡσπερ ὄμοκοῖτον ἄκοιτην ἐκαλέσασεν.

δοκίοιτος-ον μτγν. ὁ ἐν τῇ αὐτῇ κοίτῃ κείμενος, ὁ συγκοιμώμενος, ὄδ. ὁ σύζυγος, πρὸλ. ὁ ὄμοκλετρος : Μαν.3,585 ἄλοχος τῶν ὄμοκοῖτους, Ἠμιοδ.Α18,6,8 κάμου διέξωκται ἡ μέτρι τῆς παρελθούσης ὄμοκοῖτος.

δοκίόλησις-ως ἰή νεώτ. ἰατρ. ἡ πρὸς διαγνώσιν τῆς μάλας ἐρωσίνθηρας.

δοκίκρασις-ον μτγν. ὁ ἔχων ὄμοια κέρατα : Νόν.Δ 1,336 ὄμοκροσίρω παρακοῖται.

δοκίκρησις-ον μον. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν κρήνην : Κασάρ.1096.

δοκίπτιος-ον μτγν. ὁ ὄμοιο ἐκπαμῆος, ὄδ. ὁ συνηνωμένος, ὁ προσηρημένος : Ὀππ.Ἀλ.4,352 ὄμοκπτιον αὐλῶν.

δοκίτυπος-ον μτγν. ὁ ποιῶν ὄμοιον κτύπον, θόρυβον : Νόν.Δ 36,195.

δοκωμήτης ἰὸ πᾶν. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς κώμης.

δομαλαπτός ἰὸ μον. θόρυβος πολλῶν ὄμοιο λαλοσάντων, ὄς ἔρμην. τοῦ ἀλλοτρός : Ἐσθ.Ἰλ.180,10.

δομαλόγος ἰὸ μτγν. ὄμοσος πρὸλ. ἦσ. : Βλασι.Α.

δομαλίτηρ-ηρος ἰὸ Ἐπιγρ. συλλεπόμενος βλλ.

δομάκτρος-ον ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μετὰ πινος κλίσην : Εὐρ.Ορ.476 Ζηνὸς ὄμοκλετρον κᾶρα ἐπὶ τοῦ Τυνηδάρου ὡς συζύγου τῆς Ἀλθῶς μεθ' ἧς ἐκρηθήθη καὶ ὁ Ζεὺς" || ὄδ. ὁ ἡ σύζυγος : Εὐρ.Ορ.508 ὄμοκλετρος γυνή" || ὄμ. ὄς οὖο : ἡ σύζυγος : Λεων.ἐν ΑΠ 7,295.

δομαλέξια ἰή μτγν. ἡ ταυτίσος λέξεως ἡ τοῦ λεκτικοῦ : Κυρ.585Β, Ἐπιφάν.1081.

δομαλεχός-ος-ἑς ὄμοκλετρος βλλ.

δομαλεχος-ον μτγν. ὄμοκλετρος βλλ. : Ἀπολλ.Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. ἀλόχου, Σχολ.Θουκ.778.

δομολίω ἦσ. εἰσαῶν, καταπέλαστων.

δομολοβρός ἦσ. εἰσαῶρος, ἀναϊθῆς, περιτρωμαζ ἰγρ. ὁ μολοβρότ.

δομολογία ἰὸ βοιωτ. τ. τοῦ ὄμολογία βλλ. : Ἐπιγρ. ὄμολόγημα-ατος ἰὸ κ. νεώτ. τὸ ὄμολογηθῆν, ἡ ὄμολογία : Πλάτ.Φαιδρ.93D τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὄμολόγημα" 2) τὸ συμφωνηθῆν, ἡ συμφωνία : Ἀριστ.Ρητ.Ἀλ.422α,2 νόμος ἐστὶν ὄμολογημα πόλεως κοινῶν, αὐτ.424α,10" || πᾶν. εἰθ. εἰς τὸ ἐμπόριον, συμβόλαιον, συμφωνία.

δομολογησία ἰή μον. ὄμολογησις, ὄμολογησις βλλ. : Κορίλλ.13,224 πεποιθῶσιν καὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως τὴν ὄμολογησιν.

δομολογησιμος-ον νεώτ. ὄν δόναται τις νὰ ὄμολογήσῃ.

δομολογησις-ως ἰή μτγν. ὄμολογία : Διδδ.Σ 17,68 τὴν ἀπίστην .. περιέχουσαν ἠτις ὄμολογησιν.

δομολογητής ἰὸ μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ὄμολογῶν, ὁ ὀπισθεθεῖς τ. : Γλωσσ. 2) εἰθ. ἐπὶ τῶν χριστιανῶν, ὁ μετὰ πορησίας ὄμολογησας τὴν εὐατοπίστην καὶ καταδωχθεῖς δι' αὐτὴν : Βασιλ.Καν.Ἀποστ.16,265 ὁ τῆς ἐκκλησίας νόμος, ὄμολογητῆς τῆς πίστεως θέλει πάντας εἶναι τοὺς ὀρθοδόξους, Μηναι.11,3 Συνε. νῆμην τοῦ ὄμοιο πατρὸς ἡμῶν καὶ ὄμολογητοῦ Θεοδώρου.

ὁμοιογενεῖς ἁ-όν μιν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὁμοιογένειαν ἢ τὸν ὁμοιογενεῖν, δὲ τὸ ἔπιρρ. ὁμοιογενεῖς καὶ τὸν ὁμοιογενεῖν, ὡς ὁμοιογενεῖς : Ἐσθ. 1λ.23,40 ὁρίζονται γὰρ τὴν ὁμοιογενεῖν ὁ ὁμοιογενεῖν.

ὁμοιογενεῖς (ἡ) μιν. κ. μιν. θλ. τοῦ ὁμοιογενεῖν βλ.λ. : Ἐπιφάν.2,192B, Παλλάδ.Λαυσι.1250A.

ὁμοιογένειαν (ἡ) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. ὁμοιογένειαν ἢ συμφωνίαν, ὁμοφωνίαν : Πλάτ.Συμπ.187 B' συμφωνίαν δὲ, ὁμοιογένειαν δὲ ὁμοιογένειαν δὲ ἐκ διαφερομένων, ἕως ἀν διαφέρονται ἀδύνατον εἶναι : || ὁμοιογένειαν ἀνομοιογένειαν τὴν λέξεων : Πλάτ.Θεαιτ.164C ἀντιλογικῶς εἰκοίμεν πρὸς τὰς τῶν ὁνομάτων ὁμοιογένειαν ἀνομοιογένειαν : || εἰδ. π. Στωϊκ. ἢ πρὸς τὴν φύσιν συμφωνίαν, προσαρμογὴν, συμμόρφωσιν : Κικ. Ὀρ. 3,δ,21, Στωϊκ.3,11) φύσιν πεποιμένη πρὸς ὁμοιογένειαν παντὸς τοῦ βίου : 2) συναίσεις, παραδοχὴ : Πλάτ.Γοργ.461B εἵπειτα ἐκ ταύτης ἰσως τῆς ὁμοιογένειαν ἐναντίον τὴν συνίδει ἐν τοῖς λόγοις, Ἰσοκρ.11,44 οὐκ ἀπολογίαν ὑπὲρ Βασίλειδος ἀλλ' ὁμοιογένειαν τῶν ἐπικαλουμένων δικαίων ἀν τῆς νομίσειν, - νὰ ἐκλάδω τὴν σιωπὴν σου ὡς ὁμοιογένειαν : || ὁμ. ἔπιρρ. κατὰ ὁμοιογένειαν ὡς παραδέχεται π. : Πλάτ.Πρωτ.350E λέγειν ἕως κατὰ τὴν ἑμὴν ὁμοιογένειαν ἢ σοφία ἐστίν ἰσχύς, - κατὰ γενικὴν ὁμοιογένειαν τὸ ποίημα τοῦτο εἶναι ἀριστοτέρημα : || φρ. ἐξ ὁμοιογένειαν διαλέγεσθαι συζητεῖν ἐπὶ δεδομένων ἢ συμπεφωνημένων προτάσεων : Ἀριστλ.Τον.110α,33' 3) νεώτ. κ. δημ. νομ., νεώτ. εἰδ. ἢ παραδοχὴ ὁμοιογένειαν, ἢ ἐπιρρ. : μετὰ πολλοῦ κόπου ὁ ἀνακριτὴς τὸ ἀπέσπασε τὴν ὁμοιογένειαν : 4) μιν., κ. μιν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐκκλ. ἢ ἐπίσημος ἐκθεσις τῶν ἀπὸ πρὸς παραδειγματικῶν δογμάτων τῆς θρησκευτικῆς ἢ γιν. ἰδεολογικῆς πίστεως αὐτοῦ : Βασ.Ἐπιστ.298 τοὺς στεφανούς τῆς κατὰ Χριστὸν ὁμοιογένειαν, Σωζομ.β διαμενέμεναι ἐν ὁμοιογένειαν ἢ παρτερίας, - ὁμοιογένειαν πίστεως, - ὁμοιογένειαν τῶν κοινωνικῶν φρονημάτων : 5) εἰδ. ἐκκλ. ἢ ἐξομολογίαν, παραδοχὴ καὶ ἐκθεσις τῶν ἀμαρτημάτων : Σωκρ.616B' 6) μιν. ἢ πρὸς τὸν θεὸν εὐχαριστία : Πάδ.Ἐσθρ.1,9,8 καὶ νῦν δοτε ὁμοιογένειαν δόξαν τῷ κυρίῳ θεῷ : 7) ἢ πρὸς τὸν θεὸν ὑπόθεσις, τὸ τῷ ἔμιν, ἀφιέρωσι : Πάδ.Ἐπ.51144,25 τὰς ὁμοιογένειαν ἡμῶν ἀς ὁμοιογένειαν, θυμῶν τῷ βασιλεῖ τῶν οὐρανοῦ : || μιν. εἰδ., τὸ ἀφιέρωσι μναγῶν ἢ παρτέρων ἀφιερωθέντων εἰς τὸν Θεόν.Βασ.Ἐπιστ.1,18τὰς ὁμοιογένειαν τότε ἐκρίνομεν ἀς οὐπερ ἀν ἢ ἡλικία τὸν λόγον συμπλήρωσιν ἐχρ' : 8) συμφωνία, συνομοιογένειαν, σύμβασιν : Πλάτ.Κρατ.384D οὐ δύναμαι πεισθῆναι ἀς ἄλλαι τῆς ἀρθότης ἀνόματος ἢ εὐνοθῆαι καὶ ὁμοιογένειαν αὐτ.Θεαιτ.145C ἐκμείνει τῆς ὁμοιογένειαν, αὐτ.Νόμ.890E, αὐτ.Θεαιτ.183D ὁμοιογένειαν παραβαίνειν, Ἰσοκρ.9,44 τὰς ὁμοιογένειαν διαφυλάττειν : || ὁμ. ἔπιρρ. : Πλάτ.Πολ.443A κατὰ τὰς ὁμοιογένειαν αὐτ.Κριτ.52D παρὰ τὰς ὁμοιογένειαν : 9) δὲ, εἰδ., ἀν ἐν πολέμῳ γενόμενα συμβάσεις, συνθήκας παραδόσεως : Ἡρ.β,52 οὐδὲ λόγους τῶν Πεισιστρατιδῶν προσφερόντων περὶ ὁμοιογένειαν ἐπέκοντο, αὐτ.7,156 εἰς ὁμοιογένειαν προσεχώρησαν, Θουκ.3,90 ὁμοιογένειαν τὴν ἀκρόπολιν παραδοῦσαν : || φρ. ἐπὶ τῶν ἠτιηθέντων ὁμοιογένειαν χρῆσθαι : Ἡρ.1,150 ὁμοιογένειαν ἐχρήσαντο, τὰ ἐπιπλα ἀποδόσαν τῶν ἰώνων ἐκλίπειν Σίβυρην Αἰολέας : || ὁμ. ἐξ ὁμοιογένειαν προσχωρεῖν ἐρχεσθαι εἰς διαπραγματεύσεις παραδόσεως : Ἡρ.7,156' : || ὁμ. ὁμοιογένειαν δέχεσθαι δέχεσθαι προτάσεις παραδόσεως : Θουκ.δ,10' : || ὁμ. φρ. ἐπὶ τὸν κλητῶν εἰς ὁμοιογένειαν προκαλεῖσθαι προτείνων παραδοσῶν ἐπὶ ὁμοιογένειαν : Ἡρ.3,13 ἐπεμειν ..

κίρυκα .. ἐξ ὁμοιογένειαν προκαλούμενος Αἰγυπτίους : 10) πᾶν. εἰδ. νομ. συμβόλιον : συγκρατὴ καὶ ὁμοιογένειαν, αὐτ. ὁμοιογένειαν πρὸς πῖνα : 11) νεώτ. εἰδ. τίτλος ἀνηπροσωπικῶν ποσοστῶν δαείσιον συνομοιογενεῖν ὁπὸ τοῦ κράτους ἢ ὁπὸ πινος ἐταιρείας : αἱ ὁμοιογένειαν τοῦ ἀναγκαστικῶν δαείσιον : 12) νεώτ. εἰδ., τὸ ἔχειν τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, τὸ εἶναι τὴν ὁμοιογένειαν βλ.λ.21 : ἢ ὁμοιογένειαν τῶν δύο χημικῶν ἐνώσεων, - ὁμοιογένειαν γεωμετρικῶν σχημάτων.

ὁμοιογενεῖς ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὁμοιογένειαν 12), ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὁμοιογένειαν : σχέσις χημικῶν ἐνώσεων ὁμοιογενεῖς.

ὁμοιογένειαν (τὸ) Ἐπιρρ. ὁμοιογένειαν βλ.λ.

ὁμοιογενεῖς-ον νεώτ. ὁ κατέχων ὁμοιογένειαν βλ.λ.11).

ὁμοιογένειαν (τὸ) ὡς οὐα. τὸ οὐα. τοῦ ὁμοιογένειαν.

ὁμοιογένειαν-ον κ. μιν. κ. νεώτ., τὸ οὐα. ὁμοιογένειαν κ. δημ., ὁ συμφωνῶν, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην πρὸς πῖνα, συμφωνῶν : Ξεν.Συμπ.8,36 δοκοῦμεν δ' ἀν μὴ πάντες ὁμοιογένειαν γενέσθαι περὶ ὧν λέγου : || φρ. ἐξ ὁμοιογένειαν ἔπιρρ. κατὰ κοινὴν συμφωνίαν, διὰ συμφωνίας : Πολύβ.1,67,1 τὰ ἐξ ὁμοιογένειαν προσφελομένα : || ὁμ. ἐξ ὁμοιογένειαν : Ἐπιρρ. : 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν λόγον, σύμφωνος, ἀνάλογος, ἀντίστοιχος : Ἀριστλ.ἩἩνικ.115α,31 ὁμοιογένειαν τοῦτοισ ἴσοις ἐν πολέμῳ θανάτοισ εἶσι καὶ αἱ τιμαὶ αἱ ἐν ταῖς πόλεσι, Φιλ.Μηχ.Βελον.49,10 καὶ συντάξεις τῶν ὁργάνων ὁμοιογένειαν, - τὰ πτερύγια τῶν ἰχθύων εἶναι ὁμοιογένειαν ὁμοιογένειαν πρὸς τὰς πτερύγας τῶν πτηνῶν : || κ. νεώτ. εἰδ. μαθ. ὁμοιογένειαν πλεουρὰ αἰ τὸν αὐτὸν λόγον ἔχουσαι πλεουρὰ τῶν ὁμοίων πολυγώνων γενικῶς : Εὐκλ.12,12 αἱ ὁμοιογένειαν πυραμίδας καὶ τριγώνους ἔχουσαι βάσεις ἐν τριπλασίου λόγῳ εἶσι τῶν ὁμοιογένειαν πλεουρῶν : || νεώτ. εἰδ. μαθ. ὁμοιογένειαν σημεῖα ἢ σχήματα τῶν ἀντιστοιχούντων ἀλλήλοισ σχήμασι καὶ σημεῖα κατὰ πῖνα σχέσις ὁμοιογένειαν : 3) ὁ παραδεικτικῶς γενόμενος, ὁ ὁμοιογενεῖς, ὁ συμπεφωνημένος : Σέξτ.Ἐπιρρ.Μαθ.7,75, Ἐπιρρ. συνθήκας Αἰτωλοῖς καὶ Ἀκαρνανέοις ὁμοιογένειαν : || πᾶν. εἰδ., ὁμοιογένειαν σπῆρας τὸ συμφωνηθέν ποσὸν αἴτου : ἐκφορίων κατ' ἔτος ἐξ ὁμοιογένειαν σπῆρας προσγομένους : || πᾶν. εἰδ., ἐπὶ πρσ., ὁ ἐπὶ ὁρισμένους ὁμοιογένειαν συμφωνηθεῖς ἐλευθέρως καὶ ἀμοιβαίως ἐκμισθομένους ἐργατῆς : Πάπ. ὁμοιογένειαν τὸν δεῖνα πλινθινοῦντα ἐν τῇ πλινθολογίᾳ εἰς ἐνιαυτὸν ἕνα : || ὁμ. ἐπὶ ἄγρων, ὁ δι' ὄν ὑπάρχει συμφωνία διὰ τὴν φορολογίαν, ὁ ὑποκειμένος εἰς συμφωνημένην φορολογίαν : Πάπ. (ἀρροικα Χ) διὰ προσγίφου εἰς ὁμοιογένειαν : ἀποκατεστάθησαν : 4) πᾶν. εἰδ. πρσ., ὁ ὁμοιογένειαν ποσὸν, πανθομοιογένειαν ἀνεγγισσιμένους : ὁμοιογένειαν κατασταθέντες, αὐτ. ὁμοιογένειαν κακοῦργοι : 5) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., τὸ οὐα. ὡς οὐα. ὁμοιογένειαν ἐγγραφῶν δι' ὅδ ἀναγορεύεται, ὁμοιογένειαν συμφωνία τις, δὲ, συνθήκας, συμφωνία : Ἐπιρρ. : || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἐγγραφῶν ἀναγνωρίσεως χρέους, ἀπόδειξις χρέους : 6) φρ. ἐξ ὁμοιογένειαν ὡς ἔπιρρ. φανερώς ἀναμφισβητήτως, ὁμοιογενεῖς : Πολύβ.3,91,10 ἐξ ὁμοιογένειαν φανήσεσθαι τῶν ὑπαίθρων κρατούντων : 7) μιν. ὁμοιογενεῖς βλ.λ. : Μαρτυρ.Ποθ.1449A.

ὁμοιογενεῖς ἔπιρρ. κ. νεώτ. μτ. δοτ. συμφωνῶν πρὸς τῶν : Ξεν.Ἀπολ.27 ὁμοιογενεῖς τοῖς εἰρημένους : || φρ. τῶν Στωϊκῶν ὁμοιογενεῖς τῆς φύσεως συμφωνῶν πρὸς τὴν φύσιν, πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως : Ζήν.Κ.145 ὁμοιογενεῖς τῆς φύσεως ἔχων : || ὁμ. ἀπολ. : Ξεν.Οἰκ.1,1 καὶ ὁμοιογενεῖς γε, ὡς Σώκρατες, ὁ λόγος ἦντιν χρεῖται : 2) κ. νεώτ. κατὰ κοινὴν ὁμοιογένειαν

λογίαν, ὡς οἱ πάντες ὁμολογοῦσιν, ὁδ. προφανῶς, ἀναντιρρήτως : Θουκ.6,70 ὁμολογουμένως νῦν βαρβάρους μαχηματώτους, Πλάτ.Συμπ.186β τὸ γὰρ ὄχις τοῦ σώματος καὶ τὸ νοσοῦν ὁμολογούμενως ἑτερόν τε καὶ ἀνομίον ἐστὶ, - ἀπεδείχθη ὁμολογουμένως ἀριστος πατριώτης || ὄμ. πτ. ἐπιθ. ἢ οὐσα, πράγματι, τῆ ἀληθείας : Ἰνν.Ἀρχ. Ἰητρ.5 ἢ ὁμολογουμένως ἱατρικῆ, Πλάτ.Λόχ.186β ὁμολογουμένως ἀγαθός, αὐτ.Μενέξ.243C ὁμολογουμένως ἀριστος.

ὁμολογούντως ἐπίρρ. μτγν. ὁμολογουμένως : Κηλυ.Ἀλ.230.

ὁμολογῶ-έω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. μολογῶ κ. μολογῶ, μέλλ. ὁμολογήσω, ἀόρ. ὁμολόγησα, παρακ. ὁμολόγηκα, μέσ. ὁμολογοῦμαι, ἀόρ. ὁμολογήσῃην, παθ. μέλλ. ὁμολογήσομαι, ἀόρ. ὁμολογήσῃην, παρακ. ὁμολογήσῃην, λέγω τὰ αὐτὰ πρὸς τινά, ὁδ. συμφωνῶ, ἔγω τὴν αὐτὴν πρὸς τινά πρὸς τινά : Ἦρ.1,23 λέγουσι Κορινθίους, ὁμολογεῖται δὲ σφι Λάσθιοι, αὐτ.Κ.4,154 Κυρηνάσιοι τὰ περί Βάπτιου οὐδαμῶς ὁμολογεῖται Ἰσραηλίται || 2) γεν. συμφωνῶ, εὐρίσκωμαι ἐν συμφωνίᾳ : Ἠράκλειτ.51 τὸ ἐν ἐπιωτῶ ὁμολογεῖ, Ἦρ.1,142 αὐταὶ αἰ πόλιες γῆσαι πρότερον λεχθεῖσαι ὁμολογεῖται κατὰ ἡλώσων αὐδέν, αὐτ.δ.64, Ἀντιφ.6,31 τοῖς λόγοις τοῦς μάρτυρας ὁμολογοῦντες, Θουκ.5,55 οὐκ ἔφη τοῦς λόγους τοῖς ἔργοις ὁμολογεῖν, Λυσ. 20,12 ὥστε μὴδὲν ὁμολογεῖν τῷ τρόπῳ τῷ ἀλλήλων || ὄμ. τὸ μέσ. ὄμ. τὸ ἐνεργ. εἶμαι σύμφωνος, εὐρίσκωμαι ἐν συμφωνίᾳ : Ἰνν.Διατρ.1) ὕπερναντος ὁ τρόπος . . ὁμολογούμενος, Πλάτ.Τιμ. 29C αὐτοὶ ἑαυτοῦς ὁμολογοῦμενοι λόγοι, Ἰσοκρ. 2,17 νόμοι σφίσι αὐτοῖς ὁμολογοῦμενοι, Δημ. 18,14 ὁμολογεῖ ἂν ἡ κατηγορία τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, Πολύβ.3,1,25,8 ὁμολογοῦμενος καὶ σύμφωνος κατὰ τὸν βίον || 3) τὸ παθ. γίνομαι ἀντικείμενον συμφωνίας, συμβάσεως, συμφωνοῦμαι : Ξεν.Ἀν. 6,39, Θουκ.8,29 πλῆον ἀνδρῶν ἑκάστω ἢ τρεῖς ὀβολοὶ ὁμολογήθησαν || 4) μτ. γενικ. εἶμι ἀρμόδιος, πρόσφορος πρὸς τι, προσαρμοζόμενος πρὸς τι : Ἰνν.Κατ' Ἰητρ.9 ὁμολογεῖ ὄμιου ἢ περὶ τὴν ἐτέρον μασχάλην περιβολῆ || 5) κ. νεώτ. θεωρῶ π ὡς δεδομένον, ὁδ. παραδέχομαι, ἀναγνωρίζω : Σοφ.Φιλ.980 ἄγω, σάφ' ἴσθ', οὐχί ἄλλος ὁμολογῶ τάδε, - ὁμολογῶ τὴν πλάνην μου, - ἔγω τὰ πῆρα, τὸ ὁμολογῶ, - ὁμολογῶ τὴν ἐνοχίαν τοῦ - τὸ σφάλμα τοῦ || ὄμ. ἀπολ. : Ἦρ.8,94 οὐ μὲντοι αὐτοὶ γε Κορινθιοὶ ὁμολογεῖσσι || ὄμ. μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. ὁμολογεῖν τινὶ τι παραδέχομαι τὴν γνώμην τινὸς περὶ τινος : Πλάτ. Συμπ.195B ἄγω δὲ Φαίδρω παλλὰ ἄλλα ὁμολογῶν τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ || ὄμ. πτ. συστ. ἀντικ. : Πλάτ.Κριτ.52Α αὐτοῖς ὁμολογηκῶς ταῦτην τὴν ὁμολογίαν || ὄμ. μτ. δοτ. προσ. ἀνευ τῆς αἰτ. πράγμ. εἶμαι σύμφωνος μετὰ τινος, παραδέχομαι τὴν γνώμην τινὸς : Ἀριστφ.Πλ.94 ὁμολογῶσαι, Πλάτ.Πρωτ.357Α ὁμολογεῖν ἀν ἡμῖν οἱ ἀνθρώποι ἢ οὐ ; || ὄμ. κ. παρενεθ. : Ξεν.Ἀ.6,6,17 καὶ ἀπειλοῦμεν, ὁμολογῶ, - τὸ ἔργον τοῦτο, ὁμολογῶ, μὴ ἔκαμε ξειρατικὴν ἐντύπωσιν || μτ. ἀπαρφ. παραδέχομαι, ἀναγνωρίζω ὅτι : Ἠράκλειτ.50 ὁμολογεῖ ἐν πάντα εἶναι, Ἐδμ.181,3 ὁμολογῶ Νικίαν ἔσορακεναί, Ἐδρ.ἀπ.265 ὁμολογῶ σὲ ἀδικεῖν, Ἀριστφ.Ἰνν.276 ὁμολογῶ κλέπτειν σὺ δ' οὐχί, Πλάτ.Φαίδρ.231D ὁμολογεῖται νοσεῖν ἡμῶν ἄλλαν ἢ σωφρονεῖν || ὄμ. κ. μτ. κατηγο. : Δημ.56,11 ὁμολογῶ Μειδίαν ἀπόντων λαμπρότατον γεγενῆσθαι || πάμ. πτ. ἀπαρφ. εἶδ. ἐπὶ ἀποδείξεως : ὁμολογῶ ἀπέχην, αὐτ. ὁμολογῶ ἔσχηκεναί || ὄμ. εἶδ. ἐπὶ συμβολαίων : Πλάτ. ὁμολογεῖν διατελεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους || κ. νεώτ. ὄμ. μτ. εἶδ. προτ. : Πλάτ.Χαρμ.163Α

ἔγω γὰρ σου, ἢ δ' ὅς, τοῦθ' ὁμολογηκα, ὡς οἱ τὰ τῶν ἄλλων πράτοντες σφαιρονοοῦσιν || μτ. κατηγο. μτγ. : Πλάτ.Κριτ.49B πότερον ἂν τις ὁμολογήσῃ τῷ δικαίᾳ ἢ τῷ ποιητῶν ἢ ἔξαπατητόν; || φρ. ὁμολογεῖν χάριν ἢ χάριτας ἀναγνωρίζειν τὴν χάριν, τὴν εὐεργεσίαν : Πλάτ. Ἰων . . τῇ τύχῃ σου χάριτας ὁμολογεῖν δυνήσῃ, Λοκ.Προσ.Πταισμ.15 ὁμολογεῖν χάριν θεοῖς, Ἠρωδιαν.4,4,12 ὁμολογεῖτε τὴν χάριστῃρα, ἔθωτε τὴ σωτήριαν || κ. νεώτ. ἐν φρ. ὁμολογῶ χάριτας || τὸ μέσ. μτ. εἶδ. προτ. : Πλάτ.Κρατ.437B τοῦτο ὁμολογήσοσθε εἶπ' ὅ) τὸ παθ. πτ. ἀπαρφ. κ. κατηγο. γίνομαι παραδέχων, θεωροῦμαι παραδεγμένως : Θουκ.4,62 ἢ ὑπὸ πάντων ὁμολογουμένως ἀριστον εἶναι εἰρήνην, Πλάτ.Συμπ.202B ὁμολογεῖται ἢε παρὰ πάντων μέγας θεός εἶναι || κ. ἀνευ τοῦ ἀπαρφ. : Θουκ.6,89 ἄλλα περὶ ὁμολογουμένης ἀνοίας οὐδὲν ἐν κανόνι λέγοιται, Ἀνδοκ. 417 ὁμολογοῦμενοι δοῦλοισι εἶναι παραδεγμένοι, ὅτε εἶναι δοῦλοὶ, Πλάτ.Πολ.434Α ἢ τοῦ οἰκεῖου . . ἔστι κ. δικαιοσύνη ἂν ὁμολογεῖτο ἰσθῆλει γίνετο παραδέκτων ὅτι εἶναι δικαιοσύνη, Τιμ.12 τοῦς ὁμολογουμένους θεοῖς ἰσθῆλει ἢ πάντες παραδέκονται, - ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται ἢ ὅσῃα του, - πάντες θαυμάζουσι τὴν ὁμολογουμένην ὑπὸ πάντων ἐδῶθητα τοῦ χαρακτήρος του || ὄμ. κ. νεώτ. ἀπολ. τριτοπροσώπου ὁμολογεῖται θεωρεῖται ὡς δεδομένον, ὡς ἀληθές : Πλάτ.Φαίδ.72Α ὁμολογεῖται ὅρα ἡμῖν καὶ ταῦτα τοῖς ζῶντας ἐκ τῶν τελευτώνων γεγονέναι, - ὁμολογεῖται ὅτι ἡ κατάστασις ἐβελτιώθη || ὄμ. ἢ μτγ. τὰ ὁμολογούμενα ἢ ὁμολογημένα τὰ παραδεγμένα, ὅς τις παρεδέχθη, ὁμολογεῖται : Πλάτ.Φαίδ.72Α ἔδοκε μοι, ἔφη ὁ Σώκρατες, ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἀναγκαῖον οὕτως ἔχειν || φρ. ἔξ ὁμολογουμένου ὁμολογουμένως βλκ. : Πολύβ.3, 11,7- 7) μτγν., μον. κ. νεώτ. εἶδ. διακρίτως μετὰ παρρησίας τὴν πίστην μου ὑπομένω καὶ βεβαιῶσιν χροῖν αὐτῆς : Δουκῆγ. ἐν λ. ἐγὼ μὲν ὁμολογήσασαι καὶ τὸ πρῶτον, ὅτε διαμυθῶ γέγονεν ἐπὶ τῷ πάμπῳ σου Μαξιμιανῶ, - ὁμολογήσασαι μετὰ παρρησίας τὴν ἰδεολογίαν του || 8) νεώτ. λέγω, ἐκβέτω παραδεχόμενος τι : κατόπιν τούτων πείσων τοῦ ἀνακριτοῦ ὁμολογήσασαι τὴν συμμετόχην του εἰς τὸ ἐγκλημα, - ὁμολογῶ τὴν ἀλήθειαν || 9) ὁδ. δημ. μολογῶ διασημοῦμαι, ἐκβέτω : νὰ τὴν ἀκαούς τι μολογῆθαι βὰ φρίξῃ, - μολογῶνε πῶς ἦταν μὴ φορά ἐδῶ θεσαυρός, - μὴς τὰ μολογῆσαι ἢ γιστὰ καὶ μὴς ἔπιναε φόδος || φρ. δημ. κατὶ μολογῆσαι ἔχει σημασίαν τινά ὄμ. δὲν μολογῆσαι τίποτε οὐδὲν λέγει ἢ οὐδεμίαν ὄξειαν ἔχει || 10) ἀναλαμβάνω, ἀναγνωρίζω ἢ παραδέχομαι πτ. ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν, εἰς συμβιβασμόν : Ἦρ.6, 92 ὁμολογήσαντες ἐκατόν τάλαντα ἐκτελείσαντες ἀζήμοι εἶναι, Ἀντιφ.δ.23, Ἀνδοκ.1,62, Πλάτ.Φαίδρ. 254B εἴξαντε καὶ ὁμολογήσαντες ποιεῖσθαι τὸ κελευόμενον, Δημ.42,12 ἐπέστην . . τὴν μὲν ἀνδῶν τῶν περὶ τὸν θισιακόων τὸ ὄψθθθ φθῖνον τος τοῦ βοηθορῶντος μηνὸς ὁμολογήσασαι ποιήσασθαι || ὄμ. ἀπολ. : Ἦρ.2,286 μισθῶ ὁμολογήσαντες ἰέν. ἀπαλλάξεσθαι || πάμ. ἢ μτγ. ὁμολογῶν δ' ἀναλαμβάνω ὑποχρεῶσθαι τινά || τὸ παθ. γίνομαι ἀντικείμενον συμφωνίας κατόπιν συμβάσεως καθορισμοῦ : Θουκ.5,29 πλῆον ἀνδρῶν ἑκάστω ἢ τρεῖς ὀβολοὶ ὁμολογήθησαν || 1) ὁδ. ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν, εἰς συνεννόησιν κατόπιν διαπραγματεύσεων κ. εἶδ. ἐν πολέμῳ κλεῖω ἐπρήνην συμφωνίαν : Ἦρ.6,33 αὐτοὶ γὰρ Κυζικηνῶν . . ἔγαγοντοσιν ὑπὸ βασιλέϊ Οὐδάρει τῷ Μεγαθάτῳ ὁμολογήσαντες, αὐτ.7,172 || ὄμ. μτ. τοῦ ἄμρ. προτ. ἐπὶ τούτοις ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν ἐπὶ τούτοις τοῖς ὁροῖς : Ἦρ.1,60 ἐνδέξα-

μένου δε τὸν λόγον· καὶ ὁμολογήσαντες ἐπὶ ταύταις, Θουκ.4,69 ἐπὶ ταύταις ὁμολογήσαντες ἐξήλθον· 12) ὁμ. πτ. ἀπ. ἀποχορημαί: Κἀπράξ. 7,17 τῆς ἐπαγγελίας ἢν ὁμολόγησεν ὁ Ἐσθὲς τῷ Ἄβραμ· ἰκωδ. ἡρ. Ἐπιγρ. Θεῶ ὕψιστος εὐχὴν Ἀυράλιος Ἀσκληπίαν ἢν ὁμολόγησεν ἐν Ῥώμῃ. **ὁμολογῶ** ἐπίρρ. συμφωνῶς πρὸς τι, ὁμοφώνως: Ἀριστλ.ΗΝικ.1139a,30 ὁμολογῶς ἔχειν τιμὴ ἐπιρρ. ἀσκησθαι εἰς ὁμοφώνῳ μετὰ τινος· ἢ ὁμολογῶς κείσθαι κείσθαι εἰς ἀνάλογον, ὁμοίαν θέσιν πρὸς τινα: Ἀριστλ.ΖΜ 665b,23· 2) ὁμολογουμένως, φανερώς, ἐκδήλως: Πά· Ὡσα.14,5 ἀγαπήσω αὐτοὺς ὁμολογῶς.

ὁμολογῶ αἰολ. τ. τοῦ ὁμολογῶ. **ὁμολοχός** ὁμολοχῆς βλλ.: Σχολ.Πινδ.Π 89. **ὁμολωτός** θηλ. ὁμολωτός, τὸ ἄρα, ὡς ἐπιθ. τοῦ Διὸς Φωτ., Σουῖδ. ἢ) ὄνομα ὄρους: Ἐπιγρ. ἢ τὸ θηλ. ὁμολωτός ἢ τοῦ Ὀμολωτοῦ ἢ τοῦ Ὀμολωένως: ὁμολωίδες Πύλαι πόλις τῶν Ἑθρῶν: Αλογ. Ἐπτ.570 ὁμολωσίην δὲ πρὸς πύλας, Ἐφρ.Φοίν.1119 ἰσχολ.Εἰρ. ἔ'Ὀμολωσίην πύλας Ἑθρῶν· αὐτὰ οὕτως ἐκλήθησαν ἀπὸ Ὀμολωένως τοῦ Ἀμφισπονσί, Πλατ.9,8,5 ἢ) ὁμ. ὡς ἐπιθ. θεῶς πρωιμῆς ἐν Ἑλλάδι: Λυκόφωρ.520 καὶ τριγύντοσ θεὰ Βοαρμα Λογγάτις Θεοβαίας βία ἰσχολ. ἰσχολομίας δὲ τιμᾶται παρὰ Ἑθραίοις, ἀπὸ Ὀμολωίδος τῆς Νιδίδης θυγατρὸς ι.

ὁμοιαθῆς-οὗς-ές μτγν. ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος μαθῶνας: Ἡλιόδ.Φιλ.ΗΝικ.180,19.

ὁμοαστηγίας ἰδί) ὁ ὁμοῦ μαστηγούμενος: Ἀριστοφ.Βάτρ.756 ὅς ἤμην ἐστίν ὁμοαστηγίας.

ὁμοατήρ-ερος ἰδί) Ἐπιγρ. ὁμοατήρ βλλ.

ὁμομηλις-ιδος ἰθι, δωρ. ὁμομηλις ἀσημηλις βλλ.: Ἀέβλ.2, Θεοκρ.5,94 οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκόλουσος ὁμομηλιδὲς ἰκωδ.: ὁμομηλιδὲς.

ὁμομήτριος-α-ον κ. νεώτ., θηλ. δωρ. ὁμομητρία, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μητέρα: Ἡρ.1,92 Κροίσου δὲ ἀδελφὸς οὐκ ὁμομήτριος, Λυσ.32,4 ὁμομητρίος καὶ ὁμομήτριος, Ἀριστοφ. Ἀχ.790 ἀδελφὸς ὁμομητρία, αὐτ.Νεφ.1372, Πλάτ.Πρωτ.315Α ὁμομήτριος ἀδελφὸς μου.

ὁμομητρία-ερος ἰδί, ἡ μτγν. ὁμομητρία βλλ.: Ὀρφ.ἀν.15, Πολυδ.3,23 οἱ μὲν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ὁμοπάτριος καὶ ὁμοπάτρος, οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ὁμομήτριος καὶ ὁμομήτριας.

ὁμόνας-ον Ἐπιγρ. ὁ κοινὸν μετ' ἄλλου ἔχων ναόν: Ἐπιγρ., Ἡσ. ἐν λ. ὁμοαίται.

ὁμόνεκρος-ον μτγν. ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλων νεκρός: Λουκ.Νεκρ.δ 21.

ὁμονηθίας-ον ἰνθιδί) ὁμοπάτριος βλλ.: ΕΜ 625,29, Φωτ., Σουῖδ. ἀδελφοὶ γνήσιοι.

ὁμονοσίον ἰθι) μτγν. ὡς τῆς Ὀμονοσίας: Δίων Κ 49,18 εἰκόνας ἐν τῷ ὁμονοσίῳ ἔσσηται.

ὁμονοστικῶς-ή-ον ὁ ἐπιφανερώς ὁμοίαν, ὁ συνηθέως πρὸς ὁμοίαν, πρὸς ἄρμονίαν: Πλάτ.Πολ. 559B ὁμονοστικῆς τῆς ψυχῆς, αὐτ.Φαιδ.256B ὁμονοστικῶν τὸν ἐνθάδε βίον διδουσίην, Ἀριστλ. Πολιτ.1330a,18 τὸ πρὸς τοὺς ἀστυγεύοντας πολέμοις ὁμονοστικώτερον.

ὁμονοστικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἐπιφέροντα ὁμοίαν, συμφωνίαν: Ἀριστλ.Ζ1 323b,3 ὁμονοστικῶς λέγειν· ἢ φρ. ὁμονοστικῶς ἔχειν ἡ διακείσθαι διακείσθαι ἐν ὁμοίᾳ, ἐν ἄρμονίᾳ πρὸς τινα, ὁμονοεῖν: Πλάτ.Φαιδρ.263Α περὶ ἐνια τῶν τοιοῦτων ὁμονοστικῶς ἔχοντες, περὶ δὲ ἐνια στασιαστικῶς, αὐτ.Πολ.603C ὁ διακείσθαι, Ἀριστλ. Φυσ.251b,14 ὁμονοστικῶς ἔχειν περὶ χρώμα.

ὁμόνοια ἰθι) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ἐνότις ἡ ταυτοῦσι πρὸς φρονήματος, σκεψίφως ἡ διαθετικῶς, ἐνότις, ἄρμονία, σύμφωνος: Δημόκρ.250, Θουκ. 8,93 ἐκκλήσιν παιδείαν ἐν τῷ Διονυσίῳ περὶ ὁμονοίας, Ἀνθολ.1,40 Λυσ.18,17 νυνὶ δὲ πάντα

ἂν ὁμολογήσασθε ὁμόνοιαν μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι πόλει, Ψήφισμ.Δ.Δημ.282,19 τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμόνοιαν, Μενε.584 τὴν γὰρ ὁμόνοιαν τὴν πρὸς ἄλλήλους ποιεῖ, Καλλ.Δημ.134 τὰν δὲ σάν πόλιν ἐν θ' ὁμόνοια ἐν τ' ἐπιμέρῃ, - ἔξισαν ἐν ὁμονοίᾳ, - ποίρασάν με ὁμόνοια· 2) ὁμ. κτ. προσπ. ἡ θεὰ Ὀμόνοια: Ἀπολλ.Ρ 2,718, Παιου. 5,14,9 ἢ) ἀντίστοιχον πρὸς τὴν λατ. θεᾶν Concordia: Πλουτ.Καιρ.42, Ἄνπ. Ἐμφ.Πολ.1,26, Δίων Κ 44,4· 3) εἰδ. φίλος, ὀριζέται ὡς ἐπιστήμη κοινῶν ἀγαθῶν: Στωϊκ.3,160 ἢ) εἰδ. η. τοῖς Πυθαγορείσις ὄνομα τῶν ἀριθμῶν 3 καὶ 9: Θουκ. Ἀριθμ.16,57· 4) ἀρμενιανή βλλ.: Ψιδασκ.2,177.

ὁμόνομος-ον ἰνθιδί) ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς νόμους, ὁ διεπόμενος ὅπῃ τῶν αὐτῶν νόμων ἢ ὁ ὕπεικον εἰς τοὺς αὐτοὺς νόμους: Πλάτ.Νόμ.708C· 2) ἰνομοδί) ὁ ὁμοῦ μεόμενος, βέβαιον, σύμφωνος: Αδ.Ζ1 7,17 κηροσῶμαι καὶ ἀλικυῶν ὁμόνομα.

ὁμόνομος-ος-ουν-οον ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν νοῦν, ὁ σύμφωνος: Δημόκρ.255, Πολυδ.δ 155.

ὁμόνομι-ώ κ. μον. κ. νεώτ. ἀπολ. ἔχω τὸν αὐτὸν νοῦν ἔχω τὰ αὐτὰ φρονήματα, συμφωνῶ, ἐφρίσκομαι ἐν ἄρμονίᾳ, ἀντιθ. στασιάζω: Ἄνθολ.8,75 **δημοκρατήσασθαι** τε καὶ ὁμονοεῖν, Λυσ.2,63 ὁμονοεῖσθε δὲ ἀντὶ στασιάζουσης ἀπέφραση ἰπὴν πόλιν, Ἀναξάνδρ.39,2 οὐδ' οἱ τρόποι γὰρ ὁμονοεῖσθε οὐθ' οἱ νόμοι, Ἀριστλ.Πολιτ.1306a,9 ὁμονοεῖσα ὀλιγαρχία ἰθωμῆν ὀλιγαρχία, ἀντιθ. στασιάζουσα, Ἐπικ.Δδξ.δ1 συνηθέτως ὁμονοεῖσθε, - ὅταν ὁμονοεῖται τὰ κράτη, προοδεύουσι· ἢ) ὁμ. μτ. εἰδ. προτ. ὁμονοῦ ὅτι συμφωνῶ, παραδέχομαι ὅτι: Πλάτ.Μένε.86C ἐπειδὴ ὁμονοοῦμεν δὲ ζητητῶν· ἢ) ὁμ. μτ. οὐδ. ἀντιπρ. συμφωνῶν κατὰ π.: Ξεν.ΚΠ 4,2,47 ἐπειδὴ ὁμονοοῦμεν ταῦτα· ἢ) ὁμ. μτ. ἔμπροσθ. διορ.: Ἰσοκρ.9,53 περὶ τῶν ἄλλων ὁμονοοῦμεν· ἢ) μτ. δοτ. προτ. εὐρίσκομαι ἐν ὁμοίᾳ, ἐν ἄρμονίᾳ πρὸς τινα: Ἄνθοκ.1,108, Πλάτ. Πολ.352a ἢ) μτ. δοτ. προτ. κ. ἔμπροσθ. διορ. συμφωνῶ πρὸς τινα περὶ τινος: Πλάτ. Ἄλκ.1,126c, Ἰσοκρ.4,85 ἢ) μετ' ἔμπροσθ. διορ. δηλοῦστος πρὸς: Ἐπιγρ. ὁμονοεντες πρὸς ἄλλήλους· ἢ) ὁμ. μτ. ἔμπροσθ. διορ. ἀναφ.: Ἀριστλ.ΗΝικ.1167a,29 ὁμονοεῖν περὶ τῷ· 2) μτρ. εὐρίσκομαι ἐν ἄρμονίᾳ, ἐν συμφωνίᾳ: Διογ. Ἀβ.1,11 ἀθλὸς ὁμονοεῖ χαροῖς, Λυσ.2,43 εἰκότως δὲ τὴν εὐτυχίαν ὁμονοεῖσθαι τοῖς κινδύνοις ἐκτίσασθαι· 2) ὁ θηλ. τῆς μτγ. κτ. πληθ. ὁμονοεῖσθαι ἐπὶ τῶν Μουσῶν: Ἐπιγρ.222 ἢ) μτφ. κ. ἐπὶ φαρμάκων: Γαλ.16,117 δεῖ τὰ καθαρτικὰ μίγνόμενα ὁμονοεῖν ἀλλήλους.

3) μον. ὡς μτρ. φέρω εἰς ὁμόνοιαν, εἰς συμφωνίαν, συμφιλιόω, συμφιλιάω: Στωδ.Θεοδ.801

ὁμονοεῖ τὴν οἰκουμένην εἰρηνεύουσαν.

ὁμόνοιας ἰδούσι) ἐπίρρ. συμφωνίας: Ξεν.ΚΠ 6, 4,15, αὐτ. Ἀγχα.1,37, Διογ.Λ 4,22.

ὁμόνομος-ον μτγν. συνηθέως ἔξ ἀρχαιετίας, εἰ γάμοιο, συμπέθερος: Σχολ. Ὀδ.19,518, Χρησμ. Σιδ.1,240 ἡ ὁμόνομος ἡ Ἀμφισπον γυνή.

ὁμόνομος δημ., ἀορ. ὁμοῦστος ὀριζέσθαι, ὁμόνοια.

ὁμόνομος ἰδί) ἐπιθ. τοῦ Διὸς: Ἐπιγρ.

ὁμόνομοστος-ον Ἡσ. ὁ ὁμοῦ οἰκῶν, συγκάτοικος.

ὁμοουσιότης ἰδί) μτγν. κ. μον. ὁ παραδεχόμενος ὡς δόγμα τὸ ὁμοουσίον βλλ.: Βασ.348Α τὴν ἐν Νικαίᾳ διαβάλλουσι ἰστίαν καὶ ὁμοουσιότητας ἡμᾶς ἀποκαλοῦσιν, Ὑ Αθανάσι.2,158.

ὁμοουσίος-ον ἰουσί) μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν οὐσίαν, φύσιν: Πλωτ.4,4,28, Πορφ. Ἀνοχ.1,9, Ἰαμβλ.Μυστ. 3,21 ἢ) εἰδ. ἐκκλ. ἐπὶ τῆς φύσεως τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πρὸς τὸν πατέρα οὐσίαν: Ὀριγένης.4,684Α, Μεθόδ.352C ὁμοουσίος τινι, Σύμβολον Πίστ.3 ὁμοουσίον τῷ πατρὶ δι' οὗ δὲ πάντα ἐγένετο, Διδ. Ἀλ.536Α ὁμοουσίος τριάς.

|| τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ ὁμοουσίον ἢ ἰδιότης τοῦ ὁμοουσιου, ἢ ταυτότης τῆς οὐσίας : Γρηγ.Θαυμ.2 ὁμοουσίον λέγεται τὸ ταυτὸν τῆ φύσει καὶ τῇ ἀιδιότητι ἀπαρραλλάτως. Ἀθανάσ.2,50 ὁμοουσίον δὲ τὸ τῆς αὐτῆς οὐσίας καὶ ἐνεργείας ἀπαρραλλάτως ὑπάρχον, Σωζ.Όμ.6,4 τὸ τὸ ὁμοουσίου ὄνομα ἀσφαλῶς τετύχηκε παρά τῶς πατρῶσι ἐρμηνείας σημαίνουσης ὅτι ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς ὁ υἱὸς ἐγεννήθη. || διάφορον τοῦ ὁμοουσιούον : αὐτ.3,58 διάφορον εἰσηγούτο τοῦ ὁμοουσίον λέγειν καὶ κατ' οὐσίαν ὁμοιον, ἄπερ ὁμοιούσιον ὠνόμαζον.

ὁμοουσιότης (ἡ) μτγν. κ. μων. ἡ ταυτότης τῆς οὐσίας, τὸ εἶναι τινα τῆς αὐτῆς οὐσίας, τὸ ὁμοουσίον : Ἦσ. ἐμόμοουσιότης ταυτότης κατὰ τὸ ὑποκείμενον καὶ τὸ ἀπαρραλλικόν κατὰ τὴν οὐσίαν : Κύριλλ.Ίω.4,36 ὁ τῆς ὁμοουσιότητος λόγος. **ὁμοουσιώεις** ἐπίρρ. μτγν. κ. μων. κατὰ τὴν αὐτὴν οὐσίαν : Διδ.Ἀλ.396.

ὁμόπαγος-ον ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου : Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,15.

ὁμοπάθεια (ἡ) τὸ πάσχειν τὰ αὐτὰ μετὰ τινος, ἢ συμπάθεια : Ἀριστλ.ἀν.101, Πλωτίν.4,21 κἀν τὸ μέγεθος δὲ ἐν ἡ, ἀλλὰ τὸ γε ἐφ' ἐκάστῳ μέρει ταυτὸν, κοινωνίαν οὐδέμιαν εἰς ὁμοπάθ. ἀνάγει.

ὁμοπαθῆς-οὗς-ές ὁ πάσχων τὰ αὐτὰ : Ἀπολλ.δ. Κωμ.8 ἐκαστος ἐν ταῖς ἀτυχίαις ἠδιστα πρὸς τοὺς ὁμοπαθεῖς ὀδύρεται, Ἀριστλ.Ἠθικ.106α,26 || ὁμ. ἀναφ. πρὸς συναισθηματα, ὁ ἐν τοῖς αὐτοῖς πάθει ἢ συναισθηματι ὑποκείμενος : Πλάτ. Πολ.464δ πάντας εἰς τὸ δυσαντὸν ὁμοπαθεῖς λύπησ τε καὶ ἠδονῆς εἶναι, Μάξ.Τύρ.39,5 θάλαττα ὁμοπαθεῖς, αὐτ.15,1 χρῆμα ὁμοπαθεῖς ἡμῖν.

ὁμοπαθῶ-έω πάσχω ἢ αισθανομαι τὰ αὐτὰ πρὸς τινα : Πλούτ. Ἠθ.72Β καὶ μάλλον εἰκουσι ταῖς ὁμοιοπαθεῖν. . . Σοκράσιον, Πλωτίν.4,9,1 ὁμοπαθεῖν πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸ πᾶν, Παρφ.Δοξ.32 || ὁμ. μτφ. ἐπὶ φωνηέντων : Πλούτ. Ἠθ.737Γ.

ὁμοπαίκτηρ-ορος (ἴ) σχόλ. ὁ ὁμοῦ παιζῶν, ὁ συμπαικτώρ, ὁ σύμπρωρος ἐν τῇ παιδίᾳ : Σχόλ. Θεοκρ.δ,18 νικῆσαι τὸν ὁμοπαίκτηρα (κῶδ. τὸν ὁμοιον παίκτηρα).

ὁμοπαῖς-αἰδός (ἴ), ἡ μτγν. ὁ ὁμοῦ γεννηθεὶς, ὁ δίδυμος ἀδελφὸς ἢ ἀδελφῆ. Ἦσ. ἐμόμοπαῖδα κάσιον Κασάνδρος ὁμοῦ παιδευθέντα ἢ ὁμοῦ τεκνωθέντα : Τραγ. Ἀδέσπ.243, Πολυδ.3,23.

ὁμοπάτηρ-ερος Ἐπιγρ. ὁμοπάτριος βλλ.

ὁμοπάτριος-α-ον κ. μων. κ. νεώτ. κ. -ος-ον ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν πατέρα, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς : Ἦρ.5,25 Ἀρταφρένεα ἀδελφεὸν ἑαυτοῦ ὁμοπάτριον, Αἰσχ.Πρ.551 τὸν ὁμοπάτριον Ἠσιδῶνα, Ἀντιφ.1,1, Ἄισ.19,22 καὶ τοῦ ἀδελφεοῦ τοῦ ὁμοπατρίου, Ἰσαί.11,2 ἀδελφαὶ ὁμοπάτριαι, Πά.Λευτ.18,1 ὁμοπατρία ἀδελφῆ σου ἔστιν, Θεοφάν.8Β παίδων καὶ ὁμοπατρίων.

ὁμοπατριώδης-ιδος (ἴ) μων. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πατρίδα : Μιχ. Ἀκω.2,225,20 (ἐκδ. Λάμπρ.).

ὁμοπάτριος-ον μτγν. ὁμοπάτριος βλλ. : Ὀρφ. Ἀργ.1,23 μαστεῖον δ' ἄρα παῖδα κασιγνήτην καὶ ὁμοπάτριον.

ὁμοπατριώρ-ορος (ἴ), ἡ μτγν. ὁμοπάτριος βλλ. : Πλάτ. Νόμ.924Β, Ἰσαί.1,1.

ὁμοπέλας-ος-ον μτγν. ὁ ἐπιπέλας : Σχόλ.Θεοκρ.7,78.

ὁμοπέταλος-ον νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ πέταλα : ὁμοπέταλα ἀνθ.

ὁμοπιστία (ἡ) μτγν. κ. μων. ἐκκλ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοπιστου, ἢ ἐνιαία πίστις : Κύριλλ.Ίεσαί.11,20 ὁ τιμὸς σταυρὸς γέγονε πρόβλεψον τοῦ συναχθῆναι πρὸς ὁμοπιστίαν τοὺς ἀνά πάσαν τὴν γῆν.

ὁμοπιστός μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πίστιν : Κυρίλλ.2, Ἐδόξ.269 αὐτοὺς συνεργάτας ὡσπερ. . . καὶ ὁμοπιστοὺς δεξιόμενος.

ὁμοπλαστία (ἡ) νεώτ. βιολ. τὸ φαινόμενον τῆς ὑφισταμένης ὁμοιότητος μεταξύ διαφόρων ὀργάνων ζωϊκοῦ ἢ φυτικοῦ ὀργανισμοῦ || ἐπιθ. -ικός. **ὁμόπλαστος**-ον μων. καθ' ὁμοιον τρόπον, ὁ ὁμοίως πελάσματος : Ἀλλὰτ.298.

ὁμοπλακῆς-οὗς-ές μτγν. κ. μων. ὁ διου πεπλαγμένους, συμπηλεγμένους : Χριστόδ. Ἐκφρ.252 εἶχε δὲ διὰς χεῖρας ὁμοπλακῆας || ὁμ. μτφ. : Νόνν. Εὐαγγ.Ίω.21,26 οἶσιν (ἰχθύσιν) ὁμοπλακῆεσσιν ἐπέτρεχον (ἰχθύες ἄλλοι).

ὁμόπλακτος-ον μτγν. ὁμοπλεκῆς βλλ. : Νόνν. Εὐαγγ.Ίω.11,14 στείχων αὐτοκέλευθας ὁμοπλεκτοῦ χθόνα ταραφῶ.

ὁμοπλαθῆς-οὗς-ές εἰδ. μωθ. σφαιρα ἢ τοῖξεις περιέχουσαι τὸ αὐτὸ πλῆθος μονάδων, δθ. ὁμοπλαθῆ εἶδη : Διδόφ. Ὀρισμ.1,10.

ὁμόπλασια (ἡ) μτγν. τὸ ὁμοῦ πλέειν, ὁ κοινὸς πλοῦς : Κικ. Ἀττ.16,1,3.

ὁμόπλοια (ἡ) νεώτ. ὁμοδικὸς πλοῦς, ὁ ὁμοῦ συνοδεῖσιν πλοῦς πρὸλ. νησομηθ.

ὁμόπλοκος-ον μτγν. ὁ ὁμοῦ πεπλεγμένους, συμπηλεγμένους, ὁμοπλεκῆς βλλ. : Νόνν.Εὐαγγ.Ίω.19,22 στέγους θεῦθειρον ὁμόπλοκος εἶναι ἀκάνθης || ὁμ. μτφ. : Νόνν.Δ.21,330 ἠέλιος. . . ἐνδομήχικος ἀκτίων ὁμόπλοια φύλλα χαράξας || ὁμ. μτφ. ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος, ὁ εἰς τὴν ὁμάδα, σπυτρώφταν τινὸς συμπηλεγμένους Νόνν.Εὐαγγ.Ίω.14,78 καὶ ἐγὼ δὲ ὁμόπλοκος ὡμν.

ὁμόπλοκος-οος-οων-οων μτγν. κ. νεώτ. ὁ μετὰ τινος πλέων, ὁ ὁμοῦ συνοδεῖσιν τινὸς πλέων : ΑἴΓ 7,635 ναῖς ὁμόπλοκος || δθ. ἐπὶ προα., συνταξιοδωτῆς : Τρωπιδ.265 Ἀργεῖοισιν ὁμόπλοκον.

ὁμοπλωῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων, πλέω ὁμοῦ μετὰ τινος, πλέω ἐν συνοδείᾳ ἄλλων πλοίων : Πολυδ.1,251 ἔχων δέκα ναῦς ὁμοπλοοῦσας.

ὁμοπλωτήρ-ηρος (ἴ) μτγν. ὁ ὁμοῦ πλέων, ὁμόπλοκος : Ὀππ. Ἀλλ.1,208 αἶμα τῶδε πλωτήρσιν ἐπύττυον ἔγγυθι γαίης ἔμμεναι, εὔτε λιπόντας ὁμοπλωτήρας ἴδωνται.

ὁμόπλοια (ἡ) μτγν. σύμφοια, ὁμόνοια, ὁμογλωσσία : Δαυακότ. Ἀρχ.2 ὁμόπλοια τῆς ἢ σὺντάξεως καὶ ἢ πρὸς ἀλλήλα ἔνωσις.

ὁμόπνοιος-οος-οων-οων μων. ὁ σύμπνοιος, σύμφωνος ἐν ὁμοιοῖσι εὐρισκομένου μετὰ τινος : Νικ.Χων.5 ὁμόπνοιον τινὲ διακείσθαι.

ὁμοποιός-όν μτγν. ὁ τὸ αὐτὸ ποίων, ὁ φέρων τὸ αὐτὸ ὁπιστέλεσμος : Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριβμ.97 ὁ περὶ σοσοὶ ἀριθμοὶ ἐπειδὴ ἐπὶ ὁμοιοῖσι εἰσι καὶ τῆς αὐτῆς (κῶδ. αὐτοῦ) φύσεως.

ὁμοπόλησις-εως (ἡ) ἡ σύγχρονος, δθ. ἀρμονικῆ καὶ κανονικῆ κινήσις : Πρόκλ.Πλάτ.Θεολ.δ,12 ὁμοπόλησιν. . . τὴν ἐναρμόνιον τῶν ὄλων κινήσιν καὶ τὴν εἰς αὐτὴν συνίσουσιν καὶ συνδούσαν τὰ πάντα συμφωνίαν.

ὁμόπολις-εως (ἴ), ἡ μτγν. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ὁ συμπολίτης : Πλούτ. Ἠθ.276Β οὐκ ἐπιούιστο σὺνίκον οὐδὲ ὁμόπολιον αὐτόν.

ὁμοπολιεῖα (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ συμπολιτεία, κοινότης.

ὁμοπολίτης (ἴ) συμπολίτης : Μιχ. εἰς Ἠθικ.474,32.

ὁμόπλοκος-ον μτγν. ἐπὶ σφαιρῶν ἢ κύκλων, ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς πόλους : Πρόκλ.Τιμ.3,148δ ὁμόπλων οὐσῶν τῶν ἐπὶ τὰ σφαιρῶν, αὐτ.Ύποτ.2,1 ὁμόπλοιοι κύκλοι.

ὁμοπλωῶ-έω ὁμοῦ κινῶ : Πλάτ.Κρατ.405δ ἐπιστατοῖ δὲ οὐτος ὁ θεὸς τῆ ἀρμονικῆ ὁμοπλῶν αὐτὰ πάντα καὶ κατὰ θεοῦ καὶ κατ' ἀνθρώπων.

ὁμοπρεούτος-ον μτγν. ὁ ὁμοῦ πρεούόμενος, συμπορευόμενος : Διον. Ἀρεοπ.189.

ὁμοπράγμων-ονος μτγν. ὁ συμπράττων, συμβοληθῶν : Ἰσαί.1Α 17,12 ὁμοπράγμων παραλαχῶν ὁμόφωλον ἀνδρα.

δόμοπραγᾶ-ἔω μτγν. συμπράττω, συνεργῶ, ἐνεργῶ ὡς βοηθός τιος: Ἰωσ.ΙΑ.17,5,5.

δόμορροσκύντος-ος μαν. ἐπί τοῦ Ἁγίου πνεύματος, ὁ ὅμοιός τῳ πατρὶ καὶ τῳ υἱῷ προσκυνημένος: Οἰκομ.Πά Κορινθ.23,518 κήριον τὸ πνεῦμα καὶ δόμορρον καὶ δόμορροσκύντων καὶ δόμορροστων πατρὶ καὶ υἱῷ, Στουδ.Θεολό.126.

δόμορροσπος-ος μαν. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὁ τοῦ αὐτοῦ προσώπου: Ἄναστ.Συν.144C.

δόμορτρος-ος κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὁμοία περὰ, ὁμοιον περῶμα: Αἰσχ.Ἰκ.224 ἐν ἀγνώθ' ἔσμός ὡς πελειάδων ἱεσθε κήριον τῶν δόμορτρον φόβω, Πλάτ.Φαίδρ.256B δόμορτρος ἔρωτος χάριν γενέσθαι ὁ δόμορτρος ἐμοί ἐπί πτηνῶν, οἱ ὁμοιον ἐμοί περῶμα ἔχοντες, δδ.οι σύμπροφί μου: Ἀριστφ.Ὀρν.229 Ἰτω τις ὄδε τῶν ἐμῶν δόμορτρον. 2) μτφ. ἐν ποικίλ. χρ. ὁ καθ' ἑπεροβολὴν ὁμοιος: Αἰσχ.Χο.174 καὶ μὴν δδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν δόμορτρος. Εὐρ.Ἡλ.530 ὁ δόμορτροι νᾶες αἱ ἔχουσαι ὁμοίας κώπας [κατ' ἀλλους, αἱ ἐξ ἰσου ταχέαι ἢ ἀ. αἱ ὅμοι βαίνουσαι]: Αἰσχ.Πέρσ.559 δόμορτροι κωνανυπιδες νᾶες ὁ δόμορτρος ἀπὴν μτφ. οἱ δύο ἀδελφοί Ἑτεοκλής καὶ Πολυνείκης: Εὐρ.Φοῖν.329 ἀπῆνας δόμορτρον. 3) ὁμ. μτφ. ὁμῆλε: Πολυδ.6,156 ἐδομορτρέτους δὲ τοὺς δομότηρους ἐπόντος Εὐρύπιδου, Στρατίης τοὺς ὁμῆλικας εἰρηκὸν δόμορτρος, Ἡσ. ἐδομότηροι ὁμοιοι, ὁδομῆχοι, ὁδομῆχοι, ἀδελφοί ἡλικες, ὁμοιο ἠξηνήμεοι: Στράτι.7B

4) νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. ὁδομῆτρα κατηγορία ἐντόμων τοῦ ἀβροσισματος τῶν ἡμιπτερών.

δομοπῆρως ἐπίρρ. μαν. πρὸς ἐργυσίαν τοῦ ἀπῆρως: Τζέτζ.Λυκόφρ.627 ἀπῆρως, δομοπῆρως.

δομολις ὁμολοχία βλλ.: Σοφ.Ἀντ.733 οὐ φησι ὀλέθης τῆσδ' ὁμολοχίας λέως, Νῶν.Εὐαγγ.Ἰω.22, 96 Ἄνδρες εἶπε Φίλιππος ὁμολοχίαι.

δομολιπῶτος ἐν γραμμ. ὁμοιοπῆτος βλλ.

δομολιπῶτως ἐπίρρ. ὁμοιοπῆτως βλλ.

δομολίως Ἡ. ἀκολοθεῖν, ὀδοιοπερᾶ μετὰ τιος: Ἡσ. ὁμορθεῖν ἀκολοθεῖν, ὀδοιοπερᾶν.

δομολίως ἀποσοφίζω, ἀποματῶ βλλ.: Ὑμν. Ἐρι.361 αὐγὰς ὁμολίως (ἰδιόθ. ἀντὶ ὁμολίως). **δομολίως**-ατος (τῶ) μτγν. τὸ ἀποσοφισθῆν, τὸ ἀποματῶμενον, δδ. ὁ ῥῆσος ἢ κήλις: ΑΒ 432 ἐδομολίως τὰ ἐπιμερῶ λέγεται: Σινέα.182D κηλίως ἀρχαίαι καὶ προστετικῶτα ὁμολίωςα.

δομολίως εὐκτ., ἀορ. ὁμολίως, μέσ. ὁμολίωμαι, ἀδομολίωμαι, σφουγίζω συνήθ. ἐν τῷ μέσ.: Ἰλ.Σ 124 χερσὶ παρεμῶν δάκρυ ὁμολίωμένη, Ὄδ.Α 527 δάκρυά τ' ὁμολίωντο, Πυθ.η.Διογ.Α 8,17 ἠθῶν ὁμολίωσθαι.

δομολίως, ἰων. ὁμορλίως εἶναι ὁμοιος, γεινιᾶζω, συνορθεῖω: Ἡρ.2,33 [οἱ Κελτοὶ] ὁμορθέουσι Κυνητοῖσι, Ἐκατ.Μ 163, Πλούτ.Ἡ8.292D χωρὶς ὁμορθεῖν, Διόδ.Σ 13,81 ὁμορθέοντες τῇ τῶν Κορνηθίων ἐπικρατεῖα, Πάπ. ὁμορθέουσα γῆ ὁ ἀπαλ. τὰ ὁμορθέοντα τὸ ἀέρος, Ἐπικ.Ἐπιστ.251 ὁ μτγν. κτ. πλῆθ. ὡς οὐα. οἱ ὁμορθέοντες οἱ γεινιᾶζες: Ἐπικ.Δοξ.40 ὁ μτγν. εἰδ. πλησιάζω ἐρωτικῶς, συγκατακῶ μετ' ἐρωμένω ἢ ἐρωμένης: Περικτ. η.Στοδ.4,28,19 ὅπως ἄλλοισιν ὁμορθέ.

δομολίως-εως (ἡ), ἰων. ὁμορλίως γεινιᾶσις, γεινιᾶσις: Ἐπικ.Ἐπιστ.1,20, αὐτ.Φωα.622B ὁ μτγν. εἰδ. ὄστρολ. ἐπὶ τῶν πλανητῶν: Ἀντιοχ.Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρ.Κ.1,159, Πορφ.Τετραδ.189.

δομολίως ἡ, μτγν. ὁμορλίως βλλ.: Φιλῶδ.ἐν Ηρακλειστ.Πιν.1,20.

δομολίως ὀον, ἰων. ὁμορλίως ὁμορος βλλ.: Καλλ. ἀπ.185, Ἀπολλ.Ρ 2,379 ὁ μτγν. εἰδ. τοῦ Διός: Πολυδ.2,39,6 ὁμορλίως Ζεὺς [ο.χρ. ὁμορλίως βλλ.].

δομολίως Ἡσ. ὁδορτός ἐκ πυροῦ διπτημένης γεινιᾶζος: πρβλ. ἀμορθίτης, ἀμορθίτης.

δομορος-ον κ. μαν. κ. νεώτ., ἰων. ὁμοιος ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ μετὰ τιος ὄμοιο, ὁ συνορθεῖων πρὸς τιος, ὁ γεινιᾶζω: Ἡρ.1,57 οἱ ὁμοροὶ κατεῖσαν τοῖσι νῶν ἄωριεῖσι καλεσμένοισι, αὐτ.2,65 ὁ μτγν. ἀποκ.: Ἀριστῆ.3, Ἔουκ.6,78 ὁμορῶς δντας καὶ τὰ δεύτερα κινδυνεύοντας προορᾶσθαι, Δημ.18 καὶ χῶρον ὁμορον καὶ δύναμιν τινα κεκτημένης, Ἡρωδ.διαν.3,2,12 ἐπὶ τῆν Βιβυθίαν ὁμορον ὄσαν, ὁμορα κράτη ὁμορος πόλεμος ὁ πρὸς γεινιᾶζος πόλεμος: Δημ.24 ἐπειδὴ δ' ὁμορος πόλεμος συμπληκτὸς πάντ' ἀποίονεν ἐκθάλα' ὁ μτγν. ὡς οὐα. μτγν. κ. γεινιᾶζω: Ἰσοκρ. 14,18 ἢ τούτων τυχεῖν ὁμορῶς δντας ὁ μτγν. κτ. πλῆθ. οἱ ὁμοροὶ οἱ γεινιᾶζοὶ λαοί, οἱ γεινιᾶζοι: Ἔουκ.1,15 πρὸς ὁμορῶς τοὺς σφετέρους ἐκᾶστοις ὁ μτγν. κατὰ τὸ ὁμορον ἐνεκα τῆς γεινιᾶζος: Ἔουκ.6,88 τοῖς μὲν Ἀθηναίοις εὐνοιο ἦσαν . . τοῖς δὲ Συρακοσίοις ἀεὶ κατὰ τὸ ὁμορον διάφοροι ὁ μτγν. τὸ οὐδ. τὰ ὁμορα τῶν πόλεων τὰ πρῶταται: Πάδ' Ἀριθμ.35,5 καὶ ἡ πόλις μέσον τούτου ἔσται ἴσον, καὶ τὰ ὁμορα τῶν πόλεων 2) μτφ. παραλληλίστος, ὁμοιος: Ἀριστλ.ἩΝΙΚ. 1232α,35 ὁμοροὶ ὁ ἀνδρῶτες καὶ ὁ θρασυῖς, Πλάτ. 4,87 ὁμορος οὐσα τῆ ἀισθητὴ φύσει.

δομοροφίη (ἡ) ὁ, ὁμοροφία βλλ.

δομοροφίως-εως ὁ, ὁμοροφῶ βλλ.

δομορροθίως-ον μτγν. κ. μαν. ὁ ὕδρευόμενος ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλθρον, ἐκ τοῦ αὐτοῦ πένοντος ὕδατος: Ἰουστιν.Πανδ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ.

δομορροθίως-ἔω μτγν. ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ῥέω: Ὀιδῆμ.Ἀλλ.104B.

δομορροθίως-ον μτγν. ὁ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, ταυτοχρόνως ῥηθῆς: Νῶν.Δ 146.

δομορροθίως ὄρρ. τοῦ συρροθί βλλ.

δομορροθίως-εως (ἡ) ὁμορροθία βλλ.

δομορροθίως-ον μτγν. ὁμορροθος βλλ.: Μάρκ. Ἀργ.ἐν ΑΠ7,374 ἀλλά με δαίμαον ἀπνον αἰθιῶσις θῆκεν ὁμορροθίον.

δομορροθίως-ον [ὁμορροθῶ] κυρίως ὁ ὁμοῦ κωπηλατῶν, δδ. ὁ πλησίον τινὸς εὐρισκόμενος, ὁ ὁμοῦ μετὰ τινος πράττων τι: Θεόκρ.Ἐπιγρ.3,5 ἄντρον ἔστω ἀτεχέοντες ὁμορροθίοι.

δομορροθίως-ἔω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετὰ τιος ῥέω: Ἰην.598,42 καὶ ἦν τὰ ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀπῶντα ὁμορροθί κατ' ἴξιν τῷ ἀπὸ τῆς γυναίκος 2) ὁμοῦ κ. συγχρόνως μετὰ τιος κωπηλατῶ: Πλούτ.Ἡ8.94B 3) ὁμοῦ μετὰ τιος ρυμοκωμῶ, σύρω: Ὀρφ.Ἀργ.256 ὁπὸ στέρονοις καλεῖσθαι βρίασθ' ὁμορροθεόντες 4) δδ. μτγν. συμφωνῶ, συναινῶ: Σχολ.Ἀριστφ.Ὀρν.852 ὁμορροθῶ: συνθέλω: Σοφ.Ἀντ.536 δέδορακα τοῦργον, εἰπερ ἦδ' ὁμορροθεῖ [συχλὸ, ἐσμφωνεῖται], Σινέα.138C φύσιν δὲ ἔχει τῆν ἀπαξ ἔγκεντρισιμῆν εἰς αὐτὸ φυχὴν ἢ ὁμορροθεῖν ἢ ἔλκεσθαι ὁ μτγν. δοτ. προσ.: Εὐρ.Ὀρ.530 ἐν οὐν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμορροθεῖ ὁ μτγν. μτ. ἐμπροθ. διορ.: Αἰλ.Ζ1 6,32 κράτης ὁστράκων ὁμορροθοῦντι πρὸς τὸ μτγν.

δομορροθίως Ἡσ. ἀθρόο[ι]α.

δομορροθίως-οος-οον-οον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοῦ ῥέων: Πλούτ.Ἡ8.909C, ὁμορροθίως φάλαξες 2) νεώτ. εἰδ. ναυτ. τὸ ἀρα. ὡς οὐα. ὁμορροθίως τὸ φωνιζόμενον καθ' ὃ ἡ ταχίτης τοῦ πλοίου εἶναι μικρότερα τῆς φωνιζόμενης ταχίτης τοῦ ὕδατος.

δομορροθίως (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. ὁμορροθία τὸ εἶναι τινα ὁμορροθιον, ὁμοιοι ρυθμοῦ: Ἰην.Ἀν.1.

δομορροθίως κ. νεώτ., ἰων. ὁμορροθίως τὸ τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ, τῆς αὐτῆς μορφῆς, ὁμοιος: Ἰην.Ἀν.1 ἀρτηρίην ἐξ ἐκἀτροῦ φαργγέθρου τὴν ἔκρουσιν ποιουμένην ἐς ἀκρον πνεύμονος τελευτῆ, κρικόως ἔυχκεμένην ὁμορροθίως τῶν περιπυγῶν ἀπτομένην 2) νεώτ. εἰδ. νομ. ὁμορροθίως

εταιρεία ή έν ή οι συνετοίροι άλληλεγώς και όπεριοριστως εϋθύνονται διά τας εταιρικός αναλαμβανόμενας άποχερώσεις.

δημορθέμικ νεώτ. έπίρρ. κατά όμοιον ρυθμόν || κτ. τρόπον δημορθέμικ βλλ.21.

δημορρυτας-ον ό όμοιο βλλ.: Νόνω.Δ.46,261 Σίριον δν καλεουσιν **δημόρρυτον** (έσφ. γρ. αντί όρωρινώ).

δημορφα έπίρρ. δημ. εύμορφα βλλ.: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 13,15 κί οι θυό τους δημορφα, κί δημορφα οι θυό τους έχουν τόν έρωτα όδηγό τους.

δημορφάδα (ή) δημ. εύμορφαία, εύμορφάδα βλλ. **δημορφαίω** δημ. εύμορφαίω βλλ.: Παλαμ. Περ.Χαιρ.95,5 κί ό ήλιος όλα τά δημορφαίει.

δημορφαία (ή) δημ. ή άραιοτής, εύμορφαία βλλ.: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 12,21 κί όσαι πάν μέσ' στίς έλιές | **δημορφαίες** κρυφές νά ίδούν.

δημορφαίω δημ. εύμορφαίω βλλ.

δημορφοκόρη (ή) δημ. φάρα, εύμορφος κόρη: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 4,19 νά κунηγήσθε και νά βρήτε | **δημορφονούς** **δημορφοκόρες**.

δημορφονώδης (οί) δημ., θηλ. **δημορφονώδης**, κ. μορφονώδης φάρατος, εύμορφος νέος: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 4,19 νά κунηγήσθε και νά βρήτε | **δημορφονώδης**, **δημορφοκόρες**: || δδ. έίρων. ό όπέρ τό πρόνον καλλωπιζόμενος νέος.

δημορφος-ο δημ. εύμορφος βλλ.: Πολίτ. Έκλ.Τραγ.86,131 έχει ό Κοινοθάδωρος, έχει δημορφη γυναίκα, Σολωμ.Θάνατος Όρφανής 25 έταύτη είναι, κόρη μου, ή δημορφη παιδοάδα.

δηός-ή-όν (οί) αί αυτός, ό όμοιος, ήνωμένος, κοινός: Ήλ.Δ.437 **ο** γάρ πάντων ήεν όμός θρόος, αὐτ.Ν.354 **ή μάν** άμφοτέροισιν όμόν γένος **ήδ'** τα πάτρην, αὐτ.Ψ.91 **άμή** σφοδ, αὐτ.Ω.57 **άμή** τιμή, **Οδ.Ρ.563** όμην **δ'** άνεδέμευθ' **άίζυν**, **Ήσίοδ.Θ.508** άγάγεται Κλυμένην και όμάν λέχος εισασέσθαιεν, **Έπιγρ.** όμά χρών, Τραφιοδ.309 **α**λλάς και φόρηγγες όμην **έ**λγαινον **άοιδών** || φρ. ίκνεσθαι εις όμόν ήνωμοι κοινός, ένωμοί: Παρμ.8,47' || **καθ' όμα** έπιρρηματικώς, όμοίως: **Ήσίοδ.Α.50** **ο** καθ' όμα φρονόντες' || όμ. ή φρ. μτ. γενικ.: Καλλ.Αιτ. Όΐψρ.2079 **έ**τερον ήχια μή καθ' όμα **θ**ύρον **έ**λάν.

δηόσαιο άπαρφ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσαρκία (ή) μαν. τό έχων την ατήν σάρκα, ένωσας σαρκών: Μιχ.Άκομ.1,350,23 **δηόσαρκία** παιδοργός ή του άνδρός και της γυναίκας σάρξ, ή όμοι παιδοποιοισσαι.

δηόσαρκος-ον μτν. κ. μαν. έπί γυναικόσ, ή έχουσα την ατήν μετά του άνδρός σάρκα, ώς πλασθεΐσα εκ της πλειουράσ αυτού: Κύριλλ.Μαλαχ. 2,845 **έν**νόησον ότι ατή κοινωός σου και γυνή διαθήκης σου, τούτέστιν **δηόσαρκος** σου και κατά τόν νόμον συνφιμισμέν.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσας (οί) έπίρρ. εις τόν αυτόν τόπον: Ήλ. Μ24 τών ήνν. ποταμίν ή πάντων **δηόσας** στόματ' **έ**τραπε **Φοιδος** 'Απόλλων, αὐτ.Ν.337 **ώ**ς άρα τών **όμόσ'** ήλθε μάχη (ήλθεν εις τόν αυτόν τόπον ή μάχη, τούτέστιν ή μάχη συνήψθη εκ τών συστάόην) || δδ. φρ. **ό**μοσε **ί**ναί, βαδίζειν, χωρεΐν κτ. έρχομαι, όρμυ **έν**αντιον πός: Άριστοφ. Έκκλ.863 **όμόσ'** είμι κύφαι, αὐτ.876 **βαδιστέον** **όμοσε**, **Θουκ.2,62** **ί**ναί **δ**ε τοίς **έ**χθροίς **ό**μοσε μή φρονήματι μόνον, αλλά και κατασφρονήματι' || όμ. **όμοσε** ταις λέχγαισ **ί**ναί και βαδίζειν, όρμάν εις μάχην: Ξεν.Συμπ.2,13 ποιήσε πάντας 'Αθληναίους τολμών **όμοσε** ταις λέχγαισ **ί**ναί' || **ό**μοσεσ θείν, φέρεσθαι **έ**ρχεσθαι, όρμάν πρός συνάντησ πνος: Ξεν.Άγ.3,4,4' **2**) μτφ. **έ**ρχομαι εις αντίθεσιν, αντίτιθεμαι **έν** ποικίλαισ **έ**κφράσεσι: **Εύρ.Όρ.921** **ξ**υνετός **δ**ε **χ**ωρεΐν **όμοσε** τοίς **λό**γοις **θ**έλων, Άριστοφ.Μεταφ.1089,3 **όμοσε** βαδίζεται τώ Παρμενίδου **λόγω**, **Αλλ.Απ.166** **όμοσε** χωροΐται τοίς ποιηταίς' || όμ. άνθισταμαι, άντιθίθεμαι: **όμοσε** χωρεΐν πρός τας τιμωράσ: **Φιλώδ. έν** 'Ηρώλ.1289,57, **Πλουτ.Θρα.10** **όμοσε** φήμυ, **Διον.Άλ.Ρωμ.6,74** **όμοσε** τοίς **δ**εινοίσ χωρεΐν' || φρ. **όμοσε** **ί**ναί ταις **έ**ρωτήμασι **έ**ρχεσθαι εις τελικήν συζήτησιν **έν** τών **έ**ρωτήσεωσ: **Πλάτ. Εϋθ.294Δ** τώ **δ**ε **άνδρειοτάτω** **όμοσε** ήτην τοίς **έ**ρωτήμασι' **3**) φρ. **όμοσε** πορεύεσθαι **έ**ρχεσθαι, κινεσθαι, κίνεσι εις συμφωνίαν, εις συμβιβασμόν: **Δημ.1287'** **4**) μτφ. **ώ**ς **έ**πίρρ. μτ. **δοτ.** μετά πνος, **άμα** πνί, **σύν** πνι: **Πολύδ.3,31,4**, **Πλάτ. όμοσε** ταις **ά**λλαισ **έ**ργεσταισ' || όμ. μτ. χρόν. πρσ. συγχρότως, **άμα**, κατά τόν αυτόν χρόνον, **ότε**: **Πλάτ. Ιερατευκάτω** τής **Έκάτης** **όμοσε** **ό**τε και τώ Παναμαρώ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

γοις θέλων, Άριστοφ.Μεταφ.1089,3 **όμοσε** βαδίζεται τώ Παρμενίδου **λόγω**, **Αλλ.Απ.166** **όμοσε** χωροΐται τοίς ποιηταίς' || όμ. άνθισταμαι, άντιθίθεμαι: **όμοσε** χωρεΐν πρός τας τιμωράσ: **Φιλώδ. έν** 'Ηρώλ.1289,57, **Πλουτ.Θρα.10** **όμοσε** φήμυ, **Διον.Άλ.Ρωμ.6,74** **όμοσε** τοίς **δ**εινοίσ χωρεΐν' || φρ. **όμοσε** **ί**ναί ταις **έ**ρωτήμασι **έ**ρχεσθαι εις τελικήν συζήτησιν **έν** τών **έ**ρωτήσεωσ: **Πλάτ. Εϋθ.294Δ** τώ **δ**ε **άνδρειοτάτω** **όμοσε** ήτην τοίς **έ**ρωτήμασι' **3**) φρ. **όμοσε** πορεύεσθαι **έ**ρχεσθαι, κινεσθαι, κίνεσι εις συμφωνίαν, εις συμβιβασμόν: **Δημ.1287'** **4**) μτφ. **ώ**ς **έ**πίρρ. μτ. **δοτ.** μετά πνος, **άμα** πνί, **σύν** πνι: **Πολύδ.3,31,4**, **Πλάτ. όμοσε** ταις **ά**λλαισ **έ**ργεσταισ' || όμ. μτ. χρόν. πρσ. συγχρότως, **άμα**, κατά τόν αυτόν χρόνον, **ότε**: **Πλάτ. Ιερατευκάτω** τής **Έκάτης** **όμοσε** **ό**τε και τώ Παναμαρώ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

δηόσασκ μτχ. άορ. του όρνυμι βλλ.

τεταγμένος, ὠργανωμένος : πρέπει νὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ ὁμοσπονδιακὴ ὀργάνωσις τῶν ἐργατῶν 3) ὁ ὑποστράζων τὴν κατὰ πολιτικὰς ὁμοσπονδίας ὀργανώσιν τῶν κρατῶν.

ὁμόσπονδος-ον κ. νεώτ. ὁ μετῆν εἰς τὰς σπονδίας : "Ἡρ.9,16 ὁμοσπράξας τέ μοι καὶ ὁμόσπονδος ἔγενετο, Δημ.321 μὴθ' ὁμοσπρίον μὴθ' ὁμόσπονδον .. ἐπι τι, Δελ.1,24 ὁμόσπονδος καὶ ὁμοσπράξας .. γέγονεν" || μτφ. : Γρηγ. Ναζκ.2206D ὁμόσπονδος τοῖς κατὰ φανεῖς 2) μτγ. κ. νεώτ. ὁ διὰ σπονδίων, συνθηκῶν συνδεόμενος πρὸς τινά : Πλ. Μακκ.3,377 || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ κρατῶν, πολιτικῶν κτ., ὁ συναποτελῶν ὁμοσπονδίαν μετὰ τινος : αἱ ὁμόσπονδοι πολιτεῖαι τῆς Ἑλλάδος.

ὁμοσπονδῶ-ἔω μτγ. συνδέω τινά διὰ σπονδῶν, συνθηκῶν : Πολυδ.1,34, Φρόν. Σοφ. Παρ.95.

ὁμόσπονδος-ον κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σπασαίς, ὁδ. ὁ ὑπὸ τῶν αὐτῶν γονέων γεννηθείς : Ἰυν. Δημ.85 αὐτοκαταίτητος τε καὶ ὁμόσπονδος, Πίνδ. N.543 ὁμόσπονρον ἔθνος, Αἰσχ. Ἐπ.932 χερσὶν ὁμοσπόροισιν || ὁμ. ὡς οὐσα, ἀδελφοὶ ἢ ἀδελφῆ : Αἰσχ. Χο.242 τῆς τυθείσης νηλεῆς ὁμοσπόρου, Σοφ. Τροχ.212, Εὐρ. Π. Ἰδί, Ἄντιφάν. 18 2) μτφ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ σύζυγος δύο ἀνδρῶν : Σοφ. Οἴτ.260 ἔχων δὲ ἑλέκτρα καὶ γυναιχ' ὁμόσπονρον" || ὁδ. ἐνεργ. ὁ τὴν αὐτὴν γυναικα σπεύρων, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πρὸς τινά συζύγιον : αὐτ.460 καὶ τοῦ πατρὸς ὁμόσπονρος τε καὶ φονεῖς 3) νεώτ. εἰδ. φυτολ. ὁ ἔχων ἀπόρους τὸν ἑτέρου μόνον γένους : τὸ φυτὸν λυκοπόδιον εἶναι ὁμόσπονρον.

ὁμόσσαι, ὁμόσσας ἐπ. ἀπαρφ. κ. μτγ. ἀορ. τοῦ ὄννυμι.

ὁμόσσυτος-ον μτγ. ὁ κατὰ πῶς ὁρμῶν : Νόνν. Δ.45,217 ὁμόσσυτος ἦε Κρόμμυ.

ὁμόστυχος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ζῶν : Γρηγ. Ναζκ. π. Στεφ. ὁμόστυχος ὁμοδίατος - φίλος καὶ ὁμόστυχος.

ὁμοστυγῶ-ἔω Ἐπιγρ. ζῶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην : Ἐπιγρ., Βασ. Θεολ.298 ὁμοστυγεῖν καὶ συνοικεῖν.

ὁμοστυφῆς-οὗς-ές μαν. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέμμα : κ. συνεκδ. τὴν αὐτὴν κόμην : Ἀνδρ. Κρ.173.

ὁμοστυφῶς-ον μαν. ὁ ὁμοστυφῆς βλ.λ.

ὁμοστυφῆς-οὗς-ές ἴσμου, στείλιω μτγ. ὁ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἱγνῶν στείλιω, ὁ ἴσμου βαδίζων, πορευόμενος, ὁδ. μτφ. ὁ σύμφωνος τινί : Κύριλλ. 11,12, αὐτ. Κδ' Ἰω. 18,19,1024 τοῖς διὰ Μωσέως .. νόμοις, ἦγουν τοῖς πάλαι τεθεσπισμένοις ὁμοστυφῆς καὶ σύνδρομος.

ὁμοστυφῆ-ἴχος ἴδ. ἴδ. ἴσμου, στείλιω ἀρχ. λεξ. ὁ ἴσμου στείλιω, βαδίζων, χοροδῶ. Θεο. 1,319H ἐὶ ἡμα τινί πορευομένης.

ὁμοστυφῆς-οὗς-ές ἴσμου, στείλιω ὁ ἴσμου στείλιω, βαδίζων, ὁ συνοδεύων τινά, ὁ συμπορευόμενος τινί : Νόνν. Εὐαγγ. Ἰω. 10,143 ἀπεσπας ὠμαρτησεν ὁμοστυφῆων χορὸς ἀνδρῶν.

ὁμοστυφῶ-ῶ ἴσμου, στείλιω βσίμω, στείλιω ἴσμου μετὰ τινος, εἰς τὸν αὐτὸν στίχον, εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν κωρῶν, βαδίζω, συμπορεύομαι, συμβαδίζω : Ἰλ. Ο.635 βόεσσιν αἰὲν ὁμοστυφῆαι.

ὁμοστυχοῦς-ον ἴσμου, στείλιω ὁ ἐν τῷ αὐτῷ στείλιω, ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ ἢ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει ὁμοῦ μετὰ τινος ὦν : Θεόδωρ. Φαίτρ. δ,δ,3 ἐκ νικκῶν καὶ στρωφῶν εἰς γλυκεῖας καὶ λιπαροῦς καὶ εἰς τις ἄλλας ὁμοστυχοῦς || ὁ τῆς αὐτῆς καταστάσεως, τῆς αὐτῆς κατηγορίας, ἰσοθάμβος : Πλάτ. Ἠθ.503D μανία γὰρ ὁμοστυχοῦς μὲν ἢ ὀργή ἴδ. γρ. ὑπόδοχος" || ἰσότητος : Ἐπιφάν. Ἀγκυρ.67,64 ὁμοστυχοῦς καὶ ὁμοουσίος ἐστὶν ἡ ὀγία Τριάς, Δαμάσκ. Ἀρχ.312.

ὁμοστυχοῦς ἑπίγρ. μτγ. κ. μαν. κατὰ τὸν τρόπον ὁμοστυχοῦν βλ.λ., ἐν ἰδιότητι ὁμοστυχοῦ : Ἐπιφάν.2,31A.

ὁμοστυχοῦς-ον ἴσμου, στείλιω, στέλλωσι κ. μαν. ὁ πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἴσμου μετὰ τινος διευθυνόμενος, συμπορευόμενος, συνταξιδιώτης, ὁδ. ὁ συνοδός, ὁ ἀκόλουθος : Σοφ. Οἴτ.212 Βάκχων .. Μαίνωδων ὁμοστυχοῦν, Ἄπολλ. Ρ.2,802 ὁμοστυχοῦν ὄννυμι ἑκασταί. 2) ἰστολῆ κ. μαν. ὁ καθ' ὅμοιον τρόπον ἐνδεδυμένος, κ. μαν. ὁ ὄμοιος : Αἰσχ. Ἰκ.496 μορφής δ' οὐχ ὁμοστυχοῦς φύσεως Μηναι.1,2 Ὁδδ.8 ἐπείρεε παίδων εὐαγῶν τὸ ὁμοστυχοῦν φυχῆς ἀσπιλον σῶμα.

ὁμοστυχοῦς-ον ἴσμου, στείλιω μτγ. ὁ ἀισθανόμενος τὴν αὐτὴν στείλιω, ὁ καθ' ὅμοιον τρόπον στείλιω, ἀγαπῶν : Νόνν. Δ.3,386.

ὁμοστυχῶς ἴδ. ἴσμου, στείλιω μαν. ὁ συστράτης : Συνεχισταί Θεοφάν.306,20.

ὁμοστυχοῦς-ον νεώτ. ἐπὶ φωτῶν, ὁ φέρων ὁμοιομόρφους στίλους.

ὁμοστυγενέτας-ασίδ. Ἐπιγρ. δωρ. ὁ συγγενής.

ὁμοστυγγόνος-ον ὁ συγγενής, ὁ συγγενικός : λαὸν αἰγῶν .. ὁμοστυγγόνων.

ὁμοστυζέ-υτος ἴδ. ἴδ. ὁ ἴσμου δεδεμένος, ὁ συνεκτυμμένος, συνηνωμένος : Φιλῶδ.236 ὁμοστυζετα δὲ ἔξανθόν τ' ἐπεισθῆθεν μέλι καὶ γάλα σύμπακτον.

ὁμοστυμῶνας-ον μτγ. ὁ σύμφωνος τινί, ὁ ὁμόφωνος : Ἀθανάσι. 1,826.

ὁμοστυφῶς-ον λεξ. ὁ συνοδοιπόρος : Ἡσ. ἐμόσφυρος, συνοδοιπόρος, Σουίδ. ἐμόσφυρος, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τῆν πορείαν ποιούμενος 2) Ἡσ. ἐμόσφυρος : ἀδελφός : || EM 625,23 ἐμόσφυρος ὁ ἀδελφός, διὰ τὸ περὶ τὰ αὐτὰ σφυρὰ τῆς μητρὸς πεσεῖν γεννηθέντος 3) Ἡσ. ἐμόσφυρος .. τῆς δὲ τρίτης συλλαβῆς ἐκτετατομένης, ἡλοι τὸν ὁμόφυρον, σφῆρα γὰρ τῆς ἀπορίμου γῆς τὸ μέτρον.

ὁμοστυμῶ-ἔω ἴδ. ἴδ. ἴσμου, στείλιω εἶμαι τὸ αὐτὸ στήματос, ἔχω τὴν ἴδιαν μορφήν, μτ. δοτ. : εἰκ. ἐν Δημόκρ. π. Θεόδωρ. Αἰοθ.50.

ὁμοστυμῶν-ονος-ον ἴσμου, στήματос ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ στήμα, τὴν ἴδιαν μορφήν : Θεόδωρ. Φι.4,24 ὁμοστυμῶν ἴδ. γρ. ὁμοιοσχημοῦ, Σχόδλ. Ἰλ. ψ.65.

ὁμοστυχοῦς ἴδ. ἴσμου, στείλιω λεξ. ὁ συμμαθητής : Σουίδ. ἐν λ. Τυραννίδων.

ὁμοστυχοῦς-ον μαν. ὁ ἀποτελῶν ἐν σῶμα μετὰ τινος : Στουδ. Θεόδ.228B ὁμοστυχοῦς ἀπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς φιλοσοφικῆς.

ὁμοστυφῆς-οὗς-ές ἴσμου, τάσσει κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ ἢ γραμμῇ τεταγμένος : Εὐκλ. 12,12 ἐκάστη τῶν ὁμοστυφῶν πυραμίδων πρὸς ἑκάστην ὁμοστυφῆ τριπλασιάζουσα λόγον ἔξει" || ὁμ. κ. ἐπὶ ὀπτικῶν γραμμῶν : Γαλ. Χρ. Μορ. 10,12 ὁμοστυφῆς ὄψεις" || κ. ἐπὶ ὄδων : Ὀρειδ. 9,20,1' 2) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν μετὰ τινος, μτ. δοτ. : Ἰάμβωλ. Μοθ. Ἐπιστ.14, Ἰουλ. Λόγ. 4,144D ἔργα ὁμοστυφῆ ταῦταις, Δαμάσκ. Ἀρχ.37, Στουδ. Θεόδ.330B ὡς Πέτρος ἡ Παῦλος σὺν τοῖς ὁμοστυφῆσι 3) Ἡσ. ἐμοστυφῆς, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τάγματι : Διον. Ἀρεολ. Ἐπιστ.8,448, Ἰω. Χρ. β.6,20,23 4) κ. νεώτ. γραμμ. ὁ καθ' ὅμοιον τρόπον συντασσόμενος, ὁμοιοσύντακτος.

ὁμοταξία ἡ ἰσοταξία μτγ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοστυφῆ, τὸ νὰ εἶναι τις ὁμοστυφῆς βλ.λ. : Μαξ. Ὀμολ. Σχόδ.196B.

ὁμοταξίως ἑπίγρ. μτγ., μαν. κ. νεώτ. κατὰ τὴν αὐτὴν σειρὰν ἢ τῆσιν : Νικήτ. Παφ.13' 2) κατὰ τρόπον ὁμοστυφῆ βλ.λ.2 : Δαμάσκ. Ἀρχ.119.

ὁμοτάλατος EM 161,55 γλώσσα, τοῦ ἀτάλατος βλ.λ. π. ἰσότητος, ἰσοθαμβός.

ὁμοταξί ἡ ἰσότης, ἡ ὁμοιότης τάξεως ἢ διατάξεως, ἢ εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ὑπαγωγῆς 2) μεγάλη ὑποδιαιρέσις ἐν τῇ συστηματικῇ κατατάξει τῶν

ζώνων ἢ τῶν φυτῶν, περιλαμβάνουσα συγγενεῖς πρὸς ἀλλήλας τάξεις: 3) εἰδ. ἐκκλ. ὁμοταφίας σὺστημα τὸ καθ' ὃ οὐτε ἡ πολιτεία ἀσκέει ἐξουσίαν ἢ ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, οὐτε καὶ αὕτη ὀφείλει ὑποταγῆναι τῇ εἰς τὴν πολιτείαν.

ὁμοτάφος-ον ἴσου, θάπτω) ὁ ὅμοιο ταφῆς, ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τάφον: Αἰσχίν., 149 ἀναγίνωσθε δὴ, ἃ περὶ τοῦ ὁμοτάφου αὐτοῦ γενέσθαι λέγει: ὁμ. μτ. γενικ.: Πλούτ., Ἠθ.359B.

ὁμοταχῆς-οὗς-ές (ὁμοίω, τάχος) κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ταχύτητα πρὸς ἄλλον τινά, ὁ ἐξ Ἰσου ταχύς, ὁ ἰσοταχῆς: Ἀριστλ. Οὐρ.289B,9 ἕκαστον ὁμοταχῆς ἔσται τῷ κύκλῳ καθ' ὃν φέρεται, αὐτ.Φυσ.237A,1, αὐτ.249A,8 οὕτω καὶ περὶ τὴν κίνησιν ὁμοταχῆς τὸ ἐν ἴσῳ χρόνῳ κινηθέν ἴσον τοσοῦδι, Στράβ.2,3,2 αἱ κατὰ μεγάλου κύκλου τῶν ὁμοταχῶν κινήσεων, αὐτ.5,2 οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες ὁμοταχεῖς τῷ πᾶσι.

ὁμοταχῆς-ον μτγν. ἄ. ὁμοταχῆς βλλ.: Ἠλιόδ. Αἰθ. 10,29 τὸν δρόμον οὕτως ὁμοταχον ρυθμίζων.

ὁμοταχῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετ' ἴσης ταχύτητος: Ἀριστλ. Φυσ.236B,35 τὸ ὁμοταχῶς κινούμενον, Προύκλ. Ὑποτ.3,45, Σιμплиκ. Φυσ.992,24.

ὁμοταγῆς-οὗς-ές (ὁμοίω, τέγος) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ τέγος, μετὰ τῶν ἄλλου, ὁ ὄπῳ τὴν αὐτὴν στέγην ὄν: Ἐπιγρ. νεωσσικῶν τῶν ὁμοταγῶν.

ὁμοτελής-οὗς-ές (ὁμοίω, τελῶ) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ τελῶν τὰ αὐτὰ μετὰ τῶν ἄλλων τελῶ, ὁ ὁπίστων, πληρώων τοὺς αὐτοὺς φόρους: Ἠσ. ἐπιμεταλείς, ὁ ἄπῳ τῶν αὐτῶν τημημάτων: Ἐπιγρ. ἐπιμελεσθῶ τὰς πόλεις τὰς ἰερουσιτικῶν καθάπερ τὰς ὁμοτελεῶς ἰδ.έρμ. ὡς τῆς ἰδίας αὐτῶν πόλεως, Πολυδ.3,56, ψέλλ. Σύν.Νόμ.1372 τυγχάνουσι δ' ὁμοτελεῖς, ὡς ἄρεσε τοὺς νόμους, ὁμοῦ ἄντες οἱ τῆς αὐτῆς ὑποταγῆς τυχόντες, κἀν διαφῶρων ἔχωσι τελέσματα τοῖων.

ὁμοτέρμων-ονος-ον (ὁμοίω, τέρμα) ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ σῦντα, ὁ συναρθεῖν μετὰ τῆς οὐμοροσ, ὁ πλειοψηφικός, ὁ γείτων συναρθεῖν μτ.γενικ.: Πλάτ. Νόμ.842E μὴ κινεῖται γῆς ὄρια μηδεὶς μητε οἰκίων πολίτω γείτονος μητε ὁμοτέρμωνος, Νικ.ἀπ.5 ὁμοτέρμονα νῆσον Σικελίας, Διον. Ἀλ. Ρωμ.1,9,26, Νόμ.Εὐαγγ. Ἰω.7,12 ἰουδαίους ὁμοτέρμονα γαίαν· κ. μτ. δοτ.: Ἀθήν.14,625F ὁμοτέρμονες τοῖς Λυδοῖς εἰσίν.

ὁμοτέχνος-ον (ὁμοίω, τέχνη) κ. νεώτ. ὁ ὁσκήν τὴν αὐτὴν τέχνην, ὁ σύντεχνος, ὁ συντεχνίτης, μτ. δοτ.: Πλάτ. Λάχ.187A τίς ὁ διδάσκαλος ἑκατέρω καὶ τίνες ἄλλοι ὁμοτέχνου αὐτοῖς· κ. ἀπολ.: Κδ Πράξ.18,3 διὰ τὸ ὁμοτέχον εἶναι ἔμμενε παρ' αὐτοῖς καὶ εἰργάζετο: ὁμ. ὡς οὐσ. ὁ συνάδελφος, ὁ συντεχνίτης: Ἠθ.289 λαμβάνηται γάρ τινά φρασι μιγομένον νεκρῷ προσφάτω γυναικίος, κατελπίει δὲ τὸν ὁμοτέχον, Πλάτ. Πρωτ.328A καθ' ὅσον οἰεῖ τ' ἦν ὁ πατήρ καὶ οἱ τοῦ πατρὸς φίλοι διτες ὁμοτέχνοι, Ξενοκρ.7,15, Δημ.ὀλιγ. οὗδ' εἰς τὰς ὁμοτέχνας πόρνας: κ. μτ. γενικ.: Πλάτ. Χαρμ. 171: πᾶσι γὰρ τὸν αὐτοῦ ὁμοτέχνον, Ἀλεξ. 173,7 οὐδὲς τῶν ὁμοτέχνων μου, Ἀριστ. αἰν.1,19, Δαμ. κ. ΑΠ.7,206,1 ὁμοτέχνη κωνῶν· ὁμ. κ. μτ. δοτ.: Πλάτ. Θεάτ. 125B ὁμοτέχνος ὄν Κωλικρίτη, Λοκ. Δημόκρ.23 καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμοτέχνος εἰμί σοι, Πολυδ.7,7 τὰς πόρνας ὁμοτέχνο: ὡς ἡπὶ ἀνεμερόμενος εἰς ἐμπειρον, καλὸν ἱστρον: Ἰνπ. Παραγ.7 ἐπ' οἷς ἄν ἱστροὶ ἀγαθὸς ἀκμάσει ὁμοτέχνος καλεόμενος: 2) μτγν. κ. μων. τῆς ὁμοτέχνον ὡς οὐσ. ἡ συντεχνία, τὸ σωματεῖον: Ἐπιγρ. ὁμοτέχνων τῶν Λαοριῶν.

ὁμοτεχνῶ-έω (ὁμοτέχνος) ὁσκή τὴν αὐτὴν τέχνην, τὸ ἴδιον ἐπάγγελμα, εἶμαι ὁμοτέχνος: Ἰνπ. Ἐπιστ.17 οὐτε δὲ οἱ πάσχοντες ἐξομολογεῖν ἐθέλουσιν, οὐτε οἱ ὁμοτεχνότες μαρτυρεῖν.

ὁμοτήθος-ον Φώτ. ὄντι ὁμοτήθος βλλ. ὁμοτήτης (ὄτι ἰδουμί λεξ. κ. μων.) ὁ ὄμνην, ὁ ὄρμηζόμενος: ΕΜ 258,3, Θεόδωγ. Καν.45,3.

ὁμοτικός-ή-όν μτγν. ὁ ὄμνην ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄρκον, ὁ τοῦ ὄρκου ἢ ὁ διὰ τὸν ὄρκον: Ἀπολλ. Δρακ. Σύντ.52,27 ὁμοτικὸν ἐπιθήμενος, Λογίγν. Ὑφ.16,2 ὁμοτικὸν σχῆμα, Ὑδρίγν. 1,1616A.

ὁμοτηρία (ἡ) ἰσομοτιρία μτγν., μων. κ. νεώτ. τὸ ἔχειν τὴν αὐτὴν τιμὴν ἢ ἀξίαν, ἡ ὁμοτιρία ἢ ἰσότης κατὰ τὴν τιμὴν ἢ τὸ ἀξίωμα, ἡ ἰσοτιμία: Λοκ. Νεκρ. Δ.152 μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτηρία, Βασ.3,36C, αὐτ.43B κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους ὁμοτηρίαν, Δαμοκρ. 1,169B ἄλλας ἐπένεοι ἐνώσεις, κατὰ τὴν ἀξίαν φησὶ καὶ ὁμοτηρίαν: 2) νεώτ. ὁ θεομοτις τῶν ὁμοτιμῶν ἐγγενῶν.

ὁμοτίμος-ον (ὁμοίω, τιμή κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν τιμὴν ἢ ἀξίαν, ὁ ἀπολαύων ἴσης τιμῆς ὁ ὁμοίος, ὁ ἐξ Ἰσου τιμώμενος: Ἰλ. Ο.10 ἴσῳ μ' ὁμοτίμον ἔοντα βίη ἀκίωνα καθέξῃ· κ. μτ. δοτ.: Θεοκρ. 17,16 τὴν αὐτὴν κα μακροεσι πατῆρ ὁμοτίμον ἔθηκεν ἀθανάτοισ' ὁμ. κ. μτ. γενικ.: Νόμ. Δ.7,103 μακάρων ὁμοτίμος .. ἔσται Διόνυσος· κ. ἀπολ.: Χρον. Μορ.4215 ἐκεῖ μετὰ τὸν πρίγκιπα τοὺς δευβαλαν νὰ εἶναι ἰσὴν φιλικῆ) διὰ νὰ ἔχουσι ὁμοτίμια ἴην ἴση μοῖρα: ὡς ἢ γενικ. πρῶτον, ὁ ἔχων ἴσον μέρος μετ' ἄλλου ἐν τῇ ἐξουσίᾳ: Πλούτ. Δ.8,9 τῆς στρατηγίας ὁμοτίμον ὄντα: ὁμοτίμον παρὰ τοῖς Πέρσασιν, οἱ ἔχοντες ὁμοίαν ἀρχὴν ἀλλήλους τιμῆς εὐπατριδοῖ, ὡς οἱ ὁμοιοὶ ἐν Σπάρτῃ: Ξεκ.ΚΠ.2,9 οἰσῆπερ ἔχοντες ἐρχονται παρ' ἡμῶν οἱ τῶν ὁμοτιμῶν καλούμενοι, αὐτ.7,585: ὡς ἢ μτ. τίλος ἐν τῇ αὐτῇ τῶν Πτολεμαίων τῆς Αἰγύπτου: Πάπ. ἐπιδικῶς κατ' αὐτῶν ὄντηνμα Ἐρμία τῶν ὁμοτιμῶν τοῖς συγγενεῖσι καὶ στρατηγῶν: ὡς ἢ μτ. ἐπὶ τῶν Ρωμαίων συγγλητικῶν: Πλούτ. Νομ.5 πωλητῶν δὲ τοῖς ὁμοτίμοις περιποίησιν ὡς ἀνηρημένους ἐπ' αὐτῶν: ὡς ἢ νεώτ. ὁμοτίμος καθηγητής τοῦ πανεπιστημίου ὁ μετὰ εἰκοσιπενταετῆ ὑπηρεσίαν ἀποχωρήσας λόγῳ ὄρου ἡλικίας: ὡς ἢ νεώτ. ὁμοτίμος εἰς τινας ἕνας χώρας οἱ ἐγγενεῖς τιμαροῖχοι τοῖς μεσαιωνοῖς, σπλην ἀνεμύρινον ὡς κωπιάς διὰ τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς αὐτῶν μόνον τοὺς ὁμοίους αὐτοῖς: ὡς ἢ γενικ. ἔχων κληρονομικὸν τίτλον, εἰδ. δ' ἐν Ἀγγλίᾳ τίς εὐγενὴς πλὴν τῶν βασιανῶν: 2) ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ἴσον βαθμόν, ὁ τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ: Γαλ. 10,745 σπικεῖδῶν ἐν ἀπασὶ τοῖς ἀγγέλοις ὁμοτίμος.

ὁμοτιμῶς ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. ἐν ὁμοτιμίᾳ βλλ. ἢ, ἐν ἴσῳ τιμῇ ἢ ἀξίᾳ: Ἀριστ. αἰν.1,3, Φιλότ. Ἰω. Ὑπομ. ΑΠ. 13,20, αὐτ. Α. Ὑποτ. 367,9: 2) ἐν ὁμοίῳ, ἴσῳ βαθμῷ, ὀξίωμοι: Γαλ. 2,653, αὐτ. 10,606 ὁμοτιμῶς οἱ χυμοὶ διασπῆνται, Στέφ. Ἀβ. Γαλ. 1,2701D· κ. μτ. δοτ.: Γαλ. 9,365 τοῖς ἴδιοις .. γνωρίσασθαι τὰ συνακολουθούσα πολλὰς ὁμοτιμῶς γράφω.

ὁμοτίπθεος-ον (ὁμοίω, τίπθη) ὁ ὄπῳ τῆς αὐτῆς τροφῆς τραπεθῶν: Φώτ. ὁμοτίπθεον, οὐχ ὁμοτίπθεον, ἰσοδρόμ. ὁμοτίπθεον: Δεικ. ἀν.89,248.

ὁμοτιόχοι-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν, κοινὸν τοῖον μετὰ τῶν ἄλλου, ὁ ἄμεσος γείτων: Πλάτ. Νόμ.884C ὁμοτιόχον οἰκόντα, Ἰσατ. 6,39 ὁμοτιόχος οἰκία, Καλλ. Δημ. 117 μὴ τίνος ἐμὴν φίλος δε τοῖ ἀπεκχέθ, εἰ μὴδ' ὁμοτιόχοι: ὡς ἢ ἐπὶ κτηνῶν, ὁ παρακλητῶν ἐν συνεσίᾳ ὄν, συνεχόμενος, Διόδ. Σ. 149 ὁμοτιόχον δὲ τὴν βιβλιοθηκῆ κατασκευασθῶς, .. οἰκὸν εἰκοσικλίνον: 2) κ. μτφ. ὁ μετ' ἄλλου συναφῆς, ὁ πρὸς ἄλλον πλῆστον, ὁ προσομιῶν: Αἰσχ. Ἀγ. 1004 νόσος γὰρ γείτων ὁμοτιόχος φρεθίει, Ἰνπ. ἀνομ. 295 λήνη μανίας ὁμοτιόχος εἶναι μοι δοκεῖ, Πλούτ. Ἠθ. 503 D μανία ὁμοτιόχος ἢ ὄργη.

ὁμοτονία (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοτόνου βλ.κ. || εἰδ. μουσ. συμφωνία φωνῶν ἢ ὄργάνων εἰς τὸν αὐτὸν τόνον, ἄχον.

ὁμοτόνιον (τό) μυσ. συμφωνία, ὁμόνοια : Χρον. Μαρ.27,16 κί ἀπό τοῦ νῦν καὶ ἔμπροσθεν ἄς ε-χωμε ὁμοτόνιον (κωδ. Παρια. ὁμόνοιαν).

ὁμοτόνος-ον ἰσομό, τόνος κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τόνον, τὴν αὐτὴν ἔντασιν, ἴσην δύναμιν : Γαλ.10,615 μονότονον περετόν || νεώτ. ἱατρ. ἐπὶ πυρετοῦ, ἀλεγμονῆς κτ., ὁ μὴ παραουσιάζων διακυμάνσεις ἢ αὐτορρυθμίσεις || ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μίσην δύναμιν εἰς ἕκαστον μῦν : Φιλῶστρ. Γυμν.36.

2) εἰδ. μουσ. ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν μουσικὸν τόνον, ὁ εἰς τὸν αὐτὸν μουσικὸν τόνον : Γαυδ. 21 τὰ λεγόμενα ὁμότονα (ἐν. σμεῖα). Νικόμ. Γερ. "Αρμον.11,5" || τὸ αὐτὸ ὁμότονον ὡς ὅσα, ὁ μετατόσο τοῦ βαρέος καὶ τοῦ ὀξείας μέτριας τόνος : Πλάτ. Φιλ.17C δύο δὲ ὄωμεν βαρὺ καὶ ὀξύ, καὶ τρίτον ὁμότονον. **3)** μτφ. ὁ ἴσος, ὁ ὁμοῖος, ὁ ὁμαλός : Μάρκ. Ἀδρ.1,14 καὶ εἶπ' αὐτοῦ τὸ ὁμαλὸς καὶ ὁμότονον ἐν τιμῇ τῆς φιλοσοφίας, Λογγίν. Ὑφ.36,4 τὸ δ' ἐν ὁπεροχῇ, πλὴν οὐχ ὁμότονον, μεγαλοφυῶς, βολήθηνα τῇ φύσει πάντη πορίζεσθαι τὴν τέχνην. **4)** εἰδ. γραμμ. ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τονισμὸν, ὁ ὁμοῖος τονιζόμενος : Διον. "Αλ. Συσθ.11, "Απολλ. Δύσκ. Ἀντιμ.75,16.

ὁμοτονούτης ἐπίρρ. μτγν. μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως : Φιλ. Μηχ. Βελον.61B ἰσως καὶ ὁμοτονούτως ἀλλήλους.

ὁμοτονῶ-ῶ (ὁμοτόνος) μτγν. ἔχων τὸν αὐτὸν τόνον, τὴν αὐτὴν ἔντασιν : Φιλ. Μηχ. Βελον.61,18 ἰδ. γρ. ἀντὶ ὁμοτονούτως, Βίτ.63,1 **2)** ἔχων τὸν αὐτὸν μουσικὸν τόνον μετὰ πινος, μτ. ὁστ. : Νικόμ. Γερ. "Αρμον.12" **3)** εἰδ. γραμμ. ἔχων τὸν αὐτὸν τονισμὸν : "Απολλ. Δύσκ. Συσθ.51,24, "Αρμῶν.126 ὁμοτονεῖ τοῖς βαρῦτοις τὰ βαρῦτονα.

ὁμοτόνης ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν αὐτὸν τόνον, μετὰ τὴν αὐτὴν ἔντασιν, δύναμιν, ἐπὶ ἀσφυγμῷ : Γαλ.9,84 ὁμ. ἐπὶ ἔλξεως : αὐτ.13,685, Σουθ. ἐν λ. ἀνυρεπίστου ὁμοτόνης ὅπε τὸν ζευγῶν ἔλκεσθαι. **2)** ὁμοῖος, ὁμοιομόρφος : Ἀριστ. Περ. 91α,14 ὁμοτόνης φερομένοιο τοῦ ἄλλου. **3)** εἰδ. γραμ. διὰ τοῦ αὐτοῦ τονισμοῦ, μετὰ τὸν ἴδιον τόνον πρὸς τὴν ἄλλην : Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Παιρασίος ὁμοτόνης γῶ οικιστή.

ὁμότοκος-ον λεξ. ὁ ἔχων ὁμοιον τόξον, πλασθεῖσα ὑπὸ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. "Αδσιο.

ὁμοτόξ-ή-ὸν ὁ ὀρκωτός : Θεόδωγστ. Καν.75.

ὁμοτράπεζος-ον ἰσομό, τράπεζα κ. νεώτ. ὁ ἐν τῇ αὐτῇ τραπεζῇ ἐσθίων μετὰ πινος, ὁ μὲν δειπνός, ὁ μὲν ὀσπίτος, ὁ συνδαιτυμῶν : Ἡρ.3,132 ὁμοτράπεζος βασιλεῖ ἐγγεγόνες, αὐτ.7,16 ὁμοτράπεζός τε μοῖ καὶ ὁμοσπονδὸς ἐγένεο, Πλάτ. Νόμ.868B ἱερῶν μὴ κοινωνεῖτω μηδὲ ὁμοτράπεζος γινεῖσθαι ποτὲ, αὐτ.Εὐθφρ.4C συνείσθῃ σοι καὶ ὁμοτράπεζος. || οἱ ὁμοτράπεζοι τιμητικὸς τίτλος μεγιστῶν πινῶν ἀποτελοῦντων τὴν ἀκαλοῦσθαι τοῦ βασιλέως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Περσίᾳ : Ξεν. ΚΠ 7,1,30 οἱ μὲν γὰρ ἔταιροι τε αὐτοῦ καὶ ὁμοτράπεζοι συνεισέβαλον πρὸς τὸν ὁμότιμος.

ὁμοτραχέος-οὺς-ές (ὁμομό, τρέχω) σχόλ. ὁ ὁμομό, ὁ συγγνώως τρέχων, ὡς ἔτυμ. τοῦ ἀτραχέος Σχόλ. Πινδ.11 89.

ὁμοτριβῶ-ῶ (ὁμομό, τριβῶ) Ἐπιγρ. κτ. τῶν ὁμοτριβούντες λίθοι ἐντέλωσ λείοι, σπλῆνοι καὶ στενωὶς προσηρμωσμένοι πρὸς ἀλλήλους.

ὁμοτρίχος-ον ἰσομό, τρίχ' ἀρχ. λεξ. ὁ ὁμοτρίχ' βλ.κ. : Πολυδ.6,156, "Μσ. ἐν λ. ὁμοτρίχ'.

ὁμοτροπία (ή) ἰσοτρόπος) μτγν. ἡ ὁμοιότης τρόπων, ἡ ταυτοῦτης χαρακτήρων ἢ ἔξεως : Διον. "Αλ. Ρωμ.4,28 τῶν γαμβρῶν ἑκάτερος ἐναντίᾳ συναμφείᾳ τύχη κατὰ τὴν οὐχ ὁμοτροπίαν.

ὁμότροπος-ον κ. μυσ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τρόπον ζωῆς, τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ ἔθιμα ἐν τῷ βίῳ, ὁ ὁμοιότροπος : Πλάτ. Φαιδ.83D ὁμότροπος τε καὶ ὁμότροφος γίνεσθαι (ἐπὶ τῆς φύξης ἐν ἀνατροφῇ πρὸς τὸ σῶμα), Θεοφρ. Χαρ.26,6 τῶν πολιτῶν τοὺς ὁμότροπους καὶ τοὺς ταῦτα προαιρουμένους, Μηναι.11,1 Ἑσπ. ἡ ὁμόφρων οὐσίκοις ἔνυφρος ὁμότροπος τῶν ἄγων καὶ ὁμότροφος || ὁμ. κ. ὡς ὅσα : Πινδ. Ο 13,7 Δίκαι καὶ ὁμότροπος Εἰρήνη ἰδ. γρ. ἀντὶ ὁμότροφος, Αλοχην.158 περὶ δὲ τῶν ὁμοτροπῶν τῶν Τιμάρχου, Διογ. Α 9,70 λέγοιτο δ' ἐν τῇ Πυρρῶντος ὁμότροπος. **2)** ὁ σύμφωνος κατὰ τὸν τρόπον πρὸς τὴν, ὁ ὁμοῖος, ὁ ὁμοιοειδής : Ἡρ.249, αὐτ.8,144 θεῶν ἰδρώματα τε κοινὰ καὶ θυσία ἠδῶσ τε ὁμότροπα, Αλυ. Τακτ.19 εἰς τὴν ἄλλην ὁμότροπον ταυτία λειτουργίαν. **3)** ὁ ὁμοιογενής, ὁμοιοειδής : Δαμάσκ. Ἀρχ.45. **4)** νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ δεικνύων τὸν αὐτὸν τροπισμὸν βλ.κ.

ὁμοτροπία-ῶ ἰσοτρόπος) μτγν. εἶμαι ὁμότροπος βλ.κ.η, ἔχω τοὺς αὐτοὺς τρόπους, τὰ ἴδια ἤθη καὶ ἔθιμα : Κύριλλ.2,60α, αὐτ.7,293D.

ὁμοτρόπος ἡ ἐπίρρ. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον : Αλυ. Τακτ.3,3 Δυσκαλεῖσθαι ὁμοτρόπος, Ἀριστ. Σοφ. Ἐκ.183β,6 Νυμφῶδ.κ.Σχόλ. Σοφ. ΟΚ 337 ὁμοτρόπος ἡμῖν δικαιοῦσι.

ὁμοτροφία (ή) ἰσοτρόφος) μτγν. τὸ εἶναι τὴν ὁμότροπον, ἡ κοινὴ ἀνατροφή, ἡ συμβίωσις : Ἰώσ. Α 18,6, ὁμοτροφία καὶ συνηθείας αὐτῶ πολλῆς γενομένης πρὸς Δροῦσων.

ὁμοτροπῶ-ον ἰσομό, τρέπω) κ. νεώτ. ὁ ὁμομό μετ' ἄλλου πινός τραπεῖς, ἀνατραφεῖς, μτ. ὁστ. : Ὑμν. Ἀπολλ.199 Ἀρτεμῆς ὁμότροφος Ἀπόλλωνι, Ἡρ.2,66 πολλῶν δὲ ἐόντων τῶν ὁμοτροφῶν τοῖσι ἀνθρώποισι θηρίων ἰεπὶ τῶν κατοικίδιων ζῴων || ὁμ. κ. μτ. γενικ. : Ὀμ. Ὑμν.9,2 παρθένον .. ὁμότροπον Ἀπόλλωνος, κ. ἀποδ. : Πινδ. Ο 13,7 Δίκαι καὶ ὁμότροφος Εἰρήνη ἰδ. γρ. ὁμότροπος. **2)** κ. νεώτ. ἀπολ. ὁ ἐσθίων μετ' ἄλλου πινός, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν διαίταν, ὁ συντροφῶν, ὁ ὁμοδίατος, ὁ ὁμοσίτος : Πλάτ. Φαιδ.831 ὁμότροπος τε καὶ ὁμότροφος γίνεσθαι. **3)** ὁμότροφα πεδία (αἱ πεδιάδες ἐν αἷς ἀνατεροφόμεθα ἀπὸ κοινοῦ) : Ἀριστφ. Ὀрк.329 ὁμότροφα θ' ἡμῖν ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν [σχόλ. κοῖον τὴν αὐτὴν ἡμῖν κατονομήν νερόμακτα].

ὁμοτροπῶ-ῶ (ὁμομό, τρέχω) ποι. τρέχω ὁμομό μετὰ τίνος, συντρέχω, "Οδ.451 ὁμοτροχῶνα (π. ἔβαστ. ἀντὶ ἡμια τροχῶντα), Μαν.6,527 θούρος .. Ἐρμῆ ὁμοτροχῶνα.

ὁμοτύπια (ή) ἰσοτύπος) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὁμοτύπου, ἡ μεταξύ τῶν ὁμοτύπων σχέσις, ἡ ὁμοιότης τοῦ τύπου, τῆς μορφῆς : Φιλῶξ. Γραμμ.π. ΕΜ 234,55 μῆποτε ὁμοτυπία συγκριτικῶν ταῦτα ὁπῶντονα.

ὁμοτυπικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὁμοτυπία, ὁ τῆς ὁμοτυπίας ὁμοτυπικῆ κληρονομικότης ἢ ὑπὸ τῶν γονέων μεταδιδόσας εἰς τὰ τέκνα χαρακτήρων εἰς τὰ μέρη τοῦ σώματος αὐτῶν.

ὁμότυπος-ον ἰσομό, τύπος) πάμ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τύπον, τὴν αὐτὴν μορφήν, ἰδιότητα ἢ κατασκευὴν πρὸς ἄλλον, ὁ ὁμοτύπος : ὁ δεξιός μῦθος εἶναι τὸ ὁμότυπον τοῦ ἀριστεροῦ. **2)** πάμ. ὁ αὐτός κατὰ τὸν τόνον, ὁ ὁμοφώνος, ὁ ὁμόσχος ἢ ἡ διαίρεσις κυρίᾳ ἔξαση φρασεῖα ὁμότυπος πρὸς τὸ παρ' ἑκάστῳ εἶναι διστήν.

ὁμοτύραννος-ον ἰσομό, τύραννος) μτγν. ὁ συντυραννῶν, ὁ μετῆγων τῆς τυραννίδος μετὰ πινος ἄλλου : Φιλ.1,514 ἰδ. γρ. ὁμοτύραννος.

ὁμότυχος-ον ἰσομό, τύχη) μυσ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν τύχην : Θεοφάν. Κερ.169 (ἔκδ. Μι.).

ὄμοσ (ὄμοσι) ἑπίρρ. κ. μαν. κ. νεώτ., σίολ. ὄμοι (Σαφ. ἐν Αὐρ. Συμμλ. 23,13) κυρ. ἐπὶ τόπου, ἐν τῷ ἀπὸ τῶν μαζί, ἀντάμα: Ἰ.Ψ 84 μὲν ἐμὰ σὺν ἀπάνευθε τῶθμενοι ὁστέ, Ἄχιλλεῦ, ἀλλ' ὄμοσ, Σοφ. Ἰλ. 715 ὄμοσ δὲ πάντες ἀναμειγμένους, Ξεν. ΚΠ.6,17 ὄμοσ μὲν ὄντες πλείω κακὰ τοῖς πολεμίοις ποιοῦμεν ἢ πάσχουμεν ἰάντιθ, χωρὶς εἶναι, Πλουτ. Βροτ. 5 ἐσάντα μὲν ὄμοσ Κάτωτα καὶ Καίσαρα, διαφερομένους περὶ γνώμης, ΚΔ Ἰω. 2,2 ἦσαν ὄμοσ Σίμων Πέτρος, καὶ Θωμᾶς, . . καὶ Ναθαναὴλ. || ἔχον. ἐν ταυτῷ, μαζί, συγχρόνως: Ἰ.Λ. 127 ὄμοσ δ' ἔχον ὡκέως ἴππους, Ὀδ. Μ. 424, Αἴαχ. Πέροσ. 401 παρήν ὄμοσ κλύειν πολλὴν βοήν, αὐτ. Εὐμ. 286, Σοφ. ΟΚ 329 θιγγάνω θυοῖν ὄμοσ, αὐτ. Ἡλ. 1416 εἰ γὰρ Αἰγίσθω θ' ὄμοσ Ἰβερναρό. Γρηγ. ἐεῖθε νὰ ἀναστέναξες μαζί μὲ τὸν Αἰγίσθον (ἠληττόμενον, ὡς αὐτῷ), ΚΔ Ἰω. 4,36 ἴνα καὶ ὁ σπείρων ὄμοσ χαίρει καὶ ὁ βερύων, αὐτ. 20,4 ἔτραχον δὲ ὁ δῖος ὄμοσ. || ὄμ. συνήθ. ἐν χρ. πρὸς σύνθετον δύο οὐσ.: συνδέεσθαι ἦδη διὰ τοῦ καὶ ἤτε, ἴνα δηλώσῃ ὅτι ἕκαστερον ἔχει τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸ ρῆμα, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁμοίως, συγχρόνως: Ἰ.Λ. 61 εἰ δὲ ὄμοσ πόλεμος τὸ δαμῆ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῖς, αὐτ. Δ. 122 ἔλκε δ' ὄμοσ γλυφίσσας τὸ λαβὸν καὶ νεύρα βόετα, αὐτ. Λ. 245, αὐτ. Ρ. 745, Ἡσιόδ. Ἐργ. 243 ἐπίγαγε . . λιμὸν ὄμοσ καὶ λοιμὸν, Αἴαχ. Χο. 502 οἰκτιρεῖ θεῶν ἀρσεσὸς θ' ὄμοσ γόνος, Σοφ. ΟΤ. 64 ἢ δ' ἐμὴ ψυχὴ πόλιτι νε καμῆ καί σ' ὄμοσ ἀτένει, αὐτ. Ἡλ. 667, αὐτ. Αἴ. 1079, Ἀριστ. Ἰνπ. 431 ὄμοσ ταρατῶν τὴν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν, Θουκλ. 7,30 ἱππᾶς τε καὶ ὀλίτας ὄμοσ, Ξεν. ΚΠ 3,3,64 ἐφρευον ἀνδρας ὄμοσ καὶ ἴππους, Πάπ. εἰς χαρὰν τε ὄμοσ καὶ σπουδῆν, Γρηγορ. Ν. 28 ὄμοσ τε γὰρ αὐτὸς εἰς ὠδίων ἐις φῶς προήνετο πηρικῶν καὶ ὄμοσ τῆς αὐτοκρατορίας σκῆπτρα ὁ πατήρ ἄρτι ἐδέδεκτο. || ὄμ. ἐπιναλαβεισθησίου τοῦ ὄμοσ: Σοφ. ΟΤ 4 πόλις θ' ὄμοσ μὲν θυμιατῶν γέμοι, ὄμοσ δὲ παίωνη. || ὄμ. κ. μ. ποτ. ὄμοσ πνί, σὺν τῷ, μετὰ πινος, μαζί, συγχρόνως: Ἰ.Ε. 867 ὄμοσ νεφέεσσιν ἰών, αὐτ. Ο. 118 κεῖσθαι ὄμοσ νεκίεσσιν, Ὀδ. Δ. 723 ὄμοσαι μοι ὄμοσ τράσεν, Ἡρ. 2,101 τῶν τοῦ μεγάλεος πέρι ὄμοσ αὐτῆ τῆ λίμνη ἐπιμνήσομαι, Αἴαχ. Πέροσ. 426 εὐχάλλῃ δ' ὄμοσ κωκυρῶσιν κατεχε. . . ἄλα, Σοφ. ΑΙ. 767 θεοῖς μὲν κἄν ὁ μῆδεν ὦν ὄμοσ [σὺν θεοῖσι], αὐτ. ΟΤ 1007 ἄσπνο' εἰμι τοῖς φευκίεσσιν γ' ὄμοσ Ἰβερναρό. Γρηγ. οὐδέποτε θὰ συναπιθῶ μὲ τὴν μητέρα μου τούλαχιστον, αὐτ. Τρ. 1237 τοῖσιν ἐχθιστοῖσι συναιεῖν ὄμοσ, Εὐρ. Ἐκ. 10,4 ὀθουέμ' αὐτῷ γ' οὐ ἔνωαλόμην ὄμοσ. 2) ἔγγος, πλησίον, κοντά: Φῶτ. ὄμοσ ἀπὶ τοῦ ἐγγύς· ἐστὶ δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς. . . : Σοφ. Ἀντ. 1180 ὄρω τάλειαν Εὐρυθίκην ὄμοσ, Ἀριστ. Ἰνπ. 245 ὁ κοινοῖτος ὄμοσ αὐτῶν ὡς ὄμοσ προσκειμένω, αὐτ. Εἰρ. 513, αὐτ. Θεσμ. 575, Ξεν. ΚΠ 3,1,2 ταχὺ παρήσαν ἄλλοι λέγοντες ὅτι καὶ δὴ αὐτὸς ὄμοσ. || ὄμ. κ. μ. ποτ. ἐγγύτατα, πλησιέστατα πρὸς τῖνα: Σοφ. Τρ. 1225 τοῖς ἐμοῖς πλεουροῖς ὄμοσ κλιθεῖσιν, Ξεν. Ἰλλ. 3,2,5 ὄμοσ . . τοῖς Ἐλλήσι στρατοπεδεύουμένοι, Πλάτ. Θεαγ. 129D ὁμοῖαι ἐκείνων ἢ ὀσθαποκίθαι ἢ ὄμοσ τοῖς τούτῳ γ' ἔλλαν, Μέν. ἀν. 851Κ ὄμοσ τὶ τῷ ἰδ. γρ. τοῦι τίκειν παρκενέθ' ἢ κόρη, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1,78 ὄμοσ τὶ τῷ τίκειν, Πλουτ. Ἀρατ. 9 αἰς μακρὰ μὲν ἢ πλάνη καὶ ὄμοσ τὶ πενητησθῆτις ἐγγεγόνει [σχεδόν], Αἴλ. Ζ. 1,36 ὄμοσ τῷ θαλάτῳ ὄντας [ἐντόνους τὰ λωβαῖα], Ἰμῆρ. Λόγ. 2,16 ὄμοσ ἦν καὶ ἔκειν τὴν πόλιν καὶ τὸ γένος ὄλον μετὰ τῆς πόλεως ἴητο τὸ αὐτό. . . : ὄμ. σπᾶν, μτ. γενικ. : Σοφ. Φιλ. 1218 νεῶς ὄμοσ στείχων, Ξεν. Ἀν. 4,6,24 ὄμοσ εἶναι τοὺς πολλοὺς ἀλλήλων [ἰδ. γρ. ἀλλήλοισι], Πάπ. ὄμοσ τοῦ φίλου τόπου αἰ

κοηρία τῆς κώμης. 3) ἐπὶ προσώ. ἐν δλω, ἐν συνδλω, μὲ τρογγύλον ἀριθμὸν: Δημ. 420 ἀπὸ Σάλλωνος δ' ὄμοσ διακόσ' ἄτιν ἔτη, αὐτ. 785 εἰσιν ὄμοσ διασύριοι πάντες Ἀθηναῖοι, Μέν. ἀν. 140, Πάπ. γίνονται ὄμοσ πυροὶ ἀράταδοι Ἄ'. **ὄμοδολος** -ον μτγ. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ὄλης: Ἰβμλ. Πυθ. 26,116 ὄμοδολοὶ χορδαί. **ὄμομοῖαι** μέλλ. τοῦ ὄμμου βλλ. **ὄμομόδοστατος** -ον ἰδμοσ, ὀδοστάσις) μαν. ὁ τῆς αὐτῆς ὀδοστάσεως, οὐσίας: Μάξ. Ὀμολ. 2,79D, Δαρσαοκ. 1,50Α. **ὄμομορα** ἴσα. ἐσομῆδαλις ἐφθῆ, μέλι ἔχουσα καὶ σπασμένη. **ὄμομυρός** [ὀ] πᾶν. ἐπὶ ζῶων, συνεργός, ἀντροπος, ὀμόζυγος, ζευγαροῖτις. **ὄμομυρέω** ἰων. τ. τοῦ ὄμορῷ βλλ.: Ἡρ. 2,33 ὄμομυροῖσαι δὲ Κωησισαῖοι [οἱ Κεταῖοι]. **ὄμομυρησις**-εως [ἡ] (ὄμομυρέω) κτ. Ἡσ. ἀπ. τ. τοῦ ὄμῆρησις. **ὄμομυροσ** -ον ἰων. ἀπὶ ὄμομορος βλλ.: Καλλ. ἀν. 185, Ἀπολλ. Ρ. 2,379 μοσσόνιοι καὶ ὄμομυροῖαι, αὐτ. 3, 1094, Διον. Περ. 649 οἱ κατὰ χῶρον ὄμομυρῶν οἰκόνε εἴβουσι, αὐτ. 686 ὄμομυρῶν αἶαν ἔχοντες. **ὄμομφάγος** ἴσα. γλώσσα τοῦ ὄμοφθόροσ. **ὄμομφαγγής**-εως [ἡ] (ὄμομφάγω) μτγ. ὁ φέγγων ὄμοσ, ὁ συνῶμα φέγγων: Νόνω. Δ. 5,113 ὄμομφαγγέτος στήλης. **ὄμομφήτωρ**-ορας [ὀ] μτγ. κ. μαν. γλώσσα τοῦ ὄμοφῶκος ἀφῆπταρ: Εὐστ. 759,64. **ὄμομφθόγιος** -ον ἰδμοσ, φθέγγομοῖαι μτγ. ὁ ὄμοσ φθεγγόμενος, ὁ συγχρόνως ἦκων: Νόνω. Δ. 1, 157 παντοῖην ἀλάλαζεν ὄμομφθόγιων ὄμοσ θερῶν, αὐτ. Εὐαγγ. Ἰω. 19,71 ὄμομφθόγιων ἀπὸ λαιμῶν, αὐτ. 122 ὄμομφθόγιων τινὶ μυθῷ. **ὄμομφιλία** [ἡ] μαν. ἡ ταυτότης τῆς φιλίας: Αἴθ. Ροδ. 2824 (ἐκδ. Μουρ.). **ὄμομφαγγής**-οὐς [ἡ] (ὄμοσ, φέγγω) ὁ ὄμοσ ἡ ἐν τῷ ὄμοσ φέγγων, κελών: Νόνω. Δ. 6,220 ὄμομφαγγέτος δὲ καὶ αὐτῆς πηγυμμένης (βαλκάσσης). **ὄμομφλεκτικός** -ον ἰδμοσ, φλέγω) μτγ. ὁ ὄμομφλέγῃς βλλ.: Νόνω. Δ. 42,493 [ἰδ. δ. γρ.]. **ὄμομφλοῖος**-ον (ὄμοσ, φλοῖος) ἀπὶ ὄμοιόφλοιοσ βλλ.: Θεόδωρ. Φ. Αἴτ. 1,6,2. **ὄμομφοῖτος** -ον ἰδμοσ, φωπῶ) ὁ ὄμοσ, ὁ μετὰ τινοσ πορευόμενος, ὁ συνοδός, ὁ ὄμοδοσ: Πινδ. Ν. 8,33 σπράλλων μύλων ὄμομφοῖτος, Νόνω. Δ. 5,122 ἀρκετῶσ ἀνετέλεθε δράκων ὄμομφοῖτος ὄμοδῆσ, αὐτ. Εὐαγγ. Ἰω. 12,90 ἀνδρείασ ὄμομφοῖτος ἐπεμυρομένοιο Φιλίππου, αὐτ. 14,104 ἐπρήνων. ὄμομφοῖτον ὄμοσασ. **ὄμομφορῆδής**-οὐς [ἡ] (ὄμοσ, φωρῶ) μτγ. ὁ ὄμοιός ἦκων: ΕΜ 221,39 ὄμομφορῆδῆσ ἦχος. || ὁ σύμφορος, ὁ ὄμομφορος, ὁ ὄμομυροσ: Νόνω. Εὐαγγ. Ἰω. 4,186 ὄμομφορῆδῆσ Σαρραφείται, αὐτ. 7,154 ὄμομφορῆδῆσ λαῶν. **ὄμομφορῶμιν**-ονος-ον ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πρὸς ἄλλον γῆμιν, ὁ ὄμομυροσ: Αὐρ. Ἀδέσπ. 138,4 ὡς ἀγαθὸν ἀνδρῶν ὄμομφορῶμιν νόμισι. **ὄμομφορῶνία** [ἡ] μτγ. ἡ ὄμομφορῶνία βλλ.: Πινδ. Ἰ. 1,75 [ἐκδ. Ρουτῆ] μὴ πάντες ἐν σώμῃ εἰσὸν κατὰ τὴν οὐσίαν, ἡ τῆ δυνάμει καὶ τῆ διαθέσει τῆ ὄμομφορῶνι ἐν γινόμεσῃ; **ὄμομφορῶνῆ**-εω (ὄμομφορῶν) κ. νεώτ., παρακ. ὄμομφορῶνικα (Φιλῶδ. Μουσ. 86Κ), εἰμοῖ ὄμομφορῶν, φρονα τὰ αὐτὰ, ἔγω τὰ αὐτὰ φρονησῶτα, τὰς αὐτὰς ἀρχὰς, διαθέσεις: Ὀδ. Ζ. 183 ὄμομφορῶνόντε νοήσομιν . . ἀνήρ ἦδὲ γυνὴ ἴεοντες τόν αὐτὸν ἀκοσόν, αὐτ. 1,456 εἰ δὲ ὄμομφορῶνός (λέγει ὁ Πολύφημος τὸ κρηθί), Ἡρ. 7,229 οὐκ ἐθέλωθαι ὄμομφορῶνέιν, ἀλλὰ γῆμιν δινειεχθῆντας, αὐτ. 9,2, αὐτ. 8,3 στάσις γὰρ ἐμυλοσ πολέμου ὄμομφορῶνέιντος, τοσοῦτῳ κἄκίον ἐστί [ἐπὶ πολέμου] ἐπιχειρηθέντερος ὄμομφορῶνός ὄφ' ὄλου τοῦ λαοῦ' κ. μτ. ποτ.: αὐτ.

75 αὐτε γὰρ ἀλλήλοισι ὁμοφρονέουσι ἰδὲν συμφωνοῖσι πρὸς ἀλλήλους· ὁμ. κ. ἐπὶ συμφωνιῶν· Ξεν. Ἐκλ.7,5,7 συνήσαν πάντες οἱ ὁμοφρονάουτες εἰς τὴν Μαντινίαν.

ὁμοφρώνως ἑπίρρ. μτν. κ. μων. ποι. ὁμοφρονέως (ἑπίρρ.) μετ' ὁμοφροσύνης, ὁμοφρώνως, συμφωνῶς· Οὐνοῦ.η.Εἰσ.Εὐαγγ.Προλ.5,33, Ἄποστ. Διατ.3,19, Ὁμοφρόν.51D, Μνάων.11,2 Ὡδ.7 ὁμοφρώνως βοάδωνται σοι.

ὁμοφροσύνη ἡ [ὁμοφρων] κ. μων. κ. νεώτ. ἐνότις, συμφωνία φρονημάτων καὶ ἀισθημάτων, ὁμόνοια, σύμνοια, συμφωνία· Ὁδ.Ζ 181 ὁμοφροσύνην ὁπάσειαν ἰθεοί, αὐτ.Ο 198 ἦδε δ' ὁδός καὶ μάλλον ὁμοφροσύνησιν ἑνώσει, Δημοκρ.186, Ὀρφ. Ἀργ.353 οἱ δ' αὐτὶς ὁμοφροσύνην κατένευσαν, Ἄπολλ.Ρ 2,716 ὁμοφροσύνην νόμοιο, Διον. Ἄλ.Ρωμ.9,45, Θεμιστ. Ἐπιστ.10,29 ἡ σὺν αὐτοῖς ἐφ' ἡμᾶς ὁμοφροσύνη, Μᾶρξ.Ὀμολ.2,58D· ἢ ὁμ. ἡ ὁμόνοια, ὡς θεότης προσωποποιημένη· Ἄγαθ. ΑΠ7,551,8 βωμῶς Ὁμοφροσύνης.

ὁμοφρων-ονος-ον ἰσοῦο, φρήν] κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ φρονήματα, αἰσθητά, τὰς αὐτὰς ἀρχάς, ἀντιλήψεις, ὁ ὁμόνοιος, ὁ σύμφωνος, ὁ ὁμόδοξος· Ἰλ.Χ 263 οὐδὲ λῦκοι τε καὶ ἀρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν, Ἠοιάδ.Ο 60 ἔτακ' ἐν-νεὰ κοῦρας ὁμόφρονας, Ὁμογν.81 ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες, Πινδ.Ο 7,6 ἐν δὲ φίλων παρεόντων θῆκε ἴην ζαλωτῶν ὁμόφρονος ἐνάδος, Ἀριστ. Ὀρν.632 ὁμόφρονος λόγους, ΚΔ Πέτρ.1,3,8 τὸ δὲ τέλος πάντες ὁμόφρονες συμπροβαίει, Ἄγαθ. ΑΠ7,614,15 ὁμόφρονος ἠρωίνας, Μηναι.11,1 Ἐσπ. ἡ ὁμόφρων, ὁσκηνοῦς ζυμωρῆς, ὁμότροπος τῶν Ἄγων· ἢ νεώτ. ὁ ὁνήκων εἰς τὴν αὐτὴν μερίδα ἡ κόμμα, ὁ ὁμοιδεότης, ὁ ὁπαδός· 2) νεώτ. ζῶοι, τὸ ἀρα. ὁμόφρων ὡς οὐα. γένος κολεκτηρίων σαρκοφάγων καροειδῶν ἐντόμων.

ὁμοφύης-οῦς-ές ἰσοῦο, φύη] κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φύην, τὸ αὐτὸ ἀναστήμα ἢ τὴν αὐτὴν φύσιν, ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς φυσικὰς ἰδιότητας, ὁ ὁμογενής· Πλάτ.Φαῖδ.86B τὴν δὲ ὁρμῶν ἀποκλιλέται τὴν τοῦ θεοῦ τε καὶ θάνατον ὁμοφυῖ τε καὶ ἔγγυος, αὐτ.Πολ.458C οὕτω καὶ τὰς γυναικας ἐκλέξας παραδώσει καθ' ἕνα ὁν τὸν ὁμοφυῖς, Ἀρετ.Χρον.Ποθ.2,12 ὁμοφύοι ἰσῆται ἐν χερσὶν καὶ τῶν ποδῶν· ὁμ. κ. μτ. δοτ.· Πλάτ. Πολ.439B τὸ δὲ δὴ τοῦ θυμοῦ . . . ποτῆρον τρίτον ἡ τούτων ποτέρω ἐν εἰν ὁμοφυῖς

ὁμοφυία ἡ [μτν. μων. κ. νεώτ. ἡ ταυτότης ἡ ὁμοιότης τῆς φύης, τοῦ ἀναστήματος ἢ τῆς φύσεως· Γρηγ.Ναζ.2,96α, Πρισκιαν.Λυδ.27,19.

ὁμοφυλία ἡ [ὁμοφύλιο] μτν. κ. νεώτ. ἡ ταυτότης ἢ ἡ ὁμοιότης τῆς φυλῆς ἢ τοῦ γένους, ἢ συγγένεια· Στράβ.1,2,34 τὸ γὰρ τῶν Ἀρμενίων ἔθνος καὶ τὸ τῶν Σῴρων καὶ Ἀρβάνων πολλὴν ὁμοφυλίαν ἐμφαίνει κατὰ τὴν διδασκάναν, Πλάτ. Ἠθ.975P· 2) νεώτ. ὁμοφύλιον συγγενῶν πρὸς ἄλλήλους· Ἰαπετικὴ ὁμοφυλία· ἢ νεώτ. τάξις ὁμοειδῶν πραγμάτων ἔχοντων κοινὴν καταγωγή· ρωμαϊκὴ γλωσσικὴ ὁμοφυλία [αἰ ἐκ τῆς λατινικῆς προελθοῦσαι νεώτεροι γλώσσαι.

ὁμόφυλος-ον ἰσοῦο, φύλων] κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἔκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, τοῦ αὐτοῦ γένους, ὁμογενής, ἐν εὐρύτερᾳ ἐννοία τοῦ ὁμοειδῆ· Ἰην. Ἀέρ.12 τὸ θυροειδές . . . μὴτε ὁμοφύλοιο μὴτε ἀλλοφύλοιο, Ἐυρτ.Ἡρ 1200 φίλιαν ὁμόφυλον ἡ πρὸς τοὺς ἔχοντας τὴν αὐτὴν καταγωγήν φίλια, Ὄουκ.1,141 πάντες τε ἰσόφθοροι δυντες καὶ οὐχ ὁμόφυλοι, Ξεν. ΚΠ5,4,27 ὁπὸ τῶν ὁμοφύλων πισθεῖαι ἰσὸν τῶν ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς καταγομένω, Πλάτ.Μενῶ. 244A, αὐτ.Νόμ.843A τὸ μὲν γὰρ ὁμόφυλος Ζεύς μάρτυς, Ἰσοκρ.5,108 μόνος γὰρ τῶν Ἑλλήνων οὐχ ὁμοφύλοιο γένους ἀρχεῖν ἀξιώσας, Ἡρω-

διαν.Ἰστ.6,2,4 πρὸς τοὺς γειτνιώντας καὶ ὁμοφύλοιο βαρβάρους, Μηναι.11,4 Συνεῖ πολλοῦ τῶν Βουαγάρων κατακόφους καὶ τοὺς ὁμοφύλοιο περιώσας· ἢ τὸ οὐδ. ὁμοφύλοιο ὡς οὐα. ἢ ὁμοφυλία βλλ.ἡ]· Εὐρ.Π 346 εἰς θεοφύλοιο ἀναστρουμένη δάκρυ, Ψηφισμ.β.Διγμ.290 οὐδὲ ἀλλότριον ἡγεῖται εἶναι ὁ Ἀθηναίων δήμος τὸν Θεβαίων δήμον οὐτε τῆ συγγενείᾳ οὐτε τῷ ὁμοφύλω, Ἀριστλ.Πολιτ.1303α,25 στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον ἐπὶ πόλεως κατοικοῦμένην ὁπὸ διαφορῶν φυλῶν· 2) νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἰδούς· Ξεν.ΚΠ.1,6,39 τὰς δὲ ὁμοφύλοιο δρνηθὰς ἐξαπατᾶν, αὐτ.8,7,20 ἕκαστα ἀπίοντα πρὸς τὸ ὁμόφυλον, Φιλόλοδ. ἄρχαι οὐχ ὁμόφυλοι, Ἀριστλ.Ὀὐρ.307β,1 [τὸ ἴδιον] συγγενεὶα τὰς ὁμόφωλοιο ὁμοφύλοιο, αὐτ.Ἔν.Φθορ. 329β,28· 3) νεώτ. ὁ τοῦ αὐτοῦ φύλου.

ὁμοφυλοφιλία ἡ] νεώτ. γενετήσιος διαστροφῆ, καθ' ἣν ἐπιδιδάκει τις τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἐρωτικοῦ αὐτοῦ ἐνστικτοῦ ἐπὶ πρᾶσιν τοῦ αὐτοῦ φύλου, ἐρωτικὴ ἀσχίσι πρὸς ἄτομον τοῦ αὐτοῦ φύλου, πρὸλ. ἀρσενοκοιλία, λεσβιασμός.

ὁμοφυλοφιλία-ον νεώτ. ὁ ἐπιδιώκων τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ γενετήσιου αὐτοῦ ἐνστικτοῦ ἐπὶ πρᾶσιν τοῦ αὐτοῦ φύλου, ὁ πάσχων ἐξ ὁμοφυλοφιλίας πρὸλ. ἀρσενοκοιλία, λεσβία.

ὁμόφυτος-ον ἰσοῦο, φύω] μτν. ὁ ὁμοφύοιος, ὁ συνάμα γενεθῆς· Ὁμολ. Ἀριθμ.40 διὰ τὸ συγγενεστέτην αὐτὴν καὶ ὁμόφυτον εἶναι τῇ τοῦ ἀνθρώπου κατασκευῇ [τὴν ἐβδωμοδαί.

ὁμοφύως ἐπίρρ. μτν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὁμοφύω βλλ.· Πρόκλ.Παρμ.625S.

ὁμόφωτος-ον (φῶω) ὁ ὁμοῦ ὀηθῆς ἢ ὁμοῦ, ἐν ταυτῷ ἀποζηρηθεῖς· Φιλῶξ.3,15.

ὁμοφωνία ἡ [ὁμοφώνωσι] κ. νεώτ. ἡ ταυτότης, ἢ συμφωνία τῶν μουσικῶν ἤχων, ἢ ἁρμονία· Ἀριστλ.Πολιτ.1263β,35 κἂν εἰ τις τῶν συμφωνίων ποιήσῃ ὁμοφώνια, ἢ τὸν ῥυθμὸν βάσιν μίαν, Λοκκ.Ὀρχ.6δ ὑποκριτοῦ ἐδωφάνων, ᾄδωντων ὁμοφώνων· ἢ νεώτ. μουσ. ἡ ἀπόλυτος συνήχησις ἰσοφῶν φθόγγων, πολλὰ ἀσχερῶς φωναί εἰς τὸν αὐτὸν τόνον, μουσωνία· 2) ἡ ὁμοιότης τῆς φωνῆς· Φιλ.1,405 ὁμοφωνία τῶν ζῶων· ἢ ἡ ταυτότης, κοινότης τῆς γλώσσης· Διον. Ἄλ. Ρωμ.1,29· 3) μτφ. ἡ ταυτότης γνώμων, ὁργανωμοσύνη, ὁμοφροσύνη, συμφωνία· Ἐκφ.π.Στοδ.4,7, 64, Πρόκλ.Παρμ.542S, - κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ ὁμοφυλοφιλίου συμβουλοῦ ἠνεκράτησε ὁμοφώνια.

ὁμόφωτος-[η-ή] ἰσοῦο, φωνῆ] κ. μων. κ. νεώτ. κ. ὁμ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν πρὸς τινα φωνὴν, γλώσσαν, δὲ, κτ. πληθ. ὁμόφωτοι οἱ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν ὁμολοῦντες, ὁμόγλωσσοι· Ἡρ.3,98 ἔστι δὲ πολλὰ ἔθνηα ἰνδῶν καὶ οὐκ ὁμόφωνα σφίσι, Ὄουκ.4,3 τοὺς Μεσσηνίους οἰκείους ὄντας αὐτῷ τὸ ἀρχαῖον καὶ ὁμοφώνους τοῖς Λακεδαιμονίοις, Ξεν. Ἀπομν.4,19 οἱ γὰρ οὐτε συνελθεῖν ἀπαντες ἀν θυνηθῆεν οὐτε ὁμόφωνοι εἰσι, Πλάτ. Νόμ.708C· 2) ὁ ὁμοιος κατὰ τὴν φωνὴν, ὁ ἐν ὁμοίᾳ ὁπὸ πλειόνων φωνῆ ἡγεμόνος ἢ ἄδόμενος, ὁ ἐν ὁμοφῶνῃ βλλ.2]· Αἰσχ. Ἀγ.158 τοῖς δ' ὁμόφωτον ἀλιων ἀλῖων ἐπέ· ἢ εἶδ. μουσ. ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου, φθόγγου, καθ' ὁμοφώνια· Ἀριστλ.Πρ.921α,7, Νικόμ.Γερ. Ἀρμον.11,15, Πτολ. Ἀρμ.1,7· 3) νεώτ. κ. ὁμ. μτφ. ἐπὶ πρᾶσ. ἐν ἀναφ. πρὸς πλείονας, ὁ ἔχων κοινήν μετ' ἄλλου γνῶμην, ὁ συμφωνῶν πρὸς ἄ.· ὁμόφωτοι ἀπέφασσαν πὸ ἐκπατρισθῶν· συνηθεῖα, καθ' ἐν., ἐκφερομένης περιλήπ. τῆς ὁμότῃ τῶν πλειόνων καθ' ἐν.· τὸ συμβούλιον ὁμόφωτον ἀδέχθη· ἢ δὲ. κ. ἐπὶ γνώμην, ἀποφάσεις κττ. πλειόνων· ὁμόφωτος ἐπιδοκίμασια· ἐπικρισις· ὁμόφωσις· ὁπόθειξις· ἐγκρισις· 4) εἶδ. γραμμ.

ἐπὶ λ. ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ἔχων, τύπον, οἷον ὀνομαστ. κ. κλητ. πόλις: Ἡρωιδιαν. Τέχν. Λειφ. 2,628.

ὁμοφωνῶ-έω ἰσοφωνάσαι κ. μαν. κ. νεώτ. λαλῶ τὴν αὐτὴν ἢ ἄλλοι γλώσσῃσιν, ἔχω τὴν ἴδια γλῶσσα, μτ. dot.: Ἡρ. I, 142 αὐταὶ δὲ αἱ πόλιες τῆσι πρότερον λεχθείσασι ὁμολογήσασιν κατὰ γλώσσῃσιν ὀυδέν, σφίσι δὲ ὁμοφώνεουσιν, Εὐστ. I, 50, 35' || κ. ἀπολ.: Ἰωσ. Α' I, 4' 2) γραμμ. ὁμ. μτ. dot. ἔχω τὸν αὐτὸν ἔχων, τὸν αὐτὸν τύπον: Ἀπολλ. Δύσις. Ἄντων. 7, 25 τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων, ὅπερ ὁμοφωνεῖται τῆσι κτητικαῖς 3) ἐκπέμπω τὴν αὐτὴν ἢ ἄ. φωνὴν, ἢ τῶ φωνῶν ἢ τῶ αὐτῶ τῶμ, ἢ τῶ αὐτῶ ἔχω: Δίλων Κ' 41, 58' 4) μτ. dot. συμφωνῶ: Ἀριστ. ΗἨθικ. 1102b, 28 πάντα γὰρ ὁμοφωνεῖ τῷ λόγῳ || κ. μτ. ἐμπροθ. ὄνομα πρὸς τῆ: Σέξτ. Ἐμπ. Πυρ. 2, 32, Θεμιστ. Λόγ. 21, 258B'

3) νεώτ. ἔχω τὴν αὐτὴν, ἢ ἄ. γνώμην, συμφωνῶ, εἶμαι ὁμόφωνος βλλ. 31: οἱ συναλλθόντες ὁμοφωνῆσαν περὶ τοῦ πρακτέου 6) ὁμοφώνως διαφροσῶνται, ὁμολογῶ, ἀναγνωρίζω ἀπὸ κοινοῦ: Ἐπιγρ. Ἑλλάδος ὁ ἀρετὰν ὁμοφωνεῖται.

ὁμοφώνως ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. διὰ τοῦ αὐτοῦ πρὸς τινὰ ὀνόματος, ὁμωνύμως, μτ. dot.: Στράβ. 9, 2, 29 τὸν .. ποτάμιον .. προσηγορέσαν ὁμοφώνως τῷ ἔκει 2) μτγ. κ. νεώτ. ἐν ὁμοφωνίᾳ, ἐν μιᾷ φωνῇ: Πλούτ. Γάλλ. 5, 5 πάντες αὐτὸν αὐτοκράτορα προσεΐπον, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρ. 3, 239.

ὁμόφωτος-ον ἰσομῶ, φωτῆς μτγ. ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ φῶς, ὁ ὁμοίως φέγγων, φωτίζων: Κασάβρ. 660 μήτε συναλειφόμενοι, ὁμόφωτοι, ἀειφωτοὶ ἰσῆι τῆς Ἁγίας Τριάδος.

ὁμοχηρία ἰθὶ νεώτ. τὸ σύνολον τῶν ἀνδρῶν ὅων χειρίζομενων πυροβόλων τοῦ πολεμικοῦ πλοίου. **ὁμοχλάμυθα** ἰθὶ νεώτ. βσαν. τὰ φυτὰ, ὧν τὰ ἀνθὲ ἔχουσι περιάνθιον ἐξ ὁμοιοχρώμων καὶ ὁμοιοχρώμων μορίων.

ὁμοχοιτιζέ-γκος (δ, ἡ) ἰσομῶ, χοιτῆ μτγ. ὁ μετ' ἄλλου πινὸς μεριζόμενος τὸν αὐτὸν χοίτικα, ὁ λαμβάνων τὴν αὐτὴν μερίδα μετ' ἄλλου πινὸς: Πλούτ. Ἡβ. 643D οὐ μόνον ὁμαστίους, οὐδὲ δημοφίλους, ἀλλὰ καὶ ὁμοχοιτικὰ καὶ ὁμοστίτους τῷ πᾶσι συνεσθῆσαι κοινωνίαν.

ὁμόχορος-ον ἰσομῶ, χορῶς κ. μαν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐτὸν χορὸν, ὁ [ἐκ] τοῦ αὐτοῦ χοροῦ: Πλούτ. Ἡβ. 768B, Μαν. 4, 6.

ὁμοχριστιανοί ἰσθμ. ἀδελφοί, ἑταῖροι χριστιανοί: Εὐστ. Παν. 12, 83.

ὁμόχροια ἰθὶ ἰσομῶρος κ. μαν. ἡ ταυτότης τῆς χροιάς, τὸ ὅμοιον χρῶμα: Ξεν. Κυν. 2, 18 ἀδελπὶ διὰ τὴν ὁμόχροϊαν, Ἀριστ. Μετ. 342b, 20, Γεωμ. 18, 1, ἔχουσαι τὴν κοιλίαν ὅλην δασεῖαν ἐρίων πλῆθει καὶ μαλακότητι καὶ ὁμοχροίᾳ 2) ἡ λεία, ἡ ὁμαλὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, τὸ δέρμα: Ἡρ. I, 74 ἔπειτα τοὺς βραχιόνας ἐπιτάσσονται ἐς τὴν ὁμοχροίην, τὸ αἶμα ἀναλείπεται ἀλλήλων || ὁμ. ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἔξωτερικῆς ἐπιφάνειας τοῦ κρανίου: Ἰνν. Κεφ. Τρωμ. I ὁμοχροίη σάστου || ὁμ. ἐπὶ τῆς ἐπιφάνειας τοῦ ὀφθαλμοῦ: αὐτ. Σαρκ. 17' 3) μτγ. ἡ ἐπιφάνεια: Πλάτ. Ἀζ. 369D οὐδὲ ἀπέταια ταῦτα τῆς ὁμοχροίας.

ὁμόχροος(-η-αῖν) ἰσομῶ, χροῦς κ. μαν. νεώτ. κ. ὁμ. ὁ διαρκῶν τὸν αὐτὸν χρόνον, ὁ συγχρόνως, ταυτοχρόνως γινόμενος: Θεμιστ. Λόγ. 9, 128A ὁμηλικῶν σχεδὸν ἑκατέρωθεν καὶ ὁμοχρόνως.

ὁμοχροῖον-έω ἰσομῶρος κ. μαν. φυλάττω τὸ αὐτὸ χρονικὸν μέτρον μετὰ τῶν, κρατῶ τὸν ἴδιον χρόνον: Λουκ. Εἰκ. 14 συμφῶδόν ἐβαί τὴν κιθάραν καὶ ὁμοχρονεῖν τῆ γλῶττῃ τὸ πλῆκτρον 2) κ. ἀπολ. ζῶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, εἶμαι ὁμόχροος ἢ πρᾶττ. ἐν συγχρόνως: Λουκ. Ἰστ. Σ. 17 ὡς δυνατὸν ὁμοχρονεῖται.

ὁμόχροους-οος-ου-ουον ἰσομῶ, χροιά κ. μαν. κ. νεώτ. ἑτερόκλ. πληθ. ὁμόχροος [ἀντὶ] ὁμόχροος, Πλούτ. Αἰγ. 4, 51, ὁ ἔχων ἐν καὶ τὸ αὐτὸ χρῶμα, ὁ μονόχρους: Ἰνν. Γυν. 1, 40 τὸ δὲ χωρίον λείον ἔστω καὶ ὁμόχροον, Ἀριστ. Στ. 543a, 25 ἡ μὲν γὰρ σφύρανα [διαφωρῶς] ποικίλων καὶ ἀσθενέστερον, ὁ δὲ σφύρος ὁμόχρους αὐτ. 525a, 4 τὸ ὄγρον, ὁμόχροον ἄπαν καὶ λείον, χρῶμα δὲ λευκόν, Θεόφρ. Φιγ. 4, 10 τὴν ὁμόχροον σφύρανα, Πλούτ. I, 216 ἡ ὁμόχροος χροίη, Γεωμ. 19, 21 μικτήρα ὁμόχροον || ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν χροϊάν, τὸ αὐτὸ χρῶμα: Γολ. 13, 496, Πλούτ. Στ. Α. Π. 5, 300, 3 ἐς ἀντολίην πρὸς ὁμόχροον Ἰεσαί Ἡῶ.

ὁμοχροῦ-έω ἰσομῶρος κ. μαν. εἶμαι ὁμόχροος, ἔχω τὸ αὐτὸ χρῶμα: Ἀετ. 7, 33, Γεωμ. 19, 6, 2.

ὁμοχρωμάτος-ον ἰσομῶ, χρωμῆς μτγ. ὁ ὁμόχρους βλλ. 1: Διόδ. Σ. 1, 88 τῶν ἀνθρώπων δὲ τοὺς ὁμοχρωμάτους.

ὁμοχρωμία ἰθὶ νεώτ. ἡ ὁμόχροια βλλ. 11.

ὁμόχρομος-ον μτγ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ὁμοχρωμάτος: AB 220, 17 ὁμόχρομοι .. βακτριῶσι.

ὁμόχροος-χρῶμα-χρον ἢ ὁμόχρομος βλλ. 1: Ἀριστ. Στ. 749a, 22 μαλακότερον δὲ τὸ ἴδιον καὶ ὁμόχροον ἔστιν, Θεόφρ. Αἰσθ. 37, αὐτ. Φιγ. 4, 10, Πλουτ. 5, 5, 6 ὁ δὲ ὕγιες τὸ ἀνεῖαι καὶ ὁμόχροος.

ὁμόφωτος-ον ἰσομῶ, χρωσῶ μτγ. κ. νεώτ. ὁ πλησιόφωτος, ὁ γειτῆνος, ὁ γειτονικός: Δίλων Κ' ἄν. 74, 1 ἰσθμ. ὁμόφωτος αὐτ. 38, 45, 2 αἱ ὁμόφωτοι 2) εἶδ. βυζαντ. εἰκ. ἐπὶ προσ. ἔκνευον ὧν τὰ αὐτοτελεῖ ἰσθμ. διόρισκοιο εἰς μὴν καὶ τὴν αὐτὴν φερολοχίην περιφρείων.

ὁμοφήφον ἰθὶ νεώτ. τὸ ἔχειν τὴν αὐτὴν φῆφον, γνώμην, τὸ φηφίζει συμφωνῶς πρὸς ἄλλους.

ὁμόφηφος-ον ἰσομῶ, φῆφος κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φῆφον ἢ γνώμην μετὰ πινος, ὁ φηφίζων ὡς καὶ ἄλλος τις, ὁ σύμφωνας: Ἀνδοκ. 2, 28 μήτε ἐν τούτῳ μήτε ἐν ἑτέρῳ τῷ τοῖς ὁμών αὐτῶν ἐχθίστοις ὁμόφηφοι ποτε γένησθε, Λυσ. 13, 94 ὁμόφηφοι κατ' ἑαυτοὺς τῶν ἀνδρῶν τοῖς τριάκοντα γενήσονται 2) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ, ἴσον δικαίωμα φῆφου ἢ γνώμης πρὸς τινα, μτ. dot.: Ἡρ. 6, 109 ὁμόφηφος τὸν πολέμαρχον ἐποιεῖτο τοῖσι στρατηγοῖσι || ὁμ. κ. ἐμπροθ. [μετὰ τινος]: αὐτ. 7, 149 μετὰ .. τῶν σφετέρων ὁμόφηφος τὸν Ἀργείων εἶναι καλῶτερον οὐδέν 3) νεώτ. ὁ διὰ κοπιῆς φῆφου ληφθεῖς, ὁ κοπιῆ φῆφου, ὁμοθυμίως ἀπορασθεῖς || ἐπίρρ. νεώτ. ὡς.

ὁμοφῆφῶ-έω ἰσομῶφης κ. μαν. εἶμαι ὁμόφηφος, εἶδος τὴν αὐτὴν φῆφον, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην, συμφωνῶ, μτ. dot.: Ἰωρ. Α' 17, 11 τοῖς πρῆσβειον ὁμοφῆφῆν.

ὁμοφθῖα ἰθὶ ἰσομῶφης κ. μαν. ὁμοθυμία, ὁμοφροσύνη ὁμόνοια, συμφωνία: Γλωσσ. Ἀθανάσ. 1, 316c, αὐτ. 1045D, Ἰω. Χρῶστ. 3, 868, 25 ἰσοφῆγη.

ὁμόφθυρος-ον ἰσομῶ, φύχῃ μτγ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ὁμογνώμων, ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ αἰσθημάτων: Πλάτ. Μακκ. 4, 14, 20 τὴν τῶ Ἀβραμὶ ὁμόφθυρον τῶν νεανίων μητέρα μετεκτείνων συμπράξαι τῶν τέκνων, Βασ. 4, 776Δ, Ἀθανάσ. I, 237D, Μηναι. II, 1 Ἐσθ. ἡ ὁμόφθυρος ἀσκήπων ἔνωμοις ὁμότροπος τῶν Ἁγίων καὶ ὁμόφθυρος 2) ὁ διὰ τῆς αὐτῆς φύχης νεοπροσκόμμενος, ὁ ἔχων τὴν ἴδιαν φύχην: Πορφ. Αποκ. 3, 16.

ὁμοφύω-έω ἰσομῶφης κ. μαν. εἶμαι ὁμόφθυρος ὁμογνώμων, ὁμοφώνως τι: Κύριλλ. 7, 557B.

ὁμόφύως ἐπίρρ. μτγ. μὴ φύχῃ καὶ μὴ γνάμῃ, ὁμοθυμοδόν, ὁμοῦ νοήσαν: Εὐνάβ. ΒΣ σφ. 474b.

ὁμῶς ἰσομῶ, μέλλ. ὁμῶως, ἐνῶ, συνδῶς, συνάπτω, μ. παθ. ὁμρ. ἀσφρ. ὁμῶσθαι: Ἰλ. Σ. 209 εἰς κτῆν ἄνεσται ὁμῶσθαι φιλότητι ἰσθμ. ἰσομῶσθαι, ἐκῶσθαι ἐν ἐρωτῇ, συγκοιμηθῆναι 2) ὁμοῦ βλλ. ἐν μέσ. μελλ.: Νικ. Ὀμρ. 334 διὰ ὁδοῦ εἰδος ὁμῶσται αἰὲν ἔχιδνῃ ἰσομῶσθεται.

δυναξ γλῶσσ. ἐπὶ τοῦ κόγι βλλ. Ἦσ. **δυνασις** [οἱ] [τουρκ.] δημ. ἢ ὄν- τῶ τουρκικῶ στρατῶ.

δυνα [ἡ] ἔσφ.γρ. ἀντὶ ὀμνη βλλ.ἡ: Ἦσ. ἐδυνα, θύματα πυρῶ καὶ μέλι θεδεύμενα, AB 287,2, EM 25,52 ἐπυροῦ μέλι περιεχρισμένοι, μεμελιτωμένοι, Φώτ.: Νικ. Ἰ. 450 πολυαυθές δυνας [κωδ. ἀντὶ ὀμνης, κηρήθρα].

δυνασις-α-αν ἔσφ.γρ. ἀντὶ ὀμνης βλλ.

δυνασιόχειρ ἔσφ.γρ. τοῦ δυνασιόχειρ βλλ.

δυναυά Φώτ. ἐδυναυέν, αἰτενα.

δυνα [ἡ] μτγ. ἢ ὀμνη ἢ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς γῆς λαμβανομένη τροφή, ὁ δημητριακὸς καρπός, ὁ σίτος: Σωθβ.2 ἢ Διόνυσος δυνα συντίθηται [εἰκ. Herk. ἀντὶ δαίνουσι τ' ἔμνησι] ἢ ἐν τῷ πληθ. δυναί πλακοῦτες ἐξ ἄλευρου καὶ μέλιτος, πλακοῦται θυσίαι Φώτ. ἐδυναί, πύρον μέλι περιχωρούμενοι: Καλλ. ἀν. 123, αὐτ. 268, Νικ. Ἰ. 450 πολυαυθές δυνας [κωδ. δυνας, κηρήθρα].

2) Ἦσ. ἐδμνη τροφή, εὐδαμόνια, **δμνηρῶν** ὄδωρ Ἦσ. ἐτρόφιμος.

δμνηκός-ἡ-ὄν μτγ. ὁ δμνηκός βλλ.: Τοῦλλ. Γεμ. ΑΠ 9,707,4 ἐγείρω δμνηκῶν χαρίτων πῶ- τερον τρίβωλον.

δμνηκός-ἡ-ὄν Σουβ. ἔσφ.γρ. ἀντὶ δμνηκός βλλ. **δμνησις-α-ον** [δμνη] κ. ἔσφ.γρ. ἐν κωδ. δμνησις ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δμνην, τὸν σίτον, ὁ ἐκ σίτου: Μοσχβ. 10 καρπὸς δμνη- νίου, Λυκόφωρ. 621 Δημοῦ ἀνεῖται μίσητος δμνηιον στάχην, Καλλ. ἀν. 183 δμνηιον ἔργον [γεωργικὸν ἔργον, γεωργία], Ἐρωτ. σβ. 16,17 δμνηιον ἀδῆ- σκουσαι καρπῶν Ἐλευσίνης ἀμνητρῶν, Ἰ. Ἀπολλ. Ρ 4,989 τίθηνας δ' ἔδωαν στάχην δμνηιον ἀμνησ- θησαι [σχάλ. ἠπολόν, δαφίλη], Ὀρφ. ἀν. 280 δμ- νια... ἀμνητρος... δωρα ἢ ὁ θρηπτικός Φιλ. τ. π. Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ 4,989 ἐδμνηιον στάχην τὸν εἴχλον καὶ τρώφιμον. 2) δβ. ὡς ἐπίθ. τῆς ἀμ- ητρος, ὡς μητρος τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ δε- τροφῆς τῆς πρώτης καὶ γενικωτάτης τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου: Καλλ. Αἰτ. ἐν Πάπ. Ὀμνια, Ὀμνια θεσμοφόρος, Νόνν. Δ. 1123 Ὀμνια Διῶ, Ἦσ. ἐν λ. δμνησιον λειμών κ. γεν.: Ἐπιγρ. Καίσαρος δμνια μήτρ, Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. Ἀγ. Σοφ. 145 δμνια Ρώμη [πλούσιος]. 3) ὁ καλῶς τετραμμένος, ὁ ἀκμαῖος, δβ. συνεκ. ὁ πλούσιος, κ. κ. ἐπέκτ. ὁ εὐρύς, μέ- γας: Σοφ. ἀν. 246 δμνηιον νεῖκος [ἐπὶ ἔξημένον], Λυ- κόφωρ. 1264 κτῆσιν ὀμνια κερμηλίω.

δμνηόχειρ Ἦσ. ἐπλουσιόχειρ, πλούσιος.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. τὸ ἀλεξιδρόχιον βλλ. ἢ κτ. ἐπέκτ. τὸ ἀλεξιλιον βλλ. 2) τὸ ποδῶδες φυτὸν καρποπλήθιν τὸ κορυμβανθές.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνηλέ [ἡ] [ἰταλ.] δημ. ὁ κατασκευάζων ἢ πλοῦ- ὄν, ὁ κατασκευάζωνται ἢ πωλοῦνται δμνηλέα, τὸ δμ- νηλοπώλειον.

δμνά [ἡ] λακων. ἀντὶ δμνή βλλ. Ἦσ. ἐδμνά δ- σμή, Λάκωνες.

δμνάκις-α-ον [δμνά] ὁ μοντεύων, ὁ προση- ραίνων, ὁ προσφθεύων, ὁ προλήγων, ὁ προφη- κός: Νόνν. Δ. 9,284 δμνάκιον περὶ πέτρα, αὐτ. 12,42 δμνάκιον παρὰ τείχη. 2) Ὀμνάκιον [ἡ] κτ. προ- σσηποποίησις ὡς θεά: Ἐπιγρ. 123,3.

δμνάκιον [ἡ] [δμνά] μτγ. ὁ μικρὸς καὶ ἄξιμος χυρὸς ὄδωρον σταφυλῶν, ὁ ἐξ ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος: Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιον-ἡ-ὄν [δμνά] μτγ. ὁ διὰ τὴν το- ποθέτησιν ἢ τὴν φύλαξιν τῶν δμνάκων προωρι- σμένος: Φιλώγρ. π. Ὀρειδ. 5,17,8 ἀγγεῖα δμνάκιον [διδόρ. Dagemb. Ὀμφακινό], Ἄετ. 5,136, αὐτ. 137, Πάπ. ἀπέτελά σοι... γλυκοῖδων [γλυκοῖδων] δμνάκιον α' [δβ. γρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

δμνάκιος [οἱ] [δμνά] [ἰέν. οἶνος] ὁ ἐξ δμνάκων, ἄδωρον σταφυλῶν οἶνος, ὁ ὑπόξιτος, ὁ δμνάκων χυρὸς: Ἀβηλ. 1,26 Διοσκ. 3,9 ὄδω βαφία καὶ μανδραγόρα καὶ δμνάκιον... χυλιζέται [διδόρ. δμνάκιον].

ὀμφάκιος-α-ον μγν. ὁ ὀμφάκιος βλλ. : Δοσκορ. ἐν Πλάτ. ὀμφάκιον [εἶς] σταφυλῶν. **ὀμφάκιος-ιδος** [ἡ] μsn. τὸ κέλλειον τῆς βάλανου τοῦ δένδρου ὄρους ἢ ἀλιγιάφ, ἐν χρήσει ἐν τῇ βυρσοδεξικῇ καὶ ὡς στατυκὸν φάρμακον : Παύλ. Αἰγ.3,42 «ὀμφάκιος κεκουμένως, ἔστι δὲ τὸ κέλλειον, ἐξ οὗ ἐκπέφυκε ἡ τῆς δρύος βάλανος, ὡπερ οἱ βυρσοεῖς φρονταί». **ὀμφακισμός** [ὁ] ζώνωρ. ἄνευ ἔρμ.

ὀμφακίτης [ὁ] κ. μsn. ἰένω, ὄνιος, κ. νεώτ. ὁ ὀμφακίτης βλλ.Ι : Διοσκ.5,6, Γεωπ.8,11' || ὡς ἐπιθ. τοῦ Διονύσου : Αἰλ.ΠΙ 3,41' 2) ὀμφακίτης λίθος ὀνομασία πρασίνου πηδός λίθου : Γαλ. 12,207' || κ. νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἐκ τῆς ὀμᾶδος τῶν πυροξένων 3) τὸ θηλ. ὀμφακίτης -ιδος ὡς ἐπιθ. ὕδατος : Ἰνπ.Ιυν.2,195 ὀμφακίτης «λακίη» 4) ὄμ. τὸ θηλ. ὡς οὐσα. ἡ κηκίς τοῦ δένδρου ἢ δρύος ἡ κηκιδόφορος : Διοσκ.1,107, Γαλ.8,114.

ὀμφάκοκαρπος-ον μγν. ἔσφ. γρ. ἀντὶ ὀμφαλόκαρπος βλλ. : Διοσκ.3,90, Γαλ.11,834.

ὀμφάκομέλι-τος [τὸ] ποτὸν ἐξ ὀμφάκων καὶ μέλιτος, ἔχον σταλτικὴν καὶ φυκτικὴν ιδιότητα : Διοκλ.Καρ.69, Διοσκ.5,23, Φιλάρ. π. Ὀρειβ.5,19,4. **ὀμφακομέλιτης** ὄνιος [ὁ] μsn. τὸ ὀμφακομέλι βλλ. : Παύλ. Αἰγ.3,39.

ὀμφάκορᾶξ-άγος [ὁ, ἡ] [ὄμφαξ, ρᾶξ] μγν. ὁ ἔχων ἄγρους, ἡμῶς ὠρίμους ράγας : Φίλιπ. Θεσα.ΑΠ 9,561,5 ἡ τούτος ὀμφακορᾶγας ἔγειναιο τοὺς ἀπεπάντους βότρουας.

ὀμφάκος [ὁ] ὀμφαξ βλλ.Ι : Ἰνπ.Ἐκκ.17 ὀμφακοὺ χυλὸς ἰδ. γρ. ἀντὶ ὀμφακοῦ.

ὀμφακοφαγία [ἡ] μsn. τὸ τρῶγειν ὀμφακας, ἀγομυρίδες : Ψελλ.π.Σάθ.5,184.

ὀμφάκοθης-ου-ες [ὀμφαξ] μsn. ὁ ὁμοίος πρὸς ὀμφακα, ὄρων σταφυλῶν : Ἰνπ.Δι.2,55, Ἀριστλ.Θαυμ.846b,1, Ἐσέφρ.ΦΙ 3,13,6 Γεωπ.Α,15,4. **ὀμφάλειος** [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος εὐφορβιαειδῶν φυτῶν.

ὀμφάλειος Φώτ. «εἰδος σίκου, ἰσθᾶδος». **ὀμφαλεκτομία** [ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἡ ἔκτομη καὶ ἀφαίρεσις τοῦ ὀμφαλοῦ κατὰ τὴν ριζικὴν θεραπεσίαν ὀμφαλοκήλης.

ὀμφαλεπίδεσμος [ὁ] νεώτ. κηλεπίδεσμος πρὸς συγκράτησιν ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει κοιλιακῶν σπλῆγχων τῶν ἐξ ὀμφαλοκήλης πασχόντων || ἐπίδεσμος τοῦ ὀμφαλοῦ ἐπὶ τῆς ὀμφαλιτιδος νεογνοῦ. **ὀμφάλητομία** [ἡ] ἰσφαλητόμος ἢ ὀμφαλοτομία ἡ ἀποτομή, τὸ κόψινον τοῦ ὀμφαλοῦ λώρου, ἢ μαιευτικὴ Σαυθ. «ὀμφαλητομία, ὅτε τὸν ὀμφαλὸν τοῦ βρέφους αἰ ματαὶ ἀποτέμνουσι» : Πλάτ.Θεαίτ.149B 1ε8θ' ἐπι αἰ τούτῃ μείζον φρονούσιν ἢ ἐπὶ τῇ ὀμφαλητομᾷ.

ὀμφάλητόμος [ὁ] ὀμφαλός, τέμνω ἢ ὀμφαλοτόμος κ. μsn. ὁ ἀποτέμνω, ὁ κόπτων τὸν ὀμφαλὸν λώρον, τὸ θηλ. ὡς οὐσα. ἡ μαῖα ἀττ. Φώτ. «μαῖαν, ὡς ἡμεῖς, τὴν ὀμφαλητόμον, ἢ δὲ ὀμφαλητόμος Ἀττικὸν μάλλον ὄνομα» : Ἰηνῶν.12 Diebl, Ἰνπ Ιυν.1,46, Πρόδρο.Ἐνγρ.50 Ἰσσυριεγυ.

ὀμφαλιτικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ δῆλικὸς ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀμφαλίδα, τὸν ὀμφαλὸν λώρον. **ὀμφαλικός-ἡ-όν** κ. νεώτ. ὁ ὀμφάλιος βλλ.Ι : Φαν.Ἰων.29 κατὰ μέσον δὲ τοῦ πλακουτυκτοῦ ὄγκου τὸ κέντρον ὀμφαλικόν 2) νεώτ. ὁ ὄνηκος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὀμφαλόν, ὁ τοῦ ὀμφαλοῦ : ὀμφαλικὴ χώρα, -ὀμφαλικὴ κύστις [εἰδος σάκκου περιχόντος τὴν λευκὴν τὴν χρησιμεύσαν πρὸς διατροφὴν τοῦ ἐμβρύου κατὰ τὸς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ]. -ὀμφαλικὸς δακτύλιος ἰνῶδης δακτύλιος ἐν εἰδεί ὄνης περιβάλλον καὶ κλειδὸν τὸ ἀνοιγνύον τὸ ὀμφαλοῦ μετὰ τὴν ἀπόπτωσιν τῆς ὀμφαλιδοῦ. -ὀμφαλικὸς ἰμάς ἰδὸ συνδέων τὸ ἐμβρυον μετὰ τοῦ

χορίου ἐπὶ τῶν πλακουτοφόρων θηλαστικῶν 3) νεώτ. κτ. ὄναλ. ὁ κατὰ τὸ μέσον ἐπιφρονείας ἢ σπυρᾶτος πῖος κείμενος.

ὀμφαλίον [τὸ] μγν. μsn. κ. νεώτ. ὄνομα τοῦ ὀμφαλοῦ βλλ.Ι, μικρὸς ὀμφαλός : Λεωνίδ.Γαρ. ΑΠ 7,506B, Ἀρατ.207, Νίκ.Ἀλεξ.596 ἀμφὶ δὲ μέσον πνεύματ' ἀνελαίσοντα κατ' ὀμφαλίον, Πλάτ. [νεώτ. ἀνθρώπος, τὸ κατὰ τὸ κέντρον τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ ἀνθρώπου σωματωμετρικὸν σημεῖον 2) τὸ ἐν τῷ μέρει τῆς ἀσπιδος κέρτωμα : Ἐνγρ.ραμ.π.Διογ.Α,8,15 ἀσπίδος Εὐφρόδου 3) μsn. ὄνομα τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ ἀσπίδος ἢ στρωγγύλος, ἐφ' ᾧ εἰκονίζεται προσώπων ἢ ἢ προσώπων σύνθεσις : Φωκὰ Περγρ.Ἀγ.Τάφου ἢ ἐφ' ὃν τὸν ὄναλ ἐστησαν οἱ τοῦ κυρίου πόδες, ὁράται ὀμφαλὸν πᾶν λευκόν, ἐν ᾧ μέσον ἐκτύπωσις θεοῦ σταυροῦ, αὐτ. 14 ἔστιν ἐν τῷ τόπῳ ἑκείνῳ κέλλει, ἐν ἣ τὴν παλαιάν αὐτοῦ φυχὴν παρεθέτο τῷ υἱῷ καὶ θεῷ ὀμφάλια δύο 4) εἰδ. βυζαντ. ἡ ἐξ ἐγγράμων μαρμάρου στρωγγύλη πλάξ, ἡ τοποθετούμενη εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐκ μαρμαροῦ ἢ μαρμαρίων πλακῶν ἐστρωμένον διαπέδου τῶν αἰθουσῶν, νεῶν κτν.

ὀμφάλιος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀμφαλόν, ὁ ἐξέχων, ὁ ὀμφαλοειδής, ὁ κυρτός : Παύλ.Σολ. ΑΠ 6,84 ὀμφάλιον σάκεος τριφῶς 2) νεώτ. ὁ ὄνηκος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὀμφαλόν, ὁ τοῦ ὀμφαλοῦ : ὀμφάλιος λώρος ἢ ὀμφαλίς.

ὀμφάλιος-ιδος [ἡ] μγν. κ. νεώτ. ἀγγεωδὴς ἐν εἰδεί παγέας χορδῆς δεσμός συνδέων τὸν ὀμφαλὸν τοῦ ἐμβρύου μετὰ τοῦ μητρικοῦ πλακουτύου, ἢ ὀμφάλιος λώρος : Σωρ.1,80.

ὀμφαλιστῆρ-ἦρος [ὁ] λεξ. τὸ τέμνω δρυανον, δι' οὗ ἀπέκοπτον τὰς ὀμφαλιτιδος τῶν βρεφῶν Πουδ.2,169' καὶ ὁ [ὀ] ἀποτέμνει τὰς ὀμφαλιτιδος τῶν βρεφῶν, ὀμφαλιστῆρ, αὐτ.4,208, Νεατ. κ. Φωτ. «ὀμφαλιστῆρ, ᾧ τοὺς ἰτῶν λαπίδων ὀμφαλοῦς ἀποτέμνουσαν».

ὀμφαλιτίτιδος [ἡ] νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ νεογνοῦ συνήθης μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τῆς ὀμφαλιδοῦ.

ὀμφαλόδεσμος [ὁ] νεώτ. ἐπίδεσμος ἢ ζώνη πρὸς συγκράτησιν τοῦ προσιπτόμενου ὀμφαλοῦ.

ὀμφαλοειδής-ου-ές [ὀμφαλόει] μγν. μsn. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς ὀμφαλόν, ὁ ἔχων σχῆμα ὀμφαλοῦ, ὁ στρωγγύλος ὡς ὁ ὀμφαλόος, ὁ ὀμφαλωτός : Εὐστ.Ἰλ.1350,5' ἐπίρρ. νεατ. -ὠς

ὀμφαλοειδής-εντος-εσσα-εν [ὀμφαλόει] ὁ ἔχων ὀμφαλόν, ὀμφαλοειδῆ προεξοχὴν ἢ στρωγγύλον κόσμημα, ὁ ὀμφαλωτός : Ἰλ.2 ἰδὸ ἀσπίδος ὀμφαλοειδὸς χεχούσων ἐν τῷ μέσῳ κύρτωμα ἢ στρωγγύλον τὸ κόσμημα, αὐτ.Ο 269 Ἰγῶν . . ὀμφαλοῦν [ἔχον ἐν τῷ μέσῳ ὀμφαλοειδῆ προεξοχὴν ἢ κόμην]. Ἀριστλ.Εἰρ.1274 ἀσπίδος ὀμφαλοειδῶσας, αὐτ.1278 οἰμαγὰς φῶν, καὶ ταύτας ὀμφαλοειδῶσας ἰστέσιμος παρὰ προσδοκίαν, κατὰ καιρὸν μεταφρονῶν ἐκ τοῦ ἀσπίδος ὀμφαλοειδῶσας, Νίκ. Ἀλεξ.348 συκτεῖς πόσιν ὀμφαλοειδῶσιν [πῆ]. ἀναφερόμενος εἰς εἰδὸς τὸ σίκου, καλοῦμενον ὀμφαλίτις π. Φωτ., αὐτ.7 ἄρκτον ὀμφαλοειδῶσαν [ἰδ.] κατευθύνεται πρὸς τὸν πόλον τοῦ οὐρανοῦ].

ὀμφάλοκαρπος [ὁ] ἰσφαλόος, καρπὸς μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων, ὁ φέρων ὀμφαλοειδῆ καρπὸν, ὡς ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀπαρίων : Διοσκ.3,90 ἀπαρίων οἱ δὲ ὀμφαλοκαρπον, οἱ δὲ ὀμφαλόκαρπον.

ὀμφαλοκλήη [ἡ] νεώτ. ἰατρ. πρῆτυσις ἢ προεξοχὴ τῶν σπλῆγχων διὰ τοῦ ἀνευρωσθέντος ὀμφαλοκτο δακτύλιου.

ὀμφαλοκυστικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ δῆλικὸς ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀμφαλικὴν χώραν ἅμα καὶ τὴν σπυρᾶτον κύστιν : ὀμφαλοκυστικὸν σύνδεσμον ἰνῶδεις σύνδεσμοι χρησιμεύοντες ὡς στηρίγματα

της οὐροδόχου κύστεως ἐκ τῶν ἄνω). - ὄμφαλο-
κυστικαὶ πτυχῆι.

ὄμφαλομαντεία (ή) νεώτ. εἶδος μαντικής, καθ' ὃ ἐξετάζοντες μετὰ προσοχῆς τὸν ὄμφαλὸν λόρον ἀρτηρικητῶν βρέφους προμαντεύουσι περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τέκνων ἄτινα θά γεννησῆ ἐν συν-
ολῇ ἢ μῆτρ αὐτοῦ.

ὄμφαλομεσεντερικός -ή-ὄν νεώτ. ἡ -έριος-ὄν ὁ συνδῶν τὸ μεσεντήριον μετὰ τοῦ ὄμφαλου ἢ ὁ δίκλων ἀπὸ τοῦ μεσεντηρίου εἰς τὸν ὄμφαλόν· ὄμφαλομεσεντερικός πόρος ὁ δι' οὗ συγκοινωνεῖ ἡ ὄμφαλικὴ κύστις μετὰ τῆς ἐντερικῆς κοιλότητος κατὰ τὴν ἀρχικὴν διάπλασιν τοῦ ἐμβρύου, ἄ. ἐν-
τερικός ὄμφαλός.

ὄμφαλομεσεντήριος-ὄν νεώτ. ὁ ὄμφαλομε-
σεντερικός βλ.λ.· ὄμφαλομεσεντήριος φλέψ ἰέν τῶν τριῶν ἀγγείων, δι' ὧν τελειεῖται ἡ κυκλοφορία τῆς ὄμφαλικῆς κύστεως κατὰ τὴν πρώτην ἐμβρυϊκὴν περιόδον.

ὄμφαλοπαγής-οὗς-ές νεώτ. τερατογενὴς δι-
άπλασις, καθ' ἣν ὁ ὄμφαλός καθ' ἑαυτὸν ἀποτε-
λεῖ τὸ κοινὸν τμήμα τῶν δύο συνθετῶν ἐμβρύων.

ὄμφαλορραγία (ή) νεώτ. ἰατρ. αἱμορραγία τοῦ
ὄμφαλοῦ νεογνοῦ συνήθως ἐξ ἀτελοῦς ἀπολινώ-
σεως τῆς ὄμφαλίδος.

ὄμφαλορροία (ή) νεώτ. ἰατρ. ἐκροή πάυη ἢ ἄλ-
λου πινός ὑγροῦ ἐκ τοῦ διατηρηθέντος ὄμφαλου.

ὄμφαλός (ὀ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ἀφάλος ἢ
φάλα· τὸ κατὰ τὸ μέσον τῆς κοιλίας μικρὸν
κοιλίωμα εἰς ὃ καταλήγει κατὰ τὴν ἐμβρυϊκὴν
ζωὴν ἡ ὄμφαλις· Πολυδ.2169 ἐτὸ κατὰ μέσον γασ-
τέρα κοίλων· Ἰλ.Δ.525 οὐτὰ δὲ θουρί παρ'
ὄμφαλόν, αὐτ.Ν.568, Ἦρ.7.60 αἰμαστὴν πε-
ριέδραον κατὰ τὸν κύκλον, ἦθος ἀνάγκουσαν
ἀνδρὶ ἐξ τὸν ὄμφαλόν, Εὐρ.Εκ.559 λαδοποσα πέ-
λοισιν· ἔρρηξεν λαγόνος εἰς μέσον παρ' ὄμφα-
λόν, αὐτ.Φοιν.1412, Ἀριστ.φ.Ἐρ.175 ἤδη στραφεί
τὴ πνεύμα περὶ τὸν ὄμφαλόν, Ξεν.Ἀν.4.5,2 διέ-
δανον αὐτὸν βρεθόμενοι πρὸς τὸν ὄμφαλόν,
Πλάτ.Συμπ.190β συνέλικων πανταχόθεν τὸ δέρμα
ἐπὶ τὴν γαστέρα... ὡσπερ τὰ σύσπαστα βε-
λάντια, ἐν στόμα ποιῶν ἀπέδει κατὰ μέσον
τὴν γαστέρα, ὁ δὲ τὸν ὄμφαλόν καλοῦσι, αὐτ.
Νόμ.925Α γυμνάς δὲ ὄμφαλοῦ μέχρι βεβώμενος
τῆς θηλείας· - λύσιμον ἢ πέσιμον τοῦ ὄμφαλοῦ
ἰατρικὴ πάθησις καὶ ἰδ. ἡ διάρροια, ἀφελιμένη
κατὰ τὴν λαϊκὴν ὀρθότασιν ἐν τὴν λίαν τὸν ὄμ-
φαλοῦ, - βῶνα τὸν ἀφαλό ἰβεραικῶς τὴν λύσιν
τοῦ ὄμφαλοῦ δι' ἐντριβῶν ἢ ἐπωδῶν, φρ. περ-
πατεῖ μὲ τὸ καυκὶ στὸν ἀφαλό ἐπὶ φιλασθένων
ἢ περιελδόντων εἰς ἐνδοσίαν, - σοῦ φαίνεται καὶ
καὶ τὸ κόφανε τ' ἀφάλι (συμπεριφέρεται οἰονεῖ
ὡς ἀρτηγένητον βρέφος, ὁ ἀρτὶ ἀπετμήθη ἢ ὄμ-
φαλικὴ παιδιαρτίζει) πρβλ. κ. ἀφάλος, 2) ἡ ὄμ-
φαλις, ὁ ὄμφαλὸς κώρος· Ἰνπ.Ἐπικ.8, αὐτ.Ἰκτ.
10, Γαλ.15,387, Σωρ.1,57· 3) πᾶν τὸ ὄμφαλοῦ
κέρας, οἷον τὸ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος κέρ-
τωμα ἢ κόσμημα· Ἰλ.Ν.192 ὁ δ', ἀρ' ἀσπίδος
ὄμφαλόν οὔτα, αὐτ.Λ.34 ἐν δὲ οἰ ὄμφαλοῖ ἴσαν
.. κασιτέριος· 4) προσέχρη ἢ κομβίον ἢ ὄμ-
φαλοειδὴς ἄλος ἐπὶ τῷ ζυγοῦ εἰς ὃν προσδέ-
νεται τὸ ζυγόδεσμον· Ἰλ.Ω.273 τρίς δ' ἄκκιέρων
ἔδσαν ἐπ' ὄμφαλόν (κτ. Εὐστ.1350 κέλι τὸ μέσον
τοῦ ζυγοῦ)· 5) πῶμα ἢ δικλις, δι' ἣς ἐκέλειτο
ὁ ἐξαγωγὸς βαλανεῖων, δηλ. ἡ δὴ δι' ἣς ἐξεχέοντο
τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα· Τιμαρχος π., Ἀθῆν.11,501P
τὰ πλείστα τῶν Ἀθῆναιῶν βαλανεῖων κυκλοεῖσθ' ἡ
ταῖς κατασκευαῖς ὄντα τοῖς ἐξαγωγῶσι ἔχει
κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκὸς ὄμφαλὸς ἐπιστῆν
πρβλ. βαλανεῖδ' ὄμφαλος· 6) κτ. πλθθ. κομψί-
μα ἐν ἐκτέρῳ δ' ὄμφαλοῦ τῆς ράβδου, περὶ ἣν
ἐτυλίσσαντο τὰ βιβλία ἐν σχήματι κολύβρου· Λουκ.

Μισθ.Συν.41 βιβλίοις, ὧν χρυσοὶ μὲν οἱ ὄμφαλοῖ,
πορφυρὰ δὲ ἔκτοισι καὶ διατῆρα, αὐτ.Ἀναῖθ.7,
αὐτ.16 τὰ βιβλία καὶ ἀνατυλίττεις... καὶ διαφέ-
ρας περιβάλλει καὶ ὄμφαλοῖς ἐντίθης, ΑΠ.9,540.1
μὴ ταχῶς Ἰσρακλείτων ἐπ' ὄμφαλόν ἔλαε βί-
βλων· 7) μτφ. τὸ μασαίτηον σημεῖον, τὸ μέ-
σον, τὸ κέντρον· Ὁδ.Α.50 νῆμα ἐν ἀμφιρῶτε,
δδὶ τ' ὄμφαλός ἐστι θαλάσσης, Ἀριστ.Ἰδ.2,30 D
ἐν ὄμφαλῷ τῆς πάσης ἡμεροῖσι Ἰδρυται, Μην-
ναί.11,2 Σιν.2 τῆς ἔρμου καταλαμβάνει τὸν
ὄμφαλόν, δ' ἔρωκ, στὸν ἀφαλό τῆς θαλάσσης
βρίσκειται ἡ Φωκία, ἡ μῆνα τ' Ἀλεξάνδρου, - ὁ
ἀφαλός τ' ἄλωνιός· ἢ ὄμ. ἐπὶ τῶν Δελφῶν ἢ
κυρ. ἐπὶ λιθίνης πινός ἔδρας ἐν τῷ ἐν Δελφοῖς
ναφῷ, θεωρουμένων ὡς τοῦ κεντρικοῦ σημείου τῆς
γῆς· Εὐστ.309 ὁ δὲ περὶ Πυθῶνα τόπος, ὄμφα-
λός ἐκλήθη γῆς, ἴσται μεσοτήης· Πινδ.Π.4,74 πᾶρ
μέσον ὄμφαλόν ἐδδένδροιο ρηθῆν· ματέρος
βακχ.4,4, Αἰσχ.Ἐὐμ.40 ὄρω δ' ἐπ' ὄμφαλῷ μὲν
ἀνδρα· ἔδραν ἔχοντα, αὐτ.166, Σοφ.Οἶ.898 οὐ-
κέτι τὸν ἀδικτὸν εἶμι γὰς ἐπ' ὄμφαλόν σέδων,
Πλάτ.Πολ.427c ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὄμ-
φαλοῦ καθήμενος ἐξηγεῖται, Σπράδ.9,3,6 ἐκάλεσαν
τῆς γῆς ὄμφαλόν, Πaus.10,16,3 τὸν δὲ ὄπὸ Δελ-
φῶν καλοῦμενον ὄμφαλόν, λίθου πεποιημένον
λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ γῆς πάσης, πρβλ.
μεσομφαλία· ἢ ὄμ. ἐπὶ βρωμῶν πινος ἐν Μιγά-
δροσι· Σιμων.107,91=91,9) ἀστοί δ' ἄμμι τὸ δ' (ἀν-
δρείας) γέρας ὄμφαλῷ ἀμφὶ Νικαίων· ὄμ. κ. ἐπὶ
τῆς Ἐνιης, πόλεως τῆς Σικελίας· Καλλ.Δ.ἠμ.15
ἰδ.γρ.1· 8) τὸ κεντρικὸν μέρος τοῦ ρόδου, οἷου
ἢ θέσις τοῦ ἀπόρου· Ἀριστ.Πρ.907a,20· ὄμ. κ.
ἐπὶ τῆς ροιάς, τοῦ ροιόου· Ἰνπ.Γυν.Φύσ.44, Γαλ.
12,649· ἢ κτ. Πολυδ.2,170 τοὶ δὲ Ἀγτικοὶ καὶ
τὸν τῶν σῶκων πυθμένα ὄμφαλόν ὀνομάζουσι·

9) νεώτ. βοτάν. ἢ ἐπὶ τοῦ δερμάτος παραμέ-
νοισα οὐλή, μετὰ τὴν ἀπόσπασιν τοῦ ὄμφαλοῦ
ἰβάντος· 10) φῶμα, ἐξόγκωμα τῆς κηλίδος τῆς
δρυός· Θεοφρ.3,7,5 τοῦς μὲν γὰρ ἐπανεστηκό-
τας ὄμφαλοῖς ἀπὸ λίκουσι ἢ ἐπιστηγίμωνος εἶμι
μελανας· 11) ὁ μίσχος τοῦ σίκου· Γεωλ.10,56,2·
12) τὸ μέσον, τὸ κέντρον στρατεύματος· Πολυδ.
1,126 ἐτῶν μαχομένων τὸ μὲν ἐμπροσθεν, μέγιστον
καὶ ζυγόν, .. καὶ τὸ ἐκατέρωθεν ἄκρα, πλευρὰ
καὶ κέρατα, .. τὸ δὲ μέσον, ὄμφαλός· κυρ. τὸ
σημεῖον εἰς ὃ ἡ στρατὰ χωρίζεται εἰς δύο πτε-
ρήγας· Ἀσκληπιόδ.2,6, Αἰλ.Τακτ.7,3, Ἄρρ.Τακτ.8,4·
13) ὁ κεντρικός, ὁ μεσαῖος λίθος ἀφίδος ἢ ὀδ-
λου· Ἀριστ.Κοσ.399b,30 παραβάλλει τὸν κό-
σμον τοῦς ὄμφαλοῖς λεγομένους τοῖς ἐν ταῖς
φαλίσι λίθοις· 14) νεώτ. ἀρχιτεκτ. τὸ κέντρον
τῶν τεταροκυκλίων τῆς ἰωνικῆς σπείρας· ἢ ὁ
κεντρικός κυκλίσκος, ἐξ οὗ ἀρχονται ἐκφυλλόμενοι
αἱ ἑλικες τοῦ ἰωνικοῦ κιονοκράνου· ἄ. ὄμφαλός
ἢ ἔδων· 15) ὀβολός, τύμβος, τάφος· Ἐπιγρ.
16) γῆς ὄμφαλός τὸ φωτὸν κατυλίδῶν τὸ κυμ-
βάλλον· Ψδισκος.4,91.

ὄμφαλοσκοπία (ή) νεώτ. ἡ ἐνέργεια, ἢ πρόβεις
τοῦ ὄμφαλοσκόπου, τὸ ὄμφαλοσκοπεῖν βλ.λ.

ὄμφαλοσκόπος-ὄν νεώτ. ὁ ἀτενίζων ἐπὶ μα-
κρὸν συνεχῶς καὶ ἐντατικῶς τὸν ἴδιον ὄμφαλόν
πρὸς τὸ ἐπιτυχεῖν οὕτω ἔκτασιν, ἔλλαψιν ἴσται
δι' αὐθιμοβολῆς παρῴσθησις, ἐν αἷς κυρίως
πρᾶξει τὸ ὡς ἐκ φωτός θάμβος ἢ ἄσκσις αὐτῆ
παλαιόθεν ἐν χρ. παρὰ τοῖς ἰνδοῖς φακίραις·
ἢ εἰδ. ὁ ἀπαδὸς τῆς κατὰ τὸν Ἰζον καὶ Ἰ4ον
αἰ. αἰρέσεως πολλῶν ἐν Ἁγίῳ Ὁρει μοναχῶν
[Ἰουσαστών], ἐπιδικούντων ἐν παρατεταμένῃ ἀ-
δρανεῖα διὰ τῆς εἰς τὸν ὄμφαλόν προσηλωσεως
τῶν ὄφθαλμῶν ἐν Ἰζωσι τὸ φῶς τὸ περιελδόν τὸ
ἴ. Χριστὸν κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Ὁαδβρ μεταμόρ-

φωσιν, ὄμφαλόφωτος βλλ. 2) μτρ. νεώτ. ὁ ἔχων μοιροκρατικὴν ἀδράνεια, ὁ ἐξ ὀκνητικῶν σκέψεων καὶ ἐκ νωβρότητος ἢ καταβόλλων τὴν ἡν ὄδει ἐνέργειαν πρὸς διαμορφωσιν κατὰ τὸ πρέπον ἢ τροποποίησιν καταστάσεως τινος πλημμελῶς ἐχούσης· συγγ. μοιροκράτης.

ὄμφαλοσκοπῶ-έω (ὄμφαλοσκοπέω) νεώτ. εἶμαι ὄμφαλοσκοπῶν βλλ.1) κ.2).

ὄμφαλοτομία (ἡ) κ. νεώτ. κ. ὄμφαλοτομία ἡ ἀποκοπή τῆς ὄμφαλίδος μετὰ τὸν τοκετὸν τοῦ νεογνοῦ· Ἀριστλ.Ζ1 587α,9 καὶ τῆς μαλακῆς ὄμφαλοτομία μέρος ἔστιν οὐκ ἀστόχου διανοίας, Σωφ.1,80, Πολυδ.4,208 1δ.γρ.) 2) νεώτ. Ιατρ. διατομή τοῦ ὄμφαλοῦ ἐπὶ διαλυτικῆς φλεγμονῆς τὸν περὶ αὐτὸν κοιλιακὸν τοιχώματων.

ὄμφαλοτόμος-ον κ. νεώτ. ἄ. ὄμφαλοτόμος βλλ. Πολυδ.2,169 ὀμφαλοτόμος, ἡ μαϊεστρία· Ἰησῶν. 12, ἴημ.γυν.1,46 ἢ ἐπιθ. τὸν τριγύλα· Σωφρ.6δ' 2) νεώτ. ὄμφαλοτόμος (ὁ) ἢ -ον(τὴ) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἀπότμησιν τῆς ὄμφαλίδος.

ὄμφαλοτομῶ-έω (ὄμφαλοτομέω) νεώτ. ἀποκόπτω τὸν ὄμφαλὸν ὡδῶν μετὰ τὸν τοκετὸν νεογνοῦ 2) διατέμνω τὸν ὄμφαλὸν πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν, ἐκτελῶ ὄμφαλοτομίαν βλλ.2).

ὄμφαλοτριπτής (ὁ) νεώτ. Ιατρ. ἡ λαβὴς δι' ἧς διεκτενεῖται ἡ ὄμφαλοτριψία βλλ.

ὄμφαλοτριψία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ διὰ τοῦ ὄμφαλοτριπτῆτος βλλ. σύνθλιψις καὶ συμπίεσις τῆς ἀμορραγοῦσας ὄμφαλίδος.

ὄμφαλοφλεβίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ φλεγμονὴ καὶ θρόμβωσις τῆς ὄμφαλικῆς φλεβίδος.

ὄμφαλοφυχισμός (ὁ) νεώτ. ἡ διδασκαλία τῶν ὄμφαλοφύγων βλλ., ὡς καὶ ἡ κατάσταση ἐκστάσεως εἰς ἣν περιπίπτει ὁ κτὶ ἐντατικῆς προσήλωσεως τοῦ βλέμματος αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ὄμφαλοῦ.

ὄμφαλοφυχίτης (ὁ) μόν. κ. νεώτ., συνθῆ. κτ. πληθ. -ῖται, ἄ. ὄμφαλοφύχος, ὁ ὄμφαλοσκοπός.

ὄμφαλόφωτος (ὁ) μόν. κ. νεώτ., συνθῆ. κτ. πληθ. -οι ὁ ὄμφαλοσκοπός βλλ. Δουμάκ. γρ. ἐμοναχ. οἱ τινες, ὁ προσήλυτος κινῶντες τὸν ἀσθητὸν ὀφθαλμὸν σὺν ὄλφ νοί ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας, ἴηουν κατὰ τὸν ὄμφαλόν· Καντὰκ.1ω.2,39.

ὄμφαλωδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὄμφαλειδὴς βλλ.· Ἀριστλ.Ζ1 550α,21, αὐτ.Ζ1 752β,2 τὸ κύημα .. ἔχον δι' αὐτὸ στῆλον μικρὸν ὄμφαλωδῆ 2) νεώτ. Βοταν. γένος Βορανοειδῶν φυτῶν.

ὄμφαλωτός-ἡ-ὸν (ὄμφαλωτός) κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ὄμφαλοῦ, δηλ. μικρὸν ἐξόγκωμα μετὰ κωλώματος εἰς τὴν κορυφῆν, ὁ μετ' ὄμφαλοῦ, ὁ ὄμφαλοειδῶς ἐργασμένος· Φερρερ.128 στεφάνους τε πᾶσι κώμφαλωτάς χρυσίδας, Πολυδ.6,25,7 τὰς ὄμφαλωτοὺς ποπᾶνας παραλλήλας τοὺς ἐπὶ τὰς θυσίας ἐπιτιθεμένους, Πολυδ.1,134 ὄμφαλωτοι θύρακες.

ὄμφατ-ακος (ἡ, κ. ὁ π. Πλούτ.ἠ8,138β, αὐτ.648φ, Γεωμ.4,15,13, κ. νεώτ.) κ. μόν. κ. νεώτ. ἄμφος ρῶξ ἢ σταφυλή, ἀγορῆς ἀγκύρα, καταφυλὴ ὄμφια καὶ οὐλὴ πέπτερος· Ὀδ.ἠ.125 πᾶροις δέ τ' ὄμφακῆς εἰσι ἀνθος ἀραιεῖασι, ἠαῖοδ.Α 399 δτ' ὄμφακῆς ἀδᾶλλονται, ἴημ.Ἐκκ.12, αὐτ.αἰατ.1(Νόδ.) 65 ὄμφακιφ τῷ τῆς μικρῆς ὄμφακος ἀνθράκας Αλαγ. Ἀγ.970 ὄταν δέ τεύχη Ζεὺς ἀτ' ὄμφακος πικρὰς σίλων ἰδῆλ. τὸ φθόνωπων, ὅτε αἰ ἄωροι σταφυλαὶ γίνονται κατάλληλοι πρὸς παραγωγὴν οἴνου, Σοφ.ἀν.255,5 εἰτ' ἡμῶρ αἰεὶ μέσον ὄμφακος τύπον, Πδ'ἠ.18,5 ὄμφατ' ἐξάνθησεν ἀνθος ὄμφακίχουσα, Πλούτ.ἠ8,138β οὐδὲν ἀπολείπειται τῶν διὰ τὸν ὄμφακα τὴν σταφυλὴν ἔτιρος προλείπει, Αἰσῶπ.Μ08.33 ἀλώπηξ .. ἐθεάσατο ἐπὶ τινος ἀναδενδράδος βότρουα κρεμαμένου, ἡβουλήθη αὐτῶν περιγενέσθαι, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπαλαττεῖν δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπεν ὀμφακῆς

εἶσιν, Γεωμ.4,15,13' κ. νεώτ. ἐν τῇ παροιμῶδ. ταύτῃ φρ. ἰεπὶ ἀνεφικτων, ὄμια προσποιεῖται τις διη περιφρονεῖ πρὸλ. παροιμ. ὄσα δὲ ὄτάνη ἢ ἄλεπτο τὸ κάνει κρεμοστᾶριολ' ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ δ. ἄωρον καρπῶν, ὄσον ἐλαίων· Πολυδ.5, 67 περικνῆς ἐλαίας οὐτε ὄμφακος ἐτι οὐτε ἡδῆ μελαινομένης ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν κωκῶν τοῦ κισσοῦ· Πλούτ.ἠ8,648φ αὐτὸς ὁ κόρυμβος ὄμφακι πυκνῆς καὶ περικνῶντος προσοικῶς ἐκμεμῆμται τὴν τῆς ἀρῆλου διδῶσιν. ἢ ὄμφακῆς ἠἠα. ἐλάντα τὰ αὐστέρη καὶ ὄξέα, ἴηουν δένια, Φώτ. ἐτὸ ἀκρα τῶν βότρουα καὶ δένια. 2) μτρ. ἡ μήνη ὄμρος πρὸς γάμον νεαρὰ κόρη· Ὀνεστ. ΑΠ 5,19 οὐτε με παρθενικῆς τέρπει γάμος οὐτε γεραλῆς. .. εἰη μτ' ὄμφατ' ἄσταφες, Στράτ. αὐτ.12,205,4 τὸν ἀρῆλαϊκτοῦ ὄμφακος, Ἐπιγρ. τὶ τρυφῆς ὄμφακος ἡλικίης ἰεπίταρον παιδὸς ἀπευθυόμενον εἰς τὸν Πλούτωναι. 3) ὄμ. μτρ. ἄωροι καὶ ἀσχροὶ μοστοὶ μικρὰς τὴν ἡλικίαν κόρης· Τρυφιδ.34 ἀδᾶλεος ὄμφακα μαροῦ ἢ ὄμ. ὡς ἐπὶ β. Νόν.Δ 1,71 ὄμφωτέρω ὄμφακι μαροῦ, αὐτ.48, αὐτ.957' πρὸλ. ὄμφακίον 2) 4) φρ. ὄμφακος βλέπω βλέπω πικρῶς, στρυφνῶς, κοπῶζω αὐστέρη, με δυσραϊεσκίαν· Κωμ. Ἀδελφ.877-88, φρ. τὰς ὄμφους σκάσασθε καὶ τὰς ὄμφακας ἰτὸ συνωφρωσμένον πρόσωπον καὶ τὰ αὐστέρη βλέμματα· Πλάτ.Κωμ.32' πρὸλ. ὄμφακίος 2) ἢ παροιμ. ἐν Κωμ. Ἀδελφ.910 ὄμφωτερος ὄμφακος 5) εἶδος πολυτῆμος Ἰθου ἐν χροσῆ πρὸς κατασκευὴν σφραγίδων· Οἰσῶρ.Α18,30 μτ. ἔω δὲ τὰ σφραγιζοῦσα ποιεῖται, καὶ ἄλλαι πλείους εἰσιν. .. καὶ ἡ ὄμφατ.

ὄμφη (ἡ) μτρ. κ. πτ. πληθ. ὄμφα ὄνομασία νόδου ἀρίστης ποιότητος· Γαλ.14,74 τὰς ὄμφας ὄνομαζόμενες βαρδάρη γαλῶνττ.

ὄμφη (ἡ) ἴφελος ποι. φωνῆ, π.Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ φωνῆ θεοῦ ἠα. ὀμφῆ φημι θεα. κληθὸν θεα. φωνῆ. δόξα. ποῖθ. ὄντροι φανθόμους· Ἰλ.Υ 129 ταῖτα θεῶν ἐκ νεύσασθαι ὄμφας, αὐτ.8 4 θεῆ δέ με ἀμφέτ' ὄμφη ἰεπὶ τῆς φωνῆς τοῦ ὄντροι, ὄν δὲ Ζεὺς ἐπεμύειν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα, Ὀδ.1 215 ἐπισπόμενοι θεοῦ ὄμφη' ὄμ. κ. ἐπὶ χρῆσι τοῦ διδομένου ἐκ τοῦ εἰσωτερικοῦ ἡερῶ τῶνος· Οἰσῶρ.808 ἔρπνι κεν Πυθῶν θεοῦ χροσῶσ' ἴεραια ὄμφην σπρῆν πίνους ἐξ ἄλλουτος, Σοφ.ΟΚ 102 βίου κατ' ὄμφας τὰς Ἀπόλλωνος δότε πέρασιν, αὐτ.550 κατ' ὄμφην σὴν ἰάκουσας τὸ σὸν ὄνομα, καθ' ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Οἰδίουδος ἐνεῖγε τὶ τὸ φοβερόν καὶ μυστηριώδες, Ἀπολλ.Ρ 3,939 ὄμφην οἰωνοῦ θελήτων ἀπολυμένη καὶ διὰ τῆς πῆσεως τῶν πτηνῶν, Φιλστρ.Εἰκ.2,19 ὄμφα τριπόδος 2) γλυκεῖα καὶ μελωδική, ἀρμονικὴ φωνῆ· Πίνδ.ἀν.152, αὐτ.75,19 ὄμφα μελέων, αὐτ. Ν 10,34 ἀδειται .. ὄμφατ, Σοφ.ἴην.321' ἢ γρ. φωνῆ, ἴηος· Αλαγ.ἠ.808 ἴηε δ' ὄμφαν ὄφραῖαν, Εἰρ.Μῆδ.175 μᾶθῶν τ' ἀδᾶσθέντων δέξαστ' ὄμφαν 3) λακων. ἀπὶ ὄσμη' ἠα. ὀμφά' ὄσμη. Ἰώκωνες, ὄμφ. εἰκ. ἐν Ἀυρ. Ἀδελφ.63 πρὸλ. εἰσομορῆ, ποτῆραι.

ὄμφηεις-ωνος-εσσα-εν (ὄμφη) μτρ. κ. μόν. ὁ ἀφίεις φωνῆν δηλατικὴν μέλλοντος, ὁ μαντικῶς, ὁ μαντικός, ὁ προφητικός· Νόν.Δ 2,689, Παῦλ. Σλ.Περὶγρ. Ἀγ.Σοφ.997.

ὄμφητηρ-ηρος (ὁ) μτρ. ὁ μαντικὸς ὁ προφητικὸς, ὁ μόντης, ὁ χρησμοδικός· Τρυφιδ.133 Ἐλεῖνο μετᾶλυθος ὄμφητηρ.

ὄμφιος (ὁ) μτρ. ἐυεργέτης, ἐπώνυμον τοῦ Ὀσίριδος· Πλούτ.ἠ8,368β.

ὄμφωδότης ὁ θεός μόν. ὁ διδοὺς ὄμφην· Ἀσάκ.Εοδ.767 (ἐκδ.Μέ.).

ὄμφρα ἠα. ἐκὸσ ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐκφέρεσθαι ὁ νόμος κωλίζει, πρὸλ. ὄμφορα.

ὁμώνυμα ἰσοψηφί ἦσα. «ὁμόφωνα» ὁδῶν, σεμνύνειν, ἐντιμότερον ποιεῖν», Φώτ. «ὁμόφωνα, σεμνύνειν».

ὁμῶ-ὠ ἔσφ. τ. ἀντί ὁμνυμι βλλ. **ὁμῶλαξ** Ἰ-δικος (ὁ, ἦ) ὄρωρ. τ. τοῦ -ὠσαλαξ βλλ. : Ἀπολλ. Ρ. 2.396 Βύζηςες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμῶλαξες- (ισθλ. «ὁμωροισί).

ὁμνυμι (τό) μτν. εἶδος περσικοῦ πινος φυτοῦ : Πλούτ. Ἠθ. 369Β [εἰκ. Βερναρόσκι, κωλύ].

ὁμῶθρα παρακ. τοῦ ὁμνυμι βλλ.

ὁμῶνυμία (ἦ) (ὁμόνομος) κ. μν. κ. νεώτ. τὸ ἔχειν τὸ αὐτὸ ὄνομα, ἢ ταυτοῦς τὸν ὄνόματος : Ἐπικ. Φῶσ. 2.9, Στράβ. 13.1.21 πολλὰ δ' ὁμῶνυμια (ὄραξ) καὶ Ἰρωσίν, Πλούτ. Ἠθ. 427Β, Κριναγ ΑΠ 6, 100 νίκης κλεινὸν ἄβελον ἐτ' ἐκ χερῶν ἔμυρον Ἐργῆ θῆκ' ἐν ὁμῶνυμι πατρὸς πατρῶς Ἀγτιρά- νης, Μάξ. Τάρ. 1.457 διὰ τὴν πρὸς τὸν θεὸν ὁμῶ- νυμια, Στουδ. Θεόδ. 512D κατὰ κατάχρησιν ἦτοι ὁμῶνυμια, Πρόδρ. 2.395 καὶ μὴν καλῆς ἀγιά- ζουμον διὰ τὴν ὁμῶνυμια ᾧ) ἀπατήλι, ὁλο- χια χρῆσις τῆς ὁμῶνυμιας, τῆς ταυτοτήτος τοῦ ὄ- νόματος : Πλάτ. μὲθ' ἄλλοτριαι ἀσφαλείαις ἡ ὁμῶνυμια κεχρησθαι ᾧ) ἐπὶ λέξεων, ἀμφιβολία προερχομένη ἐξ ἀσφούς σημασίας, ἀμφολογία : Ἀριστ. Σοφ. Ἐλ. 165b.30 παρὰ τὴν ὁμῶνυμια, αὐτ. Ἀ. Ἰστ. 85b.11 καθ' ὁμῶνυμια (ὁτ' ἀμφολογία), Φιλόδ. Σπρ. 36 ταῖς ὁμῶνυμιας πλανώνας ᾧ) ἄντι- ρητορ, ἡ ἀνάγκισσις βλλ. 3) : Ἀριστ. Ρητ. 1404b.38 τῶν ὀνομάτων τῶ μὲν σοφιστῆ ὁμῶνυμια χρή- σιμοι. . . τῶ ποιητῆ δὲ συνωνυμια.

ὁμῶνυμιξ (ὁμόνομος) μσν. μεταχειρίζομαι, χρησιμοποιοῦ λέγειν πινὰ ἢ ὁμῶνυμον ἄλλη : Πα- ρυλ. Γ. 2.114, II [εἰκδ. Β.].

ὁμῶνυμιας-ἦ-ὦν νεώτ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀνα- φερόμενος εἰς-τῆν ὁμῶνυμια, ὁ τῆς ὁμῶνυμιας, ὁ καθ' ὁμῶνυμια.

ὁμῶνυμιακός ἐπίρρ. μτν. κ. νεώτ. μὲθ' ὁμοιοῦ ὄνόματος, καθ' ὁμῶνυμια : Ἐπιφάν. 1.261B.

ὁμῶνυμιας-α-ὦν ὁ ὁμῶνυμος βλλ. : Ἀριστ. Πιέν. 1.4 νήσος ὁμῶνυμια.

ὁμῶνυμιας-ὦν ὁμῶνυμια, ὄνομα κ. μν. κ. νεώτ. ὁ ἔχον τὸ αὐτὸ, τὸ ἴδιον ὄνομα : Π. Ρ. 720 ἴσον θε- ῶν ἔχοντες ὁμῶνυμια, Πλούτ. 1.671.24 μὲτραί θ' ὁμῶνυμια δέδωκε κοινὸν θάλας, Ξεν. Κυν. 10, II ποῦς ὁ ἀριστερὸς ἐπέσθω τῆ χειρὶ τῆ ὁμῶνυμια, Ἐπικ. 3.100B τοὺς κόλακας ἐν τῶ ὁμῶνυμια δρᾶ- σιμι οὕτω κέκληκε, Διον. Περ. 1026 ὁμῶνυμια ἴκε- το γαίαν ὁ μ. τ. ὄστ. : Οἰκ. 2.68 ὁμῶνυμια τῆ αὐτοῦ πατρίδι ᾧ) Ἄργος ὄνομασας, Πλάτ. Πολ. 330B ὁ μὲν γὰρ πάμπος τε καὶ ὁμῶνυμιας ἐμοί, Ἰσοκρ. II, 10 ὁμῶνυμια αὐτῆ τὴν χώραν καταστῆσαι, Ξεν. Συμπ. 4.26 τὸ τας στήσας συμψάειν ὁμῶνυμια ὄναι τῶ τας ψυχὰς φιλεῖσθαι, Δμ. 34 τὸν ὁμῶ- νυμια τὸν ἐμαυτῶ 13. γρ. ἀντὶ ἐμαυτοῦ, τὸν ἔχον- τὸ αὐτὸ ὄνομα πρὸς ἐμέμ' ἢ ἢ ὄστ. ὡς ὄστ. μτ. γενικ. : Πινδ. ἀπ. 105 ὁμῶνυμιας τῆς, Ἠρ. 3.67 ἐπιδαπέδων τοῦ ὁμῶνυμια Σιμέριος τοῦ Κάρου, Ἀριστ. Ὀρν. 927 καθῶν ἱερῶν ὁμῶνυμια, Πλάτ. Πρωτ. 311B παρὰ τὸν σαυτοῦ ὁμῶνυμια ἐλθὼν ἴστω συνονομάτου σου, Πλούτ. Θερ. 28 πρὸς τὸν ὁμῶνυμια τοῦ θεοῦ βαδίζειν, Ἰσοκρ. Εἰκ. 20 κατὰ τὴν ὁμῶνυμια αὐτῆ τὴν τοῦ Ἀβραδάστα, Μη- ναί. II, δ' Ὀιδ. 6, Οἰκ. ὁμῶνυμια Παύλου τοῦ φω- στῆρος τῆς γλῆς ᾧ) ὁ ὄμοιος, ὁ ὁμοειδής : Πλάτ. Φαιδ. 78B πάντων τῶν ἐκεῖνοις ὁμῶνυμια, αὐτ. Παρμ. 133D ταῦτα, ὁμῶνυμια ὄστα ἐκείνοις ᾧ) ἐν τῆ λογικ. τοῦ Ἀριστ. τὰ ὁμῶνυμια λέξεις ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὴν αὐτὴν προφώνη- σιν, ἐκφράσιν, ἀλλὰ διάφορον σημασίαν, ἢ ἀμφι- βολοι, διφορούμεναι λέξεις : Ἀριστ. Κατ. Ια., αὐτ. Η Νικ. 1096b.27 ᾧ) νεώτ. μαθημ. ὁμῶνυμια κλάσμα- ται τὸ ἔχοντα τὸν αὐτὸν παρονομασίην.

ὁμῶνυμια-ῶ (ὁμῶνυμος) μτν. εἶμαι ὁμῶνυμος πρὸς τινι, ἔγω τὸ αὐτὸ ὄνομα μετὰ τινος, μτ. ὄστ. : Ἀρκάδ. II, 18 ὄσπερ πάλαι ὁμῶνυμια, Ἀθῆν. II. 491C ὁμῶνυμια τας περιπετασ' κ. ἀπολ. : Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 5.22 ᾧ) ἔγω τὴν αὐτὴν σημα- σίαν μετὰ τινος : Ἀπολλ. Δύσιμ. Ἄντων. 105.31.

ὁμῶνυμιας ἐπίρρ. κ. νεώτ. διὰ τὸ αὐτὸ ὄνόματος, καθ' ὁμῶνυμια : Ἀριστ. Η. Η. Νικ. II. 29a.30 καλεῖται κλεις ὁμῶνυμιας ἢ τε ἠπὸ τὸν ἀχεῖ- να τὸν ζῶων, καὶ ἢ τὰς θύρας κλειουσιν, αὐτ. Ψυχ. 412b.14, Θεόφρ. Φαῖτ. I. 22.1.

ὁμῶς ἄρτος (ὁ) εἶδος ἄρτου : Ἐπιχ. 52 κριθα- νίτην ὁμῶνυμια σπαιτίτην, Σώφρ. 27 δειλῶν τας θείας κριθανίτας καὶ ὁμῶρους καὶ ἠμάρτιον.

ὁμῶρῶφιος-ὦν (ὁμῶρῶφ) ὁ ἐορίστικὸς ἡ κα- τικὼν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὄραφην, ἀτέγη μετὰ τινος, ὁ συγκάτικος, μτ. ὄστ. : Ἀντιφ. 5, II ἴνα μὴ ὁμῶ- ρῶφιος γίγηται τῶ αὐθέντῃ, Δμ. 321 μὲθ' ὁμῶ- ρῶφιος . . . γεννημένον εἶναι τοῖς πρὸς ἐκεῖνον παραταξάμενος, αὐτ. 553 κ. ἀπολ. : Ὀππ. Ἀλ. 5.418 (ὁμῶρῶφιος ἔσφ. γρ. ἐν κωδ. π. Γ. α. λ. 14, 215).

ὁμῶρῶφιος-ὦν (ὁμῶρῶφ) ὁ ὁμῶρῶφιος βλλ. ᾧ) ἦσα «ὁμῶρῶφιος, ὁμοζαῖτος, σὺνκόκος» : Φανόδ. 13 [κωδ. Ἀθῆν. ὁμῶρῶφιος, ὁμῶρῶφουσι], Αἰσώπ. Μοθ. 10 τοῖς ἀνθρώποις εἶναι ὁμῶρῶφιος καὶ σὺν- κοικον, Βάδρ. 12.15.

ὁμῶρῶφ-ῶ (ὁμῶρῶφ) εἶμαι ὁμῶρῶφός τινι, κατικὼ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὄραφην μετὰ τινος, συγκα- τικὼ : Αἰσώπ. Μοθ. 10 [κωδ. -ορῶφ].

ὁμῶς (ἐκ τοῦ ὁμῶς μετὰ διαφόρου τονισμοῦ) κ. μν., νεώτ. κ. δημ. σὺνδ. ἐναντιωματικὸς, ἀλλὰ, ἐν τοῖσιν, μ' ὄλον τοῦτο, ὡστόσο, μᾶ, ἐν χρήσει πρὸς περιορισμὸν ὁμοκλήρων προτάσεων : Π. Μ. 393 Σαρπηθοντι δ' ἄχος γενέτο . . . ὁμῶς δ' ὄσ' ἀήθετο χάρμη, Θεόγ. 442 ὁ μὲν ἐσθλὸς τολμῆ ἔχων τὸ κακὸν κοῦκ ἐπίηλος ὁμῶς ἰκαὶ ὁμῶς οὐχὶ φανερός, Πινδ. Π. 4.140 θνατῶν φένης ἀκί- τεραι κέρδος αἰνήσας, πρὸς θίκας δόλιον, τρα- χεῖαν ἐρήνικον πρὸς ἐπίθετον ὁμῶς, Αἰσχ. Πέρσ. 840 χαιρετ', ἐν κακοῖς ὁμῶς, Σοφ. ΟΥ 1094 ὁμῶς πθεῶ μοι, αὐτ. Ἄντ. 519, Ὀκ. 6.50 Λάμαρας μὲν ταῦτα ἐπὶ τὴν ὁμῶς προσέθετο καὶ αὐτὸς τῆ Ἀλ- κибидου γλώσσῃ, Πλάτ. Συμπ. 193B νῦν δὲ ὁμῶς θαρρῶ, ΚΔ Γαλ. 3.15 κατὰ ἀνθρώπον λέγων ὁμῶς ἀνθρώπου κεκρυμμένην διαθήκην οὐδεὶς ἀθετεῖ ᾧ) ὁ μ. συνεκφέρεται μετ' ἄλλων μορίων πρὸς ἐνί- σχυσιν τῆς ἀντιθέσεως : Πινδ. Π. 1.85 ἄλλ' ὁμῶς, κρέσσων γὰρ οἰκτιροῦ φθόνος, μὴ παρὶε καλά, αὐτ. 2.82 ὁμῶς μέντοι καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων πολ- λοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, Λιδών. Λογ. I, 192 [Froester I, 170] ἄλλ' ὁμῶς οἱ κολακεύοντες καὶ ὡς ἦσαν κόλακες, Πλάτ. ἄλλ' ὁμῶς οὐδὲν δύναται τις ᾧ) ὁ μ. ἐν χρ. κ. ἔλλειπτικῶς : Ἐδρ. Ἐκ. 843 παρὰ σάξας χεῖρα τῆ πρῆσβιτιδί τιμωρῶν, εἰ καὶ μηδὲν ἐστίν, ἄλλ' ὁμῶς (παρουσχέτω), Ἀριστ. Φ. Ἀ. 956 πᾶν- τως μὲν στέσις οὐδὲν ὕγιες, ἄλλ' ὁμῶς (οἰστέτω) ᾧ) συνηθ. βιβεται ἐν τῆ ἀποδοσίσει μετὰ τὸ καὶ εἰ [καὶ] ἢ καὶ ἐόν ἰκάνη : Σοφ. Ἄντ. 234 καὶ τὸ μηδὲν ἐξέρω, φράσω δ' ὁμῶς ᾧ) ἄλλα τὸ ὁμῶς, εἰ καὶ ἀνίκη τῆ ἀποδοσίσει, συνάδειται πολλακίς στενάς πρὸς τὴν πρότασιν : Αἰσχ. Ια. 115 μῆμνη Ὀρέστου, καὶ θυραστὸς ἐσθ' ὁμῶς καὶ μὴ θυραστὸς ἐστί, ὁμῶς μῆμνησι, αὐτ. Πέρσ. 295 λέξων . . . καὶ στένης ὁμῶς καὶ στένης, ὁμῶς λέξων, Σοφ. Α. I. 5 κᾶν ἀποπτος δὲ ὁμῶς φάνημ' ἀκούω ᾧ) ἐνί-

οτε τὸ ὄμως εὐρίσκεται καὶ ἐν τῇ προτάσει : αὐτ. OK 957 ἀρημία με, καὶ δίκαι' ὄμως λέγω, σικρον τίθησι, Εὐρ. Ξ.728 ἄνω μὲν εἶην, καὶ πέφυκ' ὄμως ἄσπις, ἐν τοῖσι γενναίοισι ἀριθμημένος 3) ὄμ. συνήθ. μτ. πτογ. ἀντικαθίστασθαι τὴν πρότασιν : Ήρ.δ,120 βατεροι δὲ ἀπικόμμοι . . ἡμεῖροντο ὄμως, Αἰσχ. Ἐπι.712 πῖθό γυνοῖσ', κοίπερ αὐ στέργων ὄμως, Σοφ. Τρ.1115 κἀθὼ μοι νοσίων ὄμως [εἰ νοσείεις ὄμως κἀθὼ, αὐτ. OK 851 τὸ δ' ἔρω, καὶ τύραννος ὄν ὄμως, Εὐρ. Μήδ.280 ἐρήσομαι δὲ καὶ κακῶς πάσχουσι' ὄμως 4) ὄμ. ἐνίοτε προτάσσεται : Θέογν.1029 τόλμα . . ὄμως ἀτλήτα πεπονθῶς [ἀντί, κοίπερ πεπονθῶς ἀτλήτα, ὄμως τόλμαι, Ήρ.8.74 αἱ δὲ . . ὄμως ταῦτα πυνθανόμενοι ἀρρώδεον' 4) ὄμ. συνήθ. ἐν χρ. πρὸς ὀρισμὸν μεμονωμένων λέξεων, Εὐρ. Ἐγρ.20 ἦτε καὶ ἀπάλαμον κερ ὄμως ἐπὶ ἔργων ἐγείρει ἰδ. γρ. ὄμωι, Αἰσχ. Ἐπι.810 βαρέα δ' οὖν ὄμω φράσον, Πλάτ. Φαῖδρ.240B κόλασι, δεινῷ θηρῷ . . ὄμως ἐπέμεινεν ἡ φύσις ἄθονιν τινα' 5) ὄμ. ἐν χρ. πρὸς διακοπὴν λόγου, ἐν τούτοις μ' ὅλα ταῦτα, παλαιοπόητε : Αἰσχ. Εὐμ.74 ὄμως δὲ φεύγε μηδὲ μάδακός γένρ' 6) ὄμ. παρὰ ταῦτα, οὐχ ἦτον ὄμως, μολαταῦτα : Θεοκρ.893 οἱ μὲν τετρακκοῖσι . . ὄμως καὶ τεθουρηθῆνοι ἐφυλάσσοντο, Ξεν. ΚΠ.8,221 φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι, καὶ ὄμως ἔνδον ἔχοντες τοσαῦτα οὕτε ἐσθλοῖσι πλείω : 7) ὄμ. ἀναφερόμενον εἰς προηγουμένως λεχθέντα ἢ εἰς γενικὴν τινα κατάστασιν, τέλος πάντων, μολόν τούτο : Θουκ.1,105 αἱ μὲν Ἀθηναῖοι [ἐκράτησαν γὰρ ὄμως μάλλον] . . τρόποιον ἔστησαν, αὐτ.3.28 οὐκ ἠνέσχοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς βωμοῖς ὄμως καθίζουσι, αὐτ.80, αὐτ.7.1 ἄς ὁ Νίκιας ὄμως . . ἀπέστειλεν ἰτὰς ναῦς.

ὄμως ἔπιρρ. τοῦ ὄμως, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὀμώως, ἐπίσης, ἔξ Ἰσού : Ψ.Α.196 ὄμωφ ὄμως θυμῷ φιλοῦσα, Ὀδ.Α.565 ἔνθα γ' ὄμως προσέφη κεχολωμένος, Αἰσχ. Εὐμ.388 δυσποδοπαῖλαια δερκομένοισιν καὶ δυσομμάτοισι ὄμως ἰδ. γρ. ἀντὶ ὄμωι' 8) ὄμ. εἰς ἴσα μέρη : Ἡσιόδ. Ὀ.74 οὐ δὲ ἔκαστα ἀθανάτοισι διέταξεν ὄμως καὶ ἐπέφραδε τιμὰς' 9) ὄμ. ὡς τὸ ὄμοσ', συναποθιμῶν μετὰ δύο οὐσιαστικῶν συνδεομένων διὰ τοῦ καί, καὶ δηλοῦν ὅτι ἀμφότερα ἔχουσι τὴν αὐτὴν σχέσηιν πρὸς τὸ ῥήμα : Ψ.Ω.214 πλῆθυν ὄμως ἴππων τε καὶ ἀνδρῶν ἰπληροῦτο ὀμώως ἴππων καὶ ἀνδρῶν, αὐτ.1.320 κἀτῆαρ' ὄμως ἰ' ἀεργός ἀνήρ ὅτε πολλὰ ἐοργύς, Ὀδ.Κ.28 ἐνήμια μὲν ὄμως πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμιαρ, Πίνδ. Π.9.40 καὶ ἐν τε θεοῖσι τοῦτο κἀνθρώποισι ὄμως αἰδέοντ', Αἰσχ. Εὐμ.692 τὸ τ' ἡμιαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὄμως, Σοφ. Αἰ.1372 οὗτος δὲ κἀκαὶ κἀμυθῶδ' ὄν ἔμοι' ὄμως ἔχθιστος ἐσται' 10) ὄμ. συνήθ. μτ. τοῦ πάντες, πάντη κττ., πάντες ὄμοιο, πάντες ἀνάμια, ἐπίσης, ὀμώως : Ψ.Ρ.422 εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῶν δὲ δαμῖναι πάντας ὄμως, Ὀδ.Δ.775 μῦθος μὲν . . ἀλέασθε πάντας ὄμως, Ἡσιόδ. Ὀ.365 αἱ ῥα . . γαταν καὶ βένθεα λίμνας πάντη ὄμως ἐπέουσι, Θεογν.252 πόσι δ' ὄμοιοι μέμλεα, καὶ ἐσομένοισιν ἀοιδῆ ἔσασ ὄμως, Αἰσχ. Πρ.736 ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἐς τὰ πάνθ' ὄμως βίσιος εἶναι : 11) μτ. ὄστ. ὀμώως ὄς, ὀμώως μὲ τινα, ἀκριβῶς ὡς, ὄσπερ : Ψ.Ε.535 ὄν Τρῶας ὄμως Πριάμοιο τέκασιν τῶν, αὐτ.1.312.

ὄμωχέτας (ὁ) ἰπθ. συνηρ. ἐκ τοῦ ὄμοχετάσι ἰπθ. βίωσι. ὁ ἔχων τὴν ὄμοσ' ἢ ὁ κατοικῶν ὄμοσ', ὁ ὀμοκόμοιος, ὁ συγκόμοιος : Ἡσ. ὄμωχέται θεοί' ὁ συμμετόχοντες τῶν αὐτῶν σπονδῶν ἢ ὀμοῶμοιο καὶ ὀμόνοιο : Θουκ.4.97 ἐπικαλουμένους τοὺς ὄμωχέτας δαίμονας [σχολ. ἐσυμμετόχοντες τῶν αὐτῶν ναῶν καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν].

ὄν αἰολ. κ. θεασαλ. ἀντὶ ἀνά βλλ.

ὄν-ὄντος (τὸ) κ. νεώτ. οὐδ'. τῆς μτχ. ὄν τὸν οὐ ῥήματος εἰμὶ βλλ.δ, τὸ ἀλήθει, τὸ πραγματικῶς ὑπάρχον, τὸ ἔχει ὑπόστασιν, ζῶν : Παρμεν.8,35, Πλάτ. Τιμ.27D τὸ ὄν ἐστίν, ἀντίθετον δὲ οὐκ ἔχον ἀντίθ. τὸ μὴ ὄν, ἡ ἀνυπαρξία : Γοργ.ἀ.3D, Ἐπικ. Ἐπιστ.15U οὐδὲν γίνεται ἐκ τοῦ . . μὴ ὄντος' νεώτ. ὀρ. φκ. τοῦ μὴ ὄντος [ἐκ μικρῶν, ἐξ ἀσπονηθῶν, ἀπὸ τοῦ τίποτε] : αὐτός ὁ ἀνθρώπου ἀνεβείβη ἐκ τοῦ μὴ ὄντος' 1) ὄμ. κ. κτ. πλῆθ. : Πά.Μαρκ.2,7,28 ἔξ οὐκ ὄντων ἐποίησαν αὐτὰ ὁ θεός, ὁ ὀθέος, δημιουργοῦς τῶν ὄντων' 2) ἐπὶ τοῦ Θεοῦ : τὸ ὄντως ὄν, - τὸ ὑπάρχον ὄν' 3) ἐπὶ τοῦ Θεοῦ : μεταφυσ. πᾶν τὸ ὑπάρχον καθ' ἑαυτὸ, τὸ ἔχον ἀπόλυτον καὶ καθαρὸν ὑπαρξιν, ἀνευ προσδιοριστικῶν ἰδιότητων, οὐτις, ἢ ἐνωσία διαμορφῶται ἐν τῷ νῷ τοῦ ἀνθρώπου διὰ πλήρους ἀπαρρέσεως πάσης ἰδιότητος, σχετικῶς καὶ μεταβολῆς, ἀποτελοῦσα τὸ καθολικὸν γνώρισμα τῆς φύσεως καὶ τῆς ὑποστάσεως, ἔξω πάσης ἐμπειρίας 4) εἰδικῶτ. ὁ ἀνθρώπου : δυστυχῆ ὄντα κ. ὄβρισι. κακοῦθ' ὄντα' 2) κτ. ὄστ. ἐναρθρ. τῶ ὄντι ὡς ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. τῶντις πράγματι, ἀλήθει, ἀληθῶς : Πλάτ. Πρωτ.328D ἄρθρον ὅτι τῷ ὄντι πεπαισμένως εἰη, κατέβαλε τῷ ὄντι ὑπερανθρώπου προσωπαίεας πρὸς διδάσκειν τῆς εἰρήνης' τιθέμενον καὶ πρὸς δόλωσιν τῆς ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς ρητοῦ ἀλλὰ ὄθεν εἰλημμένως : Ξεν. Ἐλ.7,29 τοὺς παρόντας τότε γὰρ ὄντι κλαυσιγέλως' 3) πλῆθ. τὰ ὄντα βλλ. **ὄνἀγός** (ὁ) διαλεκτ. ἀντὶ τοῦ ὄκρ. ὄνηγός, ὁ ὀδηγῶν ὄνοιο, ὁ ὀνηλάτης : Πλαῦτ. Αἰσι. Πρὸλογ.10 **ὄνἀγρα** [ἡ] μτγ., μον. κ. νεώτ. τὸ ἀειβαλές φυτὸν νήριον ἢ ροδοδάφνη : Διοσκ.4,117, Παῦλ. Αἰτ. 7,3 3) νεώτ. βοταν. γένος ὄναγοειδῶν φυτῶν.

ὄνἀγρια [ἐν. κρῆσι γλῶσσα. οὐκ.]

ὄνἀγρινος -ῆ-ον μτγ. ὁ ἀνήκουστος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄναγον, ὁ τοῦ ὄνἀγρου ἢ ὁ ἔχων τὸ χρῶμα ὄνἀγρου : Πλούτ.7,56 κίλιον ἔσθηθ' ὄνἀγρου, τὸ ὄν ὄνἀγρινον ἰωδῶ. ὄνἀγριον, Πλάτ. ὑποζῶν ὄναγριν.

ὄνἀγρινος (τὸ) ὄνοκορ. τοῦ ὄναγρος βλλ. ἢ : Πλάτ.

ὄναγρόδοτος -ον ἰναγρος, βόσκω) μτγ. ἐπὶ τόπων, ὁ ἐν ᾧ βόσκαται ὄναγροι : Στράβ.12,6,1 τὰ τῶν Λευκαδίων ὄροπέδια φυχερά καὶ φιλά καὶ ὄναγρόδοτα.

ὄναγροειδῆ -ῶν (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκογένη δικατυλιθῶδων φυτῶν.

ὄναγρον (τὸ) μτγ. τὸ φυτὸν ὄνάγρα : Γολλ.12,89.

ὄναγρος (ὁ) μτγ., μον. κ. νεώτ. ὄνος ὄγριος : Πά.Ψαμ.1,103[104], ἡ ποσιποῖσι πάντα τὰ θῆρια τοῦ ἀγροῦ, προσδέξονται ὄναγροι εἰς διψᾶν αὐτῶν, Βάθρ.67,1, Στράβ.67,4,8 θῆρια δ' εἰσιν . . ἐν . . τοῖς πεδίοις ὄνἀγρων καὶ δορκάδων, Αρτεμίδ. Δαλδ.4,56, Ὀπ.Κιν.3,216 θῆλυς ὄναγρος, Λιουπάρδος Πρσεβ.485Α λέων καὶ σκῆμιον ὄμοιο διώξουσιν ὄναγρον' 1) νεώτ. ζωολ. εἶδος περιπτοδακτύλου θηλαστικοῦ ζώου ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰπποειδῶν, ἢ ζέβρα 2) τίλος τοῦ ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου τοῦ ἔργου τοῦ Πλάτ. «ἐπιστίας» ἐν Πρωτ.10 ἰδ. γρ. οὐκασσι 3) εἶδος πολεμικῆς μηχανῆς, δι' ἣς ἐξεσφενδονίζοντο βαρεῖς λίθοι, ἢ, ἠνοῦγκων Σουδῶ, ὄναγροι μηχανήματα, οἱ λεγόμενοι ἄρπαγες, οἱ γὰρ ἀρπάξουσιν τοὺς προσόντες ἐπιβολόμενοι εἰχον : Ἀμμιαν.Μαρκ.23,4,7, Ψαμ. Λυδ. Ρωμ.1.46, Προκ. Γοτθ.1,21 μηχανὰς ἐπήσαντο εἰς Αἰθίωβ βολὰς ἐπιτάδεας' σφενδόναις δὲ εἰσιν ἐμφορεῖς καὶ ὄναγροι ἐπικολοῦνται, Θεοφρ.13 ὄναγροις τοὺς πλείους ἐλέφαντας ἀπέκτειναν.

ὄναίειν Ἡσ. ἀεθλοποιασ.

ὄναίος Ἡσ. ἀεθλοποι.

ὄναιος ὁ ὄνησιος : Ἐπιγρ. αἱ ἐστὶ αὐτοὶ προδοτεῖσιν [ὄνησιος καὶ ὠφέλιμος].

ὄνολα [ὄ] θεσσαλ. τὸ ὄνολωμα : Ἐπιγρ. τὰν ὄνολαν τὰν ἐν τάνε γινυμέναν τὰν ὄνολαν κίε κε γινύεται.

ὄνολωμα [ὄ] μτγν. θεσσαλ. ἀντὶ ὄνολα βλλ. **ὄναρ** [ὄ] κ. μον. κ. νεῶτ. ἐν χρ. μ. κτ. ὄνασμα, κ. αἰτ. τοῦ ἐν ἱπῶν λοιπῶν πτασῶν παραλαμβα-
νομένων ἐκ τοῦ ὄνειρασι, τὸ καθ' ὄνειρος ὄραμα, τὸ ὄνειρον δ' βλέπει τις καθ' ὄνειρος τὸ ἐνύπνιον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὄραμα τὸ ὁποῖον βλέπει τις ἐγρηγορῶν [ἠρδλ. ὄρασι] : Ἰλ.Α.63 καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν, Ὁδ.Τ.547 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὄναρ ἐσθλόν, Αἰσχ.Χο.526 ἢ καὶ πέπυσθε τὸναρ, Σοφ.Ἠλ.425 Ἠλίω δεικνύσι τὸναρ, Εὐρ.ΙΤ.55, Ἀριστῶ.Ἰπν.1090 εἶδον ὄναρ, Ξεν.Συμπ.4,33 ἐάν τ' ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς, αὐτ.ΚΠ.8,7] κοιμηθεὶς δ' ἐν τῷ βασιλείῳ ὄναρ εἶδε, Πλάτ.Απολ.40D ὡστε μὴδ' ὄναρ ἰδεῖν ἰένει βαθέος ὄνειρου, αὐτ.Θεαίτ.20D ἄκουε δὴ ὄναρ ἰάντι ὄνειρασι || ὄμ. ἐν παροιμ. : Πλάτ.Πολ.563D τὸ ἐμόν γ' . . . ἐμοὶ λέγειε ὄναρ ἰμοὶ λέγειε πράγματα γυνάστει πρδλ. δημ. παροιμ. ἔλα παπποῦ μου νὰ σοῦ δεῖξω τὰ γονικά σου! 2) ὄμ. ἐν παροιμ. μιάδ. φρ. ἐπὶ παντὸς παρερχομένου, ἀδεδαίου, ἀπατηλοῦ καὶ οὐχὶ πραγματικοῦ πράγματος : Ἐθγν.1020 ὀλιγοχρόνιον γίνεται ὡσπερ ὄναρ, Πλάτ.Π.8,95 ἐπάμειρον τί δέ τις, τί δ' οὐ τις; σκιάς ὄναρ ἀνθρώπου, Αἰσχ.Αγ.82 παιδὶς δ' οὐδ' ἐν ἀρείαν ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαλεῖ [ἐπὶ γέροντι, Πλάτ.Συμπ.175B ἢ μὲν γὰρ ἐμὶ σοφία] . . . ὡσπερ ὄναρ οὐσα, Θεοκ.27,8 τάχα γὰρ σε παρερχέται ὡς ὄναρ ἴβη, Βίων.1,58 πόθος δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτα, Πλούτ.Θησ.32 ὡς ὄναρ ἐλευθερίας ὀρώτων, Νεκρώσ.Ακολουθ. ὡς ἄνεθος μαραίνεται, ὡς ὄναρ παρερχεται καὶ διαλύεται πᾶς ἀνθρώπος 3) π. τραγ. κ. Ἀττ. συνήθ. ὄναρ ἐν χρ. συνήθ. ὡς ἐπίρρ. καθ' ὄνειρος, ἐν ὄνειρῳ : Αἰσχ.Εὐμ.116 ὄναρ γὰρ ὄμας νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ, αὐτ.131 ὄναρ διώκεις θήρα, Σοφ.ἀν.65 ὄναρ νηκυῖαντα νυκτός, Εὐρ.ΙΤ.518 μὴδ' ἴδων ὄναρ ἰμῆδ' στ' ὄνειρο μοι, αὐτ. ἀπ.107 οὐδ' ὄναρ ἰμῆδ' στὸν ὄνειρο μοι, Πλάτ.Θεαίτ.208B, αὐτ.158C καὶ δταν δὴ ὄναρ ὄνειρατα δοκῶμεν διγελῆσαι, Δημ.429 τοῦτοις δ' ἂ μὴδ' ὄναρ ἤλιαναι πώποτε κτησαμένην, Ἡρώδ.1,11 οὐδ' ὄναρ, Μόσχ.4,18 τὸ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλω, Κικ.Ἀττ.1,18, ὁ πολιτικὸς ἀνήρ οὐδ' ὄναρ, Πλούτ.Ἠθ.183Α ὄναρ ἴδων χρυσοῦν θέρος ἐξαιμῶντα Μιθριδάτην, αὐτ.Περ.13 ἢ θεός ὄναρ φανείσα συνένετα Ἐσπερίαν, Λουκ.Τίμ.20 οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες αἶμα διημι μὴ ὄναρ πλουτουσῖν, αὐτ. Ἐρμῶτ.2 Δοκεῖς δέ μοι ἄλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνέναι σεαυτῶν || ὄμ. μτγν. κ. νεῶτ. ἐν τῇ φρ. καθ' ὄναρ ἐν ὄνειρῳ, καθ' ὄνειρος : Πολ.π.Φρον.395, ΚἀΜατθ.2,19 ἀγγελος Κυρίου καθ' ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσήφ, αὐτ.22, Ἀριστ.ιδ.Λόγ.47(23),2 || ὄμ. ἐν φρ. καθ' ὄναρ ἔνεκα ὄνειρου : Ἐπιγρ.

ὄναρδιον [ὄ] πᾶρ. ἄ. ὄναριον βλλ. **ὄναριον** [ὄ] ὄνειροκ. τὸ ὄναρ βλλ.Π, μικρὸς ὄνος, πῶλος ὄνου, γαϊδουράκι : Διφιλ.89, Μόχ.π. Ἀθην.13,582C τὰ γύναια ταυτὶ καταβαλὼ σὺν τοῖς ὄναρσι, Κἀ Ἰω.12,14 εὐρῶν ἀρ. ὁ Ἰησοῦς ὄναριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, Δρ.Ἐπικτ.2,24,18, Πάν. 2) εἰδωλὸν ὄναριου : Πάν. τὸ ὄναριον τὸ γαλοῦνο, εἰ ἐπιλωεῖτο δραχμῶν κδ, ἔκτοτε δν ἐπιμῆσά σοι.

ὄνας-ἄδος [ή] μτγν. θηλ. τὸ ὄναρ βλλ.Π, ἢ θήλια ὄναρ : Ἀκὼλ.ΠΔ.Σαχ.9,9, Σύμμ.αὐτ., Γλωσσ.

ὄνας Ἠσα. ἐδοῦλον, ἀνόητον, ἀρχεῖον.

ὄνασσα [ή] μέσ. ἀορ. ἀπαφρ. τὸ ὄνησιμ βλλ. : Εὐρ.Ἰπν.517.

ὄναςτιος [ή] αἰολ. κ. ἀπαρ. τ. τοῦ ὄνησις βλλ. : Ἀλκ.ἀν.46 συμποσῆας ὄνασι, Ἐπιγρ. τοῖς δ' εὐ-

ορκεῖσαι καὶ κατέχουσι τὸν ὄρκον τέκνον ὄνασι-
ν γινεσθαι.

ὄνασι Ἠσα. ἐπιμάζεται, μμψεται.

ὄνασι ὄρος [ὄ] δωρ. ὄνησιμ βλλ. : Πινδ.Ο.10 Π,9 ὄνασιμ τὸκος [Διοδῶρ.Ἠερτμπα, τὸ ὄνασιμ].

ὄνασιος ὄν ἀρκ. τὸ ὄνάθιος βλλ. : Ἐπιγρ.

ὄνα θεσσαλ. ἀντὶ ὄδε βλλ., κληνομένου ὡς ὁ μετὰ τοῦ ἐπιθήματος -νε, αἰτ. ἐν.οὐδ, τῶν ἰάντι τῶδε: Ἐπιγρ. ὄμ. γενικ. ἐν. οὐδ. τοῖνος ἰάντι τῶδε, αἰτ. πληθ. οὐδ. τάνε ἰάντι τῶδε, γενικ. πληθ. τουνύνοσιν ἰάντι τῶνδε : Ἐπιγρ.

ὄνα [δορά] [ή] θηλ. τὸ ὄναρ βλλ., τὸ δέρμα, ἢ δορὰ τοῦ ὄνου : Βάδρ.7,13 τὴν σάγην τε τοῦ κτήνου καὶ τὴν ὄναιν προσεπέθηκεν.

ὄνασι -ατος [τή] [ὄνησιμ] ἐπ. πᾶν ὅτι ἀσφῆρει ὄφελος, ὠφέλεια, βοήθεια, κέρδος : Ἰλ.Χ.486 οὐτε σὺ τοῦτ' ἐσσαι, ὄνασι, Ἠσιοδ.Ἐργ.822 αἶμα μεν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίους μέγ' ὄνασι, Θεοκρ.13,34 λαμῶν γὰρ σπιν ἐκείτω, μέγα σπι-
δόδεσσιν ὄνασι, Ἀπολλ.Ρ.2388 ἔνθα γὰρ ὄνημι ὄνασι ἀδουκός ἐξ ἄλλος εἰσιν 2) τρόπος ἢ μέσον ἐνασχώσεως τῶν συνάμεων, ἀναμφικτόν, ἀναφυχή : Ὁδ.Δ.444 ἄλλ' αὐτὴ ἔσάσως καὶ ἐφράστω μὲγ' ὄνασι, ἀμβροσίην ὑπὸ βίνα ἐκάστω θῆκε, αὐτ.Ο.78, Ἠσιοδ.Ἐργ.41 οὐδ' ὄσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνασι 3) κτ. πληθ. ὄνασιτα τροφαί, τροφή, ἐδέσματα, φαγώσιμα Ἠσα. ἐσα ὄνησιν παρέχει καὶ ὠφέλιαν, ἀγαθὰ βρώματα, σύνθηβ. π. ὄμ. : Ἰλ.1,91 οἱ δ' ἐπ' ὄνασιβ' ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας Ἰάλλων, Ὁδ.Α.149, Ἀπολλ.Ρ.2,185 γίνυσθαι ἀπειρασίσιον ὄνασι-
σιν ἰκτ.οχόλ. κῆσιπ καὶ βρώμασι || ὄμ. κτ. πληθ. ὄνασιτα πολύσημα πράγματα, κερμῆμα, πλούσια δῶρα : Ἰλ.Χ.367 ἢ τίς σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν τασσάδ' ὄνασιβ' ἀγνοτα ἰκτ. Εὐστ. ἐδώρασι 4) ἐπὶ τροσῶν, προσάτησι, σωτήρ, βοηθός : Ἰλ.Χ.433 πᾶσι τ' ὄνασιβ' ἐπὶ τὸ ἔκτορος, Ἠσιοδ.Ἐργ.346 πῆμα κακὸς γελῖαν δσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνασι, ὄμ.Δημ.269 ὄθανάτοις θνητοῖσι τ' ὄνασι καὶ χάρμα τέκτασι [ἐπὶ τῆς Δῆμτροσι] [εἰκ. ἀπὶ ὄνασι] 5) ἀπὶ ὄναρ, τὸ ὄνειρον Εὐστ.1877,64 ἐκόνωσέ τις ὄνασι καὶ αὐτὸ τὸ ὄνειρον, οἶον ὄνασι κεράτων οὐδ' ἐλέφαντος ὄν, ἐξ οὐ ἄλλον οἶον ἐπὶ βρωμάτων μόνον λέγεται τὸ ὄνασι, ἀλλὰ πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήθειον οὕτω καλεῖται, ὁποῖόν τι καὶ ὁ ἀλήθης ὄνειρος : Καλλ.Ἐπιγρ.48 οἱ δέ λέγουσιν ἱερὸς ὁ πλόκαμος τοῦδον ὄνασι ἐμοί, ΑΠ.7,42, ἢ μέγα βαπτιάδω σοφοῦ περιπυτον ὄνασι, ἢ ῥ' ἔτεδον κεράτων οὐδ' ἐλέφαντος ἐης.

ὄνειδη [ή] μτγν. ποι. τ. τοῦ ὄνειδος βλλ. : Νικ. Ἀλεξ.408 ἐν δέ νυ βριόσι Ἀργαλήν μεσάτοισιν ὄνειδιην ἐπέλασσε.

ὄνειδιος ὄν ποι. ὁ ὄνειδιτικός, ὁ ἐξυβριστικός : Ἰλ.Α.519 στ' ἄν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδιόσις ἐπέσσιν, αὐτ.Φ.393, Ὁδ.Σ.326 2) μτγν. ὁ ἀτιμαστικός, ἐξευτελιστικός, ταπεινωτικός : Ἀμμων. ΑΠ.9,573 φέρον ὄνειδιον ἐπὶ τῶν ἐξ ἐπαιτίας προερχομένων.

ὄνειδιζω ποι. τ. ὄνειδιζω βλλ. : Θηδ.3 ὦ μοι ἐγώ, παῖδες μοι ὄνειδιόντας ἐπεμφαν Ἰδιοδῶ. ὄνειδιον τόδ'.

ὄνειδιζω κ. μον. κ. νεῶτ. παρστ. ὄνειδιζον [Ἰλ.ἀτ.Φαῖδρ.257C, αὐτ.Κλειτ.408B], μέλλ. ὄνειδιῶ [Σοφ.ΟΤ.1423, Εὐρ.Τρω.430, Πλάτ.Απολ.30Α, αὐτ.Ἰπν.Μ.293C, ἀορ. ὄνειδισσαι Ἰλ.1,34 ὄνη-
ρακ. ὄνειδικα [Λυσ.16,15], παθ. ὄνειδιζομαι Ἰεῦρ. Τρω.93δ, ἢ πληθ. μέσ. μέλλ. μτ. ἀορ. παθ. ὄνει-
δισθε Ἰσοφ.ΟΤ.1500], παθ. ἀορ. ὄνειδισθην [Παλ.ὄδ.1,40], ἐκφέρω κατὰ πρόσωπον πινος ὄ-
βρον, κλύειν, προσάπτω τὴν κατηγορίαν, φύγον ὀ-
πισητικόν, χλευάζω, συνήβ. μτ. αἰτ. πράγι. κ.

δοτ. προσ.: 'Ιλ.134 ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτων ὄνειδισας, 'Οδ.Σ 380, 'Ἡσιοδ.'Εργ.718 μηδὲ . . πενήν θυμοφόρον ἀνδρὶ τέλῳ ὄνειδίζειν, 'Ἡρ.190 παραισθεμένος ἐπειταί αὐ τῷ θεῷ τοῦτο ὄνειδισας, αὐτ.8,106, Αἰσχ.Χο.917, Εὐρ.Μήδ.547 α δ' εἰς γάμοιο μοι βασιλικούς ὄνειδισας, Δημ.553' || ὄμ. μτ. αὐτοθ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. διορ.: 'Σοφ. ΟΚ 754 ἀρ' ὄθλιον τοῦνευδα. . ὄνειδισ' εἰς σέ; || μτ. δοτ. προσ. κ. εἰδ. προτ.: 'Ιλ.8 255 τῶ . . Ἀγαμέμνονι . . ἦσαι ὄνειδίζουσι, ὅτι οὐ μάλᾳ πολλὰ διδούσιν ἄρως, Ξεν.Ἀν.238 εἰ δέ τις αὐτῶν . . ὄνειδίζει ὡς ὄπῳ . . κολακεύει αὐτόν, Πλάτ.'Ἀπολ.30Α' || μτ. δοτ. προσ. κ. ἀνορφ.: Πλάτ.'Ἰνν.232C εἰ τις τῶ ὄνειδίζει φιλοκρεδεῖ εἰς, Διογ.Λ 2,50 ὄνειδίζω τινὶ τετρασθαί τὰ ὠτα' || μτ. μ. αἰτ. πράμ.μ.: 'Ἡρ.8,143, 'Σοφ.ΟΤ 1423 οὐδ' ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν' || κ. μτ. δοτ. πράμ.μ. κ. εἰδ. προτ.: 'Ἰλ.Α 211 ἔπεσον μὲν ὄνειδισον, ὡς ἔσεται περ' || παθ. χλευάζομαι, δημ. προσωποδέρνομαι: Πλάτ.Τιμ.65D καὶ σχεδὸν δὴ πάντα . . οὐκ ὀρθῶς ὄνειδίζετ' 2) ἔλεγχω, μέμφομαι, ἐπιτιμῶ, μτ. δοτ. προσ.: Λυσ.27,16 ὄνειδίζετε τοὺς ἀδικοῦσιν' || μτ. δοτ. προσ. κ. ἐμπροθ. διορ.: 'Ἡρ.4,79 Σκύβαλ' ὅ τῷ βακχεύειν περὶ Ἐλλάδι ὄνειδίζουσι, αὐτ.8,92' || ὄμ. κ. μτ. διοθ. αἰτ.: 'Σοφ.ΟΚ 1002 τοιαῦτ' ὄνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον' || κ. μτ. μ. αἰτ. προσ.: Πλάτ.'Ἀπολ.30E ὄνειδίζων ἕνα ἕκαστον, ΚΔ Μαρτ.5,11 ὄταν ὄνειδίσωσιν ὅμας' || παθ. φέγομαι, κατηγοροῦμαι, ἐκτιμῶμαι: Εὐρ.Τρω.936 κῶνειδίζομαι ἐξ ὧν ἔκρην με στέφανον ἐπὶ κόλα λαβεῖν' || μτ. ἐμπροθ. διορ.: Διόδ.Σ 20,62 ὄνειδίζόμενος δὲ ὑπὸ τῶν παλῶτων εἰς δειλίαν ἰένει δειλίῃ' || μτ. δοτ.: Στοβ.3,39,29 Σερβίος ὄνειδίζόμενος ὑπὸ Ἀθηναίων τῆ μικροπολιτεῖα' || μτ. αἰτ.: Θεοφάν.Χρον.53B ὄνειδίζόμενος μαλακίαν 3) ρημ.ατ. ν. ὄνειδισίς, ὄνειδισία, ὄνειδισμός, ὄνειδιστήρ, ὄνειδιστής, ὄνειδιστής, ὄνειδιστέος. **ὄνειδισία** (ή) μον. ὄνειδισίς, ὄνειδισμός (βλ.λ.2): Πρόδρ.2,471 τὰς ὄνειδισίας καὶ τὰς παλλὰς ἐπιβουλὰς πῶς ὄλους ὄνομαζω, αὐτ.608. **ὄνειδισίς**-εως (ή) [ὄνειδίζω] ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. δ. τ. τοῦ ὄνειδισμός βλ.λ.' Ἡσ. **ὄνειδισία**-ατος (τό) ὄνειδος, μομφή: 'Ἡρ.2,133 πέμψαι εἰς τὸ μνήτην τῷ θεῷ ὄνειδισίαν. **ὄνειδισμός** (ό) μτγν. κ. νεώτ. κ. ὄνειδισίς ('Ἡσ.) ἡ πράξις τοῦ ὄνειδίζω, χλευασμός, μέμφις, ὄβριστηκὴ προσβολή: ΠΔ Φωλμ.681691,10 καὶ οἱ ὄνειδισμοὶ τῶν ὄνειδίζόντων σε ἐπίπεσον ἐπ' ἐμῆ, 'Ἰώσ.ΑΙ 19,7,1, Πλούτ.'Αρτ.22: 2) μτγν. συκοφαντία, διαβολή: Βέττ.Βαλ.Δ.57, αὐτ.73,10. **ὄνειδιστήρ**-ἥρος (ό) ποι. ὡς ἐπίθ. ὄνειδιστήρ, ὄβριστηκός: Εὐρ.'Ἡρ.218 λόγους ὄνειδιστήρας ἐνδοτούμενος. **ὄνειδιστής** (ό) [ὄνειδίζω] ὁ χλευαστής, ὁ φέγων, ὁ κατηγορῶν διὰ τι, μτ. γενικ. πράμ.μ.: Ἀριστλ.Ρητ.138β,2 ὄνειδιστής ἐυεργετημάτων. **ὄνειδιστικός**-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ προσθηκτικός, ὄβριστηκός, χλευαστικός: Διόδ.Σ 16,93 ὄνειδιστικοὶ λόγοι, Λουκ.Χάρ.7, Παναδ.Χριστ.Διηγ.4 τὸ ὄνειδιστικὸν ἐπιθετόν τῆς ἐκαρθευμένης. **ὄνειδιστικός** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ χλευαστικός, ὄβριστηκός: Μάρκ.Αὐρ.1,10, Δημητρ.289. **ὄνειδιστέος** μτγν. ἀνονειδιστέος: Ζώσιμ.1,11 τὰ τε ἄλλα αἰσχρὰ καὶ ὄνειδιστέως βεβιωκότας, ὄνειδιστέος-εως (τό) κ.μον. κ. νεώτ. κ. ὄνειδος (ό) [Φωτ.Λέων Δ 4,55] ἰσόθ του Εἰστ.88,15 κ. 647,36 ἀναφέρεται ὅτι ἡ λ. σημαίνει γενικός πάσαν φημίον κολήν ἡ κακὴν περὶ πνοῦς, ὄνομα, χαρακτήρ: ἄλλὰ τοῦτο δὲν ἐξάγεται ἐκ τῶν ὄντων αὐτοῦ παρασθεμένων χωρίων: Σοφ.Φιλ.477, Εὐρ.Φοίν.821, αὐτ.Μήδ.514, αὐτ.ΙΑ 305, ἄτινα λόγῳ τῶν συνεφε-

ρουμένων ἐπιθέτων εἶναι ἐν καθαροῦς ἐρωτικῆ γρ.1. μομφή, ἔλεγχος, φόρος, ἐπίληξις, ἐπιτιμία, ἰδίας διὰ λόγων, χλευή, ντροπή, προσωποδάρμα: 'Ιλ.Α 291 προθεύειν ὄνειδα μῆλοσθασμα, αὐτ.8 222, 'Οδ.Ρ 461, 'Ἡσιοδ.'Εργ.310 ἔργον δ' ὀσδὲν ὄνειδος, ἀεργὴ δέ τ' ὄνειδος, Θέων.546, Πίνδ.Ο,8, 80, 'Ἡρ.7,160 ὄνειδα κατόντα ἀνθρώπων φιλέει ἐπανόγειν τὸν θυμόν, Αἰσχ.'Επ.382, 'Σοφ.ΟΚ 753, αὐτ.Τρ.254, Πλάτ.Πολ.344B ὄνειδη ἔχει μέγιστα' || κ. νεώτ. πράξις, ἐλέγχω, κατόστασις, ὀδοθεσις αἰσχύνῃ, ἐντροπήν προσάπτουσα, ἴσθια, ἀντικείμενον κατασχίζουσι: 'Ιλ.Π 498 σὺ γὰρ ἐγὼ . . καταρῆλι καὶ ὄνειδος, αὐτ.Ρ 556, 'Οδ.Χ 463, 'Ἡρ.2,36 τῶ πσευμένῳ ἀπὸ τούτων τὴν ζῆρην ὄνειδος μέγιστον ἐστί, Εὐρ.'Ἡρακλ 301, Δημ.1397, Μένελ.Στο8,107,3 ὡ τύχη, σὺν ἐσθ' ὄνειδος ταῦτα, ΚΔ Λουκ.1,25 ἐπέειπεν ἀφελεῖν τὸ ὄνειδός μου ἐν ἀνθρώποις' || κ. μ.αν. μτ. γενικ. κατασμήν, αἰσχός πνοῦ: Αἰσχ.'Επ.539 τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος ἐν χαλκίλατῳ σάκει, 'Σοφ.ΟΚ 984 καὶ τεκοῦσά με, αὐτὴν ὄνειδος παῖδος ἐξέθουσε μοι, αὐτ.ΑΙ 1191, Πλάτ.Φαῖδρ.277Α τὸ Λυσίου ὄνειδος, Μηναι.1,4 Θεοτ. ἀφάνισας τῆς Προμήτορος, Κόρη, τὸ ὄνειδος' || κ. ἐπὶ προσ.: 'Σοφ.ΟΚ 1494, Ἀριστ.Ἀχ.855 Λυσιστρατός τ' ἐν ἀγορᾷ Χαλαργέων ὄνειδος, Δημ.558, Καλλ.Δηλ.240 οὕτω νῦν, ὡ Ζῆὺς ὄνειδα, καὶ γαμοῖσιθε λάθρια καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα' || φ. ἀμ. ὄνειδος εἶμαι περιφρονούμενος, περιφρονούμαι: 'Ἡρ.9,71 σωθεῖς εἶχεν ὄνειδος καὶ ἀτιμίην' || ὄμ. ὄνειδος περιόπτως προσάπτω φόρος, μομφήν: Λυσ.21,24 εἰ σωθεῖς αἰσχρῶς ὄνειδη καὶ ἐμαυτῶ καὶ ἔκαίνουσι περιόψω: κ. ὄνειδος περιπίθησι τὸν: Ἀντιφ.5,16' || ὄνειδος φέρω φέρω μομφήν, φόνος, ὀδοθεσίαν: Πλάτ.Πολ.590C' || ὄνειδει ἐνέχομαι εἶμαι ἐνοχος ὄνειδος, πράξις ἐνοειδιστοῦ, αἰσχρὰ: Πλάτ.Νομ.808E ὄνειδει μὲν ἐνεχέσθω πρῶτον τῷ μεγίστῳ' || ὄνειδει συνέχομαι εἶμαι βεδορημένος, βαρῶνομαι δὲ αἰσχρότατος: αὐτ.944E ζῆ δὲ ὡς πλείστον χρόνον κακῶ ὄνειδ-έει ευνεχόμενος' || καλίζω ὄνειδιστὴ τιμῶν, ἐπιβάλλω πνοῦς δι' ἐπιτήρησεν ἡ μομφήν: αὐτ. 847A κολαζόντων ὄνειδοὺς καὶ ἀτιμίαις' || κ. ὡς ἀπρά. ἐμφορ. ὄνειδος (ἐστί) μτ. ἀνορφ.: Εὐρ. Ἄνθρ.410 ἐμοὶ δ' ὄνειδος ἡ θανάτῃ ὑπὲρ τέκνων 2) Ἡσ. ἐπίδος πόματος. **ὄνειλεον** 'Ἡσ. εὐβοῖα Ποσειδωνός. **ὄνειλον** (τό) ἀρχ.λεξ. στάθλος δούριος Σουδῶ, ὄνειλον, ἐν ᾧ οἱ δνοὶ Ἰστανοῦν. **ὄνεικος**-α-ον (ί) κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸν ὄνον ἀναγόμενος, ὁ τὸν ὄνου, ὁ ἐξ ὄνου, γαϊδουρήσιος, γαϊδουρήσιος: Ἀριστ.Ἰνν.1399 τὰ κύνια μίγγυς τοῖς ὄνεικος πράγμασιν, Δημ.π.Φυλάξρ.75J ὄνεικον γάλα, Ἀριστλ.Ζ1 522α,28, Πλούτ.8,2,3 ὄνεικος ασκός ἰο ἐκ δέρματος ὄνου, πορρω.ἐν Καμ. Ἄδελφ. 717 Σκύθους ὄνεικον δαῖτα' || ὄνειαι πατήρια ἐδεσμά τι ἐξ ὄνεικου κράτους κοπινατοῦ: Σοφιλ. 4,5' || νεώτ. ὄνεικoi ἡ ὀνικαὶ ἐρωτὰ θρησκευτικὴ τελεῖται ἐν τῇ Δ' Εὐρώπῃ ἀπὸ τοῦ 9ου αἰ.μ.Χ., καθ' ὅς παραστατικὸν στοιχεῖον ἦτο ὄνου ὀμῶμα ἡ ζῶν ὄνος εἰς ἀνδρῶν ἐπισποδίων ἐν ταῖς γραφαῖς ἐν οἷς ἀναφέρεται ὄνος, ὄλον τὸ τῆς φυγῆς εἰς Ἄγιντον, τὸ τῆς ἐσόδου εἰς Ἱερουσαλήμ κ. ἄ.: 2) μτγν. τὸ θηλ. ὄνεικα ἰσορῶν εἰς ὄσα. ὄνικος ἐξ ὄνεικου δέρματος: Βάβρ.7,13. **ὄνεικος**-ον (2) ἰονίμην, ἰων. ὄνικος, μισ. ὄνικος [Τέτς.Λυκόφρ.62], Σουδῶ,1, ἰων. ὄνικος, ὄνικος-η-ον ('Ἄνοε.4), χριστός, ὄφέλιμος: Νικ.Ἀλεξ.627 πλείον γὰρ ὄνικον, Τέτς.Λυκόφρ.621. **ὄνειράζομαι** μτγν. βλῆναι λόγια ὄνειρα, ἀπροβλεπόμενα καθ' ὄνιον: Τυρόδ.'Ἀλεξ 1304C ἐόν ὄνειρασθεῖς ὁ λαϊκός ἐρωτήσῃ τὸν κληρικόν.

δνειραιτησία (ή) πάπ. τὸ δνειραιτητεῖν, ἡ ἐπιτευξίς ἀποκαλύψεων δι' δνειράων.

δνειραιτητόν (τό) πάπ. ἀποκάλυψις ἐπιτευχθεῖσα ἐν δνειρῷ.

δνειραιτητό-έω πάπ. ἐπιτυχάνω ἀποκαλύψεις δι' δνειράων.

δνειραιτ (τό) δ. τ. τοῦ δνειρον βλλ. : EM 47,53.

δνειρατακόμοι μων. δνειράσσω βλλ. : Θεοφάλ. Σ 298 B.

δνειρατικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐν δνειρῷ τελούμενος, ἐμφανιζόμενος : Σιμηλίκ.Ψυχ.209,4; αὐτ.212,14' πρὸλ.Πορφ. Έμφρ.18.

δνειρατιον (τό) σχόλ. ὑποκορ. τοῦ δνειρος βλλ. : Σχόλ.'Απολλ.Ρ.2,197.

δνειραυτοπτικός-ή-όν πάπ. δ.γρ. δνειραυτοπτικός, ὁ φέρων δράμα θεοῦ.

δνειραυτοπτό-έω πάπ., δ.γρ. δνειραυτοπτόω δι' ἐπιφώδης βλέπω ἐν δνειρῷ δράμα θεοῦ.

δνειραιτός-α-ον ὁ τοῦ δνειρού : 'Οδ.δ.809 ἠδὺ μάλα κώσσοσ' ἐν δνειραῖσι· πύλησιν, Βάθρ. 30,8 ἐν πύλαις δνειραῖσι.

δνειράμα (τό) δημ. ποι. ἡ πράξις τοῦ δνειροῦσαι· || συνεκδ. ὄπτασις, δράμα : Παλαμ.Τάφ. 8,12 τῆς νυχτὸς ἠλιόφωγγο καὶ δνειρέμα τῆς μέρας.

δνειρεμένος-η-όν μτγ, παθ. παρακ. τοῦ δνειρουσμαι βλλ., δνειρωδής βλλ. : Παλαμ.Περ. Χαιρ.45,14 καὶ καρτεροῦ τὰ μάγια, πού πάνα .. τοὺς ἀνθρώπους σ' δνειρεμένους τόπουσ.

(δ)νειρεῖσμαι (τέω), δημ. κ. (δ)νειριζόμαι βλλ. κ. 'νειρομαι, παρατ. ὠνειρευόμην, δημ. (ὠ)νειρευόμουν(αι), παθ. ἀφρ. ὠνειρεύθην, δημ. (ὠ)νειρεύτηκα, δημ. παθ. παρακ. μτγ. ὠνειρεμένος, ἀπολ. ἐνυπνίζομαι, βλέπω δνειρα : σπανίως μοῦ συμβαίνει να δνειρεύωμαι, Βαλαμ.Γρηγόρ.'Ε 143 κημάται καὶ δνειρεύεται' || συνηθέστ. μ.ἀντικ., συχ. ἐκφερομένου εἰδ' εἶδ. πρσ. (ἴσθι, πῶς) βλάθω τὴ ἐν δνειρῷ, καθ' ὄνους : 'Ονειροκρ. κορινθ. ὠνειρεύθηκες, χρήματα θά λάθης, - νειρεύτηκα πῶς ταξίδεωα, Βιζην.17,29 καλὸ στὸν ἔμπορο τὸ νιό, πού φέσ τὸν ὠνειρεύτηκα, παροιμ. ὁ πεινασμένος καρβέλια δνειρεύεται' 2) κατ' ἐπέκτ. στυλαδύθω τὴ διὰ τῆς φαντασίας μου εἶς ἐν δνειρῷ, δνειροπολῶ, φαντασιοκοπῶ : δνειρεύεται πλοῦτι - μεγαλεῖα - δόξες' 3) μτφ. δημ. ἔχω-τὸν ναὺν διαρκῶς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, δθ. πο-θὲ ἐμμανός : Κρυστ.Τραγ.Τὸ γεφύρι τοῦ Μανώλη 22 κρυφὰ τὸν ὠνειρεύοντα καὶ ἐκείνη, τὸν πο-θοῦσε, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 36,24 κὶ ὄσα ὠνειρεύτηκα ὄμορφα' || συνεκδ. δημ. ἐλπίζω : ὠνειρευόσμαι στὰ νιάτα μου πῶς θά γένουμαι πλούσιος' 4) ρηματ.π. δνειρέμα, δνειρευτός.

δνειρατεῖς ἐπίρρ. δημ. δνειρωδῶς βλλ. : Παλαμ.Περ.Χαιρ.153,4 στὰ μέτρα σου τὰ χαίρονταν δνειρετὰ πλάσμενα.

δνειρευτής (ἴ) δημ. ποι. δνειροπόλος βλλ. : Παλαμ.Περ.Χαιρ.204,5 τῆς μοναξιάς ἡ δνειρευτής, ὄμοια, ἡ τοῦ ἔθνους χτίστης.

δνειρευτός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ὄναρ ὄρωμος' 2) συνεκδ. ὁ δνειρωδής, ὁ ἰδεώδης : δνειρευτός βλος, - δνειρευτὴ ὄμορφα' 3) μτφ. περιπόθητος : Παλαμ.Περ.Χαιρ.164,16 κάποιου δνειρευτοῦ σου θεοῦ τὴ χάρη.

δνειρηίεις-ειτος-εσσα-εν ποι. ὁ δνειρειος βλλ., ὁ ἐν δνειρῷ, ὁ τοῦ δνειρου : 'Ορφ. Ύμν.36,14.

(δ)νειραίζομαι δημ. δ. τ. τοῦ δνειροῦσαι βλλ. : παροιμ. ἡ ἀλεπού κότες δνειραίζεται' 2) εἶδ. καθ' ὄνους ἀφορδισαζόμαι, πάσχω δνειρεύω.

δνειραικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς δνειρα ἀναφερόμενος ἢ ὁ πρὸς δνειρον ὀμαρίζων : δνειραικὰ ψευδαίσθησιν (αἰ ψευδαισθησῖαι αἰτνες δὲν ἀπαρτίζονται ἐξ ἀπλῶν καὶ μεμονωμένων εἰκόνων, ὧλλ' ἐκ σειρὰς ὀλης εἰκόνων, αἰτνες παριστά-

νουν πράξεις ἡ ἐκτυλίξεις γεγονότων), - δνειρικὸν παραλήρημα ἰτὸ προσωμοίαν πρὸς δνειρον κατὰ τὸ περιχόμενον καὶ τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ' **δνειρογενής-οῦς-ές** μτγν. ὁ ἐν δνειρῷ ὄφθεις ὄς γεννηθείς : 'Ηλιόδ.Α18,9,25 ἡ δνειρογενής αὐτὴ μοῦ θυγάτηρ.

δνειρογέννητος-η-ο δημ. ποι. ὁ ἐν δνειρῷ, ὁ ὁλοεῖ ἐν δνειρῷ γεννηθείς : Παλαμ.Περ.Χαιρ.10,3 δνειρογέννητα παιδιὰ (γεννήματα δνειρών).

δνειρογόνοσ-ον μτγν. ὁ συνοδευόμενος ἀπὸ δνειρωγμῶν βλλ. : Καιλ.Αὐρ.Χρον.1,3, αὐτ.5,7.

δνειροδότης (ἴ) 'Επιγρ.,θηλ. - ὀτις-ἰδος κ. - ὄτερα (εἰκ. ἀντ' ὄνειροδότιον ἐν Ποιητ. περὶ Βοταν.42) ὁ δίδων, ὁ προκαλῶν, ὁ φέρων δνειρα.

δνειρόδραμα-ατος (τό) νεώτ. εἶδος ἰδιορρυθμὸν θεατρικῶν ἔργων, ἡ ὑπόθεσις τῶν ὀποιων ἐν-ὄψῃ ἡ ἐν μέρει διεξάγεται ὁλοεῖ ἐν δνειρῷ, εἰς φανταστικὸν κόσμον, γινόμενης πρὸς τοῦτο ἀναλόγου σκηνηλῆς διετυθητάσεωσ.

δνειροκράτεια (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἔρμηνεῖα, ἐξήγησις δνειρών : 'Αρτεμίδ.δαλδ.2,25, αὐτ.70.

δνειροκρίτης (ἴ) κ. νεώτ. κ. δημ., ὄμορ, - ας, θηλ. δνειροκρίτης ('Επιγρ.), ὁ κρίνων, ὁ ἔρμηνευων δνειρα, ἐξηγητὴς δνειρών : Θεοφρ.Χαρ.16,11 καὶ ὄταν ἐνύπνιον ἴδῃ πορεύεσθαι πρὸς τοὺς δνειροκρίτας, Θεόδωρ.2,33 οὗτος ἄριστος ἐστὶν δνειροκρίτας, 'Επιγρ.' 2) εἶδ. νεώτ. κ. δημ. τίτλοσ ἐντύπου περιήγουσ ἐρμηνευων τῶν δνειρών.

δνειροκριτικός-ή-όν μτγν. κ. μων. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὴν δνειροκρισίαν ἀναγόμενος, δθ. ὁ ἰκανός, ὁ ἐπιτήδειοσ εἰς τὰ ἐνυπνίων ἔρμηνεια, ὁ τῶν δνειρών ἐξηγητικὸσ : Πλούτ.'Αριστ.27 ἐκ πινακίου τινὸσ δνειροκριτικῶσ, Στοθ.'Εκλ.2,238' || μτγν. κ. μων. δνειροκριτικὰ (βιβλία) δνειροκρίτης βλλ.2. τὰ δνειροκριτικὰ τοῦ 'Αρτεμίδωρου' κ. δνειροκριτικὸν (τό) ὡσ τὸ μων. τοῦ 'Αχμέτ' || μτγν.κ.μων. κ. νεώτ. δνειροκριτικὴ [τέχνη] ἡ τέχνη τῆσ διὰ τῆσ ἔρμηνεῖασ τῶν ἐνυπνίων ἐξαγωγῆσ μαντευμάτων περὶ τῶν μελλόντων : Φιλ.1,673; αὐτ.2,58, Πρόδρ. Σημ.6,553 τὴν δνειροκριτικῶν ἔξευρόντες.

δνειροκριτικῶσ μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἰκανὸν πρὸς ἔρμηνεια ἐνυπνίων καὶ ἐξαγωγήν ἐξ αὐτῶν μαντευμάτων : Εὐστ.1877,37.

δνειρολεκτό-έω σχόλ. ὀμιλῶ ἐν δνειρῷ, καθ' ὄνους, παραμιλῶ : Σχόλ.'Αριστέδ.344 [Ιδιῶ].

δνειρολεσχία (ή) σχόλ. τὸ καθ' ὄνους ὀμιλεῖν, παραμιλῆτο στὸν ὄνους : Σχόλ.'Αριστέδ.334 [Ιδιῶ].

δνειρολογία (ή) λεξ. κ. νεώτ. τὸ ὀμιλεῖν περὶ δνειρών : Θεο.Στεφ.ἐνλ. 2) νεώτ. μελέτη περὶ τῆσ φύσεωσ καὶ τῶν αἰτίων τῶν δνειρών' || κλάδοσ τῆσ ψυχολογίασ μελετῶν τὴν φύσιν καὶ τὴν γένεσιν τῶν δνειρών.

δνειρολόγοσ (ἴ) νεώτ. κ. δημ. ἐπιστήμων ἐρευνῶν τὰ κατὰ τὴν φύσιν καὶ γένεσιν τῶν δνειρών' 2) δημ. ὁ ὀμιλῶν περὶ δνειρών, ὁ ἐπιδοδόμενοσ εἰς τὴν ἔρμηνεια αὐτῶν, ὁ ἐξηγῶν τὰ δνειρα : πολλοὶ γέροι στὰ χωριά τῆσ Ρούμελιασ εἶναι δνειρολόγοι' 3) συνεκδ. ὁ φαντασιοκόποσ, ὁ περὶ ὄλων ἀσηρημένων συνήθωσ ἀσχαλοῦμενοσ καὶ πραγματευόμενοσ : Ζερβ.Μιθ.Ζ 23 ἀρχίζοντασ με κάποια φιλοσοφία .. ὄπως κάθε δνειρολόγοσ.

δνειρολύτης (ἴ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ λύων δνειρα, δνειροκρίτης βλλ. : Εὐσεβ.'Αλεξ.428B.

δνειρολυτό-έω μτγν. λύω, ἐξηγῶ δνειρα : E Miller δ Sav.Αοθ.1879,472.

δνειρομαντική (ή) μων. κ. νεώτ. κ. δνειρομαντικὴ ἡ διὰ τῆσ ἔρμηνεῖασ τῶν δνειρών προμάντευσισ τοῦ μελλόντοσ : Εὐδοκ.Μ 315, Κοσμ. ἔρμ.626.

δνειρόμαντις-εωσ (ή,ή) κ. νεώτ., νεώτ. θηλ.-ἰς -ἰδοσ ὁ διὰ τῆσ ἔρμηνεῖασ τῶν δνειρών προμαντεῖων τὸ μελλοῦμενὰ να συμβῶσι : Αἰσχ.Χο.33 ὄρθοθρηξ φόδοσ δόμων δνειρόμαντις Μάγν.4.

δνειρο(ν) (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. δ.τ. τοῦ δνειρος βλλ., ἐν χρ. ἀποικιστικῶς ἐν τῇ νεωτ. κ. τῇ δημ. **δνειροξεθιαλύτρα** (ή) δημ. ποι. ἐπὶ ἡμέρας, ἡ διαδόουσα τὸ αἰνιγματικῶδες γεγονότα τῶν δνειρών. ἡ συντελούσα εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν δνειρών : Γρην.Σ.κ.Τερρ.11,1 μπόδαλε μέρα λιθανή κι δνειροξεθιαλύτρα.

δνειροπάτωρ-ορος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πατήρ τῶν δνειρών, ὁ τὰ δνειρα παρῶν.

δνειροπλασμένος-η-ο δημ. δνειροπλαστικός. **δνειροπλαστικός** (-η)-ο(ν) μον. νεώτ. κ. δημ. θηλ. ὁ ἐν δνειρω πλασθεὶς : ΚΜανασσα.Χρον.861 φάσμασιν δνειροπλαστοῖς || ὄθ. νεωτ. κ. δημ. ὁ τὰ δρια τῆς πραγματικότητος ὑπερβαῖνον, ὁ δνειροπλασμένος : δνειροπλαστή μορφωιά. **δνειροπλαξία** (ή) μον. πλοκή δνειρου : Λιβ. Ροδ.570 (ἐκδ.Μαυρ.).

δνειροπληκτός-ον ἀρχ.λεξ. ὁ πληγνόμενος δνειροῖς, ὁ πεφοβημένος ἐξ δνειρου : Ἦσ., Σουῖδ.

δνειροπληκτός -ήγος (ὁ,ή) μτγν. δνειροπληκτικός βλλ. : Φιλ.2,43. Πορφ.Χριστ.30.

δνειροποιός-όν μον. ὁ ποιῶν, ὁ παράγων δνειρους : Τζέτζ.Ἐξήγ. (λ.75,3), αὐτ.109,23.

δνειροποιόμαι -έομαι μον. ἐμφανίζομαι ὑπό τινος ὡς δνειρον, ἐν δνειρω, καθ' ὕπνου : Εἰστ. 1549,47 δνειροποιούμενη Ἀθηνά (ἰψ' Ὀμηρῶ).

δνειροπόλημα -ατος (τό) μτγν. κ. νεώτ. ἐνύπνιον, δνειρον : Κλήμ.Ἀλ.2,629C. 2) νεώτ. τὸ δνειροπολούμενον, φανταστικὴ εὐδραστος ὄπτασις, πῶδας ἀπραγματοποιήσεως, ρεμβασμός : ζῆ με δνειροπολήματα.

δνειροπόλησις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. τὸ δνειροπολεῖν, τὸ φαντάζεσθαι τι ἀρεσκον, εὐδραστον, ἡ ρεμβή : Καίλ.Ἀρ.Χρον.5,7.

δνειροπολία (ή) δνειροπόλησις βλλ. : Πλάτ.Ἐπικ. 985C καθ' ὕπνον ἐν δνειροπολίᾳ συντυχόντα.

δνειροπολικός-ή-όν μτγν. ὁ τῆς δνειροπολίας, τῆς δνειροπολήσεως. 2) μ. τὸ οὐδ' δνειροπολικῶν ὡς οὐα, ἡ τέχνη τοῦ νευαυτεῖσθαι ἐκ τῶν δνειρών : Πλούτ. Φιλ.5,1,1.

δνειροπόλος (ὁ) κ. νεώτ. (νεωτ. κ. θηλ.) ὁ εἰς δνειρους ἀσχαλούμενος, ὁ ἐπιδιῶμενος, καταγινόμενος εἰς τὴν ἐξ δνειρών μαντιαν, ὁ δνειροκρίτης, δνειρολόγος : Ἰλ.Α.63 ἀλλ' ἀγε δῆ τινα μάντιν ἐρείομαι ἡ ἱερὰ καὶ δνειροπόλον, αὐτ.Ε. 149, Ἦρ.1,128 εἴπας πρῶτον μὲν τῶν μάγων τοὺς δνειροπόλους, αὐτ.5,56, Φιλ.1,664. 2) ὁ ἐπιθ.

δνειροπόλος-ον ὁ εἰς δνειρους ἀνήκων, ὁ τῶν δνειρών : Ὀρφ.Ἀργ.35, αὐτ.601. 3) νεώτ. ὁ καταγινόμενος, ὁ ρέπων, ὁ ἀρεσκομένος εἰς τὸ δνειροπολεῖν, εἰς τὰ δνειροπολήματα βλλ.ς2) : δνειροπόλος νεανίης || ὁ μ. νεωτ. ὁ διὰ τῆς φαντασίας διαδουκολούμενος.

δνειροπόλῶ-έω κ. νεώτ., παρατ. δνειροπολῶν, ἀόρ. δνειροπολήσα, παρακ. δνειροπολήκα (Φιλ.δδ.Μουσ.89Κ), ποθ. δνειροπολούμαι, μτχ. ἀόρ. δνειροποληθεὶς (Λουκ. Νεκρ.Δ.5,2), δνειροποιῶμαι, βλέπω δνειρον : Πλάτ.Πολ.534C, αὐτ.Τιμ.52C πρὸς δ δῆ καὶ δνειροπολοῦμαι βλεπόντες, Πλούτ. Ἦθ. 590B οὐ μάλα σωφρονῶν ἔναργός, εἴτε ἐρῆγορονε εἴτε δνειροπόλει, Λουκ.Ἐρμῶτ.71 || ἐν ὄμ. σση. κ. τὸ μέσ. : Διόδ.Σ.17,30 δνειροπολεῖται ἀνθρώπων. 2) μάντην ὡς ἐν φαντασίᾳ, ἐπιδοκοποῦμαι, παρασῶρομαι εἰς ἀνεκκληρώτους ἐπιθυμίας ποθῶ ἐμμανῶς, μτ. αἰτ. : Ἀριστ.Νεφ. 16 ἔσυναρκεῖσθαι δνειροπολεῖ θ' Ἰππουσ, αὐτ.27, Δημ.54 πολλὰ τοιαῦτα δνειροπολοῦν ἐν τῇ γνώμῃ ἰεῖν ἀνοήτων φαντασῶν, φαντασικοσημάτων, Λουκ.Μισθ.Ἰων.20 δνειροπολεῖ γάλακτα, Ζερβ. Μῦθ.Ζ.45 ὅπως τὴν δνειροπόλησαν οἱ ὄλγιοι δυστατοῖ ἐργάται τῆς σκέψεως κ. καθ. : αὐτ. Νεκρ.Δ.5,2 δνειροπολήθεντα πλοῦτων ἀπολιπόν-

τες. 3) ἀρχ.λεξ. κ. νεώτ. βλέπω ἐργηγορὸς ἡ φαντάζομαι ὡς ἐν δνειρω, περιπλανώμαι εἰς φανταστικούς κόσμους, ρεμβάζω, φαντασιοληκτικός : Ἦσ., -μην τὸν διακόπτης, δνειροπολεῖ. 4) μτφ. παραπλησν., κυρ.δ' ὄνειρον : Ἀριστ.Ἰππ.809 ἔξαπατῆς καὶ δνειροπολεῖς περὶ σεαυτοῦ, Διοσκ.ΑΠ. 12,43,2 δῆ τσαι θυμὸς δνειροπολεῖ. 5) Ἦσ. εἰδ' ὄνειρον μαντεύομαι. 6) ρημ.π. δνειροπόλημα, δνειροπόλησις.

δνειροπομπία (ή) μτγν. ἀποσταλή δνειρον Εἰσ.4,336D, Πάν.

δνειροπομπός-όν μτγν. ὁ τὰ δνειρα πέμπων, ἀποστέλλων : Γαλ.12,251, Πάν. || τὸ οὐδ' δνειροπομπόν ὡς οὐα. δνειροπομπία βλλ. : αὐτ.

δνειροπομπῶ-έω πῶπ. πέμνω, στέλλω δνειρα.

δνειρος (ὁ) κ. μον. νεωτ.κ.δημ. δνειρο(ν) (τό) Ἰ'Οδ. δ.84, Ἦρ.7,14, αὐτ.15, Αἰσχ.λο.541, αὐτ.550, Σοφ. Ἦλ.1390, Εὐρ. Ἦρ.517, Καλλ.Ἐπιγρ.34, Κικ.Ἀττ.6,9,3, κ. δνειροπατος (τό) (EM 47,53), ἀλοῦ δνειρος (ὁ) (Χοιροβ.1,100,10,ΑΚρ.1,29,2, EM 660,53), γενικ.δνειρου κ.δνειρατος (Πλάτ.Θεσιτ.201D), δοτ. δνειρω κ.δνειρατος (Αἰσχ.λο.531), αἰτ. δνειραν ἰτόν, τόι, ὄνσι, πλθθ. δνειροι (Γιλοῦτ.Ἦθ.735E) κ. δνειρα ἰέρθ. Ἦρ.518, Κριναγ.ΑΠ.9,234, αὐχνῶτ. κ. δημ. δνειρατα (Ἰ'Οδ.Υ.87), γενικ.δνειρων, αὐχνῶτ. κ. δημ. δνειρατῶν (ν) Ἦρ.1,120, Αἰσχ.Πρ.485, Σοφ.Ἦλ.481, δοτ. δνειρωι κ. δνειρασι (Αἰσχ.Πρ.655, αὐτ.Πέρσ.176, Σοφ.ΟΤ.981, Εὐρ.Ἀκκ.354), αἰτ. δνειρους Ἰ'Επιγρ.1 κ. δνειρα κ. δνειρατα, σὺλονι, ἡ σειρὰ ἀσυνάρτητος ἰδεῶν, παραστάσεων καὶ συγκινήσεων παρουσιαζομένη κατ' ἴδιον τρόπον εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου καθ' ὕπνον, ἀλληλουχία φανταστικῶν γεγονότων εἰς ἀ νοερώς παρίσταται ὁ κοιμώμενος, ὄπτασις καθ' ὕπνον, ὁ ὄναρ' πρβλ. ἐνύπνιον : Ἰλ. Β.80 εἰ μὲν τὴν δνειρον Ἀχαιοὶ ἄλλος ἐνι-σπε, αὐτ.Χ.199, Ὀδ.Τ.541, αὐτ.581, Πινδ.ἀν.π.Πλούτ. Ἦθ.120E εὐδάντησιν ἐν πολλοῖς θείροις δεικόμενοι, Ἀριστ.Βάτρ.1332, αὐτ.1340 βέρμετα β' ὄδωρ, ὡς ἀν θέλον δνειρον ἀποκλύω, Πλάτ. Νέμ.910Α, Ἀπολλ.Ρ.1,290 τὸ μὲν οὐδ' ὄσον οὐδ' ἐν δνειρω ὄσαίμην, Θεόδκρ.916, Πλούτ. Ἦθ.735E φευδεῖς δνειρα, Λουκ.Ἐρμῶτ.72 δνειρω ἠδαι συν-ὄντα, Σόλων.Τὸ δνειρο ἰ ἀκου ἐν δνειρω, φυχή μου, αὐτ.Ἀλέργος.8,3 γιομάτων μαῦρα δνειρατα τὸν ὄναρ, αὐτ.9,2, Κάλβ.ᾠδ.11,21,3 ἀλπιδεις ὡς ἔλαφρα διαλόονται δνειρα βρέφοος, Βιζυην.35,2 ἡ μήπωσ καὶ σοῦ φάνηκε σάν δνειρω, νὰ ποῦμε, σάν παραμυθὶ τάχα, - σ' εἰδ' ἀπόφθ στὸ δνειρό μου. 2) ἐν παρομοίωσιν ἡ μεταφορικά, ἐπὶ παντὸς φονταστικοῦ ἡ κυριανομένου, ὄσταθοῦ, μὴ πραγματικοῦ : Ὀδ.Α.222 φυχή δ' ἠδ' ὄνειρος ἀποπταγμένη πελοτήται, Πλάτ.Νόμ.695C σμικρὰ δνειρατα ἐλείπειται ἰλιχη ἀμυδρὰ καὶ σκιδῶδη. 3) δημ. φαντασιοκόπη, δνειροπόλημα, ἐλιπί ἀπραγματοποιήσε : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.22,1 μ' δνειρα τρελλά τ' ἀνεπρότῆς τῆς ζωῆς ἐπῆρα, - ἐσὺ, παιδί μου, ζῆς με δνειρα, παροιμ. ὁ λωλός με τ' δνειρό τοῦ ἐβλεπε τὸ ρικικό του. 4) μτγν. νεώτ. κ. δημ. πῶδας διακαῆς : Κριναγ.ΑΠ.9,234 δνειρα ἀπένοιο (πλουτισμοῦ), - τὸ δνειρό τοῦ εἶναι νὰ γίνῃ πρωθουποργός, - τὸ δνειρό τῆς ἴταν νὰ δῆ ἐστυχημένο τὰ παιδιὰ τῆς, - ἐξελιγρῶδη τὸ δνειρόν τῆς. 5) νεώτ. κ. δημ. πᾶν τὸ καθ' ὑπερβολὴν ὠραῖον, τὸ ἀφαντάστου ἡ μεγαλειώδους κάλλους, τὸ δνειρωδῶδες ὠραῖον : Χατζ.δπ. Βρ.Θρ. δνειρο ἡ ζῆσι πῶ μ' ἐσε ἔχω ζῆσι, - ἴταν δνειρο ἡ ζῶσι πῶ πέρασ μαζὶ σας-μὴ φευγαροβραδὶ δνειρο, μαγεῖα. 6) δημ. φρ. δνειρο τὸ εἶδες ἐπὶ ἀνακριθεὺς πληροφωρίας ἡ ἐπὶ σκέψεως ἡ ἐπιδιώξεως ἀπραγματοποιήτου. 7) Ὀνειρο τὸ θεὸς τῶν δνειρών : Ἰλ.Β.6 πέμφοι ἐπ' Ἀγαμέμνονι οὐλον Ὀνειρον, Ἦσ.δ.Ο.212.

δνειροσκοπία (ή) νεώτ. δνειροκρισία βλλ., δ-νειρομαντεία || δνειρολογία βλλ.

δνειροσκοπικός-ή-όν μιν. δ άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν δνειροσκοπόν ή τήν δνειροσκοπίαν ή ό άρμόζων εις τήν τών δνειρών έρμηνείαν : Ίωσ.Ύψουμ.32α.

δνειροσκοπικός (ό) μτην. ό τούς δνειρούς εξετάζων και έρμηνεύων, εξηγών, εξηγητής δνειρών, δνειροκριτής : Πολυδ.7,188 δνειροκριτά δνειροπόλει, δνειρρίτων όποκριτά, δνειροσκοποί.

δνειροσσοφος-ον μιν. ό έν τή τών δνειρών έρμηνεία σοφος : Τζέτζ.Έξή.51,51,11.

δνειροτόκος-ον μτην. ποι. ό τούς δνειρούς τίκτων, ό παράγων, παρέχων, προκαλών δνειρα : Νόνν.Δ 10,264 δνειροτόκα λέκτρα.

δνειροφαιμα-όμοι μιν, άόρ. δνειρωφθην, δνειροζομαι βλλ. : Σωφρον.3369B.

δνειροφαντασία (ή) μτην. κ. νεώτ., δημ. δνειροφαντασίαι όπασία καθ' όνον ή έν έργηγορεί, όσις δνειρού, φανταστικόν δνειρον : Άρτεμιδ.Διαλδ.4,63, Πολιτ.Έκλ.Τραγ.188,13 ή μάνα σου στόν όνο τής, σ' δνειροφαντασία τής ειδε νά γεννηθί δαυλόδ.

(δ)νειροφάντασμα (τό) μιν. δημ. δνειροφαντασία βλλ. : Έρωτόκρ.4,118 και τά νειροφάντασματά έξόνου μήν τά γερούδ, δ.τραγ. άπόθε μέσ' στόν όνο μου, σ' δνειροφάντασμα μου.

δνειροφάντοσ-ον ποι. ό έν δνειρώ φαινόμενος, ό καθ' όνον εμφανιζόμενος, όθ. ό όμοιος δνειρού : Αισχ.Άγ.420 δνειροφάντοι δέ πευθίμαι μέσεί παρείσι δόξαι.

δνειροφοβος-ον μιν. ό πεφοβημένος εξ άφωος δνειρών, ό τρομαγμένος από δνειρα : Τζέτζ.Χιλ.9,621 ήσαν έκπλαγείς και τών δνειροφοβών.

δνειροφρων-ονος-ον (δνειρον, φρήν) ποι. ό νοών και έρμηνηών δνειρούς : Εύρ.Έκ.709 οισθ' δνειροφρών φράσαι.

δνειροφάλητς (ό) δημ. ποι. ό φάλλον δνειρα : Παλαιμ.Περ.Χαιρ.178,16 καρτερεί τό στόμα κάποιου λατρευτή και δνειροφάλη θείου.

δνειρωγμός (ό) (δνειρωγμία) μτην. άκουσία καθ' όνον γενετήσιος διέγερσις και ίκανοποίησι αύτήδ ή έκπερισπασίω, έπισυμβαιόνοσα υπό τήν έντύπωσιν ήδονιστικόν δνειρών, ά. ένυπνιασμόδ, ρεύσις : Διοσκ.3,132 πινεται δέ ή βίβα και πρόδ δνειρωγμούδ, Ρουφ.π.Όρειδ.6,38,8, γαλ.4,598.

δνειρωδής-ου-εσ (δνειρδ) μτην, μιν. κ. νεώτ. ό πρόδ δνειρον όμοιάζων, δνειροειδήδ : Φιλόστρ.Άπολλ.7,14 δνειρωδή και άνειραία, Τζέτζ.Λυκόφρ.113 φυχράν περιπολήκην και δνειρωδή, Άχιμ.Όνειρ.104,7 τοδ άνειρωδούδ ευρήματοδ, Στουδ.Όεοδ.375B) 2) όθ. νεώτ. έν μτφ. σμη. ό εξαιρετέωδ ώραίοδ, ό έκτακτοδ, ό εξαιρεσίωδ, δημ. δνειρευτόδ : Μωραϊτ.1,168 μεβυστικά άρώματα . . άνθώνων . . δνειρωδούδ λειμώνωδ . . δνειρωδής εάτυχια - καλλονή - διακόσμησης.

δνειρωδυνία (ή) νεώτ. ό καθ' όνον επιφάλητς.

δνειρωδής έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον δνειρωδή, εξαιρεσίωδ, εξαιρετέωδ ώραίοδ, δημ. δνειρευτά.

δνειρωική κτικός-ή-όν σχόλ. ό εις δνειρα άνήκων, ό έν δνειρώ ή καθ' όνονα συμβαίνων : Σχόλ.Θεοδ.κρ.9,16 αι δνειρωικήτα φαντασία.

δνειρωμα-ατοδ (τό) μιν. τό άποτέλεσμα τοδ δνειρωτώ βλλ., δνειρον : Χορρίκ. έν Μαί.Σπικίλ. Rom.5,460,6 ήσαν πάντα δνειρωμάτα και φαντασία κενή.

δνειρωξία-εωδ (ή) κ. νεώτ., μιν. κ. δνειρωξία (Ζωαρ.Λεξ.1453) τό βλέπειν δνειρα, ιδ. επιφαλίτς : Πλάτ.Τιμ.52B υπό ταύτης τής δνειρωξίωδ ού δύνατοί γινόμεθα, Φιλ.1,698) 2) Σουϊδ. ή τών δνειρωτόων δείξειν) 3) μτην. κ. νεώτ. δνειρωγμός βλλ. : Σωρ.2,46, Παρφ.Άναξ.4,20.

δνειρωσσω κ. μιν. κ. νεώτ., άπτ. -ώττω, μέλλ. -ώξω, δνειρευόμαι, βλέπω δνειρα : Πλάτ.Θεοίτ.158B, αύτ.Πολ.476C τό δνειρωττειν άρα ού τόδε έστίν) || κ. μτ. έμφορδ. διορ. : αύτ.533C όρώμεν ώδ δνειρωττωσαι μέν περί τόδ ν) 2) μτ.αιτ. πράγμ. έν μτφ. σμη. διακώδισ ποδών ν' άποκίτω, δνειρευόμαι τι : Άριστ.Γεν.Φθορ.335B, τήν τρίτην ίσοσίαν, ήν πάντες δνειρευόναται, λέγει ό σούδεις, Φιλόδ.Μοισχ.22, αύτ.65Κ, Λουκ.Ένυμν.32

έτι γάρ ού δνειρωττεις τών πλοούτων) 3) κ. νεώτ. πάσχω δνειρωγμόν βλλ., ρεθσιν, ένυπνιασμόν έν ύπνω : Ίνπ.Νούσ.2,51, Φιλ.2,231, Φιλόστρ.Γυνν.49, αύτ.52, Σχόλ.Άριστφ.Νεφελ.16, Τζέτζ.Χιλ.8,885.

δνειρωτικός-ή-όν δ. τ. τοδ δνειρωτικός βλλ.

δνελάτης (ό) πάπ. δ. τ. τοδ δνελάτης βλλ.

δνελάτιος (ό) μτην. ειδόδ τι άντιλόπηδ βλλ. : Κάλλιξ.π.Άθην.5,200F στρουθών συνωρίδες όκτώ, δνελάτων έπτά.

δνεουσι (ή) σχόλ. κ. νεώτ. όνοδ βλλ.7) || νεώτ. ναυτ. όριζόντιον βαρολόκων βλλ. άναπλήρου ένργίατην εις τά μικρά έμπορικά σκάφη πρόδ άνάσπασι τής άγκύρωδ.

δνεώω, παρατ. ώνευον (Θουκ.7,25), μέσ. όνευομαι Γ' Έρωτιαν, Γαλ.19,126), συσπρεφω, έλκω τι μέ τήν μηχανήν τήν καλουμένην όνο βλλ.7), άνέλκω διά μοχλόδ : Θουκ.7,25 εκ τε τών άκάτων ώνευον άναδουόμενος τούδ σταυρούδ και άνέλκων) 2) γεν. άναβιδάζω, σύρω πρόδ τό άνω : Στρατ.30 τών πέλων . . έλκουσ' όνεύοντες) 3) μέσ. Έρωτιαν, όνεύεοθα' τείνειν : Ίνπ.Άγμ.15 ιδ. άναγν.). Γαλ.19,126.

δνη (ή) πάπ. όνησις βλλ.

δνηγός (ό) νεώτ. (ή λ. άπαντί έν τή μτην. έν διαλεκτ. μορφή δναγός βλλ.) δνηλάτης, γαϊδουρίαρης.

δνηδόν έπίρρ. μιν. κατά τών τρόπων τών άνωδ : Νηξ.Κων.Χρον.20,3(380Α) όνηδόν επιδρωμώμενος.

δνητός-ον Ιων. τ. τοδ δνεοδ βλλ.2).

δνητόσ-η-ον κ. -οσ-ον (πιθ. έν Ίνπ.Φυσ.11, ύπερβ. βαθμ. τοδ δνηόδ βλλ., λίαν ώφέλιμος, ώφέλιμώτατοδ, χρησημώτατοδ, λίαν εξυμνηρητικόδ : Πυθ.π. Διογ.Λ 8,49, Άναξ.4, Ίνπ.Φυσ.11, Ήράκλειτ.121, Φοινιξ.4, Άρετ.ΌΕ.Νούσ.1,4) || φρ. όνηστον πονομα : καταβόλλω πάσαν προσπέθειον : Άπολλ.Ρ.2,335' || ό μ. φρ. όδρωποδ όνήτασ ή λυσιτελετώτα, ή πλέον άποτελεσματική θεραπεία τοδ όδρωποδ βλλ. : Άρετ.Χρον.Νούσ.2,2.

δνηλάσια (ή) μτην. κ. νεώτ. ή πράξις τοδ δνηλάτω βλλ., τό έλαύνω όνοδ : Δίων Χρ.10,19' 2) δνηλάσια δημοσία δημοσία όνοδ δνηλάτοδ : Πάπ.

δνηλάσιον (τό) : άνημίσθιον στάβλου δι' όνοου : Πάπ. προστάτης δνηλάσιου όνων Άπολλωνίου.

δνηλάτης (ό) (έλαύνω) κ. νεώτ. ό έλαύνων, ό δδηγών όνον, δνηγός, γαϊδουρολάτης, γαϊδουρίαρης : Άρχιπ.44, Δημ.1040 κωλύσασ τούδ δνηλάτας μη έξάγειν τήν όλην εκ τής έσχατίδ, Κράτ.Θηβ.π.Διογ.Λ 6,92, Γαλ.10,134, Πάπ.

δνηλάτικός-ή-όν πάπ. κ. νεώτ. ό άναφερόμενος εις τήν δι' όνων μεταφοράν : Πάπ. πρόδ έμέ δντοδ τοδ δνηλατικόδ φορέτορ μέχρι τής πριάδ.

δνηλάτοσ-ον πάπ. ό υπό όνου έλκόμενος) || κλεινή δνηλάτοδ πιθ. σάγμα όνου : αύτ.

δνηλάτω-έω έλαύνω όνοου, είμαι δνηλάτης : Άριστφ.άπ.833, Πάπ. δνηλατολόγοδ τοίς προγχαρμημένωδ όνοις έργάτα κδ.

δνημάξιον (τό) Έπιγρ. δίτροχον άμάξιον, σούστα, κάρρον συρόμενον υπό όνου.

δνημνω-ονος-ον μτην. ό δνήσιμος βλλ., επί τοδ Έρμόδ και τής Άφροδίτηδ : Κατ.Άστρ.Κ 2,203.

δνησιδώρα έσφ.άνάγμ. του άνησιδώρα βλλ., έν Πλάστ.Ήβ.317Α.

δνήσιμος-ον χρήσιμος, ώφέλιμος, ευεργητικόδ : Ύγμ.Έρμ.30, Αισχ.Εύμ.924 θεσίσισσα πρεμηνώδ

έπισύτους βίου τύχας δνησίμους γαίω εξαμ-
 θρώω, Σοφ.Α1.665' || φρ. δνησίμω πάωω εϋ-
 ερεγούω: αὐτ. Άντ.995 δνω άεπνοώω μαρτυ-
 ρείν δνήσιμα: 2) έπί πράγμ., δ βοθών, δ βο-
 ηθηκόω, δ έξηρητηκόω: αὐτ. Τραχ.1014 οὐκ έγ-
 χω τις δνήσιμον οὐκ έπιτρέφει.

δνησίμω έπίρρ. ώφέλιμω, χρήςσιμω: Πλάτ.
 Νού.747Κ Ικανώω τε καί δνησίμω κτήσασθαι.

δνησίπολις-εω(ς)ίη ποι., δωο. δνασίπολις δ
 ώφέλιμω εις πόλιν: Σιωμν.5,3 δνασίπολις δικά.

δνησίω-εω(ς)ίη (δνήμη), δωο. δνασίω-ιωσ χρήςι-
 μότηω, ώφέλιω, κέρδοω, δθ. άπόλαυσιω, εϋτυχία:
 Όδ.Φ.402 ά γάρ δή τοσοούτων δνησίωσ άντιά-
 σιεν' || φρ. δνασίω έστί τινι ώφέλειω, εϋτυ-
 χία, χαρά προσγίγνεται εις τινω: Σοφ. Άντ.616 ά
 γάρ δή πολύπλεγκτω. έλπίω πολλοώω μέν δνα-
 σίω: || δμ. έπ' δνασίν τινι πρόω χαράν καί εϋ-
 τυχίαν τινόω: Άλκ.46 άπ' δνασίν έμοί' κ. εις δνω-
 σίν τινω: Σοφ.Α1.400 εις δνασίν άνθρώπων

|| δμ. δνησίν έχω έγω, διδω ώφέλειαν, είμαι χρή-
 σιμω, ώφέλω: Εϋρ.Μήδ.618 κακοῦ άνδρόω δώρ'
 δνησίν οὐκ έχει' || μτ. γενικ. άπόλαυσιω πρά-
 γματοω τινω, κέρδοω ή χαρά έξ αὐτοῦ: Αισχ.
 Άγ.350 πολλών γάρ έσθλών τήν δνησίν ειλόμ-
 νην, Εϋρ.Έκ.123' || φρ. δνησίν έχω (άπό) τινω
 έχίω παρά τινω ώφέλειαν, κέρδοω: Πλάτ.Σοφ.
 230Π, Πλάτ. άπό Ιτάν βελώνη δνασίν έξει' κ.
 εύρισκω δνασίν άπό τινω: Σοφ. Άλκ.1061' || δμ.
 δνασίω ήκει έρχεται, προσγίγνεται ώφέλειω, κέρ-
 δοω: αὐτ.ΟΚ.452 οὐδέ σφιν άρχήω τήσδε. . δνα-
 σίω ήξει' κ. γίγνεται τινι δνασίω (παρέχεται, προ-
 κίπτει εις τινω ώφέλειω): Φιλήμ.156 γενιότω σοι
 τέκνων δνασίω: || δμ. φέρω δνασίν τινι ώρδοῶ.
 τινω: Σοφ.ΟΚ.288 φέρων δνασίν άστοίω
 τοίσοδ' || έν Πλάτ.Κρατ.41D έκ τήω φρ. φο-
 ράω δνησίω έτυμολογείται ή λ. φρόνησιω.

δνησιφόρος-ον δ φέρων ώφέλειαν, κέρδοω,
 δ εϋεργετώω: Ίνπ.Παραγ.14, Άλεξ.195,5, Κωμ.
 Άδείπ.107,11, Άγαθρ.99, Ροϋφ.η.Όρειδ.8,24,34,
 Πτολ.Τετρο.157' || δ συμφέρων, δθ. δ διδακτι-
 κόω, έποικαδομητικόω: Φιλόδ.Ρητ. δνησιφόροι
 θνητοί, Λουκ.ΒΠρ.26 πάνσμενα φήω καί δνησι-
 φόρα τά μαθήματα.

δνησιφόρω έπίρρ. δνησίμω βλλ., έπωφελώ,
 χρήςσιμω: Πλούτ. Ηθ.71D δνησιφόρωω καί θερα-
 πευτικώω χρήσθαι τή παρησίω.

δνητικός-ή-όν δ δυνάμειν τω ώφέληση, ώφέ-
 λιμω, έπωφελήω: Όησ.Στεφ. έν λ.

δνητόω-ή-όν (δνήμη) Σουίδ. (ώφέλιμω, έπωφε-
 λήω): 2) Ησ. κόνητά: μεμπτά (πλή δνησιότηω).

δνητωρ-ορω(ς)ί, δωο. δνάτωρ δ δνήσιμω, δ
 δνησίν φέρων: Πίνδ.Ο.10111,9 δρωω δέ λῦσαι δνα-
 τώω δξείων έπιμοφών τόκοω δνάτωρ (διδόρθ.
 τόκοω δράτ' ών ή θνατών), Τραγ.Άδείπ.405,
 Ησ: 2) είδοω τή έμψόδοω: Ανδρόμ.Μ.Γαλ.13,84,0.

δνθολόγο(ς)ίη μτγ. καθολόγοω, εικ. τω Κοεσείη
 άντί άνθολόγοω: Μαν.4,259 δνθολόγοι άνδρω.

δνθοςίη ή κόπρωσ κτηνών, ζώων: Ίλ.Ψ.775,
 αὐτ.777 έν δ' δνθωσ βοτῶω πληθω στόμα τε ρί-
 νάω τε, Αισχ.άν.275, Άντίφ.Καρ.Όσμ.140, Άπολλδ.
 2,5,5 έφασκε μίφ ήμερά τήν δνθων έκφορήσιν.

δνθοφόρω(ς)ίη πόσ. δ μεταφέρων κόπρω.

δνθούλειω-εω(ς)ίη ποι. κ. μονθούλειω (Πλούδ.
 6,601 ή πράξιω τω δνθούλω βλλ., παρασκευή
 έδέωματοω παραγεμιστοω: Μέν.462,7.

δνθουλειτώ-ή-όν σχόλ. παραγεμιστοω, παραγε-
 σιμένοω: Σχόλ.Άριστφ.Ίνπ.343 δνθουλειτή κοι-
 λία [δ] γρ. μονθουλειτή].

δνθούλω κ. μονθουλειώ (Φρόν.334), άδρ. ών-
 θουλειωσ (Άλεξ.84,5), παθ. δνθουλειώμαι, παθ.
 παρακ. μτγ. ώνθουλειμένοω (Δίφιλ.119, αὐτ.90), πα-
 ρασκευάω έδέωμά τή παραγεμιών αὐτό, είδ.

μὲ κρέωσ κοκομεμένοω, μὲ κιά: *Άλεξ.84,5 τάω
 τευθίδωω . . ώνθούλειωσ κ. παθ.: Δίφιλ.119 ώνθου-
 λειμένοω στέατ Σκελικώ [παραιογεμιστοω, αὐτ.90
 άρνα . . ώνθουλειμένοω, Σωτ.Κωμ.1,15' 2) σχόλ.
 νοθεύω σίνων: Σχόλ.Άριστφ.Πλ.1064 καί ώνθου-
 λειούσαι τόν σίνων συμμιγνύσασθαι αὐτῶσ σαπρόν-
 3) ρηματ. δνθούλειωσ, δνθουλειτώ.

δνί άντων. άρκ. τ. τω δώε βλλ., γενικ. έν. άρσ.
 κ. οὐδ. τανί (Έπιγρ.Τεγέωσ), θηλ. τανί [έκ τού
 τανί] (αὐτ.), δοτ. έν. άρσ. κ. οὐδ. τανί (αὐτ.) κ.
 τανί (αὐτ.), θηλ. τανί (αὐτ.), αἰτ. έν. θηλ. τανί
 (αὐτ.), γενικ. πληθ. θηλ. τανί (αὐτ.), δοτ. πληθ.
 θηλ. τανί(ν)ί(ν) (αὐτ.).

δνίαίη αιολ. τ. τω άνία βλλ.: Σαφ.1,3.

δνίατα (τά) Ησ. «τό τω Ίνπυσ άφόδεωμα»: Άλκ.98.

δνίαρω-α-ον αιολ. τ. τω άνίαρω βλλ.: Άλκ.98.

δνίαω(ς)ίη μτγ. είδοω τή ακάρωσ, πθ. ακάρωσ δ
 κωικόω: Νικ.Όσαιοτηρόνοω Π.Άθην.7,320C άπό γένη
 . . σκάρων . . τόν μέν δνίαν, τόν δέ αιολων.

δνίωίην Ησ. είδοω σίνουω.

δνίδιον(τό) ύποκορ. τω δνωσ βλλ.11, άνάριον,
 γαιθουράκι: Άριστφ.Σπ.130δ ώσπερ κάρων
 δνίδιον εωχνημένοω: 2) κτ. πληθ. ή τών άνω
 κόπρωσ γαιθουροκαθαλλήωσ: Φώτ. ελέγονται δέ
 καί δνίδια τά τών άνωσ άποστήματα.

δνικός-ή-όν μτγ. δ άνήκων ή άναφερόμενοω,
 δ άρμόδωω εις δνω, δ τω δνω: Κδ Μάτθ.18,6
 συμφέρει αὐτῶ τινω κρημοσθη μύλοω δνικόω εις
 τών τράχηλων αὐτοῦ [μυλόπετρα ήτι κινεῖται
 ύπό δνω], Πλάτ. άνωσ δνικός: || όνικά κτήνη
 αἱ δνω: αὐτ.: μωκ. κ. άνευ τού κτήνη δνικά ώσ
 οὐσ.: Χρον.Μορ.3715 ήφεραν τ' ήγγελάδια τούσ,
 δνικά καί φοροδία.

δνίμη, β' έν. δνίησ [Πλάτ.'Ίνπ.Μ.301C, γ' έν.
 δνίησι (Γλ.Ω.45, Ησίοδ.Ό.429), άπαρφ. δνίμησ
 [άμφ. έν Πλάτ.Πολ.600D], μτγ. δνίησ άσα [αὐτ.
 Γλ.58C, γ' άσ παρ. έν χρ. τω ώφέλουσ], μέλλ.
 δνίησσι Γλ.Ω.36, Χωμ.Π.Άρ.7,141, Εϋρ.'Άνδρ.10041
 δωρ. γ' έν. δνωσαι [Έσοκρ.7,36], άδρ. δνίησσι Γλ.
 1409, Ηρ.9,76, Εϋρ.Τρω.933, Πλάτ.'Άπολ.27C, έπ.
 δνίησσι Γλ.Α.503], μέσ. δνίμησιν [αὐτ.Γοργ.525C,
 παρ. δνίμησιν [αὐτ.Πολ.380B], μέσ. μέλλ. δνίη-
 σασσι Γλ.Η.173, Σοφ.Τρω.570, Εϋρ.'Ελ.925, Πλάτ.
 'Άπολ.30C], άδρ. α' δνίησμήνη [έν χρ. μ. η. Γαλ.
 2,281, έκτόω έδόν έν ΑΠ7,484 άεχθόμεω τήν γρ.
 ώνάσαστο, άντί τω ώνάσαστο], β' έν. δνίηωσ [Πορφ.
 Μαρκ.10, έκτόω έάν είναι έσο.άνήνη, τω δνίηωσ
 ή δνίησσο], άδρ. β' δνίημην [Όεωγ.1380, Εϋρ.'Άλκ.
 335, Πλάτ.Μέν.84C, κ. δνίημην [Εϋρ.'Ηρ.13681 η.
 Όμ. δ τ. δνίημην είναι άδρ. α' τού ρ. δνωμαι
 βλλ.], β' έν. ώνάω [Καλλ.Αιτ.3,6,Λουκ.Νεκρ.Δ.12,2,
 γ' έν. ώνάτω [Έπιγρ.1, γ' πληθ. ώνάτωσ [Ιών.Άλ.
 Ρωμ.1,23], εύκτ. δνωίμην [Άριστφ.Πλ.1062, αὐτ.Νεφ.
 1237], β' έν. πρστ. δνωσσι [Όδ.Τ.68], άπαρφ. δνα-
 σθαι [Εϋρ.'Ίνπ.517, Πλάτ.'Άπολ.528Α], μτγ. δνίημωσ
 [Όδ.Β.33], παθ. δνωσμαι-έομαι, γ' έν. άνέταται
 [Στοδ.4,22,62], μτγ. άρσ. πληθ. δνωσμεν [Ψωλοφ.
 Φιλδπ.26], έξ άρσ. παθ. ώνήσθην, άπαρφ. δνθιβά-
 νησιν [Ξεν.Άνω.5,2], δωρ. ώνήσθην [Έσοκρ.15,55],
 παρξω ώφέλειαν, ώφέλω, βοηδία, εϋεργετώ, ύπο-
 στήριξω, δθ. εϋφροσύνην καί ήδωνήν φέρω, προ-
 ξενώω, άπίτω: || Όδ.Ό.36 βαυλήν . . ύποθησομέθ'
 ήτις δνίησσι, Ησίοδ.Ό.429, Εϋρ.Μήδ.533 δησ γάρ
 άνω δνωσασ, οὐ κανώωσ έχει' || μτ. αἰτ. προω.
 όπερ ώφέλειται ή προάγεται: Ίλ.Ε.205, αὐτ.Η.172
 καί δ' αὐτόω δν θμῶν δνίησται, Χωμ. η. Ηρ.
 7,141 τω σέ τέκνω τ' δνίησσι, Εϋρ.'Ίνπ.314, Άριστφ.
 Λυσ.1033' || μτ. δσο αἰτ.: Όδ.Ψ.24 σέ δέ τοῦτο
 γ' ήγάρωσ δνίησσι [τοῦτο τούλάχιστον δά ώφέλησ
 τω γάρωσ σοω]: || μτ. αἰτ. προω. κ. αἰτ. οὐδ. ή
 έπίρρ.: Ίλ.Ω.45 ήτ' άνδρωσ μέγα σινεται, ήδ'
 δνίησιν, Όδ.Ε.67, *Υμν.Ερμ.577, Εϋρ.'Ηρακλ.705

δ σὲ μὲν βλάψει, σμικρὰ δ' ὄνησει πάλιν ἡμετέραν, αὐτ. Γρω.933, Σιμων.55, Πλάτ.Φιλ.586, Ἄρετ. Οἷ.Νούσ.143 || μτ. αἰτ. πρσσ. κ. δοτ. τοῦ τρέπου: Ἰλ.Α.508 εἴ ποτε δὴ σε δύνῃσαι ἢ ζῆσι ἢ ἔργω || μτ. ἔξηρτ. πρστ.: Πλάτ.'Απολ.27C ὡς ὄνησας ὅτι ἀπεκρίνω. μτ. γενικ. ἔξ ἐπιδρ. τῆς συντ. τοῦ ἀπολούω: Ὀδ.Τ.68 καὶ δαιτὸς δύνῃσο, Εὐρ.Μήδ.1348 λέκτρων ὄνησασαι, αὐτ.1025, αὐτ. Ἄλκ.335 || συχν. μτ. οὐδ. ἄντων. ἢ ζῆθ. : Ἰλ.Π.31 τὶ σαυ ἄλλος ὄνησεται | τὶ καλὸν θὰ ἀπολούσῃ ἄλλος ἐκ σοῦ; ἦτοι καὶ καλὸν θὰ κάμῃς σὺ εἰς ἄλλον; || μτ. αἰτ. πράγμ. κ. ἐμπροθ. διαρ.: Πλάτ.Πολ.528Α εἴ τις τὶ δύναιτο ἀπ' αὐτῶν δύνασθαι || κ. μτ. εἰρων. σγμ. : Ἀριστ.Πλ.1062 δναίο μεν τὰν, εἴ τις ἐκπλήυνεῖ σε | σωτήριον θὰ ἦτο διὰ σὲ ἀν σὲ ἐπλευνέ τις, αὐτ.Νεφ.1237 ἄλιον διασημῆθεῖς δναίε' ἄν οὐτοσφ ἰδὲν θὰ ὀφελείτω ὄλιον, ἀν τὸν ἀλάτιζαν, Θεοκρ.15,55 ὠνάθην μεγάλης ὅτι... ἴπασον τυχηρὸς ὑπὴρξαι, διότι... ἰ. σουκ.Προμ.20 ὠνάσο, διότι μὴ ὁ Ζεὺς ἐπάκουσέ σου' || ὁ ἀόρ. β' ἐν τῇ εὐκτ. ὄναϊμν-αισ-αιτο, ἐπὶ διαμαρτυριῶν, ἐχθῶν κττ., ἰδ. τὸ β' πρὸς. δναίο εὐτύχει, νά. χαιρέσαι, νά. χαρῆς: Εὐρ.'Ορ.1677 εὐγάνει δ' ἀπ' εὐγενοῦς ἡγμιας δναίο καὶ σὺ χῶδιδουῶς ἐγώ' || μτ. γενικ.: Σιμων.128 δναίνο το βίου, Εὐρ.ΙΑ.1359 δναίο τῶν φρενῶν, αὐτ. Π.1078 δναίσοθε μύθων, αὐτ.Ἐλ.1418, Ἀριστφ. Θεσμ.469 οὐτως ὄναϊμν τῶν τέκνων ἵεῖθε οὕτω νά χαρῶ τὰ τέκνα μου, ἔτσι νά χαρῶ τὰ παιδιὰ μου, Δημ.842 οὕτως δναίσοθε τούτων' || ἀοιδ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἄλλωμαι: Σοφ.ΟΤ.644 μὴ νυν ὄναϊμν, ἀλλ'... ὄλοϊμν ἵεῖθε νά μὴ χαρῶ ἰτῆν ζωὴν μου, ἀλλὰ νά ἀποθῶμαι; || ἢ μτ. τοῦ ἀόρ. β' ὄνημένος ἐκρίσας, περὶ οὗ τις λέγει δναίο, ὁ εὐλογημένος, ἐρρητὸν δὲ ἐπὶ εὐχῆς, ὡσεὶ ὄνηρε κατ' ἐπὶ, πρβλ. ἐπίτριπτος, οὐλόμενος: Ὀδ.Β.33 ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, ὄνημένος' 2) ρηματ. π. δνησις, ὄνητρω, ὄνητός.

δύνναος (ἰδ) εἰδὸς τὶ θαλασσίω φέκουσ, ὄλγαι: Θεόδωρ.Φί.4,6,8.

δύναν (ἰδ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ δνος, ὀνίδιαν.

δνος ον μων. δγρ. τοῦ δνειος βλλ.: Τζέτζ.Λυ.κόφρ.821, Σουῖδ.

δνίς-ἰδος (ἰ) κόπρος δνου: Ἰνν.Φσ.Γυν.82, Διοσκ. 2,80, Γαλ.12,803' κ. κτ. πλθθ.: Ἀριστφ.Εἰρ.4 δὸς μάξαν ἐτέραν ἐξ ὀνίθων πεπλάσμενην, Ἀριστ. Ζ1.552α,17' || κ. ἡμίονου ὄνις: Ἰνν.Γυν.2,192.

δνίσκος (ἰδ) κ. νεώτ., θηλ. ὄνισκη, ὑποκορ. τοῦ δνος βλλ. || Γλωσσά'. 2) κ. νεώτ. ὁ ἰχθύς γάδος, ὁ βακαλοῦς: Δωρ.π. Ἀθῆν.7,315F γαλιερας, ὄν καλοῦσι τινες ὄνισκον, αὐτ.3,118C, Εὐθύδ.π.αὐτ. 7,315F οἱ μὲν βᾶκχον καλοῦσι... οἱ δὲ ὄνισκον, Γαλ.6,721' || νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἐκ τῶν γαδιῶν, εἰς ὃ ἀνήκουν τὰ εἰδη γάδος, ἢ μορροῦτα, μπακαλιόρας, μουροῦνα' || ὁθ. νεώτ. ἔλαιον ὄνισκου μουροῦνέλαιον, μουροῦνολάδο' 3) μγν. Γουλοσ βλλ.ἰδ': Γαλ.12,366' 4) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοσπόρων ἰσοπόδων ἐκ τῶν σφουρίδων' 5) ὄνος βλλ.7), εἰδος μοχλοῦ, ἀνυψωτικῆ μηχανῆς, γέρανος: Ἰνν. Ἀγγ.13, αὐτ. Ἀρσφ.72, Ἀθῆν.Μηχ.14,7, Φηλ.Μηχ.Βελοπ.68,5, Ἦρων Βελοπ.84,14' || νεώτ. ναυτ. μηχανὴ ἐν εἰδῇ βοροῦλικῶν ἐν χρ. εἰς τὰ μικρὰ σκάφη πρὸς ἐλκεῖν ἢ ἀνύψωσιν βαρέων σωμάτων, δ. μικρὸν δνευσο, ὄργανέλλο.

δνίσκος μγν. ὀνίμηι βλλ.: Ἀθῆν.2,35C τὰ βρώματα δνάετα καλεῖται εἰδῶθεν ἀπὸ τοῦ ὄνισκου.

δνίστασι Ἦσ. νεοσσοῖδ.

δνίτης (ἰδ) μγν. κ. νεώτ. εἰδὸς τι λίθου τῆς Σκυθίας: Ἄλεξ.Τραλλ.11,640' 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐνότων κολεοπτέρων ἐκ τῶν παραθιδῶν.

δνίτις-ἰδος (ἰ) μγν. τὸ φυτὸν ὀρίγανον βλλ. ἢ δνίτις, ρίγανη: Νικ. Ἄλεξ.56 τὸ τ' ὀνίτιδος αὐθὸν ἀρίης, Διοσκ.3,28, Γαλ.12,91.

δννα (ἰ) Ἐπιγρ. αἰολ. τ. τοῦ ὠνή βλλ.

δννις (ἰδ) Ἐπιγρ. κρητ. τ. τοῦ δρσις βλλ. **δνοβάτις-ἰδος** (ἰ) μγν. ἢ ἐπ' ὄνου ὀχυρομένη, εἰδ. ἐπὶ γυναικίος, ἥτις συνελήφθη μοιχευομένη καὶ εἰς τὸ αὐτὸ διαπορεύεται ἀεφερομένη ἐπ' ὄνου: Πλούτ.'Ηθ.291Β, Ἦσ.

δνοβατώδης ἢ ἐνεργῶ ὡστε ὄνος νά βατεῦσθ τὴν θήλειαν ἴππον: Ξεν. Ἰνν.5,8 οὐ ἐνεκα καὶ ἀνοκείρουσι πρὸς τὴν ὀχείαν τὰς ἴππους ἀπαντες οἱ δνοβατώδεις' 2) ἐπὶ ὄνου, βατεῦσθ θήλειαν ἴππον: Πολυδῶ.592 ἔωνος δὲ ἴσιου τὸ δνοβατεῖν, ὁδῶταν Ἰπποῖς ἐπιβαίνουσι.

δνοβρυχίς-ἰδος (ἰ) μγν. κ. νεώτ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἰλλοδοκάρων, ὠν γλαστὸν εἶδος κ. π. μγν. δνοβρυχίς, ὁ λόφος τοῦ ἀλέκτορος: Διοσκ. 3,153, Γαλ.12,89.

δνογάστρις-ἰος (ἰ) ποι. ἢ ἔχουσα μεγάλην κοιλίαν: Κωμ. Ἀδέσπ.87Β.

δνογλις δ.τ. τοῦ ὄνγλιν βλλ.: Ἀλκμ.π. Ἀθῆν.1,31D οἶνον δ' οἰουνοῦντιδιον ἢ δένθιν... ἢ δνογλιν.

δνογόρος (ἰδ) μγν. ἀνογόρος βλλ.: Νικ. Ὀμπρ.71, Σχολ.Νικ. Ἄλεξ.55' 2) Ἦσ. ἐδνογυροῖ σειροῖ.

δνοδέστροι Ἦσ. ἐδνογαστοῖσι ἰθι. οἱ νηϊδέστροι.

δνοδεθῆς-οὐς-ἔς μγν. ὁ δμοιος δνω: Ὀρυγ. κτ. Κέλσου 6,295(359), ΕΜ 220,32.

δνοειδῆς ἐπίρρ. ὡσπερ ὄνος, σάν γαιθούρι: Ὀρυγ. κτ. Κέλσου 6,304(369).

δνομαξία (ἰ) Ἐπιγρ. ἔλιξις ἀμάξης ὀπὸ δνω.

δνοθήλεια (ἰ) μγν. κ. μων. θήλειος δνος, δημ. γαιθούρα: Πάν., Γλωσσ., Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάθ.1,55 ἀγοράς μουλαρίων... Ἰππων... δνοθηλείων.

δνοθήρας (ἰ) κ. δνοθυροῖς (ἰ) τὸ φυτὸν νήριον βλλ. ἢ ροδοδάφνη: Θεόδωρ.Φι.9,191, Διοσκ.4,117.

δνοίρας (ἰ) αἰολ. τ. τοῦ δνειρος βλλ.: Σαφφ. Ὀξυρ.1787 ἀν.3,11,15, ΕΜ 660,53.

δνοκάρδιον (ἰδ) μγν. τὸ φυτὸν δίφακος: Β.Διοσκ. 3,11' || τὸ φυτὸν χαμαίλεων: Ἀνούλ.Ψοτ.25.

δνοκένταυρος (ἰδ) μγν. κ. νεώτ., μγν. κ. ὄνοκένταυρα (ἰ) εἰδὸς τὶ πιθῆκου ἀνευ οὐράς: Αἰλ. Ζ1,17,9' 2) μγν. κ. νεώτ. εἰδὸς τὶ δαιμόνιον κατοικοῦντων ἀγρίους καὶ ἐρήμους τόπους: Πάδ Ἦσ.13,22 δαιμόνια ἐκεῖ ὀρχήσονται καὶ ὄνοκένταυροι... κατοικησοῦσι, αὐτ.34,11, αὐτ.14.

δνοκέφαλος-ὄνος μγν. εἰδὸς τὶ μυθικὸ ἔτερας ἔχοντος σῶμα ἀνθρώπου καὶ κεφαλὴν ἄνου: Κυραν.70, Ὀραπ.1,23.

δνοκλήωνιος (ἰ) μων. ὁ ὄρρην δνος, ὁ ἐπιδήτρω δνος: Μιχ. Ἄτταλ. ἐν Σάθ.1,55 ἀγοράς... Ἰππων, παριπύλων, δνοκλήωνιον, δνοθηλείων.

δνοκίνδιος (ἰ) κ. ὄνοκίνδος (ἰ) (Ἦσ.) ὄνηλάτης, ἐπίθ. τοῦ Πεισάνδρου: Εἰδ.182.

δνόκλεια (ἰ) μγν. δ.ἀνάγν. δνοκλεια, τὰ φυτὸν ἄγρουσ βλλ., βοιδόγκλωσσα: Διοσκ.4,23.

δνοκοίτης (ἰ) μγν. ὁ κελίμενος ἐν φάτῃ δνου, χλευσαστικὸν ἐπίθ. προστιδόμενον ὑπὸ τῶν Ἐθνικῶν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν: Τερτυλλ. Ἀπολ.16.

δνοκόμβος (ἰ) νεώτ. εἰδὸς τὶ ἀπλοῦ κόμβου πρὸς συνένωσιν σχοινίων, δημ. γαιθουροκόμπος.

δνοκόμος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ κομῶν, ὁ τρέφων, ὁ περιποιούμενος ὄνου.

δνοκόπος-ὄνος ποι. ὁ κόπων, ὁ καταργῶν δνευσο τὸν μυθικὸν λίθον, τὴν μυλόπετραν, ὄνον καλοῦμένην: Ἄλεξ.13.

δνοκράταλος (ἰ) μγν. εἰδὸς τι πελεκάνος: Πλιν.Ζ1,10,131, Μαρτιάλλ.11,21,10.

δνοκτηνοτρόφος (ἰ) πάπ. ὁ δνοκτηνῶν δνευσο

δνόκυλος-ον σχόλ., μsn. θηλ. δνόκυλις |ή| |Εύστ. 1704,42| δνόκυλις βλ.κ., ὁ μέλι, μάλιστα δὲ πόδας δνοῦ ἔχων, ἐπων. τοῦ φαντάσματος τῆς Ἐμπούσης : Σχόλ., Ἀριστφ.Βάτρ.296.

δνόλατραι |οι| νεώτ. οἱ τὸν δνοὺ ἡ ομοίωμα δνοῦ ὡς θεὸν λατρεύοντες, χλευαστικὴ ὀνομασία ἀποδιδομένη κατ' ἀρχὰς ἐς τοὺς Ἰουδαίους ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν Ἰσραῆλ.Διόδ.Σ 34,|| κ. βραδύτερον ὑπὸ τῶν Ἰδίων ἐξ τούς χριστιανούς τῶν πρώτων χρόνων.

δνόλατρεία |ή| νεώτ. ἡ λατρεία δνοῦ ἡ ἀνοκεφῶλων δαιμονίων ὑπὸ λαῶν τῆς ἀρχαιότητος.

δνόμα-ατος |τὸ| κ. μsn., νεώτ. κ. δημ., ἀιολ. κ. δωρ. **δνομα** |Πινδ.Ο 6,57, αὐτ.Ν.6,51, Ἐπιγρ.], λακων. **ἐνωμα** |ἐξ οὐ πιθ. τὸ κύρ. δν. Ἐνωμακρίδας (αὐτ.)|, ποι. **οἰνόμα** |Ἰλγ. 235, Ὀδ.Σ 194, Θεόδωρ.7,3| ὁ τ. οἰτός ἀπαντὰ κανονικῶς ἐν τοῖς κώδ. τοῦ Ἡρ. ὡς κ. ἐν τισι ἄ. Ἰωσι πεζ. ὡς ἐν Ἰππ.Προγν.25, ἐν ἰωνικαῖς ὁμοῖς Ἐπιγρ. πάντοτε ἐν χρ. ὁ τ. **δνομα** ἐκ τούτου, ὡς κ. ἐκ τῆς π. Ἡρ. χρ. τοῦ ρ. **ἀνομάζω** πιθ. ὁ τ. δὲν εἶναι ἰων. ὁ Ὀμ. σιγνάτ. χρησιμοποιεῖ τὸν ποι. τ. **οἰνόμα**, σπαν. δὲ τὸ **δνομα** ὡς ἐν Ὀδ.Ι 16, αὐτ.364, αὐτ. I 183, |ἄσα λέξις, δι' ἣς δηλοῦται πρόσωπόν τι, ζῶν ἢ πράγμα ἢ καὶ ἰδιότης τις τούτων, τὸ δι' οὗ ἀνομάζεται, καλεῖται |τὸ| |π. Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ πρσ. μτ. μ. ἐξαιρέσεως ἐν Ὀδ.Ν 248| : αὐτ.Ι 366 Οὗτις ἐμοί γ' **δνομα**, αὐτ.Σ 5, αὐτ. I 183, αὐτ.247, αὐτ.Η 54 Ἀρήτη δ' **δνομα** ἐστὶν ἐπώνυμον, αὐτ. I 409, Ἡσιόδ.Ο 144 Κύκλωπος δ' **δνομα** ἦσαν ἐπώνυμον, Πρόδρ.2,428 ἔχει τὸ **δνομα** καλὸν παράξενον ὀκνάτ. || ἐν τῷ πεζ. λόγῳ ἢ λ. κεῖται ἀπολύτως, δδ. ἐρμηνεύεται κατ' **δνομα**, **ὄνοματ** : Ξεν.Ἀν.2,4,28 πόλις **δνομα** **Καιναί** || κ. νεώτ. κτ. **δοτ.** : αὐτ.Ι,4,11 πόλις **Θάφακος ὄνοματ**, -εἰς τῶν γνωρίμων μου **ὄνοματ** **Νικολαῖδης** || νεώτ. κ. δημ. τὸ κύριον **δνομα** τίνος, τὸ ἐπιβέταιν, τὸ ἐπώνυμον : πέστε μου μετ' ἑσὶ τὰ **δνομάτ** σασ, - **δνωκε** ἄλλο **δνομα** || νεώτ. κ. δημ. λέξις ὕψ' ἢ διακρίνεται πρόσωπόν τι, ἢ βασιπτικόν ἢ μικρὸν(ν) **δνομα**, ἀντιθ. ἐπώνυμον ἢ κύριον **δνομα** || φρ. ἔχω ἢ εἶναι τ' **δνομα** μου ὄγω τὴν ἐπέτειον τῆς ὀνομαστικῆς μου εορτῆς || ἢ λ. ἐν σιγνάτ. χρ. ἐν φρ. οἶον λέγω τινὰ **ὄνοματ** **δνομα** τινὰ : Πλάτ.Ἀπολ.21C **ὄνοματ** γὰρ οὐδὲν δέοντα λέγειν || ὄμ. **δνομα** τίθειαι τινι διδῶ **δνομα** εἰς τινα, **ὄνομάζω**, καλῶ τινὰ διὰ τινος **ὄνοματ** : Ὀδ.Τ 40, Αἰσχ.ἀπ.6 τί δῆθεν αὐτοῖς **δνομα** θέσαντο βροτοί, Ἀριστφ.Ὀρν.810 πρώτων **δνομα** τῆς πόλεως θέσθαι τὶ μάγα καὶ κλεινόν || παθ. **δνομα** κεῖται ἢ ἐστὶ (ἐπι) τινι **δνομάζω**, δίδεται **δνομα**, ἔχει τὸ **δνομα** : αὐτ.Ι 291 πολλοῖσιν ὀρθίβων **ὄνοματ** ἦν κείμενα, Ξεν.Ἀπ.3,14,2, αὐτ. ΚΠ 2,12 ὁ μὲν γὰρ ἀλαζῶν **ἐρωσι** **δοκεῖ δνομα** κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιούμενοις · εἶναι || **δνομα** (ἐπι)φέρω ἐπὶ τινι (ἰδίω) εἰς τινα τὸ **δνομα**, τὴν ὀνομασίαν, ἐπωνομαζέω : Ἀριστ.Η Νικ.ΙΙ 9α,33, αὐτ.Ζι 572,|| καὶ ἐπὶ τὴν βλασημίαν τὸ **δνομα** αὐτῶν ἐπιφέρουσιν || **δνομα** καλῶ τινὰ **δνομάζω** τινὰ διὰ τινος **ὄνοματ** : Ὀδ.Θ 550 ἐπὶ **δνομα**, ὅστις σε κεῖθι κάλεον, Εὐρ. Ἰων 259, αὐτ.800, Ξεν.Οικ.7,3 καλοῦσι με τοῦτο τὸ **δνομα**, Πλάτ.Κρατ.393ε, Κδ Μαθβ.Ι,21 τέτρετα δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ **δνομα** αὐτοῦ Ἰησοῦν || παθ. καλοῦμαι **δνομα** **δνομάζωμαι** διὰ τινος **ὄνοματ** : Θουκ.2,37 **δνομα** δημοκρατία κέκληται, αὐτ.4,64 κ. **δνομα** **δνομάζομαι** : Σοφ.Φλ.605 **δνομα** δ' **ἀνομάζετο** Ἐλέκος, αὐτ.Ἠλ.694 || λέγομαι τὸ **δνομα** ἢ τοῖνομα καλοῦμαι, λαμβάνω τὴν προσωπίαν : Πλάτ.Νόμ.842ε λεγόμενοι τοῖνομα γεωργικοί || **ὄνοματ**ί τινος προσαγορεύω καλῶ τινὰ **δνομαστί** : Ἀντιφ.6,40 τρέπεται οὕτως **ἔμ** προσαγορεύον || τὸ παθ. τριπρσσ.

δνομα προσαγορεύεται δίδεται τὸ **δνομα**, ἐπωνομαζέται : Ἄνοξ.ΙΙ,21,3 τοῖνομα προσγορευθῆ || μτγν. ἐπὶ ὄνοματος δηλοῦμαι δηλοῦμαι ὄνομαστί : Πολὺδ.18,45,4 τὰς μὲν οὖν ἐλευθερομένους ἐπὶ ὄνοματος δηλοῦσθαι || κ. νεώτ. κατ' **δνομα** ὄνομαστί : Στράτ.Κωμ.Ι,14, Ἑλλ.Ἐπιγρ.983, 4, Κδ Ἰω.Ἐπ.3,14 ἀσάξω τοὺς φίλους κατ' **δνομα** || νεώτ. τὸν γνωρίζω ἐξ ὄνοματος ἢ κατ' **δνομα** μου εἶναι γνωστὸν τὸ **δνομα** τοῦ μόνου, οὐχὶ δὲ κατὸ πρόσωπον || νεώτ. **ὄνοματ**ι καὶ πράγματι, δημ. **δνομα** καὶ πράγμῃμα ὄχι μόνου κατ' **δνομα** ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι, οὐσιαστικῶς || δημ. γιὰ **δνομα** τοῦ Θεοῦ - τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας ὡς ἐπιφώνησις ἀποτρεπτικὴ ἢ πρὸς διαμαρτυρίαν : μῆ, γιὰ **δνομα** τοῦ Θεοῦ, μὴ μηροδευτῆς στὰ τέτοια, γιὰ **δνομα** τοῦ Θεοῦ, ἀφῆστ' με ἴσχω || κ. ἀπολ. : γιὰ **δνομα** τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, τὶ πράγματα κάθεσαι καὶ σκέψασαι || δημ. παροιμ. φρ. **δνομα** καὶ μὴ χωρὶς ἐπὶ προσώπων ἀτινα δὲν θέλει τις δὴ κατονώμασι : κάποιος γνώριμος σ' **δνομα** καὶ μὴ χωρὶς, εἶναι ἀνακατεμένος μ' αὐτῇ τῇ βρωμοδουλείᾳ, παροιμ. ἄλλος ἔχει τ' **δνομα** καὶ ἄλλος τῆ χάρη || σιχη. παραλείπεται ἢ λ. ἐν φρ. : Ὀδ.Θ 554 ἄλλ' ἐπὶ πάσι τίθενται, ἐπεὶ κατέκτισαι, τοκῆς, Πλάτ.Θεαίτ.Ι 57Β γ' δῆ... ἀνθρώπων... τίθενται ἐἰς δὲ δίδουσι τὸ **δνομα** ἀνθρώπος, αὐτ.Φαῖδρ.238B ταῦτον τοῦτο κεκαλημένος 2) | κ. μsn., νεώτ. κ. δημ. φῆμη, διασημότης, δδξε : Ὀδ.Ν 248 Ἰθάκης γε καὶ εἰς Τροίην **δνομα** ἴκει, αὐτ.Ω 93, Τυρτ.ἀν.3,31 οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπλόταται, οὐδ' ὄνομα' αὐτοῦ, Θεογ.246, Σιμων.ΑΠ 7,514,3, Σοφ.ΟΚ 306 πολὸ τὸ σὸν **δνομα** διήκει πάντα, Εὐρ.Ἐκ.361, αὐτ.ΙΑ 910, αὐτ.ΙΤ 504 τὸ σῶμα θύσει τοῦμόν, οὐχὶ τοῖνομα, Θουκ.7,64 τὸ μέγα **δνομα** τῶν Ἀθηνῶν, Καλλ. Ἀπολλ.70, ΑΠ 12,39,2 τῶν Χαρίτων λοιπόν ἐπ' οὐδ' **δνομα**, Πδ Ἰεζ.16,14 καὶ ἐξήλθε σου **δνομα** ἐν τοῖς ἐθνεσι ἐν τῷ κάλλει σου || μτγν. κ. μτ. τῖνος σχετικῶς ἐπιθ. : Ἀπολλ.Ρ 2,139 κατάλεξον... αὐτῶν ὑμείων **δνομα** κλυτόν, Ἐπιγρ. 50,|| αὶ οὐ ἐπ' ἄνθρώπων **δνομα** κλυτόν θῆκαν || φρ. **δνομα** ἔχω ἀπὸ τίνος ἔχω τὴν φῆμην, τὴν δδξαν ἔκ τίνος πράγματος : Πλάτ.Ἰππ.Μ 282Α οἷα ἦν, ἀφ' ὧν τοῦνομα' ἔσχε' || φρ. τὸ ἄβῆ τ' ὄμη. κ. **δνομα** ἦν τινι ἀπὸ τίνος : Ἡρ.Ι,71 ἀπὸ δὲ ταῦτης τῆς γυνώμις καὶ τὸ κάρτα **ὄνομα** ὁ ἦν || **δνομα** καταλείβω ἀφήνω φῆμην : Θουκ.5,16 τῷ μέλλοντι χρόνῳ καταλείπει **δνομα** || ἀφικνεῖται τὸ **δνομα** τίνος φθάνει ἡ φῆμη τίνος : Ξεν.Ἀν.6,1,20 τοῖνομα τίνος μέζων ἀφικνεῖται εἰς τὴν πόλιν || μτγν. ἐν **ὄνοματ**ι εἰμι ἔχω γνωστὸν **δνομα**, εἶμαι λίαν γνωστός, ὄνομαστός, ἔακουστός : Στράβ.9,1,23 τὰς ὄνοματὰς τὰ μὲν ἐν ὄνοματὶ μάλιστα ἔρτι, ὁ τε ὕπνῳ τὰ μὲν ἄβριλη-οῦς ὄμ. κ. ἐπὶ ὄνοματὸς εἰμι : Πολύδ.15,35,1 | καὶ τινος ἐπέροις τῶν ἐν πράγματι ἐπὶ ὄνοματὸς γεγονότων, Ἀθῆν.6,240C || ὄμ. κ. δι' ὄνομα-τος αὐτ.2,41. Ἀτῶν δὲ ὄνοματος παρασίτων || νεώτ. κ. δημ. ἀφῆμι ἢ βγάξω **δνομα** κτῶμα φῆμην (ἐπὶ τε καλοῦ καὶ κακοῦ), γίνομαι περιώνυμος : ἀφῆκεν ἔντιμον **δνομα**, παροιμ. κάλλια να σοῦ βγῆ τὸ μάτι παρὰ τ' **δνομα** ἰσροπρότερον να πάθῃ τις μεγίστην συμφέρων παρὰ να λάθῃ κακὴν φῆμην, να διασυρθῆ), φρ. βγάξω κακὸ **δνομα** (δοσημομοῖα) || δημ. ὁ τῶδε, ὁ δεῖνα μετ' **δνομα** ὁ περιώνυμος, ὁ περιφρῶν, ὁ ἔακου-στός, ἐν χρ.ιθ. ἐπὶ κακοῦ : παλλῆκάρη μετ' **δνομα**, - κλέφτης - γυναικὸς μετ' **δνομα** 3) σιχη. κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἀπλόν **δνομα**, ἀπλὴ ἀνοφορὰ τίνος : Ὀδ.δ 710 ἴνα μηδ' **δνομα** αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποις λήπται, Δημ.Π 4 κ:

τῶν ὀνομάτων μάλλον ἢ τῶν πραγμάτων σκέψασθαι, Θεοδωρ.16,97 βῶας δ' ἐτι μηδ' ὄνομα' εἶη' || ὄμ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὰ ἔργον αἱ λέξεις, τὸ λόγια: Εὐρ.'Ορ.454 ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' αὖκ ἔχουσιν οἱ φίλοι ἰσθλῆν ὑπόδοξοσι, αὐτ.'Ιηη.502 κρείσσον δὲ τοῦδον, εἴπερ ἐκώσσει γέ σε ἡ τοῦνομα, Λυσ.33,3 περί ὄνομα μάζεοσι' || φρ. ὀνομάζει διαφέρεσθαι ἢ ὑπερξείει διαφορῶν περί λέξεσι ἴσοι ἀσημάτων: Πλάτ.Εὐθ.285Α, αὐτ.Νόμ.644Α' || νεώτ. κατ' ὄνομα ἢ φιλήφ ὀνόματι κατ' ἐπίφασιν, ὀνομαστικῶς μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ πραγματικῶς: εἶναι κατ' ὄνομα πλέον αὐτοκράτωρ τῆς Αἰθιοπίας, - φιλήφ ὀνόματι ἰδιοκτῆτης τῆς οἰκίας, - φιλήφ ὀνόματι ἀρχιεπίσκοπος ἰόνου ἐπισκοπῆς: 4) φράσις, ἐκφρ. ἐπὶ τεχνικῶν ὄρων: Ξεν.Αθ.1,19 καὶ ὀνόματα βαθεῖν τὰ ἐν τῇ ναυτικῇ' || γεν. φράσις, λόγοι: Δημ.400 Ἴν' εἰδῆθ' ὅτι τὸ φυχρόν τοῦτ' ὄνομα, τὸ κᾶκρι κᾶρουσ παρελήλυθ' ἐκεῖνος φενακίσιον ὕδαρ' 5) φευδὲς ὄνομα, πρόφασις, πρόφασις: Θουκ.4,60 ὀνόματι ἐνόμωζ ἔμμηχας, αὐτ.5,89, Πλάτ. Πολ.495C χώρα καλῶν ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεστή, Πολυδ.Ἰη,5,4' 6) ἐν χρ. κ. ἐν περιφρ., οἷον ὄνομα τῆς σωτηρίας ἢ σωτηρίας ὄνομα οὐμίας (ἢ ὁμίας), ὀνόματα βλασφημίας ἢ βλασφημίας: Εὐρ.ΙΤ 905 ὅπως τὸ κλεινὸν ὄνομα τῆς σωτηρίας λαθόντες ἐκ γῆς ἡσδομθα βαρδάρου, αὐτ.'Ορ.1082 ὡ ποθεινὸν ὄνομα ἄμλλας ἐμῆς, Κδ' Ἀνοκ.13,1, αὐτ.17,3' || ἐν περιφρ. κ. πρ. ὑποσφ.: αὐτ.Φοιν.1702 ὡ φίλατον ὄνομα Πολυλευμενῶν 7) ἴμν. πρόσωπον: ΠΔ' Ἡσ.424, Κδ' Πράξ.115 ἦν τε δχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἰκοσι, αὐτ.4,17' || μιν. δημ. φρ. γιὰ ὄνομα μου πρὸς χόριν μου, χάριν ἐμοῦ: Ἐρωτόκρ.2,2220, αὐτ.4,1927 πῶς ἠμελλε νὰ σκοτωθῆ γιὰ ὄνομα μου μένη, Ζήν.3,155,Γάπ.284' || ὄμ. μιν. δημ.-ἀπ' ὄνομα μου ἐκ μέρους μου: Ἐρωφ.2181 κ' ἀπ' ὄνομα μου τοῦ ἡῶ πῶς τόνε καρπερῶ' || νεώτ. ἐξ ὀνόματος τοῦ ἡ τῆς . . παρὰ τοῦ . . ἡ τῆς . . ἐκ μέρους τοῦ . . ἡ τῆς . . ὀμιλῶ, ἐξ ὀνόματος ὄλων τῶν ἀδελφῶν' || ὄμ. κατ' ἐνθάην πινος: ἔρχομαι νὰ τὸ ζητήσω ἐξ ὀνόματος τοῦ πατρὸς μου' 8) ἴμν. κ. νεώτ. κ. ἐπέκτ. ἰσχρῆ. ὀνομας, ἔξουσια ἢν παρήξει ὄνομα τι, ἡ ἐπικλησις ὀνόματος: Κδ' Μάρκ.16,17 ἐν τῷ ὀνόματι μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσιν, γλώσσας ἁλλασθῶσι καινας: || νεώτ. φρ. ἐν ὀνόματι τίνος δύναιμι, ἐπὶ τῆ βίασει τίνος: ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω, - ἐν ὀνόματι τῶν ἱερῶν δεσμῶν οἱ ὁποῖοι μᾶς συνδέουσιν, - ἐν ὀνόματι τῆς καλωσύνης-τῆς φιλοανθρωπίας φρ. μου. ἐπὶ κεφαλῆς δικαστ. ἀποφ. ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων' 9) κ. νεώτ. ἐπὶ ὀνομαστικῶν, μερῆς, λογορισμοῦ: Ὑπερβ.Ἀθ.6,10, Ἐπιγρ., Πάπ. βαρῆσαι τὸ ἔμρον ὄνομα ἰνὰ ἐπιδαρῶνιτε τὸν ἰσικὸν μου λογορισμὸν, αὐτ. τὸν τόκον τὸν ὀνομάτι μου παραγράφεντα' || φρ. ἔχω ὀνομάτος τίνος ἔχω διὰ λογαριασμοῦν τοῦ ἀναγραφόμενου προσώπου: αὐτ. ἔχον ὄνοματος Σομτοῦ' || νεώτ. ἐπ' ὀνοματῆ τίνος εἶς τὸ ὄνομα, εἰς ὄφελος ἢ εἰς βάρος τίνος: τὸ ἐνταλμα ἐξεδόθη ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐπιτρόπου τῶν ἀνηλικῶν 10) ἴμν. κ. ἐπὶ βιβλικῶν ἀκινήτων (μεταγραφῶν): Πάπ. οἰκίας οὗ κερμενῆς ἐν ὀνόματι τῆς ἀποδουμένης 11) νεώτ. κ. δημ. ἐπ' ὀνόματι: μετα(γ)εγραμμένον ἐπ' ὀνόματι τοῦ' || ὀνόματι ἰδιωτικῆς εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν ἰδιωτικῶν κλημάτων: αὐτ. 11) ὡς γραμμ. ὄρος ἐσημαίνει πᾶσαν λέξιν ἐν ἀντιπαρολοῖ ἄντι πρὸς τὸ ὄρος ἐν τῇ σμ. τοῦ καταγορημένου: πρβλ. Πλάτ. Σοφ.262Α ἐτὰ μὲν ἐπὶ ταῖς πρᾶξεσιν ἐν δὴλωμα ῥήμα που λέγομεν . . τὸ δέ γ' ἐπ' αὐτοῖς τοῖς ἐκείνω πράττειν σημεῖον τῆς φωνῆς ἐπιτεθεῖν ὄνο-

μα: αὐτ.Θεοαί.168Β ἀλλ' οὐχ, ὡσπερ ἄρτι, ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων, αὐτ.Σοφ.262Β, Ἀριστολ.Ποιητ.145Α,10, αὐτ.Ἐρωμ.16,19' || ὄμ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ῥήμα ἐν τῇ σμ. τοῦ ἐκφωδόμεσθαι: Πλάτ.Κρατ.399Β τοῦτο Ἴνα ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἤμιν γένεται, αὐτ.'Απολ.17C, αὐτ.Συμη.198Β, αὐτ.199Β, Ἰσοκρ.9,9 καὶ περί τούτων δηλώσας μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, Ἀριστολ.Ρητ.1404Β,5, Αἰσχίν.3,72, Ἀπολλ.Δύσκ.Σὺντ.12,25, Δημήτρ.23, Γαλ.17(1),679 τὸ ἰλλαινεῖν ὄνομα (ἢ λέξις ἰλλαινεῖν) || ἴμν. μιν. κ. νεώτ. ἐν τῶν κλιτῶν μερῶν τὸν λόγου: Ἐρωφ.Στωϊκ.2,45' ὁ δῖον. Ὁρ. ἐν τῇ Γραμματικῇ 636,16 διακρίνει πολλά εἰδη ὀνομάτων, οἷον ὄνομα κᾶριον' αὐτ. ἐπὶ τὴν ἴδιαν οὐσίαν σημαῖον, οἷον Ὀμηρον, Σωκράτης*: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἄντων.26,12' || ὁ-προσηγορικῶν δῖον. Ὁρ.636,16 ἐπὶ κοινῇ οὐσίαν σημαῖον, οἷον ἀνθρωπος, ἴππος*: || ὁ-ἐπιθετων' αὐτ. ἐπὶ ἐπὶ κᾶριον ἢ προσηγορικῶν δυνωμῶμας τιθέμενον καὶ δηλοῦσιν ἔπαινον ἢ φόγον κτ.α.: Σέξτ.Ἐμμ.Μοα.1,222' || πλὴν τούτων διακρίνει κ. ὄνομα ὀνομαστικῶν-συνωνυμῶν-φερονυμῶν-διωνυμῶν-ἐπώνυμῶν-ἐθνικῶν-νεοποιημένων (ὀνοματοποιημένων) γενικῶν αὐτ. ἐπὶ δυνάμενον εἰς πολλά εἰδη διαιρεθῆναι, οἷον ζῶον, φωτὸν' ὁ-εἰδικῶν' αὐτ. ἐπὶ ἐκ τοῦ γένους διαιρεθῆναι, οἷον βοῦς, ἴππος, ἀμπελος, εἰλας*: || μιν. κ. νεώτ. τὰ ὀνόματα διακρίνοντα εἰς οὐσιαστικά (τὰ δηλοῦντα πρόσωπα, ζῶα ἢ πράγματα) κ. εἰς ἐπιθετά (τὰ δηλοῦντα ποικίλας ἰδιότητας τῶν οὐσιαστικῶν) || ὄμ. εἰς προσηγορικὰ (καθ' ὅσον δι' αὐτῶν δηλοῦνται ὄντα ὀμοειδῆ ἀποτελοῦντα ὁλόκληρον τάξιν, οἷον βιβλίον-τράπεζα-ποταμῶν-δροσὶ κ. εἰς κύρια (καθ' ὅσον δι' αὐτῶν σημαίνονται ὀρισμένα πρόσωπα ἢ τόποι, οἷον Σωκράτης, Ἰωάννης, Ἀθήνη, Κρήνη) || ὄμ. εἰς συγκεκριμένα (καθ' ὅσον δηλοῦσιν ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστον ὄντα αἰσθητά, οἷον λίθος, ῥόδον, μῆλον, ἴππον) κ. εἰς ἀφωρημένα (καθ' ὅσον σημαίνουν κατάστασις, ποιότητα, ἰδιότητα, πρᾶξις, ἐνέργεια κτ., οἷον φύσις, ἀρετῆ, ἀνάπτυξις, εὐτυχία, ἐρυθρότης): || ὄνόματα ἐπικονια (τὰ ὀνόματα ζῶων, ὡς ἀμφοτέρω τὰ φύλα δηλοῦνται διὰ τοῦ αὐτοῦ γραμματικῶ γένους). **ὀνομάζω** [ὄνομα] κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., παρατ. ὀνομάζον [Αἰσχ. Ἀγ.682, Αἰσχίν.2,38], ἐπ. ὀνομάζον [Ἰλκ.Α.361], δημ.-α, μέλλ. ὀνομάσω ἢ Πλάτ.Κρατ.423Β, αἰολ. κ. δωρ. γ' ἐν. μέλλ. ὀνομαίεσθαι [Πλάτ.], ἀόρ. ὀνώσασα [Ὀδ.Ω.339], δωρ. ἀόρ. γ' ἐν. ὀνώμαζε [Πινδ.Π.244], παρακ. ὀνώμακα [Πλάτ.Σοφ.219Β], μέσ. κ. παθ. ὀνομάζομαι, αἰολ. κ. δωρ. γ' ἐν. ὀνομάζεται [Μετοπ.π.Στοδ.3,1], ἰββί, παρατ. ὀνομάζομεν [Σοφ.ΟΤ.102], δημ.-ὀνομαίει, δωρ. μέσ. μέλλ. ὀνομαίεσθαι [Πινδ.Π.7,5], παθ. μέλλ. ὀνομασθήσομαι [Γαλ.Χρ.Μορ.6,16], ἀόρ. ὀνομάσθη, δημ.-ηκα, παρακ. ὀνώμασαι ἢ ὄνομασι, αὐτ.6,96], ἐπ. γ' ἐν. ὀνώμασαι [Παρ.9,1], δωρ. γ' πλθθ. ὀνώμασσαι [Ἰδιων Κ.37,16], καλῶ τινα διὰ τοῦ εαυτοῦ ὀνόματος, ἐκφωμῶ τὸ ὄνομα τίνος, ὀνομαστικῶν κρᾶζω, φωνάζω μὲ τὸ ὄνομα, ἐπὶ προσ.: Ἰλκ.68 πατρώδον ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἀνδρῶν ἕκαστον, αὐτ.Χ.415, Ὀδ.Φ.415, αὐτ.Δ.278, αὐτ.Ξ.145, Εὐρ.'Ορ.37 ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεας Εὐμενίδας, αὐτ.'Ἰων.800' 2) διδω ὄνομα, ἐπώνυμῶμα, ὀνομαστικῶν: Πινδ.Π.12,23 ὀνώμασεν πολλῶν κεφαλῶν νόμον, Αἰσχ. Ἀγ.681, Εὐρ.ΙΤ.1321 ὡ θαῖμα, πῶς σε μείζον ὀνομάσας τύχη, αὐτ.Φοιν.612, Ἀριστοφ.'Ἐκκλ.299, Πλάτ.Τιμ.39C τῶν δ' ἄλλων τὰς περιόδους οὐκ ἔννενοηκότας . . οὕτε ὀνομαζοῦσι, Πλούτ.'Ἡθ.338C τὰ θυγατέρων τῆν μὲν, Ἀρετήν, τὴν δὲ, Σωφροσύνην ὀνώμασεν, Κδ' Λουκ.6,13 οὐς καὶ ἀποτρόχλους ὀνώμασε, Κάλδ.'Ωδ.2,1,2 ἔσφαλεν ἐν τῇ δόξαν ὀνομάσας ματαῖαν, Ζερβ'

Μθθ.Ζ 149 τούς τ' **ώνόμαζε** λιοντάρι, νεράϊδα ή γίγαντα κ. παθ.: Πινδ.Ο 9.50 λαοί **ώνόμασθεν**, Ήρ.4,28, Αλφ.ἀν.π. Αθήν.11491Α αι δ' ἐπ' Ἀτλαντος παίδες **ώνομασμένοι**, Σοφ.Τρ.1105, αὐτ.ΟΤ 1036, αὐτ.Φιλ.605, Εὐρ.Φοιν.124, αὐτ.Ίων 1588, Ἀριστ.Ὀρν.288, Ξεν.Ἀν.4,5,12, ΚΑ Ρωμ.15,20 δὲ **ώνομάσθη** Χριστός, Μιχ.Ἀτταλ. ἐν Σάβ.19 καὶ πτωχοτροφεῖον καὶ εἶναι καὶ **ώνομάζουσαι** ἢ συχν. **ώνομάζω** τινά τι καλῶς τινά τι: Πινδ.Π 2, 44 τὸν **ώνομάξῃ** τράφουσα Κένταυρον, Ήρ.4,6, Σοκρ.1,3, Εὐρ.Ἐλ.1193, αὐτ.Ἡρακλ.87 **δνομαί** τί σε .. **ώνόμασεν** λέως, Πάπ. καὶ οὐκ ἐξὼν ἐπι ὄντι τοῦ λοιποῦ **ώνομάσαι** με πατέρα ἰσάν, τὸ μέσ.: Σοφ.ΟΤ 1021 παῖδά μ' **ώνομάζετε** ἰπὸν ἐκόλοι υἱόν τοῦ κ. παθ.: Εὐρ.Φοιν.605, Πλάτ.Φαῖδρ.238Α τὴν αὐτῆς ἐπινοῦμιαν **ώνομαζόμενον**, Δημ.241 ἀντι γὰρ φίλων καὶ **ἐξωνά**, ἄ τότε **ώνομάζοντο** ἢ συχν. προστιθεταί κατὰ πλεον. τὸ εἶναι, λέγω δτι: Ήρ.4,33 τὰς **ώνομάζουσαι** εἶναι Ἰπερόχηνη καί .. Πλάτ.Πρωτ.311Ε σοφιστὴν **ώνομάζουσιν** τὸν ἀνδρα εἶναι κ. παθ.: αὐτ.Πολ.428Β ἢ μτ. ἐμπροσθ διορ. καλῶς τι ἐκ τινος προσώπου, πράξιμος ἡ γενεόστος: Πλάτ.Πολ.493C **ώνομάζοι** δὲ πάντα ταῦτα ἐπι ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δόξαις κ. παθ.: Ἰσοκρ.13,183 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναφέρει **ώνομαστί**, μνημονεύω, κατονομάζω: Εὐρ.Φοιν.407 οὐδ' **ώνομασαι** δούαι' ἄν, ὡς ἐπίτι φίλον, Δημ.1259 καὶ **ώνομάζειν** κενήσαιμ' ἂν ἐν ὀμίῳ ἐνια, Βιζυην.57,14 κανένα φίλων .. ἰο πιστὸ δὲν ἐχω τὰ **ώνομάσθ** 4) νεώτ. χαρακτηρισμ.: τὸν **ώνόμασσε** κλέπτην, συκοφαντίν ἢ μτγν. κ. νεώτ. κ. παθ. χαρακτηρισμοί: διόδ.Σ 1,38 Θαλίς εἰς τῶν ἐπτά σοφῶν **ώνομαζόμενος**, - **ώνομάσθη** εὐσεγέτης τοῦ τάπου 5) ἐπι πραγμ., ὀρίζω εἰδικῶς, ἀπαριθμῶ: ἴλ.Σ 449 περικλυτὰ δῶρ' **ώνομαζον** ἢ ἀναφέρει μόνον, δθ. ὀφισνοῦμαι, ἀντίθ. διδω: αὐτ.1,515 εἰ μὲν .. ἢ δῶρα φέροι, τὰ τὸ **ὀφισθ' ὀνομάζοι** 6) μεταφoρίζομαι δνομοία ἡ λέξει, ἐκαστοῦ κ. λέγω: Ήρ.185 ἐς τῆς **ώνομάσαι** ἐξόδλων, Δημ.237 μάλα σεμνάς **ώνομάζων**, αὐτ.565' παθ. λαμβάνω ὑπὸ τινος **δνομά** τι, χρησιμοποιοῦμαι ὑπὸ τινος: Ήρ.6,130 ἀπὸ τοῦτου τοῦτο **δνομάζεται** (καὶ φροντιστὴ Ἰπποκλῆδρι, Ἐμπ.8,4 φῦσις ἐπι τοῖς **δνομάζεται** ἀνθρώποισι, Σοκρ.4,98 παρανομοῦν ἐπι τοῖς ἢ ἀνάγχε κακοῖς **δνομασθέναι** 7) γεν. ἐκφράζω λόγους, ἐκφράζομαι: Δημ.268 καὶ **βοῶς** ῥήτα καὶ ἀρητ' **δνομάζω**ν κ. παθ.: Σοφ.ΟΚ 294 λόγοισι .. **ώνόμασαι** βραχέσι 8) **δνομαστί** ἐκχωρῶ τι, ἀφίρω: Θεόδομ.Ἰστ.121 **δνομάζω**ν τράπεζαν τῷ δαίμονι κ. παθ.: Ζώναρ.2,126 **δνομασμένος** τῷ θεῷ 9) μτγν. κ. νεώτ. ἐπι προσ. ἐν ἀναφ. πρὸς τι ἀξίωμα, ὀρίζω τινά εἰς τι, διορίζω: Πάπ. εἰς λειτουργίαν με **ώνόμασεν** κ.παθ. **ώνομάσθη** ὑπὸ τοῦ μελλοπροσέδρου διαδότης τῆς Σιληνης αὐτ. κοσμητῆα, εἰς ἡν **ώνομάσθη** 10) παθ. καθίσταται **δνομαστός**, περιήσομαι, φημιζομαι, γίνομαι ἔξακουστός: Ἰσοκρ.20,19 ὄπερ τῶν ἀδόξων ἡ τῶν **δνομασμένων** [ἰδούθ. δνομασμένωιν] 11) ρημ. τι **δνομασία**, **δνομαστός**, **δνομαστέον**.

δνομαί ἐπ. ἰδὸς ἀπλοῦν ἀπαντ' ἀπαξ ἢ κ. Ήρ.2, 167), β' ἐν **δνομαί** ἢ Ὀδ.Ρ 378), ἐπ. β' πληθ. **δνομασθε** ἢ ἴλ.Ω 241) ἰδ' Ἀρίσταρχ. ἐκλαμῶναι τὴν λ. ὡς **δνομασθε**, π. Πάπ. δὲ εὐρηται **δνομασθε**, γ' πληθ. **δνομασται** ἢ Ὀδ.Φ 427, Ήρ.2,167), γ' ἐν τῆς εὐκτ. δνομοίτο ἢ ἴλ.Ν 287), γ' πληθ. παρατ. ὄνομοιτο (Ήρ.2, 172 κατ.), ἐπ. μέλλ. **δνομασομαι** ἢ ἴλ.51, ἀόρ. **δνομασάμην** ἢ ἴλ.Ξ 95), ἐπ. μτγ. **δνομασάμενος** (αὐτ.Ω 439) κ. ἐπ. ἀόρ. γ' ἐν **δνωτα**, ἰαῦτ.Ρ 25), παθ. ἀόρ. **δνωσθήσθαι**, ἢ ἴρ.2,136 κατ.), φέγω, ἐπιρρίπτω μασηθῆν, ἀνειδίξω, χλευάζω, φέρομαι ἐπιφρονητικῶς, ὀδριζέω, κτ. αἰτ.: ἴλ.Ξ 95 νῦν δὲ σε **δνωσάμην**

πάγχι φρένας ἰώνεῖσθα τὰ φρονήματα, αὐτ.1,55, αὐτ.Ν 287, Ὀδ.Θ 239 ἢ μεθ' ἐπονομῆς ἐξηρητημένης προτ.: ἴλ.Ω 241 ἢ **δνοσθε** ἔθι μοι .. **Ζεὺς ἄλγε** **δδωκεν** ; ἰδὲν μένετε ἐδουρητημένοι, δτι ὁ Ζεὺς μοῦ **δδωκε** .. κτ. ἀ. τὸ **δνοσθε** ἢ ἐκ τ. τοῦ ὄνλημ, δθ. ἐρμηνευτέον: ὠφελῆσθε διότι. ἴ. Ὀδ.Ρ 378 ἢ **δνοσαι** δτι τοῖ βίστον κατέδωκον ἀνακτας ; ἰεῦκαταφρόνητον καὶ ἀνόητον λόγου νομίζεις δτι .. ἴ. κ. μτ. γενικ. : αὐτ.Ε 379 οὐδ' ὡς σε **δδωλα δνοσασταί** κακότητος ἰαυδὲ οὕτω **δνοσασθ** ἢ δδωραεσθηθῆς διὰ τὴν δυστυχίαν.

δνομαίνω ἐπ. κ. ἰων. ρ., σπάν. ἐν τῇ πεζ., αἰολ. κ. δωρ. **δνώμαιν** (Ἐπιγρ.Γόρτυν., Τη.Λοκρ.100C, ἰων. μέλλ. **δνομοῖμαι** ἢ ἴρ.4,47), **δδρ.** **δνώμνη** ἢ ἴσοι.3,33), ἐπ. **δνώμνη** ἢ ἴλ.Κ 522, Ὀδ.Ω 341, ἢ ἴσοδ.ἀν.116,2), βιωται. **δνώμνη** [Κόρινθ.2' πθ. -αται, **δνομάζω**, καλῶ **δνομαστί** : ἴλ.Κ 522 φίλον τ' **δνώμην** ἐταίρον, αὐτ.Π 491, αὐτ.Ξ 278 2) ἐπι πραγμ., ἀπαριθμῶ: αὐτ.1,121 περικλυτὰ δῶρ' **δνομήνια**, αὐτ.Β 488, Ὀδ.Δ 240 3) ἀναφέρει, ἀναφέρει ἀπλῶς, λέγω: Ὀδ.Λ 251 ὄνομο μὴδ' **δνομήνη**, Ἰγν.Ἀρρ.290 ἢ δθ. ὀφισνοῦμαι: Ὀδ.Ω 341 **δρῶμα** δὲ μοι **δδω** **δνώμνη** **δδωσεν** 4) διδω τὴν ὄνομα: Ἡσιόδ.Ἐργ.80 **δνώμνη** δὲ τήνδε γυναῖκα Πανδῶρην, αὐτ.ἀν.116,2 κ. παθ. λαμβάνω **δνομα**: Τη.Λοκρ.100C ἀπλοῦτα **δνομασνόνται** 5) ὀρίζω, διορίζω: ἴλ.Φ 90 καὶ σὺν θεράποντ' **δνώμην**.

δνομακλήθην ἴονομο, καλῶ), ἐπιρρ. ἐπ., **δνομαστί**, κατ' ὄνομα: Ὀδ.Δ 278 ἐκ δ' **δνομακλήθην** **δνασάν** **δνώμασθε** ἄριστους, Κερ.Π.Γεωργ. Συγκ.167C **δνομακλήθην** ἀνευ πράξεων βαρδάρους **φωλήτω** τυράννου.

δνομακλήτωρ-ορος ἰδί ἴονομο, καλῶ) μτγν. ὑπερήτης ἔργον ἔχων τὴν ἀναγγελίαν **δνομαστί** ἐκαστοῦ ἀφικνουμένου **δαιτυμότου**: Λοκρ.Μισθ. Συν.10, Ἀθήν.2,47Ε οὐ περιμέναντες **δνομακλήτωρα** τὰ τῶν δέλωνν τὰ τετραρχῶν.

δνομακλύτης-ον ποι. κ. -ορ-α-ον ἢ ἴων.Παιδ.δ, 123), ὁ ἔχων ἐκδοξον, περιήσομαι ὄνομο, περιήσομαι ἔξακουστός, ἔξακουμένος: ἴλ.Κ 51 πολλά γὰρ ὄνομα σε παῖδι γέρον **δνομακλύτης** Ἀλτή, Ἰγν.Ἐρμ.59, ἴδωκ.10Α, Πινδ.Παιδ.δ,123 2) κ. ἐν ἐνεργ. σμ., ὁ δόξαν παρέχων, ὁ περιώνυμον ποιοῦν, ὁ δοξάζων: Συμμ.1,13 ἄλλων ἀγνώσσομαι βροτῶν **δνομακλύτων** αὐδῆν.

δνομασία ἰή) ἴονομ(ῶ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις τοῦ **δνομάζω**, τὸ **δνομάζειν**, ἡ δ' ὄνομαστος κλήσις: Πλάτ.Πρωτ.275D ἡμᾶς **ελαθε** κατὰ τὴν **δνομασίαν** ἔκφυγῶν, Ἀριστ.Τοπ.146b, 20, Ἐπιγρ. ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπότελεσμα τοῦ **δνομάζω**, **δνομαί**: α) ἐπιστημονικαὶ **δνομασῆαι** τῶν φητών, - **δσχημῶ** **δνομαστί** 2) μτγν. κ. νεώτ. διορισμὸς ἐν τῷ δέλωματι: Πάπ., Ἰουλ.Μεσ. 368B, - ἡ **δνομασία** τῶν νέων ἀνθυπολοχαγῶν 3) ἐκφραστικ. τρόπος ἐκφράσεως, γλώσσα: Ἀριστ.Λοιπ.1450b,14 ἐρμηνεῖα διὰ τῆς **δνομασίας**, Ἐπικ.Φρῶδ.1,10 διὰ τῆς **δνομασίας** ἡ **δνομασίας** ἀδιαφοροῦ κοινότητά, Φιλῶδ.Ρητ.1,208S, αὐτ.Ποιημ. 2,37, ἀμύητρ.91 κανὼν **δνομασίας**.

δνόμασις-εως ἰή) **δνομασία** βλ.λ.) ἐπνομασία: Λοδέκ. εἰς Φρον.502.

δνόμασμα-ατος ἰδί) ἀπότελεσμα τοῦ **δνομάζω**, **δνομασία**: Πλάτ.Κρατ.421Α **σφῶς** λέγει **νομοί** εἶναι **δνόμασμα** [ἰδούθ. δν σὺ μάσαι].

δνομασμός ἰδί) μσν. **δνομασία** βλ.λ.) ἐπνομασία: Θεόδ.Λάσκ.764 ἰεθδ.Μι.1.

δνομαστήρια (περά) ἰδί) μτγν. ἢ ἐορτή, ἡ ἐπέτειος τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐλαθε ἡς τὸ **δνομά** του: Γρηγ.Ναζ.2,360B.

δνομαστήσις ἰδί) ἴονομ(ῶ) γλωσσα. ὁ **δνομάζων**, ὁ διδων **δνομα**.

ὄνομασι ἔπιρρ. κ. μων. κ. νεώτ. κ. ὄνομασι (Ἐπιρρ.) κ. ὄνομασι (Πλάτ.) διὰ τὸ ὄνομαστὶ γινώσκ. κατ' ὄνομα, ὄνομαστικῶς: Ἦρ.5, ὄνομαστὶ τινος βύσαντες, Κριτ.6,2D, Θουκ.7,70 ἀνακαλοῦντες ὄνομαστὶ τὸν τρήραρχον, Ἰσάκρ.9,51, Δημ.533 μνησθῆναι τινος ὄνομασι, Καλλ.Αἰτ. ἐν Πάπ. Ὀξυρ.2080,81, Χοιροδ. ἐν ΑΚρ.2,245,6.

ὄνομαστικός-ή-όνη κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὄνομα, τὴν ὄνομασίαν, τὸ ὄνομάειν, ὁ τοῦ ὄνοματός, ὁ τοῦ ὀνομάζειν: Πλάτ.Κρατ.423D οὐδὲ περὶ ταύτας τὰς μιμήσεις ἡ τέχνη ὀνομαστικὴ εἶναι, -ὄνομαστική ἐσθρτὴ ἰονομαστήρια ἑλλ., ὥς κ. νεώτ. ὁ διδων ὄνομα, ὁ κατὰλληλος εἰς τὸ ὀνομάζειν: αὐτ. Κρατ.424Α, -ὄνομαστικὸς ὄρος ὥς κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόν ἢ περιλαμβάνων ὄνοματα, ἴδιους προσώπων: ὄνομαστικὸς κατάλογος, -ὄνομαστικὴ κατάστασις ὥς κ. νεώτ. ὁ ἐμφανὴς τὸ ὄνομα ὠρισμένου προσώπου, ὁ ἐπ' ὄνοματι μόνον ὠρισμένου προσώπου ἰσχύων: ὄνομαστικὴ τίτλοι χρηματογράφων ἰσὶ φέροντες τὸ ὄνομα τοῦ κατόχου καὶ διὰ τὴν μεταβίβασιν τῶν ὀνομάτων ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πράξις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀνόνομους τίτλους μεταβιβαζομένους δι' ἀλλῆς παραδόσεως: ὥς κ. νεώτ. ὁ κατ' ὄνομα λαβανόμενος, ὁ κατὰ συμβῆσιν ὑπάρχων: ὄνομαστικὴ ἀξία γραμματίου - συναλλαγμιακῆς - μετοχῆς ἢ ἐπὶ τοῦ τίτλου ἀναγραφομένη ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πραγματικὴν ἢ τρέχουσαν ἀξίαν: 2) τὸ θηλ. ὄνομαστικὴ (τέχνη) ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ προαδίδειν ὄνοματα, ἡ τέχνη τῆς ὀνομασίας: Πλάτ.Κρατ.455Α. 3) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐν εἰδ. γραμμ. σμ. ὅμ. τὸ θηλ. ὄνομαστικὴ ἰπιδίσις ὡς οὐσ. ἡ πρώτη καὶ βασικὴ ἐκ τῶν πτώσεων τῶν ὀνομάτων καὶ λοιπῶν πτωτικῶν μερῶν τοῦ λόγου, καθ' ὅσον ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν οὐχ ἢ ἐν τῇ προτάσει λειτουργία τῆς, ἀλλ' ἀλλῶς τὸ διδ. δι' αὐτῆς κυρίως ὀνομάζονται τὰ πρόσωπα, τὰ πράγματα κτ.: Στράβ.14,1) εἴτε τὴν ὀνομαστικὴν ἰδέοιτο πτώσιν, Διον.Ερ.636,5, Ἀπολλ.Δύσ.Συντ.107,4, Σχολ.Θουκ.1,2 ὄνομαστικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῆν σχῆμα: ὥς κ. νεώτ. ὄνομαστικὴ ἀπόλυτος μετοχὴ κατὰ σολοικισμὸν ἔχουσα ὀποκειμένη ἐν ὀνομαστικῶ, ἀντὶ γενικῆς, πρβλ. γενικὴ ἀπόλυτος: 4) τὸ οὐδ. ὄνομαστικὸν βιβλίον ὡς οὐσ., εἰδὸς ἢ λεξικογραφικὸν συγγράμματον ἐν ᾧ ἀναγράφονται καθ' ἄλληλ τὰ ὄνοματα τῶν διαφόρων πραγμάτων καὶ οὐχ ἁπλασθητικῶς, προσδιοριζομένης προσηκόντων τῆς ἐνοίας καὶ τῆς χρήσεως ἐκάστου, ἄ ὀνοματολόγος: Ὀνομαστικὸν Ἰουλίου Πολυδεύκου ἰκατάλογος καθ' ἄλληλ τῶν ἀπικῶν ὀνομάτων, -ὄνομαστικὸν ἐπιστημονικῶν ὄρων ὥς κ. νεώτ. στρατ. ὀνομαστικὸν στρατοῦ ἐπίσημον βιβλίον, ἐν ᾧ εἶναι ἀναγεγραμμένα ὅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας χρησιμοποιούμενα ὀνόματα κατ' εἰδικότητα, μὲ τὴν ἀντίστοιχον ἐκάστου τιμῆν: ὥς κ. πλhb. ὄνομαστικὰ ἰπὰ τίτλος ἔργου τοῦ Δημοκρίτου [ἀν.266]: 5) νεώτ. φίλος, τὸ ὄρος πλhb. ὀνομαστικὸν φιλόσοφον, κ'ερ. τοῦ μων. ὀποστηρίζοντες ὅτι αἱ γενικαὶ ἐνοιαὶ στερονοῦνται ὀποστάσεως ἀντικειμενικῆς ἐν ἀνθρ. πρὸς τοὺς πραγματωκρατικούς, πρβλ. ὀνοματοκρατία.

ὄνομαστικῶς μτγ., μων. κ. νεώτ. διὰ τὸ ἰδίον ὄνομαστὶ ἐκάστου: Ἀθην.14,646Α κριθάνας πλακοῦντάς τινος ὀνομαστικῶς Σχολ.Εὐρ.Μήδ.2, Σχολ.Θεοκρ.17,53, Τζέτ.Λυκάφρ.402. 2) μτγ. κατὰ τὴν ὀνομαστικὴν πτώσιν: Ἐρμογ.Εὐρ.4,4.

ὄνομαστός-ή-όν κ. νεώτ., ἰων. αὐνομαστός (Ἦρ.2,1784, αὐτ.4,58), οἰολ. κ. δωρ. ὀνομαστός (Πίνδ.Π.1,38), ὁ ὀνομαστέμενος, ὁ ἀνάμενος ὁ ἄξιος ἀτ ὀνομάζεται ἢ ἀτ ὀνομασθῆ: Ὀδ.Τ.260 ἐποφόμενος Καιοίλιον οὐκ ὀνομασθῆν, αὐτ.597,

Ἦσιόδ.Θ.148. 2) κ. νεώτ. ὁ κεκτημένος ὄνομα, φήμη, περιώνυμος, διάσημος, ἔακουστος, ἔακουστός: Θέογρ.23, Πίνδ.Π.1,38, Ἦρ.4,47 ὄσαι δὲ ὀνομαστοὶ τὸ εἶσι αὐτῶν. τούτους ὀνομαστέμενος, αὐτ.2,178, αὐτ.6,126, Φοῖνιξ.2,11, Ζερβ.Μοθ.2,31 ἐφάνηκεν ἕνας σοφὸς ὀνομαστός γινῶ τις γινώσκεις ὡς του, -ὀνομαστός ἰατρός - φιλόλογος ὥς κ. νεώτ. τὸ οὐδ. κτ. πλhb. ὀνομασθῆ ἔνδοξος πράξις, περιφήμη κατορθώματα: Εὐρ.Ἦρ.509 ὄρατέ μ' ὤσαρ ἢ περιβλέπεται βροτοῖς ὀνομασθῆ πρῶταως.

(ὀνοματίζω μτγ. κ. δημ. φιλονικῶ, ἐρίζω περὶ ὀνόματα, περὶ λέξεις: Γαλ.18,21,870. 2) δημ. διδω ὄνομα, ὀνομάζω: ὥς κ. νεώτ. ὁ ἀναφέρω τινὸς διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, κατονομάζω.

ὀνοματικός-ή-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὄνομα, ἄ ὀνομαστικός βλλ.1) ὀνοματικὸν (προσ)διορισμὸν ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἐπιρρηματικούς: ὥς κ. θηλ. ὀνομαστικὴ ὡς οὐσ. ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς σηματοῦσας τῶν λέξεων 2) ὁ ἐξ ὀνόματος ἀποτελούμενος, ὁ ὑπὸ μορφῆν ὀνόματος ὑπάρχων, ἀντιθ. ρηματικός: Διον.Αλ.Ἀμμ.2, 4 ὀνοματικὴ λέξις, αὐτ.Θουκ.22, Ἐρμογ.ἰδ.1,6: ὥς κ. νεώτ. κτ. πλhb. ὀνομαστικὴ ὡς οὐσ. τὸ οὐσιαστικὸν ὄνομα: αὐτ.Σὺνθ.2,5,12: ὥς κ. νεώτ. ὀνοματικὴ ὑπαρξις ἢ ὀνοματι, ἢ κατ' ἀφοσφωμένην ἔνοιαν ὑπαρξις, ἀντιθ. οὐσιώδης: αὐτ.82,3.

ὀνοματικός ἐπιρρ. διὰ τινος ὀνόματος, κατὰ τὸ ὄνομα: Διον.Αλ.Ἀμμ.2,2,5, Στράβ.9,5,6 οὐ πῶλιν, ἀλλὰ τὸ τῶν Θεταλῶν πεδίων οὐτιος ὀνομαστικῶς λεγόμενον, Ἀπολλ.Δύσ.Ἐπιρρ.204,15. **ὀνοματίων** ἰπὸ μτγ. ὀνοκορ. τοῦ ὄνομα, λέξιδίων: Λογην.Υφ.43,2 ὀνοκοροῖσι τισὶ τὰ δα διεβάλε, Ἀρρ.Ἐπικτ.2,23,14 ὥς κ. νεώτ. κ. ἀνευ τῆς ὀνοκορ. ἐνν.

ὀνοματογράφος ἰδὶ Ἐπιρρ. κ. νεώτ. κατάλογος, καταγραφή ὀνομάτων: Ἐπιρρ.ἐν Ἀρχ.Ἐφ.1910,362. 2) νεώτ. φίλος. ὀνοματοκρατία βλλ.

ὀνομαστικὸν ἀπινοντὸ ὀνομαστικὴ αἰτία, αἰτία ἐξ ἧς ὀνομασθῆ τὴ: Λεόντ.Βυζ.17,16 [ἐκδ.Μι.].

ὀνοματογραφία ἰδὶ μτγ. καταγραφή ὀνομάτων, ὄθ. κατάλογος προσώπων ὀνομαστὶ: Πά.Ἐσδρ.1,6,11 καὶ τὴν ὀνοματογραφίαν ἠτροῦμεν αὐτοῦς τῶν προκαθηγουμένων, Σερτ.Ἐμν.Μοθ.11,67.

ὀνοματογράφος ὄν μων. ὁ τὰ ὄνοματα γράφων, καταγράφων: Τζέτ.ἐν Ἀν.Κρ.1,62,2.

ὀνοματοθεσία [ἐνν. ἰερὰ] ἰπὰ γλωσσ. τὰ ὀνομασθήρια βλλ. τῶν παιδων.

ὀνοματοθεσία ἡ) μων. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ ὀνοματοθετῆ βλλ., ἔθους ὄνοματος, ὀνομασία: Εὐστ.39,23. 2) νεώτ. χρήσις καὶ καθ' ἐρωσις ὠρισμένων εἰδικῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν ὄρων: ὀνοματοθεσία τῶν φυτῶν - τῶν ζῶων.

ὀνοματοθέτης ἰδὶ κ. νεώτ. ὁ πθέμενος, ὁ διδων τὸ ὄνομα, ὁ ὀνομάζων: Πλάτ.Χαρμ.175B ἰδ. ἀνάγν.: 2) νεώτ. ὁ περὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἢ τεχνικὴν ὀνοματοθεσίαν ἀσχολούμενος.

ὀνοματοθετικός-ή-όν σχλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀνοματοθεσίαν Σχλδ.Ἰ.Ε.60. **ὀνοματοθετῆ**-ῖω κ. μων. κ. νεώτ. διδω τὸ ὄνομα, ὀνομάζω: Ἀριστ.Α.Υστ.83α,14 [εἰκ. τοῦ νομοθετήσαι, Ὀλυμπ.Κοτ.105,16, Εὐστ.32,6. 2) νεώτ. βεβα, καθῆρ ὄνομα ἢ ὄρον δι' ὠρισμένου ἀντικειμένου ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, τέχνης κλπ.

ὀνοματοθετῆς ἰδὶ μτγ. ὁ θερούμενος, ὁ κυνηγῶν ὄνοματα, ἠτοι λέξεις, ἄ λεξιθέτης: Ἀθην.3,98Α ἀνθρῶπος οὐκ ἀπάνομος ὀνοματοθετῆς δὲ καὶ αὐτός, αὐτ.14,649B.

ὀνοματοθερῶ-ῶ μτγ. θερούω ὄνοματα, λέξεις: Ἀθην.15,671F εἰπέ οὐκ ἠμῖν τὴν περὶ τούτων. . καὶ μὴ ὀνοματοθερῆ ἰδιόθρ. ὄνοματα θήρα.

ὀνοματοκρατία |ή| νεώτ. φιλοσ. κτ. μεταφρ. τοῦ θεῖου ὄρου νομισματισμὸς ἐν χρ. ἰδ. ὡν ὡς περιήλθ. ὀνομασία τῶν θεωριῶν τῆς σχολαστικῆς φιλοσοφίας τοῦ μεσαιῶνος, ἀντιπαραβέβαιον εἰς τὰς δοξασίας τῶν θεωρητικῶν καὶ θεολογῶν τῆς πραγματικῆς (realistis) καὶ δυναμένων νὰ συμφωτισθῶσι εἰς τὰ εἴδη: ἡ γνώσις ἀρχικῶν πληθῶν ἔχει τὴν ἀίσθησιν, τὰ δὲ ἐξαγόμενα τῶν ἀισθησέων κριθησάμενα ἐν δευτέρῳ βαθμῷ εἰς τὸ κοινὸν ὑποκρίθριον, ἐπικουρούσης τῆς μνημονικῆς ἀναπαραστάσεως καὶ μαθησεως, ὄφιστανται τὴν ὁπ. τῆς νοήσεως ἐπεξεργασίαν, οὕτω δὲ διὰ βαθμιαίας ἀφαίρεσεως τῶν καθ' ἕκαστα ἡ νόησις παρέχει πρῶτον μὲν γνώσιν ἀόριστον, εἶτα δὲ σαφεστέρην καὶ πληρεστέραν, διδομένην εἰς τὰς αὐτὰς σχηματιζομένης γενικεῖσας ὀνομασιῶν, ἔξ ὧν ποριστέον ὅτι ἡ ἀντιλήψις περὶ γενῶν καὶ εἰδῶν ὡς πράγματι ἡ καὶ νοητῶς ὑποστατῶν εἶναι ἀπορριπτέα αἰ τῆς ὀνοματοκρατίας θεωρίας ἀφορμώμενοι ἀπὸ τῆς ὀριστοτελικῆς φιλοσοφίας. Ἄν ἐν τούτῳ ἠκολούθησαν καὶ οἱ Στωϊκοί, ἐκρίθη ὑπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀνεπιδοκίματος εἶναι τὴν περὶ Ἁγίας Τριάδος καὶ εἰς τὴν περὶ Μυστηρίων δοξασίαν καὶ πολλὰς κατεδιδάχθη. || θεωρητικὴ τῆς ὀνοματοκρατίας ἐν πολλοῖς μεθοδικωτέρον καὶ κατ' ἐπιστήμην διαμορφωθείσης εἶναι καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων φιλοσοφῶν πρὸλ. πραγματοκρατία.

ὀνομάσις |ἰδ| δημ. ὁ ἀρχικός τ. τοῦ νομάτ. β.β.λ.: Σακελλαρίου Κυριακῶ 702.

ὀνοματοκλήτωρ-ορος |ἰδ| γλωσσ. ὀνομακλήτωρ β.β.λ.

ὀνοματολογία |ή| νεώτ. ἡ ἔρευνα, ἡ ἐξέτασις, ἡ διεκρίνησις καὶ ἐξήγησις τῶν ὀνομασιῶν διαφορῶν τμημάτων ὄλου τινὸς ἢ πλείονων ἀντικειμένων: ὀνοματολογία τοῦ ὀλοπολυβάδου, τῶν σκοπευτικῶν ὀργάνων. || συλλογὴ τεχνικῶν ὄρων ἐπιστήμης τινὸς ἢ τέχνης: Ιατρικὴ - βολανικὴ ὀνοματολογία.

ὀνοματολόγος-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀνοματολογίαν: ὀνοματολογικὸν σύστημα.

ὀνοματολόγιον |τὸ| νεώτ. κατάλογος τῶν ὀνομάτων διαφορῶν ἀντικειμένων ἢ ὄρων χρησίων εἰς εἰδικὸν τινα ἐπιστημονικὸν ἢ τεχνικὸν κλάσον, μεθ' ἐρμηγείας καὶ ὀδηγῶν περὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν, ἄ. ὀνομαστικὸν β.β.λ.

ὀνοματολόγος |ἰδ| μτγν. ὁ συλλέγων, ὁ συνάγων ὀνόματα, λέξεις: Ἐβήν.6,397Α περιεπεχθισίων δὲ ποτε καὶ δορκάδων ὁ ἐλεοστικός Πλαμῆθης ὀνοματολόγος ἐφθ'. 2| ὀνοματοκλήτωρ β.β.λ.: Πλουτ.Κάτ.Νεώτ.8 ὅπως τοῖς παραγγέλλουσιν ἀρχὴν ὀνοματολόγοι μετ' ἑαυτοῖς.

ὀνοματομανία |ή| νεώτ. Ιατρ. πάσασ περὶ τῶν λέξεων ἀκατάσχετος ἐνασχόλησις ἐκδηλομένη εἴτε ὑπὸ μορφῆν ἐννοειδῆτος ὀρμῆς πρὸς ἔρευναν λέξεων ἢ προσφορῶν αὐτῶν, εἴτε ὑπὸ μορφῆν ἰδεολογίας ἢ ψυχοπαθείας.

ὀνοματομάχος-ον μτγν. ὁ ἐμρι τὸ ὄνομα, τὰς λέξεις ἢ τὴν ἐκφρασιν μαχόμενος: Κριτόλ. Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.2,7,33,1.

ὀνοματοπαίγιον |τὸ| νεώτ. γρίφος β.β.λ.

ὀνοματοποιήσις-εως |ή| ἀρχ.λέξ. κ. νεώτ. ὀνοματοποίησις β.β.λ.: Σουῖδ ἐν λ.Ναύσαν.

ὀνοματοποιία |ή| μτγν. κ. νεώτ. σχηματισμὸς λέξεων, ἰδίως κατὰ μίμησιν τῶν ἐν τῇ φύσει πραγματουμένων ἤλων, ὁλον φηλοσδ. βροῦς, τιθεῖσθαι κτ.: Στράβ.14,2,28 κατ' ἀρχὰς ἐκνεφωνῆσθαι ὁὕτως κατ' ὀνοματοποίησαν, Κοϊνιτλ.Inst.1,5,72. Πλουτ.Ἡθ.747D.

ὀνοματοποιός |ἰδ| μτγν. ὁ ἐπινοῶν, ὁ σχηματιζὼν ὄνομα ἢ λέξιν τινά, ἰδ. κατὰ μίμησιν φυσικῶν

καὶ ὄνοματ. ἤχου: Ἐβήν.3,99C παρακελευόμενος. . . τοῖς ὀνοματοποιήσις φυλάττεσθαι τὴν καινότητα, Ζώσ. Ἀλφ.230B.

ὀνοματοποιῶ-έω κ. μων. κ. νεώτ., παθ. παρσκ. ὀνοματοποιῆσαι ἴεσφ. ὀνοματοποιῆσθαι π. ὄνομα. 1382,30, πορσκ. ὀνοματοποιῆμένος ἴεσφ. ὀνοματοποιῆμένος, ποιῶ, ἐφευρισκῶ, κατασκευάζω ὄνοματα: Ἀριστλ.Κάτ.7α,5, αὐτ.ἩΝικ.1108α,18'.

|| σχηματίζω λέξεις κατὰ μίμησιν φυσικῶν τῶν ἤχου: αὐτ.Τομ.104β,36. Φιλόδ.Μουσ.54Κ, Φιλ.1,602, Σέξτ.Ἐπιμ.Μοβ.1,314, Γαλ.2,736.

ὀνοματοποιῶν |ή| μτγν. κατασκευὴ, σχηματισμὸς ὀνομάτων, λέξεων: Πρώκλ.Κρατ.44F.

ὀνοματοποιός |ἰδ| ὀνοματοποιός β.β.λ.: Πλάτ. Κρατ.389Α οὐκ ἄρα παντός ἀνδρὸς. . . ὄνομα θεῖσθαι ἐστὶν ἄλλο τι τῶν ὀνοματοποιῶν.

ὀνοματοποιῶν-έω μτγν. ὀνοματοποιῶν β.β.λ.: Δημήτρ.95, Πρώκλ.Κρατ.6F.

ὀνοματοποιῶν-ους-ες κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὄνοματ.: Ἀριστλ.Ἀ'Υστ.93β,31 ὀνοματοποιῶν λόγος ἰονοματικὸς ὀρισμὸς, - ὀνοματοποιῶν ὀρισμὸς ἰδ' ἐξηγῶν ἐτυμολογικῶς τὸ ὄνομα, μὴ εἶδων ὁμοῦ καὶ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἀντιθ. πραγματικὸς ὀρισμὸς.

ὀνόμιμος-η-ον μων. τ. τοῦ νόμιμος β.β.λ.: Χρον. Μορ.73β1 ἡ μήτηρ τοῦ κύριου κτετον τοῦ Ρήγα τῆς Οὔγγρης αὐτάδεληφ ἀνάμιμη.

ὀνόμιλος |ἰδ| μτγν. μῦθος λειτουργῶν τῇ βοηθείᾳ ὄνου: Μαρ' Ἀττάλ. ἐν Σάβ.1,10 μετὰ καὶ τὸ μῆτάου κουδουκίλου. τ. τοῦ ἐχόντος κάτω τὸν ὄνόμιλον.

ὀνόμη ἴσα. ἐἀμπελὸν μελοῖνης εἶδος.

ὀνοπόδιον |τὸ| μων. κ. ὀνόποδος-οδος |ἰδ| |ΚΠορφ. Ἐκβ.1,127 μέρος τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνακτόρων, οὐ χαλκὴ πύλη ἀναφέρεται: αὐτ.7,26.

ὀνοπόδιον |τὸ| κ. νεώτ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν προσωποθῶν, ὡν ἡ Pariataria cretica ἀναφέρεται ὑπὸ τὸν ἀρχ.: Ἐπιμ.16, Πλκ.Φ1 27,110' 2| ἴσα. εἶδος κορχυλλίου.

ὀνοπρόσωπος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὄνομα πρόσωπον, γυμναστικὴ μοῖρη: Ἐπιμ.Τρισμ.ἐν Rev. Phil. 32,256. Σγβλ.Λοικ.Ουσ.14.

ὀνοπυξός |ἰδ| ὀνόπυξον β.β.λ. τὸ Ἰλλυρικόν: Θεόδωρ. Φι. 6,43, Πλκ.Φ1 21,94.

ὀνορυγξός |ή| γλωσσ. εἶδος τῆ ἀγρίου φυτοῦ.

ὄνος |ἰδ| κ. μων. κ. νεώτ. ζῶον θηλαστικὸν περιτοδοκύκλον ἐκ τῶν ἱππιδῶν, δημ. γαϊδαρος, γαϊδοῦρα: Ἰλ.Α.558 ὄν' ὄνος παρ' ἄρουρον ἰών ἐβήσαστο παίδας νοθήσ. Ἀρχιλ.π.Πλουτ.Ἡθ.6,604C ἦδε δ' ὄν' ὄνου. ῥάχης ἐστῆκεν ὅλης ἀγρίας ἐπισταφῆς, Τυρτ.Π.Πουα.4,14,5, Ὁέογν.990 γνόης χ' ὄσσον ὄνων κρέσσονες ἠμίονοι, Ἡρ.4,135 τοῖς ὄνων πάντας καταδῆσας, Ἀριστφ.Ὀρν.1328, Ξεν.ΚΠ17,5,11, αὐτ.1,47, Πλουτ.Νόμ.701α, αὐτ.Συμμ. 211ε, Πλουτ.Ἡθ.739F, ΚΔ Μοτθ.21,2 εὐθέως ἐπὶ ῥοιετο ἐνον δεδεμένην. || ὄνὸ τὸ ἴπρ. καὶ τινὲς αὐ. μτγν. συγγρ. ἀναφέρεται ὄνομ μετ' ἄλλων μυθολογῶν ζῶων καὶ εἰδῶν τῆ κερσάουον ὄνων: αὐτ.4,191 ὄνοι οἱ τὰ κέρσα ἐχόντες, Ἀριστλ.Ζ1 499β,19 ὄνος μονοκράτος, αὐτ.ΖΜ 663α, 23, Αἰλ.Ζ1 3,41. || ἡ ἴδ. συγκριτῶτα χρησιμοποιεῖται ἐν πορομῆσις ὁὕτως ὄνος ἄλρας (ἀκρόδων) ἐπὶ παντελεῶ ἀρούσους: Μέν.527, αὐτ.Μίσι.18,8αρρ. π.Τελλ.3,16,13, Διογεν.7,33' || ἡ πορομία πλήρης ἀναφέρεται ὄνὸ τὸν Ἀποστόλ. Ἀρ.12,91Α ὄνος ἄλρας ἤκουε καὶ ἀσλήγιος ὄς' || ὄν. ὄνος κἀθηται ἐπὶ ἠτηθέντος ἐν τῇ παιδείᾳ ὄστρακινῶτα β.β.λ. καλουμένον ὄνου καὶ ἄποχερμῶνον νὰ πρῶξθαι πᾶν τὸ ὑπὸ τῶν συμπαικτῶν αὐτοῦ προσατιτόμενον, ἐν ᾧ ἐκάθητο χαμοῖ: || τὸς δύο ταύτας πορομίας συγκατέμειξε χαριέντως ὁ Κρατίν.229 καὶ ἀπεῖλεσσον ἄλληλ: ὄνοι δ' ἀπωτέρω κἀθηται

της λάρας' || ὄμ. δνου σκιά πᾶν τὸ λαν εὐτε-
 λές, τὸ ἀνάξιον λόγος: Σοφ.ἀν.33| ταῦτα πᾶν
 δνου σκιά' || ὄμ. κ. νεώτ. περὶ δνου σκιάς
 ἐπὶ συζητήσεως περὶ τελείας μεθόδων πράγμα-
 τος: 'Αριστ.Σφ.191. Πλάτ.Φαίδρ.260C' || ὄμ.
 εἰς δνου πόκας σχόλ. ἐπὶ τῶν ἀνηγνῶτων καὶ μὴ
 δντων: 'Αριστ.Φαίδρ.184' || ὄμ. δνου πόκους
 ἢ πόκας ζητεῖς ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούτων:
 Ζηνόδ.5,38' || ὄμ. δνον κείρεις ἐπὶ μεταπο-
 λίσεως: αὐτ.' || ὄμ. ἀπ' δνον καταπέσει ἐπὶ ἐπι-
 πίπτουτος εἰς μεγίστας δυσχερείας ἐξ ἰδίας αὐ-
 τοῦ ἀδεξιότητος, ἢ παρομο. λέγεται ὡς λογοπαί-
 γιον τοῦ ἀπὸ νοῦ καταπεσῖν: 'Αριστ.Νεφ.1273,
 Πλάτ.Νόμ.701D' || ὄμ. δνον θεται ἐπὶ παροι-
 μώδους ἀπαθείας δι' ὅτι λέγεται ἢ γίνεται:
 Κρατῖν.52, Κηφισόδ.1' || ὄμ. ὄμω τις ἐλεγε μύ-
 θον, ὁ δὲ τὰ ὄγα ἐκίνει ἐπὶ λαν ἀξέστον, ὅστις
 οὕτε ἐνωεῖ οὕτε καὶ προσέχει: Ἰσοκρ.7,30' || ὄμ.
 δνος εἰς Ἀθήνας ἐπὶ εὐφρόνους ἢ φοιτῶντος εἰς
 τελείας ἔξων καὶ πρὸς τὰ ἄθη αὐτοῦ προσαρ-
 μοζομένου μέρος: Μακάρ.Παροιμ.6,31' || ὄμ.
 δνων ὄβριστερότερος ἐπὶ λαν ἀρεπῶτος ἢ ἐπὶ κτη-
 νώδους συμπεριφορῆς: Ξεν.Ἀν.5,8,3' || ὄμ. δνος
 εἰς ἄγωνα ἐπὶ ἐπιτυχόντος τὸ ποδοῦμενον: Διογεν.
 6,91' || ὄμ. δνον γνάθος ἐπὶ λαν λαιμάργου:
 αὐτ.100' || ὄμ. δνος ἐν μελίσσιος ἐπὶ ἐμπόπτιτος
 ἐν δυσχερείαις, ἐπὶ δυσπραγιάντος, δυστυχόν-
 τος: Κράτ.Κωμ.36' || ὄμ. δνος ἐν πιθίκοις ἐπὶ
 μεγίστης δυσμορφίας, ἀσχημίας: Μέν.402,8' || ὄμ.
 δνος ἄγω μυστήρια ὁ κληρὸς μου εἶναι νὰ φέρω
 ἐγὼ τὰ βάρη, τοὺς μελεάδες: 'Αριστ.Φαίδρ.159'
 || ὄμ. δνος ἐν μέρω σχόλ.ἐπὶ τῶν ἀναξίτων ἐν τρυ-
 φάσι διαγόντων: Σουίδ.' || ὄμ. εἰς δνουσ ἀφ'
 Ἰππων ἐπὶ ἐκπίνουτος εἶτε κοινωνικός εἶτε οἰκο-
 νομικός: πρὸλ. ἀπὸ δήμερος κλητήρας: Λιβάν.
 Ἐπιστ.34,2, Ζηνόδ.2,3,3' 2) κ. νεώτ. ζῳολ. γέ-
 νους ἰθύνων ἐκ τῶν γαδιδῶν, ἰδ. γόθος ὁ ὄνισκος:
 Ἐπιχ.67 μεγαλοχάμονός τε χάνος κῆκτραπε-
 λογάτορας δνουσ, Ἀρχαῖος π. Ἀθην.7,316α τὸν
 δ' ὄνον Ἀνθηδῶν τὸν καλλιστρίαν καλοῦσαν,
 Ἀριστ.Τ.1599b,33 φῶλετ δὲ καὶ ὁ δνος, αὐτ.ἀν.
 326, Ἡνίοχ.3,3, Δωρλ.π. Ἀθην.7,315P, Ὀππ.Ἄλ.1,151'
 3) δνος ἰσόσπιρος Ἰούλος βλλ.6, ἢ κουβα-
 ρίδα, ὁ ὄνισκος βλλ.3|: Σοφ.ἀν.363 κλισθεῖς
 ὡς τις δνος ἰσόσπιρος, Θεόφρ.Φ1 4,3,6, Ἡσ. ἐν λ.
 σηνίκῃ' 4) μτγ. τρωξάλλης βλλ.: Δισκ.2,52'
 5) ἄστρον. Ὀνοι δύο ἀστέρεις ἐπὶ τοῦ στήθους
 τοῦ ἀστέριασμοῦ τοῦ Κορκίνου: Ἀριστ.898 καὶ τοὶ
 μὲν καλέονται Ὀνοι, ὁ8. Φάτινη κεφάλημα μεταξὺ
 τῶν δύο δνων: Θεόφρ.Σμ.23, Ἀριστ.898, Ὁσέκρ.
 22,21 Ὀγων τ' ἀνά μέσον ἀμαυρῆ Φάτινη, Πτολ.
 Τετραδ.23' 6) μτγ. δνον πετάλιον φύλλον
 ὀνίθιος βλλ.: Νίκ.Οπρ.628' 7) μτφ. ἐκ τῆς
 χρήσεως τοῦ ζῳου ὡς ἀθροφῶρου καὶ ἐκ τῆς
 μορφῆς αὐτοῦ; εἶδος τῆ μηχανιστῆς πρὸς ἐξίν
 βαρῶν σωμάτων ἢ ἐντασιν ἀγωνίων, εἶδος τῆ βα-
 ροῦλοῦ, ὁ ὄνισκος βλλ.: Ἡρ.7,36 κατέτεινον ἐκ
 τῆς στρεβλοῦντες ὄνοισι ἐξαινοῖσιν τὰ ὄπλα, Ἰππ.
 Ἀγμ.31, Ἀριστλ.Μηχ.653b,12' πρὸλ. ὄμω. Ἐυλογαί-
 δαρος' 8) ὄμ. ἢ ἄνω κινήτῃ πέτρα τοῦ μύλου,
 ἀείπειτο ὄμω μτ. τινος σχετικῶς ἐπιθ.: Ξεν.Ἀν.1,5,5
 ὁ δὲ ἔνοικουντες ὄνοισι ἀλέτας, Ἀλεξ.13 δνος
 ἀλέτων, αὐτ.204, Ἀριστ.Πρ.964b,38 δνον ἰβνον
 ἀλοῦντος ἴδων ἢ περὶστροφῆμῃ μολοπῆρα, μὴ
 ὑπάρχοντος αἴτου, προστριβῆται ἐπὶ τοῦ κάτω λί-
 θου' || γεν. μολοπῆρα: Ἡρώδ.6,683' 9) μέ-
 γαλη ποτήριον ὄμω μετὰ κίλου πυθμένος: Ἀ-
 ριστ.Φ.Σφ.616 κᾶν οἶνόν μοι γῆχος ὡς πιεῖν, τὸν
 δνον τόνδ' ἔσκεκώμισμαι, Ποσειδών.2|: 10) μτγ.
 ἐπιήνηρον βλλ.: Πολυδ.7,32, αὐτ.10,125, Ἡσ.
 11) Ἐπιγρ. πῶ. ἐπιπέτασμος, γέισον, ἐπὶ τοίχου'
 12) ἐν πᾶσι. ὄμω ἄνω μετρήσασ, φορῶν, γο-

μῆρι: αὐτ. πυροῦ δνοι τρεῖς' 13) μτγ. ἢ μο-
 νὰς, ὁ ἄστρος βλλ. ἐν τοῖς κύβοις: Πολυδ.9,95
 καὶ μάστιγα ἢ τε μονὰς, ἢ αὐτοῖς δνος.
δνοσεῖς-ως(ἢ) μτγ. φύγος, ὀνειδιζομῆς: Ἰσοκρ.733,61
δνοσεκλής-ίδος(ἢ) σχόλ. ἢ δνου ἀκλήρ ἔχου-
 σα, ἐπιθ. τῆς Ἐπιποιήσεως, πρὸλ. ὀνοκῶλος: Σχόλ.
 Ἀριστ.Φ.Ἐκκλ.1048.
δνοσεκλή-οὺς(ἢ) μτγ. ὀνοσεκλής βλλ.: Pa-
 tric.Cod.Pseud.V.T.1047-8.
δνοσεκρῶδης μτγ. ἢ μτγ. εἶδος τῆ σκοροῦδου
 βλλ.: Δημήτρ.Πεν.Ἱερακ.1,89 γαβῶν τὸ λεγόμε-
 νον ὀνοσεκρῶδον κέλιον ἐν ἰγδίω.
δνοσεμα-ατος(τὸ) μτγ. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ὄνο-
 σμα τὸ ἐγνοειδὲς [βλ.κατ.]: Πλίν.Φ1 27,110, Δισκ.
 3,131, Γαλ.12,89' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ
 τῶν τραχυφυλλοειδῶν, ὀνίθιος εἶδος ὄνοσμα τὸ
 ἐγνοειδὲς, ὄμω. μελίχορτο, ἀμπελοφράχτης.
δνοσασίον(τὸ) γλωσσ. σταθῶδον, ἀτάβητος ὄνων.
δνοσατισμ-η-σ μτγ. ὄμω. δ. τ. τοῦ νόστιμου βλλ.:
 Χρον.Μορ.6019 ὀνοστίμον τοῦ ἐφάνηκεν νὰ ἐσμεί-
 ξουν νὰ χαρούσιν, Ἐριωτόκρ.5,406.
δνοσιτόφ-η-όν ποι. ὁ δῆλος μομφῆς, ὀνειδιζομῆ
 ἢ περιφρονησεως: Ἰλ.1,164 ὄμω μὲν ὄνκ ἐ'
 ὄνοστα διδοῖς, Πινδ.1,341,50, Λυκούφρ.1235, Καλλ.
 Διλ.20 ἢ δ' ὀπισθεν Φοίνισσα μετ' Ἰχνα Κύρνος
 ὄνησθαι ὄκ ὄνοσι, Ἀπολλ.Π.4,91.
δνοσιτύππαξ-ακος(ἰ) ὁ μυκῶθρός ἄμα καὶ στυ-
 πεισιπῶλης, ἐπὶ ὀνειδιζομῆ: Κωμ.Ἀδελφ.94, Ἡσ.
δνοστώς ἐπίρρω, μων. ὀνειδιστικῶ τῆ τρῶμ.
 περιφρονητικῶ: Εὐστ.110,2.
δνοσφαγία(ἢ) μτγ. θυσία διὰ σφαγιασμοῦ
 ὄνων: Καλλ.ἀν.118, Σχόλ.Πινδ.Π.10,49 τέρπουσιν
 ἰππαρα Φαίδων ὀνοσφαγία.
δνοσάζω ποι. ὄνομα βλλ., μέμφομαι, φέγω: Ἰγμ.
 Ἐμρ.30, Ἡσιόδ.Ἐργ.258 καὶ ῥ' ὀνότ' ἄν τις μιν
 βλάπτῃ σκαλιῶς ὀνοσάζω' || μέσ. βδελύτ-
 τομαι, ἀποστρέφωμαι: Ἀλοχ.Ἰκ.10 γάμον Ἀλύγιντον
 παιδῶν ἀσεβῆ τ' ὀνοσάζομαι.
δνοσαταρῆς-ἠ-όν ὁ ἐπιδοχόμενος ἐπεξήγησιν, δι-
 ευκρινισμ: εἰκ. ἐν Ἰγμ.Ἀφρ.254.
δνοσατῆς-ἠ-όν ποι. δ.τ. τοῦ ὀνοσατῆ βλλ.: Πινδ
 1,341,50.
δνοστροφῆς(ἰ) Πᾶπ. ὁ τρέφων δνου.
δνοστροφῆς ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ ὀνοστροφῆς: Δισκ.4,117
δνοστροφῶδης(ὁ) φέρβω) ὁ τρέφων, διατρέφω
 δνουσ, ὁ ἐπιμελοῦμενος τῆς τροφῆς τῶν δνων
 Ἡρ.6,68 φασί σε ἐλθεῖν παρὰ τῶν οἰκετῶν τὸν
 ὀνοστροφῶν.
δνοφύλλον(τὸ) σχόλ. γλῶσσα, τὸ φυτὸν ὄνου
 πετάλιον ὀρίγανου: Σχόλ.Νίκ.Θηρ.ε28 ἔδνον πε-
 τάλων καλεῖται οἰνοῖ ἐνοφύλλον.
δνοχαλιεῖς-οὺς-ἄος(τὸ) τὸ φυτὸν ἔχον βλλ.: Θε-
 φ.Φ17,10,3 [διόρθ. τοῦ ὀνοκίλησι, Πλίν.Ζ1 22,51,
 Ψδισκ.4,23 ἄγχουσα ἔτερα, ἦν ἔνοιο ἀκκιτιά-
 δειον ἢ ὀνοχαλιεῖς ἐκάλεσαν.
δνοχειλῆς(ἢ) μτγ. τὸ φυτὸν ὀνοχειλῆς βλλ.:
 Ἀετ.1,5, Παυλ.Αγ.7,3,187H.
δνοχῆλον(τὸ) [ἢ] σχόλ. ὄνομα ὀπλή: Σχόλ.Νίκ.
 Θηρ.838' πρὸλ. ὀνοκίλεια.
-ονς ὄμω, κατάληξις αἰτ. πλῆθ. ἀντί-ους: Ἐπιγρ.
 πορτ.Ρωκίλων πῶθ' αὐτόνων, αὐτ. κόρμων καὶ
 Ἱεραπονήσιον.
δντα(τὸ) μτγ. οὐδ. πλῆθ. τοῦ ἔνεστ. τοῦ ρ. εἰμί
 βλλ., ἐπ. ἔνντα πράγματα ὑπάρχοντα, τὰ πα-
 ρόντα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ παρελθόντα καὶ τὰ μέ-
 λοντα: Ἰλ.Α.70 ὅς ἄδῃ τὰ τ' ἔνντα τὰ τ' ἐσσο-
 μενα πρὸ τ' ἔνντα, Εὐρ.Ἐλ.14 τὰ τ' ὄντα καὶ μέ-
 λοντα πᾶν ἥπιστατο' 2) τὰ ὄντα, τὰ ἀλη-
 θεῖς ὑπάρχοντα, ἢ ἀληθεία, ἢ πραγματικότης:
 Πλάτ.Σοφ.263D περὶ δῆ σοῦ λεγόμενα μέντα
 ἄθερα ὡς τὰ αὐτὰ καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα, αὐτ'
 Πολ.532C τὰ ἐν ὀδατι φαντάσματα θετα κα

σκιάς τῶν ὄντων· 3) ἡ οὐσία, περιουσία, τὰ ὑπάρχοντα : Δημ.260 μικρὰ κεκτημένους τῶν πολιτῶν τὰ ὄντα ἀπολλύοντας.

ὄντων σύνοχρον., μον., δημ. κ. ὄντας ὄντων, ὄτε : Πρῶδρ.1,61 αὐτὸς, ἔνταν ἐμάθανεν, ἀπόδησι οὐκ εἶχεν, Πολιτ. Ἐκτ.Τραγ.161,12 καλοπερὺ ὄντας ἐρχομαι, κακοπερὺ ὄντας φεύγω.

ὄνταριον [τό] νεώτ. ὄναρον. τοῦ ὄν. βλ., 18. χλευστικῶς ὄν, ἄτιμον, πρόσωπον βλασημῆς εἰτίας, ἀνάξιον προσήχης.

ὄντας [οἱ] [τουρκ.] δημ., δωμάτιον, βάλανος : ὁ τραγ. στὰ Μωσχονήσια βρέχει, στ' Αἰθαλλῆ βροντὰ κι ἡ κόρη μ' ἀπαντᾷ ἀπόψε στὸν ὄντα' || μουσαφίρ - ὄντας [ἰδιαίτερα αἰθούσα ἐν ἐκδοτῇ οἰκία ἐπὶ τουρκοκρατίας προσωρινῆ διὰ τὴν διαμονὴν ξένων ἐπισκεπτῶν] 2) ἐν Τουρκίᾳ ὁ βάλανος ἐνθα διτρώτον οἰ διὰ τὴν ἀνατορικὴν ἠπείρηνσαν προοριζόμενοι παῖδες 3) ἀνατορικῆς τῆς ἠπείρουσ τοῦ Σουλτανίου.

ὄντα μον., δημ. κ. ὄντες, ὄταν : Ἐρωτόκρ.1,187 εἰσε παλάτιν βασιλιῶν τὰ μῦθια ὄντες στραφοῖς.

ὄντέσην Ἐπιγρ. ἀπαφρ. παθ. ἀορ. τοῦ ρ. ἀνατίθημι ἀπὶ ἀνατεθῆναι.

ὄντογένεσις-εως [ἡ] νεώτ. κ. ὄντογένεσις ἡ ὄντογέννησις βλ.,

ὄντογονία [ἡ] νεώτ. ἡ ἐξέλιξις τοῦ ὄντος, τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τῆς πρώτης καταβολῆς μέχρι τῆς πλήρους αὐτοῦ διαπλάσεως 2) γεν. ὁ [καθ' ὑπόθεσιν] τρόπος τῆς παραγωγῆς τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὄργανικῶν ὄντων.

ὄντογονικός-ή-όν νεώτ. : ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερ-
 ρόμενος εἰς τὴν ὄντογονίαν βλ.,

ὄντολογία [ἡ] μον. κ. νεώτ. ἡ περὶ τοῦ ἔθναι, ἐπὶ τῆς οὐσίας, τῆς φύσεως τῶν ὄντων ἐπιστήμη 2) γενικὴ μεταφυσικὴ, ἐκζητοῦσα τὸ ἐν τῇ μεταβολῇ σταθερὸν καὶ τὴν ἐν τῇ πολλότητι ἐνότη-
 τα, ἥτοι τὴν ὑποβῆν ἐκάστου φαινομένου θεμελιώδη τοῦτου αἰτίαν καὶ ἀρχήν.

ὄντολογικός-ή-όν νεώτ. : ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερ-
 ρόμενος εἰς τὴν ὄντολογία· ὄντολογικὴ ἀπόδειξις τῆς ὑπάρξεως τοῦ θεοῦ 2) ὄντολογικὴ ἐπιστήμη αἱ ἐξετάζουσαι τὰ ὄντικείμενα κατὰ τὰς πραγματικὰς αὐτῶν σχέσεις διὰ τῆς συνδέσεως τῶν ἐσωτερικῶν συνδεδεμένων καὶ τῶν κατ' ἐξωτερικὰ γνωρίσματα συναπομεινῶν, ἀ ἐξηγητικαί, ἐρμηνευτικαί ἢ περιγραφικαί, ἀπὶ τῆ κανονικῆ βλ., ἐπιστήμαι || κ. ἐπίγρ. -ὄς

ὄντολόγος [ὁ] νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ὄντολογία βλ.,

ὄντοποιῶ-έω μγν. ποιῶ, πλήττω, κατασκευάζω ὄντα, ὑποστάσεις : Δαμοστ. Ἀρχ.65.

ὄντοπῆς-πτος [ἡ] μγν. κ. νεώτ. ἡ τῶν ὄντος, τοῦ ὑπάρχοντος ἔννοια, ὑπαρξίς ὁθ. πραγματικότης, θετικότης, ἀλήθεια : Ἀλεξ. Ἀφρ.Μεταφ.64,2, Εὐστρ.ΗΝικ.13,7 2) νεώτ. πᾶν τὸ ἀποτελοῦν τὴν οὐσίαν τινός, ὁθ. κτ. ἐπέκτ. αὐτῇ ἡ οὐσία 3) ὁμ. νεώτ. ἴδια αὐτοτελῆς ὑπαρξίς, ἀτομικὴ ἀυτοπαρξίς : αὐτὸς δὲν ἔχει ὀντότητα 4) ὁμ. νεώτ. ἐν τῇ λογ. πᾶν τὸ ἔχον ὑπαρξιν ἀλλ' ἀπροσδιόριστον κατὰ τὸ ποῦν καὶ τὰς σχέσεις.

ὄντο(α)λάρισμα-ατος [τὸ] [γαλλ.] δημ. ἡ πράξις τοῦ ὄντολάρω βλ., ἀ. ὄντο(α)λοῦσιν.

ὄντο(α)λάρω [γαλλ.] δημ. προσδίδω εἰς τὴν κόμην τεχνητὸν κωμικοποιεῖς σχῆμα.

ὄντο(α)λοῦσιν [ἡ] [γαλλ.] δημ. ὄντολάρισμα βλ., σπούδωμαι, καταρῶμαι.
ὄντως ἐπίγρ. [ὡν-ὄντος, μγν. τοῦ ἐπι] κ. μσν. κ. νεώτ. ἀλήθως, πράγματι, τῷ ὄντι, μτ. ρ. : Εὐρ. Ἦρ.διὸ ἤλαβες γὰρ ὄντως δῶματ' εἰς Αἶδου, τέκνον, Ἀριστφ.Νεφρ.66, Ἦρώιδ.4,65, Κδ Λουκ.24, 34 ἡμέρηθ ὁ Κύριος ὄντως καὶ ὤφθη Σίμωνι, Πρῶδρ.2,373 ὄντως τυγχάνεις Μανουήλ, θεός ἐ-

πίγειός τε, -εἶναι ὄντως εἰλικρινῆς ἀνθρώπος· || ἐν συνεκρ. μτ. ἀ. ἐπίγρ. : Πλάτ.Σοφ.263D ὄντως τε καὶ ἀληθῶς γίγνεσθαι λόγος φευδῆς [πρό-
 γραμῆ καὶ ἐν ἀληθείᾳ] || κ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν φρ. ὡς ἔπος εἰπεῖν : αὐτ.Νομ.656B οὐχ ἔπος εἰπεῖν μισροῦτον, ἀλλ' ὄντως· || ὁμ. κ. πρὸς τὸ εἰκότως : Ἀντιφ.2,10 αἰ καὶ εἰκότως μὲν, ὄντως δὲ μὴ ἀπέκτανε· || μσν. κ. ὁπλο. : Μηνοί.1, Ὀρθρ.Κάθισμα ὄντως θεῖα τε καὶ θαυμαστά σου τὰ ἔργα· || μτ. τῆς μγν. ἄνω-ἴσα-ἄν ὁ πραγμα-
 τικός, ὁ ἀληθῶς ὑπάρχων, ὁθ. ὄντως ὅσα ἢ πραγματικῆ ὑπαρξίς : Πλάτ.Πολ.597D ποιητῆς ὄν-
 τως ὄσσης· || νεώτ. φιλοσ. ὄντως ἐν ἡ ἀληθῆς φύσει καὶ οὐσίᾳ τῶν ὄντων· || κ. μτ. ὄνομα : αὐτ.Φαῖδρ.260A τὰ ὄντως ἀγαθὰ, Ἀντιφρ.21,6 ὄντως ἑταίρας, Κδ Τιμ.1,5,3 τίμα τὰ ὄντως χήρας.

ὄντωσις-εως [ἡ] Ζωγράφ.1453 ἐπ' αὐξήσεως.

ὄνυ Ἐπιγρ. ἀρκ. κ. κυρτ. τ. τοῦ ὄδε βλ.,, γενικ. τοῦνυ[ν], ὄστ. τῶνυ, αἰτ. τῶνυ, θηλ. τᾶννυ[ν], γενικ. πληθ. τῶννυ, ὄστ. πληθ. θηλ. τᾶννυ, αἰτ. ἀρα. πληθ. τᾶννυ[ν], οὐδ. τάνυ.

ὄνυθιον [τὸ] πάλ. ὄναριον βλ.,

ὄνυμα-ατος [τὸ] αἰολ. κ. δωρ. τ. τοῦ ὄνομα βλ.,

ὄνυμαῖος αἰολ. κ. δωρ. τ. τοῦ ὄνομαῖο βλ.,

ὄνυμαῖων αἰολ. κ. δωρ. τ. τοῦ ὄνομαῖων βλ.,

ὄνυμαστός-ή-όν αἰολ. δωρ. τ. τοῦ ὄνομαστός.

ὄνυξ-υχοῖς [ὁ] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. νύχι, ἐπ. ὄστ. πληθ. ὄνυχοῖσι, πέταλον ἐκ κερατίνης οὐσίας, δι' αὐ εἶναι κεκαλυμμένα καὶ ὀψλημένα τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν πλείοτερον ζώων π. Ὀμ. ἀείπειτε κτ. πληθ. κ. ἐπ' ἰατοῦ : Ἰδ. Θ 248 νεβρῶν ἔχοντ' ὄνυχοῖσι, τέκος ἐλαφροῦ ταχείης· || κ. ἐπὶ τῶν ἱέρακος : Ἡοῖοδ. Ἐργ.204 ὄφι μᾶλ' ἐν νεφέσῃσι ὄνυχοσι μεμαρηῶς, Ἀριστφ. Ὀρν.180 κωπέτ' δὲ πῶς τῆς ὄνυχος ἠγκυλωμένος· || κ. ἐπὶ τῶν ὀρνοκτικῶν ζώων : Πίνδ. Ν 4,63 λέοντων ὄνυχος δέματόν, Ἦρ.3,108 ὁ δὲ ἔχων ὄνυχοι, - ἄμύσειται τὰς μήτρας· || κ. ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου : αὐτ.2,68 ἔχει δὲ καὶ ὄνυχοι καρπερούς καὶ δέμα λεπίδιον· || κ. ἐπὶ τῆς Σπηγῆς : Εὐρ. Ἦλ.471 Σπληγῆς ὄνυχ' ἀσπίδων ἄγ-
 γραν φέρουσαι κ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Ἡσιόδ.Α 266 μακροὶ δ' ὄνυχοι χεῖραςιν ὄψησαν, Ἦρ.4,64 ἀποδερνάντες αὐτοῖσι ὄνυχι καλύπτρας τῶν φορε-
 τῶνων ποιεῖνται, Ἀριστφ. Ὀρν.8 ἀσποπῆσαι τοὺς ὄνυχοι τῶν δακτύλων, Λουκ.Νεκρ.Δ 11,4 ὄδοσαι καὶ ὄνυχι καὶ πάση μηχανῇ 2) φρ. ὄ-
 νυξ ἀρκεῖται εἰς ἄκρους ἔνυχοις ἢ ἐκ τῆς ὀνο-
 νοσίας θερμότης ἐξικνεῖται μέχρι τῶν ἄκρων τῶν ὄνυχων : Εὐρ.Κοῦλ.159 ὠστ' εἰς ἄκρους γὰρ τῶν ὄνυχοι ἀμύκετο [ὁ ὀνοίς]· || ὁμ. ἀνάγω ἐξ ὄ-
 νυχὸν τὴ φέρω, εἰσφέρω, εἰσάγω ἐκ τοῦ ἄκρου τῶν ὄνυχων π. : Ρουφίν.ΑΠ 5,14 τὴν φυχὴν ἐξ ὄ-
 νυχων ἀνάγει· || ὁμ. ἐκ κορυφῆς εἰς ἄκρους ὄ-
 νυχοι ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὄνυχοι : Φιλίππ.αὐτ. 9,705· || ὁμ. ἐπ' ἄκρους ὄνυχοι Ἰστανται Ἰστα-
 μαι ἐπάνω εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν : Εὐρ. Ἦρ.84 ὄνυχοι ἐπ' ἄκρους ὀσας· || ὁμ. βαδίξω ἐπ' ἄ-
 κρων ὄνυχων περὶπῶ στὰ νόχη : Μοχλ. Ἀδθν. 8,349B· || ὁμ. μγρ. μγν. κ. νεώτ. ἐξ ἀπαλῶν ὄνυχων ἐκ νεοράς, ἐκ τρυφεράς ὀμικίας : ΑΠ 5, 128· || ὁμ. ἐν ὄνυχι ὁ πηλός ἐστι τὸ ἐκ ηηλόυ πρόπλοσμα ἀντίκει εἰς τὴν διὰ τοῦ ὄνυχοι ὀμο-
 μωσίαν, ἐπὶ γλῶττι, ὁστις δοκιμῶζει τὴν τελειώ-
 τητα τῆς ἐργασίας τοῦ χαρῶσῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφα-
 ρῆσις διὰ τοῦ ὄνυχοι : Πολύκλκ.Πλοῦτ. Ἦθ.636C· || ὁμ. ἢ δι' ὄνυχοι βλαῖα ὁ μετ' ἄκρους προσ-
 χῆς καὶ περιποήσεως βλαῖα : Πλοῦτ. Ἦθ.128B· || ὁμ. ἐκμύκωμαι εἰς ὄνυχοι ἔχω ἐπεξεργασθῆ μέτροι τῶν ὄνυχων ἦτοι μέτροι καὶ τὸ μισροτάτο σμῆμα, πλῆρως, τελείως : Διον. Ἀλ.Δημ.13 τὸν Λυσιακὸν χαρακτήρα ἐκμύκωμαι εἰς ὄνυχα· || ὁμ. σὺμ-

νηξεις εις δυσια ωραία, λεπτή, τελεία άρωμαή : Γαλ.2,737. || όμ. προς δυσια την προσκαρτέρησιν ποισίμα υπερβολώντως άνωτερών: Φιλώδ. Ρητ.1,113. || κ. νεώτ. παροιμ. **έξ δυσιας τόν λόντα** [τεκμαίρεσθαι] μόν άγαθόν άγμ. έξ μικρού άλλό χαρακτηριστικό σημείο άνομοιολογείται ή όξεί ή ό χρωματή άτόμοιο τιπόσι : 'Αλλ.113, 'Αποστολ. Αρ.7,57. || όμ. νεώτ. φρ. πλίττα εις τούς δυσίχας τίνος γίνονται θύμα έμμεταλλεύσεως : έπισεις εις τούς δυσίχας σπείρας. || όμ. κ. σφύζομαι από τούς δυσίχας τίνος διασφύζομαι, παύω να είμαι θύμα τής έμμεταλλεύσεως τίνος : έπίσθη από τούς δυσίχας τόν τοκαγλύφωv. 3) κ. νεώτ. ή όλλη τών Ιπποειδών : Ξεν. Ήνν.1,3. πόδας δ' άν τής δοκιμάζοι πρώτον μόν τούς δυσίχας ακοπών, 'Ασκήηιάδ. ή 'Αρχι.ΑΠ 9,64 Κράνας 'Ελικωνιάδ. ένθεον ώδωv, τό πτανού πώλωv πρόσθεν έκοφεν δυσεύξ. || ό 'Αριστ. θεωρεί τήν όλην όμολόγον προς τόν δυσια : αút.Ζ1 486β,20, αút.ΖΜ 690α,9 και διά πλθους άντι πλειόνων άνύμων εις δυεή ή όπά ή ότι. 4) κ. έπί παντός πράγματος έχοντος όμοιότητα προς δυσια ορνακτικό θηρίου, τό άγκιστροειδές έκρον τής άγκισρας : Πλούτ. 'Ηθ.247B. 5) χειρουργικόν τή έργαλειον, ό έμδρωμικός : 'Ηνν. Έπι.7, Γαλ.19,107. 6) δυεξ σιδερούς έργαλειον δι' όσ άποκαθίεται τό σόκα εκ τών συκών : Θεόδωρ.Φ1 4,21. || έργαλειον δι' όσ έξάγεται τό κόμμι του βαλοσώμου : αút.9,6,2 7) μτην, όργανον βασανισμού, βασανιστήριον μηχανή : Σύνεσ.21, Θεοδώρ.Ε1 32. 8) νεώτ. ή έσωτερική άκραία στεφανών τών άστματούριων και σιδηροδρομικών όχημάτων. 9) όμ. νεώτ. μαθ. κυλινδρικός - κυνικός - σφαιρικός δυσεύξ τό στερέον τό περιλαμβανόμενον υπό δύο έπιπέδων διαερχομένων διά τού άξονος κυλινδρου ή κύων ή τής μιας τών διαμέτρων σφαιρας. 10) πάν ό,τι όμοιάει προς δυσια, στον τό λευκόν μέρος των πετάλων του ρόδου : Διοσκ.1,131 γυλίζειv δε δή τά απαλά άποφαίνοντας τόν δυσια. . . διαερ έστί τό λευκόν τό έν τω φύλλωv. 11) άρωματική πς ούσια : Πά 'ΕΞ.30,34 λάβε σσαπυή ήδύσαστα στακτήν, άνυχα, χαλδόνην ήδυσμυό, Δαμόκρ.π.Γαλ. 13,226, Διοσκ.28, Πάπ. 12) όμ. μτην. πάθησις του κερατοειδούς του οφθαλμού καθ' ήν έπέρχεται διαήρησις και άποακλήρησις τούτου, παρεχμένης τής έντυπώσεως δυσίχας : 'Αέρ.7,30, Παύλ. Αλγ.3,22,23 ύπόψιος ό κερατοειδής ένιστε γίνεται . . . δυσίχ προσεκόσμος του πύου κατά τό σχήμα 13) κατά τό πάθος δυσια προσαγορεύομαι 14) μέρος του ήπατος : Ροφώ.Όνομ.180, Σχόλ. Νικ.Θηρ.559 μέρη. . . έξημμένα του ήπατος, ώπερ και δυσεύ και μάχαιρα και κάνον. 15) πολυτήριος τής λίθος μετά φειδών : Πά 'Ιώδ.28,16 έν δυσίχ τιμής και σσαπέρωv, Ίωσ.Π1 5,57, Λουκ. Συρ.32 Σαρφός άνος (ασρόδονος), 'Επιγρ. δυσίχας σφραγίς. 16) άστράγαλος βλλ.101 : Ψ Διοσκ. 4,61. 16) τό όστρακον του κοχυλλίου : Διοσκ. 2,8, Γαλ.13,320, 'Ορειδ.5,77,1, Παύλ.Αλγ.7,11 || κ. τής πορφυρας : Διοσκ.Εόν.2,92. 17) όστρακώδερμόν τι, πιβ. τό θήλυ του σωλήνος βλλ. : Ξενοκρ.π.'Ορειδ.2,58,106, Δίφιλ.π.'Αθίν.3,90D ό δε σωλήνας καλούμενο. . . και δυσίχες (έπί όστρεών) 18) δυσίχες θαλάσσιοι φύκη, άλγαί : Ψιδιόμωρ. 'Αλλ.42B.

δυσίξ-ειως(ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή περί τήν αλλοκα του δυσίχας έπιχειμένη εις διάφορα παθογόνα μικρόβια ή εις χρόνια νοσήματα. **δυσίξεται** 'Ησ. εόδύρεται [ισρθ]. ένυρήσεισι. **δυσίξήριον** [τό] μτην. δυσίξήριον βλλ. : Ποσειδ.π.Πολυδ.10,31 ένυρήτρια λεπτά. **δυσίχας**-α-ον νεώτ. ό τό δυσίχας βλλ.11 : άνυχα αούξ ή τοξείδης ένθα φύεται ό δυεξ.

δυσίχάλειμμα-ατος(ή) μων. χροσμα, άλειμμα διά τό δυσίχας βλλ.111 : 'Ηνιαρ.100. **δυσίχάρθρατος** άγκυρα(ή) νεώτ. άγκυρα, ής οι βραχίονες είναι συμπληρωμένοι μετ' αύτής και κινούται μέχρι άρισμένης γνάμης περί άξονα. **δυσίχαιοφία** (ή) νεώτ. Ιατρ. άτροφία τών δυνών βλλ.11. **δυσίχαιοφείσ-ειως**(ή) νεώτ. Ιατρ. ύπερτροφία τών δυνών βλλ.11. **δυσίχάλοιον** [τό] νεώτ. λιπαρόν έλαιον λαμβανόμενον διά βρασμό τών όστών των κημών και τών όσλών των βώων. **δυσίχια** (ή) νεώτ. πάθησις τών δυνών των δακτύλων κατά τήν αλλοκα του δυσίχας, ά. δυσίχαισις. **δυσίχιατος**-α-ον μων. κ. νεώτ. ό έχων διαστάσεις δυσίχας, όδ. μφ. ό λίαν μικρός, ό έλάχιςτος : Εύστ.'Επιστ.εις διών.Περ.73,31 δυσίχιαυ που τάχα τινί διαστίματι γών άπειρονα περιελείσαντας. **δυσίχιασις**-ειως(ή) νεώτ. Ιατρ. άνυχα βλλ. **δυσίχίξ**, κυρ. τό μέσ. άνυχίζομαι, άόρ. άνυχισάμην, κόπτω τούς δυσίχας : Πά Βασ.2,19,24 ούκ έθεράπευσε τούς πόδας αύτου, ουδέ άνυχισάτω, 'Ιωβ.Πυθ.28,154 έν έορτή μη άνυχίξεσθαι, 'Ιουλ. Μισ.339B' παβ. κτ. μτη. παροι. άνυχισμένος, ό έχων κεκομμένους τούς δυσίχας : Κρατιν.455 2) μτην. άνυχίξω δυσίχας έχω τόν δυσια διαηρήμενον, έπί ζώνων : Πά Λευτ.11,7 και τόν ύν, ότι διχηλητί όσλην τούτα και άνυχίξει δυσίχας όσλης. 3) μφ. έξετάζω όσινει διά τών όσώνων, έπιμυλώς έπακριδώς διαερεύω, έξοχυξί : 'Αρτεμίδ. Δαλδ.4,306 έπιζητούμενα υπό τών άνυχίζόντων πάντα και μηδέν άδασάνιστον πειρώμενον εύρίσκεται, 'Ιουλ.Αόγ.5,162C κ. παθ. Φώτ. έκχυξίτατι, άκριδολογείται : 'Αριστ.φα.Ε34. 4) μτην. όμ. μφ. άπατώ, έξεπατώ : 'Αρτεμίδ.Δαλδ.1,22 άνυχίξεσθαι φαρμόν τόν έπί βλάδης. . . έξεπατήθηvτα. **δυσίχμαίος**-α-ον μτην. κ. μων. ό σινει έξ δυνών ήτοι άρχιστών μετώv συμμεινόμεν, συνιστάμενος : Έμω. Αδέσπ.879, Συμ.'Ατταλ.έν Σάδ.1,11 έξωθεν έπιτεθνηα ενκνήτη τήνόνε τώ άνυχίμα τών πραγμάτων. **δυσίχμας**-η-ον (δυσίξ) μτην. ό κατασκευασμένος έξ δυσίχας βλλ.14 : 'Επιγρ. Ποσειδών.25f,Πλούτ. 'Αντ.58 δελτάρια τών έρωτικών άνύχυνα και κρυστάλλινα δέχουσα. 2) ό όμοιος προς τόν λιθον άνυχα βλλ.14 : Πλίν.Φ1 15,55. || ό έχων χρώμα δυσίχας : Πάπ. δερματικομαφορίτη άνύχινον, αút. πρόδδατα άνύχυνα τέλεια. 3) άνύχινον ήλαιοιν [τό] εκ τής άρωματικής ούσιας δυεξ βλλ.111 έλαιον : Διοσκ.1,54,2. **δυσίχινον** [τό] όσπορον του δυεξ βλλ.11, μικρός δυσίχ άρπακτικό όρνέου : 'Αριστ.Λ1 503α,29 έχει δε και άνύχια έπί τούτων θρίοτα τούς τών γαμψώνων. 2) έν πάπ. αι ήχλια τό του χόιρου. 3) ή όσος τών άρβαλων δυεξ βλλ.12 : Πάπ., 'Αέρ.7,30. 4) ό λιθος δυεξ βλλ.14 : Θεόδωρ.Αθ. 31 τό δυσίχινον μικτή λευκή και φαίη προς Άλληλα, Πά 'ΕΞ.28,20 και ό στίχος ό τέταρτος. . . βηρούλιον και άνύχινον περιεκαλυμμένα χρυσίωv. 5) σκόρδων άνύχια ό λοβοί των σκόρδων : 'Αέρ.11,11. **δυσίχιοσ**-α-ον άρχ. λεξ. ό έξ δυσίχας βλλ.14 : Σουίθ. άνύχιοσ λίθος. **δυσίχιοσίδι** μτην. άποκοπή τών άνύχινων : Στραβ.17,37 σμήξει τς όδόντων και άνύχισμών. **δυσίχιστήρ**-ήρος(ή) μτην. όπλη βλλ. : Πά Λευτ. 11,3 πάν κτήνωv διχηλούν όσλην και άνυχιστήρως άνυχίζον δύο κηλών. **δυσίχιστήριον** [τό] μτην. κ. νεώτ. μοχαίριδιον ή φαλός μικρά διά τήν κοπήν των δυνών : Ποσειδ.38. **δυσίχίτης**(ή) μτην. κ. νεώτ., θηλ. -ίτις-ίθος, ό εκ του είδους του δυσίχας βλλ.14 : Διοσκ.5,74 δια-

φύσεις έχουσα ἄμφοτερος δύσχιτη λίθω, Ἐπιθ.Μιθριδ.95 διαχιλία ἐκπώματα λίθου τῆς δύσχιτιδος λεγομένης. 2) νεώτ. Ιατρ. τὸ θηλ. ὡς οὖο. δύσχιτης φλεγμονὴ τῆς νεφρ. τῆν ρίζαν τοῦ θυχοῦ.

δύσχογνος-ον νεώτ. ὁ ἀναπεράμνος εἰς τὴν διάπλασιν ἢ τὴν γένεσιν τοῦ θυχοῦ: δύσχογνος μεμβράνα ἢ ὑπὸ τὸ κεράτιον μέρος τοῦ θυχοῦ τῶν ζῶων ἐπιθήλια σιδήσι.

δύσχογραψία ἡ) νεώτ. ἡ ἐγγράφει δια τὸν θυχοῦ. 2) Ιατρ. ἡ δι' εἰδικῶν ὄργανων καταγραφαὶ τοῦ σφαιμοῦ τοῦ ἀκρου τῶν δακτύλων.

δύσχογραφοῦμαι-έομαι φράσεται ἢ ἐγγράφεται διὰ τῶν δύσχων: Ἰνπ.Ἐπιθ.δ.δ.4.

δύσχορρηψία ἡ) νεώτ. κ. σις-εως παραμώρφωσις τῶν δακτύλων τοῦ ποδός. Ιδ. κατὰ τὴν γενετικὴν ἢ κληιδαν παρατηρούμενη, ἀφελομένη δὲ εἰς κυκλοφοριακὰς διαταραχὰς τοῦ ἀκρου ποδός.

δύσχοδακτυλος ἰδ. νεώτ. ζωολ. γένος ἀμφιβίων ἐκ τῶν ἀμβλυστομίδων.

δύσχοδέτης ἰδ. νεώτ. ναυτ. ὁ κεφαλοδέτης βλλ.

δύσχοειδής-ους-ες μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς θυχα βλλ.ἡ) οὖσιος: Διοσκ.177 δύσχοειδὲς διαφόσις-δύσχοειδὲς ὄσταον. ἢ ἐπίρρ. νεώτ.-ως.

δύσχοζωμα-ατος ἰδ. νεώτ. ζωολ. δακτυλιωτῆ λωρίς παρατηρούμενη κατὰ τὴν βαθμίδα αὐξήσι τῆς ὀλλῆς τῶν Ἰπποειδῶν.

δύσχοκομία ἡ) νεώτ. ἐπιμέλεια, περιποίησις τῶν δύσχων, μανικιοφ.

δύσχοκόμος ἰδ.ἡ) νεώτ. ὁ ἔχων ἐπάγγελμα τὴν ἐπιμέλειαν τῶν δύσχων, μανικιοῦρλατος, -Ιατρα.

δύσχολευσία ἡ) νεώτ. Ιατρ. μαλόνικισ ἢ ἀνόπλιωσις τοῦ θυχοῦ ἀπὸ τῆς βάσεως αὐτοῦ.

δύσχομαντία ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ μαντεύει ἢ μαντεύεσθαι ἐκ τοῦ σχήματος τῶν δύσχων, τὰν ἐπ' αὐτῶν λευκῶν κηλίδων κττ.

δύσχομόκωσις-εως ἡ) νεώτ. Ιατρ. κ. δύσχομκητίσσις νόσος δερματικὴ τοῦ ἀκρου τοῦ δακτύλου καὶ τοῦ θυχοῦ.

δύσχοπῆχος-ον ὁ ἔχων παχεῖς, χονδρούς δύσχα: Ψιδμῶν.Κ.Λκ.48B.

δύσχοπτιωσία ἡ) νεώτ. πάθησις τῶν δύσχων συνεπιφέρουσα τὴν μαλόνικισ ἢ ἀνόπλιωσιν αὐτῶν.

δύσχορρηξία ἡ) νεώτ. ἀνωμαλία τῶν δύσχων, καθ' ἣν οὗτοι σχηματίζουσι παραδωσὺς λεπτήσωνται καὶ καθίστανται τὸ μάλα εὐδραυστοι.

δύσχοτόμος ἰδ. νεώτ. κ. ἐν γλώσσᾳ. δύσχοτόμων ἰδ.ἡ) ὁ δύσχοκόπος βλλ.

δύσχοφαγία ἡ) νεώτ. νοσηρὰ ἐξίς τοῦ περιδάκνειν διὰ τῶν ὀδόντων τὰ ἀκρα τῶν δύσχων.

δύσχοφάγος ἰδ. νεώτ. ὁ πάσχων δύσχοφαγίαν.

δύσχοφόρος-ον (φέρω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων δύσχα ἐπὶ τῆς τελευταίας φάλαγγος τῶν δακτύλων: Κατ.Ἀστρλ.Κ.7,238,26. 2) νεώτ. ζωολ. δύσχοφόρα ἰδ.ἡ) ὡς οὖο. ὄματαξια ἀρθροπόδων, περιλασιβήουσα ζῶα σκωληκίνοσφα.

δύσχοψία ἡ) νεώτ. ἡ ἐκφυσις τῶν δύσχων.

δύσχοψαλλώθης-ους-ες νεώτ. ὁ ἐξ δύσχοψαλλώματος βλλ.: δύσχοψαλλώθης Ιατρός.

δύσχοφάλλωμα-ατος ἰδ. νεώτ. ἐλάσματα κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὀλλῆς τῶν ζῶων χρήσιμα διὰ τὴν σύνδεσιν τοῦ τοκώματος τοῦ θυχοῦ μετὰ τῶν ἡν' αὐτῶν σαρκωδῶν μερῶν.

δύσχοψαμα-ατος ἰδ. νεώτ. παραμώρφωσις καὶ σχηματισμὸς τυλώματος ἐπὶ τοῦ θυχοῦ ἐνεκεν φλεγμονῆς τῆς μήτρας αὐτοῦ.

δύσχο-ὄω μτγν. διδῶν εἰς τὸ σχῆμα θυχοῦ βλλ. κάμνω τὸ ὡς δύσχων ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Ὀρειδ.46, Π.18 τὸ ἀνυκόμενον ἰδ. φέρον ἀπόληξιν ὄμοιον πρὸς δύσχα σμίληξ, Σχολ.Ἀριστφ.Βάτρ.232 ἄνωχται ἔχει δοθῆ σχῆμα ὀλλῆς ζῶου.

δύσχοθῆς-ους-ες μτγν. ὁ δύσχοειδής βλλ.: Νειλ.Ἐπιθ.207.

δύσχομα-ατος ἰδ. νεώτ. ζωολ. κ. δύσχοσις-εως ἡ) κερατὴν πλοξ ἐν τῷ ἀντιβραχίῳ τοῦ Ἰππου.

δύσχομητῆ ἡ) δημ. ἐργαλεῖον ἔχον σχῆμα θυχοῦ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ζυλωρῶσι πρὸς διανοτὴν ὀπῶν ἐν τῷ ζῶῳ.

δύω Σουίθ. ἐτὸ ἀρεθῶδ.

δύωθῆς-ους-ες ὁ πρὸς ὄνον βλλ.ἡ) οὖσιος: Ἀριστλ.Φυσικῶν.812α.10,Φιλὸδ.Ρητ.1,68, Γαλ.δ.377P δύωθῆς καὶ παχύς τὴν ψυχὴν. 2) μτγν. ὁ οὖσιος βλλ.: Πλούτ.Ηθ.525B δύωθῆς καὶ μμηρικῶδης φιλοποῦσιτα. 3) ὄμ. μτγν. ὁ ἔχων τὸ χροῦμα τῶν ὄνου: αὐτ.362P.

δύωνις-ιδος ἡ) κ. νεώτ. κ. δύωνις-ιδος τὸ φυτόν δύωνις (βλ. κατ.) ἢ ἀρχαία: Θεοφρ.Φι.δ.1,3, Κολλ. ὀπ.π.Πλούτ.1Ηθ.44B ὡς . . ἀνὰ τρηχίαν δύωνιον φύσεται μακάνων ἀνθεα λευκῶν, Διοσκ.3,131. ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἑλλοβοκάρων, ὧν εἶδος καὶ δύωνις ἢ ἀρχαία. κ. μ. υπ.: Ἀριστφ.ἀν.π.Κωμ. Ἀδέον.438 ες ἰθὴν πόλιν ἀξίς τῆνθε τὴν ἀνώπιαν, τὸν ὀληρόν τοῦτο φυτόν ἰσθ. μτ. λογασιάνου ἐπὶ τῆς λ. σνοσι.

δύωνις-εως ἡ) μτγν. ἡ δύωνις βλλ.: Νικ.Θηρ.872 βασισμένη καὶ ἡ πολυκύνος δύωνις.

δύαγγινον ἰδ. πόπ. δέγγινον βλλ.

δύαγκαθία ἡ) δημ. τὸ φυτόν βερβερὶς βλλ.

δύαγκινὰ σώματα ἰδ. νεώτ. χημ. ὄργανα ἐνώσεις περιέχουσι ἐθαμῆλ δακτύλιον καὶ ἀνά ἐν ἄτομον ἰσώτου καὶ ὀξυγῶν.

δύαμια ἡ) νεώτ. Ιατρ. δ. ἔκφρ. τοῦ ὀξοναμια.

δύάλασις-ον μτγν. ὁ ἔξινος, ὁ ξινός: Απολλδ.Καρ.25,3 δέξάσιαι σκατα.

δύαλιδα ἡ) δημ. τὸ λάπαθον βλλ. ἢ δέξалис.

δύαλικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἄνθρωπος ἢ ἀνοπερόμενος εἰς τὸ ὄδῶ τὸ ἐν τῷ δέξалис βλλ. περιχόμενον. ἢ) δέξалис ὄδῶ ἰδ. νεώτ. χημ. δ. αἰθανικόν ὄδῶ, δικαιοδονικόν ὄδῶ ἀπαντῶν εἰς φυτὰ ἠνωμένον μετὰ καλίου καὶ ὀσβεστίου, ἐν χρήσει παρὰ τῆ βαρική καὶ τυποδαφική ὡς καὶ διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν πηλῶν καὶ ἐξέλθεισιν κηλίδων. ἢ) δέξалис διάθεσις ἡ) νεώτ. Ιατρ. δυσκρασία τοῦ ὄργανισμοῦ, καθ' ἣν οὗτος σχηματίζετο ἐν τῷ σώματι καὶ ἀπεκρίθη διὰ τῶν οὖρων δέξалис ὄδῶ.

δύάλοι Ἰατ. εἶδος σίκεων.

δύάλις-ιδος ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. δέξалис τὸ φυτόν λάπαθον βλλ.: Νικ.Θηρ.840 ἄρκτην δέξалис τε. 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν γερμανοειδῶν. ἢ) Ἰατ. κόξεια πρὸς ἡ δέξалис οὖνο.

δύάλιτης ἰδ. νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῶν ὀργανικῶν τῶξων ἀπαντῶν ἐντός γαιανθράκων μετὰ γύφου, δ. χουμολόλιτην.

δύάλην ἡ) ἰδῶσις κ. νεώτ., ἐν πόπ. δέξалис, ἢ μετ' ὄξωσις μμημιμένη ὄλην: Κρατῆν.143, Ἀριστφ. Σαρ.331 εἰς δέξалисν ἐμβαλε θερηγὴν, Γαλ.δ.61δ. ἢ ἐν χρ. ἐν Σικελίᾳ πρὸς διατήρησιν ἐδοσάτων: Ἀριστλ.Μετ.359b,15. ἢ ἐν χρ. κ. ἐν τῷ Ιατρικῇ: Ἀπολλῶν.Π.Φιλῶμ.32,3.

δύαλουρία ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἀπέκκρισις μεγάλης ποσότητος δέξалисκοῦ ἄσβεστίου διὰ τῶν οὖρων.

δύαλουρικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοπερόμενος εἰς τὴν δέξалисρίαν βλλ.: δέξалисρικόν ὄδῶ ἰδ. ὄργανισμὸν ὄδῶ σχηματίζόμενον ἐπὶ τοῦ παραδανικοῦ ὄδῶσις διὰ θερμοδυναμικῶν μετ' ἀλκαλίαν.

δύαποθῆσις ἰδ. ἔξω ἀπ' ἐδῶ) δημ. εὐφημιστ. ὁ διάθλοκος βλλ.

δύάραμα-ατος ἰδ. νεώτ. πυκνὸν ὄξινον ὄδῶ λαμβανόμενον διὰ ξηρὰς ἀποστάξεως τῶν ζῶων.

δύέα ἡ) μτγν. δ. τ. τοῦ ὄξου βλλ.: Δοσιθ.39δκ.

δύέλιπος-π-ο δ.τ. τοῦ ὄξινου βλλ.

δύέσια ἡ) κ. νεώτ. τὸ θηλ. τὸ ὄδῶ βλλ. οὐσασιτικοποθῆν, ὄνομασία τῆς λόγης: Σουίθ. κ. παροιμ.: αὐτ. δι' δέξалис δραμεῖν ἰεπὶ τῶν διακινῶνευότων.

δύέτι ἰδ. νεώτ. γραμμ. ὁ ὄξυς τόνος

της λέξεως : **οι τόνοι της άργαίας είναι τρεις, ὄξεια, βαρεία και περισπωμένη** 3) ὄμ. νεώτ. μουσ. ἐν τῶν ἐκφωνητικῶν σημείων τοῦ στενογραφικοῦ συστήματος τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς.

ὀξειδάση (ή) νεώτ. ἐνέλιον ὀξειωτικῶν εὐρέθεν ἐς τὸ δι' ὀδατος ἐκλύσιμα πολλῶν ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν ἰσθῶν.

ὀξειδίων (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὄ. γρ. τοῦ ὀξειδίου βλλ. : Διευ.π. Ὁρειδ.4,7,21, Σουιδ. 2) νεώτ.χημ. πάσα χημικὴ ἔνωσις στοιχείου τινός μετ' ὀξυγόνου : ὀξειδίου σιδήρου - χαλκοῦ - ἀνθρακός - τοῦ μαγνησίου.

ὀξειδωθῶ νεώτ. κ. ὀξειδωθῶμαι ἔνωθ, ἔνωσιν χημικῶς μετ' ὀξυγόνου στοιχείον τι ἢ επαυξάνω τὴν ἐν τῷ χημικῷ ἔνωσει ἐνυπάρχουσαν ποσότητα ὀξυγόνου. || ὀξειδοῦν βακτηρίδιον ὀξικοβακτηρίδιον βλλ. ἐπιφέρει τὴν θόλκωσιν τοῦ ζύθου, τῆς μύρας. 2) κτ. ἐπέκτ. ἀφαιρῶ ὑδρογόνου ἐκ τινος σώματος τῆ ἐπιδράσει ὀξυγόνου. 3) ἐπι μεταλλῶν, ἐνεργῶ ὥστε ταῦτα νὰ σχηματίσῃ ὀξείδιον δι' ἐκθέσεως αὐτῶν ἐς τὴν ἐπιδράσιν ὀξυγόνου, ἴδια τοῦ ἀέρος, σκουριάω κ.τ. τοῦ παθ. ὀξειδωθεῖμαι ὡς ἀμτθ. σχηματίζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μου ὀξείδιον, σκουριάω.

ὀξειδωσικος-ος νεώτ. ὁ ὑποκείμενος ἐς ὀξειδωσιν, ὁ ἐπιδεικτικός ὀξειδωσέως.

ὀξειδωσις-εως (ή) νεώτ. ἡ προσθήκη ὀξυγόνου ἐς τὴ σῶμα ἢ ἡ ἀφαίρεσις ὑδρογόνου ἀπὸ ἐνώσεως περιεχούσης καὶ ὀξυγόνου. 2) ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀξειδῶ βλλ. : 3) ἐπι μεταλλῶν τὸ ἔχειν σκωρίασιν, τὸ σκουρίασμα.

ὀξειδωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἐς τὴν ὀξειδωσιν βλλ., ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιφέρει ὀξειδωσιν.

ὀξειδωτός-ή-όν νεώτ. ὁ ὀξειδωζόμενος, ὁ ἔχων ὑπὸστῆ ὀξειδωσιν.

ὀξεικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἐς τὸ ὄξος βλλ., ὁ παράγων ὄξος : ὀξεικὴ ζύμωσις ζύμωσις, ἥς ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ παραγωγή ὄξου. || ὀξεικὸν ὄξυ ὄργανικὸν ὄξυ ρευσπὸν δριμυτάτης ὀσμῆς καὶ δεινωτάτης γεύσεως. || ὀξεικὸς αἶθρ εὐσμών φάρμακον ἐν χρήσει ὡς ἀναληκτικὸν καὶ ἀντηρρηματικόν. 2) πάσα χημικὴ ἔνωσις τοῦ ὀξέου ὀξέος : ὀξεικός χαλκός-μόλυβδος κ.τθ. ὀξικός.

ὀξέλαιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ἔμβωγμα, μείγμα ὄξους καὶ ἐλαίου, εὐδόλαδο : Ξενοκρ.21 (ἐκδ.Μετθ.) μετ' ὀξέλαιου ἐπιθίνονται.

ὀξολεύκωμα-ατος (τό) νεώτ. πᾶν πρῶτον πρῶτον τῆς διασπάσεως τῶν λευκωμάτων διὰ τῆς ἐπιδράσεως ἀσθενῶν ὄξεων.

ὀξείας (τό) μτγν. ὄνομα σικελικοῦ τυροῦ, κτ. μὲν τὸν Πολιδ., τυρὸς γλωρός, κτ. δὲ τὸν Ἡσ. τυρὸς ἀρετός : Κωμ. Ἀδελφ.880 (ἠδ. ἑρλιασι.

ὀξέως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ποι. ὀξέως, ταχέως, ἐν τάχει, εὐθὺς, ἀμέσως : Οὐκ.ἔθ. ἔμμηχός ὡς ἀδικομήνοισ ὀξέως βοηθοῦμεν || μετὰ σπουδῆς, μετὰ ταχύτητος : Πλάτ.Πολ.567B ὀξέως ἀρα δεῖ ὄραν αὐτῶν, Ἐλλ. Ἐπιγρ.986,3. 2) νεώτ. μετ' ὀξυγόνου, ζωηρότητος, ἰσχυρῶς, ἐντόμως : ὀξέως ἀνήσχει ἡ φωνὴ τοῦ βασανιζομένου.

ὀξέως-εως (ή) νεώτ. ἐλάττωσις τῆς ἀλκαλικότητος τοῦ αἵματος, προερχομένη ἐκ τῆς πύξης ὀξέως παραγωγῆς ὀξέων κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς θλῆς ἐν τῷ ὄργανισμῷ.

ὀξείης-ιδος (ή) μων. ἡ ὀξείας βλλ. || : Θεογ.ωστ.Καν.14.

ὀξείος-ά-όν ἰόξος ἐπὶ ἀγγείων, ὁ δεχομένος, ὁ περιέχων ὄξος : Σοφ.ἀπ.306 ὀξείων ἀγγος, Ἀριστοφ.Ἔπ.723 ὀξείων κεράμιον, Διον. Ἐπιγρ.Α17 12, 108 κώνωψ ὀξείρῳ τερπόμενος κεράμῳ. 2) ὁ ἔμβεδαπομένος ἐς ὀξυ ἢ εἰς ὄξος : Ἰνπ.Ἐκμ.15

σπλῆνες ὀξείρῳ. 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσά : ὀξυ, εἰνῶ. Διοκλ.ζωμ.ἀπ.139 ὀξείρων ζευρούμενων.

ὀξείδ- νεώτ. ὄ. γρ. τοῦ ὀξέου.

ὀξείδιον (τό) πᾶν. ὀνομορ. τοῦ ὄξος βλλ., πρβλ. ἔξιδ. || ὄ. γρ. τοῦ ὀξειδίου.

ὀξίω μτγν. κ. μων. ἔχω τὴν γεῖσιν ὄξους, ἔχω εἰνάδος, εἰνίζω : Διοσκ.115,2, Ματθ. Ἰατρ 154 φακοὶ δὲ ὀξίωσιν, κτ τῆς αὐτοῦρος προενεγκαιτο, καὶ ἀποδατοῦρος ποιοῦσι τοὺς ἔμπετος.

ὀξικοβακτηρίδιον (τό) νεώτ. κ. ὀξικο- σχιζομύκης πολυαριθμῶν εἰδῶν, προκαλῶν τὴν δεικνὴ ζύμωσιν.

ὀξικός-ή-όν νεώτ. ὄ. γρ. τοῦ ὀξεικός βλλ. 2) ὁ ἐξ ὄξου προερχόμενος. 3) ἐπιθ. τῶν ἀλάτων καὶ ἑστέρας τοῦ ὀξέου ὀξέος.

ὀξίνα (ή) ἴητο. ἐργαλείον τὴ γεωργικῶν σιδηροῦ γόμφωσις ἔχον, ἐκόμενον ὑπὸ βῶων.

ὀξίνη (ή) Φώτ. κτ τοῦ στόματος διάθεσις, ἡ φασιν ὀ πολλοὶ τὸ στομάχου ὀξίδα.

ὀξίνης (τό) ὁ ἔχων γεῖσιν ὀξίνου, ὁ εἰνός : Ἰνπ.Δι.αἰτ.2,32 ὀξίνης ἰοίνος, Θεοφρ.Φ1 9,20,4, Διφιλ.52 || κ. μ. ὀξίνης ἰοίνος ὀξυσά : Ἐρμην.91 || ὁ ἰοίνος οὗτος σαφῶς διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ὄξους π. Πλουτ. Ἠθ.732α. 2) μτφ. ὁ ἔχων κακὸν χαρακτῆρα, δούστορον, δυσάρεστος, ἐνοχλητικός : Ἀριστ. Ἰνπ.1304 ἀνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην ὑπέρβωλον, αἰτ.Σφ.1082.

ὀξινίζω νεώτ. κ. δημ. καθίστω τι ὀξίνου 2) ἀμτθ. καθίσταμαι, γίνομαι ὀξίνος.

ὀξίνισος-εως (ή) νεώτ. κ. ὀξίνισμα-ατος (τό) μετατροπὴ τῆς εἰς ὀξίνου. 2) εἰδ. ἀλλοίωσις τροφῆς διὰ μεταβολῆς τῆς γεύσεως αὐτῆς εἰς ὀξίνου, εἰνισμα. 3) ἡ εἰς ὄξος μετατροπῆ.

ὀξίνος-η-ον μων. κ. νεώτ., ὄ. γρ. ὀξείνος, ὁ ἔχων γεῖσιν ὀξείνου τῆ τοῦ ὄξους, ὁ ὑπὸστῆς ὀξείνου ζύμωσιν, ὁ εἰνός : ΑΒ 53,10 ὀξίνος τὰ ἄωρα τῶν βοτρώων καὶ ὀξίνα, Ἐρωτόκρ.2,434 μετὸν καιρὸ ἀπλίζω νὰ φάω τ' ὀξίνο γλυκῶ, ποῦ ἐδὲ δὲ γιοματίζω. 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἐς τὸ ὄξος : ὀξίνου ἄλας (τό περιέχον περιεσσιαν ὄξος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βασικὸν ἢ τὸ οὐδέτερον ἄλας. || ὀξίνου ἀντίδρασις ἐμφανίοντα τὴν παρουσίαν ὀξέων. || ὀξίνα πετρώματα τὰ ἔχοντα ὑψηλὴν περιεκτικότητα εἰς πυριτικὸν ὄξυ.

ὀξίνου (τό) πᾶν. τὸ ὀξείδιον βλλ.

ὀξίς-ιδος (ή) ἰόξος ἀγγείων πρὸς ἐναπόθεσιν ὄξους, ὀξείων ἀγγείων, εἰδέρῳ : Ἀριστοφ.Σφ.1509 τοῦτὶ ἐν τῷ προσέρπον, ὀξίς ἡ φάλαγγ, Νικόστρ.9, Ἀξιόκ.7, Ἐπιγρ.Πάν. || ἰβ. πῆλινον ὀξείων ἀγγείων : Σχολ. Ἀριστοφ.Βάτρ.1488 || κ. ἐκ μεταλλῶν : αὐτ.Πλ.812 ὀξίς χαλκὴ γένεσις, Σωφ. 19 ὀξίς ἄργυρῶν ἔχει. 2) μέτρον τῆ ἐν Ἀθῆναις ὀμοιον τῷ ὀξυδῶφ βλλ. κ. ἐν Κλεωναίς ἡ κοτύλη βλλ. : Ἀριστοφ.ἀπ.688, Διφιλ.96. 3) μτγν. τὸ φυτόν ὀξείας βλλ. || : Γαλ.11,631. 4) ὄμ. μτγν. ἡ ὀξυτῆς βλλ. : Ἀλέξ.Τραλλ.Πυρ.6.

ὀξίτις-ιδος (ή) πᾶν. θηλ. ἐπιθ. ἡ ἔχουσα γεῖσιν ὄξους : ὀξίτις στυτηρία.

ὀξόβαμμα-ατος (τό) νεώτ. βάμμα παρασκευασόμενον δι' ἐμβροχίης φυτικῶν οὐσιῶν ἐν ὄξε.

ὀξόβαφον (τό) πᾶν. ὄ. γρ. τοῦ ὀξόβαφον βλλ.

ὀξόγαρον (τό) γλωσσ. ὄ. γρ. τοῦ ὀξόγαρον βλλ.

ὀξόμαλι-ατος (τό) νεώτ. μείγμα μάλκτος καὶ ὄξους.

ὀξόματρον (τό) νεώτ. εἶδος ἀραιομέτρου ἐν χρ. πρὸς εὐρέσει τῆς πυκνότητος τῶν ὀξέων.

ὀξοναμία (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ παρουσία ὀξόνος βλλ. ἐν τῷ αἵματι.

ὀξόνη (ή) νεώτ. ἀκετόνη βλλ.

ὀξονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἐς τὴν ὀξόνην, ἄ. ἀκετόνη βλλ. 2) ὁ περιέχων ὀξόνην.

ὀξύνιον [τό] νεώτ. τετρατομικόν ὀξυγόνον ἄπαντων ἐντός ἀλάτων ὀξονιακῶν 2) ὁ δέξιλος.
ὀξονορία [ή] νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐντός τῶν ὀσρῶν παρουσία ὀξένης.

ὀξονοποίησης-εως [ή] νεώτ. μεταοξίωσης ἀργανικής τῆς ἐνώσεως εἰς ὀξόνυ.
ὀξοποίησης-εως [ή] νεώτ. κ. ὀξοποιεῖα ἡ βιομηχανική παρασκευὴ ὄξους.

ὀξοποιήσις [ό] μτυν. ὁ πάλων ὄξος, εἰδός, εἰδήμορος: Πολυδ.7,98, Λιβάν.Λόγ.29,30.

ὄξος-ους-εως [τό] [όξος] κ. μυν. κ. νεώτ. οἶνος ὄξινος, ὡς ἐκ τῆς δριμύτητος αὐτοῦ οὐτῶς ὀνομασθεῖς, κατῳτεράς ποιότητος ὄξους, κρασί ποῦ ἐνίξες, πρόστυχο, ἔνοκρασσ, ἰάγερρο' εἰδ. οἶνος μεταβληθεὶς εἰς ὄξινον δι' ὀξικής ζυμώσεως ἐν χρ. ὡς ἡδύσμα χόρτων κ. ἄ. ὁ. ἔδεματιών, τὸ εἶδι: Αἰσχ. Ἀγ.322 ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγγίξας ταῦτ' κῦτε διχοστατοῦν' ἄν, οὐ φίλω, προσενώνσις, Ἀριστφ. Ἀχ.35 ὄς οὐδ' ἀποιεῖται εἴπειν, ἄνθρακας πρῶν οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαϊνον, Εὐδουλλ.65, Ἄλεξ.285 κοτύλας-τέτταρας ὄξους δεκακλιού, Γαλλ.1,413, Πάπ., Πρόδρ.2,167 ἀμανιτήρον ὄξος τε καὶ μέλι ἐκ τὰκάννυ' || ἐν χρ. κ. ἐν βασάνοις, ἐν βασανισμοῖς: Ἀριστφ.Βάτρ.620 εἰς τὰς βίνας ὄξος ἐγγέω, Κδ Ματθ.27,34 ἔδωκαν αὐτῷ πιεῖν ὄξος μετὰ χολῆς μεριμνήων' || ὄμ. κ. οἶνος ἐκ φοινίκων μεταβληθεὶς εἰς ὄξινον διὰ ζυμώσεως τοξικής: Ξεν. Ἀν.2,3,14 ἐνὶν δὲ σίτος πολὺς καὶ οἶνος φοινίκων καὶ ὄξος ἐφθῆτον ἀπὸ τῶν αὐτῶν 2) γυν. πᾶν τὸ ὄξινον, τὸ ἐινό: Ἰνν.Δι.αἰ.61 αἰ ἀπὸ ὄξους δέξυττες μικροχόλοισι μάλλον ἡ μελαγχολικοῖσι συμφέρουσι 3) νεώτ. τὰ δι' ὀξικής ζυμώσεως ἀλκοολοῦχον ἠγρῶν παραγόμενον ἠγρῶν ὄξος ἀρωματικῶν νεωτ. φαρμακ. ἠγρῶν. ἀρωματικὸν ἔξ ἀραιῶν δέξικου ὀξέος, οἰνοπνεύματος καὶ αἰθερίων ἐλαίων 4) ὄξος σοβαδῶδου ὁ ἠγρῶς ὑποξίνος μολυβδῶδου ὄξος σαβαδίλλης τὸ ἐκ σπερμάτων σαβαδίλλης παρασκευαζόμενον ὄξος 4) κ. ἐν μῦθ χρ. ὡς ἐπιθ. εἰς ἀνθρώπου δυστροπὸν καὶ δριμύτος: Θεόκρ. 15,148 κῶνῆρ ὄξος ἄπαν.

ὀξό-εως [τό] νεώτ. χημικὴ ἐνωσις περιέχουσα ἐν τῷ μορίῳ αὐτῆς ἐν ἡ πλεονα ὀξυγόνον διυνόμενα ν' ἀντικατασταθῶσιν ὀξὸ ἠλεκτροθετικῶν στοιχείων ἡ ρίζες: ὄξος ἀνόργανα (ὀνομασία τοῦ ὀξυγλωρικού, θεικού· καὶ νιτρικού ὀξέος), ὀργανικά τὰ ὄξέα ὧν ἡ ρίζα εἶναι ὀργανικὸν σύμπλεγμα ἤτοι ἀνθρακώχου ἀλλυλικῶν.

ὄξος [ή] κ. νεώτ., ὄξμ. ὄξμα, ἰων. ὄξση, μτυν. κ. ὄξέα τὸ φυτὸν ὄξμα ἡ ἀλόσφυλος: Ξανθ.Θ. Θεόφρ.Φ13,3,8 ἠγρίαν ὄξην, Δικαίταρχ.Ιστ.2,2, Δοσθ.396κ' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν κυπελλοφόρων 2) στέλιχος ὄροτος ἐκ ζύλου ὄξους: Ἀργιλ.186, Εὐρ. Ἡρακλ.727 τεύχη κόμίζε, χειρὶ δ' ἔθηκε ὄξην.

ὀξοκάνθα [ή] κ. ὀξοκάνθος τὸ φυτὸν κράταιγος ἡ πυρόκάνθα: Θεόφρ.Φ11,9,3, Γαλλ.6,643.

ὀξοκουσίλογος-ον γλωσσ. ὁ ὀξέως ἀκούσθων τῶν λόγου, ὁ ἔχων ὀξείαν ἀκοήν.

ὀξοανθρακικός-ή-ον νεώτ. ὁ περιέχων ἀνθρακικὸν ὄξ: ὀξ-ηγαί [αἰ] ὀξυπηγαί.

ὀξοάντροχος-ον νεώτ. ὁ μὴ ἀλλοιοῦμενος ὁ μὴ ἀποχρωματιζόμενος ὑπὸ τῆς ἐπίδρασιν ὀξέων.

ὀξοαἰγία [ή] μτυν. ἰσχυρὸν, ἐκβαμυτικὸν φῶς: Φιλ.2,654 τυφλωθῆναι πρότερον ἡ θεασθαι διὰ τῆς ὀξοαίγειας καὶ τὸν ἐπιστρέφοντα γέλαστρον τῶν μαρμαρυγῶν.

ὀξοαυλας [ό] νεώτ. πνευστὸν τῆ μουσικῶν ὀργανον, ἄ. δέξυδός, τὸ ὄμπεο.

ὀξοβαρεῖα [ένν. προσωπία] [ή] μτυν. κ. ὀξοβαρεῖα ὁ τόνος περισπωμένη βλλ. Ἄρκάδ.188,4, Ἀμμόν. εἰς Ιατρ.Γραμμ.4,531Κ.

ὀξοβαφής-ους-ές μυν. ὁ βαθεῖος πορφυροῦς, ιανθίνος, κίτθης: Νικ.Λων. εἰς Ἰσακ.3,5 φάλαρα ὀξοβαφῆ αὐτῷ ἐνεδύκεν ἔχων.

ὀξοβάφιον [τό] μτυν. ὄνομαρ. τοῦ δέξυδαφον βλλ.Π: Ἀνφφάν.163,5, Πάπ. ὀξοβάφια τρύβλια.

ὀξοβαφών [τό] βῆσπιτι κ. ὀξοβαφον ἰατρικὴ μικρὸν σκεῦος δεκτικὸν ὄξους, ἀγγεῖον ὄξους, εἰς-δερό ὄξ. γυν. εἰδος μικρὰς κώλικος κεραμείας: Ἰνν.Νουά.2,47, Κρατίν.187, Ἀριστφ. Ὀρν.361 ὀξοβαφον ἐνευθενεὶ προσοῦ λαδῶν ἡ τρύβλιον, Ἀνφφάν.163,5, Ἐπιγρ. 2) ὄξο μέτρον, τὸ τέταρτον κοτύλων, περίπου τὸ ἐν ὄξινον τῆς λίγρας: Ἄλεξ.172,Π ὀξοβαφον μέλιτος, Θεόφρ.Φ1 9,1,7, Νικ.Ἐπρ.598, Διοσκ.3,27' 3) μτυν. εἰδος τῆ ἀρωματικῆς ἀποτελεομένης ἐκ μικρῶν ἠγλίων σκευῶν τυπτομένου διὰ ζύλου: Φιλόν.Ψα. Ἰγμόν. Ἀριστφ. Ψυχ.353,13 [κωδ. ὀφθό-ι. Σουῖδ. ἐν λ. Διοκλῆς.

ὀξοβελής-ους-ές ὁ εἰς ὄξείαν αἰγρὴν ἀπολήγων, ὁ ἔχων ὄξο ἄκρον: Ἰλ.Δ 126 ἄλατο δ' ὀξίτος ὀξοβελής' || γυν. ὁ ὄξος, μυτερός, τραχὺς: Ὀππ. Ἀλ.2,346 κῶτα καράβου ὀξοβελή' || κ. ἐπὶ τὸ ἐχίνου ὡς περιβαλλομένου δι' ὄξέων κέντρον: Ἐμπ.83,2 ὀξοβελὴς χαίται' 2) μτυν. κ. μῦθ. ὁ κεντρικὸν οἰνοεἰ δι' ὄξέων κέντρον, ὁ σφαιρόδος: Ὀππ. Ἀλ.4,41 πόσον ὀξοβελή' 3) ὄμ. μτυν. τὸ οἶδ. ὀξοβελὴς ὡς οἶσα, μικρὰ χειρουργικὴ μάχαιρα, τὸ νυστέρι: Γαλλ.12,413' 4) ὄμ. μτυν. ὁ ταχέως ἐξοκαπνίζων βέλη, ὁ ρίπτων ταχέα βέλη: Φιλ.Βελον.54,49 ὀξοβελή ἰδρυγαί' ἀπὸθ. λιθοβολικὰ 5) τὸ ἀρα. ὀξοβελή μτ. ἡ ὄνου τῆς λ. καταπέλτης μηχανὴ πρὸς ἐξακόνθισον βλημάτων ἐν πολέμῳ: Διόδ.Σ 20,85 ἤρατο κατασκευάζειν δύο χελώνιας τῆν μὲν πρὸς τοὺς πετροβόλους, τῆν δὲ πρὸς τοὺς ὀξοβελείας.

ὀξοβελίον [ἰδρυγαί] [τό] μτυν. ὁ ὀξοβελὴς βλλ.5: Διόδ.Σ 20,75 ἐπιστήσιος τῷ χελεῖτι τοῦ ποταμοῦ... πολλὰ τῶν ὀξοβελικῶν.

ὀξοβελία [ή] μτυν. λαμπρὸν πορφυροῦν χρώμα: Κωδ. Ἰουστιν.4,40,1.

ὀξοβελήτης [ό] γλωσσ. ὁ ἔχων ὄξείαν ὄραση' Ἡσ. ἐν λ. ἀστρόσιτος.

ὀξοβελπηῶ-ἔω μτυν. ἔχω ὄξείαν ὄρασην: Ἄρρ. Ἐπίκτ.Π1,22 εἰ οὐκ ὀξοβελπηεῖς.

ὀξοβελία [ή] ἀρχ. λαξ. ὄξίτης ὄρασεως' Ἡσ. ἐν λ. ὀξοβελία.

ὀξοβόας [ό] κ. νεώτ. ὁ ὀξοβόης, ὁ ὄξέως βῶων, ὁ ὄξέως φωνῆς ἐκβάλλων, ὁ ὄξέως κρώζων, ἐπὶ πτηνῶν: Αἰσχ. Ἀγ.57 γῶσθ ὀξοβῶσαν τῶνδ' ἐμετοίων || ἐπὶ κῶνωπος, ὁ ὄξέως βοῶντος: Μελέαργ. ἈΠ 5,150 ὀξοβῶσι κῶνωπος ἀναδέεας, αἵματος ἀνδρῶν σίφωνες' || ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ὄξέως φωνάζων: Λουκ.ΖΓραγ.31 ἀνὴρες ἐστήσαντο ὀξοβῶσι 2) νεώτ. ὁ ὄξοκύλιος βλλ.

ὀξοβόλος-ον Ἐπιγρ. ὁ ὀξοβελὴς βλλ.4.

ὀξοβουαία [ή] ὀχόλ. ἡ ταχεῖα σκέψις ἀπόφασις: Σχόλ. Ἰλ.Κ 204 οὐκ εἶδει προσιόντων, ἀλλ' ὀξοβουαίως. ἐμβρέχων ἐν ὄξει, Βρέχως εἰς εἶδι.

ὀξογάλα-ακτος [τό] κ. μυν. κ. νεώτ. γάλα ὀξίνον, ἐνόγαλα: Κτπ.ἀπ.57,22 πίνουσι, ὀξογάλα τῶν προβάτων, Στράβ.7,46 τυρῶ καὶ γάλακτι καὶ ὀξογάλακτι, Πλούτ. Ἀρτέξ.3 ποτήριον ἐκπνεῖν ὀξογάλακτος Γαλλ.6,689, Πρόδρ.1,187' 2) νεώτ. καταχρηστικὴ ἡ γισαούρη βλλ.

ὀξογαλακτικός-η-ον μτυν. ὁ πεπονημένος ἔξ ὄξίνου γάλακτος: Γαλλ.697,12 ὀξογαλακτικὸς τυρῶς.

ὀξογαλατάς [ό] μυν. ὁ πάλων ὀξογάλα, εἰνόγαλα: Πρόδρ.2,187 ἄν ἤθουν ὀξογαλατάς, ὀξογάλα νὰ πούλων.

ὀξογαριζών μτυν. κ. ὀξογαριζών ἡδύνη, ὀρτύνη δι' ὀξυγόρου βλλ.: Ἰερρόφι.Φυσ.1,411,15 ἐκ τῶν λατῶνων... τὸ κολιανθῶρον μετρίως ὀξογαριζέων ὄξει σικιλλητικῷ.

δξόγαρον (τό) μτν. κ. δξόγαρον (γλωσσ.) δρ-
 τμα εξ δξους και γάρου: 'Αρρ.Επιστ.2,20,30, Γαλ.
 6,534, 'Αθην.2,67E λεκτέον δξ δξόγαρον διά τού
 υ και τό δεχόμενον αυτό άγγειον δξόβαρον.

δξόγγιλον (τό) μτν. χείριον λίπος: Δισσκ.3,104
 δξόγγιλω λέγει διαφορεί χοιράδας: 'Ορειδ.άπ.97.
δξόγγειος-ον μτν. ό έχων δξόγγειον, μιμερό
 γενι, σφήνα, μοσά: Πολυδ.4,145.

δξόγγυς-ος (τό) μτν. ή ζείαι άκρα τού πά-
 γωνος: Πολυδ.2,97.

δξόγγυ (ή) γλωσσα. είδος άκριδος.

δξόγγυκος εια-υ, ειλ. κ. -υς νεώτ. κ.-ος ό δξός
 άμα και γλυκύς, ξινόγγυκος: Αισχ.άπ.363 δξόγγυ-
 κεια ρόα, 'Ορειδ.άπ.53 ό της δξόγγυκος ροάας
 χυλάς 2) τό ούδ, δξόγγυλον (ιστόν) ύς ούς.
 κ. δξόγγυκός κ. δξόγγυκον (γλωσσ.) ποτόν εκ
 μέλιτος μετ' δξους πορεσκευασμένον: 'Ισα.Άγμ.
 11,36, Γαλ.18(2),466, Γλωσσα.

δξόγγυθαοο-ον νεώτ. ό έχων ζείαιον σιαγόνα'
 || επί ζώων, ό έχων οξύ ρύχρον.

δξόγγυκός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων εις τό δ-
 ξύγονον, ό σχετικός μετ' αυτού.

δξόγγυκοδύλλης-ος (ή) νεώτ. ατύπηνης
 συγκόλλησης μετάλλων διά φλογός παραγωγής
 διά της καύσεως άσπευτελής ή ύδρογόνον ύπό πιε-
 σιν διά καθαρόν δξύγονον.

δξόγγυκολλητής (ό) νεώτ. ό άσχολούμενος
 εις την δξόγγυκολλησιν βλλ.

δξόγγυ(ν) (τό) μτν., νεώτ. κ. δημ. μήκων ροιάς:
 ΨΔισσκ.4,63 (ικόδ. -νον), 'Αποουλ.Βοταν.53 (ισθ.),
 Γλωσσα. 2) νεώτ. κ. δημ. χημικόν στοιχείον άτο-
 μικό βάρος 16 ήτοι άέριον άχρωον, άσμον και
 άγευστον βαρύτερον τού άέρος άλλ' έν τώ κυ-
 ρίων συστατικών τούτου άμα και τού ύδατος.

δξόγγυνοχος-ον νεώτ. 1δ. επί ύγρών, ό περι-
 χών δξύγονον: δξόγγυνοχον ύδωρ (ιδιάλυμα ύπε-
 ρξείδιου τού ύδρογόνου).

δξόγγυνοώ νεώτ. επί μετάλλων, ένάνω σώμα
 τ μετ' δξύγονου, δ. δξείδιω || παθ. δξύγγυνοά-
 μαι άποκαθίζομαι εις την έπιπόρασι τού δξύγονου.

δξόγγυνωσις-εως (ή) νεώτ. ή μετ' δξύγονου
 έννασις ίδιως τού αήματος και λόγω ταύτης μετα-
 βολή αυτού εις άρτηριακόν.

δξόγγυος-ον ποι. ό δξέως γούδ, ό δξείς εκβάλλ-
 ων γούος: Αισχ.Επιστ.320 δξόγγυος λιτασία.

δξόγγυαφία (ή) μον. ή ταχυγυαφία: 'Ανών.η.
 'Αλλάτ. εις Μεθοδ. Συμπ.361.

δξόγγυάφος-ον μτν. ό ταχέως γράφων, ταχυ-
 γράφος: ΠΔ Ψαλλμ.44(45),2 ή γλώσσα σου κάλα-
 ρος γραμματέως δξόγγυάφου, Φιλ.2,363.

δξόγγυαφώ-εω μον. γράφος ταχέως, εμμαι ταχυ-
 γράφος: Εύθύμ.Ζυγαδ.Πρόλογ. εις Ψαλλμ.1,205.

δξόγγυρίτης-ιδος (ή) νεώτ. έκρηκτική ύλη εκ κωνο-
 ποιημένοσ ανθρακος και ύγροτό άέρος ή δξύγονου.

δξόγγυριος-ον κ. νεώτ. ό έχων ζείαιον γυναιον:
 'Αριστλ.Τοπ.107α,17, 'Ονήσανδρ.10,16' || τό ούδ.

δξόγγυριον ως ούα, τό σάμα τό έχον ζείαιας γω-
 νιας: 'Επικ.Επιστ.2,500' || νεώτ. γεωμ. επί τρι-
 γώνου, ό έχων πάσας τάς γωνιας αυτού ζείαιας.

δξόγγυριότης-ητος(ή) μτν. τό έχων ζείαιον
 γυναιον: 'Απολλ.Διαμ.Πολιορκ.24 1να μη κόπητ
 τά σχοινία ή δξόγγυριότης ατών,

δξόγγυρκία (ή) κ. νεώτ. Ζώναρ. επ' ό δξέως βλέ-
 πειν, δξόγγυρκία δεκ' 2) νεώτ. τό δξέως άντι-
 λαμβάνεσθαί τών πραγμάτων.

δξόγγυρκής-ος-ές κ. νεώτ., συγκρ. -εστερος,
 ύπερβ. δξόγγυρκέστατος, ό έχων ζείαιον ή ταχείον
 όραση: 'Ηρ.2,68 τυφλόν δε έν ύδατι, έν δε τή
 αιθίρη δξόγγυρκέστατον, 'Αριστλ.Όαμμ.834β,28,
 'Ηγησ.9, 'Αλέξ.Άφρ.Τοπ.262,10 δξόγγυρκεστέρα ό-
 φικ Λουκ.Τιμ.25 δξόγγυρκής τότε πως και άρτί-
 ποιος γίνωματ 2) νεώτ. ό έχων ζείαιον άντιλήψη

των πραγμάτων, ό δξέως άντιλαμβάνόμενος τι'
 3) ένεργ. ό παρέχων ζείαιόκεριον, δξόγητα όρά-
 σεως: Διοκλ.άπ.128 δξόγγυρκής ύδωρ' πρβλ.Διοσκ.
 5,5, Γαλ.12,263.

δξόγγυρκία (ή), λων. δξόγγυρκία, κ. δξόγγυρκία ή
 δξεία και ταχεία όρασις: Διμόκρ.19, 'Επικ.Φυσ.
 28, άπ.6, 'Απολλ.δ.3,10,3 δξόγγυρκία διήνεγκεν, Γαλ.
 14,241, 'Αλέξ.Άφρ.Τοπ.258,17.

δξόγγυρκικός-ή-όν μτν. κριον. ό κοπιώτουν ζείαιον
 και ταχέαιον τήν όρασην, ό δξόμων τήν όρασην:
 'Αντιλλ.κ.'Ορειδ.10,23,29,Ματθ.1,1ατρ.320 τό όραιοιν
 και επί τών δξόγγυρκικών συνηθετικώς κολλυρίων.

δξόγγυρκώ-εω ηθ. έσφ. άνάγν. τού δξόγγυρκώ
 βλλ.: Φιλ.1,409, 'Ησ. έν λ. εκ δυοιν τρία βλέπειν.

δξόγγυρκώ-οσ(ή) μτν. επίθ. της 'Αθηνάς: Παισα.
 2,24,2 ζεταί μόν έρών 'Αθηνάσ 'Οξόγγυρκώος.

δξόγγυρκώ έπίρρω., μτν., συγκρ. κ. νεώτ. δξό-
 γυρκέστερον, ύμ. ύπερβ. δξόγγυρκέστατα, μετ'
 δξόγγυρκιας: Φιλ.1,590, αút.229.

δξόγγυρκής-ος-ές δτ. τού δξόγγυρκής βλλ.

δξόγγυρκία (ή) δτ. τού δξόγγυρκία βλλ.: 'Ιπποδ.
 η.Στοδ.4,39, 'Ανδρόν.Ρ.572δ, Πλωτιν.5,9,1.

δξόγγυρκικός-ή-όν μτν. δτ. τού δξόγγυρκικός
 βλλ.: Πλουτ.'Ηθ.69Α ύσπερ δξόγγυρκικόν όμματι
 ταρασσομένω και φλεγμονώτι, Γαλ.11,778.

δξόγγυρκώ-εω έχω ζείαιον, ίσχυράν όρασην:
 'Αριστλ.Πρτ.'Αλ.142ία,22, Κωμ.Αδέσπ.359, Στράβ.
 6,21 λέγεται εις τών ξυδορκοίντων από τινος
 σκοπιής απαγγέλλειν.

δξόγγυρσοο-ον μτν. ό δξέως ήχών, ό δξύν
 δούσιν παράγων: Φιλίππ.Όεσσα.ΑΠ.6,94 κύμβαλ'
 δξόγγυρσοοα κοιλοχευλας.

δξόγγυρσοο-ον σχόλ. κ. μον. ό δρομαίως, ό
 ταχέως θέων, τρέκων: Σχόλ.Πινδ.Ο.13,51 ή δξό-
 γυρσοο ήμείρα, Φιλής Ψυχ.312 1ού δε μεσά και
 φθόρασ δξόγγυρσοο.

δξόγγυρσώ-εω μτν. τρέχω ταχέως (Κορίλλ.'Όμ.
 7,83 τοις δξόγγυρσοοις νεωσίασ άκούσουσέιν.

δξόγγυρσώ έπίρρω. μον. ταχέως: Φιλής 2,44.

δξόγγυρσώ-ειρος (ό,ή) μτν. κ. δξόγγυθειρος-ον, άν.
 πλθ. δξόγγυθειρος, αιγ. δξόγγυθειρος, ό έχων τός
 έθειρασ, τάς τρίασ ζείαιας, αιχμηράς, επί τού
 έχίνου: Μάρκελλ.Σιδ.35 δξόγγυθειρος έχινοτ' || κτ.
 έπέκτ. κ. επί άκονθών, ό αιχμηράσ, ό μιμερόσ,
 σουβλερόσ: Νόνν.Δ.14,368 δξόγγυθειρος άκάνθασ.

δξόγγυρσώ (ή) μον. ή ταχυγυαφία: μεγμια ήλαιου και δξουο,
 λαδόςειδ, ή Ειδόλαδο: Γαλ.13,397.

δξόγγυρσώ (τό) δημ. δξόγγυρσώον ύδωρ.

δξόγγυρσώ (τό) μτν. όξεία προκαλούντα ζώμα-
 σιν: Ψδημόκρ.η.Ζωα.'Αλλ.160Β.

δξόγγυ δτ. τού δξίτω βλλ.

δξόγγυμοο-ον μτν. ό κεκαρυκευμένοσ δι' δξέος
 έυδάμματοσ, με ένήλ σάλτσα: 'Απίκιος 6,9,241.

δξόγγυ (ή) λων. τ. τού δξεία βλλ.

δξόγγυκία (ή) κ. νεώτ. δωρ. -ακοφία ή δξόγη
 εις τό άκοσιον, της άκοφισ: 'Ιπποδ.η.Στοδ.4,39,26,
 Μερον.η.αút.3,115, Πλουτ.'Ηθ.34C ποιουμένοσ
 μελίτην και άσκησιν δξόγγυκοσ, 'Αλέξ.Άφρ.Τοπ.
 327,14, Πολυδ.2,82 1ναρμ.βολή.

δξόγγυκοο-ον κ. νεώτ., συγκρ. δξόγγυκοώτερος,
 ύπερβ. δξόγγυκώτατοσ, ό έχων δξόγητα άκοφίς,
 δξείαιον άκοφίη, δθ. ό έχων δξείαιον άντιλήψη, ό δ-
 ξέως αλαθάνομοσ: Πλάτ.Τιμ.75δ δξόγγυκον αι-
 σθησιν, 'Αριστλ.Ζ1 534α, μάλιστα δξόγγυκόουσ
 ελαι τών ζώων τούσ Ιχθύοσ, 'Απολλ.δύσκ.Συντ.
 295,23, Λουκ.Εικ.20 τών Κροίσου παίδασ δξόγγυκώ-
 τερον ελαι τού Μελαμόθοσ, Πορφ.Άποχ.3,8,
 Σέξτ.'Εμμ.Μαθ.9,6δ δξόγγυκώτατοσ ηθ. άνάγν. άνθ.
 δξόγγυκώτατοσι.

δξόγγυκός-ος-ές μτν. ό δξέως ήχών, επί φωνής
 δξείαισ: Φιλόστρ.Σου.1,8 δξόγγυκός ήκούετα.

δξόγγυκος-ον μτν. ό δξόγγυκός: 'Αλέξ.Άφρ.Πρ.1,97.

όξυθανασία (ή) μτγν. τὸ ταχέως, ἐν βραχεῖ ἀποθνήσκειν, ταχὺς θάνατος : Ἡλιόδ., Ἀστρλ. εἰς Κατ. Ἀστρλ. Κ 814, 238.

όξυθάνατος-ον μτγν. ὁ ταχέως θνήσκων, βραχύθιος, λιγδύτως : Εὐνάθ., Ἐκλ. 292 (ἐκδ. Μιλ.) γένος ἀνθρώπων . . . όξυθάνατον καὶ φιλοκίνδυνον 2) ἐνεργ. ὁ ταχέως φανεύων : Στράβ. 17, 24 ἡ μὲν σπιθαμιαία ἡλεκα καὶ όξυθανατωτέρα.

όξυθητικός-αὐς-ές μτγν. ὁ όξυθητικός βλ. μ. μτγ. ἐπὶ καιρῶν : Γαλλ. 19, 183 όξυθητικὸν καιροφ.

όξυθητικός-ον ὁ όξείως ἠκονήμενος ὁ ἔχων όξείαν αὖλην, κόψιν : Εὐρ., Ἄνδρ. 1150 παῖς όξυθητικῶν πλευρῶν φασγάνῳ τυπέσει 2) γλῶσσα τοῦ ταναηλικῆς βλ. : Σχολ., Ἰλ. 10, 1087, 63 3) ἐπὶ προσ. ἐν μτγ. πρ. ὁ ὑπὸ πάθους όξείως κεντρικόμενος, ὁ ἔμμανής : Σοφ., Ἀντ. 130 ἡ δ' όξυθητικός ἦδε βωμια πέριξ λύσει κελαϊνά βλάφαρα.

όξυθήρητικός-ον σχόλ. γλῶσσα, τοῦ όξυγόος βλ. : Σχολ., Ἀισχ., Ἐπτ. 320.

όξυθρήλη-τριχας(ί,ή) μτγν. πθ. ὁ ἔχων Ξανθᾶς τρήας, Ξανθὴν κόμην : Κατ. Ἀστρλ. Κ 7, 198.

όξυθύμισις-εως(ί) μτγν. ἡ ροπή εἰς ταχὺν θυμῶν : Ἀρτεμίδ., Δαλδ. 4, 69 (β. ἀνάγν.).

όξυθυμία (ή) εὐθυμία, ἡ όξείως, αἰφνιδιαστικῶς ἐπερχομένη θυμῶς : Ἰνν., Ἐπιθ. 2, 4, 4, Εὐρ., Ἄνδρ. 728 ἀνεμῶν . . . γένος καὶ δυσφάλακτον όξυθυμίας ὄνο, Ροδφιλ., Ὀρειδ. 6, 5 2) ἔρεθιστικότητα : Ἀρετ. Χρον. Παθ. 1, 5, Πολυδ. 2, 231.

όξυθυμία (ιτά) τόποι : τόποι ἐν τριόδῳ παρὰ ἀγάλματι τῆς Ἑκάτης : Εὐπ. 120 ὅν χρῖν ἐν τε ταῖς τριόδῳς κᾶν τοῖς όξυθυμίοις προστρόπιον τῆς πόλεως καίεσθαι, Ὑπεριδ., ἄν. 79, Πολυδ., 5, 163 τῶν όξυθυμίων ἀτιμώτερος πρδλ. Ἑκαταία 2).

όξυθυμίας(ί) μτγν. ὁ όξείως ἐφρῆγν, ὁ εύθρηγος, ὁ όξυθυμιοσ : Πολυδ., 2, 231.

όξυθυμος-ον κ. νεώτ. ὁ δὲυκόλας-δρηγύθιος, εύθρηγος, ἀφόθυμος : Ἐπιθ. 281, Εὐρ. Μῆδ. 319 γυνὴ γὰρ όξυθυμοσ ὡς δ' αὐτῶν ἀνήρ, Ἀριστ., Σφ. 406, Ἀριστ., Ρητ. 1368b, 20, ΠάΠαρσιμ. 14, 17 όξυθυμος πρόσεισι μετ' αὐτοῖσσι || τὸ οὐδ. όξυθυμον ὡς οὐσά. ἡ όξυθυμία βλ. : Εὐρ. Βακχ. 671 καὶ τούόξυθυμον καὶ τὸ βασιλικὸν ἰλιαν, Μέν. π. Στob., Ἀνθ. 20, 22 τὸ όξυθυμον τοῦτο καὶ ἰλιαν πικρόν 2) ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἀρεῖου Πάγου, ὁ ταχέως καὶ αὐστηρῶς τιμωρῶν, ὁ ἐν ψ̄ παρέχειται ταχεῖα καὶ αὐστηρὰ τιμωρία : Αἰσχ. Εὐμ. 705 κερόων ἄθικτον τοῦτο βουλαυτήριον, αἰδοῖτον, όξυθυμον 3) πάπ. τὸ οὐδ. όξυθυμον ὡς οὐσά. εἶδος τοῦ φαυτοῦ θυμοσ βλ.

όξυθυμῶ-έω εἶμαι όξυθυμῶσ, όργίζομαι τάχιστα : Εὐρ., Ἄνδρ. 689 ἂν δ' όξυθυμῶσ, σοὶ μεν ἡ γλῶσσα σαλιτῶ μειζώνω 2) ἐν τῷ παθ. τ. παροργίζομαι, χολοῦμαι : Ἀριστ., Σφ. 501 ὅτι κελητίσσι κέλευον, όξυθυμηθεῖσά μοι 3) εἶμαι εύερέθιος, όξυθυμοσ βλ. : Γαλλ. 15, 598.

όξυθύος-η-ον (όξυά) κ. μν. κ. νεώτ., μτγν. κ. όξείνος ὁ ἐκ εύλου όξείος, ἀπὸ όξυά κατασκευασμένος : Θεόδοσμ. Καλ. π. Ἀθήν. 4, 183B σκινδυσφὸν λυρῆνοτα μέγαν χεῖραςσι τινάσων όξυθύον, Θεοφρ. Φι 5, 7, 2 όξυθύην τρήσιον, Ἀπολλδ., Δαμ. Πολιορκ. 176, 5, Γλωσσ. 15, 27. Γλωσσα.

όξυκαμής-αὐς-ές μτγν. ὁ ἔχων όξείαν καμῆν, ἐπὶ ἀγκίστρῳ : Ἀντιλλ., Ὀρειδ. 45, 18, 13.

όξυκάρδιος-ον ὁ όξυκάρδιος βλ. || : Αἰσχ., Ἐπτ. 907 μσορῆσαντο δ' όξυκάρδιοι κτήμασ', Ἀριστ., Σφ. 930 σφῆκος όξυκάρδιοι.

όξυκάρνηος-ον μτγν. ὁ ἔχων όξείαν κάρναν, ὁ όξυκέφαλος βλ., : Νικ. Θρη. 223 πάσ δὲ τῶν όξυκάρνηοσ ἴδειν Ξις, Διον. Περ. 642 οὐνεκα ταυροφανῆσ τε καὶ όξυκάρνηον όδοῦσι.

όξυκαυορά (ή) νεώτ. . παρασκεῦασμα ἐκ καυοφόσ χρήσιμον εἰς τὴν ἱατρικήν.

όξυκαυορός (ή) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν όρυκευοσ βλ. ἡ όξυκαυορός . Θεοφρ. Φι 3, 12, 3.

όξυκέλευος-ον μτγν. ὁ ταχέως διασπείρων τὸς κέλευοσ, ὁ ταχέως βαίνων : Νόνν., 5, 228 όξυκέλευον ἑπιδρόμον.

όξυκέντητος-ον μσν. ὁ όξείως κεντῶν : Νικήτ., Εὐγ. 5, 148 τὸ τῶν οὐνόων όξυκέντητον σθένος.

όξυκέντροσ-ον μσν. ὁ ἔχων, ὁ φέρων οὐδύ κέντρον : ΚΜνασσα. Χρον. 339 τριβόλοισ όξυκέντροισ, αὐτ. 5599 ἀκάνητον όξυκέντροισ.

όξυκέρατος (ή) νεώτ. τὸ φυτὸν Βουσοῖα βλ.

όξυκέρατος-ον ὁ όξυκέρωσ : Σχολ., Αἰσχ. Πρ. 424.

όξυκέρατος-ωτος(ί,ή) μτγν. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων όξεία, αἰμυρᾶ κέρατα : Ὀππ. Κυν. 2, 445 όξυκέρωσ θήρ, Εὐστ. εἰς Διον. Περ. 1004 κέρανωχα τὸν όξυκερῶν φρσιν ὁ παλαιοί.

όξυκαστρον (ιτά) νεώτ. τεχνικὸν ἐργαλεῖον ἐν εἰδίσι κοπέλας ἡ γλυφίδοσ ἐν χρήσει παρὰ τοῖσσι ἀθηρουροῖσ, λεπτουροῖσ, τρυφευταῖσ κτ.

όξυκεφαλία (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότησ τοῦ όξυκέφαλου, τὸ ἔχειν όξυ στήμα, ἡ κορυφή τοῦ κρανίου ἐκ προῶρων συνστοσεῶσεσ τῶν οὐσῶν.

όξυκέφαλος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κεφαλὴν σχήματος όξείοσ : Πολυδ., 2, 43, Φιλοῦμ., 31, Σχολ., Ἀριστ., Ὀρι. 1295.

όξυκίνησια (ή) μτγν. όξυτης κίνησασ : Πτολ. Τετραβ. 1. Πορφ. π. Εὐα. Εὐαγγ. Προπ. 3, 12, Εὐνάθ. Β Σοφ. 473 Β, Ἰω. Λυδ. Μην. 2, 9.

όξυκίνητος-ον μτγν. ὁ ταχέως κινουόμενος : Λουκ., Ἀποκ. 28 τὸ όργιλον καὶ κοῦφοσ καὶ όξυκίνητον 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ ταχέως ἀντικαμβουομένοσ τι : Φιλ., 1, 605 όξυκίνητοσ δῖνοσ 3) ὁ ταχέως ἔξελοσόμενος, ἐπὶ δουβήλοισ : Κόσασ, Πρ. 1.

όξυκόλα (ή) ἔσφ. γρ. κωδ. ἀντὶ όξυκοῖλα.

όξυκόμηνα (ιτά) μτγν. ἔλαια διαταρούμενα ἐν ἄλλω ἡ ἐν όξει : Πετρῶν. 66, 7.

όξυκομῖ (ιτά) πάπ. εἶδος τι κόμμεκοσ.

όξυκομοσ-ον μτγν. ὁ ἔχων όξείαν κόμην, όξείασ, αἰμυρᾶσ καὶ σκλήρᾶσ τρήασ, ἐπὶ τοῦ ἔχινου : Ὀππ. Κυν. 2, 599 ἔχινιοσ όξυκομοσιν || ἐπὶ τῆσ ἑλάσοσ, ὁ φέρων ἐπὶ τῆσ κεφαλῆσ κέρατα με όξείασ άκρας : αὐτ. 194 όξυκομοσ κερᾶροσ ἔθροσ || ἐπὶ ἰχθύοσ, ὁ ἔχων όξείασ ἀκάνθησ : Μάσκειλλ. Σιδ. 21 2) μτγ. ἐπὶ πίτυοσ, ὁ ἔχων φύλλα Βελονοειδῶ : ΑΠ Συμμ. 5, 46.

όξυκομοσ ἔσφ. γρ. κωδ. ἀντὶ όξυκόμοσ.

όξυκόρακος-ον μτγν. ὁ ἔχων όξείον κέρατα, όξείαν, ἀγκιστροειδῆ άκραν : Παῦλ., Αἰγ. 6, 87 όξυκοράκιω σμιλίλω.

όξυκόραμα-στος (ιτά) γλῶσσα, τὸ όξυκόρατον βλ.

όξυκόραμα-στος(ιτά) γλῶσσα, ὁ πωλῶν όξυκόραμα, όξυκόρατον βλ.

όξυκόρατον (ιτά) ἱερᾶνωμῖ μτγν., ἰων. κρητον ὄνοισ μεμνημένοσ μεθ' ὀδατοσ : Διοσκ. 2, 105, Ἀρετ., ὈΞ Νούσ. 1, Γαλλ. 11, 439, Ἀντιλλ. π. Μοσθ. 1, 1ατρ. 73 όξυκόρατω ποτιζόμεν, Ἀεί. 15, 1.

όξυκόραμα (ιτά) γλῶσσα. κ.-κόραμα κρόσιν ἐν όξει.

όξυκόραρινη (ή) νεώτ. . . πᾶν κροσιν τῆσ όξει-όσασεσ τῆσ κωτταρίνησ ἔχων μεγάλην ἀναγωγικὴν δύναμιση καὶ ἱκανότητα εἰς τὴν ὀσπορρόφωσιν χρωστικῶν οὐσιῶν.

όξυκόκωτος-ον ὁ δι' όξείασ φωνῆσ, μεγαλόφωνοσ θρηνηθεῖσ : Σοφ., Ἀντ. 1316 παιδοσ τόδ' ἔσθετ' όξυκόκωτον πάδοσ.

όξυλάθεσια (ή) μσν. ἡ όξυτης, ταχέυτης εἰς τὸ ἐπιλαθᾶνεσθαι εὐκαιρίας Εὐστ. 123 ἐπὶ ἄν. ὁ Ἑκατόγχερ, ὁ πολυχέρ, ἡ πράξων, ἡ πλήθεσ στρατοῦ ἡ μηχανάσ ἡ δ' ἐν τοιοῦτοσ δραστηριότησ, όξυλάθεσια ἔργων λέγεταισ : πρδλ. όξυλάθεσια.

όξυλάθη (ή) μσν. εἶδος πυράροσ, ταμνιλάσ : Κεδρ., Γεδοργ. 19 τούτοσ δὲ φασὶ διά μυστικῆσ εὐόχης τὴν όξυλάθην δεξιόμενον ἐκ τοῦ άέροσ τὴν

χαλκευτικήν Αιγυπτιακήν παραδοῦσαν' ἠβλ. Σουίθ. ἐν λ. ἠφασιος.
όξυλαθής -ους-ές ὁ ταχέως λαμβάνων τι, ἐπι-
 ρητοῦ: Ἀριστλ. Ζ1 619b, 29 φύσει γάρ ἐστι φθο-
 νερός καὶ δέξινενος ἐπι δὲ όξυλαθής.
όξυλάθεια ἡ ἰσχύς ἡ όξυλάθεια βλ.: Σχόλ.
 Ἰκ. N 527 ἀκμής καὶ όξυλάθειας χρέεις.
όξυλάθειον ἰσότ' Ἐπιγρ. ὕποκορ. τοῦ όξυλάθ-
 ἰού. **όξυλάθεος**-ον μαν. ὁ όξυλαθής βλ.: Εὐστ.
 1753,50 τὸ δὲ δέξινει καὶ όξυλάθος ῥηθεῖαι ἐν,
 καὶ ἡ κατ' αὐτὸν ἀποδοῖ, όξυλάθειαι: 2) ἡ όξυ-
 λάθει βλ.: Σχόλ. Ἰκ. E 477 ἐπυράσιν τοῦ όξυλάθωνος.
όξυλαθεῖω-έω ταχέως ἐπιλαμβάνομαι εὐκαιρίας,
 δραστηρίως ἐνεργῶ: Ἐεν. Ἐλλ. 7, 4, 27 ὄσοι μὲν
 οὖν ἐγγυτάτα τὸ ἐτύγχανον δυνεὶ καὶ ώξυλάθου-
 σαν, ἔξληγον, Μέν. Ἐπιτρ. 528, Γαλ. Σοφιστ. Γυμν. 3.
όξυλάθος-ος ὁ όξέως, ταχέως λαλῶν: Ἀριστοφ.
 Βάτρ. 815 όξυλάλον... θήγοντες ὀδόντα.
όξυλάπαθον ἰσότ' ἰμην, μαν. κ. -ος τὸ φυτὸν
 λάπαθον τὸ οὖλον, τὸ ἀργιολάπαθον: Διοσκ. 2, 114,
 Ἀρετ. Ὁξ. Νοός. 2, 2, Γαλ. 6, 635, Γεωπ. 2, 5, 4.
όξυλαυκος-ον ἰμην. ὁ ἔχων χρώμα δέξινον
 πορφυροῦν καὶ λευκὸν: Παχυμ. 1, 4, 29 τὰ
 όξυλευκα παρῶσιμα ἀπελάθου κατὰ τρόπον.
όξυλήκτος-ον νεώτ. ὁ ἀπολήγων εἰς όξείαν
 ἀκρὰν: όξυλήκτων ὄρωνος.
όξυλίθι ἰσότ' ὄμη. τὸ φυτὸν λάπαθον τὸ όξυλάπαθον.
όξυλίθος ἰσότ' νεώτ. μίγμα χλωριασθέντος καὶ
 ὑπεροξείδιου τοῦ νατρίου, τὸ ὁποῖον ριπτόμενον
 εἰς τὸ ὕδωρ ἀναθίδει όξυγόνο.
όξυλίπαρος-ον ὁ ὀπότευκόμενος ἐξ όξους καὶ
 ἐλαίου: Τιμοκλ. Ἰ. Ἀθῆν. 7, 295B ὄσα τε τῶν γενῶν
 ἐν όξυλίπαρῳ τρίμασι σκευάζεται, Σωτ. Κομ. 1, 19
 όξυλίπαρον χυμῖον.
όξυλίπης ἄρτος ἰσότ' ἰμην. ἄρτος παρασκευασμέ-
 νος δι' όξους καὶ λίπους: Γαλ. 10, 575, Ἀετ. 5, 68
 τρέφειν δὲ ῥεῦσις μὲν ἐπι τῆς γαστρὸς, ἀλιφ-
 τῆς τε καὶ τοῖς καλοῦσι μόνον όξυλίπῃσι ἄρτοις.
όξυλαθεῖω-έω λεξ. ἔχω όξείαν τὴν ἀκρίην Σουίθ.
 Δόξα. Ἰ. Ἡσ. ἔδομιον... ἰοόξυλων.
όξυμάθεια ἡ ἰμην. τὸ όξέως, ταχέως μαθάν-
 ον: Στραβ. 2, 3, 5 τὸς ἡ όξυμάθεια τῆς διαλεκ-
 τῆς, ἀφ' ἧς ἱκανὸς ἦν περὶ τὸν βασιλέα
 ἰδ. ἀνάγν. όξυμαθία.
όξυμάθης -ους-ές ἰμην. ὁ όξέως, ταχέως μαθ-
 ᾶντων: Φρόν. Σοφ. Παρ. 97B, Σουίθ. ἐν λ. θυμῶστος.
όξυμάλον Περσικὸν ἰσότ' ἰμην. λακ. ὄνομ. τοῦ
 κοκκύμηλον Περσικόν, δασακήκον: Ἀριστοφ. Βυζ. π.
 Ἀθῆν. 3, 83A τὰ κοκκύμηλά φησι τοὺς λάκωνας
 καλεῖν όξυμάλα περσικά, Ἡσ.
όξυμαχος-ος νεώτ. ὁ ἀντιστάμενος εἰς τὴν
 διαδρωτικήν ἐπιθρείαν τῶν όξέων: όξυμαχα ἐπι-
 χρισματα - κρατερώματα.
όξυμηλής -ους-ές ὁ όξέως ὄδων: Ἀριστοφ. Ὀρν.
 1095 ἰσφ. ἀνάγν. διορθ. όξυ μέλοισι.
όξυμμελίτης ἰσότ' κ. νεώτ. τὸ όξυμμελίκρατον
 βλ.: Ἰνν. Διαίτη. 19 χρῆσται δὲ ποτῶ... όξυμμέ-
 λιτι χυμῶσος μὲν Βερρωῶ, θέρους δὲ φυρωῶ,
 Λυσ. ἀπ. 42, Ἀριστλ. Πρ. 922a, 6' πρὸ Διοσκ. 5, 14,
 Γαλ. 15, 677' || π. νεώτ. εἶδος ἰατρικοῦ σκόνου
 ἐξ όξους μετὰ μέλιτος.
όξυμμελίκρατον ἰσότ' ἰων. -κρήτων ποτὸν ἐξ όξους
 καὶ μέλιτος: Ἰνν. Τόν. Ἀνθρ. 17' ἠβλ. όξυμμελί.
όξυμμερνος-αν ὁ όξέως μελετήθεις, ὁ πολλῆς
 τυχῶν μερμῆσις: Ἀριστοφ. Βάτρ. 877 ὄταν εἰς ἔριν
 όξυμμερμῆσις ἐλθῶσι στρεβλοῖσι παλαίμασι
 ἀντιλογοῦντες.
όξυματρία ἡ ἰμην. κεφάλαιον τῆς ἀναλυτικῆς
 χημείας πραγματευόμενον τὸν προαδιορισμὸν τῶν
 όξέων τῶν περιεχομένων ἐν τῇ διαλύματι.
όξυματρικός ἡ-όν νεώτ.. ὁ ἀναφερόμενος εἰς
 τὴν όξυματρίαν βλλ.

όξυμτρον ἰσότ' νεώτ. ὄργανον πρὸς προαδιορι-
 σμὸν τῆς όξείτητος τοῦ γάλακτος: 2) ὄργανον
 πρὸς προαδιορισμὸν τῶν ἐν τῷ αἵρει ποσότητος
 όξυγόνου καὶ όξύτων δ. εὐθιόμτρον.
όξυμήνιτος-ον πθ. ὁ ἐπιφέρων όξείαν μῆμν,
 ὄρηγν (ἐπὶ τῶν Ἐρινώων): Αἰσχ. Εὐμ. 472 φόνου δι-
 ἀσπειν όξυμήνιτος δίκας.
όξυμτρα ἡ ἰμην. βοτάν. γένος φυτῶν τῆς οἰ-
 κογεν. τῶν ἄνωμοειδῶν.
όξυμλόχος-ον ὁ όξέως, ταχέως μέλων: Αἰσχ.
 Ἐπι. 1028 όξυμλόχοις προσσέδειν οἰμῶμασιν.
όξυμορφος-ον μαν. ὁ ἔχων όξείαν μορφήν:
 Δαμοσκ. 1, 679B πατρόθεν όξυμορφον.
όξυμορσίνη ἡ ἰμην. κ. νεώτ. ἡ κεντρομορσίνη,
 τὸ φυτὸν όξυμορσινῆ ἡ ἀκανθώδης: Διοσκ. 4, 144
 «μορσίνη ἄγρια» οἱ δὲ, ἱερδομορτον, οἱ δὲ, όξυ-
 μορσίνη, Ἀνδρόμ. π. Γαλ. 13, 842, Ζώνη. π. Μοτθ.
 Ἰατρ. 350 μορσινῆ φύλλα καὶ όξυμορσινῆ, Γαλ.
 6, 643' δ. χαμαιμορσινῆ: || νεώτ. βοτάν. γένος
 φυτῶν τῆς τρέξεως τῶν λειριώδων.
όξυμορφος-ον ἰμην. κ. νεώτ. ὁ κατ' ὄδῶν τρό-
 πον μωρός, ὁ φαινόμενος μωρός: || τὸ όξυμω-
 ρον όξεία τις ἐκφρασις, λόγος εὐφής όξύτερος
 φαινόμενος καθ' ὅσον φαίνεται ἀνόητος ἡ παρὰ-
 δοξος: Σέρβ. εἰς Οὐεργιλ. Αἰν. 7, 295' || νεώτ. εἰδ.
όξυμορπον στήμη στήμη λόγου, καθ' ὃ συνάπτον-
 ται ἔνωσιαι ἀποκλιθεῖσαι μὲν κατὰ τὸ φαινόμε-
 νον ἀλλήλας, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν ἐκφράζουσαι τὴν
 ὁρθὴν ἴσιν σπεῖδα βραδέως].
όξύντρον ἰσότ' ἰμην. μίγμα όξους καὶ νίτρου,
 σόδας: Παύλ. Αἰν. 5, 4.
όξυνόγλυκος-ον μαν. ὄμη. ἔσφραγ. ἀντὶ όξίνου,
 ὁ ἔχων ὄξυν όξων καὶ γλυκείων: Πρόδρ. 2, 165
 καὶ τρίτον όξυνόγλυκος κροκότη μαγειρεῖται.
όξυνόσια ἡ ἰμην. νεώτ. ὁ όξείτης τοῦ νεῦ, όξεία ἀν-
 τλήφης ἡ ἱκανότης τοῦ ταχέως ἀντιλαμβάνεσθαι.
όξυνόσια ἡ ἰμην. όξεία, ἐντογος καὶ ταχέως
 ἀναπτυσσομένη νόσος: Κατ. Ἀστρ. Κ. 1, 119.
όξυνόςιο ἰμην. κ. θίνος ὁ όξείνης σίνος βλλ.:
 Γεωπ. 4, 5, 5 ὄταν όξυνόςιο γένηται.
όξυνόσους -οος-οον-οον μαν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων όξύν
 τὸν νοῦν, ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ ταχέως ἀντιλαμβάνε-
 σθαι: Σχόλ. Αἰσχ. Πέρσ. 93, ΚΜανασσ. Χρον. 5705
 βουλευτῆς όξυνόσους.
όξυντήρ -ἄρος ἡ ἰμην. ὁ ποιῶν τὸ όξύν, όξύνων,
 ἀκόνων, ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ ταχέως ἀντιλαμβάνε-
 σθαι: Σχόλ. Αἰσχ. Πέρσ. 93, ΚΜανασσ. Χρον. 5705
 βουλευτῆς όξυνόσους.
όξυντήρ -ἄρος ἡ ἰμην. ὁ ποιῶν τὸ όξύν, όξύνων,
 ἀκόνων, ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ ταχέως ἀντιλαμβάνε-
 σθαι: Σχόλ. Αἰσχ. Πέρσ. 93, ΚΜανασσ. Χρον. 5705
 βουλευτῆς όξυνόσους.
όξυντικός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ όξύνειν
 2) ὁ μετατρέπων τὴν εἰς όξύν.
όξυντρα (τὰ ἀμοιβή διὰ τὸ ἀκόνισμα ἐργα-
 λείων: Ἐπιγρ. όξυντρα σιδήρου, αὐτ. τῶν Βακ-
 τῶν σιδηρῶν Παρμένοντι όξυντρα.
όξυνω κ. νεώτ., παρατ. (παρ)ώξυνον, μέλλ. (παρ)
 όξυνῶ, ἀόρ. (παρ)ώξυνω, παρακ. (παρ)ώξυνκα,
 μέσ. κ. παθ. (παρ)ώξυνομαι, παρατ. (παρ)ώξυν-
 ῶμαι, παθ. μέλλ. (παρ)ώξυνθήσομαι, ἀόρ. (παρ)ώ-
 ξυνθη, παρακ. (παρ-)ώξυνῶμαι κ. ἰμην. (ἀπ-
 συνη)ώξυσμαι, ὀπερα. (παρ)ώξυντο, καθιστῶν τὸ
 όξύν, κοπιερός, ἀκονῶ: Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 790, 5 ἔγχεος
 όξύνειν σιδήρω κ. παθ.: Διον. Περ. 177 ἀκρη ἔς
 μχόν όξυνεῖσθαι' || ἐπὶ τῆς ρινός: Γαλ. 17, 111,
 998 ἡνθα ώξυνεῖται, Μηνω. 1, 17 ἔσπερ. ἀνάγωμα
 Σοφ. Σολ. όξυνεῖ δὲ ἀπόστομον ὄρηγν εἰς βου-
 φαίαν' || μτφ. καθιστῶν τὸ όξύν, διαπεραστικόν:
 Σιμλ. ΑΠ 304, 5 τὴν βλαπτικὴν ἀσθεσίαν ὄξυνει
 πλέον, - όξυνεῖ τὴν φωνήν' || κ. νεώτ. καθιστῶν
 τὴν ἀντιληπτικότερον: τὸ σταυρολεξά όξύνον τὴν
 δίδοναι: || αὐτὸ γίνομαι όξύν, ἐπὶ πόσου:
 Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 11' 2) μτφ. παροξύνω, παρορ-
 γίζω, ἀρεθίζω: Σοφ. Τρ. 1176 καὶ μὴ ἠμῖναι τοῦ-
 μόν όξύναι στόμα κ. παθ.: Ἦρ. β. 138 ὁ δὲ ταθ-

τα άκούσας καί ὀξύνεις πέμψει .. Ἰνπίδας· πρὸλ. Πά' τε ξ' 2,19,14 ὀξύνου καί θυμώδης· 3) η. γραμμ. θέτω τόν τόνον ὀξείαν, ὀξύνων· Ἐπιφ. Αντων.29,5 (παθ·) 4) καθιστώ τι ὀξινον, ξινόν· Γαλ.6,91· || παθ. εἶμαι ἡ γίνομαι ὀξινός, ξινός· Ἀριστλ.ΖΓ 753α,23. Λουκ.Ἐπ.Κρον.26 μῆ θ οἷνος ὀξυνθή· || ὄμ.κ.ἀντ.θ. ἐν τῷ ἐργῷ· Θεόφρ. Φ1,4,3 τὸν ὄνον οὐ διαμείνει, ἀλλ' . . ὀξύνειν.

ὀξύνωτος (ὀ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν φθίνων τῆς ὁμοιογεν. τῶν μυιοθηριδίων.

ὀξυόδοις-ὄδοσις (ὀ,ῆ) μτν. κ. μαν. ὁ ἔχων δέξει δόδοιτας· Νόν.Δ 140,484 ὀξυόδοι κατὰ γράφαντι γενεῖω, Ἰτέξ,εἰς Λυκοφρ.34· || κ. μτ. οὐδ. οὐσα· πρὸλ. Λοδέκ.Παρολ.248.

ὀξυόδοις-εντος-εσσα-εν (ὀξυῆ) ὁ κατασκευασθεὶς ἐκ ξυλοῦ ὀξύς, ἀπὸ ὀξύα· Ἦσα. κόξυδοις, ὄξει ἡ ὀξύλων· ὀξύα θὲ εἶδος δένδρου· ἠὲ ἓκ τοῦ ὀξύς παραγωγῆ θένειναι πιθανή· Τλ.Ε 568 τῶ μέν θῆ χεῖρας τε καί ἔγχεα ὀξυόεντα, αὐτ.Ξ 443 δουρί μετάλμενος ὀξυόεντι.

ὀξυόξια (ἠ) νεώτ. χημ. τάξις ὄργανικῶν οὐξέων περιχομένων ὑδροτόξια βλλ.

ὀξυόπητις (ὀ) σχόλ. ὁ βλέπων ὀξέως· Σχόλ.Νικ. Ομο.392.

ὀξυόσιμα (ἠ) νεώτ. κ. ὀξυόσφορησία ἰδιαίχουσα ἀνόπτεις τοῦ αἰσθητηρίου τῆς ἀσφρήσεως ἰοία η. πιασι φυλακῆ κ. ἐπι τινων ζῶων.

ὀξυόστρακος-ον μτν. ὁ ἔχων δεῦ ὄστρακον· Λουκ.Λεξίφ.13 πῆλεια ταυτί ποτήρια, ὀξυόστρακα, ἐξοπυδόκτα.

ὀξυούρις-ἰδος (ἠ) νεώτ. κ. ὀξυούρισι (ὀ) γένος ημιματοδῶν ἐλιμνίτων.

ὀξυπαγῆς-οῦς-ές μτν. ὁ ἔχων ὀξείαν αἰμῆν, μυτερός· Ἄντιφ.Σιδ.ΑΓ16,109 ὀξυπαγεις ἀτάλκας, Νόν.Δ 14,385 ὀξυπαγῆς ὄνουῆ· || ὁ ἀκανθώδης· Ὀπν.Ἄλ.1,261 ὀξυπαγῆς κάραδος.

ὀξυπαθῆς-οῦς-ές ὁ περιπαθῆς· || συνήθ. ἐπίρρ. ὀξυπαθῶς Σουίδ. «ἴαν περιπαθῶς».

ὀξυπαιδερωτικός-ον μτν. ὁ ἔχων χρώμα δεῦ τοῦ φυτοῦ παιδερωτικός· Ἰστ.Αιγ.Αἰθρηλικῶν.46.

ὀξυκαρῶδητος-ον ὁ ὀξέας, ἀγριως φωνάζων· Τιμόθ.Μιλ.Πέρα.76.

ὀξυκαρῶτῶ-ἄω μτν. ἔθωφ, φήγω ταχέως· Γαλ.19,649 ὀξυκαρῶταν χυμόν.

ὀξυεινήσις (ὀ) μτν. κ. μαν. ὁ ταχέως αἰσθανόμενος πέναν, ὁ ταχέως πένων· Ἄνωμ.ΗΝικ. 182,9. Πρόκ.εἰς Ἡσιόδ.Εργ.522 τένηςθα λῆγεται ὁ ὀξυεινῆσις καὶ προτένηςθα, Φιλῆξ Ψυχ.3,8.

ὀξυεινός-ον ὁ σφόδρα πένων, πεναιλέος, ἀσηφάγος, λαλιμαργός, ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ· Ἀριστλ.Ζ1 δ19δ,26 φύσει γὰρ ἐστὶ φθονερός καὶ ὀξυεινός· ἐπὶ πρσα· Ἄντιφάν.27δ, Εὐδοκ.10,4 κ. μτφ· Πλάουτ. Ἠδ.512F πρὸς τοὺς λόγους ὀξυεινός.

ὀξυεινέρης-ετός (ὀ) μτν. μίγμα ὀξύου καὶ πεπρωέως· Ξενοκρ.π. Ὀρειδ.2,58,84.

ὀξυεπιτής-οῦς-ές σχόλ. ὁ ὀξέας, ταχέως πετών· Σχόλ. Ὀδ.3,372.

ὀξυεπιτρέξ-ον Ἦσα. εἴης πόμον εἶδος οἱ γεωργικῶι φασίνα.

ὀξυκακῆς-οῦς-ές ὁ ἔχων ὀξείαν αἰμῆν, μυτερός· Αἰσχ.Χο.640 ξίφος . . ὀξυευκέος οὐτά.

ὀξυπηγῆ (ἠ) νεώτ. πηγὴ περιχομένη ἀφθονον ἐλευθέρων ἀνθρακικῶν δεῦ ἐν διαλύσει.

ὀξυπικρός-ον ἀρχ. λέξ. κ. νεώτ. ὁ ὀξῆς ἄμα καὶ πικρός, ὁ θριμύς· Ἦσα. ἐν λ. ὀξυευκέος.

ὀξυπλητικός-ον ὁ πληγείς ἔξ ὀξέος, ἰσχυροῦ ἀγλήματος· Σοφ. Ἄντ.1301 ἡ δ' ὀξυπλητικός ἠδε βω- λια πέριξ ἱεῖκ. δ. ἀνάγν. ὀξυθητικός.

ὀξυπληθῆς-ἠτος (ὀ,ῆ) ὁ ὀξέως πλήθων, ὁ ὀξέως ἔντονος· Σοφ.ἀπ.524 ὀξυπληθῆς γούος.

ὀξυπλάους-οῦς-ον νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ταχέως πλέων· || ὁ πλέων ὑπὸ γωνίαν ὄσον τὸ

δυνατὸν ὀξείαν πρὸς τὸν ἀνεμῶν ἴσον τὰ λατίνα, οἱ κέρκιουροι, αἱ βρατσάραϊ.

ὀξυοβητής (ὀ) γλωσσ. ὁ ἐπιταχύνων τὸ βῆμα.

ὀξυοβησία (ἠ) γλωσσ. ἡ ταχυπόδια.

ὀξυοβηδῶ-τω γλωσσ. ἐπιταχύνων τὸ βῆμα.

ὀξυοβηθία (ἠ) γλωσσ. ἡ ταχύτης εἰς τὸ τραχεῖν καὶ χωνεῖν.

ὀξυορίος-ον μτν. ὁ ἐπιταχύνων τὴν πορείαν, τὴν χώνευσιν, ὁ πεπτικός· Φιλομ.π.Ἀέτ.9,23 ὀξυορίος (προφῆ) || τὸ οὐδ. ὀξυορίον φάρμακον· Φιλομ.π.Ἀέτ.9,23 ὀξυορίος μτν. ὁ ὀξυορίος βλλ.· Γαλ. 14,751. Ὀρειδ.ἀπ.46.

ὀξυορίος-ον μτν. ὁ ἔχων ὀξὸν πόρον, στόμα· Ὀπν.Ἄλ.2,406 ὡς δ γε σάρκας δάπτων-ὀξυορίοιο κατέσπεσαν ἀγγοος ἐξω· 2) ὁ ταχέως πορευόμενος, διερχόμενος, ὁ ἐνεργητικός, ἐπὶ φαρμάκων· Διοσκ.3,58 μέγγυται θε ἡ ῥίσα . . χρῆσι- μως καὶ τοῖς ὄξε· καὶ τοῖς πεπτικαῖς δυνάμει.

ὀξυορρόφος-ον μαν. ὁ ἔχων χρώμα ὀξυορροφουρόν· Βλεμμ.δε chymia ms. ἔφηρον τετε- λειωμένον τῆ χροία ὀξυορροφουρον.

ὀξυορρῶς ἐπίρρ. μαν. ἐν ταχείᾳ πορείᾳ· Στουδ.Θεοδ.740 [ἐκδ.Μιλ.]

ὀξυοπούς-οδος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ταχεῖς πό- δας, κώκυπος, ταχύς· Εὐρ.Ὀρ.1550 τόνδε λεί- σον Μενέλεον ὄρωμν πέλας ὀξυούου· 2) νεώτ. ζωολ. γένος σταφυλινοδῶν ἐντόμων κολεοπτέρων.

ὀξυορρῶσις -ον ὁ ἔχων ὀξείαν πρῶραν ὄθ. ὁ εἶς δεῦ ἀποκλῆων, ἔχων ὀξείαν ἀκραν, ὁ μυτερός· Αἰσχ.Πρ.623 ὀξυορρῶσιος βρέμων ἐν αἰμῆσι, Ὀπν.Ἄλ.3,333 ὀξυορρῶσιος ῥάχις· Ἰπ.Ἀχαῖν.Λεξ. 31αα 458 γρ. διὰ ἠ.

ὀξυορρῶσις -ον ὁ ἔχων ὀξείας ἡ ταχείας πτέρυ- γας· || εἶδ. ὡς οὐσα. ὁ ὀξυορρῶσιος· Ψάδισα. 4,52· || κ. τὸ πτηνὸν ἱεράξ· Κλήμ.Ἀλ.Στρωμ. 5,8,521· || ὄμ. σημ. κ. τὸ οὐδ. ὀξυορρῶσις· Πλάσα· || τὰ ὀξυορρῶσι αὶ ὀξεται, ταχεῖα πτέ- ρυγες, τὰ γρήγορα περὰ· Αἰσων.Μούθ.3,4 περικό- φος αὐτοῦ τὰ ὀξυορρῶσι.

ὀξυορρῶσις -ον μαν. ὁ ἔχων δέξεις, μυτερούς γλυτούας· Ἰππιατρ.14.

ὀξυοπύδοις-ον μτν. ὁ ἔχων ὀξὸν, μυτερόν πυθμένα· Ξενοκρ.π. Ὀρειδ.2,58,85.

ὀξυοπυκνός-ον μτν. ὁ κατά ἕνα τόνον ὀξυε- ρος τοῦ πυκνός, ὁ μετ' ὀξυπύτου πυκνός· Κλεω- νίδ. Ἀρμ.4,9 ὀξυοπυκνός φθόγγος, Βακχεί. Ἀρμ.27· πρὸλ. Ἀριστειδ.Κ.1,6.

ὀξυοπύδοξ -άκος (ὀ,ῆ) ὁ ὀξυοπύδοις βλλ., ἐπὶ ποτηρίων· Εὐδοκ.π. Ἀθῆν.11,471D μέλαιναν, ἐκώ- κλωτον, ὀξυοπύδοκα, ἀτίλβουσαν.

ὀξυοπύδων-ωνος-ον μτν. ὁ ἔχων ὀξὸν πύγωνα, ὁ μετ' μυτεροῦ μοῦσι· Ἠφαίστ. Ἀστρ.2,2.

ὀξυορρηγία (ἠ) κ. νεώτ. ὀξινός ἐρηυγῆ, ἀναγω- γῆ ἀπὸ στομάχου, ζήλια τοῦ στομάχου δι' ἑλληθί πέφον· Ἰπν. Αφορ.ὀ1 ἐν τῆσι χρονίσιεν λειπετε- ρίσιεν ὀξυορρηγίᾳ ἐπιγενομένην πρότερον σημείον ἀγαθόν, Ἀρετ.Εξ.Παθ.2,3, Γαλ.6,344, Ἀέτ.9,43· || ἡ δυστορία ἡ ὀξυθιμρία, ἡ ἐκ κακῆς, ἐκ δυσ- τρόπου διαθεσεως προερχομένη· Ἀριστφ.ἀπ.473· πρὸλ. κρουμοσορρηγία, ὄξυορρηγία.

ὀξυορρηγίω-ίωμ μτν. πάσωv ἔξ ὀξυορρηγίας βλλ., κρευσίωμα ξινά· Διοσκ.4,1 μετὰ μέλιτος κωφῶ ἀνοῦως καὶ ὀξυορρηγίῶσι διδοται, Ἀντιλ.π. Ὀρειδ.6,8,3· πρὸλ.Φωτ. κόξυορρηγίαι, ὅταν υεθ' ἡμέραν ἐποξύουσα ἡ τροφή.

ὀξυορρηγίωδης-οῦς-ές ὁ πάσων ἔξ ὀξυορρηγίας· Ἰπν. Αφορ.6,33, Δαιατ.28 2) ὁ προκώλων ὀξυ- ορρηγίαν· Ἀρετ.Χρον.Παθ.5,8 ὀξυορρηγίῶδες φύ- σαι, Γαλ.10,579 ὄ- ἀπεψία.

ὀξυορρηθῆς-οῦς-ές κ. ὀξυορρηθῆς (ἠ)σα· ὁ ὀξυο- ρρηθῶς βλλ.· Πίνδ.Ὀ 9,91 ὀξυορρηθῆ δὴλωv μετ' εὔ-

στρόφου δολιχότητος || η Ἡσ. «δευρρηπής»
 δέξος βαρών, η πέπλον, η κινούμενη.
δευρρηπός ἐπίρρ. ὑγν. κατά τρόπον δευρρηπῆ βλ. Μάρκ. Ἐρ.104B.
δούρριζα ἰή νεώτ. χμ. πάσα ρίζα ἥτις ἐνουμένη μεθ' ὀδροφύλων σχηματίζει δέξυ.
δούρριπ-ἴνος ἰό,ή ἰρίκι κ. -ρίσις ὁ ἔχων δέξεται καὶ λεπτήν ρίνα : Ἰνν.Ἐπιθ.2,5,1.
δούρριπος -ον κ. νεώτ. ὁ δούρριπ βλ. Ζωορ.ἐν λ.Γραῦδον ἰναρεμβολή.
δουρρόδιον ἔλαιον (τό) ὑγν. ροδέλαιον μεμιγμένον μετὰ δέξος : Αθην.2,67P οὕτως οὖν ἐραυμέν καὶ δουρρόδιον, Γαλ.11,559. Πλωσ.
δούρροδον (τό) νεώτ. δέξος ἐν φ' ἔκεινον πρὸς εὐδροχίην πέταλα ρόδων, τριανταφυλλόξυδα.
δουρροπία ἰή ὑγν. ἡ ταχεία μεταβολή, ἐξαφάνισις : Βέττ.Βάλ.299,35 δουρροπία τῆς ὥρας.
δούρροπος -ον ὁ ταχέως ρέπων, κινῶν πρὸς τὸ ἐν μέρος ὁ ἔχων δέξεται ροσλή, κλίσιον, κυρ. ἐπὶ ζυγοῦ ἀνορθώσις ὑπὸ δουρροπος πρὸς τὴν ὀρθήν, ἀνορθώσις καὶ ταχέως ἐξαποτομῆς εἰς ὄρθην, δούθυμος : Πλάτ.Ἐπειρ.144A ἰ το δέξεται . . πρὸς τὰς ὀρθὰς δούρροποι εἰσι, Ἰουλι.Λόγ.265D δούρροπος εἰς ὄρθην κ. γεν. σφοδρὸς, εὐερέθιστος : Μένν.2 ναὺς δούρροπος πρὸς τὰς μακρονίνας κ. σφενδύας : Πλάτ.Ἰων.41B ἀσθενή ποιήσας τὸν θυμὸν δούρροπον ἀπεργάσασθαι || τὸ δούρροπον ἡ ὀρθητικότης ἡ σφοδρότης Λογγίν.18,1 τὸ δούρροπον τῆς πύσεως πρὸλ. δευρρηπῆ.
δούρροπος ἐπίρρ. ὑγν. κατά τρόπον δούρροπον βλ. Δίων Κ ἀν.50,3.
δουρροπηχτικὸν μέτρον (τό) πά. μέτρον χωρητικότητος ἐν Ἀλύτῳ.
δούρροπος -ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων οὐδὲ ρύγχος ὑπὸ ὁ ἔχων ἀεὶ ἀκμήν, μητερός : Ἐπιχ.51 δούρροπος βασιδῆς || δι. εἰδους γραφῆς : Φέλον.Ἰω.Υπομ.ΑΠρ.5,9 ὁ δούρροπος χαρακτήρ, αὐτ.Α'Υστ.1,13 ὁ δούρροπος τύπος 2) ὁ δούρροπος ὡς αὐτ. εἶδος ἰδύου ἐκγονος οὐδὲ ρύγχος : Ἡσιόδ. π. Ἀθην.3,1161 οὐκ ἀκλεῖς θνητοῖς γένος δούρροπος, Στράβ.17,24 γνωριμώταται δὲ ὁ τὸ δούρροπος καὶ ἡ λεπιδιώτης καὶ λάτος, Αἰλ.Στ.10,46 || νεώτ. (ζωολ. γένος ἰδύων γανοειδῶν τῆς ὀμοιογεν. τῶν δούρροπηχθῶν.
δόςος-όδος (ή) ὑγν. τὸ φυτὸν ὀξάλος τὸ δεξιόν : Πλίν.Φι.27,112 || ὅμ. τὸ φυτὸν οὐξόχοιτος βλ. : αὐτ.21,113 τὸ λάπαθον ἡ ὀξάλος : Γαλ.11,667.
δόςος-εἰσ-ὸ κ. μον. κ. νεώτ. ἰων. θηλ. δέξος ἰέν κωδ. σμν. ὁ τ. δέξιλη, ποί. οὐδ. κληθ. δέξος ἰάντι δέξαι, ὁ ἀπολύων εἰς ἀιμυρὸν ἄνθρωπ. μητερός, σουθλευρός, κοπερός, ἐπὶ ὄλων ἡ ἄ. πραγμ. κυρ. ἐκ μετάλλου : Ἰλ.Κ 335 ἐλε δ' ὀδὸν ἀκοντα, Ἡσιόδ.Α 457 ἐρουσάσμενος δ' ἄσρ οὐδ' κ. ἐπὶ πραγμ. οὐχὲ ἐκ μετάλλου : Ἰλ.Π 739 μωπίων δέξαι λάι, Ὀδ.1 382 ἰ μὲν μοχλὸν ἐλόνας ἐλάτιον, οὐδὲν ἐπ' ἀκρω κ. γεν. : αὐτ.Μ 74 δέξιον κορυφῆ ἰέλῃ τῆς κορυφῆς ὄρουσι, αὐτ.Ε 411 ἐκτασθεν μὲν γὰρ πάγοι δέξες, Σίμων.176 χρόνος δέξος ὀδόντας, Ἡρ. 7, 69 ἀντι δὲ σιδήρου ἐπὶν λίθος οὐδὲς πεπονημένους ἰώμευμενος οὕτως, ὥστε νὰ χρησιμοποιῆ ἀπὶ μαχαίρας, Ἀριστ.Α' Ἀναν.478b,5 τὸ οὐδὲ τῆς καρδίας, αὐτ.ΖΓ 752b,3 τὸ οὐδὲ τὸ φῶς, ΚΔ' Ἀποκ.1,16 ἐκ τὸν στόματος αὐτοῦ βουφία δίσταμος δέξος ἐκπορευομένη, Ἡλιόδ.π. Χειρουργικὸν τὸ οὐδὲ ἐργαλείον : Ἐπιγρ., Ἡλιόδ.π. Ορειθ.44,23,59 || δέξια γυνή η μικροτέρα τῆς ὀρθῆς : Ἀριστ.Τον.107a, 16 2) ἐν ἀναφ. πρὸς τὰς αἰσθήσεις, ἀλιγνός, διαπεραστικός, ναυστικός : Ἰλ.Λ 268 δέξεται δ' ὀδύνας δόνων μένος Ἀτρεΐδης, Ἰγν.Ἀπόλλ.374 δέξος ἡλίος, Πινδ.Ο 770 ἔχει τὲν νιν δέξιάν ὁ γενεθλιος ἀκτινῶν πατῆρ ἰέλῃ τοῦ Ἡλίου, Ἀρχλ.

εἰ Σείριος δέξος ἀλλὰ μωπον, Ἀνάστ.Ἰν.12 πῦρ οὐδ' ἐπὶ λύπης καὶ τῶν ὀμοίων : Ἰλ.Τ 125 τὸν δ' ἄγος οὐδὲ κατὰ φρένα τὸφε βασιταν, Ὀδ.Τ 517 δέξεται μελεδῶνας οὐδουρμένην ἐθεύσαν 3) γεν. ἰσχυρός, μέγας, ἔντονος : Πινδ.Ν 11,48 τῶν δ' ἐρωτων δέξεταιρ μανία, Ἡρ.9,23 μάχη δέξεται . . γίνεται ἰνασματάδουκ, Ἰνν.Ἀργ.Ἰηρ.16 ὀδόντατος ὁ πυρετός ἐκλάμπει, Σοφ.Φιλ.808 δέξεται φοιτῶ κατὰ ἄπερτατος, - δέξος πυρετός πρὸλ. Ἰνν.Διαίτ. τίλ.Πινδ.Π.3,97 δέξεταισι . . πάθαις κ. μ.φ. νεώτ. ἔντονος : δέξεται λογομαχία, - δέξεται πολιτικὴ ἀντιθεσις || ἐπὶ πραγμ. προσβαλλόντων ἰσχυρῶς τὴν ὄρασιν, λαμπρός, : Ἰλ.Ρ 372 πέπτατος δ' αὐγὴ ἡελίου δέξεται, αὐτ.ε 345 οὐ τε δέξεταιτον πέλεται σπῶς εἰσπράσασθαι δθ. ἐπὶ χρωμάτων : Ἀριστ.Ἐρ.1173 τρεῖς λόφους ἔχοντα καὶ φοινικῆ δέξεται πᾶν, Ἀριστ.Φυσιγν.806b,4 αὐ δέξεται χροιαί, Πλουτ.Κάτ.Νεωτ.6 πορφυρῶν . . ερυθρῶν καὶ δέξεται, Αἰλ.Στ.4,46 οὐτέτρα καὶ τηλαυχετέρα || κ. μον. ὁ δακνίθινος : Λέων Γραμμ.464 βάρδα τοῦ Καίσαρος ἐν τῇ προελύσει προερχομένων μετὰ ακαριαγμίου δέξος || ἐπὶ ἡχο. οὐδὲ, ὀφθάλμ. διαπεραστικός : Ἰλ.Ο 313 ὠρτο δ' αὐτὴ δέξεται ἀμορτῶρων, αὐτ.Ρ 89 οὐδὲ βοήσας Καλλυ.Θάν.βλ.95 δέξεται ἀφείσα φωνῆν || ἐπὶ ἴσων χρηματικῶν : Ἡσιόδ. Α 348 δέξεται χρέματα, νεπὶ δὲ σφαιρα ἀγνοτο ἡχώ || ἐπὶ χωριδίων : Ἀριστ.Ἀχ.804 οὐδὲ κεκράγατε || ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν ἀρακτικῶν ὄρνέων : Σοφ.Ἀντ.112 δέξεται κλάδων αἰετός || ἐπὶ τοῦ θηρίου τῆς ἀδόδος : Σοφ.Ἀντ.424 ὄρνιθος οὐδὲ φθόγγον || ἐπὶ τοῦ τέτιγος : Ἀριστ. Ὀρν.1095 ἠνικ' ἄν ὁ θεαστικός οὐδὲ μέλος ὀχέτας κ. ἐν φρ. π.Αισχ.Ἐπ.952 ἀπὸ λῶλαξον τὸν οὐδὲν νόμον ἰεραυγάσαν τὸ οὐδὲ ἄσμα τῶν || κ. ἐπὶ μεταλλικῶν οὐσιῶν κρουσμένων : Ἡσιόδ.Α 233 ἰσχεκε σάκος δέξεται καὶ λιγέως || νεώτ. λεπτός : δέξεται κραυγῆ || νεώτ. γεν. ἐπὶ μουσικῶν τόνων, ὀφθάλμ. ἰάντι. βαράκις : Ξεν.Κυν.6,20, Πλάτ. Τιμ.80Α ὄσοι φθόγγοι. βαράκις δέξεται τε καὶ βαρεῖς φαίνονται, Ἀριστ.Πρ.1403b,29 φωνὴ δέξεται, βαρεσία, μέση, αὐτ.Τον.106a,13 τῷ οὐδὲ ἐν φωνῇ μὲν ἐναντίον τὸ βαρὸν, ἐν ὄγκω δὲ τὸ ἀμβλύ || ἐν τῷ μουσ. δι δέξιῶν ἰδωρ. ἀνὶ κατὰ διάστημα ἑνός πέμπτου : Φιλ.δλ.δ, Ἀριστ.Πρ.920a,24 4) εἰδ. γραμμ. ἡ δέξεται ἰναρωφῶδι ὁ δέξος τόνος : Διον. Ἐρ.630,1 Ἀπολλ.δύσκ. Ἀντιων.35,10 ὅμ. κ. γεν. : Πλάτ.Κρατ.399B δέξεται συλλαβῆ, Ἀπολλ.δύσκ. Ἀντιων.60,1 τὸν τόνον φυλάσσειν ὄξων, Σέξτ.Ἐμ. Μαθ.1,113 οὐδὲ στοιχεῖον 5) ἐπὶ γέσσεως, δριμύς, στυφός, ἔντος : Ξεν.Κυν.6,231 δέξεται φακί, Πλάτ.Τιμ.74c δὲ δέξος καὶ ἀλμυρὸν ἔμφυθις ζώμωμα, Ἀλεξ.141,12 δέξος οἶνος, Διφιλ.18,1 οὐδὲ δέξος, - δέξεται εἰσασι || κ. ἐπὶ ὄσμη, ἐρεθιστικός : Ἀριστ.Πυκ.42a,30 || κ. κ. μ. τὸ πρ. : Ἀριστ.Ἀχ.193 οὐδεταιτον δέξεται τόνος 6) μ.φ. ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς αἰσθήσεως, ταχύς ἰδ. ταχύς εἰς ὄρθην, δούθυμος, εὐόρητος, εὐκόλος θυμῶνων, ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως : Ἰλ.Β 440 ὄρα κὲ θάσσαν ἐγειρομεν οὐδὲν Ἄρηα || κ. γεν. : Ἰγν.Ὀμ.β,14 μένος δέξος, Θέογν.366 δειλῶν τὴν τελευταία καρδίη οὐτέτρα, Σοφ.ΟΚ 1193 θυμός δέξος, Πλάτ.Γοργ. 463B νέος καὶ οὐδὲς, Ἀριστ.ἩΝικ.1126a,18 ὁ ἀκρόχοιλος δέξεται πρὸλ. δού-θυμος, -καρδῖος, -χολός 7) ὅμ. μ.φ. κ. νεώτ. ὁ ταχύς, ταχέως ὀνιλαμωμένον τόνος κ. ἐπὶ τὸν αἰσθήσεως, εἰδ. ἐπὶ τῆς ὀφθαλμ. : αὐτ.Ν 10,62 πάντων γενετ' οὐδεταιτον ὄμμα, Πλάτ.Φαιδρ.3,97 ὄφει . . οὐδεταιτῶν διὰ τὸ ἀσμάτος . . αἰσθήσεως || σμν. κτ. οὐδ. ἄσπρ. : Ἰλ.Ρ 675 οὐδεταιτον δερκαστῆ ἀποουρανῶν πετηνῶν ἰεῖν οὐδεταιτῆν τὴν ὄρασιν, αὐτ.Γ 374 οὐδὲ νόσος Διὸς θυγάτηρ ἰταχέως

παρετήρησει. Ὁδ.Ε.393 ὄξυ μάλα προτῶν, Ἀριστοφ.Πλ.1048 ὄξυτερον βλέπει, Πλάτ.Πολ.516C ὄξυτατα καθορῶν || κ. νεώτ. παροιμ.π. Ἀριστοφ. Πλ.210 ὄξυτερον τοῦ Λυγκάεως βλέπειν ἰένει ἔχοντος δευτέτην ὄρασην, Πλάτ. Ἀνοθ.39B δεινὸν καὶ ὄξεϊς κ. μτ. ἀπαρφ. :: Ὄουκ.170 οἱ μὲν γε νεώτεροι οἱ καὶ ἐπινοήσαι ὄξεϊς, Δημ.32 γυνῶναι πάντων ὄμεις ὄξυτατοὶ τὰ ῥήθιντα' || κ. μτ. αἰτ. :: Πλάτ.Πολ.526B εἰς πάντα τὰ μαθήματα ὄξεϊς Λοκκ. Ὄρχ.81 τὰς ἐνθυμήσεις ὄξυς' || νεώτ. εἰδ. ἐν φρ. :: ὄξεϊς τὴν ἀντίληψιν - τὴν κρίσιν'

8) ἐπὶ κινήσεως, ταχύς, εὐκίνητος, γρηγορός :: Ἡσ.5,9 τοὺς ἴππους. κ. ζευγυμένους ἕν' ἄρματα εἶναι ὄξυτατους Ἀριστοφ. Ἀριστοφ. Ὄρν.112 ὄξυν ἱερικίον ἐς τὰς χεῖρας ὄμιν δώσωμεν, Σοφ. Ἀντ.108 ὄξυτέρῃ κινήσεια χαλίῳ, Κάρωμ.3,15 ὄξεϊς οἱ πόδες αὐτῶν ἐκχεαί σῆμα' || ἐπὶ φήμης :: αὐτ. Αἰ.998 ὄξεϊα βάεις θιλλῶδ' Ἀχαιοὺς 9) ὄμ. μτφ. ταχύς, γοργός, ἐπιγών, ἀντίθ. βραδυς :: Ὄουκ. 4,126 τὸ εὐφθονο... ὄξεϊς ἐνδεικνύται ἵταται ταχεῖς εἰς τὸ δεικνύειν αὐτόι, Ὀνίσιανδρ.10,2 ὄξυ παραγέλωμα, αὐτ.6,1 ὄξυς καιρὸς ἰδέουσα πειρασσίς, Πόλ. ὄξυς δρόμος [ταχυδρομείον], αὐτ. 8,96 διάφοροι... ὄντες τὸν τρόπον, οὐ μὲν ὄξεϊς οἱ δὲ βραδεῖς ἀντίθ. ῥάθυμοις' || ὁ μετὰ σπουδῆς, ὁ βιαστικός, ὁ τεταραμένος, παραχώδης, ἀντίθ. ἡσυχίος :: Ἀριστλ. ΗΕὑδ.1240α,2, αὐτ. ΗΙ.Νκ. 116α,9' || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ νόσων, ὁ ταχέως ἐξελισσόμενος :: ὄξεϊα περιτονίτις - νεφρίτις | 10 | ὁ γύριος :: Σοφ. Αἰ.258 ὄξυς ὄξυς νότος ὥς, Θεόφρ. Φι.5,9,3 ἰένει φλογόγ.

όξυσαγμος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ὄξυ σάγμα :: ὄξυσαγμος θάλαμος ἰθαλάμας τῶν κελυφῶν ἀμυμονοειδῶν πινῶν ζώων.

όξυσακχαρον(τὸ) μτν. φάρμακον ἐξ ὄξου γονάτων κόμβων τοῦ σακχαροκάλλμου :: Συνέσ. Πυρετ.152 πρβλ. σάκχαρ.

όξυσθηνής(τὸ) ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ ὄξυτενῆς βλλ. **όξυστία**(τὸ) μτν. ἀνωμαλία τοῦ στομάχου, καθ' ἣν ἡ τροφή μὴ χυμενομένη καθίσταται ὄξυνος, ἀνεψία :: Ἀριστοτέλ.1,275 δεδειχ' τίνα τὴν βαρβάρων ἐπινοῶν μοι καὶ... καθελίαν τὸν δάκτυλον αὐτῶσι μέχρι τοῦ λαιμοῦ, καὶ τὴ ἐγγχεί... ὀνομάσαι δὲ αὐτὸ ὄξυστιαν' πρβλ. ὄξυρεγμία.

όξυσμα-ατος(τὸ) Ἐπιγρ. κτ. κληθ. ἡ ὄξυνσις, τὸ ἀκόνησις τῶν ἐργαλείων πρβλ. ὄξυντρα.

όξυστερος-ον μτν. ὁ ἔχων ὄξυ στέριον, ἐπὶ ζῶων ἐν παραβολῇ πρὸς ἀνθρ. :: Γαλλ.18(II),536.

όξυστομος-ον κ. μων. ὁ ἔχων ὄξεϊς, κοπετρούς ὀδόντας, ἐπὶ τῶν γρυνῶν :: Αἰσχ.Πρ.803 ὄξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνες' ἐπὶ τοῦ οἰστρου τῆς ἰούς :: αὐτ.674 ὄξυστόμω μύθει χρισθεῖς ἔμμανε σκιρτήματα' ἐπὶ ἐμπόδῃ :: Ἀριστοφ. Ὄρν.244 ὄξυστόμους ἐμπόδας κάπτεθ'.

|| ἐπὶ ξηροῦ, τὸ ἔχον κοπετρὰν κελίδα :: Εὐρ. Ἰκ.1206 ὄξυστόμον μάχαιραν ἐξ γαίης μυχοῦς' || ἐπὶ σικκῶν, ἡ ἔχουσα ὄξυα τὰ ἄκρα, τὰ χεῖλη :: Αντιλλ. η. Ὄρειδ.7,16,15, Ματθ.12,142.

όξυσχοινός(τὸ) τὸ φυτὸν βροῦλλον τὸ δὲ ὄξυφυλον, εἶδος σχοίνου :: Βατραχιο.163 ἔχγος δ' ὄξυσχοίνους ἐκάστω μακρῶν ἀρβέρει, Διοσκ.4,52.

όξυτάτης ὑπερβ. τὸν ἐπιρρ. ὄξέως βλλ. :: Ἐφραϊμ Σῦρ.3,2C ἀπὸ γῆς εἰς ὠρανὸν ὄξυτάτης προσφέρουσα τὰ αἰτήματα ἡμῶν.

όξυτέλειος-ον μτν. ὁ τελευταῖος εἰς ὄξυν ἵχον :: Πόλ.253.

όξυταλής-οὐς-ές μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὄξεα ἄκρα :: ὄξυτελεῖς διότηται τὰ διαστημάτα τῶν κηλιδωμάτων :: Ἰάμφ.1 Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,37 (ἰθβ. ὄξυτενός ἐν τῇ αὐτ. ἐνν. πρβλ. Σουδῶδ.) 2) νεώτ.

γένος κωλοεπιτέρων σταφυλιωνῶν ἐντόμων, οὐ εἶδος ὄξυτελεῖς ὁ μελανός.

όξυτενής-οὐς-ές μτν. ὁ εἰς ἄκρον ὄξυ ἐκτείνόμενος, μυτερός, σουβηλρός :: Χριστοδ. Ἐκφρ.329 κάτω δ' ἐπρότερον πῶγων ἄμφωταλεῖ, μαλακῶς δὲ καὶ εὐρηχῶς οὐδὲ γὰρ ἔην ὄξυτενής, ἀλλ' ἐπὶ ὠρῶς ἐπέπτατο.

όξυτέρως ἐπιρρ. συγκρ. τοῦ ὄξέως βλλ. :: Ἰνν. 1096P ἐπύρωσεν ὄξυτέρως.

όξυτής-τος(τὸ) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ κατάστασις πραγμάτων ὄξεως, ἐπὶ ὄξεων γωνίων :: Πλάτ. Τιμ.61E ἀεπτότητα τῶν πλευρῶν καὶ γωνιῶν ὄξυτής' || νεώτ. εἰς ἀντικειμένω :: ὄξυτης βέλους - μαχαίρας 2) ἐπὶ τῶν αἰσθησάντων, ὁσὺν ἐπὶ ἴχου ἀντίθ. βαρύτερης :: αὐτ.Θεαίτ.163C τὴν δὲ τὴν ὄξυτητα καὶ βαρύτετητα ἀκούειν τε ἄμα καὶ εἰδέναι κ. κτ. κληθ. :: αὐτ.Κρατ.399A τὰς ὄξυτητας μεταβάλλομεν' || ἐπὶ γεύσεως, τὸ ὄξυνον, ἢ ἐνδοῦ :: Ἰνν. Ἀρχ. Ἰητρ.19 ὄσοισι δὲ ὄξυτέπτες προσίστανται θριμεταί τε καὶ ἰώδεας, Θεόφρ.

Ἄσπ.4,2 τὴν ὄξυτητα σίνου' πρβλ. Γαλλ.11,656' || ἐπὶ ὀράσεως :: Ἀριστλ.Ζ1492α,4 πρὸς ὄξυτητα ὄψεως κράτιστον 3) μτφ. ταχέως ἀντιλήψεως, ὄξυνια :: Φιλδ.6,Ρητ.2,313, Φιλοστέφ.1 διαφέρουσα τῇ τέχνῃ τὴ τ' ὄξυτητα, Λοκκ.Εκ.17 ὄξυτης εἰς τὰ πολιτικά' 4) ἡ ταχύτης, ἐπὶ κινήσεως, ἐνεργείας, συντυχίας :: Κριτ.37D, Πλάτ.Κρατ.160B τὸ τάχους τε καὶ τῆς ὄξυτητας καλλίω φαίνεται ἢ τὰ τῆς βραδυτέρας, Δημ.730 κρατοῖμεν τῶν ἐχθρῶν καὶ ταῖς ὄξυτησι θυναίμεθα' || ἐν φρ. ἡ ὄξυτης τὸν καιρὸν ἢ ἐνδοκίη στιγμή, εὐκαιρία :: Διόδ. Σ15,43, Πλούτ.Πυρρ.2 ὡς δ' οὐν ἀνέγνωσαν... συνέπειδον τὴν ὄξυτητα τοῦ καιροῦ' 5) ὁ ὄξυς τόνος :: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ.138,16' πρβλ. Ἀριστλ. Ποιητ.456β,33 ὄξυται καὶ βαρύτερηται καὶ τῷ μέσῳ κ. κτ. κληθ. :: Πλάτ.Κρατ.399A τὰς ὄξυτητας μεταβάλλομεν' 6) νεώτ. χμ. ἢ ἐν τῇ διαλύματι κγεν. ἐν τῇ ὄξυσι παρουσία ὄξεως ἢ ὄξεων.

όξυτικός-ή-ον μτν. ὁ ὄξυς, ταχύς :: Ἰννὸλ.261 τί τοῦ ἡλικίου ἄρματος ὄξυτικώτερον εἰς δρόμον;

όξυτικός(τὸ) νεώτ. ὁ ταχὺς τοκετός.

όξυτικός(τὸ) μτν. φάρμακον ἐπιταχύνον τὸν τοκετὸν :: Διοσκ.2,194 ὄξυτικόςον περιαπομένον.

όξυτικός(τὸ) νεώτ. ἡ ταχέως τίκτουσα γυνή, εὐκολογενής, καλόγεννη.

όξυτόμος-ον ὁ ταχέως κόπτης, κοπετρος, ὄξεως :: Πινδ.Π14,263 εἰ... ὄξυτος ὄξυτόμων πελέκει ἐξερίφθ.

όξυτόνησις-εως(τὸ) μων. ὁ τονισμός δι' ὄξεϊας, ὄξεως τόνου :: Εὐστ.60,13.

όξυτόνος-ον κ. νεώτ. ὁ ὄξεως ἡγῶν, διαπεραστικός ἐπὶ ἴχου :: Σοφ. Ἡλ.243 ὄξυτόνων γῶνα, αὐτ.Αἰ.631 ὄξυτόνους μὲν ὠδὰς θρηνησαι' 2) ὁ ὄξυτόμος εἰς ὄξυν τόνου :: Διον. Αλ.Συμβ.11' || κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὄξεϊα, τόνου ὄξυν, ἐπὶ τῆς ληγοσσης :: Ἐρμωγ.1δ.1,12, Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.33,24, ἡέξιος ὄξυτόνος 3) τὸ ὄξυτόνον ἢ ὡς αὐτ. δ.γρ. η. κῶδ. τὸ ὄξυτόνον βλλ. :: Ἀπολλ.Βοταν.53, Γλωσσα.

όξυτόνω-έως μτν. κ. νεώτ. προσφῶν τὸ ὄξυτόνωκ ἢ τιθῆναι ὄξεϊα ἐπὶ τῆς ληγοσσης λέξεως :: Ἀπὸλλ.9,400B δεῖ δεῖ ὄξυτενὴν τὴν λέξιν πρβλ. Φοίλ.243, Κλεωνίδ. Ἀρμον.10, Ἀπολλ.Δύσκ. Σύντ.264, 4' κ. νεώτ. αὐτ. Ἀντων.29,3, Γαλλ.18(II),518' || ἐν τῇ νόμῳ, ἔγω, παράγω, διδάω ὄξυτῶν φθόγγου :: Νικόμ.Γερ. Ἀρμον.10 ὄξυτενὸν τοὺς φθόγγους' 2) ἐν ἀναφ. πρὸς ἀνθρ. ἀπόληγος εἰς ὄξυ :: Ἰρηγ. Νάσ. καθ' ἢν φάρμαγμα ὁ ἀνθρώπῃν ὑποκαλάται κοιλιολόγεμος, καὶ ὄξυτόνων ἐπιτέταται.

όξυτόνωκ ἐπιρρ. κ. μων. κ. νεώτ. μετὰ ὄξεως τόνου :: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.29,2 Σέξτ. Ἐμμ.Μοθ.1, 222, Εὐστ.41,4.

όξυτόρος-ον μτν. ὁ εἰς ὄξυ λέγων, ὄξεως, διαπεραστικός :: Νόνν.Εὐάγρ. Ἰω.19,7 ὄξυτόρος ἴλος' || ἵπτος ὄξυτόρος ἢ ἔχουσα ὄξεϊας ἀκάνθας ἢ φύλλα βελονοειδῆ :: Μελέαγρ.ΑΠ4,16.

όξυτριφυλλον (τό) μγν. τὸ φυτόν ὀξυφυλλον βλ.λ. || Σπριδών.163, Πλίν.ΦΙ 21,54, Γλωσσ.

όξυτριχίδα (ισή) νεώτ. ὁμοιογένεια μικρῶν πρωτόζωων τῶν γλυκέων ὁδάτων.

όξυτριχος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀξείαν τρίχα : Ίω.Μαυρίδους π. Μαυροτοξ. Syll. Fasc. 25· 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἔγχυματοζώων τῶν γλυκέων ὁδάτων τῆς οἰκοῦ τῶν ὀξυτριχιδῶν.

όξυτρία (ισή) μγν. ἡ λαυρητότατος χρώματος πορφύρα : Διοσκ.ητ. Ἐδικτ. 24,4.

όξυδωρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἠνώσεως ὀξυγόνου καὶ ὕδρου γόνου : ὀξυδωρική σύνθεσις || ὀξυδωρική φλόξ νεώτ. χημ. φλόξ παραγομένη διὰ καύσεως ὕδρου γόνου ἐντός καθαρῶ ὀξυγόνου.

όξυδωρογόνον (τό) νεώτ. μείγμα ὀξυγόνου καὶ ὕδρου γόνου.

όξυφωρος (ὸ) μγν. εἶδος φώρου, θαλασσίου ἰχθύος : Ὀππ. Ἀλ. 140 ἰεσφ. ἀνδρῶν. 1.

όξυφαής-οὐς-έτις μγν. ὁ ἔχων ὀξείαν τὴν ὄρασιν : Νόνν. Δ 7,214 ὀξυφαής μίμηρα φέρων δριμβος ὀπωπῆς ἰσιθ. ἐσφ. ἀπάν. τοῦ ὀξυφανή. 1.

όξυφειγής-οὐς-έτις ὁ ὀξέως ἄλμυρον, Ἰαν λαμπρός : Χαϊρήμ. η. Ἀθῆν. 13,608B ρόδ' ὀξυφειγῆ κρίνεισιν ἀρηνεὸς ὄρου.

όξυφωγγος-ον μγν. ὁ δῶφωπος βλ.λ. : Ἀθῆν. 14,633F ὀξυφωγγον εἶναι μουσικὸν ὄργανον τὴν σαμβύκην, ΑΠ 6,51 κύμβαλα τ' ὀξυφωγγα βαρυσθῆγγων.

όξυφθοριοχος-ον νεώτ. ὁ σχετικὸς πρὸς τριατομικὴν ἔνωσιν ὀξυγόνου καὶ φθορίου.

όξυφλεγμάσις κ. νεώτ., ἰων. -ἴη, ἡ ὀξεία καὶ ἐντῶνος, σφοδρὰ φλεγμὴ : Ἰππ. Παρθ. 1.

όξυφωϊνίκον (τό) μγν. ὁ ὀνοπιάξ βλ.λ. : Ροῦφ. ὁπ. 80.

όξυφρων-ωνος-ἰός, ἡ ὁ ὀξύνους, ἔξυπνος : Εὐρ. Μῆδ. 641 ὀξυφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν || ὀδολος, ποινηρός : Πτολ. Τετραδ. 165.

όξυφυλλας-ον μγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀξυλά ὀξέα, ἀπόληγοντα εἰς ὀξέα ἄκρα : Διοσκ. 4,23, Ἄφρ. Οὐειροκρ. 151 || τὸ αὐτὸ ὀξυφυλλον τὸ φυτόν τριφυλλον βλ.λ. : Διοσκ. 3,109, Γαλ. 12,144.

όξυφωϊνία (ισή) ἡ ὀξείτης τῆς φωνῆς : Ἰππ. Κρωκ. 252, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1125a 15' ὄμ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βορρῆτης : αὐτ. Ζ1 788a 3.

όξυφωνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀξείαν, διαπεραστὴν φωνήν : Τελ. εἰτ. 5' || ἐπὶ τῆς ἀηδόνος : Σοφ. Τρ. 963 ὀξυφωνος ὡς ἀηδῶν || ὁ ἔχων ὑψηλὴν, λιγυρὰν φωνήν : Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ. 1,97 ὀξυφωνοὶ γυναικες κ. συγκρ. -ότερος : Ἀριστ. Ζ1 538b, 13 τὰ θῆλακα λεπτοφωνότερα καὶ ὀξυφωνότερα || τὸ ἄρα κ. νεώτ. ὀξυφωνος ὡς οὐσὶ ὁ ἔχων ὀξείαν ἀνδρικήν φωνήν ἰσοῖδος, τένορος.

όξυφωνώ-έω μγν. κ. μσν. ἔχω ὀξείαν, διαπεραστὴν φωνήν : Ἠρόδ. Ἰατρ. ἐν Ἐπιγρ. Γαλλ. 607' || προφέρω μετὰ φωνῆς ὀξείας : Εὐστ. 23,4 τοιοῦτον καὶ τὸ ἄ μὲν καὶ τὸ ὀξ' καὶ αὐτὰ γὰρ ὀξυφωνούμενα ἀντὶ ἀνωτονισμῶν κείνται.

όξυχειρ-χειρός (ἰός, ἡ) ὁ ἔχων ταχείας τὰς χεῖρας, ἐν χρ. μτφ., ἐριστικός, φιλονίκος : Ἀσα. 4,8 ὀξυχειρ Διαν καὶ ἠρόιστος ἐστιν, Μέν. 104B, Θεοκρ. Ἐπιγρ. 22,2 τὸν .. υἱὸν .. τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξυχειρα, Νικόμ. 1,33 ὀξυχειρ κοῦκ ἐγκρατής || ἐν φρ. ὀξυχειρὶ σὺν κτύπῳ σὺν ταχεῖ κτύπῳ τῶν χειρῶν ἐν τῷ θρηνηεῖν : Αἰσχ. Χο. 23.

όξυχειρία (ἡ) ἡ τῶν χειρῶν ταχύτης, ἡ κατὰ τὰς χεῖρας ἐπιτηδεύσις : Ἀλέξ. 323, Φιλ. 2,87 ἀνευστί καὶ ὀξυχειρία δρᾶν τι' || εἰδ. ἐπὶ μάγων ἐν ἀνοφ. πρὸς μαγικὰ τεχνάσματα : Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 2,39.

όξυχλωρίδιον (τό) νεώτ. ἔνωσις στοιχείου τινοῦ μετὰ χλωρίου καὶ ὀξυγόνου : ὀξυχλωρίδιον τοῦ ἀνθρακος - τοῦ φωσφορου.

όξυχλωριοχος-ον νεώτ. ἐν τῇ χημ. πᾶσα ἔνωσις τῶν στοιχείων μετὰ χλωρίου καὶ ὀξυγόνου :

όξυχλωριος ὀξυφωρος.

όξυχολία (ἡ) ἰχολογία μγν. ἡ ταχεία ὄργη, τὸ εὐδρόμητον : Ἐραρμ. Σὺρ. 3,221F.

όξυχολος-ον κ. νεώτ. ὁ τοχέως ὀργιζόμενος, ὀξύθυμος, εὐέξοπος : Σὸλ 13,26, Σοφ. Ἀντ. 955 (ἐδ-χθ δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Ἀρύαντος, ΑΠ 9,127, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 841 ὀξυχολον γρασίθιν || τὸ αὐτὸ τὸ ὀξυχολον ὡς οὐσὶ. ἡ ὀξυχολία βλ.λ. : Λουκ. Δραμ. 19 τὸ δ' ὀξυχολον καὶ μικρατίαν καὶ πρὸς ὄργην ῥάδιον ὕπερ τὰ βροφάλλια τὰ νεογνά.

όξυχολώ-έω μσν. ὀργιζομαι ταχέως, θυμῶν εὐκόλα : Τζέτζ. εἰς Ἡσιόδ. Ἐργ. 135.

όξυωπής-οὐς-έτις (ἰσφ.) συγκρ. -έτερος, ὑπερβ. -έστατος, ὁ ἔχων ὀξείαν τὴν ὄρασιν, ὁ βλέπων ὀξέως : Ἀριστ. Ζ1 492κ, 9 τῶν δ' ὀφθαλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ .. ὀξυωπέστατοι ἐπὶ παντός ζώου, Φιλ. 1,531 ὀξυωπέστερος || κ. μτφ. : Μαρκέλλιν. Ἰατρ. 19 θίξις ὀξυωπέστερα 2) ἐνεργ. ὁ δῶνων, ἐντέλων, ἐνωσῶν τῶν ὄρασιν : Διοσκ. 3,52 ἐστι δὲ ἰτὸ πηγανοῖν καὶ ὀξυωπές.

όξυωπέστερον ἐπιρρ. συγκρ. τοῦ ὀξυωπῆς, ὑπερβ. -έστατος : Σουδ. ἐν λ. Λυγκέως : Φιλ. 1,338 ὀξυωπέστατος ὄραν, Ἐρωτ. Τρισμ. π. Στοδ. 1,49,45.

όξυωπία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ μεγάλη ὀξείτης τῆς ὄρασεως, ἡ ὀξεία ὄρασις : Ἀριστ. ΖΜ 691α, 25 χρῆσιμωτέρα ἡ ὀξυωπία πτηνῶσι οὐσὶ πρὸς τὸν βίον, Διοσκ. 2,56, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 5,81 || κ. ἐπὶ τοῦ λογισμοῦ, ταχύτης ἀντιλήψεως : Φιλ. 2,314.

όξυωπία (ὸ) μγν. ὁ ἔχων ὀξείαν, ἐντονον, ἰσχυρὰν ὄρασιν : Πολυδ. 2,51.

όξυωπός-όν ὁ ὀξυωπῆς βλ.λ. : Ἀριστ. Ζ1 618b, 8 ἐστι δ' οὐκ ὀξυωπός τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ τῆς νυκτός βλέπει.

όξυωπώ-έω ἔχω ὀξείαν τὴν ὄρασιν, βλέπω ὀξέως : Θεοδρ. Νικαί. 8 τῶν ζῶων τὰ μὲν μεθ' ἡμέραν, τὰ δὲ νυκτὶν μάλλον ὀξυωπῆται, Φιλ. 1,392, Ἀλέξ. Ἀφρ. Τον. 327, 13 2) κ. μτφ. ἐν φρ. ὀξυωπῆτιν πρὸς τὴν κατάληψιν ἔχων ὀξείαν ἀντιλήψιν : Ἀνάκλ. Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 7,55.

όξυωπίος-ον ἰδρωκ. Ἐπιγρ. ὁ ἔχων ὀξείας τὰς γωνίας, ἐπὶ λίθου κατεργασμένου.

όξω ἐπιρρ. μσν. κ. δημ. ἔξω βλ.λ. : Ἐρωτόκριτ. 1,1783 μέσα καθοφολογίζουνο, κὶ ὀξω δὲν ἐγκροικᾶτο, Πορφύρ. 2. κ. 20 ὀξω, βαρῶ, μονότονο φιλιάλομο || φρ. ὀξω νοῦς ἀμερινμισία || ὄμ. φρ. ὁ ὀξω ἀπὸ -ῶς ὁ σατανᾶς.

όξωδης-οὐς μγν. ὁ ὁμοιος πρὸς ὀξος, ὀξίνος, ζῆνος : Γαλ. 8,34, Σέξτ. Ἐπιμ. Πυρρ. 1,110, Ἀλέξ. Ἀφρ. Αἰσθ. 83, 19.

όξωρμεμία (ἡ) μγν. ὄρ. τοῦ ὀξωρμεμία : Φρόν. 56, 19 ὀξωρμεμία, καὶ ὀξωρμεμία τὸ αὐτὸ ἐστὶ λέγεται ἀμφοτέρω.

όξωτικός-ή-όν ἰως ἀπὸ ὀξωαί ἐπὶ βρωμάτων, ὁ εἰς ὀξος βεβλημένος, ζιδατός : Ἀριστ. φ. ἀν. 130, Διογ. Λ 4,18 ὀξωτά, σιλωπητά.

όξωι ἴσα. κ. φαρῆτρας.

ὄων (τό) ὁ καρπὸς τῆς δας βλ.λ.

ὄω ἐπ. γεν. ὄω, τὸ ὄπουλο πρβλ. δε.

ὄωα ὄωρ. τοῦ ὄη βλ.λ. : Πίνδ. Ο 1011, 10 ὄωα κῶμα κατακλύσειε βέον.

ὄωα ὄωρ. τ. τοῦ ὄη βλ.λ.

ὄωαδῶω ὄωρ. τ. τοῦ ὄη βλ.λ.

ὄωαδῶω (ὸ) μγν. ὄωρ. τ. τοῦ ὄη βλ.λ.

ὄωαδῆτηρ-ήρος (ὸ) ὄωρ. τοῦ ὄη βλ.λ.

ὄωαδός (ὸ) κ. νεώτ., ἰων. ὄηδός, ὁ ἀνολουθῶν τινα, συμπαρομοῦμενος, σὺντροφος : Σοφ. Τρ. 1264 ἀπρετ', ὄωαδῶ, μεγάλην .. θῆμενοι συγγωμοσύνην, Εὐρ. Ἀκ. 136 ἀλλ' ἡδ' ὄωαδῶν ἐκ δόμων τις ἐρχεται, Πλάτ. Φαῖδρ. 252C τῶν μὲν οὐν

διός ὄπαδῶν ὁ ληφθεὶς ἐμβριθίστερον δύνανται φέρειν, Πλούτ. Ἀλκ.23 τὰς θλάς καὶ τὰς ὄπαδους, Ἰουλ. Λόγ.4,157Α. || ἐπιγραμματοφυλάκων: Αἰσχ. Ἰκ.985 ἐμοὶ δ' ὄπαδους τοῦσδε καὶ δαρυσσάδας || μτ. γενικ.: Πίνδ. ἀν.95 Πάν, Ματρὸς μεγάλῃς ὄπαδε, Σοφ. ΟΚ.1093 καὶ κασιγνήταν πυκνοστρίκτων ὄπαδον καταδιωκούσαν, ἐπὶ τῆς Ἀρτεμιδοῦ, Εὐρ. Μήδ. 53 τέκνων ὄπαδε πρέσβυ τῶν Ἰάσωνος [ἐπὶ παιδαγωγῶσι], Θεόδωρ. 2,161 ἄστερες, εὐκόλοιο κατ' ἀντύγα Νυκτὸς ὄπαδοί, Φιλόδ. Εὐσ.91 τὴν Ἐκάτην ὄπαδον Ἀρτεμίδος εἶναι || 2) ὡς ἐπιθ. μτ. δοτ. ὁ ἀκόλουθος, συνοδεύων τινὰ καὶ ὑπερητών, Βερσάνων: Αἰσχ. Ἀγ.426 πτεροῖς ὄπαδοῖς ὄνον κελαιόθεις μὲ πτέρυγας ἀκολουθοῦσας τὰς δόδους τοῦ ὄνου || κτ. Diabree ὄπαδοῦσ', ἀκολουθοῦσα διὰ τῆς πτήσεως τὰς δόδους τοῦ ὄνου || 3) νεώτ. μτφ. ὁ ἀποδεχόμενος τὰς πολιτικὰς ἢ κοινωνικὰς ἢ φιλοσοφικὰς ἰδέας τινός, θιασώτης: ὄπαδοί τοῦ Μακροβίου.

ὄπαδῶν -ῶε δωρ. τ. τοῦ ὄρηθῶ βλλ.

ὄπάξω, παρατ. ὠπαόνα κ. ἐπ. ὄπ-, ἐπ. μέλλ. ὄπασσω, ὄορ. ὠπασσα, ἐπ. κ. λυρ. ὠπασσα, μέσ. ὄορ. ὠπασάμην, γ' ἐπ. ἐν. ὠπασάσθαι, β' ἐν. ὠπαστάσθαι, παθ. μ. κτ. ἐνεστ. ἴρ. ποι. μτ. ἐνεργ. τοῦ ἐπομαι) λέγω εἰς τινά γ' ἀκόλουθῶσ, συμπλέμων μετὰ τινος ὡς ἀκόλουθον ἢ συνοδοιπόρον, κάμνω τινά γ' ἀκολουθῶσ || Ἰλ.Ν.416 ἐπεὶ βᾶ οἱ ὠπασσα πομπόν, αὐτ.1.483 πολὺν δέ μοι ὠπασσα λαόν ἴτ. ἔ. με κατέστησεν ἠγεμόνα πολλῶν ἀνθρώπων, Ὀδ.1.90 τρίτατον κήρυξ ὄμ' ὠπασσας, Πίνδ.Ν.116 ὠπασσα δέ Κρονίων πολέμου μναστήρα, Αἰσχ. Ἐπτ.256 ὡ Ζεῦ, γυναικῶν οἶον ὠπασσας γένος || μέσ. λαμβάνω τινά μετ' ἑμαυτοῦ, προλαμβάνω ἀκόλουθον: Ἰλ.Κ.238 σὺ δὲ χείρον ὠπασσαιο αἰδοῖ εἰκων, Ὀδ.Κ.59 κήρυκά τ' ὠπασσάμενος καὶ ἑταῖρον || κ. Νικ. ἐν χρ. τὸ μέσ. ἐπὶ ἐνεργ. σημ.: αὐτ. Θηρ.813 σκαλοπενόρα .. ὄπαξεται ἀνδράσι κήρα || π. Ἡσιόδ. οὐδέποτε ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. || 2) ὄμ. ἐπὶ πράγμα, κάμνω τι καὶ εὐρίσκειται μετὰ τινος προσ. ὄδ. δίδω, παραχωρῶ, παρέχω: Ἰλ.Θ.141 νῦν μὲν γὰρ τούτῃ Κρονιδεὺς Ζεὺς κῦδος ὄπαξει ἰδοῖσι εἰς αὐτὸν ὄδον καὶ τὸν ἀκόλουθῶν, Ὀδ.Φ.214 κτήματ' ὠπασσας, Ἡσιόδ. Ἐργ.474 εἰ τέλος αὐτὰς ὠπασσεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὄπαξαι (παρέχει εὐτυχέας τέλος), Πίνδ.1.716,38 εὐδῖαν ὠπασσεν ἐκ χεῖμωνος, Βαγκ.14,60 Ὑβρις .. πλοῦτων .. ἀλλόττηρον ὠπασσεν, Αἰσχ. Πρ.254 πᾶρ ἐγὼ σφιν ὠπασσα, Εὐρ. Μήδ.517 τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὠπασσας σαφῆ, Ἀριστοφ. Ἰππ.200 θεός μέγα κῦδος ὄπαξει || μτ. πλεονασμ. ἀπαφρ.: Ἰλ.Ψ.151 Πατράκλῳ .. κόμην ὠπασσασι φέρεσθαι ἰός τὸ δίδωμι ἔχειν || βλ. Πίνδ. Ο.9,66 κ. μέσ.: Νικ.Θηρ.60 καλᾶμινθον ὄπαξσο βασιάνει δι' ἑμαυτοῦ || ὄμ. δίδωμι προσέτι, προσθήμην, προσθέτω: Ὑμν. Ἐρμ.120 ἔργῳ δ' ἔργον ὠπαξε, Ὑμν. Οὐμ.24,5 χάριν ἄμ' ὠπασσων ἄσιδῶ, Πίνδ.1.615,67 μελέτων ἔργοις ὄπαξων ἰεπίδι δόμενοι, Αἰσχ. Ἐπτ.492 ἔργον ὠπασσεν πρὸς ἀσπίδι ἰέθηκεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ καλλιτεχνικόν τι ἔργον || 3) καταδίδωμι ἐκ τοῦ πληροῦ, κυνηγῶ: Ἰλ.Θ.341 ἔκτωρ ὠπαξε κάρη κομόωντας Ἀχαιοῦσ, αὐτ.103 χαλεπὸν δέ σε γήρας ὄπαξει, Εὐρ. Ἰλ.119,2 φωνία δ' ὠπασσας λέχε' ἀπὸ γὰς ἰάπεδωσας || κ. παθ.: Ἰλ.Λ.493 ποταμός .. ὠπαξόμενος Διὸς θυβρῶν (χειμαρῶν προκαλοῦμενος ἐκ τῆς βροχῆς) || 4) Ἡσ. ὄπαθαβεις ἐκ τῶν ὄπιας θειβεις, καὶ ἔξαγαθινοβεις (οἷτ. κ. ὄσταθεῖς) || 5) Φιδ. ἐπάξει, θεωρεῖ.

ὄπαιον (τὸ) νεώτ. μεγάλη τετραπλευρὸς ὄψη τοῦ πρὸς πρῶρον κυκλικῶ ἑωρακίου τοῦ πλοίου, χρῆσιμος διὰ τὴν ἐναρμογὴν καὶ στερῶσιν τῆς ἔδρας τοῦ μεγάλου ἐπιστήλιου.

ὄπατος -α-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὄπην φρ. διὰ τῆς ὄπιας κεραμίδος διὰ τῆς κανοδόχου κεραμίδος ἐξοίσας ὄπην, ὄπως ἔξέργηται ὁ κανόνος: Διφιλλ.84 πρὸλ. Μοῖρ.292Ρ, Πολυδ.2,54 ἐόπαιον δέ οἱ Ἀττικῶν τῆς κεραμίδος ἐκάονον, ἢ τὴν ὄπην εἰχεν: || ὄμ. κ. ὀπαιονίτι: Ἐπιγρ., Πλούτ. Περ.13 τὸ δ' ὀπαιον ἐπὶ τοῦ ἀνακτόρου Ξενοκλῆς ὁ Χολοργεὺς ἐκούρωσε: πρὸλ. ὄπη: 2) ὀπαιον (τὸ) νεώτ. ὄπη κεντρικὴ τοῦ κλειστρου πυροβόλων, δι' ἣς μεταβιβάζεται ἡ φλόξ εἰς τὴν γόμωσιν τῆς πυριτίδος.

ὄπαιον Ἐπιγρ. ὄπη οὖν, ὄπως οὖν.

ὄπαλλίζω νεώτ. ἐκπέμπω ποικιλοχρόσους μαρμαρυγὰς ὡς τὸ ὄπαλλιον, ἐκπέμπω ἀνταύγειαν ὀπαλλίου: ὄφει ὀπαλλίζουσα.

ὄπαλλιοειδής-οὗς ἐξ νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς ὄπαλλιον, ὁ ἔχων χρῶμα καὶ ἀνταύγειαν ὀπαλλίου.

ὄπαλλιον (οἶ) κ. νεώτ., νεώτ. κ. δημ. κ. ὀπαλλίον (τὸ) εἶδος πολυτίμου λίθου: Ὀρφ. Λιβ.279 σφίρι δέ τοι τέρπειν καὶ ὀπαλλίον οὐρανίονας ἀγάλου ἡμετοῦ τέρενα χρᾶα παιδὸς ἔθανον, Πλιν.37,60 opalus || νεώτ. πετρολ. ὀρुकитон, κρτὰ χημικὴν σύνθεσιν πυριτικὸν ὀξυ ἑυθέρων, συνήθως λευκὸν καὶ διαφανές.

ὄπαλλιοχρόσους νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὀπαλλίου.

ὄπαρα πιβ. τ. τοῦ ὄπαρα βλλ.: Ἀθῆν.10,416.

ὄπασσις-εως (ἡ) Ζωναρ.14,58 ἐδῶσις παροχή.

ὄπαστιον Ἡσ. ἐπὶ ἐφόδιον. Πέρσιον.

ὄπάτριος-ον μτγ. ὁ πάτριος βλλ.: Λυκόφρ. 452 ὄπατριοι φονεῖς.

ὄπάτρος-ον κ. νεώτ. ὀμοπάτριος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς, ὀμοπάτριος: Ἰλ.Λ.257 Ἰφιδάμαντα κασιγνήτων καὶ ὄπατρον: 2) τὸ ὄπατρον νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκῆς, τῶν τευθεριουδῶν **ὄπάτωρ**-ορος (ὸ) μτγ. ποι. ὁ ὀμοπάτωρ βλλ. Δωσιπῶ.ΑΠ.15,267.

ὄπάων-ονασι (οἶ) π. Ὀμ. κ. τραγ. π. δέ τοῖς μετέπ. ἰωνοὶ ὄπαιων ὄνομα σὺντροφος ἐν παλῆμῃ, ὄλοφαρός, ἐπὶ ἦρωας ὑποκειμένου εἰς ἔτερον καὶ μικρὸν διαφορὰν ὡς πρὸς τὸ εἰζῆμα ἰσίου τοῦ Μηριονίδου ὡς πρὸς τὸν Ἰδομενεῖα: Ἰλ.Θ.263 Ἰδομενεὺς καὶ ὄπαιων Ἰδομενῆος κ. μεταξὺ Φοῖνικος καὶ Πηλέως: αὐτ.Ψ.360 ἀντίθεον Φοῖνικα, ὄπαινα πατρός ἐσσι || ὁ ὄπαινασιτής: Ἡρ.5,111 εἶπε πρὸς ταῦτα ὁ ὄπαιων αὐτοῦ ὡ βασιτεῦ .. || γεν. ἀκόλουθος, Βερσάνων: Βαγκ.17,35, Ἡρ.9,50 αὐτὸ τέ σφρων ὄπαιων ἀποπεμθεῖντες .. ἀποκεκλιπτο ὑπὸ τῆς ἱππου, Αἰσχ.Χο.769 ἄγειν κελεῖσι δορυδροῦσας ὄπαινας, Σοφ. Ἀντ.1108 ἴτ' ἴτ' ὄπαιονες || ὄπαιων μῆλων ὁ ποιμὴν: Πίνδ.Π.9,64 ἄγαστρον ὄπαινα μῆλων || κ. ἐπὶ γυναικός: Ὑμν.Δίμ.440 2) ὡς ἐπιθ. ὁ ἀκόλουθῶν, ἐπόμενος: Ὀπν. Ἀλ.5,489 ταιγ γὰρ ὄπαιων νήχτο διηθ', Ἐπιγρ. ὄπαινα Νύμφων.

ὄπαέας ατορ(ὶ) ἐργαλείον ἔχον αἰχμηρῶν ἄκρον ἐν χρ. πρὸς διάτρησην δερμάτων, ἢ ἄκιστρα, τὸ σουδάλ, τὸ ὀπαιονταοισιῶ: Πολυδ.10,141 π. Ἡρ.4,70 γρ. ὄπαιετ' ἀντὶ ὄπαιετ' πρὸλ. Ἡσ. ἐν λ. ὄπια κ. γλωσσ. ῥάπτες ὄπαιτω.

ὄπαι Ἐπιγρ. Ἀνάφ. κ. Δελφ. ὄπη βλλ.

ὄπερ κ. νεώτ. ἐπ. τ. τοῦ ὄπερ βλλ.: Ἰλ.Η.Η4 ὄπερ σέο πολλὸν ἀμείνων || κ. νεώτ. τὸ οὐδ. τῆς ἄνωγ. ὄπερ βλλ., τὸ ὄπαιον.

ὄπερ Ἐπιγρ. ἢ πρὸθ. ὕπερ βλλ.

ὄπερα (ἡ) [ἴταλ.] δημ. δραματικὸν ἔργον, οὐ ὁ διλόγος κ. γεν. ἢ θράσις γίνεται ἐν συνοδείᾳ μουσικῆς, ἀποτελοῦσας καὶ τὸ κύριον στοιχεῖόν τῆς ὄλης συνθέσεως, μελοδραμα: 2) συνεκδ. κτηριὸν διὰ μελοδραματικὰς παραστάσεις: ἢ ὄπερα τοῦ Βερολίνου: 3) μτφ. ἐν φρ. κάποι ὄπερ εἶρων. ἐπὶ προσ. ὁ ἀστεῖος ὑποστάσεως.

όπερδικίω Έπιγρ. όπερδικίω βλλ. **όπερτά** (η) δημ. θεατρικών κωμικών έργων μετ' έναλλασσομένων μουσικών σκηνών.
όπαις Ἡσα. κεραικοίτε, βλέπει' πρβλ. όπιπέει.
όπέων Ιων. τ. τοῦ όπών βλλ.
όπη, έπ. όπη ή όρθωτ. γρ. όπη, όρω. όπα κ.όπησ, όπη κ. όπει, αίσλ. όπηα κ. (ίωμ.) όπησ, Ιων. όπη κ. όθοστ. γρ. όκη, έπίρω. άνομορφικός και πλαγιαίς έρωτήσεως επί τόπου, δι' ής όδοσ, έντεθεν ό- πόδεν : Ἰλ.Χ.321 όπη έξείξαι μάλιστα (ίσωφ.άναγ.), Ἡρ.5,87 έρωτών όκη ειη' || συνη. ώς τοῦ όποι εις τόν τόπον κ. Ιά, μετ. περιλήπτ. σμη. κινήσεως εις τνα τόπον, μετ' ήν έπακολουθει και στάσις έν τόπω : Ἰλ.Μ.48 όπη τ' Ιόση, τή τ' είκουσι στίχης άνδρών έκει . . . όπου, Ἡρ.Ι.204 όκη Ιόσησιν στρατεύεσθαι, Αίσχ.Άγ.1532 άμηνασθε φροντίδος στερηθείς . . . όπα τρώμασι, Σοφ.Φιλ.481 έμβαλοῦ μ' όη θέλεις' 2) επί τρόπου, καθ' όν τρόπον, όπως : Ἰλ.Υ.25 όη ώς όστις εκάστου' || συγκρητ. π. τραγ. κ. Ἄττ. : Αίσχ.Πρ.586 οὔδ' έγω μαθεῖν όη ημνόνας δάόξεο, Θουκ.Ι,129 όη καλάσιν, αὐτ.5,79 όη και δικαιότατα κρήναστας, Λυσ.14,4 όη εις τόν λαϊκόν χρόνον μέλλει συν- οίσειν, Ἀριστλ.ΖΓ.743α21 όη έψυειν, Αίσχιν.3,209 οὔκ έστιν όη' || κ.μτ. τοῦ όπως : Πλάτ.Πολ. 612Α όη έχει και όπως' || κ. μτ. όποι : Χρησμ. π. Θουκ.5,18 όη άν δοκη άμρατέρις' 3) μτ. ά. μορίων : Ἰλ.Χ.185 όπη δή, Πλάτ.Σοφ.231C όπη νοτέ, Πλοάστ.Περ.17 τούς όη ποτέ κατοικούντας Εύρώπης (μτ. γενικ.)' || όη οὔη ή όπαοῦν κ. όπηοῦν πρός οίανδήποτε κατεύθυνση ή καθ' οίονδήποτε τρόπον : Πλάτ.Πρωτ.353D όπως δ' άν κατά ήν, ότι παρόντα χρεῖνει ποσει και όπαοῦν, αὐτ.Οεαίτ.187D επίήρ γε και όπαοῦν φαίνεται δειν' || κ. όπησρ, όπησρ άν : Σοφ.Ότ.145B όπησρ εις', Ἡρω, Πλάτ.Σοφ.251Α όπησρ άν οίλοι τε ώμεν κέδρηπέστατα' πρβλ. όπωστίον.
όπη ή) κ. νεώτ. πᾶν άνοιγμα κολληόμενον έν- τος σώματός τιος, τρύπα : Ἀριστ.Πλ.715 όπας γάρ ειχειν οὐκ άλίγας μᾶ τόν άιστ' || επί όπης ποσ, ποτικίτρωμας : Σανωδ. || επί όπών έν τή γή : Ἀριστλ.ΖΙ.559Α,4 εις τάς όπας έν τή γή κατο- ρούμενος νεοττεύει μόνος, ΚΔ.Έδρ.11,38 έν έ- κριστίσι πλανώμενοι . . . και σπηλασίσι και ταίς όπαις τής γής' || επί όπης τής θύρας : Λουκ.Όν. 52 δια τιος όπης τής θύρας δεικνυαί με ένδον' || επί βράχου:ΠΔ.ΈΞ.33,22 και θήσασ σε εις όπην τής πέτρας' || επί τών άνοιγμάτων τοῦ σώμα- τος : Πολυδ.5,73 όπών δ' άν έτων ειη, τσαότα- τας έχει τών άσθ' τοῦ σώματος εκχωροῦντων υπό τήν αέρην τάς όπας, αὐτ.2,84 ή όπη τών ώ- των' || όπη έν τή όρσφθ, χρησιμεύουσα πρός έξοδον τοῦ κωνοῦ, κόπηη, κωνοκόπηη : Ἀριστοφ. Σω.317 τήκουσ μεν πάσαι δια τής όπης θύμας ύ- πακούων, αὐτ.άν.11 και δ' ήπης κεί τι γέγουσ πρβλ.Ξένωρχ.4,11' 2) κτ. πληθ. έν τή άρχιτεκτ. αι επί τοῦ επισταυλίου όποι αι χρησιμεύουσα πρός όποσόξηη των άκρων των δοκῶν : Βιτρ.4,2,4' || π. μτην. παράθυρον, φεγγίτης : Πτολεμ.Σιμυλκ.Όυρ. 710,21 αι όποι τών τοίχων, Έπιγρ. στήθια έξ ή- ης' 3) (όφομαι, όψησai ή όρασσι : Κερκ.4,23 τοί μήτ' άκούαν μήτ' όπᾶν πελαμίαν).
όπηθός μτην. όπηθῶ βλλ. : Ἄλλοι.Ρ.4,675 ηήλα όπηθόουσαν νομή.
όπηθόσις-ειος, όρω. όπηθόσις-ιος συνοδεία, συντροφία : Κρίτων.π.Στοδ.2,8,24, 2.
όπηθπηθρ Ἡσα. σπινόδοσ, άκόλοθοσ.
όπηθός (ο) ή όπαθός βλλ.2) : Ἰγν.Ερμ.450 έγώ Μουσασιν όπηθός, Καίτουλ.ΑΠ. 6,190 Όταέν τή σπονδῶντι, άει θεεσσιν όπηθόν.
όπηθῶ-έω, όρω. όπαθῶ έν χρ. π. 'Όμ.έν τή γ' έν. ένσασ. όπηθεί κ. παρσρ. όπηθεί (άνευ αύξ.), ά-

παρφ. όπηθειν, Ισπαν. π. τραγ. ώς όπαθει : Αίσχ.άπ.475' πρβλ. όπαθός, έπομαι, άκόλοθοσ, συνοδεία, συντροφεία τινά : Ἰλ.Β.184 Εύρυστάτης . . . ός οι όπηθεί, Πίνδ.Π.4,287 θεραῖων δέ οι, οὔ όδράσας όπαθει' || κ. άμα τινί : Όδ.Η.Κ65 δς θ' έκάστην άμ' αἰδίασιν όπηθεί, Ἡσιόδ.Θ. 80, Ἰγν.Ἄπολλ.530' 2) επί πραγμ., παρακολουθίαι έπομαι βλλ.1) : Ἰλ.Ε.216 άνεμύθει γάρ μοι όπηθεί (τάσai) άνωμφελή ποῦ είναι ή άκόλοθοσούσι, Όδ.Θ. 237 άρετήν σην φαίνεμεν, ή τοι όπηθεί, Ἡσιόδ. Έργ.142 άλλ' έρπας τιμη και τασιν όπηθεί, Έόεον. 933, Καλλ.Διελ.19 μετ' ίγνια Κύνρον όπηθει.
όπηθίς-εντος-εσσα-εν (όπηθί) ή έγνων ποῦ όπηθ, ή τρύπησ : Ἰπν.Ευν.2,114 δίφρος όπηθίς ιτ.έ. κάβι- σμα μετ' όπης πρός άποπάτησιν.
όπηλικός-ον άνωφ. κ. πλαγιαίς έρώτησις, όπό- σιον μέγας : Πλάτ.Νόμ.737C καθ' όπᾶσ άμῶν . . . και όπηλικά διαίρετόν αστούς, Ένικ.Επιστ. Ι,160' || ως έπιφών. πόσων μέγας : Διοκλ.άπ.145.
όπηλοκοσθητοῦθον όσον δήποτε και άν είναι μέγας : Ἰπν.Έπικ.27.
όπηλοκοσθον όσων και άν είναι μέγας : Ἀριστλ. Όυρ.274α,14, Ένικ.Επιστ.Ι,160.
όπημός δ. γρ. τοῦ όπημῶσ βλλ.
όπηνικά, όρω. όπηνικά έπίρωρ. άναφορ. κ. πλαγιαίς έρωτήσεως, καθ' όποιαν ώραν, καθ' ό- ποίαν ήμεραν, όποιον καιρῶν (όριζει τόν χρόνον άκριβέστερον τοῦ όπᾶτε : Σοφ.ΟΚ.434 ασίτ' ή- μέραν, όπηνική' έξει θυμός, Θουκ.4,125 όπηνικά χρή άμραστάς, Θεόδοκ.23,33 ήξει καιρῶς εκέίνων, όπηνικά και τῶ φιλάσσις' || ένίποτε μη διακρι- νόμενον από τῶ όπᾶτε : Πλάτ.Άлк.Ι,105D τών θεών . . . دن έγῶ περιέμενον όπηνικά έόσις, Ίουλ. Λόγ.7,204Α' || κ. άμφοτέρα : Πλάτ.Νόμ.772D όπᾶτε τή οὔη και όπηνικά τών πέπτε και είκοσι γγονόντων' || όπηνικά άν καθ' οίανδήποτε ώ- ραν ή καθ' οίανδήποτε χρόνον : Σοφ.Φιλ.464 υίς όπηνική άν θεός πλσῶν ήμιν ειησ' || όπᾶτεδη- ποτε : Πάδ. απόδωσασ σοι όπηνικά άν βουλη- θῆς' || άπολ. όθε : ΠΔ.Μακ.4,2,16 όπηνικά γάρ δ' θεός τών άνθρώπων κατασκευάσει . . . έν πλαιγιαίς έρωτήσεσιν εις άπότησιν ευθείας έρω- τήσεως : Ἀριστοφ.Όρν.1499 ηνική έστιν όρα τής ήμέρας γ' : Όπηνικά : ητ' ώρα είναι γ' || μτ. γενικ. : αὐτ.άν.569 οὔδεσι οἰδ' όπηνική έστί τοῦωιαυτοῦ ητ' ώρα τοῦ έταυρ' 2) επί αστο- λογικής σημ., επί τῶ όπᾶθεσίσι ότι : Δημ.230 όπη- νικά έφαινοτα ταῦτα πεσοικίως.
όπηοῦν, όπησρ όπη οὔν, όη περ' πρβλ.όη.
όπησρ-ητος (ό) γρ.κωδ. πιθ.έσφ. αντί έρνης βλλ.2) : Φιλώμ.19,1.
όπητίδιον (τῶ) μτην. ύποκορ. τοῦ όπηας βλλ. : Πολυδ.7,83.
όπητιον (τῶ) κ. νεώτ. ύποκορ. τοῦ όπηας βλλ. : Ἰπν.Επιδ.5,45, Νικοχ.9 (άμφ., όπησρ [Κοκκι], ΠΔ. ΈΞ.21,δ τρυπήσει ό κύριος αστού τοῦ οὔε τῶ ά- πητῶ, Περίλκ.Έρ.Οαλ.17).
όπητιον έπίρωρ. όη οὔν πρβλ. όη 3).
όπι Έπιγρ. ότε βλλ.
όπιακόσ-ή-ών νεώτ. ή άναφορήμενος εις τῶ όπιον, ή τοῦ όπιου : όπιακή θεραπεια ή ός τοῦ όπιου (επιτροχασομένη).
όπιας (τρωτῶ) (όπᾶς) τυρός γάλακτος ηηθεις δια τοῦ όπᾶσ σπηκίς : Ἀριστοφ.Σοφ.353 όπιασ δ' οὔκ έστι γενέσθαι (μτ. λογοπαίγνιου επί τής λ. όπᾶ) || κ. πλῆθος : Εὐρ.Κάκλ.136 και τυρός ά- πιας έστι και θεός γάλα' πρβλ.Αθην.14,658C.
όπιαγίς-ίδοσ (ή) είδος φυτοῦ : Ψ'Αριστλ.2,3 ή γυμῶς έν τισιν άρχέγονος ώς έν τῶ φυτῶ τῶ λεγομένω όπιαγίς.
όπιθόνος-ή-ών μτην. φοβερός, έπίφοδος : Ἄ- πολλ.Ρ.2,292 ή τε θεοισι ήμίγιστη πάνταςσιν όπι-

δυνατή τε τέτυκται ἢ ἄλλ. Ἡσ. ἐδιδυή, φο-
 βερὰ, πονηρά.
ὀπιέλιος (ὀ) ἑπίγρ. εἶδος φυτοῦ.
ὀπιζομαι (ὀ)πιζι, λακ. ὀπιζδομαι π. Ὀμ. μ. κτ.
 β' κ. γ' ἐν. ἐνεστ. κ. παρτα, π. μτγν. κτ. μτχ. κ.
 ἀρ., θεωρῶ μετὰ φόβου καὶ σεβασμοῦ, φο-
 βόμαι, σεβόμαι, τιμῶ· Ἰλ.Σ 216 μητρὸς, ὠπι-
 ζέ' ἐφετην, Ὀδ.Ξ 283 Διὸς δ' ὀπιζετο μῆνιν
 ξενίου, Ἡσίοδ.Α 21 τῶν δ' ὀπιζετο μῆνιν
 πρὸς Ἰγν.Ερμ.382 ἢ ὀπλ. κτ. μτχ. ἀσθάνο-
 μαι σεβασμῶν· Πινδ.Π 4,86 ὀπιζομένων δ' ἔμιας
 τῆς εἰπες καὶ τότε (ἰὼν σεβασμῶν) ἢ, αὐτ.Π 2,17
 χάρις φίλων παίνομος ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένης
 εὐσεβῆς εὐγνωσσύνης· 2) μεθ' Ὀμ. μτ. γενικ. προσ.
 φρονιζῶ περὶ τινος· Θέογν.732 ἔμην μηδὲν ὀπι-
 ζόμενος, Ἀπολλ.Ρ 2,181 οὐδ' ὄσον ὀπιζετο καὶ
 Διὸς αὐτοῦ, Μαν.δ,218 οὐδὲν ὀπιζομένη λέχων
 θεσμών τε γάμοιο ἢ π. μτγν. κ. τὸ ἐνεργ. ἐν
 προσωμ. σμ., μεριμνῶ, ἰνοιάζομαι· Συμπλ.ΑΠ 223
 κελνός δ' οὐκίτρμων, καὶ σώματος ἔσχατ' ὀπι-
 ζων, Αὐρεόλου γέφυραν εἰσάτο τὰν τε ταφῆν·
 3) Ἡσ. ὀπιζέο, πονηρέσιο, ἀπόφευγε.
ὀπιζία (ὀ)πιζι ἐκβάλλω ὅσον δι' ἐχθράδωξες ἐκ
 τινος δένδρου ἢ φυτοῦ· Θεόφρ.ΦΙ 7,6,2 ὀπιζοισι
 δ' αὐτὴν ὑπὸ πυραμπτῶν, αὐτ.9,1,3 τὴν καυλὸν καὶ
 τὰς ῥίζας ὀπιζοισι· ἢ παθ. ξεζάγομαι, ἐκβάλ-
 λωμαι· Γαλ.14,62 ἢ κ.συλλέγομαι, μαζόομαι· Διόδ.
 Σ 5,41 ὁ δὲ λιδανωτὸς γινόμενος ἐξ αὐτοῦ, ὀπι-
 ζεται ὡς ἂν δάκρυον· 2) ὀπιζῖεν γάλα πη-
 γμῆν, πῆζω τὸ γάλα διὰ τοῦ ἀποτὸ συκῆς· Ἀρι-
 στλ.Μετ.384α,22' πρὸς ὀπιζας.
ὀπιθε κ. ὀπιθεν ποι. τ. τοῦ ὀπισθε κ. ὀπισθεν.
ὀπισθόμυρτος-ον ποι. τ. τοῦ ὀπισθόμυρτος βλ.λ.,
 ὁ ἀκολοουθῶν θνητόν· Πινδ.1,92 ὀπισθόμυρτος
 αὐχημα δόξας (ἢ δόξα ἦτις ζῆ μετὰ θάνατον).
ὀπικίζω μτγν. βαρβαρίζω· Ἰω.Λυδ.Μην.4,12 ἐν
 τῇ πόλει τῆς Ἰταλίας, ἦν καὶ ὀπικίην φωνῶν ὀ-
 νομασθῆναι ποτε, ἐξ ἧς καὶ ὀπικίην καί, ὡς
 τὸ πλῆθος ὀφφικίζεν τὸ βαρβαρίζεν Ἰταλοὶ
 λέγουσιν ἰὼς δ. ἀνάγν. τοῦ ὀπικίζω).
ὀπικοί (ὀ) παλαιοὶ κάτοικοι τῆς νοτίου Ἰταλίας·
 Ἀριστλ.Πολιτ.1329β,19 φῶσκον δὲ τὸ μὲν πρὸς τὴν
 Τυρρηνίαν Ὀπικοί, Στραβ.5,4,3 τὴν χώραν ταύτην
 Ὀπικούς οἰκῆσαι· 2) ἐν τῷ ἐν. Ὀπικός-ἡ
 ὄν ὁ βάρβαρος, ὁ βαρβαρικός· Φιλολ.ΑΠ 5,131
 ε) δ' Ὀπικὴ καὶ Φλώρα καὶ οὐκ ἴσθουσα τὰ
 Σαφιστὰ πρὸς Ἰουδεν.3,207.
ὀπικός-ἡ-ὄν πάπ. ὁ ἐξ ὀπίου βλ.λ.
ὀπιωμαγής-οδς-ές νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ ὀπι-
 ομάνης βλ.λ.
ὀπιωμαγία (ἡ) νεώτ. τὸ πάθος τῆς λήψεως τοῦ
 ὀπίου ὡς ναρκεπτικοῦ, πρὸς ἄδουσιον.
ὀπιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ ὀπίου, ὁ ἀπο-
 ἐφρανεῖς γαλακτώδης ὀπὸς ὁ ἐξαγωγόμενος ἐκ τῶν
 καθῶν μῆκκος τῆς ὑποφωροῦ, ἀφίονι· Διοσκ.
 ἄν.94, Διοσκ.3,152, Πάπ., Πλιν.ΦΙ 20,199, Γαλ.13,269,
 Ἀλέξ.Τραλλ.2,1.
ὀπίουρος (ὀ) πάσσαλος, περόνη· Ἀριστλ.Πρ.
 915α, ΠΙ (ἀνάγν. ἐπίουρος).
ὀπίουχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων ὀπιον βλ.λ.
ὀπιοφαγία (ἡ) νεώτ. ἡ καθ' ἑξῆς ἐσωτερικῆ
 χρίσις τοῦ ὀπίου ὡς ναρκεπτικοῦ.
ὀπιοφάγος (ὀ) ἡ νεώτ. ὁ ἐχων τὴν ἑξῆς τῆς ἐ-
 σωτερικῆς χρίσεως τοῦ ὀπίου πρὸς ἄδουσιον.
ὀπιπᾶ Ἡσ. ἐξασπατὸ ἀπαταιῶν ἰδιόρθ. ὀπιπᾶ
 ἐξασπατ' κ. ἐπίπια ἀπαταιῶν) πρὸς γυναικονί-
 ης, παρθενοπίης, παιδοπίης, πυρροπίης.
ὀπιπυτήρ-ηρος (ὀ) μτγν. ὁ παρακολοουθῶν ὡς
 θεατῆς, ποὺ κάνει χάρι· Νόνω.Δ 37,70 ἐζόμενος
 στοιχηδὸν ὀπιπυτήρ ἀνάδρας· 2) ὁ παρθε-
 νοπίης βλ.λ.: Μαν.δ,584 ἀνάδρας μὲν μάχλους
 καὶ ὀπιπυτήρας ἔτευξαν, Νόνω.Δ 7,193.

ὀπιπυῶ, δ. τ. πτεῶω περισκοπῶ μετὰ περιερ-
 γείας, παρακολοουθῶ διὰ τοῦ βλέματός μου, τῆς
 σχετικῆς ἐν. τοῦ παραμονεύει· Ὀδ.Γ 67 διευθεῶν
 κατὰ οἶκον, ὀπιπυέσις δὲ γυναικας ἢ ἢ προσ-
 δέμνω μετὰ φόβου· Ἰλ.Δ 371 γ' δ' ὀπιπυέσις πα-
 λῆμοιο γεφύρας πρὸς Ἡσίοδ. Ἐργ.29· 2) ἐνε-
 δρῶ, παραμονεύω, παραφυλάττω· Ἰλ.Η 243 οὐ
 γὰρ σ' ἐθέλω βαλεῖν τοιοῦτον ἔοντα λῶσθ' ὀπι-
 πυέσας, ἀλλ' ἀφροδῶν, Ἡσίοδ. Ἐργ.806 εὐ μὲν
 ὀπιπυέσιοντα, ἢ ἐν ἀλώχ' ἄλλαιεν πρὸς Ὀρφ.
 Ἀργ.249, Μουσαῖοι.101 ἢ μὲν ἀγρυνῶν, ἐχω
 τὸν νόον μου, ἐχω τὰ μάτια μου τέσσαρα· Ὀνή-
 σανδρ.10,26· 3) πλανῶ, ἐξασπατῶ· Μαν.3,196
 ἢ κ. παθ.· αὐτ.δ,182 δολεροπῶν ὀπιπυέσιαι
 ἔπεισαν ἰθρὰλ. ὀπιπυαι.

ὀπίησις (ὀ) ὁ περιδῆλων, περισκοπῶν Ἡσ. (ισυήθ.
 ἐν συνθ. γυναικονίης, παρθενοπίης, παιδοπίης).
ὀπιπυῶ δ.γρ. τοῦ ὀπιπυέω βλ.λ.

ὀπις-ιδος (ἡ), αἰρ. ὀπις κ. ἐν Ὀδ. κ. ποι. διπῶτα, ποι.
 δοτ. ὀπι, ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐπὶ κακῆς σμ. ὡς ἀείποτε
 π. Ὀμ. ὀπις θεῶν ἢ θεία ἐκδικησις, ἡ τιμωρία ἢ ἀκο-
 λουθῶσα τὴν παράσθαιον τῶν θεῶν νόμος· Ἰλ.
 Π 388 θεῶν ὀπις οὐκ ἀλόγεοντες, Ὀδ.Υ 215 οὐδ'
 ὀπιδα τρομέουσι θεῶν, Ἡσίοδ. Ἐργ.706 ὀπις ἀθα-
 νάτων πεφυλαγμένους εἶναι πρὸς Ὀδ.Κ 25,4'
 ἢ κ. ἀνευ τῆς θεῶν, θεία δικη, ἐκδικησις· Ὀδ.Ξ
 82 οὐκ ὀπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσίν ἢ κ. ἐπὶ
 τῶν θεοτήτων τῆς ἐκδικήσεως· Ἡσίοδ. Ο 222 πρὶν
 γ' ἀπὸ τῶν δώσωσι κακὴν ὀπις ἢ ἐπὶ κακῆς
 σμ. ἢ τῶν θεῶν πρόνοια καὶ εὐμενία, ἢ χάρις
 τῶν θεῶν· Πινδ.Π 8,71 θεῶν δ' ὀπις ἀφθιτον αἰ-
 τέω· 2) ἐπὶ ἀνθρ., ὁ μετὰ φόβου ἠνωμένος σε-
 βασμός, ὃν οἱ ἀνθρώποι ἀπονεύουσιν, ὁ φόβος,
 τὸ θρησκευτικὸν σέβας πρὸς ἀμοιβήν, ὑπακοή·
 Ἡρ.9,76 οὐτε δαμονύων οὐτε θεῶν ὀπις ἔχοντας
 ἰθρὰλ ὀπιζομαι· κ. γεν.· Πινδ.Ο 2,6 ὀπις εἰδικαιον
 ἔξων (ισαυτήρως) εἰδικαιον ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἔξ-
 ωτος σεβασμῶν, τ. ἢ. τηρόντα τὸ καθήκον τῆς
 ξενίας, Μόσχ.4,117 αἰδεσθεὶς ὀπιδα - πολιοῖο γε-
 νεῖου· 3) προσοχὴ εἰς τὴν πράξιν καὶ ἀφοσίω-
 σις, ζήλος· Πινδ.1,54,58 οὐδ' ὀπίσσαι ἀσπᾶσαι
 ἐπιπῖ ἐκνισ' ὀπις ἰδὸν ὀπιζομαι, ὀπίσσοι).

ὀπισαμῆδ (ἡ) ἰαμβάλια, ἀναβαίνουσα τὸ βραχὺ πρὸς
 τὰ ὀπίσω, ἐπιστροφῆ, γύρισμα· Εὐστ.862,6 ἢ εἰς
 τοῦπίσω ἀναχώρησις· Σοφ.ἀν.406' μτφ. ἐν Χρῶσ.
 Στωϊκ.3,202' πρὸς Ἀλ.ἀν.415.

ὀπισθε αἰολ. κ. ὄσωρ. τ. τοῦ ὀπισθε, δ. ὀπισθεν

βλ.λ.: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ.153,18.

ὀπισθαγώνια ἐπίρρ., μτγν. κ. νεώτ. δημ. πιστάγ-
 κωνα· Τζέτζ.Λυκκόφρ.704 ἀνθρώπους ὀπισθαγώνια
 ἰδούσθ' ἀντὶ ἀγκωνας) δῆσαι, Πάπ., - τὸν πῆ-
 γανε πιστάγκωνα δέμνον.

ὀπισθαμύωνος-ον μον. ὁ ὀπισθεν τοῦ ἀμύω-
 νος τελευτῶν κ. ἰδ. ἢ ὀπισθαμύωνος εὐχὴ ἢ ὀπι-
 σθεν τοῦ ἀμύωνος, νῦν δὲ ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς πό-
 λης ἢ ἐν τέλει τῆς λειτουργίας ἀναγναισκόμενῃ
 ὑπὸ τοῦ ἱερέως· Συμ.Θεοσ.5,147 τὸν ἱερέα λέγειν
 τὴν εὐχὴν· ἢ δὲ τελευτᾶ ἐστὶ καὶ ὀπισθαμύωνος.
ὀπισθαύλιον (τὸ) νεώτ. ἢ εἰς τὸ ὀπισθεν μέ-
 ρος τῆς οἰκίας αὐτῆς.

ὀπισθητικός-ον Ἡσ. γλῶσσα. τοῦ παλίντοπος.
ὀπισθεν (ἰθ) ἐκ τοῦ ὀπίσθ, αὐγ. τοῖς ἀνόπιον, κα-
 τόπιον, μετόπιον, ὀπίσω) ἐπίρρ., μον. κ. νεώτ., π.μτγν.
 ὀπτι. κ. π. ποιητῆσι πρὸ συμφωνίας ἀνάθε· Ἰάκω.
 Ἐρ.16, Ἐρ.π.1333 κτλ., ὡ. ποι. ὀπιθεν (Ἰλ.2,181,
 Πινδ.Ο 10,35, Ἀισχ.Πέρσ.1001), παλαιός, ὀπίσω, εἰς
 τὸ ὀπίσω μέρος, εἰς τὴν ἀντίθετον τῆς ὀφθαλμοῦ πλευ-
 ράν, πίσω, ἀπὸ πίσω, ἀντίθ. πρόσθεν, πρόσθε·
 Ἰλ.Ε 595 φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' ἔκτορος,
 ἄλλοτ' ὀπισθε, Ὀδ.Κ 209 κατὰ δ' ἄμπε λίπον
 γυῶντας ὀπισθεν, αὐτ.Ο 34, Πλάτ.Πολ.327β
 καὶ μου ὀπισθεν λαθόμενος τοῦ ἱματιοῦ, Ἀριστφ.Σφ.

1327 τῶν ὀπισθεν ἐπακολουθούντων ἐμοί, ΚΔ Μαρθ.9,20 προσέβαθα ὀπισθεν ἄφατο τοῦ κραπέδου τοῦ λιματίου αὐτοῦ, - ὀπισθεν ἄρχειο ὁ φίλος μου' κ. ἐν φρ. ὀπισθεν ἔπαροι ἰδολοκυθῶ ἐκ τῶν ὀπισθεν, κατόπιν: Αἰσχ.Πέρσ.1021' || οἱ ὀπισθεν κομωάντες οἱ τρέποντες κόμην πρὸς τὴν ραχίη: Ἰλ.Β.542' || κ. ἐπὶ τῆς κόμης, ἡ ἀναπτυσσομένη ἑλευθέρα πρὸς τὴν ραχίη: Ἐπιγρ. ὀπισθεν κομωάντα ἔθειραι' || ὀπισθεν ποιούμεσι τὴν κόμην ὥστε νὰ εἶναι τὸ ὀπισθεν μου: Ξεν.Ἀν.1,10,9 ἔδοκει αὐτοῖς ἀναπτύσσειν τὸ κέρασ καὶ ποιῆσαι ὀπισθεν τὸν ποταμόν' || εἰς τοῦπισθεν (ὀηλ. εἰς τὸ ὀπισθεν) πρὸς τὸ ὀπίσω, ἐν, ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν εὐρίσκειται τις: Εὐρ.Φοῖν. 140 λαῖον μὲν εἰς τοῦπισθεν ἀμφέρει δόδα,Πλάτ. Σοφ.261Β εἰς τοῦπισθεν ἀπωσθεῖς, Ξεν.Ἀν.3,3,10 εἰς τοῦπισθεν ταξέουσιν ἀπὸ τῶν ἰππων, Πολυδ. 1,5,β ὅσον ἦν εἰς τοῦπισθεν δυνατὸν ἀποχωρεῖν' || νεώτ. εἰς τὰ ὀπισθεν εἰς τὸ ὀπίσω μέρος: || κ. τοῦπισθεν, νεώτ. ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐκ τοῦ ὀπίσω μέρος ἐν σχέσει πρὸς τὴν θέσιν εἰς ἣν εὐρίσκειται τις, ἀντίθ. τοῦ εἰς τοῦπισθεν: Ἀριστφ. Ἐκκλ.482 μὴ ποῦ τις ἐκ τοῦπισθεν ὦν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ, Θουκ.7,79 ἀποτειχίζουσαν, . ἐκ τοῦ ὀπισθεν αὐτοῦς ἡ προελπίθεσαν, Ξεν.Ἀν. 4,1,6 μὴ τις, . πορευομένων ἐκ τοῦ ὀπισθεν ἐπισποῖσι' || ἐν τῷ ὀπισθεν εἰς τὸ νεῶτ.: Πλάτ. Πολ.614C ἔχοντας, . ἐν τῷ ὀπισθεν σημεῖα πάντων ἄν ἔπρασαν, Ξεν.Κυν.9,8' ὄμ. κ. κτ. πληθ.: Πλάτ.Χαρμ.154C παλλὰι, ἐρασταὶ καὶ ἐν τοῖς ὀπισθεν εἰσποῖσι ἱκατόν, ἀπὸ πῖσιωι' || νεώτ. πρὸς τὰ ὀπισθεν πρὸς τὸ ὀπίσω' ἀντίθ. ἀπὸ τὰ ὀπισθεν' || νεώτ. ναυτ. ὀπισθεν παρῳήγημα ὀπισθοκωλύσεως τοῦ πλοίου, ἀντίθ. πρὸσω: ὀπισθεν ὀλοταχῶς' 2) οἱ ὀπισθεν ἡ ὀπισθεν (ἐν, ἀνθρώποι οἱ ὑπὸ τοῦ ὀνήσκοντος ἐν τῇ ζωῇ καταλειπόμενοι, οἱ ἐπιζώντες: Ὁδ.Λ.66 νὺν δὲ σε τῶν ὀπισθεν γυναιζέουσι . . πρὸς τ' ἄλλοιων καὶ πατρὸς' || οἱ ἐν φάλαγγι ἑλόμενοι, οἱ κατόπιν: Ξεν.ΚΠ.2,28 μηδὲνα τῶν ὀπισθεν κινεῖσθαι, πρὶν ἂν ὁ πρόσωθεν ἤγηται' || μτφ. οἱ εἰς τὰ ὀπισθεν τιθέμενοι ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὡς ἐπιβλαβεῖς, ἀνόητοι, ἀχρηστοὶ: Σοφ.ΑΙ.1249 εἰ τοὺς δίκην νικῶντας ἐξωθίσασιν καὶ τοὺς ὀπισθεν ἐς τὸ πρόσωθεν ἄξομεν' || τὰ ὀπισθεν τὰ κατὰ τὸ ὀπισθεν μέρος, τὰ νεῶτα, τὰ ὀπισθια, τὰ πισνά: Ἰλ.Λ.613 τὰ νεῶτα ὀπισθεν Μαχάσιον ἠδῆτα ἔεικε κατὰ τὰ νεῶτα ἀμοιάζει' || ὡς πρῶστ. οὐσα: Ἦρ.5,22 ἐν τοῖσι ὀπισθεν λόγοισι (ἐν τοῖς ἐπομένοις βιβλίοις) πρβλ. ὀπίσω 9)' ὄμ. οἱ ὀπισθεν ἀφίθες οἱ πρὸς τὸ ὀπισθιον μέρος τοῦ ἴππου, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ αἰ πρῶτεροι: αὐτ.4,72 οἱ ὀπισθεν ἄρμοι: Ἐπιγρ. 3) ὡς πρῶθ. μτ. γενικ. ὀπίσω ἀπὸ κατῖ: Ἰλ.Ρ.468 στῆ δ' ὀπισθεν δίφροιο, αὐτ.Ν.536 ὀπισθε μάχησ ἠδὲ πολέμοιο ἔστασαν, Ἦρ.1,9 ὀπισθε τῆς θύρας, αὐτ.7,176, Πλάτ.Συμπ. 175Α ὀπισθεν ἐμοῦ . . εἰσῆς, - ὀπισθεν τοῦ Παναπιστηρίου εἶναι τὸ Πολιτικόν Νοσοκομεῖον' || κ. μετὰ τὴν πῶσιν: Ἰλ.Ω.15 δίφροιο ὀπισθεν, Πινδ. Ο.6,63 ἴεν φάμας ὀπισθεν ἰάκολουθει τὴν φλῆ-μιν' Σοφ.Ἀνι.640 χρῆ . . γνομήσ πατρώας πέντ' ὀπισθεν ἐσάναι (ἰσκαμέναι, ὑποτάσσασθαι, ἤττω εἶναι)' || ὄμ. κ. μτ. ὄστ.: Κρατιν.30 τοῦτοισι δ' ὀπισθεν ἴτω, Πινδ.Ο.3,31 νουίσις ὀπισθεν βορέα' 4) χρον. μετὰ ταῦτα, κατόπιν, εἰς τὸ μέλλον: Ἰλ. Δ.362 ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', Ὁδ.Β.270 οὐδ' ὀπισθεν κακὸς ἔσσοι' || ἴθ. ἐπὶ πράγματι μέλλοντος νὰ συμβῇ ἢ ν' ἀκολουθήσῃ εἰς ἄλλο τι προηγουμένον, ὄντιθ. αὐτίκα: Ἰλ.1.519 νῦν δ' ἄμα τ' αὐτίκα πολλὰ δίδοι, τὰ δ' ὀπισθεν ὄπνε-στη, Πινδ.Ο.10,15 ὀπίσω οἱ πολλῶν, Θεοκρ.Ε. επιγρ.22,8 πολλοῖσι μασίιν ὀπισθεν πρβλ. ὀπίσω 7)

5) η. μτγν. γραμμ. κ. ἐπὶ συμβάντων κατὰ τὸν ὀπισθεν ἦτοι τὸν ὀποκειφθέντα ὄρ' ἡμῶν, τὸν παρελθόντα, χρόνον, κατὰ τὸ παρελθόν: Σχολ.Ὁδ.Γ. 356, Σχολ.Ἀριστφ.Βάρ.1488, Ἦσ. ἐν λ. ἴονες' || ὁ ὀπισθεν χρόνος οἱ παλαιότεροι χρόνοι: Πάπ. [Περὶ τῶν συγκρ. ὀπιστερος, ὀπίστατος βλλς.] **ὀπισθενἄνω**-αρος (τοῦ) μτγν. κ. νεώτ. ἱατρ. τὸ ὀπισθεν τοῦ θέναρος βλλ., τῆς παχύμης: Πολυδ. 2,143, αὐτ.9,126 ἐπιστρέφοντα τὴν χεῖρα δέξασθαι κατὰ τὸ ὀπισθενἄνω. **ὀπισθενἐργαία** (ἡ) νεώτ. ἡ ἰσχούσα καὶ διὰ τὸ παρελθόν ἐνέργεια, ἄ. ἀναδορμικὴ ἰσχός. **ὀπισθενἐργητικὸς**-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἰσχύων καὶ διὰ τὸ παρελθόν, ἄ. ὀπισθενεργός. **ὀπισθενεργός**-ὄν νεώτ. ὁ ὀπισθενεργητικὸς βλλ.: ἡ ὀπισθενεργὸς δύναμις τοῦ νόμου. **ὀπισθενεργῶς** ἐπῆρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀπισθενεργῶς, μετ' ἀναδορμικῆς ἰσχύος. **ὀπισθῆνη** γλῶσσα, ὀπουρὶς βλλ. **ὀπισθῆνης**-α-ον ὀπισθίος βλλ.: Σώφρ.50, Καλλ. Ἀρ.151 κ. ἦρον ὀπισθίδιο φέρει ποδὸς ἀσπαι-ροντα, Ἀγαθ.ΑΠ.9,482 ὀπισθίδην εἰς ὀδόν. **ὀπισθίος**-α-ον ὀπισθίος κ. μ. κ. μ. κ. νεώτ., ὄμ. πισθίος-ἡ-ὄ βλλ., ἀντίθ. τοῦ πρόσθιος, ἐμπρόσθιος, μπροστικός, ὁ εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος πρὸς εὐρισκόμενος: Σίμων.Ἀυ.28, Ἦρ.3,03 κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι ἀσκέαι ἔχει τέσσαρας μικρούς, Ἀριστφ. Ἀγ.740 ὄπλῃς ἐκίνει τῶν ὀπισθίων ποδῶν, Ἰνπ. Ἀγμ.11 ὀπισθίος τένων (ὁ τῶν νῶτων, ἄ. Ἀχιλλείος τένων), Ξεν.Ἰνπ.11,2 ὑποτιθένται τὰ ὀπισθία σκέλη τῶν δὲ ἐμπρόσθια, Ἀριστλ.Ζ1.500b,30 τὰ ὀπισθία σκέλη ἐφέλοκουν ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια, αὐτ.Ζ1. 492b,23 σιγῆς ἐπὶ τούτων τὸ πρόσθιον, γέ-νεσιον τὸ δ' ὀπίσθιον, γένευσ. Φιλίμ.145 οἱ ὀπι-σθιοὶ πόδες, ἢ ὀπισθία θύρα' || τὰ ὀπισθια (ἐν, μόριοι ἐπὶ ζώων, τὰ πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος, πρὸς τὴν ὄρταν' Ἦσ. ἐπὶ τῶν ζώων οὐράται: Ἀριστλ.Ζ.722b,29 εἰσαπῆσθαι τὰ ἄνω καὶ κάτω, καὶ πρόσθια καὶ ὀπισθια, Πάπ. ὀπισθια ὄνου' || νεώτ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, τὰ νεῶτα: τοῦ ἔσπραφε τὰ ὀπισθια τοῦ εἰς ἐνδείξειν περιφρονησῶς' || ὄμ. τὰ ὀπισθια τὰ παρελθόντα: Ἦσ. || τὸ ὀπισθιον τὸ ὀπισθεν μέρος ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πρόσθιον: Ἀριστλ.Ζ1.706b,1' || ὡς οὐσα, θηλ. ἡ ὀπισθια τὸ ὀπισθιον μέρος: Ἐπιγρ.90' ἐπὶ ἀστέρων, ὁ ἀκολουθῶν, κατόπιν κινούμενος κατὰ τὴν περιστροφήν: Κλεομήδ.),1. **ὀπισθίως** ἐπῆρ. μτγν. πρὸς τὸ ὀπίσω: Βασ.1 4,18 ἔπεσαν ἀπὸ τοῦ δίφρου ὀπισθίως . . καὶ συν-ετρίθη ὁ νεῶτος αὐτοῦ. **ὀπισθοδάμν-ονος**-ον μτγν. ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω βαῖων, βαδίζων: Στατάλλ.ΑΠ.6,196 ἀμμοῦδύτορα, ὀπισθοδάμον ἀτραχίλων, ὀκτάπονον ἀντιθῆσι Κώπασας. **ὀπισθοδαρῆς**-οὺς-ές μτγν. ὁ κατὰ τὸ ὀπισθεν μέρος βαρῆς, πεφορτισμένος πρβλ. ὄμ. πισθάρας: Πλωτίν.6,9,4, Σιμπλίκ.Επικτ.35D, Σχολ.Ἰλ.Ψ 726 ὀπισθοβαροῦς ἤδη γεγονότος' || κ. χρον. κ. μετὰ: Ἐπιγρ. τῆς ἀσέβειας ὀπισθοδαρεῖς ἀνάγκαι (αἱ) ἔπειτα βαρύνουσαι, εἰς τὸ μέλλον. **ὀπισθοδασαία** (ἡ) νεώτ. τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω βαδίζων, εἰδ. ἐπὶ παθήσεως νευροπαθῶν. **ὀπισθοδατέτης**-ου(ῖ) ὁ ὀπισθεν ἐπισθίων, ἐπὶ σιγῆς σηματοῖσις: Μελίταρ.ΑΠ.12,33' || ὀπι-σθοδατέτης ποδὸς ὁ κατὰ τὸ βάδισμα συμρμένος ὀπισθεν τοῦ ἄλλου παράλυτος ποδὸς: Τραγ.Ἀ. δέσπ.25 μτρο. **ὀπισθοδατικὸς**-ἡ-ὄν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφε-ρόμενος εἰς τὴν ὀπισθοδασαίαν βλλ.: Κλημ.Ἰ.Α.223 ὀπισθοδατικὸν ὁ λαγῶς. **ὀπισθοδατικῶς** νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς ὀπισθοδασαίας.

όπισθοβολος-ον μγν., νεώτ. κ. όπισθοβόλος ό προς τή όπίσω βαλλόμενος, ριπόμενος: Νών.Δ 2,65 όπισθοβόλον όμμα, αὐτ.41,25, όπισθοβόλον πύρ· 2) νεώτ. κ. ό όπισθεν βαλλόμενος.

όπισθοβολώ-έω νεώτ. στρατ. βάλλω, πυροβολώ έκ τών όπισθεν κατά τινος: όπισθοβολώ τή άχυράν· 2) βάλλω προς τή όπίσω.

όπισθοβουλία ή ή νεώτ. κ. όημ. ή προς έπιδύωξιν ώρισμένοσ σκοποθ ύποούλης κρυπτήσ προβόσει ή ένεργεία, ά ύστεροβουλία: μέ όπισθοβουλία έπρότεινε νά μέ άναίστη.

όπισθοβουλας-ον νεώτ. ό ένεργών μετ' όπισθοβουλίαις βλ.λ., ποητρός, ά ύστερόβουλος.

όπισθοβούλας έπίρρ. νεώτ. μετ' όπισθοβουλίαις βλ.λ.

όπισθοβριθής-ούς-ές ό κατά τή όπισθεν μέρος βαρός: Αίαχ.άη.338, αὐτ.η.Ήσα. έν λ. σαυροβριθής όπισθοβριθής έγχος.

όπισθοβριθής-ούς-ές νεώτ. ή ή όλησν, ά έκ τών όπισθεν, έκ του σφύραιου γεμίζόμενος: δίκανον όπισθοβριθής, αντίθ. έμπροσθογεμής.

όπισθοβέμισις-εως ή ή νεώτ. ή ή όλησν, ή έκ τών όπισθεν, έκ του σφύραιου γεμισις.

όπισθογενεαία ή ή νεώτ. άνθρωπολ. όρος δηλών ώς έκ τής καταστάσεως τής προβολής του γενομένου εις ώρισμένην άνθρωπολογικήν περιόδον τών παιδιών άνθρώπων, έν αντίθ. προς τούς όρους προγενεαία κ. όρθογενεαία ήλουτάς τών νέων.

όπισθογενεαία ή ή νεώτ. ή ύπερμέτροσ κάθετος κατατομή τών γνάθων του άνθρώπου.

όπισθογενεατισμός (ό) νεώτ. τή είναι τινα όπισθογενεαία βλ.λ.

όπισθογενεατικός (ό) νεώτ. ό έχων τήν γνάθον προς τή έσω εισέχουσαν.

όπισθογράφησις-εως ή ή νεώτ. ή όπισθεν τίλωσν κινώσν γραφή τέλεισν προς μεταβίβασιν τής κυριότητος ή κατοχής ή έντολής εισαράξεωσ αυτού εις άλλον: όπισθογράφησις γραμματίου.

όπισθογράφος-ον (ό) μγν. κ. νεώτ. ό ή ή του όπισθίου μέρουσ παπίου (βιβλίου), ό ή ή του καλύμματοσ αυτού γεγραμμένος: Πλν.Έπιστ.3,5,17, Λουκ.βΠρ.9 ή ήρα άδ έσι θερμύν έταί μεσθή και όπισθογράφωσ βιβλίωσν, Ούλν.37,11,4.

όπισθογράφος (ό,ή) νεώτ. ό όπισθογραφήσας τίτλον τινά.

όπισθογραφώ-έω νεώτ. κάμνω όπισθογραφήσιν βλ.λ.

όπισθοδακτύλος-ον μγν. ό έχων προς τή όπίσω κεκομμένους τουσ δακτύλουσ: Στράτ.2,1,9 ποσφάλλουεσ τέ και ... όπισθοδακτύλουσ.

όπισθοδέκτας-ον ό όπίσω ή προς τή όπίσω δεδεμένος: Σίμων.177 ή ή Σίμω.3) η.Πλουτ.Ήθ.456C.

όπισθοδωλιχίς-εως ή ή μσν. ή παλιώχις βλ.λ.: Ήω.Διάκ.είςΉσίοδ.Α 154.

όπισθοδόμος (ό) ό όπισθιοσ δόμοσ, τή όπισθεν τμήμα του σηκοῦ τών έλλήν. ναών κ. ιδ. του ή ή τής Άκροπόλεωσ τών Άθηνών ναού τής "Αθηνάσ, τού Παρθενώνοσ, ό χρησιμεύων ώσ θησαυροφυλάκιον: Πολυδ.1) έτό δέ πρό αυτού ή ήλ. του ναού), πρόδρομοσ: και τή κατοπίν, όπισθόδρομοσ: Άριστοφ.Πλ.1193 τόν όπισθόδρομον άει φυλάττων τής θεού, Δημ.170 άνάμειξαν ή ήλιν πρηνήσ τινέσ τόν όπισθόδρομον, Λουκ.Τίμ 53 άλλή και πλουτέτεσ τόν όπισθόδρομον διορύξεσ, Στράτ.ΑΠ 12,223,4 και άγαλάμα θεού και νήδον όρώμεν... και τόν όπισθόδρομον // γεν. ή ή οικίασ, θησαυροφυλάκιον Ήσ. άτόποσ όπισθεν τών οικίων, έν ώ τή κερμήνια άπόκειται· 2) ώσ ή ήθ. ό όπισθεν οικημάτωνεσ τινος κείμενοσ: Πολιδ.12,12,2 τάσ όπισθόδρομοσ στήλασ.

όπισθοδοντία (ή) νεώτ. άνθρωπολ. ή μορφή τών τομείων όδόντων, όταν οῦτοι συγκλίωσιν έν

τών πρῶσ προς τή όπίσω προς άλλήλουσ: άνω όπισθοδοντία ήσταν οι άνω όδόντεσ εύρίσκωνται όπισθεν τών κάτω, ά κάτω φαλιδοδοντία, κάτω όπισθοδοντία (όταν αντίθετα συββαίη, ά άνω-φαλιδοδοντία).

όπισθοδρόμησις-εως ή ή νεώτ. ή προς τή όπισθεν κίνησις, όπισθοώρρησις, ά άνατροσμοσ: όπισθοδρόμησις πυροβόλου κλείστρου.

όπισθοδρομικός-ή-όν νεώτ. ό προς τή όπισθεν φερόμενοσ, βραδίωσν, κινούμενοσ· 2) ό εις άπρηχαιώμενα αντίληψει, συνήθειαι και πράξει έμμένωσ, καθυστερημένοσ, συντηρητικόσ, άσυγχρόνιστοσ, μη προοδευτικόσ.

όπισθοδρομικός-ητος (ή) τή είναι τινα όπισθοδρομικόν βλ.λ.2) αντίθ. προοδευτικόητεσ.

όπισθοδρομικός έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον όπισθοδρομικόν, άνευ προοδευτικότητοσ.

όπισθοδρομός (ό) μσν. ό προς τή όπίσω τρέχωσ: Θεόγλωστ.Καν.83 (κτ. διορθ.)

όπισθοδρομά-έω μγν. κ. νεώτ. τρέχω, φέρομαι, κινούμαι προς τή όπίσω, όπισθογραώ: Συμνήλη. εις Πρόκλ.Παρμ.989S, Νικί.Γρηγ.Ίστ.Βυζ.8,13, 228α τήσ ασκήτην όπισθοδρομήσαι και ύποδραμείν τόν ήλιον.

όπισθοδεκαδακτυλικόν κόλλημα (τό) νεώτ. Ιατρ. κόλλημα όπισθεν τής κάτω μείρασ του δωδεκαδακτύλου.

όπισθοδακτύλος (ό) νεώτ. ό άνωθεν του άνοίγματοσ θύρασ ή παραθύρου θόλοσ, οῦ διαφέρει τή καμπύλον τμήμα τής όφέωσ από τή του βάθουσ· // θόλοσ θύρασ ή παραθύρου μετά τοξοειδοσ άνωφλοσ περιερίζων άνωθεν τήν εύρισμασν αυτών.

όπισθοδακτύλιμα-ατος (τό) μσν. κάλυμμα, σκέπασμα έκ τών όπισθεν: Κλήμ.Άλ.Παιδ.2,245.

όπισθοδάκρυιοσ-ον ό φέρων τόν κορπίν όπισθεν τών φύλλων και οῦχι άνωθεν αυτών, ώσ ειθ ή τινα συχήσ: Θεόφρ.ΦΑίτ.5,23 γένουσ τί φασσιν είναι ... ό καλοῦσιν όπισθοδάκρυιον.

όπισθοκέλευθον-ον μγν. ό άκολουθών τινα, βραδίωσν όπισθεν τινος: Νών.Δ 18,159 Βαίον όπισθοκέλευθον έχων έπι λαίφωσν Ηούσ ήερν. του ήδ. άκοπάδι, όηηόδ, όπάωσν).

όπισθοκέντροσ-ον ό έχων κέντρον όπισθεν, έν τή οῦρῶ: Έπίχ.6δ, Άριστολ.Ζ 490α,17 τετραπύρα μεν, όσα μέγθοσ έχει ή όσα όπισθοκέντρα έστι.

όπισθοκράφαλον (τό) γλωσσ. τή όπίσθιν μέρος τής κεφαλήσ.

όπισθοκίνητοσ-ον μσν. ό προς τή όπίσω κινούμενοσ: Κεδρ.Γεώργ.1,409,10 όπισθοκίνητοσ πορεία Ιατρία προς τή όπίσθεν.

όπισθοκόλιχοσ-ον νεώτ. ό εις τή όπισθεν κοίλησ, είδ. ή ή τών απονύλων τής σπονδυλικήσ στήλησ, ό έχων κοίλην τήν όπισθίαν έπιφάνειασ, αντίθ. πρόκολοσ πρβλ. κ. άμφικόλιοσ.

όπισθοκόμησ-ου (ό) μσν. ό όπισθοκόμοσ βλ.λ. Πολυδ.2,26 και μέν όπισθοκόμοι μέν Ευδοείτεσ, άκροκόμοι δέ Όρῆκεσ λέγονται.

όπισθοκόμοσ-ον μγν. ό όπισθεν κομῶν, τρέφωσν κόμησ: Νών.Δ 13,420 όπισθοκόμων ή ή νώτων, αὐτ.Ευαγγ.Ίω 2,6 όπισθοκόμοι μέροπεσ.

όπισθοκράνον (τό) μγν. τή όπισθεν μέρος του κρανίου: Σευήρ.π.Άέτ.7,92, Παυλ.Αιγ.6,2, Γλωσσ.· // νεώτ. Ιατρ. απουδοῦοίαττον κρανιομετρικόν σημειον τή μάλλον προέχον προς τή όπίσω τήσ Ινακήσ χώρασ και άποτελοῦν τή τυπικόν σημειον διο τήν μέτρησιν τής κεφαλήσ προς καθορισμόν του σχήματοσ αυτήσ, ά. σημειον Ινακόν μέτροσν.

όπισθοκράνον (τό) μσν. τή όπισθοκράνον βλ.λ.: Βλεμμ.Έκλ.667.

όπισθοκρητιδας (αή) μγν. είδοσ γυναικείων όποδημάτων: Πολυδ.7,91, Ήσ.

όπισθοκώφωσις-εως (ή) μτγν. ή προς τή όπισω κώφωσις τής σπονδυλικής στήλης : Γαλ.180,493.
όπισθολακκος (ή) μτγν. Ιατρ. τή Μιον (άμφ).
όπισθολακρία (ή) μτγν. όν. μέρος τινός τής πάλσως 'Εφέσου, δ. Λεπρά όκτι : Στράβ.14,14 τά .. όπισθεν τού ηρώδους κήματα έτι νυνι λέγεται έν τή 'Όπισθολακρία.
όπισθομαστία (ή) νεώτ. άνθρωπολ. ή περί τήν διάπλαση πορομόρφωσις καθ' ήν άναπτύσσονται μαστί όπι τής ράχως και δύο και τρεις εις γυναικας και εις άνδρας.
όπισθομαστια-ον όπισθόμαστος βλλ.
όπισθοματωπία (ή) νεώτ. ζωολ. κ. άνθρωπολ. κλίσια του μετωπικού όστος προς τή όπισω μετ' έλαχίστης κωρτάσεως χαρακτηρίζουσα τήν πρωτογενή μορφή τών κροτίων, ά. χαμαμετωπία: πρόλ. ύψιμετωπία, προμετωπία, όρθομετωπία.
όπισθομήριον (ή) μτγν. όπισθόμηρον βλλ. : Μελάμπ. Παυ.1,142.
όπισθόμηρον (ή) μτγν. τή όπισθεν μέρος του μηρού : Πτολ. Μαθ.7,5.
όπισθονόμος-ον (νέμω) δ' βόσκων δι' όπισθο-ωρήσεως τών ποδών, ήν επίδους βωτήν της Λιθό-βή ηναγκασμένων τών βόσκων ούτω έκ της προς τή έμπρός κλίσιας τών κεράτων τών : 'Ηρ.4,183 ό όπισθονόμος βόες. 'Αριστ. ΖΜ 659α,19 τούς όπισθονόμους βουσι' και γάρ έκείνους νίσεσθαι φασι-ν ύποχωρούντας παλιμμηγδόν, Αλ. Ζ1 16,33.
όπισθονυγής-ούς-ές μτγν. ό κεντών ήκ τών όπισθεν : Φιλ. ΑΠ 6,104.
όπισθοπλευρικός σύνδεσμος νεώτ. Ιατρ. σύνδεσμος έκτεινόμενος μεταξύ τών έγκρασιών άποφύσεων του πρώτου και δευτέρου άσφυκτικού σπονδύλου και τής τελευταίας πλευράς.
όπισθόπλευρος-ος-ου-ον μαν. επί ήθους, ό προς τή όπισω ήλξως, νηχόμος : Μαν. Φιλ.1,390.
όπισθοπόδ-έω μαν. άκολουθώ όπισθεν, έπα-μα : ΚΠορφ. Έκθ.135.
όπισθοπόρος-ον μτγν. ό όπισθεν πορευόμε-νος : Νόν. Δ 37,255 άφρον όπισθοπόρος πεφυ-λαγμένος ήλιοχος.
όπισθόπους-ος-ου-ον ό. όπισθεν περπατών, άκόλουθος, όπαός, θεράπων : Αλφ. Χα.713 άγ-στών .. όπισθόπους εις τούδες, Εύρ. Ιην.54 προσ-πόλων όπισθόπους κώρος. 2) 'Ησ. κώποστρέ-φας, ό έπανέλθων.
όπισθοπρόσωπος-ον μαν. ό έχων προς τή όπίσω έστραμμένον τού προσώπων : Τζέτ. Μεθ' 'Ου.186 κατ' Αλλιανόν και 'Αρριανόν έξελιγμοί τρεις Μακεδών τώ αλλάξει όπισθοπρόσωπος (ή)σθρ. -όπως.
όπισθορμητός-ον 'Ησ. έν λ. παλίνρσος ό όρ-μών, απεύδων προς τή όπίσω.
όπισθορμη-έω 'Ησ. κόπισθορμήσας, εις τού-πίσω χωρήσας.
όπισθόροια (ή) ή προς τή όπίσω ροή : Έπίκ. Φυσ.908,3.
όπισθοσπλαγχνικόν διάστημα (ή) νεώτ. Ιατρ. τώ μεταξύ τής προσποδυλικής περιτονίας και τής όπισθιάς έπιφανείας του οισοφάγου διαστήμου, ά. προσποδυλικόν διάστημα.
όπισθοστομαχικός θύλακος (ή) νεώτ. Ιατρ. χώ-ρος σχισμοειδής όπισθεν τού στομάχου, ά. έπι-πλοικός θύλακος.
όπισθοσφενδόνη (ή) τώ όπισθεν μέρος τής σφενδόνης βλλ.5) : 'Αριστ. άπ.320,4.
όπισθοτέλεια (ή) μαν. ή τέλους καθυστέρησης, ό μή πληρωθείς έγκαίριος φόρος : 'Αρμενόβ.1,3,37 περί παρελθόντων όπισθεν ήτοι όπισθότελειών ούκ άνόγηται τις μετά τεσσαράκοντα έτη.
όπισθότερος-α-ον όπιστέρος βλλ. : 'Αρωτ.148 ποσι δ' όπισθότεροισι λέων όπο καλά φαίνεσι.

όπισθοτίλη (ή) μτγν. βοιωτ. όπισθοτίλα όν. τής σπηλιός βλλ., ήτις έκχει τή μέλαν αύτήν ύγρύν όπι-σθεν Εύστ.1818 κόπισθοτίλα δέ, ή όπισθεν τίκάσα τόν παρ' αύτή θόλον : Στράτι 47,3.
όπισθοτομία (ή) νεώτ. τοπογρ. μέθοδος όπο-τυπώσεως επί τού χόρτου σημείου τινός τού έδά-φους, ά. όριοντογραφία.
όπισθοτομία (ή) μτγν. νόσος καθ' ήν τή μέλη του σώματος τεινόμενα κάμπτονται προς τή όπί-σω : Καλ. Αύρ. 'Οξ.3,61.
όπισθοτονικός-ή-όν μτγν. ό εις τήν νόσον ό-πισθοτονίαν βλλ. ύποκειμένος: Διοσκ.1,48, Γαλ.1,156. 2) ό γρ. τού όπισθάντος βλλ.2) : Διοσκ.3,16, αύτ.5,113 όπισθότονικόν πάθος.
όπισθοτονικός έπίρρ. μτγν. κατά τόν τρόπον, τώ συμπτώματα τού όπισθάνου βλλ.2) : Διοσκ.1,59.
όπισθότονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ό προς τή ό-πίσω τεταμένος : Νόν. Δ 7,195 όπισθότονον τόν. 2) τώ άρσ. ως ούς, ή νόσος όπισθοτονία βλλ. : 'Ιην. Επιδ.5,75,76, Πλάτ. Τιμ.84 Ε άπ' αύτου τής συν-τονιας τού παθόντος τώ νόσημα τέτανοι ή και όπισθότονοι, 'Αρετ. 'Οξ Παθ.1,6' || νεώτ. Ιατρ. ή σύσπασσι Ιθίως τών ροαίων και τών όπι-σθίων αύχνηκών μυών, ένεκα τής όπισθιάς κάμπε-ται προς τή όπίσω ή κεφαλή και ήτις άποτελεί σημείον έρεθισμού τών μηνίγγων.
όπισθοτονώδης-ους-ες ό πάσχων έξ όπισθοτο-νίας βλλ. : 'Ιην. Προρρ.1,88' || ό προκαλούμενος ύπό όπισθονίας : αύτ. Κωακ.23.
όπισθότρομος-ον μαν. ό εις τή νύκτα τρεθείς : Εύστ. 'Η.595,41 Λάκωνες άταφον έρρήτουν τόν ό-πισθότρομον.
όπισθοურητικός-ή-όν κ. νεώτ. ό προς τή ό-πίσω ούρον : 'Αριστ. Ζ1 500β,18 ώσπερ τώ όπι-σθοურητικώ τών τετραπόδων. || νεώτ. Ιατρ. έγκράσιον όγκωμο ένούδων τών δύο έκθολός τών ούρητήρων, ά. ούρητηριόν όγκωμα.
όπισθοφάλακκος-ον μαν. ό φαλακρός κατά τώ όπισθεν μέρος τής κεφαλής : Τζέτ. Χιλ.8,433.
όπισθοφανής-ός-ές μτγν. ό έκ τών όπισθεν φαι-νόμενος, βλεπόμενος : 'Επιγρ. || ό όπισθεν φαί-νων, δεκνίμων : Γαλ.18,777. || ό εμφανιζόμενος όπισθεν ή κατόπιν : Βέττ. Βάλ.8,9' || όπισθοφα-νή έννοητρα πιθ. τώ δι' άναστροφής τής εικόνας ή τή και τώ όπισθεν μέρος τού κατοητηριζόμενου δεκνίοντα : 'Οκωμν Μετ 264,18' || ό όπισθεν όρών, ό βλέπων προς τή όπίσω : Πά Γέν.9,23 και τώ πρόσωπον αυτών όπισθοφανές και τήν γύ-μνασιν του πατρός αυτών ούκ ειδών.
όπισθοφανής έπίρρ. μτγν. προς τή όπίσω : Πά Γέν.9,23 έπορεύθησαν όπισθοφανώς, Φιλόν, 'Υπόμν. Φυσ.829,22 όπισθοφανώς βωδίζειν.
όπισθοφαρυγγικός διάστημα (ή) νεώτ. Ιατρ. διάστημα σχισμοειδές συνάπτον τήν όπισθίαν έπι-φάνεια του φάρυγγος μετά τής προσποδυλικής περιτονίας και πληρούμενον ύπό χαλαρόν συνδε-τικού ιστού.
όπισθοφόρος-ον μτγν. ό προς τή όπισθεν, προς τή όπισθίαν διεύθυνσην φέρων : 'Οπν. 'Αλ.3, 318 βίρησιν όπισθοφόρους έρύντες.
όπισθοφυλακή (ή) νεώτ. ή έν πορευομένη στρατιωτική φάλαγγ άσφαλίζουσα τώ νώτα αύτής άπό αλφειδοστικής έπιθέσεως τού έχθρου στρα-τιωτική δύναμις, αντίθ. έμπροσθοφυλακή.
όπισθοφυλακία (ή) ή διοίκησης τών όπισθοφυ-λάκων, τής όπισθοφυλακής βλλ. : Ξεν. 'Αν.4,6,19 τί δει σε ίνα και ίέλπειν τών όπισθοφυλακίαν; || όπισθοφυλακί-έω φυλάττω τώ νώτα τής εν πορεία φάλαγγος, άποτεκώ τήν όπισθοφυλονήν Πολυδ.1,127 εκλοβονταί όε όπισθοφυλακες ίένω. αί ούραγοί και τώ έργον ούραγετν' και όπισθοφυλα-κειν : Ξεν. Αν.3,3,8 τών πελατώνων οί έτυχα.

σὺν αὐτῷ ὀπισθοφυλακίζοντες, Ἰωσ.1Α 14,15:8 μθ. ἐπὶ στήλης νέφους: Φθ.2,12† 2) Διοικητὴ τῶν ὀπισθοφυλακῶν: Ξεν.Αν.2,3,10 καὶ αὐτὸς ὀπισθοφυλάκει, αὐτ.4,1,15.

ὀπισθοφυλάξ-ακος [ὁ] κ.νεῦτ. ὁ τὸ ὀπισθεν μέρος, τὰ νῦτα πορευομένη στρατιωτικὴ φάλαγγος φυλάσων ἢ στρατιωτικὴ τῆς ὀπισθοφυλακῆς || συνήθ. κτ. πληθ. ὀπισθοφυλάκες οἱ ὄραγοὶ [βλ. ὀπισθοφυλακῶν, ἢ ὀπισθοφυλακῆ βλ.]: Ξεν.Αν.4,1,17 ἢ πορεία ὁμοία φυγῇ ἐγένετο τοῖς ὀπισθοφυλάξ, Φιλ.2,12† τὴν μὲν νεότητά διαινεῖμας εἰς πρωτοτάτας καὶ ὀπισθοφυλάκας.

ὀπισθοχειλία [ἡ] νεῦτ. ἀνθρωπολ. ἡ μορφή τῶν χειρῶν καθ' ἣν ἡ πλαγία κατατομὴ αὐτῶν εὐρύσσεται ὀπισθεὶ τῆς κατακόρυφου γραμμῆς, ἀντιθ. ὀρθοχειλία κ. προχειλία.

ὀπισθοχειμῶν-ῶνας [ὁ] ὁ χέμων χεიმῶν: Ἰνν.Ἐπιθ.1,4 κ. κτ. πληθ.: Ὁμόφρ.ΦΑ1τ.2,1,6 διὰ καὶ ὀπισθοχειμῶνες χαλεποὶ [ἰδιόθρ. Κορ. ἀντι ὀπισθεν χεიმῶνες].

ὀπισθοχειρ-χειρος [ὁ] μτγν. ὁ ἔχων ὀπισθεν δεδεμένους τὰς χεῖρας: Δίων Κ.ἀν.24,3.

ὀπισθοχμα-ατος [τὸ] νεῦτ. στρατ. τὰ ἐκ τῆς ἀνορύξεως τῶν χαρακωμάτων χμάτα, ἄτινα ριπτόμενα ὀπισθεν προφυλάσσουσι τοὺς στρατιώτας ἐκ τῶν νῦτων, ἀντιθ. πρόχμα.

ὀπισθοχώρησις-εως [ἡ] νεῦτ., δημ. -η ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω κινήσις, μετακίνησις, ὑποχώρησις: || εἰδ. στρατ. ἡ ἀκόμησις ἢ ἐξ ἀνάγκης ἐγκαταλείψις τῆς κατεχομένης θέσεως καὶ ὑποχώρησις πρὸς τὰ ὀπίσω, ὑποχώρησις: Ἐφρονεύθη κατὰ τὴν ὀπισθοχώρησιν τοῦ 1922.

ὀπισθοχωρητικός-ή-όν νεῦτ. ὁ εἰς τὴν ὀπισθοχώρησιν ἀναφερόμενος, ὁ κατ' ὀπισθοχώρησιν γινόμενος: ὀπισθοχωρητικὴ συλλογιστικὴ σειρά, - ὀπισθοχωρητικὴ πορεία.

ὀπισθοχωρῶ-έω νεῦτ. χωρῶ, βαδίζω ἢ τρέχω πρὸς τὰ ὀπισθεν, ὑποχωρῶ: || στρατ. μετακινεῖμαι ἐσκεμμένως ἢ ἐκ πανικῶ πρὸς τὰ ὀπίσω.

ὀπισθόφθαλις-ον ὁ φιλῶς, φαλακρὸς ὀπισθεν: Στέφ.Ἰνν.2,249D.

ὀπισθοπέρα [ἡ] πᾶν. ἡ ὀπισθία ἐκ τῶν δύο ὑπερῶν, σκηνίων, δι' ἃν ἀίρειται τὸ ἴσιον.

ὀπισμα-ατος [τὸ] ἰδιόζωγ. μτγν. ὁ γαλακτώδης ὀπὸς τῶν φυτῶν: Διοσκ.3,25 γεννᾶται δὲ [ἢ ἀλόη] ἐν τῇ Ἰνδῇ πλείστα λιπαρά, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὀπισμα κομίζεται, Ὁρειδ.ἀπ.124 2) τὸ ὀποδόλμαρον βλ.λ.: Ἀγλ.23, Σχολ.

ὀπισμός [ὁ] ἰδιόζωγ. ἡ ἐξαγωγή τοῦ γαλακτώδους χυμοῦ τῶν φυτῶν: Ὁμόφρ.Φ19,8,2 ὁ μὲν ὀπισμὸς γίνεται τῶν ὀπιζομένων ως ἐπίπαν τοῦ θέους, Διοσκ.3,22.

ὀπισον Ἡσ. ἐλάχανον ἀγριον ἢ τρώκον ἢ ὀπιστον.

ὀπισσόδωμος [ὁ] Ἐπιγρ. ὀπισσόδωμος βλ.λ.

ὀπισσοπόρευτος-ον ὁ πρὸς τὰ ὀπισθεν πορευόμενος: τὸ αὐτ. ὡς ἐπίρρ.: Τιμόθ.Περ.196.

ὀπισσος Ἡσ. εἰς τοῦσιςω ἐπάνω φέρεσθαι ὀπισσος. || ὀπισσοοι.

ὀπίσω ἐπ. τ. τοῦ ὀπίσω βλ.λ.

ὀπίσωτρον Ἡσ. 4ῃ ἀφίς τοῦ τροχοῦ, κτ. ὀπίθρ. ἐπίσωτρον βλ.λ.

ὀπίστας-η-ον [ὀπισθε] ὑπερθ. [ἔϋστ. ἐσυγκοπήθη ἐκ τοῦ ὀπισθόστατος] ὁ πάντων ὀπισθεν, ὁ ἔσχατος: Ἡσ. ἐπίσθόστατον, τελευταῖον, ἔσχατον: Ἰλ.Θ 342 αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον.

ὀπίστας-α-ον [ὀπισθε] συγκρ. ὁ ὀπισθεν, ὁ ἐπόμενος, ὁ κατοπίσιος: Ἀρατ.284 ὁ δ' ὀπίστας Αἰγυπτῆρος τέλλεται, Νόνν.Δ 7,189 ποσῶν ἀμοιβῶσιον ὀπιστερον ὠθεεν ὄπισσ' κ. μ. γενικ.: αὐτ.37,436. [Ἰθτικὸν δὲν ἀπάντ' πρὸλ.ὀπίστατος.] **ὀπίσω** ἐπίρρ. κ. μαν. κ. νεῦτ., δημ. κ. πίσω, ἐπ. ὀπίσω, π. Ὀγ. σπάν. ἐν τῷ πρώτῃ τ., αἰολ. ὑπίσω

σω [Σαφρ.Συμπλήρ.8,9] τοπ. εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος ἐν ἔσχατι πρὸς ὁ βλέπει τις ἢ πρὸς τὴν ὀψιν τινός, πρὸς τὸ ὀπισθεν μέρος, πρὸς τὰ πίσω: Ἰλ.Ε 443 ἀνεχώστατο τυτθὸν ὀπίσω, αὐτ.Γ 261 κατὰ δ' ἡλία τελεῖν ὀπίσω [ἔσουρε πρὸς τὰ ὀπίσω], Βακχ.12,53 γνάφθη δ' ὀπίσω φάσανον κ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ πρόσω, προρηγῆς, ἐμρῶς, δημ. μῆρος, μπροστά κτ.: Ἰλ.Μ 272 μί τις ὀπίσω τετράρθη ἀλλὰ πρόσω ἔσθε, Ἰλ.Γ 218 ἀκίτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προρηγῆς ἐνέμα, δ.τραγ. χίλιοι τὸν πᾶν ἀπὸ μπροστά καὶ δύο χιλιάδας πίσω, ὅμ. νὰ πᾶρ πίσω ντρέπεται, νὰ πᾶρ μπρὸς φობάται, παροιμ. μῆρος βαθῦ καὶ πίσω ρέμα [ἐπὶ εὐρισκομένον εἰς δὴλημω] || π. πελοῖς συνήθ. τὸ ὀπίσω, συνηρ. τοῦσιςω: Ἡρ.1,207 κινῶντες Μασσαγῆται οὐ τὸ ὀπίσω φεῖξανται, Πλάτ.Πολ.528Α ἀναγε τοῖων ... εἰς τοῦσιςω, Θουκ.4,4 τὸ χεῖρε ἐς τοῦσιςω ἐμυηλέκοντες, Ἀριστλ.ἀπ.106, Ἐρωτόκρ.1,293 κτ ὀπίσω ἂ θέλω νὸ συρβῶ, ἢ πεθωμῖ μ' ἀμυῶθῃς ... [κὶ ἀν θέλω νὰ ὀπισθοχωρῶσαι] || δημ. παροιμ. πίσω ἔχει-ἢ ἀχλάδα τὴν οὐρά [τὰ ἐπακολουθεῖ εἰς τὸ μέλλον θὰ φανῶσαι] || δημ. πίσω! [κτ. παραλείφην τοῦ ρ. κάμετε, τραδηχτήτε, ὡς προσαγῆ] ὀπισθοχωρήσατε! πίσω, γιατί σὰς ἔφαγα, - πίσω, πολιτῆς || δημ. φρ. νέντε μπρὸς καὶ δέκα πίσω ἐν ἀναρ. πρὸς ἀδατῆ χορεύοντα: || δημ. σὺνθ. μτ. τῆς προθ. ἀπὸ: πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο - ἀπὸ τὸ σπῆτ' 2) μτγν. κ. δημ. μτ. γενικ. ὀπισθεν τινος, συνήθ. ἐπὶ κινήσεως: Κδ Ματθ.4,19 δεῦτε ὀπίσω μου [ἔλθετε κατοῖνον μου, ἀκολουθήσατέ με], αὐτ. Ματθ.4,10 ἵπαγε ὀπίσω μου, σατανά, δημ. φρ. πίσω μου σ' ἔχω, διάδολε [ἢ σατανά] [φρ. ἀγαπήσσεως ἐξ ἐπιμόνου ἐνοχλήσεως], παροιμ. οἱ τμητάδες εἶναι ἀπὸ πίσω [μοῦ] [ἐπὶ ἐλαττωμάτα τὰ βλέποντο ἢ ἀλλοίω:] || παροιμ. μπρὸς φίλου καὶ πίσω σκύλος [ἐπὶ δόλοιο φίλου:] 3) ἐπὶ κινήσεως ἐπαναλαβανομένης διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ δι' ἧς ἀρχικὸς ἐγένετο κ. συνήθ. μτ. ἀντιστοίχων ἐπαναλ. π. πάλιν, ἀπὸ κτ., ὀπίσω πάλιν: Ὁδ.Η 326 ἀπήυσαν οἰκαδ' ὀπίσω, Πινδ Ν 3,26 ὀπίσω πάλιν οἰκαδῆ, Ἡρόδ.1,62 ἀπῆκοντο ὀπίσω, αὐτ.1,78 ὀπίσω πορευόμενοι, αὐτ.8,120 ἐν τῇ ὀπίσω κομῆθ' [κατὰ τὴν ἐπιστροφῆν], Μηναι.1,6 Ὁρθρ.Ἀναβαθ. ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, δημ. τραγ. ποτάμι μ', γιὰ λιγότεφε, ποτάμι μ', στρέφε πίσω 4) ἐπὶ ἐπαναλήψεως, πάλιν, αὐτ.: Ἡρ.1,61 ἀνακτασθαι ὀπισθεν τὴν τυραννίδα, αὐτ.5,22 ἀποδόντες ὀπίσω, Εὐρ.1,Α 38 γράμματα σφραγίζεις λύεις τ' ὀπίσω, - πίσω θὰ φάμε' || δημ. φρ. ἴδων - φέρων κτ. πίσω ἀποδίδω, ἐπαναφέρω, ἐπιστρέφω: μοῦ δέξικε πίσω τὰ θειανικά, - μοῦ ἔφερε πίσω τὸ παλῶ' ὅμ. φρ. λαβαίνω πίσω ἀναλαμβάνω: παροιμ. φρ. πίσω νὰ τ' ἀμῆξουμε [ἐπὶ διασπάρεσιν ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν] 5) μτ. ἀρθρ. ὡς ἐπίθ. ὁ ὀπισθεν τινος ἐφρισκομένος: Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τοῦ προσέλου τὸ ὀπίσω μέρος, Ἐπιγρ. τὴν ὀπίσω τοῦ προπύλου στέγην, Πάπ. καρμήλους κεχαρμένους ἐπὶ τοῦ ὀπίσω [ἰδιόθρ. ὀπίσω] δεξιῷ μῆρῷ, - ἢ πίσω πόρτα [ἢ ὀπισθα!]: || ἐκ τοῦ ὀπίσω εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος [ἐπὶ παλιῶν]: Ἐπιγρ. τὰ ἱστολόγια ὀπίσω, πρὸλ. νεῦτ. βλέπει ὀπισθεν [ἐπὶ ἐπιστολῶν κτ.]: 6) μτ. ἀρθρ. ὡς οὐα. τὰ ὀπίσω τὰ ὀπίσθια μέρη: Πλ. Ἰωλ.2,20 ἀφανίω τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην καὶ τὰ ὀπίσω αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἑσχάτην || δημ. ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὰ ὀπίσθια, ἀπὸ τὸν ἀερόδρῶνα: ἀπὸ τὰ φῶβο τοῦ ψεύγαν ἀπὸ πίσω, φρ. τὸ κάνει ἀπὸ πίσω [συνομιλεῖται παρὰ φύσιν] 7) χρον. εἰς τὸ ἔξει, εἰς τὸ μέλλον, ὀπισθεν θεωρούμενον ὡς ἀόριστον καὶ ἀγνώ-

στον ή ως άκολουθοῦν, όπισθεν έρχόμενον τμήμα του χρόνου : 'Ιλ.Γ 160 μὲθ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' όπισωρ ἤμασι λαίηται, 'Οδ.Κ 199 γεναίτι τις ές περ όπισωρ [επισοπισώ]. Σοφ.Φιλ.1104, 'Ησιόδ.'Εργ.741 τῷ θεοι νεμεσῶσι καί ἄλλα οὐκ ὄντων όπισωρ, αὐτ.Ό 488, Έρμ.άπ.49 τοῦσιν δάσκων, 'Ισιδ. Τραγ.2 θνητός περικύβητος τοῦσινω περῶ σκονεῖν, ΚΔ Μαρθ.3,11 ὁ θεός όπισωρ μου έρχόμενος Ιαχυρότερός μου είναι, αὐτ.Μαρκ.1,7 κ. έν αντιθ. πρὸς λθ. όπισωρσιν τὸ παρὸν ή τὸ παρελθόν νῦν, προσφάτιος, ένθάδε κττ. : 'Ιλ.Ζ 352 τοῦτῳ δ' οὐτ' ἄρ νῦν φρένες έμπεδοι [εἰσίν], οὐτ' ἄρ' όπισωρ έσσονται, 'Οδ.Λ 483 αἰετο . . οὐ τις άνήρ προσφάτιος [ήν] μακάρατος, οὐτ' ἄρ' όπισωρ [έσσεται], Σοφ.ΌΤ 488 οὐτ' ένθάδ' ὄρων οὐτ' όπισωρ' όμ. : 'Ερμ.21,9 [η' Αριστλ.Μεταφ.100α,30] δσα τ' ήν δσα τ' έσται όπισωρ' όμ. έν αντιθ. πρὸς τὸ πρόσωρ όπισκόν τὸ παρελθόν : 'Ιλ.Λ 343 αἰθε νοήσαι ἅμα πρόσωρ και όπισωρ, αὐτ.Σ 250, 'Οδ.Σ 452' 8) δημ. κ. τὸ παρελθόν, εἰς παρελθούσαν έποχήν : γυρίσασμε χρόνια πίσω, - τώρα τραβάει πίσω, δέν προσδέουσαι' πρὸθ. όπισθεν 5) 9) έν τοῖσι όπισωρ λόγοις σημαίνει εἰς τὸ έφεξής, εἰς τὸ έπόμενα βιβλία : 'Ηρ.1,75' . 10) δημ. επί τοπ. κ. χρον. καθυστερήσεως, μετ' έπιστροφικῶς, άργά : κουράστηκα καί έμενα πίσω, - τὸ ρολόγι/ηί ποει πίσω, - τώρα πίσω πίσω τὸ θυμήθηκες : [άφοδ] έπέρασε τόσος καιρός κττ. 11) δημ. φρ. μπρός πίσω περίπου, πάνω κάτω : μπρός πίσω τοῦ Χριστοῦ γίνεται βαρῦς χειμῶνας.

όπισωρ 'Ησ. «δυσάρετος»
όπισώτατος η-ον από επίθ. ύπερθ. του όπισω βλλ., ὁ όπισθεν πάντων, έχοντας.

όπισθοβία βωιωτ. τ. του όπισθοβίη βλλ.

όπισθω-ωνος [ό] κονδυλώδης ρίζα του φυτοῦ βουίνου του ναρθηκοειδούς : Θεόφρ.Φι 7,13,9.

όπισθης-ους εἰς νεώτ. ὁ περιέχων όπισω : όπισώδες φάρμακον.

όπισθιον [τό] μτγ. ύποκόρ. του όπισων, μικρόν όπισων : [Ποστ.Τιτ.17 πάντες . . Σχόρι εἰσίν όπισθίους διαφέροντες, 'Επιγρ.

όπισαρχηγός [ό] νεώτ. άρχηγός οτάκτου δηλ. μη άνηκούσης εἰς τακτικόν στρατιῶν ένόπλιου ομάδος : Μωρριτ.1141 έδωσ στήν Επανάσταση πέρασον πολλοὶ όπισαρχηγοί.

όπισασία πθ. γρ. αντί όπισσία βλλ.

όπισακία [ή] νεώτ. στρατ. ή περί τὸν χειρισμόν του όπλου έξάσκησης, άποβλήπουσα ίδίως εἰς τήν παράστασιν τῶν στρατιωτῶν.

όπισάνδυσος-εως [ή] συν. ή τῶν όπλων ένδυσος : Νικ.Χων.π.Σάθ.1,109.

όπισανδυτώ-έω συν. ένδυσομαι όπλα, όπλοφορῶ : Νικ.Χων.57D.

όπισέω ποι. τ. του όπισέω παροσκευάζω, έτοιμάζω : 'Οδ.Ζ 73 άμωσαν όπισων.

όπισή [ή] κ. νεώτ. ὁ άσχητος όνυξ του ήππου καί του όνου [η' Όμ. αἴτω πάντασι : 'Ιλ.Λ 536 ἄφ' ήππειων όπισέων, Σοφ.Την.605 ταῖς όπισαῖς άφρυντον ενάδας, Πορφ.Αποχ.3,9' || μεθ' Όμ. ώς τὸ χηλή ὁ σπινός όνυξ τῶν κεραφόρων : 'Υμν.Έρμ.77, 'Ησιόδ.'Εργ.489 βοός όπισήν, Πίνδ.Π 4,226 βοός, οτ . . χαλκίαις δ' όπισαῖς άράσασκον χθόν άμειβομένον, 'Ηρ.2,71 όπλοι βοός, Πλάτ.Πολ.586B βοσκημάτων δίκην . . κέρασι τε καί όπισαῖς άποκτινύσασι, 'Αριστλ.Ζ1 575b,8, 'Επιγρ. του βοός όπλάτ' κ. επί του ήππου καί του προσότου : Σίμων.Άμ.28, 'Αριστφ.Άχ.740 τῶς όπλάς τῶν χοιρίων, 'Αριστλ.άτ.253' κ. κτ. άντίθ. από του χηλή : Γαλ.Χρ.Μορ.3,4' || νεώτ. ζωολ. δέ άκρον του ποδός τῶν μονοκύβητων ζώων καί δῆ καί του ήππου' 2) νεώτ. είδος κολύμβητος δι' οὐ περιβάλλουσι τὸν πάσχοντα όνυχα ήππου.

όπισθεις-εντος-εσσα-εν [ό]δη μτγ. ώπισθιμένος, άρματωμένος : 'Ανώθ. ποι. η. Διων.Χρ.32,85 αἴγισσας πῶς ἄνδρες καί αὐτοῦς ένθάδε πάντας όπισθεντας έφθηκε θεά λευκώλενος 'Ηρη.

όπισθης [ό] δη. μιάς τῶν τεσσάρων φυλῶν τῆς 'Αττικής πρὸ τῆς μεταρρυθρίσεως του Κλεισθέους [ό]δη του 'Οπλητος υἱοῦ του 'Ιωνος : 'Ηρ. 5,66, Έρμ.ΐων 1580, ή από του όπλητης : Γλάστ. Σόλ.23) : Έρμ.ΐων 1580 'Οπλητες 'Αργαδῆς τ' έμῆς τ' άπ' αἰγίδος, 'Επιγρ.Μιλητων όπισθίων [γενικ. πληθ.], 'Επιγρ. Δακίαις φύλη 'Οπλητιών.

όπισθηζομαι [π]ρ νεώτ. ζωολ. κατηγορία θηλαστικῶν ζώων έχόντων μέγα σώμα καί άνωχας περὶ βάλλουμένου υπό σκληρῶν κερατοειδούς περιθλάμματος, τῆς όπλής βλλ.

όπισία [ή] 'Ησ. «όπλής, Λακροί τοῖς τόπους έν οἷς συναλεύοντες άριθμοῦσι τὰ πρόβατα καί τὰ βοσκήματα».

όπισζω [ό]πλον, πρὸθ. όπλέω, όπλομαι κ. νεώτ. άόρ. όπλοια, κ. έπ. όπλισσα, παρσκ. ώπλικα [παρ-], ύπερσ. ώπλική, μέσ. μέλλ. όπλισσομαι, [έφ-] κ. -ισσομαι [Σχολ.'Ιλ.Ν 20], μέσ. άόρ. ώπλισσομαι κ. έπ. όπλισσατο [β.γ. ώπλ-], άόρ. ώπλισσθην, έπ. γ. πλθθ. όπλισθεν [β.γ. ώπλ-], παρσκ. ώπλισμαι, π. 'Όμ. έλπίστε μη. οὐξ, άλλα' οἱ κῶδ. όπλισσάμεθα, όπλισθεν [β.γ. ώπλ-], έτοιμάζω, παρσκευάζω, έπὶ φαγητῶν καί ποτῶν [συνήθ.π. 'Όμ.] κ. όμ. πραγμάτων : 'Ιλ.Λ 641 έπέει π' ώπλισσε κικεύω, 'Οδ.Β 289 όπλισσον τ' ήτα, Έρμ.ΐων 852 δαῖθ' όπλίζεσθαι' όμ. κ. έν τῷ μέσ. τ. όόρπον ή δειπνων όπλίζεσθαι : 'Οδ.Β 20, 'Ιλ.Λ 86, 'Ερμ.84,1 ώπλισσατο λόγῶν, Έρμ.ΐων 1124 πρὸς δεῖναια θυσιαις θ' ἄς θεοῖς όπλίζετο' || έπὶ τῶν ήππων άμάχης, παρσκευάζω πρὸς ζεύειν : 'Ιλ.Ό 190 αἰ-τάρ δ γ υἱας άμασαν . . όπλισαι άνώγεις, Ξεν. ΚΠ 6,4,1 ώπλισαι ήππου προμετωπίοις' κ. έν τῷ μέσ. τ. έτοιμάζω χθόν του έαυτοῦ του : 'Ιλ.Ψ 301 έστριχας ώπλισσάθ' ήππου' || παθ. έπὶ παντός χρησίμου πράγματος, έτοιμάζομαι, παρσκευάζομαι πρὸς χρήσιν : Αἰσχ'Έπ.433 λαμπράς διά χειρῶν ώπλισμένοι, Έρμ.ΐων 993 θύρακα . . περιδολοῖς ώπλισμένον' || όμ. παθ. έπὶ πλοίων, έτοιμάζομαι, έτοιμάζομαι, άρματώνομαι : 'Οδ.Ρ 288 νηες ζεύζομαι όπλίζονταί' 2) μέσ. κ. παθ. έπὶ ανθρώπων, έτοιμάζομαι διά τῶν πρὸξεν έφοδιαζόμενος διά τῶν πρὸς τούτην ανάγκαιων : 'Οδ.Ξ 526 άλλα' άγ' άρ' έξω ἴων ώπλίζετο, αὐτ.Ψ 143 όπλισθεν [όντι ώπλισθησαν] δέ γυναικας ήτοιμάσθησαν διά τὸν κορόν' || κ. πρ. άπαφρ. παρσκευάζομαι όπως, έτοιμάζομαι να . . : 'Ιλ.Η 417 τοῖ δ' ώπλίζοντο . . νέκυιας τ' άνέμυιν, έτεροι δέ μεθ' όλην, Έρμ.'Ηκ.627 βουσαφηνει ώπλίζετο' || όπλίζομαι διά χειρῶν τῶν έφοδιαζῶν διά τινος, μέ π. τὰς χειράς μου : Έρμ.Βάκχ.733 θύρασις διά χειρῶν ώπλισμένοι' 3) κ. νεώτ. έπὶ ανθρώπων [δ. στρατιωτῶν, έφοδιαζώ] δ' όπλων τινά, άρματώνω : 'Ηρ.1,127 Μήδεος τε ώπλισε πάντας, Έρμ.ΐων 980 ζήσηφόρος σούς όπλισσα' άπόνασας' κ. μέσ. κ. παθ. : 'Ιλ.Ό 55 Τρώες . . άνα πρόλιον ώπλίζοντο, 'Οδ.Ό 495, 'Ηρ.2,152 εκάθαντο δ' ές γήν καί όπλισθέντας χαλκῶν, αὐτ.7,79 κατὰ Ρόδλοχοι ώπλισμένοι έστρατεύοντο, Πλάτ.Πολ. 551D χρωμένους τῷ πλῆθει ώπλισμένοι, - αὐτάς όπλισσε τὸν δολοφόρον, - οἱ στρατιῶται είναι ώπλισμένοι καλῶς' || ές μέσ. π. τῆς αἰτ. χέρω, χέρως έφοδιαζώ τήν χειρά μου δι' όπλου : Έρμ.'Όρ.926 μέθ' όπλίζεσθαι χέρω μέτε στρατεύειν [κ. έν τῷ έμέρῳ τ. : αὐτ.'Ακκ.35 χέρω τολήρη . . όπλισσας] κ. π. δοτ. του άργ. : αὐτ.'Όρ.1223 όπλίζώμεσθα φαγαίνω χέρωσ, αὐτ.Φοίν.267' 4) έν τῷ άπτ. πεζῶ λόγῳ έτοιμάζω, έξασκῶ ώς όπλητας βλλ. : Θεουκ.3,27 όπλίζειν τὸν δῆμον πρότε-

ρον φίλον ὄντα, αὐτ.6,100 [παθ.], Λυσ.3,115 ὀπλι-
σαι πινάς τῶν ἑαυτοῦ δημοτῶν 3) ὄμ. ἐπὶ
στρατιωτῶν, ἀσκή. γυμνάσιον εἰς τὰ ὄπλα: Ἡρόδ.
6,12 ὡς τούς ἐπιβάτας ὀπλίαισι 4) μῦθ. ἐν
τῷ μέτ. τ. λαβδῶν βαρρῶς: Εὐρ.Μῆδ.1242 ὀπλι-
ζου, καρδία || μῦθ. ὀπλιζομαι πρὸς ἑρωτά
διὰ πινός ἢς ἠθικόσθι ὄπλου: Σοφ.Ἡλ.996 ὀπλιζε-
σαι θράσος, ΑΠ.5,92 ὀπλιζαι πρὸς ἑρωτά
περὶ στέρνοισι λογιζομαι, ΚΔ.Πέρ.1,4) τὴν αὐ-
τῶν ἐννοίαν ὀπλιζασθε, ὅτι ὁ παθῶν .. πέπασυ
τῆς ἄφορτίας, Μνηστ.11,4 Ὡδ.4 τὸν τοῦ Χρι-
στοῦ ὄμρον ὀπλιζομένους δρόκοντα .. κατα-
δάλλεισι || ἐωτ. μῦθ. ὀπλιζομαι διὰ πινός ἢ
μέ τι: ὀπλισθῆ με θάρρως, με ὑπομονῆν κ. ἐνέργ.
ἢ πιστι μάς ὀπλιζει με ἔγκρατῆρσιν.

ὀπλικός-ἡ-ὄν μῦθ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενος
εἰς τὰ ὄπλα: Βέττ.Βάλ.17,3.

ὀπλισία [ἡ] εἰκ. τὸ Λοδεκιον ἀντὶ ὄπτασις ἐν Φι-
λιπ.ΑΠ.6,210 ἀλλ' ἄσπορῆ πάσης Κύπριδος ὀπλι-
σίνην πῖθ. ὀπλισία, πρὸλ. ἐξολογασία.

ὀπλισία-εως [ἡ] κ. νεώτ. ἔτοιμασία, προπαρα-
σκευῆ, ἐξάρτισις κ. εἰδ. πρὸς πόλεμον, περιβολή
τῆς πανοπλίας: Ἀριστοφ.Βάρ.1036 ἐδίδαξε .. ὀ-
πλισίας ἀνδρῶν, Θουκ.3,22 ἦσαν δὲ εὐσταλεῖς
τῆ ὀπλίσαι, Ἀριστλ.Πολιτ.297Α,16 περὶ ὀπλιαιν [τοῦ
δήμου], Φιλ.ΒΙ.Μωσ.1 τοὺς ἄλλους ὄσαι τῆς κού-
φης ὀπλίσεως 2) τὰ ὄπλα, ὁ ὀπλισμὸς περι-
ληπτ.: Πλάτ.Τιμ.24) ἢ τῆς ὀπλίσεως αὐτῶν σχέ-
σις ἑσφορ.54J, Ξεν.ΚΠ.7,1,46 διαμενῆσι ἡ ὀπλισία,
ἢν τότε Κύρος τοῖς Ἰππεύσι κατασκευάσεκ 3)
νεώτ. ἢ πράξις τοῦ ὀπλιζεῖν 4) νεώτ. ἐπὶ
πυροβόλων ὄπλων, ἢ εἰς θέτος πυροβολήσεως το-
ποθέτησις τῆς σφῆρας [ἐπὶ τῷ περικλίον ἢ ἐλξις
τοῦ οὐραίου καὶ ἀγκύλωσις ἐπὶ τῆς σχαστηρίας,
ὥστε τὰ ὀπλοκίηται ἢ πίεσις τῆς σκανδάλης
πρὸς ἐκπυροσκοπήτησιν.

ὀπλισμα-τος [τὸ] κ. νεώτ. τὰ ὄπλα, ὁ ὀπλι-
σμὸς: Εὐρ.ΐκ.714 ὀπλισμα .. δεινῆς καρῶνης κ.
κλήθ.: Πλάτ.Πολιτ.299D τῶν .. προδολιμάτων
τὰ μὲν πρὸς τὸν πόλεμον ὀπλισματα, τὰ δὲ ἀφ' ὧ-
ν βίωματα 2) ἐξοπλισμένος ἀτολός: Εὐρ.ΙΑ 253
βοιωτῶν δ' ὀπλισμα ποτινάς πενήκοντα νῆας
εἰδόμεν 3) Ἡσ. ἐτὸ τοῦ πλοίου σχοίνον 4)
νεώτ.στρατ. περιληπτ. ὀνομασία ἐξαρτημάτων
ἢ ὀργάνων χρήσιμων εἰς τὸ πυροβόλον κατὰ τὴν
πυροβολήσιν.

ὀπλισμός [ὁ] κ. μαν. κ. νεώτ. ἡ ὀπλις (βλ.1):
Λεκαπῆ.Μοσχολ.Ἀναγν.72 ἐβάθισις καὶ ὀπλις
παρ' Ἀττικῶσι γράφεται, βαθισμός δὲ καὶ ὀπλι-
σμός κοινῶς: Αἰσχ.Ἀγ.405 λιποθεα δ' ἀστοῖσιν
ἀπίστωρος .. καὶ ναυδάτας ὀπλισμοῦ, Διδδ.Σ
3,43, Ἰώσ.ΙΑ 7,2, Ὀνήσανδρ.10,9, Νικ.Χων.π.Σάθ.
1,92 τῶν ὀπλιῶν ὀπλισμῶν 2) νεώτ. ἢ πρά-
ξις καὶ ὁ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀπλιζεῖν: ἀνεπιληρω-
θῆ δ' ὀπλισμὸς τῶν ἀνδρῶν [οἱ ἀνδρες ὀπλισθῆ-
σαν τελείως] 3) περιληπτ. τὸ σύνολον τῶν ὀ-
πλων, τὰ ὄπλα: κατὰ τὴν ἀπόλυτον γίνεται πα-
ρόδοσις τοῦ ὀπλισμοῦ 4) νεώτ. μῦθ. τοῦ
σύνολου τῶν μεταλλίων συνδυασμῶν μηχανῶς τι-
νος 5) νεώτ. ψα. ὀπλισμὸς μαγνήτου τεμά-
χιον μαλακοῦ σιδήρου ἐκκόμωον ὑπὸ τοῦ ἡλε-
κτρομαγνήτου, ὅταν οὗτος διαρρέεται ὑπὸ ρεύ-
ματος, ἢ θιβόμενον ἐπὶ τῶν πόλων φυσικοῦ μαγνή-
του πρὸς διατήρησιν τῶν ἰδιοτήτων αὐτοῦ || ὀ-
πλισμὸς ἡλεκτρικοῦ πυκνωτοῦ ἕκαστου τῶν δύο
σωμάτων μεταξύ τῶν ὀπλιῶν ἐκτελεῖται τὸ ρεῦμα
ἡλεκτρικοῦ πυκνωτοῦ.

ὀπλιστής [ὁ], ὄπρ. -τάς ἢ ἐπιθ. ὁ εἰς ὄπλων
ἀποτελούμενος ἐν φρ. ὀπλιστής κόσμος ἢ πα-
νοπλία, τὸ σύνολον τῶν ὄπλων τοῦ ὀπλίτου: Ἐρῶκ.
ΑΠ.7,230 2) ὡς οὖς. πολεμιστής Σουῖδ. ἐθ. ἐκ
τῶν ὄπλων: Βέττ.Βάλ.3β.

ὀπλιστικός-ἡ-ὄν ἐσφ. γρ. ἀντὶ ὀπλιτικός βλλ.:
Ἰω.Χρυσ.1,229.

ὀπλισταγωγός-όν κ. νεώτ. ἐπὶ πλοίων, ὁ χρη-
σιμεύων εἰς μεταφορὰν ὀπλιτῶν: Θουκ.6,25 τριη-
ρεσι .. ὄν ἐσασθαι ὀπλισταγωγῶσι ὄσαι ἐν δο-
κῶσι, -μετέρωρον δύο τόγματα διὰ τῶν ὀπλι-
ταγωγῶν πλοίων.

ὀπλισταγωγῶ-έω μαν. μεταφέρω ὀπλίτας:
Τιμῶρ. ἐν Χειρῶν.σμ.9,169, π. Καίλ.

ὀπλιτάρχης [ὁ] μῦθ. ὁ τῶν ὀπλιτῶν ἀρχων:
Ἀνών.π.δοκιμάγ. ὁ ὀπλιτάρχης μὴ μόνον δι' ὄ-
λου ποιεῖται τὰ κέρταρα.

ὀπλιταία [ἡ] ἡ ὑπηρεσία τῶν ὀπλιτῶν: Πλάτ.Νόμ.
706C ναυτικῆς ὀπλιταίας ἰτῆς ἐν τῷ ναυτικῷ ὑπη-
ρεσίας τῶν ὀπλιτῶν.

ὀπλιτεύω ὑπηρετῶ ὡς ὀπλίτης, ὡς βαρέως ὠ-
πλισμένος στρατιώτης: Θουκ.6,91 στρατιῶν τε ἐπὶ
νεῶν πέμψετε .. ὀπλιτεύουσιν, Λυσ. 20,25 οἷος ἦν τὴν
φυχὴν Ἰππεύων τε καὶ ὀπλι-
τεύουσιν, Ξεν.Ἀν.5,8,5 ἀπῆρτο αὐτὸν εἰ ὀπλιτεύει
|| οἱ ὀπλιτεύουσες οἱ νῦν ὑπηρετοῦντες, οἱ στρα-
τευόμενοι κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ οἱ ὀπλιτευκότες οἱ
ἔχοντες ἐκπληρώσει τὴν ὑπηρεσίαν τῶν: Ἀριστλ.
Πολιτ.1297b,13 πρὸλ. 1265b,28.

ὀπλιτεῖα [ὁ] (ὀπλιτικ. κ. νεώτ. ὡς ἐπιθ. ὁ φέρων
ὄπλα, ὀπλισμένος, ἐνόηλος: Αἰσχ.Ἐπ.717 οἱ
ἀνδρ. ὀπλιτῶν τοῦτο χρῆ στέρην ἐσος, Εὐρ.ΐκ.
585 πάντ' ἀνδρ' ὀπλιτῶν ἀρμάτων τ' ἐπευβάτην,
αὐτ.Ἡρακλ.500 ὀπλιτῶν στρατῶν || ὀπλιτεῖα
κόσμος τὰ ὄπλα, τ' ἄρματα: αὐτ.Ἡρακλ.699
ἐνεργ' ὀπλιτῶν κόσμον ὡς τὰ χεῖρτά μοι 1) ὀ-
πλιτεῖα ὄρμος ὄρμος ἀγῶν ἐνόηλος, φερῶν-
των πανοπλιῶν ἀνδρῶν, ἐν ἀντίθ. πρὸς τοὺς γυ-
μνήτας βλλ.: Πινδ.1,1,32 ἐν τ' ἀσιδοδοῦσι
ὀπλιταῖς ὄρμοις, ἀ.ὀπλιτεῖα ὄπλων: Ἐπιγρ.: πρὸλ.
Παυσ.613 τοῦ ὄπλου ὄρμος κ. ὀπλιτοδρομῶν 2)
ὡς οὖς. στρατιώτης βαρέως ὀπλισμένος, ἢ
φέρων ὄπλα, βάραικα καὶ μεγάλην ἀσπίδα Διδδ.
Σ 15,44 κολ.πρότερον ἀπὸ τῶν ἀσιπῶν ὀπλιταῖ
καλούμενοι .. ἀπὸ τῆς πέλιτς πελασσοῖ μετανο-
μάθησαν, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ φιλοὶ βλλ.: Ἡρ.
9,30 σὺν τοῖς ὀπλιτῶσι καὶ φιλοῖσι, Θουκ.1,106
εἰργον τοῖς ὀπλιταῖσι καὶ περιεστῆσαντες κύκλω
τοὺς φιλοῦς κατέλευσαν συχν. ἐν ἀντίθ. πρὸς
τὸ γυμνήτας βλλ.: Ἡρ.9,63 πρὸς γὰρ ὀπλιταῖς
ἔόντες γυμνήτας ἄγωνα ἐποιεῖντο κ.πρὸς τὸ Ἰπ-
τεῖς: Πλάτ.Πολ.552Α μῆτε Ἰππεῖα μῆτε ὀπλιτῶν
ἢ πρὸς τὸ τοξόται: αὐτ.Κορ.119Β ὀπλιταῖ δὲ
ὄσο καὶ τοξόται σφενδονήτας τε .. ὄσο || ὁ
ἔχων πολιτικὰ δικαιώματα πλήρη ἐν ἀντίθ. πρὸς
τὸ βίνασσοι: Ἀριστλ.Πολιτ.1326a,23 βίνασσοι
μὲν ἐξέρχονται πολλοὶ τὸν ἀριθμὸν ὀπλιταῖ δὲ
ὄλιγοι || οἱ ἐνοπιοὶ ἄνδρες ἐν ὀλιγαρχικῶι
πολιτεύματι καὶ εὐμενέσι πρὸς τοῦτα, ἐν ἀντίθ.
πρὸς τὸν δῆμον: αὐτ.Πολιτ.1305b,33 αἰροῦνται δ'
οἱ ὀπλιταῖ ἢ ὁ δῆμος 3) μαν. γεν. ἐνόηλος,
στρατιώτης: Νικ.Χων.π.Σάθ.1,135 τοῖς οἰσὶ ἀπλι-
ταῖς 4) νεώτ. στρατ. στρατιώτης ἢ ὑπαξιωματι-
κός, ἢ, τοῦ νεκροῦ: ἀξιωματικοὶ καὶ ὀπλιταῖ.

ὀπλιτικός-ἡ-ὄν ὁ τοῦ ὀπλίτου, τοῦ βαρέως ὠ-
πλισμένου στρατιώτου ἢ ὁ ἀρμύζων εἰς αὐτῶν:
Πλάτ.Πολ.374D ὀπλιτικῆς ἢ τινος ἄλλης μάχης,
Ξεν.Ἑλλ.3,4,16 ἄβλα προῦθηκε ταῖς τε ὀπλιτικαῖς
τάξεσιν .. καὶ ταῖς Ἰππικαῖς, αὐτ.4,27 ὀπλιτικῶ
ὄπλοι 1) ἡ ὀπλιτικὴ [ἐν. τέχνη] ἢ τέχνη τοῦ
εἶναι ὀπλιτῶν, τοῦ χειρίζεσθαι βαρῆα ὄπλα: Πλάτ.
Πολ.333D φθισικ .. χρῆσιμον ὄντα .. τὴν ὀπλι-
τικὴν καὶ τὴν μουσικὴν || οὐ, τὸ ὀπλιτικὸν ἢ
ὀπλιτικὴ τέχνη: Πλάτ.Λόχ.182B τὸ ὀπλιτικόν ..
εἰ μὲν ἐστὶ μάθημα .. χρῆ αὐτὸ μανθάνειν ||
τὰ ὀπλιτικὰ ἐπιτηδευόμενα ἐτελεῖν τὴν τῶν ὀ-
πλιτῶν ὑπηρεσίαν: Πλάτ.Λόχ.183C 2) ἐπὶ πρὸς,

τὸ ὀπλιτικὸν αἱ ὀπλίται, αἱ βαρέως ὀπλισμένοι στρατιῶται· Θουκ.5,6 τὸ δ' ὀπλιτικὸν ἔφασαν ἡθροιστά, Ξεν.Ἀν.7,6,26 ἡμῖν δ' ὀπλιτικὸν μὲν ἔν κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ὀπλος· Ἀριστλ. Πολιτ. 1289b,32 ἢ ὄμ. ἡ ὀπλιτικὴ δύναμις αἱ ὀπλίται· Ἀριστλ. Πολιτ. 132a,18 συνδύαζουσι πρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν καὶ τὴν ὀπλιτικὴν.

ὀπλίτης-ιδος (ἴ) μγν. θηλ. τοῦ ὀπλίτης βλ.λ.)· Πολυδ.3,150 ὀπλίτιδος χεῖρες.

ὀπλιτοδρόμος-ον μγν. ὁ τὸν ὀπλίτην δρόμον βλ.λ. (εἰς τὸ στάδιον) τρέχων· Πολυδ.3,151 ἐὸ τὸν ὀπλίτην διαύλον θέων· Σχολ.Πινδ.Π 10,22,Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ.213.

ὀπλιτοδρωῶ-έω τρέχω τὸν ὀπλίτην δρόμον, ἀγωνίζομαι εἰς τὸ στάδιον τὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου φερῶν τὴν πανοπλίαν μου· Παιουσ.1,23,1) ὀπλιτοδρωαὶ δασκίσαντες.

ὀπλιτοπάλης-ου (ἴ) θ. β.αρ. -ας ὁ βαρέως ὀπλισμένος πολεμιστής· Αἰσχ.ἀπ.5.

ὀπλοδομίδουδολών (τὸ) νεώτ. στρατ. τυφεκίον μετ' εἰδικῆς πρὸς ἐκασφενδύσιν τὸν ὀπλοδομίδου βλ.λ. χοάνης.

ὀπλοδομίδης-ιδος (ἴ) νεώτ. στρατ. βομβῆς βαλλομένη διὰ τῶν συνήθων ὀπλων (τυφεκίων) τῆ προσθήκῃ εἰδικῆς χοάνης ἐκ χυτοσίδηρου μετ' ἀσθενῶν γραμμῶν διαρρηχέως καὶ ἐνεργουσία διὰ τῶν θραυσμάτων αὐτῆς εἰς μεγάλην ἀντίαν.

ὀπλοδομιστής-ου (ἴ) νεώτ. στρατ. ὁ εἰς ἐκαστήν ομάδα μάχης φέρων τὴν πρὸς ἐκασφενδύσιν τῆς ὀπλοδομίδος βλ.λ. χοάνην στρατιώτης τοῦ πεζικού.

ὀπλογνώμων-ονος (ἴ) νεώτ. στρατ. στρατιωτικὸς εἰδικὸς ἐμπειρογνώμων ἐπὶ τῶν ὀπλων.

ὀπλοδεξία (ἴ) μγν. ἡ τῶν ὀπλων δεξιὰ χρῆσις· Ἰω.Χρυσ.3,564,27 ἀπὸ τῆς ὀπλοδεξίας, . . ἀπὸ τῆς βίαιης καταπλήξεαι.

ὀπλοδιδασκῆς-ου (ἴ) μγν. ὁ διδάσκων τὴν χρῆσιν τῶν ὀπλων· Βέτιτ.βόλ.74,13.

ὀπλοδιδασκαλος (ἴ) μγν. κ. νεώτ. ὁ ὀπλοδιδασκῆς βλ.λ.· Βέτιτ.βόλ.74,13· ἢ νεώτ. ὁ διδάσκων τὴν χρῆσιν τῶν ἀρχαίων ὀπλων.

ὀπλοδιορθωτής-ου (ἴ) νεώτ. ὁ διορθῶν ὀπλα· ἢ εἰδ. στρατ. ὀπλίτης διὰ τὴν ἐπισκευὴν καὶ καθάρσιν τῶν τυφεκίων καὶ αὐτομάτων ὀπλων.

ὀπλοδόκη (ἴ) νεώτ. ναυτ. εἰδικὸν διαμερίσμα τῶν ἱσσιφορῶν πολεμικῶν πλοίων πρὸς ὄρθαν τοποθέτησιν τῶν ὀπλων, διαρρυθμιζόμενον εἰς τὴν ὀπλοθήκην, δορατοδόκην κ. πυραυλοδόκην.

ὀπλοδότης-ου (ἴ) γλωσσ. ὁ δίδων ὄπλα.

ὀπλοδοτῶ-έω μγν. δίδω εἰς τινα ὄπλα, ὀπλιζῶ τινα· Πά.Μακκ.1,14,32 ὀπλοδότησε τοὺς ἀνδρας τῆς δυνάμεως τῆς πόλεως αὐτοῦ.

ὀπλοδοπος-ον ὁ διὰ τῶν ὀπλων κροτῶν· Ὀρφ. Ὑμν.65,3 (ἴ)ορθ. ἀντι Δολοδόπος.

ὀπλοδέτης-ου (ἴ) νεώτ. ἡ ὀπλοδόκη βλ.λ.

ὀπλοθήκη (ἴ) μγν., κ. δημ. τόπος ἐνθα ἐναποτίθενται καὶ φυλάττονται τὰ ὄπλα, ἀποθήκη ὀπλων, ὀπλοστάσιον· Στράβ.4,1,5 εἰσι δὲ καὶ νεώσοικοι παρ' αὐτοῖς καὶ ὀπλοθήκη, Διόδ.Σ 17,79, Πολυδ.7,154,9 ὀπλοθήκαι ἦσαν, ἵνα τὰ ὄπλα ἐκεῖνο, Ἰώσ.Π1 2,41 (ἴ)κθ.μ. Πλούτ.Σύλλ.14 ἡ Φιλωνος ὀπλοθήκη, θαυμαζόμενον ἔργον, Πά.Παρολ. 2,32,27 καὶ θαυσαυρὸς ἐποίησεν αὐτῷ . . καὶ ὀπλοθήκας, Αἰλ.Π1 6,12· 2) θήκη ὄπλου κ. εἰδ. ἀσπίδος· Ἐπιγρ. 3) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπιπλον ἐν σχήμῳ πινάκος ἀναρτημένον ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐπ' οὗ διατάσσονται ὄπλα ἱστορικῆς ἀξίας.

ὀπλοκαθαρμός (ἴ) γλωσσ. ὁ καθαρισμὸς, ὁ ἐξαγωγήσμός τῶν ὀπλων.

ὀπλοκαθάρσις (ἴ) γλωσσ. ὁ ὀπλοκαθαρισμὸς, ὀπλοκαθάρισιν (τὸ) ἰέν. ἱερὸν γλωσσ. ὁ ὀπλοκαθαρισμὸς βλ.λ.

ὀπλοκτηπος (ἴ) ὁ ὄπθ τῶν ὀπλων ἴππου κτυπούμενος, πληθύνόμενος· Αἰσχ.ἔπ.83 ἐτι δὲ γὰρ ἐμας ὀπλοκτῆν ὡτὶ χρίμται βόαν.

ὀπλολογῶ-έω μγν. συλλέγω, συναβροίζω ὀπλα· Πά.Μακκ.2,8,27 ὀπλολογίσαντες δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ σκῆλα ἐκδύσαντες ἢ παθ. ἀφονίζουσι ὑπὸ τινος· Φλ.2,530.

ὀπλομα ποι. τ. τοῦ ὀπλιζομαι ἐτομαζῶ, παρασκευάζω· Ἰλ.Τ 172 δεινὸν ἀνωγῆ ὀπλομασθῆ, αὐτ.Φ 159· πρὸ ὀπλιζῶμῃ, ὀπλέω ἱραπτι. πιθ. ὀπλιεσθαί ἀντί ὀπλεσθαί.

ὀπλομαθῆς-οῦς-έε μγν. ὁ μακροῶδως ἀγαπῶν τὰ ὄπλα, ὀθ. συνεκδ. ὁ λίαν ἀγαπῶν τὸν πόλεμον· Εὐτεκν.Παράφρ. Ὀπλ.8.

ὀπλομανία (ἴ) μσν. ἡ ἐμμηνὴ ἀγάπη τῶν ὀπλων καὶ τοῦ πολέμου· Εὐστ.Παν.199,93 τὸ τῆ ὀπλομανία ἐπλήπτηον τεθεράπειτο.

ὀπλομανῶ-έω μγν. ἀγαπῶ ἐμμηνῶδως τὰ ὄπλα καὶ τὸν πόλεμον· Ἰω.Αἰδ.Ταρ.ΑΠ 9,320 ἂ ὀπλις ὀπλομανεῖ ἢ ὀπλομανῶ περὶ τινος ἀγαπῶ τὰ ὄπλα χάρην ἀκοποῦ τινος· Πασειδών.48,1.

ὀπλομαχῆς-ου (ἴ) ὀπλομαχικός βλ.λ.· Πλάτ.Εὐθ. 299C ὦρην σε δεινότερον εἶναι, ὅτε ὀπλομαχῆν.

ὀπλομαχητικός-ῆ-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀπλομαχίαν ἢ σχετικὸς πρὸς αὐτήν ὀθ. ὀπλομαχητικὴ τέχνη ἡ τέχνη τῆς ὀπλομαχίας βλ.λ.· Σέξτ.Ἐμ.Π,197 πᾶσα τέχνη, ἐάν τε θεωρητικὴ, ἐάν τε πρακτικὴ, ὡς ὀπλομαχητικὴ ἢ νεώτ. ἡ ὀπλομαχητικὴ ὡς οὐσα ἡ τέχνη τοῦ χειρίζεσθαι τὰ ἀγγεμαχία ὄπλα.

ὀπλομαχία (ἴ) κ. νεώτ. τὸ μάχεσθαι μετ' βαρέα ὄπλα κ. ἡ τέχνη τῆς χρήσεως αὐτῶν· Πλάτ.Νόμ. 813E τὰ περὶ τὸν πόλεμον διαπονήματα τοξικῆς τε . . καὶ πάσης ὀπλομαχίας, Ξεν.Ἀν.2,1,7 ἐπιστήματα εἶναι τῶν περὶ . . ὀπλομαχίαν, Ἐφορ.54,1 ὀπλομαχίας μαθήσεις ἐν Μαντινείᾳ πρώτον ἐρέθησαν· ἢ εἰδος τῆ ἀθλητικῆς ἀσκήσεως· Ἀν.τυλλ.Ν.Ὀρεῖδ.6,36· ἢ νεώτ. ἀσκήσις εἰς τὴν καλὴν χρῆσιν τῶν ἀρχαίων ὀπλων.

ὀπλομαχικός-ῆ-όν μγν. ὁ τῆς ὀπλομαχίας ἢ ὁ σχετικὸς πρὸς αὐτήν· Διόδ.Σ 59,14 ὀπλομαχικὸ ἀγώνες, Γαλ.6,153 ὀπλομαχικὴ κινήσεις· ἢ τὸ ὀπλομαχικὸν τίλος ἔργου τοῦ Δημοκρ.ἀπ.28C.

ὀπλομάχος-ον κ. νεώτ. ὁ διὰ βαρέων ὀπλων μαχόμενος· Ξεν.Λακ.Π,8 τὰ τοῖς ὀπλομαχοῖς πᾶν δοκοῦντα χαλεπὰ εἶναι, Πολυδ.2,65,11 τῆ τῶν ἀγεσθῶν ὀπλομαχῶν προβόλη ἢ γεν. πολεμιστής· Πά. Ἰσ.13,5 κίριος καὶ αἱ ὀπλομαχοὶ αὐτοῦ, Ἀλκίφρ.1,1) ὀπλομαχοὶ ἄνδρες ἢ νεώτ. ὁ μαχόμενος δι' ἀρχαίων ὀπλων· 2) ὁ οὐσα. ὁ διδάσκων τὴν χρῆσιν τῶν ὀπλων ἐν γένει, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν διδάσκοντα τῆς ξιφασίας· Θεόδωρ. Χαρ.5,10 τοῖς φιλοσόφοις, . . τοῖς ὀπλομαχοῖς, Τελ.Ν.Στῶδ.Ἀνθολ.3,297 φοβεταί τὸν παιδοτρίβην, τὸν ὀπλομαχόν· ἢ νεώτ. ὁ ἄσκημένος εἰς τὴν ὀπλομαχίαν καὶ ὁ διδάσκων αὐτήν.

ὀπλομαχῶ-έω μάχομαι διὰ βαρέων ὀπλων, ὡς ὀπλίτης· Ἰσοκρ.15,252 ὀπλομαχεῖν μαθόντες πρὸς . . τοὺς πολεμικοὺς μὴ φρόντο ταῖς ἐπιστήμας, Ἀριστλ.Αθ.42,3 ὀπλομαχεῖν καὶ τοῦεἰναι . . διδάσκουσιν, Πλούτ.Κού.37 μῆτε ἱππεύοντες . . ματὲ ὀπλομαχοῦντες, Γάλ.6,42, Ἀπολλοδ.2,4,9,1) ἐ-διδάχθη δὲ Ἡρακλῆς . . ὀπλομαχεῖν ὀπὸ Καστορος ἢ νεώτ. ἀσκήσις εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἀρχαίων ὀπλων· 2) διδάσκω τὴν ὀπλομαχίαν· Ἐπιγρ. πρὸλ. ὀπλομαχοῦ 21.

ὀπλομαλέτη (ἴ) μσν. ἡ ὀπλοσκία, ἡ περὶ τὴν χρῆσιν τῶν ὀπλων ἀσκήσις· Ἰω.Αυδ.Ρωμ.1,46.

ὀπλα(ἴ) τὸ κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὄργανον δι' οὗ ὁ ἀνθρώπος ἐργάζεται πρὸς ἀντιπετώπιον τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς, ἐργαλεῖον, σκεῦος, ἀντικείμενον ἐν χρήσει, ἴδ. κτ. πληθ. τὰ ἐργαλεῖα τοῦ

σπθρουργοῦ : ἴλ.Σ 409 ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀπο-
 θείωμαι ὄπλα τε πάντα, αὐτ.Σ 412. Ὀδ.Γ 433 ὄπλα
 χαλκήϊα' || μγν. κτ. ἐν. ὄπλων ἀρούρης ὄρε-
 πων : Ἀντιφίλ.ΑΓ 6,35' || ὄπλων γεροντικὸν
 βακτηριό : Καλλ.Ἐπιγρ.1,7' || δέκλων ὄπλων ἔ-
 ποιητάτων οἰνοδόχων ἀγγείων : Μάρκ.Ἀργ.ΑΓ 6,
 248' 2) κτ. πλθθ. πᾶν ὃ τ' ἀνήκει εἰς τὴν ἐξέρ-
 κωσιν πλοιοῦ, σκευή, ἐξάρτια, ἄρματα ἰπ'.Ομ. κ.
 μ. ἐν τῇ Ὀδ) : Ὀδ.Β 390 πᾶντα δ' ἐν αὐτῷ ὄπλ'
 εἶπες, τὰ τε νηῆς . . φοροῦσιν (ἔσται, ἴσθαι ὅτι
 ὄπλα κἀναυθα λέγει τὴν σκευὴν τῆς γεωσῆς). Ἡσίοδ.
 Ἐργ.627 ὄπλα . . ἐπάρματα πάντα' || εἶδ. τὸ
 σχοινία, καλώδια : Ὀδ.Β 430 ἠσαύμοιοι δ' ἄρα
 ὄπλα ὁσὴν ἀνά νηῆσ' κ. κτ. ἐν. (ἴδ. π. Ομ.) ἐν μόν-
 ων σχοίνων : Ὀδ.Ξ 346 κατέδρασαν . . ὄπλα ἐσ-
 τρεφέϊ στερεώσας, αὐτ.Φ 390 ὄπλων . . βυβλινον,
 ὡς ῥ' ἐπέδρασε θύρας' || γεν. σχοίνους πλεκτῆ,
 σχοινίον παντός εἴδους : Ἡρ.7,25, αὐτ.9,115 ὄπλα
 τὰ ἐκ τῶν γεφυρωθέν' 3) συνήθ. κτ. πλθθ. ὄπλα
 ἄρα, μέσα ἄμυνῆς ἢ ἀπερισχύσεως, πολεμικὰ
 ὄπλα ἐν γένει π.Ομ. μ. ἐν τῇ ἴλ.) : ἴλ.Σ 612 ἐπέι
 πᾶνθ' ὄπλα κάμει, πρὸς αὐτ.Τ 21, αὐτ.Κ 254 ὄπλοι-
 σιν ἐπι δειλοῖσιν ἐδότην, Πίνδ.Ν 8,27 χρυσῶν
 ὄπλων στεφανθεῖς, Εὐρ.Ἐκ.14' σπαν. κτ. ἐν. : Ἡρ.
 4,23 ἀρήϊον ὄπλων, Εὐρ.Ἡρ.161, Πλάτ.Πολ.474 δ.
 τὸ ἐκάστω παρέχουεν ὄπλων, Ξεν.ΚΠ 7,4,15 νο-
 μίζων τοῦτο τὸ ὄπλων (ἐν. τὰς ἀφενδύσας) δου-
 λικώτατον εἶναι, Διόδ.Σ 3,49 θῆρας δ' οὐ φοροῦ-
 σιν, οὐδὲ κρᾶνος, οὐδ' ὄπλων οὐδὲν ἕτερον,
 Κδ' ἴω.18,3 μετὰ φανῶν καὶ λοιμωδῶν καὶ ὄπλων,
 Σολωμ.Λόρδ.Μηδάρ.Α φάλαμψρον, ὄπλα τιμη-
 μένα ἀς γυρθοῦν κατὰ τὴ γῆ' || εἶδ. ὄπλων
 π.Αττ. ἢ βαρεῖα ἀσπίς, τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀμυντικὸν
 ὄπλων ἴδω. ὄπλητης βλ.2) : Διόδ.Σ 17,18 τὸ ἴδω
 ὄπλων ἀνέθηκε τῇ θεῷ, Ἐπιγρ. ὄπλων στυπνίων'
 κτ. πλθθ. τὸ βαρεῖα ὄπλα ἄπνα ἔφερον οἱ
 ὄπληται, ἴδ. ὁ θάραξ καὶ ἡ ἀσπίς : Θουκ.1,38 ὁ
 πόλεμος οὐχ ὄπλων τὸ πλέον ἄλλα δαπάνης,
 αὐτ.4,69 ὄπλα παραδοῦναι' || ὄπλων ἐπιστά-
 της ὄπλητης, ἀντίθ. κώπης ἀναξ' : Αἰσχ.Πέρσ.379'
 || φρσ ἐν ὄπλοισιν εἶναι ἢ γενεῶσι ἀπλισμένον
 εἶναι : Ἡρ.1,13, Εὐρ.Βαχχ.303, Θουκ.6,56' αἰολ. φρ.
 ἐν ὄπλοισι (Προμηθεύς : Σαφ.Συμπλῆρ.5,19'
 ἐν ὄπλοισι μάχεσθαι ἀπλισμένον μάχεσθαι :
 Πλάτ.Γοργ.456D' ὅμ. ἐν τοῖς ὄπλοισι μάχη :
 αὐτ.Νόμ.833B' || ἐφ' ὄπλοισι ἢ παρ' ὄπλοισι
 ἦσθαι πλῆστον τῶν ὄπλων καθήσθαι : Εὐρ.ἴκ.674,
 αὐτ.ἴκ.357' || ἐπι τοῖς ὄπλοισι μένειν μένειν
 πλῆστον τῶν ὄπλων : Ξεν.ΚΠ 7,28' || ἐνέδυνον
 ἴδ.φρ. ἐνέδυνον τὰ ὄπλα ἐνέδυνον μτθ. ἢ ἐνεδύ-
 οντο τὰ ὄπλα : Ἡρ.7,218' || εἰς τὰ ὄπλα πα-
 ραγγέλλειν δίδειν παράγγελμα συναγεργου' πρβλ.
 νεώτ. φρ. εἰς τὰ ὄπλα : Ξεν.Ἀν.1,5,13' || ποιεῖν
 ἐξέτασιν ἐν ὄπλοισι υποβάλλειν εἰς δοκιμασίαν
 ὅσον ἀφορᾷ τὴν πολεμικὴν τέχνην : Ἀριστ.Ἄθ.3,
 31,2' || ὄπλα ρίπτειν-ἀφίεται-κατατίθεσθαι βλ.3)
 || ὄπλα τίθεσθαι θέτει τὴν ἀσπίδα πρὸ τῶν πο-
 δῶν ἰκατόντη ἀδοιοθρίας ἢ κατὰ τὴν ἀνάσπασιν)
 Ξεν.Ἀν.1,5,14' ὅμ. κατὰ τὴν παράταξιν : αὐτ.5,2,19
 οἱ ὄπληται ἐθένο τὰ ὄπλα οἱ μὲν περὶ τὰ σταυ-
 ρώματα, οἱ δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν πρβλ.Θουκ.2,2
 θέμενοι εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ ὄπλα πληρέστ. ἐς
 τὰς τὴν ὄπλα τίθεσθαι : Ξεν.Ἀν.2,28' κ. ἀν-
 τίστα τὰ ὄπλα τίθεσθαι : αὐτ.Ἀν.4,3,26' || νεώτ.
 φρ. καλοῦμαι ὑπὸ τὰ ὄπλα καλοῦμαι νὰ ὑπηρε-
 τήσω ὡς στρατιώτης' λαμβάνω τὰ ὄπλα ἐπι
 ὀμώδων ἢ λαῶν, ἐπαναστατῶ ἢ ἐπι κροτώνῃ ἐπι-
 στρατεύομαι' ὅμ. ρίπτω τὰ ὄπλα τρέπομαι εἰς
 φυγὴν ἢ πανικό' ὅμ. καταθέτω τὰ ὄπλα παρα-
 δίδωμαι ἢ παροῦμαι τοῦ ἀγῶνος συνθηκο-
 λογῶ' ὅμ. ὄπλα - παλάσκεις ἀναλόθεσαι στρατ.
 παράγγελμα πρὸς ἀνάληψιν τῆς ἐξαριτύσεως,

ἀντίθ. ὄπλα - παλάσκεις ἀποθέσαστε! ὅμ. εἰς τὰ
 ὄπλα, στὰ ὄπλα! στρατ. παράγγελμα συναγεργου'
 || ὄβ. σκοπὸς τῶν ὄπλων ὁ ἐπιταλόμενος
 νὰ συναγεργῇ τὴν φρουρὸν ἐν τοιαυτῇ ἀνάγκῃ'
 ὅμ. ἐφ' ὄπλου λόγηνθ' ἐπι στρατ. παράγγ. τοπο-
 θετήσεως τῆς λόγηνθ' ἐπὶ τοῦ ὄπλου' 4) τὰ
 ὄπλα οἱ ὄπληται, οἱ βαρεῖα ὄπλοισιν στρατιώ-
 ται : Θουκ.4,74 ἐξέτασιν ὄπλων ἐποίησαντο (ἐπε-
 βεβῆσαν τούς ὄπλητας), Σοφ.Ἀντ.115 πάλλων
 μεθ' ὄπλων ἰμυρ.) συνήθ. π. νεῖσις : Ψήφ.Μ.ἀδμ.
 18,38 ὁ ἐπι τῶν ὄπλων στρατηγός, ἀντίθ. ὁ ἐπι
 τῆς διοικήσεως, Ἐπιγρ. χειροτονήεις ἐπι τὰ
 ὄπλα πρώτος . . στρατηγός, αὐτ. στρατηγεῖν ἐπι
 τὰ ὄπλα' 5) τὰ ὄπλα ἢ θέσις τῶν ὄπλων,
 τὸ στρατοπέδον : Θουκ.1,111 μὴ προΐοντες πολὺ
 ἐκ τῶν ὄπλων, αὐτ.3,1, Λυσ.13,12 ἤλαεν εἰς
 τὰ ὄπλα, Ξεν.ΚΠ 7,2,5 τὰ . . τῶν Χαλδαίων ὄπλα
 ἔρημα (ἐν. εἶδει) 6) νεώτ. τὰ ὄπλα, ἢ καθόλου
 στρατιωτικὴ ζῆ : Καλλ.Ἰ.Θάν.βλ.60 δὲν εἶναι
 ἀξιός διὰ τὰ ὄπλα, - συνάδελαφος ἐν ὄπλοισι'
 7) μτθ. κ. νεώτ. κ. ὄμ. πᾶν ὃ τ' μεταχειρίζεται
 πῆς ὄμ. μέσον καταχύσεως ἢ ἀμύνει : Ἐπίθ.275
 ποτὶ ποταμὸν οὐκ ἄχρηστον ὄπλων ἄ πονηρία,
 Νικόστρ.29 τῆς νενίας ὄπλων ἢ παρηρσία, Μέν.
 Μον.433 ὄπλων μέγιστον. . ἀρετὴ βροττοῖς, πρβλ.
 αὐτ.619, Κδ' Ρωμ.6,13 παριστάετε τὰ μέλη ὑμῶν
 ὄπλα ἀδικίας τῷ ἀμαρτίῳ, - τὰ δίκαια εἶναι
 συνήθεις ὄπλων τῶν γυναικῶν' 8) ἐπι ζῶων,
 γεν. τὸ μέσα τῆς ἀμύνῆς αὐτῶν : Ἀριστ.ΖΜ
 687α,25 ἴτον ἀνθρώπων οὐκ ἐχοντα ὄπλων πρὸς
 τὴν ἀλκήν πρβλ. αὐτ.ΖΜ 687β,4' 9) κτ. ἐν.
 τὸ ἀνδρικόνο οἰοῖσιν : Νικ.ἀπ.74,30, Ἐρῶκ.ΑΠλ.4,242
 ὡς βαρὺ τοῦτο, Πρίανος, καὶ εἰς τετυλωμένον
 ὄπλων πᾶν ὄπλ' βουδῶντων ἀβρόν ἐκκέχυκας'
 10) γυμναστικὴ τις ἀσκῆσις ἢ ἐσχάτη ἐν τοῖς
 ἀγῶσι : Ἀρμεῖδι.Δαλδ.1,63.

ὄπλονομός (ἴδ) νεώτ. ναυτ. ὑπαξιωματικὸς τοῦ
 πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἐπιταλόμενος τῶν ἀστυνο-
 μῶν τοῦ πληρώματος καὶ τὴν συντήρησιν τῶν
 φορητῶν ὄπλων.

ὄπλοπαικτικῆ (οὐ ἴδ) μγν. ὁ διὰ τῶν ὄπλων
 παίζων, ἐπιλέων παίγνια : Βέττ.Βόλ.74,13' || γλωσσ.
 θαυματοποιός, ἀγύρτης (ἰδιόρθ.τοῦ -πεντικῆ-πετῆς).

ὄπλοπάρχοσις (ἴδ) γλωσσ. ὁ παρέχων ὄπλα.

ὄπλοπεκτικῆ ἢ ὄπλοπετής (ἀντί ὄπλοπαικτικῆς).

ὄπλοποιεῖν (ἴδ) νεώτ. ἐργαστάσιον κατα-
 σκευῆς ἢ ἐπισκευῆς ὄπλων.

ὄπλοποιετικῆς-ἠ-ὄν μγν. ὄπλοποικός βλ. :

Φίλον.Ἰω.Υπομν.ΑΠρ.8,2.

ὄπλοποιή (ἠ) μγν. κ. νεώτ. ἢ κατασκευὴ ὄπλων :
 Διόδ.Σ 14,43 ἐπέι τὰ περὶ τὰς ναῦς καὶ τὴν ὄπλο-
 ποιῶν αὐτῷ συντέλειαν ἐλάβδανε, Πολυδ.7,154
 Ἀλμῖνοι γάρ, ὡς φησὶν Ἑλλάνικοις, εὐρον ὄπλο-
 ποιῶν' || νεώτ. ἢ τέχνη καὶ ἢ βιομηχανία τῆς
 κατασκευῆς ὄπλων' || ἐν χρ. ὡς ὄν. τῆς ραψω-
 δίας τῆς ἴλ.Σ : Στράβ.1,17.

ὄπλοποιικός-ἠ-ὄν ὁ τῆς ὄπλοποιίας, ὁ πρὸς
 τὴν κατασκευὴν τῶν ὄπλων σχετικός' || ὄπλο-
 ποιική (ἐν. τέχνη) ἢ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν
 ὄπλα : Πλάτ.Πολιτ.280D τὴν τε ὄπλοποιικὴν ἀπε-
 τερόμεθα, Πολυδ.7,209 ἐν ἀμφοτ. τοῖς χωρίοις,
 δ.φρ. ὄπλοποιικτικῆ).

ὄπλοποιός (ἴδ) κ. νεώτ. ὁ κατασκευαστῆς ὄπλων :
 Διόδ.Σ 14,43 τοῖς τῶν ὄπλοποιῶν καὶ μηχανο-
 ποιῶν ἐργοῖς, ἴωσ.Α1 6,3,5, Πολυδ.7,154.

ὄπλοποιώ-έω μγν. μεταβάλλω π εἰς ὄπλων, με-
 ταχειρίζομαι π ὡς ὄπλων : Πδ Σοφ.Σαλ.5,17 ὄπλο-
 ποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ὄμυραν ἐχθρῶν.

ὄπλοπολυβόλων (ἴδ) νεώτ. στρατ. ἐλαφρὸν
 αὐτόματον ὄπλων φορητὸν ὄπλ' ἐνὸς ἀνδρός καὶ
 ἀποτελούν τὸ κυριώτερον ὄπλων τῆς ὁμάδος μά-
 χης τοῦ νεκρικοῦ.

ὀπλοπωλείον (το) ἰδιὸς νεώτ. κ. δημ. κατάστημα πωλήσεως ὀπλων.

ὀπλοπώλης-ου (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν εἰδικῷ καταστήματι αὐτοῦ πωλῶν ὀπλα ἔμπορος.

ὀπλορηστής-ου (ὁ) μτγ. ὁ ἐν ὀπλοῖς ὀρχοῦμενος, ὁ χορεύων ὀπλισμένος: Πτολ.Τετραβ.180 ὀπλορηστής (ἰδιόρθ. -άς) αἰοῖ κερ εἰσὶν οἱ μεθ' ὀπλων ὀρχοῦμενοι.

ὀπλοσκοπία (ἡ) μτγ. ἐξέτασις, ἐπιθεώρησις τῶν ὀπλων: Φιλ.Δ.130 τῶν ἐν ταῖς ὀπλοσκοπίαις ἐπιθεύξων.

ὀπλοσκοπία (ὁ) ἐπιθ. τὸν διὸς ἐν Ἄρκαδιᾳ, πλο. ἔνοπλος: Ἀριστ.ΖΜ.673α,19- ἢ θηλ. ὀπλοσκομία ἐπιθ. τῆς Ἥρας ἐν Πελοποννήσῳ: Λυκόφρ.614 τύμβος δ' αὐτὸν ἐκώσκει μῶρον Ὀπλοσκοπίας ἰσθλῶ. εἰς τῆς Ἥρας ἢ τῆς Ἀθηνᾶς).

ὀπλοστάσιον (το) νεώτ. ἀποθική ὀπλων ἢ ἐργαστάσιον κατασκευῆς καὶ ἐπιδιορθώσεως ὀπλων ἢ νεώτ. ναυτ. ὀπλοδόκη βλλ.

ὀπλοτάρας-α-ον ἐπ. ἐπιθ. συγκρ. ἰδνευθετικοῦ ἐν χρῆσιν ἀντι νεώτερος, πάντοτε ἐπὶ προσ., ὁ ἰκανότερος τῶν ὀπλων εἰς τὸ φέρειν ὀπλα, ὁ νέος, ἐν ἀντιβ. πρὸς τοὺς γέροντας καὶ τὰ παῖδια: Ἰλ.Γ.108 αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φέρονες ἠέροντο· Ὀμ. Ἐπιγρ.4,5 λαοὶ Φρικωνος μάρτυρ ἐπιθῆρος Ἰππων, ὀπλοτέρω' δθ. ὀπλως νεώτερος: Ἰλ.Δ.325 νεώτερος οἱ περ ἔμετο ὀπλοτέρω γεγάσι, αὐτ.Β.707 ὀπλοτέρως γηέτερη ἰσθλῶ. ἐκνώτερος τῆς ἡλικίας, Ὀδ.Φ.370 ὀπλοτέρως περ ἔων ἢ θηλ. γεν. πληθ. ὀπλοτάρας: Ἰλ.Ξ.267,275 π. Ἀριστ. τὸ συγκρ. ἐν παραδοξομηνίαις ἡρωϊκοῖς στίχοις: Ἀριστ.Φ.Επρ.1270 νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχόμεθα ὀπερθ. ὀπλοτάρας-η-ον νεώτατος: Ἰλ.158 ὀπλοτάρας γενεθίην, Ὀδ.Η.58 ὀπλοτάτη θυγάτηρ, Ἡσιόδ.Θ.946 Ἄγλατην ὀπλοτάτην Χαρίτων, Πινδ.1,6,6 παιδων ὀπλοτάτου' ἢ ἄνδρες ὀπλοτέρως οἱ μεταγενέστεροι, αἱ καταὶν γενεαί: Θεοκρ.1,6,46 θεινὸν αἰδοῖς ἐν ἀνδράσι θηκ' ὀνομαστοῦς ὀπλοτέρας.

ὀπλοτέχνια (το) μον. οἱ ἐχοντες ὡς τέχνην τὰ ὀπλα: Παχυμ.Γ.1,364,16.

ὀπλοτομῆ-ἑω πάπ. ὀρχοτομῶ, εὐνομιζῶ.

ὀπλοτομότης-ου (ὁ) μον. τοζότης βαρβάρως ὀπλισμένος: Νικήτ.Εὐγ.3,140.

ὀπλοτομία (ἡ) μον. ἡ ὀπλοποιία βλλ.: Τζέτζ. Λυκόφρ.227 ἐν Ἀθήνῳ εὐρέθη τὸ τε πόρ καὶ αἱ ὀπλοτομῖαι.

ὀπλοτομῖος (ὁ) μτγ. ὁ ὀπλοποιός βλλ.: Πτολ. Τετραβ.180.

ὀπλοφάγος-ον μον. ὁ κατατρώγων τὰ ὀπλα κ. ἰδ. τὴν ἀσπίδα: Εὐστ.Ἰλ.34,44 ὀπλοφάγος μῦς.

ὀπλοφορία (ἡ) νεώτ. τὸ ὀπλοφορεῖν, φέρειν ὀπλα: ἄδεια ὀπλοφορίας, -ἐπιχωρήθη ἐπὶ παρανόμῳ ὀπλοφορῶν κ.

ὀπλοφόρος-ον κ. νεώτ. ὁ φέρων ὀπλα, ἔνοπλος, πολεμιστής: Εὐρ.Φοῖν.789 σὺν ὀπλοφόροις στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας, Ξεν.ΚΠ.5,4,27 τοῖς μὲν ἐργαζομένοις εἰρήνην εἶναι, τοῖς δ' ὀπλοφόροις πόλεμον, ΠΔ.Παρολ.2,14,8 ὀπλοφόρων αἰρόντων θυρεοῦς καὶ δόρατα, Μωροῦτ.1,149 2) δορυφόρος: Ξεν.Ἱέρ.2,8 αὐτοῖ τε, ὀπλισμένοι . . καὶ ἄλλους ὀπλοφόρους συμπεριάγοντες, Ἰώσ.Α1.6,6,2 ἢ ὁ ἔχων δικαστικὴν ἢ θρησκευτικὴν ἀξίωμα: Ἐπιγρ.Σαμοθράκης 3) ἐπιθ. τῆς Παλλάδος: Ἐπιγρ. ἢ κ. τοῦ Ἄρεως: Ἐπιγρ.

ὀπλοφορέ-ἑω κ. νεώτ. φέρω ὀπλα, εἶμαι ὀπλισμένος: Ξεν.ΚΠ.4,3,18 τοῖς θεοῖν ὀπλοφορέω, Λευκίδ.Ταρ.ΑΠ.9,320 χὰ θέος ὀπλοφορεῖ 2) παθ. ὀπλοφοροῦμαι τινὶ ἐχω πινὰ ὡς ὀπλοφορῶ συνοδεύομαι ὑπὸ τινος ὡς σωματοφύλακος: Πλούτ.Αμ.27 μυριάσι πεζῶν . . ὀπλοφοροῦμενο . .

ὀπλοφυλάκιον (το) μτγ. τόπος ἐνθα φυλάσσονται τὰ ὀπλα, ὀπλοθήκη: Στράβ.6,15,152 παραδίδωσι . . ὁ στρατιώτης τῆν τε σκευὴν εἰς τὸ ὀπλοφυλάκιον.

ὀπλοφύλαξ-ακος (ὁ) μτγ. ὁ τῶν ὀπλων φύλαξ: Ἀθην.12,55388 εἰς τις τῶν ὀπλοφυλάκων ἢ ὄν. τοῦ Ἰσραηλέους ἐν Σμύρῳ: Ἐπιγρ.

ὀπλοχαρής-οδς ἑς μτγ. ὁ ἐπὶ τοῖς ὀπλοῖς χαίρων, ὁ ἀγαπῶν τὰ ὀπλα: Ὀρφ.Ἰγν.32,6.

ὀπλοχελών (ἡ) μον. ἡ ὀπλομήνη, ἡ ἰσχυρὸν δοστρακὸν ἔχουσα χελώνη: Τζέτζ.Κιλ.11,609 χελώνας ὀπλοχελῶνας τε καὶ τὰς ὀπλοχελῶνας.

ὀπλοχρησία (ἡ) νεώτ. ἡ χρῆσις ὀπλου, τὸ μεταχειρίζεσθαι ὀπλον.

ὀπλων-ἑω Ἐπιγρ. ἀγοράζω ὀπλα.

ὀπνιος-ον Φώτ. ἔσφ. γρ. ἀντι ὀπνιος βλλ.

ὀπνοδαλάμινον-η-ον πάπ. ὁ τοῦ ὀπνοδαλάμου βλλ.2), ὁ σχετικὸς πρὸς αὐτὸ: Ξύλα κυπαρίσσινα ἢ ὀπνοδαλάμινα.

ὀπνοδάλαμον (το) ὁ χυμὸς τοῦ ξένδρου βαλάμου, τοῦ βαλαμοδένδρου βλ. λς: Θεοδρ.Φ1.4,4,14, αὐτ.Φαιτ.6,18,2, Ἰώσ.Α1.14,4,1, Διοσκ.1,18 τὸ δὲ ὀπνοδάλαμον . . ὀπίζεται ἐν τοῖς ὑπὸ κῦνα καυμάσιν, Γολ.12,554 2) τὸ δένδρον βάλασαμον, τὸ βαλαμοδένδρον: Ἰώσ.Α1.8,6,6.

ὀπνοδαπός-ἡ-ὄν ἀναφ.ἐπιθ.συσγετ. τοῦ ποδαπός-ἡ -ὄν ἐπὶ πηγ. ἔρωτ., ἔξ ὀπλάς, ἐκ τίνος χώρας, ἀπὸ ποῦ: Ἦρ.5,13 ἐρωπτόνος . . ὀπνοδαπὴ εἰπ. Πλάτ. Φαιδρ.275C σοὶ δ' Ἰσως διαφέρει τις ὁ λέγων καὶ ὀπνοδαπός ἢ κ. ἐπὶ νομιματόν: Διφιλ.66,10 δὲκ' ὀπνοδῶν, ἀσὴλ προσθεῖται ὀπνοδῶν.

ὀπνοδαπός ἐπιγρ. μον. τοῦ ὀπνοδαπός, πόθεν, ἀπὸ ποῦ: Ανν.Κομν.446.

ὀπνοερμία (ἡ) νεώτ. λατρ. ὁμάς δερματοπαθειῶν ὀφθαλμοῦμενων εἰς ἀνεπάρκειαν τῶν ἐνδοκρινῶν ὁρῶν.

ὀπνοειδής-οδς-ἑς ὁ ἐν εἶδει ὀπνοῦ, ὁ ὄμοιος πρὸς ὀπνὸν ἰδ. γαλακτώδη, σπός ὁ τοῦ σπυκίς: Πιν.Ἐπιδ.7,25 ὀπνοειδέα οὖρα.

ὀπνοεις-εντος-εσσα-εν μτγ. ὁ πλήρης ὀπνοῦ, χυμὸς: Νικ. Ἀλεξ.319 ὀπνοεπας ἐπνοῦς.

ὀπνοέν ἐπιγρ. ἀναφ. κ. νεώτ. συσγετ. τοῦ πόθεν, ἐπ. ὀπνοέν, ἰων. ὄκ-ιοῦδέποτε-θε-ἐν Ὀδ.Γ.89 ὀπνοῖ' ἀντι ὀπνοῖ κρ. ἐπὶ πηγ. ἔρωτ. ἐν ἀντιβ. πρὸς τὸ ὄπνο, ἐκ τίνος μέρους, ἀπὸ ποῦ ἴπ. ἢ μτγ.: Ὀδ.Γ.80 εἶραι ὀπνοέν εἰμέν, Πινδ.Π.9,43 κούρας δ' ὀπνοέν, γενεῖαν ἐξερωτᾶς, Ἦρ.2,54 ὀκθὲν ὀπνοῦ ἀτρεικῶς ἐπιστάμενοι λέγουσι, Ἀριστ.Πλ.534 ζητεῖν ὀπνοέν βίον ἔξει, Σοφ.ἀν.104 σῆμαιν' ὄπου τ' εἰ κῶποθεν ἢ μτγ. κ. ἀντι τοῦ πόθεν: Σινεῖς.ΑΠλ.267,1 ὀπνοέν ὁ στήσας; Βυζάντιος 2) ἀναφ. ἀπὸ τὸ μῆρος ὀπνου, ἀπὸ ὀπου: Ὀουσ.4,26 ἀπαιφροντες . . ὀπνοέν τύχοιεν, Ξεν.Ἀν.5,2,2 ὀπνοέν . . ῥάδιον ἦν λαβεῖν, οὐκ ἦγον, αὐτ. Ἀπομν.2,6,4, καταγομαι ὀπνοέν καὶ ὁ πατήρ μου, -θὰ ἐπιστρέφω ἐκεῖ ὀπνοέν ἄλλο ἢ μτ. τοῦ ἄν. κ. ὀπνοτ. τῆς καθολικότητος, ἀπο ὀπου τόχρ, ἀπ' ὀπουδῆποτε: Πλάτ.Θεαίτ.180C ὀπνοέν ἀν τυχῆ ἕκαστος ἐνθουσιάζσας, αὐτ.Πολ.362B γαμεῖν ὀπνοέν ἀν βούληται, Φιλῆτ.7,3 ἄδὲκς ζῆν . . ἐὰν ἔχη τις ὀπνοέν, Ἀριστ.Ποιητ.7,7 ὀπνοέν ἐτυχεν ἀρχεσθαι ὄμ. μτ. μέρων ποτὶ θεῶν, οὖν κτλ.: Πλάτ.Συμπ.173D ὀπνοέν ποτὶ =ἀπ' ὀπου τυχόν, αὐτ.Γοργ.512Α ὀπνοθενῶν =ἀπ' ὀπου καὶ ἄν, Πιν.Ἐκκ.7 ὀκνοθενῶν, Δίων.Χρ.31,54 ὀπνοθενῶν ποτὶ ἰδιόρθ. τοῦ ὀπνοθενῆροθεν, Ἰώσ.Α1.8,43 ὀπνοθενῶνποτοῦν ἰάν' ὀπουδῆποτε καὶ ἀν).

ὀπνοθεραπεία (ἡ) νεώτ. λατρ. ἡ δι' ὀπνὸν ἡ ἐκχυλισμάτων ὁδῶνεν ἢ καὶ ἀποτσίλων ὀργανῶν ἰστών θεραπεῖα ἢ γεν. ἡ μέθοδος τῆς τοιαύτης θεραπεῖας.

όποθεραπευτικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ό όνήκων ή άναπερασένος ή Ιδίαζών ή έχων σχέσιον προς τήν όποθεραπειαν βλ.κ. || έλλορρ. -ώε

όποθι ποι. έλλορρ. συσχετ. τού πόθι, έπ. όποθόθι ιώς πάντοτε π. Όμ.1 έπί πλαγ. έρωτ. | ένθα π. 89 ζογρ. τού όπου, εις ποίον μέρος, πού : Όδ.Γ 89 όπου, σάφα ειπέμεν όποθόθ' ώλωλεν. 2) άναφ. όπου, ένθα, εκεί πού : Ίλ.1.57 όποθόθι πίοτότων πεδίον. ένθα. . . έμωρον έλάεσθαι, Αλοχ.Ίκ.124 όποθόθ' θάνατος άπή (3.γρ. έπθ).

όποι έλλορρ. συσχετ. τού ποί, Ιων. όποι, δωρ. όποι, όποις βλλ.ς (περι τού ποί, Ιων. όποι, έκ τού όθι βλλ.) έπί πλαγ. έρωτ. προς ποίον μέρος, πού : Αλοχ.Πέρο.459 άμνηχανεί όποι τράποιτον, Άντιφών.40.7 άν σκοπέθ' . . . όποι φέρονται, Ξεν.Άν.5,7,6 ίστε όθου ήλιος άνίχεται καί όποι (3.γρ. όποι) δύεται, Κρωδ.5 έρώτ. ποί; όπόκρ. όποι μ' έρωτάρης || μέχρι τίνος σημείου, μέχρι πού : Πλάτ. Γοργ.487.Κ έπήκουσα . . . μέχρι όποι . . . || μτ. ρ. στάσεως έν οίς έννοείται καί ή κινήσις, εις ποίον μέρος : Σοφ.ΟΚ 23 διδάξει . . . μ' όποι καθέσταμεν | ένν. έλθόντες, αύτ.ΟΚ 383 τούς δέ σούς όποι θεοί νόμου κατοικίσιόντι, όποι έκω θάσθιν | ένν. έλθόντες, δηλ. τούς νόμους : εις ποίον σημείον άφο υθάσσουν, θά τούς εύπλαχισθούν, βλ. όπη || κ. μτ. γενικ. τού όλου γής, χώρας, μτφ. γνώμης κτλ. : Αλοχ.Πρ.564 όποι γής . . . πεπλάνηται, Άριστοφ.Άχ.209 όποι τέτραπται γής, Σοφ.Ήλ.922 όποι οίσαθ' όποι γής ούδ' όποι γνώμης φέρω, Εδρ. Άνδρ.922 χώρας τήσθ' όποι προσωτάμην | προδ. Ξεν.Άν.6,6. || 2) άναφ. εις τόν τόπον εις τόν όποιον, εκεί όπου : Σοφ.ΑΙ.690 έκείτω | όποι πορευτότων, Άριστοφ.Νεφ.891 18' όποι χράξεις, Εδρ.Π 119' || μτ. ύποτ. τής καθολικόττος καί τού άν. όποιούδηποτε : Σπενδοά π.Όουκ.5,18 άπίανται όποι άν βοώλωνται, Πλάτ.Άπολ.37D όποι άν έλθω, αύτ. Φαίδρ.230E όποι άν άλλοσε βοώλα | όποιούδηποτε άλλοι || κ. μτ. μορτών : Σοφ.ΑΙ.810 όποιπερ | όπου άκριβώς, αύτ.ΟΤ 145B (3.γρ. όπηρηρ), αύτ. Φιλ.780 πλοούς όποι ποτέ θάσος δικαιοί, Ξεν.Άν.3, 5,13 όποι ποτέ τρέφονται.

όποιος-α-ον κ. μαν. κ. νεώτ. συσχετ. τού ποίος (άντικαθ. τού οίος έν άττ. έπιγρ. μετά τού 300 π.Χ.), έπ. όποιοις-η-ον Ιν.Όμ. κ. όποιος έν Όδ.Ρ 421, αύτ.Γ 77), Ιων. όκοιοις-η-ον, κρητ. όταίος βλλ., μαν. δημ. όποιός-ά-ό έπί πλαγ. έρωτ., όποιου είδους, τί λογις : Όδ.Α 171 όποίοις τ' άπό νηός άφίκεο | ένν. ειπέθι, Πίνδ.Π 4 καί κα μυθισασιθ' όποιαν . . . εύρε παγάν, Αλοχ.Πρ.475 εύρείν όποιός φαρμάκιος | όποιός; ένίοτε άκολουθεύται ύπό τού ποίος-α-ον έν τή αύτ ή προτ. : Ξεν.Άπομν.4,4, 13 αισθάνομαι σου όποιον νόμιμον ή ποίον δικαίον λέγεισι Πλάτ.Πολ.414D ούκ οίδα όποιό τάλμη ή ποίσις λόγιος χρώμενος έρω' || έπί έδθ, έρωτ. μ. π. μτγν. έν Εδρ. Φοιν.87θ, κ. Βάκυ, 663 έσφ. άντί ποίσις ποίος, ποίός : ΚΔ Θεοσκ.1,1,9 όποιαν είσοδον έσοχμον προς ύμάς. 2) άναφ. όποιου είδους, τί λογις : Ίλ.Υ 250 όποίσιον κ' είπρησά έπος, τοίον κ' άκούσασις (δ π λογις λόγο ηής τέτοιον καί θ' άκούσασθι, Όδ.Ρ 421 τοίω όποίος έσι, Σοφ.ΟΤ 1272 ούθ' οί' έπασαμεν ούθ' όποι' έδρα κακά, ΚΔ Πράξ.26,26 γενέσθασι τιοιούτους όποιος έγώ, - έπασαμε όποια έπρησε' || μτ. άποριστολογ. κ. έξαρκαθωτ. λέξ. σπινες δέν μεταβάλλουσιν ουσιάσθθ τήν σμν. τίς, σόν, θή, περ κτλ. : Όδ.Τ 218 όποι' άσσα, Όουκ.7,38 όποιός τίς, Πλάτ.Γοργ.465Α όποι' άττα, Ξεν.Άν.2,2, Άριστοφ.Πολιτ.1286β.24 γιγνομένων όποιοί τινες έτυχον || όποιοςσύν όποιοςσθήτες : Πλάτ.Θεαίτ. 152D' όμ. όποιόσπερ, - όποιοςσθή, - θήσθη, - θηποτόων : Αλοχ.Λο.669 όποιόσπερ, Ξεν.Έλλ.5,4,58 όποια θή φλάθ, Δημ.276 τούς όποιοςσθήτες . .

έξέπρηπετ στρατηγούς κ.π. γενικ. : Ξεν.ΚΠ 2,4,10 όποιον τινός σόν, Λυσ.13,11 όποιαντινού, Άριστοφ.Φυσ.253b, 23 όποιοςσπηνών, | όμβλ.η. Σουλ.είΦυσ. 639,30 όποιοςσθητισού || ούδ' όποιός ούδεις ούδαμου : Πολυδ.4,65,3 πόλην . . . ούδ' όποιός ήττω | όποιόςσύν ούδαμου, κατωτέρων, Θεόπομν.Ιστ. 217 ούτ' άλλους ούδ' όποιούς, Έπιγρ. μηδέ καθ' όποιον τράπον. 3) μτ. άρθρ. μαν. δημ. όποιός -ά-ό κ. νεώτ. όποιός-α-ον άναφ. άντ. όπις, εκείνου πού : Έρωτάρκρ.2,121 ή όποιά σά γρά καί φρόνημ διά τα πίσω θώρει, αύτ.2,643 ό όποιός . . . ήύρηυε κυνήγι, - ό άνθρώπος ό όποιός ήλθε' || νεώτ. έπί άναφωρ., πόσον μέγας : όποιόςσ νόσθι | όποια χαρά!

όποιος-α-ο μαν. κ. δημ. άνωτων, άναφ. όπις, εκείνου πού | Ιωλλικός άντικαθιοτ. διά τού πού : Τριδ. Ιστ.Ταριπατέρα 312 καί όποιος θελήση νά ιδθ ποίος είναι ό γραφέας, Τριδωλής ό | άκώδως υίός τής καλογορίας παρομ. όποιος ή πού | άνακατέυεται μετ' ή πίτουρα τόν τρώει οί κότες, όμ. όποιος (ή πού) καθ' στό χυλό φράσει καί τού γισαούριτ' 2) όποιοςσθήτες ή άπλώς όποιος όποιος έξ άλλων : Ζερβ.Λυρ.Σάτ.2,209 κί έχω άρκέτω κομπούδεμα νά (ήσασ σ' όποια χώρα' || όποιος κί άν, - όποιος καί νά όσασθήποτε, όποιοςσθήτες : Βαλαωρ.Μηνήμα.Βράδ.κύμο 38 όποιος κί άν είσαι, μάθε τω, εύκολά δέν νευθαίνω || οίος, οίος είδους, ό πι λογις : παρομ. μ' όποιο δάσκαλο καθίσσης τέτοια γράμματα θά μάθης.

όποιοςσθήτες κ. νεώτ. κ. δημ. άοριστολ. τού όποιός 2) κ. τού όποιος βλλ.ς.

όποιοςσύν άοριστολ. τού όποιος βλλ.2).

όποιόσπερ βεβαιωτ. τού όποιός βλλ.2).

όποιόσθη-ητος (ή) μτγν. τού όποιόν είναι, ή ποιότις, Πίοτής τινός, τού τί λογις : Νικόμ.Εερ.2,20 | κτ. Διοδρ. ποίσιθη, Λοθέκ. εις Φρόν.350.

όποιπερ βεβαιωτ. τού όποι βλλ.

όποιποτα άοριστολ. τού όποι βλλ.2).

όποιως γλωσσ. έλλορρ. τού όποιός, κατά τίνα ποιότητα, σάν τι λογις.

όποκαλασθίζω μτγν. έπί μύρρας, έχω τήν όσμήν τού όποκαλάσσω βλλ., μυρίζω τού όποκαλάσσω : Γαλ.14,68.

όποκάλασσαν (τό) μτγν. είδός πι μύρρας, Βαλασμοδένδρον βλλ. : Γαλ.56.

όποκάρπασον (τό) ό όπός τής καρπάσου βλλ.3 : Διοσκ.Άλεξ.Προομν., Πίνν.Φι 28,158.

όποκινώμαμον (τό) ό όπός, ό χυμός τού κινωμάμου βλλ. : Θεόφρ.Φι 4,4,14 | ηβ. έσφ. γρ.1.

όπόη έπιφώνημα παρασκευασματικόν έν κολλησι, έν συννεκ. μτ. τού ώ' : Άριστοφ.Βάτρ.208 ώ όπόη, ώ όπόη.

όποπάλασμον (τό) δ. τ. τού όποδάλασμον βλλ.

όποπανακή (ή) γλωσσ. όποπανάξ βλλ.

όποπανακίον (τό) γλωσσ. όποπανάξ βλλ.

όποπανάξ-ακος (τό) μτγν. τού φυτόν όποπανάξ ό ανατολικός δημ. πολύκαρπο, άμπελώνα : Ήρακλ.Ταρ.π.Γαλ.14,186, Διοσκ.3,48, Γαλ.12,94.

όπόρα Έπιγρ. Έρετριας άντί όπόσας | προδ. άρχουρι, παραθαύουρι κτλ.

όπός (ό) κ. νεώτ. τού γαλακτώδες ύγρόν τού έκπρόν εκ χηρασσομένου ή κεντωμένου φυτού ή καρπού, διάφ. τού χυλόσ κ. χυμού βλλ.ς : Σοφ. άπ.479 όπόν . . . στάσιονα τομής . . . κάδοις δέχεται, προδ. Θεόφρ.Φι 9,81 τών μών . . . αυτόματοσ ό όπός συνίσταται δακρυώδης, ώσπερ τής τραγοκάνθησ' || Ιδ. ό τίς συκής ρηϊμός όπός ό χρησιμώων ώς πυτία | ταιμσός προς ήμίν γλόκιος : Ίλ.Ε 902 όπός γάλα λευκόν . . . συνήληξεν, Έπιλ.π.Γι.Π.Ή8,95Α όπός γάλα λευκόν ένδύωωσεν καί έδισσε, | Ινν.Νούσ.4,52, Θεόφρ.Φι 1,2,3, Άριστοφ.Μετ.384α,2' || γεν. όριμός χυμός : Α.

ριστφ.Εἰρ.1184 ὀδὸν βλέπειν· κ. κτ. πληθ. : Ἀντιφών.88.4, Ἀναξανδρ.41.51· πρὸλ. ὀπίσ, ὀπισθεῖς || σπαν. ἐπὶ ζωϊκῶν χυμῶν : Πλάτ.Τιμ.60Β τῆς σαρκῆς διαλυτικόν . . ἀφρώδες γενέσθαι . . ὀπίσ ἐπινομάσθη || μτφ. ἐπὶ τῆς χυμώδους δρασε-ρότητας τῆς νεότητος : Ποῦλ.Στ.ΑΠ.5.257 Πρό-κριτος ἐστὶ Φιλίωνα, τετὴ μῆτις ἢ ζωϊκὸς θῆς πάσης || νεώτ. χυμὸς φυτοῦ ἢ ζωϊκοῦ ἰστού ἢ ὄργανου λαμβανόμενος δι' ἐκπέσεως : ὀπὸς κρυσσοῦ - κρέατος - νεφρῶν || 2) ὀπου καρπὸς τὸ σπέρμα, ὁ σπόρος τοῦ σπλήνους βλλ. : Ἰνπ.π.Γα.19.126 ὄμ. μθ. ἐν Ἀριστφ.Εκκλ.404 κάροδ' ὄμου τρίψαντ' ὄμψ, αὐτ.Πλ.719' || ἄλλὰ ὀπὸς σπλάχνου ὁ ὀπὸς αὐτοῦ : Ἰνπ.διαίτ.23, Θε-φφρ.Φι.6,32 ἢ δὲ καλουμένη μαγύδαρις ἔπερον ἐστὶ τοῦ σπλήνους . . καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχει' ὄμ. κ. ἄλλως ὀπὸς : Γαλ.12.90 || 3) ζωμὸς κρέα-τος : Ἀθην.9.402C περιεφέροντο . . ἔριφος : ἐ-σκειασμένοι, ἄλλοι δὲ καὶ παλὸ τὸ ὄπου ἔχον-τες || 4) νεώτ. φαρμ. ὁ χυμὸς βλλ.

ὀποσάγων (τὸ) μτγν. πολῶνων ἔχον ὄρι-θρον τινὰ ἐδρῶν : Πάπν.314,19.

ὀποσάκις ἀριθμ. ἐπίρρ. κ. νεώτ. συσχετ. τοῦ πο-σάκις, αἰολ. ὀποσάκιον (δ. γρ. κ. ἀνάγν. ὀπόσασ-κιον, Θεόδωρ.30,27), ὀσάκις, ὀπόσας φοράς, ὄσας φορές : Ξεν.ΚΠ.2,3,23 ἀεὶ τούτο ποιεῖτε : ὀποσά-κις ἔφη, δειλινοποιοῦμεθα || μτ. τοῦ ἄν ὄσας φορές καὶ ἄν : Πλάτ.Θεαίτ.197D καὶ τούτο ἔξε-τι· ναί, ποιεῖν, ὀποσάκις ἀν δοκῇ αὐτῷ.

ὀποσάκισσόν ἐπίρρ. ὀριστιαλ. τοῦ ὀποσάκις ὄσας φορές καὶ ἄν : Ἀριστλ.Οὐρ.273α,32.

ὀποσάμνος-ον ὀπόσων, πόσων μῆνων : Ἰνπ. Ἐπιδ.4,6 ὀποσάμνων (ἐμβρυον) οὐκ οἶδα.

ὀποσασιόνως ἐπίρρ. καθ' ὀπόσας φορές περισσώτερον : Ὄριγ.4,652Α.

ὀποσασιόσων ὄσας φορές πλείότερος καὶ ἄν : Ἀριστλ.Φυσ.204β,17, Σπυλλίκ.Φυσ.949,9.

ὀποσάπουσ-οδουσ-ων ἐπὶ πλαγ. ἔρωτ. ὄσων ποδῶν κατὰ τὸ μήκος : Λουκ.Ὀνειρ.9 ἐπισκοπῶν ὀποσάπων τὸ στοιχεῖον εἶν.

ὀποσαχῆ ἐπίρρ. καθ' ὀπόσας τρόπους : Ξεν. Κυν.6,20 ὀποσαχῆ ὄλον τ' ἄν ἢ τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιοῦμενον.

ὀποσαχοῦ ἐπίρρ. μτγν. εἰς ὀπόσα μέρη : Ἀρι-στείδ.Λόγ.2.542ς.

ὀποσαχῶς ἐπίρρ. μτγν. καθ' ὀπόσους τρό-πους : Ἀριστείδ.Λόγ.1.506ς.

ὀπόσας ἐπίρρ. ποι. ἀντί ὀποι βλλ., ἐπ. ὀπὸσας : Ὄδ.Ξ 139 ὀπὸσας ἐπέλαθον.

ὀπόσας-η-ον ἄντων κ. μον. κ. νεώτ., ἐπ. κ. ὀπ-πόσας Ὄδ.Ξ 47) κ. ὀπόσους Ἰλ.Ψ 238, Ὄδ.Χ 220, πᾶν.), κρητ. κ. βρωτ. ὀπῶστας ἸΝόμ.Ἰορτ.4,40, Ἐπιγρ.1, ἰων. ὀκόσας ἸΗρ.5,20) συσχετ. τὸν πόσος βλλ. συγν. ἐν Ἐπιγρ., μτγν ὄσων ἐν λίαν περιωρι-σμένη γρ. ἀντικαθιστάμενη ἐν ἀττ. Ἐπιγρ. ὑπὸ τῆς ὄσας βλλ., ὡς ἀναφ. ἐν τῇ αὐτῇ σχεδὸν σημ. ὡς τὸ ὄσας, εἶν ἄριθμῶν, πόσων πολῶς, πόσων μέγας, πόσων πολυάριθμος : Ἰλ.Ω 7 ὀπόσα τολμύεουσ σὺν αὐτῷ, Αἰσχ.Πρ.121 πᾶσι θεοῖς . . ὀπόσι τὴν Διὸς ἀολλήν ἐισσιγενέσιον, αὐτ.41, αὐτ.Ἐπτ.927, Ξεν.ΚΠ.4.5.29 ὀπόσους ἐγὼ πλείστας ἐδυνάμην ἱεπείσοι, Πλάτ.Νόμ.642D' || ἐν τοῖς νεξ. ὀπό-σας ἄν μεθ' ὀπὸτ. : Συνηθ.π.Θουκ.4,118 κάρκι δὲ καὶ πρὸσεθῆσι καὶ ἀκόλοθοισι, ὀπόσις ἀν δοκῇ, Πλάτ.Συμν.245D' || ἐπὶ ποσῷ, ποσότητος, τό-σος, ὄσας ἐπὶ μεγέθους ἢ διαστήματων, πόσων μέγας : Ἰλ.Ψ 238 ὀπόσων ἐπέσχε πυρὸς μένος ἴδων μακρὸν ἔξετεινετοί, Αἰσχ.Ἐπτ.732 χόσνα . . ὀπόσων καὶ φθινομένωνσι κατέγειν ἴδων, ὄσων ἐπὶπρέπειται νὰ κατέχωσιν οἱ νεοίρη, Ξεν.Οἰκ.4,8 ἐτι δὲ ὀπόσων μὲν τῆς χώρας διελκύσαν ἔθορφ' αὐτὸς καὶ δοκιμάζει || ἢ ὄσ. κ. ἐπίρρ. : Πλάτ.

Νόμ.649Π' ὀπόσων πλέον . . τοσοῦτφ πλείωνων, -ὀπῶσις καὶ ὀπόσας συμφοράς ἐπισυρεῖται ἐ πὸ-λεμος || 2) ἐν πλαγίῳ ἐρωτῆσιν μεθ' ὄριστ. : Ὄδ.Ξ 47 ὄσα . . εἰρηγὲ ὀπῶσα κήδε' ἀνέλιγες Πίνδ.Π 9,46 ὀπόσις φάμαθοι κλονέονται, καθαρ-ρῆς, ἸΗρ.7.234 εἰπέ . . ὀκόσι τοιοῦτοί (εἰσὶ), Πλάτ. Σοφ.231D διαλογισώμεθα . . ὀπόσα ἡμῖν ὁ σοφιστῆς πέφανται ἰαθ' ὀπόσους τρόπουσι || κ. μτ. εὐκτ. ὄσαν τὸ ρ. τῆς προτ. ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται εἶναι ἱστορ. γρ. : Ξεν.Ἀν.4,17 ἠρώτων τὸ στράτευμα, ὀπό-σων εἶν, Πλάτ.Σίσ.388ς, Τιμοκλ.11,9 ἠρώτ' ὀπό-σου ἱερώτησεν ἀνὴ πῶσων, ἀντὶ πῶσος τιμῆς' || 3) μτγν. ἐς βλλ. : Παισα.9,31,5 καὶ ἔστιν ἐφη μαν-τικῶ, ὀπόσα ἐπελεξάμεθα.

ὀποσσοσθήποτε ἰσόσος, δῆποτεῖ ἄντων. κ.νεώτ. ὀσοσθήποτε, ὄσος καὶ ἄν εἶναι : Δημ.526,26 ἄλλ' ἰδίᾳ πεισθείς ὀποσσοσθήποτ' ἀργυρίων καθυφαίρει τὸν ἀγῶνα, ὀποσοσθήποτε προσφάροντο πάν-τας αὐτοπροσωπίως ἐδέξατο.

ὀποσσοσθητοῦν (ἰσόσος, δῆποτε, οὐν) ἄντων. ὀσοσθητοῦν : Εὐκλ.9,12.

ὀποσσοῦν (ἰσόσος, οὐν) ἄντων. ὀσονθήποτε μέ-γας, ὀσονθήποτε πολύς : Θουκ.6,56 εἰ καὶ ὀπο-σοσιούν τολμύσαν, Πλάτ.Σοφ.245D' || τὸ ὄδ. ὀποσσοῦν ὡς ἐπίρρ. : Θουκ.4,37 γναός δὲ . . ὄτι, εἰ καὶ ὀποσσοῦν μάλλον ἐνδῶσσοσι, δι-αφθαρσοσμένοι.

ὀποσσοσπερ ἰσόσος, περὶ ἄντων. ὄσον μέγας ἢ πολύς : Ξεν.Οἰκ.4,5 ἐξ ὀποσσοσπερ ἐδῶν δα-σμοῦ λαμβάνει, Πλάτ.Νόμ.753β.

ὀποσσοσσοῦν ἰσόσος, τις, οὐν ἄντων, κτ. γενικ. ἀντὶ ὀσονθήποτε μεγάλης τιμῆς : Αἰσ 22,15 ἄν ὀποσσοσσοῦναι πρὶ ἀμεινοῖσσι αὐτῶν ἀπέλεθωμεν,

ὀποσταῖος-α-ον μτγν. ἄντων.ἀναφ. τοῦ ποσταῖος, εἰς πόσας κατὰ σειρῶν ἡμέρας : Ἀρατ.739 εἶρεῖ ὀποσταῖη μηνὸς περὶ τέλλεται ἡμέρ.

ὀποστατηρόσ-α-ον μτγν. ὁ πόσος, ὁ ποιοῦ μέρος : Εὐδῆμ.π.Σπυλλίκ.Φυσ.973,24.

ὀπόστας-η-ον συσχετ. τοῦ πόστος, ὁ ἐν τῆι ἢ ποῖα ἀριθμητικῇ τάξει ἐν, πόσος τὸν ἀριθμῶν : Ἀρχύτ.1 ὀπόστων μέγας, Πλάτ.Πολ.618Α τὸ δὲ ἀνελομένω δῆλον εἶναι, ὀπόστος εἰληγῶν τῆι ἀριθμῶν εἶχε διὰ κλήρου ἐπίτυχε' || φρ. ὀ-πόστας εἰμὴ ἢ γίνομαι ἀπὸ τίνος εἰς ποῖαν σειρᾶν γενεὸς ἀνήκω ἀπὸ τίνος, πόσας γενεὰς ἀπὸ τοῦ . . : Ξεν.Ἀγ.1,2 ὀπόστος ἀγένητος ἀφ' Ἡρα-κλέους' || ἐν ἐνωσίᾳ καθορισζομένη ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ, οὗτως ἀποτελεῖ τὴν μονάδα : Ἀριστλ. Πολιτ.1262α.3 ὀπόστος τυγχάνει τὸν ἀριθμῶν ἄν.

ὀποσσοσσοῦν ἰσόστος, ὄσων ὄσων καὶ ἄν εἶναι ἐν τῇ τάξει, τῆι σειρᾷ : Δημ.328 οὐ πρώτος . . . οὐ δευτέρος . . οὐχ ὀποσσοσσοῦν.

ὀπόντων σὺνδ. χρόν. κ. νεώτ., ἐπ. κ. ὀπόντων (εἶχε σχέσηιν πρὸς τὸ ὄταν, ὄσαν τὸ ὀπὸτε πρὸς τὸ ὄτε, ὄταν, ὄσαν συμβῆ δὲ . . , πάντοτε μεθ' ὀπὸτ. : Ἰλ. Ο 209 ὀπόντων ἰσόμορον καὶ ὄμη περωμένων αἴση νεκείων ἐθέλασι πῆ.Ὀμ.ἐν ὄμ. χρ. τὸ ὀπὸτε κενεῖ : Ἰλ.Δ 48, αὐτ.229) || σπαν. μεθ' ὀπὸτ. ἐξαρτῶμένης ἐξ ἱστορικῶν χρόνου : Σοφ.Ἰλ.91 πὸλλὰς . . ἴσθων πλαιγὰς, ὀπόντων . . νυξ ὀπολαι-φῆθ' (ἀντὶ ὀπὸτε νυξ ὀπολαιφῆθι) || οὐδέποτε ἐθρηται μεθ' ὄριστ. συντεταγμένον π. τοῖς δικό-μοις, τοῦ φθέγγεσθαι Ἰλ.Φ 340ι, Ἰμερταῖ Ἰὸδ.Α 41) ὄντων συνεταγματῶν τ. τῆς ὄπὸτ. τὸ τῆς Ὄδ. Π 282 καθίσταται ἀμφισβητήσαν ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὸ Τ 4, αὐτ.13' || ὄμ. οὐδέποτε μτ. εὐκτ., εἰμὴ π. μτγν., τοῦ ἐν Ἰλ.Η 415 εὐρισκομένου ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογράφου ὀπὸτ' ἄρ' κ. τοῦ ἐν Ξεν. ΚΠ 1,311 ὀπὸτε ἴσκι ἔχοντος δ.γρ. ὀπὸτε ἴσκι (τὸ ἐν Πλάτ. Ἀлк.2,146α οὐδὲν κύρος δύναιται νὰ ἔχοι) || 2) ὀπὸτ' ἀν πρώτων ὄτων κατὰ πρῶτων : Ἰγν.Ἀπόλλ.71 ὀπὸτ' ἄν τὸ πρῶτον ἰδῆ φάος.

ὄπότε κ. μιν. κ. νεώτ. Δημ. ὄποτε, ἐπ. ὀπ(η)ότε, ἰων. ὀκάτε, κυρηναϊκὸν ὀπόκα (Ἐπιγρ.), δωρ. μπν. ποι. ὀπόκα (Θεοκρ. 5,98), ἐπίρρ. χρον. συσχετ. τοῦ πότε, ἐν τῇ αὐτῇ σχεδὸν χρ. τοῦ ὅτε βλλ., πλὴν ὅτι ἡ ἔννοια εἶναι ἴσην ἀόριστον (πρὸ βλ. Ἐν. ΚΠ 1,6,3) ἀν καί γε ἀμφότερα χρωσιποιοῦνται συχνῶτ. ἀνευ καί τῆς ἐλαχίστης διακρίσεως: || συττασόμενον μεθ' ὀριστ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ παρωχημένον, τὸ παρελθὼν εὐρῆται ἐν τῇ σμ. τοῦ ὅτε: Ἰλ. Α 399 ὄποτε μιν ἔξυ-
ἔθασι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, αὐτ. Γ 173 ἐν αὐτ. Ὁ 230 ἡ ὀριστ. ἤσθε παρολελειπται: || ἐν τῇ δοκ. ἀττ. πεζ. ἐν τῇ χρ. ταῦτα μ. τοῦ ὅτε βλλ., ἐν τῇ μτν. ὄμως ἐπανερχεται ἡ χρ. τοῦ ὄποτε: Κδ Λουκ. 6,3 ὁ καὶ ἐποίησε Δαυεὶδ ὄποτε ἐπέλασαν, Πάπ. ὄποτε περιήν || μτ. ἐνεστ., ἐπὶ παρομωσώως: Ἰλ. Α 492 ὡς δ' ὄποτε . . . ποταμὸς πεδιονδὸς κείσεται || μεθ' ὀποτ., ὡς τὸ ὄποταν βλλ. ἐν ὁμοίᾳ πρὸς τὸ παρὸν ἢ τὸ μέλλον κτ. παρελθίνον τοῦ ἀν: αὐτ. Α 163 ὀπότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέσσωσ' εὐ νόμισμον πτολιβερῶν, αὐτ. Ν 817, αὐτ. Π 112, Ὁ 3, 170, Ἡοϊοδ. Ὁ 782 ὀπότ' ἔρις καὶ νείκος ἐν ἀθανάτοισι ὄρηται: || ἐν ὁμ. χρ. κ. ἐπὶ παρομοιωσώως: Ἰλ. Α 305 ὡς ὄποτε νέεσα Ἐξυφρος στεφελίῃσ', Ὁ 4, Δ 335' || τὸ πληρέστερον ὄμως ὀπότ' ἀν, ἐπ. ὀπ(η)ότε κεν ἐν σχμοτ. χρ. μεθ' ὀποτ., ἐν τῇ ἀττ. δὲ πεζ. δέον ὄμως ὑπάρχει πάντοτε τὸ ἀν: Ἐπιγρ. ὀπόκα καὶ δῆλῆται: 2) μτ. εὐκτ. ἐν σχ. πρὸς τὸ παρελθὼν ἐν τῇ σμ. τοῦ ὀποτεδήποτε πρὸς δὴλωσιν γεγο-
νός τε συμβάντος πολλακί, ἴσται ὀριστοῦ ἐπιανα-
λήφωσ ἐν τῷ παρελθόντι: Ἰλ. Γ 233 ὄποτε Κρήτη-
βρον Ἰκαιο, αὐτ. Κ 189, αὐτ. Ὁ 284, Ὁ 5, Α 591, Ὁμοκ. 1,99 αὐτοὶ δέ, ὄποτε ἀποσταίεν, ἀπαράσκευοι . .
ἐς τὸν πόλεμον καθίσταντο, Ἐν. Ἀν. 3,4,28. Πλάτ. Συμπ. 220Α: || μτ. ρ. ἀναμοχθίσι σημαντικῶν ἐπι-
χρ. μελλ. ἀναφερομένου εἰς τὸ παρελθὼν: Ἰλ. Β 794 ἴε . . . δέγμενος ὀπόπε ναυαῖν ἐφορμήθειεν, αὐτ. Δ 334, αὐτ. Η 415, αὐτ. Ι 191, αὐτ. Σ 524' || ἐν πλαγίῳ λόγῳ ἐξαρτομένης τῆς δευτερευούσης πρὸτ. ἐξ ἴστω χρόνου: Σοφ. Γρ. 824 β τ' ἔλακεν, ὄποτε τελεθρηπὸν ἐκφέροι δωδῆκότα ἀροτοσ, Ἐν. Ἀν. 4,6,20' || κ. ἐπὶ ὀπονομένου πλαγίου λόγου: Ὁ 3, Ὁ 344 ὀπόπε δὴ διὸς ὤραι ἐπιβρίσταν ἀ-
περθεν, Πλάτ. Πολ. 332Α ἀποδοτέον . . ὄποτε κει-
ναίς ἀπαιτοί: || ὁμ. μτ. εὐκτ. καθ' ἔλξιν, ὅταν ἡ κυρία πρὸτ. ἐκφέρηται κτ. εὐκτ.: Ὁ 3, 148 μηδ' ἀντιπείσεις ἐκείνω, ὀπόπε νοστήσεις, Ἐν. ΚΠ 1, 6,3 ὅστις μὴ ὄποτε ἐν ἀπόρισσι εἴη, τότε κολα-
κεύοι, Πλάτ. Πολ. 396C: 3) ἐν πλαγιασί ἐρωτη-
σῆσιν μεθ' ὀριστ.: Ὁ 3, Δ 633 ἡ ῥά τι ἴδμεν ὀπόπε Τηλέμαχος νεῖται ἰγυριζόμενος πότε ὁ Τηλέμαχος
θὰ ἐπιτρέφει εἰς τὴν πατρίδα: || εἰς ὄποτε μτ. μελλ. καθ' ἄν χρόνον, ὅταν: Αλκιχ. 3,99 τολμᾶ
λέγειν εἰς ὀπότ' ἔσται: πρὸ βλ. τὸ ἐπ. εἰσῶκε' || σπαν. ἰσομύμου χρόνου ἱστορικῶ: Ὁ 3, Υ 386
προσεδέκρετο, δέγμενος αἰεὶ, ὀπόπε δὴ . . ἐφή-
σαι (ἀντὶ ἐφέη), Ἀριστοτ. Σφ. 613 εἰς σὲ βλάφαι καὶ
τὸν ταμίαν ὀπότ' ἄριστον παραθήσει: 4) κ. ἐν
ἀπλοῦ σμ. ἐπειδή, ἀφ' οὗ: Θέογρ. 749, Ἦρ. 2,25, Σοφ. ΟΚ 1699 ὄποτε γε καὶ τὸν ἐν χροῦν
κατέχον, Ἐν. ΚΠ 8,3,7 μέγας δὴ σῆμα . . ὄποτε
γε καὶ ἡμῖν προστάξεις ἄ ἀν δέη ποιείν.

ὀποτεδήποτε ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. εἰς οἰαν-
δήποτε περιπτώσιν, εἰς οἰανδήποτε χρόνον: Ἐλα
ὀποτεδήποτε θέλεις, δ-ὀποτεδήποτε συμβῆ.
ὀποτεοῦν ἐπίρρ. καθ' οἰανδήποτε χρόνον, ὀπο-
τεδήποτε: Ἀριστοτ. Μετ. 1049ε 1.

ὀπόπερος α-ον, ἐπ. κ. ὀπόπερος, ἰων. ὀκάτερος
(Ἦρ. 5, 119) συσχετ. τοῦ πότερος: ἐν χρ. καθ' ἑν.
κυρίως, ἀλλὰ κ. κτ. κληθ. ὅταν ἐκατέρωθεν ὑ-
πάρχη κληθῆς, ὅσον ἐπὶ δύο στρατιῶν (Ἰλ. Γ 299,

αὐτ. Ε 331) ὡς ἀναφορ. τίς ποῖος ἐκ τῶν δύο: αὐτ.
Γ 101 ἡμῶν δ' ὀποπερὸν θάνατος . . τέτυκται,
τεθναίωσι. 2) συχν. μετὰ τὸ ἀν ἡ κεν ἡ ὀποτ.
ἐπὶ ἀοριστοῦ γενικότητος, ὅστις ἐκ τῶν δύο καὶ
ἀν, ὀποτεδήποτε, ὀποισοδήποτε: αὐτ. 71 ὀποπερὸς
δὲ κε κλέσθαι, Αἰσχ. Ἰκ. 434 ὀπόπερ' ἀν κτίσθαι, Ἐν.
ΚΠ 4,2,37 ὀποπερὸν ἀν κρατῶσιν. 3) ἐπὶ πλαγί-
ου ἐρωτήσεως, μεθ' ὀριστ.: Ἰλ. Γ 309 Ζεύς
οἶδε . . ὀποπερὸν θανότατο τέλος περρωμένων
ἔσται, αὐτ. Χ 130, αὐτ. Ψ 487, Ἦρ. 8,79 περὶ τοῦ ὀ-
κόπερος ἡμῶν πλεῶν ἀγαθὰ . . ἐργάσονται [περὶ
τοῦ ἐτήρητος, τίς ἐκ τῶν δύο ἡμῶν . .], Ἰωσ. ἀπ.
78,3 ὡστε μὴ γυνώσκει ὀπόπερος, Ἀντιφ. 3,2,6'
|| σπαν. ἐπὶ εὐθείας ἐρωτήσεως ἀπὸ τοῦ πότερος
βλλ.: Πλάτ. Εὐθ. 271Α, αὐτ. Λύα. 212C: 4) ὁ ἐτε-
ρος τῶν δύο, ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο: Ἐν. ΚΠ 3,2,22
Πλάτ. Νόμ. 868 δ ἐν . . ὀπόπερος αὐτοῖν . . πράξῃ,
αὐτ. Πολ. 509Α, Ἀνδοκ. 3,26, Δημ. 209' || μτν. ὑτ.
ἀρνηθ. οὐδ' ὀπόπερος οὐδέτερος: Ἦρων Διοπτρ.
37' 5) τὸ οὐδ' ὀπόπερον κ. ὀπόπερον ἐν ἐπίρρ.
χρ. συχν. ἐν πλαγιασί ἐρωτήσεσι, ἐν ἀν. ἐπομέ-
μου τοῦ ἡ . . ἡ . . : Ἦρ. 5,119 ἐδοῦλεῖτο ὀκόπερα
ἢ παραδοθέντες ἢ ἐκκλιπόντες . . ἄμεινον πρῆξου-
σι || κ. ἐπομέμου ἐνός μ. ἢ: Ἀριστοτ. Νεφ. 157'
|| κ. μτ. τοῦ πότερον . . ἢ . . : Πλάτ. Ἐρυθ. 405C ὀ-
πόπερον ταῦτα χρῆσμά τ' ἐστί καὶ χρήματα ἢ
οὐ' || κ. ἐπομένων τῶν εἴτε . . εἴτε . . : Ἐν.
Ἐλλ. 3,5,19, ὀπόπερα μὲν οὐν, εἴτε λαθόντες τὸν
Λύσανδρον ἐπέπασον αὐτῷ εἴτε καὶ αἰσθόμενος
. . ὑπέμεινε, ἀδελφον, Ἰσοκρ. 12,76.

ὀποπερῶτερος ἰσότητος, οὐκ ἄνωγ. ὀπο-
τεδήποτε καὶ ἀν . . : Θεοκρ. 5,18 ἐὶ δὲ τι ἀμνημονοῦ-
σι ἀποκρίσομεν καὶ ὅπου περὶ ἐν ἐκ τῶν δύο
συνθηκολογησάντων μερῶν ὀπίσσω, ὀποιοδήποτε
καὶ ἀν ἤθελεν εἶναι, αὐτ. 41 ἔξεῖναι δ' ὀποπερῶ-
τερον, Πλάτ. Μέν. 98D, αὐτ. Φιλ. 14C, Ἀριστοτ. Πολιτ.
1319b,9 καὶ τὸ ἐξ ὀποπερῶτερον πολλίτω.

ὀποπερῶτερος (ν) ἐπίρρ. ἐπ. ὀποπερῶτερος (ν) συσχετ.
τοῦ πότερῶτερος, εἰς ὅποιον ἐκ τῶν δύο με-
ρῶν: Ἰλ. 5, 59 ὀποπερῶτερος Ἀχαιοὶ κλονέου-
νται, Ἀριστοτ. ΖΜ 619b,10 ὀποπερῶτερον ἀν ἡ πλῆνη.

ὀποπερῶθεν ἐπίρρ. ἐξ οἰουδήποτε ἐκ τῶν
δύο μερῶν καὶ ἀν . . : Ἀριστοτ. ΑΠρ. 61a,38.

ὀποπερῶς ἐπίρρ. εἰς ποῖον ἐκ τῶν δύο με-
ρῶν: Ἰνν. Ἐπικ. 10 μεταπίπτε ἐν τῇ μητρὶ τὸ παι-
διον ὀποπερῶτι ἀν καὶ ἡ γυνή, Ἐν. Ἰησοφ. 4,15
καλὸν μὲν ἐντεῦθεν ἐπιχειρεῖν ὀποπερῶτι ἀν Ἀ-
λέθρης παρῶν.

ὀποπερῶς ἐπίρρ. καθ' ὅποιον, κατὰ τίνα ἐκ
τῶν δύο τρόπων ἢ κατὰ ποῖαν ἐκ τῶν δύο διευ-
θύνσεων, ἐν χρ. εἰς ὄμαφορ. κ. πλαγιασί ἐρωτημ.
πρὸτ. μεθ' ὀριστ.: Θεοκρ. 1,78 ὀποπερῶς ἔσται,
ἐν ἀδελφῷ κινδυνεύεται, Πλάτ. Πολ. 348B, Ἰωσ. 26,5'
μτ. τοῦ ἀν κ. ὀποτ.: Πλάτ. Νόμ. 933B ὀποπερῶς
ἀν τις ἐπιχειρᾷ || κ. μτ. εὐκτ. τοῦ πλαγίου λό-
γου: αὐτ. Πρωτ. 320C ὀποπερῶς πολλοῖτω.

ὀποπερῶσιν ἐπίρρ. πρὸς ποῖον ἐκ τῶν δύο
μερῶν ἢ πρὸς ποῖαν ἐκ τῶν δύο διεθύνσεως:
Θεοκρ. 1,63 ἠρόρησε μὲν ὀποπερῶσιν διακινδυνεύ-
σῃ χωρήσας, αὐτ. 5,65, Πλάτ. Συμπ. 190Α ἐπορεύετο
ὀποπερῶσιν Βουληθῆλη || κ. μτ. ἀρνήσεως οὐδ'
ὀποπερῶσιν πρὸς οὐδέτερον ἐκ τῶν δύο μερῶν ἢ
διευθύνσεων: Δοσιθ. 410Κ.

ὀπόπτος α-ον ἀνωγ. Ἐπιγρ. βωιωτ. τ. τοῦ ὀπόσος,
ὄπου ἐπίρρ. κ. μιν, νεώτ. κ. δημ. ἰων. ὄκου, δημ. κ.
ὄποδ ἢ ὄπου συσχετ. τοῦ ποῦ, εἰσῶγε ἀναφορ.,
πλαγ. ἐρωτημ. κ. τελικῆς πρὸτ.: ὡς ἀναφορ. τοπι-
κῶν, ἐπ. γενικ. τόπου, ἐπὶ στάσεως, ἐν ὡ τόπω, ἐνθα,
σ' ὀπου μέγος: Ἦρ. 2,172 ἴδρωσι τῆς πλοίας, ὄ-
που ἦν ἐπιταδέετατον, Ἐν. Ἐλλ. 2,4,27 ὄπου βού-
λοιο τὸν δρόμου, Πλάτ. Πολ. 415D τῆς πόλεως
ὄπου κάλλιστον στρατοπεδεύεσθαι, Σολωμ. Ἐλ

Πολ.2,37 ὁπότ' ἔν' ἔρμια καὶ σκοτεινιά καὶ τοῦ θανάτου σπῆτι, - ἀφάρτι τοῦ ὅπου θέλετε - κοιμήται ὅπου βρεθῆ' || φρ. ἐσθ' ὅπου ἐναγοῦ, εἰς τινα μέρη : Αἰαχ.Εὐμ.517 ἐσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὐ, καὶ φρονῶν ἐπίσκοπον δεῖ μένειν καθήμενον, αὐτ.π.302' || οὐκ ἔστιν ὅπου οὐδαμοῦ : Δημ.38 οὐκ ἔστιν ὅπου μηδὲν .. εἶπον : 2) συχ. ἀντικαθιστῆ τὴν ἀναφορ. ἄνωγ. ἢ ἐπίθ. : Ἀριστοφ. Ὀρν.1301 μέλα, ὅπου χελιδὼν ἦν τίς ἐμπροσθιμένη ἔν' οἴτ' || ὅμ. κ. ὁπού ἐν γενικωτέρῳ χρ. ἀντὶ τῆς ἄνωγ. ὅστις βλλ., ποῦ : παροιμ. ὁ Θεὸς ὅπου ἀγαπᾷ παιδεύει | αἱ συμφωροὶ ἐξ ἀγάπης τοῦ Θεοῦ προέρχονται, ὅπου ἀγαπᾷ δὲν τὸ λέει : 3) κείται μ. πλείστον μορίων ὁλον ὅκου δῆ εἰς τὸ μέρος, κάπου : Ἡρ.3,129 τὸν δὲ ὡς ἐξέφρων ἐν τοῖσι Ὀροῖται ἀνδραπόδοσι δόκω δῆ ἀνημ- λημένῳ || ὅπου [περ] ἂν μεθ' ὅπου, ὁπουδῆ- ποτε βλλ. : Ἐπιγρ. || γ. γενικ. : Πλάτ.Πρωτ. 342B ὅπου ἂν τύχη τῶν λεγομένων || π. τραγ. κ. δημ. ἐν τῇ σμ. ταύτῃ παραλειπομένου τοῦ ἂν : Εὐρ.Ἡλ.972 ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαῖος ἦ, τίνες σφοδρῖ ; - ἐκεῖ ὅπου τελειώσῃ ὁ δρόμος - ὅπου σταθῆ κ. ὅπου βρεθῆ με βρίζει' || ὅπου περ μ. εὐκτ. ἐν ὄμ. σμ., ὁπουδῆποτε : Ξεν.ΚΠ 3,3,5 αὐτὸς δὲ σὺν Τηγάσῃ . . ἐβήρα ὁπουρα ἐπιτυγ- χάνοιεν θηρίοι ; 4) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κινήσεως, εἰς ὃν τόπον : πάγιας ὅπου θέλεις, κ. ὅπου κ. ἂν πάρ θά τὸν πιάσω 5) συχ. ἐν χρ. ἐν πλ.α. ἐρωτή- σεσι : Ὀδ.Γ 16 ὁρα πύθαι πατρόσ, ὅπου κῶτα γαῖα, αὐτ.Π 306, Σοφ.Οἴ 924 μῦθοι' ὅπου τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἔστιν Οἰδίων ; || μτ. ρ. κινήσεως σημαντικῶν κ. τινα βραχυλογίαν : Ἡρ.2, 119 ὅκου ἐτρέπετο, οὐκ εἶτιν εἰλετιν, Σοφ.Τρ. 40 κείνος δ' ὅπου βέβηκεν, οὐδέ τις οἶδε, Ξεν.ΚΠ 3,1,37 ἴδ. ἀνάγν. ἰδθ. πλείστοι τῶν ἐκδοτῶν ἀντικα- τέστησαν τὸ ὅποι διὰ τοῦ ὅπου ἐν τῇ σμ. ταύτῃ κτ. τὸ πλείστον ἐν κώδ. ; ὄμ. τίθεται ἐπὶ ἐπανα- λαμβανόμενης ἀμέσως ἐρωτήσεως : Ἀριστοφ.Νεφ. 214 ἢ Λοκεδαίμων ποῦ στίσι ; - Ὅπου ἔστιν ἢ ἰβρωτάς ποῦ εἶναι ;' || μτ. γενικ. : Ἡρ.4,150 εἰδῶ- τεσ ὅπου γῆς εἴη, Πλάτ.Πολ.403E. 6) κ. δημ. ἢ εἰ. ἐκ τῆς αὐτῆρας τοπικῆς σμ. μεταπίπτει σπαν. ἐκ σμ. ἐμφαίνουσαν χρόνον ἢ περίσταν, ὁπότε, δασκίς, εἰς ὅποιαν περίσταν ; Θέογν.922 ὅπου τῶν ἰδθ, αὐτ.999, Αἰοχ.Χα.582 σιγάν θ' ὅπου δεῖ λέγειν τὰ καιρία, αὐτ.Εὐμ.277, Ξεν.Ἐλλ.3,3,6 ὅπου γάρ ἐν τούτοις τίς λόγος γένοιστο περὶ Σπαρτιατῶν, - εὐθέσ ὅπου μοῦ γράφῃ θά ἐρωθω, - ὅπου καὶ νά 'ναι θά φανθ' || οὐκ ἐσθ' ὅπου ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει : Σοφ.Οἴ 448 οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου μ' ἄλεις, αὐτ.ΑΙ.1069' || ἢ αὐτῇ σμ. ἐν τῇ σμ. τοῦ οὐδέποτε : Εὐρ.Ἡρ.186 οὐ γάρ ἐσθ' ὅπου ἐσθλόν τὴ δράσας μάρτυρ' ἂν λάδοσι πάτραν' || ἐν ἐρωτήσι ἐστιν ὅπου ἢ ὑπάρχει περίπτωσις, καθ' ἣν .. : Δημ.232' || ὅμ. φρ. ὅπου κ. ὅπου ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν : ὅπου κ. ὅπου θά ἔξασπῃ ἢ μέρῃ 7) σπαν. αἰ- πολ. ἀφ' οὗ, ἐπειδὴ : Ἡρ.1,68 κάρτα ἀν ἐθώ- μαξες, ὅκου νῦν οὕτω τυγχάνεις θώμα ποιούμε- νου τῆν ἐργασίην τοῦ σπῆδρου, αὐτ.4,95, Ἀντιπ.1, 7, Δημ.580 ὅπου γάρ ἐγώ, ἀλολογώ, || ὅπου γε ἄτε δῆ, οἷα δῆ : Ἡρ.7,118, Ξεν.ΚΠ 2,3,11 ὅπου γε τὰ μὲν ἄλλα τῆς ἀρετῆς ἴσα πρόκειται' 8) μτγ. ἐν χρ. κ. ὡς δεκτ. ἐπίρρ., ἀλλὰ μ. ἐν τῇ φρ. ὅπου μὲν . . ὅπου δέ . . ἐνταῦθα μὲν . . ἐκεῖ δέ . . : Πλούτ.Ἡθ.427C, Σέξτ.Ἐμ.Πυρρ.1,53.

δουδαίνω ἰδου, δέ, ἀντὶ ἐπίρρ. μτγ. ὁπουδῆ- ποτε βλλ. : Δίων Κ ἀπ.109,21.

δουδῆλοπος ἐπίρρ. μτγ., νεώτ. καὶ δημ. εἰς οἰονδῆλοπος μέρος, εἰς ὁπουδῆλοπος τόπον : Δο- ρ.8,410Κ, - ὁπουδῆλοπος καὶ ἀν ἐστρεφε τὸ βλέμ- ματὰ του, συνήγτα ἐχθροῦς.

δουδῆλοποιον ἐπίρρ. ὁπουδῆλοπος καὶ ἄν, εἰς ὁπουδῆλοπος τόπον καὶ ἄν . . : Ἰώσα.Ἀπν.2,5.

δουσαῶν ἐπίρρ. ὁπουδῆλοποιον βλλ. : Πλάτ. Κρατ.403C ὥστε μένειν ὁπουδῶν.

δουσαῶς ἐριστὶς (ἰ) μτγ., ἔργον βλλ. : Πλούτ. Ρωμ.16 ἐδουσαῶ γὰρ ἄνομαζέται τὸ ἔργον.

δουσαῶς ἐπίρρ. ἔπιγρ. θεσα, προφ. τοῦ ὅπως βλλ. : Ἐπιγρ.Κραωνῶνος Ἐθεσσαλίας.

δουφύλλον (ἰ) μτγ. σπέρμα, σπόρος τοῦ φυτοῦ σικφίου : Διοσκ.Εὐμ.1,20, Διοσκ.66 **δουφύλ- λον** μετὰ οὐσώπου.

δουπα κ. δουπα αἰολ. τ. τοῦ δηη βλλ.

δουπάτεσσι (τοῖς) αἰολ. ἀντὶ ὀμμασι : Σαφ.211.

δουπη ἐπίρρ. ἐπ. τ. τοῦ δηη βλλ.

δουπησος ἐπίρρ. μτγ. ἐπ. τ. τοῦ δηησος βλλ., ὀ- πότε : Ἀρατ.568 νεῖδον δουπησος κείνων φορέ- σιν ἐκάστῃν.

δουπικίζω μον. δ. ἀνάγν. τοῦ δουπικίζω ἢ ὀφει- κίζω : Ἰω.Λυδ.Μην.1,13.

δουπῆδον ἐπίρρ. ἐπ. τ. τοῦ ὀδῆδον βλλ.

δουπῆθι ἐπίρρ. ἐπ. τ. τοῦ ὀδῆθι βλλ.

δουπῆτος ἡ-ον ἄνωγ. ἐπ. τ. τοῦ ὀδῆτος βλλ.

δουπόκα ἐπίρρ. δωρ. τ. τοῦ ὀδῆτος βλλ.

δουποπῶ ἐπιφών. θαυμαστ. ποι. : Σοφ.Ἰχμ.191.

δουπόσκα ἐπίρρ. ἐπ. τ. τοῦ ὀδῆτος βλλ.

δουπόσκα ἡ-ον ἄνωγ. ἐπ. τ. τοῦ ὀδῆτος βλλ.

δουπόσταν σὺνδ. ἐπ. τ. τοῦ ὀδῆταν βλλ.

δουπότα σὺνδ. ἐπ. τ. τοῦ ὀδῆτος βλλ.

δουπότερος ἄνωγ. ἐπ. τ. τοῦ ὀδῆτερος βλλ.

δουποτέρωθεν ἐπίρρ. ἐπ. τ. τοῦ ὀδῆτερόθεν βλλ.

δουπωσ σὺνδ. ἐπ. τ. τοῦ ὀδῆωσ βλλ.

δουπροχέει ἐπίρρ. χρον. μον. δημ. κ. ἐπρ. διάφ. τ. τοῦ προχέει βλλ. : Ἐρωτόκρ.4,1356 ποῦρ' ὀρο- χέει στὸν πόλεμον μικροῦσ μεγάλουσ τ' εἶδα.

δουπάζομαι παθ. μτγ. καθίσταμαι, γίνομαι ὄρα- τός, ὄρωμαι, βλέπωμαι : Πδ' Ἀριβμ.14,14 ὁστις ὀ- φθαλμοῖσ κατ' ὀφθαλμοῦσ ὀπτάζῃ, κῆριε.

δουπαινα μον. ὄρω, βλένω : Εὐστ.969,33.

δουπαλέος α-ον (ἰ)πῶ-ἄω) ὁ ὀπάτος, ὁ ἐφημέ- νος : Ἰλ.δ 345 ὀπαταία κρέα ἐβῆμαι, Ὀδ.Π 50 κρείων πίνακας παρέθηκε . . ὀπαταίω, αὐτ.Μ 396' || μτγ. ἐν σμ. ἀντίθ. τοῦ ἐρῆθος βλλ., ἦτοι τοῦ βεβρασμένους : Ἀθῆν.9,380C καὶ τὸ μὲν ὀπα- τῆον ἐστὶν αὐτοῦ τὸ δ' ἐρῆθόν.

δουπανάριος (ἰ) γλωσσ. ὁ δουπανεύς βλλ.

δουπανέιον (ἰ) μτγ. δ. τ. τοῦ δουπάνιον βλλ.

δουπανεύς -έωσ (ἰ) (ἰ)πῶ-ἄω) ἰάπ. ἀνθρώπου ἐν δουπανίῳ ἐργαζόμενος, ὁ δουπάνιον κρέατα, δημ. φή- σιτις, φησταντζίξ, δ. δουπάνιος.

δουπανωραξ -ακος (ἰ) νεώτ. τεχνητὴ καύσιμος ὕλη διὰ πυρῶσεωσ λιθωνθράκων παρσκακευσομέ- νη, δημ. κώκ.

δουπανία (ἰ) Σοῦδ. ἐπὶ ὀδῆλοπος.

δουπανικός -ῆον σὺνδ. ὁ ἀνήμων ἢ ἀναφερῶ- μενος εἰς τὸ δουπάνιον βλλ. ἢ τὸν δουπανία, ὁ τῆς ὀπῆσεωσ, ὁ φηστικῶσ.

δουπαννίην (ἰ) νεώτ. βασικὸν δεφικὸν ὀσέβ- στιον εἰς κόνιν ἄμαυραν, ἀδιόλυτον ἐν ὄδατι, δι- δόμενον ὡς φάρμακον κατὰ τὰ διασπορίων.

δουπάνιον (ἰ) μτγ. κ. δουπανέιον Πλούτ.Κράσα.8, Λοκ.Ἰον.271 κ. δουπανήιον Ἡρωδίων.2,417, ἀνώμ. γενικ. ἀνάγν. ὀπαταίων ἀντὶ δουπανίων ἐκ μετρι- κῆσ ἀνάγν. (Μάτρ.Δεῖπν.12), τόπος ἐνθα ὀπῶσι, μαγειρεύον, μαγειρεύον προθ. Φρύγ. Ἐπιτ.276 ἐμα- γείρειον . . οὐκέτι ἰδοκιμῶν, ἀντὶ δὲ τοῦτο ὀπά- τῆον : Ἀριστοφ.Ἰπν.1033 ἐσφοτίον τ' ἐς τοῦπά- τῆον λήσει σε κυνηδὸν . . τὰς λοιπάδασ . . δια- λείψων, αὐτ.Εἰρ.891, Ἀλεξ.Ἔ.173,13, Φίλημ.61' 2) ἰάπ. κλῆθανος, φούρονος 2) μτγ. Ἐπρον ἔξωλον πρὸς καῖσθον, καυσὸς ἔξωλον : Μαν.π.Ἰώσ. Ἀπ.1,26.

δουπάνωμα ἐπίρρ. ὀπάτσομαι βλλ. : Πδ Βασ.3, 8,8 καὶ ἐνεδῆλοντο αἰ κεφαλαί τῶν ἡγασσέ-

ων . . και οὐκ ὀπτανόνων εἶναι, Ἑρμητ.3,2 Πάν. ἢ παρουσιάζονται εἰς τὰ ὄμματα, ἐνώπιόν τινος : ΚΔ Πράξ.1,3 παρήστησεν ἑαυτὸν ζώντα . . δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς.

όπτανός-η-όν (ὀπτάνω-ω) ὀπτός, φητός, ἀντίθ. ἐβανός βλλ. δ. ὀπταλέος : Σωτ.Κωμ.1,10 ἀπ' ὀβελισκων ὀπτανά (κρέας), Ξενοκρ.Π.Ορειδ.2,58, 151 ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὀπτανά ὡς οὐστ. κρέας πρὸς ὀπτην : Ἀριστ.Π.ρ.92,3α,2ι.

όπτασις (ἡ) ἰδῆταίωμα μτγν., μν. κ. νεώτ. ὀφισ, θέα, δράμα, ὄρασις : Φιλότη.ΑΠ.6,210,6 Κύπριδος ὀπτασιην 2) μτγν. ἐμφάνσις, παρουσία : ΠΔ Ματ.3,2 ἡ τίς ὑποστίθεται ἐν τῇ ὀπτασίᾳ αὐτοῦ, αὐτ.Σοφ.Σειρ.43,2 3) μτγν., μν. κ. νεώτ. εἶδ., ἐμφάνσις τις καθ' ὄθνουσ ἢ καθ' ὕπαρ, δράμα βλλ.2) : ΠΔ Ἑοβ.4,17 ὁ ἔστιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ἐν ἡμέραις ὀπτασίας μου, ΚΔ Λουκ.1,22, αὐτ. Πράξ.26,19 ὁθεν . . οὐκ ἐγέννησιν ἀπειθήν τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ, Ἰω.Χρυσ.Λόγ.Προφ.Δαν.187, Φιλοστόργ.Ἐκκλ.Ιστ.3,15, Μακάβ.1,452,6 ἐν ὀπτασίᾳ πλειστάκις ἔωρακότος τὸν τόπον, Ἑστ.Πω.179,81 ὁποῖαι αἱ ὀπτασίαι τοῦ μάρτυρος, Μωραϊτ.1,186 καλὰ καλὰ δὲν τὴν ἐβεβαίωσεν ταύτην τὴν ὀπτασίαν, Ζερβ.Μούθ.Ζ 19 ὁ κανονάρχης ὁ πρῶτος ποῦ εἶναι διακρίνει τὴν ὀπτασίαν.

4) Ἦσ. «θεωρία, φαντασία» 5) πθ. λάθος ἐξ ἀντιγραφῆς ἐν Πάν. ἀντὶ ὀπτανόνων βλλ.

όπτασιάζομαι (ὀπτασιάζω) νεώτ. ἀποθ. βλένω ὀπτασίαις βλλ.3), ὄραματα, τὸ ὑπόκεισθαι εἰς ὀπτικὴν φευδαισθησίαν, δ. δραματισμός.

όπτασιαστῆς (ὁ) νεώτ. ὁ ὀπτασιάζομενος, ὁ βλέπων ὀπτασίαις βλλ.3), δ. δραματιστής.

όπτευθῆ-ηρος (ὁ) ἰδῆταί μτγν. ὁ σφαιριλατῶν : Κόλυθ.54 ὀπτευθῆρ σιδήρων (ὁ Ἥρασιλατῶν).

όπτεως ὄρῳ, βλένω πρβλ. κατοπτέωσ : Ἀριστοφ. Ὀρν.1061 πᾶσαν μὲν γὰρ γὰν ὀπτεῶσ, Ἀπολλ.Δάσκ. 290,18, Μάξ.Τύρ.8,7 ἢ ὁ φρ. ὀπτευασμένοι (μᾶθον) ἐν Ἑστ. εἰς Διον.Περ.195 εἶναι πθ. ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ ὀπτευασμένοι.

όπτηρ-ηρος (ὁ) ἰδῆ κ. νεώτ. ὁ βλέπων, ὁ παρατηρῶν, ὁ κατοπτέων τὰ περίεξ, σκοπέος ἢ κατάρσκοπος πρβλ. Ἦσ. «ἀρατῆς, ὀπτήρης» : Ὀδ.Ξ 261 ὀπτήρας δὲ κατὰ σκοπίαις ὄπτρωνα νέεσθαι, Αἰσχ.Ἰκ.185, Σοφ.Α.1,29 καὶ μοί τίς ὀπτηρ αὐτὸν εἰσίδων . . φράζει : ἢ νεώτ. ναυτ. ὁ ἐπὶ τοῦ θωρακίου τοῦ ἱστατοῦ σκοπέος, ὁ ἐποπτεύων τὸν ὀρίζοντα 2) ὁ ἰδῶν, ὁ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀντηληφθεῖς : αὐτ. Ἰγν.77 ἢ ὁ ἀτόπτηξ μάρτυρ, ὁ κατ' ἐποπτεῖαν εἰδῶς : Ἄντιφ.5,27, Ξεν.ΚΠ 4,5,17 πεμφάντων δὲ καὶ ὀπτήρας ἐν πράττοντι.

όπτηρα (ὁ) ἰδῶναι (τὰ) τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις βλλ. εἰδόμενα ὄραμα εἰς τὴν νόμφην, δ. θεώρητρα : Πολυδ.2,59, αὐτ.3,36 «ἐρηται δὲ καὶ ὀπτήρια, τὰ ὄραμα τὰ παρὰ τὸ πρῶτον ἰδόντος νυφίῳ τὴν νόμφην εἰδόμενα», Ἦσ. 2) μτγν. ὄραμα προσφερόμενα ἀπὸ τινος, ὅτε κατὰ πρῶτον ἐβλεπε, ἐγνώριζε πρόσωπόν τιν, πρῶτα φιλιάτικα : Ἑστ. Ἰαν.1127 ὡς σφαγαίαι Διονύσιων πέτρας δεύσις θισίας παιδῶσ ἀντ' ὀπτηρίων, Κολλ.Ἀρτ.74-2) ἐν μτφ. χρ. : Ἀσπασία π. Ἀθῆν.5,219D προσβάλλων ἀκούσις ὀπτηρία θυμῷ.

όπτηρμωσ-ον ποι. ὁ πρὸς ὀπτην κατάλληλος : Εἰδόμενα ὀπτηρμωσ γογγυλίδα ταυτηνί φέρω.

όπτησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ὀπτοτέλεσμα τοῦ ὀπτῶ βλλ., φήσιμος, ἀντίθ. ἐθήσις βλλ. ἢ πρβλ. Ἀριστ.Λητ.381α,23 ὀπτησις ἐστὶ πέφις ἀπὸ θερμότητος Ἐπιδά καὶ ὀλλοτήριος : Ἰαν. Πισθ.49, Ἐπιγρ. ὀπτησις σπλάγγων ἢ μτγν. ἡ ἐν κλιδῶν παρασκευῇ ἄρτου, φήσιμος τοῦ φω-

μοῦ : Ἰώσ.ΑΙ 3,107, Ἀθῆν.3,109C παρὰ δὲ τὰς ὀπτησίαις ὀνομαζέσθαι Ἰνιπτήν ἢ ὄμ. μτγν. ἐπὶ ἡλλων ἀγγέλων, καμίνευσσι, φήσιμος : Λουκ.Π.πρω.2 τὴν ἐν τῷ πυρὶ τῶν σκευῶν ὀπτην, Ἐπιγρ. 2) ὄμ. μτγν. ἐπὶ θυμῶν, ὑπερθερμάνσις : Γαλ.13, 335, αὐτ.19,580.

όπτηστραία (ἡ) μτγν. ἡ ὀπτιώσα, ἡ φήγουσα, ἡ καίουσα : Κολλ.Ἀπ.475 ἔστιν ὀδωσ καὶ γαία καὶ ὀπτηστραία κἀμίνος.

όπτηστρία (τὸ) Ἦσ. «ὠφέα».

όπτητός-η-όν μακ. ὁ ὀπτός, δημ. φητός : Ἑστ. 135,17 ὀπτητός, ὁ ἔστι κατὰ συγκοπήν ὀπτοίς.

όπτιζομαι παθ. ὀπτόζομαι βλλ. : Ἀρχύτ. α. Ἰαμβλ.Προτρ.4 οὕτω καὶ τῶν νοσμάτων ἐν τοῖς ἐόντεσσι ὀπτιζόμενοι θεαρόε.

όπτικῆ (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς φυσικῆς διαλογαδῶν τὴν σπουδὴν τῶν φωτεινῶν φαινομένων, τῶν διεγερόντων τὸ αἰσθητήριον τῆς ὀράσεως 2) τὸ μέρος τῆς φυσιολογίας τὸ ἀστρολόγούμενον μὲ τὴν μελέτην καὶ ἔρευναν τῶν τῆς ὀράσεως.

όπτικία (τὸ) μτγν. ὀκνησοκλήματα, ὀκνησὶ : Ἀρρ.Ἐπιτ.3,24,117 οἱ ἐπιθύνουσ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ἐπὶ τοῖς ὀπτικίσι.

όπτικομετρία (ἡ) νεώτ. κ. ὀπτικομετρική ἡ τέχνη τοῦ προσδιορίζειν διὰ τοῦ ὀπτικομέτρου τοὺς βαθμοὺς τῆς ὀράσεως 2) τὸ μέρος τῆς φυσικῆς τὸ περὶ ὀράσεως πραγματευόμενον ἀπὸ ἀδόφωσος μαθηματικῆς.

όπτικομετρικός-η-όν νεώτ. ὁ πρὸς τὴν ὀπτικομετρίαν σχετιζόμενος ἢ ἔπιρρ. -ώσ.

όπτικόμετρον (τὸ) νεώτ. κ. ὀπτιμέτρον ὄργανον δι' οὗ καταμετρεῖται ἡ ἀπόστασις τῆς εὐκρινῶσ ὀράσεως καὶ ἡ προσαρμοστικὴ δύναμις τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἴδιος πρὸς ἐκλογὴν διόπτρων.

όπτικός-η-όν κ. μν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄραση, ὁ πρὸς ταύτην σχετιζόμενος : Ἀριστ.Λ.Υστ.76α,24 ὀπτικὸ ἀποδείξει, Γαλ.17,21,214 ὀπτικὸ λέγοι, αὐτ.8,20 ὀπτικὴ δύναμις, Ἑστ.Πω.95,6 αἱ ὀπτικὴ ἀκτίνες, ὀπτικὸν πᾶσιον τὸ σὺνολον τῆς ἐκτόσεως, ἢ βλέπει τις διὰ τινος ὀπτικοῦ ὄργανου, ὀπτικὸ παρασθησέωσ, ὀπτικὴ ἀπάτη ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὀπτικά ὡς οὐσα. κ. ὀπτικῆ (ἡ) Ἰ.Ἀριστ.Μετ.997β,20) ἢ θεωρία τῶν νόμων, ὅφ' ὅδε λειτουργεῖ ἡ ὄρασις : αὐτ.1077α,5 ἢ νεώτ. τὸ θηλ. ὀπτικὴ ὡς οὐσα. βλλ. 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὀφθαλμῶν ὄσ ὄργανον τῆς ὀράσεως : ὀπτικὸν ὄργανον ἰδιωμέσ ἔωρον ἐκφυόμενον ἐκ τῆς κεντρικῆς οὐσίας τοῦ ἐγκεφάλου διὰ τριῶν ριζῶν καὶ διὰ τῶν κορυμῶν κοιλότητων, ὅπερ διαπερᾶτ τὸν σκληρὸν πτῶνα τοῦ βολβοῦ καὶ ἐκτείνει τὰς ἰνας αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀμφιβληστροειδῆ, ὀπτικὸν σύστημα τὸ σὺνολον τῶν διαθλαστικῶν μέσων τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὀπτικὸν τμήμα (ὀπτὸ τὸ ὄνω τοιχώματ τοῦ ὀφθαλμικοῦ κόχου) ἢ τὸ ὄρα. ὀπτικός ὡς οὐσα. ὁ κατασκευάσιμος ἢ πωλῶν ὄργανα ὀπτικά 3) νεώτ. ὀπτικός πλέγγραφος σύστημα τηλεγραφικὸν ἐν τῷ ὀποίῳ ἡ συνεισότησις ἐπιτυχεῖται δι' ἐκπομπῆσ καὶ λήψεωσ φωτεινῶν σημεῖων 4) ὄμ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὀπτικὸν ὡς οὐσα. τὸ μέρος φάρου ἢ προβολέωσ, δι' οὗ τὸ φῶσ συγκεντροῦται καὶ ἐξαποστέλλεται πρὸς τὴν καθωρισμένην κατεύθυνσιν.

όπτικός ἔπιρρ. μτγν., μν. κ. νεώτ. ὀπτικὸ τὸ τρόπον, ἀπὸ ὀπτικῆσ ἀδόφωσ : Γαλ.18(1),309, Ἦσ. ὀπτικός ἔχοντες, Φῶτ.

Όπτιλῆς-ιδος (ἡ) κ. Ὀπτιλῆτις ὀνομασία τῆς Ἀθῆνας ἐν Λακεδαίμονι : Πλούτ.Λυκ.11 Ὀπτιλῆτις προσηγορεύσ τοὺς γὰρ ὀφθαλμοὺς ὀπτιλῶσ οἱ τῆδε δωριετις καλοῦσιν.

όπτιλῆσις πθ. ὁ ἐπὶ τῆλεσ : Ἦσ. ἐν λ. λαοθητῆσ. ὀπτιλῆσις Ἦσ. «ὀφθαλμιασίς (καθ. ὀπτιλῆσις).

ὀπίλος [ὀ] ὄρω κ. ὀπιλλος [Ἑπιρ.] ὁ ὀφθαλμός· Στοβ.3,115, Πλούτ.Λικ11 τοὺς γὰρ ὀφθαλμούς ὀπίλους ἢ τῆς Δωρικῆς καλοῦσιν.

ὀπιγμάτω [ὀ] [λατ.] μόν. στρατιωτικὰ σώματα Γάτων ἐπικράτων ἐγκατεστημένων εἰς τὸ φερόμενον αὐτῶν θέμα· Μαυρικ.13, ΚΠαρφ.Ἐκθ.460, 14, Μολυβδόβουλλων 9ου αἰ. Κύριε, βοηθεῖ τῷ σὺ δούλω, στρατηγῶν καὶ δορυκατῶν τῶν ὀπιγμάτων.

ὀπιματῶν θέμα [τό] μον. τὸ ἤμιστον ἄσιατικόν. θέμα τῆς Βυζ. αυτοκρατορίας· ΚΠαρφ.Ἐκθ.460,14.

ὀπιμασιός [ὀ] [λατ.] νεώτ. διεθνῆς ὄρος ταυτοσημοῦ τοῦ αἰσιοδοξία βλλ., ἀντίθ. πεσσιμασιός.

ὀπιμασιῆς [ὀ] [λατ.] νεώτ., θηλ. -ιστρια, ὁ ὀπαδός τοῦ ὀπιμασιού, τῆς φιλοσοφ. θεωρίας τῆς αἰσιοδοξίας· || γεν. ὁ αἰσιοδοξος.

ὀπιμα-ωνος [ὀ] [λατ.] μγν. ὁ βοηθός, ὄδ. ἐν στρατ. σμ. ὁ κατὰ πρόβλεψιν ὀριζόμενος διάδοχος ἢ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀρχηγοῦ στρατιωτικῆς τῆς μοναρχίας ἢ στρατοῦ τῆς ἡ δ. ὁ ἰασημασιῆς· Πλούτ.Γάβθ.24 ὁ μὲν ὀπίλων, ὁ δὲ τεσσαρίος.

ὀπιγράφημα-ατος [τό] νεώτ. ἡ διά τῆς ὀπιγραφίας βλλ. ἀποτυπωμένη εἰκὼν ἐν τῷ ἀμφιπλευστρεπεῖ βιγίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ὀπιγραφία [ὀ] νεώτ. ἡ ἐπὶ τοῦ ἀμφιβλήτρο-εἰδοῦς τοῦ ὀφθαλμοῦ διά τῶν ὀπίλων ὀκτίων ἀποτύπωσις τοῦ εἰδώλου ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων.

ὀπιμέτρον [τό] νεώτ. τὸ ὀπτικόμετρον βλλ.

ὀπιμόνησον [τό] ὀπτικός, μίνασις μαν. ὀπτὸν κρέας· ΚΠαρφ.Ἐκθ.293,14, αὐτ.749,12.

ὀπιτοκλινδομή [ἡ] νεώτ. ἡ δι' ὀπιτοκλινθων δομῆ, τοιχολογία.

ὀπιτοκλίνθων [τό] πάλ., νεώτ. ὀπιτοκλίνθος [ἡ] ὀπιτή, καμινευτή πλίνθος, τοῦβλο.

ὀπίτς-ἡ-ὄν [ἡ] κ.νεώτ., ὑπερβ. ὀπίτοπιός [Κρατίν. 143], ὁ ἔχων ὑπόσθι ὀπιτην, δημ. φητίος, φημενός· Ὀδ.Χ21 στίχος τε κρέα τ' ὀπία, αὐτ.Π443, αὐτ.Δ6 νότα βοός... ὀπιτ' ἐν χερσίν ἑλάνων, Ἦρ.277, Ἀόγ.Αγ.1097, Εὐρ.Κύκλ.358 ὡς εἰνομία σοὶ ἑφθά καὶ ὀπία καὶ ἀνδράκασις ἀπο χνασίην [βραστά καὶ φητός], Πλάτ.Πολ.404C || ὁ ἐν κλύβω ὑπόσθι ὀπιτην· Ἦρ.Π333 βούην καὶ Ἰππον... ὀπίτοπι ἐν καμινούσιν || ἐπὶ ἄρτου· αὐτ.2, 92 || κ. ἐπὶ ἰχθύων· Κδ Λουκ.24,42 οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύων ὀπιτοπ μέρος, Πλάτ. || ἐπὶ πλίνθων ἢ πηλίνων ὀπιτιών καὶ σκευῶν, ὁ καμινευτός· Ἦρ.Π,180, αὐτ.186 ἀνοικοδόμησε πλίνθοισι ὀπίτησι, Ξεν.Ἄν.2,4,12, Πλάτ. || νεώτ. ὀπιτή γῆ τὸ ὀπιόμενον μετὰ τὴν ὀπιτην τῆς ἀργύλου, ὀπιση, τερρακόττια· || ὑπερβ. ὀπίτοπιός ὁ ἀριστος, ὁ τελειώως ὀπιτημένος· Κρατίν.143. 2) ἐπὶ γῆς, ὁ ἀπεξηραμένος, ὁ στραγιένος τῆς ἐπιδύρασι τῶν ἡλιακῶν ὀκτίων· Ξεν.Οικ.16,33 ὅλης τῆς δεξιῆς καθαρῶν αὐτῆν [τῆν νεύην] εἶναι καὶ ὀπιτὴν ὅτι μάλιστα πρὸς τοῦ ἡλίου. 3) ἐπὶ σιδήρου, ὁ τῆς βοηθείας πύρος παρεσκευασμένος, ὁ σφυρήλατος, ὁ βεβαμμένος· Σοφ.Ἄντ.475 καὶ τὸν ἐγκρατέστατον σιδήρον ὀπίτην. 4) μγν. καίω, καφαλίλω· Ἦρῶνδ.2,65 τὰ ὑπέρβυρ' ὀπία.

ὀπίτς-ἡ-ὄν [2] ἰδρω-άνω, ὀφομαί μγν. ὁ ὀρατικός βλλ.· πρβλ. Ἦσ. ἐφαισίνομος· Λουκ.Λεῖφ.9, Ἄθην.8,338C ὡσαύτως οὖν καὶ ὁ ἔστιν ἰδεν, τοῦτο εἶναι ὀπίτην.

ὀπίτς-ἡ-ὄν [3] μον. ὁ ὄριμος βλλ.· Ἄποφθ.Πατέρων 285A.

ὀπιτωξικος-ἡ-ο μον. δημ. ὁ μόλις, ὁ ἐλαφρώς ἐξημένος· Προδρρ.2,174 καὶ τέταρτον ὀπιτωξικὰ καὶ ἀπέκτα τὰ τῆγαυον.

ὀπιω μγν. ὄρω, βλέπω· Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπίρρ.198,7.

ὀπίω ἡλε. π.οφ. ἀντι ὀκτώ· Ἑπιρ. Ὀλυμπίων.

ὀπίω-ἰω [έψω, ὀπίος] κ. νεώτ., παρατ. ὀπιτων ἰέδουκ.120, ὀπαρω. ὀπίτην [Ἀριστοφ.Λου.839], ὄρω. μγν. πλθβ. ἄρα. ὀπιτάντες [Ἐπιχ.164], ὄρω. ὀπιτησα

[Ἰλ.Α466], ὀπαρω. ὀπιτῆσαι [Ἰδ.Ο98], μγν. ὀπιτήσας ἰαύτ.Υ252], παρακ. ὀπιτῆκα [Ἐφρο.Π5], παθ. ὀπιτῆμαι [Ξεν.Οικ.16,14], εὐκτ. ὀπιτῆων [Ἦρ.8,137], μγν. ὀπιτῆμενος Ἄριστοφ.Μετ.383α,21], ὄρω. ὀπιτῆ-μνος [Ἰσοκρ.7,55], μέσ. μέλλ. μτ. παθ. ὀπι. ὀπιτῆσαι [Ἰσοκρ.Ὀν.31], ὀπαρω. παθ. ὄρω. ὀπιτῆ-θῆναι [Ἰδ.Υ27, παρακ. ὀπιτῆται [Ἀριστοφ.ἀν.627], παρασκευάζω φαγίτων διὰ ξηρᾶς θερμότητος, ἀνευ τῆς χρίσεως ὕδατος, φῆνω ἄν' εὐθείας ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἀντίθ. ἔφη, βράζω, η. Ὀμ. νῶντοτε ἐπὶ τῆς ὀφραστίας τοῦ κρέατος ἐπὶ πυρᾶς, πρβλ. Ἰδοῦλ.120 κρέα δὲ μόνον ὀπιτων, ἐπὶ ἔφοντά γ' οὐ πεποιθῆκεν ἰδ' Ὀμηρος αὐτῶν οὐδένα· Ἰλ.Α466, αὐτ.Β429, Ὀδ.Γ33 κρέα ὀπιτων, αὐτ.Υ252 σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπιτῆσαντες ἐνώμων, Ἀριστοφ.Ὀρν.1690 ὀπιτῶ τὰ κρέα, Ξεν.ΚΠ8,2,6' || μτ. γενικ. ὀπιρ. αὐτ.Ο98 τὸν πῦρ κῆαι ἀνώγει βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος ὀπιτῆσαι τὴ κρέων ἰμερόσ των κρέων; || φῆνω ἢ τῆγοιῶν, ὀλον ἰχθύων· Ἦρ.9,120 καλέσας τὸν ὀπιτῆων τοῦς ταρίχους, Ἀριστοφ.ἀν.627, Κράτ.Κωμ.17' || πόν. τῆ-γαίνω φῶ 2) φῆνω φρυγανίαν μετὰ τυροῦ· Ἰδοῦλ.150,2' 3) κλιβανίζω, φῆνω σὺτο φούρνο· Ἦρ.2,47 στατῆρας πλῆσάντες ὄω καὶ ὀπιτῆσαντες ταύτας βούσαι, Ἀριστοφ.Βατρ.507 ὀπιτῶν πλακοῦντας || κ. τὸ παθ. ἐπὶ ἄρτου· Ἦρ.Β,137 δίκως ὀπιτῶ ὁ ἄρτος ἰδ.ἀνωγ. ὀπιτῶν 4) ἀναφορ. πρὸς πλίνθους ἢ ἠλιαν σκευῆ, καμινώω· αὐτ.1, 179 ἑλκυσάντες δὲ πλίνθους ἰκανὰς ὀπιτῆσαι κ. παθ.· Πλάτ.Ἰνπ.Μ288D καλῶς ὀπιτημένη ἰχθύρη, Ἀριστοφ.Μετ.383α,21 ὁ ὀπιτῆμων κέρας; 5) κ. ἐπὶ τῆς κομισίσεως τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου· Βίων ἀπ.15,12 ἐπεὶ τόκα μ' ἄϊνος ὀπιτῶ κ. παθ.· Ξεν.Οικ.16,14 ἢ γῆ ὀπιτάται ὑπὸ τοῦ ἡλίου 6) μγν. βασιανίζω λίαν, πρβλ. δημ. φρ. τοῦ φῆνω τὸ φῆρι στὰ χεῖρα· Ἀριστοφ.Λυσ.839 τούτων ὀπιτῶν καὶ στρέφειν κ. παθ.· Σώπ.δ,9 7) ὄμ. υφ. ἐπὶ ἔρωτος, καταφλέγω· Σαπφ.115 κ. παθ.· Θεόκρ.7,55 ὀπιτῆμενον ἐξ Ἄροπιδας, αὐτ.23,34, Μελέαγρ.ΑΠ12,92,7. 8) ρηματ. π. ὀπιτῆκος, ὀπιτανός, ὀπιτῆκος, ὀπιτεῦτήρ, ὀπιτησις, ὀπιτητός, ὀπιτητέον, ὀπιτός ΙΙ.

ὀπιάζομαι ποι., α' πλθ. ὄρω. ὀπιτο. ὀπιασθῶ-μεθα, ὀπιανδρεύομαι, ἔρχομαι εἰς γάμον πρβλ. ὀπιώ· Λυρ. Ἄλεξ. Ἄδ.ἐσπ.152 αἰμ.ἀνώγν).

ὀπιω ἑπίρωρ. ὄρω. τ. τοῦ ὀπιω βλλ.· Ἑπιρ.Νόμ. Γορτ.4,15, Πάπ. οὐδ' ὀπιω κα ἐνόθ.

ὀπιητήτης-έω [τό] μγν. ποι. ὁ σῦζυγος· Ἦρῶνδ.4,84.

ὀπιούδα κ. ὀπιούλαι Ἦσ. εγεγαυκότες.

ὀπιώω, ἄτ. ὀπιώω [Ἀριστοφ.Ἰνπ.Κ48β.32, Μοιρ. 278π, Κερκ.17,41], παρατ. ὀπιούω [Ἦσ.Ὀ81, π. Ὀμ. κ. ὀπιούν [Ἰδ.Δ798] ἢ Ὀμ. ἐν χρ. μ. ὁ ἐναστ. κ. παρατ.), μέλλ. ὀπιώω [Ἀριστοφ.Ἀχ.255] [ἐπ. ρ. ἐν χρ. κ. ἐν Κρήτ. κ. ἐν τῷ μγν. ἀττ. πεζ.], ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, νυμφεύομαι, λαμβάνω σῦζυγον, παίρω γυναῖκα, Ἦσ. ἐν λ. βενεῖν τίτ κατὰ νόμον μίγησασθαι· Ἰλ.Π178, αὐτ.Π429 πρῆσθούτατῆν δ' ὀπιω, αὐτ.Ξ383, Ὀδ.Δ798 τὴν Εὐμηλοσ ὀπιω, αὐτ.Β207, Ἦσιοδ.Α356 τοῦ γὰρ ὀπιώεις παῖδα, αὐτ.Ὀ819 δώκεν ὀπιούει θυγατέρα ἢν, Πίνδ.14(3),59, Ἀριστοφ.Ἀχ.255 ὄω μακρόριος ὄπιος σ' ὀπιούσι, Νόμ.Γορτ.7,42 αὶ δὲ κα... ὁ ἐπιβάλλων ἡλιόναον, λείπονται ὀπιούεθαι μὴ λῆ ὀπιούειν [ἐάν δέ... ὁ ὑπὸ τῶ νόμου ὀπιουρημένος δέν θέλω γὰρ νυμφεῖθαι νεώδηα ἦς ἐπιμυεῖται ὑ ἀνανδρευθῆ...]. || κ. ἀπολ.· Ὀδ.2,63 πέντε δὲ τοῖ φίλοι ἰεσ... οἱ δὲ ὀπιούοντες, τρεῖς δ' ἄθροισι θαλίεστων ἰδῶ ἔγγωμο, νυμφευμένοι 2) τὸ παθ. ἐπὶ γυναικός, ὀπιανδρεύομαι, λαμβάνω σῦζυγον· Ἰλ.Ὀ304 τὸν ῥ' ἐξ Αἰσχύνηθεν ὀπιουρητῆ τέκε μητρῆ, Σόων.Πλούτ.Σόλ.20, Νόμ.Γορτ.4,19 αὶ κύσαιο καὶ τέκοι Φοικία μὴ ὀπιουμένη 3) κ.

μτ. δατ. ι αὐτά **αι** δὲ τῷ αὐτῷ αὐτῷ ὀπιούται προ τῷ ἐνιαυτῷ. 3) μτγν. τὸ ἐνεργ. ὀπύτως ἔχω συναφείαν, ἐπαφὴν, σχέσιν μετὰ γυναικός. βινὸ βλλ. πρδλ. σφω. κερκ.17,41, Λουκ.Εἰν.12, αὐτ. Μισθ.Συν.41 Τηρέυς δύο ἀδελφεὶς ἄμα ὀπιῦται ἐν τῷ παθ. τ., ἐπὶ γυναικός: Ἀριστλ.ΗΝικ.148β,32 οὐκ ὀπιούσιν ἀλλ' ὀπύονται [γυναίκες]. Παλλδ. ΑΠ10,56,7 πολλάς δ' ἐστὶ γυναικείας ἰδέν. . . ὀπιουμένης ἀκορρέτως. Διον.Ἀλ.Ρωμ.19,2 ἐνθ' ἂν κέρη τὸν ἄρρηνά ὀπὸ τῆς θελήρας ὀπιουμένον 4) ρηματ. ποι. ὀπιυτήρας, ὀπιυτός.

όπως ἑπίρρ. Ἐπιρρ. ὄπωρ. τ. τοῦ ὀποι βλλ. **όπιουτός**-ούος [ή] ἰδοῦμαι Ἐπιρρ. γάμος βλλ. **όπω** ἑπίρρ., ὄπωρ. τ. τοῦ ὀπὸθεν βλλ.: Νόμ.Γόρτ. 5,23, αὐτ.10,33, Ἐπιρρ.

όπώθης-ουες κ. νεώτ. ὁ πλήρης ὀπού βλλ. [ή] Ἰπν.Διαίτ.2,55 σῦκα ὀπωδέστερα, Ἀριστλ.ΖΜ 676α, 15 2) ὁ γαλακτώδης: Θεοφρ.Φ1,112,2 3) ὁ ἔχων ὀνὸν ὀνόν: Ἀλέξ.Τραλλ.2 4) ἐπὶ δένδρων, θάρμων παραγόντων ἀρωματώδη ἄδύσματα, μπαχαρικά: Φιλόστρ.Ἀπολλ.2,2.

όπινα παρακ. β' τοῦ ρ. ὄρω βλλ.

όπιση [ή] ἰδοῦμαι ποι. ὄψις, βλέμμα, πρόσδεξις, θέα: Ὄδ.Γ,97 ὄπως ἦνθησας ὀπιση ἰὼς εἰδες 2) ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις, ἔμφανσις, τὸ ἐξωτερικόν: Ἦριν. ἐν Πάπ. μετεβάλλετ' ὀπιωνά, Νόνν.Δ 260, 3) ἡ ὄρσις, ἡ ἀσθησις τῆς ὄρσεως: Ὄδ.1,512 χροῖων ἐξ Ὄδυσσας ἀμαρτήσασθαι ὀπισης, 4) μτγν. ὁ βολιδός τοῦ ὀφθαλμοῦ: Ἀπολλ.Ρ 2,109 ὄρωψ δὲ ὀ βλάφωρον, γυμνὴ δ' ὀπλελείετ' ὀπιση || ὄμ. μτγν. ὀφθαλμός, ὄμμα: αὐτ.3,1023, αὐτ.4,1670, Ὀπν.Κυν.3, 75 μελαινομένρησιν ὀπισησις.

όπισητῆρ-ήρος [ό] ποι. ὁ ὀπητῆρ βλλ.: Ὑμν. Ἐρμ.15 νυκτὸς ὀπισητῆρα πολυδόσκον.

όπισηία [ιστέαι] [τά] τὰ ὀπιτὰ τὰ σχηματίζοντα τὰ ὀφθαλμικά κόγχια: Ἰπν.Ὄστ.1.

όπωρ ἑπίρρ. αιολοδωρ. τ. τοῦ ὀπως βλλ.: Ἐπιρρ. Ὀλυμπίας.

όπώρα [ή] [ἰόνης, ὦραι] κ. μων. κ. νεώτ. κ. ὀπώρα [πρδλ. Ἀλκμ.76 χείρα χῳπώραν, Ὀπωρίς, μετόπωρον, μεθοπωρινός, ἰων. ὀπῶρη ἡ ἐποχή τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Σελευτοῖον μέχρι τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Ἀρκτουρού, τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ θέρους, ἡ μετὰ τὸ θέρος ὦρα συμφῶνης πρὸς τὴν εἰς ἐπὶ μέρη διαίρεσιν τοῦ ἔτους [ἔαρ, θέρος, ὀπώρα, φθινόπωρον, ἀπορητός, χειμῶν, φυταλιό], αὐ τοῦ Κυνὸς ἡμέραι, ἠορὴ τὸ ἀπὸ τῶν μέσων Ἰουλίου μέχρι μέσων Σεπτεμβρίου διάστημα πρδλ. Εὐστ.1065,60 ἐπὶ μετὰ τὸ θέρους καὶ τῆς φθιμάδος ὦρας: Ὄδ.Λ 192 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλαθες θέρος θεθαυαί τ' ὀπῶρη, Αἰοχ.ἄπ. 304,7 ὦρας δ' ὀπώρας ἠνίκα ἐν ξανθῷ στάχυν, Ξεν.Ἑλλ.3,2,10 ἀπέτελεσε τὸ τελεῖος ἀρράμνος ἀπὸ θηριό χρόνον προ ὀπώρας, Ἀριστλ.Μετ. 348α,1 2) τὸ φθινόπωρον βλλ.: Ἦρ.4,199 ἐπ' ὀκτῷ μηνῶς Κυρνηναῖος ὀπῶρη ἐπέκει, Ἀριστοφ. Ὀρν.709 πρῶτα μὲν ὦρας φαίνονεν ἡμέρας ἥρος, χειμῶνος ὀπώρας 3) κ. νεώτ. σαρκώδης ἐδωδύμος καρπὸς ἐυλόιδους ἢ ποδύδους φυτοῦ, ὀπωρικὸ, φρούτου πρδλ. Γεωπ.10,74,1 ὀπώρα λέγεται ἡ χλωαὴ τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον θεωρακὴν ὄνυχα, ἀπιδία, δασμακινά καὶ ὄσα μὴ ἔχει ἐξωθεν τὴ ἐυλόιδος, Ἦσ. ἑπώρα καρπὸς ἡ σταφυλή, κατὰχηρστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀκροδύρων: Πίνδ.ἀ.π.π.Πλοῦτ.Ἠθ.745Α δένδρων δὲ νομὸν Διόνυσος ἀξέεικε, ἀγνὸν φέγγος ὀπώρας, Σοφ.Τρ.703 γλαυκῆς ὀπώρας . . ποτῶν ἄβέντους . . Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου, αὐτ.ἀν.255,8, Ἀριστοφ.ἀν.569,1, Ξεν.Ἑλλ.2,4,25 λαμβάνοντες ἔζλα καὶ ὀπῶραν ἰσθῶρος, ὀπωρικῶι, Πλάτ.Νόμ.844D ὃς ἂν ἀγροῖκοι ὀπῶρας γέωσται βωτῶρων εἴτε

σύκων, αὐτ.845C, Ἰσοκ.11,43, Ἀριστλ.Ζ1 606β,2, αὐτ. 629α,2, Ἀλκίφρ.ἀ.π.6,10 ἔαρινή ὀπῶρα 4) ποι. κερῆιν ὀπῶρα τὸ πρῶτον τῶν μελισσῶν, τὸ μέλι: Ἀλκμ.75 5) μτφ. ἐπὶ τῆς ἀπὸ γυναικός παρεχομένης ἀπολαύσεως, ἡδονῆς: Ἀριστοφ. Ἐπιστ.2, 130 ἄλλως τὸ ὀπῶραν πωλεῖς ἡ καλὴ ἔστιν δὲ ἡ σὴ ὀπῶρα ἡδίων τῆς ἀπὸ δένδρων 6) ὄμ. μτφ. ἡ ἀκμὴ τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ὁ μεχρὶ τῆς ἀνδρικής χρόνος, ὄθ. γεν. ἡ ἀκμὴ, ἡ ὀρμότης: Πίνδ.1,2,5 ἔχεν Ἀφροδίτας μνάστεραν ἀδίωταν ὀπῶραν, αὐτ.Ν.5,6 ὁ ὄρμος παρθένα: Αἰοχ. Ἰκ.998 τέρειν ὀπῶρα δ' ἐδωδύλακτος οὐδάμων, αὐτ.1015, Χαρῆμ.π. Ἀθῆν.13,608β πολλὴν ὀπῶρον Κύπριδος εἰσορῶν παρὴν ἀβρασι παρκάζουσι οἰνάσθαι ὄμου 7) μτγν. ὄμ. μτφ. ἐν φρ. ὀπῶρα ἐπιθυμία καρπός, ἀποτελέσμα, ἀπόλαυσις ἐπιθυμίας: ΚΑ Ἀπ.18,14 καὶ ἡ ὀπῶρα τῆς ἐπιθυμίας τῆς φυχῆς σου ἀπόλετο ἀπὸ σοῦ 8) Ὀπωρίς [ή] Ὀπωρίς βλλ.: Ἐπιρρ.

όπωραῖον [τό] γλῶσσα, κήπος ὀπωροφόρων δένδρων.

όπωρεός-έως [ό] Ἐπιρρ. προσωμῖα τοῦ Διὸς ἐν Ἀκραγίφει.

όπωριας-α-ον ὁ ὀπωρινός, φθινοπωρινός ὄθ. τὸ αὐτ. κτ.πλδ. ὀπωριαστὰ ὄσα ὀπῶρα βλλ.31, ὀπωρικά: Θεοφρ.Σημ.4) ὄταν περίεηρος ὁ ἀὴρ ᾖ, ἐκκαίει τὰ ὀπωριαστὰ.

όπωριζ [ὀπῶρα 3] ὄρεψ, τρυγῶ, συλλέγω καρποῦς, ὀπωρικά: Πλάτ.Νόμ.845Α, αὐτ.844Ε τὰ γενναία σῦκα ἐπονμαζόμενα ὀπωριζεν βούλταια, Διοκ.Λ 6,61 ἀπὸ συκῆς ὀπῶριζε || τὸ μέσ. συν-ἄγω, συλλέγω τοὺς καρποῦς, τὰς ὀπῶρας μου: Θεόδομη.Ἰστ.89 ὄπως ἂι βουλομένη τῶν πολιτῶν ὀπωριζονταί || μτγν. κόπτω ὀπῶρας: Πλοῦτ.Περ.9 τὸν τὸ χωρίων τῶν φραγμῶν ἀφαιρῶν ὄπως ὀπωριζωνται ὀ βουλομένοι 2) πρώτῃ ὀπῶρας: Ἀριστλ.Ζ1 612α,30 3) ἀφορῶν τοὺς καρποῦς, τὰς ὀπῶρας ἀπὸ τῶν ὄρεψ, τρυγῶ: Ἦρ.4,172 ἀναδούσιου ἐς Αἰθλία χῶρον ὀπωριεβίντες τοὺς φούκας, αὐτ.182 4) τὸ μέσ. κ. μτφ.: Δίος π.Στοβ.4,2,14 τοῖς τῶν ὦραν αὐτῶν βολλομένους ὀπωριζέσθαι.

όπωρικός-ή-ον μτγν., μων., νεώτ. κ. ὄμ. ὁ εἰς ὀπῶραν, ἐδωδύμων καρπὸν ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος, ὁ ἐξ ὀπῶρων γινόμενος ὄθ. ὀπωρικὴ ὡς οἶα, ὄνομασις φαρμάκου διὰ τὴν δυσεντερίαν: Πλίν.Φ1 24,129 || νεώτ. κ. ὄμ. τὸ αὐτ. [ὀπωρικὸν] κ. συχρότ. κτ. πλδ. [ὀπωρικά ὡς οἶα, ὀπῶρα βλλ.31] κ. μων. ὁ ὀπωρινός βλλ.: Γεωπ. 4,1,14 ἀμπελον . . καὶ μάλιστα ὀπωρικῶν.

όπωριμας-α-ον πλδ. ὁ τῆς ὀπώρας βλλ.31: ὀπωριματὰ εἶδη ἰψὺμ.ἀνάγν.1.

όπωριμας-ον μτγν. ὁ ὀπωροφόρος, καρποφόρος: Ἀνὸν. π. Σοῦδ. ἐν λ. ὀπῶρα τοὺς βασιλικούς παραδείσους ἐξέτεμεν, ὃ δὴ πλείοι ὀπωριμῶν δένδρων ἦσαν.

όπωρινός-ή-ον ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τῆς ὀπῶραν βλλ.1), ὁ τῆς ὀπῶρας ἰπ. Ὀμ., ὀπτις μ. τὸς πλγμ. πτ. μεταχειρίζεται: τὸ ἰ τις παραλύει εἶναι μακρόν, ἐὼν καὶ ἡ λήγουσα εἶναι μακρὰ, ἀλλὰ βραχείας ὀσσης τῆς ληγουσῆς καὶ ἡ παραλήγουσα εἶναι ὄμ. βραχείας, ὡς ἐν Ἠσίοδ. Ἐργ. 674 π. Ἄπ. πάντοτε ἰ: ἸΑ.Ε.5 ἀκάματον πῦρ, ἀστέρ ὀπωριψ' ἐναλίγκιον ἰβη. τῷ Σεριψ, ὀδύπνος ἡ ἐπιτολὴ ἐσημῆσε τὴν ἐναρξίν τῆς ὀπῶρας βλλ.1), αὐτ.Π 385, αὐτ.Φ 346, Ὄδ.Ε 328, Ἠσίοδ. Ἐργ.674 μηδὲ μῆνιν τε οἶνον νέον καὶ ὀπωρινόν δέμβρον, αὐτ.677, Εὐρ.ἀν.896 ὀπωριποὶ δραχμοί, Ἀριστοφ.ἀν.506,4, Ἐπιρρ., Νικ. Ἀλεξ.517, Ἀριστλ.Ἐρ.Κυν.1,124 ἡ πάλιν ἔχατιθῶν . . ὀπωρινὸν τροπέσι.

Όπωρις-ιδος [ή] Ἐπιρρ. ἡ δὲ τῶν ὀπωρικῶν.

δωρισμός ἰδί μγν. συλλογή, δρέψις καρπῶν, δωρῶν, τρυγητός· Ἀκάλ.ΠΔ Δευτ.7,13.
δωροδόσιλις-ἰδος ἰδί μγν. ἐξαρτητόν τι εἶδος σύκων, χαρακτηρισζόμενον ὡς ἡ βασίλισσα τῶν δωρῶν, τὰ βασιλικά σῦκα· Ἀνάκλ.Ἀθῆν. 3,75D ἐν μὲν οὐν τῷ παλιῷ φαιτέει χρόνῳ χελιδόνων . . . δωροδοσιλίδας δὲ πενταχότους.
δωροδόρος-ον μγν. ὁ δωροφάγος βλλ. : Κατάρ.1100.
δωροδοτῆ-έω μον. παρέχω, διδω δωρῶς, ἐν ἡ μφρ. σημ. : ΚΜνασσο.Χρον.295 πικρῶς γὰρ δωροδοτεῖται καὶ θάνατον ἐκφέρει.
δωροδότη ἰή) νεώτ. τὸ δωροδοτῆσαι βλλ. **δωροθεραπεία** ἰή) νεώτ. ἡ διὰ τῶν δωρῶν τελουμένη θεραπεία, ἡ ἐφορομή εἰς τὴν θεραπευτικὴν τῆς λήψεως ὀσφρῶν.
δωροθήκη ἰή) μγν. τόπος, μέρος, ἐν ᾧ τίθενται καὶ φυλάττονται ὀσφρα, ἀποθήκη καρπῶν, ὀσφρικῶν : Βάρρ.Ρ.Ε.1,59.
δωροκάπηλος ἰδί ἰή) μγν. ὁ δωροπώλης, ὀσφρώνης, μονόδης βλλας : Ἀλκιφρόν.3,60.
δωροκλήτος-ον μγν. ὁ τὰς ὀσφρας βλλ.31, συλλέγων ἢ ὁ δρέπων, ὁ τρυγῶν ὀσφρας καρπούς : Ὀππ.Κωι.1,125 ὀσφρολόγος γεωργός.
δωροπάτης ἰδί μον. ὁ ὀσφρολόγος βλλ. : Τζέτζ.Ἐπιστ.57,49,50.
δωροπώλειον ἰδί) νεώτ. κατάστημα ἐν ᾧ πωλοῦνται ὀσφρα, ὀσφρικά, ἐθώδιμοι καρποί, φρουτατζήδικο κ. γεν. μονάθικο.
δωροπώλης ἰδί μγν. κ.νεώτ. γενικκ. ὡλήη ἰπάν.), μον. κ. νεώτ. ἠηλ. ὀσφροπώλης-ἰδος ἰΠρόδρ.Ἐπιστ.93, ὁ δωροπώλης βλλ. Ἐφρῶν.181 ἐδωροπώλης τοῦδ' οἱ ἀγοραῖοι λέγουσιν οἱ δὲ πεσποδευμένοι ὀσφρώνης κ. : Πάπ., Ἡσ. ἐν λ. ὄσφροπώλης.
δωροσάκχαρον ἰδί) νεώτ. πρῶτον ὀσφρολόγεως τοῦ καλαμοσακχάρου καὶ τοῦ μέλιτος, ἀπαντῶν εἰς πολλοὺς καρπούς, ἄ. ὀσφροτῆ.
δωροσφῶ-έω γώσσο. τρέφω ὀσφρας βλλ.31, ὀσφροφωρός.
δωροσφαια ἰδί) σχόλ., μον. κ. νεώτ. ἡ δι' ὀσφρων διασφραῖα : Σχόλ.Γαλ.η. Corp. Med. Gr. 5,912,198, Στέφ. Ἰπν.1,54D.
δωροσφάγος-ον νεώτ. ὁ δι' ὀσφρων, διὰ καρπῶν τρεφόμενος, ὁ τρυγῶν πολλὰς ἢ ἀποκνιστικῶς ὀσφρας, ἄ. καρποσφάγος.
δωροσφαιῶ-έω μον. τρώγω ὀσφρας, τρέφομαι δι' ὀσφρων : ΚΜνασσο.Χρον.246 ἐκ πάντων ὀσφροσφαιῶν ἐκείμασε τῶν δένδρων.
δωροσφαια ἰή) μγν. τὸ τέλος, τῆς ὀσφρας βλλ.11 : Νικήτ.Εὐγ.9,27 ὄσφρα . . . ὀσφροσφαια.
δωροσφάθρος-ον μον. ὁ τὰς ὀσφρας φείρων : ΚΜνασσο.Ἐρωτ.3,24 φυλλοχόοι καὶ στυγνοὶ μῆνας ὀσφροσφάθροι.
δωροσφαια ἰή) μον. τὸ φερεῖν ὀσφρας, τὸ ὀσφροσφαιεῖν : Γερμ.Β Cod. Coisl.278,184,219.
δωροσφάρος-ον μγν., μον. κ. νεώτ. ἐπὶ δένδρων, ὁ φέρων, ὁ παράγων ὀσφρας : Ἀντιφύλ.ΑΠ 7,321 ὀσφροσφάρος γόνυ, Γεωπ.3,134 ὀσφροσφάρα δένδρα, ΚΜνασσο.Χρον.89 ὀσφροσφάρος κλάωνες, - ὁ κλητός τὸ ἔχει πολλά ὀσφροσφρα.
δωροσφαιῶ-έω μον. φέρω, παράγω ὀσφρας, φρούτα : Ἀντιφύλ.ΑΠ 6,252 τοῖσιν χῶ νηθείς κρυμὸς ὀσφροσφαιῶν.
δωροσφαιῶ-ος-ός μον. ὁ πύσιος διὰ τὴν φύσιν, τὴν παραγωγὴν ὀσφρων : Νικήτ.Εὐγ.597 ὀσφροσφαιῶς θέρος.
δωροσφαικίον ἰδί) μγν. κ. μον. καλῶδη χρησιμοποιομένη ὡς τόπος διασφραῖας τῶν ὀσφροφάκων, θραγάτα, θραγάσι : ΠΔ Ἡσ.1,8 ὡς σκηπὴ ἐν ἀμπελῶνι καὶ ὡς ὀσφροσφαικίον ἐν σκηπῶν· 2) μον. ἀποθήκη ὀσφρων, ὀσφροθήκη βλλ. : Θεόγνωστ.Καν.136.

δωροσφάλαξ-ακος ἰδί) ὁ τὰς ὀσφρας, τοὺς κήπους ἔξ ὀσφροφῶν δένδρων φυλάττων, ἀγοροφάλαξ, θραγάτης : Ἀριστλ.Πρ.938α,16, Διόδ. Σ 4,6 ὀσφροσφάλακος τῶν ἀμπελῶνων ἀποδεικνύκωνται καὶ τῶν κήπων, Πάπ.
δωροσφῶνης ἰδί) ὁ τὰς ὀσφρας, τὰ φρούτα ἀγοράζων καὶ πωλῶν· πρβλ. Ἡσ. ὀσφροσφῶνας τοὺς εἰς πρᾶσιν ὀνομαζόμενους, Σουίδ. ὁ τὰς ὀσφρας πωλῶν καὶ ἀγοράζων· Δημ.314 ὄσκα καὶ βότρυς καὶ ἄλατας συλλέγων ὡσπερ ὀσφροσφῶνης ἐκ τῶν ἀλλοτρίων χωρίων, Πάπ. 2) μφρ. ἐπὶ τῶν δρεπόντων τὰς τοὺς σώματος ὀσφρας : Ἀριστλ. Ἐπιστ.2,1 διδου τοῖς σοῖς ὀσφροσφῶνας τὴν ὄσραν τρυγᾶν μετ' ὀλίγον ἔσται γενάρδρον.
δπως ἔπιρρ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. κ. αἰολ. δπως ἰων. δπως, δωρ. δῶως ἰ' Ἀπολλ.Δόσκ. Ἐπιρρ.173,11, συσχετ. ταῦ ὡς κ. πῶς ἰ' ἄ. ὡς ἔπιρρ. τρόπον ἀναφέρει εἰς τὸ προηγούμενον ἐν τῇ σημ. τοῦ ὡς, καθὼς, καθ' ὃν τρόπον κ. σημ. μτ. ἐρωτημ. δυνάμειος πῶς, κατὰ ποῖον τρόπον, ὡς σὺνδ. δὲ τελικῶς ἐν τῇ σημ. τοῦ ἴνα βλλ. μτ. πινος ἀριστολόγος ἰδιότητος, διὰ τῶν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νῶ . . . δδ. ὡς ἔπιρρ. ἀναφορ. ἐρρηται ἐν πᾶσαις ταῖς συντάξεσι τῶν ἀναφορ. ἄντων. κ. μορίων, μεθ' ὀριστ. : Ὁδ.Ο III ἡ τοῖς νόστον, δπως φέρει σφαι μοναίως καὶ τοῖς Ζεὺς τελέσειεν, Σοφ.Τρ.330 καὶ πορευθεῖσθαι στέγας οὕτως δπως ἄριστος, αὐτ. Ἡλ.1301, Ὁσुक.7,67 ὄδ παρασκευῆς ἰστίαι μᾶλλον ἢ τυχῆς ἀποκινδυνεῖσθαι οὕτως δπως δύνανται· ἢ σπαν. ἀνάλογος ἢ συγγενῆς τις λ. ἀντικαθιστῶ τὸ προηγούμενον ἔπιρρ. : Ὁδ.Π 208 με τοῖσιν ἔθηκεν, δπως ἐθέλει ἰστίαι ὀσῖοι· ἢ σὺν κωριὰς νὰ προηγήται ὀρισμένον τὸ δευτικόν : ἰλ.Δ 37 ἔρπον δπως ἐθέλει, Ὁδ.Σ 172 ἔλθοι δπως ἐθέλω ἰστίαι σὺτὸν εἰλβεῖν, αὐτ.Ν 145, ἔεν.ΚΠ 8,3,46 αὐτ.4,5,50 ποῖαι δπως ἄριστόν σοι δοκεῖ εἶναι, - κᾶμει δπως σοῦ εἶπα, - δπως πᾶς βεβαίωται· ἢ φρ. δπως ἔγω δπως εἶμαι, ἀνευ προετοιμασίας, παρερῶσι : Σοφ.Φιλ.819 ὡ γατα, δόσαι θανάσιμῶν ὄδπως ἔγω· ἢ μτ. μέλλ. ὄριστ. ἰδ. κατόπιν ρημάτων φροντίδος, ἐπιμελείας σημαντικῶν ἐν τῇ σημ. κατὰ ποῖον τρόπον, πῶς : Ἠρ.5,23 ποιέειν δπως μηκέτι κείνοες ἐς Ἑλληνας ἀπίεται, αὐτ.7,8, αὐτ. ἔφροντιζον δπως μὴ λειψομαι τῶν πρότερον γενομένων, Ὁσुक.1,2,4 ἔπρασσον δπως τις βεθῆσθαι ἔξει, ἔεν.ΚΠ 1,2,3 οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμείναντο δπως μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ παλταί, Πλάτ.Ἀπολ.39Α τοῦτο μηχανάσθαι δπως ἀποφείσθαι πᾶν ποῖων θάνατον, αὐτ.Γοργ.502B τοῦτου στοχαζόμενοι δπως ἔσονται· ἢ ἡγουμένου ρ. κτ. παρωχημένον χρόνον δύναιται ἡ ὄριστ. τοῦ μέλλ. νὰ μετατραπῆ εἰς εὐκτ. : ἔεν.ΚΠ 8,1,10, αὐτ.43 ἐπιμελεῖτο δπως μήτε ἔσονται μήτε ἄποτοι . . . ἔσονται, αὐτ.Ἐλλ.7,5,3, αὐτ.Οικ.7,5, αὐτ. Ἀγ.2,8 ἐπιμελεῖσθαι δ' ὄπως . . . τοὺς πόνους δυνήσονται ὀσφροσφαιῶν· ἢ σὺν τὸ ὄπως συνεκφέρεται κτ. ἐναλλαγῆν μτ. τιναν ἄ. τ., οἷοι οἱ δι' ὡν, ἰδωμ τρώψω : Ὁσुक.6,11, Ἰσοκρ.1,4 εἰσηγούνηται μὴ δι' ὡν . . . ἀσκήσουσιν, ἀλλ' ὄπως δόξουσιν· 3) ἐν φηριστοῖσι προτ. ἐρρηται συντεταγμένον μεθ' ὀσφρ. μτ. τοῦ ἄν (ἐπ. κηῖν) πρὸς ἐκφρασσιν τοῦ καθόλου, ὡς πρὸς τὸ παρὸν ἢ τὸ μέλλον, ὀπότε ὀσφροδοτέον διὰ τοῦ ὄπως καὶ ἄν, ὄσον καὶ ἄν : ἰλ.Υ 243 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρασιον ἀπέλεται τε, μινὸυθε τε, δπως κεν ἐθέλῃσιν, Ἠρ.8,143 ἀμυνευμεθα οὕτως, δπως ἄν καὶ δυνώμεθα, ἔεν.ΚΠ 1,1,2 ἔωσι . . . χρῆσθαι οὕτως δπως ἄν αὐτοὶ βούλωνται, Πλάτ.Φαῖδ.116Α, αὐτ.Συμπ.174B ἔν τῇ κριπτάσει αὐτῷ ἡγουμένου χρόν. ἱστορικῶ συντάσσεται μτ. εὐκτ. : Ὁσुक.8,95 ἔξανγαγίσονται τοὺς Ἀθηναίους οὕτως δπως τὸχρονε ἀνάγεσθαι, ἔεν.Ἐλλ.2,3,13. ἢ ὄμ. κ. ἐν γλωμ. ἐκφρά-

οσει : Σοφ.ΟΤ 979 εικη κρτίστην ζην δπως δυναιτό τις' || τὸ ἄν τιθέμενον μτ. εὐκτ. ἀνίκη μάλλον εἰς τὸ ρ. παρὰ εἰς τὸ ἐπίρρ. : Δημ.167 δπως ἄν τις ὀνομασται τοῦτο ἰδπως ὀλοως ἠθελε τις ὀνομασται τοῦτο! 4) φρ. οὐκ ἔστιν δπως ἡ οὐκ ἐστ' δπως δὲν ὑπάρχει τρόπος καθ' ὃν ... δὲν γίνεται μὴ κανένα τρόπον, δὲν εἶναι δυνατὸν τὸ ... εἶναι πάντα ἀδύνατον : Ήρ.1,102 οὐκ ἔστι δπως κατὰ σοῦς δεξιόνοι λόγους, Ἀριστφ.Πλ.18, Δημ.297' || οὐκ ἔστιν δπως οὐ εἶναι ἀδύνατον τὸ μὴ, πρέπει μὴ κάθε τρόπον, εἰσάγονται : Σοφ.ΟΚ 97 οὐκ ἐστ' δπως οὐ πιστὸν εἶναι ὡμῶν πτερόν εἰσάγει, Ἀριστφ. Ἀχ.116, αὐτ. Ἰππ.426, αὐτ.Θεσρ.882, Πλάτ. Απολ. 27ε' || ὁμ. ἐν ἀποκρίσει οὐδαμῶς δπως οὐ ἀνάγκη πάσα τὸ εἶναι, αὐτ.Θεσιτ. 160D' || ὁμ. κ. ἐν ἐρωτήσσει : Ἀριστφ.Σφ.471 ἐστ' δπως ἀνευ μάχης... ἐξ ἀλόγως ἐλθωμεν ἀλλήλοισι καὶ διαλλαγῆς ἰδ. ἀνόγει. -οιμενι, Πλάτ. Πολ.495Α ἔστιν οὐδν δπως ὀ τοιούτου φιλοσοφίης, αὐτ.Φαιδρ.262B, αὐτ.Θεσιτ.154C' || κατόν τοῦ οὐκ ἐστ' δπως πλὴν τῆς ὀριστ. πάντων ἰών χρόνων, δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ δυνατ. εὐκτ. : Ἀριστφ.Νεφρ.1181 οὐ γάρ ἐστ' δπως μὴ ἡμέρα γένοιτ' ἐν ἡμέραις δύο, αὐτ.Σφ.212, Ἰσοκρ.12,156, Πλάτ.Λαχ.184C οὐκ ἐστ' δπως ἄν τις φύγοι τὸ καταγέλαστος γενέσθαι' || μτ. εὐκτ. ἀνευ τοῦ ἄν : Αἰσχ.Ἀγ.620 οὐκ ἐστ' δπως λέξιμαι, Εὐρ. Ἀλκ.52, Ἀριστφ.Σφ.471' || κ. μτ. δυνατ. ὀριστ. : Ἰσοκρ.15,206 οὐκ ἔστιν δπως ἄν... κατέστησαν, Δημ.901' 5) δημ. φρ. ὀπως (κ) δπως δπως εἶναι δυνατὸν, ὀπως μνηρεὶ κανεὶς μὲ τὸ ἀπαρχοται μέσα, ἐκ τῶν ἐνότων, ὀδ. σενεκό, ὄρ καὶ τόσο καλά ἢ ἐν σπουδῇ καὶ μετ' ἀριετίας, προχειρίας : Καρκδ.Παλ. Ἀγ.71 ζῆ δπως κ δπως αὐτ. 89, - ντύθηκα δπως δπως καὶ βῆκα! 6) π. τραγ. ἐν χρ. ἐν παρομοιώσειν ὡς τὸ εἶναι : Αἰσχ.Πρ.1001 ὄχλειε μῆτιν με κῆμ' δπως παρηγοράω, Σοφ. Τρ.32, αὐτ.442, αὐτ.683, αὐτ.Ἠλ.98 δπως ὄρνθν ὄλοτομοι σχίζουσι κάρρα, αὐτ.1076 δπως ὀ πάν- δυρτος ἀλθῶν, αὐτ.Φιλ.777, Εὐρ. Ἀνδρ.1140, Ἰ- ρώνδ.3,41 ὄπως τις καλλιῆς κάτω κύπταν, Ἐπιγρ. Λοκρ. ὄρω(ς) ξένον, - ἐσὺ δὲν εἶσαι ἐπιτρίβεις δπως ὀ ἄλλοι! 7) μτ. ἐπίρρ. ὑπερβ. βαθμοῦ ὡς τὸ εἶναι τὸ ὡς πρὸς ἐκφρασίαν τοῦ ὄψιστου, τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ, ὄσον τὸ δυνατὸν : Αἰσχ. Ἀγ.600 δπως δ' ὄρισται τὸν ἔμῶν... πόσον σπεῖ- σω... δέξασθαι, Ἀριστφ.Εἰρ.207 δπως ἀνωτάτου ἰδσον τὸ δυνατὸν ὄψιλότερα! || πλῆρες ἐν Σοφ. Τρ.330 ὄπως ὄπως ἴδιστα ἴχει! 8) ἐν ἑλλειπτ. φρ. μτ.γενικ. : Αἰσχ.Ικ.837 σοῦσθε σοῦσθε' ἐπὶ βῆ- ριν δπως ποδῶν (ἴχειτε) ἱτρήτετε, τρήτετε δπως δύναται ὀ ὀδοὺς σας δηλ. ὄσον ταχέως δύνα- σθε! 9) σπαν. πρὸς προδιορισμὸν τῶν χρονι- κῶν περιστάσεων ὄτε, ὄποτε, μόλις ὄμα : Ἠλ.459 Τρώες... δπως ἴδον αἰμ' ὄδοσσης... , ἐπ' αὐτῶν πάντες ἔβησαν, αὐτ.Μ 208, ὄδ.373, Αἰσχ.Πέρο. 198 τὸν δ' δπως ὄραφ' Ἐρέκης πέλοους ἀήγνησιν ἀμφὶ ὄσματι, Σοφ.Ἠλ.749, αὐτ.765, Ἀριστφ. Νεφρ.60' || μτ. εὐκτ. ἐπὶ ὄορ. ἐπαναλήφους, ὄδοστικ. ὄποτε : Ἠρ.1,17 δπως μνη εἴη ἐν τῇ γῆ καρπὸς ἀόροος, αὐτ.68, αὐτ.2,174' || κ. μτ. ἐπίρρ. ὑπερβ. βαθμοῦ ἐν χρονικῇ σμ. : Ἡσιόδ.Θ 156 δπως πρῶτα ἰεθόος ὄσι, ὄθον.427 δπως ὄκισται, Αἰσχ.Πρ.228 δπως τάχιστα τὸν πατρώον ἐς θρό- νον καθέσεται' 10) μτ.γεν. ἐπὶ τόπου, ὄπου : Ἠρόδ.3,75 ἰάμφι! 11) σπαν. ἐν χρ. πρὸς ἐν- δεκτικὴν ἀντικειν. τῆς προτ. κατόν λεκτικῶν, δοξα- στικῶν ἢ διαονητικῶν ἀνηλήφους σημαντικῶν ρη- μῶτων, ὄποτε ὄποδοτόν διὰ τὸν εἰδ. συνδ. ὡς ἢ ὄτι : Ἠρ.1,37 λόγῳ ἀνδρείον δπως μὴ ἀμείνω ἐπὶ ταῦτα ὄτωι ποιεόμενα, αὐτ.249, αὐτ.3,115,

αὐτ.116, Σοφ.ΟΤ 548 τοῦτ' αὐτὸ μὴ μοι φράξ, δπως ὄκα εἰ κακόος, αὐτ. Ἀντ.223, Πλάτ.Εὐθ.296ε' || κ. μτ. τὸ ἐπὶζῶν : Σοφ.Ἠλ.963, Εὐρ. Ἡρακλ.1051 μὴ γάρ ἄλλοσθ δπως αὐθις πατρώος ζῶν ἐμ' ἐκβαλεῖς χροῦσθ' || ὁμ. κ. προηγούμενον ρ. ἢ φρ. ἐκπορ.ζούσης σγνήκην, φυκίην ταρα- χίν : ὄδ.Δ 109 ἔμοι δ' ἄρχος... δπως δὲ ὄρνθν ἀποίχεται, Σοφ.Φιλ.169' || σμν. π. Ἀττ. μετὰ τὸ θαυμάζω : Ξεν.Ἀν.1,120 θαυμάζω δπως ποτὲ ἐπέσθησαν, Πλάτ.Κριτ.43Α' || φρ. οὐχ ὄπως... ἀλλά ἢ ἀλλά καὶ ὄρ μόνον ὄτι δὲν... ἀλλά καὶ ὄτι ἐξηγουμένου κτ. Ἐλλειψίν τοῦ λέγω ἢ εἰρῶι : ὄουκ.1,35 οὐχ δπως κωλυται... γενήσασθε, ἀλλά καὶ... δύναται προσλαθεῖν περιόφους ἰδῶ μόνον δὲν δὲ γίνεται... ἀλλά καὶ θά... ἢ Ξεν.Ἑλλ. 5,4,34, Λυσ.30,26 σὺ δπως ὄμνι τὸν αὐτοῦ τὴ ἐπέδοκεν, ἀλλά τῶν ὀμετέρων πολλὰ φάρρη- ται, Ἰσοκρ.14,27, Δημ.67, αὐτ.271, αὐτ.1250' || κ. οὐχ ὄπως, ἀλλ' ὄσδδ ἢ μὴδδ ὄρ μόνον δὲν... ἀλλ' ὄστε καὶ : ὄουκ.3,42 σὺ δπως ζῆμιον ἀλλά μὴδ' ἀτμράειν, Ξεν.Ἑλλ.2,14 οὐχ ὄπως ἀδίκου- ντες, ἀλλ' ὄσδ' ἐπιδοσόμενοι ἐμυγαδουόμεθα, αὐτ.Ἀγ.5,1, Ἰσοκρ.14,5 οὐχ ὄπως τῆς κοινῆς ελευ- θερίας μὴτέχονεν, ἀλλ' ὄσδδ δουλείας μετρίας τυχεῖν ἠέωσθημεν' || σπαν. μὴ δπως... ἀλλ' ὄσδδ : Ξεν.ΚΠ 1,3,10 μὴ ὄπως ὄρχεσθαί ἀλλ' ὄσδδ ὄρθασθαί δέξασθαί τοῦ μόνον δὲν ἠδύνασθε νὰ ὄρξῆσθε, ἀλλ' ὄσδδ νὰ ἰσασθε ὄρθιοι! || τὸ οὐχ ὄπως σπαν. ἀκολουθεῖ ἀ. πρότ. ἐν τῇ σμ. τοῦ ἴνα μὴ εἰπωμεν, γιὰ τὸ μὴν ποῦμε : Σοφ.Ἠλ. 796 πεκαῦσθ' ἡμεῖς, οὐχ ὄπως ὄς παύσομεν, ὄουκ.Χαρ.8 μὴδ' ἡμῖσθα, οὐχ ὄπως ταῦρον ἐπὶ ὄρσασθαι δύναμένοεν, αὐτ.Πρ.8, αὐτ.ὄπ.Εἰκ.7' 12) ἐπὶ πλῆρας ἐρωτήσεως, πῶς, κατὰ τῆν τρῶ- πον, μεθ' ὄριστ. ἱστορικῶ χρόνον : Ἠλ.Π 113 ἔσπε- τε νῦν μοι ὄπως δὴ... πῶρ ἔμπεσοι νηυσιν, αὐτ. Κ 545, ὄδ.97 εὐ μοι καταλέξον δπως ἴντησας Ξεν.Ἑλλ.1,4,11 Ἀλκιδίδης ἀνήγηθ'... ἐπὶ κατα- σκοπιῆν... τὸν οἰκαεὶ καταπόλο δπως ἢ πόλις πρὸς αὐτὸν ἔχει (ιστορ. ἐνεστ.), Ἀντιφ.5,26' || μτ. μέλλ. ὄριστ. : Ἠλ.Β 252 ὄσδδ τὴ πω σόφα ἴδμεν δπως ἔσται τάδε ἔργα' || ὁμ. μτ. μέλλ. ὄριστ. κατόν ρ. σκέφους σημαντικῶν : αὐτ.Δ 14 φρα- ζῶμεθ' δπως ἔσται τάδε ἔργα, αὐτ.1 251 φράξω δπως δασαοῖιν ἀλεξέσεις κακὸν ἡμῶν, ὄδ.Ν 376, αὐτ.386, αὐτ.Γ 557, αὐτ.Υ 29, αὐτ.39' || μεθ' ὄσοτ. μτ. ρ. σημαντικῶν σκέφους, προνοίας κτ. : Ἠλ.Γ 110 λέουσαι δπως ὄχ' ἄριστα... γέννηται, αὐτ.Κ 225 ἐνόησαν ἰγναμὸ ἀδρ.1 δπως κέρδοος ἔρ, ὄδ.Α 77 ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς ὄτε περιφροῦώ- μεθα πάντες νόστον δπως ἔλθοσι, αὐτ.Ν 365, Σοφ.ΟΤ 1367 ὄκο ὄσ' δπως... φῶ, αὐτ.Αλ.428, Ξεν.Ἰππαρχ.13 ἐπιμελεῖσθον δπως τρέφονται ὄ ἴππαι, αὐτ.Οικ.7,36, αὐτ.9,14, Αὐσ.8,5, Πλάτ.Μέν. 91D, αὐτ.Γοργ.51C' || ἢ χρ. τοῦ μέλλ. τῆς ὄριστ. κ. τῆς ὄσοτ. δὲν δύναται σαφὲς νὰ διακριθῇ, διότι εἶναι χωρία, ἐν οἷς ἀπαντῶσιν ἀμφοτέρα παραλλήλους : Αἰσχ.3,65 ἐπρόττειτο γάρ... πρῶ- τόν μὴ δπως μὴ περιμείνιτε... δευτέρον δὲ ὄ- πως φησίστασθε' || μτ.εὐκτ. ἡγουμένου ἱστορι- κῶ χρόνον : Ξεν.Ἀντ.3,2 τῶν ἀδύλων δπως ἀπο- θέσθισον' || ἰδ. κατόν ρ. σκέφους σημαν- τικῶν, ὄτε ὄ λόγος εἶναι πράγματι πλῆρος : Ἠλ.Ξ 160 μερμηρίξω... Ἠρῆ δπως ἔξασπότο ἰεθόος λόγος : πῶς ἔξασπόμωσι, ὄδ.1 554 μερμηρίξεν δπως ἀπολοῖται πᾶσαι νῆες, Σοφ. Ἀντ.271 ὄ γάρ εἴχομεν... δπως δρώντες καλῶς πράξαιμεν, Ξεν.ΚΠ 6,2,11, Αὐσ.6,39 ἐπεμελήσθημεν δπως ἔξο- λειψθῆει σὺντῶ νὰ ἀμαρτήσῃται, αὐτ.13,32' || μτ. δυνατ. εὐκτ., ὄτε σμν. ἐκφράζεται ἐπιθυμία ἢ εὐχῆ, ἢ ἐν τῷ εὐθείῳ λόγῳ ὄδ' ἐξεφέρετο διὰ τοῦ πῶς ἄν : Ἀριστφ. Ἰππ.81 σκόπει δπως ἄν ἀπο-

θάνομεν ἀνδρικώτατα, Ξεν. Έλλ.71,33 βουλευόμενοι ὅπως ἀν τὴν ἡγεμονίαν λάβοιεν τῆς Ἑλλάδος, αὐτ.ΚΠ.21,4, αὐτ.Ι.210' || ἢ δυνήτ. εὐκ. κ. ἢ ὅσοι. σπαν. ἀπαντώντες ἐν ἀλλεπαλλήλοις πράττειν: αὐτ.Έλλ.3,21 ἔβουλευετο ὅπως ἀν μὴ . . . βαρυὶ ἐπὶ τοῖς συμμάχοις . . . μὴδ' αὐ Φαρνάβοδος . . . κακουργὸν τὸς πόλεως || ὅπως ἀν (ἐπὶ, κεν) μεθ' ὑποτ. ἐκφράζει τρόπον ἢ τὸν σκοπὸν ἀορίστως, ἔπειτα δὲ προστ. ἢ ἀπαφρ. ἀντικαθίσταν τὴν προτ.: 'Ὁδ.Δ.545 πείρα ὅπως κεν θῆ σὴν πατρίδα γαίαν Ἰκται, αὐτ.Α.275 φράζεσθαι . . . ὅπως κεν μνηστήρας . . . κτείνῃς, Αἰσχ. Ίκ.233 σκοπεῖτε . . . ὅπως ἀν ὄνιν πράγος ἐδ νικῶ τῶδε, Σοφ.Τρ.233, Εὐρ.ΙΑ.539, Ξεν.ΚΠ.8,3,6 ἐπιμεληθῆναι ὅπως ἀν οὕτω γένηται, Πλάτ. Φαίδρ.239B, αὐτ.Γοργ.481A' || σπαν. μτ. ἀπαφρ. ἐν τῇ σμ. τοῦ ὡστε: Ξεν.ΚΠ.4,2,37 ἐπιμελήθητε προθύμως ὅπως διπλάσια . . . οἶτα καί ποτ' ἀποσκευασθήσιν ἰδ. ἀνάγκ. παρεσκευασμένοι ἢ, αὐτ.Οικ.7,29, αὐτ.Έλλ.6,2,32, Ἐπιγρ. ὅπως παρακολούθημεν, Διόδ.Σ.20,4 ὅπως . . . ἔχειν, αὐτ. 85 ὅπως . . . εἰργεσθαι, Πλάτ. ὅπως πέμπιν [sic] || μτ. τὰ φόβου ἢ προσχώρας ἢ προσφυλάξεως ὁριστικὰ ῥήματα τὰ ὅπως [μὴ] ἐν χρ. μτ. μέλλ. ὄριστ. ἢ μτ. ἀορ. ὑποτ. ἢ γρ. σπαν. εἶναι ἀμφ. τὰ ἐπιόμενα ἐξεβαιώθησαν, ἄλλα μὲν ἐκ τοῦ μέτρου, ἄλλα δ' ἐκ τοῦ τύπου, ὄθ. μτ. μέλλ. ὄριστ.: 'Αριστοφ.Ίππ.112 δέδοικ' ὅπως μὴ τεύξομαι, Πλάτ. Φαίδρ.91C παντὶ λόγῳ ἀντιτείνετε ἐλαδουόμενοι ὅπως μὴ . . . σιγήσομαι, αὐτ.Συμπ.193A' || σπαν. τὸ προηγούμενον ρ. παραλείπεται: αὐτ.Μέν.77A ὅπως μὴ οὐκ . . . ἔσομαι' || μτ. ἀορ. ὑποτ.: Εὐρ.ΙΤ.995 τὴν θεὸν δ' ὅπως λάθω δέδοικα, Ξεν. 'Απ.3,6,16 φυλάττων ὅπως μὴ εἰς τουναντίον ἔλθῃς' || ὄπον. μτ. ἐνεστ. ὑποτ.: Πλάτ.Εὐθφρ.4B οὐ φοβεῖ ὅπως μὴ ἀνόσπον πράγμα τυχεύαντος πρᾶττων' || κ. παραλείποντοῦ τοῦ προηγούμενου ρ. μτ. ὑποτ. ἀορ.: 'Ηρ.6,85 ὅπως μὴ τὴ ὄνιν πανώλεθρον κακὸν ἐς τὴν χῆρην ἐσθλάσῃ' || κ. μτ. ἐνεστ. ὑποτ.: Πλάτ.Κράτ.430D ὅπως μὴ . . . ἢ τοῦτο' || ἡγουμένης εὐκ. συντάσσεται μτ. εὐκ. ἰσχυρισμοῦσας πρὸς εὐκ.: Ξεν.Απ.2,9,3 εἰ μὴ φοβομένη ὅπως μὴ ἐπ' αὐτὸν μὴ τράποτο' || ἐν τῇ μτ. μέλλ. ὄριστ. συντάζει σμχτόν. ἐπὶ προαγορῆς, πρᾶττήσας ἢ ἀπαγορεύσεως: 'Ηρ.3,36 ὄρα ὅπως μὴ στυ ἀποστήσονται Πέρσαι, Ἀριστοφ.Σφ.141 ἄθρει . . . ὅπως μὴ ἐκδύσεται, αὐτ.37,2 πρῶμ' ὅπως μὴ . . . αἰσθήσεται' || τοῦ ρ. κτ. μικρὸν παραλειφθέντος τὸ ὅπως (μὴ) μτ. μέλλ. ὄριστ. ἢ ἀορ. ὑποτ. ἐν χρ. ἀντί προστ. ('Αριστοφ.Βάτρ.378 ἔμβα χῶνος ἀρεῖς' ὄθ. σμχτόν. μτ. μέλλ. ὄριστ.: 'Ηρ.3,142 ὅπως λόγων διώσεις τῶν μετεγείρισσας χρημάτων ἰδίου λόγων, Ἀριστοφ.Ὀρν.131 ὅπως παρῖσι με ἰσχυροῖσιν, αὐτ.Εἰρ.77, Ξεν.Αν.1,7,3, Λυσ.1,21, αὐτ.12,50, Πλάτ.Γοργ.489A' || σπαν. μτ. α' πρᾶσ.: Εὐρ. 'Εκ.398 ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἔσομαι, Ἀριστοφ.Έκκλ.297 || σπαν. μτ. ἰσχυρ. μτ. ἀορ. ὑποτ. ἀντί προστ.: Πλάτ.Εὐθ.296A ὅπως μὴ τὴ ἡμᾶς σφῆλαθ, αὐτ.Πούτ.313C ὅπως μὴ . . . ἔσταπτήσθ, ἀμ.45 καὶ ὅπως μὴ ποιήσῃ δ' πολλὰδικῆς ὕμης ἐδᾶσφεν' 13) τὸ ὅπως κείται ἐν διολόγους κ. ὡς ἐν ἀπαντήσει εἰς ἐρώτησιν ἐπανάλγηφισ τοῦ ἐν τῇ ἐρωτήσῃ πᾶς ἀποδιδοόμενον ἐν τῇ νεωτ. κ. ὄπον. διὰ τοῦ (ἐρωτήσ) πᾶς: Ἀριστοφ. Ίππ.128 πᾶς μὲ χρὴ καλεῖν; -Ὅπως ἐρωτήσας πᾶς, αὐτ.Νεφ.67, αὐτ.Πλ.139- 14) μτ. ἐν εὐθείας ἐρωτήσασιν ἀντί τοῦ πᾶς: Ἰουλ.Επιστ.82,106B' 15) μτ. γενικ.: Πλάτ.Γοργ.475B οὐκ οἶδα ποιείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνην [ὄδεν γνωρίζω πᾶς δικάσεται ὡς πρὸς τὴν παιδείαν καὶ τὴν δικαιοσύνην, αὐτ.Πολ.389C 16) οὐδ' ὅπως οὐδ'

ὀπωσθήσθε, οὐδὲ ὄλων: αὐτ.Θεοῖ.183B εἰ μὴ ἄρα τὸ οὐδ' ὅπως [ὀ.ἀνάγκ. οὐδ' οὕτως] 17) κ. μον κ. νεώτ. ὡς τελικὸς σμχτόν. ἐν τῇ σμ. τοῦ ἴνα, διὰ τὰ . . . τῆς σμ. ταύτης τὸ πρῶτον ἐξαγομένη ἐκ τῆς σμ. τοῦ σκοποῦ ἢ τοῦ σχεδίου ἐν τῇ χρ. ταύτῃ σμχτόν. ἐναλλάσσεται μτ. τοῦ ἴνα ('Αντιφ. 1,23-24, 'Ανδοκ.3,14, Λυκοῦργ.11) ἐν παλαιστοῖς ἀπτ.Έπιγρ. ἐν χρ.μ. τὸ ὅπως ἀν, ἀπαμ. μτ. ὅπως ἀνευ τοῦ ἀν ἐν Ἐπιγρ. ἀπαντώντως, βροδύθρον ὄμως ὑπεριχώρητο) ἐν τῇ σμ. ταύτῃ συντάσσεται μεθ' ὑποτ. ἡγουμένου ἀρκετικοῦ χρόνου ὄριστ. ἢ ὑποτ. ἢ προστ. αἰουδιότητος χρόνου: 'Ὁδ. Ξ.181 τὸν δὲ μνηστήρας . . . λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον δάτην, Αἰσχ.Χο.873, Σοφ.Φιλ.238 γέγονά μοι πᾶν τοῦθ' ὅπως εἰδῶ τίς εἰ, αὐτ.'Ηλ.457, Ξεν. Απ.2,10,2' || μον. ὄπον. κτ. τῖνα πλεονασμὸν (τοῦ τὰ -ἴνα): Πρόδρ.2,565 τὸς ὄκας σου πρόσχευ ὅπως μὴ μάθῃς ἀκριβῶς καὶ περὶ τῶν νοσούντων' || ὄμ. ἡγουμένου ἱστορικοῦ χρόνου ἐν τῇ ἐν. τοῦ παρακ. ὡς μὴ ὑπάρχοντος καὶ ἀναλήθρουμένου ὑπὸ τοῦ ἀορ.: Ἀριστοφ.Έκκλ.117 ζυγελήγημεν ἐνθάδε ὅπως προμελετήσομεν [συνεκέλευθημεν, δηλ. ἔχομεν συνελθεῖν εἰς ἐκκλησίαν], Ἔσοκ. 1,73 παρήλαθον . . . ὅπως μὴ χεῖρον βουλεύσασθαι' || ὄμ. ὅταν τὸ συμβαλλόμενον ἢ τὸ σκοπούμενον ἐξετάζηται, κρινταὶ ἐξ ἀόψεως ἐνδιαφεροῦσας τὸν σκοπούμεν, τὸ κῆρον ὀνομαζομεν: αὐτ.31 ἄλλοθεν πρᾶσθεσόμενοι, ὅπως μὴ σφισι . . . τὸ αὐτὸν ἡσυχικὸν ἐμπόδιον γένηται, αὐτ.57, αὐτ.65' || σπαν. ἢ εὐκ. κ. ἢ ὑποτ. ἀπαντώντως ἀλλεπαλλήλως ἐν πρᾶτσει: αὐτ.3,22 φρικτοὺς παρεσκευασμένους ἐς αὐτὸ τοῦτο ὄπως ἀσπῆ τὰ σμητὰ . . . ἢ καὶ μὴ βοηθήσει, αὐτ.6,96, αὐτ.7,17' || μτ. εὐκ. ἡγουμένου ἱστορικοῦ χρόνου: 'Ι.Φ.548 πᾶρ δὲ οἱ αὐτὸς ἔσται, ὅπως . . . κήρας ἀλλάκοι, 'Ὁδ.Ν.319, αὐτ.Ξ.312, αὐτ.Ξ.160, αὐτ.Χ.472, Σοφ.ΟΤ.1005, αὐτ.ΟΚ.1305, Ξεν.ΚΠ.1,4,25 ἀπεκάλει θᾶ, ὅπως τὰ ἐν Πέρσας ἐπιχώρια ἐπιτελοῖται, Πλάτ.Τιμ.77B' || ὄμ. ἡγουμένου ὄριστ. ἐνεστ.: Αἰσχ.Πέρσ.450 πέμπε τοσᾶδ' ὅπως ἄγει . . . || ὄμ. κ. ἡγουμένης εὐκ.: Αἰσχ. Εὐμ.298 ἔλθοι . . . ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἢ μοι λυτήριος, Σοφ.ΑΙ.1221' || μεθ' ἱστορ. χρόνου ὄριστ. εἰς δὴλ.σπον ἐπακολουθήματος, ὄπερ δὲν ἐπικολούθησε ἢ ὄπερ προδύλοξ εἶναι ἀδύνατον τὰ ἐπακολούθησθ: Αἰσχ.Χο.196 εἴθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρον' ἀγγέλου δίκην, ὅπως διφροντίσ οὐσα μὴ κινυσομένη, Σοφ.'Ηλ.1134, Ἀριστοφ.Εἰρ.135 εἰρήσιν σε Πηγάσους ζεῦθαι πτερόν, ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος, 'Ανδοκ.2,21 δέδεξθαι ἀν . . . φράσαι πρὸς ὄμας . . . ὅπως . . . προδῆτες, Δημ. 950 τίς οὐκ ἀν. . . ταῦτα δέδηλασεν, ὄπως . . . ταῦτα ἠλέγηθ' || μτ. μέλλ. κτ. τῖνα ἔλπειν: 'Ιλ.Α.136, 'Ὁδ.Α.57 θέλαμι, ὅπως ἴθδικῃ ἐπιλήσεται ἱεροχρημένη ὄπως ἐπιλήσεται, 'Ανδοκ.1,43 [χρὴ] ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸν τραχὺν τοῖς ἀποχωρήμασιν, ὅπως μὴ πρότερον νύξεται, αὐτ.443' || μτ. μέλλ. ὄριστ. κ. ἀορ. ὄποτ. ἀλλεπαλλήλως εἰς συνεχείας πρᾶτσει: Αἰσχ.Χο.265 σπᾶθ' ὅπως μὴ πεύσεται τίς, ὡς τέκνω, γλῶσσης χᾶριν δὲ πάντ' ἀπαγγεῖλι τᾶσδ' 18) τὸ ὅπως μεθ' ὑποτ. σπαν. ἐν χρ. κατόπιν ρ. δεήσεως ἢ παρακλήσεως ἀπ. σπαν. ὄπον. ἀντικαθίσταμένου ἀπαφρ.: 'Ὁδ.Γ.19 λίσασθαι . . . ὄπως νημερτέα εἴηθ, Ἀντιφ.1,12 αἰτεῖσθαι ὅπως μὴ καταφθῆρασθε, αὐτ.23, Λυσ.1,29 ὅπως μὴ ἀποδῶν ἠνθεδάλει, Λυκοῦργ.127' || κ. μτ. τοῦ ἀν: 'Ηρ.2,126, αὐτ.3,44, Σοφ.ΑΙ.556, Ἀριστοφ. 'Αχ.1050 δεῖται μου σφόδρα ὄπως ἀν οἰκουρῆ [σοῖα.7,27 διεκελεύετο ὄπως ἀν. . . ἐγγρῶσθαι με' || σμχ. ἐρμηνεύεται ὡς ἐλκεφισ ἀπὴ τοῦ δαῖ σ' ὄραν ἢ σκοπεῖν] ὄπως: Σοφ.Φιλ.55, Κρατ.τῆ.108 δεῖ σ' ὄπως . . . μὴδὲν διοίσεις.

ὄπως δὴ ἔπιρρ., ἑπ. ὄπως δὴ τίνι τρόπῳ ὀληθῶς, μὲ ποῖον πράγματι τρόπον: Ἰλ.Π.113 ἐπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, ... ὄπως δὴ πρῶτον πῶρ ἐμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν· 2) ὄπως οὖν βλλ.: Πλάτ. Ἰων.232f1 εἶπε πέπειραι εἶτε ὄπωςδ' ἔχεις.

ὄπως δὴποτε ἔπιρρ., κ. νεώτ. κ. δημ. 2) οἷου-δῆποτε τρόπον: Δημ.30 πέπρακται νυντι τοῦθ' ὄπωςδ' ἔθηκε, αὐτ.314, Ἀριστλ.ΗΝικ.114b,14 φύσει ἡ ὄπωςδ' ἔθηκε, - ὄπωςδ' ἔθηκε θὰ ἔθλω, - θὰ γίνῃ αὐτὸ πού σὰς λέω ὄπωςδ' ἔθηκε.

ὄπωςδ' ἔθηκε ἔπιρρ. μτγ. κ. μων. καθ' οἰο-δῆποτε τρόπον καὶ ἄν. ... ὄπως καὶ νὰ ἴσαι: Διοσκ.Θρρ.3, Εὐστρ.ΗΝικ.23,3.

ὄπως οὖν ἔπιρρ., κ. νεώτ. κ. ὄπως οὖν κατά τινα τρόπον, ὄπωςδ' ἔθηκε, ὀλιγον τι, μετρίως: Οἰουκ.177, αὐτ.7,60 ἀναγκαῖαντες ἐσθαίμεν ὅστις καὶ ὄπως οὖν ἐδοκεῖ ἡλικίας μετέχον ἐπιτήδειος εἶναι, Ἰσοκρ.2,5, αὐτ.12,2, - ἡ κατάστασις εἶναι ὄπως οὖν εὐχάριστος.

ὄπως οὖν ἔπιρρ., ἰων. ὄπως περ: Ἦρ.δ.120 οἱ τάρχησι: ἤσπαιρον ὄπως περ Ἰχθῦες νεώλωτοι, Σοφ.Ατ.1179 οὕτως ὄπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον, αὐτ.ΟΤ.1336.

ὄπως ποτέ ἔπιρρ., ὄπωςδ' ἔθηκε, ἐν τοσούτῳ, ἐν τούτοις: Δημ.316 ἄλλ' ὄπως ποθ' ὀψέλημαι περὶ τούτων ἀρκεῖ μοι, Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,11.

ὄπως οὖν ἔπιρρ., ὄπως οὖν βλλ.: Οἰουκ.β.71 οἱ Ἀθηναῖοι τὰ μὲν ἐνδοθεν οὐδ' ὄπως οὖν ἐκίνησαν, Πλάτ.Φαιδρ.258c, αὐτ.Φαιδρ.δ.61c, αὐτ. Πολ.579B, αὐτ.Θεαιτ.179B.

ὄπως ἔπιρρ., δ. ὄπως βλλ.: Ἐπιγρ.Αιγυθσηνικῶν. **δραγουγατός** (ὁ) μτγ. κ. μων. κ. δραγουκω-τάγκος κ.-ἄνος, δημ. οὐραγκωτάγκος πλήθος ἐκ τῶν ἀνθρωποειδῶν, ὀμοιάζων ἰλιον πρὸς τὸν ἀνθρώπον, δ. ἀνθρώπος τῶν θασῶν.

ὄρασις α-ον ἴκωσα. ὁ τῶν ὄρων, τῶν ὄρων, πρβλ. ὄρασιος: ὄρασις τεκτονικὴ ἢ ἐκπικρατούσα ἐν τῇ τῶν ὄρων χαράξει ἢ οἰκοδομῇ.

ὄρασις-ατος (ὁ) (ὁρῶ-αῖ) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὄρωμενον, θέαμα, ὄφει: Ξεν.ΚΠ.3,3,66 διὰ τε τὰ δεξιὰ ὄραματα καὶ διὰ τὸν φῶδον, Ἀριστλ.Ψυχ.428a,1, αὐτ.ΗΝικ.1173b,18 φα- μὲν γὰρ ὄραματα καὶ ἀκουάματα εἶναι ἡδέα, ΚΔ.Ματθ.17,9 μηδεὶν εἴητε τὸ δραμα, ἕως οὐ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ· 2) μτγ., μων. κ. νεώτ. τὸ ἐν ἐκστάσει, καθ' ὄραρ ἡ καθ' ὄρον ὄρωμενον, ἐμφανιζόμενον, ὁ ὄρασις βλλ. 3): ΠΔ.Γεν.15,1 ἐγέννηθ' ἄρμα κυρίου πρὸς Ἄδραμ ἐν ὄραματι, Κατ.Ἀστρλ.Κ.Βη.249, ΚΔ.Πράξ.9,10 καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος ἐν ὄραματι, Πάν., Πρόδρ.2,268 τὴν νύκτον βλέπω ὄραματα καὶ μοιάζουσαν παλαμῶδας, Ἐρωτόκρ.4,123 δὲν ἔην τοῦτα δεικρο, μὰ ἴν' ὄραμα, Φρασεῖν, Πάλαμ.Ταφ.66,15 γεγραμῶσι στῶν δραμάτων τὰ πέλαγα μέσα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.37,6 ἴδια τοῦ Ὀλύμπου ὄραματα κι θνεῖρα παραδῶσαν, Γρην.Σκ.Τερρ.39,4· 3) μτγ., ἐμφάνσις, ἐπιφανεία τι- νος ἐν ὄρατῃ μορφῇ: Ἀριστλ.Λόγ.421b,8 ἐν τοῖς ὄραμασι τοῦ θεοῦ [εἰκ. ἰάμασι]: 4) ἀντικείμε- νον ἢ τρόπον ἀμφέψεως, θεωρία: Ἀριστλ.Πολιτ.1259a,13 τὸ δραμα θάλω· 5) ἀκρίβει, ἀπόφα- σις ἐπὶ τῇ προφάσει τῶν: Δημ.1460 ἄλλ' ὄραμα τοῦτο ἰσχυροῦς ὁ δῆμος αὐτοῦ καλῶν.

ὄρασις-ατος (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. κ. δημ., ἀορ. δημ. ὄρασις-αθησικα, ὄρα, βλέπω, θεώμα, παρα- τρώ: Ἀκύλ.ΠΔ.Ψακμ.1011f,4· 2) νεώτ. βλέπω ὄραματα βλλ.2), δ. ὄρασις-ατος.

ὄρασις-ατος (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. τὸ δραματιζέ-σθαι, τὸ ἐπιφανεῖσθαι, ὄβ. ἐμφάνσις: Ἀκύλ.ΠΔ. Ἰδὼδ.4,13 ὄρασις-ατος νυκτὸς [αἱ καθ' ὄρον ἐμ- φάνσεις, πάνθ' ὅσα ἐναργῶς βλέπει τις κοιμώμε- νος]: 2) νεώτ. ὄρασις-ατος βλλ.

ὄραματιζόμενος βλλ.1), ὁ βλέπων ὄραματα, φαντασίας: Σόμμ.ΠΔ.Ἡσ.56,10· 2) νεώτ. ὁ ὄρασις-ατος βλλ.: δραματιζόμενος τῆς Ἐλλάδος τῶν πέντε θαλασσῶν.

δραματικός (ὁ) μτγ. δ. τ. τοῦ ὄραματος βλλ.: Νικ.Ἀλεξ.154, Ἀγαθ.ΑΠ.5,291,1 ἐνθάδε μὲν χλοά- σαισα τεληθῶσι βάλως ὄραμων φυλλᾶδος, Σχολ. Νικ.Θρρ.92 ἐσθλοῦ ἀδρότανου δῶμα κομώμε- νας ὄραμους, Παύλ.Σλ.196 ἀργυρεῶν ὄραμων.

δραναός (ὁ) αἰολ. τ. τοῦ οὐράνου βλλ.

ὄραριον (τὸ) πῶπ. κ. νεώτ. τανία, ὀδόνος τῆς κεφαλῆς, καθιερῶτιον, κεφαλόδεσμος, μονόηλι: Πάν., 2) μων. κ. νεώτ. ὄραριον κατ' ἐξήγησιν δια- κριπικὸν τοῦ βαθμοῦ τοῦ διακόνου, ἀποτελούμε- νον ἐξ ἐπιμύκων λευκῆς λωρίδος ἀναδιπλωμένης περὶ τὸν ἀριστερὸν ὤμον, δ. ὄραριον, κ. ὄραριον.

δρασις-ατος (ἡ) (ὁρῶ-αῖ) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἐ- νέργεια τοῦ ὄρω, τὸ βλέπειν, ἡ αἰσθησις τῆς ὄψεως, τῆς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀντιλήψις πάν- των τῶν τῶ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἀντικειμένων καὶ γεγονότων πρβλ. Ἀριστλ.Ψυχ.426a,13 «δρασις λέ- γεται ἡ τῆς ὄψεως ἐνέργεια»: Δημόκρ.3, Ἀριστλ. ΗΝικ.1174a,14, αὐτ.Ψυχ.428a,7,-εχω ἀσθενῆ τὴν ὄ- ρασιν, - τὸ αἰσθητῆριον τῆς ὄρασις (ὁ) ὀφθαλ- μός, - εχωσε-ἀνάκτησι τὴν ὄρασιν τοῦ· 2) Ἐ- πιγρ. ἡ ἰσχύς, δύναμις ἰκανότης ἐν τῷ ὄρῳ· 3) μτγ. κτ. πλῆθ. τὰ ὄρανα δι' ὧν ἀντιλαμβα- νόμεθα τῇ βοηθεία τοῦ φωτός τὸν ἕξω κόσμον. οἱ ὀφθαλμοί: Διόδ.Σ.2,6 διασχερῶς δ' αὐτοῦ φέ- ροντες, ἡστέλπεν ἐκὸςφειν τὰς ἀράσεις,Διον.Ἀλ. Ρωμ.8,45, Πλούτ.Ἠθ.88D ἄλλ' εἶοικε καὶ τὸ φω- τὸς τὸ ἀνακλιζόμενον μάλλον ἐνοχλεῖν τὰς ὄρασε- νεις ὄρασεις· 4) ὄμ. μτγ. δραμα βλλ.2), ὄρασις: ΠΔ.Ἰωηλ.2,28 καὶ οἱ νεανίσκοι ὄρων ὄρα- σεις θφονταί· 5) μτγ. ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνσις, ἡ ὄφει: ΚΔ.Ἀποκ.4,3 καὶ ὁ καθήμενος ἰν δμοσις ὄρασις λίθω ἰσάπιδι καὶ σαδίῳ, Πάν., ὁ μετα- μορφώμενος ἐν ταῖς ὄρασις.

δρασις-ατος (ὁ) (ὁρῶ-αῖ) μτγ. ὁ ὄρων, ὁ θεώμε- νος ὁ ἐπισκοπῶν, ὁ ἐπόητις: ΠΔ.Ἰωδ.34,21 αὐτοῦ γὰρ δρασις ἐστὶ ἔργον ἀνθρώπων, Πλούτ.Νικ.19, ὄρασις μτγ. Διατρωκτῶν ἐν ὄφει, ὑπὸ τὰ ὄρα- ματα, ὑπὸ τῶν ὄρων ἐποπτεῖται μοι, ἐποπτεῖται: Ξευήρ.Ἰατρ.Κλυστ.13D οἰκίωλοσ οἰκοπὸ ὄρασις.

δρασις-ατος ἡ-ὄν (ὁρατικός) ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τῆν ἰκανότητα τοῦ ὄρω, τῆς ὄρασις: Ἀριστλ.Ζf.781a,1 τὰ δμματα ὄρατικά τῶν πῶρρωθεν, Πλούτ. Ἠθ.433D ὀφθαλμοῦ τε γὰρ ἐχοντος τὴν ὄρατι- κὴν δύναμιν οὐδὲν ἄνευ φωτός ἔργον ἐπὶν

2) μτγ. ὁ διὰ τῆς ὄρασις, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀντιλαμβανόμενος: αὐτ.436D αἰκ ἀνῆρη τὸ κατὰ τὸν λόγον καὶ πρόνοιαν ὄρατικός· καὶ ἀκου- στικός γεγονέαι· 3) ὄμ. μτγ. τὸ οὐδ. ὄρα- τικὸν ὡς οὐσ. ἡ αἰσθησις καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ ὄρω, ἡ ὄρασις βλλ.2): Ἀριστλ.Ζf.716a,30· 4) ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ὁ ὀφθαλμός: Βέττ.Βάλ.ἐν.Κατ. Ἀστρλ.Κ.Βη.1,68 ὄρατικός νόσος: 5) ὄμ. μτγ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερήμενος εἰς τὴν ὄρασι, ὁ κα- τὰλληλος δι' αὐτῆν: Διογ.Λ.8,89 οὐ τὰ θεραπεύ- ματα φέριται ὄρατικά· 6) κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ τῆς διανοίας, ὁ κερτημῶν, ὁ περικομῶν δι' ἰκα- νότητος ἀντιλήψεως, ὁ ὄρατικός, ὁ προορατι- κός: Φιλ.2,19 ὄρατικὸν δῖανος· 7) ἐπὶ πρσ., ὁ ἔχων εὐαίσθησιν τῶν αἰσθητηρίων· καὶ ὡς ἐκ ταύτης ἐμφάνει πρβλ. Ἠσ. ἐνωστικός: αὐτ.1, 593,26 πὰς ὁ ... εὐφρα χρώμενος ὄρατικός.

δρασις-ατος (ἡ) (ὁρατικός) νεώτ. ἡ δέ- ναισις τῆς ὄρασις, ἡ ὄρατικὴ ἰκανότης.

δρατικός ἔπιρρ., μτγ. μεθ' ὄρατικός, δι' ὄρατικῆς δυνάμεως: Σέξτ.Ἐρμ.Μαθ.7,355 τὸ γὰρ ὄρατικὸ πάθος ἀναδεικτικὸν ὄρατικός κινεταί.

δρατόμετρον (τό) νεώτ. δργανόν τι, μηχανήμα δι' οὗ εἰσαίεται καὶ προαριθρίζεται ἡ δρατότης τῆς ἀτμοσφαιρας.

δρατήριον (τό) (κατ.) νεώτ. μουσική σύνθεσις δρασκευτικῶν περιχομένων ἀποτελουμένη ἐξ ᾧ-δων ᾠδομένων ὑπὸ χοροῦ τῆ συνοδείας ὀρχήτρας καὶ χαρακτηριστὰ ἐκείνου συνήθως δραματικῶν, ἄ ἐκκλησιαστικῶν μελοδράμα.

δρατός-ἡ-ἄν (ὁρῶ-ῶ) κ. μ.σ. κ. νεώτ. ὁ δυναμένος διὰ τῆς δράσεως νὰ γῆν ἀντιληπτός, ὃν δύνανται π.ν νὰ ἴδῃ, ἀντίθ. ἀόρατος· Ἰ.π.Παραγγ. 14, Θεοκρ. 7, 14 πέρα ὄρα δλεμύων, ὄθεν οὐκ ἐκίτε Νεῖλος δράτός, Κἀ Καλοσσ. 1, 6 τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ γῆς, τὰ δράτα καὶ τὰ ἀόρατα, Σέρβ. Ποτεως ὄρα. ἰ πιστώως εἰς ἕνα θεόν . . ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς ὄρατὸν τὰ πάντων καὶ ἀοράτων, Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 3 ὁδεμία γυνίκα οὐρανοῦ δράτῆ, οὐδεμία ἀπὸς ἁλλοῦ, - δράτοι ἀστέρως (οἱ διὰ γυνοῦ σφάλομῶν ὄρωμενοι) κ. ἐν συνεκ. μ.τ. τοῦ ἀπτός· Πλάτ. Τιμ. 28B δράτός γὰρ ἀπτός τὲ ἔστι καὶ σῶμα ἔχων || ὄμ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ νοήτός· αὐτ. Πολ. 509D, αὐτ. 524C τὸ μὲν νοήτων, τὸ δ' ὄρατόν ἐκαλέσασθαι.

δρατότης-πτος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ δράτοῦ, τὸ ἔχειν τὴν ἰδιότητα νὰ ὄραται, νὰ γίνε-ται ἀντιληπτόν διὰ τῆς δράσεως || **δρατότης** τῆς ἀτμοσφαιρας ὁ βαθμὸς τῆς διαφανείας αὐ-τῆς || νουτ. εἰδ. ἡ ἀπόστασις ἢ τὸ διάστημα, καθ' ὃ δύο πλάγια ἢ δύο στόλοι δύνανται νὰ γί-νουν ἀμοιβαίως ὄρατά.

δρατός μ.τ. κ. νεώτ. κατά τρόπον ὄρατόν, διὰ τῆς δράσεως, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· Ἀκ. Τακτ. 23.4, Πλουτ. Ἦθ. 1029B, Δαρμακτ. 1, 99D αἰσθητός καὶ δράτός, Νεῖλ. π. Φώτ. Βιβλ. 513, 34 νεκρῶν τινῶν δράτός ἀναζώντων.

δρατήριος (ὁ) Ἐπιγρ. ἐπιβίβων τοῦ Διὸς ἐν Κρήτῃ. **δραυνοθύρι**-όμοια ἰορῶ-ῶ, ἀνήθῃ ἐν ὄρει λαμ-βάνω, ὀρειθῶς ἐξετάξω, ἐπισκοπῶ· Ἀλαλ. Στὸθ. 1, 49. 27 συμπέπει μὲν γὰρ ὁ νόος δραυνοθύριος, **ἀρβικλάτων** (τό) (κατ.) μ.τ. κ. νεώτ. ἀρβικουλάτων εἰδός τι μύλου· Διφ. Ἀλ. Ἐπιγρ. 3, 80P, Διοσκ. 1, 115. 4 τὰ δὲ ἡμερικτὰ λεγόμενα, ῥωμασταὶ δὲ ἀρβικουλά-τε εὐστόμοχα.

δραιοποιῶ-έω ἰορδουβιανὴ πᾶν. ἐτοιμάζω σκευα-σταν ὀρθίου βλλ.

δραιοπωλείων (τό) πᾶν, κατάστημα ὅπου πω-λείεται ὀρθιον.

δραιοπώλης (ὁ) πᾶν, πωλητὴς ὀρθίου.

δραιοπωλία (ἡ) πᾶν, τὸ δικαίωμα, ἡ ἄδεια τῆς πωλησεως ὀρθίου.

δραιοπώλης (ὁ) πᾶν. ὀραιοπώλης βλλ.

δργάζω κ. μ.σ. μαλάσσω, ζυμῶν, ποικάζω, καθιστῶ τι ὀπαλόν, μαλακῶν, εἶσιμον ποιάδι διὰ κατεργασίας, ἀργάζω· Ἀιστ. ἀ. 451P, Σοφ. ἀ. 482 πηλόν δργάζω χειρῶν, αὐτ. 510, αὐτ. 787, Ἀριστοφ. Ὀρν. 539 χάλικας παραφθέρη, πηλόν ἀπόδος δργάζω || μ.σ. κ. ἐν τῷ μέσ. τ.· Ἐστ. Πον. 93, 1 οἱ τοὺς χάλικας δηλαδὴ παραφθορούστας καὶ τὸν πηλόν ἢ τὸν τῆσαν δργάζομενοι· 2) δέου-σῶν, κατεργάζομαι· Σοφ. ἀ. π. 25 κλωστήρισι χει-ρῶν δργάσας κατήσους οἰαίρα δεσμᾶ· 3) μ.τ. κ. ἐπὶ φώλων φωτῶν, βρέχων καθιστῶ τι κωπῶν, μα-λακῶν· Νικ. Ἀλεξ. 155 ἐνιβρόφωας ἀρμόνων δργ-άζων ἄλειψ ῥοδέω κ. ἐν τῷ μέσ. τ.· Ἰ.π. Γυν. 2, 206 φάλλα ἔρα . . ἐλαίψ δργάσασθαι, Ἀρχιπλ. 2, 407 ἔλαρ, Νικ. Ἐπιγρ. 652 καὶ τὰ μὲν ἀργάσιον καὶ εἰν ἐνὶ τούτῳ μέσας Ἀκίμφ. 3, 7 ἰάμφ. εἰκ. 1) 4) ἐν τῷ παθ. τ. ἐπὶ κηροῦ, τήκομαι, λείνω· Πλάτ. Θεαιτ. 194C ὅταν ὁ κηρὸς μετρίως ὄρωσασμένος ἢ μετ. διόρθ. ἐκ τοῦ Τιμ. Αεξ. κ. Σουίδ. ἀντι ἐργασμ. 1.

δργάνω ποι. ὀργίζω βλλ. ἡ, κάμνω τινὰ νὰ θυ-μωσι, εἰς ὀργὴν ἐμβάλλω, γιν. κινῶ εἰς πάθος· Σοφ. OT 335 καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σὺ γ' ὄρ-γάνωας· 2) ἀντίθ. ὀργίζομαι, κινεῖμαι εἰς πά-θος· αὐτ. Τρ. 552 ἄλλ' οὐ γὰρ, ὄσωπερ εἶπον, ὄρ-γάνωι καλὸν γυναικῶα νοῦν ἔχουσαν· || μ.τ. ὁστ. ὀργίζομαι ἐναντίον τινός· Εὐρ. Ἀлк. 1106 κρή, σοῦ γε μὴ μέλλοντος ὄργάνωειν ἔμοι.

δργανάκι (τό) δημ. ὄσοκορ. τοῦ ὄργανον βλλ. εἰδ. μηχανικὸν μουσικὸν ὄργανον, ἄ. ὄργανέπτον. **δργανάριος** (ὁ) γλωσσ. ὁ συριστής, ὁ φυσιάν, παίζων σούρηα.

δργάνη (ἡ) Ἐπιγρ. προσωμυρία τῆς Ἀθηνᾶς πρὸλ. Ἐργάνη· Ἐπιγρ. ὄμοσιον, Ἡσ. Φώτ.

δργανέτοιν (τό) (ἰταλ.) νεώτ. κ. δημ. μικρὸν ὄργανον, εἰδ. μουσικόν, αὐτόματον ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὄργανον, περιφερόμενον ὑπὸ πλανοδίου μουσικοῦ, ἄ. ὄργανάκι· 2) μ.τ. μειωτικῆς σημ. ἐπὶ παντός ἀτόμου ὀμιλοῦντος, γράφοντος, ἐνεργ-οῦντος κατ' ἐπίφασιν αὐτοῦθώως χάριν ἐτέρου ἐπὶ ἀμοιβῇ ἢ ἐπ' ἄλλω τιμῇ, ἄ. πωλημένος, ἀγορα-σμένος· τὰ ὄργανέτα τῆς ἀντιπολιτεσεως εἰ-χαν ἀφηνειώσει ἰσθὶ τῶν ἀντιπολιτεσεύων ἐφημε-ρίδων, -εἶναι ὄργανέτα τῆς φαιλοκρατίας.

δργανίδιον (τό) νεώτ. ὄσοκορ. τοῦ ὄργανον βλλ., μικρὸν ὄργανον· συχ. ἐν εἰδ. ζωολ. σημ. ἕκαστον τῶν διακεκριμένων μερῶν τοῦ σώματος τῶν μο-νοκυττάρων ὄργανισμῶν.

δργανίζω νεώτ. μ.τ. παθ. ὄρωκα ὄργανισμένος, ὄργατῶ βλλ.· Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 34 ὡς μικρὸς στολισκός τελείως ὄργανισμένως.

δργανικός-ἡ-ὄν (ὁ) ὄργανον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν χρήσει ὢν, ὁ χρησιμεύων ὡς ὄργανον, ἰδ. ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν καὶ μελῶν τοῦ σώματος· Ἀριστ. ΖΜ 646b, 26, αὐτ. ΖΓ 742b, 10· 2) ὁ ἐξ ὄργάνων ἀποτελούμενος, συσταμένος, συγκειμε-νός· αὐτ. ΗΝικ. 1110a, 16 λεκτόν τὰ μέρη πρώτων μὲν τὰ ὄργανικά, αὐτ. ΖΜ 661b, 29, αὐτ. ΖΓ 739b, 14 || νεώτ. ὁ ἐπιχειρητικὸς ὄργανα, ὁ ἐμβιος, ὁ ἐνόρ-γανος· ἢ ὄργανική ὄψη τῶν ζῶων καὶ φυτῶν· 3) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ζῶον ὄργανισμῶν, ὁ παρουσιάζων ἰδιότητα ὄργανι-σμοῦ εἰσακκομένου ἐν ζωῇ· Ζερβ. Μὀθ. Ζ 27 ἔμει-νε σάν ὄργανική θηραξὶ μακρῶς ζωῆς, - ὄργα-νικά σώματα· 4) ὄμ. νεώτ. ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν ὕψην τῶν ὄργάνων ἢ τὸν ὄργανισμῶν· ὄργα-νική νόσος ἢ προελθοῦσα ἐκ βλάβης ὄργάνου τινός καὶ οὐχ' ἐξ ἀλλῆς τινος διαταραχῆς (- λειτουρ-γία ἢ λειτουργία τῆς βρέφους τοῦ ὄργανισμοῦ) - ἀνάγκη ἵπδν ὃ, τι θεωρεῖται ἀναγκαῖον διὰ τὸν ὄργανισμῶν) - ἀλλοίωσις ἢ βλάβη ἱβλάθη, ἀλλοί-ωσις ὄργάνου τινός τοῦ ὄργανισμοῦ (- ὄργα-νισμῶν)· 5) νεώτ. νομ. ὁ ἀναγόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τοὺς θεμελιώδεις νόμους τῆς πολιτείας, εἰς τὸν συντα-γματικὸν χάρτην, ἐν γένει ἢ τὴν ὄργανισμῶν τοῦ κράτους· ὄργανικός νόμος ἰὸ καθορίζων τὰ τῆς ὄργανώσεως κρατικῆς τινος ὑπηρεσίας· || ὄρ-γανική θεσις ἢ ὄπὸ ὄργανικοῦ νόμου καθορίζο-μένη ἐν τιμὴ ὑπηρεσίας, ἀποδύρημα, ἄνευ τοῦ ὀλοίου δὲν δύναται νὰ λειτουργήσῃ κανονικῶς ὑπηρεσίας· 6) νεώτ. χημ. ὁ ἐξ ἐνώσεων ἄνθρακος συγκειμε-νός· ὄργανικὴ οὐσία ἰαὶ προερχομένη ἐκ ζῶων ἢ φυτῶν πινῶν, αἰ ἐξ ἐνώσεων τοῦ ἄνθρακος ἀ-ποτελούμεναι· || ὄργανικὴ χημεία τὸ μέρος τῆς χημείας τὸ ἐπέτατον τὰς ζωϊκάς, φυτικὰς καὶ ἐκ συνθέσεως χημικὰς οὐσίας, ὢν κύριον συστα-τικόν εἶναι ὁ ἄνθραξ, ἀντίθ. ἀνόργανος χημεία· 7) μ.τ. φιλοσ. ὁ συγκροτημένος εἰς σύνολον αὐτοτελής, οὐ τὰ μέρη σχετίζονται πρὸς τὸ ὅλον, ὡς τὰ ὄργανα τοῦ σώματος πρὸς τὸν ὄργανισμῶν· 88, ὁ λογικός συγκροτημένος, ὁ ἔλλογος, ὁ λο-γικός· Ἠλλ. Πορφ. 115, 17· 8) ὁ δι' ὄργάνων, διὰ πράξεως τελούμενος, γινόμενος ὄθ. ὁ πρακτικός, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸν λογικὸν ἰὸ κατὰ θεωρίαν, ὁ θεωρη-

τικός) : Πλούτ.Ήθ.657F, Ἐπιγρ. ἐπιπέτο ἀκροάσεις λογικὰς τε καὶ ὀργανικὰς || νεώτ. ὀργανική μουσική [ή δὲ] ὀργάνων ἐκτελούμενη, κτ.ἀντίθ. πρὸς τὴν φωνητικήν] 9) ὁ ἀνήκων εἰς τὰς λειτουργίας τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ : Ἀριστλ.Πολιτ. [259b,23 ἀρετὴ τῆς θαύλου παρὰ τὰς ὀργανικὰς καὶ διακονικὰς ἄλλη τιμητέρας τούτων] 10) μῦθ. ὁ δι' ὀργάνου κατασκευαζόμενος : Διόδ.Σ 17,43, Πλούτ.Μάρκ.14 πολλά ἐκ τῶν γραφομένων ἀναγκαίον εἰς ὀργανικὴν ἐξήνουν . . κατασκευὰς, Ὁ-υῦσάνορ.42,3' || τὸ θηλ. ὀργανική [τέχνη ὡς οὐσα, ἡ τέχνη τῆς δια χρήσεως ὀργάνων κατασκευῆς τινος : Πλούτ.Μάρκ.14 τὴν . . περιδύοιτον ὀργανικὴν ἤρξαντο . . κινεῖν οἱ περὶ Ἐθόξων' 11) τὸ ἀσ. ὀργανικός ὡς οὐσα, ὁ χειρουργικὸς βλλ. : Πλάτ. τῶν ὀργανικῶν οἱ διασημώταροι' 12) νεώτ. γραμμ. τὸ θηλ. ὀργανική [πτώσις] ὡς οὐσα, μία τῶν οὐκ ἐπί τῶσων τῆς ἰατρικῆς γλώσσης [ἔχουσα κατάληξιν -φι, θηλοῦσα κυρίως τὸ ὄργανον κ. γεν. τὸν τρόπον δι' οὗ ἐγίνετο τι' 13) τὸ οὐδ. κτ. συγκρ. βαθμ. ὡς ἑλίπρ. : Ἀριστλ.Ψυχ.433b,21 τὸ κινουὸν ὀργανικώτερον, Συμπλκ.Οὐρ.504,3.

ὀργανικῶς ἑλίπρ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὰ ὄργανα ἢ τὸν ὀργανισμόν, τὴν λειτουργίαν τῶν ὀργάνων : Ἀριστλ.Ηἠκ.1099b,28 [ἀγαθὰ σύνεργα καὶ χρήσιμα ὀργανικῶς - ὀργανικῶς ἡ πορεία τῆς νόσου εἶναι καλῆ' 2) μῦθ. δι' ὀργάνων : Ἀρχιμ.515,99' 3) γραμμ. ἀντί ὀργανικῆς πτώσεως : Ἀν.δ'αχμ.2,294,13 μετὰ τὴν αἰτιατικὴν τίθεται δοτικὴ ὀργανικῶς.

ὀργανισμὸς [ὁ] μῦθ. ὕποκορ. τοῦ ὄργανου βλλ.5] : Μελέανρ.ΑΠ 5,190 κύμων συμπλῆκον ὄργανιον' 2) κ. ἐπὶ τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος : Μάρκ.Αἰρ. 10,38 ὄργανια . . περιπελάσμενα.

ὀργανισμὸς [ὁ] [ὀργανίζω] νεώτ. κ. δημ. ὀργανική ὕψη ἡ σύνθεσις, ὄργανωσις' ὁδ. σύνολον σχετικῶν μερῶν ἴδιον καὶ αὐτοτελεῖς ἀποτελοῦν συγκρότημα, σύνολον ὀργάνων συναφῶν πρὸς ἄλληλα, δι' ὧν τελεῖται ἡ λειτουργία τῆς ζωῆς τῶν ἐνοργάνων ὄντων. ἔχειτε ἀδύνατον ὀργανισμόν, ἡ διδασκαλίας τοῦ ἐξαρτάται ἐκ τῆς ἀτοχῆς τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ, - ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός' 2) συνεκτ. τὸ ἐνοργάνον, τὸ ἐμβιον ὄν : μονοκύτταροι - θαλάσσιοι ὀργανισμοί [τὰ ἐν τῇ θαλάσσει βιοῦντα ζῶα καὶ φυτὰ] 3) μῦθ. τὸ σύνολον τῶν διατάξεων τῶν ρυθμιζουσῶν τὴν λειτουργίαν ἔργου ἢ ὑπηρεσίας τινός : ὀργανισμός τῆς Ἐκκλησίας - τοῦ Στρατοῦ - τῶν ὀπουργείων' 4) συγκροτημένη τὴν ὑπηρεσία πρὸς ἐπιτέλεσιν ἔργου τινός : αὐτόνομος κανικὸς ὀργανισμὸς [αὐτοτελεῖς συγκροτημένη ὑπηρεσία πρὸς προστασίαν τοῦ καινοῦ], - αὐτόνομος σταθμικὸς ὀργανισμός - λιμενικὸς ὀργανισμός.

ὀργανιστής [ὁ] μῦθ. κ. νεώτ. μηχανικός ὑδραυλικῆς δεξαμενῆς : Πλάτ. 2) ὁ παίζων μουσικόν ὄργανον, ὀργανοποιός : Οὐλυμπ.δ. Ἄλκ.202C' || νεώτ. εἰδ. μουσικός παίζων ἐκκλησιαστικόν ὄργανον, ὁ ὀργανοκρούστης' 3) νεώτ. ζωολ. ὄργανος πτηνῶν ἐκ τῶν ταυγαριδῶν.

ὀργανιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὀργανιστικός βλλ. **ὀργάνιστρον** [τὸ] νεώτ. ἔχουσαν μουσικόν ὄργανον τοῦ μεσαιωνοῦ, ὁ. βιβλίου.

ὀργανιστής [ὁ] πῆλ. μηχανουργός.

ὀργανογένεια [ἡ] νεώτ. βιολ. κ. ὀργανογένεσις -εως ἄρχικὴ καταβολή, γένεσις καὶ διάπλασις τῶν διαφόρων ὀργάνων ζωῶν ἢ φυτῶν.

ὀργανογενετικός-ή-όν νεώτ. βιολ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀργανογένειαν ἢ τὴν ὀργανογένεσιν.

ὀργανογενής-οὐς-ές νεώτ. ὀρυκτολ. ἐπὶ ἱζηματογενῶν πετρωμάτων, ὁ προερχόμενος ἐξ ὀργανικῶν ὄντων ἢτοι φυτῶν ἢ ζωῶν.

ὀργανογονος-ον νεώτ. ἐπὶ τῶν χημ. στοιχείων ἀνθρακός, ὑδρογόνου, οὕρου καὶ ἀζώτου, ὁ παράγων ὀργανικῶν ἐνώσεων.

ὀργανογραφία [ἡ] νεώτ. περιγραφή τῶν ὀργάνων ζωῶν ἢ φυτῶν, ὁ ὀργανολογία.

ὀργανογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀργανογραφίαν, ὁ ὀργανολογικός.

ὀργανογραφικός [ὁ] νεώτ. ἱατρ. μέθοδος προσδιορισμοῦ τῆς περιμέτρου τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων τοῦ σώματος διὰ γραμμῶν χαρασσόμενων ἐπὶ τοῦ δέρματος συμφωρῶσις πρὸς τὰς ἐκ τῆς ἐπικρούσεως καὶ ἀκροάσεως ὑποειδέεις.

ὀργανογράφος [ὁ] νεώτ. ὁ εἰς τὴν ὀργανογραφίαν ἀσχολούμενος, ὁ ὀργανολόγος.

ὀργανοδυναμική [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἀσπυδὴ καὶ περιγραφή τῆς λειτουργίας καὶ δυναμικότητος τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος.

ὀργανοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ πρὸς ὄργανον ὁμοιάων || ὁ ἔχων σχῆμα, σύνθεσις, χαρακτηριστικὰ ὀργανικῶν ὄντων.

ὀργανοθεραπεία [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ὀδοθεραπεία.

ὀργανοθεσία [ἡ] μῦθ. ἡ τοποθέτησις τῶν ὀργάνων βλλ.14] : Βέττ.Βόλ.150,23 κανονικαὶ ὄργ-

ὀργανοθετώ-έω μῦθ. τοποθετῶ, τακτοποιῶ, θέτω εἰς τὸ ὄργανον βλλ.14]' ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Βέττ.Βόλ.295,24.

ὀργανοκροστής [ὁ] νεώτ. ὀργανιστῆς βλλ.21.

ὀργανοληπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὑπὸ αἰσθητηρίου ὄργάνου ἢ γεν. ὑπὸ τῶν αἰσθητηρίων λαμβανόμενος ὁδ. ὁ προκαλὼν εἰς τὴν αἰσθητήρια ὄργανα ἐρεθισμὸν.

ὀργανολογία [ἡ] νεώτ. ἁ. ὀργανογραφία βλλ.

ὀργανολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὀργανογραφικός βλλ.

ὀργανολογός [ὁ] νεώτ. ὁ ὀργανογράφος βλλ. **ὀργανομεταλλικός-ή-όν** νεώτ. ἐπὶ χημικῶν ἐνώσεων, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ὀργανικῶν ριζῶν μετὰ μετάλλου, ὁ μεταλλογενής.

ὀργανοί [τὸ] [ἔργον, ἔργω] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. πᾶν φυσικὸν ἢ τεχνητὸν μέσον χρησιμοῦν πρὸς παραγωγήν ἔργου τινός, ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐργαζόμεθα ἢ κατασκευαζόμεν τι, ὁμο. σύνεργο : Σοφ.Τρ.905 κλάς δ' ὀργάνων ὄπου φασίμεν, οἷς ἐχρήτο δειλαία πάρος, Εὐρ.Βάκχ.1208, αὐτ.Ήν 1030, Πλάτ.Πολ.374D καὶ ἀσπίδα μὲν λαδῶν ἢ τὴν ἄλλο τῶν πολεμικῶν ὄπλων καὶ ὄργανον, αὐτ.Νόμ.956A, αὐτ.Πολιτ.298D τὰ ναυτικὰ ὄργανα ἰτὰ ἐξάρτια, τὰ ὄργανα, αὐτ.Πολ.370D ὄργανα, ὅσα περὶ κερυρίων, Κτησ.ἀπ.81, Αἰσχ.κλ.159' || φρ. ὄργανα χρόνων ἢ χρόνου ὁ ἀστέρες : Πλάτ.Τίμ. 41B, αὐτ.42D τοὺς δ' εἰς τὰλλα ὅσα ὄργανα χρόνων' 2) κ. νεώτ. μέτρον ἴδιον ἐνοργάνου σώματος, ζωῶν ἢ φυτῶν ἐπιτελοῦν ἴδιαν λειτουργίαν, ἀναγκαῖον διὰ τὴν ζωὴν : Ἀριστλ.ΖΜ 642a,11, αὐτ.645b,14, αὐτ.ΖΓ 716a,24, Φιλῶδ.Μουσ.71, αὐτ.76κ, Γαλ.10,47' || τὰ πορευτικὰ ὄργανα τὰ ὄργανα, δι' ὧν πορεύεται, κινεῖται τὰ σώμα : Ἀριστλ.ΖΓ 732a,28' || ὄργανα πρὸς ἐργασίαν τῆς τροφῆς τὸ πεπτικόν σύστημα : αὐτ.788b,24' || τὸ ὄργανον τὸ περὶ τὴν ἀναπνοήν, νεώτ. ἀναπνευστικὰ ὄργανα [τὸ ἀναπνευστικόν σύστημα] : αὐτ.ΖΜ 664a,29' || τὰ πρὸς ὀξείαν ὄργανα, νεώτ. ὄργανα, τὰ δι' ὧν ἐπιτελεῖται ἡ ἀναπαραγωγή : αὐτ.Ζ1 500a,15 περὶ τὰ ὄργανα τὸ χρέσιμα πρὸς τὴν ὀξείαν' || ὄργανον ὄργάνων ἢ πρὸ ὀργάνων ἢ χεῖρ : αὐτ.Ψυχ.432a,2, αὐτ.ΖΜ 687a,21' 3) εἰδ. αἰσθητήριον, τὸ μέσον δι' οὗ ἀντικαθίσταται τις : Πλάτ.508B τὰ περὶ τὰς αἰσθησίας ὄργανα, αὐτ.518C τὸ ὄργανον, ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος αὐτ. Φαῖδρ.250b' δι' ἀμυδρῶν ὀργάνων θεασθαι τις, Ἰππ.Καρ' 11,6,7' 4) χειρουργικόν ἐργαλεῖον τῆς ἱατρικῆς || ἱατρ.2, Ξεν.ΚΠ 5,3,47' ὁ ἱατρός δε οἷδε

καί τῶν δργάνων καί τῶν φαρμάκων, οἷς χρεῖται, πάντων τὰ δνόματα, Πλάτ. Πολιτ. 298C. 5) κ. μεν. κ. νεώτ., δημ. κτ. πληθ. τ' δργανα πάν εἶδος τῆς κινητῆς κατασκευάσεως, δι' οὗ ἐκτελεῖται μουσική ἢ σύνθεσις ἢ συνοδεύεται ἄσμα: Σικων. 31, Αλοχ. ἀπ. 57, 1 (ἐσφ. ἀνάγν.), Πλάτ. Συμπ. 215C ὁ μὲν Ἰλαρασίαι δι' δργάνων ἐκλείει ἀνθρώπους αὐτ. Πλατ. 268B, αὐτ. Πολ. 399C, Φιλ. Δ. Μουα. 98K μετ' ὧδης καί πινων δργάνων, Ἀθην. 4, 183F τριγώνων καλοῦμενον δργάνων, Θεοφάν. Ὀμ. 4 ἐξήλθεν ἡ βασιλισσα Εἰρήνη... ἐπιφερομένη δργανα καί μουσικά, Γρου. Σκ. Τερρ. 89, 5 θρηνοῦντε τὰ δργανα βραχνά' || μσκ. κ. μτφ.: Μηγαί. 14 'Εσπερ. δργανων κρουόμενον τας θετικας ἐπινοίας χρησιμότητας' || νεώτ. μεγάλη τεχνητὴ συσκευή μετ' αὐλῶν καί κλήκτρων ἐν χρῆσει ἐν τοῖς ναοῖς τῆς Δύσεως διὰ τὴν ἐνδύναμον μουσικῆς τῆς λατρείας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. 6) ὁμ. νεώτ. μτφ. ἡ φωνὴ τοῦ αἰθοῦ ἢ φάτονος: ἔχει λαμπρὸν δργανον 7) ὁμ. νεώτ. μηχανήμα ἢ σκεῦος, δι' οὗ ἐκτελοῦνται περὶ τὰς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἢ παρατηρήσεις: τὸ τηλεσκόπιον εἶναι τὸ κύριον δργανον τῆς ἀστρονομίας. 8) νεώτ. ὅλον ἢ βλλ.: Κάλδ. Q3. 2, 2, 1 τὴν λάμπην τῶν δργάνων ἀρειμύμενον ἴδω. 9) τὸ πρὸς ἐπεξεργασίαν ὀλικῶν: Πλάτ. Νόμ. 478D δργανον ἐν δρεσι ἢ ζυκίαι' 10) πᾶν τὸ παραχθέν ἢ ποιηθέν ἔργον, προϊόν: Σοφ. ἀπ. 398, 5 ξουθοῦ μέλισσας κηρόπλαστον δργανον ἰστί τοῦ μέλιτος, Εὐρ. Φοῖν. 115 λαίνοισιν Ἀμφιον δργανῶν ἐπιπλάνων τῶν θεῶν 11) μετῶν. πρόσπονον χρῆσιμοποιοῦμενον ὡς μέσον πρὸς ἐπιτέλεσιν τίνος: Σοφ. Α1. 380 ἀπάντων ἀεὶ κακῶν δργανον' || νεώτ. τὸ πρόσπονον, δι' οὗ πραγματοποιοῦνται τὸ νοθεύμενον: τοῦ ἐχρησισμεῦ ὡς δργανον ἐκδικήσεως - δργανον ἠδωθῆς (ἢ γυνὴ) καί ἰδ., ἡ ἐμπορευομένη τὸν ἔρωτα: || εἶναι δργανον τῆς Ἀγγλίας ἰσοσστηριζεῖ τὰ συμφέροντα αὐτῆς ἐν τῇ ἰδίᾳ τῶν πατριῶν. - εἶναι δργανον τῆς γυναικὸς τῶ ἰαγεται καί φέρεται ὅτι αὐτῆς στερούμενος αὐτοβουλίας' || μίσθονα δργανα άτομα χρῆσιμοποιοῦμενα ἐπὶ πλημῶν εἰς ἐξυπηρέτησιν ἔργου ἢ ἰδέας τίνος. || ὁμ. νεώτ. πᾶν ὅτι χρῆσιμαὶ ὡς μέσον πρὸς ἐπιτέλεσιν πράξεως τίνος: τὸ ββλῖον εἶναι δργανον τῆς σκέψεως. - ἡ ἐφημερίς εἶναι δργανον τῶν λαϊκῶν μεζῶν. 12) ὁμ. νεώτ. κ. δημ. πρόσωπον ἀποτελοῦν μέλος δργανώσεως, δι' οὗ ἐνεργεῖται ὠριμένη ὑπηρεσία δημοσίας τάξεως: τὰ δργανα τοῦ νόμου εἶναι ὁ δικαστὴς καί ὁ χωροφύλαξ. - τὰ δργανα τῆς τάξεως [οἱ δισυνομικῆ] - τῆς δικαιοσύνης [οἱ δικασταί]. 13) μτφ. ἐπὶ τῆς λογικῆς, ὡς ἀποτελοῦσας δργανον τῆς φιλοσοφίας: Ἀλέξ. Ἀφρ. Τη. 74, 29 ἡ λογικὴ πραγματεία δργάνου χῶρον ἔχει ἐν φιλοσοφίᾳ, Σχολ. Διον. Ὀρ. 161E πᾶσα τεχνικὴ διδασκαλία ὑπὸ τὸ λογικὸν δργανον ἀνάγεται' || τίλος γενικῆς συλλογῆς τῶν λογικῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοῦ, περιλαμβανομένη τῆς κατηγορίας, τὸ ἀναλυτικὰ, τὰ τοπικὰ μετὰ τὸ σοφιστικὸν ἔλεγχον. || νεώτ. δργανον νέον ὄνομασι τῆς μεθοδολογίας τοῦ βθάνων. || δργανον ὄνομασι ἂν ὁ Καντίου τοῦ συνόλου τῶν ἀρχῶν, αἰτινὲς πορίζουσι καθαρὰς ἐκ τῶν προτέρων γνώσεις. 14) μτφ. μέσον ἢ πᾶσι ὄνομασίου: Βέττ. Βάλ. 20, 12 ἐπιόδον εἰς τὸ προκείμενον δργανον' 15) μτφ. δργανον ὄχλοῦσιν τὸ φυτὸν ἠρώγγιον βλλ.: Ψ. Δισκ. 3, 21.

δργανοπάθεια (ἡ) νεώτ. Ιατρ. πάθησις δργάνου τίνος τοῦ σώματος.
δργανοπαίκτης (ἰ) νεώτ. ὁ παίζων μουσικῶς τὸ δργανον καί ἰδ. ὁ κλανόδιος μουσικὸς ὁ περιφέρων τὸ δργανέττον.

δργανοπαράσιτον (τὸ) νεώτ. παθογόνον πρῶτόζων ζῶν ἐν κοιλότητι δργάνου τίνος.
δργανοπήκτηρ-ορος (ἰ) ἡ) μτφ. δργανοποιὸς βλλ.: Μαν. 4, 439.

δργανοπασιτίλα (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ διὰ μεθοδικῆς καί καταλλήλου ἀσκήσεως ἀνάπτυξις δργάνου τίνος τοῦ σώματος, ἡ μετάπλασις τοῦ σχήματος αὐτοῦ ἢ καὶ ἀνάπλασις ἀτροφικοῦ.

δργανοπλαστικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ συντελὸν εἰς διαπλάσιν ἢ ἀνάπλασιν ἢ ἀνάπτυξιν τῶν δργάνων.

δργανοποιεῖον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον ἢ κατάστημα τοῦ δργανοποιοῦ βλλ. κατάστημα ἔνθα κατασκευάζονται μουσικὰ δργανα.

δργανοποιητικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἰκανὸς ἢ κατόλληλος εἰς τὴν κατασκευὴν δργάνων || δργανοπλαστικὸς βλλ.

δργανοποιός (ἡ) κ. νεώτ. κατασκευὴ δργάνων, ἐργαλεῖον ἢ μηχανὸν: Τιμ. Λοκρ. 101E, Φιλ. 1, 29, αὐτ. 2, 94 γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνὴ δργανοποιία' || κατασκευὴ εἰδους τίνος πολεμικῶν συσκευῶν ἢ μηχανημάτων: Ἡλιόδ. π. Ὀρειδ. 44, 23, 43, αὐτ. 49, 20, 8, αὐτ. 49, 22, 15. 2) μτφ. κατασκευὴ, σχηματισμὸς ἀνατομικοῦ τίνος δργάνου: Πορφ. Ἐμρ. 13, 4. 3) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ δργανοποιοῦ βλλ. κατασκευὴ μουσικῶν δργάνων.

δργανοποιικός-ἡ-όν μτφ. ὁ κατόλληλος εἰς τὴν κατασκευὴν δργάνων ἢ ἐργαλεῖον, ἰδ. πολεμικῶν μηχανῶν, ἐν χρ. μ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. δργανοποικὰ ὡς οὐσα. κατασκευὴ, βιομηχανία πολεμικῶν μηχανημάτων: Φιλ. Μιχ. Βελον. 49, 6.

δργανοποιός (ἰ) μτφ. κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων δργανα ἢ μηχανὰς: Διόδ. ΣΙ. 7, 43, Πτολ. Τερτ. 180, Ἐπιγρ. 2) νεώτ. ὁ κατασκευαστὴς μουσικῶν δργάνων.

δργανοποιῶ-ῶ μετφ. ἐφοδιαζῶ δι' δργάνων: Συριαν. Μεταφ. 186, 10.

δργάνος-ἡ-όν ποι. ὁ ἐργαζόμενος, ὁ καταγεραζόμενος, ὁ πλάττων, ὁ κατασκευάζων τ: Εὐρ. Ἀνδρ. 1014 τίνος ἐνέκ' ἄτιμον δργάνων χερα τεκτοσύνας Ἐνυαλίω, προσθέντες τάλανον... μεθεῖτε Τροίαν; 2) τὸ θηλ. ὡς κύρ. ὄν. βλλ.

δργανοποιικός (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ὁ καθορισμὸς, προσδιορισμὸς τῆς καταστάσεως τῶν ἐσωτερικῶν δργάνων τοῦ σώματος τῆ χρῆσις διαφόρων μέσων. 2) ἡ ἐκ τῆς ἐρεύνης τῶν δργάνων διάγνωσις τῆς νοστροπίας τοῦ αὐτοῦ.

δργανοσκοπικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δργανοσκοπίαν βλλ. || ἐπιγρ. -ῶς.

δργανοστακτικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δργανοσταξίαν βλλ.

δργανοσταξία (ἡ) νεώτ. Βιολ. κατάταξις τῶν διαφόρων ζῶων καί φυτῶν συμφωνῶς πρὸς τὰ δργανα ἢ τὴν φῶσιν τοῦ δργανισμοῦ αὐτῶν.

δργανοφυσιολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς φυσιολογίας διερευνῶν τὰς φυσιολογικὰς λειτουργίας τῶν διαφόρων ὀργάνων ζῶων καί φυτῶν.

δργανοφυσιολογικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δργανοφυσιολογίαν.

δργαντίνα (ἡ) δημ. κ. δργαντίνα λεπτὸν καὶ διαφανὲς βαμβάσκρον ὄφθασμα κατὰ ποσῖτοισι προσεγγίζον τὴν μουσελίαν.

δργανῶ-ῶ μτφ. κ. νεώτ., δημ. δργανῶνῶν, ἀφρ. ὠργάνωσα, παθ. δργανῶμαι, δημ. ὠργάνωμαι, παρ. ὠργανῶμην, παθ. ἀφρ. ὠργανῶσθην, δημ. ὠργανῶσθικα, ἀπαρφ. παθ. παρακ. ὠργανῶσθαι, μτφ. ὠργανῶμενος, ἐφοδιάζω διὰ τῶν ἀναγκαίων μέσων καὶ δργάνων τ, παρέχω, δίδω δργάνων ἐπὶ τ: Διόφ. Ἀριθμ. 1 δργανῶσαι τὴν μέθοδον' || ἰδ. ἐν τῷ μεσ. κ. παθ. τ. λαμβάνω, ἐφοδιάζομαι διὰ τῶν ἀναγκαίων μέσων καὶ δργάνων, ὄφθασμα τὴν ἀναγκαίαν δργάνωσιν: Σεξτ. Τερμ. Μαβ. 7, 126 αἰσθῆσαι καὶ λόγῳ δοκεῖ

ὄργανῶσθαι ὁ ἀνθρώπος πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας γνώσιν, Πορφ. Ἀποχ.3,8. 2) Ἐπιγρ. κατασκευάζω. 3) νεώτ. τακτοποιῶ τὰ συστατικὰ μέρη μιᾶς ὄργανώσεως οὕτως, ὥστε νὰ λειτουργῶσιν ὁργανικῶς καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὅλον, συστηματικῶν, διοργανῶν· ὄργανῶν τὸν στρατὸν· ὄργανῶσα τὴν ἀεροπορίαν· συλλαβητήριον· τὰ δικαστήρια· τὴν παραγωγήν. 4) ρησάτ. π. ὄργανῶσαι, ὄργανῶτης, ὄργανῶστρια.

ὄργανωνυμία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ κατάλληλων ὄρων ὀνομασία τῶν ὄργάνων τοῦ σώματος.

ὄργανωμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄργανωνυμίαν βλ.λ.

ὄργανώσιμος ον νεώτ. ὁ δυνατόν νὰ υποστῇ ὄργανῶσις, ὁ δεκτικὸς ὄργανώσεως.

ὄργανῶσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ. ὄργανῶσις, ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὄργανῶ βλ.λ. ἡ τῶν ἀναγκαίων ὄργάνων προῆβεια, ἡ μετὰ ἀσκοπὴ διευθέτησις, κατάλληλος διάταξις καὶ καταρτισμὸς τῶν μερῶν συνόλου πινὸς πρὸς εὐρύθμωτον, κανονικὴν καὶ ἀποτελεσματικὴν λειτουργίαν· Πορφ. Ἀποχ.3,7, ὄργανῶσις τοῦ στρατοῦ· τῆς διοικήσεως· τὸν συλλόγου· τῆς παραγωγῆς· συλλαβητηρίου. 2) νεώτ. ἡ κατάσταση τοῦ ὄργανωμένου ὄντος ἡ συστήματος. 3) ὁμ. νεώτ. συνεκτ. αὐτὸ τοιοῦτὸ τὸ ὄργανωμένον ὅλον, σύνολον· τῆς ἐορτῆς μετέχων καὶ ὄντων αἱ ὄργανῶσεις τῆς πόλεως, ἡ φιλανθρωπικὴ ὄργανῶσις.

ὄργανῶσις (ἰ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. ὄργανῶστρια, ὁ ὄργανῶν τι, ὁ εἰς ὃν ἔχει ἀνατεθῆ ἡ ὄργάνωσις ὑπηρεσίας πινὸς ἢ ἔργου, ἢ διοργανῶτης· εἰς ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα ἀνεδείχθη τὸ τελείος ὄργανῶτης τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, - αἱ ἄλλοι ὄργανῶται τοῦ στρατοῦ.

ὄργανῶτικὸς-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄργανῶσις, ὁ κατάλληλος, ὁ ἰκανὸς νὰ ὄργανῶσῃ τι· ὄργανῶτικὸς ἀνθρώπος, ὄργανῶτικὸν πνεῦμα· μιανό. 2) ἐπίγρ.-ὤς.

ὄργας-ἄδος (ἡ) ἐν γλῶσσῃ γλῶσσῃ ἡ εὐχερῶς ἀρτοτροιμῆνι, καλῶς ἀρδοσυμένη, ὀδ. εὐφορος, ἀγχιος, λιπαρὸς καὶ ἀκαπτος ἄγρος, λειμῶν, τόπος δασώδης καὶ μετὰ καλλιερησίμων γαιῶν· Ἑλλάδ. ἐόργας μὲν κοινὰς πᾶσα ἡ γλῶσσῃ ἐπιτηδεῖα πρὸς καρπὸν γονάς· Εὐρ.Βάκχ.340, αὐτ.445 φροῦδαί γ' ἐκείναι λελυμέναί πρὸς ὄργαδος ακριτῶν θρόμω ἀνακαλοῦμαι βεῶν, αὐτ.Ἠλλ.162, Ξεν.Κυν.92 κατασκευάσθαι δὲ πρότερον προελθόντα εἰς τὰς ὄργαδας, Ἀγαθ.ΑΠ.641, Ὑμν.Ἰσ. ἐν Νοτ.Ιστ.4,212 ὑπ' ὄργατὰ τὸν ἄχροντος. 2) μέρος γῆς εὐφορὸν καὶ καρποφόρον ἀπεριφόμενον εἰς τοῦς θεοῦς, περιλαμβανὸν δὲ λειμῶνας, ἄγρους καὶ ἄλλοι, πρὸλ. τέμενος, ἐδ. ὄργας ἡ ἱερὰ ὄργα χώρας τοιοῦτος μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Μεγάρων ἀπεριφόμενος εἰς τὴν Δήμητρα καὶ Περσεφῶνι πρὸλ. Ἑλλάδ. εἰδία δὲ ὄργαδα ἐκάλουν αἱ Ἀθηναῖοι τὴν ταιν θεαίν ἀνεμνήν τῆς Ἀττικῆς μετὰξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος· Δημ.175 οἶον ἂ πρὸς τοῦς καταρτοῦς Μεγαρέας ἐφημῆσαι ὀστεμῶνόμενος τὴν ὄργαδα, ἐξείναι, Καλλ.ἀν.35Ρ, Πλάτ.Περ.30, Παιου.3,4,2 ἄλλα τὴ ἐδῶσαε τῆς χώρας καὶ τῆς καλυμμένης ὄργαδος βεῶν τὴ τῶν ἐν ἔλευσιν ἱερῶν. 2) μν. ἐν μτγ. κρ. ὡς ἐπίθ. ἐπὶ γυναικῶν εἰς ἡμίαν γαμοῦ οὐδὼν καὶ πρὸς γοητὴν ἐπιτηδεῶν· Νίκ.Χων.Χρον.252 θυγατέρες εἰς λέχος ὄργαδες.

ὄργανῶσις (ἰ) (ὀργάζω) σχόλ. κ. νεώτ. μαλαγμός, φέρσις· Σχόλ.Ἰνν.Χυμ.3. 2) νεώτ. τὸ ὄργαν βλ.λ., σφραγίς, σφραγὶς καὶ ἀκατάσχετος φυσιολογικὴ διεργασία, ἰδ. τῆς γενετήσιου ὀργῆς. 2) ὁ καθ' ὄρισμένον ἐποχὸς τὸ ἐτους ἐκδηλούμενος γενετήσιος ἐρεθισμὸς τῶν ζώων. 2) κ.

ἐπὶ τῆς φύσεως· ὄργασμός τῆς φύσεως (ἐπὶ τῆς ἐνταπεινῆς γονιμοποιητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως τῆς παρατροπυμένης κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀνοξείας). 3) ὁμ. νεώτ. ἐν μτγ. κρ. ζωηρὰ καὶ ἀκατάσχετος ὄργη, προσηγορικῆς, τάσις πρὸς δράσιν, σίτησις ἐργασία· πολεμικός- ἐκπαιδευτικός- βιομηχανικός ὄργασμός.

ὄργαστήριον (τό) μτγν. τόπος, ἐνθα ἐτελοῦντο ὄργια βλ.λ.· Νίκ. Ἀλεξ.8 ἤχλ τὴ ῥεῖσις Λοδρίνας θαλαμῆ τε καὶ ὄργαστήριον Ἄττω.

ὄργεῶν-ῶνος (ἰ), νομ. τ. ὀργεῖῶν (Ἄντιμ. Ἐλεγ.ἀν.2, Ἐρμυσίν.7,191, οἰου. πλθθ. κ. ὄργεῶνας (Ἐπιγρ.) κ. θηλ. ὄργεῶναι (Ἰσάι, ἄρα, γενικ. πλθθ. ὄργεῶναι (Ἰσά.ἀν.1128 πιδ. ἐσφ. ἀν.300 τὸ ὄργεῶναι, αἰτ. πλθθ. ὄργηῶνας κ. ὄργηῶνας (Ἰγμ. Ἀπόλλ.389), ἔκαστος τὸν ἐξ ἐκαστοῦ δῆμον ἐν Ἀθήναις ἐκλεγόμενον πολῶν, ὅστις καθ' ὄρισμένους καιροὺς ὄφειλε νὰ τελεῖ ἰδιαιτέρως πινὰς θυσίας ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ συμφυλιετῶν ἢ συμφορῶτων καὶ συνδημοτῶν πρὸλ. ρωμα. ἐπίτ. Πολυδ.β.111 ἐπὶ δὲ καὶ αἱ συννεργῶναι συμπυλιεταί, ἵνα προσφέρωσι θυσίαν τῷ ἡρώτ. ἄνθ. ἐκολούτων ὄργεῶνας· Ἰσάι, 214, αὐτ.λέ μάρτυρας ποιῶν τοὺς φερόταρος, τοὺς ὄργεῶνας καὶ τοὺς δημότας, Φιλῶ.χ.Σουδῶ. τοὺς τὸ φερόταρος ἐπανάγκης δέγεσθαι καὶ τοὺς ὄργεῶνας καὶ τοὺς ὀμογάλακτας οὖς γεννίτας καλοῦμεν. 2) γεν. π. ποιητ. ὁ τελῶν τὸ ὄργια, ἦτοι τὰ ἱερὰ μυστήρια καὶ νόμια, ἱερεῦς, πρὸλ. Ἰσά. ἐόργεῶν, ἱερέας· Αἰσχ.ἀν.144.

ὄργεῶνικός-ή-όν μτγν. κ. μν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς ὄργεῶνας βλ.λ., ὁ τῶν ὄργεῶνων· Ἀθῆν.5,186δ δεῖπνον ὄργεῶνικῶν ἰεστίσις, εὐχαιὰ τῶν ὄργεῶνων, Ἐπιγρ. ὄργεῶνικῆ ἀσύνδοχος ἰσυνέλευσις, σίνδοξις τῶν ὄργεῶνων, αὐτ. τὸ γραμματικῶν τὸ ὄργεῶνικόν, ΑΒ 240 θῆματα ὄργεῶνικὰ (αἱ γυναῖκες τῶν ὄργεῶνων θυσίαι αἱ τελοῦμαι πρὸς τὴν θεοῦ ἢ ἡρώδους πινος, Φωτ.

ὄργη (ἡ) κ. μν., νεώτ. κ. δημ. ἡ λ. δὲν ἀπαντᾷ π. Ὀμ. ἀπαξ δὲ π. Ἡσίοδ., ἀσυντ.πλυρ. ποιητ. ὡς κ. ἐν τῇ λη. κ. ἀττ. πεζ. 1) ἐσωτερικὴ τῆς κινήσεως, ἐρεσις, ψυχικὴ τῆς ἀττ. τῆς διὰθεσις καὶ ὀργῆ, ὀδ. ποιήτης τῆς ψυχῆς, διὰθεσις, ἄθος χαρακτικῶν, κρίσις, ἰδιοσυγκρασία· Ἡσίοδ., Ἐργ.304 κηφῆνεται κοθούριος εἰκελας ὄργην, Ἐθον.98, αὐτ.214, αὐτ.964, Σιμων.7,11 ὄργην ἄλλοτ' ἄλλοῖσιν ἔχει, Πίνδ.Π.934 ἔτραπε μελιχότος ὄργα παρφόμενον τοῦτον λόγον, Ἡρ.δ.128 διεκπερῶν αὐτῶν τῆς τὴ ἀνδραγαθίης καὶ τῆς ὄργης, Αἰσχ.Πρ.80 τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδῆν, ὄργης τὴ τραχύτητα μὴ ἠήλησθε μοι, αὐτ.192, αὐτ.1κ.187, αὐτ.380 ὄργης νοσοῦσι εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι, Ὀουκ.1,140, αὐτ.130. 2) συχνοτ. ἡ λ. ἐν τῇ σμ. ταῦτη κτ. πλθθ.· Ὑμν.Δήμ.205, Πίνδ.14(5),34, αὐτ.Π.2,77 ὄργατι ἀλαμῆκων ἱκελοῖ, Αἰσχ. Ἰκ.763 κνωδάλων ἔχοντες ὄργα, Σοφ.Ἀντ.355 ἀνεμένον φρόνημα καὶ δατυνόμενος ὄργας ἐδιδάξαστο (αἱ πρὸς κοινωνίαν διὰθεσις, ἡ ἐρεσις πρὸς κοινωνικὸν βίον, Εὐρ.Τρω.53, Ὀουκ.3,82 ὁ πόλεμος πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὄργας τῶν πολλῶν ὀμοῖοι, Πλάτ.Πολ.493δ. 2) πρ. ἐπιφέρω ὄργας τινι προσορμίζω τὴν διὰθεσίαν μου εἰς τὴν διὰθεσιν ἑτέρου· Ὀουκ.Β,83. 2) κ. μν., νεώτ. κ. δημ. σφοδρὰ δυσάρετος ψυχικὴ διεργασία ἐκδηλούμενη συνήθως διὰ παραφορὰς, πάθος, ὀργή πρὸς πρῆφραν ἡ ἐκδίκισιν πρὸς προσβολὴν, ἤμραν, ἀνάτην κτ., θυμὸς· Ἐθον.1123 οὐδὲν.. ὄργης ἀδικωτερον, ἢ τὸν ἔχοντα ηἰμαῖος θυμὸν δεῖλὰ χαριζόμεν, Ἡρ.δ.85 αἱ νῦν ὄργη χροῦμενος ἔγνωσαν οὐτὼ Σπαρτίηται, αὐτ.3,25, Σοφ.ΟΤ.1241 ὄπως γὰρ ὄργη χρωμένη παρῆλθ' ἔσω θυρώνος, Δημ.Ἐπιστ.1470 καὶ οὐκ ὀκνημίη τὴ πρὸς ἀπαντας τοῖς ἐν ταῖς αἰτίαις ὄργη περιπέτωκα, ΚΔ Ματθ.3,7 τὴ ὑπέδειξεν θυμὸν θυγῆν ἀπὸ τῆς

μελλούσης δρῆγης. Μωρατ.1.146 ὄν ὁ ἀρχιλο-
στῆς διεμέλειεν ἐν τῇ λατορικῇ ὄργῳ τῷ, Ζερβ.
Μοθ.2.155 καὶ μάλατα ἐφοβήθησαν τὴν ὄργην
τοῦ κόσμου" || μτ. γενικ. ἄντικπε. ὄργη τινος
ὄργη, θυμὸς ἐναντίον τινός· Σοφ.Φιλ.1309 κοκ
ἐστὶ θυμὸς ὄργην ἔχεις ἐν οὐδὲ μόνον εἰς ἐμέ,
Λυσ.1220" || κ. μτ. γενικ. τῆς αἰτίας· Πλούτ.Θσμ.
9 ὄργη τῆς προσοίας εἶχε τοὺς Ἀθηναίους
|| φρ. ὄργην ἔχω τινὶ ἢ πρὸς τινά εἶμαι ὄργι-
σμένος ἐναντίον τινός· Ἀριστφ.Εἰρ.659 ὄργην
γὰρ αὐτοῖς ὦν ἔπαθε πολλὴν ἔχει" ὄμ. δι' ὄρ-
γῆς ἔχω τινά· Θουκ.5.46 ὄμ. ἐν ὄργῃ ἔχω ἢ
ποιοῦμαι τινά· αὐτ.2.65, Δημ.14" || ὄμ. τίθεμαι
τὴν ὄργην ὄργίζομαι διὰ τι· αὐτ.2.73 οὐ τίθεται
ταῦτα παρ' ὑμῖν εἶς ἢ ἢν προσέειπε ὄργην"
|| εἰς ὄργην πῖπτε ἐξοργίζομαι, παροργίζομαι,
θυμοῦμαι, θυμῶνά· Εὐρ. Ὀρ.696 ὅταν γὰρ ἡδὲ
δῆμος εἰς ὄργην πεσὼν ὅμοιον ὥστε πῶρ κατα-
σθέναι λάθρον" || ὄργη χάριν δίδωμι ὑποχωρῶ,
παραίτομαι τῆς ἐκδικήσεως ἐπὶ γενομένη μοι
βλάβῃ ἢ προσβολῇ, δίωμ τόπο στὴν ὄργη" || ἀνί-
κη τῆς ὄργης ἢ ὄργην χαλῶ μετριάζω τὴν ὄργην,
τὸν θυμὸν μου, ἡρεμῶ· Ἀριστφ.Βάτρ.700, αὐτ.
Σω.727 αὐτὸ ἦδη τὴν ὄργην χαλῶσας τοὺς σκί-
πιδας καταβάλλω" ὄμ. ὄργας ἀφίμμι· Αἰσχ.Πρ.
317" || ὄργην κατέχω ἢ ὄργης κρατῶ συγκρα-
τῶ τὸν θυμὸν μου· Φιλημ.185, Μέν.574" || ὄμ.
ὄργην ἐπιποιῶ τινι κάμνω τινά ἢ ὄργισθῆ· Πλάτ.
Νομ.793β" || ὄμ. ὄργης τυγχάνω γίνομαι δε-
κτικὸς μετ' ὄργης· Δημ.571 καὶ δεῖται τὴ πεποιθό-
τες· ὄμ. τίνος ὄργης τετυχῆσαι παρ' ὑμῶν" || ὄμ.
ὄργας φαίνομαι παρουσταίνομαι ὄργισμένος· Αἰσχ.
Χο.326 φαίνοι δ' ὄστερον ὄργάς" || φρ. δημ.
δίωμ τόπο στὴν ὄργη δεικνύμαι ὑποχωρητικός·
|| ὄργην ἀκρος ὁ ἔχωμ προδιὰθεσις εἰς ὄργην, ὁ
Μον εὐόρητος, πρὸλ ἀκράχολος· Ἡρ.1.73 ἦν
γὰρ, ὡς διέδεξε, ὄργην ἀκρος" || νεατ. θεα
ὄργη θεομητία" || δημ. ἐπὶ ἀρὰς στὴν ὄργη τοῦ
Θεοῦ στὸ διὰβολὸ ἰέρρ' ἐς κόρακαί' ἀντιβ.στὴν
πῆλη τοῦ Θεοῦ" || ὄμ. φρ. ἡ νάρη ἢ ὄργη ὡς ἔκ-
φρασις ἀγανακτήσεως, ἡλιπτέρ. τῆς φρ. ἡ νάρη
ὁ διὰβολός" || Πανὸς ὄργαι πανικός φό-
δος, ἀφηνίσιος φόδος ἐν διεγείρει ἢ ὄργη τοῦ Πα-
νός εἰς τὸ ἴσῳ· Εὐρ.Μηδ.172" 3) ἢ κτ. δστ.
ὄργη κ. ἐν ἐπιρρ. χρ. μετὰ θυμοῦ, ὄργισμένα·
Ἡρ.1.61, αὐτ.114 ὁ δὲ Ἀρτεμίδαρης ὄργη ὡς εἶχε
ἐλθόν.. ἀνάρασι πρήματα ἔφη πανοιθάναι
τὸν παῖδα" || ὄμ. κ. ἐμπροσθ. δι' ὄργην μετ' ἄρ-
γῆς· Σοφ.ἸΤ 807 τὸν τροχλάτην παῖος δι' ὄρ-
γῆς· Σοφ.2.11" || ὄμ. δι' ὄργαν ἔνεκα ὄργης, ἔ-
νεκα θυμοῦ· Αἰσχ.Εὐμ.981 δι' ὄργαν ποινὰς ἀντι-
φόνους ἄτας ἀρπαλίσαι πόλεως, κ. ὄργης χάριν
ἢ ὄργης ὄνο· Εὐρ. Ἀνδρ.688, αὐτ.1Α 335 καὶ αὐτὸ
μήτ' ὄργης ὄνο ἀποτρέπου τάληθεῖς.

δρῆγμα-ατος [τὸ] σχολ. ὄργη βλλ.· Σχολ.Σοφ.
Αἰτ.916 [ἀμφ. εἰκ. ἀπὸ δρῆγμα].

δρῆγται [ἢ] μον. δημ. κ. ὄργται [Ἐρωτ.ἀκρ.1.230],
ὄργη βλλ.2) αὐτ.109β, Παλαμ.Περ.Χαρ.197,12 δὲ
σὲ βουλιάζοντες ὁ ὄργητες τῶν κλυδωνῶν.

ὄργητης [ὁ] μτρ. ὁ ὄργίζομενος· Ἰ.Δαμ.Φο-
σιον.2.28,429 ὄσοι ἀπὸ βορέως ἀρξάμενοι φθόγ-
γου εἰς οὐτὸ τελευταίον ὄρηται δὺσθυμοι.

ὄργητικός [ὁ] Ἡσ. «ὄργη».

ὄργια [τὰ] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. μυστικὰ τελε-
τὰ, μυστικὴ λατρεία ἀπὸ μόνων τῶν μεμνημένων
τοῦ μνήμης, ὡς καὶ τὰ μυστήρια βλλ. ἢ λ. τῶν μεμν"
Ἄμ. χρόνων ἐν χρ. ἰδ. ἐπὶ τῆς μυστηριώδους λα-
τρείας τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσίῃ· Ὑμν.Δημ.273
ὄργια δ' αὐτῆ ἐγὼν ὑποβάλλομαι, αὐτ.476, Ἀ-
ριστφ.Βάτρ.386 Δήμητερ, ἀγνῶν ὄργων ἄνασσα,
συμπαροσάτει, αὐτ.Θεσμ.948" || κ. ἐπὶ τῶν
τελετῶν τῶν Καβείρων καὶ τῆς Ἀχαΐας Δήμητρος

Ἡρ.2.51 τὰ Καβείρων ὄργια μεμύηται, αὐτ.5.61"
|| κ. ἐπὶ τῶν τελετῶν τοῦ Ὁρφέως· αὐτ.2.81
οὐδὲ γὰρ τοῦτων τῶν ὄργων ἰτῶν Ὁρφήων με-
τέχοντα σιόν ἐστί" || κ. ἐπὶ τῶν τελετῶν τοῦ
Εὐμόλου· Αἰ Πσυμλ.1318" || κ. ἐπὶ τῶν τελε-
τῶν τῆς Κυβέλης· Εὐρ.Βάτρ.78 τὰ τε ματρὸς με-
γάλας ὄργια Κυβέλας βεπιτέλων" || κ. συ-
νηθέας, ἐπὶ τῶν θουσιασῶν τελετῶν· Ἡρ.2.81,
Εὐρ.Βάτρ.34 σκευὴν τ' ἔχειν ἀνάγκασθ' ὄργων
ἔμων, Θεοκρ.26,13" 2) γεν. πάσα λατρεία πε-
ριέχουσα τελετὰς, θυσίας· Αἰσχ. Ἐπι.179 φιλοθῶ-
ν δὲ τοὶ πόλιος ὄργων μνηστόρες ἐστί μοι,
Σοφ.Τρ.765,αὐτ. Ἀντ.1013, Ἀριστφ.Βάτρ.356 3) παν-
τὸς εἶδους μυστήρια ἀσχετα πρὸς τὴν θεοσκελ-
σαν· Ἰν.Απ.ἑ.5 ὄργια ἐπιστήρης, Μητροδ.38 τὰ Ἐ-
πικούρου θεόφανα ὄργια" || ἰδ. ἐπὶ τῶν μυσ-
τηριῶν τοῦ ἔρωτος· Ἀριστφ.Λυσ.832 τοῖς τῆς
Ἀφροδίτης ὄργιοις ἐλημνημένον, Ἀχιλλ.Τάτ.4.1"
4) ὄβ. νεώτ. κ. δημ. ἀκολασία ἀφροδισια-
κοί· κάβη βράδυ κἀνομι ὄργια σὺ ἐπίτι τού"
5) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ἀνήλικη πρόξις, καταρῆ-
σις, ἐκμεταλλεύσεις, παρανομία, πεισιές· τὰ ἐ-
κλογικὰ ὄργια" 6) ὁ ἐν ὄργιον σπαν. ἀπαντῶ
μτρ.· Λουκ.Συρ.16, Ὀρφ. Ἀλ.52.5 ὄργιον ἀρρητον,
τριψέας κρύφιν Διὸς ἔνος, Πάπ.

ὄργιάζω κ. μον. νεώτ. κ. δημ. τελῶ, ἐορτάζω
ὄργια βλλ.1) Εὐρ.Βάτρ.415 ἔκει δὲ Βάτρικας θέμις
ὄργιάζοντα" || συγχ. μτ. αἰ.· Πλάτ.Φαίδρ.250C,
αὐτ.Νομ.910C τὸν φανέντα κεκμημένον ἔτρα ἰε-
ρὰ καὶ ὄργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια, Πλούτ.
Νόμ.8 θυσίας καὶ νομιστὰς ἄς αὐτὸς ὄργιασε
κατέσπασε" || μτ. δστ. τελῶ τὴν ὄργια,
τὴν προσήκουσαν λατρείαν· Στράβ.10.3,12 Ἦσαν
μὲν καὶ αὐτοὶ τιμῶσι καὶ ὄργιαζουσι ταῦτα" κ.
ἐν τῷ μετ. κ.· Πλάτ.Νομ.718 μετὰ θεοῦ δὲ
ταύσδε καὶ τοῖς δαίμοσιν δ' ὅ γ' ἐμφορον ὄργιά-
ζουσι" ἄν" || ἐν τῷ παθ. τ. καθιέρω· αὐτ. ἰδρῶ-
μενα ἴδια πατρῶων θεῶν κατὰ νόμον ὄργιαζό-
μενα" 2) μτρ. μτ. αἰ. τιμῶ ἢ λατρεύω τὸν δι'
ὄργιον βλλ.1) Στράβ.10.3,12 ἰδ.ἀνάγν. τοῦ ταῖθι,
Διον. Ἀλ.Ρωμα.1.69" 3) ὄμ. μτρ. μτ. αἰ. προσ. εἰσά-
γω, μὴ πτω εἰς ὄργια· Φιλ.2.158 αὐτὰν τε καὶ
τοὺς ἀδελφίδου ὄργιαζεν, Λουκ.Τραγ.112"
4) νεώτ. κ. δημ. διαπράττω ὄργια βλλ.4)· Ζερβ.
Μοθ.2.149 ἀφηνιόντας σε ἢ ὄργιασῆς μετὰ δὲ
δικὸν μου ἐτοῦτο πλάσμα, - φαίνεται πάλι πῶς
ὄργιασας χθὲς τὴν νύχτα" 5) ὄμ. νεώτ. κ. δημ.
διαπράττω ὄργια βλλ.5), ἀνθιποκρίτης· ὄργιάζει
ἢ συναλλαγῆ ἢ πλουτοκρατία.

ὄργιακός-ἡ-ὄν μτρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ
ὄργια βλλ.1) ὁ τῶν ὄργων· Πρόκλ.Ὑμν.2.

ὄργιας-ἀδος [ἡ] μτρ. θηλ. ἐπίθ. ἐπὶ ἑορτῆς,
ἢ πληρῆς ἐκστάσεως καὶ μυστικισμοῦ· Μαν.4.63
ὄργιαδουσιν ἐορταίς.

ὄργιασμός [ὁ] τέλειος, τελετῆ ὄργίων βλλ.1)·
Ἀλεξ.Εἰ ἐπερί τῶν Διόνυσον ὄργιασμοί, Στράβ.
10.3,11 ἐπέτελετο μετ' ὄργιασμοῦ καὶ τοιούτων
προσῶλων, Πλούτ. Ηθ.169D μῆτε τελετὰς καὶ ὄρ-
γιασμοὺς.. ἀκούωμεν" 2) μῆσις εἰς τί·
Ἰ.ἀδλ.Πυθ.154 μετὰ τοὺς ἐκ τοσάνδε μαθημάτων
ὄργιασμοὺς καὶ μῆσις.

ὄργιαστικός [ὁ] κ. νεώτ., θηλ. ὄργιαστικός-ἰδος [Ἰ]-
επρ.1, ὁ τὰ ὄργια τελῶν· Ἀλεξ.2.417Α, Πλούτ. Ηθ.
1107P οὐ ναρθηκόφρον, ἀλλὰ ἐμμανέστατον
ὄργιαστήν, Ἀπ.Ἐμφ.Πολ.4.47 ὄργιαστικὸς τῆς Ἰ-
σίδος" 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ ἐνθουσιαν, ἐνθουσιώδης
ὁδοδός τινος συστήματος, ἰδ. φιλοσοφικῶν· Πλούτ.
Ἡθ.717D ἀνδρατής ἡ Ἀκαθίστης εὐκλέστατον
ὄργιαστήν, Ἀν.Κρ.3.2137 οὐκ ἀνεγνήσθ'.. φιλοσο-
φίας ὄργιαστικῆς" 3) νεώτ. ὁ τελῶν ὄργια βλλ.4).
ὄργιαστικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὰ ὄργια βλλ., εἰς τὴν τελετὴν τῶν

ὄργων, ὄθ. ὁ διεγερτικός· Ἀριστλ. Πολιτ. 1341a, 22 οὐκ ἔστιν ὁ ἀλόγος ἠθικὸν ἀλλὰ . . ὄργισατικόν, αὐτ. 1342b, 3· 2) νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναεραρμένος εἰς τὸ ὄργα βλλ. 4, ἡ τὰς ὄργισαστάς βλλ. 3].

ὄργιζω (ὄργη 2) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ὤργισα Ἀριστφ. Σφ. 223, μέσ. κ. παθ. ὄργιζομαι, γ' ἐν. εὐκτ. ὄργιζοίτο (Σφ. ΟΤ 339), πτ. ὄργιζόμενος Ἐ' Αντφ. 5, 72, παρατ. ὤργιζουην, δημ. ὄργιζομυαι, μέσ. μέλλ. πτ. παθ. σημ. ὄργιζομαι (Ἐν. Ἄν. 6, 130, Λυσ. 15, 9, Ἰσοκρ. 18, 4), παθ. μέλλ. ὄργισθήσομαι (Λυσ. 21, 20), ἀόρ. ὤργισθην Ιαὐτ. 22, 2, Πλάτ. Πρωτ. 346B, δημ. ὠργισθηκα, παρακ. ὠργισμαι Ἰεῦρ. Ἰνν. 1413, Ἀριστφ. Σφ. 43), μτχ. παθ. παρακ. κ. δημ. ὠργιζόμενος, κάμνω τινά θυμῶδες, προκαλῶ, διεγείρω εἰς ὄργην τινα, παροργίζω, ξεροργίζω· Ἀριστφ. Σφ. 223 τὸ γένος ἦν τίς ὄργιστὸν τῶν γερόντων, αὐτ. 404, Πλάτ. Φαιδρ. 267c· || κ. ὡς ἀντιθ. τῶ ἐνδον ποιῶ· Ἀριστλ. Ρητ. 1415a, 35· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. συχνοτ. ἐν τῷ παθ. τ. θυμοῦμαι, ἐρεθίζομαι, εἰς ὄργην ἄγωμαι, ἐξάττοιμαι, παροργίζομαι· Ἀριστφ. Σφ. 431 οἱ μὲν εἰς τὸν πρωκτικὸν αὐτῶν ἐπιστέσειθ' ὠργισμένοι, Λυσ. 22, 2 ὁσῶς ὠργισθησαν αὐτοί, Πλάτ. Πρωτ. 346B, Πά Κριτ. 6, 39 μὴ δὴ ὄργισθήτω ὁ θυμὸς σου ἐν ἐμοί, Κἀ Μισθ. 5, 12, αὐτ. 18, 34, αὐτ. Λοκκ. 121 τότε ὄργισθεῖς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δουλῷ αὐτοῦ, αὐτ. Ἀποκ. 11, 18, Ἐρωτῶ κρ. 2, 2200 ὠργίστηκε τέτοί Ἀφεντός με δίχως νὰ τοί φταίωσι, Κἀλδ. Qd. 2, 5, 4 καὶ ὄργιζεται τὸ πνεῦμα τῆς πικρᾶς τύχης, Σαλωμ. Λορθ Μπάρον 75, 3 καὶ ὄργιζονται καὶ ἐκείνα καὶ γιὰ μὴ γὰς νὰ πολυμοῦν· || ὄμ. πτ. δοτ. κατὰ πινος, ἐναντίον τινός ἢ διὰ τι· Εὐρ. Ἐλ. 1646 οὐ γὰρ πενημνοῖσι τινὸς ἐπι γάμοις, Θουκ. 4, 128, Πλάτ. Ἀπολ. 23c· || ὄμ. κ. νεώτ. ἐπι τινος ἐνεκά πινος, ἐξ αἰτίας πινός· Ἀνδοκ. 1, 30, Λυσ. 20, 2 ἡμέτερον τοίνυν ἔργον ἔστιν . . ἐπι τούτοις τοιαύτα ὄργιζεσθαι· νεώτ. κ. δημ. ὄρ- ἐναντίον τινός· || ὄμ. διὰ τι· Ἐν. Ἄν. 1, 2, 26· || ὕπερ τινος χάριν πινός· Θουκ. 1, 143 καὶ Πελοποννησίοις ὕπερ αὐτῶν ὄργισθέντας πολλῶν πλείοσι μὴ διαμαρξασθαι· || ἐπι τινος ἐναντίον πινός· Δημ. 5, 74 ἀλλ' ἐπι πάντων ὁμοίως ὄργιζόμενοι φαίνεσθαι· 3) κ. νεώτ. τὸ μέσ. κατακαυθένσομαι ὑπὸ ὄργης· Ἄντφ. 5, 72 ἀνθρώπος ὄργιζόμενος· || φρ. τὸ ὄργιζόμενον τῆς γνώμης αἰ ὄργιαι διαθέσεις· Θουκ. 2, 59 ἀπαγαγὼν τὸ ὄργιζόμενον τῆς γνώμης πρὸς τὸ ἠπιώτερον· 4) δημ. ἢ μτχ. παθ. παρακ. ὠργισμένος ὁ καταπραμένος, ὁ ἔχων τὴν ὄργην τοῦ θεοῦ ἐπ' αὐτῷ· || εἰδ. ὁ διαδόχος· μήκει στή μέση ὁ ὠργισμένος καὶ προκοπὴ δὲν βλάπεν· || ἐνίοτε ἐπι παίδων ἀπλῶς ἐς ἐπικριτικὸν ἐπίθετον· αἱ τ' ὠργισμένο, τί μου 'κανε· 5) εἰδ. τὸ οὐδ. ὡς ὄσα. ἐπι τῶν μυῶν· κάποιο ὠργισμένο μαγάρειε τὸ τυρί.

ὄργιλος-η-ον (ὄργη 2) κ. νεώτ. ὁ ἐπιρρηθὴς πρὸς τὴν ὄργην, τὸ ὄργιζεσθαι, εὐερεθιστός, εὐκόλως ὄργιζόμενος, θυμοῦμος· Ἰνπ. Ἐπιδ. 1, 19, Ἐν. Ἰνν. 9, 7 ὡσερ ἀνωμαλὸς ὄργιλος πολλακίς . . καὶ τὸν ἀναθάσειν πολλὰ ἀνήκεστα ἐποίησεν, Πλάτ. Πολ. 405C, Ἀριστλ. Ἡθ. Νικ. 1108a, 7, αὐτ. Κρ. 10a, 7, Πλούτ. Ἡθ. 457B, Κἀ Τίτ. 1, 7 δεῖ γὰρ τὸν ἐπισκοπὸν ἀνέγκλητον εἶναι ὡς Θεοῦ οἰκονόμου, μὴ αὐθάδῃ, μὴ ὄργιλον, Φιλῶδ. Ὀργ. 74W, Ἰώσα. Αἰ 15, 4, Ἡρώδιαν. Ἰστ. 4, 9, 6 φῦσει ὄντα ὄργιλον καὶ φονικωτάτον, - ὄργιλος χαρακτήρ· 2) μτχ. τὸ οὐδ. ὄργιλον ὡς ἐπίρρ. ὄργιλος βλλ. Ἰουλ. Λόγ. 3, 103B, Λιβῶν. Λόγ. 62, 64· || ὄμ. κ. κτ. συγκρ. βαθ. ὄργιλώτερον πλέον εὐερεθιστάς, πλέον ὄργιλος· Ἰώσα. ΠΙ 3, 2, 3.

ὄργιλοτης-πτος (ή) κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὸ ὄργιζεσθαι, τὴν ὄργην ροπή, κακία, ἐλάττωμα τοῦ εὐκόλως θυμοῦσθαι· Ἀριστλ. Ἡθ. Νικ. 1108a, 7 τῶν δ' ἀ-

κρων ὁ μὲν ὀπερβῶλλων ὄργιλος ἔστω, ἡ δὲ κακία ὀργιλοτής, Πλούτ. Ἡθ. 443D.

ὄργιλοδης-ους-ης μον. ὁ πλήρης ὄργης ὄργιλος· Νικ. Χων. 404 μετ' ὄργιλωδούς . . βλάμματος ὄργιλος κ. νεώτ. ὄργη μετ' ὄργης. θυμῶδες, ὠργισμένα, ἐν φρ. ὄργιλος ἔχω ὄργισομαι· Δημ. 583 παρ' αὐτὰ μὲν τὰδικομα αὐτῶν ὄργιλος . . ἀπαντες ἔχοντες ἐραίνεσθαι· || ὄργιλος ἔχω τινὲ ὄργισομαι κατὰ πινος· αὐτ. 1121· || ὄργιλος ἔχω ἐπι τινὲ ὄργιζομαι ἐξ αἰτίας, ἐνεκά πινος· Πλουσ. 8, 25, 6 τὴν Διμητρία ἐπι τῷ συμβάντι ἔχειν ὄργιλος· || κ. διατιθεμαι ὄργιλος μετ' ὄργης συμπεριφερομαι, ὄργιζομαι Φιλῶδ. Ὀργ. 42W.

ὄργιλον (τό) μτχ. σπάν. ἐν τῷ ὄργια βλλ.

ὄργιλοφάντης (τό) μτχ. ὁ δεικνύων, ὁ εἰσάγων, ὁ διδάσκων τὰ ὄργια, ὁ μὴν ἄλλους εἰς τὰ ὄργια· πρῶτ. Ἰεροφάντης· ΑΠ 9, 688, Ὀρφ. Ἰγν. 6, 11.

ὄργιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς ὄργην ἐπιρρηθὴς ὄργιλος· || ὁ συντελὸν εἰς τὴν ἐξόργισιν πινος ἐρεθιστικός.

ὄργιστός-ή-όν μτχ. ὁ ὄργης διεκτικός, ὁ εὐκόλως ξεροργιζόμενος· Πλυτ. Πρωτ. 4, 328.

ὄργια (ή) μον. δημ. ὄργ. τοῦ ὄργητα βλλ.

ὄργιω-άω μτχ. ποι. ἐπ. μτχ. ὄργιωντες ὄργιω-ζω βλλ.· Μαν. 4, 229· 2) ὄργω βλλ.· αὐτ. 1, 260· 3) ἐπι λέοντων, εἶμαι θηριώδης, ἄγριος, ἐξηγριώμενος· Πάδ Ἡσ 5, 29 ὄργιστὸν ὡς λέοντες καὶ παρῆσταν ὡς σκύμιοι λέοντες.

ὄργιων-ῶνος (τό) ποι. τ. τοῦ ὄργεῖον βλλ.

ὄργογοργιστοία (ή) πάπ. ἐπίθετον τῆς Ἐρηνύδος.

ὄργός (τό) δημ. κ. ὄργος γραμμὴ χαρακτηρισμένη κατὰ τὰς ἐκακτοπικὰς ἢ ἀγροτικὰς ἐργασίας ὡς ὄριον διεκτικὸν γενομένης ἐκακτοπικᾶς.

ὄργατομός (τό) δημ. ὁ διευθύνων ἀγροτικὰς ἐργασίας, ὁ χαρακτηριστὸν ὄργον βλλ.· || ἐν χρ. κ. ἐν ποιητ. μτφ.· Παλαιμ. Τάφ. 69, 22 ἀκολουθώντας τὸ λόγο μου τότε, ὄργατομός τοῦ νοῦ μου.

ὄργαία (ή) ἰορτέγμῃ ἡ ὄργια βλλ.

ὄργαια (ή) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἄπτ. ὄργια-ἄς, ἰων. ὄργαϊά-ης, ποι. ὄργαγια βλλ. κ. ἐν συνθ. -ωργυ- ἰδεκ- ὠργος βλλ.] Ἰνπροσροθ. ἐν τῷ ὄνομαστ. κ. αἰτ. ἐν π. Ὀμ., ὄεῦτ. ἡ περιουσίμ. εἰς τὰς ἄλλας πτώσεις· ἐν τῷ ἰων. ὄνομαστ. κ. αἰτ. -ἄ, -ἄν, ἐν τῷ γενικ. κ. δοτ. ἐν. -ἦς -ἦθ, τὸ μῆκος τῶν ἐκτεταμένων χειρῶν διάστημα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου, ἐν χρ. ὡς μονὰς μῆκος κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἕτιον ἀκριβοῦς· Πεσυδ. 2, 158 -ει δ' ἄμφω τὰς χεῖρας ἐκτελείας, ὡς καὶ τὸ στήρσον αὐταῖς συμμετρέων, ὄργαϊά τὸ μέτρον· Ἰλ. Ψ 327 ἔστικε ἔξυλον . . ὄσον τ' ὄργυι, ὕπερ σῆς, Ὀδ. 1, 325 τοῦ μὲν ὄσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοφα, αὐτ. Κ 167, Ἐν. Ἀπομ. 2, 319, Κἀ Πρῶτ. 27, 28 καὶ Βολισίαιος εὐρὸν ὄργυιὰς ἐλκισσι, Ἐρωτῶ κρ. 2, 1638 καὶ μίαν ὄργυιὰ πῆκος ἠρριξε μακρὰ πού τ' ἀλογόν του, Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 5 εἶχεν ὄφας δύο ἰσως ὄργυιων· || ἀκριβὲς μῆκος ὡς μέτρον π. Ἡρ. Ἰσων πρὸς 1, 775 μ.· Ἡρ. 2, 149 αἱ ἐκατὰν ὄργυιαὶ δίκαιαι εἰς στάδιον ἐξάκλεβρον, ἐξαπέδου μὲν τῆς ὄργυης μετρομένης καὶ τετραπέδους πρῶτ. 4, 41· 2) ὡς μονὰς μετρώσεως ἐκτάσεως, μέτρον ἴσων, κατὰ Ἡρών. Μαθ. 4, 11, πρὸς 9/14 σπιθαμὰς βασιλικὰς ἴσαι παλαιστὰς βλλ.· 3) νεώτ. ναυτ. ὄργυιλον μέτρον μῆκος ἐν κοινῇ ναυτ. χρ. ἴσων πρὸς δύο ὕδατος, ἴσαι 1, 83μ.

ὄργυιαίς-α-ον μτχ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μῆκος ἢ μέγεθος μίας ὄργυιας· Σίμω. ἐν ΑΠ 6, 114 δέματα καὶ ὄργυιαία κέρα βοῶς ἐκ βασιλίου.

ὄργυιαίς-εντος-εσσ-εν μτχ. ποι. τ. ὄντι τοῦ ὄργυιαίος βλλ.· Νικ. Θρη. 216 Ἀοἱ δ' ὄργυιανεντα καὶ πλέον ἐρητά βροσκαί.

δρυγιοϋμαι-όμαι μγν. παθ. έκτείνω, ἀπλώω τὰς χεῖρας, ἔχω έκτεταμέναι τὰς χεῖρας: Λυκόφρ.1077 πένδασι. . ἀρίστως ἰδέσθαι ἐκτείνω με τὰς χεῖρας έκτεταμέναις ὄριζοντιώσῃ, αὐτ.26 φάσωνας ὠρυγιωμένους ||στία ἀναπηλατῆμαι.

δρυγῶ-άω νεώτ. αὐτῶ, ἐν χρ.μ. κτ. ἐν. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων, ἔχω ὄργασμον, κατέχομαι ὑπὸ σφοδρὰς σαρκικῆς ὀρμῆς, ὄργασμος· 2) μτρ. ἐπιδοθίω μετὰ μεγάλης δραστηριότητος, μετὰ ζήλου εἰς τὴν: Β.Ζ.μην.142,265 ἐπ' ἔργον ἡ χεῖρ ἂν ὄργη κ' ἡ ψυχῆ, - ἡ νεολαία ὄργη πρὸς μάθῃσιν.

δρυγῶ-ατος(τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὄργω βλλ., ἡ ἄρασις τοῦ μέλλοντος νὰ σπασθῇ ἄρσος: Κρυστ.Τραγ. ὁ Γέρος Καρθάδος? πάλιν στὰ δρυγώματα ὁ ζευγαῖς κ' ἡ κοπελλιὰ στὸ πλάτω· 2) ὁ ἀρθεῖος ἄγρῶς.

δρυγῶν δημ. μτθ., ἄορ. ὄργασμα, μγ. παθ. παρακ. ὠρυγμένος, ἀροτριωθὲν ἄγρον: Βαλαμωρ.94, ὄργωνε ὁ Χόρος, ὄργωνε τῆ γῆ, ποὺ τόνε τρέμει. - ὄργωναν τὸ χωράφι γὰ ἀπαρτί.

δρυγῶσι-εως(η) νεώτ. τὸ δρυγῶν βλλ.

δρδειλον(τό) μγν. πθ. ἀνάγν. τῶρδειλον, τὸ φυτόν τῶρδλλον βλλ.: Νηκ.Οηρ.841 κίκαμα τ' ὄρδειλόν τε περιβρυτές.

δρδθιμα ἴσθ. εἴς τὸλύπη τῶν ἐρίων.

δρδθικον ἴσθ. ἐτόν γιγνωσκον. Πάροισα.

δρδθικῶ(ἡ) μν. δημ. τόξος, ἐτομασία: Ἐρωτκόμν.1,322 με σπουδα ἄμηναι σ' ὄρθιναι, αὐτ.2, 581 θελῶν νὰ μπουόνε σ' ὄρθιναι· 2) παραγγελία: αὐτ.4,1126 εἶλα. - μιαν ὄρθιναι παρμην.

δρδθικῶς μν. δημ. διευθετῶ, παρασκευάζω, τακτοποιῶ: Ἐρωτκόμν.2,1757 βένουον καλὰ δρδθικῶς τῶν τῆν καὶ γιατρικὰ τὸ βάνον· κ. παθ.: αὐτ.4,972 ν' ἀρματῶθῃ νὰ ὄρθιναισθ' τῶν νύχτα.

δρδθλεύω μωχθῶ· ἴσθ. ἐν λ. ἀρδύλεσθῶμαι.

δρδανῆς(ο) μγν. κ. ὄρεινῶσιν ἄνδρος κατά τῆν μυθικήν γλῶσσαν τῆς Πυθίαις: Πλαύτ.Τηθ. 406E ἀπέπασσε δὲ τὴν Πυθίαν ὁ θεὸς πυρρικός· μὲν ὀνομάζουσαν τοὺς αὐτῆς πολιτάς, ὄρεινάς δὲ τοὺς ἄνδρας.

δρδέγηθ ἐπίρρ. σχάλ. δι' ἐκτάσεως τῶν χειρῶν, μετὰ τὰς χεῖρας έκταμέναις: Σχῶλ' Ἰλ.Β 543, ἴσθ. ἐν λ. ὀρεκτῆσι μέλισσι.

δρεγῶ-άω γλωσσ. ὄρυμ πρὸς ὄρειαν.

δρεγμα-ατος(τό) τὸ έκτείνω, έκτασις, ἀπλωμα, ἀνοιγμα, ἐπὶ τῶν χειρῶν: Αἰσχ.Χο.426 τὰ χερός ὄρεγματὰ, αὐτ.Άγ.1111 πρότεριναι δὲ χεῖρ ἐκ χεῖρός ὄρεγματὰ ἴκτ. τὸν Ἔρμαν ἐκ τοῦ Σχολ. ἀνὴ ὄρεισμοὶ τοῦ Μεθ.Κωδ.). αὐτ.Χο.799 βημάτων ὄρεγμα ἰάλα τὸ χωρίον ἐσθάρμει, Νικη. ἐν Αἴπλ.4, 189 ἀγρ-στέρων κούρων ὄρεγμα πόδοσ· || κ. ἐπὶ τὸν κομηλὸν, τὸ βάδισμα, τὸ βῆμα: Ἀριστλ. Ζ1 632α.31 διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ὄρεγματος ἰθὺ ἀνοιγμὰ τοῦ βῆματος· 2) γεν. τὸ έκτείνω τὴ πρὸς τὸ ἔξω, δθ. τὸ προσφέρειν τι: Ἐρ.Φοίν. 308 παρηλθῶν τ' ὄρεγμα· 3) ἄν. πρὸν ἴκοντος ἂν ὑποδιαίρεσις τοῦ σχινοῦ βλλ.

δρεγμῆ(ἡ) μγν. ἐρεγμός, πρῆξιμο: Ἄρετ. Χρον.Παθ.1,5 ἰδ. ἔρ. ὄρυμ.

δρέγνυμι ὄργω βλλ., μ. κτ. μγ.· ἴλ.Α 351 χεῖρας ὄρεγνυῖς, αὐτ.Χ 37, ΑἴΓ 7,506,6 χεῖρας ὄρεγνυμῶσ· πρθλ.Μόσχ 2,112.

δρέγω κ. μν., νεώτ. κ. δημ. μ. μεσ. ὄρεγομαι, ἴκω, κ. μγν. πέλ. παρσι. ὄρεγων, μέλλ. ὄρεῶ, ὄορ. ὄρεψαι, μέσ.κ.παθ. παρσι. ὄρεγώμιον ἴσθων.1, μέλλ. ὄρεξομαι, ὄορ. ὄρεξήμιον ἴσων. π. πεζογρ.: Ἐν. Ἀπομν.12,151, ὄμ. ὄρεψάνην ἴσων. Ἀπομν.12,16, ὄς κ. ἐν Ἐρ. ὄσοδότετο ὄρως π. Ὀμῆ, δημ. ἰώρηχηγκα, παρσι. ὄρεγαται, μτ.ἀναθιπ. ὲρ.πθβ. ὄρηψάτασι, ἴσθων. ὄρηψάτασ, έκτείνω, ἀπλώω, ἐξσπλώω, ὄρηγνῶν. ὄρηγνῶμαι: ἴλ.Ο 371 εἰχετο, χεῖρ ὄρηγνῶν ἔς σουραπὸν ἀστερῶντα, Ὀδ.Μ 257 χεῖ-

ρας ἐμοῖ ὄρεγόντος ἱέλι ἱκεσιών, Πινδ.Π 4,240 ὄρηνον χεῖρας Σοφ.ΟΚ 846· || κ. μγφ.: ΑἴΓΛ.4,294 Ὀμπρον. . ἐρ' ὄσον πάσαι χεῖρ' ὄρεγούσι πάλαις ἰάξιοσσαι, διεκδικουσαι αὐτὸν ἐκάστη ἴδιον αὐτῆς· 2) δίδω, παρῶ, ἐγγερίζω, προτείνω τὴ εἰς τινα: ἴλ.Ε 33 ὀηπότερσι πατήρ Ζεὸς κούδης ὄρεξ, αὐτ.Μ 328, ἴσθων. ἔχω εὐχος ὄρεξομαι δὲ τις ἡμῖν, Ὀδ.Ο 312, ἴσθων. Ὀδ.Ο 433, Πινδ.Π 3,110 εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄδρὸν ὄρεξαι, Πλάτ.Φαῖδ.117B ὄρεξε τὴν κούλικα τῷ Σωκράτει, Πλάτ. Εἰωθῶν ὀ δεῖνα πᾶσιν τοῖς δόξανουσιν χεῖρα δεξιᾶν ὄρεγῶν· 3) μέσ. κ. παθ. ἀπολ. έκτείνωμαι πρὸς τὰ ἔξω, έκτείνω, ἀπλώω τὴν χεῖρά μου: ἴλ.Ω 506 ἄνδρὸσ. . ποτὶ ἀτόμα χεῖρ ὄρεγασθαί, αὐτ.Ψ 99, αὐτ.Δ 307 ἔγχει ὄρεξάσθω ἰάσ προσάλλῃ διὰ τὸ δόρατος, ἐκ τοῦ ἀρματος, χωρὶς νὰ καταθῇ, αὐτ.Ν 20 ὄρεξάτ' ἴκων ἱέξτεῖνον λαοτὸν πορείου-μενος, δηλ. ἔβαινε ταχέως μετὰ βῆματα ἵππων, αὐτ.Λ 26 ὄρημῶτα προτὶ δεξιᾶν ἱέξτεῖνον τὸν αὐχέναί, ἴσθων. ἴσθων. Δ 456 ὄρεξάμεν ἀπὸ θέρου ἱέκτενομήνη ὑπερπῶν τοῦ θέρου, ἀκουσῶντα ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ θέρου καὶ έκτενομήνη πρὸς τὰ ἔξω, τεκνωμομένη· 4) ἴσθων. χεῖρας ὄρεγασθαί παρῶν χεῖρα βοηθείας· 4) σπείθω, προσωποποιῶμαι εἰς τι, ἔχω διδῶσθαι, πόθον πρὸς τὴ ἴδιὰ τι: ἴλ.Π 834 ποσιν ὄρημῶτασ πολεμίζων ἱέλι ἱππων, ἔσπενθον εἰς τὸν πόλεμον· || ἐπὶ πῶ ἴσθων, ἴσθων. ἴσθων. πρὸς τὸ δέλεαρ: Ἐσθωρ.2,44 καὶ τις τὸν τραφερόν ὄρημῶτασ περὶ τὸν Αἴσχ. ἐν Άγ.1111 βλλ. ὄρεγμα· 5) μτ. γενικ. έκτείνω, ἀπλώω, τὰς χεῖρας μου καὶ λαμβάνω, πιάω: ἴλ. Ζ 466 τὸ παιδὸς ὄρεξάτο ἱέξτεῖνον τὰς χεῖρας του πρὸς τὸ τέκνον του, πρθλ. Ὀδ.Α 392· 6) ἐπὶ ἔθρηρικός σημασίας, έκτείνωμαι εἰς τινα ἴνα τὸν πηληγώος, σκαπεύω, προσβάλλω, κτυπῶ: ἴλ.Π 322 τὸ δ' ἀντιθεῖος ὄρημῶσιν ἐφθῆ ὄρεξάμενος. . ὡς ἰσον πρώτος τὸν ἐκτίρησεν εἰς τὸν ὄρωον, αὐτ.314 ἔσθη ὄρεξάμενος πρῶτον σκέλος, ἴλ.Ψ 805 ἀπώτερὰς κ' φθῆσιν ὄρεξάμενος χρόα καλόν, Τυρτ.12,12 δήλων ὄργνοιτ' ἔγγυθεν ἰστάμενος· || ὄμ. ἐπὶ ἱέκτου: Ἐρ.Ἐλ.1238 τὴ χρέμα θηρῶσ' ἱέκτις ὄρηχθῆς ἐμοσ· 7) μγφ. κ. νεώτ. κ. δημ. παθ. κ. μεσ. έκτείνω, ἀπλώω τὰς χεῖρας μου προσπαθῶν νὰ λάβω τι, ἐπιθυμῶ νὰ ἔρῃ. ἴσθων. 842 ὄρηχθῶν ἰγῶμιν, αὐτ.ἀπ 240 ὄρηχθῶναι τῶν μεγίστων, Δημόκρ.202 ὄρηχθῶναι ἀπέπυτον, αὐτ. 202 ὄρηγῶσθαι ζώῃσ· || σγxn. π. Ἄττ. πελοῖς: Ἄνφπ.22,12 ὀδτε τῶν ὄμ προσκόντων ὄρηγῶσμενος, Ουκοκ.3,42, αὐτ.2,65 ὄρηγόμενοι τοῦ πρώτος έκαστος γίννασθαι, Πλάτ.Πολ.4,398 καὶ τοῦτο ὄρηγῶται καὶ ἐπὶ τοῦτο ὄρυμ, αὐτ.485D· || ὄμ. μτ. ὄρηφ: Ἐρ.Ἱρ.16 πᾶν ὄρηγῶτ' οἰκεῖν, Πλάτ.Πρωτ.326A καὶ ὄρηγῶται τοιούτου γενέσθαι, Ἐπικ.ἀπ.157 ὄσοδότε ὄρηχθῶν τοῖς πολλοῖς ἀρέωνες· || ὄμ. κ. ἀπολ. ἐπιθυμῶ, ποθῶ· πρθλ. ὄρεκτῶσ, ὄρετις: Ἐπικ.129,4 ὄρησθῃν ὄρηξῶν τὸν προπῆδασθῃν, Ἀριστλ.ΗΗκ.1113α12 ὄρηγῶμεθα κατὰ τὴν βούλησιν, Ἀνολλ.Ρ 2,878 θυμὸς ὄρηξῶ τὸ γηθοσύνσθαι, Κδ'Ἐρ.Π,16 κρηπίτων ὄρηγόντασι, Χρον.Μορ.195 εἰς τὸπον θου ὄρηγῶσι νὰ ἐμφετῆ εἰς τοῦ, Ἐρωτκόμν.1,497 σὺ κοπελλιὰ ὄρηγέτω ν' ἀκούσθ, αὐτ.1023· || ὄμ.δημ. ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ἐποσθηλῶμ, ζήλω, λαχάρω: Ζερθ.Λυρ.Σάτ.1,37 κ' ὄσοι ὄρηγόνταν γράμματὰ καὶ μάθησι καὶ γνῶσθ, - ὄρηχθῆκα νὰ φάω καρποῖσι, - τὶ σοῦ ρέχθῆκα κ' σὺ πῆρα· 8) μτ. αὐτ. λαμβάνω τὴ: Ἐρ.Ορ.303 σίτον τ' ὄρηξαι, αὐτ.Ἐλ.353 ἀίρηματὰ διὰ δόρως ὄρηξομαι ἰθὺ βδῶν τὸν βροχόν εἰς τὸν λαϊόν μου.

δρεϊάλωτος-ος ἴσθων. ἀλάμωσι μν. ὁ ἐπὶ τὸν ὄρειαν ἀλάμωσιν, πλανώμενος: ἴσθων.Μον. ἐν Βοισσ.4,187,10 τὸν ἀπολωλῶτα καὶ δρεϊάλω-

τον, τὸν παντὶ θηρίῳ ἔτοιμον εἰς βορὰν. Ὠσμ.Μ 267R. ἰούτος ἀποδοκιμασιεῖς τοῦτο, κακῶς ἐκλαδὼν ὅς β' συνθετικὸν τὴν λ. ἀλάτων.

δραιάνες ἰοί δραιάνες βλ.λ.

δραιάρχης ἰοί μτγ., δωρ. δραιάρχας ὁ δρ-
αυ, ἐξουσιαστής τῶν δρέων, ἐπιθ. τοῦ Πανδός. ΑΠ6,34 θήκαν δραιάρχα δῶρα συναγρεσίης.
δραιά-ἀδος ἰή ἰδρος ἰ μτγ. ἀνώμ. θηλ. τοῦ δ-
ρεος βλ.λ., ὁ ἀνήκων εἰς τὰ δρη, ὁ τῶν δρέων:
Ἀντίφ.Σιδ. ἐν ΑΠ 6,219,5 δραιάδα ... πέτραν ἰορινη
πέτρα, βράχος τοῦ βουνοῦ! 2) ἐπὶ τάξεώς
τινος Νυμφῶν, ἡ τῶν δρέων, κ. ὡς οὐα.: Βίων.1,19
Νύμφαι κλαίουσιν δραιάδες, Νόνν.Δ 19,329 Βάκ-
χην λυσιτέβαιον δραιάδα.

δραιάυλος-ον ἰαυλή ἰ μτγ. ὁ εἰς τὰ δρη αὐ-
κίμονος, ὁ ἐν δραια κατοικῶν: Ὀππ.Κυν.3,18
θησαν δραιάυλοις, αὐτ'.Αλ.4,309.

δραιάστια ἰπῶ ἰέν. ἰερῶ ἰ μτγ. θρησκευτικὴ
ἐσθῆ, καθ' ἣν οἱ ἔσθρατα διήρχοντο ἐν πανη-
γυρκαῖς τελεταῖς τὰ δρη: Στράβ.12,4,3 ἐσθῆ τις
ἀγεταί παρα τοῖς Προυσιαῖσι καὶ δραιάστια θια-
σευστών ἰδ. γρ. δραιάστια.

δραιάστια ἰή ἰ μτγ. κ. νεώτ. τὸ βαίνειν, πλο-
ύσθαι ἐπὶ τῶν δρέων: Στράβ.10,3,23 τὰς δραιά-
στων τῶν περὶ τὸ θεῖον σπουδαζόντων, Μάξ.Τύρ.
34,1,Αλ.Ζ1 3,2 δραιάστιας σύντροφος. || νεώτ.
ἡ εἰς τὰ δρη ἀνάστασις, κ. εἰθ. ἡ ὠργαυμένη ὀ-
νοδος, κἀθοδος καὶ κατασκήνωσις ἐπὶ τῶν ὄψη-
λων κορυφῶν τῶν δρέων, συνήθεια ὡς ἀθλημα.

δραιάτης ἰοί κ. νεώτ. ὁ διαβαίνων, διερχό-
μενος ἢ περιερχόμενος τὰ δρη: Σοφ.Φιλ.955 αὐ
πτηνὸν δρονι οὐδὲ θῆρ' δραιάτης, Εὐρ.Τρω.436
δραιάτης Κύκλωφ, Ἀριστφ. Ὀρν.276 θρις δραι-
δάτης ἰδ. γρ. ὄριθ-, κῶδ.), πρὸλ. οὐριδάτης, δραι-
οδάτης, Αλ.Ζ1 14,16, αὐτ.6,26. || κ. νεώτ. ὁ ἀνα-
βαίνων εἰς τὰ δρη, ὁ εἰς τὴν δραιάσιαν ἐπιδησώ-
μενος, πρὸλ. ἀλπιναστής.

δραιδάτικός-ἡ-ὄν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἄρμόδιος
πρὸς διάδρασι δρέων, ὁ τὰ δρη διερχόμενος:
Κλήμ'.Αλ.240. || νεώτ. ὁ εἰς τὴν δραιάσιαν ἀνα-
γερομένοσ ὁ κατάλληλος εἰς τὴν διάδρασι τῶν
δρέων: δραιδατικὸν πυροβολικόν. || ὁμ. ὁ εἰς
τὴν ἀσκησιν τῆς δραιάσιας ἀναφερόμενος ὁ ἀ-
σχολούμενος: σύνδεσμος δραιδατικός.

δραιδάτις-ιδος ἰή μσν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ δραιδά-
της βλ.λ.: Πρόδρ.ἰαλ.207 Ἄρτεριν τ' δραιδάτιν.

δραιδάτω-έω μτγ. κ. νεώτ. διαβαίνω, διέρχο-
μαι τὰ δρη, μν. αἰτ.: Διόδ.Σ 5,39 καὶ τραχύτητα
ἀπλοῦτος δραιδάτιν εἰλωδάτης. || ὁμ. περὶ-
φέρομαι ἀνά τὰ δρη: ΑΠ 10,11,12 εἶπε σὺ γ' δραι-
δάτις, Πλούτ.Φάβ.7 τῶν δραιδάτιν δεινῶν ἴ-
θῆρων ἀνδρῶν ἔλασφορ καὶ ποδάκις. || ὁμ.
ἐπὶ ἰππων: Στράβ.3,4,15 δειδαγμένατων ἰππων δ-
ραιδάτιν. || κ. νεώτ. ἐκτελο ἀναβάσεις εἰς τὰ
δρη, εἶμαι δραιδάτης.

δραιδραμέτης ἰοί λεξ. κ. μσν. δωρ. ὄριδραμέ-
της Σουῖδ. εὐ βροντῶν, κρατῶν ἐπὶ τῶν δρέ-
ων, ὁ ἄκων διὰ τῶν δρέων: Εὐστ.460,27.

δραιγανον ἰπῶ ὄριγανον βλ.λ.

δραιγιάνης-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ εἰς τὰ δρη γεν-
νηθείς: Νικ.Θηρ.874 δραιγιάνης κοροῖο 2) ὀ-
ρεινός βλ.λ.: Μοσχ.ἰ.δ.5 δραιγιανὴ σπλάγια.

δραιθρομία ἰή ἰ μτγ. τὸ τρέχειν ἀνά τὰ δρη,
τὸ θροαίως βαίνειν δι' δρέων, τρέξιμο: Ἀντίφ.
Θσα. ἐν ΑΠ 7,413.

δραιθρομός-ον ὁ τὰ δρη διατρέχων: Πίνδ.
Πάαν.7,6 (ἐν πᾶν.ὄριθρ-), Εὐρ.Βάκχ.985 τις ὅδε Κα-
δμεων μασθρὶ δραιθρόμων, αὐτ.ΙΑ 1593 βρωίαν,
ἔλαπον δραιθρόμων, Νόνν.Δ 5,229 ἰδ. γρ. ὄριθρ-ἰ.
δραιθάλης-οὐς-ές μτγ. ὁ εἰς τὰ δρη θάλλων,
βλαστάνων: Λυκόφρ.1423 δραιθαλῆς δρῆς.

δραιτικός-ἡ-ὄν ὄρικός βλ.λ.

δραικίτης-ον ὁ διαπαιόμενος εἰς τὰ δρη, ἐπὶ
τῶν δρέων: Πίνδ.ἀπ.313 δραικίτης σῆς.

δραικίτης-οὐς-ές μτγ. ὁ ἐπὶ τῶν δρέων κοι-
ταζόμενος, κοιμώμενος ἢ κατοικῶν: Ἐρμ.127,1 ὀ-
ρειλεχέης λένοντες.

δραιμάνης-οὐς-ές μτγ. ὁ ἔμμανός ἀγαπῶν ἀ
παραμένη εἰς τὰ δρη: Τρυφιδ.δ.370 δραιμάνης
Διόνυσος, Ὀρφ.Ἔνν.31,5 μητρός δραιμανοῦς
(κῶδ. δραιμανοῦς).

δραινόμος-ον (ἰνέμω) ὁ ἐπὶ τῶν δρέων βό-
σκων: Ἀναξ.ἰλ.12 δραινόμοι δελφάκις ἰκῶδ'.Αθ.,
πιθ. δραινόμοι, Θεόφρ.ΦΙ 9,18,3 δραινόμος ἀγέ-
|| ὁ ἀνά τὰ δρη πλανώμενος: Εὐρ.Ἦρ.364 τῶν τ'
δραινόμων ἀγρίων Κενταύρων ποτὲ γέννηαν, ΑΠ6,
107 ἀπέπνευ ἄπ τὴν δραινόμον πλάνην ἰπὴν ἀνά
τὰ δρη περιλάκνησι.

δραινομή-έω Σουῖδ. βόσκω, διαπαιῶμαι ἢ διά-
γω, διαδιῶ ἐν τοῖς δραισι.

δραινός-ἡ-ὄν ἰδρος κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πλη-
ρης δρέων, βουνώδης, λαφώδης: Ἦρ.1,110 κῶρπ.
ὄρεινη, αὐτ.2,34 ἰάνθιν. πεδιώνη, Ξεν.ΚΠ 1,6,43
ἰάνθιν. πεδιάς, Ἀριστ.Μετ.351α,3 ὄρεινην οὐσαν
ἰπὴν Ἀρκαδίαν, αὐτ.Ζ1 556α,4 ἡ ὄρεινη ἰη πολλὰ
δρη ἔχουσα χώρα, ἡ βουνήσ-αι, ΚΔΛουκ.1,39 ἀπο-
ρεύθη εἰς τὴν ὄρεινην, Πλούτ.Ἦρ.172β Πόλεμοι
μεν ἀντὶ τῆς ἐστυίαν, οὐσίας ὄρεινης καὶ τρα-
χέας πεδιάδα καὶ μαλακὴν χώραν λαβεῖν 2)
κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος

εἰς τὰ δρη, ὁ τῶν δρέων ἢ ὁ εἰς αὐτὰ κατοικῶν:
Θουκ.2,96 παρεκάλε δὲ καὶ τῶν δραινῶν Ὀρα-
κων, Ξεν.Ἀν.7,4,1) ἐν τοῖς ὄρεινοῖς. . . Ὀραξίη πη-
λῶν κατακλιθῆσαν, - δραινῶν ἔδραρος - χωρίοι,
- οἱ δραινοὶ Ἀκαρονάνας. || κ. ἐπὶ πτηνῶν: Ἀ-
ριστ.Ζ1 592β,19 ἔτερος δραινός, διὰ τὸ διατρίβειν
ἐν τοῖς δρεσίν. || κ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐπὶ δρέων
φυόμενος, εὐδοκῶν: Θεόφρ.ΦΙ 6,8,3. || ὁ ὀ-
ρεινός χαρακτῆρ: Πλάτ.Κρατ.394B τὸ ἀγριον καὶ
τὸ δραινῶν ἰη ἀγρία καὶ δραινὸς φύσις του, χαρα-
κτῆρ του! || μτφ. δραινὸν ἰμάτιον ἀκαπτον
βλ.λ.: Κομ'.Αδελφ.328. 3) ἐν Ἀίγυπτο, ὁ ἀνήκων
εἰς τὸ ἄκρον, τέρας τῆς ἐρήμου, εἰδ. ὡς ἐπιθ.
τῶν διαγρώνων: Πάπ. δραινὴ διῶρπὸς Πόλεμος.

δραιδάτης ἰοί οσχόλ. δραιδάτης βλ.λ.: Σχόλ.
Σοφ.ΟΚ 1054 ἰδ. γρ. ἐν πᾶν. ὄρησι κ. ὄρει-ἰ.
δραινοῖς, αὐτ.Φοῖν.683.

δραιμάνης-οὐς-ές δραιμάνης βλ.λ.

δραινον ἰπῶ ἰ μτγ. πολύγονον τὸ θῆλυ βλ.λ.:
Πίνδ.ΦΙ 27,115.

δραινοες Ἦσα. ἐάνδρες: πρὸλ. δραιάνες.

δραινομός-ον μτγ. ὄρεινόμος βλ.λ.: Ἀντίφ.
Σιδ. ἐν ΑΠ 6,14 δάμει μσν θηρίων ἄρκυν δραινο-
μόων, αὐτ.6,240 κάρπον δραινομόων ἰπῶ. ἐν Ἀναξ.
ἰλ.127 πρὸλ. ὄρεινόμος.

δραινοματῆς (ἡ) δραιπελάτης βλ.λ.

δραιος-α-ον κ. -ας-ον, ἐπ. ὄρεινος ἰων. γενικ.θηλ.
δρέης (Ἐπιγρ.ἰ. ὁ τῶν δρέων ἢ ἐκ τῶν δρέων, ὁ ἐν
δραισι φωτιῶν, διατρίβων, διαμμένων: Ἦρμ.Ἐρμ.244
νύμφην ὄρεινην πρὸλ. Ἥσιοδ.ἀν.198. || ὁ ἐπ.
τ. ἐν χρ. π. τραγ. κ. κωμ.: Σοφ.Ἀντ. ὄρεινόν τ'
ἀκμήτα ταύρων, Εὐρ.ΙΤ 127 Ἀκύντων ὄρεινα, αὐτ.
Φοῖν.806 ὄρεινον τέρας, Ἀριστφ. Ὀρν.1098 Νύμ-
φαις οὐραίας ἔμμολαιών. || ἀλλ' ἐν ἰαυθ.τρι-
μήτρους δραισι ἰόνει οὐ μόνον ἀπτ. ἀλλὰ καὶ ἰων.ἰ.
Αἰσχ'.Αγ.497 θλῆς δραιας, Σοφ.Φιλ.937 ἔκνουσαι
θηρῶν ὄρεινον. || ἐπὶ τῆς ῥέας: Ἀριστφ. Ὀρν.746
σμενὰ τε μητρί χορῆσάντ' ὄρειας. || κ. π.
πῆξ.: Πλάτ.Νόμ.677β οὐ περιφυγόντες δραιοὶ τίνες
ἐν στεν νομῆς πρὸλ. αὐτ.Κριτ.109β, ἀντίθ. ἀγριο-
κός. || ἐν χρ. κ. ἐπὶ ζώων: Ἀριστ.Ζ1 488b 2 τὰ
μὲν ἀγροικα τὰ δ' ὄρεια, ὠπερ ἐφοφ. || κ.
σνγκρ. ὄρειότερος: Ὀππ.Κυν.2,22.

ὄρειοχαρής-ους-ές μιν. ὁ ἀσμένως εἰς τὰ ὄρη διατρίβων, διαμένων, ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄρειον βίον· Αἴτλ.4.256.

ὄρειπλάργος ἰδί εἶδος ἀέτου ἢ ἱέρακος ὁ αὐτὸς καὶ περικνότερος· Ἀριστλ.Ζ1 615b,34 ὄρειπλάργος καλεῖται καὶ θάλαστρον.

ὄρειπλάγκτος-ον ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι πλανώμενος· Ἀριστφ.Θεσμ.326 Νύμφαι τ' ὄρειπλάγκτοι, Ὀππ.Κυν.3,224, Νόνν.Δ 21,189 ἰσχυ. ἐν κώδ. ὀρηπλ-.

ὄρειπλάνης-ους-ές μιν. ὄρειπλάγκτος βλλ.: Τρυφιδό.223 θηροστ. ὄρειπλάναςιν, Νόνν.Δ 9,291.

ὄρειπλάδος-ον μιν. ὄρειπλάνης βλλ.: Νόνν. Δ 16,184 ἰδ. ὀρηπλ-.

ὄρειπολιώ-έω Σουίδ. «ὄρειπολιώ». **ὄρειπτελέα** (ἡ) πτελέα ἢ ὀρηπὴ βλλ.: Θεόφρ. Φ138 ἐστὶ δὲ καὶ τῆς πτελέας δύο γένη' καὶ τὸ μὲν ὄρειπτελέα καλεῖται, τὸ δὲ πτελέα.

ὄρεις μιν. τοῦ ὄρηι βλλ. **ὄρειτης** ἰδί ἰδροςί μιν. ὁ κάτοικος τῶν ὄρων, ὄρεινός βουνήσος· Πολύδ.3,33,9 ἦσαν δ' οἱ διαβάντες εἰς τὴν Λιβύην· ὄρειται ἰδροςί· 2) ὄνομασία λίθου πνός· Ὀρα.Λιθ.356 σιδηρίτην, τὸν βρα βροστίαν ἠνάσαν ἀλλοίαν καλεῖται ἐμφυχον ὄρειτην· 2) εἶδος τῆς ἱέρακος· Αἴτλ.Ζ1,2,43.

ὄρειτης-ιδος (ἡ) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ ὄρειτης βλλ. **ὄρειτορας** Ἥσα. «ὄρειτορας».

ὄρειτρεφής-ους-ές μιν. ὁ ἐπὶ τῶν ὄρων τρεφής ἢ τρεφόμενος· Ἀπολλ.Ρ 2,44, Χρησμ.π.Λουκ. Ἀλέξ.48 θηρας ὄρειτρεφείας, Τρυφιδό.193 ὄρειτρεφείας ποταμοῖο.

ὄρειτρεφίθω μιν. τὸ ἐν ὄρει τρεφῆσθαι, βιοῦν· Μιχ. Ἀκομ.1,83,13 ἰκδ.Δ.).

ὄρειτροφός-ον ὄρειτρεφής βλλ.: Σοφ. ἦχ.151 ὄρειτροφα βοτά, προβλ. Ὀππ. Ἀλ.1,12 ἰσχυ. γρ. ἐν κώδ. ὄρητ-, κ. ὄρητ-, ὄρητ- ὅπερ ἔχει τὸ Γ.α.Βαθρ.106,3.

ὄρειτυπία (ἡ), ἰων. ὄρειτυπία ὄρηνη ἐργασία, τὸ κόπτεν λίθους ἢ ξύλα εἰς τὰ ὄρη· ἴππ. Ἐπιδ.6,3,9.

ὄρειτύπος-ον ἰτύπτοι μιν. ὁ ἐν ὄρων, ἐπὶ τῶν ὄρων ἐργαζόμενος κτ. Γαλ.17(2),49 ὄρειτύποι ἰσὶ λατόμοι καὶ λατόμοι οἱ καταβιδάοντες ὄλικον ἐκ τῶν ὄρων ἰδ. ὄρητ. ὄρειτύποι κ. ὄρητύποι.

ὄρειτροός ἰδί ὄρητης βουνήσος, ὄβ. ἀγροίκος βλλ.: Ἥσα. «ὄρειτορας, οἱ ἄγριοι».

ὄρειφοίτης ἰδί Σουίδ. «ὁ ἐν ὄρει φοιτῶν», ὁ δι-οδεῶν, περὶτρέχων αὐτὰ· Φανακλ. π.Πλούτ. Ἥθ. 671C ὄρειφοίτης Διόνυσος.

ὄρειφοτός-ον μιν. ὄρειφοίτης βλλ.: Βάδρ. 91,2 ὄρειφοίτοι ποιήμεν, αὐτ.95,25 ὄρειφοίτα θηρία, Κορνούτ.Φύσ.Θε.30 ὄρειφοίτοι Βάκχοι.

ὄρειφοτιώ-έω μιν. περιπλοκώμενος εἰς τὰ ὄρη, περιφέρουσι ἀνὰ τὰ ὄρη· Σώστρ. Ἐλεγειοκ. π. Εὐστ.1665,49 ἐπὰ ἐτών γενομένην ὄρειφοίτην.

ὄρειχαλεπὸν ἰδί νεώτ. ἐργαστήριον κατασκευῆς ὄρειχαλκίνων εἰδῶν, χυτήριον ὄρειχαλκοῦ.

ὄρειχαλκός-έως ἰδί νεώτ. ὁ καταργαζόμενος τὸν ὄρειχαλκον· ἢ ὁ εἰς τὴν καταργασίαν τούτου εἰδικὸς τεχνίτης.

ὄρειχαλκίνος-η-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξ ὄρειχαλκοῦ κατασκευασμένος· Πλάτ.Κριτ.119C ἐν ἀτλήν γεγραμμένα ὄρειχαλκίνη, - κλίνην ὄρειχαλκίνη· ἢ νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄρειχαλκον ἢ ἐξ αὐτοῦ χαρακτριζόμενος· ὄρειχαλκίνα ἐργασία τῆς προστομικῆς ἐποχῆς· ἢ ὄρειχαλκίνη ἐποχὴ ἢ ἐποχὴ καθ' ἣν ὁ ἀνθρώπος ἤρρισε καὶ καταργᾷ τὸν ὄρειχαλκον.

ὄρειχαλκόκωνος-έως (ἡ) νεώτ. κόνις ὄρειχαλκοῦ, κασιτέρου καὶ συνηθέστερον φευδαργύρου, χημικῆς ἢ μηχανικῆς καὶ θρόφους παραγομένη καὶ χρησιμοποιουμένη εἰς ἐπιχρῶσεις, ἴσθι ἀνὴ κόνεως χρυσοῦ (φευδοχρῶσμαι, ὡς εἰς τὸ χρώσμαι τῆς βιβλιοδεσίας, τὴν διακοσμητικὴν, εἰς γόφωνα καὶ ἄλλα ὄντικείμενα.

ὄρειχαλκός (ὁ) κ. νεώτ. μεταλλικὸν κρῆμα δύο μερῶν χαλκοῦ καὶ ἐνός φευδαργύρου, χρώματος κίτρινου, λευκοκίτρινου ἢ ὑπερόβρου, ἐπιδοκτικῶν σπιδώσεως, εὐρύτατα χρησιμοποιούμενον εἰς τὴν κατασκευὴν σκευῶν, τεμαχίων μηχανῶν, ὀπλῶν, τῆν διακοσμητικὴν, δημ. μηροῦντος ἐν Θεόπομ.1στ.109 περιγράφεται ὡς μέγιστον φευδαργύρου καὶ χαλκοῦ· ἴγν. Ὀμ.δ,9, Ἡσιόδ.Α 122 ὡς εἶπῶν κνήμιδος ὄρειχαλκοῦ φαεινόν, Ἥσα. ἀπ.68, Πλάτ.Κριτ.114B τὸ γένος ἐκ γῆς ὀρυττόμενον ὄρειχαλκοῦ, Ἀριστλ. Ἄτ.9,2b,22, αὐτ. Θασμ.834b,25, Καλλ.Λουτρ.Παλ.19 οὐτ' ἐξ ὄρειχαλκον μέγιστα· ἐβλεψεν ἰκάτοτρον ἐξ ὄρειχαλκοῦ, Πaus.2,37,3 ἐπὶ τῆ καρδίᾳ γεγράφθαι τῆ πρσοίμηρον τοῦ ὄρειχαλκοῦ, Φιλόστρ. Ἀπολλ. 2,7,20· 2) ὡς ἐπιθ. ὄρειχαλκικός βλλ.: Σουίδ.

ὄρειχαλκουργία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ὄρειχαλκουργοῦ βλλ.: οἱ Ἀταγγανοὶ καταγίνονται εἰς τὴν ὄρειχαλκουργίαν.

ὄρειχαλκουργός ἰδί νεώτ. ὁ καταργαζόμενος τὸν ὄρειχαλκον, ὁ κατασκευαστής ὄρειχαλκίνων πραγμάτων, ὁἶον σκευῶν, ἐργαλείων.

ὄρειχαλκός χροῦς-ους-οῦν-οῦν νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα ὄρειχαλκοῦ.

ὄρειχαλκώ-δω νεώτ. ἐπιστρώων ἐπιφάνειαν εὐτελεστέρον πνός μετάλλου ἢ ἄλλου ὄντικείμενον δι' ὄρειχαλκοῦ, ἀ. ἐπιὸρειχαλκώ.

ὄρειχάλακσις-έως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ στρώματος ὄρειχαλκοῦ ἐπιλάκφεις μεταλλικοῦ σώματος.

ὄρειωδης-ους-ές μιν. ὄρεινός βλλ., βουνώδης· Εὐστ.1246,28 ἡ ὄρειώδης λαπὰ.

ὄρειώτης (ὁ) μιν, διαρ. ὄρειώτας-α ὄρειώτης βλλ.: Ἐρωκ. ΑΠ 9,824 Πανός ὄρειώτα.

ὄρεικτικός-ή-όν (ὄρεικί) κ. μιν, νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄρειν, ὁ τῆς ὄρειξως· Ἀριστλ.Ψυχ.433b,3, αὐτ.ἩΝικ.1,13 τὰ μὲν γὰρ φυσικὸν οὐδᾶμος κοινωτὸν τοῦ λόγου τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν καὶ δῖας ὄρεικτικόν, μετέχει πως ἢ καθήκον ἐστὶν αὐτοῦ καὶ πειθαρχικόν· ἢ τὸ ὄρεικτικὸν τὸ αὐθόρητον, τὸ ὀρμύμητον· Ἀριστλ.Ψυχ.431a,13 οὐχ ἕτερον τὸ ὄρεικτικόν καὶ φευκτικόν· ἢ ἀλλήλων· ἢ δδ, κ. ὡς ἐπιθ.: Ἀριστλ.ἩΝικ.102b,30, αὐτ.1139b,4 ὄρεικτικός νοός ἢ προσιρεσις· 2) μιν, νεώτ. κ. δημ. ὁ διεγειρ., προκάλων ἐπιθυμίαν, ὁ ἀνοίγων τὴν ὄρειν· Διοσκ.5,6 ὄρεικτικός οἶνος, Ἐρωτόκρ.1,1433 εἶχε περδῶλ ὄρεικτικὸν μὲν δέντρον μυρισμένον· 3) νεώτ. κ.δημ. ὡς οὐα, τὸ λαμβανόμενον πρό τοῦ φαγητοῦ ἐδωδόμενον ἢ ποτὸν διὰ τὸ προκαλεῖται τὴν ὄρειν.

ὄρεικτικότης-ητος(ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα, ἡ διάθεσις τοῦ ὄρεικτικοῦ.

ὄρεικτικός ἐπιρ., μιν. κατὰ ὄρεικτικὸν τρόπον, μὲ ἐπιθυμίαν, ὄρειν· Ἀρρ. Ἐπικτ.3,3,2 πρὸς τὸ αγαθόν ὄρεικτικός κινεῖσθαι.

ὄρεικτιώ-τάω Ἥσα. «ὄρειγομαι».

ὄρεικτικός-ή-όν ἰβέρμω ὁ ἐκτενόμενος· ἴλ.Β 543 ὄρεικτῆσιν μελιθῖον ἰκάνουτα δι' ὧν δυνάται τις ἐκ τοῦ πλησίον, ἴσθι οὐχὶ βάλλων, ἀλλὰ προτεινών, καὶ φθάσῃ τὸν ἔχθρον, Στράβ.10,1,12 δόρασι δ' ἐχρῶντο τοῖς ὄρεικτικοῖς ἢ ἐκ χειρὸς χρήσις ἰάνθη. παλαιοί· 2) ἐπιθυμητικός· Ἀριστλ.Ψυχ.433a,18 τὸ ὄρεικτικὸν ὄν ἀντικείμενον τῆς ὄρειξως, ἐπιθυμίας, αὐτ.433b,11 τὸ ὄρεικτικὸν κινεῖ οὐ κινούμενον τῷ νοσήσαν ἢ φαντασθέναι, Στωϊκ.ἀπ.3,22, Μηναι. 1,10 Ἐσοτ. ἐστῆς· ἢ τῆς ἐπέσεως τῶν ὄρεικτῶν, κρατήσας τὸ τελειότατον.

ὄρεικτιώ-έω Ἥσα. «ὄρειγομαι», Σουίδ.

ὄρειπτότα ἰσὶ μιν. οἱ πίνοντες τὰ ὄρη, ὡς ἐπιθ. τὸν ποταμῶν· Χρησμ.π.Πλούτ. Ἥθ.406E.

ὄρεξία ἰσὶ δημ. κ. ἔορεξία ἐπιθυμία φιληδονοῦ, ὁἶον φαγητοῦ, ποτοῦ, ἀφροδισίων κττ.: Ἄρτ

βατον.4,87 κι όπως α' δρέξια του ξεδιάζει, κι όπως α' επίδειξες σκορπά.

δραξίνα (ή) νεώτ. λεπτοτάτη άμμοφος και λευκή κόνις, έσωτερικά λαμβανομένη εις μικράς ποσότητας, προκαλοάσα αύξησιν τών γαστρικού ύγρου καί διεγείροια το άσθημα τής πείνης.

δραξίς-κως (ή) (δράγις) κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. δρεξή καθολικωτάτη λέξις δηλοάσα πάν είδος έφέσεως ή έπιθυμίας, διάθεσις, κλίσις, όρμη περιλαβούσα έπιθυμιαν, θύμον, βούλησιν: 'Αριστλ. Ψυχ.414β,2, αύτ.433α,13, 'Επικ.άπ.202, Φιλόδ. Μουσ.78Κ, ΚΔ Ρωμ.1,27 έξεκαθίσθη εν τή δρέξει αύτών εις άλλήλους, Έρωτόκρ.4,264 άρχίζει και μιλεί της, με σπλάχνος και γλυκότητα να δδ την δρεξίη της, Μωρατ.π.188 τώ εκφρόσιν νόθους και δρέξεις // σαρκός δρέξεις ή σαρκική έπιθυμία: Μηναι.11,4 Έξην. καθυέταξος... νοί σαρκος τάς δρέξεις // άμ. νεώτ. κ. δημ. έφεσις, έπιθυμία, γούστον, κέφι: έχω δρεξή για δουλειά, φο. δρεξή έχεις (άρθρο με ήουχον, μη με ένοχλήσ) // κ. νεώτ. παροιμ. φο. περί όρεξίος ουδέεις λόγος (εις ζήλητα άτοιμική άρσεκίσις δέν χωρεί συζήτησις) // είδ. έπιθυμία, διάθεσις του νό άφάγ τις: μου κόπηκε ή δρεξή (έχασα την δρεξίη μου, - μου άνοιξε ή δρεξή (άνεκτησα ή έχω την πρός φαγητόν διάθεσιν), εύχη καλή (σας) δρεξή, φο. κάλλιο καλή δρεξή παρά καλό φαί άμ. φο. τρώγοντας έρχεται ή δρεξή (κυριολ. κ. μτφ., ότι έφ' όσον δοκιμάεις τις εύχάριστόν τι ή κατάτι τι, έπιθυμεί περισσότερο): 2) μτ. γενικ. άντικειμένου, έπιθυμία, νόθος έπιζητήσις πράγματις τινος: Δημόκρ. 219, Πλάτ.'Ορ.Α14Β φιλοσοφία τής τών άντων αύτ έπιστήμησ δρεξίς, 'Αριστλ.ΗΝικ.1119β,7, αύτ.Ψυχ.414β,5 // σπαν δρεξίς έπί τι: Πλούτ.'Ηθ.48C όρμην έμποισόντος εύρετικίαν και δρεξίην έπί τήν άλλείσιν κ. δρεξίς περί τι: Δημόκρ.72 3) κ. άπολ. διάθεσις, κλίσις, έφεσις: 'Αριστλ.ΗΝικ.113α,11 ομ.έξ βουλευ.ική, αύτ.1139β,5 δρεξίς διανοητική, 'Επικ.δδξ.26 (έπιθυμία πινεύς ευδιάχυτον την δρεξίην έχουσιν).

δρασοζάγρα 'Επιγρ. κ. δρασοβαζάγρα κ. δρασοβαζάγραμ, έπιθ. τής Έκάτης ή τής Σελήνης.

δρασοδάτης (ή) δρεσοδάτης βλλ.

δρέξιγγωσία (ή) νεώτ. τώ μέρος της γενικής γεωλογίας τώ άναφερόμενον εις τών σχηματισμόν και τήν σύστασιν τών δρέων.

δρέξιγγωστικός-ή-όν νεώτ. ά άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν δρεογνώσιν βλλ.

δρεογνώσις (ή) νεώτ. κλάδος τής δυναμικής γεωλογίας πραγματούμενος περί τών άναφορών δυνάμεων αίτινες δρωσι προς σχηματισμόν τών δρέων έπί τής έπιφανείας τής γης.

δρεογόνος-ον νεώτ. ό εις δν όρείζεται ή γένεσις όρουσ, ό έξ αυτ προήλθεν όρέων διάπλασις.

δρεογραφία (ή) νεώτ. κλάδος τής φυσικής γεωγραφίας πραγματούμενος περί τών δρέων και τών όρεινών συστημάτων 2) ή έπί τώ χώρο τών παρτάσις τών αναλόφων μορφών τής γης.

δρεογραφικός-ή-όν νεώτ. ά άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν δρεογραφίαν βλλ.

δρεογράφος (ή) νεώτ. ό εις τήν δρεογραφίαν ασχολούμενος έπιστήμων.

δρεομομή (ή) νεώτ. ή μορφολογία και ή τεκτονική διαμόρφωσις χώρας τινός // ή διάπλασις τών όρέων.

δρεοδόξα (ή) νεώτ. γένος φοινικιάδων φυτών.

δρεοκόμος δρεοκόμος βλλ.

δρεοκομιά-έω δρεοκομιά βλλ.

δρεομετρία (ή) δρεομετρία βλλ.

δρεομήκης-ους-ες μτγν. ό έχων όφος όρους: 'Αδαμ. Άνεμ.40 δρεομήκης χιόνες (κωδ. ώροσ-ή).

δρέοντα όρνυμ βλλ.

δρεοπόλος-ον γλωσσ. ό άνά τώ όρη περιφερόμενος, ό έπί όρέων διατριβών.

δρεοπόλις-έω μτγν. περιέρχουσι άνά τώ όρη, διατριβω εις τώ όρη: Λουκ.Οσ.Δ 20,7 γάρ επι-τθείασι δρεοπολιών.

δρεοπέλιον (ή) όρεών σέλινο, τώ φυτόν ά-βάρμητιον τώ μακεδονικόν τής οίκου, τών σιαοδι-οφάρων: Θεόφρ.ΦΙ 7,6,3, Διοσκ.3,65, Γαλ 12,119.

δρεοπέλιον όρειτύπος βλλ.

δρεοφύλαξ-άκος (ή) γλωσσ. κ. πάπ. φύλαξ όρεινών τόπων: // παπ. ό ερημοφύλαξ βλλ.

δρεόφωτον (ή) νεώτ. βωταιν. γεν. πάπ φυτόν πο-ώδες έκ τών άναπτυσσομένων έπί τών ύψηλοτέρων κορυφών τών όρέων, όπου συνήθ. ή βλάστησις δέν ευδοκμεί.

δρεόφωτος-ον μτγν. ό εις τώ όρη, τούς άγρίους τόπους ζών, κατοίκων: 'Οππ.Κυν.3,345 δρεόφωτον οια λάιαναν.

δρεσι 'Ησ.επροδούτοις(έσφ.γρ.άντι όδεσ(ι) βλ.ο(ι)ς.

δρεσιδίοσ όν μιν. κ. νεώτ. ό βίων έν τοις όρεσι, δρεσιδίοσ βλλ. ά. βουνησίος: Έύσι εις Διον.Περ.322 'Αργανθώνης τής γενναίοσ τής δρεσιδίου.

δρεσιδρόμος-ον μτγν. δρειδρόμος βλλ.: Νόνν. Δ 2,442, αύτ.32,134 μετέβην δρεσιδρόμον άγην.

δρεσικοίτης (ή) σχόλ. ά. δρεσικοίτας, όρειλήτης βλλ.: Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 100.

δρεσικοίτιος 'Ησ. γλωσσ. του δρεσικώσιον.

δρεσινομία (ή) σχόλ. τώ έπί τών όρέων βόσκεις, διατριβή, κατοικείν: Σχόλ.'Ιλ.Θ 93.

δρεσινόμος όν μιν. δρεινόμος βλλ.: Κ Μανασ.Χρον.173.

δρεσιοίκος-ον δρεσιοίκος βλλ.' 'Ησ. έν λ. δρεσικώσιον.

δρεσιόθεσις (ή) νεώτ. (ιδιάζουσα άδιαθεσία παρατηρούμη εις ώρισμένα άτομα, όταν ά-ρ-χωται ταχέως εις όδη ή όταν διαμέμωσις εις ύψη-λότερα τής άτμοσφαιρίσ στρώματα.

δρεσιτρωφός-ον δρεσιτρωφός βλλ.' 'Ομ. πάντοτε ως έπιθ. τώ λέοντος: 'Ιλ.Μ 299 λέων δρεσιτρωφός, 'Οδ.Ζ 130, Νόνν.Δ 15,204 δρεσιτρωφός βούτης, Μηναι.11,21 Έξην. βαπτιστής δρεσιτρωφός.

δρεσιφωτός-ον μτγν. δρείφωτος βλλ.: Κορ-ούτ Φύσ.Οε.34.

δρεσικέω (ή) μτγν. ζώ, κατοικώ έπί τών όρέων: Νικ.Όηρ.413 δρεσικέει περί βήσας.

δρεσικός-ον μτγν. δρεσικώος βλλ., έπί τού Διονύσου: ΑΠ 9,524,16

δρεσικώος όν δ. τ. του δρεσικώος βλλ.: Αισχ. 'Επ.52 τδδ' αυδδ μητρός έξ δρεσικώο βλάστη-μα, Εύρ.Ιππ.1277 φύσιν δρεσικώον, αύτ.Κύκλ.247.

δρεσικώος όν ιδρος, κείμαι ό διοιτώμενος ανα-τρωφεί έπί τών όρέων, ό βουνησίος, όθ. ό άγριοσ είδ. έπί τών Κενταύρων: 'Ιλ.Α 268 Φηρσιν δρεσικώσιον, 'Οδ.155 αίγας δρεσικώους, 'Ησιόδ. άπ.79,5 Κένταυροι δρεσικώοι.

δρεσοσαυλος-ον μτγν. όρειούλος βλλ.: Θε-ο(ι) έν ΑΠ.233,1 δρεσοσαυλού πύσις 'Αχούδ,Κόλουθ. 107, Νόνν.Έύαγγ. 'Ιω.1,64 δρεσοσαυλοσ μελάθρου.

δρεσιδάτης (ή) ποι. τώ άφρ. άντι δρεσιδάτης, ό άνά τώ όρη περιφερόμενος, περιπλανώμενος: Σοφ.ΟΤ 100 Πανός δρεσιδάτα (ιδωρ.γενικ.1. αύτ. 'Αντ.350 θηρός δρεσιδάτα.

δρεσιόγενής όν ποι. όρειγενής βλλ.: Αισχ.άπ. 168, 'Αριστφ.Βότρ.1344 Νύμμαι δρεσιόγενιοι.

δρεσιδρόμοσ όν δρεσιδρόμος βλλ.: 'Ορφ. 'Αργ.21 δρεσιδρόμον τε λατρείαν μητρός.

δρεσινόμος όν δρεινόμος βλλ.: 'Ησιόδ.Α 407 αίγας δρεσινόμου ή άγροτέρης έλάφοσ, Νόνν.Δ 28 25.

δρεσιπάτος-ον μτγν. ό έν δρεσι περιπατών ό περιετρόμος τώ όρη, δρεσιδάτης: Νόνν. Δ

14,250 ὄρασιπóτοις ἄμα Βάκκας Ἰόρασιβότιος· Διόρθ. Czeisius).

ὄρασιπóλος-ον μτν. ὄρασιπóλος βλλ. : Νόν. Δ 13,137 ὄρασιπóλων παρά 'Ρεϊρ.

ὄρασιφóτος-ον μτν. ὄ φυόμενος ἔν τοις ὄρεσι, πού φυτάρων στά βουά : Νόν. Δ 44,272 ὄρασιφóτος βίκα.

ὄρασιχότος-ον μτν. ὁ ἐκ τῶν ὄρων χινόμενος : Νόν. Δ 20,337 ὄρασιχότου πατρωτο.

ὄραστία ἰθι ὁ περί τοῦ 'Ὀρέστου μῦθος. ἴ εἶδ. ποίημα τοῦ Στρηγόρου : Στρηγ.ἀν.34' 2) περιληπτικὸν ὄνομα τῆς τριλογίας τοῦ Αἰσχύλου, ἀποτελούμενης ἐκ τῶν 'Αγαμέμνων, τῶν Χοηφόνων καὶ τῶν Ἐμεινῶν : 'Αριστφ.Βότρ.1124 πρώτων δέ μοι τὸν ἔξ 'Ὀρεστίας λέγε.

ὄραστίας-α-ον ὁ εἰς τὸν 'Ὀρέστην ἀνήκων, ὁ τοῦ 'Ὀρέστου : Σοφ. 'Ηλ.1117 εἰπερ τί κλάσεις τῶν 'Ὀρεστῶν κακῶν, Εὐρ. 'Ανθρ.1242 φόνον βίσιον τῆς 'Ὀρεστίας χερός.

ὄραστάρης-α-ον π.σ. ἀντί ὄρεινός, ἐπίθ. τοῦ δράκοντος : 'Ιλ.Κ 93 ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὄραστάρης ἄνδρα μέμνησι' ἴ ὄμ. ἐπὶ λύκων καὶ λεόντων : 'Ὀδ.Κ 212 ἄμφι δέ μιν λύκοι ἴσαν ὄραστάρησι ἠδὲ λέοντες' κ. γεν. : Σοφ.Φιλ.391 ὄραστάρησι πομπῆτι γὰ, Εὐρ.Τρω.551 ὄραστάρων . . παρθένων, 'Ὀπν. 'Αλ.4,586 ὄραστάρη ἀργευτήρας ἴβει. ἐπίθ. σχημασθέν ἐκ τοῦ ὄρος, ἀντιβ. ἀγρότερας.

ὄραστῆς ἰθι Φώτ. ἐν ὄρεσι διατώμενος' 2) ἀλλαγῆ μόνον ἑκ τοῦ ὄρος. ὄνομα 'Ὀρέστῆς κλητ. 'Ὀρέστα : Σοφ. 'Ηκ.6, σὺρ.15 'Ὀρέστα καὶ οὐ φίλτατε ἔζνων Πυλάδα.

ὄραστῆς ἰθι ὁ τῶν ὄρων ἀνεμος : 'Αριστλ. 'Αχιλλ. 'Αρ.Φων.33, Καλλ.ἀν.39.

ὄραστῆς-άδος ἰθι Ἰόρασι ἡ ἀνίκουσα εἰς τὰ ὄρη, ἡ τῶν ὄρων : 'Ιλ.Ζ 420 νόμφα ὄραστῆδες Ἰοραστῆδες, 'Υμν. 'Ὀμ.19,19.

ὄραστῆσι ἰθι μτν. κ. ὄραστῆσιν ἐλέων βλλ. : Πλίν.Φι 14,108, Διοσκ.1,28, αὐτ.5,56.

ὄραση ἰθι ἐπ. γενικ. κ.δοτ. ἐν κ. πληθ. τῶν ὄρος. **ὄρασηάς-άδος** ἰθι ὄραση βλλ. : 'Αρροκρ ἐν λίσχου. ὄνομα. ἴσος ἐπὶ τῶν βότρωσιν ἀφαιρεθῆν κλημα.

ὄραση-ἰως ἰθι, ἰων. σὺρ-ικ. ὁ θῆλυς ὄρ- : 'Αριστλ. Ζ1 57β,22, μολοῦσι μέτα τὴν δοτ. τοῖς θῆλεσιν ἀκολουθεῖ γενικ. τῆς θηλείας : αὐτ.573α, ἰθι ἡμιόνος, μούλαρις' σὺν. ἐν 'Ἰλ. ὡς ζῶον φορητῶν καὶ ἐλαίων ἀμαξαν' πρὸλ. 'Ἰλ.Ψ 115 πρόρος ἰ21 κ. Ὄ 702 πρόρος 716 : 'Αριστφ.Βότρ.290 νῦν 3' ὄραση, 'Αριστλ. Ρητ.1405β,25 νικῶν τῶν ὄρεσι ἰκάνον ἔν τοις ἡμιονοδρομῆσι' ἴ π. 'Ατκ. ἡ ἀντιβ. ἐλθαι ἡμιόνας, ἀν καὶ τὸ ἐπίθ. ὄρικός προτιμῶν τῶν ἡμιονικός ὁ Μοῖρ.273Ρ' 2) π.σ. ἐπίθ. ἀντι τοῦ ὄρεινός : Λυκόφρ.1113 ὄπως τῆς ὄλοκουρός ἐργάτης ὄρεως.

ὄραση ἴσος. ἐφύλαστος.

ὄρασηθῶ-ἔω π.σ. ὁ ἀπαξ π. 'Ὀμ.' ὑπὸ τῶν περισσοτέρων γραμματικῶν ἐρμηνεύεται ὡς σημαίνων τῶν τραχῶν ἴχον ὄστις ἐκπέμπεται κατὰ τὴν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου ἐκ τοῦ λάρυγγος τῶν σφαιζομένων ζῶων ἴσωςι συγγενῆς τοῦ ροχθῶν : 'Ἰλ.Ψ 30 βόες, ὄρασηθων ἀμφὶ σιδήρω σφαιζόμενοι ἰσθῶ. ἐκοτὰ μῆμισιν ἴχου τραχέος . . ἀντι τοῦ ἔσπερον ἀναίρομένουσι' πρὸλ. Εὐστ.1285,60, 'Απολλ.Σοφ. Λεξ. 'Ὀμ., 'Ἡσ.' ὄλλ' ὄμ. κ. ὡς συγγενῆς τοῦ ὄρεγματος πρὸλ. Εὐστ.1285,60 κ. ἀναίρομένου ὄρεγόντο ἴθι ἔξετίγοντο, δηλ. ἐπανάοντο, ἐπεντώνοντο ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου' ἴ ὄδ. ροχθῶ : Θεοκρ. 11,43 τῶν γλαυκῶν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρας ὄρεθβεν ἴσφες τὴν θάλασσαν ἔα ποτὶ χεῖρ' ἐπὶ τῆς ἐπράς, τῆς παραλάας' 2) π.σ. ἐν ἔνδοχου. σμ. ἔλχομαι, ἐξοδαίνομαι, εἶδ. ἐπὶ λακμοῦ ἡ κτύπου τῆς καρδίας ἐν παθήμασιν ἰατροῖς, ὡς τὸ ὄρινομα : 'Αριστφ.Νεφ.1368 κἀναῦθα πῶς

οἰσθῆ μοι τὴν καρδίαν ὄρεθβεν', 'Απολλ.Ρ 1, 275 τῆ δέ . . δέεται κέαρ ἐνδοθεν ἄτρ, οὐδ' ἔχει ἐκφλόξαι τόσον γόνον, ὅσον ὄρεθβει, αὐτ.2,49, Νικ. 'Αλεξ.340 νεάθθ δ' ὑπὸ κούστῃ ὄρεθβει ἴθι κούστῃ ἐξογοῦται, 'Ὀπν. 'Αλ.2,583 σφαλεῖθ δέ οἱ ἐνδον ὄρεθβει μαινομένη κροθῆ ἰθι ἀποσθου-σκούσθ σφαλήσθ).

ὄρεθ ἰων. ἀσυναρτ. τ. τοῦ ὄρῶ-ἄω βλλ. **ὄρεθκόμος** ἰθι Ἰόρασι κ. ὄρεθκόμος ἴ 'Ἡσ.1 ὁ κομῶν θεραπεύων, περιποιούμενος τοὺς ὄρεας ἴθι τὰς ἡμιόνας 'Αριστφ.Θεσμ.491 οὐδ' ὄδ' ἀπὸ τῶν δούλων τὴ κέρεικόμενος, αὐτ.ἀν.633, Ξεν. 'Ἐλλ.5,4,42 οἱ ὄρεθκόμοι . ἀποσρητιούτες, Πλάτ. Λυσ.206Β τῶ ὄρεθκόμῳ ἰθι ὄρεθ. ἀντι ὄρεθκόμοι' ἴ ἐν τοῖς κώδ. σὺν. φέρεται ἐσφαλμένω ὄρεθκόμοι : Πολυδ.7,183, 'Ἡσ.

ὄρεθκόμῶ-ἔω μτν. ὄρεθκόμω βλλ. : Πολυδ. 7,183 ἰγράφεται ὄρεθκόμοι.

ὄρεθκόμῶ-ἔω Σουῖδ. περιποιούμαι ἡμιόνοισ.

ὄρεθκόμῶ-ἔω Σουῖδ. ὁ τοὺς ἡμιόνοισ πώλων. ὄρησι ὄρημι βλλ.

ὄρημι αἰολ. ἀντι ὄρῶ-ἄω, γ' ἐν. ὄρη (Θεοκρ.30,22), πρὸλ. αἰολ. ἐπὶ ὄρημι, μτχ. ὄρησι ἴΠητ.λ.Διογ.Α 181), εἰς τὸ θέμα τοῦτο ὄρη- ἴθι ἐκ τοῦ ὄρα- ἰ πθ. ἀ-νῆκε τὸ β' ἐν. ὄρη. τοῦ μέσ. ὄρησι ἴ'Ὀδ.Σ 343) κ. τὸ β' ἐν. τοῦ ἐνεργ. ποθῶρησθα ἴ'Θεοκρ.6,8) ἄλλα πολλὰ ὄρη. τ. ἔχουν ἡ κατὰ συναίρεσιν ἔξ -δε ὡς τὸ λακων. ἀπαρφ. ὄρην ἴ'Αριστφ.Λυσ.1077, προστ. ὄρη : 'Ἐπὶ.170,12.

ὄρητῶς-ἄ-ον μτν., ἰων. ὄρητῶς : Μαν.2,31, αὐτ.130 ὄρητῶς ἴσος. ἐπὶς αἰμασσίας.

ὄρθᾶ ἐπιρρ. δημ. ὄρθως, κατακορῶφως, ὁ. στήθῃ 2) ὄρθως βλλ., καλῶς, σωστά' φρ.

ὄρθᾶ κοφθᾶ ἀπεριφράστως, σαφῶς, ἔξαστερα : 'Αρτ.Βασιλ.Πρόλ.50 κἀθε στοχασμό μου ποινρὸ καὶ μισορ, ἄ τὸν πῶ κοφθᾶ κὶ ὄρθᾶ.

ὄρθᾶγγελλῶ-ἔω μτν. ἀγγέλλω, ἀναγγέλλω ὄρθῶς καὶ ἀκριβῶς : Φρίν.Σοφ.Παρ.92Β.

ὄρθᾶγένης ἰθι 'Ὀρθάνης Ὁρθάνης βλλ.

ὄρθᾶγόρας ἰθι πλαστόν κύρ. ὄνομα ὑπανιπτό-μενον ἀγνωστὸν τινα ἐν ἰσχυρ.σμ. : 'Αριστφ. Ἐκκλ. 916 κἀλε τὸν 'Ὀρθάγοραν.

ὄρθᾶγορίσκος ἰθι μτν. λεξ. κ. νεώτ. λακων. λ. τὸ θηλόξῃ χοιριδίον, γαλαθινὸν χοιριδίον : 'Αθῆν. 4,139Β θύουσι δὲ καὶ τοὺς γαλαθινῶς ὄρθᾶγορίσκους καὶ παρατιθέσιν ἐν τῇ θοῖνῃ τοὺς ἰνίτας ἄρτους' ἴσος. 'Ἡσ. χοιριδίον μικρόν, πρὸλ. ὄρθᾶγορίσκος' 2) ὄνομα ἰχθύος πινός : 'Απί π. Πλίν.Φι 32,19' ἴ ἐν νεώτ. ζῶολ. γένος σκληροδερ-μιδῶν ἰχθύων, οὐ κωνιότερον εἶδος ὄρθᾶγορίσκος ἡ μύλη φεγγαρόφορα.

ὄρθᾶθῖος-ον μτν. π.σ. ἀντι ὄρθιος βλλ. : Παῦλ. Σιλ. 'Αρμῶν 24 ἔστι τῆς πύργος . . ὄρθᾶθῖος βᾶ-θροις ἰκῶδ, ὄρθιος).

ὄρθᾶ ὄρημι βλλ.

ὄρθᾶκάνθος-ον ὁ ἔχων εὐθείας, ὄρθᾶς ἀκάνθως : Θεοφρ.Φι 3,18,11 ἔστι μὲν ἐσπυλοκαρπῶν, ὁ δὲ καρπὸς ἀκάνθωδης καὶ ὡσηερ ὄρθᾶκάνθων.

ὄρθᾶμπελος ἰθι μτν. ἀμπελος φουμένη ὄρθᾶ. μὴ δεομένη ὑποστηρίξεως : Πλίν.Φι 14,40

ὄρθᾶνθρωπον γλωσσ. τὸ φυτὸν χελιδόνων βλλ.

ὄρθᾶννης ἰθι Ἰορθῶς κ. ὄρθῶνης ἴπ. Φώτ.) ἡ 'Ὀρθᾶννης ἴ'Στράβ.13,12) ἡ 'Ὀρθᾶνης ἰλυκόφρ. 538) εἶδος δαιμόνιος ἐχόντος τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Πριάου : Πλάτ.Κωμ.174,12, 'Ἐπιγρ. **ὄρθᾶπῶν** ἰθι μάλλον ὄρασμα, πανίον δι' ὁποσμήλων, σφογγίζου, τοὺς βυμβούς τῶν θεῶν Δειν.π.Πολυδ.7,69 ἔεσι τ' ἔξ ἔριων πῆλμα φοινικῶν, ὡ φαῖδρονισσι τὸ ἐδοτ τῶν θεῶν.

ὄρθεια ἰθι κ. Ἐπιγρ. κ. Φορθεῖα, Φωρθεῖα, Φωρθεῖα, Φορθεῖα κ. 'Ὀρθῆα ὄμ. Φορθεῖα κ. 'Ὀρθῆα ἐπίθ. τῆς 'Αρτεμίδος ἐν τῇ Λακωνικῇ καὶ 'Αρ-

καδία, ἐνθά οἱ νέοι ἐμαστιγοῦντο περὶ τὸν βωμὸν τῆς· Ξεν.Λακ.2,9, Πλούτ. Ἡθ.239c, Ἐπιγρ.
ὀρθέσιον Ἡσ. «ὀρθῶν, μακρῶν, ἄξω, μέγας».
ὀρθέσιον ἰδρθός) ὀρθά-ω βλ.λ.· Εὐρ. Ὀρ.405 παρὴν τις ἄλλος, ὃς σὺν ὄρθεσσιν ἔδεμα.
ὀρθήλας-ή-όν μτγ. κ. Ἐπιγρ. ὀρθός· Στράβ.12, 7,3 δένδρον οὐ μέγα ὀρθήλας, ἀφ' οὗ καὶ τὰ αὐρακίνα ἀκοντίζματα, Ἐπιγρ. ὀρθήλα κερβία.
ὀρθήρρος-ή-όν πῆμ. δ.τ. τοῦ ὀρθήλος βλ.λ.
ὀρθία ἐπίρρ. κ. δῆμ., εἰς ὑψηλὸν τόνον, δεξυφῶνος, μεγαλοφωνός· Ἰβ.Λ.Π ἦν σε... ὀρθία [οὐ] ἀλλάχοι κ. Ὀμ., Ἰγν.Διμ.20 **ἰάχισα δ' ὀρθία φωνά**· 2) δῆμ. ὀρθίως βλ.λ.
ὀρθία δ.τ. τοῦ ὀρθεῖα βλ.λ.
ὀρθιάδα ἰδρθίος) ἐπίρρ. πρὸς τὰ ἄνω, τὸν ἀνήφορον· Ξεν.Λακ.2,3.
ὀρθιάζω κ. **κ.εῶτ.** ὀφώνω τὴν φωνήν, ὀμιλῶ μεγαλοφωνῶς, φωνάω· Αἰσχ.Πέρσ.687 ὀρθιάζοντες γόσις ἱεὺδάλω μεγαλοφῶνος θρήνοις, πρὸλ. Φιλῶδ. Ὀργ.60W· 2) κ. νεώτ. μτθ. ὀρθῶ, στήνω ὀρθῶν, ἀνορθῶ· Λεωνίδ.Ταρ. ἐν Αἴτλ.261,2 Ἰουτενές.. ὀρθιάσας βόσκαλον ἰσηκῶν τὸ μέλος, ἦτοι τὸ ἀνδρικόν αἰδοῖον· 3) νεώτ. ἐπὶ ἴππου, κρατῶ τὰ ὕψη ὀρθοτενῆ· 4) ὀρθιάζοντα γλῶσσα. τοῦ ἐξηνδρωμένου Ἡσ., Παύλ.Αιγ.6,70.
ὀρθίαξ-ακος ἰθί. τοῦ κατώτατον μέρος ἰστού, καρταριού, νεώς· Εἰχ.106.
ὀρθίας ἰθί Ἡσ. «ἰστός νεώς»· 1) μτθ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῖου· αὐτ.
ὀρθίαιος-εως(ή) μτγ. κ. σχολ., ἰων. ὀρθίαιος ἀνόρθωσις, σήκωμα· Αἰρετ.26,11 οὐδέ μορία εἰς ὀρθίαιον δικασπρ σάστρου Ἰαχῆ γυνή, Σχόλ. Εὐρ.Φοίν.1284 ὀρθίαιος τριχῶν.
ὀρθίασμα-ατος ἰθί) ὑψηλὸς τόνος φωνῆς, κραυγή, μεγαλόφωνος ὀμιλία, ἐν τῷ πληθ. βορεῖς, ἐπιτακτικὸν τόνον, διαταγατὴν μεγαλοφῶνος διδόμεναι· Ἀριστ. Ἀχ.1042 ἠκουσας ὀρθιασμάτων·
ὀρθιόκωπος-ον ὁ ὀρθίος κωπηλατῶν Ἡσ. «ὀρθιόκωποι αἱ ἐπιτόνοις ἐλαυνόμενες, καὶ ἀκλινώσας» κ. αὐτ. «ὀρθιόκωπος» ἐξορθούμενος ἐν τῷ ἔρεσι-αν ἐπιτόνοισι ἱγρ. κ.ῶδ. ὀρθιόκοπος.
ὀρθίος-α-α(ν) ἰδρθός) κ. νεώτ. κ. δῆμ., ἄττ. κ. -ος-ον ὁ ἀνωφερῆς, ἀνωφερικός· Ἡσιόδ. Ἐργ.290 μακρὸς δὲ καὶ ὀρθίος οἴμιος, Σοφ.ἀπ. 80 ὀρθίος πάγος, Εὐρ. Ἡλ.489 πρόσβασιν.. ὀρθίαν, Θουκ.5,58 ὀρθίον ἔτερον ἔινω. ὀδῶν ἐπορεύοντο, Ξεν.Ἀν.1,2,21 ὀδὸς ἀμαξίτης ὀρθία ἰσχυρῶς, αὐτ.4,6,12 ὀρθίον ἔνασι, αὐτ.Ἐλλ.2,4,15 πρὸς ὀρθίον ἔνασι πρὸς τὰ ἄνω, τὸν ἀνήφορον, αὐτ. ΚΠ.2,2,24 ἡ ἀρετὴ πρὸς ὀρθίον ἀγούσα ἰδθιγούσα δι' ἀνωφεροῦς ἀτραποῦ, αὐτ.Ἐλλ.4,14 πρὸς ὀρθίω ἰέπῃ ἐδάφους ὀφουμένω, ἀντίθ. ἐν ἐπιπέδῳ, Ἀρρ.Ἀν.1,1,8 κατὰ τὸν ὀρθίω ἰβία τῆς κωπηφερείας· 2) τὰ ὀρθία ἡ χώρα ἀπὸ τῆς ἀκτῆς πρὸς τὰ μεσόγεια· Ἡρ.4,101 τὰ ἐς τὴν μεσόγειαν ἀφέρουσι· 2) κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὰ ἄνω τεταμένος, ὀρθός, ὀρθοτενής, κατακορυφωσ, στήτός, ἀντίθ. πρηνής, κεκλιμένος· Ἡρ.9,102 ὀρθία ἦν τὰ γέρρα, Εὐρ. Ἀνδρ.10 ῥιθιέντα πύργω· ἂν ὀρθίω, -ὀρθία σταδίας -ἰστός· 3) εἰδ. ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς· Αἰσχ.Ἐπτ.564 τριχὸς δ' ὀρθίας πλόκαμος ἰστάται, Σοφ.ΟΚ ὀρθίας σπῆσαι.. τριχῶς· πρὸλ. Εὐρ.Ἐλ.632· 4) ὀρθίον ἐπιστάς τὸ οὐς ἰταίνας τὸ οὐς διὰ τὴν ἀκοῆσιν, κρυφακοῦσῃ· Λουκ.Τιμ.23· 5) ἐπὶ ζῶων, ὅταν σκηνώσονται ἐπὶ τῶν δῶ ὀρθίωσιν ποδῶν· Πίνδ.Π.10,36 χαίρει, γελᾷ ὁ ὄρνις ὀρθίον κνωδάλων· 6) κ. νεώτ. ὁ ἰστάμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ὁ ἐπὶ ποδός, ὁ μὴ καθήμενος· ὀρθίος ἐπιβάται τοῦ λεωφορείου· 7) φρ. μολίς στάκω ὀρθίος ἐπὶ ὑπερβολικῆς κοπῆσεως· 8) ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὑψηλὸς κατὰ τὸν τόνον, δεξυφῶνος, ἄξως· Αἰσχ.Χο.751 καὶ

νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελειμάτων, Σοφ.Ἀντ. 1206 φωνῆς δ' ἄνωθεν ὀρθίων κωκυμάτων, αὐτ. Ἡθ.683 ὀρθίων κρυγμάτων, Σοφ.Τρω.1266 ὀρθίαν... σάλπιγγος ἤχη· 9) μτθ. κ. ἰδ. ἐν τῷ πληθ. ὡς ἐπίρρ. ὀρθία βλ.λ.· 10) ὄμ. κ. ἐν τῷ ἐν· Πίνδ.Ο.9109 ὀρθίω ἄρυσσι θαρσύνω, αὐτ.Ν.10,76 ὀρθίον φωνῆσα, Αἰσχ.Πέρσ.389 ὀρθίον ἀντιπλάλαξε... ἠχῶ, Εὐρ.Ἡρακλ.830 ἐσήμεν' ὀρθίον σάλαγιγν' 3) νόμος ὀρθίος μελωδία κατὰ τὴν ὀνοίαν ἢ νόμος ἀνάβαινον εἰς μέγα ὄφρος· Ἡρ.1,24 διεξελθεῖν νόμον τὸν ὀρθίον, Ἀριστ.Πη.1279 ἡ τὸ λεκόνον οἶδεν ἡ τὸν ὀρθίον νόμον κ. κτ. κληθ. Αἰσχ.Ἀγ.1153 μελοτυπεῖς ὀμοῦ τ' ὀρθίος ἐν νόμοις· κ. ἀπλῶς ὁ ὀρθίος· Ἀριστ.Ἐφ.Ἀγ.16· 4) μελωδία ὀρθίος· Πλούτ. Ἡθ.1140F· 5) ὀρθίος ἰθί ἐν τῇ μετρικῇ ποῦς — οὐδ'· Ἀριστ.Κατ.Κ.1,1 ὀρθλ. Πλούτ. Ἡθ.1140F· 6) στρατ. ὁ κατὰ στήλην ἐλογηματομένοσ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν κατὰ μέτρον ἡ κατὰ γραμμὴν· Ξεν.ΚΠ.3,2,6 ἡγετο ὀρθίους ποισιμαμένους τοὺς λόχους· πρὸλ. αὐτ.Ἀν.4, 8,10, αὐτ.4,211 προσβάλλουσιν πρὸς τὸν λόφον ὀρθίους τοῖς λόχοις αὐτ.4,3,17 ἄγειν τοὺς λόχους ὀρθίους, Πολύδ.11,23,2 ἠρωγὸν ἰαυτούς ὀρθίους ἐπὶ τοὺς πολεμίουσ πρὸλ. Πολύαιον.5,16,1· 8) ἐπὶ λίθων ἐν οἰκοδομῇ, ὁ τοποθετημένος κατὰ μῆκος ἐπὶ τὸν τοίχον, ὥστε τὰ δεκνύω τὰς στενάδας πλευράς· Φιλ.Μηχ.Βελουθ.80,21 πθέντας τοὺς λίθους ὀρθίους ἐν γύφῳ· 9) γεν. ὀρθός, εὐθύς, ἀντίθ. κυρτός· Ἰππ.Απορ.5,68 ὀρθία φλέψ, Ξεν.Κυν.6,14,15 ὀρθίον τυχῶς, Θεόδωρ.Φ.Αιτ.3,6,3 ὀρθία τάφροι, ἀντίθ. πλάγιος· Αἰν.Τακτ.32,2 ὀρθίος κάλαμος· 11) ἐν χρ. κ. μτθ.· Πλούτ.Σχόλ.1 καὶ ῥαοκ εἰς τὸν βίωον ἐν ἥθειον ὀρθίος καὶ καθαρὸς μενόντων, ἀλλ' ἔγκημακότων· 12) εὐθεῖος· αὐτ.Κατ.Προσβ.6 δ-κα αὐθέκαστος· 10) γεωμ. ὀρθία [ἐν] γωνίᾳ ἡ ὀρθή γωνία· Πλούτ. Ἡθ.373F· 11) ὡς οὐα. ἡ ὀρθία εἰς κωνικῶν σχημάτων· Ἀπολλ.Περγ.1,11· 11) ὀρθία διάμετρος συζυγῆς διμέτρος διχοῦδος κομηνόσ· Ἀπολλ.Περγ.1 Ὀρ.1· 12) ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ· Ἐπιγρ.Ἀρθίος, ὀρθίω-άω γλῶσσα, κ. σχολ. ὀρθά-ω βλ.λ.· Σχόλ.Λυκόφρ.538 ὀρθάγην.. ἀπὸ τοῦ ὀρθίαν.
ὀρθίως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀρθίον, ἐν θέσει ὀρθίος, κατακορυφῶς, στήτῃ, ὀρθία· εἰς στάσιον ὀρθίως βάλλοντος.
ὀρθο- νεώτ. πρῶτον συνθετικῶν πολλῶν λ. εἰς ὃς παρέχει τὴν ἔννοιαν τοῦ ὀρθός, ὀρθίος, εὐθύς, καθατός, ἡ καὶ τοῦ ἴσῃσιος, προσηκῶν, ἀληθῆς οἰον ὀρθόβριε, ὀρθογώνιος, ὀρθογραφία, ὀρθοπῆς, ὀρθοτομῶ.
ὀρθοκάκωθος-ον ὀρθάκακθος βλ.λ.
ὀρθοκάτω-έω μτγ. κ. νεώτ. βαδίζω ὀρθῶς, τὴν ὀρθήν ὀδόν, πρῆσιον ὄπου ἡ ὄπως πρέπει· Φιλίππ.Θεσ. ἐν ΑΠ.9,1.
ὀρθοδεικτική (ή) νεώτ. βιολ. ὄρος σημαίνει τὴν προσοθέσιν πρὸς ἐξάλειψιν τῶν ἀτελειῶν καὶ δυσμορφῶν τῆς ζωῆς.
ὀρθόδευκτῶ-έω μον. βλέπω ὀρθῶς· Στουδ. Θεόδ.777 [ἐκδ. Μί.]
ὀρθόδουλος-ον λεξ. ὁ ὀρθῶς ριφθεῖς, ὁ εὐθέως φερόμενος· Ἡσ. ἐν λ. ἰβυλιῶνα ἰκῶδ. -βουλονι.
ὀρθόδοξος-έω μτγ. μτθ. βλαστῶνα πρὸς τὰ ἄνω κατ' εὐθείαν· Φιλόδ.Ρητ.2,71,988.
ὀρθόδοξία (ή) μτγ. κ. νεώτ. ὀρθή βουλή, σκέψις, εὐδουλία· Πολ.Φυσ.219 ὕγροι ὀρθαλομο ὀρθοδουλιαν τὸν ἀνδρὸς κατηγοροῦσι, Ἀδου.1,11.
ὀρθόδουλος-ον κ. νεώτ. ὁ ὀρθῶς βουλευόμενος, ὁ ὀρθῆν βουλήν ἰδίω, ὁ ὀρθῶς ἀκεπτόμενος, εὐδοκῶς σφοδρῶς· Πίνδ.Π.262 ὀρθόδουλον μῆτιν ἔφευρομένους, αὐτ.8,75 ὀρθόδουλοισι μαχονασι· 1) ἐπὶ προσώπων· Αἰσχ.Πρ.18 τῆς ὀρθοδούλου Θεμίδος αἰψημῆτα ποι.

ὀρθόδοθος-ον μιν. ὁ ἔχων ὀρθὸν βυθόν, εὐθὺν πυθμένα : Μάσχ.Ι.2929C.
ὀρθογενεσία (ή) νεώτ. βιολ. ἡ θεωρία καθ' ἣν ἡ τῶν ὀργανικῶν ὄντων εξέλιξις γίνεται διὰ προσαρμογῆς καὶ οὐχὶ δι' ἐπιλογῆς.
ὀρθογενεσία (ή) νεώτ. ἀνθρωπολογ. ἡ μορφή ἐκείνη τοῦ προσώπου καὶ ἰδ. τῆς δὲν γνάθου, καθ' ἣν ἡ πλαγία κατατομή ταύτης φέρεται κατακόρυφως, ἐπὶ φυσιολογικῆς στάσεως τῆς κεφαλῆς.
ὀρθογενεσιολογία (ή) νεώτ. ὁ κρανιολογικὸς χαρακτήρ τῶν ὀρθογενῶν φυλῶν.
ὀρθογενεσιολογία (ή) νεώτ. ὁ ἐκ πυριγενῶν πετρωμάτων προελθὼν γενεσιολογ. βλ.λ.
ὀρθογενωμῶν-έω μτν. ἀπέτομαι ἢ κρίνω ὀρθῶς, ἔχω ὀρθὴν γνώμην : Φιλ.Ι,547,47 διδάξων ὅτι οὐκ ὀρθογενωμῶνει.
ὀρθογενωμῶν-έω μτν. κ. νεώτ. ὀρθογενωμῶν βλ.λ.
ὀρθογενώμων-ανος (ή) ὁ ἔχων ὀρθὴν γνώμην, ὁ ὀρθά νοῶν καὶ κρίνων : Ἰνπ.Ἐπιστ.17 ὀρθογενώμων ψυχῆ, Φιλ.Ι,549 ὀρθογενώμων ἐπιμονὴ μετὰφρ. τῆς ἑβρ. λ. Ρεβέκαϊ.
ὀρθογράφος-ον μτν. ὁ ἔχων ὀρθὰς γραμμάς : Ψιδιον.708C.
ὀρθογράφια (ή) μτν., νεώτ. κ. δημ. ὀρθή γραφή τῶν λέξεων συμφώνως πρὸς τοὺς γραμματικὸς κανόνες : Ἀπολλ.Δύσις.Ἐπιρρ.165,15, Σέξτ. Ἐπιρρ.Μαθ.1,92-δὲν γνωρίζει ὀρθογραφίαν || ὄνομα συγγραμμάτων τοῦ Ἡρωδωτιανοῦ, τοῦ Ὁρου καὶ ἄλλων γραμματικῶν. 3) σχέδιον οἰκοδομῆς καθ' ὅφασ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σχέδιον τοῦ ἐπιπέδου (κατὰφωσφί : Βιτρ.1,22.
ὀρθογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὴν ὀρθογραφίαν ἀναφερόμενος, ὁ τῆς ὀρθογραφίας : ὀρθογραφικὸν ἄλεικόν, - ὀρθογραφικὰ λάθη.
ὀρθογραφικός ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀρθογραφικόν.
ὀρθογράφος-ον νεώτ. ὁ ὀρθῶς γεγραμμένος, ὠρθογρ-ῥημένος.
ὀρθογράφος-ον λεξ.κ.νεώτ.,δημ. ὁ γράφων ὀρθῶς, κατὰ τοὺς γραμματικὸς κανόνες, ὁ γνωρίζων ὀρθογραφίαν βλ.λ.) : Σουῖδ. ἐν λ. ἀνώγειων.
ὀρθογράφω-έω μτν. κ. νεώτ. ἐκτελεῶ, κάμνω σχέδιον οἰκοδομῆς καθ' ὅφασ : Ἀπολλ.Δ.αμ.Πολιορκ.193,1 ὅς ὀρθογράφεται ἰδὸς δεῖναι εἰς τὸ συννημένον σχέδιον || πρὸλ. ὀρθογραφία 3) 2) νεώτ. γράφω ὀρθῶς, ἀνευ ὀρθογραφικῶν σφαλμάτων κατὰ τὴν γραφήν.
ὀρθόγων (ή) μτν. τὸ φυτὸν στρέχνον μανικόν βλ.λ. : Διοσκ.4,73.
ὀρθογώνιος (ή) (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. γεωμ. ὡς οὐστ. τὸ τετραπλευρον οὐ αἰ γωνία εἶναι ὀρθαί : Ἀριστ.Λ.Ψυχ.413α,17.
ὀρθογώνιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀρθὸς γωνίας : Ἀρχιτ.λ.Σιμηλικ.Κατ.392,8, Τίμ.Λοκρ.98A ὀρθογώνιον τρίγωνον, Ἀρχιμ.Σφοδρ.Κυλ.1 Προοίμ. ὀρθογώνιος κώνος, Πάπ. ἐξ ὀρθογώνιου ἰδ' ὀρθογωνιοῦ.
ὀρθογωνισμός (ή) νεώτ. ἡ μετατροπὴ τοῦ σχήματος ἐπιφανείας πῶς εἰς ὀρθογώνιον διὰ τὴν εὐκλεῆ καταμέτρσιν τῆς.
ὀρθογωνισμός ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀρθογώνιον δημ. -α.
ὀρθόδοξος-ος-ός κ. νεώτ. ὁ ὀρθῶς γνωρίζων πῶς να πρὸξ π. μτ. ἀνρφ. : Αἰσχ.Λγ.1022 οὐδὲ τὸν ὀρθόδοξόν τῶν φθιμένων ἀνάγειν.
ὀρθόδοξο-ατος (ή) νεώτ. ἡ ἐπὶ τοῦ ἀκτινωσκόπικου πετάσματος προβλή κατ' ὀρθὴν γωνίαν τῶν σπλάνχνων.
ὀρθοδιαγώνιος (ή) νεώτ. ὁ δευτέρου κρυσταλλογραφικῶς δέξων τὸ μονοκλινὸς συστήματος.
ὀρθοδικαίος-ον ὀρθοδικαίος βλ.λ. : Αἰσχ.Εὐμ.944 μέγα τιμῶντες. . . πόλιν ὀρθοδικαίον.

ὀρθοδικαίος (ή) δωρ. ἀντί -ης, ὁ ὀρθῶν τὴν δικαιοσύνην, ὁ δι' οὐ ἀσπίρζεται τὸ δικαίον : Πίνδ.Π 11,9 ὀρθοδικαίον γὰς ὀμφαλόν.
ὀρθόδοξος-ον ὀρθοδικαίος βλ.λ. : Βακχ.10,9 ὀρθόδοξος Στῆρ. πρὸλ.13,23.
ὀρθοδοντία (ή) νεώτ. ἡ μορφή τῶν φραγμῶν τῶν ὀδόντων, καθ' ἣν οἱ τομειοὶ ὀδόντες ἔχουν τοιαύτην θέσιν, ὡστε αἱ γραμμαὶ διακρυσισεῶς τ.α. νὰ εἶναι καθετὸν διευθύνσεως καὶ νὰ συναντῶνται κατὰ τὴν σὺγκλισην τῶν σιαγῶνων.
ὀρθοδοντική (ή) νεώτ. κλάδος τῆς ὀδοντιατρικῆς ἐπιστήμης, ἀσχολούμενος εἰς τὴν μελέτην καὶ χρῆσιν τῶν καταλλήλων μέσων πρὸς ἐναποφῶρον τῶν στρεβλοφυῶν ὀδόντων εἰς τὴν κανονικὴν αὐτῶν θέσιν.
ὀρθοδοντικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀρθοδοντικὴν ἢ τὴν ὀρθοδοντιαν βλ.λ. : ὀρθοδοντικὰ μηχανήματα || τὸ βηλ. ὀρθοδοντικὴ ὡς οὐστ. βλ.λ.
ὀρθοδοξαστής (ή) μτν. ὁ ἔχων ὀρθὴν δόξαν περὶ τινος : Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.343 οἱ ὀρθοδοξασταὶ καλοῦμενοι,
ὀρθοδοξαστικός-ή-όν μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὀρθοδοξαστήν, ὁ τοῦ ὀρθοδοξαστοῦ, ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν ὀρθὴν γνώμην ἢ δόξαν : Πρόκλ. Ἀλκ.76C ὀρθοδοξαστικός βίος || πρὸλ. αὐτ.Παρμ.729S.
ὀρθοδοξαστικός ἑπίρρ. μιν. κατὰ δόξαν ὀρθὴν, ὡς ὀρθοδοξαστής : Ἀσκληπ.Μεταφ.273,7.
ὀρθοδοξία (ή) μτν., μιν. κ. νεώτ. ὀρθὴ γνώμη, δόξασι : Πολυδ.4,7, Ἱεροκλ.Χρ.Ἐπιρρ.433M, Ὁλυμπ.Φαίδ.133N. 2) κ. νεώτ. ἐκκλ. ὀρθὴ δόξασι περὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἡ ὀρθὴ πίστις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἡ εὐλάβεια πρὸς τὰς παραδόσεις αὐτῆς : Ἀθανάσ.Ι,237D, αὐτ.2,720A, Βασ.4,561A, Μηναι.11,5 Συνε. διδασκαλίας τῆς ὀρθοδοξίας || 3) τὸ σύνολον τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν. 4) κ. νεώτ. Κυριακὴ τῆς ὀρθοδοξίας ἢ πρώτη Κυριακὴ τῆς Μεγαλῆς Ἑορταρακοστῆς ἑορταζομένη εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναστήσεως τῶν εἰκότων : ΚΠορφ.Ἐκθ.191,156.
ὀρθοδοξοποιός-ον μτν. ὁ ποιῶν, καθιδρύων, καθιερῶν τὴν ὀρθοδοξίαν : Ἰωσ.Γενέσι.85,5 ὀρθοδοξοποιεὶς ἡμέρα.
ὀρθόδοξος (ή-ή) μτν., μιν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ὀρθὴν γνώμην, ὀρθὴν δόξαν || ἐκκλ. ὁ ὀρθῶς πιστεύων, ὁ διατηρῶν τὴν ὀρθὴν πίστιν, ὁ τὰς παραδόσεις τῆς ὀρθοδοξοῦ ἐκκλησίας εὐλαβοῦμενος : Μεθόδ.133B ὀρθόδοξος θρησκεία, Ἀθανάσ.Ι,261A, Βασ.4,845A, Κώδ. Ἰουστιν.1,5,21,Μιχ. Ἄττωλ. ἐν Σάθ.1,12 πάσης γὰρ ἐπισκοπικῆς ὀρθοδόξων, Μηναι.1,18 Ὁδ.4 τῆ ὀρθοδόξω πίστει, ἡ χριστιανὸς ὀρθόδοξος, Ψυχῶρ.Ἰαξ.77 να τοὺς κάμν ὀρθοδόξους || ὀρθόδοξος ἐκκλησία ἡ ἀνατολικὴ χριστιανικὴ ἐκκλησία || ὀρθόδοξον δόγμα τὸ ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας πρεσβεύμενον. 2) νεώτ. ὁ ἀκόλουθὸν τὰ καθιερωμένα, ἢ τὴν πρισταρχικὴν μορφήν τῆς θεωρίας ἐνὸς δόγματος : εἶναι ὀρθόδοξος βασιλικὸς -Καντιανός || κ. ἀπαλ. ὡς οὐστ. χριστιανὸς ἀσπασζόμενος τὸ ὀρθόδοξον δόγμα.
ὀρθόδοξω-έω κ. νεώτ. ἔχω ὀρθὴν δόξαν, ὀρθὴν γνώμην περὶ τινος : Ἀριστ.Ἡθικ.7,9 τὸ ὀρθοδοξεῖν περὶ τὴν ἀρχὴν, Ἀλέξ. Ἄφο.Τον.265,13, Ποσειδ. ἰατρ.π.1α,5,469.
ὀρθόδοξως ἑπίρρ. μτν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀρθόδοξον : Μεθόδ.65A, Βασ.4,845A.
ὀρθόδοξοι διαβολοί (ή) ἡ ὀρθὴ διαβολαίος δόξοι, ἡ παρεχούσα ὀρθὴν κρίσιν : Ὁρφ.Ἰμν.75,5 θρηπτεῖται ψυχῆς, διαβολοί ὀρθόδοξοι.
ὀρθοδρόμησης-εως (ή) νεώτ. τὸ ὀρθοδρομεῖν, τὸ τρέχειν κατ' εὐθείαν γραμμήν.

ὀρθοδρομία (ή) νεώτ. ναυτ. πλοῦς ἀναλουθῶν τὸ τόξον μεγίστου κύκλου, τὸ συνδέει τὸ ἀφετήριον πρὸς τὸ κατήγηρον σημῆον, ὄπερ εἶναι καὶ ἡ συντομωτέρα μεταξὺ τῶν δύο σημείων ἀπόστασις, ἀντίθ. λαοδρόμοια.

ὀρθοδρομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀρθοδρομίαν βλλ., ὅθλ. εἶς τὸν κατ' εὐθειαν ὁρόμον ἢ ὀρθοδρομικὴ χάριται.

ὀρθοδρομῶ-έω κ. νεώτ. τρέχω, κινούμαι κατ' εὐθειαν πρὸς τὰ ἑμπρός ἢ εν. ἴππ.7,14 τὸ ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκαμπτεῖν, Πολυδ.1,205 ἢ νεώτ. ναυτ. πλέω κατ' ὀρθοδρομίαν βλλ.

ὀρθόδωρον (τό) ἀρχ. λεξ. κ. πάπ. μέτρον μήκους, ὑπολογιζόμενον διὰ τῆς χειρὸς, ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ καρποῦ μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ μέσου δακτύλου ἢ το ἴσον πρὸς ἢ δακτύλους καὶ διαφόρον εἰς σπιθαμῆς καὶ τῆς λιχάδος, νῦν ὑπολογιζόμενον εἰς 0,203 τοῦ μέτρου ἢ ἴσ. ἐμτρον τὸ ὀρθὸν τῆς χειρὸς ἀπὸ ἄκρου τοῦ καρποῦ μέχρι τοῦ δακτύλου ἢ οἱ δὲ σπιθαμῆν, Πολυδ.2,157 ἐτὸ δὲ ἀπὸ καρποῦ ἕως ἄκρου δακτύλου, ἢ πάσα χεὶρ ὀρθόδωρον ἢ πάπ. τὸ ἀνδρῶνικόν μῦρον ἐν στάσει.

ὀρθόειρος-ον ὀρθόβριξ βλλ. Ὁρφ. Ὑμν.19,8.

ὀρθόεπια (ή) κ. νεώτ. ἡ ὀρθὴ ἔκφρασις τοῦ λόγου, ἡ ὀρθὴ γλωσσικὴ διατάξις τῶν διανοημάτων μας, ἡ τῶν γραμματικῶν καὶ συντακτικῶν κανόνων ἐπιμέλεια ἐν τῷ λόγῳ εἶτε προφορικῶς εἶτε γραπτῶς ἢ Πλάτ. Φαιδρ.267C ὀρθόεπια γέ τις, ὡ παῖ, καὶ ἄλλα πολλά καὶ καλά, Φιλόδ. Ρητ. 1,191C, Διον. Ἀλ. Δημ.25 φ κανόνα ὀρθοεπίας χρῆσασθαι ἀξιοῦμεν, Κοινηλ.1,6,20.

ὀρθοεπιή-οὐς-ές μον. κ. νεώτ. ὁ ὀρθοεπιῶν, ὁ ὀρθῶς κατὰ τοὺς γραμματικὸς καὶ συντακτικὸς κανόνας ἔκφραζόμενος ἢ χεῖρογρ. Ἐσκουριαλ 425Y ἢ νεώτ. ὁ ὀρθῶς ἐκπεφρασμένος ἢ ὀρθοεπιῆς λόγος πρὸλ. καλλιεπής.

ὀρθοεπιῶ-έω μτγν. ὁμιλῶ ἢ προσφέρω ὀρθῶς ὀρθολογῶς ἢ Φιλόδ. Ρητ.1,186B, Διον. Ἀλ. Ρωμ.1,90 τὸ μὴ παῖσι φθόγγους ὀρθοεπιῶν.

ὀρθόβριξ-τριχός (ή) ὁ ἔχων ὀρθάς, ἠνωρθωμένους τὰς τρίχας του, ἢ ὁ ὀρθῶν τὰς τρίχας πτυχῶς ὁ προξενίων ἀνατριχίσεων ἢ Αἰσχ. Χο.32 ὀρθόβριξ φόδος, Διον. Ἀλ. Ρωμ.7,72 ὀρθότριχες φάσαι.

ὀρθοθύρη (ή) μτγν. ὀρθοθύρη βλλ. ἢ Κράτ. Γραμμ.η.ΕΜ.

ὀρθοκάθεδρος-ον μον. ὁ καθήμενος κατ' ὄρθαν τοῦ κορμοῦ στάσις, ὀρθοκαθιστός, πθ. ἐν Παιδ. Αλγ.6,99 (ἀντι ὀρθοκάθευοσας ἢ στήμα.

ὀρθοκάθημαι μον. κάθημαι ὀρθῶς, κατ' ὄρθαν τοῦ κορμοῦ στάσις ἢ Παιδ. Αλγ.6,60.

ὀρθοκάλλμος (ή) μτγν. ὁ ὀρθός, εὐθὺς κάλλμος ἢ Διοσκ.4,2 (παρεμολή).

ὀρθοκάρηνος-ον ὀρθοκέφαλος βλλ. Ὁρφ. Ὑμν.19,8 (δ. γρ.ι).

ὀρθοκαυλας-ον ὁ ἔχων ὀρθὰν καυλὸν ἢ Θεόφρ. Φ1,7,8, αὐτ.8,3,2.

ὀρθοκεντρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὀρθοκέντρον βλλ. ὀρθοκεντρικὴ τομή.

ὀρθοκέντρον (τό) νεώτ. γεωμ. τὸ σημεῖον εἰς ὃ συναντῶνται τὰ τρία ὄψη ἑνὸς τριγώνου.

ὀρθοκεραμικός (ή) νεώτ. εἰδικὴ κέραμος φέρουσα ἀναγλύφους παραστάσεις καὶ τιμῆν ἡ χάριν διακοσμητικῶν σκευῶν εἰς τὰ ἐπι τῶν κορυφῶν ὄρια τῆς ἐπικεραμώσεως τῆς στέγης.

ὀρθοκέρατος-ον μτγν. ἔξ. ὀρθοκέρας βλλ. ἢ Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ., ἢ Ἐν ἡ. ὀρθοκρατῶν.

ὀρθοκέρας-ωτος (ή) κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀρθά, εὐθύτην, τὰ κέρατα ἢ Αἰσχ. ἄπ.74,2 ὀρθοκέρας βοῦς, Ἐπικ. ἐν Πάπ. ὀρθοκέρας ἔλαφος Πολυδ. 2,31, ἢ Ἐν κ. Φωτ. ὀρθόβριξ βλλ. ἢ Σοφ. ἄπ.87,5 ὀρθοκέρας φωνία (ή ὀρθώουσα τὰς τρίχας πτυχῶς ὥστε τὰ τριαντὰ ἢ κέρατα).

ὀρθοκέφαλια (ή) νεώτ. ἀνθρωπολογ. ὁ μέσος βαθμὸς ὕψους τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ κρανίου.

ὀρθοκέφαλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν ὀρθῆν, ὀρθωμένην ἢ Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. ἐν ἡ. ὀρθοκρατῶν ἢ νεώτ. ἀνθρωπολογ. ὁ ἔχων τὴν προσωπικὴν γωνίαν πλησιάζουσαν πρὸς τὴν ὀρθήν.

ὀρθόκλαστον (τό) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν πολυηριπτικὸν ἄλας τῆς ομάδος τῶν ἀστρίων, δ. ὀρθόκλαστον.

ὀρθόκλας (τό) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μαλακίων, περιλαμβάνουσα ζωα ἔχοντα ὀρθὰς κόγχας.

ὀρθόκοιλος μον. ὀρθόκοιλος βλλ. ἢ Ἰππιατρ. 15 Ἴπποι τὰ γάνατα ἔχοντες σκληρά καὶ ὄμοια τοῖς ὀρθόκοιλοις ἢ πθ. Ἐσφ. γρ. ἀντι ὀρθόκοιλοι.

ὀρθόκοπος (τό) Ἐπιγρ. πθ. ὁ πελεκητὴς λίθων, πετροκόπος.

ὀρθοκόρυθος (ή) μτγν. ὁ καθ' αὐτὸ κόρυθος, σωστός κορυθολός ἢ παρωνύμιον, ἐπὶ ἀνθρώπῳ ἔχοντος λεπτήν καὶ ἀπὸ φωνῆν ἢ Ἀλ. κίρ.3,48 ἐν ἔγῳ τῆς ἀγαρίστου φωνῆς ἔνεκα ὀρθοκόρυθον καλεῖσθαι ἢ ἔκρινα (ἰδιόθ. Bergler ἀντι ὀρθοκόρυθος).

ὀρθόκορος-ωτος (ή) ὁ ἔχων ὀρθήν περικεφαλαίαν ἢ Ἐν ὀρθὸν πῖλον ἔχων.

ὀρθόκορος-α-ον κ.-α-ον ὁ ὀρθὰ κέρατα ἔχων, ἐπὶ κερσφόρων κτηνῶν ἢ Ἰλ. Θ 231 κρέα. βῶδων ὀρθοκρατῶν, Ὁδ. Μ 348 ἢ ὄμ. ἐπὶ τῶν ἀκρων μακρὰς νηδός, ἠνωρθωμένον ἐν εἰδῆς κέρατων ἢ Ἐν. ὀρθοκρατῶν ἐπὶ μὲν τῶν νέων, τῶν ὀρθοπρῶτων ἢ Ἰλ. Σ 3 τὸν δ' εὐρε προπρόσιθε νέων ὀρθοκρατῶν, αὐτ. Τ 344 ἢ ὄμ. ἐπὶ ὄρρασειράς, δεικνύουσαν ἢ Μητροδ. ΑΠ 14,121,5 Πυρήνην ὀρθοκρατῶν.

ὀρθόκρανος-ον ὁ ὑψωμένην ἔχων τὴν κεφαλήν, τὴν κορυφήν, ἐπὶ ὄψηλοῦ τάφου ἢ Σοφ. Ἀντ. 1203.

ὀρθοκρίσις (ή) μτγν. ἡ ὀρθή, δικαία κρίσις ἢ Κύριλλ. 2,286.

ὀρθόκυλλος-ον μτγν. ὁ ἔχων ἀκάμπτης τεταμένα τὰ μέλη ἢ Γαλ. 18(1),636.

ὀρθόκυλλος-ον μτγν. ὁ ἔχων τεταμένα τὰ σκέλη, ὀρθόκυλλος ἢ Γαλ. 18(1),623.

ὀρθολέκτης (ή) μον. ὁ ὀρθῶς ἔκφραζόμενος ὁ κυριολεκτικῶς ἢ Νικηφ. Βασιλ. Χρον.7,156.

ὀρθολεκτικός-ή-όν μον. ὁ κατ' ὀρθολογίαν, κατὰ κυριολεξίαν ἢ Εὐστ. Πον.240,5 μετὰ τῆς ὀρθολεκτικῆς φράσεως.

ὀρθολέκτρια (ή) θηλ. τὸ ὀρθολέκτης βλλ. ἢ Ἄνω. Κωδ. Ἐνετ. 131V4.

ὀρθολεκτῶ-έω μτγν. κ. μον. ὀρθῶς ἔκφραζομαι, μιλῶ σωστά, κυριολεκτῶς ἢ Ψ' Ἀλέξ. Ἄφρ. Μεταφ.783,27, Εὐστ. Πον.228,75 ὅτιω γὰρ εἰθιστὴ λέγειν τοῖς ὀρθολεκτοῦσιν.

ὀρθολογία (ή) τὸ ὀρθῶς λέγειν, ἐκφράζεσθαι, ὀρθοεπία ἢ Πλάτ. Σοφ. 229B ὥστε μὴ σκοπόμεν τὴν ὀρθολογίαν κατὰ τὸ μὴ ὄν.

ὀρθολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὸν ὀρθολογισμὸν βλλ. ὀνήμων, ἀναφερόμενος ἢ ὀρθολογικὴ θεωρία ἢ ἔπιρρ. -ωξ.

ὀρθολογισμός (ή) νεώτ. ἡ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον σκέψις, κρίσις ἢ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, γνωσιολογικῇ θεωρίᾳ δεχομένη τὴν νόησιν ὡς πηγὴν πάσης ἐπιστημονικῆς γνώσεως, καὶ ἀντιδιαστολή πρὸς τὴν ἑμπειριοκρατίαν ἢ εἰδ. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τῆς θρησκείας, δοξασία ἀποκρούουσα τὴν ἔξ ἀποκαλύψεως γνώσιν καὶ δεχομένη τὸ δυνατόν τῆς διὰ τὸ ὀρθὸν λόγου ἐρημείας τῶν ἀτελειῶν ἢ τῶν ἀσυμπίδαστων ἐν πιν. θρησκευτικῇ πίστει.

ὀρθολογιστής (ή) νεώτ. ὁ ἀκολουθῶν τὴν θεωρίαν τοῦ ὀρθολογισμοῦ βλλ.

ὀρθολογιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὸν ὀρθολογισμὸν ἀναφερόμενος ἢ ὀρθολογιστικὴ θεωρία

ρία" 2] ειδ. ἐν τῇ κοινωνικῇ οἰκονομικῇ ὀρθολογιστικῇ ὀργάνωσι (rationalisation) ἡ ὀργάνωσις τῆς ἐργασίας κατὰ τρόπον τείνοντα εἰς τὴν ἐπιτεύξει τοῦ μεγίστου παραγωγικοῦ ἀποτελέσματος διὰ τῆς μικροτέρας δυνατῆς ἀναλώσεως.

ὀρθολογιστικῶς ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀρθολογιστικόν βλλ.

ὀρθολογῶ-έω μτγν. ὀρθῶς ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι, ὀρθοειπῶ : Πλούτ., Ἡθ. 570P.

ὀρθόλογος-ον μτγν. ἐπὶ ἐπιδήσιου, ὁ ὀρθός καὶ κατὰ γωνίαν : Ἐρωταν. ἐν λ. σκέπαρος ὅταν ὁ ἐπιδήσιος κλάσιν τινὰ ποιῆ καὶ γωνίαν, οἷον ὅταν ὀρθόλογον ἐπιδείξῃ.

ὀρθομαντεία ἡ] ἡ ἀληθὴς μαντεία, πρῶρρησις : Ἀισχ. Αγ. 1215 ἢ π' αὐ με δεῖνοίς ὀρθομαντείας πόνος στροβί ταρασσών φρομῖος.

ὀρθομαντις-εως ὁ, ἡ ἢ τὰ ἀληθῆς ἐσόμενα, γενησόμενα προλήγον μάντις, ποῦ προσητέει σωστά : Πινδ. Ν. 1, 61 προφάταν ἔξοχον, ὀρθομαντι Τείρειον πρβλ. φευδομαντις.

ὀρθομαρμαρῶ-ὸν μαν. διὰ μαρμαρίνων πλακῶν καλύπτω, ἐπιπέδω : Κωδ. Πάτρ. 144.

ὀρθομαρμαρῶμα-ατος ἰσθ] μαν. τὸ ἀποτελέσμα τοῦ ὀρθομαρμαρῶ βλλ. : Καλλ. Χρυσ. στ. 304 ἰθδ. Ἀάμπρ. 1.

ὀρθομαρμαρῶσις-εως ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια κατὰ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ ὀρθομαρμαρῶ βλλ., ἡ διὰ μαρμαρίνων, ἰδίως ἐγχρωμῶν, πλακῶν ἐπιπέδωσις τοίχων.

ὀρθομέλαν-ος ἰσθ] νεώτ. χημ. ἔξιον ἀζώχρωμα δι' οὐ βάπτεται τὸ ἔριον κωανομέλαν.

ὀρθομοσκόνητος ἰσθ] νεώτ. ὁ ἴσπος οὗ τὸ μεσκόνηον σχηματίζει μετὰ τοῦ ἐδάφους γωνίαν πλησιάζουσαν πρὸς τὴν ὀρθήν, δδ. κτ. ἀκολουθεῖν ὁ στερομένου ἐυσταθείας.

ὀρθομετρικό-ς-ἡ-ὄν νεώτ. ἐπὶ κρυστάλλων, ὁ οὗ οἱ ἀέριος τέμνονται κατ' ὀρθὰς γωνίας.

ὀρθομετρία ἡ] νεώτ. ἀνθρωπικῶ κ. ὀρθομετρωπιγιάς ὁ κανονικός σχηματίζεις, ἡ συνήθης μορφή τοῦ μετώπου, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν προμετωπίαν καὶ τὴν ὀπισθομετωπίαν βλλ.

ὀρθομητρία ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀνόρθωσις καὶ καθήλασις ἐκτετοπισμένης μήτρας εἰς τὴν φυσιολογικὴν αὐτῆς θέσιν.

ὀρθομίλιον ἰσθ] Σουίδ. γλώσσα τοῦ τρύβλιον βλλ.

ὀρθομορφία ἡ] νεώτ. κ. ὀρθομορφομαγός ἡ ὀρθοπεδικὴ βλλ.

ὀρθομφαλας-ον Ἐπίγρ. ὁ ἔχων ὀρθὸν ὀμφαλοῖδῆ δδ. ἐπὶ ἀσπίδος, ἡ ἔχουσα ἐξέχον ὀμφαλοειδῆς κόσμημα : Ἐπίγρ. ὀρθομφαλον πόπασον.

ὀρθομόμος-ον ὁ ὀρθῶς, δικαίως διανεμῶν : Ἀισχ. Εὐμ. 963 δαίμωνος ὀρθομόμοι.

ὀρθόνοτος-ον ὄν. τοῦ ΝΑ ἀνέμου, τοῦ Εἰθρου : Ἀριστ. ἄπ. 250 ἰκῶδ. ὀνὶ ὀρθόνοτος.

ὀρθόνοτος-ος ἰσθ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὀρθῶς διανοσόμενος κρήνη : Κλήμ. Ἀλ. Πατρ. 297.

ὀρθονόσταγμος-ον μτγν. ὁ συστάζων ἰστάμενος ὄρθιος ποῦ νυστάζει φλόρομος : Παλλιάδ. 1, 10ρ. ἰπν. 2, 119D.

ὀρθοπαγῆ-ος-ές μτγν. ὁ ὀρθῶς ἰστάμενος, ἐστερεωμένος, ποῦ στῆκεται ὄρθιος : Πλούτ., Ἡθ. 340C ὀρθοπαγῆς κίταρις.

ὀρθόπαγον ἰσθ] ἰπάγοι μτγν. ὀρθόν, τραχὺ ὕψωμα βραχώδες ἐν χρ. ὡς τοπωνυμικός : Πλούτ. Σὺλλ. 17 ἰσθ] δὲ κορυφῆ τραχεῖα καὶ στροβιλώδες ὄρος ὁ καλοῦμεν Ὀρθόπαγον.

ὀρθοπαλία ἡ] Ἐπίγρ. ὀρθόν, εὐθὸ κτήνημα, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰ παλαιάσια.

ὀρθοπάλη ἡ] μτγν. ἡ ἐν ὀρθῇ στάσει πάλη, ἀντιθ. κλινοπάλη : Λουκ. Λεξιφ. 5 κἀνεῖδ' ἄπερ ἴκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον . . ὁ μὲν τις ἀκροχειρίσμῳ, ὁ δὲ τραχηλισμῳ καὶ ὀρθοπάλῃ χερίτω.

ὀρθοπατῆ-έω δημ. ὄρθιος ἴσταμαι ἢ ἐν χρ. κ. μτρ. εὐδοκίμῳ, στῆκεται καλά, ἀντιθ. παροπατῶ, στραβοπατῶ : Βιζυην. Ὑποθήκαι 12 θά τὸν σκουτιπῶσον νὰ χαθῆ, ἢ νὰ μὴν ὀρθοπατήσῃ πιά. **ὀρθοπεδία** ἡ] νεώτ. κ. ὀρθοπεδικῆ κλάδος τῆς χειρουργικῆς ἱατρικῆς μελετῶν τὸν τρόπον τῆς προλήψεως καὶ τῆς θεραπείας τῶν δυσμορφιῶν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

ὀρθοπεδικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀρθοπεδίαν : ὀρθοπεδικὴ θεραπεία, -ὀρθοπεδικὴ μηχανήματα ἢ τὸ ἄρα, ὀρθοπεδικός ὡς οὐσ. ἱατρὸς ἀσχολούμενος εἰς τὴν ὀρθοπεδίαν ἢ τὸ θηλ. ὀρθοπεδικὴ ἢ ὀρθοπεδία βλλ.

ὀρθοπεδιστής ἰσθ] νεώτ. ἱατρὸς εἰδικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὴν ὀρθοπεδίαν βλλ.

ὀρθοπεριπατητικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ὄρθιος περιπατῶν : Ἄλεξ. Ἀφρ. 1, 10ρ. 381, 25. δαμασκ. 1, 19 ἀνθρωπός ἰσθ] ζῶον ὀρθοπεριπατητικόν.

ὀρθοπεριπάτος-ον μαν. ὁ ὄρθιος περιπατῶν : Συνοδ. Ἐπιστ. Πατριάρχων 52 ὀρθοπεριπάτος ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ διέπλευσεν ἐν τῷ Τιβέρει.

ὀρθοπελίαι ἡ] δημ. ὀρθὸν κολυμβήματα, **ὀρθοπελίη-ης** ἰσθ] ἐπὶ ἴππου Σουίδ, ὁ ὀρθός αἰρόμενος καὶ πλῆττων : Ἀριστ. ἄπ. 43.

ὀρθόπλουσις-ος ἰσθ] ὄρθος, λατ. rixum] πάπ. ὁ κεντημένος, πλουσιμμένος με πτερὰ.

ὀρθόπλουσις-ος-οὖν-οὖν ὁ κατ' εὐθείαν πλέων δδ. ὁ καλῶς ἐπιτυχῶς βαίνων, εὐτυχής : Στοβ. 4, 39, 27.

ὀρθόπλοῦ-έω κατ' εὐθείαν πλέω, δδ. καλῶς, εὐτυχῶς βαίνω : Εὐφῶν. Στοβ. 4, 39, 27. κλιμ. αὐτ. 3, 1, 76 πᾶν ἔργον ἀνθρώπινον καὶ βίος ὁσιατώτα τε καὶ εὐσεβείας μετέξει καὶ ὀρθόπλοισι.

ὀρθόπλορος-ον μαν. ὁ ἔχων ὀρθήν, ὑψηλὴν πρῶρον : Κ Πορφ. πᾶρ Ρωμαίων 76, 22.

ὀρθόπνοια ἡ] κ. νεώτ. ἰατρ. ἔνθονον ἄσθμα, δῦσπνοια ἀναγκάζουσα τὸν πύσνοντα νὰ κρατῆ ὄρθιον τὸ σῶμα : ἰπν. Πτολμ. 23, αὐτ. Διατρ. 17.

ὀρθοπνοικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἐξ ὀρθοπνοίας βλλ. πύσων : ἰπν. Κῆρακ. 417, 538" 2] νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀρθοπνοίαν.

ὀρθόπνοσις-ος-οὖν-οὖν ὀρθοπνοικός βλλ. ἡ] : ἰπν. Γυν. 2, 126.

ὀρθόπνοσις ἰσθ] μτγν. ὀρθόπνοσις βλλ. ἡ] : Νόνω. Δ 26, 335 ὀρθοπνοσὴν ἔλεφαντα.

ὀρθοποδητῆ-έω μαν. ὀρθοποδῶ βλλ. ἡ] : ἰσαάκ Μεσσοποταμ. 2 ἐν ε' Ἀθηνῶν τ. 11, 494.

ὀρθοποδίζω μαν. κατ' εὐθείαν βαίνω, περιπατῶ : Κεδρ. Γεώργ. 1, 80, 18.

ὀρθοποδῶ-έω μτγν. μαν., νεώτ. κ. δημ. κατ' εὐθείαν βαίνω, βαδίζω : Κ Πορφ. Ἐκθ. 496, 16" 2] μτγν. ἀκολουθεῖ τὴν ὀρθήν ὄρθον, ηγηλαῖον τὸν σωστὸ ὁρόμο : Κδ Γαλ. 2, 14 ἀλλ' ὅτε εἶδον ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσαι πρὸς τὴν ἄληθειαν τὸ εὐαγγελίον" 3] μτρ. εὐδοκίμῳ, ηγηλαῖον καλά, εὐήμερῶ, ἰδίως οἰκονομικῶς : τόσα χρόνια ἀγωνίστηκε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ὀρθοποδῆσῃ.

ὀρθοποδία-εως ἰσθ] ὁ ἀνόρθωτος, διασκόζων τὰς πόλεις εὐτυχῶς διοικῶν : Πινδ. Ο 2 Ἐθρῶνα . . ἔρεισθ' Ἀκράγαντος . . αὐτὸν ὀρθοπόηαι.

ὀρθοπόρος-ον μτγν. ὁ κατ' εὐθείαν βαίνων : Χρυσ. π. Πορφ. Γλωτ. 22.

ὀρθόπους-οδος-οὖν ὁ ἔχων εὐθείας ὀρθοποδίας, δδ. ὁ ὀρθῶς ἰστάμενος ἡ βαδίζων : Νίκ. Ἄλεξ. 419" 2] ἀνωφερῆς, ἀπόκρημον, ἀπότομος : Σοφ. Ἀντ. 985 ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου.

ὀρθοπραγία ἡ] μτγν. τὸ τὸ ὀρθά πράττειν, φέρεσθαι, ἡ ἐμπροσπομα στάσις διαγωγῆς : Τέλ. 22, 11.

ὀρθοπραγῶ-έω ὀρθῶς πράττειν, ἐνεργεῖν, φέρεσθαι ὡς ἐμπροσπί : Δημοκρ. 181, Ἀριστ. Παιτ. 1260α, 26 καθόλου γὰρ οἱ λέγοντες ἐξοπατώσιν ἑαυτοὺς ὅτι τὸ εὐ ἔχειν ἀρετῆ, ἢ τὸ ὀρθοπραγεῖν.

ὀρθοπρίων-ονος (ἰ) μγν. εἶδος πρίωνος ἐν γὰρ εἰς τὴν χειροφυλάκην πρὸς ἀλχηρῶνικας· Πηλ.Π.Γαλ.19,26. **ὀρθορῶμας**-ον μγν. ὁ ἔχων ἠνωθεωμένον, ὠφειμένο τὸ πρόσωπον· Κασάρ.222 οὐρανόπτης ὁ ἀνθρώπος ἢ εἰκὼν ἡ ὀρθορῶμας.

ὀρθορῦμος-ον(ν) ἀρχ. λε ξ. δημ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων ὀρθῶς ἐξέχουσαν πρὸς τὰ ἄνω τὴν πρῶμην· Ἦσ. ἐν λ. ὀρθορῦμας· Σολμ. μτφ. Ἰ.Σ.3 ὀρθῶς εἰς τὰ ὀρθορῦμα καρδιά.

ὀρθοτρεπας-ον Ἦσ. «μεγάλους κολωνοὺς ἔχουσα» περὰ γὰρ τὰ εἶς ὄψος ἀνέχεται, ἡ μεγάλας ἔχουσα περιστάτους οἰκοδομὰς· Σοφ.ἀπ.33.

ὀρθοπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ συντελών εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ ὀπτικοῦ ἐλαττώματος, τοῦ στραβισμού· ὀρθοπτικὰ διόπτρα - ἀσκήσεις.

ὀρθοπτικῶς-ως (ἰ) μγν. ἡ ὀνομαστικὴ πτώσις· Σουλ. ἐν Rhet.Lat.Mix.323 (ἐκδ. Χαϊμ.).

ὀρθοπτικός-ος σχολ. ὁ ἐν ὀρθῇ, ἐν ὀνομαστικῇ πτώσει· Σχολ.Αισχ.Περσ.135 Περσίδας· τοῦτο ὀρθοπτικός· δέον γὰρ εἶπαι Περσίδας.

ὀρθοπύγιον (ἰ) μγν. τὸ ὀρθοπύγιον βλλ.· Ἐρατοστ.Κατ.41, Βέττ.Βάλ.10,3.

ὀρθοπυθῖ-ᾶω ὀρθῶ τὰ ὀπίσθια· Ἦσ. «ὀρθοπυθῖ» ὅταν γυνὴ εὐαυτὴ ἐπαίρη, πρὸς τὸ μακροτέρα φρασεῖσθαι· Κωμ. Ἀδελφ.1095.

ὀρθοπούθεμος-ον Πάπ. ἐπὶ ἀγγείων, ὁ ἔχων ὀρθῆν, εὐθεῖαν βάσιν.

ὀρθοपुरεταίνω μγν. ἔχω ὀρθῆν πυρεπικὴν θερμότητα· Γαλ.19,558.

ὀρθορρηνοῦ-ἔω μον. ὀρθῶς ὀμιλῶ, ἐκφράζομαι· Κ Μανασσ.Χρον.6694.

ὀρθορρησύνη (ἰ) μγν. ἡ ὀρθότης ἐν τῷ λόγῳ, τὸ ὀρθῶς ἐκφράζεσθαι, ὀμιλεῖν· Θεμιστ. Λόγ.23,289D Πρωταγόρας ὀρθορρησύνη τε καὶ ὀρθορρησύνη μισθὸ ἐκδιδασκῶν.

ὀρθός-ή-(ν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' εὐθεῖαν, εἰς ὄψος ἀνατεταμένος, ὁ ἔχων εὐθευτη πρὸς τὰ ἄνω κατεθῦλον, ὀρθίος, ἢ κεκλιμένος· Ἰλ.Κ.153 ἔγχεα δὲ σφιν ὀρθ' ἐπὶ αὐρωτῆρος ἑλέλατο, αὐτ.Ω.359 ὀρθὰ δὲ τρίχες ἔσταν, Ἦσιδ. Α.391 ὀρθός δ' ἐν λοφί φρίσσι τρίχας αὐτ. Ἐργ.538, Ἦρ.7,64 κωρῆσσις· ὀρθὰς εἶχον πεπηγυῖα, Αισχ.Χο.49ῶ ὀρθὸν στήρις· κάρσα, Ξεν. ΚΠ.8,3,13 ὀρθῆν ἔχων τὴν τιάναν, Πλούτ. Ἄρτοξ. 26 καὶ τὴν καλουμένην κίτριον ὀρθῆν φέρειν ἔδωκε, Χατζόν.Βρ.Ὁρ. καὶ στέκει ὀρθό, | φηλό κυρίασις· || ἐπὶ αἰκοδομῆματος, κηρίου, ὁ ἰστάμενος ἄκραιοσ· Θεουκ.5,42 τοῦ τὸ Πανάκτου τῆ καθαιρέσει ὁ ἔδει ὀρθὸν παραδοῖται οὕτω κ.· Πινδ. Π.4,267 σὺν ὀρθαῖς κίονεσσιν· ἔπειδομένα· || ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, ὁ ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ ἰστάμενος, ὁ μὴ καθήμενος ἢ μὴ ἀνακλιμένος, ὀρθός· Ἰλ.Σ.246 ὀρθῶν ἕστατων ἀγορᾶ, Ὁδ.Μ.178 οἱ δ' ἐν νηϊ μ ἕδασαν ὀρθῶ ἀγορᾶ τὸ πῶδες τὰ ὀρθὸν ἐν ἰσοπέδῳ, αὐτ.Σ.240·

3) ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν χωρῶν, εὐθύς, ἴσος· Θεωγ.939 εἶμι παρὰ στήθειν ὀρθῆν ὀδόν, Αισχ. ἀπ.205 Ἀπόλλων ὀρθὸν ἰθύνει βέλος, Πινδ.Π.11, 39 ὀρθάν κελουθὸν ἰών, Σοφ.Α.1,1253 ὑπὸ σμικρὰς ὄμωε μᾶστιγος ὀρθός εἰς ὀδὸν πορεύεται, Ἀριστοφ.Ἐσμο.1223 ὀρθῆν ἄνω θῶκε ἰένν. ὀδόν· || ὄθ. κ. φρ.· Πινδ.Ο.10,4 ὀρθὰ χερὶ |κατ' εὐθείαν, ἀμέωτος, αὐτ.13,72 ἀνὰ δ' ἑποῖται ὀρθῶ ποδί· || κ. νεώτ. κ. δημ. ὀρθὴ γυνίς ἢ ἐκ καθέτανπρὸς ἀλλήλων γραμμῶν σχηματισμένη γυνίς, γυνίς ἀνεγκλιτὰ μοιρῶν [Ἰῶν]· Πλάτ.Τίμ.35B τρέγωναν ἔως εἰς τὰ κέντρον τὰς ὀρθὰς γυνίτας ξυνάγων·

|| ὄμ. ὀρθὸν κτ. παρὰ τοῦ γυνίς· Ἀριστ.Λ. Ὑστ.74α,13· || νεώτ. ἄστρον, ὀρθὴ ἀναφορὰ ἄστρος ἡ διεδρος γυνίς ἢ σχηματισμένη ὑπὸ τοῦ κολοῦρου τῶν ἰσημερινῶν καὶ τοῦ ὀριζήων κύκλου τοῦ ἄστρος· 4) μτφ. ὁ ἀληθής,

ἀκριβής, ὁ μὴ σφάλων, σωστός· Πινδ.Π.4,279 ἀβέται καὶ Μοῖσα δ' ἀγγεῖλας ὀρθὰς, Αισχ. Εὐμ.318 μάρτυρες ὀρθοί τοῖσι θανούσιν παραγιγνώμεναι, Σοφ.ἀπ.322 ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστίν, ἀσφαλής δ' ὁ νοῦς, - ὀρθὴ διδασκαλία, - ὀρθὴ ὑπόθεσις - γνώμη - ἀπόφασις· || ὀρθός λόγος τὸ λελογοσμένον, σωτὴς διανοεῖσθαι, εὐθυρασία· Πλάτ.Νόμ.890D ὀρθῶ λόγῳ κατ' ἀκριβολογίαν, κατ' ὀλίθειαν· Ἦρ.2,17, οὐτ.6,68· || κατ' ὀρθὸν ὀρθός· Πλάτ.Τίμ.44B· || ὄμ. νεώτ. τὸ ὀρθὸν τὸ πρῆπον, τὸ δίκαιον, τὸ λογικόν· πράττει πάντοτε τὸ ὀρθόν, - δέν ἴτο ὀρθὸν νά·· 5) ὀδικαιοσ· Σοφ.Α.1,350 μόνον ἔτ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ· || ὄθ. τὸ ὀρθὸν ἡ δικαιοσύνη· Ἦρ.1,96 κατὰ τὸ ὀρθὸν δικάζων, Πλάτ.Πολ.540D τὸ δὲ ὀρθόν περὶ πλείστον ποιησάμενο| κ. νεώτ. ὡς ἐπίθ. ὀρθὴ ἢ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, - ὀρθὴ παρατήρησις - τιμωρία· 6) γνησιος, πραγματικῶς ἀληθινός· Ἀριστ.Πολιτ.1279α,29 ὅταν μὲν ὁ εἰς ἢ οἱ ὀλλοί ἢ οἱ πολλοὶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον ἄρχωσι, ταῦτας μὲν ὀρθὰς ἀναγκαῖον εἶναι τὰς πολιτίας, Αἰλ.Ζ.11,32 ὀρθὴ μὲν πραγματικὴ παραπροσῶνη· || ἐν μγν. ἐκὼν ἐνν. ὀρθόδοξος· Ἀθανάσι.1,524B, Βασ.4,545B· 7) ἀσφαλής, εὐτυχής· Πινδ.Π.3,95 τοῖς δὲ ἔστασαν ὀρθὰς, αὐτ.Ν.11,5 οἱ εὐ γειραιότεροι ὀρθὸν φυλάσσειν ἴδενον· || κ. ἐν φρ. εἰλιξ ὀρθὸν εἰς τὴν εὐθεῖαν, τὴν καλὴν κατάστασιν, κατεῦθεν, ὀδόν, σπὸν καλὸ τὸ ὄρθον· Σοφ.ὈΤ.50 σπάντες τ' εἰς ὀρθὸν καὶ πενόντες ὕστερον, Εἰρ.Ἰκ.1230 μόνον σὺ με εἰς ὀρθὸν ἴσθη, Πολύδ.31,15, | ὄρθῳ κείσθαι· || κ. ἐπὶ προφητείῳ· Σοφ.ὈΤ.88 καὶ τὰ ὀδοφορ, ἴ τοχοὶ κατ' ὀρθὸν ἐξελέθοντα· 8) ἐπὶ προα., μετολόφωρον, εὐσταθής, σταθερός· Πλάτ.Ἐσμο.173Α σμικροὶ δὲ καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὰς ψυχὰς· || ὄμ. κ. ἐπὶ πλάθουσ, ὁμάδος ἀνθρώπων· Πλάτ.Φίλον.12 ἡ δύναμις τῶν Ἀχαιῶν· κ. καὶ μόνον ἀφθόνος εὐθείας ὀρθὴ καὶ ἀρεστήριος ἦν· 9) ὁ ἐξεγερθεὶς, ὄθ. ὁ ἀνήλικος, τεταραγμένος διὰ π.· Ἰσοκρ.16,7 ὀρθός δὲ τῆς πόλεως γενομένης διὰ τὸ μέγιστος τῶν αἰτίων, Διόδ.Σ.16,84· || φρ. ὀρθός ἐπὶ πη.· Ἰσοκρ.70 αἰσθάνει δὲ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ὀρθὴν ὄουσαν ἐφ' οἷς σὺ τυχεράς εἰσηγομένωκ, Λυκούρο.39 ὀρθὴ ἦν ἡ πόλις ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν κ. ἀπολ.· Πολύδ.3,112,6 ὀρθὴ καὶ περιφόδος ἦν ἡ πόλις, αὐτ.28,17,11· 10) ἐν εἰδ. γραμμ. σμ. ὀρθὴ ἰένν. πύσις | ἡ ὀνομαστικῇ· || ὄμ. γραμμ. ὀρθός τῶνος πλήρης τῶνος κατὰ διαστολήν πρὸς τὰ ἐγκλιτικὰ· Ἀπολλ.Διακ. Ἀντων.309B· || ὄμ. γραμμ. ὀρθὰ ρήματα τὸ ἐνεργητικὰ Διαγ.Λ.7,43,64.

ὀρθοσάβεια (ἰ) μον. τὸ ὀρθῶς εἰδέν· Νικ. Χων.Ἄνα. Ὁρθ.σ.280 (ἐκδ. Μ.1.).

ὀρθοσάβειος-ός-ές μον. ὁ ὀρθῶς εἰδών· Παχυμ.Γ.2,24,19 (ἐκδ. Βόνν.).

ὀρθοσάμπος-ον μγν. ὁ μὲ ὀρθὰς καθέτους ραδῶσεις, ἐπὶ φορματίων· Διοσκλιτ. Ἐδικτ.29,24 ὀρθοσπστ Δαλιμακία,

ὀρθοσκελεία (ἰ) νεώτ. ἀνθρώπου, ὁ παρὰ πη φυλακί ἀπαντόμενος εὐθείας σχηματισμὸς τῶν σκελῶν, ἐνεκα τῆς πτώσεως τοῦ βάρους τοῦ σώματος ἐπὶ δύο μόνον σημείων.

ὀρθοσκελιον (ἰ) νεώτ. ὀρθοπεδικὸν ἐργαλεῖον πρὸς εὐθυγράμωσιν ἐστρεβλωμένων σκελῶν.

ὀρθοσκοπία (ἰ) νεώτ. ἰατρ. ἡ δὲ ὀρθοσκοπικὸ φασκὸς ἐξέτασις τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἡ διὰ τοῦ ὀρθοσκοπίου βλλ.2) ἐξέτασις τοῦ ἀπειθυμένου.

ὀρθοσκοπικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ ὀπτικῶν ἀσθάνων, ὁ δεξιμῶν τὸ εἰδῶλον τοῦ ἀντικειμένου ἀνεῦ ἀλλοιώσεως τῶν γραμμῶν αὐτοῦ· ὀρθοσκοπικὸς φακός· 2) ὁ εἰς τὴν ὀρθοσκοπίαν βλλ. ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος.

ὀρθοσκόπιον (τό) νεώτ. ὄργανον ὀπτικὸν πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ὀφθαλμοῦ. 2) ὄμ. ὄργανον ἐν χρ. πρὸς ἐξέτασιν τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀπειθυμένου ἐντέρου.

ὀρθοσκόπε-έω μτν. ὀρθῶς σκοπῶ, ἐξετάζω, διακρίνω: Ἀσπῶδ.ΗΝικ.99,12.

ὀρθοστάθην (ιστημ) ἐπίρρ. κ. μαν. ἐν ὀρθῇ στάσει: Αἰσχ.Πρ.32 τήνδε φουρήτικὴν πέτραν, ὀρθοστάθην, ἀήνηος, οὐ κάρπτην γόνυ, Λοικ. Ἀνδρ.3 αἱ δὲ ὀρθοστάθην κεκομημένοι καὶ ἀτάτοι παύσιον ἀλλήλους προσεσπένον, Αἰλ.Ζ14,31 καθέσθαι ὀρθοστάθην (περὶ τοῦ ἐλέφαντος), Πολυδ.6,175 ὀρθοστάθην μάχεσθαι, Εὐστ.Πον.253,1 ὀρθοστάθην ἀήνηος: || ἐν. 116, ἐν. ἐπὶ ἀσθενοῦς, μὴ ἠναγκασμένου νὰ κατακλιθῆ πρὸ περὶ τὴν ἀρρώστια ἐπὶ πόδι: Ίαν.Επιδ.1,1,5 ἔγινετο .. πολλοῖσιν ὀρθοστάθην ἀπέροισι.

ὀρθοστάθης ἡσ. εἶδος πέματος.

ὀρθοστάδιον (τό) εἶδος χιτῶνος μὴ ζυμωμένου, ἔξικνωμένου μέχρις ἐσφάσης: Ἀριστ.Λυσ.45 κροκωτὰ φοροῦσαι καὶ .. Κιμβερικὴ ὀρθοστάδια καὶ περιβαρίδα, Δίων Κ.63,17 οὐχ ὄψεσθαι οὐκ τὸ ὀρθοστάδιον ἔχων φανῆαι.

ὀρθοστάδιος χιτῶν μτν., μαν. κ. νεώτ., τὸ ὀρθοστάδιον βλλ.: Πολυδ.7,49, Εὐστ.Ποδ.65,55 2) νεώτ. ὀρθοστάδιος εἰδικὸς μονάδος διὰ τοὺς φρονιπαθεῖς τοὺς μακιακοὺς, μὴ μακρὰς χειρῶδας περιποιημένους ὀπισω περὶ τὴν ὀσφύν δι' ἡμάντος, ὅπως κρατῶσι τὸν φοροῦν ἐν ἀκίνησιν, ζουρλομανθῶς.

ὀρθοσταδῶν ἐπίρρ. ὀρθοστάθην βλλ., ἐν ὀρθῇ στάσει: Εὐρ.ἀν.495,6 ὀρθοσταδῶν λόγους ἐπειγόντες φθόνον, Ἀπολλ.Ρ.4,1426 μετὰ δ' ἔβρεα .. ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδῶν ἤεζοντο 2) ἡσ. ὀρθοσταδῶν τὸ ὀρθὸν ὀρθοσταδίζεω.

ὀρθοστασία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ὀρθία στάσις, τὸ ἴσασθαι ὀρθιον: κουδοσθηκα ἀπὸ τὴν ὀρθοστασία.

ὀρθοστατήτης (ἰ) κ. νεώτ., δημ. [εἰδ.] ὁ ὀρθιος ἰστάμενος, δῶ κίον, στήλος ὀρθιος: Εὐρ.Ίων.134 ἀποίχους περιβολᾶς σκηναμάτων ὀρθοσταταίς ἰβρῆτος, αὐτ.Ίρ.980 ὀπτιος δὲ λαίνοος ὀρθοσταταίς ἔδουεν, Ἐπιρρ. ὀρθοστατάς ἀκαταξέστους 2) κάθετος δοκός, πάσσαλος, κατακόρυφον στήριγμα δι' οὗ συγκρατεῖται τὸ ὀρθιον: Εὐρ.Ίκ.497 κλιμακῶν ὀρθοστατάς πρὸλ. ὀρθοστατάς, Φῶ.Βελον.74,8 2) κ. νεώτ. ὀρθοσταταίς σκηναῶν - ἀντικλῆνων τὰ κατακόρυφα ἔξω ἐφ' ὧν στηρίζονται ὀρθοσταταί γεγραμῶν αἱ κατακόρυφοι ῥάβδοι τῶν δικτυωμάτων ὀρθοσταταί στυγῶν τὰ ἔξωτα ἢ ἀσπῆρὰ τεμάχια τῶν ζευκῶν, δημ. μπαμπάδες || δημ. ὁ ἐπὶ σπύλικου προσρημοσμένος δίφωτος, τρίφωτος ἢ τετράφωτος λήκχος πρὸλ. λυγνοστατής 3) εἰδικὸς τὸ πλακοῦντος προσφερομένου εἰς τὰς ὑπὲρ νεκρῶν θυσιᾶς: Εὐρ.Ἐλ.547 ἡμέρους τ' ὀρθοστατάς || Πολυδ.6,73 ἐο γὰρ ὀρθοσταταίς ἱερῶ ἄρτου εἰδοσ.

ὀρθοστατικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ εἰς τὴν ὀρθοστασίαν ἀναφερόμενος, ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος: ὀρθοστατικὴ λευκωματορία.

ὀρθοστατάς-ον ὁ ὀρθιος ἰστάμενος: Εὐρ.Ίκ.497 κλιμακῶν ὀρθοστατῶν [κῶδ. ἀντὶ κλιμακῶν ὀρθοσταταί, πρὸλ. ὀρθοστατήτης].

ὀρθοστατῶ-έω ἰσταιμι ὀρθιος: Ίαν.Επιδ.2,2,24.

ὀρθοστήων δημ. ὀρθιον ἰσταιμι, στήνω ὀρθιο: Ἐστῶδ.Ὀδ.Ζ.11 κὶ ἀπέξω ὠρθόσθησε πολλὰ παλοῦκτα πυκνωμένα.

ὀρθόσθητος-ἡ-ὸν δημ. ὁ ὀρθιος ἰστάμενος.

ὀρθοστοχία (ἡ) νεώτ. ἡ κατ' εὐθείαν σειρὰν διαστάσις φυτῶν.

ὀρθοστοχῶς-ον νεώτ. ὁ κατὰ στοιχοῦς ὀρθιος τεταγμένος.

ὀρθοστομῆ-έω μν. δμιλὸς ἐλευθέρως παρηγοῖα: Προκ.Γοτθ.3,33 μόνος ὀρθοστομῆσας, ὀρθοστομῆσας ὀν μτν., ὁ διὰ μαρμαρίων πλακῶν ἰστρωμένος: Ίερουλ.Ἀστ.54,4 τοίχος ὀρθοστομῶς.

ὀρθοστύλας-ον νεώτ. ἐπὶ οἰκοδομημάτων, ἰδ. ἀρχ. ναῶν, ὁ ἔχων τοὺς κίονας κατ' εὐθείαν γραμμὴν διατεταγμένους.

ὀρθοσυμαθητικὸν αὐστημα(τὸ) νεώτ. τὸ κύριον τμήμα τοῦ αὐτόνομου νευρικοῦ συστήματος τῶν σπινδιλίων, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ συμαθητικόν.

ὀρθοσύνη (ἡ) ὀρθότης, εὐθύτης ἐν μτφ. σμν.: Δημόκρ.40 ἐν ὀρθοσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ.

ὀρθοτενός-ος-έως κτν., ὁ εἰς ὀρθόν, ὁ εὐθέως τεταμένος: Ὀπν.Κυν.1189 ὀρθοτενεῖς δόλιχοί τε ποδῶν περιγηγῆς αἰλοῖ.

ὀρθότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ὀρθία στάσις: Ξεν. Ἀπομ.1,4,11 ἡ δὲ ὀρθότης καὶ προσῶν ἡλέων ποιεῖ δόνασθαι καὶ τὰ ὑπερῶν ἄλλων θεάσθαι, Ἀριστ.Ζῆμ.658α,22 2) εὐθύτης: αὐτ.654b,5 οὐτε γὰρ ἂν κάρφωες ἦν αἴτιον οὐτ' ὀρθότητος οὐδέμιας 3) μτφ. ἐν τῇ ἐν. τοῦ ἀκριβοῦς, ἀληθοῦς, ἐμπρόσητος: Ἀριστ.Βάτρ.1181 τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν, Πλάτ.Τιμ.47C ἐκμαθόντες δὲ καὶ λογισμῶν κατὰ φύσιν ὀρθότητος μετασχόντες αὐτ.Κρατ.422B ἡ τῶν ὀνομαζόμενων ὀρθότης ἢ ὀρθή, ἀκριβῆς αὐτῶν ἔκδοσις, ἀμφιβάλλω διὰ τὴν ὀρθότητα - τοῦ πορισματος - τοῦ θεωρηματος - τῆς ἀποδείξεως 4) εἰδ. ἡ χρῆσις τῆς ὀνομαστικῆς πτῶσεως ἐν τῇ ἀφηγησίᾳ: Ἐρμολ.10,3.

ὀρθοτομῶς-ον μτν. μαν. ἐπὶ γυν., ἡ πράξις τῆς τοῦς μαστοῦ ἐξουσία: Προκ.Μυστ.10, Σοῦιδ.

ὀρθοτομία (ἡ) μτν., μαν. κ. νεώτ. τὸ κατ' εὐθείαν γραμμὴν τέμνειν || κ. μτφ. τὸ τὴν ὀρθὴν ὁδὸν ἀκολουθεῖν: Κλήμ.Ἀλ.2,544α, Στουδ.Θεοδ.474δ ὀποδοκίμων ὀρθὴν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐπίσταν ὀρθοτομῶν τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας 2) εἰδ. ἐν εἰδ. ἐκκλ. ἐν. ἡ ὀρθοδοξία: Εὐστ.Ἐκκλ. 1στ.4,3 3) νεώτ. ἰατρ. χειρουργικὴ τομὴ τοῦ ὀρθοῦ ἐντέρου.

ὀρθοτομικός-ἡ-ὸν νεώτ. μαθημ. ὁ κατ' ὀρθῶς γωνίας τέμνων: ὀρθοτομικὴ ἐπιφάνεια.

ὀρθότομος-ον μν. ὁ ἀκολουθῶν τὴν ὀρθὴν ὁδὸν || μτφ. ἐπὶ τοῦ ὀρθοδόξου ὀδογματος: Δαμασκ.1,111δ οὐδ' ἔξ ἑτέρας θρησκείας μεταθεμῆν εἰς τὴν ὀρθότομον.

ὀρθότομος-ον μτν. ὁ ὀρθῶς τέμνων κ. μτφ. ὁ διδάσκων τὰ ὀρθὰ ὄγματα: Ἀθανᾶσ.2,20C.

ὀρθοτομῶ-έω μτν. κ. μν. τέμνω κατ' εὐθείαν γραμμὴν, διδῶν τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν: Πάδ.Παροιμ.36 ἐπὶ δὲ σὴ σοφία μὴ ἐπαίρου πάσαις ὁδοῖς σου γνῶριζε αὐτήν, ἴνα ὀρθοτομῇ τὰς ὁδοὺς σου 2) μτφ. ἐκκλ. ὀρθῶς διδάσκω, ἐρμηνεύω: ΚΔ.Τιμ.2,21,5 ἐργάτην .. ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας Μηναι.11,4 Ἐσπερ.

ὀρθότομος ἐπίρρ. μν. κατὰ τὴν εὐθείαν, τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν μτφ.: Νικ.Δαυιδ.801 (ἐκδ.Μί.)

ὀρθοτόνησις-εως (ἡ) μτν. γραμμ. ὁ ὀρθὸς τομιοτός: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.36,6.

ὀρθοτόνια (ἡ) νεώτ. ὀρθοτόνησις βλλ.

ὀρθοτόνωσις κ. μν. κ. νεώτ. ὁ διατηρῶν τὸν ὀρθὸν τόνον: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.8,9.

ὀρθοτονοῦμενος μτν. ὀρθοτόνωσις βλλ.: Ήρωδιαν.1,555.

ὀρθοτομῶ-έω μτν. γράφω τὴ μετὰ τοῦ προσήκοτος τόνου κ. παθ.: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.35,6 2) νεώτ. γραμμ. ὀρθοτονοῦμαι διατηρῶ τὸν τόνον μου, δὲν ἐγκλίνομαι: οἱ ὀρθοτονοῦμενοι ἀνωμαμικαί τόνου.

ὀρθότωνες ἐπίρρ. μτν. κατὰ τρόπον ὀρθότωνον βλλ.: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.46,8.

ὀρθοτριχία (ή) μτγν. ἡ ἐν ἀναρθρώσει στάσις τῶν τριχῶν, ἀνατριχίασμα : Διοσκ.Θηρδδ, Ἰππιατρ. 89, Γαλ.19,564.

ὀρθοτριχίασις-εως μτγν. μσν. ἡ ἀνάρθρωσις τῶν τριχῶν, φρικίασις, ἀνατριχία : Παῦλ.Αλυ.5,8

ὀρθοτριχιά-ῶ γλωσσ. ὀρθοτριχῶ βλ.λ.

ὀρθοτριχος-ον νεώτ. ἐπὶ βακτηρίων, ὁ ἔχων ὀρθὰς τριχάς. 2) εἶδ. ὀρθότριχον (ἴδι) γένος βρυοφύτων, διαδεδομένον κυρίως ἐν τῷ δασώει.

ὀρθοτριχῶ-ῶ μτγν. ἔχω ἠλωρωμένους τὰς τριχάς : Σύμμ.Παδ'Ιεζ.27,35, Γλωσσ.

ὀρθοτροπία (ή) μσν. κ. νεώτ. [εἶδ.] ὁ εὐθὺς χαρακτήρ, τὸ ἐμπρόσθιν ἄθος : ΚΜανασσα.Ἐρωτ.7,40 ὁ χρυστὸς οὐ δύνάται τὴν γνῶμην μεταβεῖναι, οὐδ' ἐκλαθεῖσθαι τῆς ῥοῆς τῆς εἰς ὀρθοτροπίαν. 2) νεώτ. βοταν. κ. ὀρθοτροπισμός ἡ κατὰ κατακόρυφον φορὰν ἀνάπτυξις φυτῶν.

ὀρθότροπος-ον νεώτ. βοταν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ κατακόρυφος βλαστάνων ἡ ἀναπτυσσόμενος. 2) βιολ. ὀρθότροπον (ἴδι) τὸ ὄριον οὐ τὸ κέντρον τῆς μικροβιολογίας μετὰ τοῦ κέντρου τῆς χαλδῆς εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας.

ὀρθοτροπῶνται (οἱ) νεώτ. οἰκογ. ὄργανῶν διατασσουσῶν τὸν ἰσθμὸν κτ. κἀθῆτον διεύθυνσιν.

ὀρθοφωρία (ή) νεώτ. ἡ κατάσταση ἰσσορροπίας τοῦ μυϊκοῦ συστήματος τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ ἐπιτρέπουσα τὴν παράλληλον πάντοτε διεύθυνσιν τῶν ὀπτικῶν τῶν ἀξόνων.

ὀρθοφωρῖον (ἴδι) νεώτ. χημ. ὄξειθενζοϊκὸν ὄξυ ἐν χρ. δὲ ἀναληθικόν.

ὀρθοφρενία (ή) νεώτ. ψυχοθεραπευτικὴ μέθοδος συσταμένη εἰς τὴν διὰ τὴν πειθὸς καὶ τῆς λογικῆς προσπάθειαν ἐπαναφοράς τοῦ ἀσθενοῦς εἰς τὴν ὀρθοφροσύνην.

ὀρθοφρενικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἐπὶ ἀνίκαν, ἰδιώτων εἰς τὴν μέθοδον τῆς ὀρθοφρενίας βλ.λ. || ὁ φαρμάκιον τὴν μέθοδον τῆς ὀρθοφρενίας ἰατρδς.

ὀρθοφρενοαἰδία (ή) νεώτ. ἰατρ. κ. παιδικὴ μέθοδος θεραπείας τῶν ἐκφυλῶν παρορμητικῶν καὶ διαστραφῶν, ἰδιῶς ἐπὶ νεαρῶν ἀτόμων, βασισμένη ἐπὶ τῆς ἠθικῆς διαπαιδαγωγικῆς.

ὀρθοφρονῶ-ῶ μσν. κ. νεώτ. ὀρθῶς φρονῶ, σκέπτομαι, λογικῶς διανοοῦμαι, ἔχω εὐθὺςκρίσιν || πρσεβῶ τὰ ὀρθά : Στουδ.Θεδδ.525 καὶ οὐκ ἔστιν ὁ τοῦτο [ἴδι βεβλῖον] συγγραφόμενος ἐπὶ τῷ ὄργματι τῶν σεπτῶν εἰκότων ὀρθοφρονῶν.

ὀρθοφροσύνη (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀρθοφρονῶντος, τοῦ λογικῶς διανοομένου, εὐθὺςκρίσις.

ὀρθοφρων-ονος (ὸ,ή) ὁ ἔχων ἐξάρσει, ἐν ἀνάστασι τὰς φρένας : Φώτ. ἐνασταταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρέσιν : Σοφ.ἀπ.1077.

ὀρθοφωής-ού-ης μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτοῦ, ὁ ὀρθῶς φωσόμενος, κατακόρυφος βλαστάνων : Θεοφρ.Φι 3,8,4 ἡ μὲν γὰρ ἡμερὶς οὐκ ὀρθοφωής.

ὀρθοφωία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτοῦ, ἡ ὀρθία, κατακόρυφος, ἀνάπτυξις : Θεοφρ.Φι 3,8,5 ἡ δὲ πλατύφυλλος δευτέρου ὀρθοφωία καὶ μικρῆ.

ὀρθοφωῖω-ῶ μτγν. ἐπὶ φυτῶν, βλαστάνων, ἀνατίσσομαι εὐθὺςγρόμμος : Θεοφρ.Φι 2,6,4 [ὁμφ.].

ὀρθοφωητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀρθοφωητικὴν βλ.λ. || ὁ ὀρθοφωητικὸς ὡς οὐσα, μέθοδος διορθώσεων τῶν φωνητικῶν ἐλαττωμάτων, ἄ. ὀρθοφωηία.

ὀρθοφωηία (ή) νεώτ. ἡ ὀρθή, εὐκρινὴς προφορά : || ὁ ὀρθοφωητικὸς βλ.λ.

ὀρθοχαίτης (ὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὀρθωμένην, ὀφωμένην τὴν χαίτην, τὴν κόμην : Στράβ.15,1,57 ὀρθοχαίτας, λαοίσις τὰ στήθη' || π. Ἦσ. ὡς γλωσσ. τοῦ φριζολόφος.

ὀρθοχρωματικός-ή-όν νεώτ. ὁ παρουσιάζων εὐαισθησίαν εἰς ὀρισμένα χρώματα τοῦ φάσμα-

τος : ὀρθοχρωματικοὶ πλάκες ἐν τῇ φωτογραφικῇ αἰ παρουσιάζουσι εὐαισθησίαν εἰς τὰς κίτρινας καὶ τὰς πρασίνους ἀκτίνας.

ὀρθοφάλακτος-ον μεγαλόφωνος, ἠχηρὸς, βρονθώδης : Σοφ.Ἰην.321 ὀρθοφάλακτος ὄμφα δδ. κ. ἐπὶ λογομαχίας, ἔντονος, βαρετα : αὐτ.249 [ἔριν] ὀρθοφάλακτος ἐν λόγοις ἐπάτονα.

ὀρθοραγορία (ὸ) μτγν. ὀρθοραγορισμός βλ.λ. : Πέρσ.ΚΖτωϊκ.1,102.

ὀρθόραχος νεπὶ τὸν ὄρθρον ἐγείρομαι, ἐξυπνῶ λίαν πρωί : Θεοκρ.10,58 τὸ ματρί' κατ' ἐκύναν ὀρθόραχος' || ἐπαγρυπνῶ, εἶμαι ἐν ἐγρηγόρει ἐν χρ. μτφ. : Εὐρ.Τρω.182 ὀρθόρευουσαν φυχῶν ἐκπλαγῆστα' 2) κ. μέσ. ὀρθόρευομαι : αὐτ.Ἰκ. 978 γούσιον δ' ὀρθόρευομένα [ξυπνῶντας τὴν αὐγὴν μὲ θρήνουσιν].

ὀρθρία (ή) λαε. ἡ πρωϊνὴ ὥρα Σουλῶ.

ὀρθριδῖος-ἴη-ον μτγν. ποι. ἀντὶ τοῦ ὄρθριου, ὁ τὸν ὄρθρου, τῆς αὐγῆς, αἰγιῶνος : Ἀντίφ.Θεσσα. ΑΠ.5,2 τὴ γάρ σὺν εὐένειτ' ἠὼ οὕτως ὀρθριδῖον ἠλασας ἐκ λεχέων.

ὀρθρίζω μτγν. ὀρθρεύω βλ.λ., ἐξυπνῶ λίαν πρωί : ΠΔ Γέν.19,27 ὄρθριος δὲ Ἄδραμ τῷ πρωί εἰς τὸν τόπον, ΚΔ Λουκ.21,38 καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὄρθριζε πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἀκαίειν αὐτοῦ.

ὀρθρινός-ή-όν μτγν. κ. δημ. ὁ τοῦ ὄρθρου, τῆς αὐγῆς αἰγιῶνος : Μελέαγρ. ἐν ΑΠ.5,176 κηρύσσω τὸν Ἐρωτα, τὸν ἀγρίον ἀρτί γάρ, ἀρτί ὀρθρινός ἐκ καίτας ὄψετ' ἀποπατάμενος αὐτ.7,195, Παλαμ.Περ.Χαιρ.143 τ' ὄρθρινὸ τοῦ τραγοῦδ' ἰὸ πούλι | μὲ τὴ φωνὴ τοῦ φάλητ' κατὰ ταιριάσθ' 2) ὄμ. τὸ οὐδ. πλθβ. ἐν ἐπιρρ. χρ. κατὰ τὴν αὐγὴν, μὲ τὰ χαρῶματα : Ἀντίφ.Σιδ. ἐν ΑΠ.6,160,1 Κερκίδια τὰν ὀρθρινῶν χελιδονῶν ἀμα φωνῶν μελομένην, Μελέαγρ.αὐτ.12,47 ὄρθρινῶ παίζειν. 3) δημ. τὸ οὐδ. ὄρθρινὸ ὡς οὐσα, τὸ ἐγερτικὸν σάκχασμα : Γρυμ.Σκ.Τερα.17,12 μὲ δὲν ξυπναίσι στὸ ὄρθρινὸ κανίνας πεθαμένους.

ὀρθριοκάκκις-υγος μτγν. ὁ κατὰ τὸν ὄρθρον, ὁ λίαν πρωί κράζων : Διφιλ.Π.Θεοτ.1459,45 εὐθὺς ἐξέπρηξέ με ὀρθριοκάκκις ἀρτίως ἀλεκτρυίνος.

ὀρθριος-ία-ον κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὸν ὄρθρον, τὴν αὐγὴν, ἰδ. μτ. ρημ. κινήσεως σημαντικῶν : Ἰγν.Ὀμ.Ἐρμ.143 ἀφίκετο .. ὄρθριος, Θεογρ.863 ὄρθρη αὐδῆς ἔσειμι, Ἀριστφ.Ἐκκλ.283 τοῖς μὲ παροῦσιν ὄρθριος ἐς τὴν πόκνα, Πλάτ.Πρωτ. 313D ὄρθριος ἠκων, ΚΔ Λουκ.24,22 ἀλλὰ καὶ γυναῖκάς τινας ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς γενόμενα ὄρθρια ἐπὶ τὸ νηπιεῖον. 2) ὁ εἰς τὸν ὄρθρον ἀνήκων, ἐωθινός, πρωϊνός : Ἀριστλ.Ἐκκλ.741 οὐ δὲ δειρ' ἡ κιθαρωδὸς ἐξηβῆ πολλὰς ἀναστήσασα μ' εἰς ἐκκλιπασιν ἀμυρὶ νύκτωρ διὰ τὸν ὄρθρινον νόμον [τὸ ἐωθινὸν μέλος, αὐτ. Ὀρν.489 ὁπόταγ ὄρθρινον ἄσθ [ἐνν. ἄσμα], ὄρθριος ἡμνος] || τὸ οὐδ. τὸ ὄρθρινὸ ἡ ἡλιὸς ὄρθρινος ἐν ἐπιρρ. χρ. κατὰ τὸν ὄρθρον, κατὰ τὴν πρωίαν, τὴν αὐγὴν : Ἦρ.2,173 τὸ μὲν ὄρθρινον μέχρις ὅτου πληθῶνης ἀγορῆς προθύμως ἐπρήσασα τὰ προσφερόμενα πρήγματα, τὸ δὲ ἀπὸ τούτου . . . Ἀριστφ.Ἐκκλ. 526 πᾶς οὐν ὄρθρινον ὤμοιο, αὐτ.377,Λουκ.Ὀνειρ.1 τῷ κρῦει μῆδεῶν μὲ τὸ ὄρθρινον . . ἀποπηγγύντι.

ὀρθριοφωής (ὸ) μσν. ὁ κατὰ τὴν πρωίαν φοιτῶν, συχνάζων πού : Φώτ. Σουλῶ.

ὀρθρισμός (ὸ) μσν. ἡ ὀρθρικὴ, ἐωθινὴ ἔγερσις : Ἀνδλ.ΠΔ Παροιμ.11,27.

ὀρθροβόας (ὸ) μτγν. ὁ κατὰ τὸν ὄρθρον κράζων, βοῶν, ἐπὶ τοῦ ἀλεκτορος : Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 12,137 ὀρθροβόας δυσῆρατι κακῶγεγυς.

ὀρθρογόν (ή) ἡ κατὰ τὸν ὄρθρον βρηνοῦσα : Ἠσίοδ.Ἐργ.508 ὀρθρογόν Πανδιονγόν ὠρτο χελιδῶν.

ὀρθρόθεν ἐπιρρ. μσν. ἀπ' ὄρθρου, ἀπὸ πρωίας : Νικήτ.Ἐγ.7,13 θακρούσαν ὀρθρόθεν.

ὀρθρολόγος-ον μτγ. ὁ λίαν πρωτὶ καλῶν· Φιλίππ.Θεοσ.ΑΠ.6,247 Κερυίδας ὀρθρολόγοις χελιδόσιν εὐκαλοῦσάουσι.

ὀρθρονόστος [ὁ] ἄνομα τοῦ νοσηνατολικοῦ ἀνέμου· Ἀριστ.ἀν.250 [κωδ. ὀρθρόνοστος].

ὀρθρος [ὁ] κ. μαν., νεώτ. κ. ὄμπ. ὁ ὄλιγον πρὸ τῆς ἑω, μικρὸν πρὸ τῆς αἰῆς χρόνος, τὰ χαράματα, ἡ χαραχὴ· Ὑμν. Ὁμ. Ἐρμ.98 τὰχα δ' ὀρθρος ἐγγίγνετο δημοεργά, Ἡρ.1,198 ὀρθρος δὲ γενόμενος λαύοντα καὶ ἀμφοτέροι, αὐτ.7,188, Ἀριστ.Ἄγ.256 ἐπειδὴν ὀρθρος ἔ, αὐτ.Ἐκκλ.20, αὐτ.772 κατ' ὀρθρον, Πλάτ.Νόμ.95D ἀπ' ὀρθρου μέχρι περ ἂν ἤλιος ἀνάσχη, Θουκ.ἑ.101 περὶ ὀρθρον καταβάντες ἀπὸ... Θεόκρ.18,56 νεύμεθα κἄμμες ἐς ὀρθρον, Κδ Λουκ.24,1 εἰσῆλθον ἀπὸ τὸν ὀρθρον εἰς τὸ ἱερὸν, Δίον Κ 76,17 ὄπὸ τὸν ὀρθρον ἴσῃν ἀπ' τὴν αὐγὴν, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.3,6 ζαφίρι ἀγνὸ στὸν ὀρθρο τῆς ἡ αὐγῆ ἀπαλ, τὸν ὀρθρον ἐν ἐπίρρ. κρ. κατὰ τὴν αὐγὴν· Ἡρ.4,181 δῶρ κρηναῖον... τὸ τὸν μὲν ὀρθρον γίνεται χλιαρὸν, ἀγορῆς δὲ πληθυσίους φυχρότερον ὄμ. ὀρθρου κατὰ τὸν ὀρθρον· Ἡσιόδ. Ἐργ.577 ὀρθρου ἀνίσταμένους ὁ ὀρθρος βαρῶσι λέων, Πλάτ.πρὶν ἀπ' τὰ χαράματα· Ἀριστ.Ἄγ.216, Πλάτ.Πρωτ.310Α τῆς παρελθούσης νυκτός... ἐπιβαθίος ὀρθρου, Κδ Λουκ.24,1 τῆ δὲ μετὰ τῶν σαββάτων ὀρθρου βαθεῖς ἤλθον ἐπὶ τὸ μήνηρ 2) μαν., νεώτ. κ. ὄμπ. ἐκκλ. ἡ ἑσθὴν ἁλιουργία· Πρόβρ.2,40 ἂν βαθυμίωσι πώποτε καὶ κλιθεῖ ἀπὸ τὸν ὀρθρον, Παλαμ.Τάφ.67,16 τροπάρη θὰ φάλω μ' ἐσὲ καὶ γιὰ σένα ἵ μεγαλυῖνον τὸν ὀρθρον, Ζερβ.Μὺθ.Ζ 19 ὁ ἡγούμενος ἐπρόσταζε τότε τὰ σημάδιον τὸν ὀρθρον, Γρυν.Σικ.Τερρ.97,3 στίχ κορυφῆς τὸ ἐρημοκλήσι... μυστιχὸν ὀρθρο θὰ σημάων· 3) κτ. προσώπων. ὀρθρος μυθικός κῶμος, υἱὸς τοῦ Τυράωνος καὶ τῆς Ἐχθίρας, φιλάσιον τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυδίου, ὁ φονευθεὶς ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους· Ἡσιόδ.Θ.309,

ὀρθροφαιτοσκαφαντοδοκτοκαλίπυρος τρόποι λ. κτ. κωμ. σὺμβ. π. Ἀριστ.Ἄγ.305 ὁχὼλ ἐπαρὸ τὸ ὀρθρεῦσαι καὶ φοῖταν καὶ σκυφοαντεῖν καὶ ἐν δίκαις τάλαιπυρεῖν.

ὀρθρῶ-ὄω μτγ. ἀμφίβ. ἐν ΠΔ Φωλυμ.118(119),148.

ὀρθῶ-ὄω κ. μαν. κ. νεώτ. Ἰατημί τὸ ὀρθῶν, ἀνεγείρω τὸ πεισθὸν ἢ κείμενον κάτω, ἀνορθῶν, ἀνορθῶν, σηκῶν· Ἰλ.Η 272 ὁ δ' ὀπτιος ἔξετανύσθη ἀσπίδι ἔγχριμφθεῖς τὸν δ' αἰφ' ὀρθῶσαν Ἀπόλλων, αὐτ.Φ.695 ἢ ἐγείρω τὸ ἔχον λοξήν, κεκλιμένην ἢ ὀριζώντιαν στάσιον, σηκῶν φηλά· Ἐύρ. Ἰππ.198 ὀρθῶσθε κάρσ, αὐτ. Ἀλκ.388 ὀρθου πρόσωπον, ὀρθῶ τὴν κεφαλὴν κ. ἐν τῷ μέσ. τ.· Κόιντ.4,5H ὄσῃτα ὀρθῶσασθ' ἢ μέσ. κ. παθ. ἐγείρωμαι, ἀνορθῶμαι, σηκῶνομαι· Ἰλ.Β 42 ἔξετο δ' ὀρθῶθεῖς, αὐτ.Κ.80 ὀρθῶθεῖς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος Σοφ.Φιλ.820 ὡ γατα, δεξῶς θανασίμον μ' ὄπως ἔγωγ τὸ γὰρ κακὸν τὸδ' οὐκέτ' ὀρθῶσθαι μ' ἔδ, ἔεν.ΚΠ 6,8,10 γουσσῶν δὲ πίνουσιν ὡστε μ'... ἔκφερονται, ἐπειδὴν μηκέτι δύνανται ὀρθῶμενοι ἐξίέναι κ. ἀπλῶς ἀνίσταμαι, ἐγείρωμαι ἐκ τῆς ἔδρας μου· Ἀισχ.Ἐύμ.708 ὀρθῶσθαι δὲ χρῆ' 2) οἰκοδομῶ, κτίζω, ἐγείρω, στήνω οἰκοδόμημα· Ἐύρ.Φοῖν.1250 Ζηνὸς ὀρθῶσαι βράτας τρώπων, Θουκ.ἑ.66 ἔφρημα τ. ἢ ἴδιος ἰσχυρὰ ἀγλάθην καὶ ἔυλοῖος διὰ ταχεῖαν ὀρθῶσαν, ἔεν.Ἐλλ.4,8,10 ἡ ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ· Ἐύρ.Τρω.1161 μὴ Τροίαν ποτὲ πεσοῦσαν ὀρθῶσειεν· 3) μτγ. ὄναφορ. πρὸς ὄνον, οἰοεὶ ὡς δόξης νημερτὸν ἐγείρω· Πινδ.Ο 3,3 Θάρμανος ἀλλομυνητὸν ὄνον ὀρθῶσαι· 4) εὐθύθω, ποιῶ τὴ εὐθῶ, ἰσάζω· Ἀριστ.Π.ΗΝικ.1109b7 ὀρθῶν τὰ διαετραγμένα τῶν ἔυλων κ. παθ.· Σοφ.ἀν.421 ὀρθῶσαι κανῶν ἢ ὄμ. παθ. διευθύνομαι ὀρθῶς, κατ' εὐθείαν, εὐ-

στόχως· αὐτ.Φιλ.1299 ἀλλ' ὄθ τι χείρων, ἦν τὸδ' ὀρθῶθ' βέλος· 5) κ. μτγ. τρέπω τρέπῃ τὸ βελτίω, ἐπαναφέρει εἰς καλὴν, εὐτυχίαν, ἀσφάλειαν κατὰσταν, ἐπανορθῶ· Ἀρχιλ.51 ἔκ κακῶν... ὀρθῶσιν ἀνδρας κειμένους Ἡρ.3,122 ὡδε ποιήσας ὀρθῶσας σκαυτῶν, Αἰσχ.Ἐπι.229, Σοφ.ΟΚ 394 νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθῶσαι, αὐτ.Ἀντ.167 ἠνικ' Οἰδίουσος ὠρθρον πόλιν· ἢ ὄμ. κ. ὀρθῶσαι εὐτυχῶ, ἀκμῶζ· Σοφ.Ἀντ.675 τῶν δ' ὀρθῶσμένων σφῆξ τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία, Θουκ.2,60 ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι πόλιν πλείω ἐξυμνασαν ὀρθῶσμένην ὠφελειν τοὺς ἰδιώτας· 6) μτγ. ὠφῶ, ἠμῶ, δοξάζω· Πινδ.Ν.1,15 Σικελίαν πείσαν ὀρθῶσεν· ἢ καθιστῶ ἔνδοξον, περιφέρω· αὐτ. Π.4,60 χρῆσθαι ὠρθῶσεν μελίστας δαελφίδος αὐτομάτῃ κελιάδῃ· 7) ὀρθῶς ὄγως, κατευθύνω· μτγ.· Αἰσχ.Ἀγ.1475 νῦν δ' ὠρθῶσας στόματα γυνῶν (ὀρθῶν γυνῶν διετύπωσας), αὐτ.Χο.584 τὰ δ' ἄλλα τοῦτῃ θεῶρ' ἐποπτεύσῃσι λέγω, ἐξηφθόρους ἀγῶνας ὀρθῶσασντι μὴ ἰορῶδς κατευθύνῃσι, Σοφ.ΟΤ 39 ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ λέγει νομίζειθ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον· 8) κ. παθ. ἐπὶ ἐνεργείῳ, εὐτυχῶ, εὐδοκίῳμα, κατορθῶμαι· Ἡρ.1,208 ἦν ἡ δῖαδισσι μὴ ὀρθῶθ' ὄθ, τὸ ὀρθῶμενον ἡ ἐπιτυχία· Θουκ.4,18 ὀρθῶμαι ἐπὶ λόγων, γυνῶν, εἰμαι ἀληθῆς ὀρθῶς· Ἡρ.7,103 οὕτως ὀρθῶτ' ἂν ὁ λόγος, Ἐύρ.Ἰππ.247 7) κ. μέσ. ἐπὶ ἐνεργούτων προσώπων, κατορθῶ, ἐπιτυχῶν· Σοφ.3,30 δ' ἐπὶ τῆς στρατιῆς ἐν τε αὐτῷ φυλάσσοιτο καὶ τοῖς πολεμίοις ἐνοράων ἐπιχειροῖ, πλείστ' ἂν ὀρθῶτοι, αὐτ.3,37.

ὀρθῶμα-στος [τὸ] μαν. κατόρθωμα, τέχνασμα· Δίηγ.Φλώρ.κ.Πλ.Φλώρης 265,251 [ἐκδ. Μαυροφρ.].

ὀρθῶνυμνος-όν ὁ ἀκριβὺς ὄπὸ τοῦ ὄνοματὸς τοῦ χαρακτηριστικῆς, εἰς ἐν προσφῶρος ἀπευθῶν τὸ ὄνομα· Αἰσχ.Ἀγ.683 ἴλιψ δὲ κῆδος ὀρθῶνυμον τελεσσέφρων μῆνης ἤλασαν.

ὀρθῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀρθῶν, κατ' ὀρθῆν στάσιον, οὐχὶ κεκλιμένως· Ἀριστ.ΖΜ 689b,19 τοῖς δ' ἀνθρώποισι οὐ ράδιον ὀρθῶς ἐσθῆσι διαίμενεν, ἀλλὰ δεῖται τὸ σῶμα ἀναπαύσσεως καὶ καθέδρας· 2) μτγ. κατ' ἀλήθειαν, πρεπόντως, σωστά· Ἡρ.1,51 οὐκ ὀρθῶς λέγοντες, Αἰσχ.Χο.526 ἡ καὶ πέπυσθε τοῖναρ, ὡστ' ὀρθῶς φράσαι μ', Σοφ.Φιλ.341 ὀρθῶς ἐλέεξας, αὐτ.Ἡλ.1040 εἰρηκός ὀρθῶς ὡ σὺ πρόκεισαι κακῶ, - δὲν ἐξεφράσθης ὀρθῶς ἢ ἐν ἀπακρίσει, ἀλήθως, τῷ ὄπῃ, σωστά· Πλάτ.Πρωτ.359B ἀληθῆ λέγεις καὶ αὐ ἐμοίαι δοκεῖ οὕτως. Ὄρθως γε, ἔφην ἐγώ, Διφλ.32,1B 3) πράγματι, ὄντως, ἀληθῶς· Πλάτ. Φαῖδ.67B τοὺς ὀρθῶς φιλοσοφεῖς 4) δικαίως, πρεπόντως· Θουκ.3,56 ὀρθῶς τε ἐπιμυρησάμεθα κατὰ τὸν (ἡ) νόμον, Ἀντιφ.1,10.

ὀρθῶσι (ἡ) [τ] Σουίδ. ὀρθῶσις.

ὀρθῶσις (ἡ) [τ], ἰων. ὀρθῶσιη προσωνυμία τῆς Ἀρτέμιδος· Ἡρ.4,87 πρὸς τὸν βωμόν τῆς Ὀρθῶσις Ἀρτέμιδος, Πινδ.Ο 3,30, Λυκόφρ.1331 τὴν τοξόδομον νοστήσας Ὀρθῶσιαν, Ἐνίρρ.

ὀρθῶσιος [ὁ] μτγ. ἐπώνυμον τοῦ διῶς· Διοσκ. Αἰ.Ρωμ.2,50 Ρωμῶνδεις (βωμόν καθεύρωσεν) Ὀρθῶσιω δι' ἢ ὄμ. τοῦ Ποσειδῶνος· Ἐνίρρ.

ὀρθῶσις-εως [ἡ] [ὀρθῶ] μτγ. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ ὀρθῶ βλ.κ., τὸ ἔχειν, τὸ κρατεῖν τὸ ὀρθῶν, ἔγερσις, ἀνεγέρσις, τάσις πρὸς τὰ ἄνω· ὀρθῶσις τῶν κωπῶν - πεσόντος στόλου· 2) συχ. ἐν μτγ. σημ. ἀνόρθωσις, ἐπὶ τὰ βελτίω ροπή, τάσις, βελτιώσις· Πλάουτ.ἩΒ.166B ὀρθῶσιν λόγων καὶ ἔργων τῶν ἀρίστων· 3) εὐτυχία· Δημοκρ.252 νόλις εὐ ἀνομήνιν μεγίστη ὀρθῶσις κατα· 4) ἐν εἰδ. γραμμ. ἐνν. ἡ χρῆσις τῆς ὀνομαστικῆς, ὡς ὀρθῶς ἐκ τῶν ὀρθῶν καὶ οὐχὶ πηλαγίων πτώσεων· Ἐρμογ.Ἰδ.1,9.

ὄρθωτήρ-ηρος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἐπιτυχῶς ἐκελευν. διευθύνων τι : Πινδ.Π.1,56 οὐτως δ' ἄλμυρον θεός **ὄρθωτήρ** πῆλοιο τόν προσάροντα χρόνον

2) νεώτ. πᾶν μέσον, δι' οὗ ὄρθωται, ἀνυψοῦται τι : ὄρθωτήρες μῦες τριχῶν |3| παρὰγοντες τήν ὄρθωτηριαν τῆς κεφαλῆς |3| νεώτ. ναυτ. κωλύθων ἀναβασιτάτων τόν κέρκον τοῦ ἐπιδρόμου ἐν ἱστιοπόρῳ, δημ. βέντα τῆς ράντας

4) ὄμ. ναυτ. ἄλλως ἀναβασιτάτους τὰς ἐπιπέδους τῶν λεμβῶν **5)** ὄμ. τὸ ἀγόμενον βλλ. τὸ λεμβοῦσθαι βλλ.2| τὸ ἐπέγον θεῖαν κερολασία

ὄρθωτήριον (τὸ) νεώτ. ναυτ. ἀφαιρηθῆσα μὴ προσδεδεμένον εἰς τὸν ἱστιόχον, ἢ φέλλιν, ἐν ᾧ ἀγκυρίζεται κόραξ περιβάλλον τὴν ὑπέραν **2)** πολύσπαστον ἔξ ἑνός τριπλοῦ καὶ ἑνός διπλοῦ τροχίλου πρὸς ὄρθωσιν τῶν μεγάλων κεραιῶν ἢ πρὸς ἔνδυσιν τῆς ἀκάτου, ἢ τάρσα.

ὄρθωτής (ὁ) μτν. κ. μων. ὄρθωτήρ βλλ. ὁ ἐπιστάμενος καὶ βλέπων καὶ διέπων θεός : Ἐπιφάν. 2,82Α. **2)** μων. δημόσιος ὑπάλληλος ἀσκήν τὸ λειτουργήμα ἐφόρου, ἐπιστάτου : Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σάββ.58 ἀπόρροθων εἶναι πᾶσι κριταῖς τε καὶ πράκτορι, ... ὄρθωτας τε καὶ ἐπιστάτας.

ὄρθωτικός-ή-ον νεώτ. ὁ πρὸς ὄρθωσιν ἱκανός, ἐπιτήδειος, κατάλληλος : ὄρθωτικὸν μηχανήμα (τὸ ὄρθωθελιδιόν) **2)** τὸ θηλ. ὄρθωτική ὡς αὐτ. ἢ ὄρθωθελία βλλ.

ὄρια (ἡ) Ἐπιγρ. ὄριον, σύνορον : αὐτ. ἀπὸ τῆς ὄριας τῆς γῆς ἰσότης ἰσότητος.

ὄριατος-ον γλωσσ. ὁ εἰς τὰ ὄρια, τὰ σύνορα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : ὄριατος λίθος.

ὄριακός-ή-ον νεώτ., ἴδ. ὡς ὄρος ἐπιστήμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ ὄρια πράγματος ἢ καταστάσεως, πέραν τῶν ὁσίων δὲν ὄφισται ἢ δὲν χωρεῖ αὐτὸ τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἢ ἡ κατάστασις ὄμ. δὲ ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ καθίστων, προσδιορίζων, δεικνύων τὰ ὄρια πέραν τῶν ὁσίων ἢ ἐνεργεία δὲν ἐπάγει τὰ καθεστῶτα ἢ τὰ προβλεπόμενα ἢ τὰ σκοπούμενα ἢ τὰ ἐφετὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς : || εἰδ. ὄργ. χημ. ὄριακή κατάστασις ἐπὶ τῶν ἐστέρων βλλ., ἢ κατάστασις καθ' ἡν ὁ ἐστέρος μὴ ἔχοντες πᾶσον ὑδραγόντα ἀντικαταστήσῃσιν ὑπὸ μετὰλλων καθίστανται οὐδέτεροι ἰστέρες ἢ ἀλκυλεπτέρες : || ὄμ. εἰδ. Πολ.Οικ.

ὄριακή χρησιμότης (ἢ ὠφελιμότης) τὸ εἰκαζόμενον, ἐμπειρικῶς ὑπολογιζόμενον ὄριον παραγωγῆς καταναλισκομένων ἢ χρησιμοποιουμένων αγαθῶν, πέραν τοῦ ὁσίου ἢ παραγῆν προϊόντων ὑπερβαίνει τὰς ἀνάγκας τοῦ συνόλου τῶν ἀνθρώπων, ὄβ. ἀπόλλυσι τὴν χρησιμότητα καθ' ὅσον δὲ αἱ ἀνάγκαι τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πολλαπλαῖαι, ὡς τροφῆς, κατοικίας, ἱατισμοῦ, θερμάνσεως, τρέφους, ἢ ὄριακή χρησιμότης ἐκμηάται καὶ ὀρίζεται ἐν συσχετισμοῖς καὶ ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ παραγῆν ἢ προϊόντων πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀ. ἀναγκῶν. Οὕτως ἐπὶ τῆς βάσει τῆς ὄριακῆς χρησιμότητος διεμορφώθη ἐν τῇ νεώτ. οἰκονομικῇ ἐπιστήμῃ θεωρία προσμετρούσα τὴν ἀξίαν τῶν αγαθῶν ἐπὶ τῆς βάσει τῆς ὄριακῆς ὠφελιμότητος καὶ τοῦ διαθεσίμου ἀποθέματος ἐκάστου αγαθοῦ.

ὄριαριος (ὁ) [ματ.] Ἐπιγρ. κ. μων. ὁ φύλαξ, ὁ ἐπιστάτης τῆς σιτοθήκης : Ἐπιγρ., Πρόδρομ.2,63 ἐκείνος ἐν ὄριαριος καὶ σὺ σκυβαλοφύλαξ ἰδιόδρ. ὠρεῖαριος.

ὄριας (ὁ) ὁ ἀπὸ τῶν ὄρων πνέων ἄνεμος, βουήσιος ἄερας : Ἀριστ.λ. Ἀχιλλ.Τάτ. Ἀρ.Φαιν.158Α.

ὄριαχος ἴδ. ἐὸριχοῖτον.

ὄριακός (ὁ) μτν. ὁ Βάκχος τῶν ὄρων ὡς ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὄρεισι τελευπιμένων βακχικῶν ὄργων : Ὀπν.Κυν.1,24 οὐκ ἔβλεω τριετή σε ταυῦν ὄριακων αἰδίων.

ὄριδάτης (ὁ) δ. τ. τοῦ οὐριδάτης βλλ. **ὄριανέλαιον** (τὸ) νεώτ. τὸ αἰθέριον ἔλαιον τοῦ ὄριανίου ἐν χρήσει εἰς τὰς ὀδονταλγίας ὡς καὶ εἰς τὴν ἀρωματοποίησιν, δημ. ριανόλαδο.

ὄριανίτις μτν. ὀρειώτις πρὸς ὄριανον κατά τὴν ταύτου ἰδιότητα : Διοσκ.1,15 τῆ ὄσμῃ ὄριανίτις, αὐτ.3,62 ὄριανίτιον τῆ γεύσει σπερμῆτιον,

ὄριανίτις-ιδος (ἡ) μτν., βουατ. τ. ὄριανίτις ἰδύκ.π. Ὀρειδ.9,34,41, τὸ φυτὸν μόρον βλλ. : Ψιδιοσκ.3,42.

ὄριανίτις (ὁ) ἰσότης μτν. ὁ μετὰ ὄριανιον παρεσκευασμένος οἶνος : Διοσκ.5,51 ὄριανίτιος δὲ ὄριανιον .. σκευόζεται, ὀμοίως τῷ βυβίτη.

ὄριανιανίτις (ὁ) κωμ. ὄκ. βατρώδου : Βατρώσκ.256.

ὄριανιοειδής (τὸ) Ζωονορ. ἐτὸ ὕσσωπον.

ὄριανιοειδής-εντος-εσσα-εν μτν. ὁ κατεσκευασμένος ἐκ ἢ μετ' ὄριανίου : Νικ.Θηρ.65.

ὄριανιον (τὸ) κ. νεώτ. κ. ὄριανος (ἡ) Ἰων Χ. Ἐλεγ.5. Ἰπν.Ἐπιδ.5,54 κ. ὄριανος (ἡ) Ἀριστοφ. Ἐκκλ.1030, Ἀριστολ.Ζ1 612α,25, αὐτ.πρ.925α,29, Κλέαρχ.π. Ἀθήν.3,116β1, δημ. ῥιανίτις φρυγανιώδης βοτάνη πικρὰ καὶ ὀρειώτις γεύσεως, ὀρειωτική καὶ μυρεφική : Ἐπιχ.17, Ἰων Χ.Ἐλεγ.5, Ἰπν.Ἐπιδ.5,54, αὐτ.2,54, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.1030 ὕσσωπὸς αὐτὸ πρῶτα τῆς ὄριανίου, αὐτ.ἀπ.130, Ἀντιφών.222,4, Ἀριστολ.Ζ1 612α,25 ἢ δὲ χελώνη, .. ἐπισθίβει τὴν ὄριανιον **2)** ὄριανος ἢ ἱεροκλεωτική, νεώτ. ὄριανιον τὸ ἱεροκλεωτικὸν ὄρειωτική καὶ μυρεφική πῶσα, ἢ κατ' ἐξοχὴν ῥιανίτις : Διοσκ.3,27, Γαλ.12,91 || ὄμ. ὄριανος λευκὴ : Θεόφρ.Φι 6,2,3 || ὄριανος μέλινα : αὐτ. || νεώτ. ὄριανιον τὸ μᾶρον - τὸ πρᾶσιον - ἐν τρυφώρτειον δημ. κεφολόχορτο **3)** ἐν μτν. χρ. ἢ φρ. ὄριανον βλέπω δριμύ τι βλέπω : Ἀριστοφ. Βάτρ.603 ἄλλ. ὄμως ἐνώ παρέτω μουτὸν ἀνδρείον τὰ λήμμα καὶ βλέποντ' ὄριανον.

ὄριανίταις-άουμαι, μέλλ. ὄριανίτσομαι (ἰδιων Κ 41,53), ὄρρ. ὠριγνήθην Ἰανθ.Σοφ.2, Ἰσοκρ. Ἐπιστ.6,9, ὄρεγομαι, ἐκτείνωμαι, ταυῦσθαι, ἀπλόωμαι : Ἡσιόδ.Α 190 ἔρχεσθαι ἢ ἔλατθαι αὐτοσχεδὸν ὄριανίοντο μὲ προτεταμένα τὰ δόρατα ἐμάχοσθαι **2)** μτ. γενικ. τοῦ πράγμ. ἐκτείνωμαι πρὸς τι, ἀποβλέπω εἰς τι, ἐπιβυθῶ μὲν : Ἐύρ. Βάκχ.1255 ὄτ' ἐν νεανισίαις Ἰθηθῶσι ὄμα θηρόων ὄριανίτθαι, Ἰσοκρ.Ἐπιστ.6,9 καὶ ποίας δόξης ὄριανίτθηναι. Πλάτ. Ἀξίολχ.366Α τῆς ἐκείσε διαίτης καὶ χορείας ὄριανίτθηναι, Σωκρ.Ἐπιστ.29 μὲ τοῦ πηλίουσιν ὄριανίτθαι || κ. μτ. αἰτ. : Διον. Ἀλ. Ρωμ.1,61 δῆμτρος εὐνήν ὄριανίτθηναι.

ὄριανος-ον ὁ εἰς τὰ ὄρη γεννώμενος, φυόμενος, ὄρειγενής:Τιμόκ.Μιλ.Πέρα.88 ὄριονιοι πεύκαι,

ὄριδρόμος-ον δ. γρ. τοῦ ὄρειδρόμος βλλ. : Νόνν.δ 5,229.

ὄριζόντιωγραφία (ἡ) νεώτ. ἡ προβολὴ πάντων σημείων ἀντικείμενον πηδῶς ἐπὶ ἐπιπέδου παραλλήλου πρὸς τὸν ὄριζόντα || τοπογραφικὸν σχεδιδόγραμμα, ἐπ' οὗ παριστάται ἐν ἀποτυπώσει τμήμα τι γῆνης ἐπιφανείας.

ὄριζόντιος-α-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄριζόντα, ὁ τοῦ ὄριζόντος **2)** ὁ πρὸς τὸν ὄριζόντα παράλληλος, ἀντίθ. κατακόρυφος : ὄριζόντιος γραμμὴ - ἐπιφανεία - διεύθυνσις || ὄριζόντιον ἐπιπέδον τὸ κάθετον ἐπὶ τῆν κατακόρυφον ἐκάστου τόπου || ὄριζόντιο κύκλοι μικροὶ κύκλοι τῆς οὐρανόσφαιρας παρόλληλοι πρὸς τὸν ὄριζόντα || ὄριζόντιοι συντεταγμέναί σὺστημα σφαιρικῶν συντεταγμένων πρὸς προσδιορισμὸν τῆς θέσεως ἀστέρος ἐπὶ τῆς οὐρανόσφαιρας, ἐν τῷ ὁποίῳ ὡς Βασικὸν ἐπιπέδον λαμβάνεται ὁ ὄριζων καὶ ὡς πηδῶς κάθετος κύκλος ὁ μεσημβρινός τοῦ τόπου **3)** ἐπὶ οἰκίαν, ὄριζόντιος ἰδιοκτησία ἢ κατ' ὄροφον, ἢ ὄροφικήσια.

ὀριζοντιότης-ητος [ή] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀριζοντιοῦ, τοῦ εἶναι πὺ ὀριζώντιος· ὀριζοντιότης ἐπιφανείων - ἐπιπέδων.

ὀριζοντιώ-ώ νεώτ. κ. ὀριζοντιώκων καθιστῶ ὀριζόντιον, τοποθετῶ ὀριζοντιώκως.

ὀριζοντιώς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀριζόντιον βλ.λ.2, παραλλήλως πρὸς τὸν ὀριζόντα, ἀντίθ. καθέτως.

ὀριζοντιώσις-εως [ή] νεώτ. ἡ πρῆξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ὀριζώντι, ὀριζοντιώσις τοποθέτησις, ἰδ. ἀστρονομικὴ ἢ χωρομετρικὸν ὄργανον.

ὀρίζω κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ἰων. οὐρίζω [Ἦρ. 2,16, μέλλ. ὀρίζω Ἰσραήλ.Κατ.3β.5δ, Ἰσοκρ.4,174, ἀόρ. ὠρίζα Ἰσοφ.Ἀντ.452, Πλάτ.Νομ.864Β], ἰων. ὠρίζα [Ἦρ.3,142], παρσκ. ὠρικά Ἰδμ.807, Ἄριστ.Μετ.382α,19, μέσ. μέλλ. ὀριοῦμαι ἸΠλάτ.Θεαίτ. 190Β, αὐτ.Νόμ.737Δ], ἀόρ. σ' ὠρίζαμην Ἰαῦτ. Θεαίτ.148Α, Ἐπικρ.1,18], παθ. μέλλ. ὀριοθήσομαι ἸΠλάτ.Θεαίτ.158Δ], ἀόρ. σ' ὠρίσθη Ἰαῦτ.Χαρμ. 171Α], δημ. ὠρίστικα, παρσκ. ὠρίσμαι, Ἰσοκρ. 1,7], Πλάτ.Συμπ.182Α], μτχ. ὠρισμένος [Ἐϋρ.Ἐκ.80], Δημ.87], χωρίζω ἀπὸ τινος δι' ὀρίου, ὠρὸν ἢ ὠρισμένον ὡς ὄριον, ὡς σημείων διαχωρισμοῦ εἰς τι, ἰδ. ἐν γεωγραφικῇ ἐνκ. προσδιορίζω τὴν θέσιν ἀπὸ τινος μέρους, τόπου, χώρας ἢ λαοῦ τινος· Ἰσοκρ.2,96 τὰ δὲ πρὸς Τριπύλαις. . Τηρέας ὠρίζον, Ξεν.ΚΠ 8,6,2] τὴν ἀρχὴν ὠρίζεν αὐτῷ ἢ Ἐρυθρὰ θάλατταν, - τὰ Πυρραϊῶνα ὀρίζουν πρὸς βορρῶν τὴν Ἰσπανίαν] ἢ μτ. αἰτ. κ. δοτ.: Ἦρ.2,16 ὁ Νεῖλος ὁ τὴν Ἀσίαν οὐρίζων τῇ Λιβύῃ] ἢ μτ. αἰτ. προσ. κ. γενικ. πραγμ.: Σοφ. Φιλ.636 ὡς ἡμᾶς πολὺ πάλαιος ὀρίζει τῆς Ὀδυσσεὺς νεώτ. κ. παθ.: Ἐϋρ.Ἰων.295 Ἔδοσι ὄροις ἀγορεύει ὠρισμένη, Ξεν.Οἰκ.9,5 θέρσθ βαλαντιῶ ὠρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωγινίδος, - ἡ Ρουμανία ὀρίζειται πρὸς νότον ὅπου τὸ Δουναβεὺς ποταμοῦ] ἢ δι' ὀρίων χωρίζω, καθορίζω τὴν ἐκτασίην τινος· Ἦρ.3,142 βωμόν ἰδρύσασθαι καὶ τέμενος περὶ αὐτὸν ὠρίζεσθαι] 2) διαχωρίζω, ἀποχωρίζω· [Πλάτ.Νομ.944Α χρὴ τὸν νόμον ὀρίζειν πειρασθᾶσι κατὰ μέρος] 3) κτ. ἐπέκτ. ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω, στέλλω μακρόν· Ἐϋρ.Ἐκ. 126 χερῶν ἄλλοσ' ἄλλον ὠρίσειν] ἢ παθ. ἀπέρχομαι, ἀπομακρύνωμαι, φεύγω μακρὰ· αὐτ.Ἰων. 1459 ματρός ἐκ χειρῶν ὀρίζει, Ἄριστ.Ἐγκλ.202 4) ὀρ. ὀρίζω τινά ἀπὸ ἀναγκῆς τινά γὰ ἀπομακρύνω, ἔξαρίζω· αὐτ.Ἐκ.941 ἐπέλ νόστιμον ναὺς ἐκίνησεν νόδα καὶ μ' ἀπὸ γᾶς ὠρίσεν Ἰλιίδος] 5) ἀμπελ. συνουρεύω, γεπιλάζω· Ἦρ.4,42 πλὴν ὄσον ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν Ἀσίαν οὐρίζει] 6) διέρχομαι διὰ μέσου τινος, διαπερῶ· Ἐϋρ. Μήδ.433 διδύμοις ὄρισασα πόντου πέτρας Λυκόφρ.1289 7) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν μτφ. σημ. τάσσω, καθορίζω, προσδιορίζω· Αἰσχ.Χο.927 πατρός γὰρ αἶσα τόνδ' ἐπουρίσει μορον, Σοφ.Ἀντ. 452 ἢ Δίκαι. . ἐν ἀνθρώποισιν ὠρίσειν νόμον, Ἐϋρ.11 979, αὐτ.Ἐκ.259, Ξεν.Ἀντ.7,36 οὐ γὰρ ὀρισθῆναι ὀρίζων τὸ πᾶν καὶ τὸ ὅλον, αὐτ. Ἀντ.2,35, Πλάτ.Νομ.864Β, - ἢ ἀγορανομία ὠρίσει τὰς τιμὰς τῶν τροφιμῶν, - ὁ δασκαλὸς δὲν μὰς ὠρίσει μῆθεμα γι' ἄσθιο· κ. τὸ μέσ.: Πλάτ.Γοργ. 470Β, Δημ.416 ἄρωμα σὺ δίκαιοι· κ. παθ.: Ἄριστ.Ζ1 542α,19 ὠρία τῆς ὀχείας εἰσὶν ὠρισμένα ἐκἀσθεν τῶν ζώων, αὐτ.Πολιτ.1282β,22, αὐτ.Μετ. 1002β,18 ἀρχαὶ ἀριθμῶ ὠρισμένα ἰσθίηθι ἀπειροί, αὐτ.Ὀὐρ.273α,14, - στάσεις ὠρισμένα, - δὲν ὠρίσθη ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου, - τιμαὶ ὠρισμένα ἰσθ' ἐπιδικουμένην διαπραγματεύσει, πωλ.ἀρματα] ἢ νεώτ. ἢ μτχ. τὸ παθ. παρσκ. κ. ἀνευ τῆς ἐνν. τὸ παρῶς καθ' ὠρισμένους· ἔχω ὠρισμένους ἀπόριας ἰσθ' ὀρίασις τινός, - εἶναι ὠρισμένα ζητήματα, πὸν πρέπει

νὰ λυθοῦν [ζητήματά τινα] 8) κ. νεώτ. Διατυπῶ τὸν ὄρισμὸν πράγματος, λέξωσ ἢ ἐνόημα τινός· ὀρίσατε τὶ εἶναι ἄλλαθε - κόσμος - ἐπιστήμη ὄμ. κ. μέσ.: Ξεν.Ἀν.4,6,6 ὀρισόμενοι δικαστοὺς εἶναι τὸς εἰδότες τὰ περὶ ἀνθρώπων νόμιμα, Πλάτ.505C, Ἐπικρ.1,18 τὶ ποτ' ἀρ' ὠρίσαντο καὶ τίνος γένους εἶναι τὸ φυτόν, Ἄριστ.Ἠθικ.104β, 24, αὐτ.117α,16 κ. παθ.: Ξεν.Ἀν.4,6,4 ὁ ἀρα τὰ περὶ τοῦσ θεοῦσ νόμιμα εἰδὸς ὀρθῶσ ἀν ἡμῶν ἐυεθέδῃ ὠρισμένους εἶη, Πλάτ.Χαρμ.171Α, Ἄριστ. Ἠθικ.1128β,11 ἢ αἰδῶσι ὀρίζεται φόβος τῆς ἀδοξίας 9] τάσσω, διατάσσω, προστάζω· Σοφ. ἀπ.24 ἀπελθεῖν ὠρίσει εἰς ἀκτὴν ἐμῆ, Ἐϋρ.Ἰων 1222 Δελαφῶν δ' ἀνακτες ὠρίσαν πετρορρηφῆ θαλεν ἐμην δέσποιναν, φρ. δημ. τί ὀρίζεται; ἢ τί θέλετ; ἢ δημ.παρομι. ἐγὼ τὸ σκόλλο μ' ὠρίκα τί σκόλλοσ τὴν οὐρά του ἰέλι τῶν ἀποφευγόντων τὴν ἐκτέλεσιν τῆσ ἡν ἔλαβον ἐνόλησ ἀναθετότες αὐτὴν εἰς τρίτους ὄμ. κ. μέσ.: Δημ.115 αὐτὸν πολεμεῖν ὀρίζομαι] 10) ὄμ. τὸ μέσ. ὀρίζομαι καταλαμβάνω, λαμβάνω, ὅπου τὴν κατοχὴν μου, ἔξουσιάζω· Αἰσχ.Ἰκ.256 ὀρίζομαι δὲ τὴνθε Περσικαῖων χθῶνα, Ἐϋρ.ἀπ.696 γαῖα . ἢ ἡν Πιλοφ ὀρίζεται] ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐνεργ. ὀρίζω ἄρχω, ἔξουσιάζω, εἶμαι κύριός τινος· μέχρι τῶν βαλκανικῶν πολεμῶν τὴν Μακεδονίαν ὠρίζειν ἢ Τουρκία, διαρχ. καὶ ποῖός τὰ ὀρίζει τὰ χωρικά καὶ ποῖός τὰ κομμαντάρει] ἢ δημ. κ. ἀπολ.: ὁδοιτ. ὁ κόσμος ὄλος κ' ἀν τὸ ἦθ κ' ὁ βασιλιάς ποῦ ὀρίζετ; κ. μτφ. ἐπὶ τῆσ εἰσαρμένησ ὡς ἔξουσιασθεύσ/τάς τῆσ τῶν βηνητῶν· Γρυν.Σκ.Γερρ. 60,9 ὀρίζε, Μοῖτρα τὸ Μοῖρα, ἢ ἐσὺ ποῦ γνέβεις καὶ ἔσγέβεις] ἢ ὄμ. δημ. ἐγὼ ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου· ὠρίκε σκιάδους ἀμετρούσ] ὄμ. δημ. δὲν ὀρίζω μτ. αἰτ. ἀδυνατῶ, δὲν δύναμαι νὰ ἐπιελθῶ εἰς τινά· δὲν ὀρίζει τὴ γυναικὰ του - τοῦσ γιούσ του] ἢ νεώτ. κ. δημ. ἢ προστ. ὀρίσατε ὡς φιλόφρων ἀπάντησις πρὸς κολοῦντά τινά ὄνομαστικῶσ διατάξτε] κ. ἐρωτικῶσ ὀρίσατε; ἐπαυλάδετε, σὰς παρακαλῶ ὄτι εἰπατο, πῶσ, τὶ εἰπατο; 11] τὸ μέσ. ἐγὼ ὑπὸ τὴν διαχειρίσθην μου, καρπονοῦμαι· τ. Λυσ.17,6 μέρος τῆσ οὐσίας ἐστυφὸ ὀρίζεσθαι] 12] ἐν εἰδ. ἐνν. ἀναφορ. πρὸς Δίκην, ἀποφαίνωμαι, ἀποφασίζω, καθορίζω τὴν πονήν· Δημ.807 καὶ ἀθανατὸν μὲν ὠρίκεναι τὴν ζῆσιαν, Λυκοῦρ.65 13] φρ. ὀρίζω θεῶν θεοποιῶ· Μελέαργ.ΑΠ 12,158,7 σὺ γὰρ θεῶν ὠρίσα δαίμων] 14] τὸ μέσ. ἰδρύω, στήνω· Σοφ. Τρ.237 ἐνθ' ὀρίζεται βωμοῦσ. . Διτ, Ξεν.Ἀν.7,5,13 ὀρίζεσθαι στήλασ] 15] ὡς εἰδ. ἀπτ. ἰκαν. ὄρος, σημειῶ δι' ὄρων, ὑποθηκεύω· Δημ.877 διερχίλιων ὠρισμένους τὴν οἰκίαν, Πουλυδ.10,9 16] δημ. φρ. καλῶσ ὠρίσει - ὠρίσατε καλῶσ ἄλλοτε - ἄλλατε, ὡς εὐπαρτίσθ - παρτίσθ] ἢ καλῶσ νὰ ὄριση εἰσὶν λίαν εὐπρόσδεκτοσ] 17] δημ. ἢ προστ. ὀρίσατε μετὰ τινος ἐπιρρημ. ἢ ἐμφορ. διερ. τόπου, ὡς φιλόφρων παράστασις πρὸς ἐπισκέψασθ, σὰς παρακαλῶ εἰσελθεῖτε, περὸσ τε· ὄρισατε μέσθ - ἀπὸ δῶ·] ἢ συγχ. ὡς ἀλόων μῦθιον προστακτικόν· ὄρισατε καθίσατε] ἢ συγχ. ὡς δεικτικὸν μῦθιον, ἰδοῦ, νὰ· ὄρισατε τὸ χρέματὰ ποῦ σὰς χρωστῶ, ὄρισατε τὸ βιβλίο, ποῦ ζητάετ] 18] ὄμ. δημ. κ. σχελιαστικῶσ· ὄρισατε κατάστασις πραγμάτων] ἢ κ. μτ. αἰτ. μαζ· ὄρισατε μαζ γάλια] 19] τὸ ἀρα. τῆσ μτχ. ὀρίζων ὡσ οὐσ. βλλ., 20] νεώτ. τὸ θηλ. τῆσ μτχ. ὀρίζουσα ὡσ οὐσ. εἰδοσ τὸ Ἀλγεβρικήσ παραστάσεωσ] 21] ρηματ.π. ὀρισμός, ὀρισίς, ὀρισμα, ὀριστέον.

ὀρίζων-ωντος [ό] κ. νεώτ. δημ. ὀρίζωντα [κτ. παρῶλ τὸν κύκλωσ ὁ περιόριζων τὴν ὄραση κύκλωσ, ἢ κυκλωτερῆσ γραμμῆ, καθ' ἣν φαίνεται ἔφα-

πτόμενος τῆς γῆς ὁ οὐρανός: Τιμ.Λοκρ.97Α πᾶς δὲ ἐν μεγέθει ἄσπῆρ ὑπέρ τὸν ὄριζοντα πρὸ αἴλου προγενόμενος ἀμέραν ὄριζει, αὐτ.97D κατ' ἀποτομὰς τῶν ὄριζόντων, Αὐτὸλ.Σφ.5, Ἀριστ.Μετ.36α,27 ὁ τοῦ ὄριζοντος κύκλος, αὐτ. Οὐρ.27β,34, - νερὴ εἰς τὸν ὄριζοντα, - ἐνα πλοιο φάνκη στὰ βάθη τοῦ ὄριζοντα, Ψυχδρ.Τοξ.33 στὰ μέρη τῆς ἀνατολῆς ἐβλέπα τὸν ὄριζοντα ν' ἀσπίρ, Παλαμ.Περ.Χαρ.54,1) ὄριζόντες τετράπλοιοι ἀσπῆροι μπροστὰ μας' 2) νεώτ. μπφ. τὸν ὄριον μέχρις οὗ ἐξικνεῖται, ἐκτείνεται π. ἡ ἐκτασις ἀντιλήψεως, γνώσεως, ἐνεργείας, ἀποτελεσμάτων: ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ ἠνοιξε νέους ὄριζόντας εἰς τὴν ἱατρικὴν, - ὁ πνευματικός του ὄριζων εἶναι πολὺ στενός' 3) ὁ μ. νεώτ. ἐν μπφ. χρ. κατάστασις, κύκλος πραγμάτων: θολοῦται ὁ πολιτικός ὄριζων (ἐπιδεινοῦται ἡ πολιτικὴ κατάσταση, ἐγκυμῶνται διαστάσεις).

ὄρικάνη ἴσ. ἐδεσμητρίαιον, οἱ δὲ φραγμόν, οἱ δὲ σαργάνων ἢ σκήπτρων' πρὸβ. ὄρικαν.

ὄρικός-ἡ-ὄν ἰδρευί, μόν. ὄρικος Ἰ.Σουῖδ., Θωμ. Μ 253,Μι, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἠμίονον, ὁ τοῦ ἠμίονου ἢ ὁ ἄρμουζου, ὁ κατὰλληλος δι' ἠμίονον: Πλάτ.Λύσ.208β τὸν ὄρικοι ζεύσιμος, Ἰσαί. 5,43,Διόδ.Σ 2,11 τοῦτον (τὸν λιθὸν) δὲ πολλοὶς πλῆθει λευκῶν ὄρικῶν τε καὶ βοϊκῶν καταγαγούσα, Ἰουλ.Λόγ.3,72.

ὄρικός-ἡ-ὄν ὁ εἰς τὸν δρον, τὸν ὄρισμὸν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος: Ἀριστ.Τοπ.102α,9' 2) μγν. ἄστρολ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δριον: Βέττ.Βιβ.143,15.

ὄρικίτης (ὁ) ποι. ἢ ὄρικίτης ὁ ἐν τοῖς ὄρεισι κατοικῶν: Πινδ.ἀπ.267 ὄνδ' ὄρικίτου (ὁ,γρ.ὄρικε-ι).

ὄρικτιος-ον μγν. ὁ ἀνά τὰ δρη ἀνήκων: Νόν.Δ 14,29 κῶνον ἀνακρούοντες ὄρικτιον.

ὄρικυπτεῖν ἴσ. ἐτὸ ἀνατείνεσθαι καὶ ἐπ' ἄκρον ὄνυκον ἱστασθαι ἰδ,γρ. ὄρικυπτεῖν.

ὄρικῶς ἐπίρρ. μγν. ἐ ἀναφ., ἐν σχέσει πρὸς τὸν δρον, τὸν ὄρισμὸν, κατὰ τρόπον ὄρικῶν βλ.λ. ἐ: Φιλ.1,297, Σέξτ. Ἐμν.Μαθ7,426' 2) ἄστρολ. κατὰ τρόπον ὄρικῶν βλ.λ.δ: Βέττ.Βιβ.Δ.268,4.

ὄρικαλίδες (αἱ) δ. τ. τοῦ ὄρικαλίδεος βλ.λ.

ὄρικάδες ἴσ. ἐτὸ ἀνώτερα.

ὄρικῆς ΑΒ 54,Γ' ἐην οἱ πολλοὶ δρυζες καλοῦσιν.

ὄρικῆς ἄρτος (ὁ) ὁ ἐξ ὄρικῆς παρεσκευασμένος ἄρτος: Σοφ.ἀπ.609, Πολυδ.δ,73.

ὄρικῆος -ον μγν. ὁ τῆς ὄρικῆς: Πολυδ.δ,73 ὄρικῆος σπέρμα.

ὄρικίαι (αἱ) ἴσ. ἀναδενδράδες.

ὄρινοθάτης (ὁ) μγν. ἰέν. γαστραφείτης ὁ δριβατικός, ὁ διὰ τοὺς δριβατούσινας: Βίτ.64,4.

ὄριντης (ὁ) μσν. ὁ ὄρινων, ἐξεγέρτων: Θεόγνωστ.Καν.43,26.

ὄρινα ποι., ἄορ. ὄρινα, ἐπ. ὄρινα (Ἰ.Ω 760), γ' ἐν μῆσ. ἄορ. α' ὄρινατ (Βαχχ.12,112), παθ. ἄορ. ὄρινηθην, ἐπ. ὄρινηθην Ἰ.Δ.Ε 29), ἔνεμοι, κινῶ, διενέμοι, σπῆκῶν: αὐτ.14 ὡς δ' ἔνεμοι δῖον πόντον ὄρινετον, αὐτ.Α 298 ἀέλλη . . πόντον ὄρινει, αὐτ.Φ 235' 2) μγφ. διεγέρτω, ἐξεπεθίξω: αὐτ.Β 142 τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρινετον, αὐτ.Δ 208, Ὁδ.Δ 366 τῷ γὰρ πα μάλιστα γε θυμὸν ὄρινα, αὐτ.Ρ 47' κ. παθ.: αὐτ.Σ 5 ἴρω δὲ κακὸς ὤρινετο θυμός, αὐτ.Α 521' 3) φέρω, προκαλῶ ἐκκληξίν, παραξίν, - τρόμον εἰς τινα, ταρασσω: αὐτ.Ο 448 μνηστῆρας ὄρινων κ. παθ.: αὐτ.Χ 33, Πινδ.ἀπ.208, Ἐπικρ.11,36 οὐδὲν ὄρινεῖς' 4) παρρωμ., παροτρύνω, παρακινῶ τινα εἰς πράξιν, ἐνέργειαν, μτ. ἀπαρφ.: Ὀρφ.Λθ.59 τὰς ἐμὲ κηρύσσειν . . Ἀργεῖφόντης ἀνδρωπίοισιν ὄρινε.

ὄριαδέικη τῆς π. κ. ΑΒ ὁ τὸ δρια δεικνύων, καθορίζων, σημειῶν, ὄριστής: Πάπ., ΑΒ 287,20 ὡσπερ τῆς ὄντες γεωμέτραι καὶ ὄριαδέικται.

ὄριοδεικτῶ-ῶ πάπ. δεικνύων, σημειῶ τὰ δρια.

ὄριοθετῶ-ῶ μγν. ὄρια τίθημι, θέτω σύνορα: Ἀκούλ.Πά Δευτ.19,14.

ὄριοκράτωρ (ὁ) μγν. ὁ τῶν ὄριων ἐξουσιαστής, κυβερνήτης: ἐν εἰδ. ἀστρον. ἐνν. ὁ διέπων μοίρας, σημειῶ τὰ τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου: Δαρδὸδ.Κατ. Ἀστρολ.Κ 2,198, Σχολ.Πιολ.Τετραδ.173.

ὄριον κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἄκρον, μέχρις οὗ ἐξικνεῖται τὶ, τέμα, πέρας, σύνορον: Ἰνπ.Κατ' Ἰντρ.3, Ἐλλ.Ἐπιγρ.97β,12 ἰδ. κτ. πλθβ.: Σοφ.ἀπ.721 ὄρια κελυθού τῆσδε, Εὐρ.Τρω.375, αὐτ.'Ηρ.82 αὐτε γαίης ὄρι' ἄν ἐκβαίμεν λάθρῃ, Θουκ.2,12 ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ὄριοις ἐγένετο, Ὀρφ.Αργ.149 Τεγῆς ὄρια προλιπόντα, - τὰ ὄρια τοῦ κτήματος - τοῦ ἀγροῦ - τοῦ δάσους' || νεώτ. μπφ. ὄριον ἡλικίας ὄρισμενον ἔτος τῆς ἡλικίας, μεθ' ὁ ἐπιβάλλουσι ἢ ἀνοχῆ, πασις ἀπὸ τῆς ἐνεργείας: ἐξῆλθον πλεῖστοι καθηγητὰ τοῦ ναυεπιστημίου λόγῳ ὄριου ἡλικίας' || ὁ μ. νεώτ. εἰδ. ἐν τῷ φασ. ὄριον ἐλαστικότητας τὸ σημεῖον πέραν οὗ ἐκτείνουμεν σώμα τὶ δὲν εἶναι πλέον δεκτικὸν ἀποκαταστάσεως εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ μορφήν' 2) κ. νεώτ. τὸ ὄροσημα, τὰ σύνορα: Πλάτ.Νόμ.842β μὴ κινεῖται γῆς ὄρια μηδέξ' 3) μγν. συνεκδ. ὁ ἀγρός: Πά Δ'ΕΞ.10,4 ἐπάγω ταῦτην τὴν ὄριον αὐρίον ἀκριβῶς πολλῆν ἐπὶ πάντα τὰ ὄρια σου' 4) ἴσ. ἐπίχρημα, φραγμός' 5) νεώτ. μπφ. τὸ ἄκρον σημεῖον, μέχρις οὗ ἐξικνεῖται κατάστασις τις ἢ δυνατός ἐνεργείας τιός: τὰ ὄρια τῆς ἐκτελεστικῆς - τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας' 6) νεώτ. κ. δημ. φρ. δὲν ἔχει ὄρια εἶναι ἀνεπίρριπτος, ἀνεξάντλητος: ἡ εὐγένεια του - ἡ ἀναίδεια του δὲν ἔχει ὄρια κ. ἀντίθ. ἔχει καὶ ἡ ὑπομονὴ τὰ ὄρια τῆς (ὁδὸν εἶναι ἀνεξάντλητος)' || ὁ μ. φρ. ὑπερβαίνω τὰ ὄρια ἢ ἐξέρχεται τῶν ὄριων, δημ. βγαίνω ἀπ' τὰ ὄρια παρεκτρέμων, ὑπερβάλλω τὸ σύνθετος μέτρον, τὸ παρακάνω.

ὄριον (τὸ) γλωσσ. ὑπόκορ. τὸ ὄρος, μικρὸν βουνόν, βουναλάκι.

ὄριος-ος ἰδρος (ὁ) τῶν ὄριων, τῶν συνῶρων ὄθ. Ζεὺς ὄριος ὁ φύλαξ, προστατὴς τῶν ὄριων, τῶν σημείων τῆς ἰδιοκτησίας: Πλάτ.Νόμ.842β Διὸς ὄριον μὲν πρώτος νόμος ὄδε εἰρήσθω, Δημ.82 τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διὸς τοῦ ὄριου' || μγν. κ. ἐπὶ παντός θεοῦ, προστατοῦ τῆς ἰδιοκτησίας: Διου' Ἀλ.Ρωμ.2,74 ἔορτην τὴν τῶν ὄριων θεῶν, Πλούτ.Νόμ.16 τὸν δριον θεὸν εἰρήνης φύλακα καὶ δικαιοσύνης.

ὄριπέδιον (τὸ) μγν. δ. τ. τοῦ ὄρονπέδιον βλ.λ.

ὄριπλανκτος-ον μγν. δ. τ. τοῦ ὄριπλανκτος βλ.λ., ὁ ἀνά τὰ δρη πλανώμενος: Ὀμπ.Κιν.3,224 σκῆμον ὄριπλανκτοῦ λεαίνης Νόν.Δ 21,187.

ὄριπλανκτός-ος ἐς μγν. κ. ὄριπλανκτος, ὁ δ. τ. τοῦ ὄριπλανκτός βλ.λ.: Νόν.Εὐαγγ.1α,δ,176 ὄριπλανκτός μετανάστοις, αὐτ.Δ 2,177.

ὄρισίς-εως (ἡ) μγν. ὄρισμός, προσδιορισμός: Γαλ.8,698' 2) ἴσ. ἐπιοθεσία, κηφόρος.

ὄρισμα-ατος (τὸ) (ὄρικῶ), ἰω. ὄρισμα ὄριον, σύνορον: ἴσ.2,17 ὄρισμα δὲ Ἄστη καὶ Λιδῶν οἰδαμεν οὐδὲν ἐόν . . εἰ μὴ τοὺς Ἀργυπιτῶν οὐρους' ἰδ. κτ. πλθβ.: αὐτ.4,45 καὶ ὄρισματα αὐτῆ (τῆς Εὐρώπης) . . ἐπέθ' 2) ὄροσημον: Εὐρ.Ἐκ.16 ἐως γῆς δρῶ' ἐκείθ' ὄρισματα' || παροιμ. Μωσῶν καὶ Φρυγῶν ὄρισματα (ἐπὶ διαμφισθητοῦμενων πραγμάτων): Πλούτ.'Ηθ.122C.

ὄρισμός (ὁ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ὄριω βλ.λ.ἰ, χάραξις ἡ τοποθέτησις ὄρων, ὄριων, συνῶρων: Ἀριστ.ΛΗΝικ. 1159α,4 ἀκριβῆς . . οὐκ ἐστιν ὄρισμός . . εὐς τίνας, Διον. Αλ.Ρωμ.2,742 ὄρισμός τῶν κτήσων, Πάπ. γεινόμενος καθὼς διὰ τὸν ὄρισμὸ πορείας δηλοῦται' 2) μσν. σπᾶν. ὄριον, σύνορον:

Τζέτζ.Χιλ.8,737 ἡ Αἴγυπτος Νεῖλω χωρικομένη Αἰθιοπίας δριστηῶν· 3) νεώτ. προσδιορισμός, καθορισμός τινος : δριστός κηδεμόνος - χρονολογίας - τιμῆς ἔμπορευμάτων· 4) κ. μων. κ. νεώτ. καθορισμός, προσδιορισμός τῶν περιεχομένων ἐνοικίας τινός διὰ διατυπώσεως τῶν οὐσιωδῶν γνωρισμάτων αὐτῆς : Ἀριστ.Α΄Υατ.9α,1 | ὁ γάρ δριστός τοῦ τί ἐστιν ἐν δοκεῖ, αὐτ.Τον.139α,26, - ὁ δριστός τῆς ἀρετῆς - τῆς δικαιοσύνης - τῆς ἰσότητος, - ὁ κατ' Ἀριστοτέλην δριστός τῆς τραγωδίας· 5) μτγν. εἰδ. καθορισμός ἀμφιθέτης διὰ τὴν ἐκδοσὶν ἀγῶνος, ἀθλοῦ, στοίχημα : Πλούτ. Πράξ.14 ἄμαχος ἐστὶν δοκῶν εἰς δρισμόν τινα προκαλεῖτο τὸν ἰβείον, αὐτ.Ἀλλεξ.6" ὁ μτγν., μων. κ. δημ. διαταγή, ἐντολή, προσταγή : Πά Δαν. φ.121β) βασιλεὺ οὐχ ὀρισμὸν ἐταξας, ὅπως ... Χρον.Μορ.502 τὸν σφρευτοσὺν ὠ ἀκούσους τὸν ὀρισμὸν τοῦ πάπα, Ἐρωτ.κορ.2,2247 κὶ ὁμπρός ἔπροσκυνησας τὸν ὀρισμὸ τ' ἀφέντι, αὐτ.4, 78δ, Πολιτ.Ἐκ.Τραγ.98,25 φάτε καὶ πιέτε, γέροντες, κὶ ἐγὼ στὸν ὀρισμὸ σας ἰπρόδωμος εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἐπιθυμιῶν σας, Κόλατ.Χριστ. ἂν εἶναι ὀρισμός σας Χριστοῦ τῆ ὕλη Γέννηση τὰ πῶ στ' ἀρχοντικὸ σας; || φ. φρ. στοῦς ὀρισμούς σας εἰς τὰς διαταγὰς σας, διατάξτε, ὅπως διατάξετε· 7) μτγν. εὐχ. ὑπόσχεσις, τάξιμο, τάξιμα : Πά Ἀρ.30,4 ἐάν τι εἴηται γυνὴ εὐχὴν κυρίῳ ἡ δριστηται ὀρισμὸν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

δριστης ἰδὲ κ. μων. ὁ σημειῶν, καθορίζων τὰ ὄρια, τὰ σύνορα· δδ. ὑπάλληλος ἐντεταλμένος ὑπὸ τῆς πολιτείας τὸν καθορισμὸν τῶν ὄρων ἐν τοῖς δημοσίοις ἢ καὶ τοῖς ἰδιωτικοῖς κτήμασι : Ὑπερείδ. Εὐξ.16, Πλούτ.Πράξ.1 ἔπερον ἀντὶ τοῦ Τιδικρίου πρόδικε τοῖς πολλοῖς δριστην ἐλέεσθαι· 2) ὁ δριστην, διατάσσων, προστάττων τι : Δημ.199 τῶν δ' ἐλλητικῶν δικαίων οἱ κρατούντες δρισταὶ τοῖς ἴσσοι γίνονται, Πλωτ.Ἰν.5,1,5· 3) μων. ἡγεμόν, δικαστής, ἀρχων : Χρον.Μορ.219 τὰ ἐνι πρώτῳ σ' ὄλουσ διὰ κεφαλὴν καὶ δριστην εἰς ὄλα τὰ φουσαστά.

δριστηκιδός ἰδὲ νεώτ. ὄρος φιλοσ. ἀποδίδων τὸ determinativum, ἄ. ὄρθοτ. ἀποκρίσται βλλ.

δριστηκός ἡ-ὀν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄρον, τὸν δρισμὸν βλλ.4) : Ἀριστ.Πυχ.413α,14 ἄριστικὸς, Πλούτ.Ἰθ.102δ, Γολ.1,307 δριστηκὸς διδασκαλίας· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὀρισμένος, ὁ σαφῶς καθορισμένος, δδ. ὁ ἀμετάβλητος, ὁ τελεωτικός : ἐλλήθηβ δριστηκὴ ἀπόφασις, - δὲν ἐδωσαν ἀκόμη δριστηκὴ ἀπάντησιν· || δημ. ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ, κτ. κληθ. δριστηκὰ ὡς ἔπλορ. δριστηκός βλλ.2) : ἀνοφάσις νὰ φύγη δριστηκὰ, - δριστηκὰ ἐγκατέλειψε τὶς σπουδές του· 3) ἐν εἰδ. γραμμ. σημ. τὸ θηλ. δριστηκὴ ἰβγκλισιὶ ὡς οὐσ. ἢ πρώτη ρηματικὴ ἰβγκλισιὶ ἢ δηλοῦσα τὸ πρᾶγμα συμβαίνειν : Διον.Ἐρ.638, Ἀπολλ.Δύσκ.Σύντ.31,14· || δριστηκὰ ρήματα : αὐτ. Ἐπιρρ.124,9· || νεώτ. δριστηκὴ ἀντωνυμία ἡ καθοριστικός, ἡ διασελλούσα τὰ ἀπὸ παντὸς ἄλλου.

δριστηκότης ἡ-ος ἰδὲ νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ καταστάσις τοῦ δριστηκοῦ βλλ.2).

δριστηκός ἔπλορ. μτγν. κ. νεώτ., κατὰ τρόπον δριστηκῶν βλλ.1), προσδιοριστικόν : Ἐρωτ.Στάσ.3, Συριαν.Μεταφ.12,12· 2) νεώτ. τελεωτικός, ἀμεταβλήτως ὀρισμένος : δὲν ἀπεφασίεν ἀκόμη δριστηκὸς ἂν δὰ δεχθῆ· 3) ἐν γραμμ. σημ. κατ' ἰβγκλισιν δριστηκὴν : Φρόν.337, Σχολ.Εὐρ.Ἐκ.88.

δριστός ἡ-ὀν ὁ δεκτικός ὀρισμὸς βλλ.4), ὁ δυνάμενος τὰ ὀρισθῆ : Ἀριστ.Μεταφ.908β,6 τῶν ὀριστῶν ἀρχὰς εἶναι τὰ γένη, Πλούτ.Ἰθ.720B.

δριτρεφής -οῦς-έος μτγν. ὁ ἐπὶ τῶν ὄρων τρεφόμενος, αὐξανόμενος : Ἀπολλ.Ρ.2,34 δριτρεφῶς κοτῖνοιο, Τρυφιοδ.193.

δριτρεφής -ον ὁ δριτρεφῆς βλλ. : Βατραχομ.106,3. **δριχάλκιος** ἰδὲ νεώτ. δ.γρ. τοῦ ὀριχάλκιος βλλ.

δριχάται ἴσ. ἐγλιχεται, ἐπιθυμεῖται.

δριφα ἴσ. ἔῤρινός.

δρκάθους ἴσ. ἔφ' ὧν τὰ σῦκα φύκουσι.

δρκάνθη ἰβ (ἔργη, ἐργῶ) ποι. ἔργος, φραγμὸς, περίφραγμα : Ἀλογ.Ἐπ.346 ποτὶ πτόλιν δ' ὄρκα-να πυργάτις· 2) θηρητικὸν δίκτυον : Εὐρ.Βάκχ.611 εἰς οὐκαίνια δρκάνας πεκούσους· 3) ἴσ. ἔειρκη, δεσμοφάνηρον· ἐνοιὶ κρεμίστραν ἄλλοι σαργάνων· οἱ δὲ φραγμῶν.

δρκαπάντης ἰδὲ μτγν. ὁ δ' ὄρκου ἀπατῶν Σουῖδ. ἔρκαπάντης· χλευσθῆσθαι δ' ὄρκων· : Παῦλ. Σιλ.ΑΠ.5,249 βεβίδια μὴ με λήψης. ἐπέτ γὰρ ὄρκαπάται· || κ. ὡς ἐπιβ. : Νόνν.Δ.48,544.

δρκέλλη ἰβ) νεώτ. πορροφά χρωστικὴ ἐρίων ἐξαγομένη ἐκ λεγίνων ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀμυγδαλῶν.

δρκη ἰβ) ἴσ. ὀφίσις· 2) νεώτ. ἔωλο. γένος θηλαστικῶν κητιδῶν ἐκ τῶν δελφινιδῶν.

δρκήσι βαρβαρισμός τοῦ ὄρχησάσθω ἐν Ἀριστ.φ.Θεομ.117,9.

δρκατιόμος -ον δωρ. τ. τοῦ δρκατιόμος βλλ.

δρκατιόμω-έω δωρ. τ. τοῦ δρκατιόμω βλλ.

δρκίζω κ. νεώτ. κ. δημ., δωρ. μέλλ. ὀρκίζω ἰβ (ἔπιγρ. Δελφῶν, ὄρκω, ὑποκρεῖν τινα εἰς ὄσια, παραχθῆν ὄρκου, τὸν βάζω τὰ ὄρκισθῆ : Ξεν.Συμπ.4, 10 οὐδέποτε γὰρ ὀρκίζοντες ἀεὶ ὀμνούντες καλὸν μέ φάτε εἶναι, Δημ.235 οὐκ ἂν ὀρκίζομεν αὐτὸν, Ἀριστ.ἀπ.149, κ. μτ. συστοιχ. αἰτ. : Ἐπιρρ. ὀρκίζεις τινὰ ἐφ' ὧ ἐσται, Πάν.· || κ. μτ. συστοιχ. αἰτ. : Ἐπιρρ. ὀρκίζεις τινὰς ὄρκων· || κ. μτ. ἀπαφρ. : Πά Νε.5,12 καὶ ἐκάλεσα τοὺς ἱερεῖς καὶ ὄρκισα αὐτοὺς ποιήσαι ὡς τὸ ῥῆμα ταῦτο· || κ. ἐν τῷ παθ. τ. : Ἰνπ. ὄρκω. ὄρκισιμονὶ νόμῳ ἱητρικῷ, Πάν. ὀμνύτω ὁ ὀρκίζόμενος ἐν τῇ ἀγορῇ, - ὄρκισθήκε τὰ μὴν τοῦ μαρτυρήσθ· 2) μτγν. εἰδ. ἐπὶ λέξεως ὄρκου δ' ἐπικλήσεως τῆς βίας δυνάμεως τοῦ αἰτ. τοῦ ἐπικαλούμενου θεοῦ : Ὀρφ.ἀ.299 ὀρανοῦν ὀρκίζω σε, ΚΔΜάρκ.5,7 ὀρκίζω σε τὸν θεὸν ἰσὲ ὀρκίω ἐν ὄνοματι τοῦ θεοῦ· || κ. ἔμπροσθ. κατὰ θεοῦ, νεώτ. εἰς τὸ ὄνομα ... , Δημ. στὸν ... : Πά Δαν.παρ.2,36,13 ἀβεβήσας ἂ ὄρκισεν αὐτὸν κατὰ τοῦ θεοῦ, Πάν. καὶ ὀρκίζω ὄμας κατὰ τοῦ παντοκράτορος θεοῦ, - τὴν ὄρκισα στήν Παναγίαν, κ. παθ. ὄρκισθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· || δημ. κ. ἐπὶ ὄρκου δ' ἐπικλήσεως τοῦ ὄνομ. τοῦ προσομιλῶντος προσώπων : τὸν ὄρκισα στὰ παιδιά τὰ σ' ὄ, τι ἀγαθῆ· κ. παθ. : ὀρκίζομαι στήν φυχὴ τῆς σάνης μου.

δρκιστός -ον ἰων. τ. τοῦ δρκατιόμος βλλ.

δρκισφόρος -ον ἰων. τ. τοῦ δρκατιόμος βλλ.

δρκικός ἡ-ὀν μτγν. ὁ εἰς τὸν ὄρκον ἀνίκων, ἀναφερόμενος ἢ ἰδιόζων Στωϊκ.ἀπ.2,58,60.

δρκίλλομος λέξ. ὀρκίζομαι ματαίως, κενός ὄρκους : Φωτ., ἴσ. ἰάφω).

δρκιν ἰδὲ ὁ ὄρκος βλλ. : ἴλ.Δ.158 ὡς σ' ἐθαλον Τρώες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν, αὐτ. Α.69, αὐτ.411, Ὀδ.Τ.302 ἔμπης δὲ τοῖ ὄρκια δώσω, Εὐρ.ἰκ.1232 ὄρκια δώσω τῷ δ' ἀνδρὶ πλῆτε, ἴσ. Ἀπολλ.Ρ.2,443 ὄρκια πορεύ· 2) κτ. πάλει.

δρκια θυσία, ἰσραὶ τελεταὶ αἰτίνες συνοδεύοντες τὴν δόση, τὴν παραχθῆν ἐνόρκου διαβεβαιώσεως, τὴν μεθ' ὄρκου συμφωνίαν : ἴλ.Γ.269 κήρυκος ... ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, Ἀριστ.Ἰθ.8,3 οἱ ἐνεκα ἀρχοντες ὀμνύουσιν ... τὰ ὄρκια ποιήσιν, Ἐπιρρ. ὄρκια παρεχέτω ὁ ἱερωγός· 3) τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὄρκου, ἡ δὲ ἐνόρκου βεβαιώσεως κυρωθεῖσα ὑπόσχεσις, ἐπίσημος συμφωνία, συνθήκη : ἴλ.Χ.262 ὡς οὐκ ἐσσι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστὰ, ἴσ. Ἦρ.177 παρακαλέσας μὲν Ἀλυπτοῦς κατὰ τὸ ὄρκιον, Ἀλογ.Ἀγ.1431 τὴν δ' ἀκούεις ὄρκιον ἐμῶν θέμιν, Σοφ.Τρ.1223, Ὄουκ.6,52 οἱ

δ' οὐκ ἀδέχοντο, λέγοντες σφίσι τὰ δρῖκα εἶναι ἵδιαι ἐπὶ ὑπόχρεσι κατὰ συνθήκην, Λοκ. Συρ. 12 ὅτε γὰρ δρῖκα ἐφέλασαν» 4) ὑπόχρεσις, βεβαίωσις δι' ὄρκου Ἀγγυμένη· Πίνδ. Ο. 1011, 9 πιστὸν δρῖκον, Λυσ. 20, 26 ἀφικόμενον γὰρ ἐκεῖσε Συναρκτοῖσι δρῖκον ἔχοντος καὶ ἐτοίμου, ὄρκοῦν» 5) κτ. πλθθ. ἐγγύησις· Ἀριστ. Φ. Νεφ. 533 ἐκ τοῦτο μοι πιστὰ παρ' ὁμῶν νῦν γῆρας ἐσθ' δρῖκα.

δρῖκος-ον, θηλ. κ.-ία, ὁ δι' ὄρκου ὑπόχρεως, ὠρκισμένος· Σοφ. Ο.Κ. 1637 οὐκ ὄρκου μετὰ κατήγευσε τὰ δ' δρῖκος δρῖσαν ἔξην, αὐτ'. Αντ. 305 ἐς τοῦτ' ἐπίστασι, δρῖκος δέ σοι λέγω· 2) ὁ εἰς ὃν ὀρκίζεται τις, ὃν ἐπικαλεῖται ὀρκίζομενος, ἐπὶ τῶν θεῶν, ὡς ἐπαγγυνοῦντων ἐπὶ τῆς τηρήσεως τοῦ ὄρκου· αὐτ. Φιλ. 1304 ὄρκος δὲ λέξω, Ζῆνα δ' δρῖκον καλῶ, Εὐρ. Ἰνν. 1025, αὐτ. Φοίν. 481, Θουκ. 1, 71 δρῶμεν δ' ἂν ἀδικον οὐδὲν αὐτε πρὸς θεῶν τῶν ὀρκων, Αλοχιν. 114 ἐπιμόσας τοὺς ὀρκίους θεούς, Ἀριστ. Θ. αὐμ. 845b, 33, Πλουσ. 5, 24· 3) Ἐ-φορῶν δρῖκον τὸ ἐφ' οὗ δίδει ἡ λαμβάνει δρῖκον τις, εἰς ὃν ὀρκίζεται· Εὐρ. Φοίν. 1677.

δρῖκιστόμος-ον, ἰων. δρῖκιστόμος, δωρ. δρῖκιστόμος ὁ τέμνων τὸ δρῖκον θῦμα, ὁ πανηγυρικῶς δρῖκίζομενος ἐν τῇ ἱεροτελευσίᾳ· Πολύδ. 1, 39, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρ. 189, 9 ἄνωγει τοὺς δρῖκιστόμους δρῖκιστόμους φασί ἰδ. ἀνάγν. δρῖκιστόμοισι.

δρῖκιστομή-έω, ἰων. δρῖκιστομή, δωρ. δρῖκιστομή πανηγυρικῶς θῦμα πρβλ. δρῖκιστόμος· Τιμοκρ. 3. **δρῖκισφόρος-ον** ἰων. δρῖκισφόρος ἀνάγν. τοῦ δρῖκιστόμου ἐν Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρ. 189, 9.

δρῖκιστός-εως (ἡ) νεώτ. δημ.-ῆ ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀρκίσαι βλλ. ἡ ἐπιβολὴ ἢ ἡ δόσις ὄρκου, ὀρκοληψία, ὀρκοδοσία.

δρῖκισμα-ατος (τό) Ἐπιρ. ἔξορκισμός βλλ. **δρῖκισμός** (ὁ) ἰγν. ἡ ἐπιβολὴ ἢ ὁδός, παροχὴ ὄρκου· Πλ. ἔν. 21, 31 τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκεῖνου φορέα δρῖκισμοῦ, ὅτι ἐκεῖ ὤμασαν ἀμφότεροι, Πολύδ. 6, 33, 1 οἱ χιλιάρχοι τοὺς ἐν στρατοπέδῳ πάντας . . ὀρκίζουσι, καθ' ἕνα ποιούμενον τὸν δρῖκισμόν.

δρῖκιστής (ὁ) ἀρχ. λεξ. ὁ δρῖκιστής βλλ.· Φώτ. δρῖκιστής οὐχὶ δρῖκιστής . . λέγουσι.

δρῖκον Ἦσα. ἐφάρμακ.

δρῖκοδεσμός (ὁ) ἰγν. ὁ διὰ τῆς συναμομη-σεως ὄρκου ἐπιτευχθεὶς δεσμός, σύνδεσμος δι' ὄρκου μετ' ὠρκισμένου ἀτόμου· Αἰθ. Ροδ. 2309 ἦ-τον καλὸν νὰ μὴ ὤμοσα . . νὰ μῆδὲ εἰς δρῖκο-δεσμον ἐδέσθην μετὰ σένα.

δρῖκοδοσία (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέ-λεσμα τοῦ ὀρκοδοτεῖν βλλ., ἡ ὁδός, παροχὴ ἑ-νόρκου διαβεβαίωσις, ἰδ. ἐνώπιον δικαστηρίου ἢ ἀρχῆς· ὀρκοδοσία μαρτυρῶν - ἀπαλλήλων.

δρῖκοδοτώ-έω νεώτ. δίδω δρῖκον, παρέχω ἑ-νόρκον διαβεβαίωσιν ἰδ. ἐνώπιον δικαστηρίου.

δρῖκοληψία (ἡ) νεώτ. δίδω λειτουργοῦ πνός τῆς πολιτείας, ἰδ. δικαστοῦ, λήψις ὄρκου προ-σώπου πνός, ὀρκίσις.

δρῖκοπαράτω-έω ἰγν. παραβαίνω, πατώ, κατα-πατῶ τὸν δρῖκον· Αἰθ. Ροδ. 289 [ἐκδ. Μαυροφρ.].

δρῖκοπάτης (ὁ) δημ. ὁ πατὼν, παραβαίνων τὸν ὄρκον τὸν, ἑπόρκος.

δρῖκοπατώ-έω ἰγν. παραβαίνω, πατώ, κατα-πατῶ τὸν δρῖκον· Αἰθ. Ροδ. 1532 [ἐκδ. Μαυροφρ.].

δρῖκοποιῶμαι-έομαι ἰγν. ὀρκίζομαι, δι' ὄρ-κου βεβαίω· Εὐστ. Πον. 352, 84.

δρῖκος (ὁ) κ. ἰγν. νεώτ. κ. δημ. βεβαίωσις, ὑπό-χρεσις, λόγος διδόμενος μετ' ἐπιμλήσεως τοῦ Θεοῦ καὶ γενικῶς ἱεροῦ πνός προσώπου ἢ θείας δυναμέως ὡς μάρτυρος ἢ τιμωροῦ, ἐν ποικίλαις συντεκτοῖσι μετ' ἐπιθήτων, πλειστάκις δὲ καὶ ὡς σύστοιχον ἀντικείμενον· Ἰλ. Α. 239 ὁ δὲ τοὶ μέγας εἰσεται δρῖκος, Ὁδ. Β 377 ἤδη γὰρ τοὶ ἀνώμο-

σα καρτερὸν δρῖκον, Πίνδ. Ο. 6, 20 καὶ μέγαν δρ-κον ὄμοσας τοῦτό γέ οἱ ἀσφέως μαρτυρήσω, Αλοχ. Ἀγ. 1290 ὁμῶνται γὰρ δρῖκος ἐκ θεῶν μέ-γας, Εὐρ. Ἐλ. 835 ἄγνῶν δρῖκον . κατώμοσα

|| νεώτ. δικαστικὸς δρῖκος ὁ ἐν δικαστηρίῳ δι-δόμενος || ἑπαρκὸς δρῖκος ὁ ὃν ἐπάγει τις τῶν διαδίκων ἐπὶ τὸν ἑτέρον 2) ἐν χρ. ἐν πλει-στασις φρ. οἷον· δρῖκον τῆθμῖ τι . ὀρκίζομαι, ὀμνῶ εἰς τὸ ὄνομα πνός· Αλοχ. Ἀγ. 1570 δαίμονι τῷ Πλεισθενιδῶν δρῖκος θυμένῃ || δρῖκον ποιῶμαι τινι ἐπὶ αὐτῇ σμ.· Ἐν. Λοκ. 15, 7 δρ-κον ἀλλήλοισι ποιούσιν οἱ μὲν ἑφοροὺ ὕπερ τῆς πόλεως, ὁ δὲ βασιλεὺς ὕπερ αὐταῦτο· || δρῖκον ἐπελαύσω ἢ δρῖκον προσάγω τινι ἐπιβάλλω εἰς τινα δρῖκον, τὸν βάζω, ἢν ὀρκισθῆ· Ἦρ. 1, 146 σφί-σι αὐτοῖσι δρῖκος ἐπέλασαν, αὐτ. δ. 62 || δρ-κον δίδωμι ὀμνῶ, ὀρκίζομαι· Ἀριστ. Λυσ. 185

δρῖκος δ' ἐκεῖ καὶ πιστὴν ἀλλήλοισι δότε, Δημ. 995 ὄμ. κ. δρῖκον ἀποδίδωμι· αὐτ. 443 καὶ μετ' ὁμῶν τοὺς δρῖκος αὐτοῖσι ἀποδοῖν, Αλοχιν. 3, 74· || δημ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. ὀρκο δῖνω ἡ παίρω· ἐδωσα ὀρκο καὶ θὰ τήν παρρ, - πῆρε ὀρκο πῶς δὲν τὸ 'κανε αὐτός' || ὄμ. κ. κῶνα ἢ βῶνα ὀρ-κο· Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 162, 12 πῶς πᾶσι οἱ ναυτῆς γιά νερό καὶ κῶνον ὀρκο σὺ Σταυρό· || δρῖκον δέχομαι λαμβάνω δρῖκον παρὰ τινος· Ἦρ. δ. 23 δρῖκος δούς καὶ δεξόμενος, Αλοχ. Εὐμ. 429 ἀλλ' ὀρκοσὺ δὲξαι· ἂν εἰ δοῦναι θέλεις, Ἀριστ. Βάτρ. 539· || δημ. ὀρκο παίρω μὲν γένει. ἀπο-σπῶ παρὰ πνός ὄρκο· τοῦ πῆρε ὀρκο πῶς δὲ θὰ ξαναπαῖξῃ χαρτιά' || κ. ὀρκον λαβ-δάνω· Ἐν. Ἐλλ. 2, 3, 9 δρῖκος ἐδωσαν καὶ ἐλαβον ὑποτελεῖν, Ἀριστ. Ρητ. 1377α, 7, αὐτ. δ' || δρῖκον ἀπολαβάνω ἐπιβάλλω ὄρκον, νὰ ὀρκισθῆ τις· Δημ. 59· || δρῖκον ἐπιρκοῦ φευδῶς ὀρκίζομαι· Αλοχιν. 1, 15· 3) ἐν σχοιῶν. χρ. κ. πτ. ρ. δηλοῦν-ται κατ' ἐξοχὴν τὴν ἑνόρκον δέχομεσιν πνός· Εὐρ. Ἰκ. 1129 καὶ τόνδ' ἂν δρῖκος ζεύσομαι, αὐτ. Μῆδ. 162 μεγάλοις δρῖκος ἐνδοσημένω τὸν κατα-τρον πῶσι, αὐτ. 1, 781, Θουκ. 4, 86, αὐτ. 1, 9 τοῖς Τυνδάρεω δρῖκος κατῆλπιμένους τοὺς Ἐλένης μνηστῆρας ἄγων, Ἀπολλ. Ρ. 4, 1205 ἀρρήκτοισι δ' ἐνιζεύεας . . ὄρκοις 4) ὄμ. πτ. ρ. δηλοῦντων τὴν ὀπὸ τοῦ ὄμοσαντος τήρησιν ἢ μὴ τῶν ἑνόρ-κως ἐπιβεβαιωθέντων πραγμάτων, κυρωθεισῶν ὀπο-σχεσῶν κτ.· Εὐρ. Μῆδ. 754 τὶ δ' ὄρκοι τῶδε μὴ ἔμμενον πάσι, αὐτ. Ἰκ. 1194 αὐτ'. Ἰνν. 1063, Ἐν. Ἐλλ. 2, 4, 43 τοὺς δρῖκος ἔμμενοι δὲ ἄμμος, αὐτ'. Ἀν. 3, 6, 10, Πλάτ. Συμπ. 183B, Λυκόφρ. 1243 ὄρκοις κράτησας .

κράτω τὸν δρῖκο μου, - πάτησε τὸν δρκο τοῦ ἰπαρέβη τὸ ἑνόρκως βεβαίωθέντα ἢ κυρωθέντα 5) ἡ λ. εὐρηται μὲν προθ. ἐν Ἐπιρρ. χρ. σὺν δρ-κῳ ἑνόρκως· Ὁδ. Ἐ 151 οὐκ αἰτίας . . ἀλλά σὺν δρῖκῳ, Ἦρ. 9, 11, Ἐν. κ. Π 2, 3, 12 σὺν δρῖκῳ θεῶν, αὐτ. Ἀν. 2, 5, 14· || νεώτ. ἐν ὄμ. σμ. μετ' ὄρκου· τὰ ὄμ' αὐτοῦ λεγθέντα ἐβεβαίωσας μετ' ὄρκου· 6) κ. ἐν παροιμ. χρ.· Σοφ. ἄν. Β 11 δρῖκος ἐγὼ γυναικῶς εἰς ὄδω γράφω τοῦδε μιν πιστὴν, ἀῖξαν δίδω τοῖς γυναικεῖσι ὄρκοισι· ἡ παροιμ. αὕτη παραφθῆθ' ὀπὸ Φιλωνιδῶ 7) δρῖκος δὲ μοιχῶν . . εἰς τέραν γράφω 7) ἐν χρ. π. ποιητ. ἐν τῇ ἐν. τοῦ εἰς ὃ ὀρκίζεται τις προσώπ. ἢ πράγμ. τοῦ δὲ ἐπικαλεῖται τῆς ὀρκίζομενος· Ἰλ. Ο. 38 Στυγίος ὄδωρ, ὅς τε μέγιστος δρῖκος . . πῆλε κα-κῆρασι θεοῖσι, Ἦσι δ. Θ. 400, Πίνδ. Π. 4, 167, Ἦγν. Δημ. 259, Ἀριστ. Μεταφ. 983b, 31· || δδ. κ. ἐπὶ πραγμ.· Ἀρχ. 0, 96 δρῖκον δ' ἐνοσφίσθη μέγαν, ὄλας καὶ τράπεζαν, Κρατίν. 231 οἷς ἂν μέγιστος δρῖκος . . κῶνον, ἐπίτα χην' 8) κτ. προσωμο-ποίησησ ὁ ὄρκος ὡς θεός τοῦ ὀμνῶντος, ὀρκίζο-σθαι, ἀναφερόμενος ὡς υἱός τῆς Ἐριδος· Ἦσι δ. Ἐργ. 802· || ὄμ. ὡς θεότης τιμωρούσα τοὺς

φευδορκοῦντας καὶ τοὺς ἐπύρκους : αὐτὶ 217, Θέογν.231, Χρησμλ.Ήρ.δ.86, γ' ἔρκω νικῆσαι καὶ χρῆματα ληίσασθαι: || ὄρ. ἀναφέρεται ὡς ὑπερθεὶς τοῦ Διός : Σοφ.ὈΚ 1767 ταστ' οὐν ἔκλυον δαίμονα . . χῶ πάντ' αἴων διός Ὀρκος.

ὀρκοσέλιον (τό) μων. κ. δημ. τὸ πετροσέλιον βλ.λ. : Δουκάγυ.

ὀρκοσκοπικόν (τό) μων. ἔγγραφον βεβαιωτικὸν δοθέντος ὄρκου : Κ.Παρφ. Έκθ.416 (ἐκδ.Βόνν).

ὀρκοσφάλτης (ὶ) μων. ὁ παραβάσιον τὸν ὄρκου : Τζέτζ.'Ου.66.

ὀρκοσφῶν (ὶ) μων. τ. τοῦ ἐρκούρου βλ.λ.

ὀρκόσλαος (ὶ) μων. δ. ἀνάγν. τοῦ ὄρκινος βλ.λ. : Ξενοκρ. π. Ὀρειδ.2,58,140.

ὀρκοστέλιον (τό) Ἐπιγρ. τόπος, μέρος, ὅπου τρέφονται ἢ ταριχεύονται ὄρκινου, θύσου.

ὄρκοστος (ὶ) μων. ὁ λυθὸς ὄρκος βλ.λ., θύσσος : Αἰλ.Ζ1 1,40, Ἀθην.7315C τοὺς ὄρκινους ἐκ τῆς περι Ἁρακλίου στήλας θαλάσσης περαιομένους.

ὄρκοπῆτις Ἡσ. κτεπερικύπτετι ἰεῖν τι' τὸ ἐκτείνεῖν ἑαυτὸν καὶ ἐπ' ὄγκῳ ἴστασθαι, Σουίδ.

ὄρκοσ-υπος (ὶ) μων. κ. ὄρκινος, αἰτ. ὄρκυν, εἰδος τ. μεγάλου θύσου, τόνου : Ἀναξάνδρ.41,62, Ἀρχεστρ. ἀπ.34,3, Ἀριστλ.Τ2 543b,δ ὁ δὲ ὄρκυνος καὶ σκορπίδες . . ἐν τῷ πελάγει (τίκτουσι).

ὄρκω-ὄλω ὑπαγρῶ τινα εἰς δόσιον ὄρκου, τοῦ ἐπιβάλλω ὄρκισιν : Κρατίν.366, Ἀριστφ.Θεσμ.276 οὐδ' ὄρκωσ' ἔγω, Λυσ.20,26 καὶ ἐτοίμου ὄντος ὄρκου καὶ προσάντος πρὸς ἐνα ἕκαστον

|| συγν. μτ. ἀπαρφ. μέλλ. : Θεουκ.474 ὄρκωσαντες πιστοτα μεγάλας ἡμῶν νησιακτικῆν, ἴσαι. 5,33 ὄρκ- τινὰ ἢ μὴν ἔμμενιν' . . || κ. μτ. συστολχ. αἰτ. : Θεουκ.8,75 ὄρκωσαν πάντας τοὺς στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὄρκους, Ἀριστφ.Λυσ187 Λυσιστράτῃ, τιν' ὄρκον ὄρκώσεις παθ' ἡράς :

|| μτν. κ. μτ. ἔμπροθ. διαρ. : Πλούτ.1,61,80 παθ. διῶν ὄρκον, δι' ὄρκου ὑποχρεοῦμαι : Πολ.ἴστ.83.

ὄρκωμα-ατος (τό) ποι. ὁ ὄρκος βλ.λ. : Αἰσχ. Εὐμ.487 ὄρμαλα τῆς δικῆς (8) ὄρκώματα, αὐτ.768 τοὺς τῶμα παραθίνοιον νῦν ὄρκώματα.

ὄρκωμία (τά) ἑνορκος διαβεβαίωσις, ἢ δι' ὄρκου κώρυσις ὑποσχέσεως : Πλάτ.Φαιδρ.241Α ἐπὶ τὰ τῆς προτέρας ἀρχῆς ὄρκωτότητα τε καὶ ὑποσχέσεις 2) ἢ θύσια, ἢ τελετὴ ἢ κατὰ τὴν ὄρκωσίαν, κατὰ τὴν μεθ' ὄρκου συναμολόγησιν συνθήκης γινομένη, τὰ ὄρκια : αὐτ.Κριτ120Π ἐπὶ τὰ τῶν ὄρκωμοσῶν καύματα, Ἐπιγρ. Σμῆρνης τὰ ἱερεῖα τὰ εἰς τὰ ὄρκωμίατα 3) μων. καθ' ἑν. ὄρκωμάσιον τόπος ἐν ᾧ συναμολογήθη συνθήκη, κυρωθεῖσα δι' ὄρκου : Πλούτ.Θηρ.27.

ὄρκωμίασις (ἡ) μων. κ. νεώτ. δόσις ὄρκου, ἑνορκος ὑπόσχεσις, διαβεβαίωσις, ὄρκοδοσία : Πλάτ.Τετ.17,18, Κδ Ἐδρ.7,20 οἱ μὲν γὰρ χωρὶς ὄρκωμίας εἰσὶν ἱερεῖς γεγονότας, -ὄρκωμίας τῶν νεοσυλλεκτῶν - τῶν νέων ὑπουργῶν - τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων [ἑνορκος διαβεβαίωσις περὶ τῆρῶσεως τῶν νόμων καὶ ἐναυνειδίτου ἐκτελέσεως τῶν καθήκοντων αὐτῶν].

ὄρκωμίστιον (τό) μων. βλ. ὄρκωμίασις 2).

ὄρκωμίστριον (τό) μων. ὄρκος : Νικηφ.Γρηγ. ἴστ.Βυζ.8,4,185F ὄρκωμίστρια φρικῆς μεστὰ ξυνεπιθῶν τε καὶ ἐπίδοσαν.

ὄρκωμότης (ὶ) μων. κ. Ἐπιγρ. ὁ ἑνορκος, ὁ ὄρκωμότης : Ἐπιγρ. 2) ὁ ὄρκιζων ἐν δικαστηρίῳ, ὄρκωτής βλ.λ. : Πολυδ.1,38, Ἐπιγρ.

ὄρκωμοτικός-ἡ-ὄν σχολ. κ. μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄρκον, τὴν ὄρκωμοσίαν, εἰδ., ὁ ἐν χρήσει ἐπὶ ὄρκου : Σχολ. Ἀριστφ.Πλ.608 ὄρκωμοτικὸν ἐπίρρημα, Εὐστ.92,16' 2) μων. τὸ οὐδ. ὄρκωμοτικὸν ὡς οὐσα, ἔγγραφον ἐπιβεβαιῶν τὴν δόξαν, παροχὴν ὄρκου : Χρον.Μορ.2943 καὶ .δον ἐπαράλασεν τὰ ὄρκωμοτικά τους.

ὄρκωμοτικός ἑπίρρ. μων. δι' ὄρκου, δι' ὄρκωμοσίας : Εὐστ.53,15.

ὄρκωμότης-ὄν μων. ὁ εἰς δὸν, ἐνώπιον τοῦ ὀποίου ὄρνυται, ὄρκιζεται ης : Λυκόφρ.707 Στυγὸς κελαινῆς φασόν, ἐνθα Τερμίκυς ὄρκωμότης εἰτεξεν ἀρβίλιον ἄδρα.

ὄρκωμότης-τω κ. νεώτ. ὄρκιζομαι, ὄρνυμι : Ἀριστφ.ἀπ.70' || μτ. δοτ. ὄρκωμότης τινι ὄρκιζομαι ἐνώπιον τινος ἢ εἰς τινα : Αἰσχ.Εὐμ.764 ἐγὼ δὲ χῶρα τῆδε καὶ τῷ σφ' στρατῶ . . ὄρκωμότησας' || κ. μτ. ἔμπροθ. διαρ. : Εὐρ.'Ικ.1190 πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναῶνων ὄρκωμότηων, Πλούτ. Πύρρ.δ, Λουκ.Τόδ.50' || κ. μτ. ἀπαρφ. ὄρκιζομαι οἱ . . : Αἰσχ.'Επτ.46 Ἄρπ . . καὶ φίλοιματον Φόδον ὄρκωμότησαν λαπάξιν ἄστυ.

ὄρκωτής (ὶ) ὁ ἐν δικαστηρίῳ ὄρκιζων, ὁ ἐπὶ τῆς λήψεως τοῦ ὄρκου : Ἀντιφ.δ14 τοῦ ὄρκωτοῦ ἀκούσιον, Κρατίν.366, Ξεν.'Ελλ.δ.5,3 ἐξέλεψαν τοὺς ὄρκωτάς καὶ ἐκέλευσαν τὸ μέγιστον τέλη ἐν ἕκαστῃ πόλει ὄρκώσαι, Πολ.ἴστ.83.

ὄρκωτικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄρκετον, τὸ ὄρκωτὰ δικαστήρια.

ὄρκωτός-ἡ-ὄν μων. κ. νεώτ. ὁ δοῦς ὄρκον, ὁ δι' ὄρκου δεδωκευμένος : Πολυδ.1,39, Γλωσσ. 2) νεώτ. ὄρκωτὸν δικαστήριον ὃν ἐν ποικίκασι δικαίαις συγκροτούμενον ἐκ δωδεκά λαϊκῶν δικαστῶν, ὄρκιζομένων πρὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθήκοντων αὐτῶν ἐπι ἐναυνειδίτου θὰ ἐκτελέσωσι ταῦτα, ἢ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων.

ὄρκασιωτής (ὶ) νεώτ. ὁπαδὸς τοῦ κόμματος τοῦ ὑποστηρίζοντος τὰ ἐπὶ τῷ γαλλικῷ ὄρκο δικαίωματα τῶν δουκῶν τῆς Ὀρλεάνης.

ὄρμάζω μων. [κτ.ΕΜ 631,49 ἐκ παραφθορῶς τοῦ ἀρμόζω] μων. μων. νηπτεύω, ὄρραθῶντιζω : Ἐπιφάν. π. Θησ. Στεφ. ἐν λ. ὄρμασε τὴν πορθέων εἰς τὸν μονογενῆ υἱόν, Ἀέτ.16,26' 2) μέσ. ἐπὶ ἀνδρὸς, συνάπτει συναγκισίαν μετὰ γυναικός : αὐτ. ὄρμασμένους Εὐδοκίαν τὴν θυγατέρα Ρωγάτου, Βι' Ἁγίας Εὐφροσύνης ὁ ὄρμασμένους αὐτὴν.

ὄρμαθίζω μων. κ. νεώτ. συνάπτει εἰς ὄρμαθον ὄμοσιδὴ ἀντικείμενα, κἄνω ὄρμαθιά, ὄρμαθιάζω : Ἡσ. ἐν λ. νησικαπῶλης τίλλοντες γὰρ αὐτὰ καὶ τιθῆναι ἐπιώλου τὰ λεπτὰ ὄρμαθίζουσι, Σουίδ. ἐν λ. μασχαλίσηματα.

ὄρμαθιον (τό) μων. ὑποκορ. τοῦ ὄρμαθός βλ.λ. : Γαλ.12,207, Σχολ.Διον.Θρ.195Η.

ὄρμαθισις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὄρμαθίζω βλ.λ., τὸ ὄρμαθισμα.

ὄρμαθος (ὶ) κ. νεώτ. ὄρρος, σύνολον ὄμοσιδῶν ἀντικείμενων διαπερασεύμενων εἰς ἡμίμα, κρίκον ἢ σῦρμα, ὄρμαθα ὄρμαθιά : Ἀριστφ.Λυσ. 647, αὐτ.Πλ.765 κἀγὼ δ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγελίαις σε κριβανωτῶν ὄρμαθῶ, Πλάτ.'Ιων 533B ὄρμαθος μακρὸς σιδηρίων καὶ δακτυλίων ἐξ ἀλλήλων ἡρηται, - ὄρμαθος κλειδίων - σῦκων 2) μωφ. ἐπὶ πλῆθους ἀνθρώπων : αὐτ. ὄρμαθος ἐνθουσιαζόντων, αὐτ.536Α ὄρμαθος χορευτῶν || κ. ἐπὶ υκτερίδων : Ὀδ.Ω8 ἐπει καὶ τῆ ἀποπέσει ὄρμαθῶ ἐκ πέτρης' || κ. ἐπὶ ἄρμαζών : Ξεκ.ΚΠ 6,3,2 παλλοῦς ὄρμαθῶς ποσιόμενος τῶν ἄρμαζών' || μω. μωφ. κ. ἐπὶ ἀφρημένων ἐνοίων, προαγμένων κτ. : Ἀριστφ.Βάτρ.914 ὄρμαθῶς μελῶν, Θεόφρ.Χαρ.δ,8 ὄρμαθῶς γραμματίδων, Ἀνάγ. π. Σουίδ. ὄρμαθῶς κακῶν, -ὄρμαθῶς ἀνοησιῶν - ψευδολογίων - ἐπιχηρημάτων.

ὄρμαθῶ δωρ. ὑποτ. παθ. ἄρρ. α' τοῦ ρ. ὄρμαθ- ὡ βλ.λ. : Εὐρ.'Ἀνδρ.859.

ὄρμαινι (ὀρμῶ-σαι) ποι. [π. Ὀμ. μ. κτ. ἐνεστώτ., παρατ. κ. ὀρμῶ], στρέφω, ἀνακινῶ τὴ κατὰ νοῦν, ἐρευνῶ κρίνον, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι, συγν. μτ. αἰτ. : Ἰλ.Α 193 ἐκὼ τ' αὐτῷ ὄρμαινονε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, αὐτ.Κ.4, αὐτ.507, Ὀδ.Δ 843,

*Υμν. Έρμ.66; Άπολλ.Ρ.3,451 πολλά δὲ θυμῷ ὤρμαινε· 2) μτ. αἰτ. πράμν. στοχάζομαι, μελετώ, ἀνεπίτομα τι: Ἰλ.Κ.28 ἄλυθον εἰς Τροίην, πόλεμον θρασυὸν ὀρμαίνοντες, Πίνδ.Ο.8,41 ἔνευε δ' ἀντίον ὀρμαίνων τέρας κούβης Ἀπόλλωνος ἢ ὄμ. κ. μτ. τελικ. προτ.: Ἰλ.Φ.137 ὄρμηεν δ' ἀνά θυμὸν ὄπως παύσειε νόνοιο δῖον Ἀχιλλῆα ἢ κ. ἐπομείνης προτ. μτ. τῶν μοριῶν ἢ... ἢ... εἰ, αὐτ.Π.435, αὐτ.Δ.789, Ὀδ.Ο.300 ἢ ἀπολ. σκέπτοι, συλλογίζομαι: αὐτ.Ε.20 3) μτ. ὄσπρωφ. ἐπίμοι, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ποδῶ: Ὀμηρ.Έπιγρ.4,16 Ἀπολλ.Ρ.3,620, Θεοκρ.24,26 οὐλλαν δὲ ποσὶν διελάκτισσε χλαῖναν, φρυγμένον ὀρμαίνων 4) ἔγω ὄρμην, εἶμαι ὀρμητικῶς, ἀνομοιοῦν: Αἰσχ.Έπιτ.394 ἴπποσσι βόην ἀλόγητος ὀρμαίνει κλύων, Βακχ.ἀπ.16,12, Σίμων.Ίαμδ.1,7 Ἐλπίς δὲ πάνας κάμπιπθῆ τρέφει ἄρηκτον ὀρμαίνοντα· 5) παρακινῶ, προτρέπω: Πίνδ.Ο.3,25 δῆ τὸν ἄς γαίαν πορεύει θυμὸς ὄρμαν Ἰδ. γρ. ὄρμαι· 6) ἢ μτχ. ὀρμαίνων ὡς ἐπίρω. μετὰ προθυμίας, ταχύως: αὐτ.13,84 ἦτοι καὶ ὁ καρτερὸς ὀρμαίνων ἔλε Βελλερεφόντα· 7) μτδ. ἐκπέμνω, ἀποδίδωμι: Αἰσχ. Αἴ.1388 οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὀρμαίνει πρῶτον ἰδιόρθ.Κεραμπα ὄρυγμαί.

δρμάνον Ἦσ. «ἀνεστηκός» χαλεπὸν.

δρμάντιστρα (ἡ) ποι. ἢ παρακινῶσα, παρορμῶσα εἰς τι: Ὀρφ.Αργ.32,9 **δρμάντιστρα**, φίλοιστε κακοῖς, ἀγαθοῖς δὲ φρόνισι.

δρμαστός (ὁ) μτγν. μων., ἠθλ. δρμαστή ὁ νυμφίος, ἢ νόμωφ· πρδλ. δρμάζω: Δουκιάγγ.

δρμαστρα (τὸ) μτγν. μων. ἢ μνηστεια, ἄρραθῶν, ἄρραθωνιάσματα: ΨΝικ.Ι.Α.2,4.

δρμάται Ἦσ. κοί ἀνδροκτόνοι Σκύθαι.

δρμητήριον (τὸ) Έπιγρ. Δαρ. τ. τοῦ δρμητήριον βλλ. κ.: Έπιγρ. Κρήτης.

δρμητιά (ἡ) μτγν. δ. γρ. τὸ δρμά: Θεοκρ.21,11.

δρμηφύτως-ον νεώτ. ὁ ἔξ αὐτομάτως ἐκδηλοῦμένης φυσικῆς ὀρμῆς συμβαίνει, ὁ οὐχὶ βεβουλευμένης ὁ ἐναπιμητικῶς: δρμηφύτος κίνησις: πρδξίς· ἢ τὸ οὐδ. δρμηφύτων ὡς οὐσα, ἢ παρ' ἀνθρώποις καὶ ζῴων φυσικῆ αὐτομάτως-ἐνὸρμησις, καθ' ἣν ἐνεργεῖ τίς οὐχὶ ἐξ ἰσολογισμοῦ καὶ κατὰ κρίσιν, ἀλλ' ἔξ ἐνστικτοῦ.

δρμηφύτως ἐπίρω. νεώτ. κατὰ τρόπον δρμηφύτων, ἐκ φυσικῆς, αὐτομάτου ἐνορμησεως, ἐνστικτωδῶς: δρμηφύτως ἔκαμα μίαν κίνησιν λυτρωτικὴν καὶ ἐσῶθη.

δρμηνόεις-εντος-ἰσθ.-ον μτγν. ὁ ἔχων ἐπιμηκὴ καυλόν: Νίκ.Θηρ.840 ὀρμηνέντα λυκάφον.

δρμηνός (ὁ) μτγν. μων. κ. ὀρμηνος πλθθ. κ. κτ. οὐδ. δρμνα ἸΠοσειδ.2,41, βλαστός, καυλός: Ἀθην.2,62F ε'Αττικοί δ' εἰσὶν ὁ λέγοντες δρμνον τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηθνηκότα, Ἦσ. κοί μὲν τῆς κράμβης τὸ ἐντὸς κύμαα ἢ δὲ τὸν ἄγριον ἀσπαράγον· ἄλλοι πᾶν τὸ ἐκκεκαυλημένον: Πολυδ.δ.6,1, ἴουλ.Λόγ.5,176Δ τὸν λαχάνων δρμηνός μὲν συγχωρεῖ χρῆσθαι, ΕΜ161,4.

ὄρμη (ἡ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. βιασα, ὀρμητικὴ κίνησις, φορὰ πρὸς τὸ ἐμπρὸς, ἐξέορμησις: Ἰλ.135 μόνις δὲ μευ ἔκρυπεν ὄρμην, αὐτ.Κ.123 ἐμὲ τ' εἰσάσαν καὶ ἐμὴν ποτιθέμενος ὄρμην ἔπι τῆς ὀρμητικῆς φορᾶς, τῆς κινήσεως, ἢν λαμβάνει τις παρ' ἄλλου, Ὀδ.Β.403, Ἀριστφ. Ὀρυ.845, Ξεν.Αν.2,1,3 ἦδη δὲ ἐν ὄρμῃ ὄντων ἰέν φ προπαρσευάοντο πρὸς ἐκκίνησιν, Ἠρωδιαν.Ίστ.2,5,3 καὶ θυμῷ καὶ ἀλόγῳ ὄρμῃ τοῦ στρατοπέδου δρόμῳ φερόμενοι, - δὲν ἠδυνήθησαν νὰ συγκατήσουν τὴν ὄρμην τοῦ στρατεύματος - ἐπετέθησαν μὲ ἀκάθεκτον ὄρμην· 2) συνη. ἐπ. πράξι. ἢ φυσικῶν φαιν., βιασα κίνησις, ὀρμητικῆ, ταχεία φορὰ, ἐντασις, σφοδρότης: Ἰλ.Α.157 θάμνοι πρῆρρις ἀπίτουσιν ἀπειγόμενοι πυρὸς ὄρμῃ, Ὀδ.Ε.320 με-

γάλου ὑπὸ κύματος ὄρμῃς, Ἠσιόδ.Α.365 πρηνῆς δ' ἐν κινήσει χαμῆ πέσειν ἔγχυος ὄρμῃ, Εὐρ.Τ.ῶ.1080, Ἀριστφ.Νεφ.335 ὄργαν νεφελῶν... δάτον ὄρμαν, Αριστφ.Μετ.364,5, Ἀπολλ.Ρ.2,117 κύματος ὄρμῃ, - παρεσῶρθ ἀπὸ τῆν ὄρμην τοῦ ρεύματος, - ἢ ὄρμη τοῦ ἀνεύμου ἐξεπρῆζωμε τὰ δέντρα ἢ ὄρμη γονάτων ἢ δύναμις τοῦ ἀλλεσθαί, ηηδῶν: Πίνδ.Ν.520 ἔγω γονάτων ἔλασπον ὄρμαν ἢ ὄρμη ποδὸς ταχίτης ποδῶν: Εὐρ.Ἠκ.112 σύντειν, ὄρμη, ποδὸς ὄρμαν· 3) εἰδ. εἰσβολῆ, ἐπι-ὄρμῃ, ἐπιθεσις: Ἠρ.1,11 ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἢ ὄρμη ἔστα, Ξεν.Αν.3,10 τὴν ἐπὶ βασιλεία ὄρμην· 4) μων. βια, πολεμικότης: Μηναι.11,7 Ὀδ. μεμνητόνων τυράνων τὴν δυσκόθετον ὄρμην καταβαλόντας· 5) ἐπὶ ζῶων, σφοδρότης, ταχύτης ἐν τῇ κινήσει, τῇ ἐπιθέσει: Ἰλ.Α.119 Ἰδρωσῶα κραταιοῦ θηρὸς ὄφ' ὄρμῃς, Έθέρω.986 οὐδ' ἴππων ὄρμη γίνεται ὑκωτέρη· 6) κίνησις πρὸς ἐπιτεύξιν, πρὸς πραγματοποίησιν, ζῆλος, ἐπιμέλεια, διάθεσις πρὸς τι: Ἰλ.Δ.466 μίνυθνα δὲ οἱ γένεθ' ὄρμη, Ὀδ.Ε.416 μελέτη δὲ μοι ἔσεται ὄρμη, Ἠρ.7,18 ἐπεὶ δὲ δαιμονίη τις γίνεται ὄρμη, Σοφ. Ἀντ.135, αὐτ.Φιλ.566, Ξεν.Αν.4,4,7 ἠναντιώθη τοιαυτῇ ὄρμῃ τοῦ δήμου ἢ φρ. μὴ ὄρμῃ δουθυμαδόν, μετὰ τῆς αὐτῆς διαθέσεως, μὲ τὸν ἴσο ζῆλο: αὐτ.Αν.3,2,9 πάντες μὴ ὄρμη προσεκινῆσαν τὸν θεόν ἢ ὄμ. κ. ἀπὸ μιάς ὄρμῃς ἢ ὑπὸ μὴ ὄρμῃ: Θουκ.7,71, Λουκ.Ίστ.Συγγρ.2 7) κ. νεώτ. κ. δημ. δρμηφύτος, ἑσωτερικὴ τάσις, διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου: Πλάτ.Φαῖδρ.279Α εἰ μείζω δὲ τίς αὐτὸν ἄγοι ὄρμη θεσιτέρη, Πλοῦτ.Ἠ8.161C ἔλεγεν ὡς ὄρμη τινι χρῆσταιο δαιμονίη, - αὶ ἐπώγειν ὄρμαι, - δὲν κατορθώνει νὰ περιορίσῃ τίς κακὲς ὀρμές του· 8) ὡς μὴ ἀποτελεσματικὴ ἐπιθυμία: Πλάτ.Φιλ.35C 9) ἐν τῇ Στωικῇ φιλοσοφίᾳ, ἢ ἀνευ λόγου δρμηφύτος διάθεσις ἢ πρὸς τὴν μετὰ λόγου εὐσεβῆραν θέλησιν ἀντιπεθεμία: Στωικ.ἀπ.3,40 ἢ νεώτ. γενετήσιος ὄρμη ἢ φυσιολογικὴ τάσις πρὸς συνουσίαν, σαρκικὴν ἐπάσφιαν, μείζην: αὶ διαστρωφαί τῆς γενετήσιου ὄρμῃς ἰα παρὰ φύσιν ἐκδελώσεως αὐτῆς ἢ νεώτ. κ. δημ. φρ. δὲν ἔχει ὀρμές εἶναι ἀναφρόδοτος, ἀνίκαιος πρὸς συνουσίαν· 10) γεν. ἔκφρασις, ἐκδελώσις τῆς ἐσωτερικῆς, πληθούσης ζωτικότητος: Πλοῦτ.Όσμ.2 πρῶται τῆς νεότητος ὄρμαι, - ἢ νεανικὴ ὄρμη τὸν ὠθησεν εἰς μεγάλας ἐπιτεύξεις· 11) ἔκφρασις, ἐκδελώσις ἐσωτερικοῦ πάθους: Πλάτ.Όρ.415B θυρῶς, ὄρμη βίαιος ἀνευ λογισμοῦ, Παιαμ.Περ.Χαιρ.47,1 τὰ φερά, καρδιοχτοσία, ὀρμῆς ἀφραστες, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ.18,5 κῶθε ὄρμη κοίμοις τῆς ἀγάπης· 12) ἐνθερμος ἐπιθυμία, διάθεσις, σφοδρὸς πάθος πρὸς τι, διὰ τι: Έρμ.35,13 ἠπίθυμος φίλοτήτος ἀμεφροῦς ἀμετροῦς ὄρμη, Θουκ.7,43, ΑΠ.9,362,16 εὐαίαν δάραν βεβημένους ὄρμη, Ζερδ.Μιά.2,13 κάνοια χωρικῆ, ποῦ τίς εἶχαν ἔγγεγειρε τὴν ὄρμην τῶν γεννησῶων αἰ πρώται χλιαρρότητες τῆς ἀνοίξεως ἢ κ. μτ. ἐμπροθ. διορ.: Πλοῦτ.Παρμ.135B καλῆ καὶ βεια ἢ ὄρμη, ἢ ὄρμῃς ἐπὶ τοῦ λόγου, Ἀριστφ.ΗΜ.185Α,31, Ἠρωδιαν.Ίστ.4,1212 ὁ δὲ Ἀντωνίωος τὴν ὄρμην ἦδη καὶ τὴν γιγνώμην περὶ τὴν ἰπποδρομίαν ἔχων ἢ φρ. ὄρμη ἐσιπτεῖ μὴ ἀσφωρ, σφοδρὰ ἐπιθυμία καταλαμβάνει νὰ... ἢ Θουκ.4,4 τοῖς στρατιώταις ὄρμη ἐπέσπευε... ἐκτειχισαὶ τοῦ χωρίου ἢ ὄρμην ἔγω καταλαμβάνομαι ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας νὰ... Πλοῦτ.Ποιλ.19 ὄρμην ἔσχον ἀπονηξασθαι πρὸς βῆμα πολῶ.

ὄρμηδόν ἐπίρω. μὲθ' ὄρμῃς ὀρμητικῶς: Έρμ. Τρισημ.Α.στο8,1,49,68.

ὄρμημα-ατος.τὸ (ὁ) ἰσρμῶ ὄρμη, ἐξέορμησις, ὄθησις: Ἐπικ.Φωα.98G μθδ' ἤμων τι συνεργόν, μθδ' ὄρμημα, Πλοῦτ.Ἠ8.452C ὄρμημα τῷ λογισμῷ

καὶ ὄχημα τὸ πάθος προστιθέντες· 2) ὀρμηγία, ταχεία πρὸς τὸ πρόσω κίνηση· Αἰ.Φ13,2 ὀρμηγία νόσ· || κ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης· Πρώκ.Τετραβ.4 θαλάσσης ὀρμηγία· 3) ὀρμηγία, βία ἐν κρούσει, ὀκνητότης ἐπίθεσις· Κδ Ἀποκ.18,21 οὕτως ὀρμηγία τῆς Βηθσαίου βασιλῶν ἡ μεγάλη πόλις· 4) ἔξοφίς ζωορροὶ πάθους, οἷον ἀγανάκτησις, ὀργή· Πδ Ὡσ.5,10 ἐκχεῶ ὡς ὕδωρ τὸ ὀρμηγί μου· 5) ὀρμηγία, ἀληθ· 1λ.Β 356 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμηγιά τε σταγυχάς τε ἰατρὰς συγκινησίας τῆς Ἑλένης, ἡ τὰς τὼν Ἑλλήνων ἐξ αἰτίας τῆς Ἑλένης.

ὀρμηγία (ἡ) ὄχημ. ἡ ἀράξις τοῦ ὀρμηγεῖω βλκλ., νουθέτησις, συμβουλή, καθοδήγησις, ἀπόδειξις· Δ.τραγ. τοῦ γέροντος τὴν ὀρμηγία δὲν τὰν ἀκούσασιν, Ζερβ.Λυρ.Σατ.2,228 θὰ καρτερῶ τὸ λοιπὸν νὰ ἔχω δική σου ὀρμηγία, αὐτ.Μῦθ.Ζ 65 οὐδὲ κὰν εὐχαριστήσῃ τὰ γέρον γιὰ τὴν ὀρμηγίαν, ὀρμηγεῖω (ἐκ τοῦ ὀρμηγίω) μον., ὄχημ. κ. ὀρμηγίαν συμβουλεύει, νουθεῖ, καθοδηγῶ· δὲ δέχεται νὰ τὸν ὀρμηγέφῃ κανεῖς, - τὸν ὀρμηγεύσῃσι οἱ γονεῖς του, μὰ μαλοῦ δὲν ἀλλάξῃ, παροίμ. ὀρμηγεῖται τὸ νοῦλι τὴν ὄρηθα (ἐπὶ νεορῶν ἡ ἀμαθῶν συμβουλευόμενους τοὺς πρεσβυτέρους καὶ πλῆθος πελαγομένων)· κ. παθ. καθοδηγοῦμαι· Ζερβ.Μῦθ.Ζ 67 κὶ ἐκίευσί στή ἀπῆλια τοῦ γέρον ἐπίγειον ἀπὸ τὸν ἴδιο τοῦ γέρον ὀρμηγεῖω, φρ. μάρτυρας ὀρμηγεῖωσι ἵε εἰς ὄν ὑπεδείχθησαν ὑπὸ τοῦ ἐνοήσατομένου τὰ κατ'ἐπιθεσίονα ἡ καταθέθεντα· 2) ὑποδεικνύω τὴ εἰς τῖα, ὑποβόλλω τὴν τὶ· τὸν ὀρμηγέψαν νὰ φερῶ καλὰ στ' ἀρετικὰ του· 3) μον. συνιστῶ τὶ· Χρον.Μορ.823 μετ' ὀρμηγέψαν ἱατρός.

ὀρμηγία (ἡ) μον. Εὐστ.1λ.130,7 κὴ καθωμλημένη γλώσσα ὀρμηγίας τὰς τοῦ λυμένους προσεγίους λέγει κατατομὰς καὶ καταγωγὰς.

ὀρμηγίως-εως (ἡ) ὀχόλ. ὀρμηγία, ταχεία κίνηση, ἀνάπαισις· Σχόλ. Απολλ.Ρ 4,847 ἐστὶ δὲ καὶ . . ἀφαιρητὴ λαμπρόδονος συνεχῶς ὀρμηγίας.

ὀρμηγίριον [τό], ὄχημ. ὀρμηγί- κ. νεώτ. μέσον πρὸς παρόρμησιν, ἐνδορρησιν, διέγερσιν· Ξεν. Ἰηρ. 10,15 2) κ.νεώτ. ἡ πόδις, ἐξ οὗ ὀρμηγία τῆς θέσις ὄχημα χρησιμοποιεῖται ὡς κέντρον, ἀφ' οὗ ἐξορμῶ πτεῖ εἰς ἐπιχείρησιν πολεμικῶν ἐνεργειῶν, ἐξορμηγίριον Σουῖδ. «ἐστὶ δὲ ὀρμηγίριον, ὅθεν τὰ πρὸς πόλεμον ἐξαρτῶντες ἐξίσαι μαχεσόμενοι»· Ἰσοκρ.4,162, Δημ.409 καὶ ἐν Εὐδοξία κατασκευασθησόμενα ὀρμηγία ἐφ' ἄμας Πολυδ.1,17,5 ὀρμηγίρω χρῆσθαι ταύτῃ τῇ πόλει πρὸς τὸν πόλεμον, Πλούτ.Καῖα.53 ὡς εἴη πᾶσι εἰς τὴν μάχην ὀρμηγίριον καὶ καταφυγὴ· || εἰδ. ναυτικὸς σταθὸς, ἐξ οὗ ἐξορροῦν τὰ πλοῖα πρὸς ναυμαχίαν ἡ ἐπιδρομὰς· Στράβ.5,2,5 στόλους καὶ ὀρμηγία ἡδὴ κατασκευάσθαι, Ἐπιγρ. Κρήτης πόλις καὶ λυμένως καὶ ὀρμηγία παρέχειν· 3) κοίτη, φωλεὸς ἀγρίου θηρίου· Πλούτ. Ἡ8,961C· 4) ἐν φηρ. σμ., αὐτ. Ἡ8,48F ὀρμηγίριον ἐφ' ἡμῶς ἐφάρεις ἐχοντι τὴν ψαυσιαν· || ὄμ. μτφ. κ. ἐπὶ πᾶσι τῶν Λιδῶν.Προφην.25,12 πόλις ὀρμηγίριον ἀκόλασις.

ὀρμηγιάσις-α-ον μτν. ὁ πλήρης ὀρμηξ, ὀρμηγικός· Μακάρ.776C.

ὀρμηγίας [τό] μτν. κ. μον. ὁ πλήρης ὀρμηξ, βίσιος, ὀρμηγικός· 1λ.Χρυσ.εἰς Παῦλ.8,53,43 οὕτως τομῆγιας ὄν καὶ ὀρμηγίας, Εὐστ.1819,24.

ὀρμηγία ἐπίρρ. ὄχημ. ὀρμηγικός βλκλ.· ἡ ἐπίθεσις ἔγνε ὀρμηγία· 2) κ. ἐπὶ φυσικῶν ἡ συναισθηματικῶν διαθέσεων, ἐκδηλωμένων, λειτουργιῶν· Ψυχῶρ Τσ.26 ὀρμηγία πηγὴ ὁ ναὸς μου στήν πατρίδα, Ζερβ.Μῦθ.Ζ 36 ἡ ναῖα τῆς συντηρήσεως . . ἐφανερῶντο ἀπ' ἀρχῆς τῆς ζωῆς τοῦ ἀνεπιφύλακτα καὶ ὀρμηγία.

ὀρμηγικός-ἡ-ὄ[ν] κ. νεώτ. κ. ὄχημ. ὁ πλήρης ὀρμηξ, ὁ μετ' ἐντάσεως, μετὰ δυναμῶς ἐκδηλωμένος βίσιος· Τιμ.Λοκρ.102B ὀρμηγικός δυναμικός, Πλούτ. Ἡ8,122B ὅτι τριῶν περὶ φύχην κινήματων δυνατὸν φραγαστικῶν καὶ ὀρμηγικῶν καὶ συγκραθητικῶν, - ὀρμηγία κίνησης - ἐπίθεσις, - ὀρμηγικός ἀνεμοσφ. χαρακτήρ· 2) μον. ἐπὶ ὀρμηξ ὄντων, ὁ μετ' ὀρμηξ, μετὰ βίαις ἐνεργαῖς, κινουόμενος· 1λ.Διδκ. Ἀλλημ.788 τῶν δὲ ζῶων τὰ ὀρμηγικώτερα εἶσι δὲ τε βουὸς καὶ ὁ κῆρος· 3) ὁ ἔχων ἐντονον κίσην, ἐπιθυμίαν, ὀρμηξ πρὸς τὶ· Ἀριστ.Πρ.869B,13, αὐτ.Ζ1 5/3α,27 ὀρμηγικώτερα πρὸς τὴν ὄχλειαν· 4) ἐρεθιστικός, διεγερτικός· Ἀθῆν.3,74B.

ὀρμηγικός-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὀρμηγικοῦ, τοῦ βίαιως ἐκδηλουμένου ἢ τοῦ ὀρμηγικοῦ, ταχέως ἐνεργούντος, κινουμένου, σφοδρότος, βίαιότης ὀρμηγικότης ρεώματος ποταμοῦ· || κ. μτφ. ὀρμηγικός χαρακτήρος, ἡ νίκη ὀφείλεται εἰς τὴν ὀρμηγικότητα τῆς ἐπιθέσεως.

ὀρμηγικός ἐπίρρ. μτν. κ. νεώτ., ὄχημ. -α- κατὰ τρόπον ὀρμηγικός, βίσιος, σφοδρὸν ἐν τῇ ἐκδηλώσει· Ἀθῆν.9,401C παρὰ τὸ σεύεσθαι . . καὶ ὀρμηγικός ἔχειν· || κ. ἐπιρροβ. μετὰ κλίσεως, τὰσεως ἐντόνον πρὸς τὶ· Ἀριστ.Ζ1 597α,29.

ὀρμηγός-ἡ-ὄν μτν. ὁ δεκτικὸς κινήσεως, ὃν δύναται πτεῖ νὰ κινήσῃ· ὄδ. ὁ εἰς κίνησιν τιθέμενος, κινουόμενος· Μάρκ.Λυρ.9,28 ἀποδείξαι τὸ ἐκείνης ὀρμηγὸν ἰτὸ ὑπὸ τῆς διαίολας κινουόμενον, τὸ ἐπιθυμητὸν τῆς ψυχῆς.

ὀρμηγία (ἡ) κ. νεώτ. κ. ὄχημ. προφ. διασῶλ.1 τὸ λεπτόν νῆμα, τὸ χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν πρόσδεσιν τῶν ἀγκίστρων τῶν διαφόρων ἀλειπτικῶν ὀρμηγίων, ἰδ. τὸ ἐξ ἰππειαν τριχῶν σχοινίον, ἂ. ὄχημ. ὀρμηγία ἡ ἄρμηδι ἢ ὀρμηγία ἢ ἄρμηδα· Εὐρ.Ἐλ.165 κἀμνονθ' ὀρμηγὸν τελειον μετὶ τῆς ὀφείλετο, Πλάτ. Κωμ.11, Ἀντιφῶν.28, Ἀριστ.Ζ1 621α,15, Ἐοδώρ.21,11 τοὶ κάλαμοι, τᾶγκύριον . . ὀρμηγία κῦρτοι τε ἰδ. γρ. ὀρμηγία, Λοκρ.Νεκρ.Δ 27 ἕπον ἄσπον ἀπὸ καλάθου καὶ ὀρμηγίας ἐχον, Σέξτ.Ευμ.Μαθ.9,3.

ὀρμηγιάσις [τό] ὁ τελειὸν τὴν ὀρμηγίαν, ὀλίους· Εὐρ. Ἐλ.1615 ἰδιόρδ.1.

ὀρμηγία (ἡ) ὄχημ. ἡ ἔλμινς βλκλ. **ὀρμηγίσιον** [τό] νεώτ., ὄχημ. κ. ἄρμηδι ὀρμηγία βλκλ.· 2) εἰδ. ναυτ. μακρὸν καὶ λεπτόν σχοινίον ἐν χρ. εἰς τὴν ἐξῆν ἡ ἐξάρτησιν διαφόρων ἀντικειμένων, ὡς τὰ εἰς τὴν βόλιον· 3) φυσιοθ. ὀρμηγία βλκλ.

ὀρμηγιάτης [τό] ὁ δι' ὀρμηγίας ἀλιεῖων Μοῖρ.42 ἐσπαλιεῖτης . . Ἀττικὸς ὀρμηγιάτης Ἑλληνας.

ὀρμηγίω κ. νεώτ., μέλλ. ὀρμηγίω, ἐπ. ὀρμηγίω (1λ. Ζ 77), ὄχημ. ὄρμηγία ἰ' Ὄδ.Δ 785), μέσ. κ. παθ. -ομαι, μέσ. ἀόρμ. ὄρμηγίωμαι ἰ' Ἰσοκρ.6,42), μέσ. ἀόρμ. α' ὄρμηγίωμαι ἰ' Ἡρ.9,96, Ἰσοκρ.2,86), παθ. ἀόρμ. ὄρμηγίσθην, παρακ. ὄρμηγισαί [Εὐρ.ΙΤ 1328], φέρω πλοῖον εἰς ὄρμηξ πρὸς ἀγκυροβόλησιν, ὄδηγῶ πλοῖον εἰς λυμένην, προσορμίζω, ἀράζω· Ὄδ.Γ 11 οἱ δ' ἴθυσ κατάγοντο . . τῆς δ' ὄρμηξ, ἐκ δ' ἔδαν ἀστό, αὐτ.Μ 317, Ἡρ.6,107 τὰ νέας ὄρμηξ, Εὐρ.Τρω. 1155 ὡς οἴκατε ὄρμηξ πλάτην ἰνὰ ὄδηγησθαι τὸ πλοῖον ἀσφαλῆς εἰς τὴν πατρίδα· || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. κ. ἐπὶ πλεόντων, προσορμίζομαι, ἀγκυροβόλω, ἀράζω· Ἡρ.9,96 ἰ' αὐτοῦ ὄρμηγισμένον, Ἰσοκρ.2,86 ἐπὶ τῷ Πρω, ἐξω τὸ Πρω ὄρμηγισμένον, αὐτ.8,11, Ξεν. Ἀν.6,22 καὶ ὄρμηγισμένον παρὰ τῆ . . Χερρονήσῃ, αὐτ. ἔλλ.1,4,18, Πολυδ.5,17,9 ἐνταῦθα ὄρμηγισται τε καὶ στρατηγέοντος ἐποίησαντο· || τὸ ἐνεργ. κ. ἐν εἰδ. ἐνν. ἀγκυροβόλω ἐν ὀνοικτῇ θαλάσῃ, ρίχνω ἀγκυρά στ' ὀνοικτὰ· 1λ.Ζ 76 ἐπι δ' ὄν ἐνύανον ὄρμηγισμένον ἰτὰς ναῦς, εἰσέκλεν ἔλθῃ νύξ· Ὄδ.Δ 785· || κ. παθ. ἐπὶ πλοῖον· Εὐρ.ΙΤ 1328 οὐ ναὸς Ὀρέατον κρύφιος ἦν ὄρμηγισμένη· 2) μτν. κτ. ἐπέκτ. φέρω πρὸς τὴν ξη-

ράν, ἀποθέτω εἰς τὴν παραλίαν : ΑΠ9,115,4 ἀσιδ' Ἀχιλλῶος . . θάλασσα παρά τὸν θάβαν Ατ-αντος νηκτὴν ὄρμισεν' 3) μτφ. περιπλοίαση, δένω· πρδλ. ἀρμόζω 4: Αλσχ.Χο.529 ἐν σπαργάνοι-σιν παύδ' ὄρμισαι δίκην ἰδίκην παυδός ἐποποθέτη-σαν αὐτὸν - τὸν δράκοντα ἐν απαργάνοι' 4) ὄμ. μτφ. τὸ παθ. προσάγομαι, δόηγοῦμαι : Ἐπιπδ.98,3 Κύπριδος ὄρμισθαι τελείως ἐν λιμένεσιν, Φιλίππ.213,9 κἀν μὲν ὄρμισθ' τις ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς τέχνης' 3) ὄμ. τὸ παθ. ἐν εἰδ. σημ. ἐπὶ τῶν θανόντων, οἵοντι καταπέτονται εἰς τὸν θανάτου λιμένα : Αιλ.ἀν.79 τὴν ὄρμισιν τὴν τε-λευταίαν ὄρμιζομένω τὸ θείον οὐκ ἀμελεῖ.

ὄρμηθόλος (ὄ) μτγν. ποι. ὁ τὴν ὄρμιάν ἦτοι τὴν εἰς ἀγκιστρον ἀπολλογὸν σχοινίον βόλλων ἰένω. εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλιεύς, φάραξ : Στάτ.Φιλ.ἀκ. ΑΠ6,196, Ἀπολλωνίδ.αὐτ.7,693.

ὄρμηκας ἴσ. «μωρηξ».

ὄρμηλη (ἡ) νεώτ. ἄ. ὄρμηλη βλλ.

ὄρμινον (τό) μτγν. κ. ὄρμινος (ὄ) (Πολυδ.δ.61 κ. ὄρμινος (ὄ) (ἴσ.) δσπρινὸν π, πιθανὰ εἰδός τὴ σφάκου ἢ ἐλεσιφάκου : Θεοφρ.Φ18,1,4, Νικ Ἐθρ. 393 κάραθ' θ' ὄρμινον, αὐτ. Ἀλ.δ15, Διοσκ.3,129, Πολ.ἴστ.88' 2) Πολυδ.δ.61 «ὄρμινον» ἴσσημα.

ὄρμινώδης-ους (ὄ) μτγν. εἰδός τὴ ἐλεσιφάκου, ἀψασκίος : Πλιν.Φ137,10.

ὄρμισημοσιμῆ (ὄ) νεώτ. ναυτ. εἰδός τὴ κόμβου χρησιμοποιούμενου εἰς σύνδεσιν τῶν δύο ἄκρων ὄρμιος, ὡς καὶ εἰς τὴν πρόχειρον, ἀχί διὰ κερ-δίος, ἐπισκευὴν τῶν δικτύων.

ὄρμισις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὄρμιω βλλ., προσὄρμισις πλοίου, προσαγωγή πλοίου εἰς ὄρμιον, εἰς λιμένα : Αιλ.ἀν.79 ὄρμισιν τὴν τελευταίαν.

ὄρμισκιον (τό) μτγν. ὄνομ. πολυτίμου τινὸς λίθου : Πλιν.Φ137,168.

ὄρμισκος (ὄ) μτγν. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ ὄρμου βλλ.η, μικρὸν περιδέραιον πρδλ. ἴσ. «ὄρμισκος περὶτραχίλοι κόσμοι γυναικείοι» : Ἐπιπρ. κἀρ.ἴστ. 3) κατσακευάζουσι δ' ἐξ αὐτῶν (τῶν μαργαριτῶν) ὄρμισκούς τε καὶ φέλλια, Φιλ.ἄ,665, Γρη.Νύσα. 1,508B' 2) μτγν. σφραγὶς ἐν δακτύλῳ, δακτυλι-δόουλλα : Πδ Γέν.38,18 ὁ δὲ εἶπε τίνα τὸν ἀρρα-θῶνά σοι δῶσω ; ἡ δὲ εἶπε τὸν δακτύλιόν σου καὶ τὸν ὄρμισκον, ἴωσ.Α1,1,6,2' 3) νεώτ. ὑπό-κορ. τοῦ ὄρμου βλλ.δ1.

ὄρμισμα-ατος (τό) μτγν. τόπος ὅπου ὄρμιζε-ται, ἀγκυροβολεῖ τις, ὄρμος, λιμάν' κ. μτφ. : Ἱ-ράκλειτ. Ἀλληγ.δ1 ἀσφαλὲς ἀνθρώποισι ὄρμισμα.

ὄρμιστηρία (ἡ) μτγν. ἄλιος, σχοινίον, δι' αὐτὸ προσδένεται ἡ ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται πρᾶγμα π : Φιλ. Μήχ.Βελον.91,12 αὶ ὄρμιστηρία δέκενται τῶν σα-νιδων, Διόδ.Σ17,44 τὰς τῶν κριῶν ὄρμιστηρίας ὑποτέμνοντες.

ὄρμιστρια (ἡ) πά. ἡ ἄγουσα εἰς ἀσφαλὲς ἀγκυ-ροδόκιον ὡς ἐπίθ. τῆς ἴσιδος, ὡς δόξαγουσης εἰς τὸν ὄρμον τοῦ θανάτου.

ὄρμισθία (τά) νεώτ. φυσιολ. φυσικοὶ ἐκβλα-στήσεις κυανοφυκῶν ἀναπαραγωγικῶν τοῦ φύκους.

ὄρμισθόνο-ον νεώτ. φυσιολ. ἐπὶ ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ὁ ἐκκρίνων ὄρμισθας.

ὄρμισθοτή-ηρος μτγν. ὁ διδοὺς ὄρμιον, λι-μένα, εἰς θέσοι : Θεαίτ.ΑΠ10,16.

ὄρμισνάλη (ἡ) νεώτ. εἶδος ὄρμινης βλλ. πα-ραγομένης ὑπὸ τοῦ βλενωσίνου τοῦ σπύματος κατὰ τὴν πέψιν.

ὄρμινη (ἡ) νεώτ. φυσιολ. ἐκκρίμα τῶν ἐνδοκριν-ῶν ἀδένων, διὰ τοῦ σπύματος μεταφερόμενον εἰς ὀρισμένα ὄργανα, εἰς ὃν τὴν χημικὴν σύστασιν ἐπιφέρει μεταβολὰς, ἄ. ὄρμινιον, ὄρμιν.

ὄρμινικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τὰς ὄρμισθας βλλ. ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος : ὄρμινικαί ἐκκρίσεις.

ὄρμισθωραπεία νεώτ. ἡ δι' ὄρμων ὀρ-μοθεσία, ἄ. ὀμοθεραπεία.

ὄρμος (ὄ) [εἰρω] κ. μων. κ. νεώτ. κ. ὄρμος πε-ριτραχίλιον κόσμημα, περιδέραιον : ἴλ.Σ401 πόρ-μας τε γναμτὰς θ' ἔλικας κἀκούκας τε καὶ ὄρ-μου, Ὀδ.Ο460 χροσῶνον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτρασιν ἔερατο, ἴσ.Ἡοιδ.Ἐργ.74 ὄρμου χρυ-σαίου ἔθεσαν χροῖ, Αλσχ.Χο.617 χρυσοδμήτοισιν ὄρμου,Εὐρ. Ἡλ.177, Ἀριστ.Φ.σφ.677, Πλάτ.Πολ.470Α' 2) ὄμκ. ἐπέκτ. πᾶν τὸ κυκλικὸν σχῆμα ὄρμου, ὅμοιον πρὸς περιδέραιον : Πλιν.Ο2,74 ὄρμισιν τῶν χέ-ρων ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλᾶσι, αὐτ.Ν4,4,17 ὄρμιον στεφάνων λέφαντα' 3) ὄμ. κ. ἐπὶ κυκλίῳ χα-ροῦ, ὃν παῖδες καὶ νεανίδες κατὰ σπείραν ὀπισθεν ὀλλήλων εὐρισκόμενοι ἐναλλάξ ἐχέροντο : Λουκ. Ὀρχ.12 ἐφθην τε καὶ παρθένων παρ' ἐνα χα-ρευόντων καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμω εἰκότων' 4) ἴσ. «ὄρμω» ἰμάντες ὑποδερμάτων' 5) εἰδ. ἐν συνθεσῇ, χρ. κ. νεώτ. μέτρος θαλάσσης κατά-ληλον πρὸς ἀσφαλὴ ἀγκυροβολῶν πλοίων : ἴλ.Α435 τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρουσαν ἐρεμίστω, ἴπρ.7,194, Αἴω.ἴκ.765 οὐδ' ὄρμος, οὐδὲ πειραμάτων σωτηρία, αὐτ.772 πρὶν ὄρμω τῶν θρᾶσυνδων ὄρμου, αὐτ.Ἀγ.665, Σοφ.Ο1196 ἐς τὸν ἀπὸδέξον ὄρμον Ὀρβίκιον κλύδωνα, ὁ ὄρμος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου' ἢ ὄρμον πλοιοῦμαι ὄρμικῶς, προσορμιζο-μαι : ἴπρ.7,193' ἢ ὄρμιον θέμαι ἐν τῷ αὐτ. σημ. : Θεοκρ.1330 εἰσω δ' ὄρμον ἔθετο Προ-ποντιδῶς' 6) ἐν μτφ. σημ. τόπος ἐνθα τις ἐν ἀσφαλὴ διαγῆ, σκέπη, καταφύγιον, λιμάν' : Εὐρ.Ἐκ.450, Βιαν.ΑΠ7,188 ὄρμος ἐλευθερίας Βιαν π.Διογ.Λ4,48 τὸ γήρας . . ὄρμος κακῶν, Ἐλλ.Ἐ-πιπρ.δ7 Αἴω. πλάσιστανα πρὸς ὄρμον εἰς τὸ τέμα τῆς Ζωῆς ἀφικόμενον' ἢ ὄμ. μτφ. κ. ἐπὶ τοῦ ἐ-ρωτος : Μελέογρ.ΑΠ12,167,3 ἄλλα μ' ἐς ὄρμον δέξει τὸν ναῦτην Κύπριδος ἐν παλάγῃ' 7) ὄρμιον, ἔρεσμα, στήριγμα : Ἀπολλωνίδ.ΑΠ9,296 καὶ τὸν ἀπ' ἀγκυρῶν ὄρμον ἔκειρα νεῶν τὸ ἐρε-σμα, ἔπειρ παρέχουσι αὶ ἀγκυραί' ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ ὀδοποροῦσιν ἐν ἀναφ. πρὸς ὄνον, οὐ ἐπιδαίνου-σιν : Πάλλ.ΑΠ11,317 ὄνον βᾶσταζομένω ὄρμον ὀδοπορίας' 8) τὸ γυναικίον αἰδοῖον : ἴακωφ. Ἀνθ.1,64,3.

ὄρμος (ὄ) μτγν. ὄρμος βλλ.η κ. 41.

ὄρμωφιλία (ἡ) Ἐπιπρ. κ. πάπ. ἡ ἀποθήκη κο-σμηματοπλοῦ : Ἐπιπρ. 2) πάπ. τὸ ἀξίωμα τοῦ ὄρμωφίλου βλλ.

ὄρμωφίλαξ-ακος (ὄ) πάπ. ὁ φύλαξ τοῦ ὄρμου τοῦ λιμένα, λιμενοφύλαξ.

ὄρμῶ-ῶ (ὄρμῶ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. ὄρμῶσα, ἄορ. ὄρμῶσαι, β' ἐν. προστ. λακων. ὄρμῶσαν (Ἀριστ.Λυσ.1247), παρακ. ὄρμῶσαι, μέσ. κ. παθ. ὄρμῶμαι, γ' ἐν. πορατ. ὄρμῶτα ἴλ.Γ142, μέσ. μέλλ. ὄρμῶσμαι (ἴπρ.5,34, Ἐν.ΚΠ7,1,91, πορ. σ' ὄρμῶσθην ἴλ.Φ595, ἴσ.Ἡοιδ.Α127 ἐψ.), μέλλ. ὄρμῶθησμαι ἴσ.Αλ.5,85, ἄορ. ὄρμῶθηην ἴλ.Ε12, Ὀσुक.3,981, παρακ. ὄρμῶμαι [Σοφ.Ἡλ.70, Εὐρ.Ἡλ.340, Ὀσुक.6,33], ἰων. γ' πληθ. παρακ. ὄρμῶ-σται (ἴπρ.5,121), ἰων. γ' πληθ. ὄρμῶται ὄρμῶστο [αὐτ.8,35], ἰδ.γρ. ὄρμω-, ἐν μτφ. χρ. παρορμῶ, παρορμῶν, παρορμῶν, παρορμῶν εἰς τι, ἐπὶ τι : ἴλ.Σ338 νῦν δὲ με παρεῖπαθ' ἀλοχος . . ὄρμισα εἰς πό-λεμον, Πλιν.Ο10111,21, ἴπρ.8,106, Σοφ.Α1,174 ἡ ῥά σ' Ἀρετικὸς ὄρμισα πανδάρου ἐπὶ βοῦς, Εὐρ. Ὀρ.352 ὡ χιλιόων στρατὸν ὄρμισας εἰς γῆν Ἀοίαν, Πλάτ.Νόμ.875B ἡ φύσις ὄρμῆ τις ἐπὶ πλεονεξίαν ἢ κ. ἀπλῶς μτ. αἰ. : Ὀδ.Σ376 εἰ δ' οὐ καὶ πόλεμον ποθεν ὄρμισσῃς Κρονίον σῆ-μερον' ἢ κ. μτ. ἀποφρ. : Πλάτ.Φαῖδρ.255D' ἢ κ. ἐν τῷ παθ. τ. παρακινῶμαι, παρορμῶμαι : Ὀδ.Ο499 ὄρμισθεις θεῶν ἄρχετο ἴμηνευοσθεις ὀπὸ τῆς Μοῦσης, Σοφ.Ἡλ.70 πρὸς θεῶν ὄρμω-

μένος || ὄμ. τὸ παθ. παρορμῶμαι βίαι. ἀναγκάζονται, βιάζονται: Ὁδ.Ν.82 Ἴπποι. ὄρμηθέντες ὑπὸ πλεθροῦ ἰμυαθῆλας: 2) στυγὴ ἐν ἀμτβ. χρ. κινούμενοι, φέρομαι ὄρμητικῶς, βιαίως, ἐπιπύτω, ριχνόμεν, χυμῷ, μτ. ἀπαφρ.: Ἰλ.Ν.64 ἱρηξ ὄς... ὄρμησι δῶκακιν ὄρνεον ἄλλο, αὐτ.Φ.265,αὐτ.λ.194 ὄρμασι δ' ὄρμησιν πυλῶν... ἀντίον ἀτφασαν, Ἡρ.1,76 πρὶν δὲ ἐξελαύνειν ὄρμησιν τὸν στρατόν, Σοφ.Ἀντ.133 βασιδῶν ἀπ' ἄκρων ἠδὴ νίκην ὄρμῶντ' ἀλαλάσαι, Ξεν.Ἀν.3,44 ὄρμησαν ἀμυλλασθῆαι ἐπὶ τὸ ἄκρον, ὄρμησιν κατ' ἐπᾶν του ναύ τὸν χτυλήσῃ || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. φέρομαι ὄρμητικῶς, μτ. ἀπαφρ.: Ἰλ.Ο.511 μῆψας φεύγειν... ὄρμησονται: 3) φέρομαι, ἐπιπίθεται πάση δυνάμει κατὰ πινος, χυμῷ κατ' ἐπᾶν: Ἰλ.Δ.335 ὄρμητες πύργος Ἀχαιοῦ ἄλλοις ἐπελθῶν Τρῶων ὄρμησιν καί φρέσιαν πολέμοιο || κ. μτ. ἐμφοβ.διορ.: Ἡοιοδ.Α.403 ἀλλήλοισι κατέοντες ἐπὶ σφάκας ὄρμησισι, Ἡρ.1,1 καὶ τοὺς Φοίνικας διακελευσαμένους ὄρμησαι ἐπ' αὐτάς, Εὐρ. Ἰκ.1220, Ξεν.ΚΠ.7,17 ἐμὲ τὴ ἠδὴ παρειαίν νόμιζε καὶ ὄρμη εἰς τοὺς ἄνδρας, Ἐπιγρ. ὄρμησαι ἐπὶ τὰ βασίλεια τῶν Σκυθῶν || ὄμ. κ. ἐπὶ πλεόντων: Ξεν.Ἑλλ.3,2 ἐκίθει ἐπὶ Καλαχθῶνα καὶ Βυζάντιον ὄρμησαντες: 4) ὄρμῃ εἰς τὴ σπεύδω ὄρμητικῶς πρὸς τι: Αἰσχ.Πέρσ.394 εἰς μάχην ὄρμῶντες ἐσθφύχθι θράσει, Εὐρ.Φοῖν.259 ἐς ἄγωνα τάνδ' ἔνοσας ὄρμῃ, Ξεν.Ἀν.1,8,25, ὄρμησον στή φωνία - στή μάχῃ: 5) κ. ἄνευ πολεμικῆς ἢ ἐχθρικής σημ., σπεύδω, τρέχω: Ἡρ.7,179 προιδόντες δὲ οὗτοι τὰς νέας τὸν βαρβάρων ἐς φωνῆν ὄρμησαν, Εὐρ.Μήδ.1177 ἢ μὲν ἐς πατρός δόμου ὄρμησεν, Πλάτ.Φοῖδ.112Β || κ. μέσ.: Ἰλ.Γ.142 ὄρμητ' ἐκ θαλασμοιο, Ἡρ.8,35, Αἰσχ.Πρ.337 ὄρμῶντων δὲ μηδαμῶς ἀντιστάσης, Σοφ.Τρ.156, Εὐρ.Ἰνν.1152 || τὸ ἐνεργ. κ. μτ. συστοχ. ἢ συνωδύμοιο αἰτ.: Ξεν.Ἀν.3,18 μέλλοντες ἠδὴ ὄρμηῖν τὴν ἄνω ὄδῶν: 6) ἀπολ. ἀρχομαι ἐνεργεῖσας πινος, ἀρχίζω, ξεκινῶ: Πλάτ.Πρωτ.314Β ὡσπερ ὄρμησάμεν, Ἰωμεν: ὄμ. κ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Ἡρ.1,17, αὐτ.8,133 ἐντεῦθεν ὄρνεομένοιο ἔπνευε κατὰ τὰ χρυστήρια ἄνδρα Ἐθρουπέα γένος ἰεπὶ στρατηγού ἔχοντος ἐν πινι τόμῳ τὸ κέντρον τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτοῦ, αὐτ.122, Θουκ.1,64, Ξεν.ΚΠ.6,3,1 ἐπὶ δὲ καλὰ τὰ ἱερὰ ἦν, ὠρμάτο σὺν τῷ στρατεύματι || φρ. ἀπ' ἔλασσάνων ὄρμῶν καὶ ἀρχομαι ἀπὸ μικροτέρων μέσων: Θουκ.2,65: 7) ἔχω τάσιν, κλίνω πρὸς τι, ρέπω, τελίω πρὸς τι, ἐπιδικῶμαι τὴ ἐπιμόνος: Ξεν.Ἀν.3,7,9 αἰ γὰρ πολλοὶ ὄρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, Ἀλεξ.135,14 ἐπὶ τραγῳδίῃσιν ὄρμηκε, Φιλῶδ.Ὀργ.93W φυσικός ἐπὶ τὴν ὀργὴν ὄρμησιν, αὐτ. Ἀκαδ.64M ἐπὶ φιλοσοφίῃσιν ὄρμησιν, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.4,536 μῆτ' εἰς ἀδικίας πράξεις ὄρμηῶν ὄμ. κ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Πλάτ.Πολ.581A || τὸ ἐνεργ. κ. ἐν ἀνάφ. πρὸς φυσικός, ὄρμωφύτος, ἐνοσηκτώδεις ὄρμας: Ἀριστ.Ζ1.546,15 πρὸς τὰς χεῖρας ὄρμησιν: 8) τὸ μέσ. ἐπὶ ἀφρρημ. ἐνν., προχωρῶ, προβαίω: Σοφ. Α.1198 ἐχθρῶν ὄδρος ὡδ' ἀταρτάθως ὄρμησται, Εὐρ.Μήδ.183 πένθος γὰρ μεγάλως τὸδ' ὄρμησται: 9) νεώτ. ἐν τῷ παθ. τ. κινούμεμαι ὑπὸ πινος αἰτίας, ἔχω τὴ ὡς ἐλατήριον, ἀφορμῆν: πόθεν ὄρμωμένοιο ὑπεστήριξε τὰς ἀπόψεις αὐτάς, ἀδελφον: 10) ὄμ. νεώτ. μτφ. τὸ μέσ. προέρχομαι, κατόμας: ἐξ ἀριστοκρατικοῦ γένους ὄρμωμοιο: 11) ρημ.λ. ὄρμημα, ὄρμησις, ὄρμηταις, ὄρμητήριον, ὄρμητικῆς, ὄρμητικῶς, ὄρμητικῶς, ὄρμητος.

ὄρμῶ-ἔω [ὄρμωσι κ. νεώτ., μέλλ. ὄρμησας, ἀδρ. ὄρμησαι, ἐπὶ πλοιοῦ, εἶμαι ἐν ὄρμῳ, ἠγυροδοκλήμενος: Ἡρ.7,22 ἐν Ἐλασιούτῳ ὄρμωτον τρήρας, αὐτ.7,188, Εὐρ.Ὀρ.55, αὐτ.Ι.1043 οὐ ναὸς ὄρμει, Θουκ.1,52 ἐπὶ τὸν... λιμένα, ἐν ᾧ οἱ Κο-

ρίνθιοι ὄρμωτον, αὐτ.7,2 οὐ αὐτοῖς τὰ πλοῖα, ἀ ἤγαγον, ὄρμη, Δημ.932, - τὰ εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς ὄρμωσινα πλοῖα ἀπήντησαν εἰς τὸν χειρῆτισμόν || κ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Ἡρ.7,189 ὄρνεοντο ἐς πόντον ἔθριψαν ἀγκυραν ἐν μέσῳ πελάγει: 2) μτφ. ἐπὶ τῆς ἀρετῆς: Ἀριστ.Παῖδ.1,134 ἐπὶ τῆς ἐκείνων ἀρετῆς ὄρμη: || ὄμ. κ. ἐπὶ τῆς ποιητικῆς δυνάμεως: Λουκ.Ἀπ.Ἐγκώμ.18 ἐπὶ τῆς ποιητικῆς δυνάμεως ὄρμηται: 3) παροιμ. φρ. ἐπὶ δυοῖν ἀγκυραὶ ὄρμῳ ἔχων διπλὴν διέξοδον, διπλοῦν στήριγμα, διπλὴν βῆσιν, διπλοῦν τρόπον διαφυγῆς, σωτηρίας: Δημ.1295 μῆδ' ἐπὶ δυοῖν ἀγκυραῖς ὄρμησι αὐτοῦς ἐάτε: || μτ. μέγας ἐπὶ σμικροῖς ὄρμῳ ἐξαρτῶμαι ἐκ μικρῶν πραγμάτων: Σοφ.ΟΚ.148.

ὄρνεοπέτιον [τὸ] βοιωτ. τ. τοῦ ὄρνεον: Ἀριστφ. Ἀχ.913 τί δαί κακῶν παθῶν ὄρνεοπέτιοι πόλεμον ἤρα καὶ μάχην:

ὄρνεάζομαι ὑπόθ. ἀσχολοῦμαι, καταγίνωμαι περὶ τὴν ἔθραν ὄρνεῶν || ὄθ. μτφ. κρατῶ τὴν κεφαλὴν ὑψηλῶς, ὡσπερ ὁ ὄρνεοθήρας, ὁ κυνηγὸς περισκοπῶν τὸν πόρον εἰσεῖσαι θηράματα: Κωμ. Ἀ.δέσπ.1202, Ἡσ.

ὄρνεακός-ἡ-όν μον. ὁ εἰς τὰ ὄρνεα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος: Τζέτζ.Λυκόφρ.598.

ὄρνεοβατία [ἡ] μτγν. ἢ μετ' ὄρνεῶν μετίζε: πρβλ. κτηνοδοσία: Ἰω.Νηστ.93Β.

ὄρνεοδωεῖς μτγν. ὁ ὕπὸ τῶν ὄρνεῶν καταβρωθεῖς: Ψ'Ἰω.Χρυσ.Λόγ.13,7,275 ὁ εἰς μὲν αὐτὸν ὄρνεοδωρωτος ἐγένετο.

ὄρνεογλυφιστὴ πᾶν. διὰ τοῦ τρόπου ἢ κατὰ τὸν τρόπον ἐκπράσσειας ἐκνοῶν δι' ὄρνεῶν ἐν τῇ ἱερογλυφικῇ γραμμῇ.

ὄρνεοθηρατικῶς-ἡ-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἔθραν τῶν ὄρνεῶν: ὄθ. τὸ θηλ. ὄρνεοθηρατικῆ [τέχνη] ἢ τέχνη τῆς θήρας τῶν ὄρνεῶν: Ἀθην.1,25D ἐγμυμάζοντο δὲ πρὸς ὄρνεοθηρατικῆν.

ὄρνεοθυσία [ἡ] μτγν. κ. μον. ἡ θυσία ὄρνεῶν ἢ ἡ πρὸς ὄρνεοματῆσιν τελομένη θυσία: Πaus. Δαμ.160D, Μακάμ.1,1,258.

ὄρνεοκόμοιο [ὁ] μον. ὁ τρέφων, ὁ περιποιούμενος ὄρνεο, πτηνῶ: ΚΠανηγ.τ' Ἐκφρ.Κυνηγεσίου Annaire des Etudes Gr.δ.297.

ὄρνεοκράτης [ὁ] μον. ὁ οἰνοῖε βασιλεύων τῶν ὄρνεῶν: ΚΜανασσ.Χρον.2,778 ὄρνεοκράτην ὄρνην.

ὄρνεοκράτωρ-ορος [ὁ] μον. ὄρνεοκράτης βλ.λ.: ΚΜανασσ.Χρον.1,60 ὄρνεοκράτωρ ἀέτας.

ὄρνεομανητικός [ὁ] σχῶλ. ὁ διὰ τῶν ὄρνεῶν, μαντεύμενος, οἰωνοσκόπος: Σχῶλ. Ἀριστφ. Ὀρν.718.

ὄρνεομυγῆς-οός-ἡ μον. ὁ ἐκ μεζῆος ὄρνεοῦ καὶ ἀνθρώπου προελθὼν, ὁ ἔχων μορφήν ὄρνεοῦ καὶ ἀνθρώπου: Τζέτζ.Λυκόφρ.721.

ὄρνεομυγῆτος-ον μον. ὁ ὄρνεομυγῆς βλ.λ.: Τζέτζ.Λυκόφρ.592.

ὄρνεομορφος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὄφην, μορφήν ὄρνεοῦ: Πρῶκ.Τετράθ.281.

ὄρνεον [τὸ] κ. μον. κ. νεώτ., Δημ. ὄρνηο ὄρνης πτηνῶν, ποικίλ' Ἰλ.Ν.64 ὄς, ὄρμησι πεδίοιο διώκόμενος ὄρνεον ἄλλο, Κρατίν.108, Ἀριστφ. Ὀρν.291, Ξεν. Ἀν.δ.1,3 τὰ ὄρνεα ἐπιπίθεται τῷ ἀέτῳ, Πλάτ. Φαῖδρ.274C, Ἀριστ.Ζ1.756,16, Πλούτ. Ἠθ.680B τὰ τῶν ἄλλων ὄρνεων πτερά: || μον. κ. νεώτ. ὡς γενικὴ ὀνομασία παντός ἀγρίου ἀρκατικού πτηνοῦ, Δημ. ὄρνηο: 2) κτ. πληθ. τὰ ὄρνεα ἐν εἰδ. σημ. ἢ ἀγορᾷ ἐνθα πωλοῦνται πτηνῶ: Ἀριστφ. Ὀρν.13 ἢ δεῖναι νῶ δὲ ὄρνεα οὐκ τῶν ὄρνεῶν || Ἡσ. ὄρνεα ὄρνεοπῶλια καὶ πετεινὰ καὶ τόπος.

ὄρνεοπάτακτος-ον μτγν. ὁ ὕπὸ ὄρνεῶν παταχθεῖς, πληγῆς, σπαρταχθεῖς, φουεμβεῖς: Ἰω.Νηστ. 1896A ἢ αἶμα ἔφαγεν ἢ πικτόν ἢ θηριάκτων ἢ θηνησιαῶν ἢ ὄρνεοπάτακτος.

ὄρνεοπώλης (ὁ) σχόλ. ὁ πωλητὴς ὄρνέων, πτηνῶν· Σχόλ. Ἀριστῶφ. Ὀρν.14.

ὄρνεοπώλιον (τὸ) σχόλ. τόπος πωλήσεως ὄρνέων, ἀγορὰ πτηνῶν, πούλιον· Σχόλ. Ἀριστῶφ. Ὀρν.13, Ἦσ. ἐν λ. ὄρνεα.

ὄρνεοσκοπητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄρνεοσκοπίαν, ὄρνεοσκοπιεῖται, ἄ. ὄρνεοσκοπικός βλλ.· Νόνν. Ἰστ.Συναγ. 1,72, Εὐδοκ.Μ.41.

ὄρνεοσκοπία (ἡ) μτγν. ἡ διὰ τῶν ὄρνέων, τῶν πτηνῶν μαντεία, ὄρνεομαντεία. οἰωνοσκοπία, οἰωνομαντεία· Κύριλλ. Ἱεροσολ.38.

ὄρνεοσκοπικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄρνεοσκοπίαν βλλ., ἄ. ὄρνεοσκοπητικός· Ἀν. Ὁμ.4,240, Γαλ.Φιλ. Ἰστ.105D.

ὄρνεοσκοπία (ἡ) νεώτ. τὸ ἔργον τοῦ ὄρνεοσκοποῦ βλλ.

ὄρνεοσκόπος (ὁ) μτγν. κ. σχόλ. ὁ ἐκ τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν ἢ ἐκ τῆς φωνῆς αὐτῶν μαντεύμενος, ὁ ἐνεργῶν ὄρνεοσκοπίαν, ἄ. ὄρνεοσκόπος· Βέττ. Βόλ.4,14, Σχόλ. Ἰλ.Α 69, Παυσ.Δραμ.157 D.

ὄρνεοσκοπῶ-έω μτγν. ἐνεργῶν ὄρνεοσκοπίαν βλλ., μαντεύομαι ἐκ τῆς πτήσεως ἢ τῶν φωνῶν τῶν ὄρνέων· Ἡρωδίων.465P, Δοσιθ.430K.

ὄρνεοσφῆιον (τὸ) μον. κ. νεώτ. κ. ὄρνεοσφικόν συγγραφή πραγματισμένη περὶ τοῦ ἀρμολοῦ τρόπου τῆς περιποίησεως τῶν πτηνῶν, πρὸλ. Ἱερακοσφῆιον· Δουκκαί.

ὄρνεοσφῆος (ὁ) μτγν. ὁ τρέφων καὶ περιποιούμενος πτηνά· Κατ. Ἀστρλ.Κ ἰ,166, Πλάτ.

ὄρνεοσφῆρια (ἡ) πτην. ὄρνεοσφῆια, Νάστ.1106D.

ὄρνεοσφοίτος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ ὄρνέων, πτηνῶν συγκαζόμενος· Σάτυρ. Ἐπιγρ.ΑΠ 10,11.

ὄρνεώδης-ους-ες μτγν. ὁ ἐν εἶδει ὄρνέου, πτηνοῦ, δδ. ἐν μτφ. σημ. ἐπὶ ἀσάτου καὶ εὐαφρόνου ἀνδρώπου· Πλούτ. Ἠ8.44C.

ὄρνεώτης (ὁ) μτγν. ὁ κυνηγὸς πτηνῶν, ὄρνεοθητής, ὄρνεοθηρᾶς· Πολυδ.7,198.

ὄρνεα (ἡ) δημ. κ. ὄρνεις (ὁ) ὁ ἔρνεος βλλ.

ὄρνεα (ἡ) δημ. ὄρνεις, ἀλεκτρυκί, κόττα.

ὄρνεογαρρυτής (ὁ) σχόλ. ὁ ὄρνεοθηρᾶς βλλ.· Σχόλ. Ἀριστῶφ. Νεωφ.731.

ὄρνεογαρεῖο (τὸ) δημ. ὄρνεων, κοττίται, κουμάται.

ὄρνεογάριον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ ὄρνις βλλ., μικρὸν πτηνόν, ὄρνειον· Ἀναξανδρ.41,63, Νικόστρ.Κωμ.2, Ἀριστλ.Θαυμ.841b,18.

ὄρνεογαρχός (ὁ) ἄρχων, ὁ οἰνεὶ βασιλεὺς τῶν ὄρνιθων, τῶν πτηνῶν· Ἀριστῶφ. Ὀρν.1215 οὐδὲ σύμβολον ἐπέβαλεν ὄρνεογαρχὸς οὐδεὶς σοί.

ὄρνεοθάς (ὁ) πᾶν. ὄρνεοπώλης.

ὄρνεοθαία (ἡ) (ὄρνεοθεῖομαι) μτγν. ἡ πρὸς μαντεῖαν ἐπισκόπησιν, παρατήρησιν τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν ἢ τῆς φωνῆς αὐτῶν, οἰωνοσκοπία· Πολυδ. 6,26,4 παραγίνονται δὲ πάντες αἱ καταγραφέντες, ὡς ἂν μηδεμίαν ἄλλην συγχωρημένην προσφῆσας τοῖς ἐξορκισθεῖσι πλὴν ὄρνεοθαίας· 2) ἡ ὄρνεοθητικὴ βλλ., ἡ τέχνη τοῦ συλλαμβάνειν τὰ πτηνά· Πολυδ.7,139.

ὄρνεοθαῖον (τὸ) μτγν. τόπος συγκαζόμενος ὑπὸ πτηνῶν· Φρύν.Σοφ.Παρ.94B (AB 54,26) ἐὸρνεοθαία· οἱ τόποι ἐνθα οἱ ὄρνεοθεῖ εἰσιν ἡ θήραι.

ὄρνεοθητός-α-ον κ. -ος-ον κ. ὄρνεοθος (πᾶν), ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὄρνεοθα, εἰς πτηνόν· Ἀριστῶφ.ἀπ.405 ὄρνεοθος οἰκτικός (ὁ κλωδὸς πτηνοῦ), αὐτ.Βάτρ.510 ἐπεὶ τοῖ καὶ κρέα ἀνέδρασαν ὄρνεοθαία, αὐτ.Νεωφ.399, Ξεν.Ἀνα.4,53f. || ὁ ἐκ τῆς ὄρνεοθος προερχόμενος· Ἠγησ.15 ὄρνεοθεος ζωμός κοττόσουπαί, Πάπ. φᾶ ὄρνεοθα· 2) τὸ οὐδ. κτ. πλὴθ. ὄρνεοθαία (ἐνν. κρέα ὡς οὐα· τὸ κρέας τῆς ὄρνεοθος, τοῦ πούλιου· Ἀριστῶφ. Ὀρν. 1590 καὶ μὴν τὰ γ' ὄρνεοθαία λιπαρᾶ εἶναι πρέπει.

ὄρνεοθητής (ὁ) ὁ κυνηγὸν διὰ δικτύων, παγίδων

πτηνά, πούλα· Ἀριστῶφ. Ὀρν.526 κᾶν τοῖς ἱεροῖς πᾶς τις ἐπ' ἡμῖν ὄρνεοθητὴς ἴσται βρόχαυς.

ὄρνεοθητικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄρνεοθηρίαν, εἰς τὸ κυνηγεῖν τῶν πτηνῶν· δδ. ὄρνεοθητικὴ (τέχνη) ὡς οὐα. ἡ τέχνη τοῦ θηρεύειν, τοῦ συλλαμβάνειν τοὺς ὄρνεοθα, τὰ πτηνά· Πλάτ.Σοφ.220, Πιορφ.Ἀποχ.1,53, Πολυδ.7,139.

ὄρνεοθαῦ (ὁρνίς) θηρεύω, συλλαμβάνω διὰ δικτύων, παγίδων, βρόχων ὄρνεοθα, πτηνά, πιδῶν πούλα· Ξεν.Ἐλλ.4,1,16' 2) τὸ μέσ. ὄρνεοθεύομαι ἐπισκοπεῖν, παρατηρῶ τῶν πτηνῶν ἢ τῆς φωνῆς τῶν ὄρνέων, τῶν πτηνῶν, ὄρνεομαντεῖαν, οἰωνοσκοπία· Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,13, Ἐκκατ. Ἀ863,14.

ὄρνεοθία (ἡ) μτγν. δηλητηρίασις διὰ κόπρου πτηνοῦ· Ἰππιατρ.89.

ὄρνεοθιάς σχόλ. μαντεύομαι παρατηρῶν τὴν πτήσιν ἢ τὰς φωνὰς τῶν πτηνῶν, οἰωνοσκοπία, ἄ. ὄρνεοθεύομαι· Σχόλ. Ἀριστῶφ.1677.

ὄρνεοθηακός-ή-όν ὁ εἰς τὰς ὄρνεοθα, τὰ πτηνά ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος· δδ. τὸ οὐδ. κτ. πλὴθ. ὄρνεοθηκὸς οὐα. Ἰστορία πρὸς εὐαγετισμένην περὶ τῶν πτηνῶν, ἀποδοθημένη δὲ εἰς Διον.Περ.

ὄρνεοθία (ὁ) κ. μον. συνηθ. κτ. πλὴθ. ὄρνεοθαί (ἀνεμοί) αἱ μετὰ τὸ ἐαρ πόντες βόρριοι ἀνεμοί, οἱ φέροντες τὰ ἀποδημητικὰ πῦλα πρὸς τὰ νοτιότερα μέρη· Ἰππ.Ἐπιδ.7,105, Δημόκριτ.14, Ἀριστλ. Μετ.362a,23, αὐτ.Κόσ.395a,4, Πάν. || κ. ἐπὶ θυ-ἑλλῶν· Ἀριστῶφ. Ἀχ.877 ὠσεραὶ χερῶν ἀρα ὄρνεοθίας εἰς τὴν ἀγορᾶν ἐλλήθουα· 2) ὁ ἐμπορευόμενος ὄρνεοθα, ἔμπορος πτηνῶν, πούλιῶν· Λιθόν.Υποθ.Δημ.334, Τζέτ.Χιλ.6,56.

ὄρνεοθηκός-ή-όν μτγν. ὁ τῶν ὄρνιθων, ὁ εἰς τὰ πτηνά ἀνήκων ἢ διδόμενος· Λουκ. Ὀνειρ.5.

ὄρνεοθιον (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὕποκορ. τοῦ ὄρνις μικρὸν πτηνόν· Ἠρ.2,77, Ἀριστῶφ. Ὀρν.223, Ἀριστλ.21 609a,16' || κ. νεώτ. μικρὰ ὄρνις κοττόπουλο· Κρατίτ.113, Στράτ.58 τὰ χοιρίδια τέθηκται καὶ τὰ μικρὰ ὄρνεοθια.

ὄρνεοθηροφόρος-ον ὁ καταδιωρόσκων ὄρνεοθα, ἐπὶ τῆς δλώσεως· Κυραν.52.

ὄρνεοθηροσκοπεῖν (τὸ) μτγν. τόπος ἐνθα βδσκοντα ὄρνεοθεῖ, ἴτοι πτηνά, πτηνοτροφεῖον, ὄρνεοθῶν· Βάτρ.RR 3,9,2.

ὄρνεοθγαλον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. εἰδὸς τὶ βολεδῶδες φυτόν· Διοσκ.2,144, Γαλ.19,739, Πλιν.Φι 21,102 || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν λειροειδῶν, δημ. ἀγριοσκικκία, μαυρομάματα.

ὄρνεοθγαλός-ους-ες μτγν. ὁ ἐκ γονίης πτηνοῦ γεννηθείς, ἄ. ὄρνεοθγονός· Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,37.

ὄρνεοθγαλῶμων-ονος-ον μτγν. ὁ τὰ περὶ ὄρνεοθων, τὰ περὶ πτηνῶν γηνώσκων· Αἰλ.Φι 16,2.

ὄρνεοθγονία (ἡ) μτγν. ἡ γένεσις τῶν ὄρνεοθων, τῶν πτηνῶν· δδ. τίτλος συγγράμματος μνημονευσμένου παρὰ Φιλόχ.207, Ἀντωνίμ.Λι6,3.

ὄρνεοθγονός-ον ποι. ὁ ἐκ γονίης ὄρνεοθ, ἐκ γονίης σπορῆς πτηνοῦ γεννηθείς, ἐπὶ τῆς Ἐλένης ὡς οὐσης θυγατρὸς τῆς Αἰθῶας καὶ τοῦ κούκου (τοῦ Διῶα)· Εἰρ. Ὀρ.1385.

ὄρνεοθγαλός-ους-ες μτγν. ὁ ἐν εἶδει ὄρνεοθ, ὁ ομοιάων πρὸς πτηνόν· Ἀδομ.1,4.

ὄρνεοθηρᾶς (ὁ) κ. νεώτ. ὁ θηρεύων καὶ συλλαμβάνων ὄρνεοθα, πτηνά· Ἀριστῶφ. Ὀρν.62 οἶμοι τάλαι, ὄρνεοθηρᾶ ταυτωί, Ἀριστλ.21 609a,15, Πλούτ. Ἠ9,800A, Δίλων Χρ.7216, Πάν.

ὄρνεοθηροκατής (ἡ) σχόλ. ὁ θηρεύων ὄρνεοθα, κυνηγὸς πούλιῶν· Σχόλ. Ἀριστῶφ. Ὀρν.526.

ὄρνεοθηροπρία (ἡ) μτγν. ἡ θήρα ὄρνεοθων, κυνηγῶν πτηνῶν· Εὐτέκι.Παράφρ. Ὀπν.2.

ὄρνεοθηρῶ-έω μτγν. θηρεύω ὄρνεοθα, κυνηγῶ πτηνά, πούλα· Τελεχ.26 13,9ρ. ὄρνεοθηρᾶν.

ὄρνεοκαπήλος (ὁ) κᾶπηλος, ἔμπορος ὄρνιθων, ὁ ἐμπορευόμενος πτηνά, ὄρνεοπώλης· Κριτ.1,70D.

ὀρθοκλέπτης (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ κλέπτων ὀρθως, κλεφτοκτατής: Ἡρόδ. Τατρ. 6, 102.

ὀρθοκλόσος EM 632, 18 ἐκόπ τοῦ κοῖνι τὸ συνειναι γίνεται ὀρθοκλόσος βλ.λ.: εἶτα ὀρθοκλόσος.

ὀρθοκλόσος (ὁ) νεώτ. ὁ ὀρθοκλέπτης βλ.λ.

ὀρθοκομῆται (οἱ) μσν. κ. νεώτ. τόπος ἐνθα τρέφονται, διατηροῦνται πτηνά: Σουῖδ.² || νεώτ. ἐν εἰδ. πως σημ. τόπος ἐνθα ἐπιστημονικῶς ἐκτρέφονται ὀρθως καὶ γέν. πτηνά, πουλερικά.

ὀρθοκομία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ὀρθοκομῶν βλ.λ., ἡ κατ' ἐπιστημονικὴν μέθοδον μέριμνα διὰ τὴν ἀνατροφήν, τὴν περιποίησιν ὀρθῶν.

ὀρθοκομικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀρθοκομίαν βλ.λ.: ὀρθοκομικός σταθμός, - ὀρθοκομικαὶ μέθοδοι.

ὀρθοκόμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνατρέφων ὀρθως: Προκ. Βανδ. 1, 2 || ὀρθοκόμοι τίλος κωμῶδίας τοῦ Ἀναξίλα· 2) νεώτ. εἰδικῶτ. ὀρθοκομίας (ὁ) ὡς οὐα. ὁ ἐπιστημονικῶς ἐκτρέφων ὀρθως καὶ γενικῶς πουλερικά.

ὀρθοκόσος-ον ἰδρις, κοῖνι || διὰ τῶν ὀρθῶν τὰ σηματοῦνα ζῶν, ὀρθοκοσικός πρβλ. ὀρθοκόσος EM 632, 18.

ὀρθοκρίτης (ὁ) γλωσσ. ὁ ἐρμηνεύων τὰς πτήσεις ἢ τὰς κρουαῖς τῶν ὀρθῶν, τῶν πτηνῶν.

ὀρθολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ζωολογίας πραγματευόμενος περὶ πτηνῶν.

ὀρθολογικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀρθολογίαν βλ.λ. || ἐπίρρ.-ὡς.

ὀρθολόγος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ περὶ πτηνῶν πραγματευόμενος: Πλουτ. Ἠ8, 406 C 2) νεώτ.

ὀρθολόγος (ὁ) ὡς οὐα. ἐπιστήμων περὶ τὰ πτηνά, τὰ πουλερικά ἀσχολούμενος: πρβλ. ὀρθολογία.

ὀρθολόχος-ον (λογω-ῶν), ὄαρ. ὀρθολόχος ὁ συλλαβιστῶν ὀρθως, πτηνά: Πινδ. 1, 48, Πλουτ. Ἠ8, 473 A.

ὀρθομανής-οὗς-εἶς μτγ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὰ πτηνά: Χρυσ. Στωικ. 3, 130, 167.

ὀρθομανταία (ἡ) μτγ. ἡ διὰ τῆς παρατήρησεως τῶν ὀρθῶν, τῶν πτηνῶν, μαντεία, οἰωνοσκοπία: Πρόκλ. Ἡσιόδ. Ἐργ. 824.

ὀρθομαντις-ευς (ὁ) ἦσα. ὁ διὰ τῶν ὀρθῶν μαντευόμενος: πρβλ. ὀρνεομαντις.

ὀρθομανῶ-ἔω καθ' ὑπερβολὴν, οἰωνεῖ ἐμμανῶς τὰς ὀρθως, τὰ πτηνά ἀγαπῶ: Ἀριστφ. Ὀρν. 1284 ὀρθομανῶν δ' οὕτω περιφανῶς ὥστε καὶ πολλοὶσι ὀρθῶν ὀνόματ' ἦν κείμενα, αὐτ. 1344.

ὀρθομορφος-ον μτγ. ὁ ἔχων τὴν μορφήν πτηνοῦ: Δημήτρ. 1, 336.

ὀρθομυμία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων τῆς οἰκονε. τῶν Ἰησοδοκιδῶν.

ὀρθομυμλος-ο-ο δημ. ὁ οἰωνεῖ ἔχων νοθεὶ ὀρθῶν, δδ. ἄνου, βλάξ, συνών. πετεινομυλος.

ὀρθονομῆται (οἱ) δημ. τῶν ὀρθοκομῶν ἐν Σουῖδ.

ὀρθοπαζάρο (οἱ) δημ. ἀγορὰ ἐνθα πωλοῦνται ὀρθως, κόττες καὶ γενικῶς πτηνά.

ὀρθοπαζαίς-αἰδός (ὁ, ἡ) μτγ. ὁ ἐξ ὀρθως γεννηθείς, τέκνον πτηνοῦ, δδ. ὄμοιος πρὸς πτηνῶν, ὡς ἐπίθετον Σειρήνος: Λυκόφω. 731.

ὀρθοπέδη (ἡ) μτγ. γαγίς πρὸς σύλληψιν ὀρθῶν, ἴτοι ποιῦνται: Παῦλ. Σιλ. ΑΠ 9, 396.

ὀρθοπούς-οδός (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος χερσποῦν οὐτῶν.

ὀρθοπούλι(λ)ο (οἱ) δημ. ἐν χρ. ἀδιαφόρωσ φασ. γένους, μικρὰ ὄρως, κοττόπουλο.

ὀρθοπρόσπος-ον μτγ. ὁ ἔχων πρόσωπον, μορφήν ὀρθως, πτηνοῦ: Παρφ. Ἀποχ. 3, 16.

ὀρθοπωλεῖον (οἱ) μτγ. κ. νεώτ. τόπος, κατάστημα πωλήσεως ὀρθῶν: Πολυδ. 7, 198.

ὀρθοπέλης (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ πωλῶν ὀρθως, πτηνά, πουλερικά: Πολυδ. 7, 198.

ὀρθοδρυγγος (ὁ) νεώτ. γένος θηλαστικῶν ζῶων φωτόκων φερόντων ράμφος.

ὀρθοσκαλίδια (ἡ) δημ. τὸ πτηνὸν σκαλόπαξ.

ὀρθοσκαλίσματα (οἱ) δημ. τὰ σκαλίσματα τῆς ὀρθως: ἐν χρ. μ. μτφ. ἐπὶ κακῆς, δυσαναγνώστου γραφῆς: τέτοια ὀρθοσκαλίσματα, ποῦ ἔγραψας, πῶς νὰ διαβαστοῦνε.

ὀρθοσκαπία (ἡ) μτγ. ἡ διὰ τῆς ἐπισκοπήσεως, τῆς παρατήρησεως τῶν πτηνῶν μαντεία, οἰωνοσκοπία: Φλέγ. 37 J.

ὀρθοσκόπος-ον ὁ δι' ἐπισκοπήσεως τῶν πτηνῶν, διὰ παρατήρησεως τῆς πτήσεως ὡς καὶ τῆς φωνῆς αὐτῶν μαντευόμενος: Θεοφρ. Χαρ. 16, 11, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 60, Πολυδ. 7, 188· 2) θάκος ὀρθοσκόπον ἔδρα, ἐδῶλιον τοῦ οἰωνοσκόπου: Σοφ. Ἀντ. 999 ἐξ γὰρ παλαιὸν θάκος ὀρθοσκόπον.

ὀρθοσκοποῖα-ἴομαι μτγ. μαντεῖομαι παρατηρῶν τὰς πτήσεις ὡς καὶ τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν: Πλδ Λευτ. 19, 26.

ὀρθοτροφεῖον (οἶ) ἰδρις, τρέφω) μτγ. κ. νεώτ. ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐκτρέφονται ὀρθως, κατοικίδια πτηνά, ὀρθοκομῆται, ὀρθῶν: Βάρρ. 3, 5, 8.

ὀρθοτροφία (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ διατροφή καὶ ἀναπαγωγή ὀρθῶν καὶ ἄλλων κατοικίδιων πτηνῶν, ὁ ὀρθοκομία: Πλουτ. Περ. 13 εἰς τὴν Πυριλάμους ὀρθοτροφίας, ὅς ἑταίρος γυν Περικλέους αἰτίαν εἶχε ταύνας ὑμέναι ταῖς γυναιξιν || νεώτ. ζωοτεχν. κλάδος τῆς ζωοτεχνίας ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἐπιστημονικὴν διατροφήν τῶν ὀρθῶν πρὸς οἰκονομικὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ὦν, τοῦ κράτους καὶ τῶν περὶ αὐτῶν· 2) τὸ σύνολον τῆς παραγωγῆς τόπου ἢ χώρας πνός εἰς ὀρθως καὶ ἄλλα κατοικίδια πτηνά.

ὀρθοτρόφος-ον ἰδρις, τρέφω) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐκτρέφων, ὁ παράγων ὀρθως, ὁ περὶ τὴν ἐκτροφήν καὶ τὸν πάλαιλασιασμόν τῶν ὀρθῶν ἀσχολούμενος τὸ ἀρσ. ὀρθοτρόφος ὡς οὐα. ὁ πτηνοτρόφος: Διόδ. Σ 1, 74 οἱ τε ὀρθοτρόφοι καὶ οἱ χνθοσκαφοί, Κατ. Ἀστρ. Κ 84, 216.

ὀρθοτροφῆ-ἔω ἰδρις, τρέφω) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐκτρέφω, εἶμαι ὀρθοτρόφος: Γεωμ. 14, 7, 8.

ὀρθοτυφιλία (ἡ) δημ. ἡ νόσος νυκταλμπία βλ.λ.

ὀρθοτυφλότης-πος (ἡ) μτγ. ἡ νυκταλμπία, ἡ ὀρθοτυφιλία: Θεοδῶς. ἐν Ἡσα. Στεφ. ὁ δὲ νυκτάλμψ εἶδος ἐστὶ νοσήματος, τὸ παρὰ τοῖς ἀγοραίοις ὀρθοτυφλότης ὀνομαζόμενον.

ὀρθοτυφλωμα-ατος (οἱ) μτγ. ἡ ὀρθοτυφλότης βλ.λ.: Αγάθ. Γεωμ. 97.

ὀρθοτυφλωμα-ομοι (ἰδρις) μτγ. παθ. μεταβάλλομαι εἰς ὀρν, γίνομαι πτηνῶν, ποῦλι: Πιλόχ. 207 ὁπὸ Ἄρεως τὸν Κίκνον ὀρθοτυφλωμα εἰς ὄρν μεταμορφωθῆναι, Σχολ. Ἀριστφ. Ὀρν. 1310 τοῖς βουλομένοσι ὀρθοτυφλωμα, αὐτ. 35.

ὀρθοπαγός-ον ἰδρις, τρώγω) ὁ τρώγων ὀρθως, πτηνά: Ἀριστλ. Ζ1 62b, 14 ἴσφι δὲ καὶ ὀρθοπαγῶν, ὡπερ οἱ αἰλουροί.

ὀρθοφαλία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀγάπη πρὸς τὰς ὀρθως καὶ γενικῶς τὰ πτηνά· 2) ἡ κατάστασις ἀνθρώπων, ὧν ἡ ἐπικοινωνία γίνεται διὰ πτηνῶν.

ὀρθοφιλίας-ον νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὰς ὀρθως καὶ γενικῶς τὰ πτηνά· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔκεινο οὐ ἡ ἐπικοινωνία γίνεται διὰ μικρῶν πτηνῶν.

ὀρθοφιλῆς-οὗς-εἶς (ἰδρις, φιλῶ) μτγ. ὁ ὄμοιος κατὰ τὴν φύσιν, τὸ σχῆμα πρὸς ὀρθως, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα, τὸ εἶδος ὀρθως: Ἀθην. 11, 491 D εἶπε Βούλειαι τις ὀρθοφιλῆς κώρας εἶτ' αὐ καὶ ἀνθρωποειδῆς, Σχολ. Λυκόφω. 731.

ὀρθοφονητή(ν)οπερδίκονορτης (ὁ) μσν. ὁ ἰπράσκος, ὁ πωλῶν ὀρθως, χήνας, νήσους καὶ πέριδας: Κ Ρόδ. ποιήμ. Μετφ. Ας. Γρ. 2, 624.

ὀρθοφῆνης-οὗς-εἶς (ἰδρις) ὀρθοφῆνης βλ.λ.: Ἀριστλ. ΖΜ 659b, 27 ῥύγχος ὀρθοφῆνης, αὐτ. Ζ1 564b,

20 τὰ μὲν γὰρ φωτοκοκύνω δικράδας ἔχει καὶ κάτω, τὰ δὲ σελάχη δρινωιδεατέρας (ιστέρας), Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν.1295 δρινωιδὴς τῆς κεφαλῆς.
δρινωῖν-ώνος (ἴ) Ἐπιγρ., πάλ. κ. νεώτ., δημ.-ώνας, τὸ κατάλυμα, ὁ οἰκίσκος τῶν δρινωῖν, ὀρθοτροφεῖον, κοτέται, κομμάτι, δρινωειοῖ: Ἐπιγρ. Βάρρ.3,31, Πάλ. || νεώτ. κ. ἐπέκτ. ὁ περικλείων τὸν κυρίως δρινωῖνα, περιεφραγμένος χώρος, ἐν ᾧ διατίθενται καὶ βόσκαυσι αἱ ὀρνίθες.
δρινωί-ιχος (ἴ) πάλ. κ. Φώτ. Ιων. κ. δωρ. ἀπὶ ὄρνις βλλ.: Φώτ. «ὄρνις Ἀττικοί ἴωνες δὲ δρινωί... καὶ Δωριεῖς δρινωί».

δρινω (ἴ) μον. δημ. τὸ δρινωον, ἀρπακτικόν, σαρκοφάγον πτηνὸν κ. ἴδ. ὁ γῆφ. καὶ ὁ ψυλάτος: Ἐρωτ.τρ.2,1382 στὰ λαγκαδία... τ' ἄγρια... ὀπού 'ναί μέσα τὰ βερὰ καὶ δρινω κατοικημένα, αὐτ.1388, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 76,17 σάν δρινω σιαγμένο πετάει φηλά στὰ οὐράνια πλατῆ || νεώτ. ἐπι πρσσ., εὐλόγησ, βλάξ, ἡλιθίος, κεκνήως, χαλός.
δρινω-ον μτγν. ποι. ἀπὶ ὀρνίθιος βλλ.: Παλλ. ΑΠ 9,377 9 δρινω καὶ μόσγια.

δρινωός (ἴ) δημ. ὁ ἐρινωός βλλ.η, ἄ. ὀρνιά: Ἐφταλ. Ὀδ.Μ 103 μεγάλος εἶναι ὀρνιός ἐκεῖ, μυθόφυλλος.

δρινω-ἴθος (ἴ) ἡ. κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ὀρνιδα, αἴτ. ἐν. ὀρνιθα κ. ὀρνιν, πληθ. ὄνομαστ. δρινωίθες, αἴτ. ὀρνιθα κ. δρινωίς ἡ δρινωί, ὄμ. ὄνομαστ. ἐν. ὀρνιέ (Πάλ.η), γενικ. δρινωίχς (Πινδ.1516,53), αἴτ. δρινωίχα (Πινδ.Ο 288), πληθ. ὄνομαστ. δρινωίχες (Βακχ.5,22), γενικ. δρινωίχων (Ἀλκμ.67), δοτ. δρινωίχι (Πινδ.Π 5,112), δρινωίχσαι (Πινδ.Π 4,190) ἰέν τσις τρισυλλάβοις πτώσειν πάντοτε τ. π. Ὀμ. δρινωίς (Ἰλ.1323), ἄλλα κ. δρινωίς (αὐτ.Ω 219), π. μτγν. ἐπ. δρινωίς κ. δρινωίς, ὄμ. κ. π. τραγ. (π. Ἀριστοφ. πάντοτε δρινωί), γεν. πᾶν πτηνὸν εἶπε. ἄγριον καὶ ἀρπακτικόν, εἶπε ἤμερον καὶ κατοικημένον: Ἰλ.Μ 59 δρινωῖν εὐκίστες ἀγλυπίστοι, Ὄδ.Ε 51 Ἰδρω δρινωί βοικώς, Σοφ.Α1,629 γόων ὀρνιθος ἀπιδούς, αὐτ.ἀπ.323 ὄρνιθος νέρωδι, Εὐρ.Ι 1089 δρινωί... ἀλκυών, αὐτ.Εκ.19 κύνων μορφώματ' ὀρνιθος λαδών, Ξεν.ΚΠ 1,6,39 ἐπὶ... τὰς ὀρνιθας... ἐπορεύου, Πλάτ.Θεαίτ.197C εἰ τῆς ὀρνιθας ἀγρίας, περιστεράς ἢ τῆς ἄλλας, θηρούσας, Αἰθῆν.9,373Α κέξ, Ἡρωδιαν.ἴστ.8,5,9 εἴσαον κυσί τὴ καὶ ὀρνιθα βροσάν, Εὐστ.Πον.255,58 αἱ θηρατικαὶ δρινωίς.

δρινωός (ἴ) ὀλιγὸς, μαντικόν, προσφητικὸν πτηνὸν, ἐκ τῆς πτήσεως καὶ τῶν κραυγῶν τῶν ὀποῖου ἐμρανέυετο ὁ ολιγοσκόπος: Ἰλ.Θ 251 ὁ τ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν δρινωί, αὐτ.Ν 821 ἐπέπατο δαξίης δρινωί, Ὄδ.Υ 242 ἄριστερὸς ἤλυθεν δρινωί, Ἡσιοδ.Ἐργ.828 δρινωίθας κρύψων, Αἰσχ.Ἐπ.26 γρηστοπρίως δρινωίθας, Σοφ.ΟΤ 52, Εὐρ.Φοίν.839 χριστοπ' ὀρνίθων μαθών, αὐτ.ΙΑ 607, Πλάτ.Φαιδρ.244C ζήτησις τοῦ μέλλωνος διὰ τὸ δρινωῖν ποιοῦμένων, αὐτ.Φίλ.67Β, Θεοκρ.17,72 ἐκλαγε φωνῶ... αἰετός, αἰσιος δρινωί Πλοῦτ.Κάμ.32 ἀταν ἐπ' ὀρνιθα διαμαντευόμενοι καθέζονται, αὐτ.Ἠθ.405D ὀρνιθα μαντικὸς, Γαλ.12,314.

δρινωί (ἴ) μτγ. ἡ διὰ τῆς ἐρμηνείας τῆς πτήσεως ἢ τῆς κραυγῆς τῶν πτηνῶν λαμβανόμενη προφητεία, ὀλιγοσμία, ὀλιγοσκόπημα: Ἰλ.Κ 277 σὸκ ἴδων ὄρθαβομαι νύκτα δι' ὀρναφίη: ἄλλα κλάνεξαντος ἄκουσον χαίρει δὲ τῷ ὀρνίῳ Ὀδυσσεύς || γεν. σημειὸν ἐκ βεσῶ, πρόρρησις, ἀνευ ἀμέσου ἀναφορὰς εἰς πτηνᾶ: Ἰλ.Ω 219 μηδέ μοι αὐτῆ δρινωί ἐνὶ μεγάροισι κακῆς πέλει (κακοπούλι, Πινδ.Π 4,19 κείνος δρινωί ἐκτελευτάσαι μεγαλῶν πολίων ματρόπολιν θήραν γενέσθαι, Αἰσχ.ἀπ.95 δρινωί δ' οὐ ποῶν σε τῆ: ἐμῆς ὁδοῦ, Εὐρ.ΙΑ 988, Ἀριστοφ. Ὀρν.719, αὐτ.Πλ.63 δέχου τὸν ἀνδρα καὶ τὸν δρινωί τὸν βεσῶ: 4) π. Ἀττ. δρινωί (ἴ) συνθ. ὁ ἀλεκτριώων, ὁ ἀλεκτωρ, ὁ πετενός, ὁ κόκκορας: Σοφ.Ἠλιθ 18 φέ-

γρατ' ὀρνιθων σαφῆ, αὐτ.ἀπ.791 κοκκυβόδας δρινωί, Ἀριστοφ.Σφ.815 ἀπόρ τί τὸν δρινωί ὡς ἐμ' ἐξηγήκατες, Θεοκρ.24,64 δρινωίθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον δρινωῖν δεῖδων, Συνέσθ.Ἐπίοτ.4 (νυκτιότι... περὶ δευτέρων ὀρνιθων φθῶν || κ. νεωτέ. δρινωί (ἴ), δημ. δρινωί, τὸ θῆλυ τὸ ἀλεκτορικό, ἢ ἀλεκτορίς ἡ κόττα, ἡ ποῦλαδα: Αἰσχ.Εὐμ.806 ἐνοικίου δ' ὀρνιθος οὐ λέγω μάχη, Σοφ.ἀπ.477 θηλεῖα δρινωί, Ἀριστοφ. Ὀρν.102 πόστερον δρινωί ἢ ταῦς: Μέν.ἀπ.167, Θεοκρ.27,72 δρινωῖν φωνικολόφων τοισιδε κυδοίμοι, Μόσχ.3,49, Βάρρ.17,1 δρινωίθες οἰκίς, ΚΔ Μισθ.23,37 ὄν τρόπον ἐπισυνάγει δρινωί τὸ νοσίσθ ἐαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, αὐτ.Λουκ.13,34, Ἐπιγρ. ἀλεκτορα καὶ δρινωίθελεῖαν || νεώτ. Ἐρωτ. ἄλεκτορα δρινωιδιῶν φασισιωνιδῶν πτηνῶν || παροιμ.: Αἰσχ.Αγ.394 διώκει παῖς ποτανόων δρινωί, Εὐρ.Ἰππ.828 δρινωί γὰρ ὡς τις ἐκ χερῶν ἀφαντος εἶ, Ἀριστοφ.Σφ.508 οὐδ', ἀν ὀρνιθων γάλα ἀντι τοῦ βίου λαδῶμι, ἀν οὐ με νῦν ἀποστερεῖς (ἐπὶ σπασίον, βαμαιοσὺ ἐδέσματος ἢ ἐξόχου τόχης ἀνίστη, δημ. τὸ πωλοῦο τὸ γάλα), αὐτ. Ὀρν.1673, Μησίμ.9 τὸ λεγόμενον σπασίωτατον πόρρασι δρινωῖν γάλα καὶ φασισιανός ἀποτετιμμένος καλώς, Μέν.ἀπ.936, Ἄσκ. Μισθ.Συν.13 ἔκεις τὸ τῆς Ἀμαλθείος κέρας καὶ ἀμῆλεξι δρινωῖν γόλα: ἄλλα π. Ἀνοξ.22 δρινωίθας γάλα τὸ ἐν τοῖς φύσις λευκόν: 5) ὁ χίην, ἢ χίνα: Βάρρ.123, 6) κτ. πληθ. τὸ μέρος τῆς ἀγορῆς, ἐνθα ἐπιλωλοῦντο ὀρνιθες, ὀρνιθία: Δημ. 417 τὸν εἶς τὸς ὄρνιθος εἰσάτινα ἰτόν εἰσεργάζοντες εἰς τὴν ἀγορᾶν τῶν πτηνῶν: 7) ποί. Μοισαῖαν δρινωίθες πτηνᾶ τῶν Μοῦσῶν, δηλ. ὁ ποιητᾶ: Θεοκρ.7,47 Μοισαῖαν δρινωίθες, ὄσοι ποτὶ Χιον αἰσίδων ἀπὶ κοκκυβόθες ἐτάσια μοχθίζοντι: 8) ὀνομασία τῶν ἀστερισμῶν τοῦ Κύκλου: Εὐδοξ.π. Ἰππαρχ.1,2,16, Ἀρατ.275, Παρλ.Τετράδ.26.

δρινωί βερβαρισμός ἀπὶ ὀρνιθα: Ἀριστοφ. Ὀρν. 1679 καλῶν κάρουνα καὶ μεγάλα βασιλιὰ δρινωίτα παροδιδῶμι.

δρινωί, δρινωίς, αἴτ. κ. γενικ. ἐν. τοῦ ὄρνις βλλ.: Πινδ.Ο 288, αὐτ.516,53.

δρινωίχολος (ἴ) δωρ. τ. τοῦ δρινωίχολος βλλ.: Πινδ.1,48 μολοδάτ' ἄρατα τ' ὀρνιχολόχη κτ. ἐν δὲ πόντος τράγει.

δρινωίχ (ἴ) (λατ.) γλωσσα ἡ κόλλη.

δρινωίσκόπος-ον μτγν. ὁ δρινωίσκόπος: Μολάλλ. 11,254-5 (ἀπὶ τὸν ὀρνεοσκόπος).

δρινωί ἡ ὀρνύω ἐπ. ποί. ἐκ τοῦ πρώτου τ. μ. πρσσ. δρινωίς (Ἰλ.Ζ 363), δρινωίτε (Ἰδ.Κ 457) κ. ἀπαφρ. δρινωίμενη κ. δρινωίμεν, ἐκ τοῦ δευτέρου τ. ἐνεστ. δρινωί (Πινδ.Ο 13,12), γ' ἐν. κ. πληθ. παρ.τ. ὄρνυς (Ἰδ.Θ 100), ὄρνυον (Ἰλ.Μ 42), μέλλ. ὄρνω, ἀφρ. ὄρνω, ἰων. γ' ἐν. πρσσ. δρσασκε (Ἰλ.Ρ 423), ἀφρ. β' μτ. ἀναβλήθ. ὄρνωρε (Ἰδ.Δ 712) (ἄλλο τὸ ὄρνωρε κείται ἀπὶ τοῦ ὄρνωρε: Ἰλ.Ν 78, Ὄδ.Θ 539) τὸ μέσ. δρινωίμαι, ἐν χρ. π. Ὀμ. ἐν γ' ἐν. πρσσ. δρινωίται (Ἰλ.Ε 532), πρσσ. δρινωίθε (Ἰλ.Ε 102), μτχ. ὀρνύμενος (Ἰλ.Υ 158), παρ.τ. ὄρνυμι οὐ ἐν χρ. π. Ὀμ. τὸ γ' ἐν. κ. πληθ. πρσσ. ὄρνυθῶ (Πινδ.267), ὄρνυτον (Ἰδ.Γ 397), μέλλ. ὄρνωμαι, γ' ἐν. πρσσ. ὄρνωται (Ἰλ.Υ 140), ἀφρ. β' πρσσ. ὄρνωμι (Ἰλ.Μ 279), γ' ἐν. ὄρνωτο (Ἰλ.Ξ 397), κ. συμπόρευσι ἐν τῷ συνήρ. τ. ὄρνω, γ' πληθ. πρσσ. ἀνευ ἀσφάσεως δρινωίτο (Ἰδ.Γ 474) κ. ὄρνωτον (Ἰλ.Β 398), πρσσ. ὄρσω (Ἰλ.Ε 109) ἢ ὄρσωτο (Ἰλ.Γ 250), ἰων. συνήρ. ὄρρω (Ἰλ.Δ 264), ὄπωτ. ὄρρωται (Ἰδ.Π 98), ἀπαφρ. ὄρρωται (Ἰλ.Ω 474), μτχ. ὄρρωμενος (Αἰσχ.Ἐπ.87) κ. δρινωίτος (Ἰλ.Α 326), τῷ μέσ. ἀνήκει καὶ ὁ παρ.κ. ὄρρωει, ἐν χρ. π. Ὀμ. μ. ἐν γ' ἐν. πρσσ. ὄρρωρε, ὄπωτ. ὄρρωρε (Ἰλ.1 610), ὄπωτ. ὄρρωρεται (Ἰλ.Β 810) κ. ὄρρωρει (Ἰλ.Ξ 498), παθ. παρ.κ. ὄρρωρεται (ἴ) ὄρρωρε: Ὄδ.Τ 377, ὄπωτ. ὄρρωρεται (Ἰλ.Ν 271), γ'

πληθ. πρὸς ἀδρ. ὄρωνεν [Κόρινθ.ἐν Λυρ. Συμλ.Ι, 2], κυρ. κινῶ, ἐγείρω, διεγείρω, ἐξεγείρω, ἐξανίστημι, ἀναταράσσω, ξεσηκώνω, ἰδ. ἐπ. σωματικῆς κινήσεως, παραρτήρια τινὰ εἰς τὴν, παραρτήρ, παραρτήριον, προτρέψω. ἔμπροσθ. ἴλ.Ε 629 ἄλληλόθεμον . . ὄρωνεν ἐπ' ἀντιθέω Ζαρηθῶνι, αὐτ.Υ 79 Αἰνεῖαν . . ὄρωνεν . . ἄντια Πηλεΐωνος, Ἡσίοδ.Θ 523 οἱ ἐπ' αἰετῶν ὄρωε, Πινδ.Π 2,29 ἀλλὰ νιν ὄρωε εἰς ἀνάταν . . ὄρωνεν ὄμ. κ. μτ. ἀπαρφ. ἴλ.Ν 794 Ζεὺς ὄρωε μάγασθαι, Ὁδ.Ω 222 τὴν . . ῥέξαι θεὸς ὄρωρον ἔργον, Πινδ.Ο 13,12 τόλμα . . μοι . . γλώσσασαν ὄρωνυι λέγειν, Σοφ.Αντ.1060 ὄρωσις με τὰκίνητα διὰ φρενῶν φράσασ' ἥ τὸ μέσ. μτ. παρκα. ὄρωρα θέτω ἔμαυτον εἰς κινήσιν, κινουῖμαι, ἐγείρομαι ἴλ.Ι 610 εἰς δ' κε . . μοι φίλα γούνατ' ὄρωρ' ἰφ' ὄσον τὰ γούνατ' μου κινουῖτοί, Ὁδ.Σ 133' ἥ ὄμ. τὸ μέσ. ἐν χρ. π. Ὁμ. ἐν προστ. ὄρωσο ἐγείρω, απεσοῦν, σήκω, ἔμπροσθ ἰφ' ὄς τὰ ἄγε κ. ἴθι ἐπὶ παρακλεισέως ἴλ.Γ 250 ὄρωσο Λαομεδοντιάδῃ, καλέσωσιν ἄριστοι Τρώων, αὐτ.Ο 88 ὄρωσο, Ὁφει, καλέει Ζεὺς, αὐτ.Δ 264 ὄρωσο πολεμῶνδε' ἥ τὸ μέσ. ἐν ἐχθρικῇ σμῆ. ἐπιήπιτ'ω κατὰ τινος δρωῶ μανιώδως, ἐφορμῶ ἴλ.Ε 590 Ἐκτωρ . . ὄρωτο . . ἐπ' αὐτοῦς, αὐτ. Φ 248 ὄρωτο δ' ἐπ' αὐτῶ, Ὁφ.Ε 17 ὄρωτο χαλκῷ Τυδεΐδῃ, Αἰσχ.Ἐπτ.89 ὄρωται λαός . . ἐπὶ πτόλι, Σοφ.ΟΚ 1320 ἔκτος δέ . . Ἀρκὰς δρωται' 2] συντελῶ εἰς τὸ νὰ ἐγερθῆ τὴν, κίμων νὰ σηκωθῆ, ἐγείρω, ἀνίστημι, σηκώνω Ὁδ.Ψ 348 ἀπ' Ὁκεανοῦ . . ἠριγένειαν ὄρωσεν, αὐτ.Η 169 χειρὸς ἐλῶν Ὁδυσσεῖα . . ὄρωσεν ἀπ' ἑοχαροφίην ὄμ. τὸ μέσ. ἐγείρομαι κ. ἰδῶς ἐκ τῆς κλίσης, σηκώνομαι ἄπ' τὸ κρεβάτι ἴλ.Α 645 ἀπὸ θρόνου ὄρωτο φαινεῖο, αὐτ.Ε 13 ἀπὸ χθόνος ὄρωτο ἰσηκῶντο ἀπὸ . . , αὐτ.Α 2 Ἥως δ' ἐκ λέχων . . ὄρωυθ', Ὁδ.Β 2 ὄρωυτ' ἀρ' ἐξ εὐρηφίην ὄμ. κ. ἀπάλ. ἴλ.Ε 629 ὄρωσο ἴδ' ὄν' ἀθανάτοιο μέγας πολεμίζετ' Ὀλυμπος ὄρονυμνοιο ἄνακτος' κ. μτ. ἀπαρφ. ἐγείρομαι ἴνα πρόξως τὴν, ἐτοιμάζομαι πρὸς τὴν, ἀρχίζω νὰ πράττω τὴν ἴλ.Ν 62 ὄρωτο πέτασθαι, αὐτ. Μ 229 ὄρωτο . . Ζεὺς νυφίμεν ἴρριχε νὰ . . , Ὁδ. Β 397 οἱ δ' εὐδὲν ὄρωντο ἰσηκῶδῃσαν νὰ πάνε γὰ ἴθου, αὐτ.Η 14 ὄρωτο . . ἴμεν κ. ἀνευ ἀπαρφ. ἴλ.Ε 539 ὄρωρε θεῖος ἀοιδὸς [ἴρριχε νὰ φάλλῃ] ὄμ. μτ. μτχ. ἴλ.Ν 342 ὄρωσο κέων ἰσάκω νὰ κοιμηθῆς, κτ. σχολ. ἐδιεγέρθη κοιμηθισόμενος], Ἀριστ.Βάτρ.1529 εὐδοῖαν ἀγαθὴν ἀπίδον ποιτῆ ἐς φάος ὄρονυμνέω ὄστε ἰένω ἐγείρεται ἴνα ἀπέλθῃ' ἥ] ἐξεγείρω ἐξ ὕπνου, ἐξυπνώ τινά ἴλ.Κ 518 ὄρωσεν . . Ἰπποκῶνται' ἥ ὄμ. ἐπὶ ζῶων, διεγείρω, ἐξεγείρω, ἐξανίστημι, διώκω ἴλ.Χ 190 ὄς δ' ὄτε νεβρόν ὄρωσαι κῶων . . ὄρωσαι ἐξ εὐνῆς, Ὁδ.Ι 154 ὄρωσαν δὲ νύμφαι, . . αἰγας ὄρωσάφους' πρὸλ. δημ. σηκώνω λαγὼ, πνεκτάσθ' 3] συνήθ. ἐν χρ. ἐπὶ ἀφύχων καὶ φυσικῶν φαινόμενων, ἐγείρω, κινῶ, ἀνακινῶ, ἐγείρω, ἐπιφέρω ἴλ.Α 10 νοῦσον ἀνά στρατῶν ὄρωσε, αὐτ.Ξ 254 ὄρωσα' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντου ἀπάς, αὐτ.Φ 335 χαλεπὴν ὄρωσασα θύελλα, Ὁδ.Α 407 ὄρωσαι . . ἀνίμων . . ἀσπίνην, Αἰσχ.Πέρας.496 θεὸς χειμῶν' ὄρωρον ὄρωσε, Ἐδρ.Ἐκ.201 οἶαν . . σοι λῶδων ἐχθίσταν ὄρωσαν τ' ὄρωσεν τὴν δαίμων [Βερναρδ.Γρηγ. ὄταν συμφορῶν ἐπλήγην ἰεληνεγέ σοι ἐχθίστην ἄμα καὶ ἀρρητὸν δαίμων τῆς] κ. μέσ. ἐγείρομαι, σηκώνομαι ἴλ.Ο 135 φάδξ ὄρωτο, αὐτ.Ρ 738 πῦρ . . ὄρωμεν ἐξαιφνης, αὐτ.Ψ 214 ὄρωτο δέ κῶον ημῶν ἴθω λιγυρῆ, αὐτ.Γ 13 κνίσακτος ὄρωντο, Ὁδ.Ε 294 ὄρωρει δ' ὄσοσάνθεβεν νύξ' Σοφ.ΟΤ 177 κρείστον . . πυρὸς ὄρωμεν' ἥ] ὄμ. ἐπὶ ἀνθρωπίνων πράξεων. παθῶν κτ. ἴλ.Δ 16 πόλεμον . . καὶ φύλοκον ὄρωμεν, αὐτ.Α 53 ἐν δὲ κυδοιμῶν ὄρωσε κλον, αὐτ.Ψ 108 ὕφ' ἴμερον

ὄρωσε γόοιο, αὐτ.Θ 335 ἐν μένος ὄρωσεν, αὐτ.Ν 362 ἐν φόδον ὄρωσεν, Ὁδ.Γ 161 ἐριν ὄρωσε, αὐτ. Κ 457 ὄρωρον γόνον δρωται, Πινδ.Π 3,102 ὄρωσεν νυτρί καιόμενος ἐκ ἀθανάτων ὄμ. κ. μέσ. ἴλ.Ε 532 φευγοντῶν δ' ὄστ' ἄρ κλέος δρωται ὄστε τις ἀλλῆ, αὐτ.Ν 78 καὶ μοι μένος ὄρωσε, αὐτ.Ρ 384 ἔριδος μέγα νεικος ὄρωρειν, αὐτ.Κ 483 τῶν δὲ στόνος ὄρωυτ' αἰκίαι, αὐτ.Π 635 ὄρωτο δοῦσος, αὐτ.Α 572 δοῦρα . . ὄρωμενα πρῶσσω ἰδρωτα πετιῶνα πρὸς τὰ ἐμπροσθ, Ὁδ. Α 347 ὄρησιν οἱ νόος δρωται, αὐτ.Ξ 412. Ἡσίοδ. Θ 191 ἀφῶρε ἄπ' ἀθανάτου χροδὸς ὄρωντο ἰσφῶρος ἐσηματίζετο, ἐσηκῶντο ἀπὸ τοῦ ἀθανάτου δερματοσθ, ἴλ.Κ 71 ὡς λόγος ἐκ πατέρων ὄρωρειν, Πινδ.Ο 8,34 ὄρονυμῶν πολεμῶν 4] π. Ἀπολλ.Ρ τὸ δρωρε, ἐν χρ. σχεδὸν ὡς ἐστὶ ἴλ.Απολλ. Ρ 1,713 ὄμ. τὸ δρωρειν ἴν. αὐτ.2,473, αὐτ.3,457. ὄρονυφίην [ἴθ] κ. μων. ὕποκορ. τοῦ ὄρωνος βλ.λ., τὸ δρωθίον ἴλ.Θεοφρ.ἀπ.169, Διοσκ.2,54, Αἰλ.Ζ 4,41, Ὁρειβ.ἀπ.118, Πίν. ὄρονυφίην, Ἐξοστ.Που.120,76. ὄρο- πρῶτον συνθετικῶν λέξεων τινων ἐγώσων τὴν ἔνωσαν ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλοῦμενον ἀνήκει ἠ ἀναφέρεται εἰς δρος, βουδῶ, οἷον ὄροπεδίον, ὄρογυγασία, ὄρογυγασία. ὄρο- ἠ ὄρορο- πρῶτον συνθετικῶν λέξεων τινων ἐγώσων τὴν ἔνωσαν ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλοῦμενον ἀνήκει εἰς ὄρον, προέρχεται ἐξ ὄρου ἢ ἐνεργεῖται ἀπ' ὄρου, οἷον ὄροσσηλν, - ὄρογάλα, - ὄροθερραπεία. ὄρο- πρῶτον συνθετικῶν λέξεων τινων δηλοῦν τὸν ὄρον, τὸ ὄριον ἴδ. ὄροθεσία, ὄροθέτης, ὄροσσημον. ὄροσματοῦδης-ους-εἰς ἠ ὄροσματορηρ-ἀόν νεώτ. ἱατρ. ὁ συγγεμένος, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ δρωῦ ἐπιρροήχοντος καὶ αἰμοσφαίρια ἴδ. ὄροσματοῦδης δγκος ἠ ὕδως ἴδ. ὄροσματοῦδης βλ.λ., - ὄροσματοῦδης ἐξήδρωμα. ὄροσματοῦδης-ατος[ἴθ] νεώτ. ἱατρ. δγκος σχηματιζόμενος ὀπὸ τὸν τριχῶτον δερμα τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐμβρύου κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ τοκετοῦ ἐξ ὄροσματοῦδους ἐχθίσεως τοῦ ὑποδορίου κυτταρῶδους ἱατοῦ ὡς καὶ τῶν ὑποκειμένων χωρῶν, ἠ ὄροσματοῦδης ὕδως. ὄροσνιθρασις-εως[ἠ] νεώτ. ἱατρ. βιολογικῆ ἀντιθρασις ἐν τῷ ὄρω τῷ αἵματος πάσχοντος ἀτόμου πρὸς διάγνωσιν διαφορῶν νόσων ἴδ. ὄροσνιθρασις Vassermann ἱπρὸς διάγνωσιν τῆς σφυλιθρασις, - ὄροσνιθρασις Widal ἱπρὸς διάγνωσιν τοῦ κοιλιακοῦ τύφουσι. ὄροδάχνη[ἠ] ἠ ὄροδάχνη [ἴθ] κ. μων. κ. νεώτ. τὸ ποῦδος καὶ παρασιτικὸν ἴδ. τοῦ ὄροδου φυτὸν ἐπιβυμον τὸ εὐρωπαικόν ἴδ. ὄροδάχνη, βοτάνη τικ, οἱ δὲ τῆς ροῖας τοῦ καρποῦς, ἠς ἐνοιο κνιτώνος ἴλ.Θεοφρ.Φ 1,8,4, Γεωπ.2,43' 2] κ. νεώτ. τὸ ποῦδος καὶ παρασιτικὸν τῶν ἐλλοδοκαρπῶν φυτῶν ὄροδάχνη ἠ ἐπαλιετώτ, ὁ λυκος ἴδ. Διοσκ. 2,142, Γεωπ.2,42' ἠ νεώτ. βοταν. γένος ὄροδαγχιῶν φυτῶν, περιλαμβᾶνον πῶς παρασιτικῶς βλαστονόσας ἐπὶ τῶν ριζῶν ἄλλων φυτῶν. ὄροδάσιον[ἴθ] μτγν. τὸ φυτὸν ὄροδαξ βλ.λ. ἴδ. ΦΔιοσκ.3,140. ὄροδάβων ἴθ. κνεβρόων. ὄροδάκχος[ἴθ] μτγν. κτ. πληθ. ὄροδάκχοι σίδης ὁ καρπὸς τῆς ροῖας, τὸ ρόδι ἴδ. Νικ.Θηρ 869 σὺν καὶ ἀκανθοδόλος χαιτή νεαλεῖς τ' ὄροδακχοί ἴενθα ὁ σχολ. σημειοῖ ὅτι σημαίνει ἐπίσης ἐτούς ακνιτώνους ἀσκούσας. ὄροδαξ[ἠ] μτγν. ἠ ὄροδάσιον τὸ φυτὸν γλυκοσίδη βλ.λ. ἴδ. ΦΔιοσκ.3,140. ὄροδέθρον[ἴθ] μτγν. τὸ παρασιτικὸν φυτὸν ὑποκίωθ βλ.λ. ἴδ. ΦΔιοσκ.1,97. [ἴ]ρόδι[ἴθ] ὄμ. τὸ ἐπίσιον κνινοτροφικὸν φυτὸν ὄροδοξ βλ.λ.

όροβιατός-α-ον (όροβος) μτν. κ. μαν. ὁ ἔχων τὸ μέγεθος ὀρόβου βλλ. : Διοσκ.4,150, αὐτ.164, Ὁρειδ.ἀν.56, Ἀλεξ.Τραλλ.7,4, Γεωπ.5,34,1.

όροβιας ἡ-ον εἶδος ἐρεβίνθου βλλ. : Θεόφρ.Φ18,5,1 ὀροβίασι ὀ ἐρεβίνθοι, Γαλ.11,876, αὐτ.13,236, Ὁρειδ.Εὐνορ.2,1,359R. 2) εἶδος λιθάνου βλλ. : Πλν.Φ112,62, Διοσκ.1,68.

όροβίως ἀρχ.λεξ. τρέφω τινά δι' ὀρόβων ἥσα, κἀροβισμένον, κεχορτασμένον ἀπὸ τῶν ὀρόβων.

όρόβιος-η-ον (όροβος) μτν. κ. μαν. ὁ ἐξ ὀρόβου πεποιμένος, κατεσκευασμένος : Φιλ.Μηχ.Βελον.89,18, Διοσκ.2,108, Γαλ.14,162, αὐτ.186,6 ἀλεύρο ὀροβίου λεπτοτάτου, Ἀλεξ.Τραλλ.7,104, Θεοφάν.Νόνν.1,314. 2) νεώτ. ζῶωλ.τὸ θηλ. ὡς οὐσα, γένος λεπιοδωτέρων πυραλιδῶν ἐντόμων.

όρόβιον (τό) ὑποκορ. τὸ ὀρόβος βλλ. : Ἰνπ.Κρισμ.9 ἐν τῷ οὐρῷ ὕψιστατα οἶον ὀρόβιον πυρρὸν 2) ἄλευρον ἐξ ὀρόβων : Ἰνπ.Γυν.Ψύσ.24. 3) ἥσα. κρυσσοκόλλης εἶδος, ΑΒ286,24 ὀροβιοι, ἀσπίριοι εἶδος, ἀψ' οὐ ἰσως ὀροβία τὸ πρῶτον εἴνεται. 4) εἶδος καταποτίου χηνοῦ μέγεθος ὀρόβου : Διοσκ.Εἰδ.1,12.

όρόβιτις (ὸ) μτν. ὁ ὄμιος ἡ Ἰσμευγέθης πρὸς ὄροβον βλλ. : Διόδ.Σ.3,13 ὀροβίτην λιθον.

όρόβιτις-ιδος (ἡ) μτν. θηλ. τὸ ὀρόβιτις, εἶδος παρασκευασμένης χρυσοκόλλης : Πρ.Μ.Φ133,89.

όρόβλιν(γο)νάρι(ο) ἀδένες (αἱ) νεώτ. ἐξωκρινεῖς ἀδένες, ὧν τὸ ἔκκριμα εἶναι ὀρόβις ἄμα καὶ βλενώδες, οἷοι οἱ ἰονογνάθιοι.

όρόβλυκο (τό) δημ. τὸ ποῦδες φυτὸν ἀστράγαλος βλλ.11).

όροβοειδής-ους-ές (όροβος) μτν. κ. μαν. ὁ ὄμιος πρὸς ὄροβον βλλ.1) ἐπὶ καθήκηντων τινῶν τῶν οὐρῶν : Γαλ.7,950, Ἀκτουάρ.ἦα.ἐν ἸδελεξΨυα.2,23,24 ὀροβοειδεῖς ὑποστάσεις 2) ἡλ. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τὸν ὀρόβου βλλ.1) : Πάν. θωρακεῖον ὀροβοειδές.

όροβος (ὸ) κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ ἐπίσημον κτηνοτροφικὸν φυτὸν ὄροβος ὁ κοινός, τὸ ρόδι : Θεόφρ.Φ12,4,2, Διοσκ.2,108, Πάν. || νεώτ. βοταν. γένος ἑλλοβοκάρφου φυτῶν, οὗ τὰ σπέρματα χρησιμοποιοῦνται ὡς τροφή τῶν ἀσπίρων ἰδ. βῶαν 2) συνήθ. κτ. πλῆθ. ὁ καρπός, τὸ σπέρμα τῶν φυτῶν ὄροβος ὁ κοινός : Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰητρ.8, αὐτ.Διαγρ.21 κριθαί ἡ ὄροβιοι, αὐτ.Δι.2,45, Δημ.598 ἰστ' ὀρόβους θήνας ἄνιους, Ἀριστλ.Ζ1522b, 29 οἱ δ' ὄροβιοι [καὶ] ταῖς κυκλώσας οὐ συμπεφωρῆ, Διόδ.Σ.2,57 φέρουσι κερῶν. . . παρεμφερῆ τοῖς λευκοῖς ὄροβοῖς, Δίων Χρ.δ,62. 3) μαν. ἡ χάλαζα βλλ.3) : Εὐστ.ἦλ.853,55 εἴνονται δέ, φασί, ἐν σαρκὶ ὀστρέου καθὰ ἐν ἰσίοις κρέσταισι χάλαζαι . . . ἄς . . . ὀρόβους ἐν ἰδιώται φασί.

όροβωγαῶ-ῶ εἶδος ὀρόβου, τρώγων τρώγων ὄροβον : Ἰνπ.Επιδ.2,4,31=6,4,11).

όροβωφόρος-ον (όροβος, φέρω) ὁ φέρων, ὁ ἔχων ὀρόβους : Πάν. ὀροβωφόρος γη.

όροβωθής-ους-ες ὁ ἀ ὀροβοειδής ἡ ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ὀρόβου βλλ.1) : Θεόφρ.Φ18,2,3, αὐτ.3,9,5.

όρογάλα-ακτος (τό) νεώτ. . . τὸ ὑδαρές ὑπόλειμμα τοῦ γάλακτος μετὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀφαίρεσιν τοῦ βουτύρου καὶ τῆς τυρίνης || ὀρογάλα ἡλιοτροπιόχου θρεπτικὸν ὑπόστρωμα ἐν χρήσει πρὸς καλλιέργειαν τοῦ βακτηριδίου τοῦ τυφοῦ καὶ διακρίσιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν παρατυφικῶν.

όρογάνεια (ἡ) νεώτ. ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐσχηματίσθησαν τὸ ὄρο, ἄ. ὀρογάνεια.

όρογανής-ους-ές μτν. ὁ ἐξ ὄρου τινὸς γεννηθείς : Ἰαμβ.Νικ. Ἀριθμ.57 μονάξ ὀρογανής οὐσα.

όρογκαι (οἱ) μτν. ὄρη, κορυφαὶ βουνῶν, ἀκρόρειαι ἥσα, ἐπὶ ὄρων τὰ ὀγκώδη, ἃ καὶ ὀρόβους καλοῦσιν ἢ ὄρων λόφοις τινέξ δέ καὶ τὰ ἔργασμα ἔξλα, Φώτ. «ὀρόγκους» τοῦξ τῶν ὀρων ὄγκους : Νικ. Ἀλεξ.42 ἐν δ' ἀκοναίοις θηλείων ἀκόντων ἀνεβλάστησεν ὀρόγκοις ἰσθδλ. «μεταώροις τόποις», Διον.Περ.286 Ἐρκινίου δρυμοῖο παραβρώωντες ὀρόγκοις [εὐστ. εἴη τοῦ δρυος ἐξόγκουσι καὶ ἀνάστασις].

όρογλῦφ-ῶ μτν. κ. μαν. μετακινῶ τὰ ὄρια ἢ ἀλλοίω τὰ ἐπ' αὐτῶν σημεῖα : Ἀποστ.Διατ.1,1, 200 ὄπως ὀρογλῦφῆσας ἀναγκάσας τὸν χηνοτα τοῦ μηδένος ἀποδοῦσαι αὐτῷ, Εὐστ.ἦλ.767,57 οὐ μόνον ὑπολόγῃς διὰ τὸ ἥρημα ὀρογλῦφειν, ἀλλὰ καί. διὰ τὸ ὑπερηφανῶν, αὐτ.Πον.195, 50 τῶν θελόντων ὑποσπᾶσθαι τὰ τῶν πέλαις καὶ ὀρογλῦφειν κ. παθ. : αὐτ.83,20, αὐτ.133,54 βοᾷ ἐπιδικίας ἀφαιρέσει, ἄλλως ὅτι ὀρογλῦφεται τὸ κατ' αὐτὸν γήδιον.

όρογλωσία (ἡ) νεώτ. ἀντὶ ὀρογλωσίας βλλ.

όρογόνος-ον νεώτ. ἐπὶ ὄργων τὸ σῆμα, τας, ὁ παράγων, ὁ ἐκρίνων ὄρον : ὀρογόνος ὄμην-χιτων, ὀ-ορόγνοι ἀδένες - θύλακοι.

όρογραφία (ἡ) νεώτ. ἀντὶ ὀρογραφία βλλ.

όρογραφικός-ἡ-όν νεώτ. ἀντὶ ὀρογραφικός βλλ.

όρογυα (ἡ) γενικ. πλῆθ. ὀρογυῶν Ἰ'Επιγ.1, ἀντὶ ὄργυα βλλ. : Πινδ.Π4,228 ἂν Βακακίας δ' ὀ-οργύμιον σχίξῃ κῶτον γὰρ, Ἀριστ.ἀν.942.

όρογῶνιον (τό) παπ. ἀντὶ ὀρογῶνιον βλλ.

όροδαμνί-ιδος (ἡ) μτν. ὑποκορ. τοῦ ὀρόδαμνος βλλ., μικρὸς κλάδος κλαδίσκος, κλωνάριον : Θεόκρ.7,138 ποτὶ σκιαράς ὀροδαμνίον αἰθαλίμωνες τέττιγιες λαλαγευόντες.

όρόδαμνος (ὸ) κλών, κλάδος, βλάστημα, ἄ. ὀρμνος, ῥόδαμνος ἥσα. παραφωτός, κλάδος, ὀρηξῆ : Θεόφρ.Φ19,16,3, Καλλ.ἀν.139 Πεπέσιος ἀπύμομος, ἡς ὀρόδαμνον Ἀλύπτη κατέπηξ, Νικ. Ἐπρ.863, αὐτ. Ἀλεξ.603 ὑσώπου ὀροδάμνου, Λουκ.Ἐρωτ.31 ὤσπερ ἡ ἐν Ἀδωνῶν φηλός ἐκ τῶν ὀροδῶμων ἔραρον ἀνορήξασα φωνή.

όροδαμνίδες (ἡ)Νόσφρ.1)αἱ ἀρχ. λεξ. αἱ ἐπὶ τῶν ὄρων οἰκοδομῆ, κοινωμῆαι, αἱ Νύμφαι τῶν ὄρων ἥσα, ἐνύμφαι (καὶ) αἱ Μελίται ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ τῶν δεινῶν ἐπεὶ ἐπὶ κοῖται ὄνται ὁ δὲ ἀπὸ τῶν ὀροδῶμων, ὁ εἰσι κλάδοι.

όροδιαγναστική (ἡ) νεώτ. ἰατρ. θεραπευτικὴ μέθοδος, δι' ἣς ἐπιτυγχάνεται ἡ διάγνωσις διαφορῶν νόσων δι' ὀροσυνδράσεων βλλ.

όροδιος ἥσα, κφόδος ἱγραπ. ὀρωδίαι.

όροθεραπεπία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ὀροθεραπεπτικὴ μέθοδος θεραπεπίας λοιμωδῶν νόσων ἢ καὶ προφυλάξεως ἀπ' αὐτῶν διὰ τοῦ ὄρου τοῦ αἵματος ζῶων ἀνοσοποιηθέντων κατὰ τῶν νόσων τούτων, ὡς καὶ δι' εἰδικῶν τεχνιῶν ὄρων.

όροθεραπεπτικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀροθεραπεπία, ὁ τῆς ὀροθεραπεπίας : ὀροθεραπεπτικὴ μέθοδος 2) τὸ θηλ. ὀροθεραπεπτικὴ ὡς οὐσα, ἡ ὀροθεραπεπία.

όροθεπία (ἡ) μτν. κ. νεώτ. ἡ τῶν ὄρων θέσις, τὸ τίθεσθαι τὰ ὄρια, ὁ καθορισμὸς τῶν ὄρων καὶ εἰδικώτερον τῶν συνῶρων τῶν διαχωρίζοντων ὄρων τινά ἀπὸ τῶν περὶ αὐτῆν : Πάν. 2) κτ. πλῆθ. ὀροθεπία τὰ ὄρια, τὰ σύνορα : Κδ Πράξ.17,26 ὄρισας . . . τὰς ὀροθεπίας τῆς κατοικίας αὐτῶν || ὄμ. μτφ. : Βασ.1072Α ὑπερβαίνειν τὰς ὀροθεπίας.

όροθεπία (τό) μτν., μαν. κ. νεώτ., ἰδ. κτ. πλῆθ. τὸ θεθεπόμενον σύνορον, ὄροσημον, σῆμα ἥσα. ἄροθεπία τὸ χωρίζοντα τὴν γῆν : Γαλ.19,349 τῶν ἐν τοῖς χωρίοις ὀροθεπῶν, Σγδλ. Λυκάορ.1069 ὄμ. κ. κτ. ἐν. : Πέτρο.Πατριᾶ.433D τὸν Πύργον ἐκατέρωθεν πολιτείας ὀροθεπιον εἶναι.

όροθέτης (ὸ) γλωσσ. κ. μαν. ὁ ὀρίζων τὰ ὄρια, τὰ σύνορα χῶρας τινός, μτφ. π. Φώτ. Ἐπιστ.351,19, ψΧρυσ.10.979ξ φῦσες ὀροθέτις.

δροβάτης-ως (ή) ἰσροβητιώ νεώτ. ἡ δροβεία βλλ. τοποθέτης δροσίμω.
δροβητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δροβείαν : δροβητικὴ ἐπιτροπὴ || ὁ καθορίζων τὰ δροα, ὁ προσδιορίζων τὰ σύνορα περιοχῆς τινος : δροβητικὴ γραμμὴ ἢ χαρτάσσοια τὰ δροια δύο ὁρίων ἐπικρατειῶν.

δροβητώ-ω (δρος, ἰβημι) μτγν., μον. κ. νεώτ. ὅτιω τὰ δροια, προσδιορίζω τὰ σύνορα, τοποθετῶ δροσίμω : Ἀκὼλ.Πά.Δευτ.19,14, Ἀθανάσι.2,388, Ἐπιφάν.1,223 || μτφ. καθορίζω : Οἰκουμ.Ἀποκ.248,2 [ἐκδ.Κρ.] τοῦ συμφερόμενος ἐκάστω ὠροβητηκότῳ. 2) ρηματ. π. δροβήτης, δροβητήσις.

δρόβονα ἐπ. κ. ποι. κ. μον., ὁ ἐνεστ. δρόβονει ἀπαξ μ.π.᾿Ομ. [᾿Οβ Σ 407], ἄλλο κυρ. ἐν χρ. κτ. ἐπ. παρατ. γ' προσ. δρόβονε, ἀρ. α' ὠρόβονα [λυκοφρ.693], προστ. δρόβονον, ὄρνονι, κινῶ, ἐγείρω, διεγίρω, ἐξεγίρω, ἐρεθίζω, παρορμῶ, προτρέπω, παρακινῶ, συνήθ. ἐπι προσ. : Ἰλ.Ν35 Ἀργεῖους δὲ . . δρόβονε : κ. ἐπὶ ἀφύγων : Ἰλ.Φ 342 πάντας δ' ὄρδονον ἐναύλους, ᾿Οδ.Ε 292 πᾶσι δ' ὄρδονον ἐλλάας, Λυκοφρ.693 οἱ μῶλον ὠρόβονον ἐκγόνοισ Κρόνον, Δίων.Χρ.64,11 πᾶσας δροβοναί τὰς ἀλλάας . . κ. παθ. : Αἰσχ.Πρ.200 στάσις τ' ἐν ἀλλάλοισιν ὠροβόνετο, Νικ.Χων.Μαν.Κομμ.2,65D ὡς ἀχάνειε ἀμύοιτιδες καὶ σύτερες . . ὠροβόνοντο' || μτ. ἀπαφρ. παρακινῶ τὰ πρὸς τὴν παροτρύνω πῶ νὰ πράξῃ τι : Ἀπολλ.Ρ 1,522 ὄρδονον ἐπαίρουσ βαίνεμενοι τ' ἐπὶ νῆα, αὐτ.1275.

δροιδάδες ἴσα. καὶ ἀίγες.

δροικλάνοι ἴσα. ἐδῆσινοισι.

δροϊβάδης-ους-ες νεώτ. ἰατρ. ὁ συγκείμενος, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ δρώδους ἕξωρα περιεχομένου καὶ ἱνικῆν βλλ. : δροϊβάδες ἐξώρημα ἰτὸ ἐξίωρωμα τῆς ἐξιδρωματικῆς κληρίτιδος.

δροϊτόπος-ον δ. τ. τοῦ δροϊτόπου βλλ. κτ. Σουίθ. ὀνόματος : Ἐκ.Ἀλ.Ἀδ.1,6, Νικ.Ἐπορ.5 σὲ ἀν πολυμερῶς ἀροστρεῖς βουκαίος τ' ἀλλοῦ καὶ δροϊτόπος αὐτ.377 δροϊτόποιο βατήρα [κτ. σχόλ. ἐπισημικὴν ῥάδδονι, Πέρα.ΑΠ7,445 ἀγραυλοὶ γενεθὲν δροϊτόποι.

δροκάρον(τό) μτγν. τὸ δροπὸν κάρνον, εἶδος δένδρου φωιμένοιο παρὰ τὸν Εἰζωνιον Πόντον : Στράβ.12,3,12 ἡ δὲ Σινωπitis καὶ σφένδαμον φῶει καὶ δροκάρον.

δρολεῦκωμα-ατος(τό) νεώτ. κ. δρολευκωματινῆ(ή) ἢ ἐν τῷ ὄρῳ τοῦ σίματος λευκωματινῆ.

δρολογία(ή) νεώτ. ἰατρ. κλάδος τῆς μικροβιολογίας ἔχων ἀντικείμενον τὴν μελέτην τοῦ ὄρου τοῦ σίματος καὶ τῶν χυμῶν τοῦ ὄργανισμοῦ, ὡς καὶ τὴν χρῆσιμοποίησιν αὐτῶν ἐν τῇ διαγνωστικῇ καὶ τῇ θεραπευτικῇ.

δρολογία(ή) νεώτ. ἡ ἐνασχόλησις περὶ τοῦ φιλοσοφικοῦς τοῦς ἐπιστημονικοῦς, τεχνικοῦς καὶ ἀλλοῦς ὄρουσ' 2) συναγωγὴ τῶν ὄρων ἐπιστήμης ἢ τέχνης τινὸς ἢ καὶ κλάδου αὐτῶν : ἱατρικὴ δρολογία.

δρολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δρολογίαν, ὁ τῆς δρολογίας :

δρολογικὴ ἐξέτασις τοῦ σίματος.

δρολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δρολογίαν, ὁ τῆς δρολογίας.

δρομαί ἰσρβλ. δροαί, ἐπιτηρῶ, ἐπιθλένω, ἐπιστάτῳ, φυλάττω, κτ. ἴσα. ὄρειε φυλάσσειν, μ. ἐν συνθέσει μτ. τῆς ἐπι, χωρῆσιμῆς πάντοτε διὰ τῆς αἰσῆς ἀπὸ τοῦ ρ. : Ἰλ.Ψ 112 ἐπὶ δ' ἄνηρ ἐσθλός δρομαίην Μιρήνωσ, ᾿Οδ.Δ 471 ἐπὶ δ' ἀνέρες . . ὄρνοντο σίμων σίνοχοεῦσιν αὐτ.Ξ 104' 2) ἴσα. ἐκρόμενος δρμώμενος, αὐτ. ὄρνοντα ἐφορμῶσι, ἐπακολοθεῦσιν.

δρομαλίδες(αἱ) ἴδρος, μῆλον 12|| δωρ. ἀντὶ τοῦ ἀχρῆστου ὄρομηλίδες, εἶδος ἀγρίων μῆλων, ἀ-

γρια μῆλο : Θεόκρ.5,94 οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκούσιος ὄρομαλίδες αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελῆχρο ἰκον, ὄρομαλίδες.

δρομέτρης(τό) νεώτ. ὁ περὶ τὴν δρομετρίαν ἀσχολούμενος.

δρομετρία(ή) νεώτ. κλάδος τῆς χαρτογραφίας ἔχων ἀντικείμενον τὴν ζωποτρῆσαν ἀπόδοσιν τῆς εἰκόνοσ πάσης ἐδαφικῆς ἐξάραωσ διὰ τῆς χρῆσιμοποίησως χαρτοκτηριστικῶν πινῶν ὄρουθων.

δρον(τό) κ. δρος [Πολυδ.7,150] ζῴλιον ὄρουαν : Διογ.ἀπ.107 ἐπιπέδοντα αἱ σταφυλῶν καὶ αἱ ἐλαίαν : Αἰσχ.ἀπ.107, ἴσα.ἀπ.24, Μέν.ἀπ.172.

δρονασία(ή) νεώτ. ἰατρ. διαταραχὰ ἐπίσπου δαίνουσα εἰς ἀτομα, ἐφ' ὧν ἐγένοντο ἐνέσιμ-δρόν σίματος πρὸς θεραπευτικὸν σκοπόν.

δρόντιον(τό) μτγν. εἶδος τῆς φυτοῦ ἐν χρ. ὡς φάρμακον διὰ τὸν ἴκτερον : Ἀρχιμ.Γαλλ.3,236.

δρόνυχιον(τό) ἴδρος, νύξ Φώτ. ἔδρος νυκτερινός, τοῦτεστι φυλακῆς.

δρονεδίων(τό) ἴδρος, νεδίων μτγν. κ. νεώτ. πεδινὴ ἐκτασις ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων ὄρων τῶν ὄρων ἢ τῶν λοφῶδων ὠφώματων, πεδιάς ἐπὶ ὄρουσ, ἐν μέσῳ ὄρουσ : Στράβ.7,1,5 ἐπὶ τὸν δρυνον τὰς προσβάσεις ποιεῖσθαι δι' δρονεδίων, αὐτ.15,1,44 δρονεδίων. τρισυλλίον πωσ τὸν κύκλον κορυφῶν.

δρονότης(ή) ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀττ. τ. ὄροποσία μὴ ἀπαντιῶν ἐν κερμ. τὸ πνεῦμ ὄρον, ἡ πόσις ὄρου : Ἰνν.Νοῦα.270 ἴδ.γρ. ὄροποσις.

δρονοτώ-ω (ἴδρος, νίω) πινῶ ὄρον : Ἰνν.Νοῦα.270 ἴδ.γρ. ὄροποσις, αὐτ.Ἐντ.Παθ.16.

δροντερικὴ(ή) νεώτ. μαθ. στρεβλὴ τῆς καμπύλης ἐκ τριτοβαθμίων ἀλγεβρικῶν τοῖστων.

δρονωάδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἐξ ὄρου καὶ πύουσ συγκείμενος, ὁ δρώδης ἄμα καὶ πυώδης.

δρος-ουσι(-τοι) κ. μον. κ. νεώτ., ὄρη. ἴδ. κτ. πλθθ. ὄρη, γενικ. πλθθ. ὄρέμων, κ. ὄρων, ἐπ. κ. κυρ. τ. ὄρεωσ, ὄστ. ὄρειαι, ἀπ. ὄρεα, ὄστ. πλθθ. ὄρεαι, πθ. οὐ- ἀντὶ ὁ χῆριον τοῦ μέτρου, ὄμ. ὄρεα, ὄρεωσ, ὄρη. τ. ἰσοκρ.1,77, αὐτ.115, αὐτ.4,35, μεγάλη ἐξάδης τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς φθῶνοσα εἰς ὄρος μεγαλύτερον τοῦ λοφῶ καὶ τοῦ βουσοῦ, τὸ βουόν : Ἰλ.Α 157 ὄρεα τε σικιόεντα θάλασσα τε ἠχέεσσα, αὐτ.Γ 10 δρος κορυφῆσ, αὐτ.Α 87, αὐτ.Α 235 ἐν δρεσαι, αὐτ.Ω 614 ἐν ὄρεαι, ᾿Οδ.Τ 431 σιπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὄλη Περνησοῦ, Ἡσιόδ.Θ 129 Γαῖα . . γέλατο δ' ὄρεα μακρά, θεῶν χερσίντας ἐναύλους, Πίνδ.Π 6,21 ἐν ὄρεσαι, Ἡρ.1,43 ἀπικόμοισι δὲ ἐς τὸν Ὀλύμπον τὸ δρος, Αἰσχ.Γρ.81 Βυβλίων ὄρων ἀπο Ἰθαι, Εὐρ.Βάκχ.719 πλάκας ναίοντες ὄρεων, Ὀουκ.3,24 τῶν πρὸς τὸ δρος φέρουσας ὄδων, Ξεν.Ἑλλ.4,6,8, αὐτ.Ἄν.3,57 ὄρη ἢ ὀπερῶφλα, Πλάτ Κριτ.1,111C τῶν γὰρ ὄρων ἔστιν ἄ νῦν μὲν ἔχει μελίγταις μόναις τροφῆν, αὐτ.Νόμ.833B, Θεόκρ.4,35 τὸν ταῖρον ἐπ' ὄρεωσ ἄνε πίεσε, ΚΔ Μαρτ.26,30 ἐξηλθοσ ἀπὸ τὸ δρος τῶν ἐλαίων, αὐτ.Λουκ.3,5 πᾶν δρος καὶ βουνοῦ, αὐτ. Πράξ.7,38 ἐν τῷ ὄρει Σινῶ, αὐτ.Ἀπ.1,1, Εὐμῶθ. Ἰγμ.417 τὰ στα κα δρεαι ἐγείρει τὰ κώματα, Μη-αὐτ.11,4 ὄρεα, ᾿Οδ.4 ὄρη ὑψηλότατα καταλαβῶν Πολιτ.Ἐκ.Τραγ.26,15 τὰ κώκαλα τῶ χρισθιανῶ . . ὄσοι καταλύθησαν στά ὄρη κ εἰς τὰ δάσει.

Ἅγιον ὄρος ἡ νασιανοτικὴ χερσῆσις τῆς λαοκιδιῆς, ὁ Ἄθωσι, φρ. στὰ ὄρη, στὰ βουνα ἰσρὰ ἐπὶ ἀνεκταῖοι τινός' 2) νεώτ. ἀνατ ὄρος τῆς Ἀφροδίτης (τὸ ἐφῆβιον τῆς γυναικός' 3) διαμέρισμα, ἐπαρχία, ἐνορία : Ἐπιγρ. δρος Ἀργεαταῖων, Ἐπιγρ. δρος Ὀρχυατιῶν 4) ἐν Αἰγύπτῳ, ἐρημῶσ Πάπ. : εἶδ.ὡς τόπος ταφῆς, νεκροταφεῖον : Πάπ. 5) μέρος τοῦ ποδός Πολυδ.2,197 κμέρη δὲ ποδός τὰ μὲν ἄνω πρὸ τῶν δακτύλων, πεδίων ἢ ὄρος, ἢ πολυδόστεονσ' 6) ἀντὶ ὁ-

ρον βλ.: Πολυδ.7.150 ἐπὶ ἔξλων, ἐν ᾧ τοῦλαιον πιεῖται· 7) ἡ ἀμὶς βλλ.: Σχολ.Ἀριστ.Ἀχ.82
δρος [οἶ] κ. μων., νεώτ. κ. δημ., λω. αὐρος, κρητ. κ. ἀργ. ἄρος, κερκ. ὄρφος, ἥρακι. δρος, μεγάρ. ὄρφος, ὄριον, σύνορον, τέρμα, εἰς τοῦτου ἡ χρόνου: Ἰλ.Μ.421 ἀμ' αἰθροὶσι δὲ ἄνεπε θηρίασθον, Σόλ.λ.Ἀριστ.Ἀ.Ο.12,5 ἐγὼ δὲ τούτων ἄνεπε ἐν μεταίχθισι δρος κατώτατον ὄμ. μτ. γενικ.: Πλνδ.Ο.6,77 ὑπὸ Κυλλήνας δρος, Βασκ.5.164 ὁ γὰρ αὐρος ἦν τῆς Μηδικῆς ἀρχῆς καὶ τῆς Λυδίας ὁ Ἄλιος, αὐτ.4,52, αὐτ.1,32 ἐς... ἔδδομήκοντα ἔτα αὐρον τῆς ζῆας ἀνθρώπων προσημνίμῳ ἰθέτω ὡς ὄριον ἰτῆς ἀνθρώπων τῆς ζωῆς... Ἰ. Αισχ. Πρ.970 ὅταν περάσῃς βείθρον ἡλείβρον ὄρον, αὐτ.666 γῆς ἐπ' ἐσχάτοις δροις, Σοφ.ΟΚ.400 γῆς δὲ μὴ βύβαινος δρων, Εὐρ.Ἡρ.669 οὐδέεις δρος ἐκ θεῶν χροστίος οὐδὲ κακοὶ σαφῆς, Ἄνθρ.3.2,4 τὸ ἀκόντιον ἐξω τῶν ὄρων τῆς αὐτοῦ πορείας... ἐξεγενχέν ἔτρωσον αὐτὸν, Πλάτ.Τιμ.25C ὅσοι κατοικοῦμεν ἐντὸς δρων Ἡρακλείων, αὐτ. Νόμ.785B γάμου δὲ ὄρον εἶναι κόρη μὴν ἀπὸ εὐκαίκεια ἐτῶν ἰο χρόνος καὶ ὄν δύναται νὰ ἐλθῃ εἰς γάμου, αὐτ.Πολ.443D ὡσπερ δρος, τρεῖς ἀρμόγιας... νεάτης τε καὶ ὑπάτης καὶ μέσης ἢ ἀναλογία, αὐτ.Φιλ.17D τοῦς δρους τῶν διαστημάτων ἰτὰ ὄρια ἢ τῆ ἀναλογία τῶν διαστημάτων ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακῃ, Ἡρώδοτ.Ἰστ.2,28 τοῦς ἐπὶ τοῖς δροις τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἰδρμένους, -θά σὰς ἐγγωνωνῶν ἐφ' ὄρου ζωῆς [μέχρι πέρας τοῦ βίου], - κατ' ἀνάτατον ἢ κατώτατον ὄρον [κατ' ἀνάτατον ἢ κατώτατον δυνατόν, ἐφικτὸν ἢ ἐπιτερόμενον ὄριον], - μέσος δρος [τὸ ἐνδιάμεσον μεταξύ δύο ἀκρων ὄριων]· ὄμ. ἀπολ.: Πλάτ.Νόμ.849B εἰς τὸν τόπον... ἐν οἷς ἄν... ἔδρος προπούσας δρος θῶνται τῶν ὠνίων [μέρη ὄπου νὰ πωλῶνται], αὐτ.Πολ.373D ὑπερβάαντες τῶν ἄναγκαιων δρων· 2) μφ.: Αἰολ.Ἀγ.485 ὁ θῆλος δρος ἐπιπέμειται ἰτὸ δριον τοῦ γυναικείου νοῦ], αὐτ.1154 ὁθέν δρους εἰχει θεσπεσίας ὁδοῦ, Πολυδ.8.1817,5,3 παρὰ μὲν τοῖς Αἰτωλοῖς μήτε φιλας δρος ὑπάρχουν μήτ' εἰχρα· 3) τὸ ὀρθόσθιον, τὸ ὀρθόσθιον Πολυδ.9,9· κατῆλη ἐνεστικῶς: Ἰλ.Φ.405 λίβαν εἰλετο... τὸν ῥ' ἄνδρος πρότεροι θέσαν ἔμμεται οὐρον ἀρούρης· ὄμ. ἀναμηστικὸς λίβος ἡ στήλη: Ἡρ.1,93 οὐρα δὲ... ἦσαν ἐπὶ τὸ σήματος ἄνω· ὄμ. ἰδ. ὄροι πλάκας ἐνεπίγραφος ἄπαι, τριγωνικοῦ συνήθως σχήματος, ἐπιπέθμενοι ἐπὶ ἐνοσθηκού κτήματος· Ἀρποκρ. ὄρος, τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμένους οἰκίας καὶ χωρίαις γράμματα, ἃ ἐδῆλου, ὅτι ὑποκείνται δανεστέ], Ἡσ.κατῆλη ἡ καταπεληγυῖα ἐπὶ χωρίῳ ἢ οἰκίᾳ: Σόλ.36 τῆς ἀγῶ ποτε δρους ἀνεῖλον πολλαχθ' πενηγυῖας, Ἰσοτ.6,36 ὄπως... ὄροι τεβέων· ὄμ. μτ. γενικ. τοῦ ποσοῦ: Δημ. 876 τίθειαι δρους ἐπὶ μὲν τῆς οἰκίας διαχιλίων, ἐπὶ δὲ τὸ χωρίον τεκάந்து, Θεόφρ.Χαρ.10,9 τοῦς δρος εἰ ἐπισκοπεῖσθαι ὁσμηρεῖ εἰ διαμένοντες ἰσὶ αὐτοῖ, Ἐπιγρ. θανέειν τοὺς ἱεράς... ἐπὶ χωρίῳ... καὶ ὄρον ἐπιστάναν· ὄμ. ὀρθόσθιον εἰ λίβου διαχωρίζον τὰς ἱεράς γαίας ἀπὸ τῶν ἰδικωτικῶν: Ἐπιγρ. ὄρος τὸ ἱερόν, Ἐπιγρ. ὄρος τῆ τοιχοδομῆ ἐντὸς τῶν ὄρων ἰδιωτικῶν, αὐτ. δρος κρήνη, αὐτ. δρος σήματος· 4) κανών, γινώμων, νόμος, θεσμός: Βάκχ.ἀπ.7 εἰς δρος, μὴ βροτοῖσιν ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός, Εὐρ.ΙΤ.1219 ἦν δ' ἄγαν δοκῶ χρονίζειν τοῦδ' ὄρος τίς ἐστὶ μοι, Πλάτ. Πολ.351A ὄρον πολιτείας ὀλιγαρχικῆς ταξέμενον πλῆθος χρημάτων, αὐτ.Φαιδρ.237D, Ἀριστ.Πολ.1,1294,10 ἀριστοκρατίας μὲν γὰρ ὄρος ἀρετῆ, ὀλιγαρχίας δὲ πλοῦτος ἢ ἀρχὴ, τὸ μέτρον τῆς ἀριστοκρατίας εἶναι ἡ ἰκανότης], Αἴλ.368,2 ὁ Βέ- νητο Ἰρασινοῖσι ἐναντίοι αἰνὲ ἔόντες εἰς ἐν'

ὀμοφροσύνης ἐξεβόησαν δρον· ὄμ. ἴτερος, σκο- πός, πρόθεσις: Δημ.548 ἐν δρον θέμενος παντὶ τρώμῃ μ' ἀνεῖλον· 5) περιοριστικὴ διάταξις, συμφωνία, κανών, αἵρεσις: Θουκ.4,92 ἦν νικη- θῶμεν, εἰς δρος οὐκ ἀντίλεκτος παγήσεται], Δημ.633 τὴν ἐφορίαν ἀγοράν δρον προσαγάσας, ἢς ἐργασθῆαι φησι, Λυκούργ.73 δρους τοῖς βαρ- δόροις πλῆξαντες τοὺς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τούτους κωλύσαντες ὑπερβαίνου, Πλάτ. περὶ δὲ ἐτέρου τινὸς πράγματος δρος οὐ- θεῖς γέγονεν, αὐτ. συνεβόησαν πρὸς τὸν θεῖνα ἐπὶ δροις, ὡστε, - παρεδόθησαν ἀνευ δρων, - συνή- φε δάνειον ὑπὸ δυσμενεῖς δρους - οἱ δικαστέ- σαραι δροι τοῦ Οὐλύων - οἱ δροι τῆς συνθή- κης τῶν Σεβρῶν, - παρέδω τὸς δρους τοῦ συμ- βολαίου, - δέχονται νὰ σὰς συνοδεύσω, ὅπῃ τὸν δρον νὰ ἐπιστρέφωμεν ἑνώρι· ὄμ. νεώτ. νομ. ἢ εἰς τὰς χαριστικὰς ἢ καὶ ἄλλας δικαιοπραξίας προσηθμενῆ ῥήτρα, δι' ἧς ἐπιβάλλεται εἰς τὸν λήπτη ὡς πρὸς τῆ παραλείψῃ τῆ· ὄμ. π. κ. μων. διάταξις ἀπόφασις: Πλάτ. ἐνταυθαῖς δρον δῶσα, Μολ.Ἰ.1384,10 εἰ μὴ διὰ τῆς αἰρίων... δῶ- σαι αὐτοῖς τὸν δρον καὶ ἀπαλλοτρίε αὐτοῦς, αὐτ.12 διδωκότες αὐτοῖς δρον· 6) νεώτ. κ. δημ. κατὰστασις πραγμάτων, περίστασις, συνθή- κη, τρόπος, δεδομένη: ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν βελ- τίωσιν τῶν ὄρων τῆς ζωῆς τῶν ἐργαζομένων τάξεων, - ἐργαζόμεθα ὑπὸ καλοῦ δρους - οἱ δροι τῆς ζωῆς τῶν μεταλλωρύχων εἶναι ἀθλιο· 7) εἰδ. λογικ. τὸ ἐτερον τῶν δύο οὐσιωδῶν στοι- χεῖων τῆς προτάσεως, τὸ ὑποκείμενον ἢ τὸ κατη- γοροῦμενον: Ἀριστ.ΑΠρ.24b,16, αὐτ.Οὐρ.282a,1, αὐτ.ΗΝικ.1142b,24 δρος μέσος ἰο μέσος ὄρος· ὄμ. κ. νεώτ. ὀρισμός, Ἀριστ.Τοπ.101b,39 ὄρος δὲ ἐστὶ λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων, Χρῖστ. Στωϊκ.275 κ' τὸ ἴδιον ἀπόδοσις, Ἀνών.λ.Λάμ- πεκ Βιδλ.Καστ.388A ὄρος ἐστὶ λόγος σύντομος δηλωτικὸς τῆς φάσεως τὸ ὑποκείμενον πράγμα- τος: Πλάτ. Ὀρ.414δ δρος εἰ διαφορῆς καὶ γέ- νους συγκεῖμενος· ὄμ. κτ. πληθ. τίλος ἐργ- οῦ ἀποδιδομένου εἰς τὸν Πλάτωνα· ὄμ. νεώτ. δροι ὀνομαστὰ ἐνωσίων ἢ πραγμάτων εἰδικῶς καθωρισμένων ἐν ταῖς ἐπιστήμασι καὶ ταῖς τέχναις: φιλοσοφικοὶ δροι, - δροι τῆς φυσικῆς - τῆς χη- μείας - βοτανολογικοὶ δροι, - νομικοὶ δροι· ὄμ. ὄροι οἱ οἰνεῖ δηλοῦντες προτάσεις: Ἀριστ. ΑΠρ.29a,21 δροι κατηγορητικοί, αὐτ. δροι στερη- τικοί· ὄμ. νεώτ. δρος τετράς συλλογιστικὸν σφάλμα προερχόμενον ἐκ τῆς διπτῆς σημασίας ἐνὸς ἐκ τῶν τριῶν ὄρων τοῦ συλλογισμοῦ· 8) εἰδ. μαθημ. μέρη λόγου ἢ ἀναλογίας: Ἀρχιτ.2, Ἀριστ. ΗΝικ.131b,5, Εὐκλ.5 Ὀρισμ.8 δρος ἐστὶν ὁ τινὸς ἐστὶ πέραις, Νικόμαχ.Ἐρ. Ἀριθμ.1,8· ὄμ. νεώτ. μα- θημ. δροι κλάσματα ἢ ἀριθμητικῆς καὶ ἢ παρονο- μαστῆς αὐτοῦ], - δροι ἀναλογίας [οἱ τέσσαρες ἀριθμοὶ οἱ ἀρρητικοὶ ἐστὶν ἀνήνη], - δροι πλοσιώνυ- μοι [τὰ μονώνυμα τὰ ἀποτελοῦντα αὐτοῖ], 9) εἰδ. ἀστρολ. οἱ τρεῖς δροι οἱ τρεῖς δροι ἐν χροστί- ὄντες εἰς πρῶτον ὄρολογισμόν: Βέττ.Βαλ.304,1
ὄρφος [οἶ] Ἐπιγρ. κερκ. ἄσπὶ δρος βλλ.
ὄρος [οἶ] ἡ δρος ὄρχ. λεξ. ὁ φύλαξ, ὁ αὐρος βλλ.: Φώτ. ἐν λ. ὄρονουχον.
ὄρος [οἶ] κ. ὄρφος, κ. μων. κ. νεώτ. τὸ ὑδαρὲς μέρος τοῦ γαλακτοῦ τὸ ἀπομονωμὲν μετὰ τὴν ἀφαί- ρησιν τῆς τυρῆνης καὶ τοῦ βουτύρου ἐξ αὐτοῦ, τὸ μετὰ τὴν πηλὴν τοῦ γαλακτοῦ ὀδατώδες ὄλοκισμ- τὸ τυρόγαλῶ· Εἰστ.906 ὄρος... ἡ τοῦ γαλακτοῦ ὑποστάθῃς κατὰ Ὀμῆρον: Ὀδ.1,222 ναλον δ' ὄρω ἀγγεα πᾶσα, αὐτ.Ρ.225 ὄρον πλυνν [ἐστὶν κ' ἡ ὀδατώδης τοῦ γαλακτοῦ ὑπόστασις], Ἰνπ.Γικ. 1,27, Ἀριστ.Ζ1.521b,27 πᾶν δὲ γάλα εἰχει ἰχώρα ὀδατώδη, ὁ καλεῖται ὄρρός· 2) τὸ μετὰ τὴν

ἀφάρσειν αἰμοσφοίρων καὶ ἰκκῆς ἀπομένον ὕδα-
τάδες μέρος τοῦ αἵματος, τὸ μετὰ τὴν πλῆξιν τοῦ
αἵματος ὑδατῶδες ὑπόλειμμα: Πλάτ.Τιμ.83D ὁρὸς
ἰδρώος καὶ δάκρυον· || νεώτ. τεχνολογ. ὁρῶν ἰσο-
λύματα τῶν ἀλάτων ἢ καὶ ἄλλων οὐκῶν χρησι-
μοποιούμενα εἰς θεραπευτικὰς ἐνεσεῖς, - φυσι-
ολογικὸς ὁρὸς (ἰσάλυμα γλυκοζῶνον ναιτρίου ἐν ὕ-
δατι), - ὁρὸς αἰμολιτικὸς ἀντιδυσεντερικὸς κττ.:
3) τὸ ὕδρον μέρος τῆς πίσεως, δ. ὀριθιόσησα: ἴ-
ππ.Ἐκκ.12,Θεοφρ.Φι 3,9,2,Παύλ.Αλγ.3,74· 4) σπερ-
ματικὸς ὁρὸς τὸ ρευστὸν τοῦ σπέρματος: Πλάουτ.
Ἀριστ.Φιλ.5,23 ἀρχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους τε-
λειότητα περὶ τὴν δευτέραν ἐβδομάδα, περὶ
τὴν ὁ σπερματικὸς κρίνεται ὁρῶς· || κ. ἀπλῶς
ὁρὸς: αὐτ.Ἡθ.981F οἱ δὲ ἐπόμεινοι ταῖς θηλείαις,
καταρρέουσι μικρὸν τὸν ὁρὸν.

δρoσάγγαι (οἶ) (περ.) οἱ ἐυεργετοὶ τοῦ βασι-
λέως: Γραμμ.Πωτ. καὶ εὐεργετὰ βασιλέως ὀ-
ροσάγγαι καλεῖνται: Ἡρ.8,85 οἱ δ' εὐεργετὰ
βασιλέως δρoσάγγαι καλεῖνται Περισσί· 2) οἱ
σωματοφυλάκες: Γραμμ.Πωτ. δρoσάγγαι μὲν
οἱ σωματοφύλακες: Σοφ.ἀν.183, αὐτ.634.

δρoσεῖρά (ἡ) νεώτ. σεῖρά ὀρέων συνεχομέ-
νων πρὸς ἀλλήλα, ἄλλους ὀρέων, δ. βουνουσεῖρά.

δρoσημναις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ δι' ὀροσημνῶν
καθορισμὸς τῶν ὀρίων ἐκτάσεως πινος, τοποθε-
τικὸς δρoσημνῶν, ὀροσημνῶν.

δρoσημνῶν (τὸ) νεώτ. κ. δημ. σῆμα, σφμίειν,
ἐκ λίθου, πασαόλου κττ., ξεκινῶν τὸ ὄριον ἐκτά-
σεως πινος ἐν ἔρηρῇ ἢ θαλάσῳ, δ. ὀροσημνῶν.

δρoσημῶς (οἶ) εἰδὸς τῆς μικρῆς πηγου προσημοῦ-
σε μὲν πινος: Ἀριστ.Ζι 592,b25 δρoσημῶς οὗ-
τος σπῆξ ὁμοιος . . . περὶ τὸν αὐχένα κυανούς.

δρoστῆγαι (ἡ) νεώτ. μικροβαλ. ἢ ἐξοικειω-
σις τῶν μικροβίων πρὸς εἰδικὰς ἀνάσεις ὁρούς,
ἢ ἰδιότης τῶν δρoστῆγῶν μικροβίων.

δρoσταγῆς-οὐς-έως νεώτ. ἐπὶ μικροβίων, ὁ ἐξ-
οικειωθείς πρὸς τῖνα ὄρον καὶ μὴ προσβαλλόμε-
νος πλῆον ὑπ' αὐτοῦ.

δρoσφαρίνη (ἡ) νεώτ. πρωτεϊνικὴ ὕλη ἐκ τῶν
γλοδουλικῶν ἀπαντώσα κυρ.ἐν τῷ ὀρῷ τοῦ αἵματος.

δρoτυπῶς οὐδ' ὁ καταρπίπτει τὰ ὄρη: Αἰσχ.Ἐπτ.
85 βρέμει δ' ἀμαχτοῦ δίκαν ὕδατος ὀροτύπῳ·
|| κτ. Πωτ. δρoτύπους, τοὺς γίγνεται, ὅτι ταῖς
τῶν ὀρῶν κορυφαῖς ἐβαλλοῦν.

δρoυά (ἡ) ἀντὶ ὄρου βλλ.: Ἡσ. ἐδρoυά, χορδῆ
καὶ σύντηγμα πολιτικόν.

δρoυῶς ἢ δρoυδῶ, παμφυλ. ἀντὶ δρoυῶ βλλ. κτ.
Ἡρακλ. π. Εὐστ.1654 οὗτος δὲ καὶ δρoυῶς, δρoυ-
δῶ λέγουσι, καὶ περισημῶμενος δὲ δρoυδῶς.

δρoυάτα Ἡσ. κόρηματα, πηδημάτα.

δρoυάσα βλ. μητ. ὀαρ. β' τοῦ ὀρουμῖ βλλ.

δρoυαῖς-εως (ἡ) ὀρουμῖς ὀρουμῖς, ὀρουμῖ, κττ.
Στωικ.ἀπ.3,40 «φορῶ διανοίας ἐπὶ τι μέλλον»: Φιλ.
1,602 τὸ δὲ γίνουμενον δρουμῖ ἐκλάσας ἰσηθ. εἰκ.
ἀντὶ ἔρουμῖ, Κλημ. Αλ.226,32 δρουαῖς καὶ ἰσχυρῶ·
|| ἀντὶ ὀρουμα, πηδημα: Δίων Χρ.280 τῶν τοῦ Ἀ-
χιλλεῶς πηδημάτων καὶ ὀρουματων.

δρoυατικῶς-ἡ-ὄν ἀσθλ. ὁ δρoυατικῶς, ὁ ἐφορ-
μιστικῶς: Σχολ.Πινδ.Π 2,16,679.

δρoυῶ ἐπ. κ. ποι., παρατ. ὄρουων, μέλλ. δρoυ-
σῶ, ἀορ. ὄρουσα κ. ἐπ. ὄρουσα (ἴλ.Β 310), μητ.
δρoυάσας (ἴλ.Α 359), ἀμτ.β. ἐγέλουσα καὶ ὀρουῶ
βιαιῶς ἐπὶ τι ἢ πρὸς τὰ ἐμπροσθ, ἐφορμῶ, ἐπιπῆ-
ντω, ἐπὶ προσ. κ. πραγμάτων: ἴλ.Α 359 ἐξ ἰθρῶν
δρoυάσας αὐτ.Β 310 πρὸς ῥα πλατανίον δρου-
σων, αὐτ.Ξ 401 ἐπ' ἀλλήλοισιν δρουσων, Ἡσιόδ.Α
412, Εὐρ.ΙΤ 277 μάσχος δρoυάσας εἰς μέσας λέων
δριωκ, αὐτ.Ἡρ.972 οἱ δὲ ταρβοῦτες φόδῳ ὄρου-
ων ἄλλος ἄλλοσ', Δημοκρ.228 οἱ ὀρχαταί οἱ ἐς
τάς μαχίρας ὀρουσῶτες, Θεοκρ.6,13 μὴ τὰς παι-
δῶς ἐπὶ κνήμασιν δρoυσῶν, Πλάουτ.Κοριολ.8 κρo-

τῶν ἀπάντων, πρὸς οὐδ' ὀρουάσειε' ὄμ. ἐπὶ τῆς ἀ-
πὸ τόπου κινήσεως: ἴλ.Ν 505 αἰχμηρ' ἢ στίβαρης
ἀπὸ χειρὸς δρουσων, Ἡσιόδ.Α 437 δ' ἀπὸ με-
γάλου πᾶτρῃ πρῶνος δρoυσῶν, Αἰσχ.Εὐμ.113 ἐκ
μέσων ἀρκιστάτων ὄρουσων, Εὐρ.Φοῖν.1237,
Πλάουτ.Κάτ.Προεβ.13 αὐτόθεν δρoυσῶντες . . . κατὰ
τῶν ὄρων ἔθεον' ὄμ. μτ. αὐτ.: Αἰσχ.Αγ.326 πῆ-
δημ' ὀρουάσειε' || ὄμ. μτ.: Σοφ.ΟΤ 877 ὄβρις . . .
αἴψας ἀπόνομον ὄρουσων εἰς ἀνάγκων, αὐτ.Ἡλ.
1441 λαθραῖον ὡς δρoυσῆ πρὸς δίκας ἀγάνων,
Φιλῆμ.214 πρὸς θάνατον ὄρουσῶν: || κινῶ: Ἀρ-
χέστρ.ἀπ.24,3· 2) μτ.γενικὸν τὸ ἀντικ.πολιτικὸν κατὰ
πινος: Πινδ.Π 10,61 τῶν δ' ἕκαστος ὄρουαίε' 3) ὄμ.
μτ. ἀπαφρ. εἶμαι πρὸβυμῶν, εἶσομος νὰ πρόξω τι:
Πινδ.ΠΟ 9,102 πολλοὶ δὲ διδάκταες ἀνθρώπων
ἀρεταῖς κλέος ὄρουσων ἀρεσθαί· 4) ἐν. ἐ-
γείρομαι, ὑφύσμαι: Ὀππ.Κιν.3,474 ἐκ., κεφαλαῖς δι-
δυμον κέρας ἰθῶς ὄρουαίε' 5) ρηματ.π. δρουαῖς.

δρoφή (ἡ) (ἐρέφω) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἐσωτε-
ρικὴ ὄφεις, ἐπιφάνεια τῆς στέγης, τὸ ἐσωτερικὸν
ἐπιτοίχημα δωματίου ἢ ἄλλου πινὸς διαμερισμα-
τος τοῦ ταδῶν: Ὁδ.Χ 298 αἰγιῶ ἀνέστην ὑφὸ
θεν ἐξ ὀροφῆς, Ἡρ.2,148 τῶν οἰκημάτων ὀρο-
φῆ . . . λιθίνη, αὐτ.155 τὸ δὲ καταστέφον τῶν
ἀνθρώπων ἰκτ. πλεοασμόν, Ἀριστ.Περ.173 ἀ-
νω κεινήτων ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, . . . γαλεωτῆς κα-
τέχουσιν, Οὐκ.4,48 ἀναβάντες δὲ ἐπὶ τὸ τέγος . .
καὶ διελευσῶν τὴν ὀροφήν, Ξεν.Ἑλλ.6,5,9 τὴν
ὀροφήν (τοῦ νεῶ) διελευσῶντες, Πλάτ.Πολ.529B ἐν
ὀροφῇ ποικιλίσματα θέωμενον, Πολυδ.5,9,3 τὸ
πυρὶ καταμυλῆσαντο τὰς ὀροφῆς, Γεωμ.14,6,2,Πα-
παδ.Χριστ.ἀμγ.5 ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τῆς ὀ-
ροφῆς' || κτ. πληθ. τὰ ἔλλα τῆς στέγης τὰ σα-
νιδώματα τῆς σκεπῆς: Θεοφρ.Φι 5,3,7 διαμνημο-
νεύουσιν ὀροφῆς πινὰς τῶν ἀρχαίων οὐσῶς
|| νεώτ. συνεκτ. ἡ στέγη οἰκημάτων πινος' 2) ἡ
κορυφὴ τῆς κυψέλης: Ἀριστ.Ζι 624a,δ ἀρχον-
ταὶ δὲ τῶν ἰσθῶν ἀνωθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ
σμήνουσ'. 3) νεώτ. τὸ ἀνώτατον ὕψος μέχρις
οὗ δύνανται ν' ἀνεβῆ ἀεροπλάνων ἐν τῇ ἀτμο-
σφαίρῃ· 4) κυριακὸν ὄνομα εἰδους πινὸς φυ-
τοῦ, δ. κροκοδιλάς βλλ.: Ἀέτ.11,2.

δρoφηφόρος οὐδ' ὀροφῆ, πρῶμῳ μτγν. κ. μων.
ὁ τρώων, ὁ καταστρέφων τὴν ὀροφήν: Ἀγαθ.ΑΠ
9,152 Ἀτρεΐδων δρoφηφόρον ἀφαιμένων πῦρ.

δρoφηφόρος οὐδ' ὀροφῆ, φέρω μτγν. κ. μων.
ὁ φέρων στέγην μεθ' ἑαυτοῦ, ὁ βασιλεύων τὴν ὀ-
ροφήν ἐπάνω του' ἴσθ. ἐφορηφόρον ζῶον πᾶν
ὄστρακοδέρμον': Ἀγαθ.ΑΠ 9,631.

δρoφαιτώσας οὐδ' ὀροφῆ (ἡ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ
ἀναστρέφων εἰς τὴν ὀροφήν βλλ.11, ὁ τῆς ὀρο-
φῆς: Ἐπιγρ. τοὺς λίθους τοὺς δρoφαιτώσας.

δρoφαιτίος (ἡ) ὁ ὀπὸ τὴν ὀροφήν, ἐν τῷ οἴκῳ ζῶν:
Ἀριστ.Σφ.206 μῦς . . . ἀπὸ τῶν κεραιμίδων ἡλι-
αστῆς ὀφραῖς ἰσῶς ὁ καινός, ἀντὶ μὲς δρoυ-
ραῖσσι, Ἡσ. δρoφῆς ὄφεις ἱκατοκιδίους ἢ ἡμεροκί.

δρoφαιτικός-ἡ-ὄν ὁ ἀναστρέφων εἰς τὴν ὀροφήν
βλλ.11, ὁ τῆς ὀροφῆς: Ἡσ. ἐν λ. κούρας.

δρoφαιτικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἐχων καλαμίνην πινος, ὁ
ἐσκεπασμένος διὰ καλαμίνης ὀροφῆς: Αἰν.Τακτ.
32,8 εἰς τὰς ὀροφῆνας οἰκίας' || Ἡσ. δρoφαι-
τῆ: καλῆμυ μελίνης.

δρoφαιον (τὸ) μων. κ. νεώτ. λείπεται, ἀντὶ κη-
δῶριον βλλ.3· 8) Ἀγ.Θεοκτιστῆς ἐν Ἐθλ.Στεφ.
καὶ θείας τραπέζης τὸ περικείμενον ὀροφαιον, ὁ
κισθόριον καλεῖν σὺνθετες.

δρoφαιτίης (οἶ) EM 461,27 ἀντὶ δρoφαιτίης βλλ.
δρoφαιτώ-ἄω ἴδρος, φοιτῶ μτγν. ἀντὶ δρoφαιτώ.
βλλ.: Ἡσ. δρoφωϊτώτων, εἰς ὄρη περιερχόμε-
νον: ΠΔ Μακκ.4,14,15 τῶν κεινῶν, τὰ μὲν ἡμέρα
κατὰ τὰς οἰκίας δρoφωϊτώτων ἰδ.γρ. δρoφωϊ-
τώτων, πηθ. κτ. ἀπολοποιῶν ἀντὶ δρoφωφωϊτώτων.

δρoφoς (ὁ) ἰδρῶφι κ. μov. κ. νεώτ. εἶδος καλαμου, δι' οὗ ἐστέγαζον τὰς οἰκίας· Ἰλ.Ω.451 ἀτάρ καθύπερθεν ἔρρασαν λαχνηνὲν δρoφoν, Ἀριστ.λ.α.268 ἔνθα διακρίνει αὐτὸν τοῦ κοινοῦ καλαμοῦ, Εὐστ.Ἰλ.1358,50. 2) δρoφῆ, στέγη οἰκίας· Χρυστ.π.Ἡρ.7,140 κατὰ δ' ἀκροτάτους δρoφoσι αἶμα μέλαν κέκταται, Αἴαξ.Ἰκ.651 τὸν οὐτίς ἀν δόμος ἔχων ἐπ' ὀρόφωσι λαίνοιο, Ἀριστ.Παυ.229 οὐ πρὸς τὸν δρoφoν ἀνατενωτὰ τὰ Περσικά, Θουκ.1,134 τοῦ τε οἰκίηματος τὸν δρoφoν ἀφείλον καὶ τὰς θύρας Ξεν.Ἀν.7,4,16 διὰ τοῦ δρoφoῦ ἐφαίνεται πῦρ, Πλάτ.Πολ.417Α ὁπὸ τὸν αὐτὸν δρoφoν ἵναται ἰουνοικεῖν πνι, Μακεδ.Α.Π.9,649,2 τὸ μέλασθρον ἀχρι καὶ ἤγαγεν εἰς δρoφoυς, Ἰωσ.Α18,3,2 δρoφoς δ' αὐτοῖς ἐπέδებλητο κέδρω· || κτ. πλ.δ. δρoφoι Φοῖβου ὁ νεὸς τοῦ Ἀπόλλωνος· Εὐρ.Ἰων.89 σμῦρνης δ' ἀνύδρου κανῶν εἰς δρoφoυς Φοῖβου πέταται. 3) μτγ. ἡ σκέπη, τὸ ἐπιστέγασμα ἀμάξης· Πλουσ.1,19,1 τῆς ἀμάξης τοῦς βοῦς. . . ἐς τὸν δρoφoν ἀνέριψεν. 4) νεώτ. σύνολο δωματίων καὶ διαμερισμάτων οἰκοδομῆς τῆος, ἔχοντων ἰσοπέδη δάπεδον καὶ ἰσοῦφή ὀροφήν· κατοικεῖ εἰς τὸν πρῶτον - εἰς τὸν τρίτον δρoφoν ἴδμ. πρῶτο - τρίτο πάτωμα, - Ἰδιοκτῆσια κατ' ὀροφον ἰδ. ὀριζόντιος Ἰδιοκτῆσια.

δρoφoυλακῆ (ἡ) νεώτ. σῶμα ἐλαφροῦ πεζικῆ ἠχοῦ χρησιμοποιούμενον ἄλλοτε πρὸς φρούρησην τῶν συνόρων τῆς Ἑλλάδος.

δρoφoυλακικός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φύλαξιν, τὴν φρούρησιν τῶν συνόρων· δρoφoυλακικὸν τέλος.

δρoφoυλαξ-ακος (ὁ) ἴδρος, φύλαξ Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἐπιμελούμενος τῶν ὀροθεσιῶν, ὁ ἔφορος τῶν ὀροσῶων· Ἐπιγρ. 2) Ἐπιγρ. κ. πᾶν. ὁ φύλαξ τῶν συνόρων· || νεώτ. στρατιώτης ἡ-ὑπέλληλος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς φρουρῆσεως τῶν συνόρων· || ὄμ. ὀλιγίτης τῆς δρoφoυλακῆς βλ.κ. 3) μτγ. ὁ διατηρῶν, ὁ διαφυλάττων τὰ ὄρια· Πτόκλ. Πι.3,184D δρoφoυλάξ τινῶν.

δρoφoυλαξ-ακος (ὁ) ἴδρος, φύλαξ Ἐπιγρ. ὁ φύλαξ τῶν ὀρέων· πρ.δλ. ὀροσφύλαξ.

δρoφoυλάξ-ῶ-ῶ ἰδρoφoυλάξ Ἐπιγρ. εἶμαι δρoφoυλάξ φύλαξ τῶν συνόρων.

δρoφῶ-ῶ (ὀροφῆ) μτγ. μov. κ. νεώτ. ἐπικαλοῦνται τὸ δι' ὀροφῆς, στεγῶν, ἀ, ταβανῶν, σκεπῶν· ΠΔ Βασ.3,7,7 τὸ αἰλῶ τοῦ κρηπίου ἐπιφῆσε, καὶ ὠρῶφωσεν ἐν κέδρω ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἕως τοῦ ἐδάφους, Φιλ.Βυζ.Θαυμ.1,1 τοῖς βίζωμασι τῶν δένδρων ὑπεράνωθεν ὠρoφoυκῶς, Γρηγ.Νύσσ.1,525Α ταῖς κέδρωσι δρoφoυσας' κ. παθ.· Ἰωσ.Π15,5,2 κεδρίωνσι φανώμασι ὠρῶφωσεν, Πλουτ.ἸΗ.210Β οἰκίαν τετραγώνισι ὠρoφωμένην δοκοῖς, Ἦσ. ἐν Ἰλ. σικιάς . . σκηνη ὠρoφωμένην 2) μτγ. μov. ἐπικαλοῦνται, ἐπιστεγῶν· Εὐστ.Πov.136,26 ὦν γινόμεναι καὶ τὰ ἄλλα πρῆθβεται καὶ ὀροφoῦνται-ὡς ἐπ' ἐπιθεσίᾳ στερρῶ 3) σχηματίζω τὴν ἐν εἰδίᾳ ὀροφῆς, εἰς στήμα στέγης· Ἰωσ.Π16,1,3 τοῦς θυροῦσας ὀροφωσαντες ὑπερ τῶν σωματῶν. 4) ρηματ.π. ὀρoφωμα, ὀρoφωσις, ὀρoφωτός.

δρoφωμα-ατος (τὸ) ἰδρoφῶ μτγ. κ. νεώτ. δρoφῆ, στέγη, σκεπῶμα· Καλλιξ.1 οἶκος ἦν ἄλλος πεντάγωνος δρoφωμα ῥομβωτῶν ἔχων, ΠΔ Ἰεζ.4,1,26 εἰς τὰ δρoφωμάτα τοῦ αἰλῶ, αὐτ.Παρολ.2,37, Φιλ.Βαζ.Θαυμ.1,6 ἡ πρὸς τοῖς δρoφωμασι γῆ, Ἀλέξ.Πολ. κ. Εὐστ.Εὐαγγ.Προν.2,429,13 Gaist. δρoφωμα ποιήσαι ἐκ φατωμάτων χρυσῶν, Διδὸς Σ.2,10 τὸ ἐπὶ τοῖς δοκοῖς δρoφωμα . . εἶχεν ὑπερστροφῶν κλάμων.

δρoφωσις-εως (ἡ) ἰδρoφῶ μτγ. μov. κ. νεώτ. ἡ κατασκευὴ ὀροφῆς, ἡ τοποθέτησις στέγης, στέ-

γασίς, ταβάνωμα· Ἐπιγρ., Ἐπιφῶν.1,1082Β τὴν ἀναθεν τῆς ὀροφῶσεως σκέπην, Εὐστ.Πov.184,5 ὀρoφωσις ἡ ἐκ τῶν τῆς γῆς.

δρoφωτῆς (ὁ) μov. ὁ κατασκευαστῆς δρoφῶν, στέγων· ΚΜναυσ.Χρον.175 ὁ πᾶνοσφος δρoφωτῆς τῆς παγκοσμίου στέγης.

δρoφωτός-ή-όν (ὀροφῶ) μτγ. μov. ὁ φέρων δρoφῆν, ὁ ἔχων στέγην, ὁ ἐστεγασμένος, ὁ σκεπαστός· Εὐστ.Ἰλ.892,33.

ὄρω ἐπ. τ. τοῦ ὀρῶ βλ.κ. Ἰλ.Ε.244 ἀνδρ' ὄρω . . ἐπὶ σοὶ μεμῶντε μάγεσθαι.

ὄρνα Ἦσ. Ἐρινύς· πρ.δλ. ὄρνα.

ὄρναθοδικασταί (οἱ) Ἐπιγρ. κρητ. ἀπὶ δρoφωδοκασταί βλ.κ.

ὄρναξ-ακος (ὁ) αἰολ. κ. δωρ. τ. τοῦ ὄρνηξ βλ.κ. 2) Ἦσ. ἐδρναξ' θρασυῦς ἀνεμος· Ἰπθ. αἰολ. τ. τοῦ ὄρναξ.

ὄρνας Ἦσ. ἐτῆς ἀκριβοῦς ὁ γόνος, ἔνθεν γάρων ποιούσων· πρ.δλ. ὄρνηξ.

ὄρνητον (τὸ) αἰολ. τ. ἀπὶ ἔρνητον βλ.κ. Σαφ. 40 ἔρος γλυκύκιπρον ἀμῶχανον ὄρνητον.

ὄρνη Ἦσ. εὐθέρω, ἐν ᾧ τὸν ἐλέφαντα τύπουσιν· πρ.δλ. ὄρνη.

ὄρνηξ-ηκος (ὁ) κ. μov. ἀττ. ὄρνηξ αἰολ. κ. δωρ. ὄρναξ-ακος νεαρὸς βλαστός, κλάδος, βλαστάρι, κλωνάρι· Ἰλ.Φ.38 ὁ δ' ἔρινενος ὀξεί χαλκῶ τᾶνε νέους ὄρνηκας, Σαφ.104 ὄρνακι βραβύων, Πίνδ. Παρ.β.27, Θεόκρ.7,146 τοῖ δ' ἔχύνοντο ὄρνηκας βραβύοις καταβρίθωντες ἔραξε, Καλλ.Ἀπόλλ.1 ὁ τῶπολλωνος ἐσείσατο δάφνηνος ὄρνηξ Ἀπολλ. Ρ.4,1425 ποιῆς γε μὲν ὑφ'οἴη μακροὶ βλάστεον ὄρνηκας, Μελέαγρ.ΑΠ.4,1,39 νέους ὄρνηκας ἐλαίης, Γρηγ.Νύσσ.1,611Β ἀκανθῶδεις τὸς ὄρνηκας, Εὐστ.Πov.223,65 κλάδους καὶ ὄρνηκας.

2) πᾶν τὸ ἐκ νεαρῶν βλαστῶν ἡ δένδρων κατασκευασμένον, ὁλον βούκνητον· Ἠσίοδ. Ἐργ.468 στ' ἀν ἄμρον ἐχέτης χειρὶ λαβὼν ὄρνηκα βῶσιν ἐπὶ νῶτον Ἰκπατ' 3) συνεχὸς λόχη, δόρυ· Εὐρ. Ἰπν.221' παρά χαίτην ἐξανθὸν ρίψαι Θεσσαλὸν ὄρνηκα. 4) μτγ. ἔκγονος ἀπόγονος· Ὀρφ. Ἀργ.215 δίστολι ὄρνηκας ἀμύμονος ἦκον, Ἀμφιτ. . . Ἰδ' Ἀστέριος || μov. ὄμ. μτγ. Στῆουδ. Θεόδ.210Δ ὁ ὄρνηξ τῆς λογικῆς βλαστοφορίας.

ὄρνηιον (τὸ) ἰατρ. ἵκνον. ἡ ὄρνηον ἡ ὄρνηον, ὁ γρ. τὸ ὄρνηον βλ.κ.

ὄρνηξ Ἦσ. ἐβραδίας, ἀνελόμενος.

ὄρνοπραπίοστις (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ ἔργον ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ προϊσταμένου, τοῦ ἐπιστάτου τῶν ὄρνηων βλ.κ.

ὄρριδιῶν Ἦσ. ἐτὸ ἐπὶ τὰ ἴσγια καὶ τοὺς γλουτοὺς πεσείων.

ὄρριον Ἦσ. ἐρίωνος.

ὄρριον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. πᾶν. νεώτ. κ. ὄρρειον δημοσία ἡ ἰδιωτικὴ ἀποθική χρῆσιμος πρὸς ἐναπόθεσιν διασφόρων ἔμπορευμάτων καὶ ἰδ. σιτηρῶν, ἀποθική σίτου, σιτοβάθων· Ἐπιγρ., Πᾶν. μεστῆρ δημοσίων ὄρριων, αὐτ. Κυρίω μεστῆρ ὄρριων πολιτῶν. 2) κτ. ἐπέκτ. τὸ δοχεῖον τοῦ σίτου. 3) ὄμ. γεν. τὸ πανδοχεῖον.

ὄρροθλος Ἦσ. ἐδόξ, Ἰταλιώταις ἰάναγ. ὁ-δός· πρ.δλ. οὐδὸς ὡς γλῶσσα. τοῦ βηλοῦ κ. Βατήρ, Ἦσ. κ. ΑΒ.224.

ὄρροθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἀπὶ ὄρροθεραπεία βλ.κ.

ὄρρομελι-ιτος (τὸ) μov. ὄρος μετὰ μέλιτος· Γεωπ.12,22,1 ἰδ.γρ. οὐόμελι.

ὄρριπίοστις (ἡ) ἰδρῶς πίσιαι μov. ὁ ὄρρος βλ.κ.31· Παύλ.Αιγ.3,74 ἰδ.γρ. ἀπὶ ὄρρος πίσιαι.

ὄρροπότης (ἡ) ἰδ.γρ. ὄροπότης βλ.κ. Ἰπν.Νούσ.2,70.

ὄρροπη-ῶ-ῶ δ.γρ. ὄροπότης· Ἰπν.Ἐντ.Παθ.16.

ὄρροπύγιον (τὸ) ἰδρῶρις κ. νεώτ. κ. οὐροπύγιον, ἰων. ὄροπύγιον τὸ κάτω ἄκρον τοῦ ὄστου τοῦ κόκκυγος, ἰδ. ἐπὶ πτηνῶν, ἐνθα φέονται τὸ πτερὰ

της οὐράς Μοίρ.282 «ὀρροφύγιον Ἄττικαί, ὀρροφύγιον Ἑλληνες»: Ἀριστλ.Ζ1 504^α,32 οὐράν μὲν οὐκ ἔχουσιν, ὀρροφύγιον δὲ ἰδ.φρ. ὀρροφύγιον, αὐτ.618^β,33 περὰ . . . βροχότατα καὶ ὀρροφύγιον πρόμηκες ἰδ.φρ. ὀρροφύγιον, Ἐπιφρ. ὀρροφύγιον ὄμ. ἐπὶ τῆς σπλήας: Ἀριστλ.Ζ1 525^α,12 ἔχει ὁ ἄρρη τῆς θηλείας . . . τὸ οὐροφύγιον ὀξύτερον» 2) γεν. ἡ οὐρά ἢ πυγὴ, ὁ γλυκὺς παντός ζώου: Ἀριστφ.Σφ.1075 ἄσμη ἡμέτις οἷς πρόσεστι τοῦτο τοῦρροφύγιον, αὐτ.Νεφρ.162.

ὀρροφυγόστικτος-ον ὁ κατάστικτος κατὰ τὸ ὀρροφύγιον, ὁ ἔχων τὴν οὐράν κατάστικτον: Ἀριστλ.ἀπ.298 ὀρροφυγόστικτος δὲ τῶν ἰχθύων μελάνουρος καὶ σάργος.

ὄρρος (ὀ) τὸ τέλος, τὸ ἄκρον τοῦ ἱεροῦ ὄστου: Γαλ.19,127 ἐπὶ ἱεροῦ ὄστου τὸ πέρας, Μοίρ. 284P ὄρρος τὸ ἐπάνω τοῦ πρῶτου, Ἄττικαί, Σχολ.Ἀριστφ.Πλ.122 ἐπὶ ἐπάνω τῆς πυγῆς ὄστου, ἔξ οὗ ἡ οὐρά τῶν ζῶων φεταί: Ἀθην.13,565P **περιγόσαιο** ἔφυρον μόνους τὴν ὑπὸναι καὶ τὸν ὄρρον» 2) ἡ κοκκίνη, ὁ περίστος κτ. Ἀμμών. 27 ὄρρος λέγεται ὁ περὶ τοῦς γλυκούς τόπος, ὅν τις ταύρον λέγουσιν: || κτ. Ροῦφ.Ονομ.101 ἐτῶν δὲ αἰδοίων τοῦ μὲν ἄρρενος ἡ μὲν ἔκκριμα τῆς φύσεως καυλός . . . τὸ δὲ μὲν ἔκκριμα, ὑπόσθημα . . . καὶ ἡ διὰ μένος γραμμὴ, τράμις οἱ δὲ ὄρρον ὠματάζουσι, Παλυδ.2,173 (ἔρω, τὸ ὄρρον) ἐπὶ τὸ δὲ ῥοφή μὲν εἰοικός, ὅπῃ δὲ τὸν καυλὸν διὰ τὸ ὄσμου μέσου . . . εἰς τὸν δακτύλιον καταλήγον περιέρον ὀνομάζουσι καὶ τράμις» 3) γεν. ἡ πυγὴ, ὁ πρῶτος, ὁ γλυκὺς: Ἀριστφ.Βάτρ.222 ἄλλην ἀρχομαι τὸν ὄρρον, αὐτ.Επρ.1239 θλιβεὶ τὸν ὄρρον ἰσχυλὸς ἔορρος δὲ ἔστιν ὁ ὑποκείμενος τοῖς σφαιρώμασι τῶσιν, Λοσκ.Λεξήμ.2 ἀνατεθειὲς ἐπὶ τὴν ἀστράδην ἐδάρην τὸν ὄρρον.

ὄρρος (ὀ) κ. νεώτ. ἔσφ. φρ. ἀνὶ ὄρος βλλ.: Ἰπν.1,297, Ἀριστλ.Ζ1 521^β,27 πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχώρα ὕδατιον, ὁ καλεῖται ὄρρος, Ροῦφ.Νεφρ.Κύστ.14.

ὄρρῶ-ὄμ ἰόρροσι μτην. μεταβάλλω, μετατρέπω εἰς ὄρρον βλλ., τὸ παθ.: Κλήμ.Αλ.128.

ὄρρῶδεις ἐπίρρ. Ἰσ. ἐμφωδῶς.

ὄρρῶδης-ους-ες ἰόρροσι κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄρρον βλλ.3): Ἰπν.Δ129. (1468,137 ἔφρανομένων τῶν τενόντων τῶν ὄρρῶδων βλ.19,127 ἐτῶν ἔχει τοῦ ὄρρου ἔκτεταμένον» 2) ἰόρροσι κ.νεώτ. ἀνὶ ὄρρῶδης ὁ ὄμοιος, ὁ ὀμοιάων πρός ὄρρον: Θεόφρ.ΦΑισ.5,97, ὄρρῶδες ἄλλο, Γαλ.4,201,15 ὄρρῶδες τὸ αἷμα, Ἀκτιουάρ.Ἰω. ἐν Ιδαίετι Φυσ.2,79,14 ὄρρῶδης χυμός.

ὄρρωθία (ἡ) ἰόρρωθῶ) κ. μαν. κ. νεώτ., ἰων. ἄρρωθῆ τρῶμος, φθόδος, θείος, θεῖλια, διαταμός: Ἦρ.7,173, αὐτ.8,70 τοὺς δὲ Ἑλληνες εἶχε θείος τε καὶ ἄρρωθῆ, αὐτ.9,101 ἦν δὲ ἄρρωθῆ σφι . . . ὅθτι περὶ σφέων αὐτῶν, αὐτ.4,140 εἰ πᾶσαν ἄρρωθῆν ὑπῆκατο, μῆ . . . Εὐρ.Φοίν.389 διὰ φίλων ὄρρωθῆν, αὐτ.Μήδ.317 ὄρρωθῆ μοι μὴ τὴ βουλεύς κακῶν, Θεοκ.2,89 οὐκ ἀξίω τὰ μὴ θεινά ἐν ὄρρωθῆ ἔχειν ἰσοδοῦσαι, Ἰώσα.Α1 16,4,3 παροῦσης δὲ τινος ὄρρωθῆς Παχυμ.Γ'Ανθρ.Πλ. 1,4B πύξ τὴν ὄρρωθῆν» 2) νεώτ. ζῶολ. γένος λεπιδιοτέρων νυκτιδῶν ἐντόμων.

ὄρρωθῶ-έω κ. νεώτ., ἰων. ἄρρωθῶω, μέλλ. ὄρρωθῆσω, ὄρρ. ὄρρωθῆσα, φοδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, δεῖλιω, τρέμω, συστέλλομαι, διαστάζω, ζαρᾶνω κτ. Εὐστ.907 ἐὸ δὲ ῥηθῆς Ἐρέμινος ἄλλο τὸ λέγων ἠσῆν ὅτι ἄρρωθῆν κατὰ στέρησον λέγεται, τὸ μὲν ὄρρωθῆν ἡ εὐλαδοῦσθαι, ἄλλὰ καταρροῦσθαι καὶ τεθαρρηκέναι, μτ. αἰτ.: Ἦρ.5,35 ἄρρωθῆν δὲ τοῦτων ἕκαστα ἐβουλεύετο ἀποστάσιν, Εὐρ.Ἠλ.831 ὄρρωθῶ τῖνα δάλον θυραίων, Ἀριστφ.Ἰπν.126 τὸν περὶ σεαυτοῦ χρῆσμον ὄρρωθῶν, αὐτ.541, Ξεν.Ἑλλ.6,5,29 τοὺς ἀπογε-

γραμμένους ἦτον ὄρρωθῶν, Πλάτ.Συμπ.213D τῆν τοῦτου μανίαν τε καὶ φιλεραστίαν πᾶνυ ὄρρωθῶ, Δημ.152 μῆτ' ὄρρωθῆσιν ὑμᾶς τὴν ἑκείνου δύναμιν ὄμ. μτ. γενικ. φοδοῦμαι διὰ τὴ ἕνεκά τινος: Ἦρ.1,11 τοῦ τόκου τῆς γυναικὸς ἄρρωθῶν ὄμ. ἐμπροθ. Ἰπερὶ τινι, περὶ τινος, ὄπερ τινος, ἀμφὶ τινος: Θεοκ.6,9 ἦσαν ἑτέρων περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι ὄρρωθῶν, Ἀνδοκ.2,7 οὐ περὶ ἑμοῦ μόνου ὄρρωθῆν, εἰ τὴ ἔδει παθεῖν, Ἰω.28,7 ὄπερ ὄμων αὐτῶν καὶ τῆς πόλεως ὄρρωθῶντας, Ἀρετ.Οἶ.Παθ.2,2 ὄρρωθῆν ἀμολ θανάτου ὄμ. ἐπομένη ἐξερτημένης προτάσεως: Ἦρ.8,70 ὄρρωθῶν δὲ, ὅτι . . . αὐτ.1,9 ὄρρωθῶν, μὴ τί οἱ ἐξ αὐτῶν γένηται, Ἰπν.Γυν.1,70 ὄρρωθῆσιν ὄπως μῆ . . . Ἀνθρ.3,3,4, Πλάτ.Εὐθφρ.3A ὄρρωθῶ, μὴ τοῦναντίον γένηται ὄμ. μτ. ἀπαρφ.: Εὐρ.Εκ.768 πατήρ νιν ἐξέπεμψεν ὄρρωθῶν θανεῖν, αὐτ.ἀπ. 128 αὐτὸς ὄρρωθῶν παθεῖν κ. ἀπολ.: Ἦρ.3,1 τῆ δυνάμει τῶν Περσῶν ἀχθόμενος καὶ ἄρρωθῆν.

ὄρρωθῆ ὁ ὄρρωθῆς βλλ.: Ἰσ. ἐσωματοφύλος ἢ τὸν βασιλέως οἰκόν ποτε ἄρρωθῆσας.

ὄρρωθῆ ἰων. γ' ἐν. πρόσ. ὄρρ. τὸ ὄρρον βλλ. ὄρρωθῆ ἐπιφών. Δημ.1 ἐκ τῆς προστ. ὄρρωθῆ τὸ ὀρίζω) ἀνὶ ὄρρωθῆ, Ἰδοῦ, νά, συνήθ. ἐν χρ. εἰρων, ὕβρισι. ἡ χλευαστ.: φρ. ὄρρωθῆ, γαμψή, κουφετὰ (ἐπὶ τὸν ἀκαίριον ἢ ἀδείξιος ποιοῦντων τῆ), ὄρρωθῆ νά τὸ πάρος μόνος σου ἰσθλ. δὲν θὰ σοῦ τὸ δῶσω ποτέ! κ. ἀπολ. ὄρρωθῆ (ἐπιφώνησις συνοδοῦστος ὑβριστικῆ χειρονομία).

ὄρρωθῆ κ. συνφρ. ἰων. ὄρρωθῆ ὁ. ὄρρωθῆ πρόστ.μέσ. ὄρρ. τὸ ὄρρον βλλ.

ὄρρωθῆλας-ον ἰόρρωθῆ, ἄλξι ὁ κινῶν, ὁ ταράσσει τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος: Βάκχ.15,19.

ὄρρωθῆλας ἰόρρωθῆ, Βάκχῆ μ. κτ. αἰτ. -αν ὁ ἐμπνέων, ὁ ἀστρηλατῶν, ὁ ἐνθουσιαζῶν τὰς Βάκχας: Βακχ.18,49 ὄρρωθῆλας . . . Διόνυσον.

ὄρρωθῆλας ἰων. αἰτ. ἐν. τὸν ἐξεγείρινα, θέτονα εἰς κίνησιν τὰς γυναῖκας: Λυρ. Ἀδελφ.113 Εἰδὸν ὄρρωθῆλα καὶ μαινομένης ἀνθεῖνα τιμαίσι.

ὄρρωθῆλας-ον ἰόρρωθῆ, κτύπος ὁ διεγείρων κτύπον, ὁ προκαλῶν ἢ παργάνων θόρυβον, ὁ βροντῶν: Πίνδ.Ο1011,81 ὄρρωθῆλας Διός . . . κερουάν.

ὄρρωθῆλας-ον ἰόρρωθῆ, μάχη ὁ ἐγείρων, ὁ παρορμῶν εἰς μάχην: Βακχ.14,3B1. ὄρρωθῆλας ἰσθλ.ἀδοσι.

ὄρρωθῆλας-ος-ές ἰόρρωθῆ, νέφρη κ. μαν. ὁ διεγείρων, ὁ συναγείρων τὰ νέφρη, ὁ νεφεληγερέτης: Πίνδ.Ν.5,34 ὁ δ' ἔφραθῆν κατένευσεν τε Φοῖ ὄρρωθῆλας ἐξ ὄρανο, Εὐστ.Πον.56,13.

ὄρρωθῆλας ἰόρρωθῆ, πέτομα Ἰσ. εὐφῶ πέτομέως.

ὄρρωθῆλας-ποδος (ὀ,ῆ) ἰόρρωθῆ, ποῦς ὁ αἰρων, ὁ ὑψῶν τοὺς πόδας, ὁ ὠκύπους, ὁ ταχύπους, ὁ ταχύς: Τραγ. Ἀδελφ.2,45 ὄρρωθῆλας βοῆ ἡ φωνὴ θ' ἡς οἱ πόδες ἐγείρονται εἰς κίνησιν κτ. Ἰσ. ἐκρίστικος παρασκευαστῆς πρὸς τὸν τῶν ποδῶν ὄρρωθῆλας, Σίμμ.ΑΠ.15,27,8 ὄρρωθῆλας ἐλάφων.

ὄρρωθῆλας ἰόρρωθῆ, εἶδος ὄρρωθῆλας ἐν Κρήτῃ, ἡ ἐπικρήδωσ: Ἀθην.14,629C πᾶς ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς ὄρρωθῆλας καὶ αἱ πολλὰι παρονομασίαι αὐτῶν, ὡς παρὰ Κρήσιν ὄρρωθῆλας καὶ ἐπικρήδωσ.

ὄρρωθῆλας ὄρρωθῆ βλλ.

ὄρρωθῆλας (ἡ) κ. νεώτ. εἶδος ἐντόμου δάκνοντος καὶ φθειρόντος τοὺς βλαστοὺς τῶν φυτῶν Ἰσ. ἐζωφόφῆ τὸ ἐν τῇ κράμβῃ γινόμενον»: Ἀριστλ.Ζ1 552^α,30 οἱ δὲ ὄρρωθῆλας ἐκ τῶν σκυλῆλων μεταβαλλόντων ἴγνυονται || νεώτ. ζῶολ. γένος κολεοπτερον ὠκυπότου σαγριδίου ἐντόμου.

ὄρρωθῆλας-τριχος (ὀ,ῆ) ἰόρρωθῆ, θριξί, μτην. μαν. ὁ ἐγείρων, ὁ ἀνορθῶν τὰς τριχάς: Θεόφρ.Πον.Καν. 97,9 ὄρρωθῆλας ὄρρωθῆλας ὄρρωθῆλας ὄρρωθῆλας ἰσθλ. ὄρρωθῆλας.

ὄρρωθῆλας (ἡ) ἰόρρωθῆ, θύρα κ. νεώτ. θύρα ἐν ὄφει, οὐχ ἰσοπέδως κειμένη Φῶτ. ἐθύρα ἐν ὄφει

τοῦ τοίχου», εἶδ. ἢ ἀπὸ θύρα θύρα ἐν τῷ θεῖῳ τοίχῳ τοῦ μεγάρου τῶν ἀνδρῶν, δι' ἧς ἐπαίρητο εἰς τὴν λαύρα βλ.!». Ἡσ. «ὄρθουρά» θύρα μεγάλη καὶ ὑψηλή, δι' ἧς ἔστιν ὄρθουσα καταβολή. ἄλλοι πᾶσα θύρα μὴ ἔχουσα τὸν βαθὺν πρὸς τὴ γῆ, ἀλλ' ἀπέχουσα τοῦ ἐδάφους, οἰονθυρῆς ἢ θύρα εἰς ὑπερῶν ἀνάγουσα: *Ὁδ.Χ.126 ὄρθουρή δέ τις ἔσκεν ἀδυμήτω ἐνὶ τοίχῳ ἰκτ. Εὐστ. «θύρα τις ἐπίσημος ὑψηλοτέρα πρόσθεσιν ἔχουσα», αὐτ.333* 2) ὄμ. ἐν ἀισχ. στμ.: Σιμν. Ἀμ.17 τῆς δπισθεν ὄρθουθούρας 3) νεώτ. ἢ οὐκ κυρία, ἢ μὴ κεντρικὴ θύρα τῆς οἰκίας, ἢ ὁρτα τῆς ὑπηρεσίας, τὸ παραδῶρι.

ὄρθουράξ μγν. κ. μον. ἀνὰ ἐρμηνας: Θεογνυστ.Καν.97.

ὄρθοι Ἡσ. «τῶν ἄρνων ὅ ἐσχατοὶ γινόμενοι».

ὄρθολοπέω ἢ ὄρθολοπέω-έω ἐρεθίζω, παροργίζω, λυπῶ, προκαλῶ, καθάραται πνος, ἢ αἰτ.: *Ἰμν. Ἐρμ.308 ἢ με βουῶν ἔνεχ' ὠδε χολούμηνος ὄρθολοπέυεις, Μάζ.Τύρ.107 αἰεὶ κε πανήμερον ὄρθολοπέου μύθῳ ἀνείδετω* || κ. μέσ. ἐξεγείρομαι: Αἰσχ.Πέρσ.10 κακομάντις ἄγαν ὄρθολοπεῖται θυμὸς ἔσθωθεν.

ὄρθολοπέω-ον ὁ ἐκ τὴν μάχην δρωῶν, ὁ πολεμικός, ὁ ἀρμητικός, ὁ βυελλώδης, ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως: Ἄνακρ.70.

ὄρθολοπέω-α ὄρθολοπέω βλλ.: Φώτ. ἐρθολοπεῖν, λοιδορεῖν, πολεμεῖν, κ. παθ.: Ἡσ. «ὄρθολοπεῖται» διαπολεμεῖται, ταρασσεται: Αἰσχ. Πέρσ.10 ἄγαν ὄρθολοπεῖται θυμὸς ἰταράσσειται ἢ καρδία μου.

ὄρθός λακων. ἀντὶ ὄρθός βλλ.: Ἄριστφ.Λυσ.995 ὄρθά Λακεδαίμων πάα.

ὄρθότης πτος (ἢ) ὄρθη: Κριτ.41D.

ὄρθοτριαινά (ἢ) Ἰδρμυμ, τρίαινα, γεικ. -α, αἰτ. -ἄν, ὄρθ. ἀντὶ -τριαινης-ου,-ην, ὁ πάλαν, ὁ κινῶν τὴν τρίαιναν: Πίνδ.Ο.848 ὄρθοτριαινα δ' ἐπ' ἰσθμῷ ποντίῃ ἄρμα .. τανύειν, αὐτ.Π.212 ὄρθοτριαιναν .. καλέων θανύειν.

ὄρθουρά (ἢ) Ἰδρμυμ, ὄρθουρ μγν., μον. κ. νεώτ. «σπλῆν δι' οὗ ἀναβιβάσεται τὸ ὕδωρ εἰς ὄψος Εὐστ.*Ὁδ.192,15 «ὀδη δι' ἧς ὄρθουτα ὄδωρ ὕψους» 2) νεώτ. σπλῆν προσηρμοσμένος ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῶν οἰκοδομῶν πρὸς ἀποχέτευση τῶν ὕδρων ὕδατων, αἰ. σπληνωτὴ ὄρθουρή, λοικί.

ὄρθω μέλλ. τοῦ ὄρθυμι βλλ.

ὄρθάξ ἰων. τ. τοῦ ὄρθάξ βλλ.: Ἡρ.2,60 ὄρθάξου μεγάλας ἀνάγοντας θυσίας.

ὄρθάλλω μ. ἐν συνθέσει ἀνορθάλλω βλλ.

ὄρθάλλω (-δος (ἢ) νεογνὸν πτηνὸν, νεοσσός, νεόπτιον, ὄρθιβιον κ. γεν. πτηνὸν κατοικίδιον, ὄρθιβί: Νίκ. Ἀλεξ.229 φῶσιον ἀλιγία τοιά τε βοσκάς ὄρθαλις ἀχημητήσιν ὀνευνηθῆσαν νεοσσός ἐκβαλεν* 2) νεώτ. ζῴολ. γένος ὄρθιβοειδῶν ηγελοειδῶν πτηνῶν* || ὄμ. γένος διπτέρων βραχυελάτρων μυιδῶν ἐντόμων.

ὄρθάλλω (-ως (ἢ) μγν., ὁ ὄρθάλλω βλλ.2: Νίκ. Ἀλεξ.228 χινός νέον ὄρθαλιχῆα.

ὄρθάλλω (ἢ) κ. μον. ὄθοκορ, τοῦ ὄρθαλι βλλ., ὄρθιβιον Φώτ. «ὄρθάλλω» οἱ μηδέπω πετόμενοι νεοττοί: Θεοκρίτ.13,12 οὐθ' ὄσας ὄρθάλλω μινυροὶ ποτὶ κοίτην ὄρῳεν* || ὄμ. βιοκτῆ ἀντὶ ἀλεκτρυόν: Ἄριστφ. Ἄγ.871 εἰ τι Βοάλει, πρίσσο, .. τῶν ὄρθαλίγων ἰσχυλ. ἐτος ἀλεκτρυόνας: Στράτ.Κωμ.47,4 τὸν ἀλεκτρυόνα δ' ὄρθάλλω 2) γεν. νέον πτηνὸν, νεοσσός, πουλκίαι: Αἰσχ. Ἄγ.53 πόνον ὄρθαλίγων ἀλέσσαντες, Ὀππ. Ἄλ.5,579 ὄρθ- χελιδόσι, Ἄγαθ. ἈΠ.5,201,4 ὄρθιβες ὄρθορῶν μπτέρες ὄρθαλίγων, αὐτ.9,766,2 πεπτηνῶν ἔθνας καὶ ταχινόνας .. ὄρθαλίχους 3) νεαρὸν ζῴον: Σοφ.ἀπ.793 φακάλωχοι μπτέρες αἰγίς τ' ἐπισμασπίδων γόνων ὄρθαλίγων ἀναφαίτοις.

ὄρθάριον (τό) μον. κ. ἀρθάριον, εἶδος χειμερινῆς ἐπεπύδσεως ὑποδημάτων Σουτῆ. «ὄρθάρια αἰ τῶν ποδῶν πλοῖα», Τζέτ,Λυκόφρ. «ἀσκέρια δὲ κυρίως τὰ ἐν τοῖς ποσὶ πλοῖα ἦτοι τὰ ὄρθάρια λέγονται: Στουδ.Θεόδ.Κατῆ. ἐν Θησ.Στεφ. σφίγγει με τὸ καλίον καὶ οὐ πάρεστι ποὶ ἀλλὰ γὰ ὄρθαριον ἐπέων.

ὄρθαριον (ἢ) νεώτ. βοταν. ἢ ὄρθανασι, δημ. ὄρτενσι, γένος φυτῶν τῆς οἰκίας. τῶν ρηγιπετροειδῶν ὡς πλείστα κοσμητικά.

ὄρθή (ἢ) ἰων. ἀντὶ ἄορθή βλλ.: Ἡρ.1,31 ἐούσης ὄρθῆς τῆ Ἡρῶ.

ὄρθη Ἐπιπρ. ἀντὶ ὄρσις βλλ.

ὄρθης Ἡσ. ἐβωμός, Κύπριος.

ὄρθα δημ. ἰπροστ. τοῦ ὄρθασῶν) ὡς ναυτ. κέλευσμο, πρόσσας, ἀντιθ. πόντις: ὄρθα (ἀλλὰ μπάντα [πρόσσας ὄλον ἢ κάτω ὄλον τὸν οἰακὸν ἢ ὄσας ἀναστρέφῃ τὸ πλοῖον καὶ ἢ πρόσσας πλεῖρα αὐτοῦ καταστῆ ὑπήμερος, - γυρίζω ὄρσ' ἢ λὰ μπάντα [ἀναστρέφω, στρέφω ἀνάπορον τῶ ἀνέμῳ, φρ. οὔτε στὰ ὄρθα ἔρχεται οὔτε στὰ μπόντια μπαίνει [μτφ. ἐπὶ πρῶσο. εἶναι διασύχως, ἀνοικονόμητος] || ὄμ. ὡς ἐπίορ. : βασιτῶ ὄρτασ, - τραδῶ ἢ πηγαῖον στὰ ὄρθα [κρατῶ πρὸς τὴν ἐγγυτάτην ἢ ἀρμενικὴν ἐγγύταται].

ὄρθάρισμα (τό) δημ. ἢ κίνησης, καθ' ἣν τὸ διάμηκος τοῦ πλοῖου πλησάσκει πρὸς τὴν κοίτην τοῦ ἀνέμου μέχρι ὄρθως, πέραν τῆς ὀσείας τὸ ἴσπια παύσαι δαχόμενα τὸν ἀνεμον, ἢ προσαγωγή.

ὄρθάρα [βρα.] δημ., ὄορ. ὄρθάραρα κ. ὄρθασα, μγν. παθ. παρακ. ὄρθαρισμένος, ἐπὶ ἰσοφῶρον, πρόσσας τὸ ἰσιοπλοῖον πρὸς τὴν κοίτην τοῦ ἀνέμου: δ.διστ. ὄρθάρασι, ὄρθάρασι, | τὸν κάθο καθαντζάριος 2) ὄμτθ. ἐπὶ ἰσιοπλοῦστος πλοῖον, πρόσσας πρὸς τὴν κοίτην τοῦ ἀνέμου: δ.διστ. ὄρθάρασι, μπρτσάρα μου, | νὰ φέρης τὸν ἀέρα μου 3) ρημοτ. π. ὄρθάραρα.

ὄρθυια (ἢ) κ. ἐπ. Ὁρθυία ἀρχ. ὄνομα τῆς νήσου Δήλου: Ὁδ.Ε.123 ἔως μιν ἐν Ὁρθυίῃ .. Βελειδῶν κατέφρων 2) ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐκ τῆς ὀμωμόνοιο νήσου: Σοφ.Τρ.213 βοάτε τὰν ὄρθουσαν Ἀρτεμιν Ὁρθυίαν.

ὄρθυιον (τό) ὄθοκορ. τοῦ ὄρθυε βλλ.: Εὐν.214 μικρ' ἀπ' ὄρθυια, Ἀντιφάν.δ ὄρθυιου φυχὴν ἔχων.

ὄρθυίς (-δος (ἢ) νεώτ. ζῴολ. γένος ὄρθιβοειδῶν πτηνῶν.

ὄρθυοθήρα (ἢ) ἰδρτυε, θηρεῖω κ. νεώτ. ὁ θηρεῖων ὄρθυας, ὁ θηρευτὴς ὄρθυων: Πλάτ. Εὐθ.290D ἢ ἐθέρεωσαν .. οἱ ὄρθυοθήραι τοῖς ὄρθυοτρόφοις παραδιδόσαν.

ὄρθυοκόμος (ἢ) ἰδρτυε, κομῶ [2] ὁ ἐκτρέφων, ὁ διατρέφω ὄρθυας: Αἰσχ.ἀπ.242.

ὄρθυοκόμος κτ. ἀνάγ. Διον. Ζώπ. ἐν Ἄριστφ. Ὁρν.1299 ἰσχυλ. εἰς 1297) ὁ πλῆττων [κατὰ κεφαλὴν] ὄρθυας, ὄρθυοκόπος βλλ. .

ὄρθυοκοπία (ἢ) ἀρχ. λέξ. κ. νεώτ. εἶδος παιδικῆς καθ' ἣν ἐποποθεῖτον ἐντὸς προδιαγεγραμμένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κυκλικῶν εἰδικῶς ἐκγυμνασθέντων ὄρθυων, ὄν ὄρθυοκόπος ἐτύπτε διὰ τὸν λιχανοῦ ἢ ἀπέπια τὰ πτερά, τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, θεωρουμένου κικητοῦ τοῦ ὄρθυος ἐάν ὄπνεεν τὸ τοιοῦτον χωρὶς νὰ διασαγγεῖ ξέω τῆς γραμμῆς τοῦ κυκλικῶ: Πολυδ.9,107* || κτ. Φώτ. ἐν λ ὄρθυοκόπος ἐν ἢ ὄρθυας ἰσάσταν ἐν γύρω, οὗς τύπτοιον εἰς τὴν κεφαλῆν, καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ γύρῳ καταβῶλον τὸν ὄρθυα, λαμβάνει ξέξως ὄς ἐν δύνητορ ὁ δὲ ἀποτυχὼν παρέχει βατέρω τοὺς ὄρθυας τύπτεται, καὶ τοῦτο ἀνὰ μέρος ποιοῦσι.

ὄρθυοκοπικός -ἠ- ὄν μγν. ὁ ἀνήμων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄρθυοκοπία, ὁ ἐμπεριος περ τὴν ὄρθυοκοπία: Πολυδ.9,108.

ὄρυγοκόπος-ον (ὄρυξ, κόπιω) κ. νεώτ. ὁ ἐμπειρος, ἰκανὸς εἰς τὸ ποιεῖν τῆς ὄρυγοκοπίας βλ.α. : Πλάτ.Κωμ.108, Ἀθῆν.11,506D **Μεῖδιαν τε ὄρυγοκόπον**, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν.1297.

ὄρυγοκόπη-έω (ὄρυγοκόπος) μτν. παίζω τὴν ὄρυγοκοπίαν βλ.α. : Πλάουτ. H9.34D **κυβεύεις ἡ ὄρυγοκοπείας ἡ καπλευεῖς**, Πολυδ.9,107.

ὄρυγομανία (ἡ) μτν. ἡ μανία πρὸς τὸ ἐσθίειν ὄρυγας κ. γεν. θηράματα : Χρύσ. Στοϊκ.3,167 τὴν μὴ γυναικομανίαν τὴν δὲ ὄρυγομανίαν.

ὄρυγομήτρα (ἡ) εἶδος πτηνοῦ συναποδηροῦντος μετὰ τὴν ὄρυγαν, πηθ. τὸ πτηνὸν κρέξ βλ.λ.2, κτ. : Ἡσ. «ὄρυξ ὑπερμεγέθης», ὄρυγομάνια : Κρατίν.246 Ἰθακῆσια ὄρυγομήτρα, Ἀριστλ.Ζ1 597b,16 ἡ δὲ ὄρυγομήτρα παραπλήσιος τὴν μορφήν τοῖς λιματοῖς ἐστὶ, Πά. Ἐξ.16,13 **ἀνέθρ ὄρυγομήτρα**, καὶ ἐκάλυψε τὴν παρεβολήν, αὐτ. Ἀρ.11, 31 καὶ ἐξεπέρασε ὄρυγομήτραν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, Ἀθῆν.9.393A ἡ δὲ ὄρυγομήτρα καλοῦμεν, . . . λέγει δὲ περὶ αὐτῆς ὁ Μύθιος Ἀλεξανδρὸς ὅτι ἐστὶ τὸ μέγεθος ἠλικῆ τρυγάν, σκέλη δὲ μακρὰ, δυσθαλῆς καὶ δεξιλή : ὁ μ. κωμ. ἐπὶ τῆς ἡτοῦς : Ἀριστοφ. Ὀρν.870 κώκωφ Πυθίω καὶ Διλήω, καὶ ἡτοῦ Ὀρυγομήτρα.

ὄρυγοπήλιος (ὁ) μτν. ὁ πάλιν ὄρυγας, ὁ πωλητὴς ὄρυγων : Πολυδ.7,136.

ὄρυγοτροφέων (τοῖ) ὁ τόπος ἐνθα ἐκτρέφοντα ὄρυγες : Ἀριστλ. Πρ.892a,11.

ὄρυγοτρόφος (ὁ) (ὄρυξ, τρέφω) ὁ ἐκτρέφων, ὁ διατηρῶν ὄρυγας : Πλάτ. Εὐθ.290D **ἀ ἐθάρευσαν** . . ὁ ὄρυγοθροῖται τοῖς ὄρυγοτρόφοις παραδιδόσασιν, Πολυδ.7,136.

ὄρυγοτροφῶ-έω (ὄρυγοτρόφος) μτν. ἐκτρέφω, διατηρῶ ὄρυγας : Μάρκ. Αἰ.1,6 τὸ μὴ ὄρυγοτροφεῖν.

ὄρυξ (τοῖ) ὄρυ. ὁ ὄρυξ βλ.λ. ὄρυγιον.

ὄρυκομένα (ἡ) ὄρυ. τὸ διαδαπικὸν πτηνὸν κρέξ, ἀ. ὄρυγομήτρα : 2) τὸ πτηνὸν ἐρωδιός, ἀ. ὄρυκοσούρηξ.

ὄρυκοσούρηξ (ὁ) ὄρυ. τὸ πτηνὸν ἐρωδιός.

ὄρυξ-ἄγος (ὁ) | κ. ἡ : Λυκόφρ.401, κ. γενικ.-θκος : Φιλῆμ.245 | κ. νεώτ. τὸ ἀποδημητικὸν πτηνὸν ὄρυξ ὁ κωϊός, τὸ ὄρυξ, ἡ χαμοπερδικά : Ἡρ.2,77 ὄρνιθον δὲ τοῦς τε ὄρυγας καὶ τὰς νήσσας, Ἐπιχ.45, Ἀριστοφ. Ὀρν.707 ὁ μὲν ὄρυγας θοῦς . . ὁ δὲ χίνα, αὐτ.1297, Ξεν. Ἀπομν.2,14 ὁ τε ὄρυγες καὶ ὁ περδικας, Ἀριστοφ. Ζ1 597a,23 ὁ δ' ὄρυγες τῶν γεράνων, αὐτ.597b,5 ὁμοίως δὲ καὶ αὐ ὄρυγες, ἐάν μὴ τινες ὑποκαλεσθῶσι καὶ τῶν τρυγάνων, Λυκόφρ.401 τύμβος δὲ γείτων ὄρυγας πτερομένης |σχόλ. ἐπὶς ἡλίω νήσου ἡ τῆς Ἀστερίας, γενομένης ὄρυγας : Ἀθῆν.9.392A : νεώτ. ζωολ. γένος ὄρνιθοειδῶν τετρασπίδων πτηνῶν : 2) τὸ φυτόν στελεφεύρος βλ.λ. : Θεόδωρ.Φ17,11,2 **ὄρυξ** ἐπίρρ. βαρβαρισμὸς ἀπὸ ὄρθως βλ.λ. : Ἀριστοφ. Οεσμ.1215 ὄρυξ δὲ σὺθίην ἐπί.

ὄρυξ (ἡ) χορδή, λουκάκινα, ὄνομασία ἐργου πινός τοῦ Ἐπιχάρμου Ἡσ. ἐρούα, χορδή καὶ σύντριμμα πολιτικόν, εἰς δὲ Ἐπιχάρμου ὄρυμα, Εὐστ. Ὁδ. 1915,21 ἐπὶς κωϊὸς λεγομένης χορδὸς ὄρυξ Ἐπιχάρμου ὄνομάζει : Ἐπιχ.1102B : ὄρ. ὄρυα, πηθ. Ἀριστοφ. Ἡρωδιαν. Τεχν.Λειψ.1,303.

ὄρυξ (ἡ) πᾶν. εἶδος μυθολογικοῦ θηραλείου.

ὄρυξίον (τοῖ) πᾶν. ἡ ὄρυξ, ἡ χορδή.

ὄρυξάνη Ἡσ. ἐρεύγεται, πρὸλ. ὄρυξάνη.

ὄρυξεύς γλωσσ. ὁ ὄρυκτης, ὁ σκαφεύς.

ὄρυγιή (ἡ) μτν. κ. μον. ἀντὶ ὄρυγι βλ.λ. : Διον. Ἀλ. Ρωμ.4,59, Διοσκ.4,162, Τζέτι.Χλ.1,915, Νικ Χων. Χρον.396A. 2) κτ. πληθ. βαθμίδες : Κυραν.5

ὄρυγιον (τοῖ) ἀρχ. λεξ. κ. μον. ὄρυκος, τοῦ ὄρυξ βλ.λ.11 Ἡσ. ἐν λ. ἀκαπῶν, Μόσχ.1 ἐν Κορελ.2,387A λάβε ὄρυγιον καὶ ἄμην.

ὄρυγμα-ατος (τοῖ) (ὄρύσσω) κ. νεώτ. μέρος τῆς γῆς βαθύς ἐσκαμμένον, ἐσκαφή τοῦ ἰδάρφους, λάκκος, τάφος, χάνθαξ : Ἡρ.1,179 ὄρυσσοντες ὄμα τὴν τάφρον ἐπληθεύον τὴν γῆν τὴν ἐκ τοῦ ὄρυγματος ἐκφερομένην, αὐτ.7,23, Ὁουκ.1,10 ἑσέλασε ἐς τὸν χωρίον ἰδιώτων, ὃ φέτερον ὄρυγμα μέγα περιέργον, Ξεν.ΚΠ1,6,28 δολοῦν ἐς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὄρυγμασι, Ἡρωδιαν.1στ.4,97 ὁ δὲ ὄρυλλον ὄρυγματά μεγαῖα ἔλικοντες τε τοῦς πίντονας ἐνέβαλλον : ὁ ὑπόγειος διόδος, διάδρομος, ὑπόνομος : Ἡρ.3,60 ὄρυξος τε ὄψηλος, . . τούτου ὄρυγμα κάτωθεν ἀφρέων, ἀμφίστομον, τὸ δὲ μήκος τοῦ ὄρυγματος ἐπὶ τὰ στάδια εἶσι, αὐτ.4,200 ὄρυσσοντες τε ὄρυγματά ἀπόγαια : ὁ μ. ὀνόμαζον κατασκευαζόμενος ὑπὸ πολιτοκροῦντων : Ξεν. Ελλ.3,1,7 ὡς δ' ἐκ τοῦ τείχους ἐκθόντες πολλὰκις ἐνέβαλον εἰς τὸ ὄρυγμα καὶ εἴλα καὶ λίθους, Πολυδ.5,100,2 βραχεῖα ἐνδόσεως γενομένης ἤρσαντο τῶν ὄρυγματῶν ὁ Μακεδόνας, αὐτ.9,41,7 ἐκ δὲ τῆς μεταξύ τῶν πύργων στοᾶς ὄρυγματά διπλά προσήγγοτο πρὸς τὸ μεσοπύργιον : ὁ μ. ἐν τῇ καταργασίᾳ τοῦ μετάλλου : Πολυδ.34,10,11 ἐπὶ δύο πόδας ἀποσφράντι τὴν ἐπιπολὴς γῆν ἐθὺς ὄρυκτον ἐπίσκασαι χρυσόν, τὸ δ' ὄρυγμα . . πεντακαίδεκα ποδῶν : 2) ἐν Ἀθῆναις βαραθρόν τὴ εἰς δὲ ἐρρίπτοντο αἱ εἰς θάνατον καταδικαζόμενοι ἐγκληματῶν : Δειν.1,62 ὁ ἐπὶ τῶ ὄρυγματι ἰὸ δήμεσι, Λυκούργ.121 ὡς ἐπὶ τοῦ ὄρυγματος, Πολυδ.8,71 ὁ πρὸς τῶ ὄρυγματι : 3) ἡ ὄρυξ βλ.λ. : Λουκ. Ἀλ.1στ.2) τὸ μὲν ὄρυγματος ἐπισαυμάθη.

ὄρυγμαθός (ὁ) ἀρχ.λεξ. ἀντὶ ὄρυμαθός βλ.λ. Ἡσ. ἐφόφος, κτίσιος.

ὄρυγμαθώδης-ους-ες μον. ὁ πλήρης ὄρυμοῦ, ὁ παραχθῶδης : ΨΧρυσ.9,963B πηθ.γρ.1.

ὄρυγμαθός Ἡσ. ἐθόρυμοι.

ὄρυγματίον (τοῖ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὄρυκος, τοῦ ὄρυγμα, μικρὸν ὄρυγμα.

ὄρυγιή (ἡ) ἀρχ. ὄρυγιή βλ.λ. Ἀρετ. Χρον. Παθ.1,5.

ὄρυγιος Ἡσ. «βρυχομένος».

ὄρυγιός (ὁ) Ἐπιρρ. τὸ ὄρυγμα βλ.λ.11.

ὄρυγι Ἡσ. ἀντὶ ὄρυξ βλ.λ.11.

ὄρυξ (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. κ. ὄρυξον (τοῖ) (Ἐσώφρ. Φ1,4,10) τὸ φυτόν ὄρυξ ἡ ἡμερος (βλ.κατωτ.), ὡς καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ : Ἀριστοφ.Ν.Στράθ.15, 1,18 τῶν δ' ὄρυξῶν φασίν ὁ Ἀριστόθουλος ἐστάει ἐν ὄδασι κλειστώ, αὐτ.13, Διοσκ.2,95 : ὁ ὄρυξ ἐσθθί φαγητὸν ἐξ ὄρυξος, κυρίως τροφὴς τῶν ἰνῶν : Μεγασθ.28 : νεώτ. ὄρυξ, ὄρυξος ὄρυξος ὄρυξος φυτόν ἐκ τῶν ἀγρωτοειδῶν ὡς ἐν εἰδος ὄρυξ ἡ ἡμερος, ὄρυξ, ὄρυξ : ὁ μτν. ὄρυξος ἐξ ὄρυξος εἰδός τὴ οἰκονομικῶς ὄρυξος ὄρυξος γούσεως ποτοῦ, παραγομένου ἐκ ζυμώσεως σπερμάτων ὄρυξος : Αἰλ.Ζ1 13,8 τὸ δὲ εἰς πόλεως ὄθυλλον ὄρυξος μὲν . . ἐπεὶ τὸν μὲν ἐξ ὄρυξος χειροουργοῦσι.

ὄρυξάλευρον (τοῖ) νεώτ., ὄρυξ. ὄρυξάλευρο ἄλευρον ἐξ ἀποψλοιωθέντων σπερμάτων ὄρυξος.

ὄρυξάμυλον (τοῖ) νεώτ. τὸ ἐξ ὄρυξος παρασκευαζόμενον ἄμυλον, χρησιμοποιούμενον καὶ ὡς βασική ὕλη διαφόρων καλλωπιστικῶν συσκευασμάτων πρὸλ. ὄρυξόκοκος.

ὄρυξίον (τοῖ) σχόλ. κ. μον., ὄρυξ, ὄρυξος, τοῦ ὄρυξ βλ.λ. ἀνεῦ ὄρυκος, σημ. : Σχόλ. Διον. Ὁρ. 195H, Ἀκμ. Ὀνειρ.κρ.210, ΑΒ 794,19.

ὄρυξίτης πλακοῦς (τοῖ) μτν. ὁ ἐξ ὄρυξος πλακοῦς : Χρυσ.Τυαν.π. Ἀθῆν.14,647D γίνεταί δὲ, φασί, καὶ ὄρυξίτης πλακοῦς.

ὄρυξοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ πρὸς ὄρυξαν ὄμοιάων : ὄρυξοειδῆ σωματῶα (κωκκία σχηματίζόμενα κατὰ τὴν φλεγμονὴν τῶν περιπεριτονίων ὄρυγων θυλάκων τῆς κοιλίας).

όρυζόκονις -εως (ή) νεώτ. όρυζάμιλον, Ιθ. χρησιμοποιούμενον εις σκευάσματα καλλωπισμού δι' επίπασιν του δέρματος, ή πούδρα.

όρυζοτροφώ-τω μγν. επί εδάφους άγρου, τρέφω, παρόγω όρυζαν: Στράβ 17,3,23 ούκ όρυζοτροφεί δ' ή γή διά τον αύχον.

όρυζοφαγία (ή) νεώτ. το τρώγειν, το λαμβάνειν ώς κυρίαν τροφήν όρυζαν.

όρυζοφάγος-ον νεώτ. ό έκων ώς κυρίαν τροφήν τήν όρυζαν, ό έξ όρύζης κυρίως τρεφόμενος || ό πολύ άγαπών τήν έξ όρύζης ή μετ' όρύζης έδεσματα.

όρυζών-ώνος (ή) μσν. κ. νεώτ. φυτεία όρύζης: Συμβόλαιον έν Ζαμν.Σπ.Ίταλοελ.ΙΙθ σόν του όρυζώνος και έλαιώνος.

όρυκτάλαιον (τό) νεώτ. πετρελαιοίον βλλ.: 2) Μπαντικόν παχύ έλαιον λαμβανόμενον έξ άποστάξεως πετρελαίου.

όρυκτή (ή) μγν. όρυγμα βλλ.Ι: Φιλ.Ι,626. **όρυκτήρ**-ηρος (ή) μγν. μεταλλωρύχος: Ζήν. Κιτ.Ι,30, Φιλ.2,619 ύπεργάζεσθαι τήν ακληπργεαν και λιθωδεσάτην όρυκτήρων ούκ έλαττον, Νικ. Χων.88β όρυκτήρησι ύπομοχλευόμενον, αὐτ.Ι82Α.

όρυκτήριος-α-ον μσν. ό δι' όρυζην κατάλληλος, μ. το ούδ. όρυκτήριον ώς ούα. όρυξ βλλ.Ι: ASS' Ανρ.ΙΙ,20F ούδέ γάρ έχω όρυκτήριον τή χρεία κατάλληλον.

όρυκτήρις (ή) κ. νεώτ. ό όρύττων, ό άνοιγών όρυγμα, ό άνασκάπτων τήν γήν, ό ακαφεός: || επί πτηνών, μετά γενικ. ό άνασκάπτων δια του ράμφους του πρds άνοιγασιν σπόρων ή σκαλήκων: Αισώπ.Μεθ.99 φάρες τ' όρυκται σπερμάτων άρουραίων 2) μγν. είδος τή άρότρου ή ή δι' αυτού άνοιγομένη ούλαξ: Στράβ.Ι5,1,16 σπειρεσθαι τήν γην ύπό του τυχόντος όρυκτου χαρηχθισαν 3) νεώτ. σφύρα μετά σφηνός ή ροίδος έν χρ. εις τα μεταλλεία δια τήν διάτρησιν των κοιτασμάτων και πετρωμάτων, όταν ταυτα είναι σκληρά 4) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων έντόμων έκ των φυλλοκεράτων.

όρυκτικός-ή-όν άρχ. λεξ. ό πρds όρυζην κατάλληλος ή πρds κατασκευήν σήραγγος ή ύπονόμου: Σουιδ.έν λσημ έργαλείον όρυκτικόν.

όρυκτογεωλογία (ή) νεώτ. μέρος της φυσικής πραγματευόμενον περι της γενέσεως, της ερέσεως, της συνθέσεως και συστάσεως των όρυκτων έν τή φύσει || έπιθ. -ικός-ή-όν.

όρυκτογνωσία (ή) νεώτ. ή έμπειρική διάγνωσις των όρυκτων επί τή βάσει των φυσικών ουτών γνωρισμάτων || έπιθ. -ικός-ή-όν.

όρυκτογνώστης (ή) νεώτ. ό περι τήν όρυκτογνωσίαν άσχολούμενος και είδημον ταύτης.

όρυκτογραφία (ή) νεώτ. το μέρος της όρυκτολογίας το έρευνητικό το όρυκτολογικά είδη, τάς παραλλαγές και ποικιλίας αυτών.

όρυκτογραφικός-ή-όν νεώτ. ό εις τήν όρυκτογραφίαν άνήκων, άναφερόμενος.

όρυκτογράφος (ή) νεώτ. ό περι τήν όρυκτογραφίαν άσχολούμενος έπιστήμων.

όρυκτοδεξία (ή) νεώτ. κατοργασία δερμάτων δι' ύλών έκ τω όρυκτώ βασίλειου.

όρυκτολογία (ή) νεώτ. έπιστήμη πραγματευομένη περι των έκ της γής όρυσσομένων άνοργάνων σωμάτων, των όρυκτων.

όρυκτολογικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν όρυκτολογία, ό άναγόμενος εις αυτήν ή τή όρυκτά έν γενει: όρυκτολογικόν έργαστάσιον, -όρυκτολογικός πλοστός (τό σύνολον των έν τώ ύπεδάσει χώρος τίνος ειρισκομένων όρυκτων) || έπιρρ. -ικός.

όρυκτολόγος (ή) νεώτ. έπιστήμων ειδικώς περι τήν όρυκτολογία άσχολούμενος.

όρυκτόν (τό) (όρυζόσσι) νεώτ. σάμα άνόργων όρυγενές, έκον άρισμένην χημικήν σύστασιν και εύρισκόμενον επί της έπιφάνειας τής γής ή έν τώ ύπεδάσει ή έν τωις εμάτοις αυτής, έξ ύν λαμβάνεται δι' όρύξεως.

όρυκτός-ή-όν κ. νεώτ. ό όρυχθείς, ό δι' έκσκαφής άποτελεσθείς: || Π.Θ.179 τάρνον ύπερβρόνται όρυκτίν ή ή δι' έκσκαφής και ούχι φύσει άνοχθείσαι, || Πρ.217 ούκ Ιθαγενέα στόματα έστι, άλλ όρυκτά ένεχρητο και ούχι φυσικοί οχεταιί, αὐτ.149, Εύρ.Τρω.1153 όρυκτός τάρνος, Ξεν. Αν.4,5, 25 όρυκται είσοδοι, Πλούτ.Μ8,770Β άποθικαί όρυκται ύπόγειοι 2) ό έκ της γής όρυκτός, ό άνευρισκόμενος ή λαμβανόμενος δι' όρύξεως, έπί λιθων, μετ άλλων κλπ.: || Αριστ.Μετ. 378α,20 τά μεν όρυκτά, τά δε μεταλλεύατα, Πολύδ.34,10 άποσφρασι τήν έπιπολήν γην εύθύς όρυκτόν εύρίσκεισθαι χρυσόν || νεώτ. το ούδ.

όρυκτόν ώς ούα. βλλ.: || μγν., μσν. κ. νεώτ. ό άτοφούης, ώς δηλ. φύσει εύρισκται έν τή γή και ούχι χημικός ή άλλως προς παρεσκευασμένος: ύσοσκ.5,109 όρυκτός άλας, Γαλ.11,694, || Ινιοστρ. 43,25 άλλος όρυκτώ, - όρυκτόν άλλος μόν άντιθ. πρds το δι' έξατμησίου τού θαλασσίου ύδατος λαμβανόμενον: || Ιχθύες όρυκται είδος τή Ιχθύων λαμβανόμενων δι' έξατμής άνασκαφής τής άμου, είδος τή έγγέλκων ζώτων έν άμυδάει λιβά: || Αρχειστρ.άπ.22, || Αριστ.Θαυμ.835b,16, Θεόφρ.άπ. 17,7, || Αθην.8,333Κ τούς τε όρυκτούς Ιχθύος κωλύμενους, οί έν Ήρακλεία γίνονται 3) νεώτ.

ό έντός πετρωμάτων του φλοιού της γής άπολιθωθείς και διατηρούμενος έκτοτε: ό - κογγυλία 4) νεώτ. όρυκτόν γάλα ή όρεών ή όρεώνίν είδος εύθρότου κρουοιδώδους άσβεστολίθου.

όρυκτοχηνία (ή) νεώτ. ή τέχνη της άναητήσεως των όρυκτων || ομ. ή τέχνη χημισμούσής των όρυκτων || έπιθ. -ικός-ή-όν.

όρυκτρις-ίδος (ή) μγν. κ. μσν., θηλ. του όρυκτρή βλλ., ή άνορθότουσα, ή άνασκάπτουσα: || Αθην. Μητ.19,3 όρυκτρήν χελώνη, Τζέτζ.Χλ.11,609.

όρυκτρη-ηρος (ή) μγν. όρυκτρή βλλ.: Γρηγ. Νακ.2,203.

όρυμα-ατος (τό) Έπιγρ. δτ. του όρυμα βλλ.

όρυμαγδός (ή) ποι. Ισχυρός κρότος, πολύηχος θόρυβος, όχλοσθή, άνταρα, Ιδ. ό άπαιτος θόρυβος συνήθροισμένων ή άγωνίστων στρατευμάτων ώς και πλήθος ανθρώπων έργαζομένων ή περιτρεχόντων: || Π.Β.810 πολλός δ' όρυμαγδός άρώρει, αὐτ.Ρ.424 Ιάχεσκε σάκος μεγάλμ όρυμαγδών όξεία και λιγέως, αὐτ.401' || ομ. επί των εις μάχην κινουμένων ανθρώπων και κυνών: || Π.Κ.185 πολλός δ' όρυμαγδός έπ' αυτών άνθρώων ή δε κυνών || κ. επί θορύβου έν προκροαίσι κρουγίζοντες άνθρώποι και χρεμειτίοντες Ιπποι: αὐτ. Ρ.741' 2) ό θόρυβος, ό κρότος των ζυκοκίων: αὐτ.Π.633 ώς τε δρυτόμων άνθρώων όρυμαγδός όρηρ ή ούρεας έν βήσσει 3) επί του κρότου, όν παράγει έσσημ ζύλων ριπτομένων κατά γής: || Οδ.1,235 όδρυμον άχθος ύλας άζάλας. . . έντασεν δ' άντροιο βαλών όρυμαγδόν θηκε 3) ό θορυβώδης ήχος, ό παραγόμενος έκ χειμάριου κατοργαμένου έξ όρους: || Π.Θ.256 ρέων μεγάλμ όρυμαγδών 4) ομ. κ. επί του έκ τρικυμίας θορύβου: Σιμων.51 άλλος άμψιταρασσομένης όρυμαγδός || κ. επί του έκ κωπηλασίας θορύβου: || Απολλ.Ρ.4,105 πολλός δ' όρυμαγδός έπινογόμενός έλλάτρισιν έν 4) μτφ. γκος, όχλος: || Ιγνώτ.Έπιστ.Γρολλ.69 φεώγεται δε σφύρο και τάς κακάς παροσμάδας. . . και όλον αυτώ τον όρυμαγδόν τής κακίας.

όρυμας Ήα. «βωμός, οι δε θύροβθος.

όρυνθει Ήα. «γυλιζεις».

δρυε-υγοσιδί κ. δρυε-υγος [Ἦσα.] κ. μον. κ. νεώτ. ὄξο τι σιδηρὸν ἐργαλείον, εἶδος τι σκαφίου, λαοσκόπων, χρήσιμον εἰς σκῆψιν καὶ διατρέψιν πετρῶν· Φανί.ΑΠ1 6,297 σφῆραν καὶ ἀπεδῶν μονορυχῶν δρυμα, Σχόλ.Ἦρ.7,89, Θεόδωρωστ. Καν.24,32. 2) κ. νεώτ. εἶδος τι ἀφρικανικῆς ἢ ἰνδικῆς δορκάδος ἢ ἀντιλόπης μὲ μακρὰ καὶ εὐθεῖα κέρατα· Ἀριστλ.Ζ1 490b,20 μονόκρονον δὲ καὶ δίχλων δρυε. αὐτ.ΖΜ 663a,23, Καλλίε.2,ΠΔ Δευτ. 14,5 ἔλαρον καὶ δορκάδα καὶ πύραρον, δρυμα καὶ καμυλοπάραδην, Φιλ.2,335, Πλούτ.Ἦ8,974ρ, Ὀπλ.Κιν.2,446, Αἰλ.Ζ1 78, αὐτ.13,25. 3) δρυε τετρακέρωσ εἶδος τι ἰνδικῆς ἀντιλόπης τετρακεράτου· αὐτ.15,14. 4) μνηκ. τοῦ ζῶον μονόδουσ βλλ. ὁ μονόκρωσ ἢ εἶδος τι φαλαίης· Στράβ.3,27 ὄρυγυν τε καὶ φαλαίων καὶ φουσητῶν.

δρυεζ-εως [ἦ] κ. νεώτ. ἢ πράξις τοῦ δρύσσου, ἀνδρῶν, ἐκκασιφῆ, σκάψιμο· Ἀριστλ.ΖΜ 693a,16 πρὸς τε γὰρ τὴν δρυεὶν ῥησίμων το τοιοῦτον, Ἐπιγρ. δρυεζις μετάλλου, Πλούτ.Ποιμ.66 καὶ τάρων δρυεζις καὶ ταίχων οἰκοδομίας. **δρυεμα** Ἦσα. ἐόρδαται ὄλασκειτ' ἠδὲλ δρύωμα. **δρυε-υοσιδί** ἀγρίον τι ζῶον τῆς Λιβύης, πῆδ. ὁ δρυε βλλ.2)· Ἦρ.4,192 καὶ δρυεσ . . . (μὲγαθος δὲ τὸ θῆριον τοῦτο κατὰ βοῶν ἀπὸ).

δρύσσου κ. μον. κ. νεώτ., ἀπὸ δρύττυ, μνηκ. ὁ δρύχθ [Ἀρατ.1086] κ. δρύχθ [Ἐπιγρ.], παραστ. ὠρυσσων, ἀπὸ δρύττυον, μέλλ. δρύχθ [Ἰλ.Η 341], ἀόρ. ὠρυφα [Θουκ.3,76], ἐπ. δρυεα [Ὀδ.Λ 25], ἀόρ. β' ὠρυφα [Φιλόστρ. Ἀπολλ.1,25], παρακ. ὠρύχθ [Φερικρ.145,19, κατ.], ὠπερσ. ὠρύχθ [Ἰππ.Ἐμπ. 4,107], μέσ. κ. παθ. δρύσσομαι, παραστ. ἀπὸ φῦρ-τόμην ἰδμ.859 κατ.], μέσ. ἀόρ. α' ὠρυέσθην [Ἦρ.1,186, Ἀπολλ.Ρ 3,1032], παθ. μέλλ. δρυεζήσομαι [Ἀντιφ.3,2,10 κατ.], κ. δρυήσσομαι [Ἀριστοφ. Ὀρν.394 κατ.], τετελ. μέλλ. δρωρήσομαι [Ξενοφ.], παθ. ἀόρ. ὠρύχθην [Ἦρ.1,186], ἀόρ. β' ὠρύχθην [Ἰππ.], παθ. παρακ. ὠρύχθην [Ἦρ.2,158], σπαν. κ. ὠρυγμα [Ἀντιφ.3,112 κατ.], Σωφροσ. ὠρυκατ. [Λουκ.Τιμ.53 δι.], ὠπερσ. ὠρυγγῶν [Ἦρ.1,186, Πλάτ.Κριτ.119C1 κ. ὠρυγγῶν [Ξεν. Ἀν.7,8,14 δι.], σκάψιμο, ἀνοίξιμο κοιλώσι ἐν τῇ γῆ δι' ἐκκασιφῆς, ἀνασκάψιμο· Ἰλ.Η 341 ἐκτροσθὲν δὲ βαθεῖαν δρύεζον ἐγγυθὶ τάρων, Ὀδ.Λ 25 βδοθρον δρυεα, Ἦρ.1,186 ἐπεὶ τε γὰρ ὠρυεσσε τὸ ἔλπυρον τῆ λίμνῃ, αὐτ.4,200, Ἀριστοφ.Ἰππ.605, Θουκ.2,76, Ξεν. ΚΠ7,3,5, Κδ Μάρκ.12,1 ὠρυεξ ἠπολίτινον, Μηναι. 1,19 Συνεξ. Ἄγ.Μακαρ. καὶ σπῆλαιον αὐτοχειρως . . . ὠρύεζα, κ. ἀπολ.· Ἦρ.7,22 ὠρυεσσων ὄπῃ μαστίγων [τυπτόμενον ὄπῃ μαστίγων ἐξηγαγκάζοντο καὶ σκάπτουσι, Ἀριστλ. Πρ.933b,33 ἐάν ὀρεξῆ τις παρά τὴν θάλασσαν, Κδ Ματθ.25,18 ἀπελθὼν ὠρυεξ ἐν τῇ γῆ καὶ ἀπέκρυψε τὸ ἀργύριον] κ. μέσ.· Ἦρ.3,9 δεξαμενὰς ὠρύεσθαί κ. παθ.· αὐτ.2,158 εὐρος δὲ ὠρύχθη ὥστε τριήρας δύο πλώειν ὄμοα. 3) κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς ἀποσκάψου, σκάψιμο ὄπογεῖω κατασκευάζων φωλεὰν καὶ ἀνεψφὸν ὄπῃ ταῦτην τὸ χῶμα· Ἀριστλ. Ζ1 606a,2 ὄσδ', ἀν τῆ κοίτης, ἐθέλουσιν ὀρύττειν, αὐτ.Θαυμ.842b,4. 4) τὸ σῶδ. τῆς μνη. παθ. ἀόρ. δρυεξὸν δρυμμα, τάρων· αὐτ.1,186. 2) σκάπτω διὰ μέσου πινός, διούρσσω· Χρησμ.Ἦρ.1, 174 ταῦτη ὁ ἰσθμὸς ἐστὶ, τὸν ὠρυεσσων κ. παθ.· αὐτ.1,186 καὶ τὸ χωρίον ὠρύκτω. 3) ὄρυσσων ἐξάγω τι, ἐξόρυσσω· Ὀδ.Κ 305 χαλεπόν δὲ τ' ὄρυσσιν ἀνδράσι γε θνῆσται, Θεοκρ.5,123 ἐνθὼν τὴν κυκλῶνιον δρυεαὶ νυν ἐξ τὸν Ἄλεντο' ὄμ. κ. μέσ. διάμεσ.· Ἦρ.1,186 λίθουσ ὠρύεζατο ἰπέθελεφ, ἐφρόντισε διὰ τὴν ἐξαγωγήν λιθῶν παθ.· αὐτ.185 ὁ δρυεσόμενος χυεῖ τὸ διὰ τῆς ὄρυσσεως ἐξαγόμενον χῶμα, Πλάτ.Κριτ.1142b. 4) κτ. ἐπέκτ. ἐξάγω ἐκ κοιλότητος τοῦ ἴματουσ ὄμοα-

τος τρυφερόν τι μέρος, ἐξορύττω, ἐκβάλλω· Ἀριστοφ. Ὀρν.442, αὐτ.Ἐιρ.899 ὄπολαφραμένοι νεανικῶσ παιειν, ὀρύττειν, Ἀντιφίλ.119 ὄφαλλον ὠρυττειν τῆς ὄσπερ ἰχθύος. 5) σκάπτω πρὸς ἀποκρυφῆν πινος, θάπτω, παραχῶν τὸ· Σοφ.Α1,659 κρύφω τὸδ' ἔχθος τοῦμόν . . . γαίης ὄρυσσε ἐνθεσ μὴ τῆς ὄφεται, Ξεν.Οἰκ.19,2. 6) ρηματ. κ. δρυεζι, ὄρυθ, ὄρυειον, ὄρυγμα, -γυδός, ὄρυκτός, **δρυεζαίον** [τὸ] νεώτ. τόπος γῆς ἐνθα γίνεται συστηματικῆ ἐξαγωγή δι' ὄρυξέωσ ὄρυκτόν βλλ. **δρυεζή** [ἦ] κ. νεώτ. δρυεζι βλλ.· Ἐπιγρ. Δίλχου, Λουκ.Νέαρ.1 ἢ ὄρυχθ τοῦ ἰσθμοσ. 7) ἐκκασιφῆ διὰ τοῦ ῥύγχου, ἐπὶ γοίρῳ· Πλούτ.Ἦ8,670A.

δρύχθ μνηκ. δ. τ. τοῦ δρύσσου βλλ.· Ἀρατ.1086. **δρφακινικός** [τὸ] μνηκ. νέος, νεαρὸς δρφακί βλ. Λουκ.Νέαρ.1 Ἀθῆν.7,315B τὸν νέον φουθίν δρφακί ὄπ' ἐνίωιν καλεσθαί δρφακίνων.

δρφακινία [ἦ] πᾶν δ.γρ. τοῦ δρφακί βλλ.

δρφανεύ(ε)μα-ατος [τὸ] ποι., δημ. κ. ἀρρανεμα ὄρφανία, ὄρφανία· Εὐρ.Ἦρ.546 τί ταρδῶν δρφανευμ' ἐμῶν τέκνων;

δρφανεύω ποι., δημ. κ. ἀρρανεύω, παρ. ὠρφανεύω [Εὐρ. Ἄλκ.297], ἀόρ. ὠρφανεύωσ, ἐξ οὗ ἀπαρφ. ὠρφανεύωσ [αὐτ.165], δημ. ὄρφανεύω κ. ὄρφανεύω, μέσ. κ. παθ. ὄρφανεύομαι [αὐτ. Ἰππ. 847], παραστ. γ' ἐν ὠρφανεύω [αὐτ. Ἄλκ 535], μέσ. μέλλ. ὄρφανεύομαι, δημ. παθ. παρακ. μνη. ὄρφανεύομαι, φροντίξω περὶ τῶν ὄρφανων παιδῶν, ἀνατρέφω ἢ ἐπιτροπεύω ὄρφανοσ· Εὐρ. Ἄλκ.165, αὐτ.297 κοῦκ ἐν μονωθειεσ σῆς δαματόσ ἐστανεσ καὶ παιδῆσ ὠρφανεύεσ' παθ. ὄρφανεύομαι, ὄσ ὄρφανοσ τυγχᾶν τῆς φροντίδοσ πινός, ἐπιτροπεύομαι ὄπῃ πινος· αὐτ. Ἰππ.847 ἔρημοσ οἶκοσ καὶ τέκν' ὄρφανεύετατ'. 2) δημ. ὄπομωμ. ὄρφανόσ, στεροῦμαι τοῦ ἔτερου τῶν γονέων μου ἢ καὶ ἀμφοτέρων λόφῳ θανάτου αὐτῶν· Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.210,11 βοήθειαν παρ δίνῃ . . . στίε ἐκκλησιέσ καὶ στίε ὄρφανεύεμα, Ψυδάρ.Ταξ.138 ἀπομνησκει ὀλόθερο γυμνῶ, σάν ὄρφανεύεμ' 3) δημ. κτ. ἐπέκτ. στεροῦμαι τῶν προστώτων, χῶν κέποιον· Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.210,8 πᾶ μᾶθουσ πῶσ ὄρφανεύομαι ἀπὸ τοῦσ ἀρχοντέσ μαε'. 3) ρηματ.π. ὄρφανεύομαι, ὄρφανεύω.

δρφανία [ἦ] δημ. ἄ ὄρφανία, ἢ ὄρφανία βλλε. **δρφανία** [ἦ] κ. νεώτ., δημ. ὄρφανία κ. ὄρφανία ἢ κατάρσασ τοῦ ὄρφανοσ βλλ.· Λυσ.26,12 ἀσ τὸσ ὄρφανιέσ ὄρφανιέσ ἀπτινοσ γενήνται; Πλάτ. Νόμ.926B, αὐτ.Κριτ.45D, Πολυδ.28,15. 2) γεν. στεροῦσι, ἀπάλεια, ἔλλειψις πινος· Δαμόγ.ΑΠ7, 540,6 γῆραε ἐν ἀργαλίῃ . . . ὄρφανι; 3) ὄμ. κ. ἐπὶ ἀντικειμ.· Πινδ.1,7[8],7 ὄρφανία στεφάνων.

δρφανικός κ. νεώτ., μέλλ. -ιώ [Εὐρ. Ἄλκ.276], ἀόρ. ὠρφανικός [Ἐλλ. Ἐπιγρ.233,10], ποι. γ' ἐν ὠρφανικός [Εὐρ. Ἄλκ.397], παθ. παρακ. μνη. ὠρφανικός [Σοφ.Τρ.942], καθιστῶ, κῶμω πινὸς ὄρφανόσ, ἔρημον, ἀπορφανίζω· Εὐρ. Ἄλκ.276 πρὸσ παίδων, οὗσ ὄρφανεύεσ, αὐτ.397. 4) παθ. καθίσταμαι ὄρφανόσ· Πινδ.16,6,22 ὄρφανίζόμεν Πηλεΐδα. 2) μτ. γενικ. ἀποστερωθ, ἐπὶ πράγματοσ· Θεοκρ. Ἐπιστ.56 Πᾶνα . . . ὄρφανίζομεσ ἄπνου, ΑΠ7,483, Ἐπιγρ. παθ. στεροῦμαι· Γοργ.Ἐλ.7 ὄρφανίζεσθαί τῶν φίλων, Σοφ.Τρ 942 ἐκ θυον'. 3) ὠρφανίζομεσ βλου. 3) μνη. ἐκβάλλω, ἀφαιρῶ· Πινδ.Π 4,283 ὄρφανιέσ κακᾶν γλῶσσασ ὄνοσ. 4) ὄμ. μνη. ἀπαλείφω, ἐξολοφίω· Ἐλλ. Ἐπιγρ.233,10 Ἄιθις . . . ἐλλίπιδος ὠρφανισεν'. 5) ρηματ.π. ὄρφανιστός, ὄρφανιστής.

δρφανικός-ἦ-ὄν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀπὸρφανεύομενοσ, ὁ ἐστερημένοσ γονέων· Ἰλ.Ζ 432 μὴ παῖδ' ὄρφανικόσ θῆρεσ χῆρην τε γυναίκασ, αὐτ.Λ 394, ΑΠ7,372, Ὀπλ. Ἄλ.3,358 δρφανικότο μετ' ἡβεία. 6) τὸ ἀρα. κ. ὡσ ὄσα. ὄρφανόσ, ὄρφα-

νῶν: Γρηγ. Ναζ. Β, 267 χήρα τ' ὄφρα νικῶς τε τί βέξετε, Νόνν. Εὐαγγ. ΐω. 14, 71 || φρ. ἡμῶν ὄφρα νικῶς ἡ ἡμέρα ἥτις καίμεν πῶν ὄφρα νικῶν, δδ. ἡ ὄφρα νικῶς: ΐλ. Χ 490. 2) ὄμ. κ. νεώτ. ὁ ἀνίκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄφρα νικῶν ἢ τὸν ὄφρα νικῶν, ὁ τοῦ ὄφρα νικῶν: Πλάτ. Νόμ. 928 Α τὴν τῶν ὄφρα νικῶν μεταλήφθα τύχη, αὐτ. 922 Α, Ἀριστλ. ΑΒ. 56, 6, Ἀχμ. Οὐειροκρ. 133, 15 χροῖον ὄφρα νικῶν, Κάλδ. Ωδ. 19, 8, 3 ἄν. ὄφρα νικῶν ὄφρα νικῶν ἀκούσης, νομ. ὄφρα νικῶν περὶ οὐσίας ἢ ὄφρα νικῶν ἀνηλικῶν || τὸ οὐδ. κατὰ πλῆθος ὄφρα νικῶν ὄφρα νικῶν ἢ περὶ οὐσίας, τὸ συμφώνων τῶν ὄφρα νικῶν: Ἀριστλ. Πολιτ. 1266α, 14 τοὺς δ' αἰρεθέντας ἐπιμελεῖσθαι κοινῶν . . καὶ ὄφρα νικῶν.

ὄφρα νικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ὄφρα νικῶν, κατὰ τὴν τύχην ἢν αἱ ὄφρα νικῶν ἔχουσι: Μάρκ. Ἐρ. 9, 13 ὄφρα νικῶς αὐτῶν συνελαί. ||

ὄφρα νικῶς-ον μτγν. ποι. ὁ ὄφρα νικῶς, δδ. ἐρημῶν: Λεωνίδ. Ταρ. Π. 7, 466 ὄφρα νικῶν κλαίει γῆρας.

ὄφρα νικῶς (ὁ) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ ὄφρα νικῶν βλ. κ., ἀποφρα νικῶς, ἀποφρα νικῶς: Μιχ. Ἀκομ. 2, 261, 5, 6 (ἐκδ. Α).

ὄφρα νικῶς (ὁ) κληδων, ἐπιμελητής, ἐπίτροπος τῶν ὄφρα νικῶν: Σοφ. ΑΙ. 512 εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς σοὺ διοίσται μόνος ὕπ' ὄφρα νικῶν || Σουίδ. ἐφρα νικῶς: ἀρχὴν Ἀθῆνας τὸ τῶν ὄφρα νικῶν κρῖνουσαν* πρβλ. ὄφρα νικῶν.

ὄφρα νικῶς αἰσθαι | οἶλ, κρητ. φρ. ὄφρα νικῶς αἰσθαι δίκασται ἐκδικάζοντας ὑποθέσεις ὄφρα νικῶν, ὄφρα νικῶς: Νόμ. Γόρτ. 12, 23.

ὄφρα νικῶς-ωρος (ὁ) πάπ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ὁ πατήρ, ὁ προστάτης τῶν ὄφρα νικῶν.

ὄφρα νικῶς-ή-όη) κ. μσν., νεώτ. κ. δῆμ. κ. ὄφρα νικῶς (ἔρρ. 149, δῆμ. κ. ἀφρα νικῶς) ὁ ἀνευ γονέων, ὁ στερηθεὶς τοῦ ἐνός ἢ καὶ ἀμφοτέρων τῶν γονέων αὐτοῦ: Ὄδ. Υ 63 αἰ τ' ἔλειπον ὄφρα νικῶν, Ἡοιδ. Ἐργ. 330 εἰς τὸ δι' ἀφρα νικῶς ἀλλοιῶνται ὄφρα νικῶν τέκνα, Σοφ. ΑΙ. 653 παῖδά τ' ὄφρα νικῶν λιπεῖν, Παναδ. Χριστ. Διηγ. 3 τὰ δῖα ὄφρα νικῶν ἔγνονα τῆς || κ. ὡς οὐσα: Ἀυσ. 26, 12 καὶ ἐπικλήρων καὶ ὄφρα νικῶν κύριον γεννημένον, Ξεν. Ἀν. 7, 232, Πλάτ. Νόμ. 926 C ὄφρα νικῶς καὶ ὄφρα νικῶς, Ἀριστλ. ΑΒ. 56, 6, Κδ ΐω. 14, 18 οὐκ ἀλάσσω ὕμῶς ὄφρα νικῶς || ἐν ταῦτα τῆ χρ. κτ. οὐδ.: Πλάτ. Νόμ. 927 C εἰς ὄφρα νικῶν καὶ ἐρημα ὑβρίζειν, Πρόδρ. 2, 548 τῶν ὄφρα νικῶν καὶ τῶν χροῶν πατέρω, Παναδ. Χριστ. Διηγ. 3 ἀφρα νικῶς αὐτῆ τὰ δῖα ὄφρα νικῶν κληρονομίαν || ἐπὶ ζώων: Ἀριστ. Ὀρνι. 1361 || κ. ἐπὶ οἴκου: Σοφ. ἀπ. 943, Εὐρ. Ἀλκ. 657 || κ. μτ. γενικ. κ. Εὐρ. Ἡλ. 914 κῶφρα νικῶν φίλον πατρός καὶ τόνδ' ἔθνηκας. 2) ὄμ. μτ. γενικ. ὁ στερούμενος, ὁ ἔστερηνμένος, ὁ ἔχων ἔλλειψιν πινος, ἐπὶ γονέων: Πίνδ. Ο 9, 61 πῶτον ὄφρα νικῶν γενεάς, Εὐρ. Ἐκ. 149 ὄφρα νικῶν εἶναι παῖδός μελέας, αὐτ. ἀπ. 332, 6 || κ. ἐπὶ πτηνῶν: Σοφ. Ἀντ. 425 ὅταν κενὴς εὐνῆς νεοσσῶν ὄφρα νικῶν βλεθῆν λέχος || ὄμ. κ. γεν.: Πίνδ. 1, 671, 10 ἀνιμφῶς ὄφρα νικῶν μυρίων ἔταρων δὲ Ἄργος, Εὐρ. Ὀρ. 136 νύμφης ἔθνηκ ὄφρα νικῶς ἐννοσῶρων. 3) μτφ. ὁ πορνευόμενος, ὁ περιφρονημένος: Ἡρώδ. 3, 15 ἡ δέλτος ὄφρα νικῶν κελται, Ἐνφρ. π. Πασσ. 1, 13, 3 ὄφρα νικῶν κελται τῆς μεγαλυαχίτου οὐκῶ Α Μακιδονίας. || ὄμ. μτφ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ὁ ἀδάσκει ταύτης: Πλάτ. Ἀλκ. 2, 147 Δ ὄφρα νικῶς ὄν ταύτης τῆ ἐπιστήμης || κ. ἐπὶ φόβου: αὐτ. Παῖδ. ἀν. 6, 9 φόβον . . Κασταλάς ὄφρα νικῶν ἀνδρῶν χορεύσεις || φρ. ὄφρα νικῶς ὄφρα νικῶς ὁ ἀπληγαμένως ἀλάζονεος: Πίνδ. 1, 314, 8261 || ὄμ. ὄφρα νικῶς μαχῶν ἀπόμαχος: Τυρόδ. Μιλ. Πέροσ. 154 || ὄμ. ὄφρα νικῶν βίαιος ἀπορος, πταχῶς: Ἡρώδ. 3, 39 || ὄμ. ὄφρα νικῶς ἀγκίστρον κάλαμος κάλαμος στερούμενος, μὴ ἔχων ἀγκίστρον: Διοσκ. ΑΠ 12, 42 || ὄμ. ὄφρα νικῶς ἡ-

χου ἔστερηνμένος ἔχου, μὴ ἔχων: Ἀνών. ΑΠ 7, 546, 5 τὸ δὲ αἰ βέλος ὄφρα νικῶν ἔχου: || ἐν κομ. μτφ. ὄφρα νικῶν τῶν ἰσθμῶν τετραρχεμένους ἀνευ κἀρκευματός: Φερεκρ. 22 ἰσθμῶν ἀνάνυ, ὄμ. δῆμ. ὄφρα νικῶν σοῦσα ἡ οὐχί ἐκ ζωοῦ κράτος ἡ ἰσθμῶς.

ὄφρα νικῶς-πτος (ἡ) Ἐνφρ. ὄφρα νικῶς βλ. κ.

ὄφρα νικῶς φρα νικῶν | οἶλ μτγν. μσν., νεώτ. κ. δῆμ. ἴδρωμα ἐν τῷ περιβάλλοντι ὄφρα νικῶν ποῖδες: Κώδ. Ἰουστιν. 1, 27, 2, Μηναί. 11, 12 Συν. Ε. Νεῖλου Ἀσκητοῦ ἐν τῷ ὄφρα νικῶν φρα νικῶν.

ὄφρα νικῶς-ον μτγν. ὁ ἀνατρέφω ὄφρα νικῶν: Κώδ. Ἰουστιν. 1, 34, 12, Σουίδ. ἐν λ. Ἀκδικος.

ὄφρα νικῶς φρα νικῶν-τω σχολ. ἀνατρέφω ὄφρα νικῶν τοῦς παῖδας: Σχολ. Εὐρ. Ἀλκ. 165.

ὄφρα νικῶς φρα νικῶν-ομαι μτγν. παθ. γίνωμαι ὄφρα νικῶς, ἀποφρα νικῶν, δδ. κτ. ἐπέκτ. μτ. γενικ. στερούμαι, εἶμαι ἔστερηνμένος πινος: Φίλιππ. Θεσο. ΑΠ 6, 101 ἀκλήν γυῖον ὄφρα νικῶν μένος.

ὄφρα νικῶς φρα νικῶν-οκας (ὁ) τῶν ὄφρα νικῶν φύλαξ-εἶδ. ἐν Ἀθῆναις, ὅπου διακρίνοντο ἐπίτροποι παῖδων ὄφρα νικῶν ἢν ὁ πατέρας ἐφρονεῖσθαι ἐν πο-λέμῳ ἐν χρ. κτ. πλῆθ.: Ξεν. Πρασ. 2, 7.

ὄφρα νικῶς-ον ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὄφρα νικῶν, ὁ τοῦ ὄφρα νικῶν: Εὐρ. Ἀλκ. 969 τῶς ὄφρα νικῶν κατέγραψεν γῆρας, Πλάτ. Νόμ. 829 β || ὄφρα νικῶς (ἡ) ὄνομα μῆνός τινος ἐν Μυτιλήνῃ: Ἐνφρ.

ὄφρα νικῶς φρα νικῶν-οκας (ὁ) μῶν, ὁ εἰσάγων εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ὄφρα νικῶν: Πλούτ. Ἡθ. 224 β. 2) γεν. ὁ ἐφορητής: Θεόδωρ. Κορ. 16, 12 καὶ τελεσθῶς-μενος πρὸς τοὺς ὄφρα νικῶν τελεσθῶς.

ὄφρα νικῶς-εως (ὁ) δωρ. ὄφρα νικῶν ἴβουκ. 101 κ. ὄφρα νικῶν (Ἡρώδ. 1, 14) περὶ οὐμῶς ὄφρα νικῶν ἀοιδός, αἰ τὴν ἀπαρῆν δὲν παραδέχεται ἴδω ὁ Ἀριστλ. ἤτο υἱός τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ τῆς μόσης Καλλιόπης: Πίνδ. Π 4, 177, Πλάτ. Πολ. 364 β.

ὄφρα νικῶς-εως (ὁ) ποι. ὁ ἰσθμῶς ὄφρα νικῶν φρα νικῶν: Ἀλεξ. 113 (μετὰ πινος λογασιῶν) ἐπὶ τοῦ ὄνομα τῶν ὄφρα νικῶν, Μάρκελλ. Σιδ. 33.

ὄφρα νικῶς (ὁ) νεώτ. ζωολ. κ. ὄφρα νικῶν (ἡ) βελόνη βλ. 3, 3.

ὄφρα νικῶς-ή-όη) κ. νεώτ. κ. δῆμ. ὁ ὄφρα νικῶς βλ. κ.: Ἀριστλ. Ψυχ. 406, 28 ἐν τοῖς ὄφρα νικῶν ἔπειτα καλοῦμαι βίαι ἔγνονα ἡμῶν τῶς τότε, ὁ ὄφρα νικῶν βίαιος (ὡν ποιητῆς ἐθεωρεῖτο ὁ ὄφρα νικῶν, Πλατμ. Περ. Χαίρ. 60, 13 στήν ὄφρα νικῶν τὴ λύρα || τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. ὄφρα νικῶν (ὁ) ὄργια εἰσαχθέντα, διδασχθέντα ὑπὸ τοῦ ὄφρα νικῶν: Ἡρ. 281 ὄμολογεῖται δὲ ταῦτα τοῖς ὄφρα νικῶν καλεόμενοι καὶ βακχικοῖς, Διογ. Λ 6, 4 μουόμενος τὰ ὄφρα νικῶν || εἶδ. τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. σύνολον ποιητικῶν ποιητικῶν ἔργων, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν αἰσθῶν ὄφρα νικῶν: Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 2, 13, 8 ἐν τοῖς ὄφρα νικῶν || σχολ. κ. νεώτ. τὸ ἀρα. κτ. πλῆθ. ὄφρα νικῶν (ὁ) παρ' ἀρχ. μυστικὸν ποιητικὸν οἷτινες ἐθεωροῦντο ἑαυτοῦς μυστικῶς τοῦ ὄφρα νικῶν: Σχολ. Πίνδ. Π 3, 96.

ὄφρα νικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ὄφρα νικῶν, κατὰ τοὺς ὄφρα νικῶν ποιητάς, συμφώνως τῆ διδασκαλίᾳ τῶν ὄφρα νικῶν μυστηρίων: Ὀλυμπ. Φιλ. 286, 7.

ὄφρα νικῶς Ἡσ. ἐκαλόη μελίνης.

ὄφρα νικῶς-ον μτγν. ὁ ἔξ ὄφρα νικῶν παρειακασμῶν-ος: Ἀλεξ. Τρωαλ. 7, 8, αὐτ. 11, 6.

ὄφρα νικῶς (ὁ) μτγν. κίχλη βλ. 2: Ἀθῆν. 7, 305 Δ καλεῖσθαι . . κίχλην αἰνώδεα . . ὄφρα νικῶν.

ὄφρα νικῶς (ὁ) νεώτ. ἡ ἐν τοῖς ὄφρα νικῶν ποιῆ μασι περιεχομένη μυστικοποῖς θρησκεία καὶ θεολογία προελθούσα ἐκ οὐνοβουοῦ τῆς θεοκρατοφρυγικῆς λατρείας τοῦ Διονυσίου μετὰ στοιχείων τῆς θρησκείας τῆς κυρίως Ἑλλάδος καὶ ἐκλήτοῦσα τὴν δι' ἐξαγισμῶν, μετάνοιαν καὶ ἰδιοκρίτων τελετῶν κτῆσιν ἐν ἡρώμῳ καὶ ὀγῆς ζωῆς ἐπι-γέλου, ἀσφυγῶν δὲ μετὰ θάνατον τῶν ποινῶν καὶ θοσσάνων τοῦ θῶου.

ὄρφατοις-α-ον ποι. ὁ σκοτεινός, ὁ ζοφερός, ὁ μαύρος ἢ. Ὁμ. πάντοτε ἐπιθ. τῆς νυκτός: Ἰλ. Κ 83 ἄρασι σὺς νύκτα δι' ὄρφατον, Ὀδ. Α 143, Εὐρ. Ὀρ. 1225 ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὄρφατος πάτερ, Μαν. 3,95, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 5,717, Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 3,344,13. || τὸ θηλ. ὄρφατη (νύξ) ὡς οὐα. ἢ νόξ βλλ. II: Ἀπολλ. Ρ 2,570 ὄρφατη πέλταρ. 2] ὁ ἐν καιρῷ νυκτὸς γινόμενος, νυκτερικὸς: Ἀλαγ. Ἀγ. 21 φανέντος ὄρφατου πυρός.

ὄρφατη ἡ ποι. κ. σπαν. πέλ., ὄρφ. δωρ. πᾶσι τὸ τῆς νυκτὸς σκότος, δθ. αὐτὴ ἡ νύξ: Ὀλέγγ. 1077 ὄρφατη γὰρ τέταται, Πινδ. Ο 171, αὐτ. Π 1,23 ἀλλ' ἐν ὄρφασι ν. . φοίνισσα κυλινδομένη φλόξ, Εὐρ. Ἰκ. 994, Ξεν. Λακ. 5,7 τῆ ὄρφα ὅσα ἡμέρα χρυστέον, Τίμ. Λοκρ. 97C, Πολυδ. 18,97, Ἐπιγρ. οὐτ. . ἠοῦς, οὐκ ὄρφατης, Φιντ. Ν. Στοδ. 4,23,61A. || χθονὸς μέλαινα ὄρφατη ἐπὶ τοῦ σκότους τοῦ Ἄδου, τοῦ Κάτω Κόσμου: Εὐρ. Ἦρ. 46.

ὄρφνησις-εντος-εσσα-εν μτν. ποι. τ. τοῦ ὄρφνος βλλ.: Κόνιντ. 3,637, Μαν. 4,57.

ὄρφνησις-ον κ. ὄρφνησις ἱ Ἀριστλ. Χρωμ. 702α, 27, αὐτ. 794β, 5, Πλούτ. Ἠθ. 565C, ὄρφνης βλλ. || ὄρφνησιον χρώμα σκοτεινοφάνον χρώμα, παραγόμενον διὰ μείξεως μέλανος, λευκοῦ καὶ ἐρυθροῦ, ἐν μεγαλύτερῃ ποσότητι τοῦ μέλανος: Ξεν. ΚΠ 8,3,3, Πλάτ. Τιμ. 68C ὄρφνησιον δέ, ὅταν ταῦτοσι μειγμένον καταθεταί τε μέλανον συγκραθῆ μέλαν, Δούρ. 31J ὄρφνησιον ἔχουσαι τὸ φέγγος τῆς χροῆς.

ὄρφνησιον ἡσ. «μέλαν ἱμάτιον».

ὄρφνησις-α-ον μτν. ὁ ὄρφνος βλλ.: Πλούτ. 565C τὰ ποικίλα . . χρώματα τῶν φυχῶν τὸ μὲν ὄρφνησιον καὶ ῥυπαρόν.

ὄρφνησις-ιδος ἡ [ὄρφνησις] ἡσ. ἐπὶ μέλαν ἱμάτιον καὶ ὄρφνωδες.

ὄρφνητιχῆς ἰδὴ μτν. ποι., δωρ. ἱταρ. ὁ ἐξ ὄρφνης κλάδων πελεγυμένος: Ἀεανὸν. Γρα. ΑΠ 6,289,4 ἀ δέ τὸν ὄρφνηταν εἰρνοκόμον τάλαραν [ἀμφ. ἀν.]

ὄρφνωδριξ-τριχος ἰδὴ ἡ νεώτ. ὁ ἔχων τρίχωμα ὄρφνωδ, σκοτεινόν, μαύρου χρώματος.

ὄρφνωδς-ή-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων βαθύ σκοτεινὸν χρώμα, ἰσοειδής, βαθύς μελαχρῶνος: Νίκ. Θηρ. 656 φράξω δ' ἀγγέλωντα γαμαλίαν δὲ καὶ ὄρφνωδ, αὐτ. π. Ἀθην. 15,684E, ΕΜ 634,26.

ὄρφνωδῶ νεώτ. βάφω τὴν ὄρφνωδ: || εἶδ. ἐπιχρῖω μεταλλικὴν ἐπιφάνειαν δι' ὄρφακίνητης κόψεως, ὡστε τ' ἀποβάλλῃ αὐτὴ τὴν σπλινθητῆτά της.

ὄρφνωδης-ου-ες ὁ σκοτεινός, ὁ μελαφόδς: Ἰνπ. Προγμ. 24 ὄρφνωδές τι πρό τῶν ὄρφαλων φαίνεσθαι, Ἀδამ. 35, Γαλ. 17(2), 120 χολή . . ὄρφνωδης.

ὄρφνωσις-εως ἡ νεώτ. ἐξεργασία, δι' ἧς δίδεται εἰς μεταλλικὸς ἐπιφανείας χρώμα σκοτεινὸν ἀνευ μεταλλικῆς λάμφεως πρὸλ. ὄρφνωδ.

ὄρφοδότης ἡσ. ὄρφοφάνον ἐπιτροπός.

ὄρφοδοτία ἡ λέξ. φροντίς, ἀνατροπὴ ὄρφατων ἡσ. ἐν λ. ὄρφοφωσεν.

ὄρφοδῆς ἰδὴ κ. ὄρφοφός κ. ὄρφοδῆς ἱ Ἀριστλ. ΖΙ 591α, 11) κ. νεώτ. κ. ὄρφοφός ἱ Ἡρωδιδαν. 1,224, 1) οἱ ὄρφοδς κ. ρο[ι]μ[ο]φ[ο]ς γενικ. ὄρφοφ [Κρατιν. 147], αἰτ. ὄρφοφών [Πλάτ. Κωμ. 173,13], δατ. πλθ. ὄρφοφσι [αὐτ. 56], αἰτ. ὄρφοφς ἱ Ἀριστφ. Σφ. 493] ὁ ἰχθύς ἐπιπέλωος βλλ. 3] ἀ γίγας: Ἀριστφ. Σφ. 493 ἠν μὲν ὠνήται τῆς ὄρφοφς, Πλάτ. Κωμ. 56, αὐτ. 173,13, Κρατιν. 147, Ἀμειφ. 8, Ἀριστλ. ΖΙ 543b, 1 ταχὺ δέ καὶ ὁ ὄρφοφς ἐκ μικροῦ γίγνεται μέγας, αὐτ. 591α, 11, Νουμήν. π. Ἀθην. 7, 315B, Ὀλυμπ. Γοργ. 360] || ὄρφοδς ὁ ἐρυθρολαμπής (rabens): Πλιν. ΖΙ 32,153.

ὄρφοφωσεν ἡσ. «ὄρφοφώσεν».

ὄρφατιζῶ νεώτ., μέσ. ὄρφαρίζομαι ἔγκωσιτῶ ἡ σχηματίζω ὄρφον βλλ.

ὄρφαμή ἡ μτν. μέρος γῆς καταψήτων ἐξ ἀγρίων δένδρων: Πολυδ. 7,147 «ἄσασια δένδρον οὐχ ἡμέροις γῆ».

ὄρφαμος ἰδὴ ποι. ὁ πρῶτος ἐν τινι σειρῶ, ὄρφοδς, ὄρφοδης, δθ. ἐν τῷ πρῶτος, εἶδ. ὁ στρατηγέτης π. Ὁμ. κ. Ἡσιόδ. ἐν φρ.: Ἰλ. Β 837, αὐτ. 102 ἔνθα κε σὴ βουλὴ δὴλῶσεται, ὄρφαμος λαῶν, Ὀδ. 22, αὐτ. 121, αὐτ. Υ 185, αὐτ. 254, Ἀλαγ. Ἀγ. Πέρα. 129 καὶ πεδωσθεδς λέως σήμνος ὡς ἐκτέλοισιν μελισσῶν σὺν ὄρφοφμ στρατῶν || μτν. μτ. γενικ.: Παλλδ. ΑΠ II, 284, Ἰω. Γαβ. ΠΙναξ τοῦ κόσμου 18 ὄρφαμος κόσμου.

ὄρφαδς-άδος ἡ ἑπιθ. ἡ περιφράσσουσα, ἡ καλύπτουσα: Σοφ. ἀν. 812 ὄρφαδς στήνη. || κ. ὡς οὐα. ἡσ. «ὄρφαδς περιβόλος, αἰμασία».

ὄρφαδς-άδος ἡ [2] ἱδὴ ὄρφοκ μτν. εἶδος τῆς ἐλαίας, καλουμένη οὕτω ἐκ τοῦ ἐαυτῆς σχήματος: Νίκ. Ἄλεξ. 87 ὄρφαδός εἶαρ ἐλαίης, Βεργίλ. Γεωργ. 2,86 οἴτιας orchades.

ὄρφατός ἰδὴ [ἐκ τοῦ ὄρφαδς βλλ., ὡς τὸ μέσαστος ἐκ τοῦ μέσας μύχαστος ἐκ τοῦ μύχας] ποι. σειρῶ φωτῶν, δένδρων: Ἰλ. 123 πολλοὶ δέ φωτῶν ἔσαν ὄρφατοι ἀμφί, Εὐρ. ἀν. 886,2 Βακχίῳ φίλανθεμό Αἴθωνα πελαῖνον ὄρφατός ὄρφωρον, Μοσχί. 6,12 οἶνης ὄρφατός. || δθ. κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ ἄλλων πραγμ., οἷον ἐπὶ ὀδόντων: Μακεδ. ΑΠ II, 374 ὀδόντων ὄρφατός. || κ. ἐπὶ κίωνων: Ἀχιλλ. Τάρ. 5,1 κίωνων ὄρφατός. 2] ἐπιστοχικός φωταίς, τόπος κατὰ στοιχείου ἐν τῇξει πευθευμένου, δθ. κήπος, περιβόλος: Ὀδ. Η II 2 ἐκπυθῆν δ' αὐλῆς μέγας ὄρφατός, αὐτ. Ω 222, Ἀνύτ. ΑΠ 9,314 ὄρφατός ἀνερούς.

ὄρφακῆ ἡ μτν. ὄρφακος βλλ., ἡ δερματὴν σκέπη τῶν ὄρφαων: Γαλ. 19,127.

ὄρφακῆ ἡσ. «ἡ τοῦ ταύρου δίσιχα».

ὄρφακιδιον ἰδὴ δ. γρ. τοῦ ὄρφακίου βλλ.: Σουίδ.

ὄρφακτομία ἡ νεώτ. ἱατρ. ἔκτομος ὄρφακος, εἰνουσιμῶς.

ὄρφακαναργή-προς ἰδὴ νεώτ. εἰδικὸς ἀναργήρ πρὸς συγκρατῆσιν τῶν ὄρφαων.

ὄρφακασιδῆ ἡ πρῶτ. κ. ὄρφακ- νεώτ. βοταν. ὁμοιογενεῖα μονοκοτυληδῶνων κοσμητικῶν φυτῶν.

ὄρφακωραπεία ἡ νεώτ. ἱατρ. ὁποθεραπεία δι' ἐκφυλισμάτων ὄρφακίου.

ὄρφακὴλη ἡ νεώτ. ὄρφακος τοῦ ὄρφακος.

ὄρφακῆλη ἡ νεώτ. ἱατρ. κ. ὄρφορραφία ἐγχείρησις, δι' ἧς προσηλοῦται ὁ ὄρφακς εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ἐν τῷ ὄρφακῶ θέσει.

ὄρφακτομία ἡ νεώτ. ἱατρ. πάσα ἐπὶ τῶν ὄρφαων ἐκτελομένη ἐγχειρητικὴ τομῆ.

ὄρφακδῶν ἱδὴ ὄρφοκ ἐπίρρ. κατὰ σειρῶν, καθ' ἑνα ἕκαστον ἀνδρα, κατὰ κεφαλῆν: Ἦρ. 7,144 ἑ-μελλὸν λείξεσθαι ὄρφακδῶν ἕκαστος δέκα δραχμῆς ἱκακῶς ἐρημνέσθαι διὰ τοῦ «ἀνδρας καὶ παιδῶς γυναικῆς δ' οὐ», ἐν Σχολ. Ἀριστείδ. 3,597, αὐτ. 599D]. 2] ἡσ. «ἡβηδῶν».

ὄρφακθῆς ἰδὴ ἐπ. ὄρφακῆς χορός: Ἰλ. Ν 637 μολεῖς γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὄρφακθῆτος, Ὀδ. Θ 263, αὐτ. Ψ 134, Ἡσιόδ. Α 282 τοι γνέ μεν αὐτ. παίζοντες ὕπ' ὄρφακθῶ καὶ αἰοῖθ, Ὑμν. Ἀπόλλ. 149 ἰδ. ἀνάγν. 1, 108λ. ὄρφακθῆς.

ὄρφακμα ατος ἰδὴ μαν. κ. ὄρφακμα ἱ Νικήτ. Εὐγ. 7, 315, Δίγμ. Ἀκρ. 4205, χορός, χόρευμα: Σίμων. 31, Σοφ. Α 1700 ὄπως . . ὄρφακμα αὐτοδραξ ξυνῶν ἰάφης, Ξεν. Συμμ. 2,23, Λοκρ. Ὀρχ. 70 κάλλους δέ προνοῶν καὶ τῆς ἐν τοῖς ὄρφακμασιν εὐμορφίας.

ὄρφακματικός-ή-ον μαν. ὁ εἰς τὸ ὄρφακμα ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸν χορόν: Εὐστ. 137,38.

ὄρφακσις-εως ἡ κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ὄρφακίου βλλ., χορός: Ἐπιχ. 171, Ἦρ. 1,202 εἰς δ' ἐς ὄρφακσιν τὴν ἀνίστασθαι καὶ εἰς αἰοῖθην ἀπικνέεσθαι, Πλούτ. Ἠθ. 705A μέλος δέ καὶ ὄρφακος καὶ ὄρφακσις καὶ φῆθ, αὐτ. 747C, Λοκρ. Ὀρχ. 5, Πολυδ. 4,95, Ἀθην. 1,1411. || κ. κ. νεώτ. ἡ πράξις, ἡ ἐνέργεια τοῦ ὄρφακῆσαι, τὸ χορεύειν || ὄρφο τοῦ Πλάτ.

Νόμ.795B ἀναφέρεται ὡς μέρος τῆς γυμναστικῆς ἢ δρχησις ἐν [τοῖς] δλοῖσι - ἐνάπλοιο χορός ἐνάπλοιοι, πολεμικός· αὐτ.Κρατ.406D ἢ ἐν τοῖς δλοῖσι δρχησις· πρβλ.Ξεν.Αν.δ,11 ἢ τρία εἶδη δρχησεως διακρίνονται ἐν τῇ σκηναῖ ἠοήσας· πρβλ.Ἀθην.14,630C «τρεῖς δ' εἰσὶ τῆς σκηναῖς ἠοήσεως δρχησις, τραγική, κωμική, σατυρικὴ»

2) εἶδ. δρχος παντομιμικός, παντομίμος· Ἡρόδ.129 διὰ τῶν τ δρχησιον καὶ τὴν ἀναίδειον καταεχε ζωόντων· 3) περὶ δρχήσεως τίτλος ἔργου τοῦ Λουκιανου.

δρχησάτος (ἰ) μsn. δ. τ. τοῦ δρχημα βλλ.: Νικήτ.Εὐγ.7,315, Διγεν.Ακρ.4205 εἶθ' οὕτως ἐν δρχήσματι τὸν ἄγον μεταφέρειν.

δρχησμός (ἰ) ποι. δρχησμός βλλ., μ. κτ.πληθ.: Δισχ.Εὐμ.370 δρχησμοί τ' ἐπιφθόσους ποδοῦ Παν.14,3 πάντες δρχησμοί, Μαϊκ.ΑΠ.δ33 ἄν δρχησμών λελυγισμένοι - ἴχνος.

δρχηστῆρ-ηρος (ἰ) ἐπ. δ. τ. τοῦ δρχηστής βλλ.: Ἰλ.Σ.494 κούροι δ' δρχηστῆρες ἔδινον, Ἡσιόδ.ἀπ.198,3, Νόνν.Δ.28,275 δρχηστῆρες Ἐνουῦς· 2) μτγ. κτ. ἐπέκτ. δρχηστῆρ πολέμοιο ὁ παλειστής· αὐτ.304· 3) μτφ. κ. ἐπὶ ἀσπαιρτοσ ἰχθύος· Ὀπν.Κυν.1,61.

δρχηστήριον (ἰ) μsn. τόπος ἐνθα δρχοῦνται, χορευτικός στίβος, χοροστασί, χοροστάσι, χορευταρίο· Μιχ.Ἀκομ.2,270,5 (ἐκδ.Λ.).

δρχηστής (ἰ) κ. νεώτ., θηλ. δρχηστῆρ-ἰδος Ἰ.Αριστ.Ἀχ.1093, αὐτ.Νεφ.996,Κράτ.Κωμ.27, μτγν. κ. δρχηστῆρ ἸΠολυδ.4,95), ὁ δρχόμενος ὁ χορευτής· Ἰλ.Π.δ17 τάχα κέν σε καὶ δρχηστῆρ περ ἔνοτα, αὐτ.Ω.261, Ἐπίγ.171, Πινδ.ἀπ.148, Πλάτ.Εὐθ.276D ὤσπερ ὁ ἀγαθοὶ δρχησταί, Ἐπιγρ.Πάν. ἢ γορυθῆς παντομίμος· Ἀριστ.Ποιητ.1447α,27 αὐτῶ τῶ δυθμῶ μιμουται αἱ τῶν δρχηστῶν, Διημοκρ.228 δρχησταί οἱ ἐπὶ τῶν μαλαράσ φροσόντες, Λοκ.Ὀρχ.67· 2) νεώτ. γυμν. ἔπος ἐνότομον κολυπητόν ἐκ τῶν κωμικολοιδιῶν.

δρχηστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δρχησι, ὁ τῆς δρχήσεως· Πλάτ.Νόμ.816Α μίμης τῶν λεγομένων σχήμασι γενομένη τὴν δρχηστικὴν ἔξεργασάτο τέχνην, Πλούτ.Ἠθ.δ7F δρχηστικὴ ὑπόστις ἢ κ. τὸ θηλ. ὡς οἶα· Πολύδ.9,20,7 καὶ ἀποπαινοῦς μὲν δρχηστικῆς ἢ τοῦσ ἀληθτικῆς ἀετιμένας, Λοκ.Ὀρχ.65, αὐτ.71, Μάρκ.Αὐρ.5,1, αὐτ.7,61 ἢ ὁ ἀρμόζων, ὁ κατὰλληλος δὲ δρχησι· Ἀριστ.Ποιητ.1449α,23 τετραμέρω ἐκρώντο διὰ τὸ σατυρικὴν καὶ δρχηστικωτέραν εἶναι τὴν ποίησιν [ἐπὶ τοῦ τραχικοῦ μέτρου, αὐτ.1460α,1, αὐτ.ἀπ.583, Ἀθην.1,21B πολλὰ σχήματα δρχηστικὰ αὐτῶς ἔξευρίσκων ἢ ἐπὶ προσα., ὁ ἰκανός ὁ ἐπιδέξιος εἰς τὴν δρχησι· Γαλ.δ,158, Πτολ.Τετραδ.64· 2) μτγν. ὁ παντομιμικός· Λοκ.Ὀρχ.31 διακεκρίμενας τῶν τραγικῶν αἱ δρχηστικαὶ ἠποθεοσεσι.

δρχηστικός ἔπιγρ. μτγν. κατὰ τρόπον δρχηστικόν, μὲ ρυθμόν, μὲ βῆμα δρχηστικόν· Στράβ.10,3,21 καὶ Κορυθῶντες δὲ ἀπὸ τοῦ κορυθῶντος βῆσιν δρχηστικός, Αἰλ.Ζ1 211, Πολυδ.4,95.

δρχησθιδάσκαλος (ἰ) διδάσκαλος τῆς δρχηστικῆς τέχνης, χοροδιδάσκαλος· Ξεν.Συμν.2,15, αὐτ.9,3, Λοκ.Μισθ.Συν.27 ὅταν σε παρειδοκίμῃ κιναιδός τις ἢ δρχησθιδάσκαλος.

δρχησθοναμία (ἰ) μτγν. ἢ τῆς δρχήσεως ματιώδης ἀγάπη· Ὁριγ.1,996Α ἰδ.γρ. δρχησθοναμία.

δρχησθοναμῶ-ἔω μτγν. ἔχω ὑπερβολικὴν, ματιώδη πρὸς τὴν δρχησιν ἀγάπην, μάλιστα δὲ τὴν παντομιμικὴν· Λοκ.Ὀρχ.85 ἐν οἶδα - ἴσῃ πᾶσι δαλωσόμενός σε καὶ δρχησθοναμῶσσοσ.

δρχησθολάριος (ἰ) μτγν. ὁ εἰς τὴν δρχησθονάλην βλλ. ἐξελκόμενος, ὁ ἐμλειρος, ὁ ἰκανός εἰς αὐτὴν· Φιρμόν.8,15.

δρχησθολή (ἰ) Ἐπιγρ. συνδυασμός τις δρχηστικῶσ καὶ πάλης.

δρχηστῆρ (ἰ) ἰδρχοῦμαι κ. νεώτ. κ. δημ. μέρος ἐνθα ἐκτελεῖται δρχησις, χορός, εἶδ. ἐν τῷ ἀπτ. θεάτρῳ ὁ πρὸ τῆς σκηναῖ ἰσοπέδος ἡμικυκλικῶ ἢ κωκυτερῆσ χορός, ἐν φ' ὠρεῖται ἢ ἐκινεῖτο ὁ χορός· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς διαμέτρου τοῦ ἡμικυκλιοῦ ὑψοῦτο ἢ σκηναῖ ὑψηλότερον ἔδωφος ἔδωμοσ, ἐπὶ δὲ τῆς περιφέρειας αὐτοῦ ἤγειροντο βαθυμῆδόν τὰ βάθρα τῶν θεατῶν, ἐν δὲ τῷ κέντρῳ εὐρίσκειτο ἡ θυμέλη βλλ.: Ἀριστ.Πρ.901β,30, Ἐπιγρ. ἢ νεώτ. ἐν τῷ νεωτέρῳ θεάτρῳ, ὁ μεταξὺ τῆς σκηναῖ καὶ τῆς πλατείας διὰ τοῦσ μουσικοῦσ προωρισμένος χώρος· 2) ὅμ. νεώτ. μετωνυμ. ὁμάδ μουσικῶν μετὰ τῶν ὀργάνων αὐτῶν, ἐν οἷσ πρωτεύουσι τὰ ἔγχωρα· 3) δημ. συγχορδία βλλ.: Παλαι.Περ.λοιρ.178 εἰδ. τοῦ ὀργαῶν τὴν δρχηστῆρ ἢ μουσικὴ ἢ μεθίστορα παράζεται· 4) μτφ. ἢ θαρραλώδης, οἰσιεὶ ἐκ πλειστον ὀργάνων ὀτάκτις ἤχουτῶν προερχομένη βοή τῆς θαλάσσης, τοῦ ἄερανοῦ· Πορφύρ.Σ.κ.112, ἰ τοῦ ἄερανοῦ ἢ καλοσμένη δρχηστῆρ· 5) μέρος τι τῆς ἀγορῶσ τῶν Ἀθηνῶν· Πλάτ.Ἀπολ.26B ἢ ἔξεισι - ὁ δρχημῆς ἐκ τῆς δρχηστικῆς πριεμῆνοσ Σωκράτους καταγελαν, Τιμ.ΛεΓ. Φωτ.· 6) μτφ. τόπος ἐν φ' διεξάγεται πόλεμοσ, θέατρον μάχης· Πλούτ.Ἠθ.143B· 7) Σουιδ. «δρχηστῆρ».

δρχηστῆρ (ἰ) μτγν. θηλ. τοῦ δρχηστής βλλ., χορευτήρια· Πολυδ.4,95 ἰδ.ἀνάγμ., Μοίρ.279F.

δρχηστικός-ή-όν πθ. ἰδ.ἀφ. ἀνάγμ. τοῦ δρχηστικῶσ βλλ. ἐν Θεοπολ.Ἰστ.111α.

δρχηστῆριον (ἰ) ὄνοκορ. τοῦ δρχηστῆρα βλλ.ἢ, μικρὰ δρχηστῆρ Σουιδ.

δρχηστῆρ-ἰδος (ἰ) θηλ. τοῦ δρχηστής, χορευτήρια· Ἀριστ.Ἀχ.1093, αὐτ.Νεφ.996 μθ' εἰς δρχηστῆρῖδος εἰσάφην, Κράτ.Κωμ.27, Μεταγ.4, Πλάτ.Πρωτ.347D οὐτ' αὐλητῆρῖδος οὐτε δρχηστῆρῖδος· Ἀριστ.Ἠθ.δ.124α,35 ἰδ.ἀφ. ἀνάγμ. -ἰάδης.

δρχηστικός-ή-όν (ἰ) ἰων. τ. τοῦ δρχησι βλλ., δοτ. συνωρ. δρχηστῆτ ἸΟδ.Θ.253, αὐτ.Ρ.605· Ἰλ.Ν.731 ἄλλω δ' δρχηστῆν, ἑτέρω κίβριον καὶ αἰοῖδιον· Ὁδ.Α.152, Εὐρ.Κώλυ.171.

δρχηστικός (ἰ) νεώτ. ἱατρ. νευραλγικός πόνοσ τῶν δρχηων ἐξ δρχηστικῶσ προερχόμενος.

δρχιδιον (ἰ) μτγν. κ. δρχησιδιον Σουιδ.ἰ, δημ. ἀρχιδι ὄνοκορ. τοῦ δρχησι βλλ.: Διοσκ.4,159 ὡσπερ δρχιδια κατὰ δύο προσκελίμενα.

δρχησιδωπιτις-ιδος (ἰ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τοῦ τῆ δρχησῶ καὶ τῆς ἐπιδιδυμίδος.

δρχηστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δρχην ἢ τοὺσ δρχησι· δρχηκὴ ἄρτηρα.

δρχησιδῖος (ἰ) κ. δρχηλοσ Ἰ.Αριστ.Ζ1 109α,12, Θεοφρ.Σημ.39,53ι πτηνῶν τ, πθ. ὁ τραγολοθῆσ βλλ.: Ἀριστ.Ὀρν.568 -βασιλεύσ ἐστ' δρχηλοσ δρχησι, αὐτ.Σο.1513, Ἀρατ.1025· ἢ πτηνῶν τ, ὅπερ ἔθεωρεῖτο διασώζων διὰ τοῦσ γάμοσ· Εὐφορ.4.

δρχησιδῖη (ἰ) νεώτ. ἱατρ. νευραλγικός πόνοσ τῶν δρχηων, ἀδυναμία γενετήσεωσ, ἀνικανότησ· Ἀντιφών.Μακ.ΑΠ.10,100 τοῖσται σ' ἐκδέξεται δρχησιδῖη.

δρχησιδῖος (ἰ) κ. δρχηλοσ Ἰ.Αριστ.Ζ1 109α,12, Θεοφρ.Σημ.39,53ι πτηνῶν τ, πθ. ὁ τραγολοθῆσ βλλ.: Ἀριστ.Ὀρν.568 -βασιλεύσ ἐστ' δρχηλοσ δρχησι, αὐτ.Σο.1513, Ἀρατ.1025· ἢ πτηνῶν τ, ὅπερ ἔθεωρεῖτο διασώζων διὰ τοῦσ γάμοσ· Εὐφορ.4.

δρχησιδῖη (ἰ) νεώτ. δρχησιδῖη βλλ.

δρχησιδῖη (ἰ) μτγν. δέσμευσις ἀρχηστικῶσ τῶν δρχηων, ἀδυναμία γενετήσεωσ, ἀνικανότησ· Ἀντιφών.Μακ.ΑΠ.10,100 τοῖσται σ' ἐκδέξεται δρχησιδῖη.

δρχησιδῖος (ἰ) ἀπομια τῶν δρχηων καὶ κρατῶ αὐτοῦσ ἀσπάρχοσ πρβλ. Ἠσ. ἐδρχησιδῖεν, κωσχολεῖσθεσθαί παρὰ τοῖσ παιδίοσι· Ἀριστ.Φρ.Κορ.142 οὐ προσγάγου, οὐκ ὠρχησιδῖσας, ὡν ἐμοὶ πατρικῶσ φίλοσ.

δρχησιδῶν (ἰ) ἰδρχησι, πέδοιο βύλακοσ τῶν δρχηων, ὄσχη βλλ. ἢ καὶ αὐτοὶ οἱ δρχησι, δέπαινο κτ. πληθ.: Ἀριστ.Ἰνν.772 καὶ τῆ κρέατῶν τῶν δρχησιδῶν ἐλκόμην, αὐτ.Ὀρν.443, αὐτ.Πλ.956.

δρχησι-εωσι (ἰ) κ. μsn. κ. νεώτ., ἰων. γενικ. -ιος, αὐτ. δρχησι, ὄν. πληθ. δρχησις, ἀπτ. δρχησι, γενικ. δρχησιων, ἀπτ. δρχησις ἐκότεροσ τῶν διδύμων γεννητικῶν ἀδέ-

ων του άρρενος, των παραγόντων το σπέρμα, δημ. δρχίδι, συνήθ. κτ. πλ.β. : 'Ηρ.4,109 και οι δρχεις αυτοί ετσι χρίσταιν ές ύστερων άκεισι, 'Ιππ.Άεφ.4, Εύδουλ.63,4' || έπι γυναικός, φωθήη : Γαλ.2,810-2 || το φυτόν δρχις δ φυκανθής, λαθών το όνομα έκ του σχήματος των βολών, δημ. σακίλι, σερμικοδότανο και δρχις δ μακροσκελής : Θεόφρ.Φι19,18,3, Διοσκ.3,126' || νεώτ. βοταν. γένος φυτών έκ των όρχεισιδών, ών είδη είναι δρχις δ φυκανθής και δρχις δ μακροσκελής-3 || μτγ. δρχις (ή) είδος τι έλαίας όνομασθείσης ούτω έκ του σχήματος του καρπού αυτής, πρβλ. δρχάς2) : Κολουμ.5,8' 4) μτγ. είδος τι (χθούος : Πλιν.32,11.

δρχητικός-ή-όν νεώτ. δ άνήκων ή άναφρόνομος εις την δρχηίδα βλλ., δ πρds αυτήν σχετικός : || το άρα, ώς οσα δ πάσιων έξ δρχηίδος.

δρχητις-ιδος (ή) (2) νεώτ. Ιατρ. όζεισ ή χρονία φλεγμονή του όρχεως ή των όρχεων, ά. διδυμικής : φυματιώδης - σφιγμυλιδική δρχητις.

δρχηαι 'Ησ. εφραγμοί, καλαμώνες, φάραγγες, σπήλυγγες.

δρχωσις Λεξ.Κανταβρ. ελοχμώδες και δρειον χρωρίον, ούκ έπεξεργαζόμενον.

δρχομενίξ φρονά τι των 'Ορχομενίων : 'Ελλάν. 81f (π.β. δέν είναι τοι 'Ελλαν.).

δρχομενίος-α-ον κ. 'Ερχομενίος ('Επιγρ.) κ. 'Ερχομίνος (αυτ.) δ κάτοικος ή δ έκ του 'Ορχομενίου της Βοιωτίας ή της 'Αρκαδίας καταγόμενος : 'Ηρ.9,16 ύποκρινάσθαι ώς είν 'Ορχομενίος.

δρχος (δ) κ. νεώτ. σπειρά άμπελών ή άπωροφόρων δένδρων : 'Οδ.Η 127 ένθα δέ κοσμητά πρασιά παρα νείστον δρχον παντοία πεφόκασιν, αούτ.341, 'Ησίοδ.Α 296, 'Αριστφ.Άκ.995 πρώτα μόν έν άμπελιίδος δρχον έλάσαι μακράν, Ξεν.Ομ.20,3 ούκ όρθώς τούς δρχους έφύευσται, Θεόφρ.Φι 4,4,8, Βάδρ.5,108 δρχους έπέκλειπεν όδόντι (άρκτος) 2) αυκός τόπος περιφρακτος και πεφυτευμένος, κήπος : 'Ησ. 3) νεώτ. στρατηγικός σχηματισμός έπιφορημένος τον άνεφοδιασμόν, την συντήρησιν και την έπισκευήν διαφόρων ύλικών του στρατεύματος : δρχος πυροβολικό - μηχανικό - αυτοκινήτων - ύγειονομικός || όμ. το σύνολον των μη έξευγμένων όχημάτων, πυροβόλων κτλ. έν στρατιών ή σταθμείοις, ώς και δ τόπος ένθα ταύτα παραμύουσαι.

δρχός(δ) μτγ. το άκρον των βλεφαρών, ά. ταράδος : Πολυδ.2,69.

δρχοτομία(ή) μτγ. ή δια τομής άφαιρέσις των όρχεων, ένουχοισμός : 'Ιππιατρ.99 άρίστη δέ ώρα τής δρχοτομίας εστιν.

δρχοτήξ-έω μτγ. κ. μαν. τέρμα, έκτέρωμ τουδ όρχεος, ένουχιζέω, κ. το παθ. : 'Αλεξ.'Αφρ.Πρ.1,9 δρχοτομήθησαν ή έδλάσθησαν, 'Ιππιατρ.2.

δρχοῦμαι-έομαι κ. μαν. κ. νεώτ., έπ. γ' πληθ. δρχοῦμαι ('Ησίοδ.Θ 4), παρατ. ώρχοῦμην ('Ξεν. Αν.δ.1,7, έπ. γ' πληθ. ώρχοῦντο ('Ιλ.Σ 594, μέλλ. δρχήσομαι 'Αριστφ.Θεσμ.1178, Ξεν.ΚΠ1,3,10, αούτ. Συμν.2,17), άόρ. ώρχήσομαι 'Ανακρ.69, 'Ηρ.δ.1291, άναφρ. δρχήσασθαι 'Οδ.Θ 371), παθ. άόρ. ώρχήθην (Εφοροβ.87), χορεύω βλλ. : 'Ιλ.Σ 594 ήθελοι και παραθνοι... ώρχεῦντ', 'Οδ.Θ 371, αούτ.Ξ 465, 'Ησίοδ.Θ 4 πόσα απαλοίσιν δρχεῖνται, Χρησμ. π.Ηρ.1,66 δώσω τοι Τεγίνην ποσάκροτον δρχήσασθαι, 'Αριστφ.Θεσμ.1178, Ξεν.ΚΠ1,3,10, Κδ Ματθ. 11,17 πύλησαν μνη και ούκ ώρχήσασθε, Λουκ. 'Ορχ.30' || κ. μν. αιτ. συστασίς ή συναντήσις : 'Ηρ.δ.129 ώρχήσατο Λακωνικά σχήματα έχούμενος λακωνικός χοραδός, Ξεν.ΚΠ8,4,12 όρχοῦμαι το Περσικόν, αούτ.Συμν.7,5, Λουκ.'Ορχ.11' κ.

παθ. : 'Αθ.Η.4,641D των θυμων οι μόν ώρχοῦντο οί δ' ούκ ώρχοῦντο' || όρχοῦμαι πρds όπλα χορεύω την πυρρήην, τον πυρρήιον χορόν : Δημ.Μτρ.Σιχ.φ.π. 'Αθ.Η.4,155B έν τώ δειννω πρds όπλα ώρχοῦντο όύ μόνον οι βασιλέως φίλοι' || όρχοῦμαι τας χερσί χειρονωσ χωρευτικώς, έκτελώ ρυθμικάς χορευτικás κινήσεις διά των χειρών : 'Αντιφάν.113,1 ούχ όρθς όρχοῦμενον τας χερσί τον βάνηλον' || έκφράσθ, παριστάω δι' όρχήσεως ή παντομικών κινήσεων : Λουκ.'Ορχ.80 όρχεῖσθαι την τού Κρόνου τεκνοφασίαν, αούτ.83 όρχεῖται τον Αταντα, Βόηθ.ΑΠ 9,248, Λουκ.11,αούτ. 11,254' 2) μτφ. σιριτώ, πάλλομαι, λακτιζώ, κλωσώ : Αισχ.Χο.166 όρχεῖται δέ καρδία φώδω' 3) το ενεργ. δρχώ-έω κούνω τινά να χορεύσει, να σικητήση : 'Ιων.ΧΤραγ.50 έκ των άέλπτων μάλλον ώρχησε φρένας' 4) έπι τής γής έν άναφ. πρds σεισμόν, σεισμοί : Καλλ.Δήλ.139 Θεσσαλίη ώρχήσασθ' 5) ρηματ. π. όρχησις, όρχησια, όρχησθός, όρχησικός, όρχηστική, όρχησάτριον, όρχηστικός, όρχηστρίς, όρχηστρία, όρχησάτις, όρχηστρα, όρχηστριον.

δρω ποι. όρνωμι βλλ., έν χρ. μ. έν τή μτχ. δροντες : 'Ορφ.Λιθ.113.

δρω φημι β. φρωγική άνω : Νεοπτόλμ.'Αχιλλ. 1.άτ.Άρ.Φαν.5.

δρω-άω κ. μαν. κ. νεώτ., έπ. όρνώ ('Ιλ.Ε 244, αιολ. όρμη (Σαφφ.2,11), Ιων. όρνώ ('Ηρ.1,180), γ' έν. όρως ('Αρχ.1,87), Ιων. όρως ('Ηρώδ.2,67), γ' έν. όρσ (Σίμων.7,80), Ιων. όρσ ('Ιππ.Σαρκ.17, αούτ. 'Οφ.1, α' πληθ. όρῶμεν ('Ηρ.5,40), γ' πληθ. όρῶσι (αούτ.1,124, έπ.), έπ. β' πληθ. έκεί. όρῶστε ('Ιλ.δ 347), άναφρ. όρῶν (αούτ.33, αούτ.2,64), Ιων. κ. όρῶν (Δημόκρ.11, 'Ιππ.Σαρκ.2), άττ. παρατ. έῶρων 'Αριστφ.Πλ.713, αούτ.Νεφ.354, Θουκ.1,51) κ. έῶρων ('Επιγρ.), γ' έν. έῶρη ('Επιγρ.) κ. ώρα ('Ηρ.1,11, αούτ.3,72), έν. όρα ('Ιλ.Π 646), α' πληθ. ώρῶμεν ('Ηρ.2,13), δ.άνδρην. όρῶμεν, β' πληθ. ώρῶτε (αούτ. 7,8, β'), γ' πληθ. ώρων (αούτ.4,3), μέσ. μέλλ., άίσιποτε μτ. ενεργ. σμγ. έκ θεμ. όν., όφωμαι ('Ιλ.Ο 704), έπ. κ. άττ. β' έν. όφωσι (αούτ.Θ 471, 'Οδ.Ο 511), μέσ. άόρ. α' όφάμην έξ ού γ' έν. όφαστο ('Ιλινδ. άπ.88, σπάν. μ. σὺνθ. έπ.), β' πληθ. ύποστ. όφασθε (Κδ Λουκ.13,28), άόρ. β' έν. θεμ. Γιδ-είδον κ. μέσ. είδόμεν (όντες χρόνιο κυρίως του είδω βλλ.), παρακ. έδρακα 'Αριστφ.Θεσμ.32, αούτ.33, αούτ.'Ορν.1573, αούτ.Πλ.98, αούτ.1045,Εδπ.181,3. 'Αλεξ. 272), Μέν.'Επιτρ.166, αούτ.Περικ.270, Βάτ.5,11 (την γραφήν ταύτην άπαίτει το μέτρον κ. ούχ έδωρακα, δδ. ύποστηρίζεται ότι οι τ. έδρακα, έδρακα δέον πανταχού να ύποκαταστήσων τοις έδωρακα - έδωρακ έν τοις δοκίμοις συγγραφεύσι κ. έδωρακα ('Επιγρ., Παν., Θεόγνωστ.Καν.150), Ιων. δρωρακα ('Ηρώδ.4,77) κ. ώρακα (αούτ.40), δωρ. μτχ. δρωακίτι ('Επιγρ.), παρακ. β' έκ θεμ. όφθιπασα ('Ιλ.Σ 124, 'Οδ.Φ 94, 'Εμν.109, 'Ηρ.3,37, αούτ. 63, 'Ιππ.'Αρθρ.1, αούτ.Σαρκ.17, Αισχ.Εύμ.57, Σοφ.'Αντ.δ.'Αριστφ.Λυσ.1157, αούτ.1225, άναξ π.Άττ.νεξ. Πλάτ.Κρατ.399κ, γ' έν. ύπερσ. όφῶσι ('Οδ.Φ 123) κ. όφῶμεν ('Ηρ.5,923), γ' πληθ. όφῶσασαν (αούτ. 7,125), μέσ. όρῶμαι-όραμαι ('Ιλ.Ν 99), έπ. β' έν. όρῶσι ('Οδ.Ξ 343), παρατ. έῶρων ή κ. ώρῶμεν (Κδ ΠρδΕ 2,25, προ-1, έπ. γ' έν. όράτο ('Ιλ.Α 56), παθ. μέλλ. έκ θεμ. όν. όφθήσομαι (Σοφ.Τρ.452, Εύρ.'Ηρ.1155, 'Ανδρ.2,10, Λυσ.3,34), παθ. άόρ. β' ώφθην (Σοφ.'Αντ.709, Εύρ.'Εκ.970, Θουκ.4,73), Ιων γ' πληθ. εκεί. όφθίησαν ('Ηρ.8,7), άναφρ. όφθῆσαι (αούτ.1,10), μτ. φθείεις (αούτ.9), μτγ. παθ. μέλλ. όραθήσομαι (Γαλ.Χρ.Μορ.10,12), παθ. άόρ. α' ώραθήην (Ιδ.ιδ.Σ 20,6), άναφρ. όραθήην 'Αριστφ. ΖΚ 699β,19, Πλάτ.'Ορ.411β), παθ. παρακ. β' φῶμαι ('Ισοκρ.άπ.165), β' έν. ώφαι (Δημ.314), γ' έν. ώφαι

[Αλογ.Πρ.998, Δημ.722], βλέπω, θεωρώ, θεωρώ, κοιτάζω : Ἰλ.Υ 481 ὁ δὲ μιν μὲν κείρα βαρυνθεὶς, πρόσθ' ὀρών θάνατον, αὐτ.Σ 61, αὐτ.Ψ 323· ἢ κ. μτ. ἐμπροθ. διερ. εἰς τίνας : αὐτ.Ω 633 ἐπεὶ τάρπησεν εἰς ἀλλήλους ὀρώνωντες, Ὀδ.Υ 373, Εὐρ.ἀν.607, Ἀριστλ.Ποιητ.1460α,14 διὰ τὸ μὴ ὄραν εἰς τὸν πρῶτοντα· κ. τὸ μέγ. ἐν ἐνεργ. σμ. : Ἰλ.Α 56 τί ἄρα θνήσκοντες ὄρατο, Ἡσιόδ.ἀν.188· ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ τίνας : Ἰλ.Α 350 ὄρων ἀπὶ σίονα πόντον· ἢ κ. ἐν τινι : Ὀδ.Θ 459 θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεύς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρωσα· ἢ ὄμ. ὄρω πρὸς τίνας ἀστροφῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τίνας, κατευθύνω τὸ βλέμμα, παρατηρῶ : Θουκ.293, Ξεν.ΚΠ 7,123 πρὸς τὸ τοῦ Κύρου στρατεύμα ὀρώντες, αὐτ.Ἰνπ.62, αὐτ.12,13, αὐτ.Συμπ.5,6, ΑΠ 7,496· ἢ ὄμ. κ. κατὰ τίνας βλέπω, παρατηρῶ διαρκῶς ἢ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, πρὸλ. καθορῶ 31 κ.41 : Ἰλ.Π 646 κατ' αὐτοῦς αἰὲν δρα ἰέξηκο- λούθει νὰ βλέπῃ διαρκῶς πρὸς αὐτοῦσι· κ. μέσ. ἐν ἐνεργ. σμ. : αὐτ.Ω 291 Τροίην κατὰ πάσαν ὄραται· 2] βλέπω, θεωρῶ, ἀντικριθῶ : Ἰλ.Σ 61 ὄραρα δὲ μοι ζώει καὶ ὄρῃ φάος ἡέλιος, Ὀδ.Δ 833, Ἡσιόδ.Α 426 δεῖνόν ὄρων θάσσιος, Πινδ.Ο 9,111 τόνδ' ἀνέρα δαιμονία γένεζεν εὐκείρα, Σε- γέγιοντι, ὄρωντ' ἀλλὰν, Σοφ.Ο 375 ὥστε μήν' ἐμὲ, μήν' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρῃ, βλάφασι παρ' ἄν, Εὐρ.Ὀρ.1523, αὐτ. Ἀλκ.691, Θεοκρ.13,45 ἔαρ ὀρώσασ Νύκεια, Λουκ.Ὀρχ.63 ἀκούω, ἀνθρώπου, ἀ ποιεῖς, οὐχ ὄρω μόνον· κ. μέσ. : Εὐρ.Ἀνδρ.113 τί μ' ἔρχην ἐπὶ φέγγος ὄρασθαι· Ἐρμιόναυ δαού- λαν· 3] ἔχω, διατηρῶ τὴν ὄρασίν μου, ἔχω τὰ μάτια μου, ἀντίθ. οὐχ ὄρω [εἶμαι τυφλός] ὄθ. φρ. ἀμβλύτερον ὄρω ἔχω ἀμβλυτέραν, ἠλαττωμέ- νην τὴν ὄρασιν, ἀντίθ. ὀξύτερον βλέπω : Πλάτ. Πολ.596Α ἐπεὶ πολλὰ τοι ὀξύτερον βλέπόντων ἀμβλυτέρον ὄρωντες πρότερον εἶδον· ἢ ἐπὶ σμικρὸν ὄρω μυωπάζω : αὐτ.Θεαί.174Β· ἐν δμ. σμ. κ. ὄρω βραχύ τι : αὐτ.Πολ.488Β ὑπόκωπον δὲ καὶ ὄρωντα ὠσαύτως βραχύ τι· ὄφ. πανθ' ὄρωντα λέγω πάντα ὅσα λέγω ἔχουσι ὀφθαλ- μούς, εἰλοῖ, ἔχουσι τὸ φῶς τῆς διανοίας, ἐπὶ ἄρτια, ὄρθα, ὄλων συνοπτικά : Σοφ.ΟΚ 64 ὄσ' ἄν λέξωμεν, πάνθ' ὄρωντα λέξομεν· 4] ὄσ' ἀντιλαμβάνομαι διὰ τὴν ὄρασίν, διὰ τὸν ὀφθαλμῶν τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔξω κόσμου : Ἰλ.Β 799 ἄλλ' ὀβωω τοιόνδε τοσονδε τε λαὸν ὀπωσα, Ὀδ.Φ 94, Σοφ.Αίτρ.84 πῶς, εἴπωρ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς ἀντίθετο ὄρω, Εὐρ.Ἰκ.78 τὰ γὰρ φθίνας τοῖς ὄρωσι κόσμος· ἢ ἠδῶτες ὄρω πινά, βλέπω εὐ- χαριστικῶς πινά : Ξεν.Ἰερ.3,2 ἠδῶτες μιν τοῦτον οἱ φιλοπόνητες παρόντα ὄρωσι· πρὸλ. Εὐρ.ΙΑ 1122· ἢ μτν. κακῶς ὄρω τινά βλέπω, ἀπεικονίζω πινά μετὰ διαστροφῆς : Φιλδοστρ.Ἀπολλ.7,42· ἢ ὀφθαλμοῖσιν ὄρω [κτ. πλεονασμὸν πρὸς ἐπίτ. ἢ κτ. ἀνπίσται· πρὸς τὸ ὄρω διανοίαι ἀντιλαμβάνομαι ἴδιος ὄμμασι, μὲ τὰ μάτια μου : Ἰλ.Ω 392 τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχη ἐνι κευδιανέρῃ ὀφθαλ- μοῖσιν ὀπωσα· ἢ ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρω βλέπω ἀσκαρδαμκτικῶς, ἀτενῶς, κατόματ, κοιτάζω σὸ τὸ μάτι : Ὀδ.Θ 459 θαύμαζεν τ' Ὀδυσσεύς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρωσα· ἢ αἰετ. τέρμ. ὄρω βλέπω πάντοτε πρὸς τὸ τέρμα, ἔχω τὸς ὀφθαλμοὺς μου ἐστηριγμένους εἰς αὐτό : Ἰλ.Ψ 323· ἢ συνη. εὐρῆται μτ. κτγ. κατηγορηματικῆς ἀναφερομένης εἰς τὸ ἀντικείμ. : Ὀδ.Κ 99 κειπνῶν . ὄρωμεν ἀπὸ χθονὸς ἀίσοντα, Αλογ.Πρ.438 ὄρων ἑμαυτὸν ὡ- δε προσελθόμενον, αὐτ.70, αὐτ.384, Σοφ.Τρ.706, αὐτ.Ἠλ.1170, Εὐρ.Ἐκ.342 ὄρω σε κρύπτοντα ἰδιο- κρινῶν δὲ σὺ, Θουκ.274, Ξεν.Ἀν.2,4, αὐτ.2,6,29· ἢ σπαν. μτ. κατγ.μτ. ἀναφερομένης εἰς τὸ ὑπο- κείμ. : Εὐρ.Μηδ.350 καὶ νῦν ὄρω μὲν ἔξαρπατ- τῶν, γόνατι, ὄμως δὲ τοῦδε τοῦδε· ἢ ὄμ. μτ.

μτγ. κατηγορ. κ. ἐν τῷ μέσ. τ. : Ἰλ.Υ 169 ἀνδρα δικαζόμενον . ὄρωμαι, Αλογ.Πρ.896 μήποτε . . μ', ὦ . . Μοῖραι, λέχεναι Διὸς ἐκνῆστερον ἴδουθε πέλουσαν· ἢ σπαν. μτ. ἀπαφρ. : Θουκ.8,60 ἑω- ρων ἀσκήτι σὶόν τε εἶναι· ἢ κ. μτ. πλοίου λό- γου : Ἰλ.Φ 108 οὐχ ὄραρος οἶος καὶ ἐγὼ καλὸς τε μέγας τε, Αλογ.Πρ.261, αὐτ.335, αὐτ.906 τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὄρω μῆτιν ὄρα φῶγιμ' ἄν, αὐτ. 951, Πλάτ.Πολ.327C ὄρῃς ἡμᾶς ὄσοι ἐσομέν' ἢ σπαν. μτ. γενικ. κ. τότε καθ' ἕλξιν ἐν συνεκρο- ρῆσι μτ. ρ. συντασσόμενον μτ. γενικ. : Ξεν.Ἀν.1,1) οὐδέεις Σικράτους οὐδὲν ὀδεσθε . . οὔτε πρῶ- ταντος εἶδεν οὔτε λέγοντος ἤκουσαν· ἢ παθ. τὰ ὄρωμενα τὰ ὀρατὰ ἀντικείμενα : Πλάτ.Πολ. 508C τοῦτο τοῦτον ἐν τῷ ὀρατῷ πρὸς τε δῖν καὶ τὰ ὄρωμενα, αὐτ.Παρω.130Α· 5) τὸ β' ἐν κ. κληθ. ὄρῃς, ὄρατες· εὐοχταί συχνῶς παρενε- πικῶς ἐν τῇ σμ. τοῦ βλέπει, ἀντελήφθης, μη- κες, βλέπετε, ἀντελήφθητε, μήκατε; : Ἀριστφ. Νεφ.355 καὶ νῦν γ' ὄτι Κλειθέϊον εἶδον, ὄρῃς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναικες, αὐτ.Θεσμ.490· ἢ κ. πληρέστερον, ὡς ὄρῃς : Σοφ.Ἠλ.114, αὐτ. Τρ.365· ἢ σπαν. τὸ ὄρῃς ἐν ἀρχῇ προτ. : αὐτ. Ἠλ.628 ὄρῃς πρὸς ὄραρον ἑκέρπει, Πλάτ.Πρωτ. 336B· ἢ κτ. ἀρνητ. ὄρωρ. οὐχ ὄρῃς ἐν ειρωνικῇ σμ. : Δημ.305· 6) στρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὴν προσήκον μτ. βασιλ. τ. : Ἰλ.Κ 239 ἐξ γενεῆν ὀ- ρῶν, μὴδ' εἰ βασιλευτέρος ἔσιν, Σδλ.11,7 εἰς γὰρ γλώσσαν ὄρατε καὶ εἰς ἐπὶ αἰμύλου ἀν- ὄρῃς· κ. ἐν τῷ μέσ. τ. : Αλογ.Ἰκ.104 ἰδῶσθω δ' εἰς ὄβριν βρότειον· ἢ συχνῶς κτ. προστ., ὡς τὸ βλέπε ἀκολουθοῦσας πλγ. ἐρωτήσεως : αὐτ.Πρ. 997 ὄρα νῦν εἰ σοι ταῦτ' ὄρωμα φάταται, Ἀριστφ.Ἐκκλ.300, Θουκ.5,27, Πλάτ.Φαῖδ.118Α ὄρα εἰ τὸ ἄλλο λέγεσι· ἢ ὄμ. κ. ὄρα μὴ πρό- σθε μῆπως . . : Σοφ.Φιλ.30, αὐτ.519 ὄρα αὐ μὴ νῦν μὲν τῆς εὐχέρης παρῆς, Κδ Μισθ.18,10 ὄρατε μὴ καταφρονῆσθε ἐνὸς τῶν μικρῶν τοῦτων· ἢ σπαν. ἠγουμένης τῆς πλγ. ἐρωτήσεως : Αλογ. Εὐρ.652 πῶς . . ὀπερδικεῖς, ὄρα· ἢ ἐν τῷ παθ. τ. θεωροῦμαι, ἐπακρινθῶ, μετὰ προσήκῃς ἔξετα- ζομαι : Αλογ.Πρ.998 ὄραται πάσι δὴ καὶ βεθοδ- λευστα τάδε· 7) βλέπω, προσέχω χάριν τῶς, προβλέπω, προνοῶ : Σοφ.Α1.1165 ταχύνωσ σπεύ- σον κοίλην κἀσπῆτιν ἰδεῖν τῶδ', Θεοκρ.15,2 ὄρα δῖφρον, Εὐνός, αὐτῆ, Πδ Γέν.22,8 ὁ θεὸς ὄφαται καυτῷ πρόβοντος εἰς ὀλοκάρητων· 8) μτ. αἰτ. προσ. ἀποδέλω εἰς τινά ἐπὶ τῆ ἐ- λπίδι βοηθείας : Δημ.1120 Φορμῖον δὲ ἔωραρον καὶ τοῦτ' ἐγένον' οἰκετῶς· 9) ἀποδέλω, σκο- πῶ, ἐτοιμάζομαι : Εὐρ.ΙΑ 1624 ὡς στρατὸς πρὸς πλοῦν ὄρῃ, Ζώσ.6,12 εἰς τὴν Ἀττάλου καθαιρέ- σιν εἶδεν, Διόδ.Σ 36,3 ὄρω ἐπὶ τὴν προδοσίαν, αὐτ.33,1 ὄραν πρὸς σπουδᾶς· 10) μτγ. ἀνήκω εἰς τὴν μερίδα τίνος : Φιλδοστρ.1,18, εἰς τινά ὄραν· 11) ἐν τῷ παθ. τ. κ. 18, ἐν τῷ ὄρ. φωνοῦμαι μτ. κατηγορ. μτ. : Εὐρ.Ἰτ 933 ὠφῆμεν οὐ νῦν πρῶ- τον ὄντες ἄθλιος, Πλάτ.Φαιδρ.239C, αὐτ.Συμπ. 178, Νικ.Χλων. ἐν Σδδ.1,90 ὀδριστής καὶ μεγαλό- φαντος ὄρωθι κατὰ τοῦ φύσαντος, Πρόδρ.2,371 ἀναίτιον ὑπάρχοντα καὶ δικαιοῖ ὄρωνται· 12) ἀπολ. βλέπω ὄραματα, δραματίζομαι : Πδ Ἀριθμ.24,3 ὁ ἀνθρώπος ὁ ἀληθινὸς ὄρων, αὐτ.15· ἢ παθ. ἐμφανίζομαι ἐν ὄραματι : αὐτ.Κριτ.13,3 καὶ ὠφθη ἄγγελος κυρίου πρὸς τὴν γυναικα· 13) μτφ. διακρίνω, παρατηρῶ διὰ τῶν ὀφθαλ- μῶν τῆς διανοίας, γινώσκω, γνωρίζω : Σοφ.Ἠλ. 945 ὄρα πῶνον τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχῆ, αὐτ. ΟΚ 138 φωνῆ γὰρ ὄρω τὸ φασιζόμενον ἰβλένω, διακρίνω ἀπὸ τῆς φωνῆς, Ἀλεξ.222,4 ἀν οἴωμ . . ὄσημ ἴδωσι· 14) μτγν. βλέπω, συναντῶ : Πάπ. ἐμνήσθησ μοι ἰδῆτι τὸν κεραμέα νεπρὶ τῶν

κεραυῶν' 15) τὸ ἀπαρφ. συγχέτ. ἐν ὀνομαστικῇ χρ. ? Σδλ.1214, ὅ τισι δὲ δέοντα ἰδεῖν, Αἰσχ. Περσ. 387 ἐπέλ. . . λευκὸπόλιος ἄμαρ πᾶσαν κἀτέγχε γαίαν εὐεργετῆς ἰδεῖν, αὐτ. 398, αὐτ. Χο.174, αὐτ.176, Σοφ.ΟΚ.327, Ξεν. Αν.2,6,9 ὄραν στυγνὸς ἦν // κ. μτ. γενικ. ἐπιθ. : Σοφ.ΑΓ.818 μάλιστα μισοθέντος ἐχέστον ὄ' ὄραν // κ. μτ. ἐπιρρ. : Αἰσχ. Ἀγ.349 μὴ διχορροφῶς ἰδεῖν' // κ. μτ. ὄσα. : αὐτ. Επρ.644 ἀνδρα τευχιστῆν ἰδεῖν' 16) ρηματ.π. ὄρασις, ὄραμα, ὄρατις, ὄρατήρ, ὄρατός, ὄρατέον.

ὄρεθης-ους (ὄρός) κ. νεώτ. ὁ ἐν εἰδεί ὄρου βλλ., ὁ ὀμοίωτος πρὸς ὄρον : Θεόφρ.Φαῖτ.5,97, Γαλ.Χρ.Μορ.14,13, αὐτ.δ.7,65Κ (ἐν κώδ. ὀρῶδης) 2) ἰσορρ. ὁ ὄρεντος, βουήσσιος : ΕΜ.208,4.

ὄρωρ ἕνεργ. παρακ. τοῦ ρ. ὄρωμι βλλ. **ὄρώραι** γ' ἐν. τοῦ ὕπερα. τοῦ ρ. ὄρωμι βλλ. **ὄρώρεται** γ' ἐν. τοῦ μέα. παρακ. τοῦ ρ. ὄρωμι. **ὄρώρεχεται** γ' πληθ. μέα. παρακ. τοῦ ρ. ὄρέγω. **ὄρώρεχάτο** γ' πληθ. μέα. ὕπερα. τοῦ ρ. ὄρέγω. **ὄρώρευχα** παρακ. τοῦ ρ. ὄρώσω βλλ. **ὄρώρευχο** γ' ἐν. παθ. ὕπερα. τοῦ ρ. ὄρώσω.

ὄς, ἡ, ὄ ἄνωγ. κ. μον. κ. νεώτ., γενικ. οὐ (ἴλ.Η.325), ἐπ. ὄνο (αὐτ.Β.325, ΟἸ.Α.70, ὕμν. Ἀπόλλ.156), θηλ. ἡς ἴλ.Ε.265), ἐπ. ἡς (αὐτ.Π.208, ἴσως κτ. τὸ θου), οὐδ. οὐ, ὄσ, ὠ, ὄ, ὠ, αἰτ. ὄν, ἦν, ὄ, πληθ. ὄν, οἶ, αἶ, ἄ, γενικ. ὦν, ὄσ, ὄρα, κ. οὐδ. οἷς κ. οἶσι, θηλ. οἷς κ. αἶσι ἰσοδότησε π. Ὀμ.) κ. ἡς κ. ἡσι, αἰτ. ὄσ, ὄς, ἄ (π. Ὀμ.) ἀπαντᾷ κατ' ὄνομ. ἀρα. κ. οὐδ. **ὄς, ὄ, κ. πῆ**, κατ' ὄνομ. θηλ. ἡ κ. ὄνομ. ἀρα. πληθ. οἶ, τῶν λοιπῶν πτ. ἀντιπαρισταμένων ὑπὸ τῶν τοῦ ὄ, ἡ, τὸ ἰδ., ἡ, τὸ ἰδ., τὸ ἰδ. πολλὰ κώδικες ἔχουσι ἢ ἐν ἴλ.Ρ.551, Ὀδ.Ο.255, ἄλλα τοῦτα ὄς κ. τὸ ὄ ὄνταται γὰ ἐκληφθῶσι ὡς ἀνήνοτα εἰς ἀμοιρέρας τὰς λ' ἢ λ. ἦτο ἐν τῇ ἀρχαιότητι γλῶσσας ἐν χρ. ὡς δεκτικῆ ἀνωγ. ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς ὄστας, ὄδε βλλ. κ. τὸ ἄρρ. ὁ βλλ., κ. ὡς ἀναφορ. ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ νοσημένων ἄρρ. ὄ, ἡ, τὸ βλλ. π. τοῖς μετέπειτα κατέστη μ. ἀναφορ. ἄνωγ. πληθ. ὄλγων ἰδιατέρως φρ., ἡ δεκτ. αὐτῶν ἄνωγ. δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὴν κπτ. ὄς, ἡ, ὄ βλ. κατωτ. 2) ὄβ. κείται ἐν τῇ σήμ. οὐτος, ὄδε, αὐτῶς? ἀέσιοντε ἀκολουθοῦμένη ὑπὸ τῶν συνδ. γὰρ ἡ τοῦ καί : ἴλ.Α.286 ὄδε γὰρ δεύτατος ἦλθεν, αὐτ. Φ.198 ἀλλὰ καὶ ὄς δευδικῶν, αὐτ. Ψ.9, αὐτ.Μ.344, Ὀδ.Ο.190 ὄδε γὰρ γέρας ἐστὶ βαυόντων' // συγχ. ἐν χρ. ἐμφωτικῶς ἐν τῇ ἀποδοσί καὶ κτ. τὸ πλεῖστον μτ. τοῦ οὐδὲ ἢ μὴδὲ προηγουμένως : ἴλ.Ζ.59 μὴδ' ἐν τινά γαστρί, μήτηρ κοῦρον ἕντα φέρον, μὴδ' ὄς φύγι, αὐτ. Η.160, Ὀδ.Δ.653 // ὄμ. κ. προηγουμένης μτ. : Ἡσίοδ. Εργ.22 εἰς ἕτερον γὰρ τῆς τε ἰδῶν . . . ὄς ἀπεύδει (ἀντὶ τοῦ ὄς ἐν ἴσρ. ὄς ἀπεύδει' 2) μεθ' Ὀμ. ἢ χρ. ὡς δεκτ. ἄνωγ. παρεμνε μ. ἐν τῇ περὶ πτωχῶσιν ὄσων ἐν ἀρχῇ προτ., προηγουμένου τοῦ συνδ. καί : ἦρ. 7,16 καὶ ὄς ἀμβώσας μέγα ἀναβήσας, αὐτ. 8,56, αὐτ. 8,77, Ξεν. Συμμ.1,5, αὐτ. Αν.7,6,4, Πλάτ. Φαῖδ.118, αὐτ. Πρωτ.310D, αὐτ. Συμμ.201B καὶ ἡ, ὄδε ἐμφωμῆσις; // φρ. ἡ δ' ὄς, ἡ δ' ἡ εἴπεν αὐτός, εἴπεν αὐτῇ : Πλάτ. Πολ.327C, αὐτ. Συμμ.205C' // κ. ἐν ἀντιθέσει, ἔνθα ἐπίστε ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἄρρ., : Φωκῶλ. Ἐπίοι κακοί' ὄσθ ὄ μεν, ὄς δ' οὐ, Ἀρχύτ. π. Στοδ.3,110, Φιλῶλ. 99, Δημ. 248, Ἡρακλείτ. 102, Μόσχ.3,76, Βίτων.181, Κά Ματθ. 13,8 καὶ εἰδὶδω καρηθὸν ὄ μεν ἕκαστον, ὄ δὲ ἐξήκοντα, ὄ δὲ τριάκοντα, Ἀλφ. ΑΓ.6,187 // ὄμ. ἀντιστοιχοῦν κ. πρὸς ἄλλας ἀντιωμῆσις : Φιλῶλ. 31,6 ἕτέρων . . . ὦν δὲ, Ἀριστ. Ζ.1 564,21 ἐφ' ὧ μὲν . . . ἐπὶ πατέρω δέ' // φρ. ὄς καὶ ὄς τοιοῦτος καὶ τοιοῦτος ἀνθρώπος : ἦρ. 4,68 ὄς τὰς βασιλῆσας ἰσότης ἐπιώρηκε ὄς καὶ ὄς [ἐν τῇ περὶ πτωχῶσιν ταύτῃ τὸ ἄρρ. ἀνεπλήρωσε τὰς πλαιγας πτ.]

3) κ. μον. κ. νεώτ. ὡς ἀναφ. ἄνωγ. ὄσως, ἡς, ὄ, π. ὁ ὄσως [ἐκ παραλλήλου μτ. τῆς ἀπλῆς ἀναφ. ὄς, ἡ, ὁ (π. Ὀμ.) κ. ὄ, ἡ, τὸ ἐν κωνί] χρ. κ. οἱ σύνθετοι τ. ὄσας, ὄσις, ὄσισ, ὄσισ, ὄσας βλλ. κ. κυρ. συμφωνεῖ κτ. γέν. πρὸς τὸ ὄνομ. ἢ τῆν ἄνωγ. τῆς προηγουμένης προσάσεως, εἰς ἢν ἀναφέρεται, ἀκριβῶς ὡς ἐπιθ. ὁ κανὼν ὄμωσ οὐτός ἐπιδέχεται πρὸς τὰς ὄσας ἐξαιρέσεις, ὄσον τὸ ἀναφορικὸν δύναται νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸ νοούμενον καὶ οὐχὶ πρὸς τὸ δηλοῦμενον γένος τῆς προηγουμένης προτ. αὐτὸ δεκτικῶν : ἴλ.Χ.87 φίλον θάλας, ὄν τέκον αὐτῆ, Εὐρ. Π.112 τέκνω, ὄς ἡγαγε' // κατόπιν τῶν περιληπτικῶν ὄνομ. τὸ ἀναφορικὸν συγχ. τίθεται ἐν τῷ πληθ. κτ. γένος τὸ ἄπο τοῦ ὄνοματος νοούμενον : ἴλ.Π.369 λέϊπε δὲ λαόν Τρωϊκῶν, ὄς ἀέκοντας ὄρηκτ' ἄφροσ ἔρυκε, Οἰουκ.δ.91 στρατιῶν . . . τοιαύτην . . . ὄ τινες, αὐτ. 3,4 τὸ ναυτικόν, οἶ . . . Πλάτ. Φαῖρ.260A' // ὄμ. κ. κατόπιν ὄνομ. χωρῶν ἢ πόλεων : Ὀδ. Ψ.319 Τηλέφυλον Λαιστρυγονίην ἀφικανεν, ὄ . . . ἴθιαι εἰς τὴν Τηλέφυλον τῶν Λαιστρυγονίων ἐφασαν, οἱ ὄσοι . . . , ἦρ.7,8, β' τὰς Ἀθήνας, ὄ γε . . . Οἰουκ.δ.94, ὄ δύναται νὰ συμφωνῇ κ. πρὸς τὸ ὄνομ. ἢ ἀνωγ. τῶν ὄνομ. ἢ ἐν. ὑπάρχει ἐν τῷ ἐπιθ. διορισμῷ : Σοφ. Ἀντ.137, αὐτ.ΟΚ.731 τῆς ἐμῆς ἀπεισοῦ, ὄν . . . ἴθις εἰσοῦ μου, ὄσως . . . ἢ, Εὐρ. Ἡρ.157 τοῖς Ἡρακλείδους παῖδας, ὄς . . . ἴτοῦς παῖδας τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ὄσοις . . . ἢ, Δημ.459 τὸν ἡμισῶν ἐστ' ἀτελής τοῦ χρόνου' εἰθ' ὄς πάσι μέγαται [ἐνθα τὸ ἡς συμφωνεῖ πρὸς τὸ ἀτελεῖας ὄνομ. ὑπεροίεται ἐν τῷ ἀτελεῖ]. // ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ ἐν τῷ ἐν. προσδιοριζόμενον ὄνομα σημαίνει ἀλόκληρον τᾶν, τὸ ἀναφορ. ἀκολουθεῖ κτ. πληθ. : Ὀδ. Γ.40 ἡ μάλα τίς θεὸς ἐνδόν, οἶ . . . ἔχουσι ἰάντι τίς θεῶν, οἶ, αὐτ.Μ.97 καὶ δὲ, ἄμυρία βόσκει . . . Ἀμφιρίτη [ἐν ἐκ τῶν μυριων, ἄνωγ. . . ἢ, Εὐρ. Ὀρ. 920 ἀέτουργός, ὄσπερ . . . εἰς ἐκ τῶν ἀέτουργῶν, οἱ ὄσοι . . .] σπαν. ἐν τῇ πεζ. : Λυσ.1,32, Δημ.328 ἀνήρ καλὸς τὸς κἀγαθός, ἐν οἷς οὐδαμοῦ σύ φανῆσι γεγονῶς // ἀντιθέτως ἐν. ἀναφορ. προσδιοριζέται πληθ. δεκτικῶν, ὅταν πρόκειται ἰδιατέρως νὰ προσδιορισθῇ ἐν τῶν εἰς τὴν τᾶν ἐκείλην ἀνηκόντων ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ προτιμῶνται τὸ ἀναφορ. ὄσις/ἡς ἢ τὸ ὄς ἐν : ἴλ.Γ.279 ἀνθρώπους τίςσω, ὄτις κ' ἐπιόρον ὄμωσση ἰάντι ἀνθρώπων πινά, ὄς κ. μ. ἢ, Ἀριστ. Νεφ.1381 πάντα . . . ὄτι νοήσις ἴθιαι πᾶν, ὄπερ . . . ἢ // σπαν. τὸ ὄς : ἦρ.7,36 τὰ λίνεα [θλα], τοῦ τάλαντον ὁ πῆχυς εἴκε [ἐνὸς ἐκ τῶν ὄσων] ὁ πῆχυς, ἢ // τὸ ἀναφ. σπαν. τίθεται κατ' ὄσδ., συμφωνοῦν ὄτω μᾶλλον πρὸς τὴν ἐν τῷ προσδιοριζομένω ὑπάρχουσαν ἐν. ἢ πρὸς αὐτὸ τὸ προουδῖον ὄνομ. : Εὐρ. Βάκχ.454 γυναικας, ἐφ' ὄπερ . . . [πλάσμα, πράγμα, διὰ τὸ ὄσοις. . . ἢ, Πλάτ. Πολ. 359C διὰ τὴν πλεονεξίαν, ὄ πάσα φύσις διώκειν πέφυκεν ἰδία τὴν πλεονεξίαν, πράγμα τὸ ὄσοις. . . ἢ, αὐτ. Νόμ.849D, Δημ.355 τοῖς Φωκίαις, ὄ σιωπῶν εἰκὸς ἦν ἰδιον, τὸ ὄσοις . . . ἢ // μτ. ρ. δηλωτικῶν κώλικος ἢ ὀνομασίας τὸ ἀναφ. συγχ. συμφωνεῖ μᾶλλον πρὸς τὸ ἐν. ὄπερ προστίθεται ὡς κατηγορούμενον ἢ πρὸς τὸ προσδιοριζόμενον : ἦρ.7,54 εἶφος, τὸν ἀνικάνην καλεῖσται, αὐτ. 5,108 τὴν ἀκρην, αἰ καλεῖσται Κληῖδες, αὐτ. 2,17, αὐτ. 124' 4) ἐν τῇ συντάξει κυρ. τὸ ἀναφ. ἐξαρτάται ἐκ τοῦ ὄσα. ἢ ρ. τῆς αὐτῆς προτ. κ. ἐκφέρεται κτ. τὰς συντακτικὰς αὐτῶν ἀπαιτήσεις συγχ. ὄμωσ συμφωνεῖ κτ. πῶσις πρὸς τὸ προσδιοριζόμενον καμ' ἔλκιν ἰθιθ. ἀγνωστος ἢ περιπτώσις αὐτῆ π. Ὀμ., τὸ ἡς δὲ ἐν ἴλ.Ε.265, αὐτ. Ψ.649 δύναται νὰ ἐξηγηθῇ κατ' ἄ. τρόπον τὸ φαινόμεν, συγχρότατον π. Αττ. δι' ὁ ἐκλήθη ἄττ. ἐλξικι : ἦρ.4,78, Οἰουκ.7,21 ἄγων ἀπὸ τῶν πόλεων, ὦν ἐπίσει

οτρατιάν' || συχν. συμβαίνει τούτο κ. ἐπὶ τῆς δεικτ. ἀντων., τῆς ὁποίας παραλειπομένης, λαμβάνει τὴν πτ. τὸ αὐσ. : Σοφ. Ήλ.1048 φρονεῖν ἔοικας οὐδέν, ὡν ἐγὼ λέγω ἰάντι οὐδέν τούτων, Δ.Ι. αὐτ.ΟΚ 334, Ξεν.ΚΠ 31,34 ἀνθ' ὧν ἐν ἑμοί δαεισέει ἰάντι τούτων, Δ. . . Πλάτ.Γοργ.519Α' || σπαν. ἡ δεικτ. ἀντων. ἔπειτα : Θουκ.3,64 ἀφ' ὧν ἐγένετο σὺν ἀγαθῷ, ἀπὸ τούτων ὠφέλεισθαι, Δημ.95, αὐτ.96' || σπαν. ἡ ἐξίξις αὐτῆ εὐρίσκειται ὅταν ἡ αἰτ. μεταβάλλεται εἰς γενικ. ἡ δοτ., ἀλλ' ἐνίοτε κ. ἡ ὄνομ. καθ' ἑλξίν μεταβάλλεται εἰς γενικ. : Ἡρ.1,78, Θουκ.7,67 ἀφ' ὧν παρεσκευάσται ἰάντι ἀπὸ τούτων, Δ. παρεσκευάσται, Πλάτ.Γοργ.509Α ὡν ἐγὼ ἐνετεκμήρικα οὐδέεις ἱτροῦν οἷς ἐγὼ. . . || κ. ἀντιθ. τὸ προσδιορίζον δεικτ. λαμβάνει τὴν πτ. τοῦ ἀναφορ. : Ήλ.Κ 416 φυλακὸς δ' ἄς εἶρασι . . . οὔτις [ἀντι φυλακῶν . . . οὔτις], Ἡρ.2,106 τὰς στήλας, τὰς τὰτα. αἱ πλεῖνες ἰάντι τὴν στήλων . . . αἱ πλεῖνες' || ὁ μ. κ. ὅταν τὸ ὄνομ. ἀκολουθῆ τὴν ἀναφ. πρὸτ. δύναται να τεθῆ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ἀναφορ. : Ήλ.1,23, 'Οδ.Α 69 Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν σφαθαλοὶ ἀλάσασεν, ἀντίθεον Πολύφημον, αὐτ.Δ 11, Αἰαχ.Ἐπτ.553, Εὐρ.Ἐκ.771, αὐτ.986, αὐτ.Ἰνπ.101 τάνδ' ἡ πύλαισι σασί ἀφῆστικεν Κύπρις' || σπαν. ἡ δεικτ. ἀντων. ἡ ἐναρθρον ὄνομ. μεταφέρεται εἰς τὴν ἀναφορ. προτάσιον : Ἡρ.4,44 Ἰνδὸν ποταμῶν, δς κροκοδείλουος δευτέρος οὗτος. . . παρέχεται ἰάντι Ἰνδὸν ποταμῶν, δευτέρου τούτων, δς. . . Ι, Εὐρ.ΙΑ 156 σφραγίδα . . . ἢν ἐπὶ δέλτῳ τήνδω κομίζεις, Πλάτ. Νόμ.647Α φοβοῦμεθα δέ γε . . . δόξαν. . . ὃν δὴ καὶ καλοῦμεν τὸν φόβον ἡμεῖς γε αἰσχύνην' 5) τὸ ἀναφ. ἐν πάσαισι τὰς πτάσι. δύναται να συσταθῆ πτ. γενικ. τοῦ ὄλου : 'Οδ.Ο 35 ἀθανάτων δς τίς σε . . . ἰπὰς τίς τάνδ' ἀθανάτων, ὅστις. . . Ι, Ἡρ.7,170 ὀπὸ Μικυβούσ. . . ἀναγκαζόμενοι τῶν ἀσίων, Αἰαχ.Πέρσ.475, Πλάτ.Φαῖδρ.247Β φ. . . τῶν' ἡνιόχων' || συχν. ἐν τῇ περιπτώσει ταῦτῃ τὸ ἀναφ. κτ. οὐδ. : Ἡρ.7,50 ὄρας τὰ Περσῶνν πρήματα ἐξ δ' δυνομίος προκέρχθηκε ἰδ.χρ. εἰς τὴν, Εὐρ.Ἰων 363, Θουκ.7,36 ὦπὲρ τῆς τέχνης ἐπίσπουον ἰεῖς δ' μέρας τὸ ἰδιαιτέρου - τῆς τέχνης τῶνι, αὐτ.4,109' || σπαν. ἐνταῦθα ἡ ἐξίξις : Αἰαχ.Ἐπτ.819 ἔξουσι δ' ἢν λάδωσιν ἐν ταφῇ χθονός [ἀντὶ ὁ χθονός] 6) ὡς πρὸς τὰς ἐγκλίσεις, καθ' ἄς ἐκφέρεται ἡ ἀναφορ. πρὸτ., παρατηροῦνται τὰ ἐξίξι' ὅταν τὸ ἀναφορ. εἴη ἐν τῇ ἐν. τοῦ καὶ πτ. δεικτ. ἀντων. ἰδςκαὶ αὐτῶς, δύναται να ἐπακολουθήσῃ μὴ τῶν ἐγκλίσεων τῶν ἀνεξαρτήτων πρὸτ. : Εὐρ.Ἐλ.815, αὐτ.ἄν.672, Λυσ. 234 ἦλθε τὸ ναυτικὸν τὸ τὴν βαρδάρων, δς τίς οὐκ ἂν ἰδῶν ἐφοβήθη, Πλάτ.Μέν.89ε' || ὅταν τὸ δς ἡ ὁστις [ἰσοισθῆσται] εἶη ἐν περιλήπτ. ὑποθετικῇ ἐννοίᾳ ἡ ἐγκλίσις, ἥτις ἀκολουθεῖ, εἶη μὴ τῶν μετὰ τοῦ εἰ ἐκπερομένων, οἷον ἄριστ. ἐνεστ. ὅταν διὰ τῆς ἀναφ. πρὸτ. ἐκφράζεται θετικὸν τὶ γεγονός : Ήλ.Ε 175 τῷ δ' ἄφες ἀνδρὶ βέλως . . . δς τίς ὅδε κρατεῖ, 'Οδ.Ε 445, αὐτ.Ξ 157 δς ἐχθρός γάρ μοι κείνος. . . δς πενίθ εἴκων ἀπατήλια βάζει, Ἡρ.6, εἰ, αὐτ.2,60, Αἰαχ.Ἄγ.160' || ὅσοτ., ὅταν διὰ τῆς ἀναφορ. πρὸτ. ἐκφράζεται γεγονός πειθῶν, ἐνδεχόμενον ἡ ὑποτιθέμενον, πειθόμενον τοῦ ἂν ἡ κεν ἰαῦτα δύναται να ἐλλείπῃσι π. τοῖς ποητήσι : Ήλ.Ε 407 ὃδ' δυνατός δς ἀθανάτοισι μάχηται, 'Οδ.Τ 378 ἔφυγες ἐπος ὅτι κεν εἴπω' || εὐκτ. κατόπιν ἱστορικῶν χρ. : Ήλ. Ο 731 Τρώας ἀμυνε νεῶν, δς τίς φέροι ἀκόματον πύρ, Ἡσιόδ.Α 480, Θουκ.7,29, Πλάτ.Ἀνολ.21α' || κ. εὐκτ. ἀνευ τοῦ ἂν κατόπιν ἀρκητικῶν χρ. : Σοφ.Ἀντ.666 ὃν πόλις στήσις, τοῦδε χρῆ κλύει' || ὁ μ. κ. κατόπιν εὐκτ. : Ἀριστ.Σφ.1431 ἔρῳσι τίς ἢν ἐκαστος εἰδείη τέχνην 7) ἡ

ἀντων. εὐρηται καὶ ἐν ἰδιοιτέροις ὄλοις χρ., οἷον π. 'Ο μ. κ. τοῖς δωκίμοις, ὅταν συνηκρωμένται ἀναφ. ἀναφ. πρὸτ. ἠνωμένοι διὰ τοῦ καὶ ἡ δέ, ἡ ἀναφ. ἀντων. ἐν τῇ β' πρὸτ. ἀντικαθίσταται ὀπὸ δεικτ., ἔστω καὶ ἐν μετεβλήθῃ ἡ πτ. : Ήλ.Α 78 ἀνδρα . . . δς μέγα πάντων Ἀργείων κρατεῖ καὶ οἰ πειθῶνται Ἀχαιοὶ ἰάντι καὶ φῶ, 'Οδ.Α 70, αὐτ.Ξ 85' || σπαν. παραλείπεται καὶ τὸ δεικτ. ἐν τῇ β' πρὸτ. : Ήλ.Γ 235 οὐκ κεν ὄν γυναικ κα τ' ὄνομα μυθισαμῆν [ἀντι καὶ ὄν], 'Οδ.Β 54, αὐτ.114, Χρομ.π. Ἡρ.1,47, Πλάτ.Πολ.533Δ δς ἐπιστήμας μὴ προσέπιονε . . . δούται δέ ὀνομαστὰ ἄλλου' || τὸ οὐδ. τῆς ἀναφ. ἀντων. ἐν χρ. π. ἄττ. εἰσάγει πρῶτασιν χαρακτηρίζουσαν τὸ σκόλον τῆς κυρίας πρῶτασως, ἥτις ἀκολουθεῖ καὶ εἰσάγειται διὰ τοῦ γάρ, ὅτι, αἰ, ἐπειδὴ : Ἀριστ.Ὀρν.514 δ δέ δεινότητον γ' ἐστιν ἀπάντων, ὁ Ζεὺς γάρ ἐστηκεν, Ἰσοκρ.δ,56, Πλάτ.491Β, αὐτ.Ἀνολ.18Ϟ' || κ. ἀνευ συνδέσμου. ἐν τῇ β' πρὸτ., ὅτ. ὅταν τὸ ἀναφορ. εὐρηται ἐν προεξαγγελτικῆσι παραθέσεισι : Εὐρ.Ἰλ. 938, Ἀνδοκ.4,16 δ δέ πάντων δεινότητον σκόλον, τοιοῦτος ὢν, Λυσ.19,33' 8) τὸ οὐδ. πτ. πληθ. ἢ δούται να ἐκφράζῃ ἀναφορὸν πρὸς π. : Ἡρ. 3,81, Σοφ.ΟΤ 216, Εὐρ.Μῆδ.453 ἄ δ' . . . ἐστί σοι ἐλεγεμένα, πῶν κέρδους ἴσῳ' 9) συχν. ἡ ἀναφορ. ἀντων. δύναται να ἀναλυθῇ εἰς αὐτῶν, κ. πρὸσ. ἀντων. : Ξεν.Ἄπ.27,13 βασιμαστῶν ποιητῶν, δς ἡμῖν οὐδέν διδως [ὅτι σὺ . . . Ι, Πλάτ.Συμπ.204Β 10) συχ. εὐρηται ἐν ὀσοτ. πρὸτ. ἀντι τοῦ εἰ ἢ ἐάν τίς : Ήλ.Ξ 81 βέλτερον δς . . . προφηγῖν κακῶν, ἢ ἐ ἀλῶν, Ἡσιόδ.Ἐργ.377, Εὐρ.ἄν.1042 συμφορὰ δ', δς ἂν τύχῃ κακῆς γυναικός, Θουκ.2,44, αὐτ. 6,14' 11) συχ. ἀντικαθίστα τελικὸν σύνδεσμον ἡ εὐρηται ἐν πρὸτ. ἀντικαθίστασῳ τελικῶν ἀναφῶν : Ήλ.165 κλιπτός ἄρτυνονε, οἱ κε τάχιστα ἔλιθωσ', 'Οδ.Ο 459' || ὁ μ. κ. πτ. μέλλ. εὐκτ. : Εὐρ.Ι 1209, Θουκ.7,25, Ξεν.Ἐλλ.2,32 τρικοῦντα ἀνδρας ἐλθέσθαι, ὁ τοῦς πατριῶν νόμοις συγγράφουσι' || ὁ μ. κ. πτ. μέλλ. εὐκτ. : Πλάτ.Τιμ. 33Ϟ ὄργανον, φ' ἤν τρῶφην ἐξείροτο' 12) ὁ μ. ἀντικαθίστα, μετὰ τὸ οὐτω, ὡδὲ τὸν συλλογιστικῶν αὐτῶν, ὡστε : Ἡρ.4,52, Σοφ.Ἀντ.220 οὐκ ἐστιν οὕτω μῶρος, δς θανεῖν ἐρῶ, Εὐρ.Ἄλκ.198, Ἀριστ.Ἀγ.737' 13) ἐνίοτε ἐν χρ. ἀντι τῆς ἀντων. οἷος βῆλ. : Σοφ.ΑΤ.1259 μαθῶν δς εἰ φύσιν, Εὐρ. Ἄλκ.640, Πλάτ.Εὐθ.283Δ οὐκ μὴ οὐκ ἐστὶ, βούλεσθε αὐτὸν γενέσθαι, δς δ' ἐστι νῦν, μηκέτι εἶηαι' 14) ἡ ἀναφ. ἀντων. δς εὐρηται ἐν τῇ σμτ. τοῦ ὅσος ἡ τίς, ποῖος ἐν πλ.α. λόγῳ : Ήλ.Β 365 γνώσῃ . . . δς . . . ἡγμυμένων κειῶς ἡδ' ὅς κ' ἐσθλός ἐστι, Ἡρ.6,124 δς ἦν ὁ ἀναδείξας οὐκ ἐχω εἰπεῖν ἰδὲν δόνασαι να εἰπω τίς ἦτο δ. . . Ι, αὐτ.9,71' || ὁ μ. κ. π. ἄττ. : Σοφ.ΟΤ 1068, αὐτ.ΟΚ 1171, Ἀριστ.Ἀγ.118 ἠγῶδ' δς ἐσσι, Κλεισιθένης ὁ Σιθυρτιῶν, αὐτ.442, αὐτ. Ὀρν.804, Ξεν.ΚΠ 61,46, Ἀριστ.Ποιητ.1452α,26, Πλάτ. γράφας παρ' ὁ κομιοῦμεθα' 15) μτν. ἐν ἐρωτήσεσιν ἀντι τῆς ἐρωτ. ἀντων. τίς : ΚΑ Ματθ.26,50 ἔταίροι, ἐφ' ὃ πάριε, Ἀρρ.Ἐπίκτ.4,120 ἦν δοικεῖς 16) ἡ ἀναφ. ἀντων. εὐρηται συνημμένη πτ. πορῶν καὶ συνδέσμων, οἷον δς γε ἀναλυμένους τ. τοῦ ὄσος βῆλ. : 17) ὁ μ. δς δὴ ὁστις νῦν, ἐκείνου ὁ ὀνοιατῶνται : Ήλ.Φ 315 δς δὴ νῦν κρατεῖ' || τὸ οὐδ. δὴ δότῃ, ἀδύνητος ὀπὸ ἡτότε ἡ ἀσάδῃσται : Ἀριστ. ΠΗΝκ.1167α,35, αὐτ.1164α,25' || ὃν δὴ ποτε τρέπον κατὰ τὸν ἂν ἡ ἄλλου, καθ' οἷονδύνητος τρέπον : αὐτ.Μετ.1099α,6' 18) δς καὶ ὁστις ὡσαύτως : Ήλ.Γ 176, Θουκ.1,128' || καὶ δς καὶ ὁ ὀνοιατ. : Δημ.642 ὦφ ὄν δει καὶ ἐν αἰς ἡμέρας καθῆκει 19) δς κειν] ὁστις καὶ ἂν, ἀποδύνητος : Ήλ.1,397 τῶν ἦν κ. ἐδελῶμι φίλων ποιήσῃ' ἀκοῖν' || ὁ μ. κείη καὶ ἀντι τοῦ εἶπας : 'Οδ.Δ

196 νεμεσασμιά γε μὲν οὐδὲν κλαίειν, δες κε θά-
 νησι· 20) ὄσηπε βλλ.· 21) ὄστε βλλ.·
 22) ὄστις βλλ.· 23) πτώσεις πέντες τῆς ἀναφ.
 ὄντων, ἐν χρ. ἀπάλ. ὡς ἐπίρρη, σίον ἡ γενικ. σὺ
 ἐπὶ τόπου, ἐνθα, ὄπου· Αἰσχ.Πρ.84, Μελιά τε
 κόλον, σὺ Σπερχεγίδε ἀρδει πέλον, Σοφ.ΟΚ 158·
 ὄμ κ. ὄδ ἡ δὸς ἄπου· Αἰσχ.Πρ.84, Πλάτ.Φαίδρ.
 24811 (δ. ἀνάγγ.)· ὄσηπε ὄπου βεβαίως ὄπου
 ἀκούειδς· Αἰσχ.Ἐπ.1016, Σοφ.Αἰ.1237, αὐτ.ΟΚ 77·
 ὄστιν οὐ ἐναχού, ἐν παῖ τόποις· Εὐρ.Ορ.638·
 ὄμ μὲν. ὄμ δέ. ὄλαχοῦ μὲν. ὄλαχοῦ δέ
 ὄμ· Ἀριστ.Οἰκ.1345b,34· ὄμ κ. μτ. γενικ.· Εὐρ.
 ΙΑ 1583 οὐκ εἶδον οὐ γῆς εἰσεῖδω, Πλάτ.Μέν.84Α·
 ὄμ. εἰς ποῖον σημειοῦ, εἰς ποῖον βαδύον· Λουκ.
 Τόξ.17 συνιδῶν οὐ κακῶν ἦν· ὄμ κ. ἐν βραχυ-
 λογ. ἐκφράσεις· Οἰουκ 286, Ξεν.Ἀν.2,1,6 μικρῶν
 προῦντες... οὐ ἡ μάχη ἐγένετο ἴκεσις οὐί, αὐτ.
 ΚΠ 5,4,14, Φλόστορ Ἡρ.Προοίμ.13 ἐπειδὴν ἰζή-
 σωμεν οὐ ὄζεις· ὄμ κ. τοῖς μτγν. κείται ἀπὸς
 ἄντι τοῦ οἶ· Τιμων.ΦΙ.69 ὄσηπε ἀν ἔλθω· ὄμ.
 ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ περιπέσειον· Σοφ.Φιλ.1049 οὐ
 γάρ τοιαύτων δεῖ, τοιαύτῳ εἰμ' ἔγω· 24) ὄμ.
 ἐπὶ τόπου ἡ δοτ. τοῦ θηλ. ἡ, ὄωρ, ὄ δ' ὄπου, σ' ὄ-
 ποιο μέρος· Ἰκ.Ν 53 ἡ ρ' ὄ γ' ὄ λυσσώδης, φλα-
 γὶ εἰκελός ἡγεμονεύει, Σοφ.Ἠλ.435, Πλάτ.Φαίδρ.
 82D· ὄμ ἡ δοτ. ἐπὶ τρόπου, ὡς, ὄπως·
 Αἰσχ.Χο.558 ἡ καὶ Λοξίας ἐφθίμεν, Σοφ.ΟΚ 1603,
 Οἰουκ.8,71· 25) ἀρχ. τοπική ὡς ἐπίρρη. βλλ.·
 26) πῖθ. ἀρχ. ἀφαρ. ὄωρ ὡς ὄπῳθεν, ἀπ' ὄπου·
 Θεόκρ.3,11 τηνώθε καθεῖλον, ὡ μ' ἐκέλευε καθε-
 λειν τυ, Ἐπιγρ. ἐν τῇ πόλι, ὡ κ' ὄ, καρύει ἐν
 γαγόρῳ· 27) ἡ αἰτ. τοῦ οὐδ. ὄμ ἐν συνητ. χρ.
 ἐν τῇ σημ. τοῦ διπ. βλλ.· Ἰκ.Α 120 λέυσσαστε γάρ
 τυ ἐν πάντες ὄ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ· ὄμ.
 κ. ἐν τῇ σημ. τοῦ διότι, ἐπειδὴ βλλ.ς· αὐτ.Υ 283
 τερβήσας ὄ ἰ ἀγγι πάγη βέλος· ὄμ ἐν Ἀντ. ἡ
 αἰτ. τοῦ οὐδ. ἐν κ. πλῆθ. ὄ, ὄ δι' ὄ, δι' ὄν λόγον·
 Σοφ.Τρ.137, Εὐρ.Φοιν.155 σὺν δίκῃ δ' ἄκουσι γῆν,
 ὄ καὶ δέδοικα μὴ ἀκοῦσθ' ἔρθῳς θεοί, αὐτ. Ἰκ.
 13, Ἀριστοφ.Ἐκκλ.338, Ἰσοκρ.8,122· ὄ καθ' ὄ·
 Οἰκ.2,404, αὐτ.3,12, ΚΔ Ρωμ.6,10, αὐτ.Γαλ.2,20 ὄ δὲ
 νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ· 28) κ. ἐμπροθ.
 ἀφ' ὄ περ ἐκ τοῦ χρόνου καθ' ὄν, ἀφ' ὄπου·
 Αἰσχ.Πέρο.177 ἀφ' ὄσηπε πᾶσι ἐμός στείλας στρα-
 τῶν Ἰαθώνων γῆν σίχεται νέρας ἀέλων· ὄμ. ἡ
 βεώτ. κ. δημ. ἀφ' οὐ ἡ ἀφοῦ ἐν ὄμ. σημ.· 29) ἐφ'
 ὡ (τε) ἐπὶ τῷ ὄρω τοῦτῳ· Ἡρ.3,83, αὐτ.1,22, αὐτ.
 7,154, Οἰουκ.1,126 ἐφ' ὡ μῆδεν κακῶν ποιήσουσιν,
 Ξεν.Ἑλλ.2,2,20· ὄμ. ἐφ' ὡ διὰ τὸν λόγον αὐ-
 τόν, διὰ τοῦτο· ΚΔ Ρωμ.5,12 εἰς πάντας ἀνθρώ-
 πους ὄ θάνατος διηλλῶν, ἐφ' ὡ πάντες ἡμαρτον·
 30) νεώτ. ἐν ὡ ἡ ἐνώ βλλ.· 31) ὄμ. νεώτ. δι'
 ὄ ἡ διὰ διὰ τοῦτο, ὄθεν· 32) ὄμ. νεώτ. καθ' ὄ
 κ. καθ' ὄ ὡς, ὄπως ἡ λόγῳ τοῦ δι· ἀπὸλλόγη
 τῶν στρατιωτικῶν τῶν ὑποχρεώσεων καθ' ὄ ἀ-
 νάληρος, καθ' ὄ μεταδιότι τὸ τηλεγρ. πρακτο-
 ρεῖον, ἐκπρῦχθη πόλεμος· ὄμ. φρ. καθ' ὄ ἐφ-
 πομεν ὄπως ἐπομεν· 33) ὄμ. νεώτ. ἐξ ὄπ ὄπ
 τοῦ χρόνου, ἀπὸ τοῦ ὄποιου, ἀφ' ὄπου· ὄμ φ' ὄ
 ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὄποιαν· δὲν τὸν εἶδα
 ἀπὸ τῆς ἡσθένεσς· 34) δημ. ἀφ' οὐ ἡ ἀφοῦ ἀπαξ
 καί, μὴ καί· ἀφοῦ δὲν μιλάς τε ἀφύγω· 35) φρ.
 ὄ περὶ ὄ ὄ λόγος ἐκείνος περὶ τοῦ ὄποιου ὄμ-
 λοῦμεν, δημ. ὄ λεγόμενος· ὄμ. φρ. εἰς τὸν
 πρῶτον ὄν ὄρον ὄπου προωρίστα· ὄμ ἐκ τῶν ὄν
 οὐκ ἀνεῖ ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων· 36) ὄ μὴ γέ-
 νοιτο ἀπεχθ' ὄπως μὴ συντελεσθῆ, μὴ γῆνη τι·
 δ,η,δν 12) κρητ. ἄντων, γ' ὄμ. προα. συνρ.τ. τοῦ εἰς,
 ἡ, ὄν βλλ.· ὄμ. μ. ὄ ΓΑ.Λ69, σὺτ.Φ 305, ὄδ.Α
 515), κρητ. κ. αἰολ. Φός ἸΝού.Γόρτ.1,8, Ἐπιγρ.Σαφ.
 Συμπλ.1,6, Λυρ.Ἀδέσπ.32, Ἀπολλ.Ἰδούκ.Ἀντων.107,
 111, τίθεται ἡ πρό τῶν προωρίστῳ/ομένων ὄνομ. ἡ

μετ' αὐτὸ ἐν τῇ σημ. ὄ ἰδικός του, ὄ ἰδικός τῆς·
 Ἰκ.Ζ 170 δεῖται δ' ἡνώγειν ὡ πενθερῷ, ἀφρ' ὄ-
 πόλοιστο, αὐτ.202, ὄδ.Ψ 150, αὐτ.Γ 39, Ἐπιγρ. ἡς
 ἀρχῆς, Πίνδ.Ο 5,8 καὶ ὄν πατέρ' Ἀκρων ἔκαρυ-
 ξε, αὐτ.Π 6,36, Βάκχ.5,47, Ἡρ.1,205, Αἰσχ.Εὐμ.367
 Ζεὺς γάρ αἰματοσταγῆς ἀδύμιον ἔβουο τόδε
 λέσχος ὄς ἀπηθώσατο, Σοφ.ΟΚ 1639, Εὐρ.Μῆδ.
 955 ἰδῶσιν ἐκγόνοιον οἷς· ὄμ ἐνιοτε μτ. ἐνάφρ.
 ὄνομ.· Ἰκ.Μ 280 ἀνθρώποιον πισφασκομόνος τὰ ὄ
 κῆλα, ὄδ.Ξ 152 τὰ ὄ ὄμματα, Αἰσχ.Ἐπ.641 τῶν
 ὄν γενέσθαι πᾶγχυ Πολυλευκίωος βίᾳ, Σοφ.Αἰ.
 442, αὐτ.Τρ.266, αὐτ.52, αὐτ.ΟΤ 1248, Νόμ.Γόρτ.2
 46 τὰ Φα σάτᾳ· 2) σπαν. ἐν χρ. ἡ πρὸς τὸ β'
 πρὸς ἀναφορὰ ἀντὶ τοῦ σὸς βλλ., ὄ ἰδικός σου·
 Ἡσιοδ.Ἐργ.381 σοί δ' εἰ πλοῦτος θυμὸς ἐέλδε-
 ται ἐν φρεσὶ ἦσιν, Περα.ΑΠ7,539, Μόσχ.4,77
 μῆδεν εἰς χερσίδροτον φροσὶν ἡσὶ στέργειν·
 3) σπανιότ. ἐν χρ. ἀπὶ τοῦ σ' ὄμ. πρὸς. ἐμός βλλ., ὄ
 ἰδικός σου· ὄδ.1 28 ὄδοιτο ἔγωγος ἡς γαίης δύνα-
 μαι γλυκωτέρωτον ἄλλο ἰδῶσθαι, αὐτ.Ν 320, Ἀ-
 πολλ.Ρ 4,1015, αὐτ.1036.
 δσα ἐπίρρη. κ. δημ. οὐδ. πλῆθ. τοῦ ὄσος βλλ.
 ὄσάγνωνος-ον μτγν. ὄ ἔχων ὄσασθῶστος γωνί-
 ας· ὄθων 5,μ.40H.
 ὄσάκις [ὄσοις ἐπίρρη. κ. νεώτ., ἐπ. ὄσασάκις] Ἰκ.
 Φ 265, ὄδ.Α 585, Ἡρακλειτ.Πίν.1,132, Καλλ.Ἐπιγρ.
 2,2), ὄσας φοράς· Ἰκ.Φ 265, αὐτ.Χ 194 ὄσασοί δ'
 ὄρμῆσιες πυλῶνας... ἄντιον ἀΐξασθαι, ὄδ.Α
 585, Οἰουκ.7,18 καὶ ὄσάκις περὶ τοῦ διαφορᾶ γέ-
 νοινοτο, Ξεν.Ἀπ.3,4,3, Λυσ.25,9, Πλάτ.Ἐσοίτ.143Α,
 ΚΔ Κορινθ.1,1,25 τοῦτο ποιεῖτε, ὄσάκις ἄν πίνετε,
 εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν· 2) νεώτ. ὄδοιτο, κάθε
 ὄσασο, ποῦ... ὄσάκις σὲ ἐζήτησα, δὲν σὲ εὐρον.
 ὄσασθῶστος ἐπίρρη. μτγν. ὄσάκις δὴ ποιε,
 ὄσας καὶ ἄν εἶναι ἡ ἄν τύχη φοράς· Δοσιθ.409K
 ὄσάκισσιν ἐπίρρη. μτγν. ὄσάκις σὺν· Νικόμ.
 Γερ.Ἀριθμ.2,17.
 ὄσαπλάσιον-ον μτγν. ὄ ὄσαπλάσιον βλλ.·
 Ἀρχμ.Σφαίρ.Κυλ.1,2, Ἰσμβ.Νικ.Ἀριθμ.97F.
 ὄσαπλάσιον-ονος-ον ὄσας φοράς περὶ ὄσας
 ὄσας ἡ μεγαλύτερος· Ἀριστλ.Πρ.929b,14, Εὐκλ.12,
 13, Ἀρχμ. Ἰσορρ.1,6.
 ὄσαυταχῶς ἐπίρρη. μον. ὄσάκις βλλ.· Ψελλ.
 ἐν Σάθ.5,353 ὄσαυταχῶς ἀπὸ τῶν ἀτόθι τις
 πρὸς τὸ ἐντοῦθα ποιεῖται τὴν ἀφίειν.
 ὄσαχῆ ἐπίρρη. ἀνίσταστον τῷ δεικτ. τοσαχῆ
 κ. τῷ ἐρωτημ. ποσαχῆ, καθ' ὄσους τρόπους κ. μ.
 τοῦ περ· Πλάτ.Τιμ.43E καὶ διαφορὰς τῶν κύ-
 κλων ἔμποσιον, ὄσαχῆρη ἦν δυνατόν ἰκαθ' ὄ-
 σους τρέποις καὶ ἀνι.
 ὄσαχοί ἐπίρρη. μτγν. ὄσάκις βλλ.· Ἀριστείδ.
 Λόγ.381(7),21 ὄσαχοί δὲ Ἀσκληπιῶ εἰσοδός καὶ
 τοῦτοισ κλισιάδες ἀνεῖνται.
 ὄσαχοῦ ἐπίρρη. ἀνίστ. τοῦ ἐρωτημ. ποσαχοῦ, εἰς
 ὄσον πολλοῦς τόπους, εἰς ὄσαθῆποτε μέτρ· Δημ.
 682 ὄσαχοῦ κύριος γέγονεν τοῦ πράττειν.
 ὄσαχῶς ἐπίρρη. ὄσαχῆ βλλ.· Ἰην.Εὐσχ.9, Ἀριστλ.
 Μετ.1017a, 23 ὄσαχῶς λέγεται, αὐτ.Τοπ.105a,34 Ἀ-
 ριστόξ. Ἀρμον.1,4 ὄσαχῶς δυνάται διαίρεισθαι.
 ὄσαγ, ἡγς, ὄγα ἄντων. [ὄς, γει ὄσας τῷ διπὴ
 ἡ ὄσας (ἡ ὄπ) τοῦλάχιστον, ἐκείνοισ(ι) μάλιστα ποῦ·
 Ἡρ.2,83 τόγε μάλιστα ἐν τῇμ ἄγονται, αὐτ.111·
 ὄμ ἡ δοτ. τοῦ θηλ. τῆγς ὡς ἐπίρρη. ὡς τοῦλάχισ-
 στον, ὄπως μάλιστα· αὐτ.7,139 τῆ γέ μο φαίνε-
 ται εἶναι ἀληθῆς· 2) σὺντ. ὄσας ἀκριβῶς, ἐ-
 κείνος ἀκριβῶς, ἐκείνος ἀκριβῶς ποῦ...· αὐτ.8,8·
 ὄμ... ἀπῆρξεν ἀδίκᾳ ποιεύσθης, Σοφ.ΟΤ 35
 ἀνδρῶν [ὄπ] πρῶτον· κρινόντες... ὄς γ' ἐξέ-
 λυσας [ὄμ] οὐ σὺ...· αὐτ.342, αὐτ.853.
 ὄσδω μτγν. τ. τοῦ ὄδς βλλ.· Ἐπιγρ.
 ὄσδω αἰολ. προφ. τοῦ ὄζω βλλ.· Θεόκρ.1,14.
 ὄσάτῆκος-ον γλωσσ. ὄ κατ' ἔτος, ὄ ἐτήσιος

δωτέη ἰταὶ ἰδσα ἐτη κατ' ἔτος καθ' ἕκαστον ἔτος: Ἀριστφ.Θεσμ.624 ἰδ.ἀνάγ. δα' ἐτη].
δωήμεραι ἰδσα ἡμέραι ἐτήρ. κ. νεώτ. καθ' ἕκαστην ἡμέραν, καθημερινῶς: Ἀριστφ.Πιλ.1006, Θουκ.7,27 δωήμεραι ἐξελαιωνόντων τῶν ἱππέων, Πλάτ.Νόμ.849D, Ἀλεξ.28, Φιλ.δδ. Ὀργ.δ1V || φρ. δι' ἡμέρας δωήμεραι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καθ' ἕκαστην: Ἐρμην.4 οὐ παύεται δι' ἡμέρας δωήμεροι τραχέων || δωήμεραι ἕως ἀν καθ' ἐκαστην ἕως οὗ: Νόμ.Δημ.707 ἐκτιθετω πρόσθεν τῶν ἐπωνυμῶν δωήμεραι, ἕως ἀν ἡ ἐκκλησία γένηται || 2) νεώτ. ἐφ' ὅσον παρέρχονται αἱ ἡμέραι, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, βαθυμῶδον: τὸ ὄψωρ τῆς δεξαμενῆς δωήμεραι ἐλαττοῦται.
δωθάλη ἡ μὴν. φωτιῆς βλ.λ.: Ψδισκ.4,43 ἰδμφ.ι.
δωθών Ἐπιγρ. Ἀττ. κατάληξις γ' πληθ. προστ. ἀνι- τῶων: συσημαινῶθων, αὐτ. ἐπιμελῶθων.
δωσια ἡλί, ἰων. δσση οὐσασιτικοποιηθὲν ἡλι, τοῦ δωσιος βλ.λ., ὁ θεῖος νόμος, τὸ γράμμα, τὸ φυσικὸν δίκαιον: Ὁδ.Π.423 οὐδ' δσση κακὰ βῆπειν ἀλλήλοισιν ἰδὲν εἶναι κατὰ τὸν θεῖον νόμον καὶ τὸ φυσικὸν δίκαιον συγκεχωρημένον τινι...], αὐτ. Χ.412, Πινδ.Π.9,36 δσσια κλυτὰν χερα Φοι προσε- νγκεῖν, Ἦρ.2,45, αὐτ.171, Ἀριστφ.Πιλ.682 νομίσας πολλὰν δσσαν τοῦ πράγματος, Δημ.548 οὐτε θεοῦς οὐδ' δσσαν οὐδ' ἀλλ' οὐδὲν ἐποίησας ἔμ- ποδῶν, Καλλ.Αἰτ.3.1,5, Πλάτ. τῶν ἰερῶν δσσια παν- τ' || φρ. ἐκ πάσης δσσις παντάπασι ἐντελῶς κατὰ τὸ θεῖον δίκαιον: Ἰγν.Ἐρμ.470 || κ. ἐν προσωπον. Ὅσα ἡ δικαιοσύνη: Εὐρ.Βακχ.370 Ὅσα πόντα θεῶν... ἀ κατὰ γὰν... πτέρωα φέρεις || 2) ἡ πρὸς τὸ θεῖον ὀφειλομένη παρὰ τῶν ἀνθρώπων λατρεία, τελεταί, προσφοράι, θυσιαί: Ἰγν.Ἐρμ.173 κἀγὼ τῆς δσσις ἐπιθῆσομαι ἕς περ Ἀπόλλων (καὶ ἐγὼ θὰ λάβω μέρος εἰς τὴν λατρεί- αν, ἧς ἀπολαύει ὁ Ἀπόλλων) || φρ. δσση γί- νεται τελεταί ἡ λατρεία καὶ ἀποδίδονται αἱ τι- μαί: αὐτ. Ἀπόλλ.237 Ὡς δσση γένητο || ὁμ. θυσιαί: Ἀρχι.Νεώτ.ΑΠ.9,91 λιτῆ προσελάσας δ- σση || ὁμ. δσση κρεῶν τὸ δίκαιωμα τοῦ ἐσθίειν ἐκ τῶν κρεῶν τῶν θυσιῶν: αὐτ.Ἐρμ.130 || 3) αἱ τελευταῖαι τιμαὶ αἱ εἰς νεκρῶν ἀποδιδόμεναι: Ἰ- ἀμδλ.Πυθ.30,184 τὴν δσσαν ἀποληραῶν || 4) πα- ρομ. δσσις ἕκати ἡ ἔνεκα ἐκ θρησκευτικῆς συνη- θείας, ὁλως τυπικῶς, ὁλῶς διὰ τοῦς τύπους: Εὐρ.Π.1461 δσσις ἕκати θεᾶ θ' ὀπως τιμᾶς ἔχη, Εὐδουκλ.110, Ἐρμην.15,4, || κ. παροιμ. φρ. ἐκ τῆς τυπικῆς τελέσεως τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν: Εὐρ. Π.1161 δσσια ἡ Ὅσιαι δίδωμ' ἕπος τῶδε.
δωσιῶν ἐπ. δωσιῶ-δω: Ἀν.κ.Στοδ.3,1,70 ἔσφ.ἀνάγ.ι.
δωσιμάρτυρες -υρας ἰδ, ἡ) συν. κ. νεώτ., δημ. -άρτυ- ρες ἔκκλησα, δωσιος ἀσκητῆς ὑποστάς μαρτυ- ρικὸν θάνατον ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως: Μηναι.1,8 Ὀρβρ.Ἰδ.δ.3 ὁδεν μακαρίζεσθε δωσι- μάρτυρες, αὐτ.22 μνήμη... τοῦ Ἁγίου Ὁσιο- μάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.
δωσιονερέως ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον εἰς δ- σιον ἐμπρέποντα: Φώτ.Βιδλ.474,1] ὀσιονερέως καὶ ἀγίως... τὰς οὐρανόσις σκενὰς ἐκκληρώσατο.
δωσιος -α-ον κ. συν., νεώτ. κ. δημ. κ. δωσιος-ον [Πλάτ.Νόμ.831D, Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,71], συγκρ. ὀσιαιτε- ρεις [Εὐρ.ἀν.457 δ,γρ.], ὁ ὀριωμένος ὁ καθιερωμέ- νος ὑπὸ τοῦ θεῖου νόμου, ὁ ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ νό- μου ἐπιτρεπούμενος, ὁ τεθειμένος κατὰ τὸ φυσικὸν δίκαιον: Ὁδ.γμ.132 δωσιος δσση, Κύρως, μέμηλε δίκη, Αλοχ.Πρ.529, Σοφ.Αἰ.1405, Εὐρ.Βακχ.374, αὐτ. Ἰνν.764, αὐτ.Π.465 δεξιαί θυσιας, ἄς ὁ παρ' ἡμῶν νόμος οὐχ δσσιος... ἀναφαίνει || ἡ ἔννοια τῆς λ. δωσιος συν. ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς σχετικῆς ὅτι μὲν προς τὴν λ. δίκαιος ἰδὸν τὸ ἀνθρώπινον νόμου τεθεῖς, καθιερωμένος, ὅτι δὲ προς τὴν λ. ἱερῶν, ἰὸ τοῖς θεοῖς καθιερωθείς] ὁδ. ἐν ἀνθθ. πρὸς τὸ

δίκαιος ὁ ὑπὸ τοῦ θεῖου νόμου καθιερωμένος, ὁ ἡγιασμένος, ὁ ἅγιος, ὁ σεβάσιμος: Ἀντιφ.1,25 δίκαιότερον καὶ δωσιότερον καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων, Πολ.ὁδ.22,10,8 τὰ πρὸς τοῦς ἀν- θρώπωνς δίκαια καὶ τὰ πρὸς τοῦς θεοῦς δσσια || ὁδ. συνη. αἱ δύο λς κείναι φρ. ἀντιθετοί: Πλάτ. Πολιτ.301D τὰ δίκαια καὶ τὰ δσσια ἰτὰ κατὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἰταίεσσι || ὁμ. κ. ἐν ἀνθθ. πρὸς τὸ νόμιμος βλ.λ.: Ἀριστφ.Θεσμ.676 δσσια καὶ νόμιμα, Πλάτ.Νόμ.861U || φρ. δσσιον τι ὄρω θεοῦς ἐκκληρῶν καθῆκον ἐκ τῶν παρὰ τῶν ἀνθρώπων ὀφειλομένων εἰς τοῦς θεοῦς: Εὐρ.Τκ.40 || κ. ἐν ἀρῶ, ἐν ἀνθθ. πρὸς τὸ ἀνάσιος βλ.λ.: Ἐπιγρ. ἀποδοῦσι μὲν αὐτοῖς δσσια ἧ, μὴ ἀποδοῦ- σι δὲ ἀνάσιος || κ. ἐν ἀνθθ. πρὸς τὸ ἐλεύθερος βλ.λ.: αὐτ. δσσια καὶ ἐλεύθερα || τὸ ὁδ. δ- σσιον ὡς οὐα ἡ εὐσέβεια: Πλάτ.Εὐθφρ.5D || 2) ἐν ἀνθθ. πρὸς τὸ ἱερὸς ὁ ἐπιτρεπούμενος, ὁ συνη- ρούμενος, ἡ ὁ μὴ ἀπαγορευόμενος ὑπὸ τοῦ θεῖου νόμου, ὁ ἐξω τοῦ ἱεροῦ κύκλου κείμενος, ὁ νο- σμηκός, ὁδ. ἱερὰ καὶ δσσια ἰπράγματα ἱερὰ καὶ ἐκτός τοῦ ἱεροῦ κύκλου κείμενα, κοσμηκὰ: Θουκ. 2,52 ἐς ὀλιγυρίων ἐπράποντο καὶ ἱερῶν καὶ δσ- σίων ὁμοίως, Πλάτ.Πολ.344A, αὐτ.Νόμ.857B, Ἰσοκρ. 7,66, Δημ.703 τῶν ἱερῶν μὴ χρησιμοποιῶν τῶς θεοῦς, τῶν δσσιων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ, Ἐπιγρ. ὁ ταμιας τῶν ὀσίων προσδῶν || δσσιον χω- ριον τόπος ἐν ᾧ ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ θεῖου νό- μου νὰ γίνῃ τι, ὁ μὴ ἱερὸς: Ἀριστφ.Λυσ.743 ἕως ἀν εἰς δσσιον μῶλα ἰγὼ χωρίων || φρ. δσσιον ἐστι μὴ ἀπαφρ. εἶναι νόμιμον, ἡπ' οὐδενὸς νόμου ἀπαγορευεταί, ἐμποδίζεταί: Εὐδ.Π.1045 θηγεῖν γὰρ δσσιον ἐστ' ἐμοὶ μόνῃ κ. οὐχ δσσιον ἐστι εἶναι ἀνόσιον, μὴ νόμιμον, ἀσεβῆς: Ἦρ.δ,81 || ὁμ. φρ. οὐχ δσσιον ποιῶμαι θεωρῶ ἄνομον, ἀσεβῆς: αὐτ.2,170, Δημ.Ἐπιστ.5,3 || δσσια ποιῶ ἐκτελῶ δσσια ὁ θεῖος νόμος ἀπαγορεύει: Ἦρ.δ,86α, || δ- σσια λέγω ἡ φωνῶς ὁμοῦ εὐσεβῶς: αὐτ.9,79, Σοφ. Φιλ.662 || δσσια φρονῶ διαλογίζομαι εὐσεβῶς: Εὐρ.Ἦλ.1203 || ὁμ. νεώτ. ἐν φρ. δὲν ἐχέι οὐτε ἱερῶν οὐτε δσσιον [ἐπὶ ἀνθρώπων ἰαν κοκοχῶσι] || 3) ἐπὶ πρῶτα, ὁ εἰς τὸ θεῖον ἀφιερωμένος, ὁ εὐ- σεβῆς, ὁ ἀφωσιωμένος εἰς τὸν θεόν, ὁ ἐνάρετος, θρησκῶς, Αἰσχ.Τκ.27 καὶ Ζεὺς... οἰκοφύλαξ ὀ- σίων ἀνδρῶν, Ἀριστφ.Βάτρ.327 ἔλθε τόνδ' ἀνά λειψῶνα χορευόμενος ὀσιους ἐς θιασώτας, αὐτ.336, Ἀντιφ.2,22, Θουκ.5,104, Κδ' Ἐβρ.7,26 τοιοῦτος... ἡμῖν ἐπρεπεν ἀρχιερεῦς, δωσιος, ἄδικος, ὀμνιστος, κρ. κ.νεώτ. καὶ ἐν δσσιος δωσιος καὶ ἐν ἐκκλησίαις ἐκλεκτός || νεώτ. ἐκκλ. ὡς τίπιος ἐπισκόπων, ὁμ. τοῦ ἁγίου: ὁ δωσιος Ἀγαθοῦδωλεως || κ. ἐν ἀνθθ. πρὸς τὸ ἐπίορκος βλ.λ.: Ξεν.Ἀν.2,6,25 || κ. ὁ σεβόμενος τῆα: Εὐρ.Ἡρακλ.719 κτ δ' ἐστιν ὀ- δσσιος αὐτὸς ὀδεν εἰς ἡμᾶς, αὐτ.Κύκλ.125, Γόργ. || κ. μτ. γενικ. Αἰσχ.Ἐπ.1015 ἱερῶν πατρῶν δ- σσιος || 4) ὁ ἀναμάρτυτος, ὁ καθαρὸς, ὁ ἅ- γιός: Ἐμν.4,2 ἐξ δσσιων στοματίων, Νόμ.Σόλ.η, Ἀνδοκλ.1,96 δωσιος ἐστῶ καὶ ἐγαγῆς, Εὐρ.Ἰων.150 δωσιος ἀπ' ἐνόνης, Πδ Φαῶμ.29(30),5 φέλατε τῷ κυρίῳ ἰδ δσσιο αὐτόδ' || κ. ἐπὶ τῶν μέμω του σώματος ὄτῆα εἶναι ὄργανα ἀγαθῆς ἡ κακῆς τι- νος πράξεως: Αἰσχ.Χο.378 τῶν δὲ κρατοῦντων χερες οὐχ δσσια || 5) μονή, νεώτ. κ. δημ. ὁ ἁ- σκητῆς ὁ κατὰ Χριστὸν βίωσας καὶ καθηρασμέ- νος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας: Μηναι.1,1 Ὀρβρ.δοῦσατ, μισοῦς τῶν ἀγῶνων σου κομισάμενος, δσση, Κάλδ.Ἰδ.8,4,1 τῶν δσσιων τὰ πνεύματα ὡς ἀρ- γυρέα ὄμιχλη τὰ θηλά ἀναβαίνει || 6) σπον, ἐπὶ θεῶν, ὁ ἀρόλιοντος, ὁ ἀμωμος, ὁ ἅγιος: Ὀρφ. Ἰγν.77,2 Ἐπιγρ. θεοῖς δσσιος καὶ δίκαιοις μὴν. ἐκκλ. ἐπὶ τὸ ἐνὸς θεοῦ, ὁ τελειῶς ἀγαθός: Κδ. Ἀν.15,4 Κύριε, ὅτι μόνος δωσιος [εἶ] || 7) προσ-

ωνυμία πέντε Ιερών εν Δελφοίς Ιδιαίτερα καθήκοντα έχοντων : Πλούτ. Ηθ 292D, αὐτ.365A' 3) τὸ θηλ. ὄσα φύ οὐα. βλ.λ.

οσιότης-ότητος (ή) κ. μον. κ. νεώτ. - ή Ιδιότης τοῦ ὄσιου βλ.λ., διάθεσις τοῦ ἀτόμου πρὸς τήρησιν τοῦ θείου νόμου, εὐσεβεία, ἀγνότης : Ξεν.ΚΠ 6,1,47, αὐτ.Κυκ.1,11, Πλάτ.Εὐθφρ.14D, αὐτ.Πρωτ.329C μόρια (τῆς ἀρετῆς) ἐστὶν ή δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ οσιότης, Ίσοκ.11,28, Πλούτ. Ἀлк. 34, αὐτ.359F, Κόλουκ.1,75, αὐτ.Ἐπεσ.4,24 τὸν κατὰ θεὸν κτισθέντα (ἀνθρώπων) ἐν δικαιοσύνῃ καὶ οσιότητι, Μηναι.1,17 Ἐσπερ.Δοξαστ. 2) μτγν., μον. κ. νεώτ. προσωπωνία ἀνδρῶν κατεχόντων κατώτερα ἐκκλησιαστικά ἄξιωματα : Βασ.Ἐπιστ.3, 155D τοὶς γράμμασι τῆς σῆς οσιότητος, 3) μτγν. σεβασμός, σέβας, στοργή : Διόδ.Σ,7,4 ή πρόσ τοῦς γονεῖς οσιότης καὶ ή πρόσ τοῦς θεοῦς εὐσεβεία, αὐτ.3,1,27 οσιότης πρὸς τὴν τεκοῦσάν.

οσιουργός-όν μτγν. - ὁ ἐργαζόμενος, ὁ ἐκτελὼν ὄσιον, ἱερὸν ἔργον : Κύριλλ.55,3,776 ὄσα σὺν τὰ οσιουργὰ καὶ δικαιοῦς καὶ ἀμώμουσ ἀποφαινοῦν τούς δεχομένους αὐτὰ.

οσιουργώ-έω μτγν. - πράττω, ἐκτελώ ὄσια ἔργα, εἶμαι ὄσιος : Κύριλλ.5,167C ὄσι οσιουργεῖ καὶ τοὶς θεοῖσι κρίμασιν ἀνέστην ἐπιηθηδῶ. 2) Ἡσ. ἐοσιουργήσῃ ἀποκαθιρουργήσῃ καὶ τὸ ἐπιλέγειν ἐν ταῖς θυσίαις, ὅταν ἀπάρχονται τὰν θεῶν αὐτῶν.

οσιόφρων-ωνος-ον μον. - ὄσα φρονήματα ἔχων, ὁ ὄσιος διαλογζόμενος : Μιχ.Μον.ἐν Βί. Στοῦδ.Θεοδ.240 [ἐκδ.Με1].

οσιρίας μτγν. - ὄσιμα, παραδίδομαι ή εἶμαι παραδεδωμένος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ὀσiriδος : Δαμόσκ.π.Σουῖδ. ἐν λ. Ἀσκληπιόδοτος εἰς τὴ Ἀλέξανδρειαν τὴν οσιρίακουσαν.

οσιριακός-ή-όν μτγν. - ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τὸν Ὀσirin, ὁ τοῦ Ὀσiriδος : Πλούτ. 364B τοὶς οσιριακοῖς καθωσιωμένην ἱερατῶ.

οσιριακός-άδος (ή) ἐπιθ. θηλ. μτγν. οσιριακή βλ.λ. : Δαμόσκ.Ἰσιδ.107 τὰ τε ἄλλα καὶ τὰς Ὀσiriάδος ἐπὶ τῷ σώματι περιβολάς. 2) οσιριάς πόα τὸ φυτὸν οσιρις βλ.λ. : Ἀέτ.1,304.

οσιρίων (τό) πάπ., μον. οσιρίων (Θεόγνωστ. Καν.129) ἱερὸν τοῦ Ὀσiriδος.

Ὀσiriος-ιδος (τό) ἰων. γενικ. Ὀσiriος (Ἡρ.242, Ἐπηρ.1, κ. Ὀσiriδος (αὐτ.) κ. Ὀσiriα (Ἰων. ἐν Ἰώσ. Ἀν.1,26), δοτ. Ὀσiriδῆ (Ἐπηρ.) κ. Ὀσiri (αὐτ.), ὄνομα τοῦ μεγιστοῦ παρ' Αἰγυπτίους θεοῦ, κυρίου τοῦ Κάτω Κόσμου : 2) μτγν. Ὀσiriδος ἀστήρ ὁ πλανήτης Ζεὺς : Ἀχλλ. Ἀρ.Φων.17.

οσιρις-ιδος (ή) μτγν. - τὸ φυτὸν οσιρις βλ.λ. ή λευκή : Πλιν.Φι 27,111, Διοσκ.4,140, Γαλ.12,93.

οσιρίτης (τό) (αἰγυπτ.) μτγν. κωνοκεφάλιον βλ.λ. : Ἀν.π.Πλιν.Φι 30,18.

οσιώ-ῶ (οσιος), παρατ.ώσιον [Εὔδοκ.25,7], μέλλ. ὄσιωσθ (ΨΑλιν.π.Στοδ.5,22), ἀορ. ὄσιωσαι (Ἐστ. Σχολ.Ἰλ.π 665), μέσ. κ. παθ. ὄσιόμαι (αὐτ.Πον.158, 13), προστ. ὄσιούσθω (Ἐρθ.8άκx,70), παρατ. ὄσιούσθη (Ἐστ. Ὀδ.171,43), μέσ. ἀορ. ὀσιώσωσάμην, ἔξ ὄτ ἀπαρφ. ὀσιώσωσάθι (αὐτ.1376,29), παθ. μέλλ. ὀσιωθήσονται (Ἰδ Βασ.1,22,26, αὐτ.Ψαλμ.17, 26, αὐτ.Σοφ.Σολ.6,1), Ἰννῶλ.1,247), παθ. ἀορ. ὀσιώθηθ (Πλούτ.Ρωμ.28, Λουκ.Λεξιφ.10), ἀπαρφ. ὀσιωθήθαι (Ψάτ., Σουῖδ.), μτγ. ὀσιωθεῖς (Εὔρ.ἀπ. π.Πορφ.Ἀποχ.4,19, Στοῦδ.Θεοδ.438B), παθ. παρκα. ἀπαρφ. ὀσιώσῃσι (Φιλ.2,137), μτγν. ὀσιώσωμενος (Πλούτ.1,22,25, Ἰω.Λυδ. Ἀρχ.2,3,56, Ἐστ.Πον. 38,24), ὄσιον, ἄφιρον ποιῶ, ἀφιρῶ, ἀπαλλάσσω, εὐλευθερῶ τὴν ἐγκλίματος ή ἐνοχῆς τῆ ἐξελαστικῆς θυσίας, ὄσ. τὸ μέσ. διατροπῶ τὴ ἀγνόν, καθαρόν : Εὔρ.8άκx.114 ὄσιμ δὲ νάρθηκος ὄβρισταὶ ὄσιωσῶσ, αὐτ.70 [δ. ἀνάγκη.] ή παθ. διατροπῶσ ὄγιος, ἔξογιζομαι : Εὔρ.ἀπ.472,15 μπρτ τ' ὄριφω

ὄβδος ἀνασῶν . . βάκχος ἐκλήθην ὀσιωθεῖς, Ξεν.Ἑλλ.3,31 ἐπὶ δὲ ὀσιώθησαν αἱ ἡμέραι καὶ ἔδει βασιλεῖα καθίστασθαι. ή κ. ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων φυγῶν : Πλούτ.Ρωμ.28 ὄσιον ἐν τελευτῇ καθαρῶσσι καὶ ὀσιωθῶσι. 2) ποιῶ ἐξελίσσω, ἱλασθῶν : Εὔρ. Ὀρ.ΣΙ5 ὄσις αἴμ' ἔχων κρεψ, φάγασι δ' ὄσιου, ἀναποκτείνων δὲ μη, Δημ.64,2 τὸν καπνῶνα ὄσιου καὶ καθαρῶσθαι. 3) ὀσιῶ (τινα) τῆ γῆ κηδεύω, ἐνταφιάζω νεκρὸν τῶ ἐξ ἀισθηματος εὐσεβείας : Φιλῶστρ.Ἡρ.10,7 4) ρηματ. π. ὄσιωμο, ὄσιωσις, ὀσιωτήρ.

οσιώμα-τος (τό) μον. - εὐσεβῆς πράξις, ὄσιον ἔργον : Στοῦδ.Θεοδ.337B.

οσιώς ἐπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. - κατὰ τρόπον ὄσιον, συμφώνως πρὸς τὸν θεῖον ή φυσικὸν νόμον : Εὔρ.Ἰκ.63 ὄσιως οὐχ, ὄπ' ἀνάγκας δὲ προσπίπτουσα προσαίτουσ' ἔμολον δεξιφύρουσ θεῶν θυμῆλας, αὐτ.Ἰνν.1,287, Θουκ.2,5, Ἀντιφ.24,12, Πλάτ.Φαιδ.113D, αὐτ.Πολ.331A ὄτ ὄς ἀν δικαιοῦς καὶ ὄσιως τὸν βίον διαγάτω, αὐτ.Νόμ.799F ὄσιως καὶ κατὰ νόμον. ή ἀπρῶσ. ἔκφρ. ὄσιως ἔχει τιμὴ μτγν. ἀπαρφ. ἐπιτρέπεται, συγχωρεῖται εἰς τῶα νῶα. : Ξεν.ΚΠ 8,5,26 ὄσιως ἀν ὄνιη ἔχει τοῦτον θεῖον τὰ ἱερά ὕπερ ὄνιη. ή ὄμ. κ. μτ. γχ. : αὐτ.Ἑλλ. 4,7,2 ἀπρῶτῶ τὸν θεὸν ἐν ὄσιωσ ἀν ἔχει αὐτῷ μτγν. δεχομένω τὰς σπονδάς τὸν Ἀργεῖων.

οσιώσις-εως (ή) μτγν. - ἔξογισις, ἀγιωσιμὸς, ἀγασμός, κῆδισμός ἀπὸ πνοῦς : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,88 ή ὄσιωσις τῶν μισοσάτων.

οσιωτήρ-ηρος (τό) μτγν. - ὁ καθοσιῶν τι, ὄνομασῆα τοῦ ἱεροῦ τοῦ θυομένου, ὄτε τι τῶν ἱερῶν ἐν Δελφοῖς θεωρεῖτο εἰς τὴν τάξιν τῶν ὄσιων βλ.λ.), οἷτινες ἦσαν πέντε καὶ σπερουργῶν μετὰ τῶν προφητῶν : Πλούτ. Ηθ.292D.

οσκαλις-εως (ή) σκαλίος βλ.λ. : Θεόφρ.Φι 2,7,5.

οσκάπης Ἡσ. ἀνασκάπησ [πιθ. αἰολ. = ἀνισκάπητος].

οσκή (ή) Ἐπηρ. κρητ. τ. τοῦ οἰκία βλ.λ. : Ἐπηρ. Κνωσίων.

οσκιόκός-ή-όν νεώτ. - ὁ ἀνήκων ή ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Ὀσκιους, Ἰταλικὸν λαὸν κατοικοῦντα ἐν Καρμανίᾳ : οσκιική γλῶσσοσ.

οσκολον (τό) νεώτ. στρατ. μνηοειδῆς μεταλλῆνη πλάξ, ἣν ἔφερον ἄλλοτε αἱ ἀξιοματικοὶ ὑπὸ τὸν λαμῶν ὡς σημεῖον ὕπηρεσίας.

οσκρῶς (τό) δημ. - τὸ κέντρον τῆς μελίσοσς τοῦ σκορπιου κ. ἄλλων ἐπιτόμων.

οσκρῶνω [οσκρῶτ] δημ. - ἐπὶ μελίσοσν, κεντῶ δὲ τοῦ σκορπυ, κεντῶνω δ. σκρῶνω.

οσμανικός-ός (ή) νεώτ. βοταν. - γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἐλαιοειδῶν.

οσμανικός-ή-όν νεώτ. - ὁ ὀθωμανικός βλ.λ.

οσμανικός (τό) δημ., θηλ. - Ἰδιωσσ ὀθωμανός.

οσμάς-άδος (ή) μτγν. - τὸ ὄνομα τῆ βλ. Διοσκ.3,131.

οσμη (ή) [ἰδωδω, ὄζω] κ. μον. κ. νεώτ., ἀττ. κ. ἰων. τ. τοῦ πηλοιστέρου ὄσμῆ ἀπαντῶντος π. Ὀμ., Ἡρ., Πίνδ, ἀποκλειστικῶς, πλειστακίς δὲ π. τοῖς μετέπειτα [Αἰσχ.Πρ.115, Δημόκρ.11, Θεόφρ.ΦΑτ.6,14,1, Φύλαρχ.63], Διοκλῆπ.129], ἀπόηνοια δυσάρετος ή εὐάρετος πράγματις πνοῦσ, πᾶν τὸ προκαλοῦν τὸ αἰσθημα τῆς δυσάρετος, εὐωδία ή δυσωδία, μυροδία, κηρ. δυσάρετος : Ἰκ.Ξ 415 δεινῆ δὲ βθειου γίνετασ ὄσμῆ, Ὀδ.Δ 406 πικρὸν ἀπονηλευσῆσ ἀλῶσ. . ὄσμῆ ἐπὶ τῆ ἀπονηλοσ τῶν φυκῶν, Πίνδ.ἀπ.129,6 ὄσμῆ . . κατὰ χῶρον κιδναται, Αἰσχ.Εὐμ.253, ὄσμῆ βροτεῖων αἰμάτων, Σοφ. Ἀντ.412 ὄσμῆν ἀπ' αὐτοῦ [τοῦ νεκρου] . . πεφυγότες, αὐτ.Φιλ.891, Ἀριστ.Φερ.753 βρυσῶν ὄσμῆς δεινάσ, Θουκ.7,87 ὄσμαὶ οὐκ ἀνεκτοί. ή κ. ἐπὶ εὐάρετοσ : Εὔρ.Κύκλ.153 ὡς καλὴν ὄσμῆν ἔχει, Ἀριστ.Ἐκκλ.1124, Ἀλ.Ξ.222,4 στυου ὄσμῆ, Φιλῆμ.98,4,Κδ Ἰω.12,3 ή δὲ οἰκία ἀληρωθῆ ἐκ

της δομής του μύρου· 2) εὐώδης μύρον· Ξεν. Ἱέρ.1,4 διὰ δὲ τῶν ὠτων ἀκούσασαι, διὰ δὲ τῶν ῥινῶν ὀσφαιεῖ, Ἀχιλλ.Τάτ.238· 3) ἡ αἰσθησις τῆς ὀσφρησεως, ἡ ὀσφρησις· Δημόκρ.11, Ἡσ, **δομήρης-ος-ες** μτρν. ὁ πλήρης δομῆς, ὁ ἔχων, ὁ ἀναδίδων δομήν, ποῦ μυρίζει· Νίκ. Ἀλεξ.237.
δομηρῶς-ά-όν μτρν. κ. νεώτ. ὁ δομηρῶς βλ.λ.· Νίκ.ἀπ.7,5,57· 2) μτρν. τὸ ἄσρ. δομηρῶς ὡς οὐσ. τὸ φυτὸν μηδικῆ βλ.λ.· Ψιδισκ.2,147 [108].
δομηρῶδες-πτος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ δομηρῶ βλ.λ.
δομηρῶς-εως (ἡ) μτρν. τὸ δομαῖσθαι δομή, μωρωδία· Ἀρετ. Ὁξ.Παθ.2,11.
δομητήριον (τὸ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ δομαῖται πς, δδ. προδοσις τῆς νόμφης πολλῶν ψυχῶν.
δομητῶς-ή-όν ὄν ὀσφραίνεται πς ἡ δύναται νὰ ὀσφρανηθῇ· Θεόφρ.Αἰσθ.9,9.
δομία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ἡμεροπτόρων ἐκ τῶν μελισσοειδῶν.
δομιδρωσία (ἡ) νεώτ. κ. δομιδρωσις-εως ἔκκρισις ἰσθμῶτος ὀκτοντος ὀριμῆως, ἄβρωμιδρωσία.
δομιζομαι Δημ., παρτα. ὠμιζομαι βλ.λ., ἄδρ. ὠμιζετα κ. ὠμιζθηκα, δομαῖν βλ.λ.· Βάρν. Ἀπολ.Σωκρ.7 νὰ ὠμιζεται τῆ μωρωδία τῆς ρετινωσις· ἢ ἐν χρ. κ. μφ. ὡς τὸ ὀσφραίνομαι, ἀνπλαθδόνωται ἀοριστως, παίρνω χαμηλάρι.
δομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δοσιον βλ.λ.
δοσιον (τὸ) νεώτ. χημικὸν στοιχεῖον ἐκ τῶν μετᾶλλων, βαρύτερον παντὶ τῶν γνωσθῶν αμωμάτων, συνοδευθὸν ἐν τῇ φύσει τῶν λευκοχρυσον.
δοσιπρία (τὸ) νεώτ. χημ. σπανιότατον κρῖμα δοσιου καὶ ἰριδίου μετ' ἐλαχίστης ποσότητος ροδίου, ρουθηνίου καὶ λευκοχρῶσου.
δοσιτής βρόμος (ἰ) γλωσσ. ἡ ἀγρία μίθη.
δοσιτίς-ιδος (ἡ) μτρν. τὸ φυτὸν καλαμίνθη βλ.λ.· Ψιδισκ.3,35· 2) τὸ φυτὸν δούμρα βλ.λ.· αὐτ.37.
δοσιγόνος-ον νεώτ. ὁ παράγων, ἀναδίδων δοσιμή· 2) τὸ οὐδ. δοσιγόνον ὡς οὐσ. συσκευῆ, δι' ἧς ἐνεργεῖται ἡ δομασις, ἄ. ὠμοσιγόνον.
δοσιγράφος (ἰ) νεώτ. κ. ὠμογράφος ὄργανον ἀναγράφον τὴν δοσιμικὴν πλειαν.
δοσιζῶμεν (τὸ) νεώτ. ἐκχύλισμα κρέτατος καὶ αἵματος, μείγμα κρεατίνης.
δοσιλογία (ἡ) νεώτ. σπουδῆ, περιγραφή τῶν διαφορῶν δοσιῶν καὶ δομηρῶν οὐσιῶν.
δοσιμέτρσις-εως (ἡ) νεώτ. κ. ὠμομέτρο (ἡ) μέτρσις, καταμέτρσις τῆς ἀξήτητος τῆς αἰσθησεως τῆς ὀσφρησεως· 2) μέτρσις τῆς δοσιμικῆς πιεσεως.
δοσιμετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δοσιμετρίαν ἢ τὸ ὠμομέτρον.
δοσιμέτρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ καταμετρεῖται ἡ ἀξήτης τῆς αἰσθησεως τῆς ὀσφρησεως, ἄ. ὠμοσκοπιον· 2) κ. ὠμομέτρον ὄργανον δι' οὗ καταμετρεῖται ἡ δοσιμικὴ ἐνέργεια.
δοσιμορρυθιότης (ἰ) νεώτ. συσκευῆ κανονίζουσα τὸν βαθμὸν τοῦ ἀεροκίνου εἰς τὰς φύσιγας τὸς χρησιμοποιούμενας ἐν τῇ ἀπτολογίᾳ.
δοσιότις (ἡ) μτρν. τὸ φυτὸν μηδικῆ βλ.λ.· Δισκ.4,18.
δοσισκοπιον (τὸ) νεώτ. ὠμομέτρον βλ.λ.11.
δοσιόλη (ἡ) ὁ θαλάσσιος πολύπους ἐλεδῶν βλ.λ. ἡ μοχοφόρος· Ἀριστ.ἀπ.305.
δοσιόλην (τὸ) ὑποκορ. τοῦ δομιλῶς βλ.λ.· Ἀριστ. ἀπ.247, Καλλ.ἀπ.38· 2) Ἡσ. ἐδοσιανκ·.
δοσιόλος (ἰ) εἰδὸς τῆ πολυπόδος, ἄ. ὠμολή· Ἀ.στ.ἀπ. Ἀθῆν.7,318ε εἰδη δ' ἐστὶ πολυπόδων ἐλεδῶν ἢ. ὠμολόος· 2) δ.ἀνῶγν. τοῦ μορμύρος ἐν Ἀριστ.Ζ1 570b, 20, Αἰλ.Ζ1 9,45.
δοσιώδης-ος-ες ὁ δομηρῶς βλ.λ.· Ἀριστ.Αἰσθ. 443a,13 ἀλες μάλλαν ἄλιτρον δοσιώδει, Θεόφρ. ΦΑἰτ.2,161, αὐτ.Αἰσθ.20.

δομῶμαι-δομαι (δομή), παλαιότ. τ. ὀδομῶμαι -δομαι ὀσφραίνομαι, διὰ τοῦ αἰσθητηρίου τῆς ὀσφρησεως ἀνπλαθδόνωται τῆς δομῆς πράγματις πτως, πτ. γενικ.· Ἀριστ.Ζ1 541a,25 καὶ τῶν αἰθῶν δομῶνται ἄλλῶλων· ἢ μτρν. πτ. αἰτ.· Γαλ.17/2, 151· 2) ἀπολ. ὀσφραίνομαι, ἔχω τὴν αἰσθησιν τῆς ὀσφρησεως· Δημόκρ.11, Ἡράκλειτ.98, Ἀριστ. Ψυχ.421a,11, Λουκιλλ.ΑΠ11,240· 3) τὸ οὐδ. τῆς μτρ. κτ. πλθθ. ὀδομῶμενα ὡς οὐσ. τὰ ὄργανα τῆς ὀσφρησεως· Γαλ.Χρ.Μορ.8,4· 4) μτρν. προαισθησῶμαι, ἀνπλαθδόνωμαι, ἐνωσά, παρρητῶδ· Σοφ.ἀπ.176 Λάκωνος δομαῖται λόγου.
δομῶσις-εως (ἡ) νεώτ. δ.τρ. τοῦ ὠμομωσις βλ.λ.
δοσιμικός-ή-όν νεώτ. δ.τρ. τοῦ ὠμομωτικῶς βλ.λ.
δοσινοσθῶν ἑπίρρ. ἐκ τῆς ἀνατρο. ἀντωνυμ. ὀσοσοσθῶν βλ.λ.
δοσινοσθῶν ἑπίρρ. κ. νεώτ. κ. κεχωρ. ὀσον οσθω, ἐντὸς ἀλλοῦ, μετ' οὐ πολὺ, τὸ ταχύτερον, ὀπου νὰ· Ξεν.Εὐρ.Βάκχ.1076 ὀσον γὰρ ὀσον δῆλον ἢν ὀθῶσαν ἄνω, Θεουκ.4,125, αὐτ.6,34.
δοσις-η-οῦ ἑπίθ. ἀναφορ. κ. μον., νεώτ. κ. δομη, ποι. κ. ὀσοσις [Ἰ.Ω.Ω 670, Ὄδ.Δ 723, Αἰσχ.Πέρσ.864, Ἐπιγρ.], αἰολ. λεοθ. ὀσοσις Ἰ'Ακκ.ἀπ. Ὁξ.τρ. 1788], κρητ. ὀσοσις Ἰ'Επιγρ.] κ. ὀσοσις Ἰ'Νόμ.Γορτυνοσις συσγερ. τὸ ὀσοσις κ. ὀσοσις ἀντίστοιχον πρὸς τὰ τῶσισις, τῶσισοδε, τῶσισοτος, εὐρηται ἐπὶ μεγέθους τῶσον μέγας ὡς... ἐπὶ ποσότητος ἢ πλῆθους, τῶσον πολὺς ὡς... ἐπὶ διαστήματος ὡς... τῶσου, τῶσον μακρὸς, τῶσον εὐρὺς ὡς... ἐπὶ χρόνου, τῶσον μακροχρόνιος, τῶσον καιρὸν ὡς... ἐπὶ ἀριθμοῦ, τῶσον πολυἀριθμὸς ὡς... ἐπὶ ἴχου, τῶσον ἰσχυρὸς ὡς... καὶ ἐπὶ βαθμοῦ δυναμειως καὶ ἐνεργειας, τῶσοσ ὡς... Ἰ.Ω.Ω 670 τῶσον χρόνον ὀσον ἀναγας, Ὄδ.Τ 169, Σοφ.Ἠλ.286 τῶσονδ' ὀσον μοι θυμὸς ἡδονῆν φέρει, Δημ.50 τῶσοτον δ.χλον καὶ παρασκευῶν, ὀσην... Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ. 83,7 κὶ ὀσοσις θὰ κόψη τὸ σπαθὶ τῶσοσις θενά πατήσω,· μοὶ ἐπῆστροφε δσα ἀκριβῶς χρήματα τὸ εἶχα δῶσαι,· ἔχει τῶσον περιουσίαν ὀσον κ. ἡ ἀδελφῆς τῆς· ἢ ὀμ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν λ. πᾶς ἡ ὀσας· Ἰ.Ω.Ψ 190 καλύψε δὲ χῶρον ἄπαντα, ὀσον ἐπείχε νεκροσ Ὄδ.Δ 723, Αἰσχ. Πρ.976 τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεοσ, ὀσαι... κακοῦσι μ' ἐκείδωκ· ἢ σπαν. ἐπομένης τῆς λ. πᾶς· Σοφ.ΟΤ1464 ὀσαι... φάσοιμι, πάντων τῶνδ' αἰε μετὰχέτην· ἢ Δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ ἐπίθ. ὀσας· Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.107,10 οἱ μαυροὶ μοι δοσι τ' ἄκουσαν οὐλοσ βουδοὶ ἀπομειναν· ἢ ὀμ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ ἴσοσ δδ. ἴσοσ ὀσοσ ἀκριβῶς τῶσοσ ὡς... Ἀριστ.Ἐκκλ.174 ἐπὶ δ' ἴσοσ τῆς χώρας μέτα, ὀσον περ ὀμιν, Δημ.528 τὸ ἴσον τῶ δημοσίῳ προστιμᾶν οἱ νόμοι κελύουσιν ὀσον περ δὴ τῶ ἰδιώτησ· ἢ σπαν. ἡ λ., ἰδ. τὸ δεικνικόν, εἰς ὁ ἀναφέρεται, παραλείπεται· Ὄδ.Κ 113 τὴν δὲ γυναικα εὐρον ὀσην τ' ὀρεος κορυφήν· ἢ ἡ λ. ὀσοσ συχ. εὐρηται κειμένη ἐν σχημ. κτ. τὸ νοούμενον· Θεουκ.2,45 γυναικαίος ἀρετῆς, ὀσαι [τῆς ἀρετῆς τῶν γυναικῶν, ὀσαι]· ἢ σπαν. τὸ ἀναφορ. τίθεται καθ' ἑξῆς εἰς τὴν πῶσιν τοῦ προσηγοριζομένου· Αἰσχ.Ἐπιτ.309 εὐτραφέστατον πωμάτων ὀσην ἴσων [ἀντὶ ὅσα ἴσων]· ἢ ἐνίοτε τὸ ὀσοσ συνάπτεται κ. μτ. τῆς ἀνω. οἶος βλ.λ.· Ἰ.Ω.Ω 630 Πρίλαμος θαμῶσ· Ἀχιλλῆα, ὀσοσις ἐην, οἶος τε· ἢ κ. μτ. τῆς ἀνω. ὀσις βλ.λ.· Ὄδ. Π 236 ὀφρα ἰδῶ, ὀσαι τε καὶ οἱ τινες ἀνέρες εἰσιν· 2) κ. νεώτ. κ. δομη. συχ. ἐκφέρεται πτ. πτως οὐσ. ὡς ἐπιθετικὸς αὐτοῦ διαρ.· Ἰ.Ω.Ξ 371 ἀσιδέες ὀσαισι ἀρισται ἐν στρατῶ ἡδὲ μέγισται, Ὄδ.Μ 86 τῆς ἦτοι φωνῆς μεν δση σκόλακος νεογίλης γίνεταται, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.69,11 κὶ ὀσαι κλέφτες τ' ἀκούσιων, πάνε να προσκηνύουσιν, αὐτ. 76,7, οὐτ.128,6· ἢ τὸ οὐσ. συχ. τίθεται ἐν τῇ

διοριζομένη δεκτική προτ., εν ᾧ δυαλώς ἀνίκει εἰς τὴν διορίζουσαν ἀναφορικήν: Ἰλ.Α.658 οὐδέ τι σίδε πένθεος, ὅσον ὄρωρος, Σοφ.ΑΙ.118 ὄρεθ' ἡ τὴν θεῶν ἰσχύν, δση ἰστί. Ἀριστοφ.Βάτρ.1278 ᾧ Ζεῦ, τὸ χρέμα τῶν κόπων δόσαν Ι, αὐτ.Νεφ.2 ᾧ π. Ἀττ. τὸ δοςσ ἐπαλοκαμβάνει ἐν τῇ αὐτ. προτ.: Πλάτ.Τιμ.68B τὸ δὲ δσον μέτρον δοσσις ἰμνυόμενον ἴσην ποσότητος τοῦ πρώτου συστατικοῦ καὶ τῶν λοιπῶν, Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ.7,740 γοίτης ὄσσης ὄσσον ἔχει μόριον: ἢ ἐν τῇ κυρία προτ. τὸ ὄσα, εἰς ὃ ἀναφέρεται τὸ δοςσ, τίθεται ἡ κτ. γενικ. Διαιρετικήν ἡ κτ. ὄμου. πληθ. ἀρίθμ. ἀριθμ.: Ἰλ.Μ.13 Τρώων θάνον ὄσοσι ἀριστοί, αὐτ.Ι.55 οὐ τις .. ὄνοσασται, ὄσοσι Ἀχαιοί ἰάντι Ἀχαιῶν ὄσοσι, αὐτ.Ε.267, Αλοχ.Πέρσ.441 Περσῶν ὄσοι περ ἥσαν ἀκμαστοί φθῶνι, Πλάτ.Πολ.467D: 3) ἐπὶ χρόνον ἐν συνεκφορᾷ μτ. λ. δηλοῦσας χρονικὴν τινα μονάδα. ὄθ. ὄσαι ἡμέραι δσημέραι βλλ.: Ὑπερείδ. ἈΒ.19, Ἀριστοφ.Αδ.43,3 τὴν μὲν οὐν βουλήν ὄσοι ἡμέραι, πλην ἐάν τις ἀφαιρῆς ἡ, Θεμιστοκ.Λογ.15, 192D: ἢ ὄσα ἔτη καθ' ἕκαστον ἔτος, κατ' ἔτος, προθλ. ὄσῆτη: Ξεν.ΑΒ.3,4 πρὸς δὲ ταῦτοις χορηγῶσι διαδικασίαι εἰς Διονυσία .. καὶ Ἡραστεια ὄσα ἔτη: ἢ ὄσοι μῆνες καθ' ἕκαστον μῆνα: Δημ.744 πρώτων μὲν ὄσοι μῆνες μικροῦ δέουσι νομοθετεῖν τὰ αὐτοῖς συμφέροντα: ἢ ὄσαι ὥραι καθ' ἕκάστην ὥραν, ἀπάσαι τὰς ὥρας: Θεμιστοκ.Λογ.15,192D: 4) νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σημ. τοῦ πᾶς, ὄλος: δση νεοποιεῖα εἶχε τὴν ἀφῆσε στὴν κόρη του, - δώσέ μου δσα μπορεῖς, - ὄσα προσήλθον ἐγκαίριως ἔλαβον τὰ βιβλιάρια των: 5) μτ. τῆς ἀντων. τῆς συνην. συνάπτεται πρὸς δῆλωσιν ὀριστου μεγέθους ἢ ποσοῦ, ἴδ. ἐν πλαγιαῖς ἐρωτήσεσι: Ὀδ.Κ.45 ἰδόμεθα .. ὄσασος τῆς χρυσῶν .. ἐνεστιν, Ἡρ.Ι.193 ὄσον τὸ δένδρον .. γίνεται, αὐτ.185, αὐτ.7,102: 6) συνην. εὐρηται μτ. αὐτ. τοῦ κατὰ τι τῆς ἀναφορᾶς: αὐτ.2,170 ἄλμν .. μέγαθος .. δση περ ἢ ἐν δῆλῳ κατὰ τὸ μέγεθος τόση, δση .. αὐτ.175, Πλάτ.Πολ.423B δσην δεῖ τὸ μέγεθος τῆς πόλις ποιεῖσθαι: 7) κ. μτ. ἐπιθ. δηλοῦντων ποσότητα: Ἡρ.4,194 ἰλιθηκοί ἀφρονοὶ ὄσοι .. γίνονται ἰδθλ. παυλιθηκοί, Φιλόδοξ.Ρητ.1,3, αὐτ.918, Κορινθοφ.Φῶς.Θ.9, Λοκ.Ἀλέξ.Ι. δλιγοὺς ὄσους τῶν κορινθίων, Ἐπιγρ. ἐτόλμησάν ἐπιφάσασθαι ἡμεῖν πλείστοι ὄσοι, Λογγίν.Υφ.1,1 διὰ μυρίων ὄσων: ἢ ὑπερφυῖς ὄσος καθ' ὑπερβολὴν μέγας, «πολυαρίθμους»: Ἀριστοφ.Πλ.750 ἄλλ' ἢν περὶ αὐτὸν δχλος ὑπερφυῖς ὄσος: ἢ συνην. κ. νεώτ. μτ. τοῦ ἐπιθ. θαυμαστικός: Πλάτ.Ἰνν.Μ.282C χρέματα θαυμαστά ὄσοι, αὐτ.Πολ.350D μετὰ ἰδρωτὸς θαυμαστοῦ ὄσασ, ἢ μτ. τὸ οὐδ. ἐν ἐπιρρ. συντάξει: αὐτ.Θεοί.150D θαυμαστὸν ὄσον ἐπιδιδόντες, αὐτ.Λοχ.184C θαυμαστὸν ὄσον διαφέρει: ἢ ἐν ὄμ. συντάξει κ. μτ. οὐδ. ἀ. ἐπιθ.: αὐτ.Πολ.588Α ἀμνησῶν δὴ ὄσω πλείων νικήσει εὐσχημοσύνην τε βίῳ, Στρατ.ΑΠ.12,227 βαῖον ὄσον παραδᾶς, Θεοκόρ.1,45 τυτθὸν δ' ὄσσον ἀπωθεῖν ἀλιτρώτοιο γέροντος πυρναίεας σφαλαφαίσι καλὸν βέβριον ἀνάω: 8) συνην. κ. μτ. ἐπιθ. ὑπερθ. βαθμοῦ: Ἡρ.6,44 ὄσασ ἀν ηλισταῖς δύναμνται καταστρέφασθαι τῶν πολλῶν, Θουκ.7,21 ὄσον τάχος ὄσον τὸ δυνατὸν ταγέως: Ἀριστοφ.Θου.727 καταβίην τὸν πανοῦργον, πυρπολεῖν θ' ὄσον τάχος: ἢ ὄσον σθένος μετὰ πάσης δυνάμεως: Θεοκόρ.1,42 φάρις κα γυλιών νιν ὄσον σθένος ἔλλοποιεῖν, Ἀπολλ.Ρ.2,589: 9) ἐν ὄμ. μτ. ἀπαρφ. τόσον, ὄσον εἶναι ἀρκετὸν διὰ τὸ νά ..: Σοφ.ΟΤ.1191 τῆς ἀνήρ πλέων τῆς εὐδαμονίας φέρεῖ ἡ τοσοῦτον ὄσον δοκεῖν, Θουκ.1,2 νεόμενοι τὸ τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ὄσον ἀποζῆν, Ξεν. Ἀν.4,1,5 εἰλείπετο τῆς νυκτὸς ὄσον .. διελέθη τὸ πειδον, Πλάτ.Πολ.416B: 10) ἐν τῇ σημ. τοῦ ὄτι

τοσοῦτος: Ὀδ.Δ.75 Ζηνός που τοῖδε γ' Ὀλυμπίων ἐνόθεον ἀυλῆ, ὄσον τὰδ' ἄσπετα πολλά, Εὐρ.Ελ.74 θεοί γ', ὄσον μῦμον' ἔχεις Ἐλένης: 11) συνην. εὐρηται μτ. δ. μορίων, οἷον, ὄσος ἀν (κνι) σπονδῆποτε μέγας, νεβ' ὑπότ.: Ἰλ.Γ.66 ὄσοι ἀπόδωλ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, ὄσος κεν αὐτοὶ δῶσιν: ἢ ὄσος δὴ ὄσον μέγας ἢ ὄσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἰσάλλῃ π. Ὀμ. ἀλκῶς ἐπιτεταμ. τὸ ὄσος: Ὀδ.Ο.487: ἢ Ἡρ.3,52 ἔζημιν τοῦτον ὄφειλεν, ὄσον δὴ εἴπας ἰελοῦν πόσῃν, αὐτ. 159 ἐπέταξε τοῖσι .. ἔθειαι γυναικάς .. καθίσταται, ὄσος δὴ ἐπίτασσον ἐπίτασσων πόσας τὸν ἀριθμῶν, αὐτ.Ι.160 παρεκκαθῶροντο ἐπὶ μισθῷ ὄσω δὴ ἰέλι ὄρισμένω μισθῷ: 12) κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. καθ' ἐν. κ. κτ. πληθ. δσο[ν] κ. ὄσα κείναι ἐπιρρηματικῶς κ. δηλοῦν τὸσον πολὺ ὄσον, εἰς βαθμῶν ὄσον: Ἰλ.Φ.371 οὐ μένοι ἐγὼ τόσον αἰτίος ἐμῖ, ὄσσον ὀ ἄλλοι: ἢ μτ. ἀπαρφ. τόσον ὄσπε νά ..: Ἀριστοφ.Ρητ.1376α,34 ὄσον αἴξει ἡ καθαίρειν: ἢ ὄμ. μτ. ἀπαρφ. παρενημικῶς: Ἀριστοφ.Νεφ.1252 ὄσον μὲ μ' εἰδέναι ἰκαθ' ὄσον γνωρίζω, Πλάτ.Θεοί.145Α, Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,59, Ἀνθ.Ἐμφ.Πολ.4,11 ὄσον ἔς Ἐλλάδα γλώσσαν ἀπὸ Λατινῆς μεταβαλεῖν: ἢ συνην. μῆτ' ὄριστ.: Ἰλ.Ν.222 ὄσον ἐγῶνε γινώσκω, αὐτ.Υ.360, Θουκ.8,46 ὄσα γε .. ἢν εἰκόσαι: ἢ ὄσον τὸ σὺν μέτρος ὄσον ἐξαρτάται ὄσ' ἐσέ: Σοφ.ΟΤ.1059: ἢ ὄσον καθ' ἐν' ἀνδρα ὄσον ἐξηρτάτο ἐκ τῆς δυνάμεως ἐνὸς ἀνδρός: Δημ.278: ἢ ἐν ὄμ. σημ. κ. μτ. γενικ.: Πλάτ.Κρατ.422C ὄσον γε δυνάμεως παρ' ἐμοί ἐστὶ: Ξεν. Ἀν.2,1,21 ὄσα ἐγὼ μνημονία ἰεφ ὄσον ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι, Πλάτ.Πολ.457C οἱ πατέρες, ὄσα ἀνθρωποι, οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται ἰοῖ πατέρες, ἐφ' ὄσον ἐξαρτάται ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνῃ φύσει των, δὲν θά εἶναι ἀμαθεῖς: ἢ νεώτ. κ. δημ. τόσον ὄμ.: εἶναι γενναῖος, ὄσον οὐδὲς ἄλλος, - ἦταν ἀστείος, ὄσο δὲ μορεῖς τὰ φαντασθῆς: 13) ἐπὶ ποσότητος, πόσον, πόσον πολὺ: Ἰλ.Ψ.276 ἴσως γάρ ὄσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον Ἰπποῖ, Ἰσχυ.Ρρ.927 μολήσεται ὄσον τὸ τ' ἄρκειν καὶ τὸ δ' οὐκ ἀκούειν μέγα: ἢ ὄμ. κ. μτ. ἐπιθ.: Ἡσιόδ.Ἐργ.41 ὄσον .. μὲν ὄνειρα, αὐτ.Ο.582 δα' ἄνειρος πολὺ λά τρέφει: ἢ μσν., νεώτ. κ. δημ. εἰς οἰσιδότητος ποσότητα, πληθος, μέγεθος, ἔντασι: Ἐρωτόκρ.1,1256 κῖ ὄσον κῖ ἄ φεύγω κῖ ἄ γλασκὼ μὲ τὰ φερέα ὄσ' ἀνέμι, - ὄσον καὶ ἂν ἐπιμεινῆς δὲν θά τὸ ἐπιτύχοις, δημ. παροιμ. ὄσο θέλεις βρόντα στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ἰέλι ματαιονοῦντιο: 14) ὄμ. ὡς ἐπίρρ. ὄσον τὸσον ὄσον, μόνον ἔως: Ἰλ.1354 ὄσον ἔς Σικαίης τε πύλας καί φηγῶν Ἰκάνεν, Ἡρ.4,45 ὄσον ἐκ Φοινικῆς ἐς Κρήτην, Πλάτ.Γοργ.485Α φιλοσοφίας, ὄσον παιδείας χάριν, μετῆχειν, Διφιλ.43,14 οὐδὲν ἠδέως ποιεῖ γὰρ οὗτος, ἀλλ' ὄσον νόμου χάριν, Φίλημ.98,3: 15) ὄλιγον βλλ.: προθλ. Ἡσ. ἔσον ὄλιγον, ὄσον ὄσον δέ, ὄλιγον ὄλιγον: Ἀριστοφ.Σφ.213 τὸ οὐκ ἀπεκοιμήθην ὄσον ὄσον στίλιν, Λεωνίδ.Ταρ. ΑΠ.7,472 ἢ ὄσον ὄσον σιγημῖ, Κδ Λοκ.5,3 ἀπαγαγεῖν ὄσον ὄσον ἰκῶδ. ὄλιγον: ἢ παρ' ὄσον ἦπτον παρ' ὄλιγον ἦπτον: Διον.Θρ.63,17: ἢ ὄδ' ὄσον οὐτε καὶ: Καλλ.Ἐπιγρ.47,9 οὐδ' ὄσον αὐτάραγον τὸ δεδοικῶσιν: ἢ κ. ἀπολ. οὐτε κατ' ἐλάχιον: αὐτ.Ἀπολλ.37 οὐποτε Φοῖβου θηλείης' οὐδ' ὄσον ἐπὶ γνόος ἴλαβε παρειαῖς, Ἀπολλ. Ρ.2,181, αὐτ.190: ἢ κ. οὐδ' ὄσον ὄσον: Φιλῆτ.7: 16) ὄμ. ἐπίρρ. ἐπὶ ἀποστάσεως ἢ διαστήματος ὄσον (τέν) περῖνον, σχεδόν, ἀπὸν κατῶ: Ὀδ.1325 τὸ μὲν ὄσον τὸ δ' ὄργυιαν ἔγων ἀπέφα παραστάς, αὐτ.Κ.517, αὐτ.Ν.114 ὄσον τ' ἐπὶ ἡμῶν, Ἡρ.9,57 ὄσον τε δέκα στάδια, αὐτ.2,96, αὐτ.9,51, Θουκ.7,38 ὄσον δύο πλῆθρα, Ξεν.ΚΠ.3,3,28 ἐπὶ

δὲ προσόντες, ἀπέχον δσον παρασάγγην, Πλάτ. Φαίδρ.220c: 17) ὄμ. ὡς ἔπιρρ. μτ. ἐπιθ. ποιότητος ἢ βαθμοῦ, συγκριτ. βαθμοῦ, καθ' ἄσον, ἐφ' ἄσον: 'Ἰλ.Π.722 αὐτ', δσον ἡσων ἐμί, τόσον σέφ' ἄφ' ἄσων ἐν, αὐτ.1.160 δσον βασιλευτέρους ἐμί [καθ' ἄσον ἐμί] μεγαλυτέρους βασιλευτέρους ἄσων κτ. δστ. καθ' [περ] : Ἀριστ.ἀρ.483,3 δσφ κρείττω' ἄσων κτ. δστ. ὡς μτ. ὑπερθ. βαθμοῦ: 'Ἰλ.Θ.17 γνώστω' . . . δσον ἐμί θεῶν κάρτιστος' ὄμ. κ. κτ. δστ.: 'Ἡρ.38,2 διέδεξε, δσφ ἐστὶ τοῦτο ἄριστον' ὄμ. κ. μτ. ἐπιρρ.: 'Ἡρ.1,186 δσα ἐδύνατον μάστιγα, Αἰσχ.Πρ.524, αὐτ.Χο.772 δσον τάχιστα, Σοφ.Ἀντ.1103, αὐτ.Ἠλ.433:' ὄμ. κ. κτ. δστ.: 'Ἡσιόδ.'Εργ.40 δσφ πλέον ἡμισυ παντός, Ξεν.ΚΠ.1,3,14 δσφ ἂν πλεονάκει εἰσέει' ἢ δστ. δσφ μτ. συγκρ. ἐπιμένου ἑτέρου συγκρ. μτ. τοῦ τοσοῦτω κείται ἐν συσχετ. τοῦ τοσοῦτω μάλλον: Ξεν.ΚΠ.7,5,80, Πλάτ.Πολ.368b δσφ μάλλον πιστώτω, τοσοῦτω μάλλον ἀσράω' ἢ κ. παραλειπομένου τοῦ τοσοῦτω: Σοφ.ΟΚ.792 πολλὰ γ', δσφ περ καὶ ἀσφαιτέρων κλύω' ἢ κ. μτ. ὑπερθ.: 'Ἡρ.δ,137, αὐτ.5,49, αὐτ.8,3, Σοφ.Τρ.313 ἐν τῶνδε πλείστον ἄκτιςα . . . δσφ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν νόη, Οἰουκ.8,84: 18) κ. μτ. ἀνρ. μορ. δσον οὐ ἢ ἀσανοῦ μονονοῦ] βλ.λ., παρ' ὄλιγον, σχεδόν: Οἰουκ.1,36 ὅταν ἐξ τόν μέλλοντα καὶ ὀσον οὐ παρόντα πόλεμον, αὐτ.5,59' ἢ δσον οὐκ ἄση ἀμέσως, πάραυτα: Εὐρ.Ἐκ.141 ἤξει δ' Ὀδυσσεύς δσον οὐκ ἄση, Οἰουκ.8,96 καὶ δσον οὐκ ἄση ἐνόμιζον αὐτοῦσ παρεῖται ἢ κ. ἀπλῶς δσον ἄση: Πολύδ.2,4,4 ἄρη ὑπὸ τῶν ἔχθρων αὐτοῦ προσεδόκων δσον ἄση πεσεσθαί' ἢ κ. νεώτ. δσον οὐδω δ. δσανοῦδω βλ.λ.' ἢ δσον οὐδέπω μτ. μέλλ., τώρα ἀμέσως, ἐντὸς ὄλιγου, σπὸ λεγῶ: Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,8: 'Ἠλιόδ.Αἰθ.2,31 καὶ τῷ μὲν δσον οὐδέπω περὶ ἂν ἦκα διατελεχθῆσμαι' ἢ οὐχ ὄσον . . . ἀλλ' οὐδέ ὄρη ἰόνων, ἀλλ' αὐτε καί: Οἰουκ.4,62 οὐ δσον οὐκ ἢ μόνονα, ἀλλ' οὐδ' ἐσώθησαν' ἢ δσον μὴ μόνον ὄπου δέν, πλὴν ὄμως ὅτι: Πλάτ.Εὐθ.273Α καλὸς τὸ κἀγαθὸς τὴν φύσιν, δσον μὴ ὄβριστὴς θεῶ τὸ νέος εἶναι' ἢ κ. μτ. ρ.: Ξεν.Οικ.2,4 πειθεσθῶ . . . δσον ἂν μὴ ἀνάγκη ἢ' 19) δσα [περ] ὡς, ὄσπερ, ὄπως ἀκριβῶς, καθὼς: Ξεν.ΚΠ.1,5,12 λιμῷ δὲ δσα περ ὄσφ διαχρήσθε, Λουκ.Ἄλ.Ἰστ.1,24: 20) δημ. ἐπὶ χρόνου, ἐφ' ὄσον, καθ' ὄσον χρόνον, μεθ' ὄριστ.: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.54,20 δσο 'ν' ὁ Χριστὸς ζωντανὸς Τούρκους δέν προσκυνάει, δσο ἄταν γερὸς, θούλευε, - δσο ζῶ δὲ θά τὸ ξεχάσω' ἢ κ. μεθ' ὄπου, ἐπὶ πρότερος προσδοκωμένης: αὐτ.17 δσο τὰ φτῆσθ ὁ Ὄδυσσεύς καὶ ὁ Θανάσιος Βῆγας δ.τραγ. δσο τὰ μοῦ ποῦν ἄρα καλῆ δὲ πῶα σαράντα ράχες' 21) ὄμ. δημ. ἔως ὅτου: δσο τὰ πῆς κῆμο ἐφ' ἄσασα, - δα σὲ περιμένο δσο τὰ σχολάζεις' ἢ ἐν τῇ αὐτῇ σμ. εἰσάγει χρον. πρότ. δηλοῦσαν τὸ ὑπερῶρον: δ.τραγ. φέλλου τὸ χειρουργικὸ, δσο τὰ βρονεῖ τ' ἄγια ἴζητο εἰς τὸ μέσον τοῦ χειρουργικοῦ' 22) ὄμ. δημ. μτ. ἢ ἀνευ τοῦ συνδ. καὶ εἰσάγει ἀναφ. πρότ. ἐν ἐνδοτικῇ παραχωρητικῇ ἐν.: Καρκ.Α.Πλάτ.ρ.1 ὁ ναυκλήρον δσο καὶ ἂν πάσχει, τίποτε δὲν ἔκανε, - δσο τὰ τρεχέειν μποροῦσε τὰ τὸν φτῆσθ' 23) νεώτ. φρ. δσον ἀφ' ὄσφ, - δσον διὰ, δημ. δσα γιὰ ὡς φρ. δσον ἀφ' ὄσφ τὰ ὄβλοισια, θὰ σὸο τὰ ξεφ' ἄλλωσ Βραδύκρον, - δσο γιὰ μένα, μὴ σὲ νοιάζει' ἢ ὄμ. νεώτ. δσον τὸ κατ' ἄσφ ὄμ. ὄμ. ἄφ' ὄσφ ἐμέ, δσον ἐξαρτάται ἐξ ἐμοσ, κατὰ τὴν γνώμην μου: δσον τὸ κατ' ἐμὲ δέν ἔχει δικαίον να σὰς ἐξαρτεῖται' ἢ δημ. δσο τὰ νὰ πάντως ὄβλοισιὰ ἢ παρὰ ταῦτα, μολοῦσάτο: δσο τὰ νὰ τὸ ἴδιο γάλα βυζάζεσθ' ἢ δσο τὰ πῆς δσο δύναται να εἰησ,

δσο μπορεῖ να πῆς: ἔνα δέντρο φηλὸ δσο να πῆς' ἢ ὄμ. κ. ἐν τῇ σμ. τοῦ μολοῦσάτο, παρὰ ταῦτα: δσο να πῆς, πατέρας σου εἶναι' ἢ ὄμ. δημ. δσα-δσα εἰς ὄβλοισιὰ τεῖν: τὰ πούλησε δσα-δσα, - τὰ δῖνω δσα-δσα, μόνο καὶ μόνο γιὰ να τὰ ξεφορτωθῶ' 24) κ. μτ. προθ. ἐς δσον, ἐφ' ὄσον, καθ' ὄσον ἐν χρ. σχεδόν ἢ εἰς αἰτ. ὄσον: Σοφ.Φιλ.1403 εἰς δσον γ' ἐγὼ σθένω, Οἰουκ.1,4 ἐφ' ὄσον ἐδύνατο, Πλάτ.Πολ.607Α εἰς δσον δύνανται, αὐτ.Τίμ.51B καθ' ὄσον δύνανται, Ἐπιρρ. ἐφ' ὄσον ἐστὶν δύναντος' ἢ μτγ. κ. νεώτ. κ. ἐν χρόν. σμ. ἐν ὡ χρόνω, καθ' ὄν χρόνον: Πάν. ἐς δσον δύναμις μὴ θηπρήξεν, - ἐφ' ὄσον ἐνέκυντωση ἐπὶ τοσοῦτον ἀνισοῦχει' ἢ κ. νεώτ. ἐν δσφ ἐν ὄμ. σμ.: Ἀριστ.Εἰσ.943 ἐπιλείπετε νῦν ἐν ὄσφ σαδὰρα θεῶδεν κατέχει πόλεμους μετάρηπον ἀβρα, Οἰουκ.8,87: - ἐν δσφ δὲν καλλιεργεται ἐν τατικὸς ἢ γη, οἰ γεωρογὶ θὰ ὄβλοισου, δσοσδηῶν ἄντων. μτγ. ὄσονόηποτε μέγας, εὐρύς: Τουλ.Λόγ.3,119Α. δσοσδηῶτα, δσηδηῶτα, ὄσονόηποτε ἄντων. ὄριστολ. νεώτ. δσος καὶ ἂν, δσοσδηῶτοδν ἄντων. ὄσονόηποτε πολυῶρθος: Εὐκλ.9,9, Ἀγοθρ.34. δσοσδον, ὄσονον, ὄσονον [δσον οὐν] ἄντων.Ἰων. δσοσδον, οὐδ. ὄσδων ὄσονόηποτε μικρὸς: 'Ἡρ.1,199 τὸ δὲ ἀργύριον μέγασθ ἐστι δσονον Ἰδρ. δσον ὄν. αὐτ.2,22, Ἀριστ.Πολιτ.1265,41, Θεῶφρ. Φ1,6,75, Ἰδρ.βλ.Νικ.'Αριθμ.14Ε. δσοσπερ, ὄσπερ, δσονερ ἄντων. ἐπιθ. ἀκριβῶς τόσον μέγας, τόσον πάλω δσον, οὐχὶ μεγαλυτέρους δσο: 'Ἡσιόδ.Ο.475, 'Ἡρ.4,50 τοῦ μὲν γερμῶνος ἐστὶ ἰδ' Ἰστρογ δσοσπερ ἐστι, αὐτ.4,87, Αἰσχ.Πέρα.423 δσαι περ ἴσαν βαρβάρου στρατεύματος, Ἀριστ.Σφ.806. δσοσδν, ἄσδν, ὄδον ὄντων. ὄσπασδν βλ.λ.: 'Επιρρ. τρῶφω τῷ ἢ παρερμῆσει ὄδον. δσπερ, ἴσπερ, ὄπερ [ὄς περ] ἄντων. κ. μων. κ. νεώτ., ἐπ. ὄπερ Ἰλ.Η.114, αὐτ.Φ.1071, γενικ. ὄδ περ, ἐπ. ὄσπερ Ἰ.Απολλ.Ρ.1325, π. Ἰωσι κ. ποιητ. αἰ. πλάγαι πτ. παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ ὄπερ, ὄδ. γενικ. τοῦπερ [Αἰσχ.Πέρα.779], δστ. θηλ. ἴσπερ Ἰλ.Ω.603], αἰτ. οὐδ. τόπερ Ἰ.Απολλ.Ρ.130], ἐπ. ὄν. αἰθ.β. τόπερ Ἰ.Οδ.Ν.130], οὐδ. τόπερ Ἰ.Ἡρ.3,16], γενικ. τῶνπερ Ἰλ.Ν.638], ἐν τῇ συμφωνίᾳ πρὸς τὴν λ. εἰς ἣν ἀναφέρεται καὶ ἐν τῇ συντάξει ἀκολουθεῖ τὴν ἄντων. ὄς βλ.λ.): ὄσπτις ἀκριβῶς, ἀκριβῶς ἐκεῖνος ὁ ὄπιστος' σμχ. ὄμως ἐν ἐντέλως ὄμ. σμ. μτ. τὸς ὄς βλ.λ.: ἐρηται δὲ πολλὰκις κεχωρησμένη παρερβαλλόμενον μεταδὲ τοῦ ὄς κ. περ δ. λ.: Ἰλ.δ.524 ὁ δ' ἐπέδραμον, ὄς ρ' ἔβλεπεν περ, αὐτ. Ν.101: ἢ ὄς πρὸς τὴν δεικτ. ἄντων. σημαίνει τὴν ἀκριβεστέρων σύνδεσιν καὶ ὄμοιωσιν τῆς ἀναρρο. μτ. τῆς κυρ. προτ., ὄδ. σμχ. μτ. ἐπιθ. ἐκφρασάτων ὄμοιοῦσθ: 'Ἡρ.8,42 ναυαρχος μὲν σπυ ἐπὴν αὐτοῦσ δσπερ ἐπ' Ἀρτεμισίον, Σοφ.ΟΝ.1499 ἐκ τῶν ἴσων . . . ὄνπερ αὐτοῦσ ἐξέφω, Ξεν. Ἀν.5,434 δμοῖα ἐπαρτόν ὄπερ ἀ . . . 2) αἰ τδ. πτ. κείται σμχ. ἐν εἰδ. χρ. ὡς ἐπιρρ., ὄσον ὄπερ ὄδ, ὄδεν: Διόδ.Σ.13,18 ὄπερ, εἰ μὴ παρερρωσθήσθαι, ἀσφαλῶς ἂν ἐχωρησθήσθαι ἰδ. ὄντων ὄπερ: ἢ καίτοι, ἂν καί: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων. 103,7: ἢ ὄπερ ὄς, καθὼς, ὄπως: Ἀλ.Χο.381 τοῦτο διαμπερὸς ὄς κ' ἐβ' ὄπερ τὸ βέλος, αὐτ. Εὐμ.131, αὐτ.660, Σοφ.Α1.168, Ξεν.Ἐλ.5,1,18 δεικνῆσθαι μὲν ὄπερ καὶ ὄς ἐμέλεγε' 3) οὐ περ ὄπου: Αἰσχ.Ἐπ.1011 τβηνηκὸν ὄπερ τοῖς νέοις θβσκηκὸν καλόν, Σοφ.Α1.1237, αὐτ.ΟΚ.77: 4) ἴσπερ, ὄπερ, ὄπερ, Ἰων. ἴσπερ πρὸς τῖνα κατέδωκνισιν, πρὸς τὸ μέρος: Ἰλ.δ.41 ἐβῆταν πρὸς πῶον, ὄπερ οἱ ἄλλοι ἀπυζόμενοι φοδόντο, 'Ἡρ.1,30, Ξεν. Ἀκ.δ.5,10' ἢ ὄς καθὼς, ὄπως: Ἰλ.Η.286 αὐτὰρ

ἐγὼ μάλα πεύσομαι, ὄπερ ἄν οὐτος, Αἰαχ.Χο. 440, Ἀριστ. Ἀρ.36.4, Ξεν. Ἀν.3,8,2' 5) ἐν τῇ λογ. τοῦ Ἀριστ., ἡ φρ. ὄπερ (ἐστὶν) εὐρηται ἐν δύο σημ., ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ φυσικοῦ, τοῦ μὴ ἐπιδεχομένου αὐξομένης, ὄδ. αὐτὸ τοῦτο, ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ὄσιον εἶναι: αὐτ.Κατ.3β,36 ἐκαστὴ οὐσία τοῦθ' ὄπερ ὄσιον, οὐ λέγεται μάλλον καὶ ἴητον, αὐτ.6α,39 τὸ διπλάσιον τοῦθ' ὄπερ ὄσιον, ἔτερον λέγεται. || ὄμ. εὐρηται κ. ἐπὶ ταυτοτήτως: αὐτ.Τοπ.120β,23 οὐτε ἡ χιών ὄπερ λευκὸν ἰοῦτε τὸ χρώμα τῆς χιόνος εἶναι ἀκριβῶς λευκὸν. || ὄβ. πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἀκριβοῦς καὶ αὐσιώδους φύσεως πράγματος τινος: αὐτ.ΗΝικ.1153β,6 οὐ γὰρ ἄν φαίη ὄπερ κοκκὸν τὴ εἶναι τὴν ἄδων, αὐτ.Α'Υστ.83α,24 τὰ μὲν ὄσαν σημαίνοντα ὄπερ ἐκείνο ἡ ὄπερ ἐκείνὸ τὴ σημαίνει. |βεικνύοντα ἡ τὴ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἐν λόγῳ πράγμα, ἡ τίνος εἶδους εἶναι, ὄδ. διακρίνοντα τὰ γένη καὶ τὰ εἶδη, αὐτ.Μετ.1030.3 ὄπερ ἰοῦδει τὴ ἐστὶ τὸ τί ἢν εἶναι ἢ ὅσα ἐνός ἀντικείμενον εἶναι πλήρως καὶ ἀκριβῶς ὄρισμένον χαρακτηριστικόν, αὐτ. Α'Υστ.89α,35 ἡ μὲν [ἐπιστήμη] ὄπερ ἀνθρώπου ἐστὶν ἢ γῶσις λχ. ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι ζῶον, οὐκ ἡ μάθησις ὅτι τὸ «ζῶον» εἶναι στοιχείον τῆς οὐσιώδους φύσεως τοῦ ἀνθρώπου.

όσπιτιν [τό] μαν. ὄσπιτιον βλλ.: Νικήτ.Βυζ.769β.
όσπιτιον [τό] πάμ., μαν. κ. ὄσπιτιν, δημ. ἀπὶ οἴκια, κατοικία, μαν. Ἰδ. πτωχική: Πάν. ἐπιήλθον τῷ ὄσπιτιν τοῦ κολλήγα μου, Παλλὰδ.Λαου. 1019β, Χρον.Μορ.1706 νὰ ἔχουσι τὰ ὄσπιτια τους, ὁμοίως τὰ Ἰονικά τους.

όσποδάρος [ὁ] σλαβ. δεσποτής, αἰθῆνης, κύριος ὡς παλαιὸς τίτλος τῶν ἡγεμόνων τῆς Μολδαυίας καὶ Βλαχίας διατηρηθεὶς μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος.

όσπρα Ἡσ. ἐπικλίτα' πρὸβ. ὄσπρα. ὄσπραον [τό] πάμ. δ. τ. τοῦ ὄσπριον (ἀποδοκμ. ἐν ΕΜ 635,48).

όσπρεύς Ἐπιγρ. φυτεύς ὄσπρια.
όσπρηγι [ὁ] Ἐπιγρ. αἰ ὄσπρια ἄγοντες, αἱ φέρουσιν φορτίον ὄσπριον.

όσπριόδοχος-ον μαν. ἐπὶ δοχείων, ὁ δεχόμενος ὄσπρια: Εὐστ.976,34 ὄσπριόδοχος ἄγγετον.

όσπριόθηκη [ἡ] γλωσσ. θήκη, δοχείον, σκευὸς πρὸς ὀδόβειαν, φάλαξιν ὄσπριων.

όσπριόκηπος [ὁ] νεώτ. κήπος ἐν ᾧ σπείρονται Ἰδ. ὄσπρια' πρὸβ. λαχανώδητος.

όσπριόλεων-οντος [ὁ] μαν. ὄπρ. τοῦ ὄσπριόλεων. ὄσπριον [τό] κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. γενική ὀνομασία τῶν ἑρῶν ἐδωδίων καρπῶν πολλῶν φυτῶν ἑλλοθοκαρπῶν [φακίης, φασιόλου, ἐρεθίνθου, κυμάου κτλ.], ἄ ὄσπριον βλλ.: Ἡρ.2,37 νεμίζοντες οὐ καθάρων μιν εἶναι ὄσπριον [έν. τοῦ κύμαους]: Ἀλεξ.266,7, Γαλ.6,302, Μιχ. Ἀτταλ. ἐν Σθβ.33 ὄσπριον ἀνά μόδια τρία' || συνῆθ. κτ. πληθ.: ἴην.Διοιτ.47 ὄσπρια δὲ πάντα φυσιώδεα, Ξεν. Ἀν.4,9 ὄσπρια παντοδαπά, Πλάτ.Κριτ.115β, Ὁέφρ.Φ18,1) τὰ .. χερσῶν, ὄσιον κύμαος, ἐρεθίνθος .. καὶ ὄλας τὰ ὄσπρια προσγαροεῦμενα, Ὁρειδ.ἀπ.142, Μνηστ.1,19 Συναξ. μὴ φαγεῖν πλην λαχάνων ὡμῶν καὶ ὄσπριον βρεκτίων, - παραγωγή ὄσπριων.

όσπριόπλης [ὁ] σχόλ.κ. Ἐπιγρ. ὁ πωλὸν ὄσπρια, βηλ. ὄσπριόπλης-ιδος: Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.427.

όσπριόφαγία [ἡ] νεώτ. τὸ νὰ τρώγῃ τις κυρίως ὄσπρια.

όσπριόφυγος [ὁ] νεώτ. ὁ κύριος δι' ὄσπριων τρεφόμενος. || ὁ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ ὄσπρια.

όσπριόφυγῶ-έω τρώγῃ ὄσπρια: ἴην.Ἐπιδ. 2,4,3 ὄσπριόφυγοίς.

όσπριόφθορος-ους ἐς μγν. ὁ ὄσιος πρὸς ὄσπριον: Ἀκρόλ.ΠΔ.Λευτ.2,14 λαγάνα ὄσπριώδη, Ὁρειδ.

ἀπ.80' || κ. μγφ.: Εὐστ.Πον.259,84 παρενεπείραος ὄσπριώδη θεωρίαν τινά.
όσπριόλεων-οντος [ὁ] ἡ ὀροβάχην βλλ.: Γεωπ. 2,421 ὄσπριόλεων, ὄν τινες ὀροβάχην καλοῦσι.
όσπρος Ἡσ. εἰδίως ἡ λέγεται, ὡς πίσος καὶ ἐρεθίνθος' πρὸβ. ὄσπριον.

όσσα [ἡ], ἄπτ. ὄττα ἡ φήμη, ἡ θεωρούμενη διὰ τὸ ἀγνωστον τῆς προελεύσεως τῆς θείας, προερχομένη ἐκ θεῶν καὶ διαδιδόμενη μεταθῆ τῶν ἀνθρώπων: Ὁδ.Α.282 ἄν. .. ὄσαν ἀκούσθης ἐκ Διός, ἡ .. φέρει κλέος ἀνθρώποισιν [σχόλ. ἐτῆν ἐκ θεῶν κληθόντα], αὐτ.Β.216, Σοφ.Α1.998' || ἡ δία προφήτους, προφητεία, φωνὴ οἰωνοῦ: Πινδ.Ο.6,62 ἀρτιπῆς πατρία ὄσσα [ἡ μαντική φωνὴ τοῦ Ἀπόλλωνος], Ἀπολλ.Ρ.1,1087 ὄρνιθος ὄσσα' σπᾶν. π. νεζοῖς κ. μγν.: Πλάτ.Νέμ.800C κακῆν ὄτταν, Αἰλ.Ζ1 121 ὄτταν ἀγαθῆν, Πορφ. Ἀποχ.2,53 δι' ὄνειράτων καὶ συμβόλων καὶ δι' ὄττης' || προσωποπ. ὡς ἀγγελος τοῦ θεοῦ: ἴλ.Β.93 ὄσσα δε-
όθει .. Διὸς ἀγγελοῦ. Ὁδ.Ο.413 ὄσσα δ' ἀρ-
ἀγγελοῦ .. ᾤχετο' 2) ἐπὶ τῶν Μουσῶν καὶ τῶν Χορίτων, φωνή, λαλιά: Ἡσίοδ.Θ.10 περικαλλέα ὄσαν ἴεσαι [αἱ Μοῖσαι], αὐτ.Θ.43 ἀμυροτόν ὄσαν ἴεσαι, αὐτ.Θ.65 ἐρατῆν διὰ στόμα' ὄσαν ἴεσαι [αἱ Χάριτες]' 3) μυκηθμός, ἐπὶ ταύρου: αὐτ.Θ.832 ταύρου ἐριδρούμεν .. ὄσαν' 4) γεν. ἄχος, βοή: Ὑμν.Ἐρμ.443 θαυμασίην γὰρ τήνδε νεφέλαον ὄσαν ἀκούω ἴέν. τῆς κηδάραι, Ἡσίοδ.Θ.701 ὄσαν ὄσαν ἀκούσαι [τῆν βοῆν τῆς μάχη].

όσσα ἰων. κ. ἐπ. τ. οὐδ. πληθ. τὸ ὄσος ἀντὶ ὄσα.
όσαάκι ἰων. κ. ἐπ. τ. ἀντὶ ὄσάκις.

όσαάσιος ἐκτεταστ. ἐπ. τ. τοῦ ὄσος: ἴλ.Ε.758 ὄσαάσιον τε καὶ ὄσιον ἀνώλεος λαόν, Ἀπολλ.Ρ. 1,372' τὸ τοῦ περ κ. τοῦ ἀνηπιόλου δεκτ. τῶσος: Νίκ.Θερ.570 τῶσσον ἐπιστελεῖν λείπει βάθος, ὄσαάσιον περ ἐκνύμεται.

όσαα [τῶ] δυϊκ. ὄνομαστ. κ. ἀπ. π. Ὁμ. συνῆθ., ἐνθα συνάπτεται μτ. ἐπιθ. πληθ. ἀριθ. οἱ δύο ὀφθαλμοί, τὰ μάτια: ἴλ.Ν.435 ὄσαα φαεινά, σμάρτεντα' ἄλλα κ. μτ. δυϊκ. ἀριθ.: αὐτ.Ν.3 ἀμύτρον τρέπεν ὄσαα φαεινῶ' μτ. π. ἐν. ἀριθ.: αὐτ.Μ.466 πυρὶ δ' ὄσαα δεῖξαι, Ὁδ.Ζ.131 ἐν δὲ οἱ ὄσαα δαίεσσι' κ. μτ. π. δυϊκ. ἀριθ.: ἴλ.Φ.415 ὄσαα λαμπεσθην' ἀπὸ Ἡσίοδ. κ. ἐξῆς κ. γενικ. πληθ. ὄσων: Ἡσίοδ.Θ.826, Αἰαχ.Πρ.400' κ. ὄσ. ὄσασσι, ὄσασσι: Ἡσίοδ.Α.145, αὐτ.Α.430, Σαμφ.29, Αἰαχ. Πρ.114, αὐτ. Ἀγ.469, Σοφ. Ἀντ.1231, αὐτ. ἴην.47' ἀπαντᾷ κ. ὄσ. ὄσασσι: Εὐστ.58,28' κ. γενικ. πληθ. ὄσάων Ἡσ. «ἀσάσιον ὀφθαλμῶν» πρὸβ. ὄσασσιν, ὄσασσι, ὄσασσι.

όσαεία ἀντὶ τοῦ ἄπτ. ὄττεια βλλ.

όσαείος-αων μγν. ὁ εἶς τὸ ὄρος Ὁσσαν ἀνήκου: Καλλ. Ὑμν.3,52 Ὁσσαισι πρόρες.

όσαόζομαι ἀντὶ τοῦ ἄπτ. ὄττειομαι βλλ.

όσαήγαι Ἡσ. ἐπίδειξαι.

όσαητήρα [ἡ] «βροηδόν» ἰδηλ. ὄσασσι-
όσαίφραγος [ὁ] μγν. τὸ πινόν φινίς ἢ φήνη βλλ.: Διοσκ.2,58.

όσαίσιος-ήν ὀνοκρ. τοῦ ὄσος, ὄσασσι, ὄσαν-
δήποτε μικρὸς ἢ ὄλιγος: Ὁέφρ.4,55 ὄσαίσιον ἐστὶ τὸ τῦμμα καὶ ἄλλικον ἀνδρα δαμάσδου [κτ. ἄ. ὄσαίσιον].

όσσομαι [ὄσσει] ἐπ. ρ., οὐ μ. ὁ ἐνεστ. κ. παρασ. ἐν χρήσει ἀνευ αὐξ., ἀντιστ. πρὸς τὸν μέλλ. ὄσσομαι [βλ. ὄσῳ] τὸ ἐνεργ. ὄσσω μ. ἐν ΕΜ 562,6, αὐτ. 673,11 ὡς ὄσῳ] κυρ. ὄρω, βλέπω, ὡς π. μγν. ἰ Ἀπολλ.Ρ.2,28 ἐπὶ δ' ὄσσομαι ὀθίβου ὄσιος ἀνδρα τόν, ὄς μιν ἐτυφῆ, Ἀνών. π. Γαλ.ἀπ.63 ὄσσομαι λοξόν ὑποδραξ' ὄσσομένην ὄμ. ἐν τῷ συνθ. προτιόσσομαι βλλ. 2) συνῆθ. βλέπω κατὰ διάνοιαν, φαντάζομαι: Ὁδ.Α.115 ὄσσομένους πατέρ'

ισθλόν ενι φρεσίν, αὐτ.Υ81· 3) προβλέπω, προαισθάνομαι, προμαντέω : 'Οδ.Κ 374 κατὰ δ' ἄσπετο θυμῷ, 'Ιλ.Κ 224 ἄσπετον γὰρ ἄλγεα θυμῷ· 4) προσημαίνω εἰς ἄλλου, προημῶν, προλέγω : 'Η.Ε 17 πέλγους . . κώπῃ κωφῷ ἄσπετον λιγῶν ἀνέμων λαίηπρά κέλευθα' || ἰδ. προσημαίνω διὰ τοῦ βλέμματος ἡ ἔξωτερικῶν κινήσεων : 'Ιλ.Α 105 κἀκ' ἄσπόμενος, 'Οδ. Β 152 ἐπισηθήντες ἰένν. τὸ αἰετῶ, οἱ δύο θεοὶ εἰσαΐσθησαν ἡπερὰ πικνῶν, . . ἄσπετον δ' ἄλεθρον [προσημῆνυσσι] πρὸς, 'Απολλ.Ρ 551.

δασος-η-ον ὁ, τ. τοῦ δασος βλλ. **δασω** αἰολ. π. ἐνεργ. τοῦ δασομαι βλλ. **δασώσθαι** 'Ησ. ἐκλήθονισσασθαι.

δασάγρα (ἡ) [ἰστέον] μγν., νεώτ. δασάγρα βλλ. λαβῆς πρὸς ἐξαγωγήν συντριμμάτων ὁστού : Σφρ. 2,63, Γαλ.10,449 ἄλλα καὶ διὰ τῆς δασάγρας ἀναιετίναντες, 'Ηλιόδ.π. 'Ορειβ.44,117· 2) ἄσπετος βλλ. : Θεόφρ.Κόν.2, τοῦ δασεοκόπου δασάγρας καλοῦσι.

δασαθεῖς 'Ησ. «ἐξαγωνισθεῖς».. **δασακάδος** (ὁ) ὁ δασακός βλλ. : 'Ησ. «δασακός, εἰδος καράβου» οἱ δὲ δασακὸν λέγουσι : 'Αριστομ.δ, Εὐνάπ.'Ιστ.ἀπ.251Δ, 'Αθῆν.3,105Β τὸν δ' δασακὸν οἱ ἀττικοὶ εἶσι τὸν ὁ δασακὸν λέγουσι, καθάπερ καὶ δασαφιδας 2) ὡς κύρ. ὄν. 'Οστακος : 'Επιγρ.Δήλου.

δασαλιόχος 'Ησ. «τόξευμα». **δασαναεὐλαεύς-εύς** (ὁ) 'Επιγρ. ὄν. χειρουργικὸς τινος ὄργανου.

δασαναλαβεύς-εύς (ὁ) 'Επιγρ. ἰδ.γρ. -λαβεεῖ ὄν. χειρουργικὸς πινος ὄργανου.

δασαρίδιον (τὸ) μγν. δασάριον βλλ. : Παλλιάδ. 'Ἰππ.12,279C (πληθ.).

δασάριον (τὸ) μγν. κ. νεώτ., ὑποκορ. τοῦ ὁστού βλλ. : Νίκαρχ.ΑΠ 11,96 ὡς ἐκὼ κίχλαι αἰ νέκυες ἔρηρος ἡκαον δασαρίους, Τζέτζ.Χλ.10,231 δασάριον τινα δασαργαλῶδη' || κ. πινος τερψῶν ὁστού : 'Ηλιόδ.π. 'Ορειβ.46,1130, Δισκ.Εὐπ.1,235· 2) ὁ δασαρκώδης φιλοδός τοῦ κάρου κττ. : Δισκ.Εὐπ.1,118, 'Αλέξ.Τραλλ.8,2, Παύλ.Αγ.6,24.

δασαση 'Ησ. «ἀνέστησαν» (πιθ. αἰολ. δ(ν)στασαν, ὄηλ. ἀνάστ-).

δασαφίς (ιδος) (ἡ) ἄπ. τ. ἀπὶ δασαφίς βλλ. : 'Αθῆν.3,105Β [πρὸς] δασακός κττ.1.

δατε, **ἤτε**, **ἔτε** κ. κευθρ. ὄξ τε, ἤ τε, ἔ τε [π. 'Ομ. τὸ ὄρα. ὁ τε κ. μ. ἐν 'Ιλ.Ρ 757 ὄξ τε] ὡς τὸ ἄπλου ὄξ ἡ ὄστις κ. συνῆθ. μετὰ τινος γενικευσως [τὸ τε οὐδὲλως ἐπηρεάζει τὴν σημ. ὡς ἐν τοῖς ὄτε, ὥστε, οἷος τε, ἐπεὶ τε κτλ.] ὄστις ὄτος τε, ἐκεῖνος τε 2) : 'Ιλ.Ε 481 τὰ τε, αὐτ.Α 554 τὰ τε, 'Οδ.Ε 221 ὁ τέ μοι εἴψω ἠδέεσσαν' κ. π. Πίνδ.Π 2,39 ἄν τε ὄμ. π. τραγικῶς ἐν τοῖς λυρ. χωρίοις : Αἰοχ.Αγ.49 αἰγυμῶν, οἷτ', αὐτ.Πέρσ.16, Σοφ.'Ηλ.151 σέ . . ὄτ' ἐν τάφω . . δακρύεις, Εὐρ.'Εκ.445 αἴρα, . . ὄτε νοητοπόρου κομῆεις . . ἀκάτουσ' σπαινῶν, ἐν τριμέτροις : Αἰοχ.Πέρσ.297, 762, αὐτ.Εὐμ.25,1024 π. πεζογρ. μ. ἐν ἰδιαι. π. ὡς ὄτε, ἐφ' ὡς τε' σπαν. ἐκφέρ. κ. τὸ προσδιορισμ. ἀντίστ. δεκτικὸν ρητῶς : 'Ιλ.Ε 332 θεῶν τῶν, αἷτ', αὐτ.Ω 758 τὴν ἰκέλω, ὄν τ', 'Οδ.Η 312 τὰ τε φρονέων, ἄ τ' ἰκώπερ' || κ. μ. τοῦ περ' (βεβαιωτικῶς) : 'Ιλ.Υ 65 τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ' || κ. μ. τοῦ σα παραπτεμένω μετῴτ τοῦ ὄς κ. τοῦ τε : 'Ιλ.Δ 482 αἰγυρῶς ὡς ἡ βὰ τε' πρὸς αὐτ.Ο 441· 2) ἐξ οὗ τε ἐξ οὗ χρόνου, ἐκ τοῦ χρόνου καθ' ὄν, ἀφ' ὅτου : Αἰοχ.Πέρσ.762 ἐξ οὗτε τιμὴν Ζεὺς ἀναεῖ τήνδ' ὤψασεν, αὐτ.Εὐμ.25 περὶ τῶν ἄτε, ὥτε βλλ. ἐφ' ὡτε βλ. ἐπὶ 32), ἀπ' ἰδωρ, ἀπὶ ὄτε βλλ.1.

δασάγρα (ἡ) νεώτ. Ιατρ. μετολλικῆ λαβῆς, ἐν εἰδεί φάλδος, ἥς οἱ βραχίονες ἀπολήγουσιν εἰς

ἄδοντωτὰ ἔκτρα, χρησιμοποιουμένη πρὸς σύλληψιν καὶ ἐξαγωγήν τῶν ἀπολυμάτων κατὰ τὸς διεκπρίσεις τῶν ὀστέων καὶ ὄσπετομελιτῶδες ἡ τὸν παρασχηδὼν ἐπὶ τραυματῶν τῶν ὀστέων ἄ. δαστωλικῶς.

δασαλαγία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἄλγος τῶν ὀστέων ἡ τοῦ περισσέτου κατὰ τὴν ἐναρξίν φλεγμονώδους ἐπεξεργασίας ἄ. δαστωδυνία || εἰδ. δασαλαγία οἱ υκτερινοὶ πόνου τῶν ὀστέων τῶν σφυαλιδικῶν.

δασαλαγικός ἡ-ὄν νεώτ. Ιατρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δασαλαγίαν βλλ. || ὁ πάσχω, ἔξ αὐτῆς.

δασάλευρον (τὸ) νεώτ. κόνις λαυβανομένη δι' ἀλέσεως καὶ ἀποστερωσέως ὀστώμ, χρήσιμος πρὸς διατροφήν τῶν ζώων.

δασάθραξ ακορ (ὁ) νεώτ. ἀθραξ παρῶδες λαυβανόμενος δι' ἀπανθρακώσεως ὀστέων ἄ. ζφάνθραξ.

δασεάλαγιν (τὸ) νεώτ. τὸ λιπαρὸν ἔλαιον τῶν ὀστέων τὸ λαυβανόμενον δι' ἐκφυλίσεως ἡ ἄλλως καὶ χρήσιμον ὡς λιπαντικὸν λεπτῶν μηχανημάτων λόγῳ τῆς εἰς τὸ φύχος ἀνεκτικότητος αὐτοῦ.

δασεῖνος-η-ον κ. νεώτ. ὁ ἐξ ὀστέων πεποιημένος, κοκκῆλιος, κοκκῆλιένιος : 'Ηρ.4,2 ἐπέαν φυσητήρας λάδωσι δασεῖνους . . φουσίαι, Πλάτ. Τίμ.74Β τῆς δασεῖνης φούσεως ἔξιν ἰδιόρδ. δασίην, 'Αριστλ.Ζ1 493α,2, πρὸς δασίνας, δασίηνος || νεώτ. Ιατρ. δασεῖνα ἡ ὄσθηα πετάλια συστατικά μέρη τῶν ὀστέων || δασεῖνη οὕσα μίαν τῶν περιβαλλουσῶν τήλοπληρικῆν κολοῖτητα τῶν ὀστέων.

δασεῖτις (ιδος) νεώτ. δασίτης βλλ.

δασεοραϊσμός-εως (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ ἀραίωσις τοῦ ὀστίου Ιατοῦ τῶν ὀστέων παρατηρουμένη εἰς φλεγμονώδεις οὐτῶν καταστάσεις.

δασε(ο)αρθρῆτις (ιδος) (ἡ) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονὴ ἀρθρωστικῶν καὶ τῶν κατ' αὐτὴν ὀστέων.

δασε(ο)αρθρικός ἡ-ὄν νεώτ. Ιατρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δασε(ο)αρθρῆτιδα βλλ. 2) ὁ πάσχω ἐξ δασε(ο)αρθρῆτιδος.

δασεοαρθρῶδης (ἡ) ὄσχωρον παραμορφωτικὴ πάθησις ἀρθρωσέως καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὀστέων.

δασελάσται (αἱ) νεώτ. Ιατρ. κύτταρα τοῦ ἐμβρυικοῦ συνδετικῶ Ιατοῦ ἐξ ὧν γίνεται ἡ διάπλασις τοῦ ὀστίου Ιατοῦ.

δασεόδρος-ον νεώτ. ὁ τὸ ὄσστον διαδιερωσμων, τρώγων, φθειρων.

δασογένεια (ἡ) νεώτ. τὸ μέρος τῆς ἐμβρυολογίας τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς διαπλάσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ ὀστίου Ιατοῦ καὶ τοῦ συστήματος τῶν ὀστέων ἄ. δαστογία.

δασογενεαίς-εως (ἡ) νεώτ. Ιατρ. νόσος τῶν ὀστέων, ἐξ ἧς τὸ ἐμβρυον ἡ γεννάται νεκρὸν ἡ ἀποθνήσκει μετ' ὀλίγων.

δασογονία (ἡ) νεώτ. ἡ ἄ. δασογένεια βλλ.

δασογονικός ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δασογονίαν ἡ δασογενίαν βλλ.

δασογόνη-ον νεώτ. ὁ παράγων ὄστου, ὁ τὸν ὄστίην Ιατόν διαπλάσων : ὁ- κύτταρον.

δασογραφία (ἡ) νεώτ. ἀνατ. κλάδος τῆς ἀνατομίας πραγματευόμενος περὶ τῶν ὀστέων.

δασογραφικός ἡ-ὄν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δασογραφίαν βλλ.

δασοθήκη ἔς νεώτ. ὁ πρὸς δαστοῦ δυοῖος.

δαστοθήκη (ἡ) νεώτ. θήκη ἐν ᾧ φυλάσσονται τὰ ὀστὰ τῶν ἀνοικωζόμενων νεκρῶν || ὀκοδόμημα ἐν ᾧ συσσωρεύονται τὰ ὀστὰ τῶν νεκρῶν, ἄ. δαστοφυλάγιον, χυνετήριον.

δαστοθλάσσης (ὁ) νεώτ. Ιατρ. συσκευὴ δι' ἧς θραύονται ἡ μερίζονται τὰ ὀστὰ, πρὸς δαστομῶσσης, δαστοκατάκτης, δαστορρηκτικῆς.

ἀνατ. ἕκαστον τῶν πολυπυρηνῶν γιγαντοκυττάρων τῶν ὀστέων τῶν προκαλοῦντων τὴν διάρρηξιν αὐτῶν· 2) ζωολ. γένος τι νησοῦν.

όστεοθλαστικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ό σχετικός προς την θλάσι των όστών, ό. όστεοκλαστικός.
όστεοκλασσία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή διά των χειρών ή μηχανημάτων άναυμακτος θραύσις όστού προς διάρθ, δυσοσφραγία ή βλάβησ μέλους τής.

όστεοκλάστης (ή) νεώτ. Ιατρ. ανασκευή χρησιμοποιουμένη έν τή όρθοπεδική προς άναυμακτον (άνευ τμήσ των μοχλών μορίων και άποκαλύφωσ τού όστού) θραύσις όστού φέροντος κύρτωσις ή άλλην πάθησι.

όστεοκλαστικός-ή-όν νεώτ. όστεοθλαστικός βλ.

όστεκόλλα (ή) νεώτ. ζωική κόλλα βλ.

όστεκόλλον (ή) μσν. κόλλα έξαγομένη έκ των όστών : 'Ιππιατρ.181.

όστεκόλλος (ή) μσν. τού φυτόν σφμυτον βλ. : 'Ιππιατρ.66.

όστεοκολπίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή των κόλων του προσώπου, μετωπιαίωσ, σφηνοειδών νασαίων άντρων και ήθμοειδούς άρραϊλωμένη εις τραύμα ή λοιμώδη νόσος.

όστεοκόπος (ή) κ. νεώτ. Ιατρ. φλεγμονώδης προσβολή, καθ' ήν ό πάσχων αισθάνεται τό όστά του κεκομμένα, πονοίντα ώς έν ήσαν τεθραυμένα : Θεόδωρ.Κόπ.2, Γαλ.8,104. || νεώτ. Ιατρ. ώς ένίβ. : όστεοκόπων άλλωσ ένί τής αύτής σμυ.

όστεοκόστις-ιδος (ή) νεώτ. άνθρακωλ. κοίλων ήμισφαιροειδής ή φωσειδής έπαρμα τής έσω έπιφωνείας του λαβυρίνθου του ώτός προέχον κατά τής μέσης ρινικής κόγχης.

όστεοκύτταρον (ή) νεώτ. άνατομ. έκαστον των άρχικών συστατικών του όστίου Ιατού, τή έπενεργεία των όσίων διαπλάσσεται ή μεσοκυττάριος ούσις αύτου.

όστεολαττονοπαγής-ους-ής νεώτ. ό συγκείμενος έξ όστέων κ. λατυπών συγκολλημένωσ δι' όρυκτής τινος ούσις.

όστεόλαγος (ή) νεώτ. όρυκταλ. όρυκτόν φωσφορικό άλλωσ του άσοσεταιίω, άποτελούν γεώδη παραλλαγή του φωσφορίτου.

όστεόλιπος (ή) νεώτ. τό έκ των όστών έξαγόμενον λίπος.

όστεολογία (ή), Ιων.-ήσπραγματεία περί όστών : 'Ιππ.Άφ.249. || περιγραφή των όστών : Γαλ.14, 72, ό. όστολογία. || νεώτ. τμήμα τής άνατομικής πραγματευόμενον περί του έρεσιπτικού συστήματος, του σκελετού του σώματος.

όστεολογικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εις τήν όστεολογία : όστεολογική πραγματεία.

όστεολόγος (ή, ή) νεώτ. ό όσολογόμενος περί τήν όστεολογία βλ.

όστεολογώ-έω πραγματεύομαι περί όστών : Γαλ.14,690.

όστεολυσία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή καταστροφή του όστίου Ιατού.

όστεολυτικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ό προκαλών όστεολυσία βλ. ή ό άνήκων, Ιβιάζων εις ταύτην.

όστεομαλακία (ή) νεώτ. Ιατρ. σοβαρά πάθησι των όστών έξέλισσουμένη βραδέωσ καθ' ήν έπέρχεται έκπίπνωσις των φωσφορικών και τιταμικών άλάτων και άτροφία των όστών, άναπτύσσεται δε όστεοειδής ίσότης εις άνηκατάστασις του τής όστεϊνης ούσις αυτών και ταύτα καθίστανται εύλόγηστα και μολυβάκα ώς χόνδροι, παραμορφώμενα έκ τής πιέσεως του σώματος, ό. όστεομαλακίασ, όστεομολάκνωσις.

όστεομετρία (ή) νεώτ. άνθρωπολ. ή-διά μετρίωσ μεθόδων σπουδή του άνθρωπίνου σκελετού.

όστεομετρικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν όστεομετρία βλ.

όστεομορφος-ον νεώτ. ό έχων μορφήν όστού.

όστεομελίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. πυώδης φλεγμονή του μυελού των όστών παρουσίαζουσα φαινόμενα βαρείας γενικής λοιμώξεωσ και έντοπισμού εις τό τμήμα του σκελετού.

όστεονέκρωσις-εωσις (ή) νεώτ. Ιατρ. νέκρωσις Ιατού τινος του σώματος ή γαγγραινωσις αύτου.

όστεονόσθια (ή) νεώτ. Ιατρ. όστεονόσθια βλ.

όστεονόβη (ή) νεώτ. Ιατρ. όνομ. πάσης νόσου ή έκδηλώσεωσ νοσηρότητος των όστών έξ έλλείφωσ άλλτων ή βιταμίνων έν αύτοίς ή διαταραχή τής λειτουργίας των ένδοκριών (σπερματολακία, ραχίτις, όστεοπόρωσις, ό. όστεονόσθια).

όστεοπερισστικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ό έχων, σχέσις με τό όστόν και τό περισστέον όμοιο : όστεοπερισστικόν άπόστημα.

όστεοπερισστικός-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. σύγχρονος φλεγμονή του όστού και του περισστέου διακρινόμενη εις όξείαν κ. χροιάν : όστεοπερισστικός φαινοδοντική, -όστ- των φαλάγων - των δακτύλων Ικαλογάθει, καλογάθει.

όστεολαγία (ή) νεώτ. άνατ. ή διάπλωσις των όστών κατά τήν έμβρυικήν ζωήν || όστεολαγία βλ.

όστεονόλασσης (ή) νεώτ. άνατ. τό όστεώδες κώτταρον τό έν έκάστη των μικροσκοπικών κοιλότητων του όστίου Ιατού ύπάρχον.

όστεοπλαστία (ή) νεώτ. Ιατρ. έχειρήσις πλαστική προς άκίνη ή μερικίν άναπλήρωσις έλλείποντος όστού, ό. όστεοπλαστική, όστεοπλαστία.

όστεοπλαστικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ό άναφερόμενος εις τήν όστεοπλαστία βλ. : όστεοπλαστική μέθοδοσ || όστεοπλαστική ώσ ούσ. ή. όστεοπλαστία βλ.

όστεοπόρωσις-εωσις (ή) νεώτ. Ιατρ. άτροφία των όστών καθισταμένων ευθραύστων, όφειλωμένη εις άρραϊωσις του όστίου Ιατού και έπισυμβαίνουσα κατά τήν γεροντικήν ήλικία.

όστεορραγία (ή) νεώτ. Ιατρ. αίμορραγία προκληθεία έκ ρήξεωσ όστού.

όστεορραφία (ή) νεώτ. Ιατρ. ή διά σύρματος άνασπινδεις τμημάτων καταγώτος όστού.

όστεορρηκτική (ή) νεώτ. όστεοκλάστική βλ.

όστεορρηκτικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ό προκαλών ρήξιν των όστών.

όστεοσάρκωμα-ατος (ή) νεώτ. άνατ. σάρκωμα όπδ όστού έξορμώμενον και χαρακτηρίζομενον έκ τής προελείσεωσ του ώς περισστικόν (περιφερικόν κ. μυελογενές) κεντρικόν.

όστεοσκληρυνσις-εωσις (ή) νεώτ. Ιατρ. ή ύπερβολική αύξησις τής φλοιώδωσ ούσιωσ των όστών άντιβ. ή όστεοπόρωσις βλ.

όστεοσπογγίωσις-εωσις (ή) νεώτ. Ιατρ. ή κατά τήν φυματιώδη όστίτιδα συμβαίνουσα απογώδης άλλωλιωσις του φυσιολογικού όστού.

όστεοστατέτωμα-ατος (ή) νεώτ. Ιατρ. μυελοσάρκωμα, νεόπλασμα του μυελού των όστών λιπώδες τήν ύψην ώς περιέχον μυελοκλάκα.

όστεοσύνθεσις (ή) νεώτ. Ιατρ. ή όστεοσύνθεσις ή όστεοπλαστία βλ.

όστεοτομία (ή) νεώτ. Ιατρ. διαίρεισις του όστού χάριν θεραπευτικού σκοπού.

όστεοτόμον (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. όστεοτόμος (ή) χειρουργικόν έργαλείον έν είδει φαλίδωσ χρησιμεύον προς τομήν λεπτών όστών.

όστεοτρίανωσις (ή) νεώτ. Ιατρ. χειρουργικόν έργαλείον έν είδει τριπλόνωσ περιστροφιακόσ κινώμενον, χρήσιμον κατά τός όστεορραφιακός τός διατρήσεις του κρανίου.

όστεολυτικός (ή) νεώτ. Ιατρ. λαβής προς σύλληψη και έξαγωγήν θρυσισμάτων όστού.

όστεοφάγος-ον νεώτ. Ιατρ. κύτταρον κατατρώγων, φερίων τον όστίτην Ιατόν.

ὁστέοφθισις-εως (ή) νεώτ. λατρ. φθισις τῶν ὀστέων, φυματιώδης ὁστίτις.
ὁστέοφθια νεώτ. λατρ. φθορά τῆς οὐσίας τῶν ὀστέων || ἡ νόσος τερηδῶν βλ.λ.
ὁστέοφθορος-ον νεώτ. λατρ. ὁ φθέρων τὰ ὀστά, ἄ. φτεροδόρος.
ὁστέοφυία (ή) νεώτ. ἀνατ. ὁστέωσις τοῦ ἀρχικαὶ χόνδρου τῶν ὀστέων, ἀνάπτυξις ὀστίτου ἰστού || πόρωσις κατεγαστοῦ ὀστού.
ὁστέοφυλάκιον (τό) νεώτ. ὑπόστεγος χώρος ἐν νεκροταφείῳ, ἐν ᾧ τοποθετοῦνται τὰ ὀστά ἢ αἱ ὀσθεθλικά τῶν ἐκταφέντων νεκρῶν.
ὁστέοφυμα-ατος (τό) νεώτ. λατρ. παθολογικὸν ἐξόγκωμα τῶν ὀστέων.
ὁστέοφυτον (τό) νεώτ. λατρ. καλοήθης νεοπλασία τοῦ ὀστίτου ἰστού.
ὁστέοχονδρῖτις-ιδος (ή) νεώτ. λατρ. ἡ σὺν χρόνος φλεγμονή τοῦ ὀστού καὶ τοῦ χόνδρου.
ὁστέοφθιούρωσις-εως (ή) νεώτ. λατρ. πάθησις τῶν ὀστέων, καθ' ἣν ταῦτα εἶναι ἐθθροιστὰ κ. ἐθθροιστὰ, προσβάλλουσα τὰ βρέφη πρὸ τοῦ τοκετοῦ ἢ ὀλίγον μετ' αὐτῶν.
ὁστέω-ὸς νεώτ. ἀνατ. μετατρέπω εἰς ὀστέον συνήθ. μέσ. ὁστέομαι ἰδ. ἐπὶ τῶν χόνδρων, μεταβάλλομαι εἰς ὀστέον.
ὁστέωθις-ου-εσ (τό) μγν.κ.νεώτ. ὁ ἔχων τὴν μορφήν ἢ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ὀστού : Πλούτ.'Ηθ. 916Α ἀκλήρον καὶ ὁστέωδες - ὁστέωθις οὐσία || ὁ ἔχων κύριον χαρακτηριστικὸν τὸ ὄσται : ὁστέωθις χεῖρ' 2) ὁ ἔξ ὀστέων ἀποτελούμενος : ὁστέωδες σῶστημα σκελετός.
ὁστέωθια (ή) νεώτ. ἡ ὁστέαλγία βλ.λ.
ὁστέωθινικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων σχέσην πρὸς τὴν ὁστέωθινίαν βλ.λ.
ὁστέωμα-ατος (τό) νεώτ. λατρ. καλοήθης ὄγκος, νεόπλασμα τοῦ ὀστίτου ἰστού.
ὁστέωσις-εως (ή) μγν. κ. νεώτ. ἡ ὁστέην φύσις : Εὐστ.Πον.144,52 ὁστέον δὲ ἱερὸν... διὰ τὸ μεγαλειὸν τῆς ὁστέωσεως ὄνομα σκεῖν ὀστω δοξάζουσι || νεώτ. ἀνατ. ἡ ἀνάπτυξις ὀστίτου ἰστού γινομένη τὴ ἐνεργείᾳ τῶν νεοπλαστώων βλ.λ.
ὁστέωνικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ χρησιμεύων, ὁ συντελών εἰς τὴν ὁστέωσιν βλ.λ.
ὀστία (ή) νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ ἐν τῇ θυτικῇ ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν θέσαν κοινωνίαν μεταδιδόμενος ἄζυμος ὄρτος' 2) νεώτ. φαρμ. ὑπόκολλος κάψα ἐξ ἄζυμου ὄρτου, ἐν ᾧ οἱ φαρμακοποιοὶ θέτουν τὰ κακῆς γεύσεως φάρμακα πρὸς εὐκόλον κατάποσιν, κλειομένη δι' ἐτέρας ὀμοίας' 3) δικαστικὸν ἄζυμον ὄρτος δι' ὧν παλαιότερον ἐσφράγιζον τὰς ἐπιστολάς.
ὀστία (τό) ὄσμ. τ. ἀπὸ ὀστά πλθθ. τοῦ ὀστέου βλ.λ. : Θεόκρ.2,62.
ὀστίαρίσις (τό) μγν. κ. νεώτ. ἰεκκλησιαστικὸν εἴδωμα διδόμενον εἰς φάλακ καὶ ἀναγνώστας, ἐπίτοιθ δὲ καὶ εἰς διακόνους) ὁ ἐπιβλέπων εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν ναῶν πρὸς παρεμβόδιον τῶν ὁστέων καὶ εὐτακτὸν ἀπέλευσιν τῶν πιστῶν, πρὸς τοῦτοις δὲ βραστάων τὴν ράβδον τοῦ ὀρχηρέως καὶ κατὰ τὴν ἐκλογὴν ἀρχιερέως ἱσταμένους εἰς τὴν θύραν (πρώτος ὀστίαριος) ἢ κρατῶν τὸ μονοβάμβυλον ἰδεότερος ὀστίαριος) : Λεοντ.Νεολ.1677D.
ὀστινος-η-ον ἰσάστεον) ἀτ. τ. τοῦ σπένειος βλ.λ. : Ἀριστ.ΖΜ 692b,18 [κώδ.], Πολυδ.2,232 || κτ. οὐδ. πλθθ. ὀστινα ὁ ἐξ ὀστέου ἀλλός : Ἀριστ.Ἀχ863 τοῖς ὀστίνοις φυσίτη τὸν πρᾶκτὸν κινῶς.
ὀστις, ἥτις, ὁ τι κ. μγν. κ. νεώτ. [συχ. κ. δι.τ] πρὸς διακρ. ἀπὸ τοῦ συνδ. ὀτι) π. Ὀμ. κ. ὁ ἰσοδῶν. ἀστ. τ. ὀτις [ὄμ. ἐν Κριτ.2,9. ἰων. πεζ. κ. Ἐπιγρ. Ἐρυθρῶν, ἀρκ. Ὀρχομ.] κ. οὐδ. ὀτι [πρωτ. Ἄλκ. 45 ὀτι] | πτωτ. τ. ἐν τῇ πρώτῃ μορφῇ τῆς κλίσεως τοῦ δευτέρου μέρους γενικ. ὄτου [Ἰουκ.1,23]. ἐπ.

ὄττεο κ. ὄττευ [Ἰὸδ.Ρ.12] κ. ὄτευ [αὐτ.Ρ.42] κ. η. Ἥρ.1,7], ἰων. ὄττεο [Ἐπιγρ.], λαοβ. ὄττω [Σαμφ. Συμλῆρ.5,3], δελφ. κ. ὄμμ. ὄττινος [Ἐπιγρ.], ὄτ. ὄττω [Ἐπίστ. ὄμ. ἰων. Ἐπιμ.2,5. Δημόκρ.99]. ἐπ. ὄττω [Ἰὸδ.Β.114] κ. ὡς διασῆλ. [Ἰλ.Μ.428] ὄμ. π. Ἥρ., Ἀμφικρ.100, Ἥρακλ.Φιλ.15, Ἐπιγρ., Ἀμφιπόλειος, ἀρχ.δοκταί [Ἐπιγρ.], Δελφ. ὄττι [Ἐπιγρ.], κρητ. ὄττι [Ἐπιγρ.], σπ. ἐπ. ὄττινα [Ἰὸδ.Θ.204] ὄν. πλθθ. ἀρα. ἀργολ. ὄττινας, ἐπ.οὐδ. ὄττινα, γενικ. ἐπ. ὄττινος, ὄτ. ὄττιν [ὄμ. ἐν Ἡσιόδ.ἀπ.238, Ἀναξ.12, Ἰνν. Ἄερ.21], δημ. ὄττινος, ὄτ. ἐπ. ὄττινοισι, ὄτ. ὄττιαι [Σοφ. Ἄντ.1333] κ. ὄττοι [αὐτ.Τρ.119], αὐτ. ἐπ. ὄττινος, αἰολ. ὄττινας [Σαμφ.12] || ἐν τῇ δευτέρῃ μορφῇ τῆς κλίσεως τοῦ πρώτου μ. μέρους κρητ. γενικέων. ὄττι [Ἐπιγρ.] κ. πλθθ. οὐδ. ὄττι ἐν τῇ μορφῇ τῆς διπλῆς κλίσεως ὄττινος, ἡστινος κτλ. π. Ὀμ. μ. ὄν τινα, ἡτινα, ὀ τινας, ὄς τινας, ὄς τινας γενικ. ἡστινος [Ἀλοχ.Ἀγ.1358], ὄτ. ὄττιν [τό πρώτων ἐν Ἡσιόδ.Ἐργ.311, ἡτιν δὴ [Ἰουκ.8,87], ὄτ. πλθθ. ὄσστιν [Ἀριστ.Ἐπ.1279] ἐπὶ τοῦ ἰων. κ. ἐπ. τ. ὄσσινα ὄτ. ὄττα βλ.λ.] ριζ. σπμ. ἀναφ. μτ. τινοσ ἀρ. γενικόλητος [βιβαφορος δηλ. τοῦ ἀλάκω ἀναφ. ὄς μεθ' οὗ ταυτίζεται π.μγν.1. μ. ἀναφορῶς συνήθ. εἰς ἀπίστοχ.δεικτικόν, ὁσποθῆτος, ὁσοισάδητος : ὄδ.Α.47 ὡς ἀπόλοιο καὶ ἄλλος, ὄτις τοιαῦτά γε βέροι, αὐτ. ὄδ.35 ἀθανάτων ὄς τις σε φάλασσει] || κ. ἀνευ ἀντατοχ. δεικτ. ὁσπῆθος ἐξ ὄλων ἐν γένει : Ἰλ.Φ.347 χαιρεῖ δέ μιν ὄς τις ἐθέλει, ὄδ.Ξ.54 Ζεὺς τοῖς δολι... ὄτι μόλις' ἄθελες' ὄδ. συνήθ. ἐπὶ ἀγωνισμ. κ. ἀποτιμῆμ. : Ἀλοχ. Πρ.263 ἔλαφρον, ὄς τις πημάτων ὄωσ πόδα ἔχει, παρανιπν, Μέν.114 μακρῖνος ὄτις ὀσταν καὶ νοῦν ἔχει, Ἄμσ.3,4 οὗτος βέλτιστος ἀν εἴη, ὄστις' || δημ. ὄττινος, ὄττινας ἰων [ἰ. ὄλων] ὄττινοσ, ὄποιου [ὄποιων] καὶ ἄν : Παοαδ.Πρωτ.Διηγ.70 [ἐκδ. Δικαιοσύνη δὲν πιστεύω νὰ τὴ γυρέφουον πρωτότερα στίνος νὰ εἶναι, - ὄττινος δὲν τοὺς λείπει τὸ μυαλὸ δὴ προκόφουσι] || ὄμ. κ. μτ. εἰκτ. τοῖς πηλκλ., ὄταν ἀναφεροῦνται εἰς τὸ παρελθόν : Ἰλ.Β.188 ὄττινα κηλεῖ ἀρτίστωστος, Ξεκ.Ἀν.1,5 ὄστις ἀφικνοῖτο... πρὸς αὐτόν, πάντας... ἀπεπέμπετο] κ. μτ. ἀπλῆς ὄποτ. : ὄδ.Θ.209 ἄφρων δὴ κείνοσ γε... ὄς τις... προφέρται, Ἄλοχ.Εὐμ.202 γυναικίσι, ὄτις ἀνδρα νοοφῆρ] || γενικότ. μτ. τοῦ ἄν [κνκ] κ. ὄποτ. ὄστις καὶ ἄν, ὄστις εἶναι δύνατον : ὄδ.Ξ.445 θεὸς τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, ὄττι κεν ᾄς θυμῷ ἐθέλει, Ξεκ.Ἀγ.5,7,33 τίς [πὸλυ] κηλεῖ δέξεται, ἡτις ἀρὰ τοσαύτην ἀνομιαν] || ὄμ. κ. μτ. ἐπὶ ὕπερθ. βαθμοῦ : Σπονδοπ.1 Θεοκ.5,23 τρῶπὸν ὄττιν ἀν δύνωνται ἰσχυροτάτω] || κ. μ. μτ. ἐπὶ ὕπερθ. βαθμοῦ : Παιου. 10,1,5 ὄττινα ἀφανέστατον δύναιτον τρῶπὸν] || π. τραγ. κ. ἀπ. πεζ. ἡ γενικότης ἐνισχύεται συνήθ. προτασομένον ἄλλο μ. καθ' ἐκ. ἀρῖθ. τοῦ νέου ἀπας : Ἀλοχ.Πρ.35 ἀπας δὲ τραχὺς ὄστις ἀν νέον κρατῆ, αὐτ.612 λέγωσ σὺ πᾶν ὄτι, χροχῆς μαθεῖν, Θεοκλ.90' [κτ. πλθθ. εὐχριστονον πάντες ὄσοι ἀντι πάντες ὄττινας ἄλλὰ Ἐπιγρ. πᾶσιν... ὄστις ἐρωτῆ ὄστις ἐξ ὄλων]' 2) ἐπὶ πηλκ. ἐρωτ. τίς ποῦτος : Ἰλ.Γ.192 εἴη' ἀγε μοι καὶ τάνδε... ὄς τις ὄδ' ἐστί, αὐτ.Ξ.509 ἐσπετε νῦν μοι, Μούσαιο, ὄς τις δὴ πρώτος [τῆς πρώτος], ὄδ.Θ.28 ἔνομος ὄδ' οὐκ οἶδ' ὄς τις, Σοφ.Φιλ.249 ὄν γὰρ οὐσθὰ μ' ὄττιν εἰσορῶσ, Πλάτ.Φιλ.22 μανθάνομεν ὄν δ,τι νῦν ἡμῖν ἐστί το ἔμμοβαλον, Παιου.1,43,3 ἡρώτα τρῶπὸν ὄττινα εὐδομηνοῦσιν] || ἐπὶ εὐθ. ἐρωτ. ὡς ἐπανάθ. τῆς προηγ. ἐρωτ. τίς : Ἀριστ.Ἀχ.595 τίς γὰρ εἰ, ἀπάντ. ὄστις; πολιτῆς χρῆσθός, αὐτ. Βάτρ.193 ὄστις οἱ ποιεῖς; ἀπάντ. ὄτι ποιῶ, Πλάτ. Εὐθῆρ.20 τίνα γραφεῖν ὄς γέγραπται, ἀπάντ. ἴν τινα... ὄλλὰ π. μγν. κ. ἐπὶ εὐθ. ἐρωτ. : Ἀπολλ.Δύοκ.Ἐπιμρ.140,12 ὄ τι ἐστί το ἔμμοβίζον,

Ἰουκ.Ἀ8.82,109B ἀνθ' ὄτου; διό τίνα αἰτίαν; 3) ὡς ἀναφερόμεν ἐς ὄρισμ. ἀντικείμεν ἰσχυροεπιπέρο σμν. πρὸς τὴν τοῦ ὄτ κ. κωρ. ὄταν νοητα γενικοῦς τις: Ἦρ.3,120 Πολυκράτεια... δι' ὄντινα κακῶς ἤκουσε ἐνν. τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, Σοφ. ΟΤ1184 ὡ φῶς, τελευταίον γε προσδιέφαιμι νῦν, ὁστις πέφασμαι φῶς τ' ἄφ' ὧν οὐ χρὴν ἰὸς τοιοῦτος ἐγὼ ὁστις ἐράδην γενηθείς; πρὸλ. Αλογ. Πρ.38, αὐτ. Αγ.1065 4) ἀλλά κ. ἐπὶ ὄλωσ ἀρισμένης ἐνολογ. ἰδ. π. μτν. κ. νεώτ. ὄ, ὁ ὄποιος: Θουκ.6,3 βωμῶν, ὁστις νῦν ἐξῆ τις πόλεως ἐστὶ π. κ. ἐπὶ ἐδικωτ' ἀναφερόμ. εἰς προηγ. δικητικὸ ὄτος; ὄδε: Ἦρ.1,167 πόλιν... ταῦτην ἠτις νῦν Ἰέλη καλέεται, αὐτ.2,99, Εὐρ. Ἰνν.943 ἀφέσθασθ' εἰς τὸνδ', ὁστις Θεσπρ.8,87 αἶγα, ὁστις... τὸν ἀπολαῖα πληροί; 5) μτ. δ. μορίων δι' ὧν ἡ σμν. ἀποδοῖται ἐπὶ ὄρισμ. ὄς ὁστις γε ὁ ὄποιος βέβαια (πρὸλ. δογε), Σοφ. ΟΤ 1335 τί γὰρ ὄδει μ' ὀρέαν, ὄτω γ' ὄραντι μῦθον ἠν ἰδεῖν γλυκοῦ, Ἀριστοφ. Βάτρ.1184 ὄντινα γε ἰδηλ. τὸν Οἰδίπουν, πρὶν φῶναι... ἀπόλλων ἔφη ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα; ἢ ὁστις περ σὺνθῆ, ὄς οὐδῖ, ὁ ὄποιος ἀκριβῶς (πρὸλ. ὄσπερ): Ἀριστοφ. Ἐκκλ.53 ὅ τι περ ἐστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει; πρὸλ. Πλάτ. Πολ.492B: ὄς ἀρα: Δημ.21,225 ἢ ὁστις τε ἐνθά τὸ τε δὲν ἄλλοιο τὴν σμν. ὡς ἐν τ' ὄδε βλλ.: Ἰλ.Χ 43 κ. ἀλλὰχοῦ. ἢ ὁστις ποτὲ ὄσαιοδῆποτε, ὄσαιοδῆποτε: Αλογ. Αγ.160 Ζεῦς, ὁστις ποτ' ἐστίν, Ἦρ.8,65 ἢ ὁστις δὲ ἰβλ. ὄδ ἡ σὺνθῆ. ἀνευ διακεκριμένης πινὸς ἀναφ. συνδύμεως, ὄποιος δῆποτε, ὄποιος καὶ ἄν: Ἦρ.1,86 θῶον ὄτω δὴ ἰεῖς ὄποιον ὄηποτε, εἰς τίνα ἐκ τῶν θεῶν, αὐτ.3,121, Θουκ.8,87 ἢ τινι δὴ γινώσκ' ἀφικνεῖται... ὄμ. κ. νεώτ. ὄσαιοδῆποτε (σὺνθῆ). μ. κτ. ὄν. ἐν.1: Ἦρ.6,134 ὅ τι δῆποτε πρῆσαντα, Πλάτ. Φαιτρ.273C ὄστις δῆποτε ὧν, Δημ.19,167 ὄς ἀπεπύχων ὄσαιοδῆποτε ὄμ. πᾶν. ὄσαιοδῆποτε τρῶμα; ἢ ὄσαιοδῆποτε, ὄσαιοδῆποτε καὶ ἄν: Θουκ.4,16, αὐτ.8, 27 μετὰ ὄσαιοδῆποτε τρῶμα, Πλάτ. Θεατ.175A ὄσαιοδῆποτε, πᾶν. παρεπρεῖται ὄσαιοδῆποτε εἰς ὄσαιοδῆποτε ὄσαιοδῆποτε ὄσαιοδῆποτε: Ἀριστοφ. Ἐκκλ.1286α,31 ἢ κ. μτ. ὄρν. ὄσαιοδῆποτε, Πλάτ. Εὐθῦφρ. 5B μὴδ' ἄν ὄσαιοδῆποτε τυγχάνω ὧν ὄμ. Ἀριστοφ. Νεφ.344 εἰς ἄσιν... ἐφίρσιον πεπταμέναισιν, κοῦχλ γυναιξίν... οὐδ' ὄσαιοδῆποτε κατὰ τι, κατ' οὐδένη, αὐτ. Πλ.385 καὶ δισκοῦντ'... οὐδ' ὄσαιοδῆποτε τῶν Παμφίλων σπᾶν, ὄσαιοδῆποτε ὄς ὄσοκ. ρ. ὄσαιοδῆποτε: Ἀριστοφ. Κόσ.391α,22 ὄμ. ὄσαιοδῆποτε ὄσαιοδῆποτε καὶ ἄν: Δημ.40,8, Αλογ.1,164 ἢ ὄμ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σμν. κ. τὸ ἄλλοιον ὄστις: Πλάτ. Ἰνν.Μ 282D κ. μτ. ὄρν. ὄσαιοδῆποτε, Ἔν. Ἐλλ.1,5,9 μὴδὲ σῆτινες, Πολύδ.9,14,6 οὐδ' ἠσπιαν ἐν ἀσχαλίῳ τὸ πρῆμα προσεδέδοτο; ὄμ ἐπὶ προτάσεων ἐνεχυροῦσῶν συνδύειον τίνα, συμπεράσμα ἰσῶφ, συμπερασματικῶν σὺνθῆ. ἐν ἀναφ. πρὸς προηγ. τίς ὄτως, ὄσπε: Ἔν. Αγ.7,129 ἐστί τις ὄτως ἄσπιων, ὄστις σφεται ἰσῶσις, ὄδ. ὄσπε καὶ νομίζῃ, καὶ νομίζῃ, Δημ.1,15 τίς ὄτως ἐλάθη, ὄστις ἰσῶσαι; 7) ἐπὶ προτ. ἐνεχυροῦσῶν αἰτίαν τινὰ (ἀναφ. αἰσπλ.) ἐπεῖδη, διότι: Αλογ. Αγ.1065 μαινεταί γε... ἠτις λυποῦσα μὲν πόλιν νεαροῖτον ἠκει ἐπέειδθ' ἢ ὄδ. ὅ τι ἀπολλο. ὡς αἰσπλ. σὺνδ. διότι βλλ. 8) φρ. ὄστις εἶ, ὄστις ἐστί ὄποιος καὶ ἄν εἰσται, εἶναι: Ἀριστοφ. Σφ.1406 προκαλοῦμαι σ' ὄστις εἶ, πρὸς τοῦς ἀγορανόμους, Εὐρ. Ἐκ.502 τί κινεῖς μ', ὄστις εἶ, λυπομένην; ἢ ἔστιν ὄστις τῆς κ. σὺνθῆ. μτ. ὄρν. οὐκ ἐστίν ὄστις ὄσαιοδῆποτε: Ἰλ.Β 687 οὐ γὰρ ἐπὶν ὄς τῆς σφίν... ἠγῆσασα, Αλογ. Πρ.293 οὐκ ἐστίν ὄτω μείζονα μοῖραν νεῖμα; ἢ σοί, Ἀριστοφ. Βάτρ.1217 οὐκ ἐστίν ὄστις πᾶντ' ἀνῆρ εὐδαίμονε; ὄμ. Σοφ. ἀπ.354,5 εἰσίν ὄστις τινὲς ὄμ. Ἦρ.5,97 οὐδὲν ὄ τι τὸ ἰδῶν, τὸ κάθη τι; Θουκ.7,87

οὐδὲν ὄτι οὐκ ἐπεγένετο αὐτοῖς; 9) μτ. δ. προθ. φρ. ἐξ ὄτου ἐξ οὗ, ἄφ' οὗ χρόνου, ἄφ' ὄτου: Σοφ. ΟΚ 345, Ἀριστοφ. Νεφ.528 ἐξ ὄτου... ἤκουσάτην, Ἔν. ΚΠΒ,2,16 κ. μτ. τοῦ περ ἄφ' οὗ ἀκριβῶς χρόνου: Ἀριστοφ. Ἀχ.596 ἐξ ὄτου περ ὄ πόλεμος στρατωνίδης ἰένν. εἰμὶ; ἢ ἐξ ὄτου ἐκ τίνος αἰτίας, διότι: Σοφ. Τρ.671 διδάξων... ἐξ ὄτου φοβεῖ, Εὐρ. Κούκλ.639 πρὸλ. ἀνθ' ὄτου ἀνατ.21 ἢ ὄμ. ἀπ' ὄτου ἄφ' ὄτου: Ἦρ.1,7 ἀπ' ὄτου ὄ δῆμος Λυδίας ἐκλήθη; ἢ νεώτ. ἄφ' ὄτου ἄφ' οὗ χρόνου: ἄφ' ὄτου ἀπληροβῶθη ἡ Ἑλλάς; ἢ μτν. κ. νεώτ. ἔως ὄτου ἰένν. χρόνου μέρους ὄς, ἔως τότε ποῦ: Κδ Λουκ.13,8 ἄφες αὐτὴν καὶ ὄτω τὸ ἔτος, ἔως ὄτου σκάψω περὶ αὐτῆν, - ἔως ὄτου συνανηθῶμεν; ἢ ὄμ. νεώτ. κ. μέχρις ὄτου: ὄδ ἐπιμύω μέχρις ὄτου ὄσοκαρῆσθ'; ἢ ἄφ' ὄτω ἐφ' ὄτε, δ' ὄ: Διόδ. Σ 16,4 ὄμ. Ἐπὶρ. Δελφῶν ἐφ' ὄτω τε ἐν τῇ αὐτῇ σμν. ὄσαιοδῆποτε, ἠσαιοδῆποτε, ὄσαιοδῆποτε βλ. ὄστις Σι. ὄσαιοδῆποτε ἰδί μτν. κ. νεώτ. ὄ ἀνήκων εἰς τὰ ὄσά ἡ ὄ ἐν οὐτοῖς; Ροφ. Ὀου.217 ὄ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὄσαιοδῆποτε μωλεῖς, ὄσαιοδῆποτε; ἢ νεώτ. ἀνατ. ὄσαιοδῆποτε ἰσῶσις ὄσαιοδῆποτε ὄσαιοδῆποτε καὶ ὄσαιοδῆποτε. ὄσαιοδῆποτε-ἰδοσ(ἡ) νεώτ. ἰσπρ. φλεγμονῆ τῶν ὄσαιοδῆποτε ὄφελουμένη εἰς ἐπιδύρασις μικροργανισμῶν ἢ τοξικῶν οὐσῶν καὶ ὄς ἐκ τῆς ἀνατομικῆς ἔσθρας αὐτῆς καλοῦμένην περισπῆτις, ὄσαιοδῆποτε κωστική ὄσαιοδῆποτε κτλ. ὄσαιοδῆποτε-ἰσπρ(ἡ) μτν. κ. νεώτ. πλόκαμος τῆς κόμης, βόστροχος: Καλλ. ἀπ.12 ὄπ' ὄσαιοδῆποτε αἰὲν ἄλεφα ρέει; 2) πῶς τὸ συνεστραμμένον βόστροχοειδὸς, ὡς ἡ ἐλεφ. φαλκίς τῆς ἀμύλου κ. ἄλλων ἀναρχητικῶν φυτῶν: Θεόφρ. Φ 3,18,5 ἀναθ... ὄσαιοδῆποτε ἔχον ὄσαιοδῆποτε ὄσαιοδῆποτε; ἢ λαμνηδῶν, ἡ ἐλκοειδὸς κινουμένη ἀστραπή: Ἀπολλ. Ρ.1,1297 τὸ δὲ οἱ ὄσαιοδῆποτε ὄσαιοδῆποτε μαλεροῖο πυρὸς ἰσῶδῆποτε. ὄσαιοδῆποτε-ἰσπρ(ἡ) μτν. κ. νεώτ. ὄσαιοδῆποτε, ἔξ οὗ ὡς πρῶτον συνθετικῶν σχηματίζονται ἠλθισται ἰδ. μτν. κ. νεώτ. ἡ τῆς ἑλλ. γλώσσας. ὄσαιοδῆποτε (ἡ) μν. τὰ ὄσά καὶ τὸ δέρμα ὄμ: Ττέτ. Χλ.10,717 ἄσας καὶ γὰρ σκελετῶν νεκρῶν ὄσαιοδῆποτε. ὄσαιοδῆποτε (ἡ) ἔσαιοφρ. ἀντὶ ὄσαιοδῆποτε βλλ.: Θεόφρ. Καν.13,1 ἡλίος, τὸ ὄσαιοδῆποτε, ἡ μετὰ ὄσαιοδῆποτε καὶ λίθων ἰλῶς. ὄσαιοδῆποτε-ἰσπ(ἡ) μτν. ὄ δένων, ἀνατάσσω ὄσαιοδῆποτε: Ζῶσ. Ἀλχ.233D. ὄσαιοδῆποτε (ἡ) διαγραφή μτν. διαγράμμα, σῆξ-δῖον πρὸς προσαρογῆ κ. δέσιν, ἀνάταξιν ὄσαιοδῆποτε: Ζῶσ. Ἀλχ.233B. ὄσαιοδῆποτε (ἡ) γλῶσσα. δοχεῖον, ἄγειον ἐν ὄ τοποθετοῦνται ὄσαιοδῆποτε. ὄσαιοδῆποτε-ἰσπ(ἡ) ὄσαιοδῆποτε ὄσαιοδῆποτε πρὸς ὄσαιοδῆποτε: Ἰνν. Τον. Ἀνθρ.4 Ἐπὶ ὄσαιοδῆποτε καὶ ὄσαιοδῆποτε, Γαλ.14, 70π ἂν ὄσαιοδῆποτε ἀπορῶσαι. ὄσαιοδῆποτε (ἡ) Ἐπὶρ. ὄσοκορ. τοῦ ὄσαιοδῆποτε βλλ., μικρὰ ὄσαιοδῆποτε. ὄσαιοδῆποτε (ἡ) μτν. ὄσαιοδῆποτε, σαρκοφάγος: Λυκόφρ.367, Κωμ. Ἀδῆσπ.329. ὄσαιοδῆποτε (ἡ) Ἐπὶρ. ὄσοκορ. τοῦ ὄσαιοδῆποτε. ὄσαιοδῆποτε μτν. ὄσαιοδῆποτε βλλ.: Ἀκού. ΠΔ. Ἐξ.1,9. ὄσαιοδῆποτε (ἡ) γλῶσσα ὄσαιοδῆποτε ὄσαιοδῆποτε, θαλάσσιος ἀτός. ὄσαιοδῆποτε (ἡ) γλῶσσα. ὄσαιοδῆποτε. ὄσαιοδῆποτε (ἡ) ὄσαιοδῆποτε τὸ ὄσαιοδῆποτε βλλ. ὄσαιοδῆποτε-ἰσπ(ἡ) μτν. ὄσαιοδῆποτε ὄσαιοδῆποτε μτν. ὄσαιοδῆποτε βλλ.: Παλλὰδ. Π. Πυρετῶν 22,2. Ἀέτ.4,38. ὄσαιοδῆποτε (ἡ) γλῶσσα. ὄσαιοδῆποτε. ὄσαιοδῆποτε (ἡ) μτν. συλλογῆ τῶν ὄσαιοδῆποτε τὴν κασιῶν τοῦ σωματος: Διόδ. Σ 4,38 ἔλθοντες

ἐπὶ τὴν δοτολογίαὶν' 2) ὄφρ. ἀντὶ δοτεολογία βλλ.2,2: Γαλ.2,220.

δοτολόγιον [τό] γλωσσ. τόπος ἐν ᾧ συλλέγονται τὰ δοτὰ.

δοτολόγος-ον ἄ συλλέγων τὰ δοτὰ μετὰ τὴν κασίην τοῦ νεκροῦ: Ἐπιλ.7' || Ὀστολόγοι οὖν τραγωδοὶ τοῦ Αἰσχ.: Ἀθην.15,667C.

δοτολόγῳ-ἔω συλλέγων δοτὰ κέντρος νεκροῦ: Ἰσαϊ.4,19 οὐτ' ἀποθανόντα ἀνελετο, οὐτ' ἔκαυεν, οὐτ' ὠστολόγησεν' || Σουῖδ. κ. ἐστολογεῖν: ἔξετάζειν, ἔξερευναίνω.

δοτομάχιον [τό] μιν. παίγιον παιζόμενον διὰ τεσσάρων δασέων πεσάνων: Αἰσ.Εἰδ.17 Προοίμ.

δοτοπονητικός-ή-ον μιν. ὁ ποιῶν, πλάττων δοτὰ: Γαλ.Φυσ.Δυν.1,6 ὕψυμαι δοτοπονητικῶ.

δοτοτραγῶ-ἔω μιν. τρώγων, ροκανίζω δοτὰ, ἐπὶ κύνων: Παχυμ.Γ 2,232,10 ὡσπερ κύνας ὡστοτραγητάς λιγνέσσειας ὀδοῦν.

δοτοῦν-έον [τό] ἄπ. κ. νεώτ., ποι. δοτεῦν [ΑΠ7, 480], αἰολ. πιθ. δοτιαν [Γ'Αλκ. ἐν πάπ.] πληθ. ἄπ. κ. νεώτ. δοτὰ, ἐπ. δοτέα, μιν. ἐπ. δοτὰ [Ὀππ.Κυν. 1,268], ὄφρ. δοτία [Θεοκρ.261], γενικ. πληθ. ἐπ. ὀστεόφιν, π. τραγ. κ. κωμ. ἀστέων ἀλλά κ. δασέων, ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τοῦτο [Εὔρ.Τρ.1177]: π. μιν. πεζ. ὡς κ. π. Ἀριστλ. γεν. οἰ ἀσυναίρ. τ. ὀστέον [πάπ.], ὄστ. πληθ. ὀστέοσι [Ἰοίω.Οἰν.39], ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου κ. τῶν ζώων, ἕκαστον τῶν σκληρῶν ὀργάνων ἐφ' ὧν σπριζόνται προσκεκολλημένα τὰ μολθσά κ' ἀπὸ τοῦ σώματος, κόκκαλο: Ἰλ.Δ 460 πέρσας δ' ἄρ ὀστέον εἰσὼς αἰχρῆ χαικείη, Ὀδ.Α 101 Λεῦκ' ὀστέα [τὰ ὑπὸ τῆς βροχής κ. τοῦ ἡλίου λευκανθέντα], αὐτ.Μ 45 πολὺς δ' ἄμφ' ὀστέφιν θίς ἰμγέας σωρὸς δασέων πέριε, Ἡσιόδ.Θ 540 ὄστέα λευκά βροές ἰθιμ. πάντοτε κτ. πλ.βλ.Ἡσιόδ., Αἰσχ.ἀπ.367 ὀστέων στέγαστρον [τὸ δέρμα], Ἡρ.4,64 γυμνοῦσθαι τὰ δοτέα τῶν κρῶν, Ἰνν.Κεφ. Τρωμ.1, Ἀριστλ.ΖΜ 654b,11 ἀρχὴ τῶν δασέων ἡ καλοῦμένη βράχις, ΚΔΛουκ.24,39 πνεῦμα, σάρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει, Προδρ.2,271 καὶ κατ' ὀλίγον ὀλιγόν συντριβῶν τὰ δοτὰ μου, Νεκρ.ἀκόλο. τὰ ὀστὰ τὰ γεγυμνωμένα' || εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου κρῶσιον: Ἰνν.Κεφ.Τρωμ.2' πρδ. Ἰλ.Μ 185 αἰχρῆ . . βῆε' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ . . πηλότακτο' || νεώτ. φρ. κτ. μτφ. μέχρι μυελοῦ δασέων κατὰ βῆθος τελείως' πρδ. ὡς τὸ κόκκαλο' ὄμ. φρ. [εἶναι] σάρξ ἐκ τῆς σαρκὸς μου καὶ ὄστοῦν ἐκ τῶν δασέων μου κατὰγεται ἀπ' ἐμοῦ κ. μοῦ μοιραῖαι ἀπολούτως [ἐκ τῆς ἔδασ:] ἐν ΠΔ Γέν.2,23 τοῦτο τὸν ὄστοῦν ἐκ τῶν δασέων μου καὶ σάρξ ἐκ τῆς σαρκὸς μου, π. τῆς ἔδασ:] || ὄμ. φρ. λαμβάνει σάρκα καὶ δοτὰ [σοκολῆς τῆς ἰδέας, προσπαθεῖα τις γίνεται πραγματικῆς] 2) μτφ. πᾶν τὸ ὄμοιον ἰδ. κατὰ τὴν σκληρότητα πρὸς τὸ ὄστοῦν: Χοιρίλ.Τραγ.2 τῆς δασέοσι ἰδορόθ. ὀστοισι ἐγχιρυφθεῖς πῶδα [εἰς τοὺς βροχοῦς] 3) ὁ πυρὴν τῶν καρπῶν: Δισμο.Εὔπλ.66, Σχολ. Νικ. Ἀλεξ.99, πάπ. δασέων περσέωνων.

δοτοφάγῳ-ἔω μιν. τρώγων δοτὰ: Στράβ.16, 4,17 μὴ κροσφαγεῖν μόνον ἀλλὰ καὶ ὀστοφάγειν, Ἀλέξ.Τραλλ.4, Παυλ.Αἰγ.3,42.

δοτοφάγῳ-ἔω μιν. δεικνῶν τὰ δοτὰ μου, τὰς πλευράς: Ἰνπιατρ.38 αἰ τε κίθραι παρ' ἐκάτερα τοῦ νεώτου ὀστοφαναοῖσι.

δοτοφόρος-ον μιν. ἐπὶ ὀφρωῶν, οἱ ἔχουσαι σκληροῦς πυρῆνας, δοτὰ βλλ.31: Ἀχμ.Ὀνειροκρ.151,121 ὄσπερ ἐξ ὀφρωῶν ὀστοφόρους ὄστέα.

δοτοφύσι-οὐς-ές ὁ δαστέωδους φύσεως ἡ οὐσίας, ἐπὶ ζώων: Βατραχομ.294.

δοτρακίριος [τό] μιν. τεχνίτης κατασκευάζων δοτρακά ἢτοι κεράμιος, κεραμεύς: Θεοφ.ἀν.371 τεχνίτας ἠγαγεν . . οἰκοδόμους . . ὅπ' δὲ τῆς Ἑλλάδος δοτρακίριος πεντακοσίους.

δοτρακῆς-ά [τό] μιν. κεραμεύς: Ἡρώδιον. Ρητ.2,657.

δοτρακῆος-α-ον μιν. δοτράκινος βλλ.: Νικ. ἀπ.73,3 ἰάφφ-αν, Ὀρφ. Ἀργ.322.

δοτρακῆος-α-ον ἀχάλ. κ. πᾶν. δοτράκεις βλλ.: Σχολ.Λουκ.Λεῖψ.7.

δοτρακῆος-ἔως μιν. ἄ. δοτρακῆς, ὁ κεραμεύς Νικαιῶν.ΑΠ 4,191.

δοτρακῆρῶς-ά-ον ὁ ἔχων δοτράκιον περιβλή: μιν, ὄθ. δοτρακῆρᾶ Ἰζα τὸ δοτράκοδεσμα βλλ.3: Ἀριστλ.ΖΓ 763a,30, αὐτ.ΖΜ 679b12.

δοτρακῆρῶς [τό] νεώτ. ἰατρ. κ. δημ. μολυσματικὴ νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ ἐξανθήματος ἐμβροῦ καὶ προσδιδόσασα συνήθ. τὸ παιδία καὶ τοὺς ὀμαδικῶς διαδοῦστας, στρατιώτας κλπ.

δοτρακῆος-ου [τό] μιν. λίθος τις ὀμαζῶν πρὸς τὸν ἀχάτην: Πλιν.Φ1 37,177.

δοτρακίω κ. μιν. ἔξοριζω δ' ὀστράκιον ἰδλ. διὰ φηροφορίας δ' ὀστράκιον γινομένης, ὡς κωρ. ἐν Ἀθήναις: Θεουκ.1135 ἔτυχε γὰρ ὠστράκισημένος, Ἀνδοκ.3,3 Μιλτιάδην τὸν Κίμωνος ὠστράκισημένον, Ἀριστλ.ΑΒ 22,6 τοὺς τῶν τυράνων φίλους ὠστράκιον, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰνπ.855' ὄμ. ἐν Ἀργεῖ: Ἀριστλ.Πολιτ.1302b,18 ἐπισχολο εἰδώσειν δοτρακίειν, ὅσον ἐν Ἀργεῖ καὶ Ἀθήναισιν ἐν Μιλῆτι κ. Μεγάροις: Σχολ. Ἀριστοφ. Ἰνπ.855' 2) μιν. φρ. ἐπὶ τῶν ὀδοῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀποκηρύσσω, ἀποβαλλῶ ὁπὸ τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν: Εὐστ.Πιν.187,92 μῆτε πολιτῆς ὀδοῦσας ὀδοῦσας δοτρακίει τὸ ἀγιώτατον εὐαγγελίον.

δοτρακίω-ῶν ἀπρρ. ἐπὶ τῶ δοτράκω, ὁμ. παιδία καδ' ἦν δοτρακον βεθαμμένον διὰ πίστεως κατὰ τὸ ἐν μέρος ἀναρπτεῖται καὶ ἀναλόγως τῆς πρὸς τὰ ὄμω ἐπιφανέας μετὰ τὴν πτώση ἡ ἀντίστοιχος ὄμας τῶν παικτῶν καταδιώκει τὴν ἔτερον, ἀ. περιπλοφῶν ὀδοτράκω: Ἀριστοφ. Ἰνπ. 855 εἰ . . βλεφάκος δοτρακίω [ὀπαισῆσαι τὸν δοτρακίον], Πολυδ.9,11, Ἐρμῆ. Ἀλ.Φαῖδρ.9,90A.

δοτρακίω-ῶν-ον κ. νεώτ. ἐπὶ ὄφρω, ὁ ἐκ πηλοῦ ὡς τὰ δοτρακά, πῆλινος, πρδλ. κεραμιδέων: Ἰνπ.Πιν.Φύσ.34 τῶν ὀστράκιον ἄν-γυλοισιν, Πλάτ.Κωμ.114, Νικαρχ.ΑΠ Π,74 ἡ δ' ἔφερε τῆσαν ὀστράκιον, ΚΔΤιμ.2,220 σκεῦν . . δοτράκινα, πάπ. ἀπὸ πολυτελοῦς εἰδους μέχρι εὐτελοῦς καὶ ξυλικῶ καὶ δοτρακίον. 2) ὁ ἐξ ὀστράκου: Λουκ.Λεῖψ.6 δοτράκινα ἰδ. φρ. δοτρακίριον τὸ δέρμα ἰέν. Ἰζαίη τὸ δοτρακοδεσμα βλλ., -δοτρακίον κτένιον τὸ ἐξ ὀστράκου.

δοτρακίον [τό] ὀσποκρ. τοῦ δοτρακον βλλ.4), μικρὸν δοτρακον: Ἀριστλ.Ζ1 594a,11 θηρσοῦσαι τινες καὶ τοὺς ἔχεις εἰς δοτράκια διατιθέντες ὄφρον ἰδ. φρ. δοτράκινα ἐν. ἀγέται, Στράβ.17,3,11 ἐν δὲ τοῖς πεδίοσι δοτρακίον καὶ χρηρομύδων πλῆθος, Σχολ.Διον.Θρ.196H' 2) δοτρακοδεσμα βλλ.: Στράβ.17,2,4 δοτρακίον δὲ κοχίηαι μεγάλοι' 3) νεώτ. ζωολ. γένος πλεκτογόνων ἰχθύων τῆς ὀμοιογενέας τῶν δοτρακίονιδων.

δοτρακί-ιδος [τό] μιν. οἱ πυρῆνες τῶν κώνων καὶ οἱ κώνοι ἀπὸ τῶν κωνοφόρων: Ἀθῆν.2,57B Ἰνπυσίθεος . . δοτρακιδας καλεῖ τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, ἐπὶ δὲ τῶν κώνων' 2) Ἦσ. ἀγαλματόπι τ' Ἀφροδίτης.

δοτρακίω-ῶν [τό] δ' ὀστράκου ἔξοριζω, ἀ. ἔξοστράκισμος: Ἀριστλ.ΑΒ 22,3 ἔχρησαντο τῷ νέμῳ τῷ περὶ τὸν δοτρακίον, οὐτ.Πολιτ.1284a,17.

δοτρακίτης-ου [τό] μιν. δοτράκινος βλλ.: Διοσκ.5,146 δοτρακίτης λίθος, βρομιος ὧν δοτρακίω . . ὡς χρώται . . πρὸς τριχῶν ἄρσιαι ἀι γυναίκες, Πλιν.Φ1 36,139' 2) ὡς ὄστ. δοτρακίος βλλ.: Πλιν.Φ1 37,177' 3) εἶδος πλακοῦντος: Ἀθῆν.14,647F' 4) νεώτ. γενιλ. ἀπολύθωσας ὀστράκου ἀποτελούμενον ἐξ ἀνθρακίω ἀσβεστίου.

δοτρακτιής-ιδος μγν. κατοτέρα τις ποικιλία της καρφείας βλλ.41: Διφωκ.5,74.
δοτρακτιώδης-ες νεώτ. ο της δοτρακτιάς, ο ταύτη προσιδιάζων: **δοτρακτιώδεις** ἐξάνθημα.
δοτρακοδέριμος-ον μγν. δοτρακοδέριμος βλλ.: Ἀθανάσ.3,363.
δοτρακοδέριμος-ον κ. νεώτ. ο ἔχων δέρμα ἢ περιβλήμα ἐξ δοτρακού βλλ.: Βατραχομ.295 ὁ δοτρακοδέριμος καρκίνου, Ἀριστλ.Ζ1.523b,9 ἐτι δὲ τὸ δοτρακοδέριμα [ἐν.ζωα] .. τὸ τῶν κοχλιῶν καὶ τῶν ὀστρέων γένος [ἀνθ.β. μαλακοδοτρακί. Θεόφρ.Φ1.4,6,8, Ἀθην.3,89F, Ἰουλ.Λογ.δ,193b] ἢ ἐπιείδωμος καρκίνου: Ἀριστλ.Ζ1.601a,18 ο καρκίνου .. οἱ μὲν μαλακοδοτρακοί. φασὶ δὲ καὶ τοὺς δοτρακοδέριμους: ἢ κ.ἐπι ζῶντων σκληρῶν περιβλήμα: αὐτ.Ζ1.489a,14 τῶν δ' ὧν τὰ μὲν δοτρακοδέριμὰ ἐσσι καὶ δίχροα οἷον τὰ τῶν ὀρνίθων 2) νεώτ. ζωολ. ὡς οὐα. δοτρακοδέριμοι [οἱ] τὰξίς ἰχθύων χαρακτηριζομένων ἐκ τῶν λεπιδιωτῶν πλακῶν ἢ ἀκανθῶν τοῦ σώματος τῶν 3) ὄμ. νεώτ. ζωολ. δοτρακοδέριμα τὰ δοτρακοειδῆ ἢ δοτρακώδη βλλ.α.
δοτρακοειδής-ους-ές μγν. κ. νεώτ. ο πρὸς δοτρακα ὁμοίος: Σωφροσ.357B3. 2) ὡς οὐα. δοτρακοειδῆ [τὰ] ἄ. δοτρακώδη βλλ.4).
δοτρακοεῖς-εντος-εσσα-εν ποι. τ. ἀντὶ δοτρακίου βλλ. Ἀντιφιλ.ΑΠ.9,86 ὁμοιο δοτρακοεῖς, Ἀνών.ποιητ. π. Σουῖδ. ἐν λ. στυφελισμός **δοτρακοεῖς** τῶντα 2) συνηρ. **δοτρακοεῖς**: Γαλ.8,90.
δοτρακοκονία [ἡ] μγν. εἶδος ἀσθεστοκονιοματος μεμιγμένου· μετὰ σκῆρων κ. κεράμων, δι' αὐτὴν ἐπεστρώνουν τὸ δάπεδον κατὰ τὴν ἀρχαιοτητα, ἢ τὸ οἶκος ἐπεστρωμένον δάπεδον: Γεωμ.2,27,5.
δοτρακοκλήπια [τὰ] Λεξ. Βοταν. ἐκ Βασιλκῶδ. 2147 κήρυκες, τὰ δοτρακοκλήπια.
δοτρακολογία [ἡ] νεώτ. ζωολ. κλάδος τῆς ζωολογίας ἀσχολούμενος εἰδ. μὲ τὰ δοτρακα βλλ. 2) νεώτ. ἀρχαίολ. κλάδος τῆς παλαιογραφείας ἀσχολούμενος μὲ τὴν ἀνάγναι καὶ ἐρμηνείαν τῶν ἐπι δοτρακῶν σωζομένων γραπτῶν μνημείων πρὸλ. δοτρακον 4).
δοτρακον [τὸ] κ. νεώτ. πῆλνον ἀγγεῖον, χύτρα, εἶδ. ἢ πρὸς ἐνοπίθεσιν τῶν ἐμβέτων: Ἀριστοτ. Βάτρ.Π190 πρῶτον μὲν αὐτὸν γνόμενον .. ἐξέθεσαν ἐν δοτρακῶν [περὶ τοῦ Οἰδίοδος, σχόλ. ἐν χύτραις ἐξετίθεσαν τὰ παιδία ἢ δοκίμην διὸ καὶ χυτρί-ζεν ἐλεγον], Λυσ.3,28 ἤλθομεν ἐπὶ τὴν σκίαν .. **δοτρακον** ἔχοντες 3) τὸ ἄ. ἀρδάνων βλλ.: Ἡσ. «δοτρακον» ὁπότε τις ἀποθάνῃ, γάστραν πρὸ τῶν θυρῶν ἐτίθεσαν, ἐξ ἄλλης οἰκίας λαμβάνοντες καὶ πληροῦντες ὕδατος: ἢ ἀνθοδοξαίον, γλάστρα, γάστρα: Θεόφρ.Φ1.6,7,3 σπειρεται δὲ καὶ εἰς δοτρακα διατετραγμένα καθάπερ οἱ φοινίκες 2) βρασιμα πῆλνον ἀγγεῖον ἢ κεράμω: Λυκόφρ.778 πηλγαῖς ὑπέκειναι καὶ βολαῖσιν δοτρακῶν, Ἡρωδῶτα.1στ.7,12,5 ἀναπηδῶντες εἰς τὰ ὀματῖα τὰ τε κεράμω βάλλοντες αὐτοὺς καὶ λίθων βολαῖς τῶν τε ἄλλων δοτρακῶν ἐλυμαίνοντο 3) δοτρακῶν περιστροφή τὸ παίγιον δοτρακίτιδα βλλ. πρὸλ. Εὐστ.1160 [περιγραφῆν]: Πλάτ.Πολ.521C τοῦτο οὐκ δοτρακῶν ἂν ἐπὶ περιστροφῇ, ἀλλὰ φυχῆς περιαιγῶν ὄμ. δοτρακῶν μεταπεσόντων ἐν. μετὰ τὴν ἀνδρόφιαν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παίγιου: Πλάτ.Φαιδρ.24B3 ἢ εἰδ. τὸ τεμάχιον κεράμου δι' οὗ ἐφέφριζον τὴν ἐκ τῆς πατρίδος ἔξοριον, τὸν δοτρακισμὸν ἢ ἐξοτρακισμὸν τῶν. 1δ. ἐν Ἀθῆναις κ. ἀλλοχοῦ 3) ὄμ. φρ. τὸ δοτρακον ἐπιφέρειν τινὶ φησὶζεν ἢ ἐπὶ τῆς ἐξορίας τῆς: Πλούτ. Ἀκ.13 ὄμ. φρ. τοδοτρακον παροίχεται παρηλθεν ὁ κίνδυνος τοῦ δοτρακισμοῦ: Κρατῖν.71 ἢ κτ. πλῆθ. τὰ δοτρακα ὁ **δοτρακισμός** βλλ.: Πλάτ.Κωμ.187. 3) κεραμῖς

βλλ.: Ἰνν.Νοῦα.247 Ἰνοῦα δοτρακον 4) κτ. πλῆθ. ἐξ δοτρακού κρόταλα: Ἀριστοτ. Βάτρ.1305 περὸ ἅτιν ἢ τοῖς δοτρακούσιν αἰτη κροτάλοισι [περὶ τῆς μούσης τοῦ Εὐριπίδου], Δίδυμ. π. Ἀθῆν.14,63a ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια καὶ δοτρακα συγκρούοντες εὐρυθμῶν ἴχον ἀποτελεῖν τοῖς ὄρχουμένοις 3) τὸ σκληρὸν περιβλήμα ζῶων τῶν ὡς τῆς χελώνης, τοῦ κοχλίου κτ.: Ὑμν. Ἐρμ.33, Σοφ. Ἰνν.303 [ἀμφ.φρ.1. Ἰνν. Ἀφ.245, Θεόφρ.9,25 τήνω δὲ στρόβιλος καλὸν δοτρακον, Ἀριστλ.Ζ1.529b4 τὸ δ' δοτρακον ἐκτός, ἐντός δ' οὐθὲν σκληρὸν 3] εἰδ. τὸ δοτρακον χελώνης: Φιλ.1.666 κλινητῆρες δοτρακού: ἢ ἐνδεδουμένοι [ἰθ. γρ.1] ἢ τὸ κέλυφος ὧσ: Ἀισχ.ἀπ.337 ἀπτήνα .. ἀρτι γυμνὸν δοτρακῶν, Ἀριστλ.Ζ1.754a,2 ἢ μφ. ἐπὶ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Καρκίνου: Ἐρατοσθ.Καταστ. 11 ἔχει ὁ καρκίνος ἐπὶ τοῦ δοτρακού ἀστέρας λαμπροῦς 6) νεώτ. ἢ ἐξ δοτρακῶν χελώνης λαμβανουμένη πρὸς κατασκευὴν διαφορῶν ἀντικειμένων ὧλ, ἄ. τατραροῦα.
δοτρακόντος-ον μγν. ο ἔχων τὰ νῶτα δι' δοτρακού κεκαλυμμένα: Τεῦκρ.π. Ἀθῆν.10,455 ὧσων ἄπουν, ἀνόστων .. δοτρακόντων, Αἰλ.Ζ1.9,6.
δοτρακοποιός [ὁ] γλωσσ. ο κεραμεύς, ἄ. δοτρακῶς, κεραμεύς.
δοτρακοποιός-ον μγν. δοτρακοδέριμος βλλ.: Ὀππ. Ἀλ.1,313, Λοικ.Λεξ.φ.6.
δοτρακοποιός συνηρ. τὸν δοτρακοεῖς βλλ.
δοτρακοφορία [ἡ] τὸ δι' δοτρακῶν φησὶζεν πρὸλ. δοτρακον 4): Ἀριστλ. Ἀθ.43,5 περὶ τῆς δοτρακοφορίας ἐπιχειροτοσίαν διδάσσει, Πλούτ. Ἀκ.13 τὴν Ὑπερδῶλιν κῶπην τὴν ὀ. ἐτραφεν.
δοτρακοφόρος-ον νεώτ. ἐπὶ ζῶων, ο φέρων δοτρακῶν περιβλήμα.
δοτρακοφορῶ-έω σχόλ. φησὶζω δι' δοτρακῶν, συμμετέω εἰς τινα περὶ δοτρακισμοῦ φησφορίαν: Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰνν.851 οὐ μόνον δὲ Ἀθηναῖοι ὠδοτρακοφόροι.
δοτρακοχρεῖς-ους-ουν-ουον μγν. ο ἔχων δοτρακῶν χρώμα: Στάτυλλ.ΑΠ.6,196 **δοτρακοχρεον** τῶν Πανί τῶν πάγουρον.
δοτρακῶ-ώω μεταβάλλω τι εἰς μικρὰ τεμάχια ὡς τὸ τοῦ βραουμένου πηλνον ἀγγεῖον, θρυμματίζω, κῶν θρύφαλα παθ. θρυμματίζομαι, συντριβομαι, γίνομαι κομμάτια: Αἰσχ.ἀπ.180,4 ἐναυάγησεν ὠδοτρακοῦμένην 2) κάμνω τι σκληρὸν ὡς τὸ δοτρακον: Ἀριστλ.Πρ.869b,25 τὸ δὲ πῦρ .. καὶ δέρμα καίει καὶ δοτρακοῦ: παθ. καλύπτομαι διὰ σκληροῦ περιβλήματος: Λυκόφρ.89 ὠδοτρακομένη ἢ ὄμ. ἐπὶ τοῦ διὰ τῆς ἐφέψως σκληρομένου ἐξῶθεν ἄρτου, ἔπροφίνομαι: Γαλ.14,50 3) ἐπιστρωμῶ δι' δοτρακονίας βλλ.: Ἐπιγρ.
δοτρακώδης-ους-ες κ.νεώτ. ο ἐξ δοτρακού ἀποτελούμενος, ο δοτρακῶνος βλλ., ἐπὶ τῆς χελώνης: Ἀριστλ.Ζ1.600b,20 δέρμα μαλακὸν καὶ μὴ δοτρακώδες ὡπερ τῆς χελώνης ἢ ἐπὶ τοῦ αἰοῦ ὧν πινω: αὐτ.Ζ1.558a,28 οὐ περιεῖται φοιόεις δοτρακώδης ἢ ὄμ. κ. ὡς οὐα. τὸ δοτρακῶδες ἐν. μέρος, τὸ δοτρακον τῶν δοτρακοειδῶν ἐν γένει: αὐτ.Ζ1.525b,12 τὸ στερεὸν καὶ δοτρακώδες ἐκτός ἐστι ἐπὶ τοῦ καρκίνου, αὐτ.Ζ1.531a,17 [ἐπὶ τῶν ὀστρέων] 2) μγν. κ. νεώτ. ο αὐγάδων, στύβλων, ὡς δοτρακῶ τινος κ. πολῦτιμοι λίθοι: Ψελλ.Λιβ.22 λυγνίτης ἐστι δὲ ὁ μὲν δοτρακώδης, ὁ δὲ πορφύρεται, ὁ δὲ διαυγάεις, Ζερδ.Μυθ.Ζ1.115 οἱ ῥοδαῖοις δοτρακώδεις ἀναγύειες τ' ὄραου 3) ἐπὶ τόπου, ο πετρώδης, βραχώδης καὶ σκληρὸς ὡς δοτρακον: Πά Κριτ.1,35 κατοικεῖν ἐν τῷ ὄρει τὰ δοτρακώδεις ἐν φῶ ἀρκοί καὶ αἱ ἀλώπεκες Πάπ. δοτρακώδης τόπος [δ. ἐρμ. ο πλήρης, κεκαλυμμένος ὑπὸ κεράμω] 4) νεώτ. ζωολ. δοτρακώδης κατηγορία μαλακοδοτρακῶν ὧν

τὸ διθυρον δοτρακὸν ἀσθεταλιθικής ἢ κερατώδους συντάσεως περιβάλλει δάκτυλον τὸ σῶμα.

δοτράκωσις ἐως (ἠ) νεώτ. παλαιοντολ. μορφή τῆς ἀπολιθώσεως ὀργανικῶν σωμάτων, καθ' ἣν ξενία οὐσίαι περιεβάλλονται ἢ ἐπιπλάσονται τὰ ἐν αὐτοῖς σχηματισθέντα νεά.

δοτρεϊκός-ἠ-ὄν μιν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δοτρεῖον βλ.λ. ἢ προερχόμενος ἐξ αὐτοῦ: Ζώναρ. 1591 τὴν δοτρεϊκὴν σάρκα.

δοτρεϊδαί (αι) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐλασματοδοτρακίων μαλακίων, ὧν κυριώτερον γένος τὸ δοτρεῖον βλ.λ.

δοτρεϊδίων (τῶ) νεώτ. τὸ δοτρεῖον βλ.λ.

δοτρεϊδομυδιτία (τῶ) μιν. ὀσπερ. τοῦ στρεϊδίου καὶ μυδίου, στρεϊδιῶνα καὶ μυδιῶνα: Πρόδρ. 2,344 καὶ φακὴν μὲν **δοτρεϊδομυδιτία**.

δοτρεϊνός-η-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς δοτρεῖον, προερχόμενος ἢ κατασκευαζόμενος ἐξ αὐτοῦ: Πλάτ.Φιλ.21C ὅσα θαλάττια μετ' **δοτρεϊνῶν** ἐμψυχὰ ἐστὶ σώματα. 2) πόπ. ἐρυθρός, κόκκινος: πρὸλ. δοτρεῖον.

δοτρεϊογραφίης-οὐς-ές ὁ βεβαμμένος διὰ πορφύρου χρώματος: Μάμερκ. π. Πλούτ.Τιμ.3) τάσθ' **δοτρεϊογραφίης** .. ἀσπίδα.

δοτρεϊοί (τῶ) δοτρεῖον βλ.λ.

δοτρεϊωδής-οὐς-ές ὁ ὁμοιος πρὸς δοτρεῖον, ἀ. **δοτρεϊωδῆς** βλ.λ.: Ἀριστλ.ΖΜ 687α,9.

δοτρεϊοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὁμοιος (ιδ. κατὰ τὴν ἐπιφανείαν) πρὸς δοτρεῖον: **δοτρεϊοειδῆ** ὄρυκτα ἰσ γαλαζίας, τὸ θεῖον κτλ.).

δοτρεϊοκομίων (τῶ) νεώτ. μέρος ἐν ᾧ ἐκτρέφονται δοτρεῖα πρὸς βελτίωσιν τοῦ εἴδους των.

δοτρεϊοκομία (ἠ) νεώτ. κλάδος τῆς ζωοτεχνίας ἀσχολούμενος μὲ τὴν βελτίωσιν τῶν δοτρεϊνῶν.

δοτρεϊοκόμος (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν δοτρεϊοκομίαν βλ.λ. ἀσχολούμενος.

δοτρεῖον (τῶ) κ. νεώτ. συνήθ. π. μτγν. ὁ κυρ. ἄστ. τ. δοτρεῖον ὡς κ. π. παλαιόν. ποιηταῖς χροῖν τοῦ μέτρου' π. Πλάτ. ἀμφότ. γένος μαλακίων ἐλασματοδοτρακίων τῆς ὁμοιογενεῖας τῶν δοτρεϊδῶν, δοτρεϊδίων, δοτρεϊδῶν, στρεϊδῶν: Ἀισχ.ἀν.25 κόγχης, μύες, **κώστρεια**, Ἐπιχ.42 **δοτρεια** συμμεμκῶτα ἰδ.γρ. στρεϊα, Κρατῖν.8 πίνηςαι καὶ **δοτρεϊοί**σιν ὄμοιοι, Ἄναξάνδρ.41,6) πίνηςαι, λεπὰδες, μύες, **δοτρεια**, Μάτρ.Δείν.16, Νικ.ἀν.83' 2) γεν. τὸ γένος τῶν δοτρακοδέρμων: Ἦσα. «δοτρεῖα τὰ κογχύλια: Λάκωνες ἄνθος»: Ἀριστλ.Ζ1 490β,10 ἄλλο δὲ γένος .. τὸ τῶν **δοτρακοδέρμων**, ὁ καλεῖται **δοτρεῖον** || νεώτ. ζωολ. κ. γενικωτέρα ὄνομασις διαφόρων ἐλασματοδοτρακίων μαλακίων, τινὰ τῶν ὁπίων περιέχουσι καὶ μαργαρίτας ὡς τὰ γένη σὺνία, μαργαρίταν' 3) πορφυροῦν χρώμα χρήσιμον πρὸς βαφὴν, πιδ. τὸ παραγόμενον ἐκ τῆς πορφύρας: Πλάτ.Κρατ.424D **δοτρεῖον** μόνον ἐπιφέρειν, αὐτ.Ποκ.420C **δοτρεῖον** ἐναληθιμμένον, Καλλιξ.2 τὰ σώματα ἐκείνην **δοτρεῖον**.

δοτρεϊοτροφίον (τῶ) νεώτ. δοτρεϊοκομίων βλ.λ.

δοτρεϊοτροφία (ἠ) νεώτ. δοτρεϊοκομία βλ.λ.

δοτρεϊοτρόφος (ὁ) νεώτ. δοτρεϊοκόμος βλ.λ.

δοτρεῖχα (ἠ) δημ. ἡ ἀτράχα βλ.λ.: Βλαστ.Συνμ. 319 ἐν λ. κανάμ.

δοτρεϊωδῆς-οὐς-ές ὁ ὁμοιος πρὸς δοτρεῖον: Ἀριστλ.Ζ1 607β,3 τὰ .. **δοτρακοδέρμα** .. καὶ ἀπαντα τὰ **δοτρεῖωδη** καὶ μαλακώστρακα, Στράβ. 3,27 τὸ .. **δοτρεῖωδη** πάντα καὶ κογχιοειδή, Ἀριστείδ.Κ.2,105B τὸ **δοτρεῖωδες** ὄργανον, Ὁλύμπ.Φαίδ.143Ν' ἀ. **δοτρεῖωδης**.

δοτρεῖα (ἠ) δημ. ὁ νότιος ἄνεμος.

δοτρεϊοἀρμυγῆς (ὁ) κ. δοτρεϊοἀρμυγῆς δημ. ὁ ἄνεμος λιθόντοτος βλ.λ.

δοτρεϊασπρόκος (ὁ) κ. δοτρεϊασπρόκος δημ. ὁ ἄνεμος ἐυρόντος βλ.λ.

δοτρεϊον (τῶ) στάβλος ἢ περίβολος ἐν ᾧ ἐγκλείσται τὸ κτήνη: Ἦσα. ἐν ᾧ αἱ θερμιαὶ μοναὶ τόπος, οἱ δὲ ἐπαύεις': Ἀντιμ.4) **βόας** δοτρεῖμου ἐξήλασεν, Λυκόφρ.94.

δοτρεῖον δ. τ. τοῦ δοτρεῖνος βλ.λ.

δοτρεϊτής Λίδος (ἠ) εἶδος τῆς λίθου: Ὀρφ.Λιβ.34Α.

δοτρεϊοἀρμυγῆς (ὁ) δοτρεϊοἀρμυγῆς βλ.λ.

δοτρεϊοβλή (ἠ) νεώτ. χημ. πικρά τις ὄλη ἐκ τῶν ριζωμάτων νευκεῖάνου τοῦ δοτρεῖουβλ.λ.

δοτρεϊοβλή (ἠ) νεώτ. πικρά τις ὄλη ἀνευρεθείσα ὡς ἡ δοτρεῖουβλή βλ.λ. καὶ ἀποτελοῦσα λευκὰς κρυστάλλους βελήνας.

δοτρεῖα (ἠ) κ. δοτρεῖη κ. δοτρεῖς-υος κ. δοτρεῖς -Ιδος, δημ. **δοτρεῖα** εἶδος δένδρου μετὰ σκληροῦ ξύλου τῆς οἰκῆς τῶν κυπελλοφοριδῶν, οὐ εἶδη **δοτρεῖα** ἡ κοινὴ ἢ μελιόσαυρος καὶ **δοτρεῖα** ἢ βιργινία: Θεόδωρ.Φ1 3,10,3, Πλιν.Φ1 13,17.

δοτρεῖογγιν γλωσσα. κὴ ἐπιφυλλίς.

δοτρεῖς Ιδος (ἠ) ἡ δοτρεῖα βλ.λ.: Θεόδωρ.Φ1 1,2.

δοτρεῖς-υος (ἠ) δ. τ. τοῦ δοτρεῖου βλ.λ.

δοτρεῖωδης-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς ὄστυον, ἐξ ὄστυο: Ξεν.ἱπλ.1,8, Ἀριστλ.Ζ1 500β,23 τὰ δ' ὄστυὸν [αἰδοῦν] ὡσπερ ἄλψικος καὶ λύκου, Θεόδωρ.Φ1 3,18,5, Πορφ.Ἐμψρ.17,7, Πάπ. **δοτρεῖωδη μέρη** συγκρ. **δοτρεῖωδότερα** περισσότερον ὄστυὸς τινός: Ἀριστλ.ΖΜ 654α,30 σκληρότητα .. σαρκὸς **δοτρεῖωδότερον** 2) νεώτ. ὁ ἔχων χονδρὰ ὄστυ, χονδροκόκκος.

δοτρεῖς (ὁ) μτγν. κνεώτ. δ.γρ. τοῦ δοτρεῖς [κυτοῦ] || νεώτ. βοταν. γένος σσπιταλιδῶν φυτῶν, οὐ εἶδος δοτρεῖς ἢ λευκὴ, πλετριόξυλο.

δοτρεῖα (ἠ) δημ. ἡ ὄσμὴ βλ.λ.: Ἀγγλ.Τάτ.2,38 [πρὸλ. δοφραίνωσις].

δοφραίνωσις (τῶ) μιν. κ. νεώτ. πᾶσα οὐσία ἐξεγείρουσα διὰ τῆς ἰσχυρῆς ὁσμῆς τῆς ἐκ λιποφύλλας, προσβάλλουσα τὸ νευρικὸν σύστημα τοῦ αἰθῆρα, ἢ ἁμυγνίας, ὀρμητικὰ τινὰ ἄλλα:Εὐστ.46,3.

δοφραίνωμαι κ. νεώτ., οἱ τ. τοῦ ἐνεστ. **δοφραίνωται**-ώνται κτλ. μ.π. μτγν. [Πασα.9,21,3, Λουκ.Ἀλλ.48,1, μέλλ. **δοφραίνωμαι**, ἀόρ. β' **δοφραίνωμαι**, ἀπαφρ. **δοφραίνεαι**, μτγ. **δοφραίνεομαι**, δ. τ. τοῦ ἀορ. **ᾠφραίνωτο** [Ἦρ.1,80, Ἀριστείδ.2,308]], πιδ. ἐκ σφάλμ. τῆς ἀντιπραφῆνος ἀντὶ ᾠφραίνωτο, ἀόρ. α' **ᾠφραίνωσαντο** [π. μτγν.], παθ. μέλλ. **δοφραίνωσασμαι**, ἀόρ. **ᾠφραίνωθην**, π. Ἦσα. ὡσφρῆθη, ἀπαφρ. κ. **δοφραίνωθην** [μτγν.] κυρ. πτ. γενικ. αἰσθάνομαι τὴν ὄσμην τινος, μυριζομαι κατὰ, μοῦ μυριζέι κατὰ: Ἀριστλ. Βάτρ.654 κρομμύων **δοφραίνωμαι**, Ξεν.Ἄποιν. 2,124 τῆων ἄν **δοφραίνωμένους** ἢ ἀπτόμενος ἡσθηλῆς' || μτ. συστολοῦν αἰτ.: Ἦρ.1,80 οὔτε τὴν ἰδέην αὐτῆς ὄρεων οὔτε τὴν ὄσμήν **δοφραίνωμενος** || μτ. αἰτ. ἀπλής μ.π. μτγν. κ. νεώτ. ἴτα ἐν Ἀριστφ.Βάτρ.479 κ. Εὐρ.Κύκλ.154 εἶδες γὰρ αὐτῆν; -Οὐ μὰ Δί', ἀλλ' **δοφραίνωμαι**, ἐν. αὐτῆς' ἐν δὲ Ἀριστφ.Πδ.296 **δοφραίνεαι** τῆ τὶ εἶναι ἐπιρρ. διόλου, μήνωσι: Ἀριστλ.π.Αλ.Ζ1 9,54, -**δοφραίνωμαι** θυμαλλίδα ἐποδκέρμηνη, -**δοφραίνωμαι** ῥόδον' 2) ὄπλο. ἔχω δοφραίνω, ἀντιλαμβάνωμαι τὸ ἀίσθημα τῆς ὁσμῆς: Πλάτ.Φαίδ.296B τὰς ἴσθησεῖς τοῦ ἀκούειν .. καὶ **δοφραίνεομαι**, Ἀριστλ.Αισθ.445α,5 ἡ αἰσθησῆς ἢ τοῦ **δοφραίνεομαι**, Θεόδωρ.Φ1 4,16,6 **δοφραίνεσθαι** φασὶ καὶ ἔλκειν' 3) μτφ. αἰσθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι, ὀνοματεύω, παίρω μυρωδία: Ἀριστφ.Λυσ.619 **δοφραίνωμαι** τῆς ἴππιοι τυραννίδος, Λουκ.Τιμ. 45 **δοφραίνωμενος** τοῦ χροῦστος' || ὄν. νεώτ. μτ. αἰτ.: **δοφραίνωμαι** κινδύνον - ἐπιβουλήν.

δοφραίνω τινά τινος μτφ. προκαλῶ τὸ αἰσθημα τῆς ὁσμῆς εἰς τινά τινα δὲ τινος [δοφραίνωθαι], μυριζέω κάποιον μετ' αἰτ.: Γαλ.13,454 μήκωνος φύλλα .. ὡς μάζεν **ποῖστας** **δοφραίνω** πρὸλ. ἀποσφραίνω, προσοσφραίνω.

δσφρανσις-εωσ (ή) ἡ δσφρασις βλλ. : Κλέαρχ. π. Ἀθην.13,61B αἰσθῆσις . . τῆ πρόδ δσφρανσιν.
δσφραντήριος-α-ον ὁ δ' αὖ τῶν δσφρανηται, τὸ ὄργανον τῆς δσφρήσεως : Ἀριστῶ. Βάιρ.983 μικτήρες δσφρανητρίοι 2) τὸ δσφραδίον βλλ. : Εὔστ.46,3.

δσφρανητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δσφρανήν : Ἀριστῶ. Ψυχ.421b,32 τὸ δσφρανητικὸν αἰσθητήριον (τὸ αἰσθητήριον, τὸ ὄργανον τῆς δσφρήσεως, ἡ ρίσι, - δσφρανητικὸν νεῦρον (τὸ τῆς δσφρήσεως αἰσθητήριον νεῦρον) 2) ὁ ἰκανὸς τὴν δσφρανηταί, εἰσαἰσθητὸς εἰς δσμάς : Ἀριστῶ. ΖΓ781b,0 δσφρανητικὰ κινεῖα: κ. ἐπὶ τῆς ἀμπέλου : Θεοφρ. ΦΑιτ.2,18,4. 3) τὸ δσφρανητικὸν ὡς σῶμα: ἡ δύναμις, ἡ ἰκανότης τοῦ δσφρανήσεσθαι : Ἀριστῶ. Αἰσθ.438b,22 ὁ ενεργεῖς ἡ δσφρανήσις, τοῦτο δυνάμει τὸ δσφρανητικόν.

δσφρανηκότης-ότης (ή) νεώτ. τὸ εἶναι τινα δσφρανητικὸν βλλ.2).

δσφρανήτος-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐρεθίζων τὸ αἰσθητήριον τῆς δσφρήσεως, ἐκείνος ὃν δυνάσται τῆς αὐτὸ δσφρανήθῃ : Ἀριστῶ. Ψυχ.421b,6, Σωφρ.1,67, Γαλ.11,54, Πορφ. Ἀνοχ.1,33.

δσφρανήσις (ή) μτν. ἡ δσμή, ἡ μυρωδιά : ΠΔ Ὡσ.14,6 καὶ ἡ δσφρασις αὐτοῦ ὡς λιθόδιον.

δσφρανήσιμετρον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. κ. φυολογ. ὄργανον πρόδ μέτρον τῆς πρόδ τὰς διαφόρους δσφρανητικὰς ὕλας εἰσαἰσθησις τῆς δσφρήσεως.

δσφρανήσις-εωσ (ή) κ. νεώτ. ἡ μία τῶν πέντε αἰσθησεων, δι' ἧς λαμβάνομεν γινώσκον τῆς δσμῆς τῶν διαφόρων ὕλικῶν ἀντικειμένων : Πλάτ. Φαῖδ. 111B ὄψεσι καὶ ἀκοῆ καὶ δσφρήσει, Ἀριστῶ. ΖΜ 658b,26 τῆς δσφρήσεως αἰσθητήριον κτ. κληθῆ. : Ὀππ.Κυν.4,66 θήρεσι πᾶσιν ἐξύσταται γινώσκον δσφρήσει, ὁ κῶνον ἔχει ἐξυτάτην δσφρανήν 2) τὸ αἰσθητήριον τῆς δσφρήσεως ὄργανον, ἡ ρίσι : Ἀριστῶ. Ψυχ.425a,5, ΚΔ Κορ.1,12,17 εἰ δλον τὸ σῶμα φεθαλιμὸς, ποῦ ἡ ἀκοή; εἰ δλον ἀκοή, ποῦ ἡ δσφρανήσις, Ἡρωδιαν.1,12,2 μῦρον . . τὰς τῆς δσφρήσεως καὶ τὰ ὕδα ἐνεπιμύλλασαν.

δσφρανητικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δσφρανήν, ὁ σχετικὸς πρόδ αὐτήν : Γαλ.5,359 τοὺς δσφρανητικὸς πόρους, Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ.2,6 δσφρανητικὴ δύναμις 2) νεώτ. ἀνάτ. δσφρανητικὴ αὐλαξ στενὴ αὐλαξ ἄγουσα ἀπὸ τοῦ μυκτήρος εἰς τὴν δσφρανητικὴν χώραν κατά μήκος τῆς ράχεις τῆς ρινὸς, δι' ἧς εἰσπνέεται ὁ ἀήρ, ἄ. τρόπος ρινὸς : δσφρανητικὸν νεῦρον (τὸ ἐξηλεκτωμένον εἰς τὸν βλεφάρων τοῦ κώτους τῆς ρινὸς) 3) οὕτω δ' ἐν ἐσχέσει πρόδ τὴν λειτουργίαν τῆς δσφρήσεως : δσφρανητικὴ αὐλαξ ἔγκεφαλοῦ (αὐλαξ τις τοῦ μετωπιοῦ λοβοῦ), - δσφρανητικὰ νήματα, - δσφρανητικὰ ταῖνια, - δσφρανητικὴ χορδοί ἡ ἑλικίαι, - δσφρανητικὸς βολδός - λοβός.

δσφρανηκότης-ότης (ή) νεώτ. δσφρανητικότης.
δσφρανήτος-ή-όν μτν. δσφρανήτος βλλ. : Γαλ. 3,24 γευσταίς ἡ δσφρανήσις ποιότησιν, Σέξτ. Εὔμ. Μαθ.8,43, Ἀλέξ. Ἀφρ. Αἰσθ.86,12.

δσφραυαλγής-ές ὁ ἔχων ἀλγος εἰς τὴν δσφρῶν : Αἰσχ.ἀπ.361 δσφραυαλγῆς γέρον, ἴπν.Κωμακ.313.

δσφραυαλία (ή) κ. νεώτ., ἰατρ. ἰων. -ἴη ἀλγος περὶ τὴν δσφραυικήν χώραν, ἀφελόμενον ἴδ. εἰς διάστρεμμα τὴν ἀβρῶσασαν τῶν δσφραυικῶν σπονδυλῶν, πόνος τῆς μέσης : ἴπν.Κωμακ.606.

δσφραυαλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἰδιῶτα, εἰς τὴν δσφραυαλίαν βλλ.

δσφραυαλιώ-έω κ. νεώτ. ἔχω δσφραυαλίαν, μοῦ νοθεῖ ἡ μέση : ἴπν.Κωμακ.154.

δσφραυοδίων (τὸ) μτν. ὀνοκορ. τὸ δσφρῶν, μικρὰ δσφρῶν, μεσοῦλα : Θεοφρ.Πιστ.Καν.125.

δσφραυήξ-ἄγος (ὁ, ἡ) (ἀγνῶμη) Λεξικ.Γνευμ.209V ἐὸ κελκασμένους καὶ ἀσθενῆς τὴν δσφρῶν.

δσφραυικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῆς δσφρῶς, ὁ ἀναφερόμενος εἰς αὐτήν : δσφραυικὸι σπονδυλοῖαι.
δσφραυίτις-ἰδός (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ δσφραυαλία βλλ. ὡς πάθησις.

δσφραυο- κ. δσφρ- (δσφρῶν) ὡς πρώτων συνθετικῶν πολλῶν λ.ἴδ. ἰατρ., σημαίνοντι ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικῶν δηλοῦσθαι ἔχει σχέσηιν πρόδ τὴν δσφρῶν, οἷον δσφραυολευθικός, δσφραυοκίλιτικός, δσφραυολαγόνιος κτλ.

δσφραυολαγόνιος ὁ νεώτ. ὁ τῶν λαγόνων καὶ τῆς δσφρῶς : δσφραυολαγόνιος σπυδσεμος.

δσφραυοπάγματος-ατος (τὸ) νεώτ. κτηνιατρ. πάθησις τῶν ὑποζυγίων περὶ τὴν δσφραυικήν ἡ νεφραυικήν χώραν προερχομένη ἐκ μαλωπιεῶν καὶ προκαλοῦσα ἐπίτοια νέκρωσιν τῶν σπονδυλῶν καὶ σπυδσεμων.

δσφρῶς-ῶος (ή) κ. μων. κ. νεώτ., αἰτ. δσφρῶν κ. δσφρῶα (ΑΠ 12,213), δ.γρ. δσφρῶν, δσφρῶν (Ἡρωδιαν. 2,937), τὸ κατά τοὺς νεφροὺς μέρος τῶν ὀντων ὁμοιωσεν τῶν κοιλιακῶν τοιχωμάτων, ἡ μέση : Αἰσχ. Προμ.497 κῶλα συγκυλιστὰ καὶ μακρὰν δσφρῶν, Ἐπίχ.80, ἴπν. Ἀέρ.20, Ἀριστῶ. Ζ1 493a,22 τῶν δ' ὀπισθεν διαζέμα μὲν ἡ δσφρῶν ὄθεν καὶ τοθμομα ἔχει 2) τὸ περὶ τοὺς νεφροὺς μέρος τοῦ θύμματος : Ἡρ.2,40 σκέλεα δὲ ἀποτάμονται καὶ τὴν δσφρῶν ἀκροῦν καὶ τοὺς ὕμους, Φερεικρ.23,4, Ἀριστῶ. Εἰρ.1053 ὄπτα σὺ σιγῆ κἀπαγ' ἀπὸ τῆς δσφρῶς, Μέν.319,12 3) ἐπὶ δ. ζῶων, οἷον τοῦ ἴπνου : Ξεν. ἴπν.1,12 δσφρῶς ἡ διπλὴ τῆς ἀπλῆς καὶ ἔγκαθησθαι μαλακώτερα καὶ ἰδεῖν ἠδίων (ἰδιλῆς ὡς ἐκ τῆς κατὰ μήκος τῆς σπονδυλ. στήλης αὐλοκοκ) ἐπὶ ἰχθῶν : Ἀντιφ.132,6 ἐπὶ σφρακῶν : Ἀριστῶ. Σφ.225 ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς δσφρῶς ἐξύστατον 2) μτν. κ. νεώτ. κτ. ἐπέκτ. τὸ μεταξὺ τῆς βάσεως τοῦ θύρακος καὶ τῶν λαγόνων μέρος τοῦ σώματος, ὅπου ἴθεται ἡ ζώνη 3) Ἡσ. ἐσφρῶν, τὸν παρά πλευρῶν δίκαιον ἰσόνον 4) δβ. περιζώννυσθαι ἡ ἀναζώννυσθαι τὴν δσφρῶν θέτειν περὶ τὴν δσφρῶν τὸν ζωστήρα, τὸ νὰ ζωνεταί τις : ΠΔ ἴερ.1,17 καὶ σὺ περιζῶσας τὴν δσφρῶν σου καὶ ἀνάστηθι, αὐτ.Δαν.10,5 ἡ δσφρῶς αὐτοῦ περιζῶσμενη ἐν χρυσῷ 5) δβ. μτν. περιζώννυσθαι τὴν δσφρῶν εἶναι τινα ἔτοιμον, γρηγορεῖν τινα : ΚΔ Λουκ.12,35 ἔστωσαν ὕμῶν ἀπὸ δσφρῶς περιζῶσμεναι καὶ οἱ λύχοι καίκομενοι ἰεστέ ἔτοιμοι, γρηγορεῖτε! 3) μτν. ὑποφ. σφ. ὁ καρπὸς τῆς δσφρῶς τινὸς ὁ υἱὸς τινος : ΠΔ Γεν.35,11 βασιλεὺς ἐκ τῆς δσφρῶς σου ἐξελεῖσθαι, ΚΔ Ἐβρ.7,5 ἐξελελυθότας ἐκ τῆς δσφρῶς Ἄβραμ.

δσφρα (ή) δ. τ. τοῦ δσχη βλλ. : Ἀριστῶ. Ζ1 510a,12 ἔχουσι καὶ αὐτοὺς τῶν δσρχεις, οἱ δ' ἐν τῷ καλυμμένῳ δσχεῖ, αὐτ.ΖΓ 719b,5.

δσχητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δσχον βλλ.

δσχητίτις-ἰδός (ή) νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ δσχέου βλλ. καθ' ἕν τοῦτο καθίσταται ἐρυθρόν, οἰδηματώδες, τεταμένον καὶ ἐπώδυνον καὶ ἥτις ἀφελείται εἰς τραυματικὴν βλάβην, θλάσιν κτ. ἡ διήθησιν τῶν οὐρῶν.

δσχηκοκλή (ή) νεώτ. ἰατρ. μορφὴ βουδωνοκλήλης καθ' ἕν ὁ κηλικὸς σάκκος κατέρχεται ἐν τῷ δσχεῖ.

δσχον (τὸ) μτν. κ. νεώτ., δ. τ. τοῦ δσχη βλλ., ὁ συνήθ. ἐν χρῆσει τ. ἐν τῇ νεωτ. ἰατρ. Πολυδ. 2,172 ἰδ.γρ. δσχηκοκί τὸ τῶν δσχων ἀγγεῖων 2) δσχέου διαφραγμα προεμβολῆ τοῦ διαστοῦ χιτῶνος χωρίζουσα τοὺς δύο δσρχεις.

δσχηλοσασία (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐπὶ τοῦ δσχέου πλαστικὴ ἐπέχρησις ἐπὶ καταστοφῆς αὐτοῦ ἐνεκα τραυματισμοῦ, ἐλεφαντινάσεως κτλ.

δσχηλοσασίος (ή) νεώτ. δσχηλοσασίος βλλ.

δσχηκοκί (ὁ) δ. τ. τοῦ δσχη βλλ. : Ἀριστῶ. Ζ1 493a,33 δσρχεις δύο' τὸ δὲ περὶ δέρμα, ὁ καλεῖται φ-

σχεος (δ.γρ. δαξεία, Ροῦφ.Όνομ.104, Ήσ. Δ.γρ. δαξείος : Ήρωιδαισ.2,12).
δόξαωμα-σας (τό) νεώτ. Ιατρ. νεόπλασμα, θυ-
 μος αναπτυσσόμενος επί του δαχέου.

δοξη (ή) κ νεώτ. το κρεμάσιον υπό την ρίζαν
 του πέους κώλωμα του δέρματος εν φ κατα-
 κτησάντων οι δρχεις, ο θύλακος, το σακκούδι των
 δρχων (π. νεώτ. συνθβ. δαχέσιον : Ήνν.Νούσ.2,61'
 2) δαχος βλλ. : Νίκ.Άλεξ.109' 3) τα έν γε-
 κωμικά σκελή, α δλοσχος.

δοχιον (τό) μγν. έκψωσις περί το στόμιον τής
 μήτρας εξέχουσα πρός τα άνω Γαλ.19,127 εή περί
 το στόμιον τής μήτρας έλικοειδής επανάστασις.

δοχις-ιοσ (ή) πθ. δαχιον΄Ήνν.Κωσμ.528 (άλλ' έπειδή
 αναφέρεται εις άρρην έν αύτ.Έπιδ.7,33, πθ. διορθ.
 άμφότ. εις έξος, ώς κ. τό έν αύτ.Έπιδ.5,61 δρχιας).

δοχόδορος-ων μγν. ο τούς δαχους, νεαρούς
 κλάδους κατατρώγης : Χρυσ.Σιβ.8,494 οδδ' από
 δαχοδόροσιν πυρρς

δοχος (ό) δ.γρ. τοῦ ὄχου βλλ. 1) έν Ήνν.Γυν.
 2,204 δ'άνογν. άντι δχος βλλ.41' 2) νεώτ. άρχι.
 γλυπτική ή ζωγραφική απεικόνισις άμπελοκλήμα-
 τος εν εἰθεῖ έλικος άποληγούσης εις φύλλα κα
 καρπούς πρός διακοσμησιν εικονοστασιών, έσω-
 τερικού οικίων, διαξένω κτλ.

δοχοφώρα (τό) ά. ὄχοφορία βλλ.
δοχοφορικός-ή-όν ά. ὄχοφορικός βλλ.

δοχοφοριον (τό) ά. ὄχοφοριον βλλ.
δοχοφοροί (οί) ά. ὄχοφοροί βλλ.

δοχοφορ-έω ά. ὄχοφοροῦ βλλ.
δωφάρι (ό)σας ὄφαι, ένν. εἰσίμ. μαν. πάσαν ὄφαι,
 έν παντί καιρῷ : Εἰστ.΄Ή.339,62.

δτα αἰολ. τ. άντι δτε βλλ. : Σαφ.43 (πρβλ. νότα
 άντι νότε).

δτα άντι δτα, δσσα βλλς.

δταμπερ ΄Επιγρ.δ.γρ. άντι δταν περ άκριβῶς δταν.

δταν κ κειωρ. δτ άν (ότε άν) κ. μων. κ νεώτ.,
 δη. κ. άντας βλλ. (έν. θε. καν. βλ. δτε II) σών.
 χρον. π. δοκίμιος πάντοτε μτ. ὄποτ. ΙΗ εύκτ. πλ. λ) κ
 άναερκομ. εις τό μέλλον μετ. τινος πθναολο-
 γίας (μ. π. μγν. κ. νεώτ. κ. εις τό παρελθόν, βλ. κα-
 τώτ. ά), δταν (εις τό μέλλον) συμβῆ ή, έφ' όπου, εις
 ήν περιπτώσιν : ΄Ικ.101 δτ' άν τινά θυμῶς άνώγν.,
 Άριστ.Σφ.590 ή βουλή ήθ' δῆμος δταν κρινται
 μέγα πράγμ' άπορήσῃ, - δταν μᾶς καλίστη ή πα-
 τρίς, θά πολεμήσωμεν' - ή ὄμ. μτ. τινος σαφούς
 ὑποθέσεως επί σμ. συγγ. τής τού έάν ὑποθέσεως.
 προτ.) δταν τυχόν, έάν, σάν : Σοφ.΄Ιων.744 και
 τούτο τυφλόν δταν ένώθ βλέπω βραχῷ περὶ τοῦ
 βάντρου, Άριστ.Φ.Έκκλ.640 τί δῆθ', δταν άγνώς
 ή (ό πατήρ), πῶς οὔ τότε καταχεοῦνται, δημ.
 22,22 δταν τις .. μή παράσχηται πίστιν ών λέγῃ'
 2) νεώτ. κ. δη. κ. επί καθόρας ὑποθέσεως, έάν :

δταν εἰσαι έργατικός, δᾶ θά πεινάσῃ 3) επί
 προσδοκώμενου τινός, καθ' όν χρόνον θά, (τότε)
 πού θά : ΄Ικ.Ζ 448 εἰσεται ήμωρ, δτ' άν ποτ' ὀ-
 λώη ΄Ιλιος Ιρλ, ΄Ησιδ.΄Εργ.339 δτ' άν φός
 Ιερών εἰλθῃ, Αἰσχ.Πρ.744 τί που βράσει, δταν τή
 λοιπά πυνθάνα κακά, Σοφ.Α184 ήλιε .. τήν έμην
 δταν χθόνα ἰδῆς ΚΔ Αουκ.23,42 μνήσθητί μου,
 Κρίσι, δταν εἰθῶς έν τή βασιλείᾳ σου, αὐτ.
 Θεσ.2,1,10 δταν εἰλθῃ ένδοξασθῆναι .. και θαυ-
 μασθῆναι 4) επί επαναλήθεως πράξεως τινος
 έν τῷ μέλλοντι άριστως, ὁσάκις, κάθε φορά πού
 θά : ΄Ικ.Α 519 δτ' άν μ' έρέσθης ὀνειδισίσι έπέσε-
 αν, Πινδ.Ο 2,23 δταν θεοῦ Μοῖρα πέμψῃ .. δλ-
 θω, Σοφ.Φιλ.111 δταν τί δρας εις κέρδος οὐκ
 όκνεῖν πρέπει, Άριστ.Φ.Έκκλ.781 δταν .. εὐχόμε-
 θα δίδοναι τ' αγαθά,Θουκ.4,16 τίς δ' άν .. πα-
 ραβασινοῦν εκάστροι .. λαύσθαι τας σπονδάς,
 Πλάτ.Πρωτ.360B οὐκ άσχερούς φόβους φοδοῦν-
 ται, δταν φεδώνται, - δταν παρῆν λαπτά οὐτά

χέρια του, τόν χάνομε' || κ. έν ρητ. σχ. επα-
 ναλαμθανῶν, χάρην έμράσεως : Δημ.21,72 πολλὰ
 γάρ άν ποιήσαντε ὀ τούτων .. δταν (έν. τούτῃ)
 ώς ὀβριζῶν, δταν ώς έγῆρος, δταν κονδύλους,
 δταν επί κόρησ' 5) επί παρομοιωσεω μτ.
 του άναφ. ώς (και άντιστοίχῳ) δεκτ. έν τή κυρία
 προτάσει, ὁπως ὁσάκις, ὁπως κάθε φορά : ΄Ικ.
 Κ 5 ώς δ' δτ' άν δασπράτη πόσις ΄Ηρης, ΄Οδ.Ε
 394 ώς δ' δτ' άν .. βίωτος .. φανήη' || ὄμ. έν
 ΄Ικ.Μ 42 ώς δ' δταν στρέφεται (δηλ. μεθ' ὀρισι.
 φανομηνικός, ένθα ὄμως έπ. άντί στρέφεται κ
 έν ΄Οδ.Κ 410 ώς δ' δτ' άν άγραιοι πόριες (έρ-
 χωνται) περί βουῶς άγελίας εἰλοῦσας εις κά-
 προν' 6) μγν. νεώτ. κ. δη. κ. ὄμ. μτ. ὀριστ. παν-
 τός χρ. εις δάλ. παντός χρον. σμυρῳ. ἰστικατα-
 στήσαν κ, τό δτε (τε, καθ' όν χρόνον, έν φ' κρό-
 νῳ, τότε πού : Στράβ.12,3,27 δταν δεικνύται, ΠΔ
 Γέν.38,9 δταν εἰσῆρχετο' πρβλ. Πολύβ.4,32,5, ΚΔ
 Άποκ.8.) δτε ήνοιξε τήν σφραγίδα, Άπολλ.Π.
 Παλοκ.187,12 δταν έξουσι, ΚΔ Αουκ.13,28 δταν ὀ-
 φεσθε (δ.γρ. ὀφασθε), Κονδύλ.δασκ. δταν ήμου
 δασκαλος (πθλ.), - δταν εκπύρθη ή επανάστα-
 σις, - ὄντας ήραστε, χάρικα' || νεώτ. κ. δη. κ.
 κ. επί επαναλήθεως πράξεως έν τῷ παρελθόντι
 δταν, τό ὄποτε ὁσάκις, κάθε φορά πού : δταν
 ὀμιλοῦσε, έμίγευε' 7) μτ. εύκτ. μ. εις πλογ. λ.
 (έξηρτ. έξ Ιστ. χρ.) δηλ. άναερκόμ. εις τό μέλλον
 ώς πρός τήν χρον. στιγμήν τής πράξεως, άντί τής
 έν εἰθεῖ λόγῳ ὄποτ. : ΄Ικ.1 225 οὐτω και τάν προ-
 σθεν επευθόμεθα κλέα .. δτε κέν τιν' επιέφα-
 λος γόλος ἴκοι, Αἰσχ.Πέρος.45 δταν νεῶν .. εκου-
 ρίστατο (κτ. διορθ. δτ' εκ νεῶν ή δτε κεν'

8) πρὶν γ' δταν πρὶν γε ή δταν, πρὶν, προτού βέ-
 δασαι παρά ὀφου (γνη τι : ΄Οδ.Β 374 ὄμοσον μλ.
 μῆθ᾽ ἄσσειαι πρὶν γ' δτ' άν ένδεκάτη' .. γένηται'
 || εις δτε καν μεχρὶ τού χρόνου καθ' όν : οὐτ.Β
 97 μίμνητ' .. εις ὀ κε φάρος εκτελέσῃ' || δταν
 τάχιστα εὐθύς ὀφου : Άριστ.Φ.Θσμ.1205 δταν
 λυθῆς τάχιστα, φέυξει, και τενεῖς ώς τήν γυναι-
 κα' || δταν πρώτον ὀφου : Πλάτ.Λυσ.211β'
 || δταν τε .. και δταν εἶτε .. εἶτε : Πλάτ.Νόμ.
 744C δταν τε μέμνησιν έν τῷ αὐτῷ τμήματι και
 δταν πλουσιώσασιν .. γιγνώσκου μεταβολήσιν.
δτε σύνδ.χρον. κ.μωτ. ήμ. τού ὄναφ. β. θ. κ.
 τού τει, δωρ. δκα, αἰολ. τού ὄναφ. άντίστ. τού
 έρωτ. πότε κ. τού δεκτ. τότε κυρ. μτ. χρον. σμ. κ.
 δᾶ ὄναφ. εις πραγμ. γεγονότα τού παρελθόντος,
 άλλ' ενίοτε αιτιολ., ειδ., ὑποθ., συμπερ. μτ. ὀριστ.
 Ιστ. χρ. επί πράξεως ήτις γίνετο ή έγνε πράγματι
 κατά τό παρελθόν, δταν, τόν καιρόν πού, τότε πού :
 ΄Ικ.Α 432 δτε δᾶ λιμένος πολυθενούς ὄποτε ἴκω-
 το, Ιστία .. στείλιαντο, αὐτ.Ε 394 δτε .. βεβλήκει,
 Πινδ.Ο 1,21 δτε παρ' Άλφειῷ σῦτο, Σοφ.Φιλ.397
 δτε τή πάτρια τεύχια παρεδίδουσαν, Ένν.Άν.1,10,
 15 σχεδόν δ' δτε ταῦτα ήν και ήλιος εἰδύετο,
 Θεοκρ.1,66 ἄν ποκ' ἄρ' ἡσθ' ὄμα δάφνις ὀτάκετο,
 ΠΔ΄τε 3,1,6 εἰσίσθησαν τή εἰθνη, δτε κατεβίβα-
 ζον αὐτῶν εις ἔθου, ΚΔ Θεσ.2,3,10 και γάρ δτε
 ήμεν πρός ὄμας τούτο παρηγγέλωμεν, Πάτ. έρ-
 θιθῶν δτε ὀδ' εἰσέπειν' || τό ρέοντε παραέλιος
 κ. ένν. εκ τής ἀποδόσεως : Ένν.Εκλ.1,7,35 Καλ-
 λίενος δᾶ κατελθών, δτε και οἱ εκ Πειραιῶς
 ήνν. κατήλθον' ὄμ. έν έλλειπτ. φρ. : ΄Ικ.Θ 229 πῶ
 εἶδον εκχωλῶσι, δτε δᾶ φάμεν είναι άριστοι : (ένν.
 ὄς εκάρμησεν, δτε έλόγησεν' || ὄμ. επί τής αὐ-
 τής σμ. έν άναφορᾶ πρός τό συσχετικόν τότε :
 ΄Ικ.Κ 365 ἄλλ' δτε δᾶ τῶς έμελεε μίγησασθαι ..
 τότε δᾶ μένος εἰβαλ' Αἰθην, αὐτ.Χ 209, Όκτάδη.
 Άπολ. ή. β' δτε κατήλθε πρός τόν θάνατον ..
 τότε τόν Άδην ένέκρωσας Μεγ. Έδδ.Καθ. δτε οἱ
 ένδοθοι μαθηταί .. έρωτίζοντο, τότε ΄Ιουδ.δ ..
 εσκαπίζετο' || ὄμ. πρός τό αὐτίκα : αὐτ.δ 210

άλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, . . . αὐτίκα ἔβλεκε δι-
 σπύρον οὐτά κ. πρὸς ὁμοίας χρόν. ἔμφρ. : 'Ιλ.Β 743
 ἤματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἔτίσαστο, 'Ηρ.1,160 ἦν δὲ
 χρόνος οὗτος οὐκ ὄλιγος γενόμενος, ὅτε ἐποιέ-
 ετο κοβ' ὁ διάστημα, Πλάτ.Πρωτ.320C ἦν γάρ
 ποτε χρόνος, ὅτε θεοὶ μὲν ἴσαν' ἢ ἐν ἀναφ.
 πρὸς προηγ. νῦν ἀφ' ὅτου, ἀπὸ τῶν καιρῶ ποῦ :
 'Ιλ.Φ 156 νῦν ἥως ἐνεκείνου, ὅτ' ἐς 'Ἴλιον κίλη-
 λουθα' ἢ μ. ἐκτ. πλαι. ἢ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. :
 Ξεν.'Αν.4,116 θαμνία παρήγειεν . . . ὑπόμεινεν,
 ὅτε οἱ πολέμοιοι . . . ἐπικείμενοι' 2) ὅμ. μτ. ὄριστ.
 ἰστ. χρ. κατόπιν ρ. αἰσθήσεως καὶ γνώσεως ἰά-
 κωκῶ, οἶδα, μὲνυμαῖα κττ.) ἐπὶ σημ. χρονικῆς καὶ
 εἰδικῆς ταυτοχρ., ὅταν κ. ὅτι, τότε ποῦ, ὅτι : 'Ιλ.
 Α 397 πολλάκι . . . ἀκουσία ἐχομένης, ὅτ' ἐφη-
 ρθα, αὐτ.Ο 18 ἡ οὐ μὲνρα, ὅτε τε κρέμα ὑφ' ὄψεαι;
 'Αριστ.Σφ.354 μὲνυσσαι . . . ὅτ' . . . ἴεις σαυτῶν
 κατὰ τοῦ τέχους, Ὄουκ.2,21, Εὐρ.'Εκ.110 οἶσθ' ὅτε
 χρυσῆς ἐφάνη σὺν ὀφθαλμοῖς ἔξρεις ὅτι, ποῦ' ὅμ.
 μτ. τοῦ λαθάνω : 'Ιλ.Ρ 627 οὐδ' ἔλαθ' Ἀίαντα . . .
 ὅτε δὴ τῶρσσι δίδωσι ἐπεραλικά κίβην' 3) ὅμ.
 ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ὡστε ἰσχυρασμα. πρῶτ.) : 'Α-
 ριστ.Φ.Αχ.647 οὕτω δ' . . . ἦδη πόρρω κλέος ἦκει,
 ὅτε καὶ βασιλεύς . . . ῥῥώτισεν' 4) μτ. ὄριστ.
 ἐνεστ. ἀναφερόμ. εἰς μίαν περιπτώσιν τοῦ παρόν-
 τος ἢ περιγράφοντ. κ. συνθῆ. ἡγουμένου νῦν), ὅρα
 ὅταν, τῶρα ποῦ : 'Ιλ.Β 471 ὦρα ἐν εἰρηνῷ, ὅτε τε
 γλάδος ἀγῆρα δέουσι, Σοφ.'Ηλ.789 νῦν γάρ οἱμῶ-
 ξαι πάρα, δὲ ὡδ' ἔχων πρὸς τῆσδ' ὀδρίκι μπ-
 τρῶς, Ξεν.ΚΠ 2,46 νῦν, ὅτε . . . σοι οὐδέως ἀπακούω'
 ὅμ. κ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς προηγ. ἢ ἡ φρ. ἰσοδύ-
 μους τῷ νῦν : Σοφ.Τρ.711 ὡν ἐγὼ μεθύσατον
 ἰδηλ' νῦν), ὅτ' οὐκέτ' ἀρεκί, τὴν μάθησιν ἀρνευ-
 σαι' 5) μτ. ὄριστ. ἐνεστ. κ. αἰτίαν πᾶσι ἡματι-
 ὦν χρόν. αἰπολ. προτ.) τῶρα ποῦ, ἀφοῦ, ἐπειδὴ :
 'Ιλ.Π 433 ὡ μοι ἄγων, ὅτε μοι Σαρπηδόνα . . . μοῖρ'
 ὑπὸ Πατρόκλου δαήμεναι, Σοφ.Α1711 νῦν πάρα-
 πελάσας φέος . . . ὅτ' Ἀίας . . . ἔβασμ' ἐξήνυσσε,
 Δημ.1) ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει
 προθύμως θέλειν' ἢ ὅμ. κ. μτ. ὁριστ. ἰστ. ὡν
 βλ.κατ.η.12) ὅτε δὴ : Πλάτ.Πρωτ.354C' ὅτε γὰρ :
 'Ηρ.5,921' ἢ κ. μτ. ὄριστ. παρακ. ἐπὶ συντελε-
 σθείσης πράξεως : 'Αριστ.Νεοφ.34 ἐξήλικα ἐμ-
 ἄτε καὶ δίκας ὦφληκα, Σοφ.Φιλ.428 τὶ δῆτα δεῖ
 σκοπεῖν, δθ' οἶδα μὲν τελευτᾶσι [τῶρα ποῦ, ἀφοῦ]'
 6) ὅμ. μτ. ὄριστ. ἐνεστ. ἐπὶ παραμουσιῶν, συν-
 ἠθῶ. μτ. τοῦ ὡς, ὅπως τότε ποῦ : 'Ιλ.Π 364 ὡς δ'
 ὅτ' ἀπ' Οὐλόμηνου νέφος ἔρχεται, 'Οδ.Κ 462' ἐνί-
 οτε τὸ ρ. ὑπονοεῖται ἐκ τῆς κυρ. προτ. : 'Ιλ.Β 394
 'Αργεῖοι δὲ μέγ' ἰταχον, ὡς τε κύμα, Πινδ.Π 11,
 40' ἢ δθ. ὡς ὅτε κ. ἐπὶρρ. τρόπον πᾶν : Πινδ.Ν
 9,16 'Εριφύλαν, ὀρκιον, ὡς τε πιστῶν, δόντες
 'Οκλειδῶ γυναικά' 7) μτ. ὄριστ. συνθῆ. ἰστ.
 χρ. κ. ἐν τῷ ἐλλειπτ. φρ. ἐστιν ὅτε ἢ ἐσθ' ὅτε εἰ-
 ναι καιρὸς, περιστάσις ποῦ, ἐνίοτε, κάποτε - κά-
 ποτε : Πινδ.Ο 11,1 ἐστιν ἀνδρῶνσιος ἀνέμων τε
 πᾶσιτα χρῆσις, 'Ηρ.2,120 οὐκ ἐσσι τότε ὁ δὺο ἢ
 τρεῖς . . . ἀπεθνησκον, Σοφ.Α1,56 κἀδῶκει μὲν ἐσθ'
 ὅτε δισσοῦδ' Ἀτρεΐδας αὐτόχρημ κτελινεν, Πλούτ.
 Περ.15 ἦν δ' ὅτε καὶ ἐχειρότερο' 8) μτ. ὄριστ.
 μέλλ. σπαν. ἐπὶ ὠριμμένης τινὸς προσηδοκίας ἰσντιθ.
 ἐπὶ ἀορ. τὸ ὅταν βλ.λ.31) : 'Οδ.Σ 272 ὡξ δ' ἔσαι,
 ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσῃ . . . ἐμείβην'
 9) μτ. ἐκτ. ἐπὶ ἐπαυλ. πράξεως πῶς ἐν τῷ πα-
 ρελθόντι, ὁσάκις, κάθε φορά ποῦ : 'Ιλ.Α 610 ἐνθα
 πάρας κοιμᾶθ' ὅτε μιν γλυκὸς ὄπνος ἱκάνοι, αὐτ.
 Δ 263' ὅμ. κ. ὅτε δὴ : 'Ιλ.Γ 216' 10) μτ. ἐκτ. κ.
 ἐπὶ μελλόντων να συμβῶσιν, ἀλλ' ὡς ὀφθαλμῶν πα-
 ρισταμῶν, ἐξήρητ. συνθῆ. ἐκ θυνητ. ἐκτ. ἢ κ.
 ὅποστ. ἰδηλ. ἐν ὑπόθ. χρόν. προτάσεσιν ὅταν ποτὲ,
 ἐν ποτὲ : 'Ιλ.Γ 55 οὐκ ἄν τοι χρισίμω κίθρασις . . .
 ὅτ' ἐν κόνιθσι μιγείης, αὐτ.Σ 465, αὐτ.Φ 429,

Αἰσχ.Εὐμ.726 γῶπε δεόμενος τύχοι' ἢ ὅμ. ὅτε
 μὴ πάντοτε μτ. ἐκτ. ἀντὶ κὴ μὴ ἐκτός ἄν, πᾶν
 ὅταν : 'Ιλ.Ν 319 ὅτε μὴ αὐτὸς γέ Κρονίω ἐμὴ δά-
 λιοι . . . δαλῶν ἠέσασι, 'Οδ.Π 197 ὡ γάρ . . . ἄν . . .
 ἀνῆρ τῶδε μηχανώμετο . . . ὅτε μὴ θεός . . . θεῖη,
 'Αριστ.Πολ.1277a,24, 'Απολλ.Ρ 4,587' ἀλλὰ μτ. ὅποστ.
 αὐτ.1,245, 4,409' 11) μτ. ὅποστ. μ. π. ἐπ. κ. λυρ.
 ποιητικῆς ἰσντιθ τοῦ ν.δοκιμοῖς 'Αττ. δταν ἐπὶ μὲλ-
 λοντος γενέσθαι, ὅταν : 'Ιλ.Δ 259 ὅτε πέρ τε . . .
 αἰθῶνα οἶνον . . . κέρωνται, Αἰσχ.'Αγ.766 ὅτε τὸ
 κύρνον μῶλερ φάος τόκου' ἢ ἐπ. ὅτε κεν
 μεθ' ὀποτακτ. : 'Ιλ.Υ 130 δεισάσται . . . ὅτε κεν τις
 ἐναντιβῖνον θεός ἔλθῃ' ἢ ὅμ. κ. ἐπὶ παρομοιῶ-
 σεων ἐν χρ. συνθεσστ. ἢ μτ. ὄριστ. [πρὸβ.ὀίη μτ. τοῦ
 ὡς, ὅπως ὅταν : 'Ιλ.Β 147 ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζεφυ-
 ρος βαθῦ λίθιον, 'Ησίοδ.Α 374 ὡς δ' ὅτ' ἀφ'
 ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος . . . πέτρασι ἀποβρωσκώ-
 σιν' 12) μτ. ἄ. μορίων ὡς ὅτ' ἄν ἢ ὅτε κεν
 ὅταν βλ.λ.' ἢ ὅτε δὴ συνθῆ. π.'Ομ. κ. 'Ησίοδ.,
 ἰσχυρότερον τοῦ ὅτε κ. συνθῆ. μτ. ὄριστ., ὅτε θε-
 σοῖωσι : 'Ιλ.Ε 65, 'Ησίοδ.Ο 280, 'Αριστ.Φ.Χ 535 ὅτε
 δὴ πείνων βαδῆν' ὅμ. ὅτε δὴ ῥα : 'Ιλ.Δ 446, 'Η-
 σίοδ.Ο 58' συνθῆ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀντίστοιχ.δεικτ. :
 'Ιλ.Κ 365 ὅτε δὴ . . . τότε δὴ, αὐτ.Ψ 721 ὅτε δὴ
 ῥ' . . . δὴ τότε, αὐτ.Χ 208 ὅτε δὴ . . . καὶ τότε δὴ,
 αὐτ.Ω 31 ὅτε δὴ ῥο . . . καὶ τότε' ἀρ.' ἢ ὅτ'
 ἀρ' ὅτε τυχόν : 'Ιλ.Κ 540' ἢ ὅτε περ ὅτε ἀκρι-
 βῶς, ἐπὶ καὶ ὅτε, ἀκόμῃ καὶ ὅταν : 'Ιλ.Ε 802, 'Η-
 σίοδ.Ο 291 ἡματι τῷ, ὅτε περ βούς ἴλασεν,
 'Ηρόδ.5,99, Ὄουκ.1,8' ὅμ. ὅτε πέρ τε : 'Ιλ.Δ 259,
 αὐτ.Κ 7' ἢ ὅτε τε [ἐνθά τὸ τὲν ἐπὴρραεῖς τὴν
 σημ.] : 'Ιλ.Β 471, 'Ησίοδ.Α 397' ἢ ὅτε γε ὅτε
 βεβαίως, ἀφοῦ βεβαίως ἰδηλ. μετὰ τινοσ αἰτίας
 πρὸβ.5) : Πλάτ.Φαιδ.84B ὅτε γε μὴδ' ὕμᾶς δόνα-
 μαί πειθεῖν' ἢ ἐπ. φρ. πρῖν γ' ὅτε πρῶτερον
 ἢ : 'Οδ.Ν 322 πρῖν γ' ὅτε . . . θάρσυνας' ἢ ὅμ. πρῖν
 γ' ὅτε δὴ . . . ἢ κ. συγκριτικῆς παραλειψήσων τοῦ
 ρ. πρὸ τοῦ ὅτε : 'Ιλ.1488, αὐτ.Μ 437' ἢ ιτηγ.
 ὅτε καὶ ποτε ὁσάκις : 'Αθῆν.10,438B ὅτε καὶ ποτε
 συνιῶντι τις αὐτῶν στρατιωτικῆς ἔση.

ὅτέ κ. νεώτ. ἀριστολόγ. ἐπὶρρ. ἐν χρ. ἐπὶ ζεύ-
 γους ἀντιστοιχοῦν χρόν. προτάσεων, ὡς εἰσάγει τὴν
 πρῶτην μετὰ τοῦ μὲν. τῆς δευτέρας ἐπισυνομένης
 διὰ τοῦ ἀλλοτε ἢ ἰσοδύμ. αὐτῶ. ἢ καὶ τοῦ δέ, ἐν
 τῇ σημ. τοῦ ἐστιν ὅτε ἰβλ. ὅτε 7)), ἐνίοτε, ἀλλοτε
 μὲν . . . ἀλλοτε δέ, πότε . . . καὶ πότε : 'Ιλ.Υ 29
 ὅτε μὲν . . . ἀλλοτε, αὐτ.Σ 599 ὅτε μὲν . . . ἀλλοτε δ'
 αὐ, αὐτ.Α 64 ὅτε μὲν τε . . . ἀλλοτε δέ, 'Αριστ.Π
 Νικ.1100a,28 ὅτε μὲν . . . πάλιν δέ, αὐτ.Ποιητ.1448a,
 21 ὅτε μὲν . . . ἢ, 'Απολλ.Ρ 1,1270 ὅτε μὲν . . . ὅτε δ'
 αὐτε, αὐτ.3,1300 ὅτε μὲν τε . . . ὅτ' αὐ, Πολυδ.6,
 20,8 ὅτε μὲν . . . ποτὲ δέ . . . ὅνιοτε ἀντιστρό-
 φως : 'Ιλ.Α 566 ἀλλοτε μὲν . . . ὅτε δέ' ὅμ. 'Αριστ.
 Μετ.360b,3 ἐνίοτε μὲν . . . ὅτε δέ' κ. Σοφ.Α1,56 ἐσθ'
 ὅτε . . . ὅτ' ἀλλοτε' ἢ μ. π. 'Αριστ.λ. μτηγ. π.εζ.
 κ. νεώτ. ὅτε μὲν . . . ὅτε δέ : 'Αριστ.Πολιτ.1290a,4,
 - ἦτο ὅτε μὲν ἐξχαρῆς, ὅτε δέ δὺσθυμος' ἢ ἐν
 τῇ δευτέρῃ προτ. μ., ἀνεῦ ἀντιπ. ἐν τῇ πρώτῃ :
 'Ιλ.Ρ 178 ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μάχεσθαι'
 ἢ σπανιῶτ. ἐν τῇ ἀρχῇ μιᾶς μ. προτ. ἀνεῦ ἄλλης
 ἀντιποτῆς : Ξεν.Κυν.5,8, αὐτ.9,8.

ὄτασις -α-ον 'Επιγρ. κρητ. τ. τοῦ ὄποτος ἀλλ' ἐν
 τῇ σημ. τοῦ ὄτασις' 2) βωπιμ. ὄτιος ἐν μῆδοτῇ
 βλ.λ. πρὸβ. τειος, τεύτοσ.

ὄτασ, ὄτασιον, ὄταε, ὄταεμ, ὄταεων ἐπ. κ. ἰων. πτ.
 τοῦ ὄτασις βλ.λ.

ὄτῆμος ὄσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ὀπῆμος ἐν 'Ηρώδ.3,55.

ὄτερπος -α-ον 'Επιγρ. κρητ. τ. τοῦ ὄπτερου.

ὄτι τὸ οὐδ. τῆς ἀντων. ὄτασις ἐν χρ. ὡς ἐπὶρρ., συνθῆ.
 κ. ὅτι [πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ συνδ. ὅτ. βλ.λ.]
 ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐνίοτε ἐπ. ὅ ττι κ. ὅττι, ἰστ. πρὶ τῆς
 ἀντωνυμ. χρήσεως, βλ. ὄτασις ἐπὶ πλαι. ἐρωτ. ὡς τὸ

διότι, διατί, διὰ ποῖον λόγον· Ἰλ.Α 64 δς κ' εἶποι, ὁ τι τόσσον ἔχασται, Ὁδ.Τ 464, Ἡρ.3,78 εἶρετο, ὁ τι οὐ χράται τῆ χειρὶ, Ἀριστοφ.Πλ.19 ἄν μὴ φράσης ὁ τι τῶδ' ἀκολουθοῦμαι ποτε, .. σοι παρέξω τὰ πράγματα' || ἐνίοτε κ. μτ. προθ.: Ἡρ.6,3 εἰρωτῶμενος κατ' ὁ τι .. οὕτως ἐπέσπελε' 2) ἐν εὐθ. ἐρωτ. μτ. τοῦ ἐρωτ. τῆ εἰς ὁ προσέδει ἀσπιτολογίαν τινά, διατί; διὰ ποῖον (πόσο) λόγον; Δημ.23,214 εἰ τί τι, ποίας ἔλαβεν ναῦς ὑμῶν .. Δουκ.Δημ.Ἐγκώμ.22 ὁ τι τῆ δῆ λ. Πλάτ. Πολ.343Α ὁ τι δὴ τι μάστιγα, αὐτ.Χαρμ.161C ὁ τι δὴ τί γε γ' 3) ὁ τι μὴ ἰουάνθ. ὁ τι μὴ ὅς ἐπίρρ. κατόπιν ἀρνητ. προτάσεως, πλὴν, ἐκτός· Ἰλ.Π 227 οὐ τέ τωφ ἐπένδρασκε θεῶν, ὁ τι μὴ Διὶ πατρὶ ἰδ. ἠρ. ὄτε μὴ, Ἡρ.1,18 οὐδ' ὄραμοι .. ὁ τι μὴ Χίσι μωροῖν, Ἔουκ.4,26 οὐ γάρ πιν κρήνη ὁ τι μὴ μία ἐν αὐτῇ τῆ ἀκροπόλει' || ὁταν. μτ. ο. διαφόρου τοῦ τῆς κυρ. προτ.: Ἀρρ.Ἀν.1,64 διέφυγε μὲν οὐδέεις, ὁ τι μὴ διέλασέ τις ἰθὺλ διέφυγε λαθὼν τις' 4) ὁ τι μὴ ὅμ. ὅς ἐπίρρ. κατόπιν ἐρωτ. διὰ τοῦ οὐ, ἐφ' ὅσον δέν, μιά ποῦ δέν: Πλάτ.Πολ.581D οὐ τὴν νῦν .. καὶ αὐτὴ τὴν ἀπὸ τοῦ μανθάνειν ἡδονήν, ὁ τι μὴ μῆτρα τιμὴν φέρει, καπνὸν καὶ φλυσίων [ἡγείται] γ' 5) ὁ τι ἀλλ' ἢ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σμ. τοῦ ὁ τι μὴ: Πλ.Βασ.1,30,17 καὶ οὐκ ἐσώθη ἄνθρωπος ἐξ αὐτῶν, ὁ τι ἀλλ' ἢ τετρακόσια παῖδ' ὄμ. 6) μτ. ὕπερθ. βαθ. ἐπίρρ., ὅσον τοῦ δυνάτον: Ἰλ.Δ 193 ὅτι τάχιστα, Ὁδ.Ε 112 ὁ ἡνώγειν ἀνοσιεμένῃ ὅτι τάχιστα ὅμ. Ἡρ.9,7 ὁ τι τάχος Σοφ.Ἀντ.1321 [ἰσφ.γρ.], Ἔουκ. 7,42, Πλάτ.Ἐπιστ.7 ὅμ. Ἔουκ.5,36 ὁ τι μάστιγα, αὐτ.3,40 ὁ τι ἐγγύτητα, αὐτ.6,23 ὁ τι ἐλάχιστος, αὐτ.7,74 ὁ τι χρησιμώτατα' || π. μτρ. κ. μων. κ. μτ. βετ. βαθ. ἐπίρρ.: Ὀππ.Ἀλ.4,302 θαλλοὺς γὰρ ὄμοι .. ἐλαίης ὅτι μὴ εὐφάσας, Ἔστ. Πον.210,39 ἀσκήσεως ὁ τι μάλα στυχῆς Εὐρύδ. Ὑου.26Α κλίνας ὅτι λαμπρὸς ἐσταλμένος καὶ μαλακός' || ὅμ. μτ. ὕπερθ. βαθ. ἐπίρρ. ὅσον τοῦ δυνάτον: Ἔουκ.4,32 ὁ τι πλεῖστη ἀπορία, Ξεν. Ἑλλ.4,8,6 ὁ τι πλεῖστον ναυτικόν, αὐτ.ΚΠ 6,1,53 ὁ τι πλεῖστον χρόνον, Πλάτ.Πολ.421B ὁ τι πλεῖστον εὐδομονίαν' ὅμ. Ἔουκ.1,26 ὁ τι μεγίστη πρόφασις ὅμ. Ἀριστοφ.Σφ.1276 παῖδας ὁ τι χειροτονικωτάτους.

8τι σύνθ. κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἐπ. κ. 8τι ἰν. Ὁμ. ἀμφότ. κ. συνθῆ. μτ. μορίων ἰν βα. 8τι δὴ) εἶδ. εἰσαγωγ. ἀντικειμ. πρότ., κατόπιν ρ. λεπτικῶν, δοξαστικῶν, ἀσθηστικῶν καὶ γινώσκων σημερινῶν κττ., μτ. ὄριστ. ἰν. Ὁμ. πάντοτε, π. Ἄττ. κυρίως κ. σημαίνει τὸ πὶ λέγει, νομίζει κτλ. τις: Ἰλ.Α 408 οἶδα γάρ, ὁ τι κακοὶ μὴ ἀποίχονται πολέμοιο, αὐτ.Χ 439 ἡγείηλ', ὁ τι βὰ οἱ πόσις ἐκκοιτῆ μίμνε πύλων, Πλάτ.Ἀπολ.23B ἐνδείκνυται ὁ τι οὐκ ἔστι σοφός, Ξεν.Ἀν.1,221 βῆσθε ὁ τι τοῦ Μένωου στρατεύματα ἦν ἐν Κιλικίᾳ ἦν, Κδ Ἰω.13,1 εἰδώς .. ὁ τι ἀλλ' ἠυθεν αὐτοῦ ἡ ὦρα ἵνα μεταβῆ.. πρὸς τὸν πατέρα, Μαρτ.5,17 μὴ νομίζετε ὁ τι ἡλθόν καταλῦσαι τὸν νόμον, αὐτ.Ρωμ.15,4 πέπεισμαι δὲ .. 8τι' || ὅμ. μτ. ὄριστ. κ. ἐν πλαι. λόγῳ ἰουάνθ. π. Ἄττ. κ. πάντοτε π. μτρ. μων. νεώτ. κ. ἐν τῷ δημ. λόγῳ καὶ δὴ καθ' ὅν χρόνον θὰ ὀμιλεῖ ὁ λαλῶν: Ἔουκ.1,14 ἡγέληθ' .. ὁ τι Μέγαρα ἀπέστηκε [ἀντί ὑπερσυντ.], αὐτ.1,90 ἀποκρινόμενοι ὁ τι πέμφουσαι' || κατόπιν ἰστ. χρόνου μτ. εὐκτ. πλαι. λόγου [κων. σύντ.]: Ἀριστοφ. Πλ.88 ἡπειλήσ' .. ὁ τι βασιδύμων, Ἔουκ.5,61 ἐλεγεν ὁ τι οὐκ ὀρθῶς αἰ σπονδαί γέγοντο, Πλάτ.Φαιδ.59B ἐπυθόμην ὁ τι τοῦ πλοῦτον ἐκ δήλου ἀφίγμενον εἶπ' || μτ. ὄριστ. κ. εὐκτ. ὄμοι ἐν τῷ αὐτῇ προτ., ἀλλὰ ἐν σμ. διαφ. ἀποκρώσεως: Ἔουκ.2, 13 Περικλέης .. προηγόρευε .. ὁ τι Ἀρχίδαρος μὲν οἱ ἔξων ἔην .. τοῦς δ' ἄγρους .. ἀφίσιπν,

Ξεν.Ἀν.2,1,3 ἐλεγεν, ὁ τι Κύρος μὲν τέθνηκεν, Ἀριστοφ.δὲ κεφεύσων .. εἴη, Πλάτ.Φαιδ.61B ἐνόησας ὁ τι τὸν ποιητὴν θεοί, .. καὶ αὐτὸς ὅσον ἡ μυθολογικός' || κατόπιν ὑποθ. προτ. ἐξοήσας ὡς ἀπέδρασαν τὸ ρ. τῆς εἰδ., τοῦτο ἀκολουθεῖ τοὺς κωνῶνας τῶν ὑποθ. λόγων: Δημ.46,12 εἰ τις ἐρωτῶ, καθ' ὅποιου νόμου δει πολιτεύσασθαι, δῆλον ὁ τι ἀποκρινοῦθ' ἂν ἴτην δυν. εὐκτ. ἀποθεῖ τὸ εἰ ἐρωτῶ' Πλάτ.Ἀλμ.179D λέγοντας ὁ τι, εἰ .. ἀμελλήσομαι .. ἀκλίσεις γενήσονται, εἰ δ' ἐπιμελήσομαι .. τὰς ἀν τῶν ὀνομάτων ἄξιοι γέγοντο' || ἐνίοτε τὸ ὑποκ. τῆς εἰδ. προτ. εἶναι ἀντικ. ἢ ὑποκ. ὅσον εἶναι τὸ ρ. παθ. τῆς κυρίας, ἦτοι γίνεται μετὰ τοῦς ὑποκειμένους: Ξεν.Ἀν.3,2,23 Λυκόνσας δὲ καὶ αὐτοὶ εἶδον, ὁ τι .. καρποῦνται ἰστί εἶδον, ὁ τι Λυκ. καρποῦνται, Κδ Κορ. 1,15,12 εἰ δὲ Χριστὸς κηρύσσεται, ὁ τι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται ἰστί εἰ δὲ κηρύσσ., ὁ τι κηρύσσ., ἐγήγερται, Λιβ.Ροδ.635 ἐβλεπες τὰ λιβάρια τοῦ κἀστρου, ὁ τι λαθύνουσι' || συνηθ. ὅταν ἐνωσθεὶ τὸ ὑποκ. ἐν τῇ εἰδ. προτ.: Λιβ.Ροδ.35 ἐγὼ ὡς τὸν εἶδα, ὁ τι ποιεῖ [ἀντί ἐγὼ ὡς εἶδα, ὁ τι ἔνω. αὐτὸς ποιεῖ], ὅταν τὸν κατάλαβα, ὁ τι εἶχε τεοιο σκοπὸ' || ἐνίοτε γίνεται μετὰ τοῦς κ. ὁλοκληρ. τῆς προτ.: Ξεν.Ἀν.1,6,2 εἶπεν, εἰ αὐτῷ δοῖη χίλιους ἰππῆας, ὁ τι .. κατακίονα ἰστί εἶπεν, ὁ τι .. εἰλ' ὄθ. ἰστί εἶπεν ὁ τι κτ. πλεονασμ. : αὐτ.5, 6,19 λέγουσιν, ὁ τι, εἰ μὴ ἐκποριστοὶ τῆ στρατῆς μισθόν, ὁ τι κινδυνεύουσιν' 2) ὁ τι ἐπεξηγησὶς εἰς προηγ. δεκτ.: Ἰλ.Ο 226 ἄλλὰ τὸδ' .. ἐμοί .. κέρδιον .. ἐπλετο, ὁ τι πάροισε .. ὑπέειξε χεῖρας ἐμάς, Πλάτ.Γοργ.488Α εὐ ἰστί τοῦτο, ὁ τι οὐκ ἔκων ἐξαρμάρταν, Κδ Τιμ.68,1,19 εἰδὼς τοῦτο, ὁ τι δικαίω νόμῳ οὐ κείται, Λιβ.Ροδ.633 οὐκ ἦτον συντυχία, ὁ τι ἀνατέλλει τὴν αὐγὴν ἔνω. οὐκ ἦτον τοῦτο' κ. ἐν τῷ ἀρχῇ τῆς προτ. ἐπὶ μω. ὅσον τοῦ δεκτ.: Πλάτ.Πρωτ.330 τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας, ὁ τι δὲ καὶ ἐμὲ οἶε εἰπεῖν τούτο παρόκουσας' || ὅμ. κατόπιν προεξηγητικῆς παραθέσεως ὡς ἐπεξηγησὶς αὐτῆς: Πλάτ.Φαιδ.60 ὁ τι δὲ ἐλαχάτον πάντων, ὁ τι .. θορύβουσαν παρέχει ἔνω. εἶναι τοῦτο, ὁ τι, Ἰσοκρ.5,136 τὸ δὲ μέγιστον ἔνω. εἰρημώμενον, ὁ τι συμβαίνει' 3) ὁ τι ἐνίοτε σημαίνει ὡς πρὸς τὸ γεγονὸς ὅμ. ὡς πρὸς τὸ ὅμ.: Πλάτ.Κρατ.384C ὁ τι .. ὁ φησι .. ὄνομα εἶναι, ὀνομασία αὐτὸν ἀκώπτην, αὐτ.Πρωτ.330B' 4) πλεοναστικῶς ἐπὶ πλαιῖου λόγου, ὅταν οἱ λόγοι τῶς ἀνοφέρωνται αὐτοῦτελεί: Ἡρ.2,115 λόγον τόνδε ἐκπαῖνε ὁ Πρωτεύς, λέγων ὁ τι ἐγὼ εἰ μὴ .. ἡγεύμην, Πλάτ.Πρωτ.318Α καὶ ἐγὼ εἶπον, ὁ τι ἢ αὐτῇ μοί ἀρχῇ ἔστι, Κδ Ρωμ.8,36 καθῶς γέγραπται, ὁ τι ἐνεκὰ σου θανατοῦμεθα, Διηγ.Ἀρχλλ. 235 τοῦτο δὲ πάσι προσηφώνω .. ὁ τι ἐὰν τινα θέσασμαι' || ὅμ. ἐν τῷ αὐτῇ προτ. μτ. εἶδ. ἀπαφρ.: Πλάτ.Νόμ.892D εἶπον ὁ τι πρῶτον ἐμὲ χρῆσαι κειροθῆναι κατ' ἑμαυτόν, αὐτ.Φαιδ.63C ὁ τι μέντοι παρὰ θεοῦς .. ἔκειν, εὐ ἰστί ὅτι .. Ἰσοκρ.1,1,1 ἰστί εἶδ' ὅμ. Ξεν.Ἑλλ.2,2,2 εἰδὼς ὁ τι .. ἐσπαρθεῖ' || ὅμ. ἐν τῷ αὐτῇ προτ. μτ. μτρ.: Πλάτ.Γοργ. 481D αἰσθάνομαι .. ὁ τι ὄσο' ἂν φθῶ τοῦ παιδικὰ καὶ ὄσοις ἀν φθῶ, ὁ τι δυναμώμενος ἀντιλέγειν' || ὅμ. κατόπιν συμφορῶν ὄσο προτάσεως: Ξεν.Ἀν.6,4,8 ὡς γὰρ ἐγὼ ἤκουα τῆς εἰδ. ὁ τι Κλέανδρος μέλλει ἔξειν ἰστί ὡς .. ἤκουσα, Κλ. μέλλει ἔξειν ἢ ἤκουσα, ὁ τι Κλ. μέλλει ἔξειν, Κδ Ἀρ. 3,15 οἶδά σου τὰ ἔργα, ὁ τι οὐτε φυχρὸς εἰ ὄτε ζκατὸς ἰστί οἶδα, ὁ τι οὐτε .. ἢ τὰ ἔργα σου ἐστὶ, ὁ τι οὐτε' || συνηθ. ἐκ σφάκ. τῶν ἀντιγραφῶν παραβαλλόμενον τὸ ὅτι ὡς ἀπαρτῶ, ὁ τι ἐλε, κατῶσι κττ.' ἰσθ. ἐν Ξεν.Ἀν.5,6,19 ἰσθ. μτ' || μων. κ. μτ. ἄλλων συνθέσεων ὡς δὲν ἐπηρεάζει τὴν σμ. : Λιβ.Ροδ.2198 ἐπὶ ἰσθῶσας τὸ ἀμνηλεῖν,

ότι νά εχρ τόν καρπόν ώριμον εις τό τρύγαζ' || ομ. αντί ως: αὐτ.2236 τέτοιον εἰσπράττει, ὅτι ὀπάταν τρέχει τό νερόν [ἴσ' ὀπάταν]' || 5) περιληπτ. ἀντικαθιστῶν δλοκλήρον πρότασιν ἴδ. ἐν καταρατικαῖς ἀποκρίσεσι: Πλάτ.Γοργ.475C οὐκοῦν... τό δάικειν μάκιον ἀν εἴη τό δάικεισθαι; ἀπόκρ. θήλον δῆ ὅτι ἐνν. κίκιον ἀν εἴη ἡ ταῦτα οὐτως ἐχει' || ὁδ. κ. ἐν παρενεθ. καταφ. πρότασιν καθ' ὁμοίαν ἔλλειψιν, οἱδ' ὅτι ἡ εὐ οἰδ' ὅτι, οἰσθ' ὅτι, ἰσθ' ὅτι: Σοφ.Ἀντ.754 οὐ τόνοδ' Ὀλυμπον ἰσθ' ὅτι, χαίρων ἐπὶ φόγοισι δευνάσεις ἐμέ, Πλάτ.Γοργ.486A οἰσθ' ὅτι οὐκ ἀν ἐχοῖσι τό τῆ χράσαισιν σαυτοῦ [ἐντέθειεν κ. τοῦ θηλονότι βλλ. ἡ χρ. ὡς ἐπιρρήμ.]' || ὁ ὅθ ὅτι... ἀλλά ἡ ἀλλά καί ὅθι μόνον... ἀλλά καί: 3εν. Ἄπομν.2,98 ὅθι ὅτι ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλά καί οἱ φίλοι αὐτοῦ' || ὁμ. οὐχ ὅτι... ἀλλ' οὐδέ: Ὁσκ.297 ἀλλ'... ὀδύνατα ἐξίσουσαι οὐχ ὅτι τὰ ἐν Εὐρώπῃ, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὁμ οὐ μόνον ὅτι... ἀλλά: Πλάτ.Συμπ.179B οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλά καί αἱ γυναῖκες' || οὐχ ὅτι καί ἡ ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ δευτέρας πρότασεως, ἀν καί: Πλάτ.Πρωτ.336D οὐχ ὅτι παῖζει καί φησιν ἐπιλήθων ἐναῖναι' || κ. νεώτ. φρ. μ' ἔδον ὅτι ἰδηλ. μὲ ἔδον τοῦτο, ὅτι κ. μελονότι ὡς οὐδ. ἀν καί: μ' ἔδον ὅτι ἔγω ἀντίρροπον, θά τό πράξω' || ὁμ. νεώτ. παρ' ἔδον ὅτι ἀν καί: παρ' ἔδον ὅτι τοῦς εὐπρηγέτησιν, ὑπῆρξαν ἀχάριστοι' κ. παρ' ὅτι καίτοι, ἀν καί: δέν σὲ τιμωρῶ παρ' ὅτι κατακρίνω τὴν πράξιν σου ἰδηλ. παρὰ τοῦτο, ὅτι' || ὅτι μὴ ἀνήκει ὅτι τό ἀντων. ὅτι βλλ.: 7) ὡς αἰτολ. οὐδ. ἴδ. π. δοκίμοις κατόπιν ρ. φυχ. πάθους τοῦ ἡ εἶδ. πρότ. ἐκπράξει τὴν αἰτιαν. ἐπειδὴ, διότι, ὡς τό νεώτ. καθῶτι: Ἰλ.Α.56 κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι βῆ θησκαντες ὄρτασ, Ὁδ.ῶ 115 νῦν δ' ὅτι ῥῦσθη... τοῦκέτ' ἀτιμάξει με, Πινδ.Ο.339 κίδος... διδόντων Τυνδαριδῶν, ὅτι πλεισταῖσι... ζευγαῖα αὐτοῦ ἐπολιχονται τραπέζας, Πλάτ.Λάχ.179C αἰτιώμεθα τοῦς πατέρας ἡμῶν, ὅτι ἡμᾶς μὲν ἐσιν τρωφᾶν, Ματθ.5,3 μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῶ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἔστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, διήγ. Ἀχιλλ.409 ἐθαύμασα τὴν πλιεσι σας καί ὑπερθαύμασα τὴν, ὅτι ὡς γενναῖοι... ποσῶς οὐδὲν ἐδειλιάσατε' || κ. ὅτι περ διότι ὡς γνωστόν: Ὁσκ.4,14 περιαλογῶντες τῶ πάθει, ὅτι περ... οἱ ἄνδρες ἀπελαμβάνοντο' || μτγν. ὡς ἐπεξηγηματικῶν αἰτολ., διὰ τὸν λόγον ὅτι: Κἀ Ἰω.18,2 ὅδε δέ καί τοῦδας... τὸν τόπον, ὅτι πολλὰς ἐσιν σὺν ἡμῖν καί ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ' || π. μτγν. καί ἀνεαρτήτως πως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἅπαντα τὰ προηγούμενα, ἴδλα ταῦτα) διότι: Πά Ψαλμ.43,26 ὅτι ἐπασινωθῆ εἰς χροὴ ἡ φυχὴ ἡμῶν, Κἀ Ματθ. 6,13 κ. ἐν Λειτ.Χρυσοστ. ὅτι σοῦ ἔστιν ἡ βασιλεία καί ἡ δύναμις καί ἡ δόξα [πρὸβ. ὅμ. χρῆσιν τοῦ γάρ π. μτγν. ἐν Λειτ.Χρυσοστ. σοῦ γάρ ἐστι τό ἔλεος]' || ὁμ. ὡς αἰτολ. οὐδ. ἐφ' ὅσον, ἀφοῦ, μὰ καί: Ἰλ.Π.35 γλαυκὴ δέ σὲ τίκεθ θάλασσα... ὅτι τὸ νόος ἐστὶν ἀπνήης [κατὰ τὴν ἔλλειψιν ἀντὶ σὲ ἐγέννησε... καὶ λέγω τοῦτο, ἀφοῦ εἶσαι τόσο σκληροκαρδῶσι, Κἀ Ματθ.8,27 ποταπὸς ἐστὶν οὗτος, ὅτι καί οἱ ἄνεμοι... ὁπακούουσιν αὐτῶν]' || νεώτ. καθ' ὅτι διότι, ἐφ' ὅσον: συμφωνῶ καθ' ὅτι ἡ ἀποφίσι αἴτη εἶναι ἡ μόνη ὀρθή' || ἐνίοτε ἐκ τῆς εἶδ. κ. ἐν συμπερ. σμν. ἀντὶ ὥστε, οὐτως ὥστε: Ὁδ.Ε.340 τίποτε τοῦ ὡδε Ποσειδάων... ὡδύσατ' ἐκπάγλωσ, ὅτι τοι κακὰ πολλά φυτεύω... Ἰλ.Ζ.125, αὐτ.Δ.30, Σχολ.Ἐποκρ.9,25 μέγας δὲ ἦν ὁ στρόμβος... ὅτι τό κρέας... δέικοφα εἰς πέντε μερίδας, [Ἦ τελευτῆ, συλλαβὴ π.Ἄττ. δὲν ἐκθλιβέται, μὴ πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως μτ. τοῦ ὅτε [π.Ὁμ. ὅτ' ἡ ὁ τ' νάντοτε ἀντὶ ὅτε ἡ ὁ τ'

οὐδὲν παρᾶδειγμα τοῦ τ. ὅτ' ὑπάρχει' χασμωδία μετὰ τό ὅτι ἅπαντᾶ π. κωμ.: Ἀριστφ.Λυσ.61 ὅτι οὐχί, αὐτ'. Ἀχ.516.)
δτασφόρος [οἶ] AB 287 «οἱ τὰς δτιδας φέροντες ἐργάται' ὅτις δὲ εἶδος ὄρνιθος».
δτιή κ. ὅτι ἡ σὺνδ. σὺνῆθ. π. κωμ. ἀντὶ ὅτι βλλ.7), διότι, ἐπειδὴ: Εὐρ.Κύκλ.643, Ἀριστφ.Ἰνν.34 ὅτιη θεοῖσιν ἐχθρὸς ἐμῶ' || ἐπὶ ἐρωτ. μτ. τοῦ τί διὰ τί: αὐτ.Νεφ.784 ὅτιη τί; ὁμ. αὐτ.Νεφ.765 ὅτιη τί δῆ; ἀπόκρ. ὅτιη κατὰ μῆνα... δανεῖται' ὅτιη τοιςμοδὸς ὅτι ἡ κτ. Ἀπολλ.Δύσκ.256,2 ἐπρὸς πάντων συμφωνῶν ἀνεγνώσθη ἐν ὀεία τᾶσει τό οἶ' ὁ δὲ τὸν, ὅτιη ἐν κωδ.: ὁμ. Εὐστ.118,86 «οἱ Ἀττικοὶ δὲ τὸν ὄνομα λέγουσι τὴν καὶ ὀπῆ'» 2) σπασιώτ. εἶδ ὅτι: Ἀριστφ.Νεφ.331 οἰσθ' ὅτιη πλειστοῦς αὐταῖ βόσκουσι αἰσφιστάς.
δτιοῦν ἐπιτετ. τ. τοῦ οὐδ. τοῦ ὄστις βλλ.
δτιπερ ὅπ βλλ.7).
δτις, ὄστις, ὄστινας ἐπ. τ. τοῦ ὄστις βλλ.
δτις-ἴδος [ἡ] κ. οὐτῆς κ. ὡτῆς εἶδος ὄρνιθος' πρβλ. δτασφόροι: Γαλλ.Διαίτ.3 μεταξὺ δὲ πως τῶν γερανῶν τε καὶ τῶν χηλῶν ἡ σάρξ τῶν καλουμένων οὐτίδων ἡ ὀπίδων ἐστὶν ἰκτ. διόρθ. ὀτίδων).
δτλέωσ μτγν. ὀτλέω βλλ.: Ἀπολλ.Ρ.2,1008 κενῶν κάματον βρωρὸν ὀτλέουσι ἰαχόλ. ἐνομεινοῦσι], Βάθρ.37,3 μὲχθον σλον ὀτλέωσι).
δτλέω μτγν. πτ. αἰτ. ὑποφωρῶ, κωκοπαθῶ, πω-νά: Καλλίμ.ἀπ.274 κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες, Ἀπολλ.Ρ.3,769, Λυκόφρ.819 πειραν ὀτλήσαι κακῶν.
δτλήματ-ατος [ἡ] Ἄσ. «εκακοπάθημα», Ὁδ.ῶ γνωστ.Καν.13,23 «εκακοπραγία».
δτλήμων ἢ Ἄσ. ἐθλιος.
δτλος [ἡ] πάθημα, συμφορᾶ. Ἦσ. κ. Σουῖδ. ἐπόχθος, κωκοπάθεια: Ἀσχ.Ἐπ.18 ὄπαντα πανδοκῶστα παιδεῖας ὄτλων, Σοφ.Τρ.7 μωρμεῖων ὄτλων ἄλιγοστων ἐσχον ἰδιόρθ. κτ. τὸν σχολ. ἀντὶ δκνομ).
δτοθος [ἡ] ἰαχυρὸς θούρουος κτύπος, κρότος, παραχῆ: Ἦσ.Ἰδ. 709 δτοθος δ' ἄπλιτος ὄρωρ-ει σμερδαλῆς ἐριδος, Ἀσχ.Ἐπ.151 δτοθον ἀρμάτων ἀμφὶ πόλην κλύω, Σοφ.ΟΚ.1479 ἰδοῦ... ἀμφίσταται δασιόρροισι δτοθος [ἐπὶ τῆς βροντῆς]' || ὁ ἦχος ἐν γένει: Σοφ.Ατ.1202 γλυκύν ἀλύων δτοθον, Ἀντίμ. Ἐλεγ.ἀπ.17 κροτάλων θηλυμανῆς δτοθοῖ ἡ σὺνῆθ. ἐν χειρογρ. φρ. δτοθοσ ἐσφ.φ.
δτοδᾶ-ῶ ἠχῶ ὑποκώφως: Ἀσχ.Πρ.574 κρησπᾶκτος δτοδεῖ δόνασ' ὀνονοδῶταν νόμον' || Ἦσ. ἐδοδεῖ θορυβεῖς.
δτόατυλλᾶος [ἡ] ἡ -ον(τῶ) φυτόν τι: Ἐπιχ.161.
δτόατ ἔπιος κ. ὄττοατὸ μ. π. τραγ. κ. μ. ἐν λυρ. χρωρίσι, ἐπὶ ἄλλοις, θλιφῶς, ὡχ. ἄχ. ἡ: Ἀσχ.Πέρα, 918 ὄτοατ, βασιλεῦ, στρατιάς... κόσμου τ' ἀνδρῶν, Εὐρ. Ὁρ.Π.1389, αὐτ'. Ἀνδρ.1197 ἰδὸπλοῦν' || ὁμ. ἐκτεταμ.: Ἀσχ.Πέρα.268 ὄτοατοσι, αὐτ'. Ἀγ.1072 ὄτοατοατοσι, Εὐρ.Τρ.1294 ὄτοατοατοσι, αὐτ'. Ἰων 789 ὄτοατοατοσι.
δτοατῶς, μέλλ. ὄτοατῶμαι κρᾶζῶ, ξεφωνίζῶ ὄτοατο, θρηγῶ μεγαλοφῶνας, ὀλοφωρῶμαι: Ἀριστφ.Εἰρ.1011 τὸν δ' ὄτοατῶνας, εἶτα μονωδεῖν ἐκ Μηδεῶν, αὐτ.Λυσ.520 ὄτοατῆσθαι μακρὰ τὴν κεφαλήν παθ. θρωγῶμαι, μὲ θρηγῶν: Ἀσχ.Χο. 327 ὄτοατῆσαι δ' ὁ θηθσκων.
ὄτοατῶσι [οἶ] κωμ. ὄπ. ὄν. π. Ἀριστφ., οἱ ἀνθρωποὶ τῶν θρήνων, θρηγῶδοι, κλαφιάρηδες, μτ. λογοπαιον. ἐπὶ τοῦ ἐνν. ὄν. Ὀλοφῶσι [κατ. τῆς Ὀλοφῶσι πὸλ. παρὰ τὸν Ἄθωι: Ἀριστ. Ὁρν. 1043 καθάσθ' Ὀλοφῶσι].- Σὺ δέ γ' οἰσπερ Ὀτοατῶσι χρῆσαι τάχα ἰδ. φρ. ὄτοατῶσι].
δτου οὐτινος γενικ. τοῦ ὄστις βλλ.
δτρα Ἦσ. ἐφ' τὸ ἀέκτροπος οὐράς.
δτραλέος-ἡ-ον μτγν. ὀτρῶρος βλλ.: Ὁπν.Ἄλ. 2,273 ὀτραλέη μῦρμυνα, Κίντ.11,107 ὀτραλέη δὲ ποτὶ μῶρον εἰσὶ κλέουθι.

ότραλέως ταχέως, έσπευσμένως: 'Ήσ. εδξέως, δραστηκώς, έπείρωτος: 'Ιλ.Γ.260 έκείλευσε... τοι δ' ότραλέως έπιθοντο, 'Όδ.Τ.100, 'Ήσιος.Α.410 οί δ' ότραλέως ένόησαν, Σαφφ.Συμψληρ.20α,ΙΙ, 'Απολλ.Ρ.1210: πρδλ. ότρώνω.

ότραα 'Ήσ. εήμονος [ισθ. αύρέα, αιτ. του όδρέως όδρεός βλ.λ.] πρδλ. ότρεός.

ότραός [ό] Θεόγνωστ.Καν.13 εήμονος.

ότρηρός ά-όν ταχύς, εύκλινης, σθέλης: 'Ιλ.Α.321 τώ ό έσαν κήρυκε και ότρηρώ θεράποντε, 'Αριστφ.Όρν.909 Μουσανών θεράλων ότρηρός, Μάτρφ.Δεινν.92 μάζρ ότρηρδ'. 2) όξύς, κοπετός, αιχμηρός, όδύνηρός: 'Όππ. 'Αλ.2,529 ότρηρδσιν έπισπέρχων όδύνησιν.

ότρηρός ότραλέως βλ.λ.: 'Όδ.Δ.735 αλλά τίς ότρηρός Δολίον καλέσει βέλον.

ότρηχς πληθ. του όθριε βλ.λ.

ότρώνη 'Ήσ. εκόρος, καλάμη.

ότρωνηγόος-ον ό τρώγων χόρτον, καλάμη' συγγ. τρωηφάγος βλ.λ.: 'Αρχλ.97.

ότρωνήρ 'Ήσ. κήρυξ, κελυστής, σαλιηκτήρ.

ότρωνητός-ή-όν μόν. ό παροτρύνων, παρορμών: Εύστ.831,26 ότρωνητικός ή έπισπαστικός.

ότρωντός-ός [ή] παρότρυνσις, παρακλήσις, προτροπή' 'Ήσ. εδ έκ ήκ του παροτρύνει γνώμενος έρεθισμός: 'Ιλ.Τ.234 μηδέ τίς άλλην λαών ότρωντών ποτιδέγμενος ίοχνασάσθω, 'Αντίμ.91.

ότρώνω ποι. ένίοτε κ. π. τραγ. έν τριμ. κ. λυρ.) κ. π. μγν. πεζ., π. 'Αττ. πεζ. σούθ. έποτρύνω όπερ δ' σούθη. κ. π. έπ. κ. τραγ., έπ. άπαρφ. ότρωμένω, πορατ. ότρωρον κ. ότρωρονόσων [π.Όμ.άμφότ.], μέλλ. ότρωμένω, έπ. άορ. ότρωνα' μέσ. κ. παθ. μ. ένεστ. κ. παρατ., παροτρύνω, παρακλήω, παραπαρρώνω εως τίς έργον άπαιτούν τόλμην ίώς εις μάτην κτ.λ.: 'Ιλ.Ε.482 αλλά και ώς Ανκίλους ότρώνω, αύτ. Ε.470 ότρωμε μένος και θυμόν εκάστω, Αίσχ. Έστ.726 παιδολωτέρω δ' έρις άδ' ότρώνει, 'Αριστλ. Κρα.399β' || όμ. μτ. άπαρφ. παρακλήω πνα αύτ. 'Όδ.Ρ.430 όπήρας... ότρωνα νέεσθαι, αύτ.Β.244 ήμέας ότρώνων καταπαυμένω, Εύρ.'Αλκ.755 ότρωμεν φέρον' ένίοτε τώ άπαρφ. παρακλήω: 'Ιλ.Κ.38 ή γιν' έταίρων ότρωνέσις Τρώεσσιν έπίσκοπον [ένν. ίέναι], Εύρ.Ρήσ.558 όν νωών Έκτωρ ότρωμε κατόπταν' || σπαν. μτ. τελ. προτ. δια τώ ως ζωας, νά: 'Όδ.Ρ.362 ώς, 'Όδυσθα ότρων' ώς αν πύρνα... άγείροι' || σπαν. μτ. δοτ. προσ. κ. άπαρφ.: Πίνδ.Π.4,41 ότρωνον... θεραπόντεςσιν φυλάξαι' || μτ. προσ. έπ. τίς αύτης σμμ.: 'Όδ.Α.85 'Ερδελαν... νήσον ές 'Γλυγγίνην ότρώνομεν, 'Ιλ.Ω.289 σέ γε θυμός... ότρώνει, αύτ.Ρ.75 ότρωνον έμόν ποτι δώμα γυναικας, 'Ιλ.Β.589 ότρώνω πόλεμόνδε, Πίνδ.Ν.10,23 δάμον ότρώνει ποτι βουθυσαν 'Ήρας' 2) ώς μέσ. προθυμούμαι, απεύδω: 'Όδ.Κ.425 αύτω δ' ότρώνεσθαι έμοι άμα πάντες έπεσάσι, αύτ.Ρ.183 ύμεις δ' ότρώνεσθαι... ώς κ. έμ. έπιδέρσκατε πάτρας τώ ένεγο, έπ. τίς σμμ. ταύτας μ. έν 'Ιλ.Η.420 ότρώνοντο νέκυς τ' άγέμεν' 3) σπανιώς. έπ. ζωών, παρορμών, κεντώ: 'Ιλ.Ψ.111 σφίρας τ' ότρωνε, 4) έπ. πραγμ., έπισπεύδω, έπιταχύνω, κάμνω τά μνη τί ταχέως: 'Όδ.Η.151 πομπήν ότρώνετε, αύτ. Β.253 ότρώνετε... όδών, αύτ. Π.355 άγχιλλην ότρώνομεν, 'Ιλ.Μ.277 μάχην ότρωνον 'Αχαιών.

όττα άπ. άντί όσσα βλ.λ.

όττάβα νεώτ. διεθν. νεωτ. όρ. σύστημα σημαντήρων φωτοσκόλων λειτουργούντων δι' αστυλιους έν τή γενέσει αύτης τή έπίδρασει του θαλασσιου ύδατος έπ. άποθηκευμον έν τή σημαντήρ άνθρακασθεσίω' 2) μουσ. ά. όκτάβα βλ.λ.

ότταβιο Ιταλ. συνήθες όνομ. του μικρού πλαγιοαύλου δ. ήλεκολο.

ότταβος [ό] διτ. του κότταβος βλ.λ.: ΕΜ 616,5/ έπαρό τών ότταβον δ' σημαίνει τόν.τάραχον αύτω δέ λέγουσιν 'Ιανεις.

ότταίε [ή] μγν. ή έκ δυσσώδων ήτων μαντεία: Διον.'Αλ.Ρωμ.9,45 σόν σιωνεύς και ότταίεσις' 2) προαίσθησις κακού και δ' έξ αύτης τρόμος: αύτ.1,36 'Ινα τώ της ότταίεσις... παραμένων έξαρδδρ.

ότταπεντασός [ό] νεώτ. διεθν. όρος είδος λαλιός διασπαρδρίας ή τραυλισμού κληθέν ούτως έκ τής χαρακτηριστικής προφοράς τών 'Όττεντόττβλλ, προφερόντων τά φραζόμενα μετά τινος πλαταγισμού κατά τήν εισπονήν.

ότταο, όττευ. έπ. γεν. του όσσις βλ.λ.

όττασομαι, άπτ. άντί όσσεσομαι [όπερ δέν άπαντό] μαντεύομαι έκ προφητικού πινος ήχου, έκ φωνής πινος [πρδλ. όσσαι: 'Αριστφ.Λυσ.577 όσδεις έβέλει ήρωι αύτήν, όττευομένη δέ κάθηται έπί έρώσις γυναικός, Πλάτφ.'Ηθ.356β ότταεσθαι ταίς τούτων κληδόναι, Αλλ.Ζ.1,48 ότταεσθαι πρός ίκόρακος βοήν' || γεν. προαισθάνομαι, προμαντεύω τ: Πολύδ.27,16,5 τώ μέλλοντι ότταεσμένο, αύτ.1,11,5 ότταεσθάνομαι περί τών δλων πραγμάτων' || όμ. μτ. άπαρφ. προαισθάνομαι τίς, προβλέπω, προλέγω ότι: Πτορφ.Νυμφ.33 τώ σκοπείνων τών κινδύνων μεταβάλλειν ότταεύομαι, Αουκ.Λείψω.19 ότταεύομαι γούν μηδέ δλωσ έντυγχανέιν' 2) θεωρώ τώ ως δυσσώδιον, σόν κακοσμοδιάδ: Διον.'Αλ.Ρωμ.9,23 τήν ήμέραν εκείνην άποφράδα τίθεσται... τήν τότε συμβάσαν αύτή τύχην ότταεύομένη' || όθ. άποστρέφομαι τ. βεβλήσσομαι ώς δυσσώδιον: Διον.'Αλ.Ρωμ.2,19 πάντα ότταεύεται τήσων, φη μη πρόσεται τώ κέρρησις' 3) τώ ένεργ. ότταεύομαι μ. έν Αλλ.Ζ.2,19 [ισθ. έσφ. γρ.]: Ισοδύω [κτ. Μοίρ.279Ρ] τώ κληδονίζομαι.

όττι έπ. άντί όπ βλ.λ.

όττις έπ. άντί ό τ βλ.λ.

όττις [ή] μγν. 'Ήσ. εδφικς: 'Αρετ.Χροτ.Νουδ.2,13.

όττοαί έσφ. γρ. του ότοαί βλ.λ.

όττω άπτ. τ. άντί όπτιν δοτ. του όσσις βλ.λ.

-ου κατάληξις δοτ. άντι-φω έν 'Επιγρ. Θεασ. του Δένδρου [άντι τώ Δένδρω].

ου διέσβογος της έλλγλώσσης προελθοσα έκ τών φων. ο κ. υ ή κτ. αναπληρ. έκτ. ήλονται, λένονται ή έκ συνιαρ. [οηλό-ομεν δηλούμεν] ή έξ άντηγρ. του λατιν. τ [Ούδέρρον, κανον, μακρό κ. μ. έν τή αιολ. διαλ. βραχεία [Πρισκιαν.1,6].

ού κ. μων. κ. νεώτ. Ισπαν.] άρηγτ. μόριον, έν γρ. πρό συμφώνων [συμπεριλ. και τώ δίγμομοι, άλλα πρό φωνήεντ. φιλομένου σσκ κ. δασουνο, σσχ [μων. σσκ έν γένει], έν τέλει προτ. κ. οθ [βλ.9] έπ. κ. Ιων. κ. σσκ π. 'Όρ. 1δ, έν τή τέλει προτάσεως ή στήχου [Ιλ.Β.238], άπτ. κ. σσχι χάρην έμφάσεως ή χάρη του μόρου [πρδλ. ναίχι' έν μγν. 'Επιγρ. Ιδ' ηΧα.] κ. σκ [όηλο] γραφομένης της άνάκειαν γνησίος διψω, ου δια βραχ. σ' πρδλ. Σουίδ. έν λ. Φιλοζένου γραμμάμοσι' εκφράσις άρνησην γεγονότας ή άρηγτ. οχέσιν έν γένει κατόπι κρίσεως, έν άντιθ. πρός τώ μη εκφραζόν άρηγτ. βούλησιν' γεσ άρνεϊται π, είναι άπόλυται, άντικειμενών, έν φ τώ μη άπορρίπτει, είναι αγνητικόν, ύποκειμενικόν [τήν αύτήν διαφ. έξουσι και τώ εκάτερωθεν σούθ. ούδεις, μηδεις κτ.λ.] συνάπτεται μτ. μνημονώμενων άλλών λ. έν άντιθ. πρός τώ μη μ. έν προτάσει έχον θεσιν, μεθ' ών άποτελεί μίαν έννοιαν, ώς μτ. ρ.: 'Ιλ.Ω.296 οθ διδωμι [κατακράτω], αύτ.Β.132 σσκ εΐω [καλώμ], αύτ.1,112 σσκ εθέλω [άπονορούω άρνούμαι], αύτ.Η.393 οθ σμμ. [άνονομαι], 'Αριστφ. Σφ.341 οθ βούλομαι, Κδ Ρωμ.1,13 ου θέλω ύμας άγνοεΐν' || ένίοτε άντικαθ. υπό τώ μη έν τή περπτ. ταύτη, έπειδή άπαίτει τώ είδος της προτ. τούτο: Λυκούργ.34 κί μη φησι ταύτα άλληθ είναι' άλλό

κ. ἀντιθ. ἐνίοτε παραμένει καίπερ ἀπαιτουμένου μή: 'Ιλ.Γ 289 εἰ δ' ἄν... οὐκ ἐθέλωσι' || μτ. γκ.: 'Ιλ.Δ 224 οὐκ ἐθέλωτα ἔμχασθαι' || μτ. ἐπιθ.: 'Ιλ.Ε 366 τῷ δ' οὐκ ἀκόντες πετάσθη, Θουκ. 67 τῆς τε γῆς ἔτερον οὐ πολλόν' || μτ. ἐπιρρ.: Θουκ.1,68 οὐκ ἤκιστα, 'Αριστ. Ορν.24 οὐ ταῦτα κρῆσι, αὐτ.2.φ.461 οὐ ῥάβδου, ΚΔ Ματθ.6,30 οὐ πολλὰ μάλλον, Πρόδρ.2,19 ἐγὼ δ' οὐκ οὕτως γράφω' || σπαν. μτ. ρημ. ἀνομάτων: Θουκ.3, 95 ἡ οὐ περιτεχίστις, Ξεν.Λακ.5,4 τὰς οὐκ ἀναγκαίαις πόσεσι'. 2) ἐν κυρ. πρ. μτ. ὄριστ. ἐπιθετικῆς διαθεβδωσέως: 'Ιλ.Α 29 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λῶσω, Πινδ.Π.1,94 οὐ φθίνει Κροίσου... ἀρετά, ΚΔ 'Ιω.1,8 οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἄλλα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, Πρόδρ.2,41 οὐ φέρειν ὄλως δύναμαι τὰς προσαγὰς ἐκείνων' μτ. ὄριστ. μτ. τοῦ ἀν.: 'Ιλ.Ο 369 οὐκ ἀν ἀπεξέμωγε, Πινδ.Ν.7,25 οὐ κεν... ἐπαφε' || μτ. δυνητ. εὐκτ.: 'Ιλ.Α 271 κείνοισι δ' ἄν οὐ τις... μαχέσθω, 'Ηρ.6,63 οὐκ ἀν ἔδρα εἴη ἰο παῖς ἐννί, Αλγ.Πρ.979 εἰς φορητὸς οὐκ ἐν, εἰ πρόσσειο καλῶς, Εὐρ.Εκ.1250 οὐκ ἀν δυναίμην, 'Αριστ. Αχ.403 οὐ γὰρ ἀν ἀπέλθοι' ἀλλὰ κόφω τὴν θύραν, Λουκ.Νεκρ.Δ 22 οὐκ ἀν λάβοις παρά τοῦ μὴ ἔχοντος' || μτ. ἐπὶ οὐκ. ἰά- μωσ τοῦ ἀν, κενί ἐν τῇ σμ. μέλλ.: 'Ιλ.Ε 303 δ οὐ δῖος γ' ἀνδρῶ φέροισιν' || μτ. ὄνοτ. ἐν τῇ σμ. μέλλοντος, μ. ἐπ.: 'Ιλ.Η 197 οὐ γὰρ τίς με βίη γε ἐκὼν ἀκόντα δῖται, αὐτ.Γ 54 οὐκ ἀν τοι χραίσμῃ κίθαρσι' || μτρ. μτ. ὄριστ. μέλλ. ἐπι συμβουλῆς, παρακλήσεως, εὐχῆς (ἀντί τοῦ κανον. π. δοκ. μή: ΚΔ Ματθ.5,21 οὐ φονεύσεις. 'Ος δ' ἀν φονεύσῃ ἐνοχος ἔσται ἰδὼν ἐπὶ ἐντόπου ἀπαγορεύσεως, μή: αὐτ.Ματθ.10,19' || μαν. κ. ἀντί οὐ μὴ: Πρόδρ.1,286 οὐ διωθῆ εἰς ἀλύγγρατ' σου' || μαν. κ. μτ. ὄνοτ. κ. τοῦ ἀν (ἀντί τὸν ἐν. εὐκτ.): αὐτ.2,448 μωρίας γὰρ κί λέγει τις... ἀληθεύας, οὐκ ἀν μακάρεθ' ἠώποτες τὸν νοῦν τοῦ ἡγουμένου'. 3) κτ. παρόλ. τοῦ ρ. καὶ μεμνημένου: Εὐρ.Εκ.399 οὐκ, ἦν γε πειθῆ τοῖσι σοῦ σωφά- ροις ἰάναφ, εἰς τὸ προηγ. τῆσδ' ἔξωμαι, δηλ. ἐν. οὐκ ἔστι, Πλάτ.Φαῖδ.89B οὐκ (ἐνν. ἀποκρῆθ), ἀν γε ἐπει πειθῆ, ΚΔ 'Ιω.1,21 δὲ προφήτης εἶς σ' καὶ ἀποκρῆθ, οὐ' ὄμ. αὐτ.Ματθ.5,37 ἔστω δέ οὐ λό- γος ὁμῶν καὶ ναί, οὐ οὐ' || ἐνίοτε καθιστῶ ἀρητ. τὴν προηγ. πρὸτ.: 'Αριστ.Εἰρ.850 οὐκ ἀν... δολῆν τῶν θεῶν τριώδοκοι, εἰ πορνοδοσκοῦ- σι' ἀπόκρ. οὐκ, ἀλλὰ κάκαί ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινεῖς ἰδηλ. οὐ πορνοδοκοῦσι' || συνθῆ. γτ. τοῦ μὴ βλλ. κ. αἰτ. ἐπὶ ἐνόμοιο ἀρήσεως, ὄχι γτ' ὀρκίζομαι σπὸν... ὄχι μὴ τὸν...: Λουκ.Νεκρ.Δ 20,4 οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ κενόδοξα' ἐνίοτε ἡγουμένου τοῦ μὴ: 'Αριστ.Σφ.665 μὰ Δί' οὐ μένοισ' ἐνίοτε καὶ ἀνευ τοῦ μὰ: Σοφ.ΟΤ 660 οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμοι' Ἄλιον'. 4) ἐν ἐξηρτ. πρὸτ. ἰκτ. κανόνα, κρίσεως ἐν ῶ τὸ μὴ, ἐπιθυμίας, κατόπιν ρ. λεκτικῶν, γνωστικῶν καὶ δείξεως, μτ. τῶν ἐδ. συνθ. ὄτι, ὡς καὶ ὄριστ., ὄτι δέν: 'Οδ.Δ 377 ἐκ μὲν τοι ἐρέω... ὡς ἐγὼ οὐκ τὶ ἐκὼν κατερού- σασαι, Σοφ.Ηλ.561 ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας, ἀλλὰ σ' ἔσπασεν πειθῶ, Δημ.2,20 δεῖξάτω, ὡς οὐκ ἄ- ληθῆ... λέγω ἡ ὡς οὐ... Θετταλοὶ νῦν οὐκ ἀν ἐλεύθεροι γένοντο' ὄμ. μτ. ὄριστ. καὶ τοῦ ἀν: Ξεν.Ελλ.5,422 ἀπελογουμέν' ὡς οὐκ ἀν ποτε οὐ- τὴν μωροὶ ἦσαν, Πλάτ.Πολ.330Α, ΚΔ Ματθ.12,7 εἰ δ' ἐγνώκατε... οὐκ ἀν κατεδικάσατε' ὄμ. μτ. δυνητ. εὐκτ.: Θουκ.1,40 ὡς δὲ οὐκ ἀν δικαιοῦς αὐ- τοὺς ἐχοίσαθε μαθεῖν καί, Ξεν.ΚΠ.1,3 ὄτι οὐδ' ἀν ἴδοιεν, Δημ.2,20' μτ. εὐκτ. πηγ. λόγ. ἀντί τῆς ἐν εὐθ. λόγ. ὄριστ.: Αλγ.Πέρα.358 ἔλεγε παιδί σῶ... ὡς γ'... 'Ελληνες οὐ μενοῖτε, Σοφ.Φιλ.346 ὡς οὐκ ὄμ. ἄμ. γ' γίγοντ', Θουκ.1,38 λέγοντας ὡς οὐκ... ἀποκρῆμθῃεν, Ξεν.Ελλ.6,1 ἐλεγον ὄτι εἰ μὴ βοη-

θῆσαιεν, οὐ δυνήσαιοντα, Πλάτ.'Απολ.22B ἔγνω- οὐκ καὶ περὶ τῶν ποιητῶν... τοῦτο, ὄτι οὐ σο- φῆ ποιήεντ' ἀ ποίειεν' || ἐν πάσῃ ἀπλοκ. πρὸτ.: 'Ιλ.1,534 ἄχθεσται, δ οἱ οὐ τὴ βαλῦσια... ρίξ', 'Ηρ.3,80 ἄχθεσται ὄτι, οὐ κάρτα θεραπέυ- εται, Λυσ.17,3 διότι οὐκ ἦσαν δίκαι, οὐ δυνατοὶ ἦσαν παρ' αὐτῶν ἀ ὤφειλον πράξασθαι, Πλάτ. Πρωτ.335C νόν δ' ἐπειδὴ οὐκ ἐθέλεις... εἰμι, Πλά Ψαλμ.93,14 ὄτι οὐκ ἀπόσταται κύριος τὸν λαόν αὐτοῦ' || ἐν χρον. πρὸτ. ἀναφωρ. εἰς ὠμοιο. χρον. σημειοῦ ἡ γεγονός: Θουκ.1,102 ἐπειδὴ τὸ χωρίον οὐχ ἠλίσκετο' || ἐν ἀναφ. πρὸτ.: 'Ιλ. Β 338 νηπιόχοις σῆς οὐ τὴ μέλει πολέμητα ἔργα, ΚΔ Λουκ.12,2 οὐδὲν συγκαλυμμένον ἔστιν δ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται' || εἰδ. ἐν τῇ φρ. οὐκ ἔστιν ὄστις οὐ καὶ ταῖς ὄμ. ἰσθλ. ὄστις θῆ) οὐδέτις, κανεῖς δέν, ὄθ. πάντες: Εὐρ.Εκ.298 οὐκ ἔστιν... ἀν- θρώπου φύσις ἥτις... οὐκ ἀν ἐκδάλω δάκρυ, αὐτ.Τρ.1051 οὐκ ἐστ' ἐραστῆς ὄστις οὐκ δει φη- λεῖ' ὄμ. Σοφ.ΑΓ.725 ὄστις ἐσθ' ὄς οὐ, 'Ισοκρ.15, 180 οὐδέτις ἔστιν ὄστις οὐ πάντες' || ἐν ἀναφ. ἀπλοκ. πρὸτ.: Πλάτ.Κριτ.46Α οἰτινες σὲ οὐκ ἰσώ- σαμεν ἰο ὁποῖο δέν... διότι δέν' || ἐν συμπερασμ. πρὸτ. μτ. τοῦ ὄστος καὶ ὄριστ.: 'Αριστ.Σφ.384 ὄσ' οὐκ δυνατὸν σ' εἰργεν ἔσται, Σοφ.ΑΓ.98 ὄστε οὐκ οἶτο Αἰανθ' οἶδ' ἀτμιάσσω' ἐστ' ὄμ. μτ. δυν. εὐκτ. ἡ δυν. ὄριστ.: 'Ισοκρ.8,45 οὕτως αὐ- τοὺς ἀγαπῶμεν... ὄστε... οὐκ ἀν ἐβελήσασμεν, Δημ.18,30 οὐκ ἀν ὠρκίζομεν αὐτὸν ὄστε τῆς εἰ- ρῆνης ἀν δὴμαρτήκει καὶ οὐκ ἀν ἀμφοτέρα εἴχε' || ὄμ. μτ. τοῦ ὄστος κ. ἀπαφωρ. σχεδὸν πάντοτε ἐπι πηγ. λόγου: Λυσ.18,6 ὄστε οὐκ ἀν ποθ' ἐτέρας ἐπιθυμῆσαι πολιτείας, 'Ισοκρ.11,27, Δημ.19,308 ὄσ' οὐκ ἀλοχύνεσθαι ἰάντι τοῦ ἐν εὐθ. λόγ. οὐκ ἀλοχύνουσι' σπανιῶτ', ἐν εὐθ. λ.: Εὐρ.Φοῖν.1358 ὄσ' οὐκ ἀπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρωμένα, αὐτ.'Ελ.108, Δημ.53,2 οὐδ' οὐ ὄσως ἀπόρως ἦν... ὄσ' οὐκ ἀν ἐξευρεῖν τὸν ἀνοργά- φοντα' || ἐν ὑπόθ. πρὸτ. κτ. ἐξαιρίσιν ἰάντι τοῦ κανον. μή, ὅταν ἀποτελῆ μτ. πινος λ. μίαν ἐν- νοιῶν ἡ ἀνοσφῆρ. εἰς τὴ μέρας τῆς πρὸτ. ἰδῆ εἰς διόλοκ. ταῦτην: 'Ιλ.Δ 55 εἰ περ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰς διαπέρασι (συνθ. μτ. τοῦ εἰώ), αὐτ.Ο 178, αὐτ.Υ 129, αὐτ.Ω 296, 'Οδ.8 276, αὐτ. Μ 382, αὐτ.Ν 144' ὄμ. 'Ιλ.Ο 162 εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσα' ἐπιπέλοισται ἰάναφ, μ. εἰς τὸ ἐπέεσις δηλ. ὄχι μὲ λόγια μόνον' || ὄμ κτ. ἐξαιρ. ἐν ὑπόθ. πρὸτ. μτ. ὄριστ., ὅταν ἡ ὑπόθ. εἶναι τυπικῆ, πρά- γματι δὲ ἡ πρὸτ. ἀπλοκ. ὡς μτ. ρ. ψυχ. πάθος: 'Ηρ.7,46 κατοικίτται... εἰ... οὐδέτις ἐς ἐκαστοῦν ἐτος περιέσται, 'Ισοκρ.1,44 μὴ θαυμάσις, εἰ πολ- λά τῶν ἐρημένων οὐκ ἠρέσει σοι' πρὸλ.Σοφ.ΑΓ. 1242, ΚΔ Λουκ.14,26 εἰ τις ἔρχεται πρὸς με καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ' || ὄμ. κ. μτ. ὄριστ. μ., μετὰ τὸ δεινὸν ἔστιν, αἰσχρὸν ἔστι κτ.: 'Ηρ.7,9 δεινὸν γὰρ ἀν εἶη πράγμα, εἰ Σόκας μὲν κατα- στρεφόμενοι δούλους ἔχομεν, 'Ελληνες δ' οὐ τιμωροσόμεθα, 'Ανδοκλ.102, Δημ.8,55 ὄμ. Δημ. 15,23 οὐκ αἰσχρὸν, εἰ τὸ μὲν 'Αργεῖων πλῆ- θος οὐκ ἐφοβήθη, 'Ηρ.5,97, Λυσ.22,13' ὄμ. ἐν ὑπόθ. πρὸτ. ὅταν ἐν αὐτῇ περιέχωνται λόγοι πι- νὸς ἀτοκαλεῖται: Εὐρ.'Ιων 374 εἰ δ' οὐκέτ' ἐστὶ ἰένυ, ὡσπερ λέγεισι, τίνι τρώῃω διεφθάρη', Δημ.54,29 εἰ, ὡς νῦν φησὶ, οὐ παρσευόσασα' || μαν. ἐν ὑπόθ. πρὸτ. μτ. ὄνοτ.: Πρόδρ.2,519 καὶ ἀν οὐ τὸ πάρρ, ἐξῆφες τον, αὐτ.1,264 ἀν γὰρ οὐκ ἔχω τί φασιεν' || ἐν πηγ. λόγῃ μτ. ἀπαφωρ. κειμένου ἀντί τῆς ἐν εὐθ. λόγῃ ὄριστ., μτ. λεκτ. ρ.: 'Οδ.Δ 664 φαμέν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι, Σοφ.Φιλ.1389 φη- μι δ' οὐ σὲ μαθηθῆαι, Θουκ.1,67 λέγοντας οὐκ εἶναι αὐτόνομοι' ὄμ. μτ. ρ. δοξαστ.: Θουκ.1,39 ἠγάσαντο ἡμᾶς οὐ περιφθῆσαι, Πλάτ.Πολ.369B

ἰπερὶ τῆς ἀντικαταστάσεως ἐνίοτε τοῦ οὐ ὑπὸ τοῦ μὴ βλ. μὴ' ἐνίοτε εἰς ἀνεχέως προτ. οὐ κ. μὴ' : Σοφ.Φιλ.1058 οἶμαι σοὺ κἀκίον οὐδὲν ἀντιούτων κρατύνει μηδ' ἐπιρῶναι χερσὶ, Πλάτ.Πρωτ.319B αὐτὸ γῆρομαι οὐ διδάσκον· εἶναι μηδὲ . . παρασκευασσάν· || μτ. μτχ. ὅταν αὐτὴ ἀναλήθῃται εἰς προτ. δεχομένην τὸ οὐ ἄς τὸ αἰσθῆς., γνώω, δεῖξ', δηλώσω. κττ. ρ. [κατηγ.μτχ.] : Εὐρ.Ἐκ.316 τὸν κατανθὸν ὀρώμενος οὐ τιμώμενον, Ουκ.2,3 κατενόησαν οὐ πολλούς τοὺς Θεταίους δυνάς, Ἀντιφ.2,4,8 ἔργω δηλώσω οὐ παραγενομένους· || μτ. μτ. αιτιαλ. : Ἡρ.8,89 τῶν βαρβάρων οἱ πολλοί . . διεφθάρησαν νέειν οὐκ ἐπιστάμενοι, Ουκ.4,130 τὴν Μένδριν πόλιν ὅτε οὐκ ἀπὸ ξυμβάσεως ἀνοιχθεῖσαν διήρπασαν· || μτ. μτχ. ἐναντιωμ. : Εὐρ.Ἄλκ.352 δόξω γυναικὰ καίπερ οὐκ ἔχων ἔχειν πρὸς, Σοφ.Φοίν.377· || μτ. μτχ. μέλλ. συνοδευομένης ὅπου τὸ οὐ ὡς ἱπτικῆς, ὁσάν νά μὴ πρόκειται νά : Σοφ.Ἡλ.1025 ὡς οὐχὶ συνδράσασα νουθετεῖ τάδε, Λυσ.1273 ἐθροβαίτε ὡς οὐ ποιήσοντας ταῦτα· ὅμ. μτ. μτχ. συνοδ. ὅπου τὸ ὡσπερ : Λυκοῦργ.90 ὡσπερ οὐ πάντας τοῦτ' ἴψ' τεκμηρίω χρωμένους· πρὸς, Ουκ.8,1, Ἰσοκρ.4,11' περὶ τῶν ἑξαιρέσθ. ἐν τῷ περὶ πρὶν. ταύτ' βλ. μτ'· || μτ. μτχ. ἐνάρθρου κτ. ἑξαιρ. ἀντὶ τοῦ κανονικοῦ μὴ, ὅταν ὑπάρχῃ φανεροῦ ἀναφορὰ εἰς γεγονόσ· Ἀντιφ.6,26 αἰ οὐκ ἐθέλοντες, Ουκ.1,74 ἡμεῖς δὲ ἀπὸ τῆς οὐκ ὁσσης ἐπὶ ἰπὸλεξι δρῦόμενοι, Ἀνδοκ.1,9 τῶν οὐ βουλομένων, Λυσ.1282 τοὺς οὐδὲν δίκαιοινας ἀκρίτους ἀπέκτειναν, Πλάτ.Πολ.427B τὸ οὐχ εὐρημένον, Λυκοῦργ.43 τὸν οὐδὲ συμπενεθῆσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφωρὰς τολμησάντας (προνομοῦντες) τοῦ τὸν μὴ τε ὅπλα θέμενον ὑπὲρ τῆς πατρίδος μὴ τε τὸ σῶμα παρασχόνται· || μτ. ἐνάρθρ. ἐπιθ. καὶ ἀφθρ. ὁσθ. ἐνίοτε κτ. ἑξαιρ. ἀντὶ τοῦ κανονικοῦ μὴ : Ουκ.1,137 τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ διάδωκαν ἰπὸ γεγονόσθι οὐ δὲν διεδούθησαν αἰ γέφυραι, αὐτ.5,35 ἡ τῶν χερῶν οὐκ ἀπόδοσις, Ξεν.Λακ.54 τὰς οὐκ ἀναγκαῖας πῶσεις, Εὐρ.ΙΑ371 τοὺς οὐδέναν, αὐτ.Φοίν.598 τὸν οὐδὲν ἱκανόν. ὁ μηδεὶς, τὸ μηδὲν· || ὅμ. κ. ἔνευ τοῦ ἀρθρου : Εὐρ.Βάκχ.1287 ἐν οὐ καιρῷ, αὐτ.Βάκχ.455 οὐ πάλλῃ ὄπῃ· || ἐπι ἔρωτ. ἀρνητ. εἰς ὄσ προσδοκῆται θετικὴ ἀπόκρ., δέν . . : Ἰλ.Κ.165 οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔσαι . . . Ὀδ.Ρ.545 οὐχ ὄρασις . . ἰδὲν βλέπεσι, Αἰσχ.Πρ.956 οὐκ . . ἴσθησάν· || κ. ἔνευ ἐρωτηματικοῦ, ὅσπερ ἡ φρ. ἔχει βετικὴν ἐννοίαν : ΚΑ Πράξ.2,34 οὐ γὰρ Δαυὶδ ἀμέδῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, λέγει δὲ αὐτὸς ἰὸ Δ. ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς . .· || ἐπι ἔρωτ. ἐπεκρωσῶν θέσειν προταγῆς ἢ ἀνυπομένου προσδοκίας, μτ. ὀριστ. μέλλ. δέν θά . . : Εὐρ.Ἐκ.1282 οὐχ ἔλξει σὺτὸν . . βίβλ. Σοφ.Ἀντ.885, Ἀριστφ.Ἀχ.484 οὐκ εἰ καταπύην Ἐυριπίδην, αὐτ.Ἀχ.283 βάλλε, βάλλε, βάλλε . . οὐ βαλεῖς, οὐ βαλεῖς, Δελν.1,18 οὐκ ἀποκτενεῖτε τὸν μισρὸν τὸτότον ἀνθρώπων· || ὅμ. ἐπι ἔρωτ. ἔχουσάν θέσειν παραλλήλων, μτ. ὄμ. ἐκπ. : Ἰλ.Ε.456 οὐκ ἀν δὴ τάνδ' ἀνδρὰ μάχης ἔρπασιο ; ἰδλ. ἔρσαι, Σοφ.Φοίν.1222 οὐκ ἀν φράσεις ; || ἐπι ἔρωτ. εἰσαγωγ. διὰ τοῦ οὐ δὴ, οὐ δὴ ποῦ, οὐ ποῦ, αὐ τὶ που αἰτινῆς ἐκφράζεσιν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ λεγομένου, ἀλήθεια, δέν . . ; τόχα . . δέν ; Πινδ.Π.4,87 αὐ τὶ που οὕτως Ἀπόλλων, Σοφ.Φιλ.1233 αὐ τὶ που δοῦναι νοεῖς, Εὐρ.Ἡλ.1202 οὐ δὴ ποθ' ἤμιν ἑγγυμένης ἡκεισ ποθέμῃ ἰδλ.θεσία, δέν ἥρθεσ συμγενῆς μας ἀπὸ κόπου, Ἰ, Ἀριστφ.Βάτρ.522 οὐ τὶ που ἀπαυθῆναι ποιεῖ, ὅτις σὺ παίζων Ἡρακλῆος ἑνεκασσας ; || ἐνίοτε παρακείμεν. ἐννοῦσιν ἐκ τῆς ἐπομ. προτ. ἰδ. π. ποσ. : Ἡρ.1,215 αἰδῆρω οὐδ' ἀργύρω χρέωνται οὐδὲν, Ἀριστφ.Ὀρν.674 γῆ δ' οὐδ' ἀήρ οὐδ'

οὐρανοὺς ἦν, Ἐπιγρ. βοδισακὴ οὐς οὐδὲ πυθμένα οὐκ ἔχουσα· 3) κτ. πλεον. τὸ οὐ τίθεται κατὰ πρ. λ. εκτ. δηλοῦναι ἀρνησιν, ἀντιρρῶσιν, ἀμφοσθήσῃν τὴν εἰδ. προτ. ἴσως ἄν ἴπο ἀνεξέστητο, ἴνα δεῖξῃ τὸν ἄρην, χαρακτηρίζου αὐτῆς ἰσότητ. πρὸς τὸ νεῦτ. ἀρνοῦμαι, ὅτι . . : Ουκ.1,77 οὐδ' ἐν αὐτὸ ἀντέλεγον ὡς οὐ χρεῶν, Ξεν.Ἐλ.2,3,16 ἀντέλεγον εἰς οὐκ ἔκχωροῖν τοῖς . . βουλομένοις, Ἰσοκρ.6,48 οὐδὲς ἀν τολμησέναι ἀντειπεῖν ὡς οὐ . . τὴν ἐμπειρίαν . . ἔχουμεν, Δημ.8,31 ὡς μὲν οὐκ ἀληθῆσ' ἔστιν οὐκ ἔχει' ἀντιλέγειν, Ξεν.Ἀθ.217 ἀρνεῖσθαι ὅτι οὐ παρῆν, Δημ.34,49 οὐδ' αὐτὸς . . ἔξαρνος ἐγένετο ὡς οὐκ εἶπ' ἀληκῶς· || ὅμ. κτ. πλεονασμ. ἐν τῷ δευτέρῳ ὀρω ἀρνητικῶς ἐκπερομ. συγκρίσεως : Ἡρ.4,118 ἡκεῖ ὁ Πέροσθ οὐδὲν τὶ μάλλον ἐπ' ἡμέας ἢ οὐ καὶ ἐπ' ὄμας, Ουκ.2,62 οὐδ' εἰκόσ χαλεπῶς φέρονε αὐτῶν μάλλον ἢ οὐ . . ὀλιγορρῶσ'· || ὅμ. μτ. τὸ πλῆν : Ξεν.Λακ.15,6, Δημ.18,45 πλῆν οὐκ ἐφ' αὐτοῦσ ἐκῆστων οἰομένων τὸ δεινὸν ἦξεν· 6) ἐν ἐπακολουθοῦσῃ ἑτέρῳ ἀρνησί τὸ οὐ ἐπακολαμβάνεται συνιπέμενον μτ. ἀντων. ἐπιρρ. ἢ συνδ. εἰς οὐδεὶς οὐδὲ, οὐδαμῶς ἴωσ καὶ τὸ μὴ εἰς μηδεὶς μηδὲ, μηδαμῶς ἔχ . . οὔτε ἡ δέν . . οὔτε : Ἰλ.Ρ.641 οὐδὲ πενύσθαι λυγρῆς ἀγγελίης, Εὐρ.Ἀνδρ.986 οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρείσσον οἰκελοσ φιλων· || ὅμ. ἐν ἡρηπ.τ. εἶναι σύνθ. κ. ἡ προηγ. ἄρην : Πλάτ.Νόμ.808B καθεῶδων οὐδεὶς οὐδέναν ἄξιος οὐδὲν μάλλον τοῦ μὴ ζῶντος, αὐτ.Παρμ.166A οὐδὲν οὐδαμῶς οὐδὲμιν κοιωνίαν ἔχει'· || ὅμ. προηγ. ἀρνητ. ἐπιθ. Εὐρ.Ἀνδρ.746 ἀδύνάτως οὐδὲν ἄλλο πλῆν λέγειν μάντην· || ἀνιστορρῶσ, ὅταν ἐπιταί τῆς συνθ. ἄρην. ἐν ἑτέρῳ προτ., ἢ σημ. μείνει ἀμετάβλ. καὶ τὸν δῶο ἄρην, οὔτε . . δέν : Ξεν.ΚΠ.2,18 οὐδ' εἰ πάντες ἐθλοῖον Πέροσι πλῆθῶς ἔε οὐχ ὑπερβαλοῦμεθ' ἀν τοῦσ πολεμίουσ, Πλάτ.Πολ.426B οὐδ' ἀν ἡ πόλις ἀρῃ ἰσπερ ἀρπὶ ἐλογυμένη δὴλ τοῖστων ποῖθ, οὐκ ἐπαίνεσθ'· || ἄλλ' ὅταν, προνομοῦ. τῆς συνθ. ἄρην, ἐπιταί μετὰ τοῦ ρ. ἐν τῷ αὐτῷ προτ., αἰ δύο ἄρην. ἀπολοῦσθαι ἰσχυροτ. κατάφωσ : Κρησοτ.Ἡρ.5,56 οὐδεὶς ἀνθρώπιων ἀδικῶν τίσιν οὐκ ἀποτελεῖ ἰδλ. πάντες ἀπολοῦσθαι, Σοφ.ἀπ.935 γλώσσης κρωφῶσιν οὐδὲν οὐ διερχεται ἰδλ. πάντα διερχεται, Ξεν.Συμμ.1,9 οὐδεὶς οὐκ ἴσασθῆ τὶ ἴσθ. ἢ αὐτῷ περιτύχως τοῦ οὐδεὶς ὅσως οὐ' πρὸς, ὅσως 8)· || ἐπανάλ. τοῦ οὐ ἀλλοῦ ἐν ἑτέρῳ προτ., ἢ ἀποδοῦμενον εἰς τινα μ. λ. δέν ἀποτελεῖ κατάφωσ : Λυσ.6,34 ὡσπερ οὐ διὰ πρῶσθησ καὶ ἀσχυλίαν ὑμετράν οὐ δεδωκῶσ ὄμιν δίκην, αὐτ.13,52 ἔγωγ δ' οὐκ εἰ μαι . . οὐ δειν θμῶσ, ἀμύνεσθαι ἰδὲν νομῶσ ὅτι δέν πρῆσθ'· || ἄλλ' ἐν τῷ αὐτῷ προτ. ἐπανάλ. τοῦ οὐ (ἀλλοῦ) ἀποτελεῖ ἰσχυροτ. κατάφωσ : Δημ.229 οὐ γὰρ δήπου Κτισσομένη μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμὲ, ἐμὲ δὲ, εἰπερ ἐξελέγεσθαι ἄνομους, [αὐτὸν] οὐκ. ἀν ἐγράφωτο ἰδλ. οὐκ . . ἐμὲ . . οὐκ ἀν ἐγράφωτο, ὁ ἐγράφωτο ἀνε, εἰπερ . . ἐνόμωζεν· 4) ἀποδοῦσιν εἰς τὸ ἀντιθετ. μὲν . . δὲ τὴν ἀντιθ. τῶν ἄρην. κακῶσ ; || ἐνίοτε ἐπανάλ. μτ. ἐμφράσεως, ὅταν βεβαιωτ. τὴ μόριον συνοδεῖ τὸ προηγ. οὐ ἢ οὐδὲ : Ἰλ.Τ.295 οὐδὲ μὲν οὐδὲ μ' ἔσασκε, Πλάτ.Πρωτ.331B οὐ μόντοι οὐδὲ αὐ ὡς σοὶ μοὶ δοκεῖσ οἰθεσθῶν· || π. Ἄττ. ἐνίοτε ἐπανάλ. παρενθετικῶσ χάριν ἐμφράσεως : Σοφ.ΟΚ.587 οὐκ σμικρῶσ, οὐκ, ἀγίων δδσ, αὐτ.Αἰ.970 θεοῖσ τέθνηκεν ὄστος, οὐκ κελνισιον, οὐ, Ἀριστφ.Βάτρ.308 αὐτῷ ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεῖσθαι, οὐ' 7) περὶ τοῦ οὐ μὴ βλ. μὴ οὐ' 8) κανονικὸσ τὸ οὐ τίθ. πρὸ τῆς λέξεωσ εἰς ἡν πίπεται ἢ ἄρην : Ξεν.ΚΠ.3,1,4) οὐκ ἐκείων ἐθενοῦμεν ἄλλὰ τίνα μῶν ; 8) οὐ Τίγγανῆσ Μέν.639 οὐκ αἰ τριχῆσ ποιοῦσιν αἰ Λευ-

καὶ φρονεῖν, Κδ Κορ.2,73 οὐ πρὸς κατάκρισιν λέγω· || π. ποιηταὶ ἀπάρχει ἐλευθερία τῆς ὡς πρὸς τοῦτο: Πίνδ. Ο.4,19 οὐ φεῦδὲ τῆξω λόγον, αὐτ. Ο.8,79 κατακρύπτει δ' οὐ κίνης· κ. π. μγν. κ. Κδ Ιω.7,42 οὐχ ἡ γράφῃ εἶπεν ὅτι, αὐτ. Ματθ.6,26 οὐχ ὄψεις μάλλον διατρέψει αὐτῶν· || εἰς τὸ τέλος τῆς προτ. τίθ. χάριν ἐμφάσεως, ὅποτε τοιζέται καὶ δὲν γίνεται οὐκ πρό φωνήεντων: Πίνδ. Ο.7,48 καὶ τοὶ γὰρ αἰθόσας χοντες ἀπέρι' ἀνέθαν φλογός οὐ, Σοφ. Ατ.545 ταρβῶσι γὰρ οὐ, Ξεν. Κπ.2,38 ἄλκιμον εἶναι οὐ τῶ μὲν προσήκον, τῶδ' οὐ, ἀλλὰ πάσι· || ὅμ. εἰς τὸ τέλος τίθεται ἐπὶ προτ. ἀντιθετικῆς συνδεσμ. διὰ τὸν μὲν, δέ: Θουκ.4,38 βούλωνται μὲν, δύνανται δ' οὐ, Ξεν. Α.ν.4,4,3 καλὸς μὲν, μέγας δ' οὐ, Πλάτ. Α.νολ.21C εἶδοε μοι ἀ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφός . . εἶναι δ' οὐ ὅμ. Ἡρ.1,139 Πέρσας μὲν λέλοθον, ἡμέας μένοσι οὐ: ὅμ. μτ. τῶν ὁ μὲν, ὁ δέ: Πλάτ. Κριτ. 47A οὐ πάσας χρῆ τὰς δόξας τιμῶν, ἀλλὰ τὰς μὲν, τὰς δ' οὐ: || ἐπὶ ἀντιθετ. προτ. ἐνίοτε μ. ἐν τῇ πρώτῃ μτ. τοῦ μὲν: Ξεν. Α.ν.6,4,20 οἱ δὲ στρατηγὸι ἐξήγον μὲν οὐ, συνεκάλεσαν δέ, αὐτ. Κπ.1,4,10, Πλάτ. Φαιδ.73B· κ. μ. ἐν μῆ προτ. μτ. τοῦ μὲν: Ἡρ.7,208 κατῶρα πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατιώδων ἴπ. ποιηταί, ὅταν πρὸ τοῦ οὐ ὑπάρχη φωνὴν γίνεται συνζῆ. ἀποτελουμένων μίαν συλλ. ἀμφοτ.: Ἰλ.Ε.349 ἡ οὐ· π. Α.ττ. κ. μὴ οὐ, ἐγὼ οὐ! 9) μτ. ἄ. μορίων διατρεῖ πάντοτε τὴν ἀρν. σμ. αὐτοῦ, ἀλλὰ μτ. δ. ἀποχωρήσων, ὡς οὐ γὰρ ἐν εὐθείᾳ λόγῳ ἔκφρ. ἀρνῆτ. αἰτιολογίαν, διότι δέν: Ἰ.Χ.438 οὐ γὰρ . . ἄγγελος ἐλθὼν ἠγγείλ' . . ἀλλ' Ἰ.Χ.7 Ἰσθὺν ὄφαινε· κ. οὐ μὲν γὰρ: αὐτ.Ε.402, Κδ Ματθ.9,24 ἀναχωρεῖται: οὐ γὰρ ἀπέθανε τὸ καρβάνον, ἀλλὰ καθύδει, Πρόδρ.2,633 οὐ γὰρ ὀπέρρογκα ζῆτω· || ὅμ. ἐν ἐπινεύσει εἰς ἀρνῆτ. ἐράτῳ, ὄχι βέβαια: Πλάτ. Θεατ.150A· || ἐπὶ βεβαιώσεως γνομ. ἐρωτηματικῶν, κτ. ἔλλειψιν, διατῆ δμ., καὶ δέν . .: Ἀριστ. Πρ.970 τούτους ἀγαθούς ἐνόμισας . . οὐ γὰρ, οἴτινες . . ἡ καὶ δέν εἶναι ἀγαθοί, αὐτοὶ ποῦ;· || ἐπὶ ἐρωτήσ. εἰς δὲ ἀναμένεται καταφ. ἀπάντ. μῆπως δέν: Ἀριστ. Πρ.1389 οὐ γὰρ ὁ Παρλαβὼν ἀπέκρυπτε ταύτας· || ὄμ. κ. μ. οὐ γὰρ: μῆπως ὄχι . .: δέν εἶν' ἔτσι: Πλάτ. Πολ.504C· 10) οὐ γὰρ ἀλλὰ ἔλλειπτ. φρ. π. Α.ττ. πρὸς ἔκφρ. ἠγανακτημένης ἢ ἐμπαθοῦς βεβαιώσεως, ὄχι (αὐτὸ) . . , ἀλλὰ [πράγματι]: Εὐρ. Βάκχ.785 οὐ γὰρ ἀλλ' ὀπέρβάλλει τὰδε, Ἀριστ. Βάτρ.58 μὴ σκώπτε μ', ὠδέλοφ', οὐ γὰρ ἀλλ' κακῶς: || ὅμ. πρὸς ἔκφρ. ἐπὶ ἰσχυρότερης βεβαιώσεως, ὄχι (αὐτὸ) μόνον. . . ἀλλὰ καί: Ἀριστ. Λυσ.55 ὄρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναικας δῆτ' ἐχρήν; ὄπκρ. οὐ γὰρ, μὴ δέ, ἀλλὰ πετομένας φκειν πῆλται ἰσθι δέν ἐπρεπε . . ἀλλὰ κἢ ἐπρεπε μὲ ἔχουν πετώντας ἔλθει: || ὅμ. ἐν τῇ σμ. τοὺ καὶ γὰρ ἰαίπολι: Ἀριστ. Νέφρ.232 οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βῆ ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος, Εὐρ. Π.1005 οὐ μὴν τί φεύγω . . ὡσαῦτα τὰ σ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων θανάων ποθεινός, τὰ δὲ γυναικός ἀσθενεῖ, Καλλ. Ἰαυδ.1,92· 11) οὐ γὰρ δὴ διότι βέβαια δέν, γιὰτὶ ἀληθινὰ δέν: Σοφ. ΟΤ.576 οὐ γὰρ δὴ φονεύς ἀλώσομαι· || ὅμ. οὐ γὰρ δὴ· γε: Δῆμ.29,14· οὐ γὰρ δῆλον: Πλάτ. Πρωτ. 309C· οὐ γὰρ δῆλον γε: αὐτ. Πολ.509A· 12) οὐ γὰρ οὐν ἐπὶ ἐπινεύσεως εἰς προη. ἀρνῆτ. πρότ., ὄχι βέβαια: Πλάτ. Πορμ.134H αὐτὰ γε τὰ εἶδη, ὡς ὁμόλογοι, οὐτε ἔχομεν, οὔτε . . ἄνκρ. οὐ γὰρ οὐν, αὐτ. Θεατ.203 σκεπτικὸν καὶ οὐ προδοτήδων . . ἄνκρ. οὐ γὰρ οὐν [ἐν. προδοτήδων]· 13) οὐ γὰρ ποῦ . . γε βλ. γὰρ ἰσθι: 14) οὐ γὰρ τοὺ βλ. γὰρ ἰσθι: || οὐ γὰρ τοὺ ἀλλὰ . . γε οὐ γὰρ ἀλλὰ βλ. ἰ: Πλάτ. Εὐθ.286B· 15) οὐ δὴ βλ. ὄχι ζι: || π. Ὀμ. κ. πρὸς ἐπίτασιν ἀρν ἐρω-

τήσ.: Ὀδ. Η.239 οὐ δὴ φῆς ἐπὶ πόντου ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι; ἰδὲν συμφωνεῖς βεβαίως ὅτι . . ἰ' || οὐ δὴ ποῦ ἢ οὐ δῆλον πρὸς ἔκφρ. ἀρνῆσ. μετὰ τῶν ἀβεβαιότητος, πιθανόν ὄχι, ἴσως δέν: Αἰσχ. Πρ.1064 οὐ γὰρ δῆλον τοῦτο γε τλήτων παρέρτατος ἔπος: || οὐ δῆτα ὄχι βεβαίως, ἀληθινὰ ὄχι: Αἰσχ. Πρ.370 οὐδ' ἔστιν αὐτῶ τῆσδ' ἀποστροφῆ τύχησ', ἀπάντ. οὐ δῆτ', πλὴν ἠθῶν . . λυθείς· 16) οὐ θην ποι. σύνθ. π. Ὀμ. ὄχι βεβαίως, βλ. θην' || κ. οὐ θην δῆ: Ὀδ. Γ.352· || ὅμ. ἐπὶ ἄρην. λοιπὸν δέν; τάχα δέν: αὐτ. Α.553 οὐκ ὄρ' ἐμελλες οὐδὲ θανάων λύσεισθαι . . χόλου; πρὸλ. οὐκοῦν ζι' 17) ὄχι ἄρα ἐν ἔκφρ. συμπερασμ. ἢ ἀναφαιρωτικῶν, λοιπὸν δέν, βεβαιώσας δέν: Ἰλ. Π.33 οὐκ ἄρα σοὶ γε πατήρ ἦν ἰηπῶτα Πηλεΐδ' 18) οὐκέτι, οὐκοῦν, οὐκοῦν, οὐτω βλ.κ. 19) νεῶτ. μ. ἐν ταῖς λογίαις φρ. οὐχ ἦττον, οὐχ ἦττον ὄμω, οὐ μόνον . . , ἀλλὰ καὶ, οὐ μὴν ἀλλὰ, οὐκ ὀλίγο, οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι ἰδὲν ὄπκρην ἄλλη λύσις, ἐπὶ πραγμ. συμ- βασιονύτων κατ' ἀνάγκη, ἐκ τῶν ὡν οὐκ ἀνεῖ τί τῶν πλέων ἀπαρτητῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ἀριθμοί [ἀναριθμητὰ, ἀπειρα], οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον ἰδὲν εἶναι ἀνεπανόρθωτον, ἐπὶ κακοῖι κ. δ. οὐ ὄμ. ἐπιφάν. σχετλιαστ.: οὐ, μὴ μοῦ χα- θῆς ἰ, οὐ, πῶς κατάνησας ἰ' 2) βεβαίωτ. μτ. ἐμφάσεως: ἦταν κόμος; ἀπάνησας οὐ, πολλοί, ἡ κ. μ. οὐ ἰ οὐ ἔλλ. ὄν. τοῦ λατιν. γράμμ. π.: Ἰουλ. Λόγ.2,72A. οὐ ὄν. τοῦ γράμμ. ο [ὀμικρον] βλ.κ. οὐ γενικ. τῆς ἀναφ. κ. κτῆτ. ὄντων. ὄς βλ.κ. || ὡς ἐπίρρ. ὄπου, βλ. ὄς. οὐ, οἷ, εἰ αἰ ἐν χρ. πλῆγ. πρ. τῆς προσημ. ὄντων. τοῦ τρίτου προσ. συμπληρωμ. κτ. τὰς ἔλλειπού- σεως πτάσεις ὑπὸ τῆς δεικτ. αὐτῆς κ. ἐν τῷ πληθ. ὑπὸ τῆς σφετ. σφεῶν κτλ. γενικ. ἐπ. ἐσ' Ἰλ.Ε.343] κ. ἐγκλιτ. ἐσ' Ἰ.Οδ.Ε.461] κ. εὐ κ. ἐγκλιτ. εὐ Ἰ.Ηρ.3,135] κ. εἰο Ἰλ.Δ.400] κ. εὐσ' Ἰ.Απολλ.Δύσκ. Ἀντων.77,10], δ. ἐπ. τ. ἐθεν Ἰλ.Γ.128, Αἰσχ. Ἰκ.66], φέθεν Ἰ.Ακ.1] κ. ὄμου οὐ ἐθεν Ἰ.Απολλ.Ρ.362], εἰο ἐμοῦ ἰαῦτ.2, 635], Α.ττ. οὐ ἀλλὰ σπᾶν, λωκρ. Ἐπιγρ. Φέος [ἀμφ.], βοιωτ. ἐοῦς [Ἰκρίων.2], ὄμωρ. Φιο [κῶδ. γ]σθ] μγν. ἐπ. ἐσοῦ Ἰ.Απολλ.Ρ.1,1032, ἐνθά δ. γρ. ἐσειοῖ δοτ. ἐπ. οἱ κ. ὡς ἐγκλιτ. [τὸ ἐγκλιτ. οἱ μὲν, ὡς γενικ.], Δελοφ. Φοι, ἀττ. οἱ κ. ἐγκλιτ. οἱ [Αἰσχ. Α.γ.1147], π. Ὀμ. κ. εἰο, ἐν χρ. ὡς ἄντων. πρώτου προσ. ἐοῖ αὐτῆ Ἰ.Απολλ.Ρ.399] περὶ τοῦ τ. Φν, Ἰν βλ. τ' βοιωτ. ἐν Ἰκρίων.36] αὐτ. ἐπ. εἰ κ. ἐγκλιτ. εἰ [οὐδέπ. π. τραγ., κωμ. Ἡρ., Θουκ., Ξεν., ἀττ. π. Πλάτ. Συμμ.175A ἄι, π. Ὀμ. κ. ἐε' ὡς αἰτ. πληθ. θηλ. ἐ Ἰ.Υμν. Ἀφρ.267] Φηέ ἀμφ. ἐν Ἐπιγρ. Παμφου- σίας] περὶ τῶν τ. σφε, μιν, ἰν, σφωέ, σφετς βλ.κ. ἀποῦ, αὐτῶ, αὐτῶν: Ἰλ. Ο.165 ἐπεὶ δὲ φημι βῆγ πολὺ φέροτες εἶναι, αὐτ.1376-7 ἄλις δέ οἱ ἀλλὰ ἐκλήσας ἐρπύτω· ἐκ γὰρ ὡν φένας εἴλετο . . Ζεὺς, Ἀρχιλ.29 ἡ δέ οἱ κόμω ὄμωικα κατε- σκίαζε· || π.νεξ. ἡ χρ. τῆς ἐγκλ. ὄμωικ. οἱ οὐδέ- ποτε, ἐξαρτ. τῶν διαλεκτικῶν: Ἡρ.3,15 ἐπέλαθε τὴν οἱ ὁ πατήρ εἶχε ἀρχὴν ἰο πατήρ αὐτοῖ], Ἐπιγρ. Ἀργους, βοιωτ., Κυρήνησ. 2) ὄμ. τὸ ἐμ [Ἰλ.Κ. 387 αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσσαι] ὄμ. τὸ οἱ [οἱ, εἰ, κ. ἐπὶ αὐτοπαθείας, ἐαυτοῦ, τοῦ αὐτοῦ] τὸν: Ἰλ. Β.239 Ἀχιλλᾶ, ἐο μὲν ἀμείνονα φῶτα ἠτιμωσεν, Ὀδ. Α.433 ἡ δ' ἔξεχα λυγρὰ ἰδύα ἰο τε κατ' ἀί- σχος ἔχευε καὶ ἔσσομένησιν ὄπισσῶ· || π. Α.ττ. ἡ χρ. αὐτῆ ἀπαντᾶ μ. ὅταν ἂν ὄντων, εὐρίσκειται ἐν ἔξερτ. προτ. ἢ οὐντάξουν ἰδθ. μτ. ἀσφαρ. κ. ἀναφῆραιται εἰς τὸ ρ. τῆς κωρ. προτ.: Ὀμ. Δ.13 προηόρρευε τοῖς Ἀθηναίοις . . ὅτι Ἀρχιμοῦκος μὲν οἱ ξένους εἶπ . . καὶ μηδὲριαν οἱ ὄψιφιν κατὰ τὰυτα γίνεσθαι· 3) ἐν συνδυασμῶ μτ. τῆς δεικτ. ὄντων. αὐτοῦ αὐτῶν κτλ. σχημ. τὴν αὐ-

ισοαθή έαυτοῦ, έαυτῶ, -όν κτλ. In. 'Ομ. κεχωρ. ώς δύο λέξει, έν τῇ χρήσει τῆς όποίας δέν ύφίσταται ό προηγ. περιορισμός: Ιλ.Γ.384 περιβῆθ δ' έο αὐτόν έν νύκτι δίος 'Αχιλλεύς αὐτ.Ε.64' || περί τῆς αὐτοπαθοῦς άνωτ. έαυτοῦ (ώς μιάς λ) βλλ. μέν 'Ιλ.Ω.154 δός 'F' άζει δηλ. πτ. έκθλ. του 'Fe δέον ν' άναγνωσθῆ κ. γραφῶ άντι δς άζει ου.αὐτ.Ω.183 άντι δς σ' άζει κ. πθ. αὐτ.Α.195, αὐτ.Δ.315 ώς 'F', αὐτ.Π.545 μή 'F', 'Οδ.Ε.135 ήδῆ 'F' όμ. 'Ιλ.Ζ.289 ένθά 'F' (σ) έσαν νιθ. άντι έθῶ 'έσαν οί' πρβλ.'Οδ. Ο.556 ένθ' οί έσαν υίος' όμ. 'Ιλ.Ε.310 άμφι δῆ 'F' έσαν όσα' ή έξ έκθλ. αὐτ. 'F' πθ. ύπάρχει κ. έν 'Επιγρ. δός δῆ 'F' In άνθρώποις δόξαν έχεν άγαθῶν (άντι 'Fini).

οθα κ. **οθά** ά. δα βλλ.
οθα ή **οθά** έπιφών. θαυμασμοῦ ή έκπλήξεως (λατ. ναή): Αρρ.'Επικτ.3,22.34 **οθά**, βασιλεύς, δίκον Δ.63, 20' 'Ολυμπιακά, **οθά**, Πυθιοικά, **οθά** έκρωνείας: Κδ Μάρκ.15,29 **οθά** ό καταλώνον τόν ναῦν και έν τρισίν ήμέραις οικοδομῶν.

οθαγάται (ή) νεώτ. φυτολ. γένος φυτῶν τῆς οικογενείας τῶν έλλοχοκόρπων, **οθ** γνωστότ. ελδός οθαγάται ή σταχυρά.

οθαδασ **οθάδασ** βλλ.: Χρησμ. έν 'Επιγρ.
οθάδιον (τό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν τοῦ μαγνησίου άπαντῶν έπί άλλων τοιοῦτων υπό μορφήν έπιγενῶν μαζών.

οθαί πτλ. έπιφών. δδόνης κ. άγανακτήσεως (λατ. ναε) άλίμονον, όιμε, άχι, πτ. όνομαστ.: ΠΔ'Αμ.5,18 **οθαί** ό έπιθυμοῦντες τῶν ήμέρων κυριου' μτ. κλητ. αὐτ.Βασ.3,13.30 **οθαί** άδελφέ' μτ. δοτ.: αὐτ.'Αριθ.21,29 **οθαί** σαι Μωάδ, άπίωλου λαός Χωμάς, Αρρ.'Επικτ.3,19,1' μτ.αὐτ.: Κδ'Αποκ.8,13 **οθαί** τούς κατοικοῦντας έπί τῆς γῆς || άπειλής: Ματθ.23,14 **οθαί** όμιν γραμματεῖς 2) **ώς** **οθαί**. ή **οθαί** τό άλίμονον, τό άχ ίδηλ. ή συμφορά ή προκαλοῦσα τοῦτο: Κδ'Αποκ.9,12 ή **οθαί** ή μία άνηήθεν' ίδου έρχονται έτι δύο **οθαί** μετά τούτα, αὐτ.'Αποκ.11,14.

οθαί 'Ησ. έφυλαί. Κύπριοι.

οθάρα 'Ησ. ήμεγίς. Κύπριοι.

οθαρώνας πόρος νεώτ. άνατ. **ό** έκφορητικός πόρος τοῦ ύπογαθίου άένδους.

οθαρον 'Ησ. ελαιοιν. Κύπριοι.

οθας ποι. άντι οὐς βλλ.

οθασῆς Διον.'Αλ.Ρωμ.5,47 «θρίαμωσ».

οθαστα, **οθαστος** **οθασι** ποι. πτ. τοῦ οὐς βλλ.

οθατίον (τό) πάπ. ύποκορ. τοῦ οὐς, άφτάκι.

οθατός-εντός-εσσα-εν μτγν. ό έχων μακρά ότα Καλλ.Ατ.2079,31 **οθατός** θηρ (Εύστ.'Ιλ.870,6 **εθρ** **οθατός** παρὰ Καλλιμάχου **δ** δυοστ.) Μελέαγρ.ΑΠ 7,207 **οθατός** λαγώς 2) **μτγν.** πόν τῶ έχον δύο λαθῶς έν εἰδίε ότων: Σμων.246 **οθατός** σκύφος, Αντιμ.π.Σχολ.'Ιλ.Ψ.845 έν χείρεσσας καλαύροπας **οθατόςσας** κίλων πρβλ. ώτάεις.

οθατοκόλης-ου(ό) μτγν. ό έντοκοκόλης βλλ.: Νών.Δ.26,94 **άνερες** **οθατοκόλται**, αὐτ.26,99 στρατόν **οθατοκόλτων**.

οθγία ή **οθγία** (ή) κ. νεώτ. δημ. **οθγία** ή **οθγία** (ή) (προσφ. διασύλλ.) ή λατιν. uacia, δ. γρ. **οθγία** 'Επιγρ.203, Σωφρ.151) τό δωδεκαήμερον τοῦ άσπασίου ή έν γέν. όλου πινός, λ. παραληρησάσα υπό τῶν Έλλήνων τῆς Σικελίας: 'Αριστ.Αληλ.510, Γαλι3, 789, 'Αλέξ.'Αφρ.Τον.210,7, Μηναί.Π.14 Μαρκιανού στίχον δ' ήν αὐτῶ **έκάστα** **έπέστρα**, τρεις **οθγία** **άρτων** 2) νεώτ. δημ. μονάς βάρους έν πολλῶς χρώμας κ. β. 'Αγγλία κ. 'Αφρική, παρ' ήμιν δῆ έν χρ. έπί ώρισμένων β. φαριμ.

οθγκιτός-α-ον 'Επιγρ. **ό** βάρους μιάς οθγίας βλλ.

οθγκισμός (ό) μον. ή διά τῆς οθγκίας μέτρησης: 'Ιουστιν.Νεαρ.107,1 (κτ. κληθ).

οθγγικός-ή-όν νεώτ. **ό** άνήλικον εἰς τό κράτος ή έθνος Οθγγαρίων ή τοῖς Οθγγροις || **ό** τῶν ή όπῶ τῶν Οθγγρων: **οθγγική** έπίσημοθ.

οθγγροφινικός-ή-όν νεώτ. **ό** άνήλικον ή άναφερόμενος εἰς τῶν ομοεθίων τῶν Οθγγροφινῶν.

οθγία (ή) δημ. διαλ. κ. γούτα ρφθιάτ.) παρηφθ. άκρο, προσόλλι πανίου: ποροθι. δές **οθγία**, **πάρε πανί** **δές** **μωνον**, **πάρε παθί**.

οθγία 'Επιγρ. βωσιτ. τ. τοῦ όγεια βλλ.

οθγκί (τό) νεώτ. δημ. τηλεγραμφ. μηχανήματος **ό** τῶν όπ. τῶ έφευρέτου οθούθ.

οθγκιστής νεώτ. τηλεγραφητής χειριζόμενος τό τηλεγρ. μηχανήμα οθγκ ή χιοίς.

οθγύ όστ. κράσ. άντι **ό** άγώ: 'Αριστφ.'Αχ.Α1.

οθαλας-α-ον κ. ορον **ό** έπί τῆς γῆς, γῆλιος: 'Ορφ.'Αργ.394 έν οθαλαίο χαμίνης κίτο μέγας Κένταυρος, Νών.Ευαγγ.1,141 χασατοσ οθαλαίο δυσήμερος έργεταί οδομή 2) **χρόνος**, **ό** υπό τῆν γῆν, **ό** τοῦ κάτω κόσμου, έπί τῆς Περασσήνης: Λυκόρορ.49,690 **οθαλασθέν** έπί τοῦ Διός: Μητρόδ.ΑΠ 14,123 **οθαλαί** Ζανί, Διον.Περ. 789 **οθαλας** Κρονίδης.

οθαλάσθ μτγν. οθατέρος: Θεόκορ.6,46 νίκη μῆν οθαλάσθ άνήσασται **ό** έντόνοτο.

οθαμά έπίρρ. καθάλου, διάλου: 'Αρχιλ.Συμηλ. 3,6, Θέογμ.1363, Σαση.77 (σδβ.) 'Ανακρ.π.'Ηρασιτ. 69,6 **οθ γάρ** άν άλλη λύσις εκ πόνων γίνετο' **οθαμά** τῶνδ, Αισχ.'Ικ.884, Σοφ.'Αντ.830 και εν όμβροι... χίων ν' **ό** λειπει, 'Ηρ.1,5 **οθαμά** αν τῶντῶ μένουσαν, 'Εμ.148 **οθαμά** λαγεί, ΨΛουκ.'Αστρολ.19 μῆθον **οθαμά** πιστόν.

οθαμάθ έπίρρ. τοπ. δ. γρ. έν πάπ. **οθαμάθ** έπί οθαδένος μέρους, εἰς οθαδέν μέρος: 'Ηοδόδ.Α.218 **οθαμάθ** **εσθ**ήρικοτο, Αισχ.Πέρσ.385 κρησάτον **εσθ**ηλουσ **οθαμάθ** καθίστατο, Τελεκλ.21, 'Ηρ.21,16 **οθαμάθ** **άλλαθ**, Εύρ.όπ.34 **οθαμάθ** βίου || κατ' οθαδένά τρόπον, μέ κανένα τρόπον: 'Ηρ.1,24 **οθαμάθ** μεντετα, αὐτ.1,34.

οθαμινός-ή-όν μτγν. (κτ. τῶν 'Ηρωδιαν.2,26 παραρρ. **μπαδ**αμινος-η-ον) 'Ησ. οθαδένος λάγου ά-θιος, βροχῶς, εὐτελής, πιστοένος: 'Ίώσ.Α1 17,2,4, 'Ηρασιτ.'Αστρ.3,2 κ. σμχημτ.: Σχολ.Αισχ.Π.7 πολύ **οθαμινέστερος**.

οθαμινότης-ητος(ή) έπίστ.201,28 ή **μπαμιν**-ώτης βλλ.

οθαμάθεν έπίρρ. κ. νεώτ. εκ τοῦ οθαμάς, **εξ** οθαδένος μέρους, από ποσειθά: Ξεν.Αν.2,4,23 και οὔτε **επέθετο** οθαδέν **οθαμάθεν**, Άνδοκ.4,34 **οθαμάθεν** προσήκει, Πλάτ.'Πρωτ.319D **οθαμάθεν** μαθών, αὐτ.Φαίδ.70D **οθαμάθεν** άλλοθεν.

οθαμάθ (ή) κωτ. τ. τοῦ οθαμάθ βλλ.: 'Ηρ.3,113 **οθαμάθ** **εἰ** **τέρημῶ** || μτ. γενικ.: αὐτ.7,126 **οθαμάθ** **ή** πάσης τῆς Εὐρώπης.

οθαμάθ έπίρρ. εκ τοῦ οθαμάς, εἰς οθαδέν μέρος, πρὸς οθαδέν μέρος: 'Αριστφ.Σφ.1188 **τεδ**έωσθηκα **πώποσ** **οθαμάθ** **πλήν** εἰς Πάρον, Ξεν.'Αν. 6,3,16 ήμεγί **γάρ** άποδραφίηεν άν **οθαμάθ** **ένθ**ένδε, αὐτ. 'Ελλ.5,28 **τε**ς **άπαντ**. άδρόθ άντι **οθαμάθ**, Δημ.675 **οθ γάρ** ήλθομεν **οθαμάθ** εἰς **όρ**φθηκ.'Ηρωδιαν.1,502.

οθαμάς-ή-όν ιουδέ άμός-ή-όν) οθαδέν κατένε κανένος 'Απολλ.δύσκ.'Αντιων.52,7 έν χρ. μ. έν τῶ πληθ. κ. μ. π. 'Ίωσι οθγγρ. έν τῆ σμ τοῦ άστ. οθαδένος βλλ.: 'Ηρ.7,145 **πρήγματα**... **οθαμάς** 'Ελληνικῶν τῶν οῦ πολλῶν μέζω (δηλ. πολύ μεγαλυτέρα πάσης έλλην. δύναμεις) σπαν κτ. θηλ.: αὐτ.4,114 **οθαμάς** **άλλας** πρβλ. **μπαμάς**.

οθαμάς έπίρρ. εκ τοῦ οθαμάς, οθαμάθ βλλ.: Θουκ.5,49 **όλας** **οθαμάς** **εἰ** **πάσις** **ε**-πεννηκείν, Πλάτ.Φοι3,108Α **οθ γάρ** πού τῆς άν διαμάρται **οθαμάς** **μιάς** **οθαθ** **οσσης**, Δημ.1076 τῶν **θυγατέρ** **έδωκα** **οθαμάς** **εξ**ω.

οὐδαμοῦ ἑπίρρ. κ. νεώτ. ἔκ τοῦ οὐδαμοῦς, ἰων. τ. οὐδαμοῖθι βλ.κ., ἐν οὐδαίῳ τόπῳ, εἰς οὐδὲν μέρος πορευθὲν ἴστανται. εἰς τὴν ἐρώτ. παθ. β. Αἰσχ. Ἰκ.329 πόνου δ' ἴθους ἀν οὐδαμοῦ ταυτῶν πτερόν, Ἦρ.2,150 τοῦ ἀρύγματος τούτου οὐκ ἄφερον τὸν χεῖν οὐδαμοῦ ἐόντα, Θουκ.1,3 κ. μτ. γενικ.: Ἦρ. 7,166 οὐδαμοῦ γῆς, Εὐρ. Ἰππ.102 οὐδαμοῦ μὴν οὐν φρονῶν ἰσυνῆθ. ἀπανθῆ. ἐν κωδ. ὡς ἐσφ. γρ. ἀντὶ οὐδαμοῦ βλ.κ.: 2) τροπ. κατ' οὐδένα τρόπον: Πλάτ. Συμπ.184E ἀλλοθι οὐδαμοῦ, αὐτ. Πρωτ.324E. 3) μτ. δ. ρ. σχηματίζει εἰδ. φρ., ὡς οὐδαμοῦ λέγω τινά δὲν ὑπολογίζετο, θεωρῶ τινά ὡς μηδαμῖνόν: Σοφ. Ἀντ.183. || **οὐδαμοῦ νομίζω** οὐδαμοῦ πιστεύω. παραδέρχομαι: Αἰσχ. Πέρσ.498 θεοῦς . . νομίζων οὐδαμοῦ. || **οὐδαμοῦ εἶμι**, φαίνομαι εἶμαι ἀνυπόκριτος, δὲν λαμβάνομαι ὄψιν διόλου: Εὐρ. Π.115 θελοῖ δ' εἶσιν οὐδὲν οὐδαμοῦ, Πλάτ. Φαιδ.70A, αὐτ.72C οὐδαμοῦ ἂν φαίνομαι, Δημ.18,310 ἀνδρὶ καλῶς τί κάγαθόν, ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανήσῃ γεννητός.

οὐδαμῶς ἑπίρρ. τροπ. κ. νεώτ. ἔκ τοῦ οὐδαμοῦς, δ. γρ. οὐθαμῶς | Θεοφρ. Μεταφ.71 κατ' οὐδένα τρόπον, μὲ κανένα τρόπο, καθόλου, διόλου: Ἦρ.2,148 Δεικνύοναι αὐτὰ οὐδαμῶς ἤθελον, αὐτ.1,123 ἄλλως οὐδαμῶς ἰκατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον, Πλάτ. Φαιδ.78D οὐδέποτε οὐδαμῶς οὐδαμῶς ἄλλοιολοῦν οὐδεμίαν ἐνδέχεται, Πολύβ.29B, Κδ Μαθ.2,6 ἠθθλεῖμ . . οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἰ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἰούδα· συνῆθ. ὡς ἀπάντ. ἐν ἐρωτ.: Αἰσχ. Πέρσ.240 πότρε γὰρ . . πρέπει; ἀπόκρ. οὐδαμῶς ὄμ. κ. μτ. ἁ. μορίων: Ἀριστφ. Νεφ.688 οὐδαμῶς γ· πρὸλ. μηδαμῶς.

οὐδαίς ἰσὶ ποι. γενικ. οὐδαίος, δοτ. οὐδαίε (ισπανιῶτ. οὐδαί), ἡ ἐπιφώνεια τῆς γῆς, τὸ ἔδαφος: Ἰλ.Μ 192 οὐδαίε κρείσθη, Ὀδ.13,395 ἀσπετον οὐδαίς, αὐτ.1,135 πταρ . . οὐδαίς κεύθροφ γῆ, Ἰλ.Λ 749 δ-δαίε ἔλου οὐδαίς ἰσθλῶ. ἰστοίς δόδοσι τὴν γῆν ἔδαικον ἠθῆσκαοντες, αὐτ.Μ 448 ἀπ' οὐδαίς αὐτ. Ρ 457 οὐδαίσα· ὄμ. π. τραγ.: Αἰσχ. Ἰκ.503 πατρώον οὐδαίς Ἀργείας χθονός, Σοφ. Ἦλ.752 φοροῦμενος πρὸς οὐδαίς ἄλλοι· οὐρανῶν σκέλην προδραίνων, Εὐρ. Εκ.405 πρὸς οὐδαίς πεσέιν, Ἔμψ. 115,10 χθονός οὐδαίς, Ὀρφ. Λη.377 ἔκ χειρῶν οὐδαίσαε βαλῶν. 2) τὸ δάπεδον, τὸ πάτωμα οἰκίας, δωματίου: Ἰλ.Ο 527 ἐν δαίος οὐδαίε ἰεῖς τὸ δάπεδον τῆς κατοικίας τοῦ Διός, αὐτ.Ε 734 πατρός ἐπ' οὐδαίε, Ὀδ.Ψ 46 κραταίπεδον οὐδαίς, παροιμ. ἐν Ὑμν. Ἐρμ.284 ἐπ' οὐδαίε φῶτα καθίσσαι ἰνὰ τὸν βάληκ νὰ καθίσσῃ στὸ πάτωμα, ἀφοῦ τοῦ πόρρου τὸ ὑπάρχοντά του, δηλ. νὰ τὸν γύσσει, νὰ τὸν ρημάξῃ.

οὐδαί ἰσὶ δέ ἄρν. μορίον κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. ὡς σύνδ. κ. ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ προτ. κρίσεως ὡς τὸ οὐ ἰέν ἀντιθ. πρὸς τὸ μηδὲ, ὄπερ, ὡς τὸ μῆ, εἶναι ἐν χρ. ἐπὶ προτ. ἐπιθυμίας· συνῆθ. ὡς σύνδ. ἀντιπύθεται πρὸς προηγ. μὲν ἰδθ. κ. ἐνίοτε γρ. οὐ δέ) οὐχὶ δέ, καὶ ὄχι, κατ' δέν: Ἰλ.Ε 133 ἐν ῥίε τε ποιμῆν . . χράσθρ . . οὐδὲ δαμῶσθρ || ὄμ. ἐπὶ οὐ καὶ ἐπαναλαμβανόμενον: αὐτ.Ο 25 ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐπύθανον, οὐδὲ ποθ' Ἦρῃ, οὐδὲ Ποσειδάωνι, οὐδὲ γλαυκῶπιδι κοῦρῃ || κ. ἄνευ προηγ. μὲν: αὐτ.Ε 21 Ἰδαίος δ' ἀπόρουσε λιπὼν . . ἔθρονον, οὐδ' ἔτλην περιθῶνον ἀδελφῶν οὐκ κταμένοισι. 2) προηγούμενης ἄλλης ἀρνήσεως ἐν τῇ αὐτῇ προτ., ὡς ἐπανάθ. ταύτης ἰσὶ . . οὐδαίε πρὸλ. οὐ γι, δέν . . οὐδαίε: Ὀδ.Κ 379 βῶμας δ' οὐχ ἄπται οὐδὲ ποτῆτος, αὐτ.Χ 226 οὐκέτι σοί . . μένος ἔμπεδον οὐδὲ τις ἄλκι, Σοφ. Φιλ.692 οὐκ ἔχων βῆσιν, οὐδὲ τίνα ἔγχυρον. || ἐνίοτε ἐν τῇ σμ. ταύτῃ προηγείται ἀντὶ οὐ ἔτερον οὐδὲ καὶ δέν . . οὐτε: Ὀδ.Χ 222 οὐδαίε τοι υἱας ζῶντων ἐν μεγάροισιν ἔασομεν, οὐδαίε θύγατρας, οὐδ'

ἄλοχον . . πολεύειν ἰδιότη τὸ πρῶτον οὐδὲ ἀναφ. εἰς τὸ τῆς ἑτέρας προτ. οὐδ' ἄλοχον· πρὸλ.31' || ὄμ. κ. παραλειπομ. τῆς ἀλλῆς ἀρν.: πρὸλ. οὐ 4): Ἦρ.1,215 σιδήρω δ' οὐδ' ἀργύρῳ χρέωνται οὐδὲν ἰούτε σίδηρον μετακρίβονται, οὐτε ἀργυρον, Θουκ.δ,55 Θεσσαλοὶ μὲν οὐδ' Ἰππάρχου οὐδαίς πατῆ, Δημ.22,4 ἀπαύον μὲν οὐδὲ δίκαιον οὐδὲν ἂν εἰπεινέχοι || προηγ. ἀρν. κ. συσθῆτου μτ. τοῦ στερ ὄ. ἐν σμ. παραλήφια τῆς τοῦ ὄμ. . . οὐδαίε: Ἰλ.Α 95 δὲν ἄτῆσθρ Ἀγαμέμνον, οὐδ' ἀπέλασε θύγατρα ἰδθλ. δν οὐκ ἐτίμνησθρ . . οὐδαίε, Αἰσχ. Πρ.716 ἀνημέρου γὰρ οὐδὲ πρῆσαλοτο ἐξένοισι, Σοφ. Φιλ.2 ἀσπίτος οὐδ' οἰκουμένη || ὄμ. ἐν ταῖς φρ. οὐ γὰρ οὐδαίε βεβαίως οὐδαίε: Σοφ. Ἦλ.595 ἄλλ' οὐ γὰρ οὐδαίε νουθετεῖν ἔξεστί σοι ὄμ. οὐ μὴν οὐδαίε, Ἰλ.Ψ 441. 3) συνῆθ. ἐν ἀρχῇ διαδοχ. προτ. συνάπτει τούτας ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ οὐτε . . οὐτε συνδέον μέρη προτ., καὶ τοῦτο λόγῳ τῆς σμ. τῶν δὲ [διασταλτικῶ] κ. τε [συμπλεκτ.] ἡ συνδέει, ὁπότε ἡ τῆς πρῶτης προτ. ἀρν. ἔχει ἐπίρρ. σμ., ἡ δὲ τῆς δευτέρας εἶναι λαχρύτερα: Θουκ.1,142 καὶ μὴν οὐδ' ἡ ἐπιταχίσις οὐδὲν τὸ ναυτικὸν ἄξιον φοδῆθῆναι || μον. δημ. ὡς οὐτε . . οὐτε: Ἐρωτῶκοι.174 οὐδὲ λογιζάμει το ποτέ, οὐδ' ἔτιοις ἐννοίως ἔχει μτ. τὸ οὐτε ἐνίοτε ἀκολουθεῖ τὸ οὐδὲ ἰώ τε . . δέ, ἀλλ' οὐδέποτε ἀνιστρόφως ἰούδα . . οὐτε, πλην ἐάν μετὰ τὸ οὐτε ἔπεται τὸ καὶ ἰούδα . . οὐτε καὶ τῆς ἔκφρ. ἐχούσης οὕτως ἐπιταχίον σμ. 4) ὄμ. ἐπανάλαμβ. ἐπὶ προτ. ἀναφ. κ. ἀνιστ. δεικτ., ὅπως δέν, ἔτσι καὶ δέν: Πλάτ. Ἀлк.2,144 Ὀδ.Κ 1,6,18 οὐδὲ πῆχτο (ἐνν. οὕτωκ) οὐδ' ἄστο, Ξεν.Κπ 1,56,18 ὡσπερ οὐδὲ γεωργῶν οὐδὲν ὄφελος, οὕτως οὐδὲ στρατηγῶν οὐδὲν ὄφελος εἶναι. 5) ὄμ. ἐν ταῖς φρ. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ: Ἰλ.Ε 22, αὐτ.Ζ 130 οὐδὲ μὲν οὐδαίε: αὐτ.Β 703. 6) ἐνίοτε μὴ προηγ. ἑτέρας ἀρν. ἡ ἀρνῆτ. λ., καὶ ὄχι, καὶ μῆ: Ὀδ.Κ 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἐμ' ἡμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ χεῖραξ ἰάλλοντα, Αἰσχ. Πρ.326 τραχυῖς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος, Σοφ. Φιλ.756 εἰνὼν γὰρ, οὐδὲ ῥήτον. 7) ὡς ἐπίρρ. π. Ὀμ. συνῆθ. ἐπ. ἐπιθ. οὐδαίε κατ' Ἰλ.Β 386 οὐδ' ἠδαιῶν ἰούτε καὶ μικροί, αὐτ.Α 354 οὐδὲ τυτθῶν, αὐτ.Υ 27 οὐδὲ μίνυθῶν ὄμ. κ. μτ. ἰσὶ ἰ41 ἐπει οὐ οἱ ἐνὶ φέρες οὐδ' ἠδαιαί ἰδιότη δέν ἔχει μυαλό, οὐτε καὶ λίγος σπην. π. Ἄττ.: Πλάτ. Πολ.329Α τόγε μὲν εὐ ζῶντων, νῦν δ' οὐδαίε ζῶντες, Λυσ.3,31 τοῦτῳ μὲν οὐδὲ διελέγετο, Δημ. 18,70 οὐδ' εἰ γέγονον, οἶδα || ὄμ. κ. μτ. μορίων: Ξεν.Κπ 3,3,50 οὐδὲ μὴν, Πλάτ. Φαιδ.97Α οὐδὲ γ', αὐτ.Πολ.499Α οὐδὲ γ' αὐ'. || π. Ἄττ. κ. μτ. τοῦ εἰς ἰσυνῆθ. γρ. κ. οὐδαίε βλ.κ.: Ἀριστφ. Πρ. 137 οὐδ' ἂν εἰς θύσειεν, Θουκ.2,87 οὐδὲ καθ' ἐν, Ξεν.Κπ 2,3,10 οὐδὲ παρ' ἐνός· συνῆθ. κ. ἄνευ ἐκθλίψεως: αὐτ.Πλ.1182 οὐδὲ εἰς πρὸλ. Ἦρ.1,45, αὐτ.Πλ.138 οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἐν. || μτ. τοῦ καὶ καὶ ὄχι, μετὰ τῶν ἐμωφάσεως: Θουκ.7,56 καὶ οὐδ' αὐτοὶ αὐ μόνον, ἀλλά καὶ πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 3,24. || ἄλλ' ὀδὲ κ. συνῆθ. ἐν τῷ φρ. ἄλλ' οὐδ' ὡς μὲ οὐτε κί ἐτσι: Ἰλ.Η 261, αὐτ.1,351. 8) μτ. προθ. σμ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς προηγ. ἀρν., οὐτε καί, ὁμοίως οὐτε ἰούτε καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ: Πλάτ. Πολ.349B ὁ δίκαιος τὸ δικαίον δοκεῖ τί σοι ἂν ἐθέλειν ἄλιον ἔχειν; ἀπόκρ. οὐδαμῶς, ἐρώτ. τί δέ; τῆς δικαίας πράξεως; ἀπόκρ. οὐδὲ τίς δικαίας. 9) νεώτ. κ. δημ. ἐπιδοτ.: δέν θέλω οὐδὲ νὰ τὸν ἀκούσω. **οὐδαίς**, οὐδεμία, οὐδέν ἄδρ. ὄντων. κ. μον. κ. νεώτ., γεν. οὐδενός, οὐδεμίας, οὐδενός, κτ. τὸ εἰς, μία ἐν, πληθ. οὐδένες, οὐδένων ἰσυνῆθ. ἰσυνῆθ. οὐδένετε οἱ τ. τοῦ θηλ. οὐδεμῖν-ἰσυνῆθ. ἄλλὰ μ. οὐδεμῖθ [ισθ. ἐν Κολλ. Ἀτ.2080,56], σπαν. οὐδ' τα Ἰζαοφ.69, Μόσγ.Α,40] π. Ὀμ., Ἡσιόδ. κ. Πίνδ.

ιστινες προσημ. τὸ οὐδαί, μ. κτ. οὐδ. οὐδέν
 ἰων. κ. αἰτ., ἔξαρ. τῆς φρ. τὸ ὄν μένος οὐδαίεν
 ἔκων: Πλ.Κ.459, Ὁδ.Α.515 ὁ τ. οὐδαίς ἀπαντᾷ ἐν
 Βακχ.ἀπ.28, οὐδὲ τίς, οὐτε ἕνας, κανείς, κανέ-
 νος: Πινδ.Π.4,286 οὐδὲ μοκῶνων τέλος οὐ-
 δέν, Αἰσχ.Πρ.234 καὶ τοῖσιν οὐδαίς ἀντάδαινε
 πλὴν ἐμοῦ, Ἡρ.1,32 οὐδὲν ὄμοιον πρᾶγμα ἐπὶ
 πρῆμ., Σοφ.Φιλ.301 ναυθάτης οὐδαίς, Κδ Ματθ.6,24
 οὐδαίς δύναται δυοῖς κυρίως δουλεύειν, αὐτ.
 Λουκ.4,24 οὐδαίς προφήτης δεκτός ἐν τῇ πατρίδι
 αὐτοῦ, Πίν. αἰτία οὐδαίμια ἄλλα, - τὸν καταδί-
 κασαν ἄνευ οὐδεῶνος ὀκτώ. || ἐν τῇ κυρ.
 σημ. οὐτε ἕνας, οὐδέποτε πάσις ἐκθλιφῆν κ. π.
 Ἄττ. ποι. ἐπ.: Ἀριστοφ.Βάτρ.927 σαφές δ' ἄν εἴ-
 πον οὐδὲ ἕν, αὐτ.Λυσ.1044: || οὐτὰ συνήθ. πα-
 ρεντιβ. μόρια, βλ. οὐδέ: || κτ. πλῆθ. σπανιῶτ.
 [ὡς ἀντικθ. ἰδ. ἐν ἰων. ὑπό τοῦ ὀδομοῖ (βλ.λ.)
 ἐπὶ προσ. κ. πραγμ., κανείς ἀπό: Ἀνδοκ.1,23 οὐ-
 δένος .. εἰπόντας εἶδα ἰδ.πρ. οὐδένα εἰπόντα,
 Ξεν.Λακ.31, Δημ.18,23 πρὸς οὐδένας τῶν Ἑλλή-
 των, αὐτ.2,17 οὐδένας εἰσι βελτίους (ἰδη. οὐ τι-
 νων ἄλλων, ἐν. ἀνθρῶπων), Παισ.3,24,3: περὶ τῆς
 ἑτέρας σημ. τοῦ πλῆθ. βλ.2τ: || φρ. οὐδαίς
 ὁστις οὐ, οὐδὲν ὅτι οὐ βλ. ὁστις: Ἡρ.5,97 ἢ
 φρ. αὐτὴ ἀπέδη σχεδὸν ἰα λ., δι' ὃ καὶ εἰς τὰς
 πτ. τοῦ ὁστις ἀκολουθοῦσιν αἱ τοῦ οὐδαί: Πλάτ.
 Φαιδ.117D οὐδένα ὄντινα οὐ κατέλασεν [ἀντὶ
 οὐδαίς ὄντινα], αὐτ.Πρωτ.317C οὐδένος ὄντου οὐ
 πάντων ἄν .. πατήρ εἶην, αὐτ.Μέν.70C οὐδέν
 ὄν. || π. μτγν. κ. ἀνευ τοῦ οὐ οὐδέν, τίποτε:
 Ἄγαθ.Προελ.137D οὐδὲν ὁ τὸ παρῶν. || μτγν.
 φρ. ὁστις οὐδαίς ὅτε ἕνος, κανένας: Ἄγαθ.5,20
 ἐπεθῆκανον δὲ αὐτῶν μὲν ἀρετὴ τοὺς τετρακο-
 σίους, Ῥωμαίων δὲ ὁστις οὐδαίς || τὸ οὐδ.
 ὡς οὐσ. π. γενικ. διαρ. ἰός τὰ πᾶσι εἰς τοσοῦτον
 κτ.λ., συνηθέστ. οὐδὲν μέρους, τίποτε: Ἔουκ.8,22
 οὐδὲν ἀπολείποντες προθύμιας ὄμ. ἐν. τῆς λ.
 πράγμα, κανένα πράγμα, τίποτε: Εὐρ.Ἔκ.596 ὁ
 μὲν πονηρὸς οὐδὲν ἄλλο πλῆν κακὸς τίποτα
 πέρα ἀπὸ κακῶς), φρ. ἐν οἷα ὅτι οὐδὲν οἶδα,
 Κδ Ματθ.26,62 οὐδὲν ἀποκρίνην, - οὐδὲν θὰ πα-
 ραλειψῶ διὰ τὸ ἀς φωνῶ χρήσιμος ὄμ. πτ.
 συγκριτ. ἐπίθ. ἐν ὑπερβ. σημ.: οὐδὲν πρᾶσιλέ-
 στέρον τῆς ἔλευθερίας. || τὸ οὐδ' οὐδὲν ἀπο-
 λῶσιν τίποτε: Πλάτ.Ἐσαιτ.180Α. 2) οὐδαίος,
 ἀνάσις λόγου, πιστώσις: Πινδ.Ν.6,3 τὸ μὲν γέ-
 νος ἀνδρῶν) οὐδέν, Ἀριστοφ.Ἰππ.158 ὡς ἄν μὲν
 οὐδαίς αἰρίον δ' ἀπέμμεγας: κ. κτ. πλῆθ.: Ἡρ.
 9,58 οὐδένας ἔόντες ἐν οὐδαμοῖσι τοῖσι Ἑλλήσι,
 Σοφ.Αἰ.114 οὐ γὰρ ἤξιον τοὺς μηδένας, αὐτ.Ἰων
 594, Εὐρ.Ἀνδρ.700: συνήθ. ἐν τῷ οὐδ. πιστώεια
 [πράγματα]: Ἀριστοφ.Ὀρν.19 οὐκ ἄρ' ἦσταν οὐ-
 δέν ἄλλο πλῆθ δάκνειν, Θέοργ.141 οὐδὲν εἰδώς
 || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. κατηγ. τοῦ ὄνοκ. οὐδὲν προτ.
 τίποτε, ἀνάσις λόγου: Σοφ.Φιλ.951 οὐδὲν εἶμι,
 Ἀριστοφ.Ἐκκλ.144 οὐδὲν εἰ, Εὐρ.Ἔκ.626 τὰ δ' οὐ-
 δέν [ἐν. ἐστὶ], Κδ Πράξ.21,24 ὡν κατήχηται περὶ
 οὐ οὐδὲν ἐστὶ: || μτ. προθ.: Σοφ.Οἶ.983 παρ'
 οὐδὲν εἶναι [εἶναι ἀνάσιον λόγου], αὐτ.Ἄγγ.35
 παρ' οὐδὲν ἄγειν, Εὐρ.Π.732 παρ' οὐδὲν θεοσθαί
 ὄμ. Σοφ.Οκ.584 δὲ οὐδεῶνος ποιεῖσθαι [οὐδο-
 λως ὄνολαγίζειν, ἐκτιμᾶν], Δημ.2,18 ἐν οὐδεῶνς εἶ-
 ναι μέρει ἰέν τὴ ἀτῆ σημ.λ. Κδ Πράξ.19,27
 τῆς μεγάλῃς θεᾶς Ἀργεμίδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν
 λογισθῆναι ἰνὰ θεωρηθῆ ὡς ἀνάσιον λόγου || τὸ
 οὐδ. ὡς ἀφωρ. οὐσ. τὸ τίποτε, ἡ μηδαμινότης:
 Εὐρ.ἀπ.532,2 τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει, Πλάτ.
 Θεαιτ.175B ὡ ἀνεμύσθητον .. οὐδὲν εἶναι' || οὐ-
 δὲν λέγω δὲν λέγω τὴ σπουδαίαν ἢ δὲν λέγω τί-
 ποτε ἔχον ὑπόστασιν, ψευδοσιν: Ἀριστοφ.Ἐσαιμ.
 625, αὐτ.Ὀρν.66, Πλάτ.Ἀπολ.30B. 3) τὰ οὐ-
 δέν ὡς οὐσ. τὸ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ μηδέν, τὸ μηδε-

νικὸς Νικῆμ.Ἀριθμ.2δ' || π. Δημοκρ. ἐν χρ. ὡς
 ὄν. τοῦ κενοῦ καὶ τοῦ ἀπειροῦ: Ἀριστοφ.ἀπ.208
 4) οὐδὲν ὡς ἔπιρρ. οὐδὸλως, οὐδαμῶς, καθό-
 λου, διόλου: Ἡ.Α.402 ἄριστον Ἀχαιοῦν οὐδὲν
 ἔπισεν, Ἡρ.5,34, Ἔουκ.8,22, Ἀριστοφ.Νεφ.1293 κά-
 τα πᾶς αὐτὴ .. οὐδὲν γίνεσθαι .. πλείων, Κδ
 Ματθ.27,24 ἰδὼν δὲ Πλάτος ὅτι οὐδὲν ὠφέλητ,
 αὐτ.Γαθ.2,6 ἴσοισι ποτε ἦσαν οὐδὲν μοι διαφέ-
 ρει, Πίν. νομίζω δὲ ὅτι οὐδὲν τοῦτω μὲ λυπή-
 σαι. φρ. οὐδὲν τὶ: Ξεν.Ἀπομν.1,2,42 οὐδὲν τὶ
 πάντως: Ἡρ.5,65 || κ. ὡς μονολεκτ. ἀπόκρ.
 ἀποφατικῆ, διόλου, καθόλου: Εὐρ.Μήδ.64 μὴ
 φθόνει φράσαι, ἀπόκρ. οὐδὲν, Ἀριστοφ.Νεφ.694,
 αὐτ.Νεφ.733 οὐδὲν πάνυ, αὐτ.Ὀρν.1360 οὐδὲν
 γε [καθόλου] βέλαιοι || μτ. συγκρ. ἔπιρρ.: οὐ-
 δὲν ἄλλου, βλ. μάλα οὐδὲν ἦτον, βλ. ἦσαν
 ὄμ. οὐδὲν ὄσπερον, βλ. ὄσπερος: οὐδὲν ἄλλο ἢ,
 βλ. ἄλλος: 5) ὄθ. τὸ ἔπιρρ. διὰ τινος μτθ. σημ.
 ὡς ἐν Πίν. οὐδὲν ὅτι ἐγκαλῶ περὶ οὐδεῶνος
 ἀπλως οὐδὸλως ἢ δέν || π. μσν. ἀπέθ. καθαρά
 ἀρνησις, δέν: Πρόδρ.1,137' καὶ οὐδὲν τρέχουν τὰ
 σάλια μου ὡς τρέχει τὸ ποτάμιον, αὐτ.2,454 πά-
 τερ, πετῶν οὐδὲν ἔχω, ν' ἀνήδω ν' ἀγοράσω
 [περὶ τοῦ μτγν. τ. οὐδαίς βλ.λ.].
οὐδέκοτα ἰων. τ. τοῦ οὐδέποτε βλ.λ.: Ἡρ.8,11.
οὐδανέκ ἔπιρρ. μτγν. ἐκ τοῦ οὐδέν, οὐδ' ἀπαξ,
 ὅτε μὴ φορά: Ἰδμδ.Νικ.Ἀριθμ.19F.
οὐδένα [ἢ] κ. οὐδένια ἡ μηδαμινότης, τὸ νῶ
 εἶναι κανείς πιστώσις: Ἡα. κοῦθένειος: εὐτε-
 λείας: Πλάτ.Φαιδρ.235Α ἐμὲ γε ἔλαθεν ὑπὸ τῆς
 ἐμῆς οὐδένας: Ἐφορ.137J, Πολιδ.34,4,3 ἢ τὸν
 βασιλέων οὐδένας, Φιλ.1,447 οὐδένας ἰδ.γρ.
 κωδ. οὐδένας, οὐδένας[η], Αἰ.Ζ115,13 ὡς κατα-
 γνῶναι νοθεῖαν .. καὶ οὐδένας.
οὐδενίω [οἰδέν] μτγν. ἔξουθενῶ, ἐκμηδενίζω:
 Αἰ.5,139 οὐδενίνας Δαναῶν δεκτὴν πόνον.
οὐδενόσωρα-ον [ῶρα] ὀνάσις φρονιότης,
 προσοχή, λόγος, ἀξιοκαταφρόνητος: Ἰ.Θ.177
 τέλεια .. ἀλλήλρ' οὐδενόσωρα, Ὀπν.Ἀλ.2,478
 καδὲ ἀλλετῆται ὄσπερον οὐδενόσωρον.
οὐδενῶ-ῶ οὐδενίω βλ.λ.: ΕΜ.350,25.
οὐδενῶσις-κως [ἢ] μτγν. ἐκμηδενισμός, ἔξουθε-
 νωσις: Θεοδῶτ.ΠΔ.Ἡ.34,11.
οὐδενῶσις-οἰδῖ [μτγν. ὁ ἐκμηδενίζαν, ὁ ἀφα-
 νίζων: Φιλ.65.Κακ.42J].
οὐδέπη ἡ οὐδὲ πρ. ἔπιρρ. κατ' οὐδένα τρόπον:
 Ὁδ.Μ.433 οὐδὲ πρ. εἶχον ὅσπε στήριξαι πυστὴ
 ἔμμεδον οὐτ' ἐπιθῆναι' || οὐδὲ πρ. ὅστι μ.
 ἀπαρφ. κατ' οὐδένα τρόπον εἶναι δυνατὸν νά:
 Ἡ.Ζ.267 οὐδὲ πρ. ἔστι καλαινεφέη Κρονίωιν ..
 εὐχετάσασθαι, Ἰγν.Διών.58 οὐδὲ πρ. ἔστι .. κ.
 αμῆσθαι ἀοιδῆν.
οὐδέποτα ἔπιρρ. κ. νεώτ., ἰων. πεζ. οὐδέκοτε,
 ὄμρ. οὐδέποκα, π. Ὀμ. κερχωρ. οὐδὲ ποτε κ. συνήθ.
 μτ. παρωχ. χρόν. οὐδὲ μίαν φοράν, πατέ: Ἡ.Α.
 155 οὐδὲ ποτ' ἐν Φθίγῃ .. καρπὸν ἐπιλάσαντ'
 ἄλλὰ κ. μτ. ἐνεστ.: Ὁδ.Κ.464 οὐδὲ ποθ' ὄμιν δυ-
 ρος ἐν εὐφροσύνη, Ἡσιοδ.Θ.759: κ. μτ. μέλλ.:
 Ὁδ.Β.203 οὐδὲ ποτ' ἴσα ἔσονται, Ἡσιοδ.Ἐργ.176
 π. Ὀμ. ἐνίοτε παρεντιβ. κ.δ.λ.: Ἡ.Ζ.99 οὐδὲ Ἀχι-
 λλᾶ ποθ' ὠδῶ γ' ἐδεδίμεν πρ. Ἄττ. συνήθ. μτ.
 κ. μτ. κ. μέλλ. [ἢ] ἰσοδυν. ἐγκλ. π. Ἐπιρρ. οὐδέποτε
 μὴ λειψῆθῃ, ἐν μτ. παρωχ. χρ. τὸ οὐδέποτε,
 ὄθ. ὁ κανὼν τοῦ Φρυν.Σοφ.Παρ.91B οὐδέποτε
 ἐπὶ μέλλοντος .. ἐπὶ δὲ παρωχημένου τὸ οὐδε-
 νόποτες: ἀλλ. ἐπὶ δὲ παρωχ. μτ. μτ. παρωχ. χρ.:
 Κωμ. Ἀδελπ.23, Ξεν.Ἀν.2,6,13, αὐτ. Ἀγστ.1J, αὐτ.
 Οἰκ.20,22, Αἰσχ.Ἰν.3,151, Μέν.653, Κδ Ματθ.7,23 οὐ-
 δέποτε ἔγγιναι ὄμιας, Πρόδρ.2,215 γέστωκας γὰρ
 οὐδέποτε μετέλλωσον ἐκείνων.
οὐδέ κω. ἔπιρρ. κ. σὺδ. πάντοτε ἐπὶ τοῦ πα-
 ρεῖθ. κυρ. καὶ οὐδὲ ἀκόμη, καὶ ὅτε ἀκόμη: Ὁδ.

Λ 481 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἤλθον Ἀχαΐδος, οὐδὲ πω ἄμης γῆς ἀπέειπν' ὄθρ. ὄθρ. ἀκόμη, μέχρι τώρα ὄθρ.: Αἰγ., Πρ. 320 οὐ δ' οὐδέπως ταπεινός, Πλάτ. Συμμ. 172C οὐδέπως τρία ἔτη ἐστίν, Δημ. 8733 οὐδέπως καὶ τήμερον, ΚΑ Λοικ. 23, 53 ἐν νηματαί... οὐδὲ ἄν ἦν οὐδέεις οὐδέπως κείμενος ἢ Ὀρ. συν. ἤβ. παρεμβαλλομένης ἰ. πινος οὐδὲ τί πω, οὐδ' ἄν πω κτλ. || π. ἀπτ. κ. μγν. κ. γτ. ἐνωστ.: Πλάτ. Φαίδρ. 106B, Λοικ. Μισθ. Συν. 21 οὐ δὲ οὐδέπως ὄρθρ. Φαίδρ. τοῦ θεῖου οὐδέπως ὄντος τῶν ἐτών || μγν. κ. κτ. μέλλ.: Ζώσ. 21 ὅσον οὐδέπως συμβήσεται.

οὐδαπάνοτα ἐπίρρ. κ. σύνδ. πάντοτε ἐπὶ τοῦ παρελθ. οὐδέποτε ἀκόμη, ποτέ [ἕως τώρα] ἀκόμη: Σοφ. Φιλ. 250 ὄν γ' εἶδον οὐδαπάνοτα, Ἀνδοκ. 1, 72 οὐδαπάνοτα ἔλθοι, Πλάτ. Πρωτ. 313C. 2) π. μγν. τὸ πω ἀπόλεσε τὴν παρῶν, σημ. αὐτό. ὄθρ. οὐδαπάνοτα κ. γτ. μέλλ., οὐδέποτε: Θεμιστ. Λόγ. 26, 330A οὐδαπάνοτα ἀπολαύσομεν' ἠρβλ. μηδαπάνοτα, οὐδέποτε.

οὐδαπεροκρητικά ῥήματα [τὸ] γραμμ. AB 2, 302, 15 ὅσα προτ' ἐαυτῶν ὀνομαστικῆ ἀπαίτουσι καὶ μεθ' αὐτὰ γενικῆν, ὁσον πρόξωθ βιβλίων, ἀντί τοῦ χρῆσαι ἐξωθ.

οὐδαπέρο-α-ον ἄντων. ὄθρ. κ. νεώτ. οὐτε ὀ εἰς οὐτε ὀ ἄλλος ἐκ τῶν δύο, κανένας ἀπὸ τῶν δύο: Ἡρ. 1, 51, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1412 οὐ γάρ δι' ἐξ ἄμφω οὐδαπέρω γενήσομαι' || κτ. πλῆθ. ὅταν ἀμφότε. τὸ μέρη εἶναι πολλὰ, οὐτε ὀ μὲν, οὐτε ὀ δὲ [ἐκ τῶν δύο μερῶν]: Ἡσ. Θ 638 οὐδὲ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις... οὐδαπέρος [ἰδλ. τοῖς Τιτάσι καὶ τοῖς τέκνοις τοῦ Κρόνου], αὐτ. Α 171, Ἡρ. 1, 76 οὐδαπέρος [τῶν ἀντιπάλων] ἐπεκράτησε' π. τοῦ κωχρ. τ. οὐδ' ἔτερος βλ. ἔτερος. 2) ὀ μὴ ἀνήκων εἰς οὐδαπέρον ἐκ δύο τᾶξεων, κατηγοριῶν, ἰδιοτήτων, ὁμοῶν ἀντιτιθεμένων πρὸς ἀλλήλας: Ἀριστοφ. ΗΝΙΚ. 1175b, 26 διαφεροσῶν δὲ τῶν ἐνεργειῶν... τῶν μὲν αἰρετῶν οὐσῶν, τῶν δὲ φευκτῶν, τῶν δ' οὐδαπέρων [ἰδλ. οὐτε αἰρετῶν, οὐτε φευκτῶν] ὄμ. ἐν τῇ ἱστρ. ὀ μήτε ὄνηξ μήτε ὄσθενης δυνάμεως ἀνα θεωρηθῆ: Ἡρόφ. π. Γαλ. 6, 338, Γαλ. 1, 307 οὐδαπέρον ὄμας' || γραμμ. κ. νόμοι. τὸ οὐτε ἄρσεν. οὐτε θηλ. ὄμα: Διον. Ἀλ. Ἀμμ. 2, 10 ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν καὶ οὐδαπέρων, Ἀπολλ. Δυσκ. Ἀντων. 6, 19 τὸ οὐδαπέρον ἰέν. γένος], - τὸ α τῶν οὐδαπέρων εἶναι πάντοτε βραχὺ ἰέν. ὀνομάτων οὐσ. ἢ ἐπιθ. ὄμ. ἐπὶ π.: Σχολ. Διον. Θρ. 2464 οὐδαπέρα διάθεσις, - οὐδαπέρον ρῆμα τοῦ ἰδιάθεσις οὐτε ἐνεργεῖν, οὐτε πάθος, οὐτε μεσότητα, ἀλλὰ κατάστασις, ἄ. ρ. οὐδαπέρας διαθέσεως' || νεώτ. ζ. φαο. ὀ μήτε π. τὰ ἄρρενα μήτε εἰς τὰ θήλασ ἀνήκων: αἱ ἐργατίδες τῶν μελιούων εἶναι οὐδαπέροι' || νεώτ. γημ. οὐδαπέρα ἐνωσις ἢ μὴ σχηματίζουσα ἄλλας ἐνώσεις οὐτε μετ' ὄξων, οὐτε μετὰ βάσεων: ὄθρ. οὐδαπέρον ἄλας τὸ προκύπτον κατόπιν τελείας ἐξοδαπέρωσεως ὄξωσ τινος ὑπὸ τινος βάσεως, ἢ ἀντιστροφῶς βάσεως ὑπὸ τινος ὄξωσ' ἠρβλ. ὀδριακόσ. 3) ὄθρ. νεώτ. ὀ ὑπὲρ οὐδαπέρον τασσομένοσ μεταξὺ διαμαχομένων, ὀ ἀδιὰφορος, ὀ ἀπέχων: ἢ στάσις μου ἦτο οὐδαπέρα, - ἐμείνα οὐδαπέρος, || διενθ. δίκ. ὀ μὴ μετῶν οὐδαπέρον τῶν ἐμπολέμων μερῶν καὶ ἐν γένει τοῦ πολέμου: ἢ Ἑλλάς δὲν ἐμείνα οὐδαπέρα κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον' || οὐδαπέρα ζώνη τμήμα ἐδάφομος θυναμί [ἰδιονόου] συμβάσεως μὴ χρησιμοποιούμενον παρ' οὐδαπέρον τῶν ἀντιπάλων δι' ἐπιχειρήσεως ἢ κατασκευῆν ὀχυρωμάτων, ἄ. οὐδαπέρον ἐδαφος. 4) οὐδαπέρα ὄσ ἐπίρρ., οὐδαπέρος βλλ.: Πλάτ. Θεαιτ. 184A δεῖ δὲ οὐδαπέρα, ἀλλά... **οὐδαπερότης-ητος** [ἢ] νεώτ. τὸ εἶναι τινὰ οὐδαπέρον βλλ. 3): ἢ οὐδαπερότης τοῦ Βελγίου πα-

ρεϊδίσθη κατὰ τὸν Μέγαν πόλεμον, - ἀνεφαφίσθη ἢ οὐδαπερότης ζώνης τινός' || διενθ. δίκ. ἢ κατάστασις κράτους τινός μὴ μετῶντος πολέμου διαμαχομένων μεταξὺ ἄλλων τοιοῦτων, διενθῶς σεβαστῆ καὶ δημοσιῆν ὑπὸ εἰδικῶν διεγῶνων νόμων [ἰδικαῖον τῆς οὐδαπερότητος] τεθέντων κυρ. ὑπὸ τῆς ἐν Χάγῃ δευτέρας συνδιασκέψεως τῆς εἰρήνης [1907] || οὐδαπερότης ἐνοπλοσ καδ' ἦν τὸ οὐδ', κράτος διατηρεῖ ἐνόπλοσ δυνάμεις ὑπὸ τὰς ἡγεμῆσις' || οὐδαπερότης προσωρινῆ ἢ ἐν ὄρισμένῳ τινὶ πολέμῳ ἢ δι' ὄρισμένον χρόνον' || οὐδαπερότης διαρκῆς ἢ ὀρισμ. 2) νεώτ. γημ. τὸ γνώρισμα ἐνώσεως τινος μὴ δυναμένης καὶ σχηματίζουσα ἄλας μετ' ὄξων ἢ βάσεων ἢ διαλύματός τινος ἀδιὰφορος ἐναντι τῶν δεκτικῶν.

οὐδαπερωφίλος ὄν νεώτ. ὀ φιλῶν, ἀγαπῶν τὴν οὐδαπερότητα. 2) βιολ. οὐδαπερωφίλια λευκοκῆττα τὰ ἐχοντα τὴν ἰδιότητα νὰ χρωματίζονται διὰ μείγματος ὄξωιν καὶ βασικῶν χρωστικῶν οὐσῶν, ἄ. φιλοουδερα.

οὐδαπέρο-ὄω νεώτ. καθιστῶ π. οὐδαπέρο-βλλ. 2) ἠρβλ. ἐξουδερωθῶ.

οὐδαπέροθεν κ. κωχρ. οὐδ' ἔτερωθεν ἐπίρρ. τοπ. ἐξ οὐδαπέρου μέρους, ἀπὸ κανένα ἀπὸ τὰ δύο μέρη: Λυσ. 17, 4 οὐδαπέροθεν εἰσπράξασθαι οἶόν τε [δ. γρ. οὐδ' ἔτερωθεν, Γαλ. 16, 157].

οὐδαπέρωσι ἐπίρρ. τοπ. μγν. εἰς οὐδαπέρον μέρος, ἀπὸ κανένα ἀπὸ τὰ δύο μέρη: Σιμплиκ. Οὐρ. 4, 1 οὐδαπέρωσι περὶ κόσμου φασίν εἰρηναί.

οὐδαπέτως ἐπίρρ. τροπ. κατ' οὐδένα ἐκ τῶν δύο τρόπων, οὐτε ἔτσι, οὐτε ἄλλως: Πλάτ. Νόμ. 902C οὐδαπέτως τοῖς κειμητέμοις... ἀμελεῖν. 2) κατὰ τρόπον οὐδαπέρο βλλ. 2), οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἀνήκη τὴ εἰς οὐδὲν τῶν ἀντιτιθεμένων: Ἀπολλ. Δυσκ. Σύντ. 199, 20 ἴκατ' οὐδαπέρον γένος], Γαλ. 9, 458, Ἀθην. 15, 701A ἰουλα δὲ οὐδαπέτως εἰρηκεν Πηρόδοτος.

οὐδαπέτως ἐπίρρ. τοπ. οὐδὲ οὐδὲν ἐκ τῶν δύο μερῶν: Ἰλ. 3, 18 οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδαπέτως, ὄθρ. ὄμ. 945 οὐδαπέτως κλινομένοσ, Στραβ. 2, 1, || οὐδαπέτως ῥέπει.

οὐδαπέτως-ως [ἢ] νεώτ. ἢ ἐνεργεῖα τοῦ οὐδαπέροσ, ἢ ἐξουδερωσις.

οὐδαπέτις βλ. πτ.

οὐδαπέθονιον μγν. πηγιῶν τὴς Ἀφρικῆς, ὀ σιδερίτης: Διοσκ. 4, 33.

οὐδαπέτις-εντος-εσσα-εν [οὐδαπέτι] ὀ ἐπὶ τῆς γῆς, ὀ ἐπιγειος: Ὄδ. Ε 334 πρὶν μὲν ἐπν βροτὸς οὐδαπέσσα, αὐτ. Κ 136 Κίρκη... δεινή θεός οὐδαπέσσα ἰέν ἄμφ. τοῖς χωρ. δ. γρ. αὐδαπέσσα].

οὐδαπέτις ἐπίρρ. λακ. τ. ἀντὶ οὐδαπέτι.

οὐδαπέλις κ. νεώτ. μγν. γρ. τοῦ οὐδ' ὄλωσ, καθόλου, διόλου: Εὐστ. Πον. 88, Μηναι. II, 9 Ὄδ. 4 ἀπατήσαι οὐδαπέλις ἴσχυον, - οὐδαπέλις ἐκτιμᾶται τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ἐποχὴν μοσ.

οὐδαπέποτερως δ. γρ. ἀντὶ οὐδ' ὀπότερος βλλ. **οὐδαπέποτερως** δ. γρ. ἀντὶ οὐδ' ὀποτέρως βλλ.

οὐδαπέποσθον, οὐδαπέποσθον βλ. ὀπωσθον.

οὐδαπέτις, ὄμρ. ὠδός, ἀπτ. ὄδός [ἰδλ. κ. ὀ ποι. τ. ὀδός π. πεκ.]: Ἀριστοφ. Μεταιφ. 1042b, 19 κ. ἄι. γενικ. πλῆθ. ὄδων [Ἐπιγρ.], τὸ κατώφλιον κ. ἰδ. τὸ κατώφλιον ναοῦ ἢ οἰκίας: Ἰλ. 1, 404 λάτιος ὄδός... Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρῆσσι, Ὄδ. Η 83 χάλκεος ὄδός, αὐτ. Ρ 449 μέλιτος ὄδός, αὐτ. Φ 43 θρύπιος ὄδός, Ἡσιόδ. Ὄ 749 μέγας ὄδός || π. μγν. ὄω γλῶσσ. τοῦ βηλῶδ βλλ.: AB 224. 2) τὸ κατώφλιον δι' οὐ εἰσέρχεται γῆ, ἢ εἰσόδος ἐν γένει εἰς τὴν πλεῖστον χωρῶν: Ὄδ. Α 104 ἐπὶ προθύροις Ὄδυσσῆος, ὄδοσ ἐπ' ἀλάτῃ || τὸ κατώφλιον τῆς εἰσόδου τοῦ ἄδου: Ἰλ. ὀ 15 ὑπὸ χθονός ἐστι βερεθρον, ἐνθα σιδεραῖαι τε πύλαι καὶ χάλκεος ὄδός, Σοφ. ΟΚ 57 χάλκοπος ὄ-

δός» || κτ. πληθ. πιθ. τὸ ἀνώφλιον: Θεοκρ.23,50 (ἀμφ.γρ., κωδ. δόδων) κτ. διόφρ. μέσων ἐλαδῶνι»

3) μτφ. γήραος οὐδός τὸ κατώφλιον, ἢ ἐκάρχις τοῦ γήρατος ἢ πιθ. ἡ ἀπὸ τοῦ γήρατος εἰς τὸν θάνατον μετάβασις ἰσθλι, οὐδός βιότου τὸ τέλος τῆς ζωῆς: Κόνιν.10,4261: Ἰλ.λ.60, Ἡοδ.0.348, αὐτ.ψ.212 γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι, Ἡοδ.Ἐργ.331, Ἡρ.3,14, Λυκοῦργ.40 ἐπὶ γήραος οὐδός, Μέν.671, Ψωφικου.230 μέγρι γήραος οὐδός. **4)** νεώτ. ἀνατ. οὐδός νήπιος μνησθεῖς προερχοῦ, δι' ἣς ἑκάτερα ριπικὴ κοιλότης διαίρεται εἰς τὸν πρόδον τῆς ρινὸς καὶ τὴν κυρίως τοιαύτην || νεώτ. φυκ. οὐδός τῆς συνειδήσεως τὸ ἄ. κατώφλιον βλλ. τῆς συνειδήσεως

οὐδός (ἢ) ἰων. τ. ἀντὶ οὐδός θροῦδος μ. ἐν Ὁδ.Ρ.196 δός δέ μοι. . . ῥόπαλον . . . ἀκρηπίτεσσι, ἐπει ἢ φάτ' ἀρισφαλὰς ἔμμενοι οὐδόν.

οὐδοστιοῦν, οὐδοστιον, βλ. ὅστις 5).

οὐδραία Ἡσ. οὐδραία, μέτρον τι, Ἀττικῷ μετρητῷ ἤμισυ ἰδγρ. οὐδραία, κωδ. οὐδραία.

οὐδραίναι Ἡσ. «περικαθαίρει, λίκνανε»,

οὐδῶται Ἡσ. «ἐρίκει».

οὐδῶν-ῶνος (ἴ) ἰων. εἰδός τι ἐμβάδων: Πολυδ.10,50 ἐπὶ τὸν ὄνομαζομένων οὐδῶνων πῖλους τριμήσων ἔξεστιν εἰσεῖν.

οὐδῶνᾶριον μτγ. ὑπόκορ. τοῦ οὐδῶν, οὐδῶων, οὐδῶν βλλ.: Χαρίστ.1,522Κ.

οὐδῶνιον (ἴ) Ἐπιγρ. ὑπόκορ. τοῦ οὐδῶν βλλ.: Διοκλῆτ. Ἐδικτ. ἐν Ἐπιγρ.

οὐδωλιγκωνία (ἢ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν κωνοφόρων περιλαμβάνον δασικὰ δένδρα μεγάλα ἀναστήματος, ὧν τὸ φηλοτέρον οὐδωλιγκωνία ἢ γιγάντιος εἶναι τὸ ὑψηλότερον τῶν γυνοστῶν δένδρων. Ἰθαγενὲς τῆς Καλιφόρνιας.

οὐνετανός-ἡ-όν Ἐπιγρ. βενετιακός βλλ.

οὐνετίος-ον μτγ. ὁ οὐνετίος, βενετός βλλ.: Δίων Κ.61,6 οὐνετίος στολί.

οὐνετός-π-ον Ἐπιγρ. βενετός βλλ.

οὐτζέ Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας ἀντὶ οὐδέ βλλ.

οὐτζο(ν) (ἴ) νεώτ. κ. δημ. ὀνομασματῶδες ἑλληνικὸν ποτὸν παρασκευαζόμενον παλαιότερον μὲν ἐκ διπλῆς ἀποστάξεως τοῦ στεμφυλονεύματος ἰσομάχῃ τῇ προσθήκῃ ἀρωματικῶν ὑλῶν, νῦν δὲ βιομηχανικῶς ἐκ καθαροῦ ὀνομασμάτος προερχομένου ἐκ σταφίδος ἢ ἄ. προϊόντων, ὕδατος καὶ ἀνηθόλης τῇ προσθήκῃ μικρῶν ποσότητων ἀρωματικῶν αἰθερίων ἐλαίων, ἄ. ρακί.

οὐτζοπσία (ἢ) νεώτ. τὸ πίνειν κ. ἰδ. καθ' ὑπερβολὴν οὐτζον βλλ.

οὐτζοπάτης-ου (ἴ) νεώτ. ὁ πίνων καὶ ἰδ. ὁ ἰδιαίτερος ἀγοπῶν τὴν πῶσιν οὐτζου βλλ.

οὐτζοπωλείον (ἴ) νεώτ. κατάστημα πωλήσεως κατ' ἐξοχὴν οὐτζου.

οὐτζοπῶλης (ἴ) νεώτ. ὁ πωλὼν κυρ. οὐτζον, ὁ ἰδιοκτήτης οὐτζοπωλείου.

οὐθα Ἡσ. «σποδός, ὀδός».

οὐθαμῆ Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου δωρ. ἀντὶ οὐθαμῆ.

οὐθαμ-ατος (ἴ) κυρ. ἐπὶ ζῶου, ὁ μαστός, τὸ μαστῆρι: Ὁδ.1.440 οὐθατα γὰρ σφραμαροῦντο, Ἡρ.4,2 τὰς φέδας τε πηλμασθῶν . . . τῆς Ἰππου καὶ τὸ οὐθαρ κατισθαί, Ἀριστλ.Τ1.523Α.1 καθίσται τὸ οὐθαρ, Θεοκρ.8,42 γάλακτος οὐθατα πιδῶσι || μτγ. κτ. ἀντιδ. ἀπὸ τοῦ μαστοῦ, πιθ. ἢ ρῶγὰ τοῦ μαστοῦ: Πλάוט.Ἠθ.496C || μεθωμ. κ. ἐπὶ γυναικῶν, τὸ στήθος μετὰ τῶν μαστῶν, τὰ βυζία: Αἰσχ.Χο.532 πῶς ἄρσενον οὐθαρ ἦν ὑπὸ στῆνους», Ψεκελ.31 ὄσα οὐθα θήλυς εἰκότως οὐθαρ φορῶ. **2)** μτφ. οὐθαρ ἀρούρης ἢ γυνωματοῦ, πλουσιωτάτῃ γῆ: Ἰλ.1141 ἐκ κεν Ἀργος ἰκοιμῶ. . . οὐθαρ ἀρούρης, Ἰγν.Δημ.450 φερῶσθον οὐθαρ ἀρούρης τὸ πρην, Κρατίν.220, Ἀριστφ.ἀπ.110 οὐθαρ ἀγαθὸς χθονός || ποι. μχ.

ἐπὶ τῆς ἀμπέλου: Μακεδ.ΑΠ.9,645 ἀνῶρη οὐθατος ἐκ βοτρωῶν ἐμυθῶν ἀμελεῖ γάνος, **οὐθαρα** Ἡσ. ἐπὶ ἀσκού ὁ κατὰ τὸ οὐθαρ τόπος, οἱ δὲ, περὶ ὃν στρέφεται ὁ χορδός, ἢ ὁ τροχός.

οὐθατίος-α-ον μτγ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ οὐθαρ βλλ.1): Κριναγ.ΑΠ.9,430 μαστοῦ οὐθατίου.

οὐθατίειος-ενος-εσσα-εν μτγ. οὐθατίος βλλ.: Νίκ.Ἀλεξ.90 οὐθατίοντα μαζόν, Ὀνη.Κυν.1,508 ῥήριος οὐθατίοςσας. **2)** μτγ. γόνιμος, καρποφόρος, παραγωγικός: Ὁρφ.Λιθ.696 χθόνα πάντων τροφῶν οὐθατίεσσαν.

οὐθαίειος-ενός οὐθῆν μτγ.τ. τοῦ οὐθαίει, οὐθῆν ὄπαντ. ἐν ἀττ. Ἐπιγρ. τοῦ 378 π.Χ. παραλλ. πρὸς τὸ οὐθαίει ὑπερισχύει μεταδὲ 325 κ. 100 π.Χ. κ. ἰδ. ἐν πτολ. πᾶπ. μέχρι τοῦ 130 π.Χ., ὅτε τὸ οὐθαίει ἐγένετο κοινὸν καὶ ἐπεκράτησεν ἀπὸ τοῦ ἰ.μ.Χ. τελείως ὄμ. κ. ἐν μῆ ἀττ. ἰων. ἄλλ' ἐν κωδ.Θουκ., Ἀντιφ., Ἀνδοκ.Λυσ., Ἡρ. οὐθαίετες οὐθαίει, ὁ ἀπαντῶ ἰσυνήθ. ὡς δ.γρ. ἐν κωδ.Ξεν., Ἰσοκρ., Πλάτ., Ἰγερ., Ἀριστλ., Δημ., Θεοφρ. κ. μτγ. Ἰνέσις, Πολύδ. κ. ἄ.: εἰς τὴν στρωγγυλοράμ.γρ. τῆς Πά.δ κ. θ πικίλλει ἀνατ. τῆς χρονολ.

οὐθῆναια μτγ. τ. τοῦ οὐθῆναι: Εὐστ.Πον.283,65.

οὐθῆνεις-οὐς-ές μων. ἀνάβιος βλάου, τιποτένης: Σταυδ.Οεδ.406C.

οὐθῆταρος-α-ον μτγ. οὐθῆταρος βλλ.: Σέξτ. Ἐπιγρ.Μαθ.11,186, Ἰάμβλ.Προτρ.21,26.

οὐθῆθουρον νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν ββοδουρον.

οὐθῆγαν (ἴ) κ. οὐθῆγν κ. οὐθῆγν τὸ φυτὸν κολοκασία βλλ. ἢ ἄρχαια: Θεοφρ.Φ1.1,7, αὐτ.1,6,9 πρβλ. Ἡσ. οὐθῆγαν τὸ ὄπ' ἐνίον σιτόν.

οὐθῆγουρικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν τουρκικὴς καταγωγῆς λαὸν Οὐθῆγουρῶν: οὐθῆγουρικός γλώσσα.

οὐθῆκου (ἴ) (ἰατρ.) ποτὸν ὀνομασματῶδες πλούσιον εἰς ἀλκοόλην παρασκευαζόμενον δι' ἀποστάξεως ἀλκοολοῦχοῦ ὕγρου προερχομένου ἐκ ζυμώσεως σακχαροποιήθητων δημητριακῶν καρπῶν, ὡς κριθῆς, ἀραβσίτου κ. ἄ.

οὐθῆουλος (ἴ) (λατ.) μόσχος, βδέλλο: Ἑλλάν.111J.

οὐκ τὸ οὐ βλλ. ἐπομένης λ. ἀρχοῦ ἀπὸ φιλ.φωνήεντ.

οὐκ ἄπτ. κρᾶς. ὁ ἐκ: Ἀριστφ.ἀπ.67,5.

οὐκᾶζων (ἴ) νεώτ. αὐτοκρατορικὸν διάταγμα τῶν τσαρῶν τῆς Ρωσίας ἔχον ἰσχύν νόμου καὶ διὰ νέου τοιοῦτου μ. καταργούμενον.

οὐκέτι ἢ οὐκ ἔτι ἐπίορ. σύνθηθ. π. Ὀμ., Ἡσιόδ., Ἡρ. κ. Ἄττ. ὅχι περαιτέρω, ὄχι τοῦ λοιποῦ, ὄχι εἰς τὸ ἔξειχ (κτ. ἀντιβ. πρὸς τὸ οὐκ ὄχι ἀκόμη, ὄχι ἢ ἄλλαν, ὄχι πιά: Ἰλ.Ν.701 οὐκέτι πάμπαν, αὐτ.Τ.343 οὐκέτι πάχυν, κ. μτ. παρειβαλλ. λ.: αὐτ.Ν.7 ὄχι πάμπαν ἔτι, αὐτ.Β.13 οὐ γὰρ ἔτι || ἐνίοτε καὶ ἀνεστραμμ.: Σοφ.Τρ.161 ἐτ' οὐκ, αὐτ.Φιλ.1217 ἐτ' οὐκ.

οὐκέτι ἰων. τ. ἀντὶ οὐχί, οὐ βλλ.

οὐκουν (ἴ) οὐκ οὖν ἐπίορ. ἐπὶ διαρρηθῆν ἀρν. σύνθηθ. ἐν ἀναφορῇ πρὸς τὴν ἐπακολουθοῦσαν λ., βεδαιὺς δὲν, ἀσφαλῶς δὲν (μτ. ἐμφάσ.): Σοφ. Φιλ.872 οὐκουν Ἀρτεῖσαι τοῦτ' ἐλθῆσαν εὐφρόνης ὅτως ἐνεγενήκην, Ἀριστφ.Ἰνπ.465 οὐκουν μ. ἐν Ἀργεῖ γ' οἶα πράττει λαθῶναι: ὄμ. οὐκουν . . . γε δηλ. τὸ ἀρνητ. τοῦ γούν: Αἰσχ.Πρ.324 οὐκουν ἔμοιγς χρωμένους διδασκάλω, Σοφ. Ἄντ.321 οὐκουν τὸ γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτὲ, Ξεν.Ἑλλ.4.2,10 μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι: οὐκουν ἐγώνε, ἔφη, Πλάτ.Φαῖδρ.258C οὐκουν εἰκότως γε ἐξ ὄν σὺ λέγεις, αὐτ.Φαῖδρ.70B οὐκουν γ' ἐν σίμῃ εἰπεῖν τινα || ἐνίοτε τὸ οὐκ ἔχει ὀνομαφαλ. σμῆν. ἀναφορ. εἰς τὸ πρην: κατὰ ταῦτα δὲν, κατῶν τούτων δὲν: Θουκ.1,10 οὐκουν ἀπιστεῖν εἰκότως ἰανασφροῦ. εἰς τὸ πρην, οὐκ ἄν τι ἀπιστοίη || ὄμ.ἐν ἀποδ. ὑποθ.λαγ.:αὐτ.1,9 οὐκ ὄν οὐκ ὄν ἠσων

έκραται .. ει μη ναυτικόν είχε (εάν δεν είχε ναυτ. υπό την προϋποθ. αυτήν, δεν θα ..). Ξεν.Κ174,1,23
ούκουν άπολείφονται ή σου .. ει τοιυτο λέγεις || μτ. συμπερ. δυν. εν τώ ουν άπο, συνεπώς ό- θεν δεν [όχι]: 'Αριστ.Φυσ213α,31 ούκουν τοϋτο θεν δεικνυμι ότι .. άλλ' ότι, 'Αριστ.Βάτρ.1065 ούκουν έβέλει γε τριπαραχρον πλουτών ουδέεις, Πλάτ.Κρατ.384Β ούκουν ούδα: 2) επί έμποϋθών έρωτ. εν τή αυτή σχεδόν σημ. προς τό ού, λοιπόν δεν .. έ, λοιπόν δεν: γ: Αισχ.Πρ.379 ούκουν, Προμ- θεού, τοϋτο γινώσκεις, ότι, Σοφ.ΟΤ973 ού- κουν έγώ σοι, ταϋτα προλέγον εν πόλει, Λυσ.Κ12 ούκ ουν δεινόν, ή .. Ισαί.5,34, Αισχίν.1,85 έννοιε κωφρ. ούκ ουν κ. πιθ. ούκουν: άμ. παρεμβαλλ. άλλ λ.: 'Αριστφ.Ιηη.875 ού δεινόν ουν δήτ' .. γ' || επί έρωτ. Ισοθ. προς άνυπόμονον προσπαγήν μτ. μέλλ. β' εν. προσ., λοιπόν δεν θα .. γ: Αισχ. Πρ.52 ούκουν έπειρή τώδε δεσμά περιδραλιν μ. Σοφ.ΟΤ676 ούκουν μ' έάσεις κινάτος ει, Πλάτ. Συμν.175Α' άμ. μτ. μέλλ. γ' εν. προσ. κ. τοις: Σοφ.ΟΚ897 ούκουν τις τάχιστα .. άναγκά- σαι' άμ. μτ. δυν. ενάλτ.: Σοφ.ΑΙ.1051 ούκουν άν έπισεις .. γ' άμ. έπαυκ. τής άνω.: Σοφ.Ήλ.630 ού- κουν έάσεις ούδ' όπ' εύφημου βοής θύσαι με γ 3) εν άποκρ. καθ' έξ δράτεται ό άποκριόμε- νος έπιμνημάτος πνος εκ τής προηγ. προτ., και ύστερ' άπ' αυτό δεν .. γ: Σοφ.Αντ.512 ούκουν δ- μαρουν χώ καταντών θανάων, 'Αριστφ.Πλ.257 σπαύδου, ώς ό καιρός ούχι μέλλειν. άποκρ. ού- κουν όρος όρμηζόνους μάς πάλοι προθύμως γ 4) εν Ιων. πεζ. ών παρενέθημ. μεταξύ τοϋ ούκ κ. τοϋ μ., όπωσδήποτε δεν: 'Ηρ.3,137 ταϋτα λέγον- τες, τοϋς Κροτωνιάτας ούκ ών έπεισαν. **ούκουν** Ιούκ ουνί έπίρρ. διαφέρον τοϋ ούκουν κ. τον τον. κ. τήν σημ. ('Απολλ.Διάσκ.Συνδ.257) επί έρωτ. έπιμνημάτος κατάνυσιν εις συμπερασματ τι ή προσθήκη εν εις ό τι. κει ηδη εις παραδεικτόν, λοιπόν δεν .. γ: Ξεν.Κ17 2,4,15 ούκουν δοκει σοι .. συμπερον είναι .. γ: Πλάτ.Πρωτ.332Β ούκουν σφωροσπύνη σφωροσπυνη μ. άποκρ. άνάγκη, Κδ 'Ήλ.18,37 ούκουν βασιλεύς ει σύ μ. άπεκριθη ό 'Ήσοϋς... || μτ. άποτ. επί προτροπής: αυτ.Γοργ. 449β ούκουν και άλλους σε φώμεν δυνατόν είναι ποιεϊν ένν. ρήτορας άγαθούς: 2) έπομ. τοϋ οϋ, όταν άναμίνεται άρν. άπάντησι, λοιπόν: Πλάτ. Φίλ.8,43D ούκουν ούκ άν ειη τό μη λυπεϊσθαι ποτε ταϋτόν τώ χαιρειν μ., Δημ.16,4 ούκουν οϋδ' άν εις άντίποι γ 3) εν βεβαικ. προτ. άσφα- λώς όχι: Πλάτ.Φαιδ.67Β ούκουν, ει ταϋτα άλη- θη, πολλή έλπις άφικόμενα οί έγώ πορευόμαι' 4) μτ. άποτ. ή προστ. άμ. επί βεβαικ. προτ., λοι- πόν άς.: Πλάτ.Λάχ.195Α ούκουν διδάσκωμεν αυ- τόν, αλλά μη λιοιδωρμεν, αυτ.Φαιδρ.274Β ού- κουν .. Ικανώς έχετε λιοιπόν άς άρκησι τοϋτο, Λοκ.Νεκρ.Δ 23,3 ούκουν .. σϋ .. και τοϋτο Ια- σαι. κατ. δυν 'Ερμην κέλευσον' || άμ. μτ. δυν. ενάλτ.: 'Αριστφ.Είρ.43 ούκουν άν ήδη τών θεα- τών τις λέγοι' || άμ. επί άπαγορεύσεως μτ. άποτ.: Αισχίν.1,159 ούκουν μη. άπομολήσας, Δημ.8, 59 ούκουν ύπόλοιπον δουλεύειν ή δουλειά, λοι- πόν, είναι ή μόνη διεξόδος: 5) εν άποκρίσει, μά- λιστα, πολύ καλά: Σοφ.Φιλ.639 Ιωμεν .. άποκρ. ούκουν έπειδάν πνευμα τοϋκ πρώτας άνή, τότε στελλοϋμεν, αυτ.'Αντ.91 άμηχανόν έφας, άποκρ. ούκουν, όταν δη μη σθένε παυόσασαι, 'Αριστφ. Είρ.364 άπόλκωας ώ κακόδοισον. άποκρ. ού- κουν ήν λάχω, Πλάτ.Πολιτ.289D 1θι δι σκεφώ- μεθα, άποκρ. ούκουν χρι' || άσφαλώς βεβαιώ- σης. 'Αντ.817 ούκουν κλεινη και έπανοιν έχουσ' .. άνέρχη, 'Αριστφ.Πλ.1087 ούκουν τρύγοις ταϋτα πανι Ιάσται.

ούκω Ιων. αντί ούκω βλλ.

ούκων κ. ούκων δωρ. τ. αντί ούκω κ. ού- κων βλλ.ζ.
ούκω Ιων. τ. αντί ούκω βλλ.
ούλαδω Ιων. ο. ζ.γρ. ούλαωμυμος βλλ.
ούλαί [αί], άττ. όλαί χονδροκομμένη, χονδρο- αλεσμένη κριθή δι' ής έπάσαστο πρό τής θυσίας ή κεφαλή τοϋ θύματος: 'Οδ.Γ 441 έτέρη δ' έχην ούλας εν κανέω, 'Ηρ.1,160 ούλας κριθέω, αυτ.1, 132, 'Αριστφ.Ήν.11,167 μάσκειν επί τών όλών . μευαγμένην. Ήσθφ.Χαρ.10,13.
ούλαμαγός [ό] νεώτ. στρατ. ό διοικητής ού- λορϋό βλλ.3,1, ανθυπολοχαγός ή υπολοχαγός.
ούλαμηγός [ό] νεώτ. ναυτ. άρχηγός ούλαμοϋ βλλ.4: || ώς έθλ. πλοισιν οϋ έπιβαίνει ό άρχη- γός ούλαμοϋ, ά. ούλαμηγόν πλοισιν.
ούλαμηφόρος-ον μτν. ό φέρων ούλαμόν, στρατόν, πολεμικός: Λυκόφωρ.32.
ούλαμοεργός [ό] επίθ. τοϋ πλανήτου 'Αρεως, πολεμικός: πρβλ. ούλαμηφόρος: Κατ.'Αστρλ.Κ 1,173.
ούλαμός [ό] κ. νεώτ. πλήθος, στίφος πολεμι- στών Ιδ. μαχομένων: 'Ηλ.Δ 251 κίων όνά ούλαμόν άνδρών, αυτ.Δ 273 Ιούδην. εν 'Οδ.' || μτφ. επί σμήνους μελισσών: Νικ.Εθνρ.61 μελισσάτος ού- λαμός: 2) μτν. ώς τεχν. όρ. Ιη Ιηκικού έξ ώρι- σμένου άριθμού Ιηπέων άποτελοϋμενη: Πολύδ.6, 28,3 γίνεται γάρ τό όλον σχήμα .. τετραγώνων, Πλούτ.Λυκοφωρ.23' || νεώτ. στρατ. όργανικόν τμήμα Ιης Ιηκικού άποτελοϋμενον εκ δύο όμά- δων μάχης, ή πυροβολαρχίας άποτελ. εις δύο στοιχείων: 3) νεώτ. ναυτ. τοικητικός σχηματι- σμός εκ τριών πλοίων εν σχήματι τριγώνου οϋ τήν κορυφήν κατέχει τό ούλαμηγόν πλοισιν.
ούλαμυμνος-ον Ιουλαμός, άνομαί μτν. ό δ- νομιασθείς, ό λαβών τό όνομά του εκ τοϋ ούλα- μοϋ βλλ.1), επίθ. τοϋ Νεοποτόλεμου: Λυκόφωρ.183 προγενέστερον ούλαμυμνος Ιδ. γρ. ούλαδωνύ- μω, ό δ σχολ. έξηγεϊ ώς επίθ. τοϋ Πάριδος οϋ τό δν. παρηγ. εκ τοϋ ήρα δηλ. ούλας βλλ.2).
ούλάνο [ό] νεώτ. όνομ: τών Ιηπέων εν τώ γε- μνηκώ, αυστριακώ κ. ρωσικώ στρατώ, Ιηπέϋ όλο- χηφόρος.
ούλαπισμός [ό] Ζωναρ. εύροναϊσμός.
ούλάς-άδος [ή] μτν. άνώμ. θηλ. τοϋ ούλος βλλ., ούλη, αγουρή, καταστροφή, επί τών φύλλων όρυός: Νικ.Άλεξ.260 χαιτή όρυός: 2) ώς ούσ, ήρα, θύλακος: 'Ήσ. «ούλάδες ήρα, θύλακοι»: Καλλ.άν.360 πτωγών ούλάς άει κενεή' πρβλ.'Ήσ. εν λ. θυλίδες, θυλίς, ούλάδες.
ούλαφωφωραί 'Ήσ. «νεκροφόροι».
ούλαφωφός [ό] μτν. ό φέρων νεκρόν, ό νεκροφόρος: Καλλ.Κάμρ.1,234.
ούλαφος 'Ήσ. «νεκρός».
ούλδοειδή [τό] νεώτ. φυτολ. οίκογένεια θαλασ- σίων φυτών τοϋ άθροισματος τών άλγών' γέν. οϋλθη [φύκη τών θαλ. πυθμένων].
ούλε ούλω βλλ.
ούλεμάς [ό] [άρθρ.] ό κάτοχος έπιστημονικής μορφώσεως σοφός, Ιδ. άπόφοιτος Ιερονομικής σχολής και διορισόμενος ανήθ. Ιεροδικαστής.
ούλερύθμη-ατος [τό] νεώτ. Ιατρ. δερματική νόσος σπανία χαρακτηριζόμενη υπό έρυθρών έπι- κημένων βλατίδων επί τών παρειών, τοϋ έξωτερι- κού ότος και τής κεφαλής προκαλούσα ά- τροφίαν τοϋ δέρματος.
ούλέω ούλω βλλ.
ούλή [ή] κ. μαν. κ. νεώτ. ό επί τής έσωκωλυ- νης πληγής σημειον, ίχνος ταύτης τό σημάδι λα- δωματίας: 'Οδ.Τ 393 έγνω ούλήν, τήν ποτέ μιν οϋς έλασε Ιούδην. εν 'Ηλ. Εϋρ. 'Ήλ.573 ούλην παρ' όφρων ήν ποτ' .. θμάχθη πσών, 'Ιην.Νούσ.1,21, Ξεν.Απομν.3,41 τας ούλάς τών τραυματίων, Πλάτ, Γοργ.524C ίχνη τών πληγών ούλάς εν τώ σώμα.

τι, Δημ.53.8 Ελκπ.. ών εντι τας οόλας έχει, 'Αριστλ. Πρ.877α,2 μή εν τας οόλας φύσασθαι τρίχας· || μτφ.: Πλούτ. 'Ηθ.65D ή οόλη της διαβολής, Μην.1,17 'Οδ.8 της άμαρτίας τας οόλας εξέλθεισιν.

οόλημα (τό) γλωσσα. αι οόλαι βλλ. **οόλαζόμε** άτομο [οι] [οόλους, ζωή] άτομο θανατηφόροι: Αισχ.άπ.205,2 [εϊκ.1.

οόλιγγε μτγν., σιτ. πλθθ. οόλιγγας δ. γρ. του ώλιγγας [έλιγγας, ώριμας]: Πολυδ.2,67.

οόλιμος 'Ησ. «οόλιβριος».

οόλιος-α-ον [οόλιος] ολόος, οόλιβριος, θανατηφόρος: 'Ιλ.Λ 62 οόλιος άσπής Ιό άσπής Κώνη, 'Ησ.Α 192 έναρφόρος οόλιος 'Αρης Πινδ.Ο,9 76, αút.Ο 13,23 οόλιψ νιν έν 'Αρει παραγορείτω, αút.Π 12,8 οόλιος θρήνος· || η. τραγ. υ. άσπεϊ: Σοφ.Α1.932 οόλιψ σύν πάθει· 2) ώς έπίθ. του 'Απόλλωνος και της 'Αρτέμιδος: Φερεκ.149j, 'Επιγρ. Ιλίδουι 'Απόλλων 'Ολιος 'Επιγρ. Ιβλήτου, δήλου 'Απόλλων 'Οόλιος πρόβ.Στραβ. «Οόλιον δ' 'Απόλλωνα καλοῦσι τινα και Μίλησιαι και δήλοι οιον ύγαστικόν και Παιωνικόν» τó γάρ οόλιον ύγαστικόν· πιθ. όμως και ώδε έν τή σμν. ολόος βλ. **οόλιριος**-ον πδπ. τριχιώτης, μαλλιαρός [άμφ άδνγν.].

οόλιτις-ιδος(ή) νεώτ. Ιατρ. πάσα φλεγμονή των οόλων εκ μηχανικών ή χημικών αιτιών ή εξ έξ-καταστάσεως μικροργανισμών εις τά οόλα.

οόλοδάται 'Ησ. «οι κολοδαί».

οόλοδόρος-ον μτγν. ό εχων οόλιβριον, θανατηφόρον όημα: Νικ.Θηρ.826 ει δ' έτυμον σύν οόλοδόροις έχιεσαι θέρυσσθαι [δ. γρ. Ιοδόρος].

οόλοδότης-ου [οι] Ευστ.162,33 δέμα εκ σταχίων κριθής, δευμάτι άπό κριθάρι.

οόλοδάτων. τοι Ευστ.162,30 δευμάτιον δεδεμένον δια σταχίων κριθής.

οόλοθειριος [ο,ή] οόλοθριε: Τζέτζ.Μεθ' 'Ομ.662.

οόλοθριε-γριχος [ο,ή] κ. νεώτ. ό εχων οόλας τρίχας, σγουρομάλλης, αντίθ. οόθυθριε: 'Ηρ.2.104 μελάγχροσε εις και οόλοθριχε, 'Αριστλ Ζί 782b. 18 Αιθίους δέ και οι έν τοις θερμοίς οόλοθριχε, Στραβ.2,2,3 διόπερ οόλοθριχας.. γεννάσθαι, 'Αλεξ.Ήφρ.Π.1,2 οι οόλοθριχες, ώς ξηροκέφαλοι, θάττον φαλακροῦνται· 2) νεώτ. φυτολ. τó άρα. οόλοθριε ώς ούσ. γένος θαλασσίων φυτών τής οικογενείας των οόλοθριχιδών.

οόλοθυσία [ή] λεξ. πλήρης, τελεία θυσία: 'Ησ.

οόλοθυτά-έτω Σουίθ. «οόλοθυτείν, κριθάς ενίγειν τοις θύμασι».

οόλοκάρνηος-ον οόλοθριε βλλ.: 'Οδ.Τ 246 γυρός έν ώμοισιν, μελανόχροσας οόλοκάρνηος· 2) οόλόποδ', οόλοκάρνα αντί δλους πόδας, δλα κάρνα: 'Υμν.'Ερμ.137.

οόλοκερως-ω-ων [οόλος [2], κέρασι, μτγν. ό εχων καρμύλα ή στροπέτα, έλικοειδής κέρατα: Στραβ.2,2,3 οόλοθριχας και οόλοκέρως και προ-χέλουσ· 3) γεννάσθαι.

οόλοκέφαλος-ον [οόλος [2], κεφαλή] δ. οόλοκάρνηος βλλ.Π: Φερεκ.223,Πτολ.Τετραβ.143.

οόλοκινηνα [τά] ποι. αντί οόλοι κικίννη, τó συνεστραμμένα, κατασάρ τασιούφια: Τέλεσ.π 1ηλυδ.2,23 πρόβ. οόλοκάρνηος 2).

οόλοκόμης [οι] μτγν. ά. οόλοκόμος βλλ.: Πλούτ. 'Αρατ.2) οόλοκόμη και μελάγχρουσ, 'Αριστειδ. Λόγ.50 [26],40.

οόλοκόμος-ον [οόλος 2], κόμη] ό εχων οόλην κόμην, σγουρά, κατασάρ μαλλιά, ό οόλοθριε: 'Αλεξ.324, 'Ηφαιστ.'Αστρ.2,2.

οόλοκόμω-ώωω [οόλοκόμης] άρχ. λεξ. είμασ οόλοκόμης, οόλοθριε, έχω σγουρά, κατασάρ μαλλιά: 'Ησ. έν λ. ατραβολοκομόν.

οόλοκάρνας-ον μτγν. οόλοκάρνηος βλλ.Π: 'Αρρ.Ινδ.6,9.

οόλομαλής-ος-ές [οι] [οόλος Π], μέλιος ό έχων αώα, ύψη και άκέραια όλα τά μέλη αυτού, ό άρτιμελής: Παρμ.β4 [ηθ. έσφ.γρ.].

οόλομαλή [ή] Ιων. τ. αντί οόλομείο βλλ., ή Ιοιότης του οόλομαλέου βλλ., ή ολότης ή έντέλεια των μελών, δθ. ή καθόλου φύσις πράγματός τιος: 'Ιππ.'Αρβ.ι] περί άέντων οόλομαλέος ύστ. 'Αδ.1, 'Αριστλ.Μετωφ.1093b,4 ής ό αριθμός τού τή οόλομείας του όπρωου [κάθ. αντί οόλομείας, εις τó δλον ούρωνα σίστημα], Γαλ.Χρ.Μορ. 1,8· || ό μ. έν φρ. κατά οόλομείην αντίθ. κατά μέρος: 'Ιππ.Τρωφ.23· 2) κτ. δοτ. οόλομείη ώς έπίρρ. 'Ησ. «καθόλου, συλλήθδον».

οόλομεινον [το] μτγν. ό. άν. του φυτολ. κωνειου βλλ.Π: Ψιδασκ.4,78.

οόλομόμος-η-ον ποι. αντί οόλόμος, μτγ. μέσ. άορ. του δλλυμι βλλ., έν χρ. μ. ώς έπιθ. εν ένεργ. σμν., κυρ. ό καθ' ού έκέρπει τις τήν άράν, ό καθορμαμένος, ό φέρων θάνατον και φθοράν, ό φθοροποιός, ό οόλιβριος, ό θανατηφόρος, ό καταστροπικός, έπί πρσα. κ. πραγμ.: 'Ιλ.Α 2 μώνν. 9 οόλομείνα, αút.Τ 92 'Ατμ' 1 οόλομείνα, 'Οδ.Δ 92 δόλω οόλομείης άλόχοιο, αút.Κ 394 φάρμακον τ' οόλόμεινον, 'Ησιόδ.Θ 225 γήρας τ' οόλόμεινον, Θέογν.390 οόλομείνα τ' έπίρας, αút.174 όδριος οόλομείης, Πινδ.Π 4,293 οόλόμεινον ναύσον, Αισχ. Πρ.398 στένω σε τας οόλόμείνας τύχας, Σοφ.άπ. 185 οόλόμειν παιδιών, ποιον έπικρας λόγον, Εύρ. Φοίν.1529, 'Εμψ.17,19 οόλόμεινον Νεϊκος, Θεόκρ. 24,29 φάρμακα λυγρά τέτυκτα οόλομείνοις όπλοέσασιν, 'Απολλ.Ρ 2,153 οόλομείνη άτην· 2) ό άπολωλώς, ό καταστρομαμένος, ό χαμένος: Εύρ.αút. ΙΤ 1109 [δ.γρ.], αút.ΙΑ 792 τίς άρα μ' 1 οόλομείνη οόλομείνη άπολωτιέ [δ.γρ. αντί δώλυμείνη]· || δδ. ό κακοδομίων, ό δυστυχής: 'Οδ.Σ 273 στυγερός γάμος αντίδωλοισιν οόλομείνης έμθεον.

οόλομείτριον [το] 'Επιγρ. μέτρον οόλων βλλ.

οόλον [το] κ. νεώτ. συνήθ. κτ. πλθθ. οόλα, ή περί τά φανία των δδόντων σάρξ, τó περί τούς δδόντας σπρωκώδες μέρος τής σπαγνός, τά γούλια· || όριμν. άνατ. τó έπικαλίπτον τας φωπαθώδεις άσποφύσεις των γνάθων και τούς σιχάντας των δδόντων τμήμα του έλευνογινοῦ τού στόματος: 'Ιππ.'Επιδ.7,113, αút.'Αφρο.3,25, αút.Νούσ.21, Αισχ. Χο.898 πρόσ ψ σό πολλά άδ ή βριζών άμα οόλοισιν εξήμελλας έστραφές γάλα, Πλάτ.Φαιδρ.251C κηήςς τε και άγανάκησις περί τά οόλα, 'Αριστλ. Ζί 493a. || τó μέν διφυές τού στόματος παρίσσθμιον, τó δέ πολυφυές οόλον σάρκινα δέ γούτα· έντός δ' όδόντες, Νικ.Θηρ.306, 'Αλεξ.'Αφρ. Πρ.1,46 έν τοις οόλοις όδόντες· 2) κτ. πλθθ. οόλα σίδημα των οόλων: 'Ιππ.464,28.

οόλοσαντόκομος-ον [οόλος, ζωνθός, κόμη] μον. ό έχων οόλην και ζωνθήν κόμην: Πασχ.Χρον.1,577.

οόλοσός-ον έπ. αντί ολόος βλλ., ό οόλιβριος: 'Ορφ.Λιθ.676, Μανν.6,464 οόλοσόν άμην, 'Απολλ.Ρ 2,85 οόλοσόν άσθμα, αút.3,1042, Νικ.Θηρ.352 οόλοσόν θήρα, αút.565 Κάστορος οόλοσόν όρχιν Ικτ. σχόλ. «οόλιβριον έαυτίψ, ή οόλοκλήρον».

οόλοσφρωνος-ον σχόλ. αντί ολόσφρων βλλ.: Σχόλ. 'Ομ.783 [εάδ. Βαχmann].

οόλοσοίησις-εως [ή] [οόλος [2], σοιά] μτγν. τó ποκείν τι οόλον, σγουρό, κατασάρ, τó σγουρώμα, τó κατασάρμαμα: Γαλ.12,445 οόλοσοίησις τριχών.

οόλοσοίησις-ον [οόλος [2], σοιά] μτγν. κ. μον, κτ. πλθθ. οόλοσοίησις αι προπαροσκεισι, αι έτοιμασαι προς οόλοσοίησιν βλλ.: Παυλ.Αγ.3,2.

οόλοσους-ποδος, κτ. αιτ. πλθθ. τó αút. οόλόποδα αντί δλους πόδας: 'Υμν.'Ερμ.137 οόλόσοδ', οόλοκάρνα· πρόβ. οόλοκάρνηος 2).

οόλοπρόσωπος-ον ό έχων οόλας έπί τού πρόσωπου: 'Ανατολ. έν Κατ.'Αστρ.Κ 8(3),188,6.

οὐλοπύγων-ωνος(ή) μτγ. ὁ ἔχων οὐλον πώ-
γυα, αγουρά, κατασάρᾳ γένια· Πλουδ.4,145.

οὐλορραγία(ή) (ή) οὐλούν νεώτ. Ιατρ. ἡ τήσις τῶν οὐλών πρὸς αἱμορραγίαν ἢ καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ αἱμορραγία τῶν οὐλών.

οὐλος-η-ον(ή) ἄρχ. ἢ κ. Ιων. τ. τοῦ ὄλος βλλ.: Ὁδ.Ρ.343 ἄρτων τ' οὐλων ἐλάων .. καὶ κρέας.

οὐλος-η-ον(ή) κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἐριοῦχος, ὁ μύλλωνος, ὁ ἠαῦχος, ὁ πυκνός: Ἰλ.Γ1,224 χλαίνων τ' ἀνεμοκακίμων οὐλών τ' ταπήτων ἰσχύλ. ἐδασέων καὶ ἐχόντων οὐλόγηται, αὐτ.Κ.134 οὐλη δ' ἐπενήδουε λάχνη ἱπυκνὸν ἦτο το μάλλι ἐπάνω τῆσι, Ὁδ.Δ.50 ἀμφὶ δ' ἀρα χλαίνας οὐλας βά-
λων ἠδὲ γιγνάσας ἰσχύλ. κάπαλάς, κεκοκκιμένους ἢ τριχάσις, αὐτ. ἐκαινορχιδάσις, Ἐρμηπ.47,1 χλαίνιδες δ' οὐλαὶ καταβέβληνται, Ἀριστφ.Βάτρ. 1067 γιγνάω γ' ἔχων οὐλών ἐρίων, Θεόδρ.24,25 οὐλάν δὲ ποσὶν διελάκτισσε χλαίνας, Ἐπιγρ. ἐπι-
μάτιον γυναικεῖον οὐλόν. 2) κ. νεώτ. ἐπὶ τρι-
χῶν, ὁ ἐλικοειδῶς συσταραμμένος, ὁ αγουρός, ὁ κατασρός: Ὁδ.Ζ.231 κόδ δὲ κάρτος οὐλας ἦκε κόμας, αὐτ.Ψ.158. Ἦρ.7,70 οὐ δὲ κ τῆς λι-
θύης οὐλότατον τριχῶμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώ-
πων, Μόρω.Αρχ.ΑΠ6,201,2 Βόστρυχον ὠρῶων οὐλάν ποδὲ πλοκάμων. 3) ὄμ. ἐπὶ προσ.: Καλλ. Δῆλ.302 οὐλος ἐθεύρας Ἐσπερος, Φιλῶδ.ΑΠ5,120 σελίνων οὐλότερη ἰεπὶ κόρησι, διῶδ.Σ.3,8 ταῖς ..
Ιδίας σμιο, τοῖς δὲ τριχῶμασιν οὐλαί ὄμ. ἐπὶ
προβάτων: Ἀριστλ.Ζ1.596b,6 εἰσι δ' εὐχειμερῶ-
τεραι αὶ πλατύκεροι θῆες τῶν μακροκέρκων,
καὶ αὶ κολεραὶ τῶν δασῶν ὄμ. δυσχερέων δὲ καὶ
αὶ οὐλαί. 3) ἐπὶ φυτῶν, ὁ συσταραμμένος, ὁ
περιπεπλεγμένος, ὁ περιτυλιγμένος, ὁ βοστρυχώ-
δης: Σπτοσλ.29 ἰων κορυμνίδες οὐλαὶ ἰστέφανοι
πυκνὸς πλεχθέντες ἐκ τῶν ἰωνί, Σμων.Ι83,2 οὐλας
.. σκολιὸν πλέγμα .. ἐλικος (ἐπὶ τῆς ἀμύλου),
Ἰπν.Γυν.2181 οὐλον σελίνων, Θεοφρ.Π.9,4,3 οὐ-
λον φύλλον, Φιλῶδ.ΑΠ9,412 οὐλαὶ θριδάσκες
3) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. οὐλά ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ καννοῦ,
ἐλικοειδῶς βοστρυχοειδῶς: Καλλ.Δημ.41Ρ οὐλα
κυνιδόμενον. 4) γεν. ὁ συσταραμμένος, ὁ
σκολιός, ὁ στρεβλός: Κωμ. Ἀδελφ.208 ὡσπερ σέ-
λινον οὐλα τὰ σκέλη φορεῖν. 5) ἐπὶ ἐξῶλων, ὁ
συμπαγὴς, ὁ στερεός, ὁ αὐληρός: Θεοφρ.Φ1
3,111 οὐλαὶ ῥίζαι, αὐτ.4,27, αὐτ.5,5,1 ἔξλα οὐλας
ἔχοντα συστροφάς, αὐτ.3,9,6 οὐλότερον τὸ δέν-
δρον, Φιλ.Μηχ.Βελοπ.δ6,51, Βάδρ.Π15,10 οὐλάν ὀ-
στρακον. 6) μτφ. ἐπὶ λόγου, ὁ συμπαγής, ὁ σύν-
τοκος, ὁ περιεκτικός: Πλουτ. Ἠθ.510Ε οὐλα καὶ
πυκνά καὶ συσταραμμένα φθειγαμμένας. 7) ἐπὶ
ὀρχήσεως, ὁ μετ' ἐντέχῳ ἐπικάμφεως καὶ περι-
λοχῆς τῶν ποδῶν τελούμενος, ὁ ταχύς, ὁ γαρ-
γός: Καλλ. Ἀρτ.247 αὶ δὲ ῥόδεσιν οὐλα κατε-
κροτάλιζον, αὐτ.Δια.52 οὐλα δὲ Κούρητις ἐς
πῆρὶ πρόβην ὠρχήσαντο ἰσχύλ. ἐγνεύσας, κατὰ
ἀλλήρον. 8) ὄμ. ἐπὶ κωπηλασίας: Καλλ. Ἐπιγρ.5,5
οὐλος ἐρέσων ποσὶ νη.

οὐλο-η-ον(ή) ἰσόλοφος, ὄλλυμι ποι. ὁ ὄλος βλλ., ὁ ὀλέθριος, φθοροσπός, καταστρεπτικός, ἐξολοθρευτής· Ἦσ. ἐόλετιρ, βενός, αὐτ. ἐταρα-
χῶδης· π. Ὀμ. ἐν Ἰλ. δις ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως
καὶ ἀποεῖ τοῦ Ἀχλλέως: Ἰλ.Ε.461 Τρώων δὲ στί-
χας οὐλος Ἄρης ὠτρυνε, αὐτ.717 εἰ οὐτω μαι-
νεσθαι ἐδασομεν οὐλον Ἄρηα, αὐτ.Φ.536 δεῖδαι
γὰρ μὲ οὐλος ἀνήρ εἰς τείχος ἄλνται ἰσχύλ. δ.
ἐρμ. κραταιός: 1) ὄμ. π. μτγν. ποι. ἐπὶ τοῦ Ἐ-
ρωτος (προσωπ.) τῆς θυελλῆς κ. δ., ἐπαγομένως
φθοράν: Βίων.Ι5,14 οὐλάν χεῖμα, Ἀπολλ.Π.3,297
οὐλος Ἐρως ἰὸ αὐληρός, αὐτ.Ι07Β, Νικ.Θηρ.3,233
οὐλον στόμιον ἰεπὶ στόματος Ἰοδόλου Ἐρωσί.
2) δις ἐν Ὀμ. Ἰλ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Ὀνειρου(προσωπ.),
ὁ διὰ πλάνης, διὰ βόλου ἐπιφέρων βλάβην, φθο-

ρῶν ἱκτ. διαφ. παραγ. κ. ἔρμ. Εὐστ. ἐκ τοῦ εἰλω
στρεβλός, σκολιός, ὀθ. ἀπατηλός, δουλερός: Ἰλ.
Β.6, αὐτ.8 βῶσιν 191, οὐλα Ὀνειρε, θοάς ἐπὶ νῆας
Ἀχαιῶν. 3) μτγν. ὄμ. ὁ σκολιός, περιστρεπτός,
στρεπτός: Ἐπιγρ. ἐν ΑΠ7,543 οὐλόν ἀνδρῖθιον
.. νέφος γεράνων, Γρηγ.Ναζ.27α,11,233 ἰεκό. Διοικ.
οὐλος ὄφρις. 3) συνεκδ. ὁ κλυθερός, ὁ ἐλει-
νός: Νικ.Θηρ.671 κνυζήθριον κνυθὸν οὐλόν. 4) τὸ
οὐδ. οὐλάν ἐν τῇ σμῳ. ταύτῃ ὡς ἐπίρρ. ἀπαε κ.
π. Ὀμ.: Ἰλ.Ρ.756 ὡς τ' φάροιν νέφος ἔρχεται δὲ
καλοῖων, οὐλόν κεκλήγοντες, Ἀντίφ.Σι.Θ.ΑΠ7,27
οὐλόν ἀείδειν.

οὐλος(ή) (ή) μτγν. ὁ τούλος βλλ.2: Ἦσ., Σχόλ.
Ἀπολλ.Ρ.1,972 «ἢ ἐκ τῶν δραγματίων συναγομένη
δέσμη καὶ οὐλὸν ἡ Δημήτριος: Σημ.π. Ἀθην.14,618D
συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενε-
μένα δέσμην οὐλους καὶ οὐλους». 2) ὡδῆ,
ὄμνος πρὸς τιμὴν τῆς Δημήτριος: Σημ.19 τοῦ
ὄμνου τῶς εἰς τὴν θεὸν οὐλους καλοῦσι, διῶδ.
Ἄλ.π.Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.1,972.

οὐλος-η-ον μαν. κ. ὄμ. ἀντὶ ὄλος βλλ.: Ἐρω-
τῶδ.4,806 εἶδεν τον ὁ Ρωτόκριτος, αὶ ἀναγαλ-
λίσειεν οὐλος, φρ. γυναικα μετὰ ρύλα τῆς
ἰηλήρης, ἐντέλης, ποῦ δὲν τῆς κελπει ἴσπει.

οὐλοσφαιρα(ή) Ἐπιγρ. εἶδος τροχίσκου, κα-
τασπίου, πασπίλλια.

οὐλότης-ητος(ή) ἰούλος(ή) ἡ ἰδιότης τοῦ οὐ-
λου(ή) βλλ.2, τὸ νὰ εἶναι τὴ οὐλον, αγουρὸν, κα-
τασάρ, τὸ βοστρυχοειδές: Ἀριστλ.Ζ1.782a,3 εἰσι
δὲ ἀσφοραὶ τῶν τριχῶν κατὰ τὴ σκληρότητα
καὶ μαλακότητα .. καὶ εὐθύτητα καὶ οὐλότητα,
αὐτ.782b,28 συντρέχει ὡσπερ ἐπὶ τοῦ πυρὸς κα-
σμήνη ἡ θρῖξ ὡς ὀσφες τῆς οὐλότητας, συσά-
σπας δὲ ἐνδῆαν ἄγρωδ, αὐτ.Πρ.909a,30, Φιλῶστρ.
Εἰκ.2,6 οὐλότης τῶν σελίνων. 3) τὸ κοκκώδες,
τὸ σπυρωτό: Θεοφρ.ΦΑΙτ.6,11,8 τὴν οὐλότητα
τῶν ἐξῶλων, αὐτ.Φ15,2,3, Σουῖθ. ἐν λ. Αἰγίς ἡ ἐν
ταῖς πεύκαις οὐλότης.

οὐλότριχος-ον κ. μαν. ἀντὶ οὐλόθριξ βλλ.: Φώτ.
«οὐλόθριξ, οὐλὴ οὐλότριχος»: Ἀριστλ.Ζ1.629b,34
γένη δ' ἐστὶ λέωντων δύο· τούτων δὲ τὸ μὲν
στραγγυλώτερον καὶ οὐλότριχον .. τὸ δὲ
καὶ κούβτριχον, Γεωπ.16,1,9 ἰδ.γρ.1.

οὐλότριχῶ-έω (οὐλότριχος) μτγν. εἶμαι οὐλό-
θριξ, ἔχω οὐλὸν κόμη, αγουρά, κατασάρᾳ μαλ-
λιά: Στράβ.15,1,24 τοῦς Ἰνδοῦς μὴ οὐλότριχεῖν.
οὐλοσφάγος(ή) μσν. Δημήτριος. Ἰερακ.11 ἐάν
ἴσιν οὐλοσφάγος, ἤγουν ἔχη ὡς κεχρίτου κόκ-
κους μελαινάς.

οὐλοσφῶν(ή) μτγν. τὸ πῶδες φυτὸν χαμαι-
λέων ὁ μέλας: Διοσκ.3,9.

οὐλοσφῶνος-ον μτγν. ὁ λίαν ὀλέθριος, κατα-
στρεπτικός: Νικ. Ἀλεξ.280 Ἰεῖδεν .. παρὰ χεῖλας
πύμα οὐλοσφῶνον ἰδ.γρ.1.

οὐλοσφῶρος-ον(ή) οὐλος(ή) φέρω(ή) μτγν. ὁ φέρων
οὐλος, ὄματα σταχῶν, ὁ ἀμυλοσφῶρος: Σέρβ.
Βιργιλ.Αλμ.1,858 ἰδιόρθ. ἀμυλοσφῶρος.

οὐλόφρων-ωνος-ον ὁ ὀλοσφῶρον βλλ.: Αἰσχ.Ἰκ.
750 οὐλόφρωνες δὲ καὶ βολιομήτιδες ἰδιόρθ.
ἀντὶ δουλοφρονεῖς.

οὐλοφῶς-ως-εἰς (οὐλος(ή), φῶς) ὁ δίωκς ἐν φυ-
σικῇ καταστάσει διατελής, ὁ ἔχων τραχεῖαν φηγὴ,
ὁ τραχύς, ὁ ἀκατέργαστος: Ἐρμ.62,4 οὐλοφῶς
μὲν πρῶτα τύποι χθονὸς ἐξανέτελλον.

οὐλοφύλλος-ον (οὐλος(ή), φύλλον) ὁ ἔχων αὐ-
λα, συσταραμμένα, κατασάρᾳ φύλλα, ἀντίθ. λεῖο-
φύλλος: Θεοφρ.Φ17,4,4 οὐλοφύλλος ῥάφανος.

οὐλοχόλιον(ή) ὁ οὐλοχόλιον (οὐλόα, χέω) τὸ
καυθόν· Ἦσ. «ἀγγεῖον εἰς ὃ αὶ οὐλαὶ ἐμβάλλονται
πρὸς ἀπαράξ τῶν θεῶν».

οὐλόχυτα(ή) ἄ. οὐλοχῶτα βλλ.: Ἦσ. «ἐτὰ κα-
τάργματα».

οόλογχται [α] [οόλαι, γέω] τὸ κάκιστρον ἢ τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἐτίθεντο αἱ οόλαι βλλ.: 'Ἡσ. τοόλογχτάς ὅτε μὲν τὰ κανά, ἐν οἷς τὰς οόλας, αἱ εἶσι κριβαί, τῶν ἱερῶν κατέχον φαίνεται δὲ ἀγνεία δηλοῦσθαι ἢ κριβὰς πεφυγμένας. 2) οόλαι, χονδροακασμένα κριβαί πασσοῦνται ἐπὶ τοῦ θύματος καὶ τοῦ βωμοῦ πρό τῆς θυσίας: 'Ἰλ.Α.449 καὶ οόλογχτάς ἀνάλοτο, αὐτ.458, 'Ὀδ.Δ.761 ἐν δ' ἔβατ' οόλογχτάς κανάω [κτ. εὔσ. κριβῶν καὶ μετὰ ἀλῶν, ἅς ἐπέχον τοῖς βωμοῖς πρό τῆς ἱερουργίας], αὐτ.Γ.445 χέρνιβα 3) οόλογχτας τὸ κατήκτερο ἰεὺς τῆς τελετῆς καὶ ἐπιπόσσειν τὰς οόλας πρό τῆς θυσίας, 'Ἀπολλ.Ρ.1,409 χέρνιβα τ' οόλογχτάς παρήσχεον.

οόλογχτοῦμαι-έομαι [οόλογχται] ἐπιπόσσω τὰς οόλας ἐπὶ τῶν θυμάτων κατὰ τὴν θυσίαν, τελῶ τὴν ἱεροπραξίαν τῆς ἐπιπόσεως τῶν οόλῶν βλλ. πρό τῆς θυσίας : Θεόδωρ.Π.Πορφ. Ἀποχ.2,6 ταῦται ἰταῖς κριβαῖσι ἀπ' ἀρχῆς μὴ οόλογχτετο κατὰ τὰς πρώτας θυσίας τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. **οόλνιμάτων** [τὸ] [λατ.] νεώτ. τὸ τηλεσίταρον βλλ. **οόλνιμο** [τὸ] [ἰταλ.] δημ. τὸ ἔσχατον, τὸ τελευταῖον. **οόλντρα**- πρώτων συνθετικῶν πολλῶν λέξεων τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς γλώσσης, ἔχουσάν τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλοῦμενον ὑπάρχει ἢ γίνεται καθ' ὑπερβολὴν : οόλντραμον-τέρνος ἰσὶ καθ' ὑπερβολὴν νεωτεριστικῆ, -οόλντραμικοσκόπιον ἰσὶ ὑπερμικροσκοπία.

οόλντραμρινή [ή] νεώτ. γημ. ἢ οόλντραμρινών [τὸ] κυανῶν χρωμῶν ἐν χρήσει ὡς δαδοτό-χρωμα διὰ τοίχους ὡς καὶ διὰ τὴν λεϊκανσιν σακχάρου ἢ ὑποκιτρίνου χάρτου ἐπίσης δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐκίλισιν λευκῶν ὑφασμάτων, τὸ λουλάκι.

οόλνυμῶθεν ἐπίρρ. ἐκ τοῦ 'Ὀλύμπου, ἀπὸ τὸν 'Ὀλύμπου : Πίνδ.Π.4,214 πόντια δ' ὠκυπύτων βέλων νοικίαν Ἰγγα τετρακύνων Ὀλύμπωθεν ἐν δάτυτ' εὐθέσσεια κύκλω.

οόλνυμόνδε ἐπίρρ. εἰς τὸν 'Ὀλύμπου : 'Ἰλ.Α.221 ἢ δ' Ὀδύμπωνδε βεθλέκων, Πίνδ.Ο.3,36 τοῖς γὰρ ἐπύτραιεν Ὀδύμπωνδε ἴων θαπτόν ἄνωγα νέμειν.

οόλω ἰσολεκτ. εἶμαι ὀλος, ὀλόκληρος, ἀκέρατος, σῶος, ἡγιῆς, ἀβλαβῆς, εἶμαι καλῶς : Στράβ.Ι.4,1,6 ὅτ' γὰρ οόλειν ὕγιαίνειν. || ἐν χρ. π. 'Ὀμ. κτ. προστ. οόλω χαιρε, ὕγιανε, γεία σου : 'Ὀδ.Ω.402 οόλέ τε καὶ μέγα χαιρε [ὕγιανε καὶ εὐθυχέ], 'Ἰνμ. 'Ἀπόλλ.466 οόλέ τε καὶ μέγα χαιρε.

οόλω-έω λεξ. ἀντὶ οόλω : 'Ἡσ. εὐλείπειον ἐν ὕγείᾳ φιλάσσειν, Γρηγορ.Καρ.4918.

οόλω-ὄω [οόλῃ] κ. μαν. κ. νεώτ. σχηματικῶ οόλῃν, ἐπουλώ, ἐπιφέρω ἐπουλώσων : Θεσσαλ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ.8(3),145,1' πρὸλ. 'Ἡρωιδων.Τεχν.Λειφ.1,447' κ. παθ. ἐπουλώομαι, καλύπτομαι ὑπὸ δέρματος : 'Ἀριστλ.Πρ.893α,27, Εὐστ.Παν.173,30 τὰ τραύμα οόλοῦται καὶ εἰς δόλῳτητα τὸ σῶμα καθίσταται. 2) ρηματ. π. οόλωμαι, ὀλώσῳσι.

Οόλω [ή] ὑγν. κ. νεώτ. ἢ 'Ἰουλώ, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ὡς θεᾶς τῶν ἰουλῶν βλλ.:2' Διδ.'Ἀλ.π.Σχόλ. 'Ἀπολλ.Ρ.1,972 εἴ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέουσι καὶ Οόλῳ ἢ Δήμητρος' πρὸλ.Σήμ.19.

οόλωθησ-οὐς-ες ἰουλιή γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ πλήρης ὁ ἀνάπλευς οόλῶν, ὁ ἔχων πολλὰς οόλας. 2) νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς οόλῃν.

οόλωμα-ατος [τὸ] ἰουλιή λεξ. ἢ οόλωσις οόλῃ : Σουφδ. ἐν λ. ἐνοικειρωθεῖς ἀπὸ τραύματος ἀπολιθωθὲν περριτωμα καὶ οόλωμα.

οόλωσ ἐπίρρ. ὄωρ. ἀντὶ ὀλος βλλ. : Πέμπελπ. Στὸδ.4,25,52.

οόλωσις-εως [ή] ἰουλιή ὑγν. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ οόλῳ, ἢ ἐπούλωσις, ἢ θεραπεία : Γαλ.1β)2',598, Εὐστ.1199,46.

οόμ κ. οὐ μὴ γὰρ βλλ. μὰ 2). **οόμαι** 'Ἡσ. εὐμέταρα Λάκωνες.

οὐ μάν ὄωρ. κ. αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἰων. κ. ἀττ. οὐ μὴν, βεβαίως, τῷ ὄντι ὄχι, ἀλλ' ὡς τῆς ἀρνήσεως ἐν τῷ ὄρωρ, ἐν χρ. κ. π. 'Ὀμ., ὅστις συνάπτει πρὸς τούτους καὶ τὰ οὐ μάν οόδῃ κ. οὐ μάν : 'Ἰλ.Δ.512 οὐ μάν οόδ' Ἀχιλλεύς .. μάρναται.

οὐμάνσρος [ὸ] [λατ.] νεώτ. ἄ. ἀνθρωπισμός βλλ.3). **οὐμάνσρῆς** [ὸ] [λατ.] νεώτ. ἄ. ἀνθρωπιστῆς βλλ.1). **οὐ μέν** ἢ ἐπομῆνον τοῦ δέ, οὐχὶ ἀληθῶς, βεβαία ὄχι, παντάσῃν, ἐπίτασις τῆς ἀρνήσεως : 'Ὀδ.Γ.14 οὐ μέν σε χρ' ἐτ' αἰδοῦς, οόδ' ἠσίων.

οὐ μέν δῆ βεβαίως, οὐχὶ, βεβαία ὄχι, ἐπὶ ὄρωρ. κ. π. : Ξεν.ΚΠ.2,222 μὰ Δί' ἔφη, οὐ μέν δῆ' ἀλλὰ τοῦτὰ γε φευδόμενος ἐλάκκα, αὐτ.5,5,18.

οὐ μέν οὖν ἢ οὐμνοῦν κ. μαν. τούταντιον οὐχὶ, βεβαίως ὄχι, λοιπὸν ὄχι : 'Ἡσ. εὐ μέν οὖν οὐδαμῶς ἐλαῶν ἀρηνηλιῖ ἐκφρασιν πρὸς ἀντιλογίαν ἢ διόρθωσιν προλεχθεῖσις φράσεως ἢ εἰσαγωγῆσας : Ἀριστοφ.Βάτρ.556 οὐ μέν οὖν με προεδοκάς .. ἂν γνῶμαι σ' ἐπὶ ἰβὴν ἡλιζῆς λοιπὸν διτὶ θέλω πόλιν σὲ γνῶραισι, αὐτ.1188, αὐτ.Πλ.870 μὰ Δί', οὐ μέν οὖν ἐσθ' ὄγιε ὕμων οόδενος, Πλάτ.Εὐθ.305Α οόδενος μὲν οὖν ἄξιον, Δημ.330 τὰς τῶν πρότερον εὐεργεσίας ὀσάσας ὑπερμύθεσις, οὐ μέν οὖν εἰποι τις ἀν' ἡλικας, Στουδ. Θεόδ.55Α μὴ βροδαῖεν καὶ οὐκ ἀποκρῶσαν τὴν ἰσπιν ἐκμοσιστο, οὐμνοῦν ἀλλὰ καὶ ταχύτερον τῶν ἄλλων. || ὄμ. κ. ἐν ἀνοικρ. : Πλάτ. Συμπ.201C ἐγώ, .. σοὶ οὐκ ἂν θυσιάζην ἀντιλέγειν, .. οὐ μέν οὖν τῆ ἀληθείᾳ .. δῶνασι ἀντιλέγειν ἰσπὶ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀλήθειαν βεβαίως δὲν δῶνασι τὰ ἀντιλέγειν, Δημ.274 ἀρ' οὖν οόδ' ἔλεγεν, .. ἠνίκ' ἐργάσασθαί τ' ἴδοι κακόν; οὐ μέν οὖν ἦν εἰσπιν ἐτέρω, Λουκ.Πμ.54 ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ 'Ὀρασκυλῆς, ὁ φιλοσοφοῦσ οὐτῶς ἔστιν; οὐ μέν οὖν ἀλλός.

οὐμνοῦν .. γε ὄμως ὄχι λοιπὸν, ὄμως ὄχι τοῦλόχιστον : Πλουτ.Ι.20,1 ἔφασκεν οἰχεσθῶσι Πραξιτέλει τὸ πολὺ τῶν ἔργων πυρὸς ἐσπασθῶσι ἔς τὸ σῆκμα, οὐ μέν οὖν πάντα γε ἀφανισθῆναι.

οὐ μέν πω καὶ οὐ μάν ὀδῶνα τρῶπον : 'Ἰλ.Β.203 οὐ μέν πω πάντες βασιλευσάσων ἐνθῶδ' Ἀχαιοί.

οὐ μάντοι κ. μαν. βεβαίως οὐχὶ, ἀληθῶς ὄχι : 'Ἰλ.Θ.294 τί με ἀπειδοντα καὶ αὐτὸν ὄτρυνῆσαι; οὐ μέν τοι, αὐτ.Φ.370 οὐ μάντοι ἐγὼ τῶσον σπιτιός εἰμι, ὄσων οἱ ἄλλοι πάντες. 2) ὄμ. ἐπομῆνον ἢ μορλίον, ὄλον οὐ μάντοι .. γε οὐχὶ ἐν τούτοις, ὄπωσῶθητοι οὐχὶ : 'Ἡρ.Ι.104 οὐ μάντοι οἱ γε Σκύθασι ταῦτη ἐπέβαλον, Ἀριστοφ.Σω.231 μὰ τὸν Δί', οὐ μάντοι πρὸ τοῦ γ', ἀλλ' ἥσθ' ἰδὸς κύνειος, Οὐκ.1,3 οὐ μάντοι πολλοῦ γε χρόνος ἔδωτο καὶ ἀπασιν ἐκκίχηται, Πλάτ.Φαῖδ.62Β οὐ μάντοι ἄλλῃ ἴσως ἐχει τινα λόγον ἰσπὶ δὲν εἶναι ὄλογον, ὄλλ' ἴσως.), αὐτ.Συμπ.173Β οὐ μάντοι ἀλλὰ καὶ Σωκράτης γε ἔνια ἴδῃ ἀνθρώπων ὡν ἐκείνου ἤκουσα, Ἀχιμ.Ονειροκρ.126,87 ἔάν δέ μόνον ἴσθ' ὅτι ἐφίλησεν ἢ συνημίλησεν, οὐ μάντοι δὲ οὐνοοοῖσων. 3) ὄμ. ἐπὶ ἐρωτήσεως οὐ μάντοι μῆλιος ὄχι, δὲν ἐχει οὕτω; : Πλάτ.Φαῖδρ. 229Β εἰπέ μοι, .. οὐκ ἐνθῶνδε μάντοι ποδῆν ἱεροσδοκωμένης καταφατικῆς ἀπαντήσεως, αὐτ. Πρατ.300Α, αὐτ.Πολ.339Β.

οὐμῆς οὐμίον βιωτ. τ. ἀντὶ ὕμετι, ὄμων βλλ. : Κόρινθ.6,22.

οὐ μὴ ἐπίτατ. τῆς ἀρνήσεως ἐν ἀνεξαρτήτοις προτάσεσιν παρέχον συνήθεσι αὐταῖς ἐμπαθῆ πνα ἐκφρασιν, προελθὸν δὲ ἐξ ὑπονοῦμα. λ. φόβου σημαντικῆς μτ. ὑποτ. ἀορ. : 'Ἡρ.Ι.199 οὐ γὰρ μὴ ἀπίσθηται, Αἰοχ.Ἐπ.38 ὅτι τὴ μὴ ληφθῶ δόλω ἰοῦ δέδια μὴ ληφθῶ δόλω, βεβαίως δὲν θ' ἀπατηθῶ, αὐτ.199, αὐτ.Χο.895 θαντοῦ δ' ὅτι μὴ πρὸδῶσ νοτε, Σοφ.Α1.560 οὐνοῖ σ' Ἀχαιοῶν, .. μὴ τῆς ὄβριση, αὐτ.ΟΤ.771 κοῦ μὴ στερηθῶς γ' ἐς

τοσοῦτον ἐλπίδων, Εὐρ. Ἐκ.1039, Ἀριστοφ. Ἀχ.662 καὶ μὴ ποθ' ἀλά, Θουκ.495 οὐ μὴ ποτε, ἔς τὴν γῶραν... ἐσθλάωσι, Ξεν.ΚΠ.5,17, Πλάτ. Φοῖδ.105D οὐ μὴ ποτε δέξῃται, αὐτ.Γοργ.494D, Δημ.53 οὐδὲν ἤμην μὴ γένεταί τῶν δεόντων, Πά Δευτ.31,8, ΚΑ Ἐβρ.13,5 οὐ μὴ σε ἀνώ οὐδ' οὐ μὴ σε ἐγκαταλίπω, αὐτ.Λουκ.10,19 καὶ οὐδὲν ὕψος οὐ μὴ ἀδικίαν, Λουκ.Ἀλ.18 οὐδὲν μὴ γένεταί ἄδικον, Ἡμόδ.Αἰθ.5,2 οὐ μὴ μανῶ' ἢ σπαν. μὴ ὄνομα, ἐνσπ. καὶ τοῦτο συνήθ. πτ. ρημάτων σηματονώντων δύναμιν ἢ ἰκανότητα Ἰσοφ.ΟΚ.1023 οὐ μὴ ποτε... φηγόντες... ἐπευχονται θεοὺς ἰδ.γρ. ἐπευχονται, Ξεν.ΚΠ.8,1,5 οὐ μὴ δύνηται Κύρος ἰδ.γρ. ἀντὶ δυνήσεται, αὐτ.Ἱερ.11,15 οὐ μὴ σοὶ δύνωνται ἀντέγειν ἢ πολεμεῖν, Πλάτ.Πολ.341B οὐ μὴ ὀλεσ' τ' ἄς, αὐτ.Φιλ.48D οὐ γάρ μὴ δύναται ὁ, Ἰσαί.8,24 οὐ μὴ εἰσῆς ἰδιόρ.Βεκκ. οὐ μὴ εἰσεῖ εἰς... ἢ ὁμ. προσπιθεύων ρητῶν καὶ τῶν φόδου σημαντικῶν λ.: Ἡο.1,84 οὐ γάρ ἦν δεῖνόν... μὴ ἀλώ κατά, αὐτ.7,235, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.650 οὐχὶ θεός μὴ σε φίλησθ, Ξεν. Ἀπομν.2,1,25 οὐ φόδος μὴ σε ἀγάω, Πλάτ. Ἀπολ.28B οὐδὲν δὲ δεῖνόν μὴ ἐν ἐμοὶ στή, αὐτ.Φαῖδ.84B, αὐτ. Γοργ.520D, αὐτ.Πολ.465B ἢ ἐν τῶν κωριόσι δὲν ὑπάρχει ποσῶς ἢ ἐνωῖα τοῦ φόδου ἢ τῆς ὑποψίας Ἰσοφ.Φιλ.103 οὐ μὴ πῖπται, Εὐρ.ΙΤ.18 οὐ μὴ ναὺς ἀφορήσῃ χθόνος, πρὶν ἂν κόρη σπῆν... Ἀρτεμῖς λάθρ' σφανεῖσσαν ἢ ὁμ. μετὰ τὸν σὺνδεσμον ὅτι: Θουκ.5,69 ἐτι ἐν Πελοποννήσῳ... τὴν τε ἀρχὴν... μεῖζω ἐξουσί, καὶ οὐ μὴ ποτέ τῆς αὐτοῖς ἄλλος ἔς τὴν γῆν ἔλθῃ, Ξεν. Ἐλλ.4,2,3 ὅτι οὐ μὴ ἐπιλάσσωμαι ὧν, Πλάτ.Πολ.499B ἢ ὁμ. πτ. τὸ ὤς ἐπειδὴ, ἀφ' οὐ: Ἀριστοφ. Ὀρν.461 ὤς τὰς σπονδάς οὐ μὴ πρότερον παραδόμεν' ἢ ὁμ. πτ. τὸ ὄστε: Πλάτ.Φαῖδρ.277D ὄστ'... οὐ μὴ σοὶ ἀπολείψῃθ' ἢ ὁμ. πτ. μέλλ. ὄριστ.: Σοφ.Ἠλ.1052 οὐ σοὶ μὴ μεθέσθαι ποτε ἰδ.γρ. σπ, Ἀριστοφ. Βάτρ.508 οὐ μὴ σ' ἐνὶ περιόφου' ἀπελθόντ', Ξεν.ΚΠ.3,2,8 οὐ μὴ δέξονται τοὺς πολεμῖους ἰδ.γρ. δέξονται, ΚΑ Ἰω.20,25 ἐάν μὴ... βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω' ἢ ἐν τῷ πλῆγῳ λόγῳ τίθεται εὐκτ.: Σοφ.Φιλ.61 ἐθέσπισαν... ὤς οὐ μὴ ποτε πέρισσεν, Δίων Κ.66,2 ἤχθετο... οὐχ ὅτι ὄβρισιεν αὐτόν, ἀλλὰ ὅτι μὴ μεγάλως ἀγλήκειεν αὐτόν' ἢ ὁμ. πτ. ἀπαρφ.: Εὐρ.Φοῖν.1590 ἐλεε..., οὐ μὴ ποτε... εὐ πράξειν πόλιν, Εὐστ.π.Τατέ.Θεσσαλ.403B ἀξίω ἐμαυτόν οὐ μὴ βλέπειν τὴν σπῆν βασιλείαν' 2) ἐπὶ ἀπαγορεύσεως, τὸ οὐ μὴ, γρ. ἐρωτηματ. πτ. μέλλ. ὄριστ. (κυρ. τοῦ β' προσ.) πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἀπαγορεύσεως Ἰσοφ.Τρ.978 οὐ μὴ ἔγχερεῖς τὸν σπῆν κάτοχον ἢ μὴ ἔξχειρεῖ, Εὐρ.Ἰκ.1066 οὐ μὴ μῦθόν εἰς πολλοὺς ἔρεις', αὐτ.Ἰπν.213, Ἀριστοφ. Ἀχ.166 οὐ μὴ πρόσει τοῦτοισιν ἑκοδοσιζόμενοι, αὐτ.Νεφ.367 ὅταν τὴ χειρόγραφο ἔχωσαν ὑπότ. ἰορ. ἐν τισαίταις φρ. ἰορ.: αὐτ.Νεφ.296 οὐ μὴ σκώθεις μὴδὲ ποιήσεις... ἢ, ἔχουσι γενικῶς μεταβληθῆν ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν εἰς μέλλ. ὄριστ.' ἢ ὁμ. ἢ ἀπαγορεύσεως ἐξακολουθεῖ διὰ τοῦ καὶ ἢ διὰ τοῦ μὴδὲ Ἰσοφ.Τρ.978 οὐ μὴ ἔγχερεῖς τὸν σπῆν κάτοχον κἀκκίνησεις κἀναστήσεις... ἢ Εὐρ. Ἰπν.606, Ἀριστοφ. Βάτρ.298 οὐ μὴ καλεῖς μὴ... ὠνῆρωφ... ἢ μὴδὲ καταρεῖς τοῖνομα' ἢ ὁμ. μεταρροπία τῆς ἀπαγορεύσεως εἰς ἀμενον προσαγῆν διὰ τοῦ ἀλλὰ ἢ δέ: Εὐρ.Βάκχ.792 οὐ μὴ φρονέσεις μ', ἀλλὰ δέμοσις φυγῶν ὡσεὶ τοδ'... αὐτ. 343 οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεῖσσις εἰώων, αὐτ.Ἠ.383, Ἀριστοφ. Νεφ.505 οὐ μὴ χαλῆσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί... αὐτ.Βάτρ.202 3) μῆν. ἐν Πά Βασ.2,24,14 ἔμπεσοῦμαι θὶ εἰς χεῖρας κυρίου... εἰς δὲ χεῖρας ἀνθρώπου οὐ μὴ ἔμπεσω ἰδὲν θὰ ἐπιπρέψω νά... θὰ ἔμπεδῶ... ἢ

4) ὁμ. ἐπὶ ἐρωτήσεως, πῶς ὄχι, πῶς δὲν, δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι: ΚΑ Λουκ.18,7 ὁ δὲ Θεός οὐ μὴ ποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ... 5) τὸ οὐ κ. μὴ σπαν. ἀπαντῶσαν ἐκάτερον μετὰ τοῦ ἴδιου ρημάτων ἢ τοῦ ἰσοδυναμοῦ ἢ ἐκδοταὶ διαφωνοῦσι πρὸς τε ἀλλήλους καὶ πρὸς αὐτοὺς θεωροῦντες τὴν ἐρώτησιν ὡς περιλαμβανούσαν ὅτε μὲν τὴν ὄλην πρότασιν ὅτε δὲ οὐχί: Αἰσχ. Ἐπτ.250 οὐ στήγα μὴδὲν τῶνδ' ἔρεις κατά πρόλην ἰσγ., ἀντὶ ἀγιστοῦ' ἢ ἄλλαχού τὸ οὐ τίθεται ἐν τῇ μὴ πρότασι, τὸ δὲ μὴ ἐν τῇ ἑτέρῃ, κατὰ τὴν ἰδ. χρ. ἐκάρ.: Σοφ.Α1,75 ὅσιν στή' ἀνέγει μὴδὲ δειλίαν ἀρεῖ, αὐτ.ΟΤ.637, Εὐρ. Ἐλ.437 οὐκ ἀπαλλάξει δόμων καὶ μὴ... ὄχλον παρέξεισι δεσποτίας, οὐ μὴν κ. μων., δωρ. κ. αἰολ. οὐ μάν, ἀλλ' ὄμως οὐχί, ἀνωδῆπτε ὄχι, ἐν τούτοις ὄχι: Ἰλ.Ο.16 οὐ μάν οἶδ', εἰ αὐτὸ κακορραφίης... πρώτη ἐπαύρασι καί σε πληγῆσιν ἰμῶσασ, Αἰσχ. Ἀγ.1068 οὐ μὴν πλέω ρίψασ' ἀτμισσθήσομαι, Σοφ.Φιλ.811 οὐ μὴν σ' ἐνορκῶν γ' ἀεὶώ θέσθαι, Ξεν. Ἀν.7,6,38, Δημ.547 οὐ μὴν ἐναυθῶ' ἔσθηκε τὸ πρᾶγ', Θε.ὲνρ.8,74 οὐ μὴν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἀπο πικρῶν ἢ αὐτῶ, Λυκόφρ.1412 οὐ μὴν οὐκ εἶπες γ' ἢ ἠμνηθῆς τοκά, Αἰσχ.Ζ1,15,1 οὐ μὴν οὐ δύναται τοὺς ἐπισηχομένους ἰσθῶσι ἰχθῶσι, Διον.Περ.839 οὐ μάν οὐδὲ γυναικας ὄνεσσαι, Μάξ. Ὀμολ.2,67C οὐ μὴν γὰ τὸ καθ' ὅλον ὄλητε τρόνον' ἢ οὐ μὴν... γε ἡγομῆσις ἀρνήσεως, οὐτε βεβαίως: Ἀριστοφ. Ἐρ.41 Ἀροφθίσι μὲν γάρ μοι φαίνεται... οὐ μὴν Χαρῖτων γε ὁμ. κ. ἀνευ ἡγομῆσις ἀρνήσεως: αὐτ.Νεφ.53 οὐ μὴ ἐρῶ γ' ὡς ἀργός ἦν ἰσδυνατῶ ἀληθῶς νά εἶπω... ἢ οὐ μὴν ἀλλὰ κ. μων κ. νεοτ. οὐχ ἦπτον ὄμως, μ' ὄλον διπ. προσεῖτι, πρὸς τούτοις: Ξεν.ΚΠ.1,4,8 οὐ μὴν ἀλλ' ἐπέμεινε ὁ Κύρος... καὶ ὁ ἴππος ἐξέανιστο, Δημ.51 οὐ μὴν ἀλλ' ἴσως ὄχι ἠδὲ ἀκούειν, Πολύβ.1,23,5 οὐ μὴν ἀλλὰ τελέως κατεγνηκότες τῶν ἐνταῦθα ἐνέβηλον ἢ πρώτοι πλέοντες τετολμηκῶτες, αὐτ.3,16,7' ἢ ὁμ. οὐ μὴν ἀλλὰ... γε: Πλάτ. Γοργ.449B οὐ μὴν ἀλλὰ περὶσομαί γε ὡς διὰ βραχυτάτων, αὐτ.Ποιτ.2631B ἢ οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ προσεῖ, πρὸς τούτοις: Δημ.973 οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐγκλήματος τούτου δῆλον ἔστιν, Σέξτ. Ἐμν.Μαθ.5,99, Μαλά.1249,15 πολέμων κινήσεων ἐν τῇ ἀνατολῇ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆς ἀπῆς... πόλεως... ληφθεῖσις, ὁμομοριστή(ς) (ὁ) (ἀγγλ.) νεοτ. δ. γουμοριστή(ς) βλλ. οὐμός-ἡ-ὄν αἰολ. τ. ἀντὶ ὄμος' Ἰσα. κοῦμα' ὁμῆτεροι... οὐμός-ἡ-ὄν κτ. ἀπτ. κρῶσιν ἀντὶ ὁ ἐρὸς βλλ.: Ἰλ.Ο.360 πᾶθρ οὐμός φρεσὶ μαίεται, Εὐρ.Τρῳ.1240 οὐκ ἦν ἀν' ἐν θεοῖσι πλῆν ὁμοῖ μοῖνοι, -οῦν Ἐπιγρ. Θεσσαλ. κατάληξις γενικ. κληθ. ἀντὶ -ων: Ἐπιγρ. κλειδίωνων τῶν κατοικισιζόμενων, ἄλλου Ἐλλᾶνων, οὔν κτ. ἀπτ. κρῶσιν ἀντὶ ὁ ἐν: Εὐρ.Μήδ.819 περισοῖ πάντες οὔν μέσῳ λόγῳ' 2) ὁμ. κτ. συναίρο. τοῦ ὅ ἐν: Ἀριστοφ. Ἐοσμ.1165 ὁδ' ἔστιν, οὔν τῆ σαυιδί, κηθεσάτῃ ἐμός, οὔν κ. μων. ἰων. κ. δωρ. ὦν, μῆριον οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως τίθεμενον, ἐπιθεβαῖον τὴ, συνήθως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴ μὴ ἐπιθεβαῖομενον, π. Ὀμ. μ. πτ. ἄλλων μορίων, ὡς τὸ γε, γὰρ, οὔτε ἢ μῆτε, ὡς, ἐπει, μὲν, κ. ἀ., ἀληθῶς, βεβαίως, τῶ ὄντι, πρόγματ.: Ἰλ.Β.350 ἠμῖ γὰρ ὄντων κατανεύσαι... Κρονίωνα, αὐτ.Α.754 τόφρα γὰρ ὄν ἐπόμθεβα... ὄφρ'... μέρσις αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ ἠμειοῦ, Ὀδ.Β.123, Ἠρ.3,80 ἐλέχθησαν λόγο: ἄπιστοι μὲν ἐπίοισι Ἐλλᾶνων, ἐλέχθησαν δ' ὦν ἰάλλὰ πρόγματὶ ἐλέχθησιν, Αἰσχ. Ἀγ.676 εἰ δ' οὐκ ἴσθις ἀκτῆ ἄλιον ἦν ἰστροπεῖ... ζῶντα, αὐτ.34, Θουκ.2,5 Ὁθηβαῖοι μὲν ταῦτα λέγουσι... Πλα-

ταις δ' οὐχ ὁμολογοῦσι. ἔκ δ' οὖν τῆς γῆς ἀνεγύρσαν ἰσχυροὶ ἄνεστρεφον ἐκ τῆς. Πλάτ. Νόμ. 699B σωτηρίαν. ἡ λεπτὴν μὲν. ἡ μόνην δ' οὖν, αὐτ. Πρωτ. 309B τί οὖν τὰ νῦν; ἡ παρ' ἐκείνου φαίνεται. Θεοκρ. 14, 29 ἡ δ' ὠν πόσις τοῦ γέσσας ἔρεν ἐν βῆθει ἡμέας. Ἀπολλ. Ρ. 4, 144 ἡλυθε δ' οὖν κἀκείνος. ὁμ. τοῦ δ' οὖν μτ. παρ' ἐνθάδε. Ἡρ. 6, 76, Πλάτ. Ἀπολ. 34D ἐ δὴ τῆς ὁμῶν οὐτως ἔχει, - οὐκ ἀξίω μὲν γὰρ ἔγωγε· ἐὶ δ' οὖν. ἰάλλ' ἔάν τῳ ὄντι ἔχη οὕτως; ἢ ὁμ. ἀλλ' οὖν. γε ἀλλὰ ὁπωσδήποτε, ἀλλὰ ἐν πάσῃ περιπτώσει: Σοφ. Ἀντ. 84 ἀλλ' οὖν προημυνησθε γε τοῦτο μηδενὶ τοῦργον, αὐτ. Α1. 335, αὐτ. Φιλ. 1305 ὁμ. κ. ἀλλ' οὖν γε: Διόδ. Σ1, 90 ἀλλ' οὖν γε τὰ μάλιστα θαυμαζόμενα τῶν παρ' Αἰγυπτίων νόμιμα διευκρινήκαμεν, Δίων Χρ. 1, 390 ἀλλ' οὖν γε τῆς εὐχάσις οὐδεὶς ἐκείνοισ φθόνος. ἢ ὁμ. ποι. μτ. τοῦ ἔμψης, ἐν τούτοις, οὐχ ἦπτον, τοῦλάχιστον: Ὁδ. Λ 351 ἔμψης οὖν ἐπιμειναι ἐς αἴριον. ἢ ὁμ. ὡς παραχώρησις, ἔστω, ἀε εἶναι, ἀε δεχόμενοι γὰρ: Σοφ. Φιλ. 305 τὰχ' οὖν τῆς ἀκων ἔσχε· πολλα γὰρ τάδε ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ. ἢ ὁμ. ἐν ἀποδόσει, μετὰ τοῦ εἰ ἢ ἔάν: Ἡρ. 3, 140 εἰ καὶ σμικρά, ἀλλ' ὡν ἴση γέ ἡ χάρις, Εὐρ. Φοίν. 498 εἰ καὶ μὴ καθ' Ἐλλάδων χθόνα τεθράμμεθ, ἀλλ' οὖν ξυνεταί μοι δοκεῖς λέγειν, Πλάτ. Φαιδ. 91B εἰ δὲ μὴδὲν ἔστι τελευτήσαντι, ἀλλ' οὖν τούτῳ γε τὸν χρόνον. ἢ ἀπὸ τῆς ἔσσοις οὐδὲν ὀδύρομενος. ἢ ὁμ. μτ. τοῦ ἐπεὶ κ. ὡς πρὸς ἔξαρσιν τῆς ἐνοίας τῆς διὰ τοῦ ἐπεὶ ἢ τοῦ ὡς εἰσαγομένης πρότασος, ὅταν λοιπὸν, ἐν τῷ λοιπὸν: Ἡδ. Δ 244 νεβροί, αὐτ' ἔπει οὖν ἔκαμον. ἢ θέουσαι, ἐσάσθ', αὐτ. Γ 21 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν, Ὁδ. Σ 467 ἔπει οὖν τὸ πρώτον ἀνεκράγον, Ἡσίοδ. Θ 853 ἔπει οὖν κόρθωνεν ἄνδ' ἄνετος, Ἀπολλ. Ρ. 3, 896 ἔπει οὖν ἰκόμμεθα. ἢ ὁμ. πρὸς δήλωσιν τῆς πραγματοποιήσεως τῶν προσηρμένων, ἀφ' οὗ ἀπαξ: Ἡδ. Α 57 ἀγορήθευ καλέσασθαι λαόν Ἀγγιλλέας. ἢ οἰ δ' ἔπει οὖν ἡγερθεν, Ὁδ. Ρ 226. ἢ ὁμ. οὐτ' οὖν, οὐτε, ἢ οὐτε. ἢ οὐτ' οὖν οὐτε βέβαια. ἢ οὐτε, ἐν χρ. ὅπως ἔξενεχθ' μετ' ἐμφάσεως ἢ πρῶτῃ ἢ ἡ δευτέρᾳ πρότασις: Ἡδ. Ρ 20, Ὁδ. Α 414 οὐτ' οὖν ἀγγελίῃ ἐτι πείθομαι, ἢ οὐτε ἔϊσθι. ἐπὶ δὲ οὐτ' οὖν, ταυτὸν ἔστι τῳ οὐτε δὴ; αὐ γὰρ δεῖ αἰτιολογεῖ ὁ οὖν σύνδεσμος, ἀλλ' ἐν μυρίαὶ καὶ παρακληροῖσι, Ἡρ. 9, 26 οὐτ' ὡν κἀνα οὐτε παλαιά, Σοφ. ΟΤ 90 οὐτε γὰρ θρασυὸς οὐτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ. ἢ λόγῳ. ἢ ὁμ. μήτ' οὖν. ἢ μήτε, μήτε βέβαια. ἢ μήτε: Ἡδ. Γ 7 μήτε τις οὖν θήλια θεός. ἢ μήτε. ἢ ἄραση, Ὁδ. Ρ 401, Σοφ. ΟΤ 271 μήτ' ἀρτρον. ἢ μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδες. ἢ ὁμ. εἰ, ἢ εἴτ' οὖν ἢ εἴτ' οὖν. ἢ εἰτε ἐν ὑποθετικαῖς καὶ ταῖς σχετικαῖς οὐταῖς πρότασισι πρὸς δήλωσιν τοῦ αἰτιοῦ καὶ πραγματικῶς τῆς ἐν αὐταῖς ἐκφρασομένης ἰδέας, ἐάν. ἢ ἐάν τῳ ὄντι, εἴτε τῇ ἀληθείᾳ, εἴτε: Πίνδ. Π 4, 78 ζέλιος αἰτ' ἂν ἀστάς ἢ αἰτε ζέλιος αἰτ' ἂν ἀστάς, Αἰσχ. Ἀγ. 491 εἴτ' οὖν ἀληθεῖς εἴτ' ἀνεπίρτων δίκης, Σοφ. Ἡδ. 560 εἴτ' οὖν δικαίως εἴτε μή, Εὐρ. Αἰκ. 140, αὐτ. Ἡρακλ. 149 εἴτ' οὖν εἴτε μὴ γενήσεται ἰεῖτε θά γῆν ὄντας, εἴτε οὐχί. ὁμ. ἐπανακαμινδόμενον, εἴτ' οὖν. ἢ εἴτ' οὖν: Αἰσχ. Χο. 583, Πλάτ. Ἀπολ. 34E εἴτ' οὖν ἀληθεῖς εἴτ' οὖν φεύδως. ἢ ὁμ. κ. ἐν παρενενητικαῖς ἀναφ. πρότασισι: Αἰσχ. Χο. 96 ἢ σγ' ἀτμῶς, ὡσπερ οὖν ἀπώλετο πατήρ ἰδπως ἀκροβῶς. ἢ, Εὐρ. Ἰνν. 1307 ἰδ. γρ.), Πλάτ. Ἀπολ. 21D οὐτὸν μὲν οἰεῖται τι, εἰδέναι οὐκ εἰδώς, ἐγὼ δὲ, ὡσπερ οὖν οὐκ οἶδα, οὐδὲ οἴσμαι, αὐτ. Φαιδρ. 242E εἰ δ' ἔστιν, ὡσπερ οὖν ἔστι, θεός ἰεῖν εἶναι, ὅπως πραγματικῶς εἶναι, θεός; ἢ ὁμ. ἄγουμένου τοῦ γὰρ βλ. λ. 151; πρὸς βεβαίωσιν ἢ ἐξήγησιν, διότι βεβαίως, διότι πράγματι ἢ κ. ἀπλῶς,

λοιπὸν ἀληθινά: Ὁδ. Β 123 τόφρα γὰρ οὖν βιοτόντε. ἔδονται, Αἰσχ. Ἀγ. 674, Σοφ. Ἀντ. 741 σοφ γὰρ οὖν προκλήθων, Ξεν. Οἰκ. 171 ὄφρα, ἢ ὡς ἀμφοτέρως. ἢ ταῦτα δοκεῖ. Δοκεῖ γὰρ οὖν, Ἀπολλ. Ρ. 2, 471 εἴτε γὰρ οὖν ὡς πλείστα κόμοι; ἢ ὁμ. μτ. τοῦ μὲν, βεβαίως ἀληθῶς, τῳ ὄντι: Ἡδ. 1550 ὄφρα μὲν οὖν. ἢ πολυμῆξεν, Ἀριστ. Θεου. 536, Ἀπολλ. Ρ. 4, 1472 ὁ μὲν οὖν. ἔδθ'. ὁμ. κ. μὲν. ἢ οὖν: Σοφ. ΟΚ 1539 τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδὸτ' ἐκδιδοσκομεν. 2) προσπόμενον εἰς ἀόριστον ἄντων, κ. ἔμπρη, ἐπιτεῖται τῆν σημασίαν αὐτῶν, οἶον ὅστις - ὁπισσῶν ἰδοσθησῶν, κ. ἄλλος ὁπισσῶν ἰδῶλος, ὁποιος καὶ ἂν εἶναι, ὅπως - ὁπωσοῦν ἰδῶσθησῶν, ἀλλὰ μαν. νεῶτ. κ. δημ. ἐν τῇ σπη. ἐν τῇ μέτρῳ, κἀμῶς; ὁμ. ὁποιόσοι, ὁποιόσσοισιν, ὁποιόσοι, ὁπωσθησῶν, ὁπησθησῶν, ὁπησθῶν, ὁπωθενῶν κττ. βλ. λ. πρὸς Ἰσοκ. Φρόν. 373. 3) κ. μαν. ἐν χρ. πρὸς συνέχισιν λόγου, διηγήσεως, οἷα τὰ νεῶτ. κ. δημ. τότε λοιπὸν, ἔπειτα, ὕστερα λοιπὸν, τὸ λοιπὸν: Ὁδ. Ν 122 καὶ τὰ μὲν οὖν. ἢ θήκαν, Σοφ. Ἡδ. 38 ὄτ' οὖν τοιόνδε χρησῶν ἐλεγκούσαμεν, Ξεν. ΚΠ 4, 1, 22 εὐθύς οὖν ὁ Κύρος εἶπεν, Πλάτ. Φαιδρ. 251C, Μακρόλ. 29, 91 οὖν Σῦριος ἔξ ἐκείνου τῳ χρόνῳ; ὁμ. δ' οὖν: Αἰσχ. Ἀγ. 34, Σοφ. Α1. 114. ἢ ὁμ. τὸ οὖν ἐν χρ. κατὰ τῆν ἀναλόγησιν τῆς διηγήσεως μετὰ παρεμπίπτουσαν παρένθεσιν ἢ μακρῶν ἀποδόσεων: Ἡρ. 1, 69 ὡς Λακεδαιμόνιοι, χρισάτων τοῦ θεοῦ. ἢ ὁμ. ὅπως γὰρ μυθῶνοισι προσετίθεται. ἢ ὁμ. ὅπως. ἢ προσκαλέσμαι φίλος, Θεουκ. 2, 16, Πλάτ. Συμπ. 201D. ἢ ὁμ. π. Ἡρ. τὸ ὡν κ. μετὰ βραχέων ἀποδόσεων: Ἡρ. 1, 144. ἢ ὁμ. τὸ οὖν ἰσων. ὄντι) συχνῶς παραιοῖται μεταξὺ τῆς προθέσεως καὶ τοῦ ρήματος ἀπότης, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ διηγήσεως μτ. ἀφ. Ἡρ. 2, 87 ἐπέαθ' δὲ ταῦτα ποιήσασι, ἀπ' ὧν ἔδικαν, αὐτ. 88, Ἰνν. Νούα. 1, 14 δ' οὖν ἐπάρθασαν ἰδ. γρ.), Ἐπίχ. 1243 ἐπ' ὡν ἐπιμοες οἶνον, Ἀριστ. Βότρ. 1047 ὡς γὰρ κατὸν σε κατ' οὖν ἔβλαθεν, Δωριεύς κ. Ἀβηκ. 10, 413A πάντα κατ' οὖν μόνος ἔδασασθ' ἰν. Στράτ. ΑΠ 12, 226, 3, ἢ με κατ' οὖν ἐδάμασεν ὁμ. μτ. μτ. Ἡρ. 2, 39 ὁ δὲ φέροντες ἐς τὴν ἀγορὴν ἀπ' ὧν ἔδοντο, αὐτ. 40, αὐτ. 172. 4) ὡς συλλογιστικὸς ἢ συμπερασματικὸς σύνδεσμος, ὅθεν, λοιπὸν, ἀρα, ἴτοι, μὴ ἀπαντῶν ἐν τοιαῦται σπ. π. Ὁμ., σπαν. π. Αἰσχ. κ. ἰδ. ἐν ἐρωτήσσει, ἴαν κοινὴν δὲ ἀπὸ τοῦ Ἡρ. καὶ ἐφεξῆς: Αἰσχ. Εὐμ. 219 εἰ τοιαῖον οὖν κτείνουσι ἀλλήλους χαλῆς τὸ μὴ ντρέπεσθαι, Ξεν. ΚΠ 4, 1, 20 κατ' οὖν ἡμῖν δικαιοὶ εἰ ἀντιχαίρεισθαι, αὐτ. Ἀν. 1, 9, 8, Πλάτ. Συμπ. 191C ἔστι δὲ οὖν, αὐτ. Πολιτ. 340B. ἢ κ. ἐπὶ ἐρωτήσσει: Αἰσχ. Πρ. 771 τῆς οὖν ὁ λύσων ἔστιν. ἢ Σοφ. Α1. 873, Ἀριστ. Πλ. 906 πῶς οὖν διεῖξῃς ἢ πόθεν μὴδὲν ποῖσθαι, Πλάτ. Φαιδ. 57A τί οὖν δὲ ἔστιν. ἢ αὐτ. Θεοῖ. 146A. ἢ σπαν. τὸ μετὰ τοῦ οὖν συμπερασμα προηγηται: Σοφ. ΟΚ 980 οὖ γὰρ οὖν σιγήσονται, σοφ' γ' εἰς τὸ ἐξελθόντων ἀνόσιον στόμα.

οὐναί Ἡσ. ἐδεορ. ὄραμα. Ἀρκάδες.

οὐνακι κ. πρὸ φωνῆν. οὐνεκον σύνδεσμ. ἀναφορικὸς ἀντὶ οὗ ἔνεκα, ἔνεκα τούτου, δι' ὃ, ὅθεν, διὰ τοῦτο: Ἡδ. 1505 ἢ δ' ἀπὶ σθεναρῆ τε καὶ ἀρτίου οὐνεκα πάσας. ὡς ἔπεκρομένη, Ὁδ. Γ 61, Πίνδ. Γ 9, 93 οὐνεκον ἢ τὸ πεινοήμενον εὐ μὴ. ἢ κρημνέτω. 2) ὡς ἀνταπόδοσις εἰς τὸ τούνεκα, ἐπειδὴ, διότι, μτ. τὸ τοῦδ' ἔνεκα: Ἡδ. Α 111 τοῦδ' ἔνεκά σπιν. ἄλλα τεύχεα, οὐνεκ' ἐγώ ὁμ. μτ. τὸ τῳ: Ὁδ. Ν 332 τῳ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν. ἢ οὐνεκ' ἐπιτήεις ἔσσι. ὁμ. οὐνεκ. τίθεται καθ' αὐτὸ ἰσχυρῶς νὰ προηγηται δεκτικὸν: Ἡδ. Α 111 οὐνεκα τὸν Χρῆστον ἠτήσαμεν, αὐτ. 1140 οὐνεκ' ἀρα, αὐτ. Γ 403 οὐνεκα δὲ, Πίνδ. Ν 9, 36 οὐνεκον ἐν τὸ κρημνέμ, Αἰσχ. Ἡκ. 639 οὐνεκ' ὄψισται ἢ

μας Σοφ.Φιλ.586, Ἡρωδ.2,21 οὐνεκ πλεῖ τὴν θάλασσαν, Ἐπιγρ. οὐνεκα πιστάς ἔσους' 3] ὅτι, μτ. τὰ ρήματα εἰδέναι, νοεῖν, νοερασθαι, γνώωναι, ἐνωεῖν, μαθεῖν, αἰσθάνεσθαι, ἐρέειν, λέγειν : Ὁδ.Ε.216 οἶδα . . . πάντα . . . οὐνεκα σεῖο . . . εἶδος . . . ἐσάντα ἰδεῖσθαι, αὐτ.Η.300 οὐκ ἐνόησεν . . . οὐνεκα, αὐτ.Π.379 ἐρέει δ' ἐν πάσιν ἀνάστας οὐνεκα . . . αὐτ.Ψ.214 μεθ' ἐμεῖσας, οὐνεκα . . . Σοφ. Φιλ.232 Ἰσθκ. οὐνεκα Ἑλληνέας ἔσμεν, αὐτ. Ἀντ.63, αὐτ.Ο.Τ.708 μεθ' οὐνεκ' ἔστι σοι, αὐτ. Ἠλ.1478, Εὐρ. ΙΑ.102 συμπλέειν τ' Ἀχαιοὺς οὐνεκ' οὐ θέλοι λέγων . . .

4] οὐνεκα κ. σπαν. οὐνεκεν Ἡρωδ.1, 84] ὡς πρόδ. καταγρ. συντασσόμενη πρός γενικ. ἥς ἐπιτάσσεται, ἀντί τοῦ ἁπλοῦ ἐνεκα, ἐνεκα βλ.λ.1] Ἡσ. ἐόνεκα δῖοτι, αὐτ. ἐόνεκα οὐ γάρωνε : Σόλ.37,5, Αἰσχ.Πρ.347, Σοφ.Φιλ.774 θάρσει προνοίας οὐνεκα ἰδ.γρ. εἰνεκαί, αὐτ. Ἠλ.387 ἄλλ' εἴηκοτο τοῦδε γ' οὐνεκ' ἐν τάχει ἰδ.γρ. ἀντί εἰνεκαί, Ὀυκ.6,56 ἀσφαλέας οὐνεκα ἰεσφόγρ. ἀντί ἐνεκαί, Δημ.1358 βυσιον τ' οὐνεκα ἤλθεν ἔσμεν, γρ. ἀντί ἐνεκαί, Ἡρωδ.1,84 ὠν οὐνεκεν ὄμ. ἀντί τοῦ οὐνεκα, τὸ ἐνεκα κ. ἐνεκα βλ.λ.71 : Ὑμν. Ἀφρ.199, Ἀπολλ.Ρ.4,1523.

οὐνασθε ἔπ. Β' πληθ. ἐνεστέ. τοῦ ὄνομα βλ.λ. : Ιλ.Ω.241 ἡ οὐνασθ' ἰδ.γρ. οὐνάσασθ'.

οὐνης Ἡσ. ἐκλήπτης, κλεπτικὸν συναφρασι (αἰετα). **οὐνία** [ή] νεώτ. τὸ σύνολον τῶν οὐνίων βλ.λ. 2] ἡ ἑλληνορρυθμος λατινικὴ ἐκκλησία, τὸ ἐκκλησιαστικὸν σύστημα τῶν οὐνιῶν.

οὐνός Ἡσ. εὐνός, βρομεύς, κλέπτης.

οὐνίται [οἱ] [λατ.] νεώτ. ἡ οὐνίται χριστιανοὶ καθολικοὶ ἀνήκοντες πρότερον εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ διατηροῦντες ἐπὶ καὶ νῦν τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους ταύτης, ἀλλὰ παραδεχόμενοι ἐν ὧν ἡ ἐν μέρει τὸ δόγμα τῆς Ἀπτικής Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναγνωρίζοντες τὸν Πάπαν ὡς ἀρχηγὸν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας εἰδ. ὁ Ἑλληνας οὐνίται διατηροῦσι τὴν ἑλληνορικὴν γλῶσσαν ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ ὡς καὶ τὸ σχῆμα τῶν ὀρθόδοξων κληρικῶν.

οὐνιτικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τοὺς οὐνίτας βλ.λ. ὁ τῶν οὐνιτῶν : οὐνιτικὴ ἐκκλησία ἢ πρεσβυτεῖα πάντα ὅσα καὶ ἡ καθολικὴ, ἀλλὰ διατηροῦσα τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνειν τοῦ κλήρου ὡς καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς θείας λατρείας, ἢν εἴηε πρός τῆς προσελεύσεως αὐτῆς εἰς τὸν παριστόν.

οὐνιτισμός [οἱ] νεώτ. ἡ οὐνιτισμός τὸ ἐκκλησιαστικὸν σύστημα τῶν οὐνιτῶν, ἴ. οὐνία.

οὐννάρχης [οἱ] μον. ὁ ἀρχηγὸς τῶν Οὐνιῶν βλ.λ. : Νικ.Χων.133,18 [ἐκδ.Β.].

οὐνναρχία [ή] μον. τὸ ἀξίωμα, ἡ δικαιοδοσία τοῦ οὐνναρχοῦ βλ.λ. : Νικ.Χων.221 ἐν σημ.6,9 [ἐκδ.Β.].

Οὐννοί [οἱ] νεώτ. ἀρχαῖος μογγολικός νομοδικός λαὸς διαδότης διὰ τὰς ὄμ. αὐτοῦ διαπραχθείας θηριωδίας κατὰ τὴν ἐναντίον τῆς Εὐρώπης ἐπιδρομῆν αὐτοῦ [ἴσων, ὄσων ατ. μ.κ.].

οὐνομα-ατος [τῶ] ἔπ. κ. ἰων. τ. τοῦ ὄνομα βλ.λ. : Ὁδ.Ε.194 ἐρέω δέ τοι οὐνομα λαῶν.

οὐνομάξω ἰων. τ. τοῦ ὀνομάξω βλ.λ. : Ἡρ.2,155 ὡς καὶ πρότερον οὐνομασάμ μοι.

οὐνομαίω ἰων. τ. τοῦ ὀνομαίω βλ.λ. : Ἡρ.4,47 τοῦτους οὐνομανέω.

οὐνομαστός-ή-ὸν ἰων. τ. τοῦ ὀνομαστός βλ.λ. : Ἡρ.4,47 ὄσοι δέ οὐνομαστοί τε εἰσι αὐτῶν.

οὐνον Ἡσ. οὐνίος, Κύπριοι δρόμοιον.

οὐνυ ἔπ. σχεδὸν ὡς τὸ οὐ δὲ ἐπιτεῖνον τὴν ἀρηνίαν διὸ συμπηράσματος νοουμένου ἐκ τῶν ἡγομενῶν βεβαίως οὐκ, ὄχι βέβαια ὄμ. ἐν χρ. κ. πρός ἔπιτασι τῆς ἀρνήσεως ἐν ἐρωτήσῃ : Ἠλ.Δ.242 Ἀργεῖοι . . . οὐνυ σέβεσθε γ.

οὐξ κτ. κράσιν ἀντὶ ὁ ἔξ βλ.λ.

οὐον [τῶ] δ. τ. τοῦ ὄον βλ.λ. : Γαλ.12,87 ἔδη τὸ δένδρον, ἥς ὁ καρπὸς ὅσα καλεῖται, ὑπὸ δὲ τῶν πολλῶν οὐαῶ : Ἰην.Δι.2,55, Θεοφ.Φι.3,2,1.

οὐπα ὄωρ. ἀντὶ οὐ ἠη : Ἀριστοφ.Λυσ.1157 οὐπα γυναικ' ὄωπα καλιτέρων.

οὐπαρχήσω βωιωτ. μτχ. ἀντὶ ὑπαρχοῦσα : Ἐπιγρ. ἢ κτ. Herwerden ἐν λ. οὐπαρχωσι βωιωτ. ἀντὶ ὑπαρχοῦσαι.

οὐπερ ἢ οὐπερ ἔπιτατ. ἀντὶ οὐ βλ.λ., οὐδόλωκ, οὐδομαῶς : Ἠλ.Ε.416 τὸν δ' οὐπερ ἔχει θρόνος.

οὐπερ ἔπιπρ. κ. μον. ἐπὶ τόπου, τοῦ, ὅπου ἀκριβῶς : Σοφ.ΟΚ.77 αὐτοῦ μὲν, οὐπερ καφάνης, Ἀριστοφ.Πλ.1192 Ἰδρυσόμεθ' οὐν. . . τὸν Πλουτόν, οὐπερ πρότερον ἦν Ἰδρυμένους, Διογ.Λ.9,105 οὐπερ ἂν ἔλθῃ, Ἀγαθ.4,9,226 τὴν . . . πετραν, οὐπερ ἡμᾶς ἄγουσα φέρει.

οὐπερ πρόδ. βωιωτ. ἀντὶ ὑπέρ βλ.λ. : Ἐπιγρ.

οὐπεραμερή βωιωτ. ὄνομαστ. πληθ. ἀντὶ ὑπερημερία βλ.λ. : Ἐπιγρ.

οὐπερδικιόνω βωιωτ. προστ. ἀντὶ ὑπερδικιόνων : Ἐπιγρ.

οὐπη οὐδομοῦ, κατ' οὐδένα τρόπον : Ἠλ.Ν.191 ἄλλ' οὐπη ἠρώς ἔστατο, Ὁδ.Ε.410.

οὐπί ἀττ. κράσιν ἀντὶ ὁ ἐπί : Ἀριστοφ.Νεφ.218 φέρε τίς γάρ οὐτος οὐπί τῆς κρεμάθρας ἄνω γ.

οὐπιγγος [οἱ] μτχ. ἰκητήριος ὄδη ἐν εἰδοῖς δέσσεως ἄδωμον πρός τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος κατὰ τοὺς τοκετούς' πρβλ. οὐπίς : Πολυδ.1,198 ἰδία δὲ Ἀρτέμιδος ὄμος οὐπιγγος, Ἀθῆν.14,619 οὐπιγγοί δὲ εἰς Ἄρτεμιν ἢ κ. ἐν Τροίᾳ κτ. Διδ. Ἀλ.π.Σχολ. Ἀπολλ.Ρ.1,972 ἐπαρὰ Τροίηντιος εἰς Ἀρτεμιν ὄμος.

οὐπίς-ιοσι [ή] μτχ. κ. μον. ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς ὀκυτόκου, προστάτιδος τῶν ἐπιτόκων ἰκτ. σχόλ. ἐπαρὰ τὸ ἐπιζεσθαι αὐτὴν τὰς τικτοῦσας' κ. πρβλ. οὐπιγγος' Καλλ. Ἀρτ.204 Οὐπί ἄνασσα εὐώπι, αὐτ.240, Νών.Δ.48,332, Τζέτ.Δ.Λυκοφόρ.936 Οὐπίε παρὰ Ὁρθέην [ἐπιθεῖον Ἀρτέμιδος] 2] ἐπὶ τῆς Νεμέσεως ὡς ταχέως τιμωροῦσης τοὺς ἐν ἐπιγνώσει ἀδίκους θνητούς : Ἐπιγρ.

οὐποθι ἔπιπρ. οὐδομοῦ, ποῦθενά : Ἠλ.Ν.309 ἐπεὶ οὐ ποθι ἔλαμον οὐτως δεῦσσαι πολέμοιο, Ἀπολλ.Ρ.4,1443 τὸ μὲν οὐ ποθι μέλλει ἰδεῖσθαι.

οὐποκα ὄωρ. ἀντὶ οὐποτε βλ.λ. : Ἐπιχ.170.

οὐπόλυπα βωιωτ. ἀντὶ ὑπόλοιπα : Ἐπιγρ.

οὐποτε ἢ οὐποτε ἔπιπρ., ὄωρ. οὐποκα οὐδέποτε, ποτέ, καμιά φορά, συνήθ. π. Ὀμ. συντασσόμενον μτ. ἐνεστω. μέλλ. κ. παρωχημ. χρόνων : Ἠλ.Α.234 τὸ μὲν οὐ ποτε φύλλα καὶ ὄρους φύσει, αὐτ.Κ.164 σὺ μὲν πόνου οὐ ποτε λήγεις αὐτ.Χ.458, Ὁδ.Δ.693 κείνος δ' οὐποτα πάμπαν ἀτάσθαλον ἀνδρα ἔωργει, Πινδ.Π.10,27 ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐ ποτ' ἀμπατός αὐτῶ, Αἰσχ.Πρ.174 στερεὰς γ' οὐποτ' ἀποδίασπλάγας τὸδ' ἔγω καταμύωνσιν, Σοφ.Ο.Τ.505 οὐποτ' ἔγωγ' ἄν. . . μεμφόμενῶν ἂν καταφαίην, Ἐπιχ.170, Ἀριστοφ.Ἰνν.1289 οὐποτ' ἐκ ταῦτο μεθ' ἡμῶν πίεται πατήρην, Ξεν.Ἀν.31,3 οὐς οὐποτ' ἐνομιζον ἐπὶ δεῖσθαι, Πλάτ.Φαῖδρ.245C μόνον δὲ τὸ αὐτὸ κινεῖν, . . .

οὐ ποτε λήγει κινούμενον, Καλλ.Λοῦτ.Παλ.5 ὀποκ' Ἀθανασία μεγάλως ἀνεψήσαστο πάχεις Ἀπολλ.Ρ.2740 σιγὴ δ' οὐποτε τὴν γε . . . ἔχει' ὄμ. π.

Ὀμ. μτ. μίας ἢ πλείωνων λ. παρεμβολαζόμενων μεταξὺ τοῦ οὐ κ. τοῦ ποτέ : Ἠλ.Α.163 οὐ μὲν σοφὸν ἴσον ἔχω γέρας, αὐτ.Δ.48.

οὐπου . . . μῆνας τόχο, μῆνας ἀληθῶς . . . : Εὐρ.

Ἠ.135 οὐ ποῦ νιν Ἐλένης . . . ὤλεσεν κλέος γ.

οὐποφ κτ. ἀττ. κράσιν ἀντὶ ὁ ἐποφ βλ.λ. ὁ τσαλαπτενικός : Ἀριστοφ.Ὀρν.226 οὐποφ μελωφ δειν ὀμ παρασκευάζεται.

οὐπν ἢ οὐ πν ἔπιπρ. κ. νεώτ. ἰων. οὐκω δχι ἀκόμη, ἀκόμη δέν, ἀντίθ. οὐκέτι, συνήθ. μτ. ἐνεστω. ἢ

πασωχημ. χρ. ικ. ιδ. παρακ. ἡ ἀορ. ἐν σμ. ὑπερ-
 συντ.: ἰλ. Β 799 οὐ πω τοῖσδε τοσάδε τε λαόν
 ὄπωπα, Ὀδ. Ν 335, Ἡσιόδ. Ἐργ. 521, Πίνδ. Ο 13,31
 ἀντεβόλησεν τῶν ἀνὴρ θανάτος οὐνε τις πρότε-
 ρον, Αἰσχ. Πρ. 962 καὶ μὴν σὺ γ' οὐκω σωφρονεῖν
 ἐπίστασαι, Εὐρ. Ἰνν. 908, Πλάτ. Πρωτ. 322Β πολι-
 τικῆν γὰρ τέχνην οὐκω εἶλον, Μέν. Ἐπιρ. 98, Κδ
 Ματθ. 24,6 οὐκω ἐστὶ τὸ τέλος, αὐτ. ἰω. 2,4 οὐκω
 ἦκει ἡ ὥρα μου νεώτ. μ. ἐν ταῖς φρ. οὐκω και-
 ρός ἰδὲν εἶναι ἀκόρη καιρός, κ. ὅσον οὐκω ἐν-
 τὸς οὐραίου: ὁμ. συνήθ. μετὰ παρεμβολομένης
 ἄλλης λέξεως: ἰλ. Α 262 οὐ γὰρ πω τοιοῦς ἰδὸν
 ἀνέρας, Ἡρ. 6,110 ὃ δὲ δεκόμενος οὐτι κω συμ-
 βολῆν ἐποιέτω, Αἰσχ. Πρ. 27 ὃ λωφῶσιν γὰρ οὐ
 πέφυκε πω, Σοφ. Ηλ. 513 οὐ τί πω ἔλπειν ἐκ τοῦδ'
 οἴκου . . αἰκία, Πλάτ. Πολ. 370D οὐκ ἂν πω πάνα
 γε μέγα τι εἴη' 2) ἐπίθετο τίθεται ἀπλῶς ὡς ἰσχυ-
 ρότερος τύπος ἀνήσεως, οὐδολῶς, οὐδαμῶς,
 κατ' οὐδένα τρόπον, διόλου, ὁπότε συντάσσεται
 μετ' ἐνεστ. ἢ μέλλ. : ἰλ. Γ 306 οὐκω τλήσῃ ἐν ὀ-
 φθαλμοῖσιν ὄρασθαι, αὐτ. Ξ 143 οὐκω . . ὄσω . .
 θεοί . . κοτέουσιν, Ὀδ. Β 118, Σοφ. ΟΤ 594 οὐκω
 τοσοῦτον ἠπατημένους κυρῶ, Ὀμμ. Κυν. 3,391 ὀ-
 στρίγγων δ' οὐκω τι πέλει . . ὀρίγιον εἰσιδέειν'
 ὁμ. μτ. ἀορ. : Αἰσχ. ἀν. 241, Σοφ. ΟΤ 105 οὐ γὰρ εἰ-
 σιδὸν γέ πω.

οὐπόποκα ὄρωρ. ἀντι οὐπόποκα βλλ.: Ἐπίχ. 170,1
οὐπόποκα ἡ οὐπόποκα κ. μων. ὄρωρ. οὐπόποκα
 οὐδέποτε ἀκόρη, καμιά φορά ἕως τώρα, συνήθ.
 μτ. παρ. χημ. χρόνων: ἰλ. Α 106 μάντι κακῶν, οὐ
 πὸς ποτέ μοι τὸ κρήνην εἶπας, Ὀδ. Φ 123 πάρος
 δ' οὐ πάρος ὄπῳσι, Αἰσχ. Εὐμ. 616 οὐ πόπος' εἴ-
 πον, Ἀριστ. Ὁεσμ. 497, Ξεν. ΚΠ 1,6,4 οὐπόποτα
 ἀμελέσας αὐτῶν; ὁμ. κ. μτ. τοῦ γῶρ παρεμβολο-
 μένου: ἰλ. Α 154 οὐ γὰρ πῶ ποτ' ἐμάς βοῦς
 ἦλασεν, αὐτ. Δ 158: ὁμ. μτ. ἐνεστ. μ. ἐν Ὀδ. Μ 98
 τὸ δ' οὐ πόποτα . . ἀκρίριοι εὐχετόματα παρφυ-
 γέειν' ὁμ. μτ. μέλλ. π. ἰσχυρ. κ. μων. : Αἰδῶν. Ἐπιστ.
 113,530Α οὐ πόποτα πηγεῖσθεσθαι, Μέν. Πρωτ. 94D.

οὐπῶς ἡ οὐ πῶς, ἐπίρωρ. ἰων. οὐπῶς οὐδαμῶς,
 οὐδολῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, διόλου, καθόλου,
 ἐπιτεκομένης ἰσχύς τῆς ἀνήσεως: ἰλ. Δ 320 ἄλλ'
 οὐπῶς ἄμα πάντα θεοὶ ὄσαν ἀνθρώποισιν, Ὀδ. Π
 12 ὄ πῶς ἐστιν ἀπαντας . . ἀνέχασθαι, Ἡρ. 1,33
 ταῦτα λέγων τῷ Κροῖσῳ οὐ κῶς ἔσχαρξεται' ὁμ.
 κ. μετὰ παρεμπιπτοῦσης ἄλλης λέξεως: ἰλ. Δ 158
 οὐ μὲν πῶς ἄλιον πέλει δρῶν.

οὐρά [ἡ] [συγγ. τῷ ὄρωρ] κ. νεώτ., ἰων. οὐρή, δημ.
 κ. νουρά κ. ὄρα τὸ ὀπίσθιον ἄκρον τοῦ κορυμ-
 νῶν ζῴων, ἀποτελοῦν προέκτασιν τῆς σπονδυλι-
 κῆς στήλης παρά τοῖς σπονδυλοκόλλοις, ἡ κέρκος:
 ἰλ. Υ 170 οὐρή. δὲ πλευρά . . μαστίταις ἰένει λέον-
 τας, Ὀδ. Π 302 οὐρή μὲν β' ὄ γ' ἔσκηκε καὶ οὐσθα
 κάδβαλεν ἰένει κυνοῖς, αὐτ. Κ 215 ἰένει λόκων κ. λε-
 ὄντων, Ἡσιόδ. Θ 771 σάνει ὄμως οὐρή τε καὶ
 ὄσαν, Ἡρ 2,38 κατορᾷ δὲ καὶ τὰς τρήχας τῆς
 οὐρῆς, Εὐρ. Πρ. 784 θείοντες δ' οὐρᾷ πωλικῆς
 ῥινοῦ τρήκα, Ξεν. Κυν. 6,15 γαῖς οὐραῖα διασεύου-
 σαι καὶ ἐκίρηνουσαι τὰ ὕατα, Ἀριστ. ΖΜ 689β,31
 τὴν καλομένην οὐρᾷν καὶ κέρκον αὐτοῖς ἀπέ-
 δωκεν ἡ φύσις' οὐχ ὄμως ἐπὶ τῶν πτηνῶν: αὐτ.
 Ζ 504α,31 καὶ οὐρᾷν μὲν οὐκ ἔχουσιν ὄρροσπό-
 ριον δὲ, Κδ Ἀν. 9,19 ἡ γὰρ ἐξουσία τῶν ἴππων ἐν
 τῷ στόματι αὐτῶν ἐστι καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐ-
 τῶν, Βιζυην. Ποιήμ. Νυχτερίδα 2 ποτικῶς μετ' ἰων.
 ὄρα, Ζερθ. Τραγ. ΚΚ 61,10 ὀ Τρίτωνες μετ' ἰων.
 φηρία οὐρά. - ἡ οὐρά τοῦ ἀλόγου - τοῦ φαρῖο'
 ἢ νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν: ἡ οὐρά τῆς
 ὄρωρ- τοῦ παγωνισοῦ' 2) κτ. εὐφωμ. τὸ αἰ-
 δόσιον, ὡς ὁμ. κ. κέρκος. Φώτ. κοῦράν, αἰδοῖον,
 Σοφοκλῆς: Σοφ. ἀν. 1078' 3) νεώτ. κ. δημ. πᾶν
 ὅ, τι ὁμοιάζει πρὸς οὐρᾷν ἡ ἀποτελεῖ τὸ ὄκροτε-

λεῖτον ἄκρον πρῶτατος τινος: οὐρά κόμης -
 ἐσθλῆτος - χαριστεῖο - μάστιγος, - οὐρά τοῦ φη-
 φίου 9 - τοῦ γράμματος ρ, - οὐρά τοῦ ἀερολά-
 νου ἢ τοῦ ὀπίσθιον τμήμα αὐτοῦ τὸ φέρων τὰ ηη-
 δάλια βάθους καὶ κατευθύνσεως, - οὐρά τοῦ
 κορυμνοῦ - τῆς Μικρᾷ Ἀρκτου - τοῦ Ἀρόκωντος
 - οὐρά τοῦ Δελφίνου, ἢ δημ. φρ. κόμα οὐρά
 [πίθετο] ὀπισθεν ἄλλον ἀναμείνων τὴν σειράν μου,
 - μου ἔβην οὐρά [μὲ ἀκόλουθη] παντοῦ καὶ πᾶν-
 τοτε, - φέματα με οὐρά [περατωθῆ] φεύθῃ, - Ἄ-
 ἰρα ἡ παράς με οὐρά [ἰσθῶνα] χηρμάτοι, - ἔχει
 φέτρα με τὴν οὐρά [πληθῶν] φθειροῦν, - κουνεῖ
 τὴν οὐρά τῆς [ἐπὶ] γυναικός, ῥέπει εἰς τὴν ἐρωτι-
 κή, - κύνει παντοῦ τὴν οὐρά τοῦ [ἀναμεινόμεν]ο
 παντοῦ καὶ ἰδίας εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων,
 ἔχει κομμένη τὴν οὐρά τοῦ [ἀπέβαλε] τὴν ἰσχὺν ἡ
 ἔλασε τὸ θράσος ἡ τὴν ἀλαζονείαν αὐτοῦ] παρ-
 ορισμ. πῶς ἔχει ἡ ἀλλάξ τὴν οὐρά [τὸ ἀποτε-
 λέσματο] ἡ αἰ δυσχερεῖαι θά φανασίεν ἐπὶ τῷ μέ-
 λοντι' 4) κ. νεώτ. ἐπὶ στρατοῦ ἐν πορείᾳ, ὀπι-
 σθοφυλακῆ, οὐραγία: Εὐστ. 1185 οὐράν στρατοῦ,
 τὸ ὀπισθεν: Ἐν Ἀν. 3,4,38 καλεῖ Ξενοφῶντα ἀπὸ
 τῆς οὐρᾶς, αὐτ. 6,5,5 τὴν οὐρᾷν τοῦ κέρματος ποι-
 ῆσάμενον [τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ κέρματος], αὐτ.
 ΚΠ 2,2,21 τὸν δεῦτερον τοῦτοῦ κέρματος οὐρᾷν ἐκέ-
 λευσεν ἔσεσθαι ἢ ἀκολοῦθῆ κατόπιν αὐτοῦ,
 ἐξῆσθησεν, αὐτ. 5,3,45 τῷ κατ' οὐρᾷν παρεγγυά-
 τῳ ἔσεσθαι [τὸν ἀνήκοντα εἰς τὴν ὀπισθοφυλακίαν],
 αὐτ. Ἐλλ. 4,3,4 τὸ ὄψω ἤμισαι δ' ἐπ' οὐρᾷ ἔχων τὴν
 ἰσχύην [εἰς τὴν ὀπισθοφυλακίαν], αὐτ. Ἀγστ. 2,2 παρ-
 ραπέμειε ἐπ' οὐρᾷν ἰπρὸς τὸ ὄπισω, Πολύδ. 6,2,
 67 κτ. οὐρᾷν προσπίπτοντες ἰεμίνοντες ἐξῆ-
 σθησι, Αἰλ. Ζ 16,33 εἰς οὐρᾷν ἢ ὁμ. νεώτ.
 νουτ. τὸ σύνολον τῶν τελευταίων πλοίων τῆς οὐ-
 ραγίας, ἰδ. τῆς κατὰ γραμμὴν παραγωγῆς στο-
 λοδρομοῦσας ναυτικῆς δυνάμεως ἢ νεώτ. γεν.
 τὸ τελευταῖον πρόσωπον ἡ πράγμα ἐν τῇ σειρά:
 ἡ οὐρά τῆς φάλαγγος, 5) ἡ ἀριστερά πτε-
 ρυξ τῆς φάλαγγος, ἀντιθ. κεφαλή: Αἰλ. Τακτ. 7,3,
 Ἀρρ. Τακτ. Β 3' ἢ γεν. πᾶν τὸ θεωρούμενον ἐπὶ
 τῆς οὐρᾷν τῶν κεφαλῶν, κορυφήν, Πλάτων. Πά-
 κλωνας ἐλαίας ἄρας, τὰς μὲν ἔξ ὄπισθεν οὐρᾷν
 καὶ κεφαλῆν ἐν καθ' ἑν [μοῖ] τὰ δύο ἄκρα ἐκά-
 στου κλώων χωριστά: 6) ῥήματος οὐρή ἡ
 ἠρῶ τοῦ λόγου: ΑΓἰλ. 4,155 ἠρῶ μολόγων, φωνῆς
 τρύγα, ῥήματος οὐρᾷν 7) νεώτ. χημ. τὸ κατὰ
 τὴν κλαστικὴν ἀπόστασιν λαμβανόμενον τελευ-
 τῶν κλάσμα, ἐν ὧ περιέχονται τὸ ὀλιγώτερον
 πηκτικὰ συστατικά 8) δημ. ὄνομασιν διαφό-
 ρων φυτῶν, σίον οὐρᾷν ἐπ' ἑ ἀλογο τὸ ποῦδες
 φυτὸν ἵππουρις ἡ μέλιων οὐρᾷ ἀπ' τὴν ἀλεπού
 τῶ φυτῶν ἔβενος ἡ κρητικῆ οὐρᾷ τῆς ἀλεπού τὸ
 ποῦδες φυτὸν ὄρχις ὁ μακροσκέλης οὐρᾷ τοῦ
 λαγοῦ τὸ ποῦδες φυτὸν ὄρχις ὁ γροπτός.

οὐράγιμα-ατος (τὸ) μων. ἡ οὐραγία βλλ.:
 Εὐστ. Παν. 176,96 οὐ ταῖς προμάχους ῥαδιουργίας,
 ἀλλ' ὡς ἂν τις εἴποι τῷ οὐραγίμῳ.

οὐραγία [ἡ] [οὐραγίος] μτν. κ. νεώτ. ἡ οὐρά
 τῆς φάλαγγος τοῦ στρατεύματος ἐν πορείᾳ, ἡ
 ὀπισθοφυλακῆ ἢ οὐραγία στρατηγίας οὐρά,
 τοῦτέστι τὸ τέλος τῆς στρατιᾶς καὶ τῆς τάξεως:
 Πδ Δευτ. 25,18 ἀνέστη σοι ἐν τῇ ὁδοῖ, καὶ ἐκοφέ
 σου τὴν οὐραγίαν, Πολύδ. 1,19,14 τῆς οὐραγίας τῆς
 ὁδῶν περὶ τὸν Ἀννίβαν . . καθαστάμενοι, αὐτ. 6,40,6
 τῶν ἐπὶ τῆς οὐραγίας τεταγμένους, διόδ. Σ 14,80
 προσπίπτοντες ἀτάκτως τοῖς ἐπὶ τῆς οὐραγίας
 ἐξήλποντο, Πλούτ. Ἀντ. 42 ἦτησεν . . πλειόνους φι-
 λούς ἐπ' οὐρᾷν καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ στόματος ἰπ-
 πῶν τινάς' ἢ νεώτ. νουτ. ἡ ὀπισθοφυλακῆ
 ναυτικῆς δυνάμεως καὶ ἰδία τῆς στολοδρομοῦσας
 κατὰ γραμμὴν παραγωγῆς.

οὐράγιον [τὸ] ἢ οὐραγίον, ἔλαττον.

ούραγκάν (ο) ἵσσαν, ἐκ τοῦ κραιβικαῖου) νεώτ.εἰδ. ὀρθητικῆ ἐκ κυκλώσεως θύελλα τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν. **2)** κτ. ἐπέκτ. θύελλα ἢ καταιγίς, καθ' ἣν ὁ ἀνεμος πνέει μετ' ἐξαιρετικῆς βίαιότητος, ραγίν.

ούραγκο(μ)τάγκος (ο) ἴδημ. ἀντὶ δραγγουτάγκος βλ.λ.

ούραγός (ο) (οὔρα, ἄγω) κ. νεώτ. ὁ ἄγων τῆν οὔραν βλ.λ.4), ὁ ἀρχηγός τῆς οὔραγας, τῆς ὀπισθοφυλακῆς ἤσ. «ούραγός» τῆς οὔρας ὁ ἔσχατος ἠγεμῶν, καὶ τοῦ ἐλευθίου κέρατος φύλαξ. ὁ δὲ τὸ δεξιὸν θεῖοφύλαξ : Ξεν. Ἀν.4,3,26 οὔραγος δὲ καταστῆσθαι πρὸς τὸ ποταμὸν, αὐτ. ΚΠ1,2,22, Πολυδ.6.24,2 προσκλιέγονται δ' οὔται, τοῖς ἴσους οὔραγούς, Πολυδ.1,127. || νεώτ. στρατ. ὑπαξιωματικὸς τασσόμενος ὀπισθεν στρατόδος πινὸς ἐν πορείᾳ. **2)** ὁ τελευταῖος στρατιώτης τοῦ λόχου : Ἀσκληπιδ.2,2, Αἰλ.Τακτ.5,1, Ἀρρ. Τακτ.5,4. || ὄμ. ἐν τῷ Ἰσπικῷ, ὁ τελευταῖος Ἰσπεύς τοῦ ρόμβου βλ.λ. : Ἀσκληπιδ.7,2. || νεώτ. ναυτ. τὸ τελευταῖον πλοῖον τῆς οὔραγας, ὡς καὶ τῆς κατὰ γραμμὴν παραγωγῆς στυλοδρομοῦσης ναυτικῆς δυνάμεως, ἀντίθ. πρωτόπλους. **3)** εἰς τὴν ἐκτόπιον τῶν προσηκολλημένων εἰς μίαν τάξιν βλ.λ. : Ἀσκληπιδ.2,9, Αἰλ.Τακτ.9,4, Ἀρρ. Τακτ.10,4. || ὄμ. εἰς μίαν ἐκστρατηγίαν τῶν φιλῶν : Ἀσκληπιδ.6,3. **4)** νεώτ. ἀνατ. οὔραγός, ἀντὶ οὐραγός βλ.λ.

ούραγῶ -ῶ (οὔραγός) μτγ. κ. νεώτ. εἶμαι οὔραγός βλ.λ, ἄγω τὴν οὔραν βλ.λ.4), ὀδηγῶ, διευθύνω τὴν ὀπισθοφυλακὴν στρατεύματος ἐν πορείᾳ : Σουῖθ. οὔραγαι, τὸ τέλος ἄγει τοὺ στρατοῦ : Ἀπν.16ηρ.86. || γεν. ἐλπίαι ἐν τῇ οὔρᾳ, τοῖς ὀπισθεν στρατεύματός τινας, ἔσομαι, ἀκολουθῶ κατόπιν : ΠΔ'ἠσ.6,8 οἱ δὲ μάλιστα παραπορευέσθων ἐμπροσθεν, καὶ οἱ ἱερεῖς οἱ οὔραγοντες ὅπως τῆς κεινώτου, Πολυδ.4,11,6 τῶν δ' Ἰππῶν οὔραγοντων διὰ τοῦ πεδίου, ἰδοῦς.Σ 13, 18 τοὺς δὲ δυναμένους μάχεσθαι προηγεῖσθαι καὶ οὔραγειν τόξαντες, Ἀπν.16ηρ.48. **2)** τὸ οὔραγον ζῦγον οἱ δύο στρατιῶται οὔραγοι βλ.λ.2) : Ἀσκληπιδ.10,14. **3)** μτφ. ὑπερτῶ, καθυπερτῶ, βραδύων ἤσ. «ούραγαι, ὑστερίζει» : ΠΔ Σοφ.Σερ.35,11 ἐν ὥρᾳ ἐξεγερτοῦ καὶ μετ' ὀργῆς. **4)** ρηματ. π. οὔραγμα.

ούράγωγός -όν (οὔρον ἴ), ἄγω μτγ. κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν, ὁ διευκολύνων τὴν ὀργῆσιν, ὁ συντελῶν εἰς τὴν ἀφθονοῦσαν ἐκκρίσιν ὀδῶν, ὁ διουρητικὸς : Σωρ.1,71 οὔραγωγόν πότισμα, - οὔραγωγὰ φάρμακα.

ούράδίζω νεώτ. ἐλαύνω λέμβον δι' οὔραδιου βλ.λ.2), λάμνω μὲ γουργούλα βλ.λ.

ούράδειον (τὸ) μων. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ οὔρα βλ.λ.1) Δουκάγ. «ἐκρός καὶ τὸ οὔραδιον» : Γεωη. 20,27 χωρὶς τῶν οὔραδιων. **2)** νεώτ. ναυτ. κώη ἐλικειδῶς ἐκατέρωθεν ἐλαυνομένη ἐκ τῆς πρῆνγης λέμβου ἢ πάνκωνος πρὸς πρῶθισιν οὔτου, ἢ γουργούλα.

ούραία (ἡ) μτγ. κ. μων. ἡ οὔρα βλ.λ.1) : Βάδρ. 110,3 κέρον οὔραίης ἴδη, ἔσφ.γρ. ἀντὶ οὔραιων, Ἀρετ.Χρον.Ναύς.2,13 τῆς κεραλῆς καὶ τῆς οὔραίης, Ἠρωδιαν.Γεγ.Αιφ.1,531, Εὐστ.Ὀδ.1789,56.

ούραια (ἡ) νεώτ. λατρ. θλητηρίασις τοῦ αἵματος διὰ τὸν ταξινῶν τῶν οὔραν, ὀφειλομένη εἰς ἀνεπάρκειαν τῆς λειτουργίας τῶν νεφρῶν.

ούραιμικός -ῶν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν οὔραιμια βλ.λ., ὁ τῆς οὔραιμίας. **2)** ὁ πάσχων ἐξ οὔραιμιας.

ούραιος -α-ον (οὔρα) κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν οὔραν, ὁ τῆς οὔρας, ὁ κελίμενος πρὸς τὸ μέρος τῆς οὔρας : Ἰλψ. 520 τριχῆς ἀκραὶ οὔραιαι, Ἀπολλ.Ρ 2,571 ἀκρα ὄξφοκον οὔρατα περὰ ταί γε πελειάδες ἰτά

περὰ τῆς οὔρας, Λοικ.Ὀνειρ.28 τὸ οὔρατον περῶν, Ὀρειδ.β,6,15, Εὐστ.Πον.176,87 ἀκρω τῷ οὔρατῳ ἐγκαθήμενον φέροι τὸ θανάσιμον, - τὸ οὔρατον πετρώιον τῶν Ἰχθύων. || τὰ οὔρατα τὰ κατὰ τὴν οὔραν τμήμα τοῦ σώματος τῶν ἰχθύων : Ἰπν.Δι.3,79. **2)** τὸ οὔδ, οὔρατον ὡς ὄσα. ἢ οὔρα βλ.λ.1) : Ἀγαθ.27,3, Εὐρ.Ἰπν.1154 ἄρκτος στρέφουσα οὔρατα, Μέν.Κόλ.ἀν.7 οὔρατον κυνός. || μων. ὄμ. τὸ ἄρα. οὔρατος ὡς ὄσα, ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ψκωδ.304,14 [ἐκδ. Feig.]. **3)** ὄμ. τὸ οὔδ, οὔρατον ὡς ὄσα, ἐπὶ ἰχθύος, τὸ ἄκρον τῆς οὔρας, τὸ κατὰ τὴν οὔραν πετρώιον : Σοφ. ἀν.762 γορός. - ἰχθύων ἐπεκρόθει, σαινόντες οὔρατοισι, Ἀριστ.Ζ1 490,4 ὁ κέρδουλος τοῖς ποσὶ καὶ τῷ οὔρατῳ ἴναι, Ἀρατ.3,63 [ἀμφ.γρ.]. **4)** ὄμ. τὸ οὔδ, ὡς ὄσα, τὸ πέρας τοῦ δάστου, τοῦ κόκκυκος : Γαλ.15,863. **5)** γεν. ὁ ὀπίσθιος, ὁ τελευταῖος : Θεοκρ.25,269 πόδας. - ἐπίτερον οὔρατος ἰτοῦς ὀπίσθιος πόδας, Ἀρατ.352 ποσῖν ὄπ' οὔρατοισι. **6)** τὸ οὔδ, κτ. πληθ. οὔρατα ὡς ὄσα, τὸ ὀπισθεν μέρος, τὸ ἔσχατον : Φιλ.2,109, Λοικ.Ἀλ.1στ.1,35 τὰ μέν γὰρ ἔσπερια καὶ οὔρατα τῆς ὄλης Τριχίναντες ἰκκοῖσιν, αὐτ.2) ἄρξέμενοι. - ἀπὸ τῶν οὔρατων ἔκλειπον. **7)** ὄμ. νεώτ. τὸ οὔδ, οὔρατον ὡς ὄσα, μέρος τοῦ κλειστῶν τῶν ὀπισθογεμῶν τυφεκίων, ἢ κινήτων οὔρατον.

ούραίσις (ο) (αἰγυπτιῶν. μτγ. εἶδος θλητηριώδους ὄψεως, ἢ βασιλικῶς βλ.λ.2) : Ὀραπ.1,1.

ούρακίλη (ἡ) νεώτ. κημ. ὄργανοι κηλικῆ ἔνωσις.

ούρακός (ο) Πολυδ.1,90 ἔσφ. γρ. ἀντὶ οὔραγος.

ούράλιος -ον κ. -α-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Οὔραλια ὄρη.

ούραλίτης (ο) νεώτ. ὄρυκτολ. σπανία παραλλαγή τοῦ ὄρυκτοῦ ἀμφιβολίου, προερχομένη ἐκ μεταστωματώσεως κρυστάλλων αὐγίτου πρὸς κρυστάλλους κερσσιλίθης.

ούραλαλαττικός -ῶν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Οὔραλια καὶ τὴν Ἀλταία ὄρη : οὔραλαλαττικοὶ λαοὶ (οἱ κατοικοῦντες τὴν περὶ τὴν Οὔραλια καὶ Ἀλταία ὄρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας περιοχῆν, ἢ τουρανικοὶ, φινισταταρικοὶ, κυβητικοί, - οὔραλαλαττικὴ γλωσσικὴ ὁμοσθένια ἠμεγάλη γλωσσικὴ ὁμάς περιλαμβάνουσα τὰς φινωοσυγγρικὰς καὶ τὰς μανιτουϊκὰς γλώσσας).

ούρανῆ (ἡ) (οὔρον) ὄμης, οὔραδογειον, κατοικητόν. **1)** Ἄισχ.ἀν.180,2, Σοφ.ἀν.565 ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκονον οὔρανῆν ἐρριφεν οὐδ' ἡμαρτε. **2)** ὀρητήρ βλ.λ. Πολυδ.2,222 καὶ δὲ παραπέμνοτες ἐξ ἐκατέρων τῶν νευρῶν τὸ οὔρον τόποι, οὔρανια τε καὶ οὔρητῆρες καλοῦνται.

ούράνια (ἡ) κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. Οὔρανήη, βοιωτ. Ὀρανία ἢ ἔπνυρ. ἢ ἐξ οὔρανου, ὄνομασι μὴς ἐκ τῶν ἐπῶνα Μουσῶν, προστάτιδος τοῦ ἀστρονομικοῦ ἔτους καὶ τῆς διδακτικῆς ποιήσεως : Ἡοῖδ.Θ 78 Πολύμνια τ' Οὔρανήη τε. || μτγ. ἴδ. ὡς Μούσα τῆς Ἀστρονομίας : Κικ. Διγ.1,11,17. **2)** ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὡς θεᾶς ἰσχυρᾶς καὶ δημιουργικῆς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν Πάνδημον Ἀφροδίτην : Πίνδ.ἀν.122,4 παλλάκι ματ' ἐρώτων οὔρανῆν πτάμεναι νόημα ποτῶν Ἀφροδίτην, Ἡρ.1,105 ἐσώλησαν τῆς οὔρανήης Ἀφροδίτης τὸ ἶρον, αὐτ.4,59, Ξεν.Συμμ.8,9 εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη ὁκ εἶται, Οὔρανια τε καὶ Πάνδημος οὐκ εἶδα, Πλάτ.Συμμ.181C, Πaus. 1,147 ἱερῶν. - Ἀφροδίτης Οὔρανης. || νεώτ. σθηθεῶς ὄνομα γυναικός. **3)** οἱ Ἀραβες ἐκόλουν τὴν ἀσλην Ἀλλιάτ, ἧται Οὔρανια : Ἡρ.3,8 ὀνομαζοῦσι δὲ τὸν μὲν δίνουσαν Ὀροτάλη, τὴν δὲ Οὔρανιαν Ἀλλιάτ. **4)** εἶδος παιδίδος, καθ' ἣν εἰς τὰς παιδικὰς ἔρριπτε πρὸς τὰ ὄνα σφαιρα, οἱ δὲ λοιποὶ προσεσθῶνται καὶ συλλάβωσι ταύτην, πρὴν ἢ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους Πολυδ.

9,106, 'Ἡα. «ἐταν τὴν σφαίραν ἀναβάλλωσιν» καὶ τὴν τοιαύτην δὲ καθόλου παιδιῶν οὐράνιον καλοῦσιν αὐτὸν οὐρανίειον». 5) τὸ φυτὸν ἱρις βλλ.6: Ψδισακ.1. 6) αἶμα, ὁ ὕμν. ὠρανιάφι πθ. κλητ.: 'Ἄλκυ.59 Μῶσα Διὸς θυγάτηρ ὠρανιάφι λίγ' αἰετομαί ἰδὲ Μοῦσα, κόρη τοῦ Διὸς ..

οὐρανιάζω ἀρχ. λξ. ῥιπιτῶ ὑψηλὰ εἰς τὸν ἄερα τὴν σφαίραν, παιζῶν τῶν παιδιῶν οὐράνιον βλλ.4) 'Ἡα. ἐν λ. οὐράνιον.

οὐράνιος-ἄδος(ή) 'Ἐπιγρ. ἡ τέλεισις ἀγώνων πρὸς τιμὴν τῆς Οὐρανίας· πρὸλ. 'Ολυμπιάς.

οὐράνιος(ή) ἰδ. ὕμν. ὠρ-α-ς ὁ υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ: 'Ἡσιδ.Ὀ.486 Οὐράνιος μέγ' ἀνακτι, Πίνδ.Π.3,4 Οὐράνιος γόνον ἐγυρμέθοντα Κρόνου· ἢ ὅμ. Οὐρανίαις ὁ Τίτανες: 'Ἡσιδ.Ὀ.502 ἄδσε δὲ πατροκασιγνήτους ὁλοῦν ἀπὸ θεσμών Οὐράνιος· ἢ ὅμ. ἐπὶ τῶν θεῶν: Πίνδ.Π.4,194 πατέρ' Οὐρανιῶν .. Ζήνα, Ἐρφ.Φοιν.823 'Ἀρμόνιος δὲ ποτ' εἰς ἑμναίους ἤλυθον Οὐρανίαις, Θεόκρ. 17,22 σὺν ἄλλοισιν θαλαίς ἔχει Οὐρανίους, Καλλ. Δία3 δίκασπλόον Οὐρανίους ἢ κ. ὡς ἐπιθ. ὁ οὐράνιος: Ἐρφ.Ἐκ.148 κήλυσε θεοῦς τοῦς τ' οὐρανίους τοῦς θ' ὑπὸ γάλας.

οὐράνιος ἢ οὐρανίζομαι φθάνω μέχρις οὐρανοῦ· Φώτ. οὐρανίζω, πρὸς τὸν οὐράνιον δικινέω, Αἰσχύλος: Αἰσχ.ἀπ.436.

οὐρανίος-ή-όν νεώτ. γραμμ. ἐπὶ τῶν συμφώνων ἄ. οὐρανισκόφωμος βλλ.: τὰ σύμφωνα κ, γ, χ εἶναι οὐρανικά· 2) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸ στοιχεῖον οὐράνιον: οὐρανικὸν ὄξυ.

οὐρανίτης(ή) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον οὐρανικὸν ἄλας τὸν μολιβδῶον.

οὐράνιον(ή) νεώτ. χημ. ἀργυρόστιλβον χημικὸν στοιχεῖον ἐκ τῶν μετάλλων.

οὐράνιος-α-ον κ. οὐράνιος-ον κ. μαν. νεώτ., κ. ὄμν. ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ ὄν, εὐρισκόμενος ἢ κατοικῶν: 'Υμν.Δήμ.55 τίς θεῶν οὐράνιον ἢ ἐθνητῶν ἀνθρώπων, Πίνδ.ἀπ.30,1 Ἐθμίς οὐρανία, 'Ἡρ.6,56 Διὸς οὐράνιος, Αἰσχ.Πρ.165 δῶματ' οὐράνιον γέννηται, Σοφ.'Ἡ.1064, Ἐρφ.'Ἰνν.59 τὴν Διὸς οὐράνιον Ἄρτεμιν, αὐτ.'Ἡρ.758 ἄφρονα λέγον οὐράνιον μακάρων κατέβαλ', Ἀριστφ. Νεφ.305 οὐρανίος τε θεοῖς δωρήματα, Πλάτ. Νόμ.828C τῶν χθονίων καὶ ὁσους αὐ θεοῦς οὐρανίους ἐπονομαστέον, Καλλ.Δία 55 οὐράνιος Ζεῦ, 'Ἐπιγρ. αὐ οὐράνιος θεοῖ ἢ ἡ Δημήτηρ καὶ Κόρη, ΚΔ Ματθ.6,32 οἶδε αὐτὸ ἡ πατὴρ ὁμῶν ὁ οὐράνιος, αὐτ.Λουκ.2,13, Μηναι.11,8 Ἀπολ. τῶν οὐρανίων στρατιῶν ἀρχιστράτηγος, 'Ἀκολ.Μεγ.Σαβ.δάτου Ἐγκώμ.Στάσις3 οὐράνιος δυνάμις ἐξέστησαν τῷ φόβῳ νεκρὸν σε καθορώσασαι ἢ τὸ ἄρ. κτ. κληθ. οὐράνιος ὡς οὐσ. αἱ θεοί 'Ἡα. «οἱ τὸν οὐράνιον κατοικοῦντες», ἄ. ἐπουράνιος: 'Ἐπιγρ.: ὅμ. κ. τὸ θηλ. οὐράνιος αἱ θεοί: Πίνδ.Π.2,39 εἰδος γὰρ ὑπεροχωρτάτα πρέπει οὐράνιον θυγατέρι Κρόνου ἰδ.γρ. ἀντὶ οὐρανιῶν· 2) γεν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν οὐράνον, ὁ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ: Πίνδ.Π.3,75 ἀστερός οὐράνιος, αὐτ.Ο.1110,2 οὐράνιον ὕδατων ὀμβρίων, Αἰσχ.Πρ.429 γὰν οὐράνιον τὸ πόλον, Σοφ.Ἀντ.418 οὐράνιον ἄχος ἰεῖθι θυέλλης, κτ. Φώτ. «τὸν κοιορτόν, Σοφοκλῆς», αὐτ.ΟΚ.1466 οὐράνια .. ἀστράπη, Ἐρφ.'Ἰων.715 οὐράνιον .. ἔδραν, Ἀριστφ.Νεφ.316 οὐράνιος Νεφέλαις, Ξεν.ΚΠ.1,6,2 θῆλον .. τὸν οὐρανίος σημειῖον, Πλάτ.Τιμ.90Α φωτὸν οὐκ ἔγγειον ἀλλὰ οὐράνιον, Μαν.4,24 οὐράνιον κορυφῆς Γεωγ. 2,6,10, Κάλβ.'Ὡδ.11,10, Πορφύρ.Σκ.98,5 ἀνοίξανε ἰσθμὸς αἰς οὐράνιον θάλασσαν, οὐράνιος σφαίρα ἰοντάη σφαίρα ἔχουσα ἀκτῖνα ἀπειρον καὶ κέντρον ταυτιζόμενον πρὸς τὴν θέσιν τοῦ παρατηρητοῦ ἢ πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς λαμβανόμενης

ὡς σημείου, - οὐράνιον τόξον ἢ ἴρις βλλ.21, - οὐράνιον ἄερα, - οὐράνιος φαινόμενα (τὰ φαινόμενα, ἄπνα, πορατηρούμεν ἐξελεσόμενα ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ), - οὐράνιος μηχανική ἢ ἐξετάζουσα τὰ οὐράνια σώματα τῆ βαρθεία τῆς μορματικῆς ἀναλύσεως ἢ τὸ οὐδ. κτ. κληθ. οὐράνιος ὡς οὐσ. τὰ οὐράνια φαινόμενα, τὰ μετέωρα: Σοφ.ΟΤ.301 οὐράνιᾳ τε καὶ χθονοσπίθῃ, Ξεν. 'Ἀπορ.1,1,1, Θεόφρ.Μεταφ.320,6 ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τοῖς οὐρανίοις τὴν φορὰν ζητητοῦν ἢ ὅμ. τὸ οὐδ. κτ. κληθ. οὐράνιος ὡς οὐσ. αἱ βροχαί· Θεόφρ.Φι.4,14,8 γίνονται δὲ νόσοι καὶ τῶν καρπῶν ἔάν μὴ κατὰ καιρὸν τὰ νεύματα καὶ τὰ οὐράνια γένηται· 3) ὄμν. ὅμ. τὸ οὐδ. κτ. κληθ. οὐράνιος ὡς οὐσ. ὁ οὐράνιος, τὰ ἐπουράνια: Βι-ζην.Ποιήμ.17,8 βουρκαθῆκαν τὰ βουνά' ἢ εἶναι βουβὰ τ' ἀπόδωκα μας καὶ τὰ οὐράνια σκοτεινὰ 4) μγν. κ. μαν. ὁ θεός: 'Ἀκολοῦθ.Θετ.Μετοκλή-φωος Ὡδ.8 τὸν οὐράνιον καὶ φρικτῶν καὶ ἀ-γίων σου, Χριστέ, .. Μυστηρίων ἢ νεώτ. κ.δ.μ. ὁ θεός, ὁ ἐξέτασις, ὁ θαυμασιός, ὁ θεοπέσιος, ὁ ὑπερόχος, ὁ ἰδανικός: Ψυχάρ.Ταξ.145 ἡ οὐρανία, ἡ χαριτωμένη σου φωνή, -οὐρανία γαλήνη, -οὐράνιον κάλλος· 5) ὁ μέχρις οὐρανοῦ ἐξικινούμενος, φθάνων, ὁ ὑψηλὸς μέχρις οὐρανοῦ: 'Ἡα. «ἄηλοι δὲ καὶ τὰ μέγα καὶ ὑψηλὰ»: Πίνδ.Π.1,19 κίλων δ' οὐράνια συνέχει ἰεῖθι τῆς Αἰθνης, Ἐρφ. Βάκχ.1064 ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον, αὐτ.'Ἡλ.860 οὐράνιον πῆδημα, Ἀριστφ.Σοφ.1492 σκέλος οὐράνιον γ' ἐλακτιζῶν ἰδιᾷ λακτιοματός πτάσων ὑψηλὰ, αὐτ.1530 ὄμ. ἐπὶ ἤχου: Αἰσχ.1κ. τυξὲ δ' ὄμψαν οὐράνιον, Ἐρφ.Τρω.519 Ἰππον οὐράνια βρέμονται ἰὼς ἐπίρρ. σφοδρότατα, δυνατά ἢ ὄμ. μγρ. ὁ οὐρανομήκης, ὁ κοβ' ὑπερόχων μέγας, ὁ κολοσσιαίος, ὁ τεράστιος, ὁ πελώριος, ὁ φοβερός, ὁ μεγαλόης: Αἰσχ.Πέρα.573 βαρὺ δ' ἀμείδαστον οὐράν' ἄηλ, Ἀριστφ.Βάτρ.1135 ἡμάρτηκεν οὐράνιον ὄσον ἱαυμασίον ὄσον, αὐτ.781 6) ὁ ἔχων τὸ χροῖμα τοῦ οὐρανοῦ, ὁ οὐράνιος: Φλόδωτ.'Απολλ.1,25 λίθος κυανωτάτη καὶ οὐράνια ἰδεῖν 7) μγν. τὸ οὐδ. κτ. κληθ. οὐράνια πθ. ὁ οὐράνιος, ὁ οὐράνιος: Λουκ.Απ.6,17,4 ἀπὸ μὲν πυγῆς Ἐδρώ τὰδε: ταῦτα δὲ Κλειώ, ὡς θέρμις ἢ τρίτατα δ' Ἀθῆν' ἀπ' οὐράνιον, ἀνθ' ὧν τῆ μὲν πέμπε τὰ παιδικά' .. κέρδη, τῆ δὲ τὰ θηλείης πρὸλ. οὐρανισμός, αἰδοισιελία· 8) μγν. τὸ οὐδ. οὐράνιος ὡς οὐσ. ὀνομασία κολυμβίου πνός: Ὀρειδ.π.'Ἀετ.7,106 9) ὡς οὐσ. κ. ὡς κύρ. ὄν. τὸ θηλ. οὐράνια βλλ. 10) νεώτ. τὸ οὐδ. οὐράνιος ὡς οὐσ. βλλ.

οὐράνιος-ἰδως(ή) μγν. ὀνόμαλον θηλ. τοῦ οὐράνιος βλλ.2) ΑΠ.15,5 οὐράνιος τελετά.

οὐρανισκολασσία(ή) νεώτ. ἱατρ. ἄ. οὐρανολασσία βλλ.

οὐρανισκορραφία(ή) νεώτ. ἱατρ. ἡ διὰ ραφῶν ἔνωσις τῆς θηρημένης ὑπερφωσ. ραφῆ τῆς ὑπερφωσ. πρὸς ἔνωσιν ὑπάρκοντος χάρματος.

οὐράνιος(ή) κ. μαν. νεώτ. κ. ὄμν., ὄπκορ. τοῦ οὐρανοῦ βλλ. ὄθ. θολοειδῆς ὄραση διαμα-τίου κ. ἰδ. σπικνῆς ακίας θρόνου, στέγασμα: Καλλ.Ξ.2 ὑπερῖον τὴν σῦμπααν τὸν συμπόσιον στέγην, αὐτῆ δ' ἐνεπετάσθη κατὰ μέσον οὐρανίω κοκκινωοβαεῖ περιλάκω, Φωκάρ. 3) κτ. ὁ δὲ ὑπερτίειντος οὐρανίος .. ἐπέκασ-ζον τὸν ἄνω τάπον, Πλούτ. ΑΛΞ.37 καθίσταντος αὐτοῦ .. ὅπθ τὸν χρυσοῦν οὐρανίον ἐν τῷ βασιλικῷ θρόνῳ, αὐτ.Φωκ.33 2) κ. νεώτ. ἀνατ. τὸ ἄνω τοιχίωμα τῆς κοιλότητος τοῦ στόματος, ὁ οὐράνιος ὑπερῶς: Ἀριστλ.Πρ.963α,2 ἰδ.γρ.1 Γαλ.Χρ.Μορ.11,30, Σωρ.2,62, 'Ἀθην.7,315D αἱ γνφ-θοι καὶ οὐρανίωκοι, Ἐρωτόκρ.3,940 κάτω στὸν οὐράνιον τοῦ ἐσούθηκ' ἢ φωνῆ τοῦ, αὐτ.Σ.910

και μίαν πλήρη τοῦ βράσιου, | δαμάκιν ἀσκατωθῶ ἀποὺ τὸν οὐρανίτικο· 3) ἀστερισμός τις ἐν τῷ νοτίῳ ἡμισφαιρίῳ, ἃ. νότιος στέφανος: Σχολ. Ἀρατ.400 ἄλλαι . . οὗς τῶν νεωτέρων τινῶς οὐρανισκόν καλοῦσιν, οἱ δὲ νότιον στέφανον.

οὐρανισκόφωνος -ον νεώτ. γραμμ. ὁ κατ' ἐξοχὴν διὰ τοῦ οὐρανίσκου βλ.λ.2) ἐκφωνούμενος, προσηρομένοις: οὐρανισκόφωνα γράμματα (τὰ σύμφωνα κ, γ, χ, δ, οὐρανικά, ἠ-οὐ-φθόγγοι.

οὐρανισκός (ἴδι νεώτ. βυζαντ. μουσ. ἐν ἐκ τῶν τεσσαράκοντα ὄφωνων σημειῶν τοῦ ὄρχαιου στενογραφικοῦ συστήματος τῆς βυζ. μουσικῆς.

οὐρανισμός (ἴδι νεώτ. εἶδος ὁμοφυλοφιλίας ἀπαιτήσις συγκρότησιν παρὰ τῷ ἀρρενι καὶ ἴδ. ἢδὸ παθητικῆν μορφήν.

οὐρανιστής (ἴδι νεώτ. ὁ πάσχων ἐξ οὐρανισμοῦ.

οὐρανίτης (ἴδι νεώτ. ὄρυκτολ. σπάνιον ὄρυκτον ἐνυδρῶν φωσφορικοῦ ἀσβεστίου μετὰ οὐράνιου.

οὐρανίον-ωνος, ἴδ. κτ. πληθ. οὐρανίονες ἢ κατοικοῦντες τὸν οὐρανόν, οἱ οὐράνιοι, οἱ ἐπουράνιοι, ὁ ἄνω θεοί: κτ. Ἦσα. κοῦρανίονες: τοὺς ὑπὸ τὴν οὐρανὸν ἄρχην τεταγμένους: Ἰλ.Α 570 θεοὶ οὐρανίονες, Ὀδ.Η 242, Θεόκρ.12,22 θεοὶ οὐρανίονες: ὄμ. τὸ θελ. Ἔπιγρ. θεοὶ οὐρανίονων: ὄμ. κ. ἀπλῶς Οὐρανίονες: Ἰλ.Ε 373 τίς μὴ σε τοιάδ' ἐρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανίονων, Ἠοισθ. Θ 461 ἴνο μὴ τίς ἀγαυὸν Οὐρανίονων ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχοι βασιληΐδα τιμῆν, αὐτ.9:19

2) ὄμ. κ. οἱ Τίτανες, ὡς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταγόμενοι, ἔ. Οὐρανίδοι: Ἰλ.Ε 896 καὶ μὴ δὴ πάλοι ἴσθα ἐνέτερτος οὐρανίονων.

οὐρανίως ἐπίρρ. μτγ. ἀπὸ οὐρανίας ἀπόφωας, ἀντίθ. γηϊνῶς: Πρόκλ. ἱερ.148Β: 2) θεοθεν, ἐκ θεοῦ: Διον. Ἀρεοπ.129.

οὐρανοδάμων-ωνος (ἴδ.ἠ) (βαίμων) λεξ., μων. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ βαίμων, παρευόμενος, ὁ διὰ τοῦ οὐρανοῦ ὀδεύων: Σαυλθ. κοῦρανοδάμωνος, οὐρανοφοῖτος: 2) νεώτ. μτγ. ὁ οἰωνὸς ἐν τῷ οὐρανῷ βαίμων, ὁ αἰθεροδάμων, ὁ ἀφίπνετος ἢ νεώτ. ὄμ. μτγ. ὁ φαντασιοκόπος: 3) μων. ὁ μέγιστος οὐρανοῦ ἐξικουόμενος, ἐκτείνόμενος: Εὐστ. Πον.δ,90 τῆς οὐρανοδόμωνος κλίμακος.

οὐρανοδάτης (ἴδι νεώτ., τὸ θελ. -δάτις-ιδος ὁ οὐρανοδάμων βλ.λ.2, ἃ. ἀεροδάτης.

οὐρανοδάτω-έω (οὐρανόος, βαίμων) μτγ. κ. νεώτ. περιπατῶ, βασιλεύω ἢ κινούμαι ἐν τῷ οὐρανῷ: Βέττ. Βάλλ.24,14, Ἰω.Χρυσ.5,528, Ἰσιδ.Πηλ.197: 2) νεώτ. μτγ. φαντασιοκόπος, ἃ. ἀεροπατῶ.

οὐρανοδαφής-οὗς-έος (οὐρανόος, βάπτω) μων. ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ οὐρανοῦ: Νικήτ. Παφλ.3.

οὐρανοδέληπτος (ἴδι οὐρανόος, βλέπω) μτγ. ὁ τὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ οὐράνια βλέπων: Χρῆσ. Ἰεροσολ. Cod. Par. 513, fol.103 V.

οὐρανοδρυτὸς -ον μων. ὁ οὐρανόθεν, ὁ ἐξ οὐρανοῦ βρώων: Φιλῆ.1,155, στή.9 (ἐκδ. Mil.).

οὐρανογῶμων-ονος-ον (οὐρανόος, γῶμων) μτγ. κ. μων. ὁ ἐμπειροσὸς περὶ τὴν γῶμον τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἐπιστάμενος, ὁ γνωρίζων τὰ τοῦ οὐρανοῦ: Ἰκρ.5 ὀφάγαροι τινῶς καὶ οὐρανογῶμωμος οἱ ἀνδρες . . μοι καταγῶνσαν, Εὐστ. Ἰλ.1337,18.

οὐρανογνωσία (ἴδι νεώτ. ἡ γῶσις καὶ ἐρευνα τοῦ οὐρανοῦ, ἃ. ἀστρονομία.

οὐρανογράφος -ον (οὐρανόος, γράφω) μων. ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ γραφεὶς, ὁ ἐν οὐρανῷ γεγραμμένος, τελεοπισμῶνος: Γραεε.οριθ.οα. Quiritia.1,254.

οὐρανογράφια (ἴδι μτγ. κ. νεώτ., ἰων. οὐρανογραφία ἢ περιγραφή τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν οὐρανῶν σωματίων, ὡς τίτλος συγγράμματος τοῦ Δημοκρίτου: Διογ.Λ 9,48: 2) νεώτ. καταρτισμὸς χάρτου τοῦ οὐρανοῦ.

οὐρανογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν οὐρανογραφίαν βλ.λ.1, ὁ τῆς

οὐρανογραφίας: οὐρανογραφικός χάρτης, -οὐρανογραφικαὶ μελέται, -οὐρανογραφικὰ συνταγματῆν (σύστημα σφαιρικῶν συντεταγμένων, ἐν ᾧ λαμβάνεται ὡς ἐπίπεδον ὁ ἴσημερος καὶ ὡς πρῶτος κἀβέτος κύκλος ὁ κόλλουρος τῶν ἴσημεριῶν ὁ διερχόμενος διὰ τῶν ἴσημεριῶν σημειων.

οὐρανόδεικτος -ον (οὐρανόος, δείκνυμι, ὁ δεικνύων ἑαυτὸν ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ φανόμενος, ἐμφανίζομενος: Ὀμ. Ὑμν.32,3 οὐρανόδεικτος ἀγλή μῆνης.

οὐρανόδρομος-ον (οὐρανόος, τρέχω) μτγ., μων. κ. νεώτ. ὁ τρέχων ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὁ διατρέχων τὸν οὐρανόν: Ἐπιγρ., Ἰω. Ἰεροσολ.βι. Ἰω. Δαμασκ.232 (ἐκδ. Major Boiss.), Μηναι.1,25 Μέν. Ἐσπ. οὐρανόδρομῶν ἐπιβδαν τεβρίληψ, Κάλδ. Ὡδ.10,16 κλιουσα ἢ τὴν ἀμαξάν . . οὐρανόδρομον.

οὐρανόδρομῶ-έω (οὐρανόδρομος) μτγ. κ. μων. τρέχων ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διατρέχων τὸν οὐρανόν: Κλήμ. Ἀλ.289 (ἐσφ.γρ. ἀντὶ οὐροδρομῶ), Πασχ. Χρον.271,1, Στουδ.Θεοδ.617 οὐρανόδρομεν.

οὐρανόδροσος-ον μων. ὁ οὐρανόων δρόσος ἔχων: Φιλῆ.1,155,174 (ἐκδ. Mil.).

οὐρανόδυναμος-ον μων. ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ἔχων οὐρανόων, ἦτοι βίαν δύναμιν: Ἄνωθ. ἐν Cod. Par. 985, fol.299V.

οὐρανοειδής-οὗς-έος (οὐρανόος) ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς τὸν οὐρανόν κατὰ τὸ χρώμα ἢ τὸ σχῆμα: Ἦσα. ἐν λ. κυανόν,-οὐρανοειδές εἶδος χρώματος.

οὐρανοεις-εντος-εσσα-εν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ τοῦ οὐρανοῦ: Μακ.Δ,273 οὐρανόεσσα ἀτραπὸν: 2) οὐρανόεσσα ὑψηλὴ ὁ οὐράνιος: Νηκ. Ἀλεξ.16 οὐρανόεσσα ἀνήκην ἰσχυλ. εἴ τὸ ἐπάνω τοῦ χεῖλουσ τριχῶμα ἢ τὴν ὑπερφάν, ἦτοι τὸν οὐρανίσκον καταχρηστικῶς).

οὐρανοθαλλίτης (ἴδι νεώτ. ὄρυκτον ἐνυδρῶν ἀνθρακικῶν ἄλας τοῦ ἀσβεστίου καὶ οὐράνιου.

οὐρανοθέμελα (τὰ) δημ. οἰωνοὶ τὰ θεμέλια τοῦ οὐρανοῦ, κτ. ποι. μτγ. ὁ ὄριζων.

οὐρανόθεν ἐπίρρ. κ. μων. ἐπὶ τόπου, ἐξ οὐρανοῦ, ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἀνωθεν: Ἰλ.Α 208 ἤλαθον ἐγὼ . . οὐρανόθεν, Ὀδ.Ε 294, Ἠοισθ.Θ 761 οὐρανόθεν καταβαίνων, ΠΔ Μακκ.4,4,10 οὐρανόθεν ἐφιηποι προσεφάνησαν ἀγγελιοί, ΚΔ Πράξ.14,17 οὐρανόθεν ὄμνι τελοῦσ διδοῦς, αὐτ.26,13 εἶδον . . οὐρανόθεν . . περιλάμψαν με φῶς, Μηναι.1,3, Ὀρθρ.Ὡδ.1 ἠεροφόρον μοι χάριν, οὐρανόθεν παρῶτος, Ἀκολοῦθ. Ἀκαθ. Ὑμν.Οἴκος) ἀγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐλεμῶθη ἢ κυρ.παλαιῶ γενικ. τοῦ οὐρανοῦ, διὰ καὶ συνάθετος ἐνίστη μοι. προθ. ἰσθ. ἐξ, κατά: Ἰλ.Φ 199 διτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆσ, αὐτ.Θ 19 σπειρῶν . . ἐξ οὐρανόθεν κρεμῶσαντες, Ἠοισθ.Α 384 καὶ ἀρ' ἀπ' οὐρανόθεν φιάδας βάλων, Ὀρφ.Λιθ.601.

οὐρανοθεσία (ἴδι σχῶλ. ἡ θέσις τῶν ἀστερισμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, χάρτης τοῦ οὐρανοῦ, ἀντίθ. σφαιρογραφία: Σχολ. Ἀρατ.248.

οὐρανόθι ἐπίρρ. τόπου, ἐν τῷ οὐρανῷ: Ἰλ.Γ 3 οὐρανόθι πρὸ ἴσθδ τὸν οὐρανόν, μπραστὰ στὸν οὐρανόν: κτ. ἀγλ. ἐν τῷ ἴσθδ τὸ νῆψ τὸπῶς: πρβλ. τὸ Ἰσιδθ πρὸ ἡ ἠῶθι πρὸ.

οὐρανοκατέδατος-η-ο δημ. ὁ οἰωνὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ ἀπροσδοκῆτως ἐρχόμενος ἢ συμβαίνων, ὁ οὐρανόληπτος, ὁ ἀνελπιστος: Βαλαωρ. Παρῶφρ. Ὡδ. Λαργάε 15 σὺν οὐρανοκατέβατη κ' ἀνελπιστή μοι ἀχτίδα, -οὐρανοκατέβατη κληρονομία,-μὰς παρυστάσθηκε σὺν οὐρανοκατέδατος: ἢ ὄμ. σενεκδ. ὁ ἐξαιρετος, ὁ θαυμασῶς, ὁ σπάνιος: οὐρανοκατέβατη τύχη.

οὐρανοκάτοικος -ον γλωσσ. ὁ κατοικῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ ἐπουράνιος.

οὐρανοκευθμενοδιαίτος-ον πάπ. ὁ δεισι-
τώμενος, ὁ διάγων ἐν τοῖς κευθμῶσι τοῦ οὐρανοῦ.
οὐράνοκλιμαξ-δικος (ή) [οὐράνος, κλιμαξ] μτγν. κ. μων. κλιμαξ διήκουσα, ἐκτενομένη μέχρι οὐ-
ρανοῦ: Φιλ.1,620 [δ.γρ.], Ψυχρ.7,299.
οὐράνοκίτης-ον [οὐράνος, κίτημι] μων. ὁ ἐ-
χων κίημα τῶν οὐρανῶν ἢ ἀνήκων ὡς κίημα εἰς
τὸν οὐρανόν: Στουθ.Θεόδ.617,115,5 βιον φεσίνων
οὐρανοκίτου κλέους.
οὐρανόλατρες [οἱ] νεώτ. ὁπαδοὶ Ἰουδαϊσ-
μοῦς τινὸς ἀπεισθεῖαι πῶς τὸν ὄψιστον Θεὸν
καὶ ἔχοντες σχέσιν τινὰ πρὸς τοὺς ὄψισταίους.
οὐράνολατῆς [ὁ] EM 623,11 ὁ περὶ οὐρανίων
πραγμάτων ὄντων, φλυαρῶν, πολυλογῶν.
οὐράνολιθος [ὁ] νεώτ. ὁ ἀερόλιθος βλ.λ.
οὐρανόλογια [ή] νεώτ. ἡ περὶ οὐρανοῦ πρα-
γματεία, ἥτοι περιγραφή τῶν ἀστερισμῶν, τῶν οὐ-
ρανίων σωμάτων ὡς καὶ γενικῶς τῶν οὐρανίων
φαινομένων: 2) ἐπιστήμη ἐρευνῶσα τὴν βαθύ-
τεραν ἐξήγησιν καὶ αἰτιολογίαν τῶν νόμων τῆς με-
ταβολῆς τῶν ἀντικειμένων ἐν σχέσει πρὸς τὰ μα-
θηματικά, κατὰ τὸν Ἀμπέρ.
οὐρανόλογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὴν οὐρανόλογίαν βλ.λ.
οὐράνομέτρης [ὁ] [οὐράνος, μετρώ] μτγν. ὁ
μετρῶν τὸν οὐρανόν: Ἐπιφ.ἀν.1,829.
οὐρανομετρία [ή] νεώτ. ὄνομαστικὰ παλαιότε-
ρον καταλογίων τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ.
οὐρανομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὴν οὐρανομετρίαν βλ.λ.
οὐράνομήκης-ου-ες [οὐράνος, μήκης κ. μων. κ.
νεώτ. ὁ οἰνεὶς μέχρι οὐρανοῦ ἐξικναύμενος,
ἐκτείνμενος κατὰ τὸ μήκος, οὗ τὸ ὄψος φθάσει
μέχρις οὐρανοῦ: Ὁδ.Ε 239 ἔλαττ τ' ἦν οὐρανο-
μήκης. Ἡρ.2,138 δένδρεα οὐρανομήκη. Αἰσχ.Ἀγ.92
οὐρανομήκης λαμπρὸς ἀνίχως, Ξερέ.Ἐπιστ.1.
Πλούτ.Ἡ8,455D ἄδυ οὐρανομήκη, Γρυφιδ.562
οὐρανομήκης ἀναστῆσθαι κάρηνον, EM 623,11
δρεὶ ἀγγιξεῖται καὶ οὐρανομήκη ὄντι, Μησι.1,4
Ὁρθρ.Ἰδ.5 Ἐοστ. πύλη .. οὐρανομήκης. Εἰστ.
Πov.234,70 οὐρανομήκης στύλοι, Κάλβ.Ἰδ.13,36
καννοῦς καὶ φλόγας οὐρανομήκης: 2) μφ.
ὁ λίαν ὀφθάλμους, μέγας: Ἀριστο.Νεφ.357 οὐρανο-
μήκη ῥήξατε κόμην φωτῶν, Αἰστ.459 κλέος οὐρα-
νομήκης ἐν βροτοταῖν ἔξει, Ἰσοκρ.15,134 τὸ δὲ
κατορθωθὲν οὐρανομήκης ποιήσονται ἴδω τὸ ἐ-
ξάρουν μέχρι οὐρανοῦ, Ἀριστλ.Ρητ.1408β,13 οὐ-
ρανομήκης κακόν, Ἐπικ.ἀπ.183 οὐρανομήκη ση-
μεῖα τῆς εὐνοίας, Φιλὸδ.Ρητ.2,272S οὐρανομήκης
διαφορὰ. Εὐνάπ.Ἰστ.ἀ.π.251D οὐρανομήκης ἐπι-
δες. οὐρανομήκης κραυγῆ.
οὐράνομήτορος-ον [οὐράνος, μητοῖμα] μτγν. κ. μων.
ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ κατασκευα-
σμένος, ὁ ἀπομιμούμενος τὸν οὐρανόν: Φιλ.
ἀπ.15H οὐρανομήτορος πολιτεία, Εἰστ.Πov.219,14
οὐρανομήτορος πολιτεία, ASS Μαρτίου 2,703C τὸ
οὐρανομήτορος μοναστήριον.
οὐράνονίκος-ον [οὐράνος, νίκη] ὁ κών, ὁ ὑπε-
ρετέρων τῶν οὐρανῶν: Αἰσχ.Ἰκ.165 κωνῶ δ' ἄ-
ταν γαμετὰς οὐρανονίκων.
οὐρανοξύστης [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ὁ οἰνεὶς διὰ
τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ἔξω τῶν οὐρανῶν, πανόφθλον
καὶ πολυώροφον οἰκοδόμημα.
οὐράνοπαῖς-παιδός [ὁ] παῖς, τέκνον τοῦ Οὐρα-
νοῦ: Ὁρφ.Ἰγμ.79,1 Οὐράνοπαῖς ἄγγιν.
οὐράνοπέμπτης-ον [οὐράνος, πέμπω], μων. κ.
νεώτ. ὁ ἐξ οὐρανοῦ πεμπθεὶς, ὁ θεσπέσιος: Γερμ.
ἐν Cod. Cois.1,278, fol.293, Μωρατ.1,184 ὡς
οὐρανοπέμπτης ἔφενα εἰς τὰ Γέροντα, οὐρα-
νοπέμπτην δῶρονμα.
οὐράνοπέτης-ου-ες [οὐράνος, πέτω] μτγν. ὁ
ἐξ οὐρανοῦ πέτων, καταπέσων: Πλούτ.Ἡ8,830P

βέλματοι καὶ οὐρανοπέτης .. δαιμόνες, αὐτ.870C
ὁ δὲ κέλης οὗτος ἦν .. οὐρανοπέτης.
οὐράνοπλάγκτος-ον [οὐράνος, πλόζωμαι] ὁ
ἀπὸ τῶν οὐρανῶν πλανώμενος, περιπλανώμενος: Ὁρφ.
Ἰγμ.2,1 ἄεροι νεφέλαι .. οὐράνοπλάγκτοι, Μαν.4,623
μερόνων γενεῆ καματῶδων ἁλάτοι ἢ βιον ἢ θάνατον
διζήτησαν οὐράνοπλάγκτοι.
οὐρανοπλαστής [ή] νεώτ. λατρ. πλαστικὴ ἐγ-
χείρησις πρὸς διόρθωσιν λυκοστόματος τοῦ οὐ-
ρανοῦ βλ.λ.2, ὁ οὐρανοπλαστής.
οὐράνοπλαστο-α [ή] [οὐράνος, πλάσσω] μων.
νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ πλάσθεις: Αἰδ.
Ροδ.1,1513 [ἐκδ. Wt.] οὐρανοπλάστορος κόσμος
|| νεώτ. κ. δημ. σινεκά. ὁ οἰνεὶς ἐν τῷ οὐρανῷ
ἢ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ πλασθεὶς, ὁ οὐράνιος, ὁ θεῖ-
ος, ὁ τέλειος, ὁ ἰδεώδης.
οὐράνοπλοκος-ον [οὐράνος, πλέκω] μων. ὁ ἐν
τῷ οὐρανῷ πλεγθεὶς: Ψελλ.ἐν Σαβ.5,317.
οὐράνοποιία [ή] [οὐράνος, ποιῶ] μτγν. ἡ ποί-
ησις, ἡ δημιουργία οὐρανοῦ: Διογ.Λ 3,77.
οὐράνοπολις-εως [ή] [οὐράνος, πόλις] μτγν. κ. μων.
ἡ οὐράνια, ἡ θεία πόλις ἐπὶ τῆς Ρώμης: Ἀθην.1,20C
τὰς ἐν τῇ Ῥωμῶν οὐρανοπόλει Ῥώμη ἀρθόμενος
πόλις: ὁμ. ἐπὶ τῆς Ἰε-
ρουσαλήμ: Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.242 τὰς δώδεκα τῆς
οὐρανοπόλεως πόλεις, Εἰστ.Πov.187,90, αὐτ.207,4
ὁμ. κ. ἐπὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως: ΚΜανασ.5493
τῆς θυζαντίου πόλεως, ἦν οὐρανοπολίον εἰ-
πὼν οὐκ ἂν τις διαμάρτω.
οὐράνοπολιτεύς-ον μων. ὁ ἐχων οὐρανίαν
πολιτείαν: Στουθ.Θεόδ. ἐν Cod. Pat.891, fol.261.
οὐράνοπολιτής [ὁ] μτγν. κ. μων. τὸ θηλ. οὐρα-
νοπολιτῆ-ιδος, ὁ πολιτὴς τοῦ οὐρανοῦ, ὁ κατο-
ικῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀποδιδομένον εἰς Πλάτ. ὑπὸ
τοῦ Ἄνωκ.Προλ.Πλατ.10 [Πλάτ.δ.206H], Ἰω.Χρυσ.6.
978,25 οὐρανοπολιτῆς. Μάξ.Ὁμολ.1,294, Εἰστ.
Πov.21,11, Ἐφραῖμ ἐν Κοιτ.3,65C τὴ πόλεως οὐρα-
νοποιεῖ τὸν οὐρανοπολίτην.
οὐράνοπόδι-ῶν [οὐράνος, πόδιμα] μτγν. κ. μων.
περιπόδι τῶν οὐρανῶν, οὐρανοπόδιον, οὐρανοπό-
δι: Ἰω.Χρυσ.1,786,26, Πασχ.Χρον.275,3 ὁ. ὡς πνεῦ-
μα μετ' ἀγγέλων οὐρανοποδίων.
οὐράνοπορεύειν [ή] μτγν. [οὐρανοπορεύω] ἢ ἐν
τῷ οὐρανῷ πορεύει: Διον Ἀρεοπ.679B.
οὐράνοπορεύς-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἐν τῷ οὐ-
ρανῷ, ὁ διὰ τοῦ οὐρανοῦ πορευόμενος: Μεθόδ.
Συμμ.113D Boias, Κοιτ.2,341A διήγησιν τῆς οὐ-
ρανοπορεύου ῥοδωνίας φέρειν.
οὐράνοπορεύω-ῶ μων. πορεύομαι διὰ τοῦ οὐ-
ρανοῦ, ἐν τοῖς οὐρανῶν: Κοσμ.Ἱερ.ρηγ.Νατ.6.
οὐράνοπράτης [ὁ] [οὐράνος, πηράσκω] μων. ὁ
τοῦ οὐρανοῦ πηράσκων, μτφ. ἡ τοῦ καπηλεύο-
μενος τὰ θεῖα: Πισιδ.Γ 402.
οὐράνοπροβλήτης-ον μων. ὁ ἐξ οὐρανοῦ ἦτοι
ἐκ τοῦ θεοῦ προβλημένος: Gretzer.Ορφ.2,143B.
οὐράνοπτης [ὁ] μτγν. ὁ τὸν οὐρανὸν ὄρων:
Καισάρ.1073 οὐρανόπτης ὁ ἀνθρώπος.
οὐράνοπραμα-ατος [τὸ] νεώτ. μηχανικὴ συσκευή,
ὅτι ἦς προβλλόνται ναυομοματικῶς ἐπὶ μηχανοφω-
ρικοῦ θόλου τὸ κυριότερον τῶν οὐρανίων σωμά-
των καὶ ἀναπαριστῶνται αἱ κινήσεις αὐτῶν.
οὐράνοπρεφός-ον [οὐράνος, ὄρωφ] μτγν. ὁ ἐχων
βολοειδῆ ὄρωφην: Ἀθην.1,48P σκηνὴν οὐ-
ρανόροφον [πῆ. εἰκ. ἀντὶ οὐρανόροφον].
οὐράνοπρῆς [ὁ] [κτ. Ἀριστ.Κόσ.400α,7 ἐκ τοῦ ὄρος,
ὄνω] κ. μων. νεώτ. κ. δημ., βοιωτ. ὠρανός [Ἄλκυμ.
23,16], αἰολ. ὄρανος [Ἄλκυμ.34, ὄλλω ἐν Σαφ.1,1] ὠρανός
τὸ ἀνωθεν ἡμῶν ὄρειον διάστημα, ἐν ᾧ
κινούνται τὰ οὐράνια σώματα, τὸ ἀπὸ τοῦ ἐνωθ
μέχρι τοῦ ὀρίζοντος ἐκτείνμενον οὐράνιον στε-
ρέωμα, θεωρούμενον ὡς κοίλον ἡμισφῆριον ἑπι-
δόμενον ὑπερ τὴν γῆν ἐπὶ ἀπλῶν: Ἰλ.2 108 ἐξ οὐ-

ρανοῦ ἀστερόεντος, αὐτ.Σ 485 ἐν δὲ τὰ τετρακταρά, τὰ τ' οὐρανός ἀστερόενται ἢ ἀστέρες ἦσαν προσηλωμένοι ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐκινωτοῦ μετ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ ὑπερίθετο πάντοτε περιστροφόμενος, αὐτ.Ρ 425 γάλακον οὐρανόν, 'Οδ.Ο 329 σιδήρεον οὐρανόν, αὐτ.Α 54 ἔχει δὲ τε κίνας αἰθέρος μακρὰς, αἱ γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφίς ἔχουσιν ἰσθμὸν τοῦ Ἀτλαντοῦ, αὐτ.Υ 357 ἄλλως δὲ οὐρανὸν ἐξαπόλλυσι ἰσθμὸν ἐκείνου, 'Ἡσιόδ.Θ 127 Γαῖα δὲ τοῖς ἑσπερίων Ἰσων ἐαυτὴ Οὐρανὸν ἀστερόεντ' ἴνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ, Πίνδ.Π 10,27, Σοφ.Α1.845 ὡ τὸν αἰθῆρον οὐρανὸν διηρηλατὸν ἤλιε, Εὐρ.Φοιν.1, Πλούτ.'Αρέσκ.Φιλ.2.1,2 στερέμινον εἶναι τὸν οὐρανόν, Κδ Ματθ.24, 31 ἀπ' ἄκρων οὐρανόν, αὐτ.Μάρκ.13,25 καὶ οἱ ἀστέρες ἔσονται ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πέπτοντες, Λουκ.Φιλόπ.13 γ' δ' οὐδ' ἀπὸ οὐδ' οὐρανός ἦν, Αργύρ.9,4 τὸ ἐπ' οὐρανὸν ἀπὸ γῆς διάστημα, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.63,1 πολὺ σκοτειδίασε δ' οὐρανός Κρουστ.'Αγροτ.Νεραϊοῦδ.10 τ' ἀστέρια τοῦρανοῦ, Περσφόρ.Σικ.12,2 ἢ φρ. εὐρίστειαι εἰς τὸν ἔβδωμον οὐρανόν [εἰς τὸ ὄψιτον σημειῖον τῆς μακροτότητος, τῆς εὐδαιμονίας], παροιμ. καθάρσιος οὐρανός ἀστραπὴς δὲ φθοδαίαι τὴν σκοφαντίαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θίξῃται τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀβῶου. 2) ὁ οὐράνιος θόλος ὡς ἔδρα τῶν θεῶν ἐκτός ἢ ὑπεράνω τοῦ ἀστερόεντος : Ἰλ.Α 497 ἀνέειπ' οὐρανὸν Ὀλυμπόν τε, αὐτ.Σ 108, αὐτ.Ε 749 πύλας οὐρανοῦ [πυκνὸν νέφος δ' αἰ φῶραι ἀνέκλινον ἢ ἐπέθετον, αὐτ.Ο 549, 'Οδ.Α 67 ἱρὰ θεοῖσιν οὐρανὸν ἔδωκε, τὸ οὐρανὸν εὐρὴν ἔχουσαν, Αἰσχ.Πρ.897 πάλυ πλάθειν γαμέτα τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ ἰσῶν οὐρανόφιων, Σοφ.'Ἡλ.174 μέγας οὐρανὸν Ζεὺς, Ἀριστοφ.Πλ.267 νῆ τὸν οὐρανόν, αὐτ.366, Πλάτ.Πολ.508Α τῶν ἐν οὐρανῶν θεῶν ἢ μῆν. ἐκκλ. μιν. κ. νεῶτ. τὸ ἀπειρον διάστημα ὡς κατοικία τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀγγέλων, τῶν δικαίων φηγῶν μετὰ θάνατον καὶ ὡς ἔδρα τῶν αἰώνων ἀγαθῶν καὶ τῆς αἰωνίου μακαριότητος : Κδ Ματθ.6,9 Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, αὐτ.10 ὡς ἐν οὐρανῶν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτ.Λουκ.4,23, αὐτ.Μάρκ.12,25, αὐτ.Ματθ.3,2 ἢ βασιλεία τῶν οὐρανῶν [τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ, 'Ερωτόκριτ.3,1498 ἠνοῖξε τὸν Παράδεισον, καὶ τὰ οὐρανοῦς μοῦ διδεις, Σολωμ.Πρόσ.Δὲ Ρώσση 4 μὲν σιτηγὴ πρὶν φύγει | τ' οὐρανοῦ κατὰ τὰ μέρη | τῆς ψυχῆς | 3] γεν. πᾶς ὁ ὑπερ τὴν γῆν αἰθῆρ, ὁ αἰθρ, ἢ ἀτμόσφαιρα ν. 'Ομ. συνῆθ. μτ. κοσμητ. ἐπιθ. : Ἰλ.Ρ 425 ὄρμηγανός οὐρανόν οὐρανὸν ἔκει, αὐτ.Α 317, αὐτ.192 κλέος οὐρανὸν ἔκει, 'Οδ.Ε 302 οὐδὲ τίς ἄλλη φαίνεται γαῖάνην, ἀλλ' οὐρανός δὲ θέλασσα, αὐτ.Ο 329 ὄβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει ἰφθάνει μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, εἰς ὄψιτον βαθυθῶν, Σοφ.ΟΚ 381 πρὸς οὐρανὸν βιδῶν ἰσάνειδάσας λέχεις οὐρανοῦ, Εὐρ.Μήδ.57 γῆ τε κοῦρανοῦ μέγας οὐρανός οὐρανός, ἔν κεν ἔλαφοι οὐρανόν πρὸς τὸν οὐρανόν [ἐπὶ τῶν ὕψην]. αὐτ.Οικ.19,9 πρὸς τὸν οὐρανὸν βλεπόν, Πλάτ.Τιμ.23,3, Κδ Ματθ.6,26 τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, αὐτ.8,20, Συμεὺς.79,224 ἀράσσει τὴν κεφαλὴν τὸν οὐρανόν. 4) εἰδ. φιλοσ. τὸ σύμπαν, ὁ κόσμος : Πλάτ.Πολιτ.269D ἐν δὲ οὐρανὸν καὶ κόσμον ἐνωμομάκων, αὐτ.Τιμ.32B, Ἀριστοτ.Οὐρ.278B,2, αὐτ.Μεταφ.990α,20 ὅμ. κ. κτ. πλῆθ. οὐράνοιο : Πδ Ψαλμ.96/97,6, αὐτ.18,2 οἱ οὐρανοὶ ἐπιγοντοῖσι δόξαν θεοῦ. 5) νεῶτ. εἰδικῶτ. ὁ κατὰ τόπους οὐράνιος θόλος : ὁ ἀπτικὸς οὐρανός, ἑλληνικὸς οὐρανός, ὁ ἀειπτοτε κυνωτός οὐρανός τῆς 'Ιωνίας. 6) οἱ κλισιολογικοὶ ὄροι, τὸ κλίμα : Ἡρ.1,142 τοῦ μὲν οὐρανοῦ καὶ τῶν ὠρέων, ἐν τῷ καλλίστῳ ἐτύγχανον ἰδρυσάμενοι πόλις. 7) π. Πυθαγορείσιος ὄνομασια τοῦ ἀριθμοῦ δέκα, τῆς δεκα-

δος : Θεολ.'Αριθμ.59D. 8) κ. νεῶτ. πᾶν δ,π ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ θόλου, ὡς ἂν θολοῦσθαι ἡ ἐπιτέγασμα χύρου ἢ ἐπίπλου. 'Ἡσ. οὐρανός, ὁ κατ' ἡμετέριον τῆς Πέλοισι δὲ τὰς βασιλείας αἰκῆς καὶ αὐλάς, ὧν τὸ καλύμματα κωκυτοερῆ, οὐρανός : οὐρανός κ' ἡμῶν - θρόνον - ἑστίας. ἢ σκηνή, σκιάς : Θεμιστ.Λογ.13,166B χρυσοῖν πλάττανον περιφέρειται καὶ χρυσοῦν οὐρανόν ἢ μιν. κινήτῃ σκιάς, φερομένη ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς καθήμεν ἢ βοδίζοντων : Ζευρ.Ἰστ.Συνόδ.Φλωρεντ.4,18190B οὐρανὸν ὑπερθετὸν τοῦ βασιλικῆς ἀνωρούμενον, - οὐρανός ἐπιταφίου. 9) ἢ ὑπερφῶς, ὁ οὐρανικός βλλ.2) : Ἀριστοτ.Ζ1492α,20 εἰς μὲν τὸν ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει πόρον, εἰς δὲ τὸν τὸ στάματος οὐρανόν, αὐτ.ΖΜ 662α,14 ὅπὸ δὲ τὸν οὐρανόν ἐν τῷ στόματι ἢ γλῶττα τοῖς ζώοις ἐστὶ, Ἀθῆν.8,344B θερμὸν ποτε καταβορῶσθαις ἰχθῶν ἔφασι τὸν οὐρανόν κατακαυθῆσαι, Μάρκ.'Αργ.ΑΠ 5,104 ἢ γὰρ ὁ ταῦτος οὐρανός ἐν τῷ ἔχει καὶ κύνα καὶ δίδωμος. 10) ἐπίθετον, ἀτέγασμα : Μάτρ.Δεῖν.12 τῷ δὲ μάγειροι μὲν φέρον πλῆσάν τε τραπέζας, οἱς ἐπιτρέπεται μέγας οὐρανός ὀτανιάνων. 11) ὡς κ.ν. ὄνομα Οὐρανός υἱὸς τοῦ Ἐρέβου τῆς Γαίας, ὁμοίως λαθῶν ὡς σύζυγον τῆν ἐαυτοῦ μητέρα ἐγέννησε τὸν Κρόνον καὶ τοὺς Τιτάνες : 'Ομ.'Υμν.30,17, 'Ἡσιόδ.Θ 127 Γαῖα δὲ τοῖς πρώτων μὲν ἐγένετο Ἰσων ἐαυτὴ οὐρανόν, αὐτ.147, Πίνδ.Ο 7,38 οὐρανός δ' ἐφριξέ μιν καὶ Γαῖα μήτηρ, Αἰσχ.Πρ.205, Εὐρ.'Ἡρ.844,Πλάτ.Συμμ.180D Οὐρανοῦ θυγάτηρ. 12) νεῶτ. ἄτρον. ὡς κ.ν. ὄνομα Οὐρανός ὁ ἔβδωμον κατὰ σειράν ἀποστασῶς ἀπὸ τοῦ ἠλίου πλαητίας, εἰς ἐκ τῶν μεγάλων τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. οὐράνωσκόπος-ον [οὐράνωσ, σκοπέω] μτν. κ. νεῶτ. ὁ σκοπῶν, ὁ παρατηρῶν τὸν οὐρανόν ἢ τὸ ἄρα. οὐρανωσκόπος ὡς οὐσ. ὁ ἡλθῶς οὐρανωσκόπος ὁ σάμβηρος, ὁ λύχνος, ὁ. καλιώνυμος βλλ.1) : Διφιλ.Σ.π.'Αθῆν.8356Α οὐρανωσκόπος δὲ καὶ ὁ ἄγνος καλούμενος ἢ καὶ καλλιόνυμος, Πλιν.Φι 32,69, Γαλ.Χρ.Μορ.3,3 ἢ νεῶτ. ζωολ. γένος ἀκανθοπεριγύων τραχινοδῶν ἰχθῶν. οὐράνωσταγῆς ἄβλος [ὁ] δ' ἄβλος τοῦ φέρειν ἢ ὑποδαστάζειν τὸν οὐρανόν : Αἰσχ.ἀν.312. οὐρανωστοκαλασία [ἢ] νεῶτ. ἰστρο. πλαστικὴ χεῖρῆσις πρὸς διόρθωσιν λυκοστόματος διὰ τῆς χρήσεως καὶ ὁσῶν τῆς οὐτεῖνης ὑπερφῶς πρὸς σὺγκλεισιν τοῦ ὑπερβίου θόλου. οὐρανωσφαρίτης [ὁ] νεῶτ. ὄρμηκτολ. ἔνωδρον ὄρμηκτον οὐρανόφιον δίκας τοῦ βισμουθίου. οὐράνωστίτης-ον [οὐράνωσ, τιμῶ] μν. ὁ ἐξ οὐρανοῦ τιμηθεῖς : Στουδ.Θεοδ.453D. οὐράνωουσία [ἢ] πᾶν. ἡ οὐσία τοῦ οὐρανοῦ : τὴν οὐρανοῦσιαν δ' ἢς τὰ πάντα στρέφουσι ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ὕμᾶς οὐσῶν ἀγγελοῖ. οὐράνωλχος-ον [οὐράνωσ, ἔχω] ὁ ἔχων, ὁ κρατῶν τὸν οὐρανόν : Αἰσχ.Χο.960 ἀείνα δ' οὐρανόφον ἀρχὰν στέβει τὴν κυβερνωσάν τὸν οὐρανόφι. οὐράνωφανής-οὐς-ες [οὐράνωσ, φαίνωμαι] μτν. ὁ ἐμφανῶν ἐαυτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἐν τῷ οὐρανῶ φημιφανόμενος : Ἀθανάσι.2116Α. οὐράνωφάντης [ὁ] μν. δ. οὐρανοφάντωρ βλλ. : Βολσ.45,36 [Hornig, Wien. Stud. XXXV, II]. οὐρανωφάντωρ-ορος [ὁ] λέξ. μν. κ. νεῶτ. ὁ ἐν τῷ οὐρανῶ φανεῖς, ὁ λαμπρὸς μέχρις οὐρανοῦ ἢ ὁ ἀποκαλύπτων τὰ οὐρανόφια Ζουίδ. τοῦ Μεγ. Βασιλείου : Βί.Βασ.168D, Νικηφ.Πατρ.1064C. οὐράνωφωγῆς-οὐς-ες μν. ὁ ἐν τῷ οὐρανῶ ἢ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ φέγων. : Ἀνδρ.Κρ.113. οὐράνωφίω [ἢ] ἐπίρωρ. ἐν τῷ οὐρανῶ : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ.163,29.

οὐρανοφοίτης [οὐ] (οὐρανός, φοιτῶ) μτγν. κ. μαν. ὁ περιπατῶν ἐν τῷ οὐρανῷ : Ὑμν. Μαγ. 2, 12, 141, Γρηγ. Ναζ. 6, 6, 220 (ἐκδ. Πτοκαί.) οὐρανοφότην, Σουλδ. ἐν λ. οὐρανοδόξονος, Εὐστ. Πον. 2, 12 τοῦ οὐρανοφότης ἀποστάλους.

οὐρανόφοιτος -ον μτγν. ὁ εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ διὰ τοῦ οὐρανοῦ πορευόμενος, ὁ πετών, ὁ ἀφόμενος μέχρις οὐρανοῦ : Φιλ. 2, 515 [δ] γρ. ἀντὶ ἀνώφοιτος, Χρησμ. λ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 4, 23, 175 τὸ τοῦ πυρὸς οὐρανόφοιτος.

οὐρανόφοιτῶν Ἦσ. «ἐν τῷ οὐρανῷ διατριβέει», **οὐρανόφορος** -ον [οὐρανός, φέρω] μτγν. κ. γλωσσ. ὁ φέρων, ὁ βασιτάων τὸν οὐρανόν· πρβλ. οὐρανόφορος : 2) ὁ φέρων, ὁ ὀδηγῶν εἰς τὸν οὐρανόν : Βασ. 4, 357 Β οὐρανοφόρος κλίμαξ.

οὐρανοφάντωρ -ορος [ὀ, ἦ] μαν. ὁ οὐράνος ρήτωρ ἢ ὁ διηγούμενος περὶ οὐρανοῦ, ἐν τῇ Ἐξαήμερῳ, ἐπιθ. τοῦ Μεγ. Βασ. : Index Bill. Vatic. ex cod. Colbert 99 ἐξήγησις τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς Βασιλείου τοῦ μεγάλου καὶ οὐρανοφάντορος εἰς τοὺς φαλμοὺς [ἰδιόθ. οὐρανοφάντωρ].

οὐρανόφρων -ονος -ον [οὐρανός, φρήν] μαν. ὁ ἔχων οὐράνια, θεῖα φρονήματα, ὁ εὐσεβής : Κατελ. 2, 22Α ἡ οὐρανόφρων διαγωγή.

οὐρανόχαλκευτος -ον [οὐρανός, χαλκεύω] μαν. ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ χαλκευθείς : Γερμ. ἐν Cod. Coisl. 278, fol. 24 r° οὐρανόχαλκευτος στήλη μετανολία ὁ Δαβίδ, Ζηγοβ. ἐν Μί. Ρα. Gr. 130, 24 οὐ-πανοπλία.

οὐρανόχρους -σας -ουν -οον [οὐρανός, χροιά] κ. νεώτ. ὁ ἔχων γαλανὸν τὸ χρῶμα ἢ τὴν φωτεινότητα τοῦ οὐρανοῦ : Ἐδοφρ. ἐν Idelet Φλα. 2, 334, 17 ὁ οὐρανόχρουον κάλλος ἐκλάμπων σφαιρα.

οὐρανόχρωματος -ον [οὐρανός, χρῶμα] μτγν. ὁ οὐρανόχρους βλλ. : Ἀθῆν. 3, 90B οἱ δὲ θάλακας οὐρανοχρωματοί τὲ εἰσι [δ] γρ. ἀντὶ μονοχρωματοί.

οὐρανόχρυσος -η -ο δημ. ὁ οὐρανόχρους ὁ οὐράνος : Παλαμ. Τάφ. 45 καὶ μετὰ τὸ οὐρανόχρυσον —ὡ ἐσὺ—φορεματάκι καὶ μετὰ τὴ παιγνίδια σου.

οὐρανόεις -ιά -νύ δημ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, οὐρανόχρους, γαλανός.

οὐρανόω [οὐρανός] μαν. μετάγω, μεταβέτω τι εἰς τὸν οὐρανόν, θεοποιῶ : Εὐστ. π. Τατελδε Θεσ. 403C τὸ ἐν ἐμοὶ γέθιονον οἶον οὐράνωσας : κ. παθ. : Ἀνδρ. Κρ. 19, 129, 136 οὐρανόθησαι, Εὐστ. Ἰλ. 17, 34 δι' ἀρετὴν ὡσπερ οὐρανόθησαν, αὐτ. Πον. 29, 21 παραχώρησον οὐρανόθησαι τὰ ὑπὸ σέ : 2) ρηματ. κ. οὐράνωσας.

οὐράνωσις -εως [ἡ] [οὐρανὸς] μαν. ἡ εἰς τὸν οὐρανὸν μεταγωγή, μετάθεσις, ἡ ἀποθέωσις, ἡ θεοποίησις : Εὐστ. Ἰλ. 82, 3 τὸ δὲ οὐρανόθεν τοῦτο τὸ παρ' Ὀμήρω, . . ἀφορμὴ γέγονε τοῖς Πλατωνικαῖς τῆς κεφαλικῆς οὐράνωσεως.

οὐρανό -αγος [ἡ] ἄττ. τὸ πηλὸν τέτριξ βλλ. : Ἀριστλ. Ζ. 559A, 12 ἡ δὲ τέτριξ, ἢν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι αὐραγὰ.

οὐραυλαός [ἡ] νεώτ. ὁ ὀπίσθιος αὐλός, ἡ οὐρά τοῦ πολεμικοῦ πυραύλου βλλ.

οὐράχοιτις -ος -εξ [ἡ] [οὐραχός] μτγν. ὁ ὁμοῖος πρὸς οὐραχόν βλλ. 11 : Σωφ. 1, 73 οὐ-ἐντερον.

οὐράχος [ἡ] [οὐρανός] κ. νεώτ. ἰνώδης σύνδεσμος μεταξὺ ὀμφαλοῦ καὶ οὐροδόχου κύστεως παρὰ τοῖς ἔμβροσι, ὁ ἀγωγὸς τῶν οὐρῶν τοῦ ἐμβρύου : Γαλ. Χρ. Μορ. 15, 5, αὐτ. 4, 657, αὐτ. 2, 707, Σωφ. 1, 57, αὐτ. 80 : ὡδέτ. ἀνατ. σωληνοειδῆς μίσχος ἐν τῇ ἀρχικῇ διαλάσει τοῦ ἐμβρύου, οὐ ἢ κάτω μῖστρα ἀνευρυνομένη διαπλασσοτα εἰς οὐροδόχον κύστιν : 2) ἡ κορυφὴ τῆς καρδίας : Ἰνν. Καρδ. 4 ὀκότῃ τῆς καρδίας νῦμεται τὴν ἐσχατήν, ἄλλ' ἐγκαταλείπει τὸν οὐραχόν, πρβλ. Ἀρετ. ὈΕ. Παθ. 1, 8 : 3) οὐραχοὶ τῶν οὐρῶν τοῦ ἐζωθητικοῦ ἄκρου τῶν οὐρῶν : Πάπ. : 4) κορυφὴ στέλεχος : Αἰλ. Ζ. 6, 43 τοὺς καλουμένους οὐρα-

χῶς τῶν καρῆμων· πρβλ. Διοσκ. 4, 177 : 5) ἡ στήλη τοῦ κρανίου : Ἀπολλ. Δομ. Πολιορκ. 148, 8.

οὐράνης στρατηγός [ἡ] Ἐπιγρ. τὸ λατ. praetor πτῆκεσι, ὁ ἀστυδίκης.

οὐράτης ἄττ. κράσις ἀντὶ ὁ ἐργάτης : Σοφ. Ἀντ. 252 ἀσπιμος οὐράτης τις ἦν.

οὐρα [ἡ] δημ. ἡ μετ' ἡθρα βλλ.

οὐρα (τῷ) ποι. ὀνομαστ. κ. αἰτ. πλῆθ. τὸ ὄρος.

οὐράκι [ἡ] νεώτ. κ. οὐράκιση κ. οὐράκιση εἰδος ἐνζύμου μετατρέποντος τὴν οὐρίαν εἰς ἀνθρακικὸν ὀξύ καὶ ἀμμωνίαν.

οὐρεδοσπορία (τῷ) νεώτ. εἰδικὰ ἀσπῖρα τῶν μυκήτων, ἀναπτυσσόμενα ἐντὸς φυλκταίων.

οὐρεθάνα [αἱ] νεώτ. χημ. ἐστέρες τοῦ καρβομιδικοῦ ὀξέος παρασκευαζόμενοι δι' ἐπιδράσεως ἀμμωνίας ἐπὶ ἐστέρων τῶ ἀνθρακικοῦ ὀξέος.

οὐραίον (τῷ) [οὐρος] [ἡ] Ἐπιγρ. φρούριον πρβλ. ὤρεα, οὐραῖον, οὐρέω.

οὐραῖος -η -ον [1] ποι. ἀντὶ ὄρειος βλλ. : Πίνδ. Ν. 2, 11 ὄρειαν ἦν Πελαϊάδων.

οὐραῖος -α -ον [2] [οὐραῖον] [1] ὁ ἀήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ οὐρα, ὁ τῶν οὐρῶν, ὁ διὰ τὰ οὐρα : Ἀντισθ. Φωτ. οὐραῖος βίκος ἡ Ἦσ. τοδριον? βίκος, τὴν ἀμῖβα ἡ οὐροδόχον.

οὐρακοφίτης -άδος [ἡ] μτγν. βλλ. ἐπιθ. οὐροφίτης : Λουκιλλ. ΑΠ. 11, 194, 1) παντὶ φιλοσῆλυγγι καὶ οὐρακοφίταις Νύμφαις.

οὐρακοφίτης -ον ποι. ἀντὶ ὄρεοφίτης βλλ. ἀνά τὰ ὄρη φοιτῶν, ὁ διὰ τῶν ὄρεων πορευόμενος περιφερόμενος : Ἰακώφ. εἰς ΑΠ 82.

οὐρασιδῶτης [ὁ] ποι. ἀντὶ ὄρεισιδῶτης ὁ βόσκων, τρεφόμενος ἐπὶ τῶν ὄρεων : Σοφ. Φιλ. 1148 θηρῶν, οὐς δὲ ἔχει χώρος οὐρασιδῶτας.

οὐρασιδωτός -ον δ. τ. τοῦ ὄρεισιδωτός βλλ. : Εὐρ. Βάκχ. 986 [ἰδιόθ. ὄρεισιδωτός].

οὐρασιτικός -ον μτγν. ποι. τοῦ ὄρεισιτικός βλλ. : Ἀρχ. ΑΠ. 6, 181 τριζύγες, οὐρασιτικός, καλίστην.

οὐρασιφότης [ἡ] μτγν. βλλ. -φότης -ητιδος, ὁ ἐν τοῖς ὄρεισι φοιτῶν, ὁ οὐρασιφότης : Ἀρχ. ΑΠ. 9, 524 [κῶδ.] γ. κ. βλλ. : Ὀρφ. Ὑμν. 1, 8.

οὐρασιφότης -ον μτγν. ποι. τ. τοῦ ὄρεισιφότης βλλ. : Μελέαγρ. ΑΠ. 5, 143 θάλακας δ' οὐρασιφῶτα κρύνα, Ὀμπ. Ἀλ. 5, 404 οὐρασιφῶτα . . χέλυν, Νόνν. Δ. 976, Χριστόδ. Ἐκφρ. 306 φοίβου οὐρασιφῶτος ὁμόνητος Ἰστατο κοῦρη.

οὐραῖός -θος [ἡ] ἰων. τοῦ ὄρεις βλλ. : Ἰλ. Α. 50 οὐρηάς μὲν πρῶτον ἐπέφητο καὶ κῶνας ἀργούς : ἢ ἐν Ἰλ. Κ. 84 ἡ ἐπὶ τῶν οὐρῶν διζήμενος ἡ ἐπὶ ἑταίρων λαμβάνεται ὡς οὐρος, φῶλαξ : πῆθ. κ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ἡμίονου [π. σχολ. ἀμφοτέραι αἱ σημασίαι].

οὐράω Ἐπιγρ. ἐκτέλω καθήκοντα οὐρού, φύλακος, φρουροῦ : πρβλ. ὄρευειν, ὄρευειν.

οὐρήας ἐπ. αἰτ. τοῦ ὄρειος βλλ.

οὐρηδόρος -ον μτγν. ὁ τρώγων τὴν οὐράν του, ὁ οὐροδόρος : Ἰω. Αυθ. Μην. 8, 4 Αἰγύπτιοι καθ' ἰσθρὸν λόγων θράκοντα οὐρηθῶρον τάς πυραμίαν ἐγγάθουσαν [δ. γρ. οὐρηθῶλον].

οὐρηθῶρος -ον μτγν. κ. μαν. ὁ οὐροδόχος βλλ. : Γαλ. 4, 886, Ἀλέξ. Ἀφρ. Παρ. 1, 108 διὰ τῶν τοῖς ὄρεινοῖς οὐρηθῶρον κύστιν καὶ νεφροῦς ἢ φύσις οὐκ ἐδωρήσατο, : Γρηγορ. Ν. 1. τ. 1. 36, 9, 285 Δ τοῦ οὐρηδόχου οἰκίσκου.

οὐρήθρα [ἡ] [οὐρήθρα] κ. νεώτ., ἰων. -θρα ὁ σωληνοειδῆς ὄρος, δι' ὃ ἐξέχρονται τὰ οὐρα ἐκ τῆς οὐροδόχου κύστεως : Ἰνν. Ἀσφρ. 4, 82 ἐν τῇ οὐρήθρῃ φῶματα φύεται, Ἀριστλ. Ζ. 493h, 4 οὐρήθρα ἔξω τῶν ὑστερων, ἰδιόθ. τὸ σπέρματι τοῦ ὄρεινοῦ : 2) Ἐπιγρ. δεξιμένη ἀκαθαρσία, ὑπόνομος.

οὐρηθραίος -α -ον νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἐπὶ τῶν οὐρήθρων βλλ. : οὐρηθραῖος δακτύλιος - πρδοσμος - οὐρηθραῖοι ἀδένες - κόλποι, - οὐρηθραῖα ἀ-

κροαφία: . || οὐρηθραφία αὐλαξέ σχηματίζομένη εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τοῦ φαλλοῦ ἢ γεννητικοῦ φύματος.

οὐρηθραγία (ἡ) νεώτ. Ιατρ. πόνος ἢ νευραλγία τῆς οὐρήθρας.

οὐρηθροτομία (ἡ) νεώτ. κ.-ομή ἀφαίρεσις τμήματος τῆς οὐρήθρας δι' ἐγχείρησιν.

οὐρηθρέμωραξις (ἡ) νεώτ. κ.-φραξία ἢ ἔμφραξις τοῦ αἵλου τῆς οὐρήθρας.

οὐρηθρικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν οὐρήθραν: οὐρηθρικός ἔλκος - οὐρηθρική βλάννα.

οὐρηθρισμός (ὁ) νεώτ. ἐρεθισμός ἢ σπασμός τῆς οὐρήθρας.

οὐρηθρίτις-ίτιδος (ἡ) νεώτ. φλεγμονή τῆς οὐρήθρας ὀξεία ἢ χρόνια.

οὐρηθροκλή (ἡ) νεώτ. τὸ ἀνεύρημα τοῦ ὅρουξέ κάτω τοιχώματος τῆς οὐρήθρας: . || κυρ. πρόπτωσις τῆς γυναικείας οὐρήθρας διὰ τὸ κοληκτικὸν τοιχώματος.

οὐρηθροκαλεϊκός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν οὐρήθραν καὶ τὸν καλεόν: οὐρηθροκαλεϊκός μύς.

οὐρηθροκυστίτις-ίτιδος (ἡ) νεώτ. φλεγμονή τοῦ αὐχένος τῆς κύστεως καὶ τῆς διστίθιας οὐρήθρας.

οὐρηθροπλασία (ἡ) νεώτ. κ. οὐρηθροπλαστικὴ ἀναληθρῶσις ἐλλείποντος τμήματος τῆς οὐρήθρας δι' ἐγχείρησιν.

οὐρηθροραγία (ἡ) νεώτ. αἰμορραγία τῆς οὐρήθρας ἐνεκὸν βλάβης ἢ λοιμώξεως.

οὐρηθροραφία (ἡ) νεώτ. κ.-ραφία ραφή τῆς οὐρήθρας ἐπὶ τραυμάτων ἢ ἐγχειρήσεων γενομένων κατ' αὐτήν.

οὐρηθρόρροια (ἡ) νεώτ. βλενωδὴς ἢ πυώδης ροιὰ ἀπὸ τῆς οὐρήθρας.

οὐρηθροσκόπησις-εως (ἡ) νεώτ. κ.-σκόπη ἐξέτασις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οὐρήθρας δι' ἐιδικὸν ὄργανον, τὸ οὐρηθροσκόπιον.

οὐρηθροσκοπικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν οὐρηθροσκόπιον ἢ εἰς τὸ οὐρηθροσκόπιον βλ.κ.: οὐρηθροσκοπικὴ ἐξέτασις.

οὐρηθροσκόπιον (τὸ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἐξετάζεται τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οὐρήθρας.

οὐρηθροσπέννησις-εως (ἡ) νεώτ. σπέννησις ἢ σπέννωμα τῆς οὐρήθρας.

οὐρηθροτομία (ἡ) νεώτ. διατομή τῆς οὐρήθρας πρὸς ἑρπελιν τῶν στενωμάτων αὐτῆς.

οὐρηθροτόμιον (τὸ) νεώτ. κ.-τόμιον (ὁ) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐνεργεῖται τομὴ ἐν τῇ οὐρήθρᾳ πρὸς ἑρπελιν τῶν στενωμάτων αὐτῆς.

οὐρηθροματός (τὸ) κ. νεώτ. τὸ οὐρὸν τὸ ἐξελεῖται τῆς οὐρήθρας: . || Ἰν. Φύσ. Ἀνθρ. 231, 2 ὁκῶσισι δὲ αἰματώδεα μὲν τὰ οὐρήματα, τούτῃσιν αἰ φλέβες πεπονήκασι.

οὐρηθρὸς-ἡ-όν ὁ πρὸς οὐρήσιν: Φιλοσόφ. Δηλ. 14, 5 οὐρηθρὸν ἄγγος ἰοῦροδόχον ἄγγειον, κατοῦροκατόν: πρὸλ. Αἰτ. 6, 3. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 803 ἐμῆς οὐρηθρῆς, οὐρηθρὸν ἄγγειον.

οὐρηθρῶσις γλωσσ. ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ οὐρήσω.

οὐρησις-εως (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. πληθ. οὐρήσεις, τὸ οὔρειν, κατοῦρημα: . || Ἰν. Αἰφ. 9 δοκεῖ γὰρ αὐτοῖς τὸ εἶπιν ἐνταῦθα εἶναι τῆς οὐρήσεως. Κωκ. 582. Ἀριστ. Μετ. 366b, 19. Ἐπικ. ἀν. 177. Μηνσιθ. Ἀθ. π. Ἀθ. ἴν. 3, 121D οἱ δ' οὔρεισι καὶ διρμητικῶσι τὴν οὐρήσιν.

οὐρητήρ-ηρος (ὁ) κ. νεώτ. ἡ οὐρήθρα βλ.κ.: . || Ἰν. Αἰφ. 9 ὁ γὰρ οὐρητήρ βραχύς ἐστὶν ὁ τῆς οὐρήσεως καὶ εὐρύς... Ἀριστ. Ζ1 517b, 17 οὗδ' ἢ κύστις συμμύεται, ἀλλ' ἢ παρ' αὐτὴν ἀρχίν' τοῦ οὐρητήρος: 2) π. ἡν. κ. νεώτ. οὐρητήρες δύο σπληνωειδεῖς πόροι, ἀγαγοὶ μεταφρονεῖς, τὸ οὔρα ἐκ τῶν νεορῶν εἰς τὴν κύστιν: Γαλ. 19, 363.

οὐρηθραγία (ἡ) νεώτ. ἄλγος τῶν οὐρηθρῶν.

οὐρηθρικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν οὐρητήρα: οὐρηθρικός κἀλέε μικρὸν κόλλωμα τοῦ οὐροποικτικοῦ συστήματος, ὅπερ ἐπιμυκνωμένον σχηματίζει τὸν οὐρητήρα.

οὐρηθρίον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. μέρος καταλλήλως διεσκευασμένον πρὸς οὐρήσιν [ιδ. ἐν δημοσίῳ κώφῳ].

οὐρηθρίτις-ίτιδος (ἡ) νεώτ. φλεγμονή τοῦ οὐρηθρῶς ἐκ τραυματικῆς αἰτίας ἢ μολύνσεως αὐτοῦ.

οὐρηθροκυστικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τε τὸν οὐρητήρα καὶ τὴν κύστιν.

οὐρηθρολιθιασις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐμφάνισις τιτανωδῶν συκρῖμάτων ἢ λίθου ἐν τῷ οὐρητήρῳ.

οὐρηθροραφία (ἡ) νεώτ. συρραφὴ ἀνομιγῆς τινος τοῦ οὐρηθρῶς δι' ἐγχειρήσεως.

οὐρηθροτομία (ἡ) νεώτ. χειρουργικὴ τομὴ τοῦ οὐρηθρῶς πρὸς ἀφαίρεσιν λίθου.

οὐρητικός-ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων τᾶσιν εἰς τὸ συχνῶς ἢ πολὺ οὔρειν: . || Ἰν. Διατ. 52 οὗτω γὰρ ἂν οὐρητικώτατος εἴη καὶ λαχού μάλιστα. Ἀριστ. ΖΜ 670b, 9 οἱ λίαν οὐρητικοί: 2) ὁ κινῶν τὴν ἐκκρίσιν οὔρων, διουρητικός: . || Ἰν. Διατ. 53 [ἐσφ. ἀνάγν., διόρθ. διουρητικός: Ἀριστ. Πρ. 865a, 19. Ἀθ. ἴν. 32C τῶν οἰωνῶν... ὁ μὲν λευκός... οὐρητικός θερμὸς πεπτικός τε' κ. συκρ. : Διφιλ. π. Ἀθ. ἴν. 9, 371B εὐκοιλώτερον δὲ τὸ λευκόν, τὸ δὲ μέλαν οὐρητικώτερον, Δισκ. 3, 137' || ὁ δμοιος πρὸς οὔρα: Ἀριστ. Πρ. 908b, 2 οὐρητικὴ ὄσμη' 3) ἄγγειον ἢ πόρος οὐρητικός ἢ οὐρήθρα βλ.κ.: Σωφ. 1, 57. Γαλ. Χρ. Μορ. 5, 16' 4) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ οὔρα ἢ οὐρήσιν: οὐρητικὴ ἀνωμαλία - οὐρητικὰ ὄργανα.

οὐρητιώδης ἔφετ. τὸ οὔρω βλ.κ.: Ἀριστοφ. Σφ. 807 ἄμῃ μὲν, ἂν οὐρητίσσης, Ἀριστ. Πρ. 878b, 33: πρὸλ. οὐρησιώδης.

οὐρητὸς-ἡ-όν μυθ. ἐν τῷ πληθ. διουρητικὰ [φάρμακα]: Ὀρειθ. Εὐδορ. 1, 9.

οὐρητρίς-ίτιδος (ἡ) σχόλ. ἄμῃ, οὔροδοχεῖον: Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 803, Σουῖδ. ἐν λ. ἄμῃα.

οὔρι (τὸ) ἀκτῶν. ἐν τῇ μυαμβανικῇ θρησκείᾳ ὄραιαι γυναικες τὸ παραδέξουσιν προωρισμέναι διὰ τοῦς καλοῦς Μουσαουλμάνους.

οὔρια (ἡ) κ. νεώτ. οὐροδόχιν τὴν ἡν παρεμφερές πρὸς νῆσσαν: Ἀθ. ἴν. 9, 395E ἢ δὲ λεγομένη οὔρια οὐ πολὺ λήπειται νήτης, χρωματὶ δὲ βυραροκέραμὸς ἐστὶ, τὸ δὲ βύχρος μακρόν τε καὶ στενὸν ἔχει' || νεώτ. ζωολ. γένος νηκτικῶν ἄλιωδῶν πτηνῶν' 2) θηλ. τὸ ἐπιθ. οὔριος βλ.κ.: Πλάτ. Πρωτ. 338A Πρωταγόρων... οὔρια ἐφέταν φεγγεῖν εἰς τὸ πέλγος τῶν λόγων [μτφ.]' 3) νεώτ. χημ. ἐν τῶν συστατικῶν τῶν οὔρων.

οὔριαχος (ὁ) οὔρα] ὁ σαυρωτήρ, ἡ κατοικήτις σιδερά ἀκρα τοῦ δόρατος ἀντιθ. ἀχμῆ: ἴλ. Ν 443 ἢ ῥά οἱ ἀσπίροισα καὶ οὔριαχον πολέμιεν. Ἀπολλ. Ρ 3, 1253. Ἀντίπ. Σιδ. ΑΠ 6, 111 πλῆξας ῥομβωτῶν δούρατος οὔριαχῶν, Ἡλιόδ. ΑΙθ. 9, 15 τὸν οὔριαχον δὲ βροχῶν πρὸς τοὺς ἰππεῖσις μῆστις ἐξήρτηται' || ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βέλους, τὸ μέρος τὸ στερεοῦμενον εἰς τὴν ἀτρακτὸν: Παῦλ. ΑΙγ. 6, 88 ἰδ. ἀνάγν.' || πῖθ. τὸ στέλεχος κηροστάτου: Κολλ. ἀν. 50' || ὄμ. τὸ μέσον τῆς κνήκης: Πολυδ. 1, 90 ἰδ. ἀνάγν. οὔριακος.

οὔριδάτος (ὁ) ποι. τ. τοῦ ὀρειβάτης βλ.κ. ὁ βαίνων, ἀναβαίνων εἰς τὰ ὄρη: πρὸλ. οὔριδοφοῖτος: Εὐρ. ἀν. 773, 27 οὔριγας δ' οὔριδάται κινούσιν ποίμνας ἑλάται, αὐτ. ἴλ. 170 [εἰκ.].

οὔριξ ἰων. τ. τοῦ οὔρι (βλ. κ.).

οὔριξ [οὔριος] (ἡ) ἀττ., μέλλ.-ιώ, φέρω δι' οὔριον ἀνέμου, διαπορεύεω, πέμπω, ἐπὶ λόγων καὶ εὐχῶν: Αἰσχ. Χο. 317 τόχοιμ' ὄν ἐκαθεν οὔρισας ἔυθα σ' ἔχουσιν εὐναί γ' || ὁδηγῶ τι αἰσίως: Σοφ.

ΟΤ 695 σαλεύσαν κατ' ὄρθον οὐρίας ἢ ἐν Αἰσχ.Πέρα.602 κτ. τινος ὑπονοεῖται ἡ αἰτ. αὐτοῦ, κτ. σχόλ. λαμβάνεται ἀμτβ. ὡς οὐρίθραπος.

οὐρίθραπος-η-ον ποι. τ. τοῦ ὀρίθραπος βλλ., ὁ ἐπὶ τῶν ὄρθων τραφεῖς : Εὐρ. Ἐκ.205 σκῆμον γάρ μ' ὤστ' οὐρίθραπεν.

οὐρίκομετρον (τὸ) νεώτ. συσκευὴ προσδιορισμοῦ τοῦ ἐν τοῖς οὐρίαις οὐρίκο ὄξεος.

οὐρίκος-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ οὐρα : οὐρίκη ἄφθρησις [ἐκδούρατος ὀρθρητισμοῦ ὀφειλομένη εἰς περὶσσειαν οὐρίκο ὄξεος ἐν τῷ αἵματι] ἢ ὁ ἀπαντῶν εἰς τὰ οὐρα : οὐρίκον ὄξύ.

οὐρίδορμια (ή) νεώτ. ἰστιδορμία, καθ' ἣν πνέει οὐρίας ἀνεμος, ἰστιδορμία ἐξ οὐρίας ἀρμένισμα ἀτὰ πρῶμα.

οὐρίδορικός-ον μιν. ὁ τρέχων ἢ πλέων μὲ οὐρίον, εὐνοϊκὸν ἀνεμον : Τιμαριωνέν Notices 9,195 κατὰ τὰς οὐρίδορικούς μιν.

οὐρίδορῶ-έω ἴτην, κ. μιν. τρέχω, πλέω μὲ οὐρίον, εὐνοϊκὸν ἀνεμον, ἀρμένιζω πρῶμα.Διδ.Σ.3,34 πολλοὶ τῶν πλοῦσι μὲν οὐρίδορῶσιν αὖσι ναυσφορίαι, Φιλ.2,571, Σξξτ. Ἐπιλ.Μαθ.10,56, Ἄντιλλ. π.Ὅρειδ.δ.23,3, Διογ.Λ.1,116 καὶ ναῶν οὐρίδορῶσαν ἰδῶν, εἶπεν ὡς μετ' οὐ πολὺ καταδύσεται, Ἡλιόδ.Αἰθ.5,17 τῆς νεῆς οὐρίδορῶσσης, Εὐστ.Πον.198,80 οὐρίδορῶσιντες.

οὐρίμετρία (ή) νεώτ. μέτρησης τῆς ἐν τοῖς οὐρίαις ἢ τῶν αἵματι ἀνεχομένης οὐρίας βλλ.

οὐρίμετρον (τὸ) νεώτ. συσκευὴ πρὸς προσδιορισμὸν τῆς οὐρίας τῶν οὐρίων καὶ τῶν αἵματος.

οὐρίον (τὸ) [οὐρος] ἦσα. ἐφελκστή, σημεῖον.

οὐρίος-ον κ.-α-ον [οὐρος] κ.μιν. κ.νεώτ., δημ. οὐρίος κ. οὐδ. οὐρίο ὁ ἔχων καλόν, εὐνοϊκὸν ἀνεμον : Σοφ.Φιλ.780 γένοιτο δὲ πλοῦς οὐρίος τε κεύσταλλῆ, Εὐρ.Ια.1596 πλοῦν οὐρίον διδύωσιν ἡμῖν, αὐτ.352 στρατὸς οὐρίας πομπῆς σπανίζων ἢ ἐπὶ πλοῦ : Σοφ.Φιλ.355 κἀνὼ ἢ ἄκρον Σίγειον οὐρίφ πλάτῃ κατηγόμεν, Εὐρ.Ἐλ.406 οὐρίον εἰσῆλθε λαίφης, Ἄριστφ.Ἰππ.433 ἀφῆσθε κατὰ κύμ' ἡμῶν τὸν οὐρίον ἢ τὸ οὐδ. κληθ. ὡς ἐπίρρο : Εὐρ.Αὐσ.550 ἐπὶ γὰρ νῦν οὐρία βλεπῆτε πρὸ νεοῦσιν ἀνεμόν ἢ μτφ. εὐτυχίς, ἐπιτυχίς : Αἰσχ.Χο.814 πρᾶξιν οὐρίαν θέλων [β.γρ. οὐρίσαι, Εὐρ.Ἡρακλ.822 οὐρίον φόνον, Ἄντιπ.Σιδ.ΑΠ7,164 σόν, ὀδῖται, οὐρίον ἰθύνει πάντα τὰχη βίονον τὸ οὐδ. κληθ. οὐρία ὡς ἐπίρρο : Εὐρ.Ἐλ.1588 ἰέν κῶδ. πιθ. ὄμφ. οὐρίαι] 2) ὁ εὐνοῶν, ἐπιτυχίς, καλός : αὐτ. Ἐκ.900 οὐ γὰρ ἴσα' οὐρίας πνοάς θεάς, Ξεν.Ἐνλ.1,6,37 ἦν δὲ τὸ πνεῦμα οὐρίον, Θουκ.7,53 ἦν γὰρ ἐπὶ τοῦς Ἀθηναίους ὁ ἀνεμος οὐρίας ἢ κωμ. ἐπὶ τῶν φυσῶν, τῶν φυσητήρων τοῦ χαλκῆως : Ἄριστφ. Ἀχ.669 ἀρεθίζόμενος οὐρίφ ῥηιδί' 3) οὐρία [πνοή] (ή) οὐρος, εὐνοϊκός ἀνεμος : Ἄριστφ. ἐν Πλάτ., Πλάτ.Πρωτ.338Α, Ἀριστλ.Μηχ.851β, ἔξ οὐρίας διαδραμῆν, Πολύδ.1,47,2 ἔξ οὐρίας πλέουσιν, Λουκ.Λεξιφ.15 ὀκκάδα τρίαρμενον ἐν οὐρίφ πλέουσιν, Λιβάν.Ἐπιστ.178 πάντα ἔξ οὐρίων θε' κ. νεώτ. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἀνεμού, ὁ ἐκ τῆς πρῆνης πνέων, πρῶμος : οὐρίας ἀνεμος 4) Ζεὺς οὐρίος ὁ πέμπων εὐνοϊκὸν ἀνεμον ἢ ὀδηγῶν εἰς αἴσιον τέρμα : Αἰσχ.Τικ.594 τὸ πᾶν μῆχαρ οὐρίας Ζεὺς, Μελίταγρ.ΑΠ12,53,7 αἰτίκα καὶ Ζεὺς οὐρίος ὀμετέρας πνεύσεται ἐς ὀθόνας ἢ κ. γενικ. : Γαιτούλ.ΑΠ5,16 οὐρίας ἄλλ' ἐπιλάφον ἔμφ καὶ ἔρωι καὶ ἰστφ. . . Κύπρι 5) οὐρίον φόν, δημ. οὐρίο ἀγθὸ τὸ εἰς κλώσσημα ἀνεπιτήδειον, ἀκατάλληλον, ἀγονον φόν, ἀ. ὀπνημένον : Ἀριστλ.ΖΓ753α,22, Θεοδώρ.2,375 τὸ πᾶν συντέθειν καὶ οὐρίον εἰδείξει, τοῦτ' ἐστὶν ἀσθενὴ τῆν ἐπίδοσλῆν' πρῶλ', Ἀριστλ.ΖΓ560α,δυνατόσμου καὶ οὐρία γίγνεται τοῦ θέρους μάλλον. Ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὀπνημία ὀπὸ τινῶν [ἰοσφ.ἀνάγν. οὐρίαι] 6) δημ.

οὐρίος-το μφ. ἐπὶ ἄνθρ., ὁ κενὸς τὸν νοῦν, ἀπερίσκεπτος, ἐλαφροβόλος : οὐρίος εἶναι τὸν λόγον του, -οῖρο κεφάλ' 7) ὄμ. δημ. τὸ οὐδ. οὐρία ὡς οὐσ. ὁ βελοαρδικὸς λίθος, οὐσία σχηματισμένη ἐν ἐντέροισι ἐν τῷ ἡπατι βός.

οὐρίος-α-ον ἰσορροπ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ οὐρα βλλ. : πρὸλ. οὐρίος ἦσα. οὐρίον βίον. **οὐρίοστάτης** (ὸ) [στατμ] ὁ εὐτυχῶς ἰστάμενος, σταθερὸς καὶ ἐπιτυχῶς : Αἰσχ.Λο.821 θέλων οὐρίοστάταν ἰσάμνι.

οὐρίότης-ος (ή) [οὐρίος] σχόλ. ὁ εὐτυχῆς δρόμος, ἐπιτυχία : Σχόλ.Πίνδ.Ν.6,48 τὴν οὐρίότητα τῶν ποιημάτων.

οὐρίς-ίδος (ή) ἢ ἄμικ βλλ. : EM 642,40.

οὐρίσεδίνη (ή) νεώτ. φάρμακον ὀφρακμον διουρητικὸν καὶ διαλυτικὸν τοῦ οὐρίκο ὄξεος.

οὐρίσμα-ατος (τὸ) ἰων. τ. τοῦ οὐρίσματος βλλ., ὄριον, μέτρος, σῶρονον : Ἡρ.2,17 οὐρίσμα δὲ Ἄσιθ καὶ Αἰθῶν ὀδομεν.

οὐρίω-όω μτγ. παραδίδο εἰς τὸν ἀνεμον ἀφήνω τὸ ἀνεμίζεται, ἐπὶ τῆς κόμης : Φιλίππ.Θεσσα.ΑΠ9,777,4 διπνευμένους κορυφῆς ἔθειρας οὐρίωκεν εἰς δρόμον.

οὐρίλιξ ὄμ. ἐπὶ κυνῶν, ὠρύσμου, φωνόζω' ἢ μτφ. περιφρον. ἐπὶ ἄνθρ. ἐν ὀργῇ, ἐξάφει διατελοῦστος, κραυγῶς ὀδέξως.

οὐρίλασμα-ατος (τὸ) δημ. κ. οὐρίλαχθὸ ἡ ὠρυγὴ ἢ φωνὴ τοῦ οὐρίλάσματος : Ζερβ.Μοθ.Ζ.124 μὴν ἡ ὠροστίς φύγη ἀπὸ τὰ δάσπ. . . καὶ ξεβαρρέφθ τὸ οὐρίλασμα ἐκεῖ τῶν τσακαλίων.

οὐρίπανισμός (ὸ) [γυλλ.] νεώτ. ὁ πολισμός, ἡ πολιορκία 2) ἡ ἀσπιφιλία βλλ.

οὐρίπ κτ. ἀπ. κράσ. ὁ ὄρις βλλ. : Ἄριστφ. Ὀρν.284 Καλλιὰς ἀρ' οὐίος οὐρίος ἐστίν.

οὐραβακτηρία (ή) νεώτ. κ. -ιον κ. -ίδιον (τὸ) ἔκαστον τῶν μικροβίων τῶν προκαλοῦντων τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν οὐρίων.

οὐραβόρος-ον [οὐρά] πῆλ. ὁ τὴν οὐράν δάκνων : οὐραβόρος δρόκων πρῶλ. οὐραβόρος.

οὐράγγαλον (τὸ) [οὐρον] μτγ. τὸ οὐρον τῆς γαλῆς : Ζώα.Ἀχ.226B.

οὐραγενής-οός-ές νεώτ. ὁ ἐκ τῶν οὐρίων προερχόμενος, γεννώμενος : οὐραγενής δολητήρσις.

οὐραγεννητικός-ή-όν νεώτ. ὁ οὐρίος ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν οὐρίαν καὶ τὴν γέννησιν : οὐραγεννητικὰ ὄργανα ἰδργανα χρησιμεύοντα διὰ τὴν οὐρίαν ἄμια καὶ τὴν γέννησιν, -οὐραγεννητικός κόλλος.

οὐρόδεσμοσ (τὸ) νεώτ. δεσμὸς δι' οὐ καθάπτομεν τρόχλον ἢ ἀσπασσον πρὸς ἰστών ἢ κεραιῶν ἢ ἐξάρτων διὰ τῆς οὐράς περιστροφόμενης ἔμμοκοιδῶν.

οὐρόδεξις-εως (ή) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ οὐρόδεπνῆν διὰ κατασκευῆς οὐρόδέσμου.

οὐρόδετῶ-έω νεώτ. ἐξαρτῶ τρόχλον διὰ τῆς οὐράς αὐτοῦ.

οὐρόδοκη (ή) λεξ. ἡ οὐρόδοχη βλλ. : Ξεν.π.Φωτ.

οὐρόδοχηῖον (τὸ) γλωσσ. κ.νεώτ.κ.-όχιον δοχεῖον πρὸς οὐρίαν, κατοουρακάνατο, ἀγγεῖο, καθοίκι.

οὐρόδοχη (ή) ἦσα. τὸ οὐρόδοχεῖον βλλ.

οὐρόδοχος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ περιέχων ἢ δεχόμενος οὐρα : Γαλ.8,373, Σχόλ. Ἄριστφ. Ἀχ.82, -οὐρόδοχος κύστις.

οὐροειδής-οός-ές μτγ. ὁ ὄμοιος πρὸς οὐράν : Ἄγαθμ.2.

οὐρόκοκκοι (οἱ) νεώτ. μικρόκοκκοι δι' ὧν μετατρέπεται ἡ οὐρία εἰς ἀνθρακικὸν ὀξύμυον.

οὐρόκρισις (ή) νεώτ. ἡ κρίσις, διάγνσις περὶ τῆς καταστάσεως ἀσθενοῦς ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν οὐρίων αὐτοῦ.

οὐροκυστίτις-ίδος (ή) νεώτ. φλεγμονὴ τῆς οὐροδόχου κύστεως.

οὐρόλεπτος [ὀ] νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκῆς τῶν γαλιθῶν.
οὐρόλιθαισις-εως [ῆ] νεώτ. σχηματισμός λίθων ἐν τῷ οὐρῷ ἢ ἐν τοῖς οὐροποιητικοῖς ὄργανοις.
οὐρόλιθος [ὀ] νεώτ. ὁ ἐν τῷ νεφρῷ ἢ τῇ οὐροδόξῳ κίματι σχηματιζόμενος λίθος.
οὐρολογία [ῆ] νεώτ. κλάδος τῆς Ιστορικῆς προγαυόμενης εἰδικῆς περὶ τῆς λειτουργίας καὶ περὶ τῶν νόσων τοῦ οὐροποιητικοῦ συστήματος.
οὐρολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ σχετιζόμενος πρὸς τὴν οὐρολογία. βλλ. : οὐρολογικὸν σύγγραμμα.
οὐρολόγος [ὀ] νεώτ. εἰδικὸς Ιατρός τῆς οὐρολογίας.
οὐρομελής-ους-ές νεώτ. ἃ ἔχων σκέλη ἀπολλήγεται εἰς ἓνα μόνον πόδα : οὐρομελῆ τέρατα.
οὐρομετρον [τὸ] νεώτ. ἀραιόμετρον πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ εἰδικῆ βάρους τῶν οὐρῶν.
οὐρῶν [τὸ] || κ. νεώτ. ὕδρον ὅπου ἐκκρίνεται ὑπὸ τῶν νεφρῶν περιεχίει ἐν διαλύσει πολυαριθμοῦς ὀργανοκίνας καὶ ἀνοργανοκίνας οὐσίας, κάτουρ. : Ἠρ.2,111 ἀναβλέπει γυναικὸς οὐρῶν νηθάμενος τὸν ὄφθαλμοῦς' κυρ. κτ. πληθ. : Ἰηκ. Ἀφορ. 4,69. Θεόφρ. Ὀσμ. 60,1621.
οὐρῶν [τὸ] || 2) τὸ διάστημα εἰς ὃ κινεῖται ἡ ἐκτετακία, ὄριον, τέρατα : Ἰλ.Ψ 431 ὅσα δὲ διακοῦσα οὐρα κατωμαθῆσθαι πέλονται, αὐτ.Κ 35] ὅσων τ' ἐπὶ οὐρα πέλονται ἡμίονοι, αὐτ γάρ τε βῶν προεκρέταρα εἰσι καὶ ἐκλέμεται νεῖστο βαθεῖας πηκτὸν ἄροτρον [τ. ε. ὅσον μακρὸν φθάνων ζεύγη ἡμίονων, διότι αἱ ἡμίονοι εἶναι καταλληλότερα τῶν βῶν δὲ ἑλκύον τὸ ἄροτρον' κ. κτ. ἐν. : Ὀδ.Θ [24 ὅσων τ' ἐν νεῖσθ' οὐρῶν πέλει ἡμίονοι τὸσων ὕπεκρηθῶν] . || ἐν τῷ πληθ. ἀπλ. τὰ ὄρια : Ἀπολλ.Ρ 2,795 . 2) οὐρα μὲν τὸ φυτὸν μολόχη βλλ. : Διοσκ.332, αὐτ.λ. Ἀπουλ. Βοταν.1 οὐρα ἰχθυέμενος τὸ φυτὸν ἀρόνυγλωσσον βλλ.
οὐροποίησης-εως [ῆ] νεώτ. σχηματισμὸς οὐρῶν.
οὐροποιητικός-ή-όν νεώτ. ὁ παράγων οὐρα : οὐροποιητικὰ ὄργανα.
οὐροποιητικὸς-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὰ οὐροποιητικὰ καὶ τὰ γεννητικὰ ὁμοῦ ὄργανα.
οὐροπόγιος-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὴν οὐρῶν ὁμοῦ καὶ τὸν πρωκτὸν' || τὸ οὐδ. οὐροπόγιος τὸ οὐσ. ἢ ὀπισθία ραχιαία ἄκρα τοῦ σώματος τῶν πτηνῶν, ἐφ' ἧς φύονται τὰ πηδάλωδῶν πτερά.
οὐροφυγίτις-ιδος [ῆ] νεώτ. φλεγμονὴ τοῦ ἐπὶ τοῦ οὐροφυγίου ἀένους τῶν πτηνῶν καὶ διαπύσης αὐτοῦ, σπυρί.
οὐρός [ὀ] || 1) οὐρίας, εὐνοϊκὸς ἀνεμος, ἐπιφορά : Ἰλ.Α 479 τοῖσιν δ' ἴκμενον οὐρῶν ἔτι ἐκάεργος Ἀπόλλων, Ὀδ.δ 357, Πίνδ.Π.1,34 ἐς πλάσων ἀρχομένους πομπὴν ἔλθειν οὐρῶν, Εὐρ.Τρω.20 μένουσι δὲ πρῦμνηθιν οὐρῶν, ὡς δεκασπόρω χρόνῳ, Θεόφρ.13,52 πλευστικὸς οὐρός' ὡς παρεγόμενος ὑπὸ τῶν βῶν : Ὀδ.Ε 176, αὐτ.δ 520 ὅθ' ἄθεο δὲσιν ἀνεον στρέφον [οἱ θεοὶ μετέτρεφον πάλιν τὸν ἀνεον εἰς οὐρίαν]' κ. κτ. πληθ. : αὐτ.360 οὐδὲ ποτ' οὐροὶ πνεύοντες φαίνονθ' ἄλασας' || σπαν. ἐπὶ ἰσχυροῦ ἀνέμου ἢ θυελλῆς : Ἰλ.Ξ 19 πρὶν τὴν κερκίμενον καταβῆμεναι ἐκ Διὸς οὐρῶν, φρ. ἀποπέμψεν κατ' οὐρῶν [πέμψεν μετὰ τὸν ἀνεμόν, ἐπιπεσέουδειν : Χρυσ.μ.λ. Ἠρ.4,163] || ἐν φρ. κ. μτφ. : Αἰσχ. Ἐπρ.690 ἴως κατ' οὐρῶν . . πᾶν τὸ λαῖον γένος ἰδὲς ἠγάγει τῶν ἀνεμόν, ἄς καταστραφῆ . . Ι. Σοφ.Τρ.468 ταῦτα μὲν βέλτεω κατ' οὐρῶν ἰδὲς παρασφῶνται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ρεύματος, αὐτ.2,15 οὐρός ὄφθαλμον ἑμῶν αὐτὸ γένοιτ' ἀνωθεν ἐρησούση ἰοδρίας ἀνεμος ἄς ἐπισπύσῃ αὐτὴν μακρὸν τῶν ὄφθαλμῶν μου, τ. ε.

δς ἀπέβη . ὁ π τάχιστα' ὁμ. ἐν φρ. π. αὐτ. Φιλ.855 οὐρός τοι, τέκνον, οὐρός γέσσι [εἶναι καιρὸς κατάλληλος], Εὐρ. Ἴων 1509 γέσσι τὴς οὐρός ἐκ κακῶν ἰδῶν, ἔγενετο' κ. π. Πίνδ. μτφ. ἐπὶ τῶν ἐπιῶν : αὐτ.Ο 947 ἔγειρε' ἔπειδ' ἄν σπιν οὐρῶν λιγὴν [δ.γρ. κίματι, αὐτ.Ν 632 εἴδων' ἐπὶ τοῦτον ἔπειδ', ὡ Μοῖσ', ἀγ' οὐρῶν εὐκλεία' || σπαν. π. πεζ. : Ξεν. Ἐλλ.2,331 ἔως ἄν εἰς οὐρῶν καταστῶσι, Λουκ.1,67 κατ' οὐρῶν ὁ πλοῦς εἴη.
οὐρός [ὀ] [2] φῶλεξ, φουρούς, ἐπόθης : Ἰλ.Θ 80 Νέστωρ γὰρ ἔμμεν Γερηνίω, οὐρός Ἀγαθῶν, Ὀδ.Ο 89 οὐ γὰρ ὄπισθεν οὐρῶν ἰῶν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἔμοισιν, Πίνδ.1 817,60 μαυῶν Ἀχιλλεύς, οὐρός Αἰακιδῶν ἰύπερασπιστής, Ἀπολλ. Ρ 4,1643 οὐρός νήσου, Ὀηκ.Κυν.1,375 οὐρός βουκολλῶν' πρῶλ' ἐπίουρος, οὐρέως' || ὡς ἐπιθ. τῶν κινῶν, συγγ. τοῦ ἐρώω κ. ὄρωμαι βλλ.ε' 2] μτμ.τ. τοῦ βούς βούς πρωτογενής, ἀγρίας : Ἀδρ.ΑΠ 6,332,2 βούς οὐρού ἀσκητὸν χρυσῶ παμφανώτον κείρας' . 3] ἰων τ. τοῦ ὄρου βλ λ.
οὐρός [ὀ] τοφροειδὲς ὄρυγμα δι' ὃ ἀνεῖλκον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ τάνασπιν καθέλκον εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πλοῖα : Ἰλ.Β 153 οὐρούς τ' ἐξεκάθειρον πρῶλ. Πολυδ.10,149.
οὐροσθαφίς-ους-ές νεώτ. ὁ ἔχων τὸ οὐράτιον ἄκρον ἰλιαν ἀνεπτυγμένον .
οὐροσκοπία [ῆ] νεώτ. ἡ πρὸς διάγνωσιν ἐξέτασις τῶν οὐρῶν ἀπὸ πάσης ἐποφῆως.
οὐροσκοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀφορῶν τὴν οὐροσκοπίαν βλλ.ε' || ἐπίρρ. -ῶς.
οὐρόσπερμα [τὸ] νεώτ. -ον γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν συνθῆτων.
οὐροσάλην-ήνος [ὀ] νεώτ. ὁ δοκιμαστικὸς σωλὴν πρὸς εξέταση τῶν οὐρῶν.
οὐροσωληνάρια [τὰ] νεώτ. σωληνάρια τοῦ νεφρικοῦ παρεγγώματος, ἐν οἷς γίνεται ἡ ἀπέκκρισις τοῦ οὐροῦ, ἢ οὐροφόρα σωληνάρια.
οὐροτομῶ-έω Ἰηκων λεξ. τέμνω οὐρᾶν Ἰηκων : Σουλδ. οὐροτομήσαντες πενήτηκοντα Ἰηκων.
οὐροτομία [ῆ] νεώτ. ἡ παράσθη οὐροῦ ἥτις ἐνεμεν εἰς σῶμα ζῶου φουεῖται ἢ χηλοῦραμον τοῦ βάρους τοῦ σώματος αὐτοῦ.
οὐροτοξικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν τοξικότητα τῶν οὐρῶν : οὐ- συντελεσθῆς.
οὐροτροπίνη [ῆ] νεώτ. φαρμακ. ἔξαιρεθιλενο-τετραμίνη χρησιμοποιουμένη ἐν τῇ θεραπευτικῇ ὡς φάρμακον διουρητικὸν καὶ ἀντισηπτικὸν τῶν οὐρητικῶν ὀργάνων.
οὐροφάρος-ον νεώτ. ὁ φέρων, διαχετεύων τὸ οὐρῶν : οὐροφάρος ἀγωγός, -οδ- σωληνάριον.
οὐροφάλαξ [ὀ] Ἐπιγρ. ὁ οὐροφάλαξ βλλ.
οὐροχημία [ῆ] νεώτ. αἱ χημικαὶ μέθοδοι αἱ χρησιμοποιουμένη διὰ τὴν ἀνάλυσιν τῶν οὐρῶν.
οὐροχημικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναπερόμενος εἰς τὴν οὐροχημίαν βλλ. : οὐ- ἀντιβράσεις' || ὁ χημικὸς ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν οὐροχημίαν βλλ.
οὐροχηλίνη [ῆ] νεώτ. κηρίνη χρωστικὴ οὐσία τοῦ οὐροῦ συζηματιζομένη ἐκ τῆς χολοχρωστικῆς.
οὐρόχρωμα-ατος [τὸ] νεώτ. χρωστικὴ ὅλη ἥτις δίδει τὴν κηρίνην χροαίν εἰς τὰ φυσιολογικὰ οὐρα.
οὐρτική [ῆ] νεώτ. ἡ κλῖση βλλ.
οὐρτίτης [ὀ] νεώτ. πτερογρ. πέτρωμα πυριγενὸς οὐρῶ-έω [|| τοῦρου] κ. νεώτ., παρατ. ἐόρουον [πρσο-], ἰων. οὐρῶν ἢ οὐρῶσκον, μέλλ. οὐρῶσω, ἀττ. -ήσωμαι, ὄρρ. οὐρῶσθαι [ἐν-], ἰων. οὐρῶσα, πορακ. ὄρρησθαι, ἰων. παρακ. οὐρῶσθαι, παθ. ἰων. ὄρρ. οὐρῶσθην, ἀποβάλλω τὸ οὐρῶν διὰ τῆς φυσικῆς ἑκτός, κατορῶω : Ἠσίοδ. Ἐργ.729 μῆν ἐν ὀδῷ μῆν' ὀδῶς ὀδοῦ προβάδην ὀρῶσθες, Ἠρ. 1,133 οὐκὶ οὐρῶσθαι μὲντίον ἄλλου' || μτ. σπ. πράμν. ἐκβάλλω μετὰ τῶν οὐρῶν : Ἰηκ. Ἀφορ.4,80 ὀρῶντι σῆμα, Ἀντωνίου.Αι.64 ὁ Μίνως οὐρῶσκει

δφεις και **σκορπίους** 2) παθ. προκαλώ την έκκριση ούρων, είμαι διουρητικός: Ήνν.Δι.2,46 οὐρέεται μάλλον (ώς μάλλον διουρηηκόν), Ἄρετ. Χρον.Νούσ.1,4 οίνος οὐρεόρρομος (διουρηητικός οίνος), Ἄθην.1,32P, Ὀρειδ.4,28 || τοῦ οὐδ. τοῦ οὐρούμενον τοῦ σήρμηα βλ.λ. || ὅμ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεργῶ ὡς διουρηηκόν: Ἄρετ. Ὀξ.Νούσ.1,10.

οὐρά-τω [2] (οὐρός) σχόλ. ἀγρηνυῶ, φυλάττω: Σχολ. Ἀπολλ.Ρ.4,164, EM 54,31.

οὐράδης-ους-ες (οὐρά) ὁ ἀνήκων τις τὴν οὐράν ἢ τὸν πρωκτὸν: Ήνν.Διατρ.(Νοθ.)37 τῶν νόστων τῶν οὐράδωδων (κῶδ. ὀρθωδέων).

-ους ἐν Ἐπιγρ. κατάληξ γενικ. πτώσεως τριτοκλίτων ἀσυναίρετων κυρ. ὀνομάτων ἀντλ -ος: Δάμμωνος Ἰδάμωνος - Νίκωνος [Νίκωνος].

οὐς (τοῦ) κ. μον. κ. νεώτ., γενικ. ὠτός, δετ. ὠπὶ, ὀνομαστ. πληθ. ὠτα, γενικ. ὠτων, δοτ. ὠτι (ὠτιος), ἀδόκ. κτ.: Φρων.χ.861, π. Ὀμ. μ. αἰ. ἐν. κ. δοτ. πληθ. αἰ. λοιπαὶ πτώσεις ὡς ξξ ὀνομαστ. ὠτος, γενικ. ὠτότος, ὀνομαστ. πληθ. κ. αἰ. ὠτά, δοτ. ὠσασι, ἑλληνιστικὴ ὀνομαστ. ἐν. ὡς κ. δωρ. ὡς, πληθ. ὠφασθ', πθ. ἀντὶ ὡτά θ' ἐν Ἄλκυ. 14, τὸ μέλος τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς ὄργανον τῆς ἀκοῆς κ. ἰδ. τὸ ἐξωτερικὸν πτερύγιον τούτου, τὸ ἀφί: Ἰ.Δ.Α.109 Ἄντιφον αὐτὸ παρ' οὐς ἔλασε ἔφησ', αὐτ.Σ.272 αἶ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐάτος ὠδε γένοιτο ἰδ., εἶπε ποτὲ μὴ ἀκούσω περὶ τοιούτου πράγματος, Ὀδ.Μ.200 ὄν σφιν ἐπ' ὠσιν ἄλειψ', Ἡρ.4,129 ὄρθα Ἰσταντες τὰ ὠτα (ἐπὶ Ἰηνοῖ), ΚΔ Λοικ.22,50 καὶ ἀπέλειεν αὐτὸ τὸ οὐς τὸ δεξιόν, πρβλ. Σοφ.Ἡκ.27' τὸ ὄλον οὐς, ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικόν: Ἡρ.7,39 ἐν τοῖσι ὠσι... οἰκέαι ὁ θυμός, Αἰσχ.Πέρσ.605 β3 ὄν ἐσὶ κελάρου (ἤχει ἐντός τῶν ὠτων), Σοφ. Ἀντ.1188 φθάγγος βάλλει δι' ὠτων κ. γεν. μτ. πρὸθ.: αὐτ.Ἡκ.1437 δι' ὠτός παύρα ἐνέπειρο πρὸς νισα, αὐτ.Α.149 λόγους φιθύρους εἰς ὠτα φέρει, Εὐρ.Μέδ.1139 δι' ὠτων ἦν λόγος αὐτ. Ἀνδρ.1091 εἰς οὐς ἑκάστω... ἠδδα λόγους, Πλάτ.Εὐθ.275B προσκίφωσ μὴ μικρόν πρὸς τὸ οὐς, Ἐθεοκρ.14,27 ἄμιν τοῦτο δι' ὠτός ἔγεντο'.

|| συνεκδ. ἢ ἀκόη συχν. μτ. ρ. ἐν φρ.: Πλάτ. Κρατ.396D παρελγον τὰ ὠτα [προσελγον], αὐτ. Συμπ.216Α εἰ ἐθέλλοιμι παρέρχειαι τὰ ὠτα, αὐτ.Πολ. 531Α παραβάλλοντες τὰ ὠτα, Πλούτ.Ἡθ.232F ὠτα χορηγεῖν, αὐτ.Π13C οἱ ὠτα ἔχοντες [οἱ ἀκούοντες], ΚΔ Ματθ.13,43 ὁ ἔκων ὠτα ἀκούει ἀκουήτω, αὐτ.Ἀν.27 ὁ ἔκων οὐς ἀκουσάτω, - κλειψ τὰ ὠτα [κωφεύω], - τείνει οὐς εὐήκοον [εἶναι πρόθυμος τὸ εἰσακούσθῃ] || μτφ. ἐπὶ κατασκοπῶν τῶν βασιλέων ἐν Περσίᾳ: Ξεν.ΚΠ 8,2,10 τὰ βασιλέως ὠτα, Ἀριστ.Πολιτ.1287b,30 κ. γεν.: Πλούτ.Ἡθ.522F τὸ τῶν λεγομένων ὠτων καὶ προσαγωγῶν γένος κ. π. Πλάτ.Πολ.613C ἐν φρ. τὰ ὠτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες ἐπὶ ἀνθρώπῳ ἀπεργόμενον ἐν κατασχίνῃ, πρλ. παρασμ. ἐν λ. λίκος κ. φρ. δημ. μὴ κατεβάσεινα ἀσπὰ κ. τῆι τῶν ἀλλήτων [ἐχόντων τὰ ὠτα] τελασμένα καὶ ἐξφωηκτότα: Ἐθεοκρ.22,45 τελασμένους οὐατα πυγασίει πρβλ. ὠτοκαταίξ: 2) ἔξ ὁμοιότητος πρὸς τὸ οὐς, κτ. πληθ. λαβῶαι κυρ. ἀμφοτέρω, χερσὺλια στήμας: Ἰ.Δ.Α.633 οὐατα δ' αὐτὸ τέσσαρ' ἔσαν, βίων π.Πλούτ.Ἡθ.536Α ἀμφορεσίην ὀπὸ τῶν ὠτων βῆδεις μεταφερομένοις, Ἡρώμ Πνευσ.2,23 κ. ἐπὶ πατηρίων: Ἄλεξ. 270,3 (ποσπότην) ὠτα συντελασμένον || ἐν τῇ ἀρχτ. ἡ παρωτις βλ.λ.41: Ἐπιγρ. || οὐς Ἀφροδίτης εἶδος ὄστρακοδέριου: Ἀντίγ.Καρ.λ. Ἀθήν. 3,88Α τὸ ὄστρον τοῦτο ὀπὸ Αἰολέων καλεῖσθαι οὐς Ἀφροδίτης κ. θαλάττιον οὐς ἡ γρία λεπὰς: Ἀριστ.Ζ1 529b,16 τῇ δ' ἄγρια λεπὰδι, ἦν τινες καλοῦσι θαλάττιον οὐς, ὀποκάτω τοῦ δ-

στράκου ἐξέριται ἡ περὶ τῆσσι || τὰ ὠτα τῆς καρδίας τὸ ὄμας τοῖς ὀσιν ἔθενε καὶ ἔθενε τῆς καρδίας λοβία: Ήνν.Καρδ.8,Γαλ.Χρ.Μορ.615' || μετ- πρὸς [ατρ. ἐπίδεσμος: Ἡρακλῆς π. Ὀρειδ.48,15 οὐς Ἐπιγρ. ὡς βλ.λ.

οὐσία (ἡ) [ἐκ μτχ. τοῦ εἰμ] κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. οὐσίη, δωρ. ἔσασια, ὠσία ὁ π ἀνήκει ἀποικιστικῶς εἰς τισ, ἰδιοκτησία, περιουσία, κάλωσ. ἐπεμελλῆσ τῶν οὐσίῶν ὄνηρ τοῦ δημόχου, ΚΔ Λοικ.15,12 πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, Χρον.Μορ.1022 πρὸς τὴν οὐσίαν, τοῦ καθενοῦς || συχν. ἐν πᾶσι ἐπὶ κτημάτων ἐν Αἰγύπτῳ: 2) π. Σοφ.Τρ.911 ἔκλεινε... τὰς ἀπαίδιας εἰς τὸ λοιπὸν οὐσίαις πῆ. [π. Σχολ.] ἡ κωτῆ, σμωσάτω 3) ἐν τῇ φιλοσ. ὡς τὸ ἰων. φύσις, τὸ σταθερὸν ὄν, ἡ ἀμετάβλητος πραγματικότης, τὸ ἀληθῶς καὶ πραγματικῶς ὄνταρον [ἀντὶθ. γένεσις]: Πλάτ.Πμ.29C ὅτι περ πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πῆστιν ἀλμθσαι, αὐτ.Νόμ. 966B ὡν κίνησις γένεσιν παραλαβοῦσα οὐσίαν οὐσίαν ἐπόρουν, Ἀριστ.ΖΜ.614b,32 γένεσις μὲν τὸ σπέρμα, οὐσία δὲ τὸ τέλος, αὐτ.Μεταφ. 1003b,7 δθ. ἐν ἀσφρημένη ἐν. ἡ ὄναρξ, ἀντὶθ. τὸ μὴ εἶναι: Πλάτ.Ἐσοτ.185C οὐσίαν λέγειται καὶ τὸ μὴ εἶναι, καὶ ὁμοιότατα καὶ ἀνομοιότατα || ὅμ. κτ. ἀντὶθ. πρὸς τὰ νόθη: Πλάτ.Εὐθφρ.11Α τὴν μὲν οὐσίαν μοι αὐτὸ οὐ βούλομαι δηλώσαι, πᾶθος δὲ πὲρ αὐτοῦ λέγειν, Ἀριστ.Μεταφ.1003b,7 πᾶθη οὐσίας ἀντὶθ. συμβεβηκότα: αὐτ.Α'Υστ.82a,24, αὐτ.Ψυχ.402a,8 ἡ φύσις τῆς φυχῆς καὶ ἡ οὐσία, εἶθ' ὅσα συμβεβηκε περὶ αὐτῆν || ἡ πραγματικὴ, ἀληθὴς φύσις, ἐπὶ ἐκείνου ὄνηρ εἶναι μελὸς εἶδους πνός, ὀριζόμενον ἐν Πλάτ.Φαιδ.65D ὡς ὁ τυχεῖναι ἔκαστον ὄνηρ. ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ εἶπε ἐν Ἀριστ.Α'Υστ.90b,30 || ὅμ. κ. ὁ ἀληθὴς ὀρισμὸς πράγματος τινος: Πλάτ.Φαιδρ.245E φυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον ἢ φύσις καὶ ὁ ὀρισμὸς αὐτῆς, Ἀριστ.Μεταφ.1017b,22 τὸ τί ἦν εἶπαι οὐ ὁ λόγος ὀρισμὸς, καὶ τοῦτο οὐσία λέγεται || τὸ ἔχειν οὐσίαν, ἡ ὄναρξ τῆς οὐσίας, ἡ οὐσιότης βλ.λ.: Πλάτ. Πολ.509B ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρσβεῖα... ἀπεκρίσθησ || ὀσπεκρῆσις τὸ σταθερὸν, τὸ ὀδόστρωμα, τὸ ὁποῖον ὀπέκειται εἰς ὄμας τὰς μεταβολὰς τῆς φύσεως ὄμα π. Πλάτ.Σοφ.246Δ ταῦτον σῶμα καὶ οὐσίαν ὀριζόμενοι, αὐτ. νοητὰ ἄττα καὶ ἀσώματα εἶδη... τὴν ἀλήθειαν οὐσίαν ὀπὸ τοῦ Ἀριστ.Ἐφαρμοζόμενον ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν θεωρίαν τῶν ἀτόμων τοῦ δημόχου: Ἀριστ.Οὐρ.298b,3 πᾶσαι αἱ φυσικαὶ οὐσίαι ἡ ὠσματα ἢ μετὰ σωματῶν γίνονται || νεώτ. φιλοσ. ὁ σταθερὸς φορεὺς τῶν ἐναλλασσομένων ἰδιοτήτων τῶν ὄντων μὴ διαφορῶν ἐν ταῖς λεπτομερείαις παραλλαγῆς || ὅμ. νεώτ. τὸ εἶναι, ἡ πραγματικὴ ὀδόστασις πράγματις πνος: ἡ οὐσία τῶν ὄντων εἶναι ὁ θεός 4) ἐν τῇ λογ. ἡ οὐσία ὡς πρῶτῃ κατηγορίᾳ: Ἀριστ.Κατ.ἦθ.26, Μεταφ. 1037a,5 δθ. π. αὐτ.Κατ.2b,5 αἱ πρῶται οὐσίαι ἰτὰ ἄτομα αἱ δευτέραι οὐσίαι ἰτὰ εἶδη καὶ γένη, αὐτ. Μεταφ.1037a,5 ἡ μὲν φυχὴ οὐσία ἡ πρῶτῃ, τὸ δὲ σῶμα ὄμα, αὐτ.Ψυχ.412a,19 ἡ φυχὴ οὐσία τὸ ἀμψόχου || ἐπὶ ἀσφρημένην ἐννοῶν τὸν μαθηματικόν: αὐτ.Α'Υστ.87e,35 μονὰς οὐσία ἀθετος, σπτημὴ δὲ

ουσία θεός 5] μετά τοῦς Ἀριστλ. κ. Πλάτ. ἐν διαφόροις χρ. ὡς π. Ζήν. Στωϊκ. ἀπ. 1, 24 ἄνοιος οὐσία (ἢ ὄλη) κ. γεν. : Πολυστρ. 12V κατὰ οὐσίαν ἀντίθ. κατὰ δύναμιν ἢ ἐνέργειαν : Πρόκλ. Στοιχ. Φυσ. 171 πᾶς νοῦς ἀμεριστός ἐστιν οὐσία· πρβλ. Πτολ. 2, 45· || π. Πυθαγ. ὄνομα τῆς μονάδος : Θεολ. Ἀριθ. 6· 6] αἱ οὐσίαι αἰ ἀνδιαιτάμεναι εἰς τὸ πῦρ οὐσίαι : Ζωσ. Ἀλχ. 68B· ἐπὶ τὸν τεσσαράων σωματίων μαλκόω, κασιπέρω, καλὸβδω, σιδηρούμ : Ψάμμον. ρ. αὐτ. 167B· 7] ἐν τῇ μαγείᾳ, ὄλιγον ἀντικείμενον δι' οὗ γίνεται συνάφεια μεταξὺ τοῦ ὑπερφυσικοῦ μέσου καὶ τοῦ προσώπου ἐφ' οὗ ἐπιζητεῖται νὰ ἐνεργήσῃ τὸ μέσον τοῦτο, ὡς ὁνομαζομένη : Πάπ. λαδων βελόνων διεκριν τὴν οὐσίαν εἰς αὐτὴν· || ὄμ. σαφίρα ἐκ τάρτου : Πάπ.· || ὄμ. πᾶν κυνοκεφάλου οὐσία, - κυνὸς οὐσία ἢ κόρη· 8] ἐμπλαστρον τι : Ἀέτ. 15, 15· 9] οὐσίαι πλοια βυζαντινὰ βοηθητικὰ ὡς τὰ χελώνδια καὶ οἱ πάμφυλοι : ΚΠορφ. Ἐκθ. 664-5· 10] νεώτ. ὄλη, σῶμα φυσικόν· οὐσία σημασιγῆς - ρευστῆ, - ἐκρικτικαὶ οὐσίαι· 11] νεώτ. μτφ. ἡ βαθυτέρα ἔννοια, ἡ κεφαλαιώδης σημασία : ἡ οὐσία τοῦ ζήτηματος - τῆς υποθέσεως· || ὄμ. τὸ καθορτὸ περιεχόμενον ἔννοιας πινός ἢ πράγματος, σαυδοῦσάτος, σοβαρότης : ἄλογοι ἄνευ οὐσίας, - λόγια χωρὶς οὐσία· || κ. ἐν φρ. κατ' οὐσίαν κατὰ βῆθος, πράγμοσι, καθ' αὐτό· 12] νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιόουσα γεύσις, τὸ εὐγευστον, ἡ νοστιμότης : χόρτα χωρὶς λαδί δὲν ἔχουν οὐσία· 13] νεώτ. εἰδ. ἀνατομ. οὐσίαι μετακτῆταίαι οὐσίαι ρευσταὶ ἢ συμπλεγματι παραβιβάλλόμεναι μεταξὺ τῶν κτῆτων τῶν ἰσθμῶν.
ουσίαζω πᾶν. καθιστῶ μαγικῶς ἀποτελεσματικόν, ἐπιτηγάνω τι διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς μαγικῆς οὐσίας βλλ. 7).
ουσίαζός-ἡ-ὄν πᾶν. ὁ ἀνήκων εἰς περιουσίαν, εἰς κτήμα· οὐσιακὴ μίσθωσις, - οὐ-μίσθωσις.
ουσίαρχης (ἡ) μτγ. ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως, ὁ δημιουργὸς τῆς οὐσίας : Ἀνούλ. Ἀσκλητ. 19.
ουσίαρχια (ἡ) μτγ. ἡ ηγηθ. αἰτία τῆς ὑπάρξεως : Διον. Ἀρεοπ. 5, 431.
ουσιαστικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν οὐσίαν, ὁ ἔχων οὐσίαν : οὐσιαστικὴ ἔννοια - ἐκδοῦλεσις· || τὸ σὺδ. οὐσιαστικὸν πᾶσα λέξις ἢ ὄνομα, ὄπερ σημαίνει ἐν τι, πρόσωπον, ζῶν ἢ πρᾶγμα ἢ καὶ ἀφαιρεμένην ἔννοιαν, ὡς ἀνῆρ, ζῶν, φωτὸν, εὐσέβεια : τὸ ἐπιθετὸν προσδιορίζει τὸ οὐσιαστικόν· ἐπίρρ. οὐσιαστικῶς κ. δημ. -ᾶ κατ' οὐσίαν, πραγματικῶ.
ουσίσιον (τὸ) μτγ. ὄνοκορ. τὸ οὐσία βλλ. 1] : Νικόμ. η. Ἀθήν. 2, 584 οὐσίσιον γὰρ καταλιπόντος τοῦ πατρός, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 210.
ουσίαμετρια (ἡ) ἔσφ. ἀνάγ. π. Ἐρμ. Τρισμ. π. Στοβ. 1, 49, 69.
ουσίαν (τὸ) μον. εἶδος ὄψασματος : Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 220.
ουσιαστικω-ρορος (ἡ) μτγ. ὁ πατήρ τῆς ὑπάρξεως, ἐπὶ τοῦ δευτέρου θεοῦ κατὰ τὸς ἀντιλήψεις τῶν νεοπλατωνικῶν : Ἰάμβλ. Μυστ. 8, 2.
ουσιαστικός-ὄν μτγ. κ. μον. ὁ ποιῶν, δημιουργῶν οὐσίαν : Ἐρμελ. Ἀλ. Φαιδρ. 153A, Πρόκλ. Στοιχ. Φυσ. 157, Δαμάσκ. Ἀρχ. 83, Συμηλ. Κατ. 325, 20.
ουσιαστικῶ-ἔω μον. ποιῶ, δημιουργῶ οὐσίαν : Στοῦδ. Θεόδ. 521.
ουσιότης-ητος (ἡ) μτγ. κ. μον. ἡ ἰδιότης τῆς ὑπάρξεως : Δαμάσκ. Ἀρχ. 58, Ἠλ. Κατ. 220, 1]· || τὸ ἔχειν οὐσίαν : Ἐπιγρ. Ἐρμ. Τρισμ. π. Στοβ. 1, 41, 4.
ουσία-ώω [ουσία] διδω οὐσίαν, φέρω εἰς ὄπαρξιν, δημιουργῶ : Πλωτίν. δ. 1, 10, Συμηλ. εἰς Πρόκλ. Παρμ. 1003B, Δαμάσκ. Ἀρχ. 80, Φλόδ. Ἰω. Ἰγνουμ. ΖΓ 7, 26· || παθ. εἶμαι ἐν τῇ ὄπαρξιν ἢ ἔχω οὐσίαν : Πορφ. Κατ. 99, 7, αὐτ. η. Στοβ. Ἀνθολ.

1, 414 τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν, ὡς ἐν τούτῳ ἡμῶν οὐσιωμένῃ, Πρόκλ. Κρατ. 57P, Συριαν. Μεταφ. 7, 24, Δαμάσκ. Ἀρχ. 83, Συμηλ. Ἐπικτ. 129D, Εὐστ. Πον. 141, 4] φωνὴ οὐδέμια οὐσίαιαι, εὐτυχεῖν δὲ καὶ δυστυχεῖν οὐσίαισι τισὶν ἐπιλέγεταί.
ουσιώδης-ους-ἔς μτγ. κ. νεώτ. ὁ πλήρης οὐσίας, πραγματικός, ἀληθινός : Ἐπικτ. Φύσ. 14, 1] οὐσιώδης συγκρίσις, Πλούτ. Ἠθ. 1085D, Ἀπολλ. Δύσκ. 83, 11, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 12, Πλωτίν. 2, 8 τὴν οὐσίαν δυνάμει εἶναι, ἢς ὄπερ νεοτερότερον οὐτε οὐσιωδέστερον, αὐτ. 5, 3, 5 οὐσιώδης νόησις· || νεώτ. ὁ ἀποτελῶν τὴν οὐσίαν, ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν οὐσίαν, κύριος, σημαντικός, ἀπαραίτητος : οὐσιώδης διαφορά, - οὐσιώδης ὄρος.
ουσιωδῶς ἐπίρρ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον οὐσιώδῃ βλλ. : Ἡρών Ὀρ. 136, 2, Συριαν. Μεταφ. 147, 31, Εὐστ. Πον. 141, 28 εἰ περ οὐσιωδῶς εὐτυχία τις ἀποκεκλήρωται.
ουσιωμιαία (ἡ) μτγ. ἡ ὄνομασία τῆς οὐσίας δυνατὸς πινός : Διον. Ἀρεοπ. 5, 431B μετρίτων θεῶν ἐπὶ τὴν δυνάω οὐσίαν τοῦ ἀνωτέρου οὐσιωμιαία οὐσιωμιαία.
ουσιωμιαῖ-ἔω μον. ὄνομαζῶ τὴν οὐσίαν δυνατὸς πινός : Θεοφάν. 23 διὰ δὲ καὶ αὐτὴ ἰθὺθία ὑπερουσιότης τῆ οὐσιωμιαία καὶ κυρίως αὐτῇ, τοῦ μεγάλου ἀκουσὸν Διουσιου.
ουσιώσις-εως (ἡ) μτγ. κ. μον. ἡ δημιουργία οὐσίας πινός : Κύριλλ. εἰς Ἰωάν. 4, 36 τροπικῆ ἀπάσης καὶ ἀλλοιωσέως τῆς κατὰ τὸν τῆς οὐσιώσεως λόγον, Δαμάσκ. Ἀρχ. 83, Συμηλ. Φυσ. 433, 17.
ουσιώστερα μτγ. πιβ. ἔσφ. ἀνάγ. ἀντὶ οὐσιωδέστερα συγκρ. τοῦ οὐσιωδῆς βλλ.
ουσιωτικῶς-ἡ-ὄν μτγ. ὁ δημιουργῶν οὐσίαν, οὐσιοποιός : Δαμάσκ. Ἀρχ. 83.
ουσιωπτός-ἡ-ὄν μτγ. ὁ δυνάμενος νὰ γίνῃ οὐσία βλλ. 2] : Δαμάσκ. Ἀρχ. 83.
ουση (ἡ) μτγ. πᾶσα κακικόω : Ζώσ. Ἀλχ. 222B ἡλῶσαν, ἐν περιθωρίῳ].
ουσιων (τὸ) μτγ. σχοιπὸν πλοίου, ἄρμενα : Λυκοφρ. 20 οἱ δ' οὐσα .. ναύται ἰλιῶν, Ἀλέξ. Ἀλ. 3, 21 εἰδὰ μέν καλὸν ἄρμενα οὐσιων ἰπ. Ἀντιμ. Coll. 1, 1, 2 εἰδ. ἄμφ. πιβ. ὡσον].
ουσιωσάρος (ἡ) [ουγγρ.] νεώτ. στρατιώτης ἐλαφροῦ ἰππικοῦ : τὰ τάγμα τῶν οὐσιωσάρων.
ουσιωρομηνία (ἡ) Ἐπιγρ. τὸ ὑστερον, τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ μηνός.
ουσιωρορος Ἐπιγρ. ὕστερος βλλ.
οὔτ νεώτ. φθογγοδσημ μουσικῶν συνῶν. τοῦ ντό.
οὔτα Ἐπιγρ. ταῦτα πλεθ. οὔτ. τοῦ οὔτος βλλ.
οὔτάζω ἐπ. ἐν χρ. κ. π. τραγ. ἐνεργ. κ. παθ., μέλλ. οὔτάσω, ἀδρ. οὔτάσω, παθ. παρακ. οὔτασαι, μτγ. οὔτασμένω, πλήττω, κτυπῶ, πληγῶναι δι' ὄπλου, τιτρώσκω, τραυματίζω· πρβλ. οὔτάω : Ἰλ. M 427 πολλοὶ δ' οὔτάζοντο κατὰ χροῖα νηλεῖ χαλκῶ· || κυρ. κτυπῶ διὰ τῆς χειρὸς καὶ τραυματίζω, ἐκφερόμενον πληρέστερον διὰ τοῦ σχεδόν : αὐτ. E 458 Κόρησις μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ, αὐτ. H 273 ἀτρεσχεδόν οὔτάζοντο· || συγκρ. μτ. αἰτ. πρῶσ. ἡ τοῦ τραβέντος μέρους, μτ. διπλ. αἰτ. : αὐτ. E 458 Κόρησις .. οὔτασε χεῖρα· || συγκρ. μτ. αἰτ. πρᾶγμ. : αὐτ. H 258 σάκος οὔτασε δουρὶ ἰδετρίπρησ τὴν σπίνδαί· μτ. συστοχ. αἰτ. : αὐτ. E 361 ἔλακος, ὁ βρ ποσὶς οὔτασε ἀνῆρ ἰπῶ. Γαζής ἐκάνω νηίζομαι ὑπὸ τοῦ τραύτος, ὁ με ἐτρώσω ἀνῆρ θητόρσι· || γεν. τιτρώσκω, πληγῶναι ὡς τὸ βάλλω] διὰ κεραυνοῦ : Εὐρ. Ἰπν. 684 πρόρριζον ἐκτρίφειεν οὔτασε νηρὶ διὰ βέλων : αὐτ. Ἦρ. 199 τυφλοῖσι ὄρωτασε οὔτασε τοξέωμια· πρβλ. Ὀμπ. Ἰλλ. 2, 37A.
οὐ τᾶν ἄττ. κρᾶσ. τοῦ οὔτοι ἐν : Σοφ. ΟΚ 1351.
οὐ τάρτα ἄττ. κρᾶσ. τοῦ οὔτοι ἄρα : Εὐρ. Ἐλ. 85 οὐ τάρτα σ' Ἐλένην εἰς συγείς θαυμασιέων.

οὐτάω κ. δ. τ. οὔτημι, ὕ ἐν. οὐτά, ἑπ. προστ. οὐτάε, μέλλ. οὐτάσω, ἀορ. οὐτάσα, ἰων. οὐτάσασε, παθ. μγ. ἀορ. οὐτάθηεις· ὄμ. ἰάς ἐκ τοῦ οὔτημ ὕ ἐν. ἑπ. ἀορ. οὐτά, ἀορ.φ. οὐτάμενοι κ. οὐτάμεν, μγ. ἰέν. παθ. ἐν. οὐτάμενος, ἰων. θοσ. παθ. ἀορ. οὐτάσε, οὐτάζω βλ.λ.: Ἰλ.Δ 525 οὐτά δὲ δουρὶ παρ' ὄμφαλον, αὐτ.Φ 402 τῆ μιν Ἄρης οὐτάσε μισαφόνος ἔχει μακρῷ ὥ κτυπῶ διὰ τῆς κηρός καὶ τραυματικῶς· αὐτ.Λ 659 ἐν νηυσὶν κείρασι βεβλημένοι οὐτάμενοι τε· μτ. αἰτ. προσ. ἡ τοῦ τραβέντος μέρους, μτ. διπλ. αἰτ.: Ὀδ.Χ 294 Λειώκριτον οὐτά δουρὶ μέσον κενώω· ἢ κ. ἐπὶ πληγῆς· Ἰλ.Ξ 518 φυχὶ δὲ κατ' οὐτάμενην ὤτειλιν ἔσασ· ἰδιὰ τοῦ διὰ τῆς τρώσεως γενομένου τραύματος ὥ κ. ἐπὶ τοῦ τιτρώσκοντος ἔϊφους· Αἰαχ.Χο.640 ἔϊφος διανταῖαν· οὐτά.

οὔτι [οὔ τε] ἑπίρρ. κ. μων. νεώτ. κ. δημ. συνδεδεικνὸν ἀρνητικῶν προτάσεων ἰός τοῦ τε θετικῶν, σπαν. ἐν τῇ ἀπλῇ σμ. καὶ οὔχι· Ἰλ.Χ 265 οὔτε τὶ νῶιν ὄρκια ἔσσανται, Ἦρ.Ι 13 οὔτε γὰρ ἐκείνους διδοῖαι ἰδιόρθ. οὐδέ, Ἀριστλ.Φυσ.208α,β οὔτε γὰρ Ἰνα ἡ γένεσις μὴ ἐπιλείη, Λουκ.Παράσ.27 οὔτε γὰρ τὴν ἠγορικήν ἐν τῇ καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν· 2] ἑπὶ τοῦ ἀπείτατον ἐπαναλαμβάνεται οὔτε· οὐτέ· σμχ. συνδεδεικνὸν ἕτερον μῆριον μετὰ τοῦ πρώτου ἢ τοῦ δευτέρου οὔτε· Ἰλ.Ε 89 τὸν δ' οὔτ' ἀρ τε γέφυραι· οὐτ' ἀρα ἔρκα Ιαχεῖ, Ὀδ.Α 202 οὔτε τὶ μάντις ἐών οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδῶς, Ξεν.ΚΠ 4,3,12 οὔτε μὴ ἀνοκτινέειν· ἀλλ' ἀποδὲ μὴν ὥ κ. γεν. νεώτ. κ. δημ. παρ.μ. οὔτε σὺ τοῦ σακκί οὔτε σὺ τοῦ σακκοῦσί [ἐπὶ ἀνθρώπου μὴ εὐχαριστομένου ἐν οὐδέμῃ περιστάσει, οὔτε γὰρ οὔτε ζημιᾷ] ὥ σχαστῶ. ἐν χρ. ὁπως διαίρεθῃ γενική ἀρνησις εἰς μερικωτέρας προτάσεις, δύο ἡ πλείονας· Ἰλ.Χ 200 ὡς δ' ἐν ὀνείρω οὐ δύναται φεύγοντα δίκαιεν, οὔτ' ἀρ δὸν δύναται ὑποφύγειν οὔθ' ὁ δίκαιον κ. μτ. προηγουμένης ἀρνησιος· Ἰλ.Ζ 450, Θουκ.4,4 οὐκ ἐπειθεὶν τοὺς στρατηγούς οὔτε τοὺς στρατιώτας· κ. ἀνευ προηγ. ἀρνησιος· Ἰλ.Α 490 οὔτε ποτ' ἐς ἀγορῆν πωλέατο· ἢ ἐν τῇ ἑτέρῳ τῶν δύο προτάσεων τῶν διὰ τοῦ οὔτε ἀπ' ἀλλήλων διακρινομένων δύναται ἐν εἰσαγθῇ ἀρνητικῇ πρότασι μερικωτέρα διὰ τοῦ οὔδε· Θέσγν. 537 οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φέεται οὔδ' ἀκίνθος ἰκῶδ. οὔθ', οὔδε ποτ' ἐκ δουλῆς τέκνον ἔλευθέριον, Δημ.829 οὔτε· ἀπέφθινεν οὔδε παρῶσχατὶ μάρτυρας, οὔτ' αὐ τὸν ἀριθμὸν· ἢ παναφερῆν· ὥ ἐνίστε μτ. πολλὰς προτάσεις ἐκφερομένης διὰ τοῦ οὔτε ἡ τελευταία ἐκφέρεται ἐμφατικῶς διὰ τοῦ οὔδε· Πλάτ.Πολ.426β οὔτε φάρμακα οὔτε καύσεις οὔτε τομα οὔδ' ἀἰνωδαὶ [οὔτε κἄν· Γ' ὥ μ. τοῦ οὔδε [μηδὲ] δύναται ν' ἀκολουθῆσθαι εἰς ἀπλοῦν οὔτε [μητέ]· Ὀδ.Θ 563 οὔτε τὶ ημῶσθῆναι εἰς θέος οὔδ' ἀπολέσθαι, Πινδ.Π.8,83 τοῖς οὔτε νόστος ὄμως ἔπαλας ἐν Πυθιάδι κριθῆ, οὔδε μολόντων· Σοφ.ΟΚ 1139 οὔτ' ἐπὶ τὶ μῆκος τῶν λόγων ἐθου πλεον· οὔτ' ἐπὶ τοῦ μοῦ προβάλλει τὰ τῶνδ' ἑπ. Πλάτ. Ἀπολλ.19D οὔτε γὰρ τούτων οὐδὲν ἔστιν, οὔδε ὕ ἐν. τινος ἀκηκόατε· οὔδε τοῦτο ἀληθές [ἐν πολλοῖς χωρίοις αἰ γραφαὶ ποικιλοῦσι, πολλὰκι δὲ μετέβαλλον οἱ ἐκδοταὶ τοῦ οὔδε εἰς οὔτε] ὥ ἐνίστε μετὰ τοῦ οὔτε ἔπειτα οὔδε μὲν ἢ οὔδε μὴ· Ὀδ.Ν 207 νῦν δ' οὔτ' ἀρ ηθ ἔσασθαι ἐπίσταται, οὔδε μὴ αὐτοῦ καλλέβω, Ξεν.ΚΠ 4,5,27 οὔτε ἔθρονον κατέλιπον· οὔδε μὴ ἀπαχωροπόντες γέ σε ολίμεθα ἐν κινδύνῳ ὥ μετὰ τὸ οὔτε ἀκολουθεῖ ἐνίστε καταφατικῇ πρότασι διὰ τοῦ τε· Ἰλ.Ο 156 οὔτ' αὐτὸς κτενεῖς, ἀπὸ τ' ἄλλου· ἢ ἐρῶξες [καὶ δὲν θά φουεῖς καὶ δ' ἀμυθῆ], Ἦρ.5,49 οὔτε γὰρ οἱ βάρβαροι ἄλκιμοι εἰσι, ὄμεις

τε τὰ ἐς τὸν πόλεμον· ἀνήκετε, Αἰαχ.Πρ 246 οὔτ' ἀν εἰσιδεῖν τάδε ἔχρησον, εἰσιθεῖσά τ' ἠγλύθησθην κέαρ· ὥ ἐνίστε ἡ ἀρνησις τίθεται μετὰ τὸ τε· Πινδ.Ν 11,40 οὔτ' ὧν μέλαινα καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι, δένδρεά τ' οἶκ ἔθειλε, Σοφ. Ἀντ' 763 οὔθ' ἠδ' ἄλειται πλοῖα, σὺ τ' οὐδάρ' αὐτῶν προσόφει· κ. πρὸ κ. μετὰ τὸ οὔτε· Ἦρ.2,37 κιάμορος δὲ οὔτε τὶ μάλα σπείρομαι, τοὺς τε γενομένους οὔτε τρώομαι οὔτε ἐφόντες πατήνοται ὥ ἄμ. ἢ σύνδεσις διὰ τοῦ οὔτε· κ. καὶ π. Εὐρ.ΙΤ 591 οὔτε ὑσυχῆς καὶ τὰς Μυκίνας οἴσθα ἀσφαλῆς π.μγν, ὄσον· Λουκ. Ἐταίρ.Δ 24 οὔτε πάντα ἡ Λαεβία· ἢ ἐφέσαστο καὶ οὐτάληθθ ἠπὴγελαικ· ὥ σμχ. κτ. σχῆμα ἀνακόλουθου ἀκολουθεῖται οὔχι ὑπὸ δευτέρου οὔτε ἀλλ' ὑπὸ ἄλλου τῆς μορίου, ὡς ὑπὸ τοῦ οὔτε κ. οὔτι μ. τοῦ δὲ· Ἰλ.Ο 368 οὔτ' αὐτὸς νεός ἐσσι, γέρον μὴ σὺ τοῦ οὔτος ἠθῆσει, Ἦρ.1,108 οὔτε ἀλλοτὲ κω παρεῖδες ἀνδρὶ τῷδε ἄγαρι οὔδεν, φυλασσόμεθα δὲ ἐς ἐσ, Ξεν. Ἀν.δ,3,16 οὔτε πλοῖα ἔστιν οἷς ἀπονελευσόμεθα, μένουσι δὲ αὐτοῦ, Πλάτ.Πολ.388β οὔτε ἀρα ἀνθρώπουσ' ἀθῆσ λόγου κρατούμενοι· ὥ πολὺ δὲ ἴπτον ὥ κ. π. οὔτε τοῦ ὁ ἀκολουθεῖ ἀνευ συνδεδεικτοῦ πτος μορίου· Ἦρ.Ι,138 οὔτε ἐνούρεοισι οὔτε ἐμπύουσι, οὔ χεῖρας ἐνανοῖζονται, οὔδε· Ἀιαχ.Πρ.479 οὐκ ἦν ἀλέξει οὔδεν ἑστὲ βρωσιμον οὐ χρυσῆσιν, οὔτε πιστῶν, Σοφ.ΟΚ 972 οὔτε βλάστας πω γενεθλοῦσ πατρὸς, οὐκ μητρὸς εἶχον, Θεσπρ. 15,139 οὔτ' Ἀγαμέμνων τούτ' ἐπαθ' οὔτ' Αἰας· ὥ Πατρομῆλῆς ὥ κ. π. οὔτε τοῦ οὔτε ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ οὔ κ. οὔμῆτι· Ὀδ.Δ 566 οὔ κ. νεφετὸς οὔτε ἀρ χερῶν πολὺς οὔτε ποτ' θυροσ, Θέσγν.125 οὔ γὰρ ἀν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικός, Αἰαχ.Πέρα.588 οὔκῆτι διαμοφοροῖσιν θεσπονοῖσαι ἀνάγκησ οὔδ' ἐς γὰν προπίνοντες ἄρῶνζαι ὥ ἐνίστε παραλείπεται τὸ πρῶτον οὔτε· Πινδ.Π 10,29 νουσι δ' οὔτε νεῖδ' ἰὼν ἀν εὐροῖ, Αἰαχ. Ἀγ.532 Πάρις γὰρ οὔτε συντελέης πόλις· πρὸλ. μήτε ὥ ὅταν τὸ οὔτε κ. μήτε ἀνταποκρίνωμαι πρὸς ἄλληλα, ἐκότερον διατηρεῖ τὴν οἰκείαν αὐτῷ ἐνίοναι· Δημ. 106 ἀνασθῆσ οὔτ' εἰμὶ μήτε γενοῖμαι [οὔτε εἰμαι ἀνασθῆσ, μήτε γὰν]· πρὸλ. Αἰαχίν.3,128 ὥ νεώτ. κ. δημ. μῆριον ἀρνητικῶν ὡς ἐπιδοτικῶν· δὲν θέλω οὔτε γὰν ἔξωμ, δὲν ἠρθε οὔτε στή γορτῆ μου· κ. παροιμ. φρσ οὔτε φύλλος στὸν κόρφο του [ἐπὶ περιελθόντος εἰς δεξιὴν θέσιν]· δὲ δίνει οὔτε τῇ θέρμῃ του [ἐπὶ λίαν φιλαργῶν] κ. ἂ. **οὔτερος** ἰων. τ. τοῦ ὀτερος βλ.λ.: Ἦρ.Ι,34 τῶν οὔτερος μὲν διέφθορατ' οὔδ. τούτερον· αὐτ.32 τούτερον τῶν ἑτέρων μνηὶ μακροτέρον γίνεσθαι **οὔτημι** δ. τ. τοῦ οὔτάω βλ.λ. **οὔτησάσε** θοισμτ. ἀορ. τοῦ οὔτάω βλ.λ. **οὔτησις**-εως [ἡ] [οὔτάω] λείε, ἡ τρώσις Ζωναρ. **οὔτησιρα** [ἡ] μγν. ἡ οὔτάουσα, ἡ τρωσκουσα, πλῆγῶσασα· Ἀντίλ.Σιδ.ΑΠ 7,72 οὔτησιρα δίφας ἐχίδια. **οὔτι** οὔδ. τοῦ οὔτις βλ.λ. **οὔτιδῶσος**-ἠ-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ οὔδενός λόγου ἔϊφος, μηδαιμόνος, πρόστατος, ποιητέος ἐπὶ προσ.: Ἰλ.Α 293 ἡ γὰρ κεν δειλός τε καὶ οὔτιδανός καλοῖμαι, Ὀδ.Θ 209, Ὀμπ. Ἀλ.2,144 οὔτιδανός δὲ βῆν καὶ οἱ δέμας ἄμμορον ἀλκήης Εὐστ,Πιν.107,3 2] ἀδιαφορῶν, ἀπρόσεκτος· Αἰαχ.Ἐπ.361 γὰς δόσις οὔτιδανός ἐν ῥοθίσι φορεταὶ ἰσχαλ. ἐτρονικῶς δὲ ῥόθια εἰπε τὰ συνεπὴ κινήματα [τῶν πολεμίων]. **οὔτιδανότης**-πτος [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ οὔτιδανού, ποταπότης φοιλέτης. **οὔτι ηη** [ἡ] ηη. δωρ. οφῆτι κα ἡ ηη κατ' οὔδενα τρόπον· Ἠοῖοδ. Ἐργ.105 οὔτως οὔτι ηη ἐσσι· διός

νόον ἐξαλάσθαι, Θεόκρ.1.63 οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν
νε τὸν ἐκλεάθοντα φυλάξει·

οὔτι που ὑπόθεσις ὄχι, ὄχι βέβαια, συνήθ. χρ.
ἐν ἀσυνληπρώτῳ ἔρωτι. προτάσις: Πινδ.Π.4.87
οὔτι που οὗτος Ἀπόλλων, Σοφ.Φιλ.1233 οὔ τι
που δοῦσαι νοεῖς; Ἀριστ.Βάτρ.522 οὔ τι που
σπουδῆ ποιεῖ ἰσοπέθεσ, βέβαια, ὅτι δὲν ὀμιλεῖς
σοβαρώς γένε κώδ. ὄς μία λ. οὔτιπου.

οὔτι πω, ἰων. οὔτι κω οὐδόλωσ ἀκόρη: Ἦρ.6.110
οὔτι κω σμυβόλην ἐποίητο, Αἰσχ.Πέρσ.179 οὔτι
πω τοῖσ'ἄν' ἐναργέε εἰδόμεν.

οὔτις (οὔ, τῆς, οὐδ, ὀτι κλίνομενον ὀς τῆς, τῆς,
οὔδεις, κανεῖς, κανένας, οὐδ, οὔδεν, κανέ-
να μινόν π. ἀσαι τοῖς ποι, π. Ὀμ. κ. Πινδ.
ἀντί του οὔδεις ἐν τῷ ἀρα. κ. θηλ., ὅπερ προτι-
μοῦται π. Ἄττ. ποι. π. ηε. ἐ. χρ. μ. τὸ οὔδεις,
πλῆν του οὔδ.: Ἰλ.Α.88 οὔτις ἐμὲ ζῶντος καὶ
ἐπὶ χροῖν θερκομένοιο, Αἰσχ.Αγ.396 ἰτάν δ' ἀ-
κούει μὲν οὔτις θεῶν; ὁ συνη. συμφωνεῖ μτ.
του οὔσ.: Σοφ.Ἰλ.188 ὄς φίλος οὔτις ἀνήρ ὀ-
περίστασι; πρβλ. Αἰσχ.Πρ.445 ὁ συνη. ὁ
ἦσιδ, δ. λ. παρενθίεται: Ἰλ.Ζ.487 οὔ γάρ τις ..
ἀνήρ Ἄιδῃ προφάσει, Ὀδ.Θ.552 οὔ μὲν γὰρ τις
.. ἀνώμους ἐστ' ἀνδρώων; ὁ συνη. ἐν τῷ
πλῆθ.: αὐτ.Ζ.279 ἐπεὶ οὔτινας ἐγγύθεν εἶπον, Αἰσχ.
Ἀγ.1079 προφάσις δ' οὔτινας ματεῖομεν; 2) τὸ
οὔδ, ὀτι ἐν χρ. ὡς ἐπίρρ. οὐδόλωσ, οὐδαιώς,
καὶ ὀδύνα τρόπον: Ἰλ.Α.153 δεῦρο μαχρόμε-
νος ἐπεὶ οὔ τι μοι ὀτιοί εἰσιν, Ἦρ.1.148 πεπόν-
θασι δὲ ὀτι μοῖναι αἱ ἰώνων δρῶται τοῦτο, Σοφ.
Ἰλ.817 ἄλλ' οὔ τι μὴν ἐγγυε τοῦ λοιποῦ χρόνου,
Πλάτ.Πολ.331Α οὔτι παντὶ ἀνδρῷ ἐπιτεταμένον: οὔ-
τι.Φαῖδ.8:D ὁ συνη. κ. κευχαρισμένων: Ἰλ.Υ.467 οὔ
γάρ τι γλυκύθυμος ἀνήρ ἦν, αὐτ.Θ.39 οὔ νό τι
θυμῷ, Σοφ.Α.1111 οὔ γὰρ τι τῆς σῆς εἵνεκ' ἐ-
στρατεύομαι; ὁ συνη. τὸ οὔτι μῆδεν, ἴτιστε: Σέξτ.
Ἐμπ.Μοα.1.15 κ. πλῆθ.: αὐτ.Γ.7 τῶν οὔτινων; 3) ὡς
κλίβ. π. μ. διαφορὸν τοῖσμοι Οὔτις (οὔ, αἰτ.
Ὀδῖν Οὔδεις, κανεῖς, φευδέε δν. ὅπερ ἔλαθε δν.
Ὀΰσασιός, ὅπως ἀπατήσθ τὸν Πολύφρον-
ρον: Ὀδ.1.366 Οὔτις ἐμὸν γ' ὄνομα Ὀδῖν κὲ
μω κικλήσκουσιν, Εὐρ.Κοκλ.549 Ὀδῖν; ὁ συνη.
δν. ὀφθαλμοῦς πνοε; περὶ οὔτιδος τίλλ. ἔργου τοῦ
Χρυσίππου: Διογ.Λ.7.198.

οὔτις (ἰσὸς ἴ) ἢ ὄτις, ὄτις βλλε: Ἀλκρ.146B,
Γολ.6.703.

οὔτοι ἐπίρρ. ὄντως οὔτε, βεβαίως· ἄλλθώς ὄχι:
Ἰλ.Α.298 χερσὶ μὲν οὔτοι ἐγὼ γε μαχόσομαι εἰ-
νεκα κοῦρης, Ἥολοδ. Ἐργ.759 τὸ γὰρ οὔτοι λώτ-
ον ἐστίν; ὁ συνη. π. Ἄττ. συνη. πρὸ διαμαρτυρίας:
Ἀριστ.Πλ.64 οὔ τοι μὰ τὴν Δῆμητρα χαίρεισας,
εἰ, αὐτ.Θεσμ.34 μὰ τὸν Δι' οὔτοι γε, Σοφ.Ἰλ.137
ἄλλ' οὔτοι τὸν γ' ἐξ Ἀΐδου, Πλάτ.Κρίτ.43D οὔτοι
δὲ ἀφίκται, ἀλλὰ δοκεῖ μὲν μοι ἔξεν τήμερον
ᾧ μτ. του ποτε ὄντως οὔδῶστε: Σοφ.Αντ.522
οὔτοι ποδ' οὐχθροῦσ οὐδ' ἐταν θανῶν; πρβλ. οὔ
τάν, οὔ τᾶρα ἰσυχ. τὸ ὀτει συχχέται πρὸς
τὸ ὀτει).

οὔτοσι (ἴ) (οὔ τῶσι) νεώτ. ἢ λ. ἐν χρ. διεθν. θε-
ωρία, ἰδῶα, ἐπιδωξείσ ἀνεπίδεκτος πραγματοποιή-
σεως; σύστημα, σχέδιον, ἰδεολογία ἐξῆ της πρα-
γματικότητος, φασ·τασιολογία ἢ λ. προκλῆν ἐν
χρ. ἐκ τοῦ ὄνο τοῦ ἀγγλου Θεωμὰ Μοῦρ γράφον-
τος καὶ ἐκδοθέντος [1518] συγγράμματος ὄνο τὸν
τίτλον δε Iasais Utopias, ἐν φ ὄνο τῶνον μυθιστο-
ρῶν διατυπώνει μὴ ὑφιστάμενον, ἀλλὰ καὶ ἀνε-
φάρμοστον κοινωνικοπολιτικὸν σύστημα: τὸ νὰ
ἐπιδωκῆται διὰ νόμων ἢ ἀπόλυτος εὐτυχία εἰ-
νο καθαρὰ οὔτοσι' κ. κτ. πλῆθ.: αἱ οὔτοσιαι
τῶν διεθνωτάτων.

οὔτοσιός· ἠ-ὄν (οὔτοσιος) νεώτ. ὁ ἔχων τὸν
χαρακτήρα, τὴν ἰδιότητα οὔτοσιαι βλ.λ., ὁ μτ.

δεκτικὸς πραγματοποιήσεως: οὔτοσικὸς σοσιαλι-
σμός· οὔτοσιαι κοσμοκρατορικαὶ βλέψεις.

οὔτοσιότης (ἴ) (οὔτοσιος) νεώτ. κ. δμ., θηλ.
-ἰστρια, ὁ πλάττων ἢ ἀποθεόμενος θεωρίας,
ἐπιδωξείσ γνώμας μεταρρυθμίσεων, ἰδ. κοινωνικῆς
ἢ πολιτικῆς μὴ δεκτικᾶς ἐφαρμογῆς, πραγματο-
ποιήσεως: οὔτοσιότης πολιτικολογία.

οὔτοσιότης· ἠ-ὄν ὁ ἰδιῶνος εἰς οὔτοσιότης
βλ.λ. ἢ εἰς οὔτοσιηκν βλ.λ. θεωρίαν, ἐνέργειαν.

οὔτοι, αἰτία, τοῦτο κ. μων. κ. νεώτ. γεν. τούτου,
ταύτης, τούτου, τὸ οὐκ. θηλ. οὔδῶστε π. Ἄττ.
πῆθ. παρήχθη ἐξ ἀναδιπλασιασμοῦ τῆς δεκτ. ἀντων.
ὄθ, τὸ μτ. παρεμβολῆς τοῦ -υ-, δωρ. γενικ. ἐν θηλ.
τούτας, ὄνομαστ. πλῆθ. οὔτοιγ, ταῦται ἰτὸ ἀ-
πάντη κολ τὸ β' ἀμφίβολον π. Σῶφρ. βέβαιον π.
τινι Ἐπιγρ.Δελφ. ἢ εἰς βιωτ. διαλέκτων πάντες οἱ
τ. ἀρχίζον ἀπὸ οὔτ-, ὡς γενικ. ἐν. οὔδ, οὔτω, αἰτ.
θηλ. ἐν. οὔταν, αἰτ. πλῆθ. οὔδ, οὔτα, γενικ. θηλ.
πλῆθ. αἰτ. τούτων, κρητ. ταῦταν, οὔδ. ταῦτων, π.
ἴσωι ταῦτην, ταῦτα π. Ἄττ. οὔτοις συνη. ἐπέτει-
νετο διὰ τοῦ δεκτικοῦ προσηχηματισμοῦ -ι, ὄμ-
τοι, αἰτῆ, τούτ, γενικ. τούτου, ὄτ, τούτῃ, αἰτ.
τουτῆ, ὄνομαστ. πλῆθ. ὄθοι, οὔδ, ταυτὶ ἰσ-
τούς ἐδῶ; συνηθ. μόριον τῆ παρεμβόλλεται μεταξὺ
τῆς ἀντων. κ. τοῦ -ι, ἴσων αἰτῆ, ἀντὶ αἰτῆς γ.
τουτῶν ἀντὶ ταυτῆ γε, ταυταὶ γ' ἀντὶ ταυτῆ γε, τ-
ουτῶ ἀντὶ τουτῆ δὲ, τουτουμεν ἀντὶ τουτου μὲν
π.κ.δῶ, ἐνίοτε προστίθεται ἢ ἐφεκτικόν εἰς τοὺς
τύπους οὔτοιςιν, οὔτασίν ἰτὸ ἰμακρὸν μακρὸν
φωηῖεν ἢ διωφορῶς πρὸ αὐτοῦ θεωροῦνται βρα-
χέα, ἴσων αἰτῆ, τουτῆ, οὔτοιγ, ἀντων. δηλοῦσα
ὅτι πρόσωπον τῆ ἢ πράγμα νεοῖται ὅπως εἶναι καὶ
εδριμασται ἐν τῇ οὔσια του· κυρ. ἐν χρ. ὡς ἀν-
τωνιμὸς οὔσαισικόν, οὔτος ἐδῶ, τούτος ὄθ, τὸ
οὔδ, συντάσσεται μτ. γενικ.: Ἦρ.1.84 κατὰ τοῦτο
τῆς ἀκροπόλιος τὸ οὔδεις ἐτέτακτο φύλακος,
Δμρ.50 ὁ δ' εἰς τοῦθ' ὄθρεως ἔλληλυθεν, ὡστ'
ἐπιστάλειν, Πλάτ.Ἐνδ.278B ταῦτα δὲ τῶν μαθη-
μάτων παιδιὰ ἐστίν; ὁ συνη. ὡς ἐπὶ θῆθ. ὅτιε τὸ προ-
σδιορίζομενον οὐα. λαμβάνει συνηθ. τὸ δρβρον:
οὔτος ὁ ἀνήρ ἢ ὁ ἀνήρ οὔτος, -αῖτη ἢ γυνή,
-τούτο τὸ παιδίον; ὁ ἰδ. ποι. π. τραγ. κ. ἐν
Ἐπιγρ. κ. μων. οὔδόλωσ ἐν χρ. τὸ ἄρβρον: Ἰλ.Ξ.
471 ἢ β' οὔχ οὔτος ἀνὴρ Προβοήνορος, Ὀδ.Α.
406 ὀπνὸδεν οὔτος ἀνὴρ, Αἰσχ.Πέρσ.122 τουτ'
ἔπος γυναικοπληθῆς ὀμιλοσ ἀπύμων, Ἐπιγρ.
τοπετα' τούτων τὸ ἡμισα τοπετω, Πρόδρ.
Notices.8,82 ἰερὸν Αἰτοματίαι, ἀλλοκοτού ταῦ-
της θεᾶς ἰδρυσάμενος; ὁ συνη. ἀνευ δρβρ. ὄ-
ταν τὸ οὔσαισικόν εἶναι οὔτως ὄρισμένον, ὡστ'
ὄθεν εἶναι ἀναγκαῖα ἢ ἐκφώνησις οὔτου: Ἦρ.
4,8, Θεουκ.1,85 ταῦτασ ἀς οἱ πατέρεσ παρε-
δοσαν μελέτας Σοφ.Ἰλ.530 πατὴρ ὄς οὔτος
ὄν θρηνηεῖσ ἀεὶ; πρβλ. Πλάτ.Πολ.449D ὁ συνη.
ὄταν τὸ οὔτος ἔχη τοπικὴν ἔννοαν, οὔτος ἐδῶ,
ἐνταῦθα: Ξεν.Αν.3,5,9 παλλὰ ὄρω ταῦτα προ-
δάσα; ὁ συνη. ὄταν τὸ δν., πρὸς δ τὸ οὔτος συμ-
φωνεῖ, τίθηται ὡς κατηγοροῦμενον: Σοφ.Φιλ.1034,
Πλάτ. Ἀπολ.18Α δισκατοῦ ἀπὸ ἀρετῆ ἴσθη; κ. ὄταν
τὸ κατηγοροῦμενον δὲν διακρίνεται σαφῶς τοῦ
ὕποκειμένου: Θεουκ.1,66 αἰτία μὲν αἰτία προυε-
γένηνον ἰαυτῆ ἴσαν αἱ αἰτίαι, αἰτίας προσέπ
ηγέρθησιν; Πλάτ.Φιλ.16C συνη. μτ. ὕπερθ. ὁ
Θεουκ.1,1 κινήσις γὰρ ἀπὸ δὴ μέγιστη τοῖς Ἐλ-
λασιν ἐγένετο ἰσῶθι ἦτο φανερώς ἢ μέγιστη κινή-
σις ἴτις ..; μτ. του πρώτος: αὐτ.1,55 αἰτία δὲ
αἰτή πρῶτη ἐγένετο, ΚΔ.Αουκ.2,2 ὁ κ.πρὸ ἐκφορ.
περιφρονησεως: Πλάτ.Γοργ.489B οὔτος ἀνὴρ
οὐ παύσαται φλυαρῶν; ὁ ἰδ. ἐν χρ. μτ. ἐμπα-
σεως, ἢ καταφρονητικῶς, ἐνῶ τὸ ἐκείνου δηλοῖ
ἴσανον καὶ ὄδων: Σοφ.Ἰλ.301 ὁ πόντ' ἀνακτῶσ
οὔτος γρ. ἔ. ὁ Αἰγισθοσ, Ξεν.Αν.1,5,8 τούτους τούσ

πολυτελεῖς γιγνώσκει (τ. ἔ. τῶν Περσῶν). Πλάτ. Φαίδρ. 69C, Θεόδωρ. Φι 3,7,3 τὸ βυλακόδες τούτο, Διάνκρ. 31,154 ἢ ὅμ. κ. τὸ οὗδ. ἐν κρ. ἐπὶ πρῶσ. εἰς ἐκφρ. περιφρονήσεως: Ἀριστοφ. Ἰνν. 854 μελιτοπῶλαι καὶ τυροπῶλαι τούτῳ δ' εἰς ἐν ἔστι συγκυφῶς 2) κτ. οὗδ. γένος. συνήθ. μὴ συμφωνοῦν πρὸς τὸ ὄνομα τὸ ἐν τῇ φρ. ὄν. ἀσφαρομορένον: Εὐρ. Βάκχ. 305 μανία δὲ τούτ' ἔστι, Δημ. 367 κ. π. κληθ. Ἀλοχίν. 3,13, αὐτ. 2,166 ταῦτ' ἔστιν ὁ πρῶτότης: κ. μτ. ἐπεξηγητικῆς προστάσεως: Ἄν. 1309 τούτῳ γὰρ ἔστιν ὁ σκυφοφάνης, αἰτίσασθαι μὲν πάντα ἐξελεγγίαι δὲ μὴδεν ἢ ὄμ. μτ. οὐσ. ἐπεξηγμ. Ὁδ. Α 159 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίβριος καὶ ἀοιδῆ, Πλάτ. Ἄν. 36B τούτου τιμῶμαι, ἐν προταίφω αἰτήσεως: ἢ τὸ οὗδ. συχν. προσδιόρχει ἄρα, ἢ θηλ. ὄν.: Ἦρ. 4, 23 καρπὸν φορέει κυμῶν ἴσον τούτο ἔπειν γένηται πέπον, Ξεν. Ἀν. 1,5,10 ἐπὶ τούτων διέδιδον καὶ ἐλάμβανον τὰ ἐπιτήδεια 3) μτ. ἀνωθυμ. προσωπικῶν: Σοφ. ΟΤ 532 οὗτος οὐ' ἔρ. ἡμεπιακῶν: αὐτ. Φιλ. 1173 τί τούτ' ἔλεξας; ἢ τί εἶναι τούτο τὸ ὄπισον εἰπεῖς, αὐτ. ΟΚ 388 ποιοῖσι τούτοις; ἴσντι ποῖά ἐστι ταῦτα οἷς ἔχεις ἐλπίδας; ὅμ. κ. ἀναφορικῶν: ἸΑ 612 Νέστορ ἔπειο ὄν νῆνα τούτον ἄγει· κ. μτ. τὸ οὗδ. Ὁδ. Υ 377 ὄσον μὲν τῖνα τούτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλλήτῃ κητήκων: Σοφ. Ἰλ. 530 πατήρ σου οὗτος ἰούτος ὁ ἰδικός σου πατήρ; δεκτικῶν: Ἦρ. 1,32 οὗτος ἐκεῖνος, τὸν οὐ ζητεῖς ἵεθα τὸ κατῆ. εἶναι ἐκείνοσ; μτ. τοῦ αὐτοῦ: Σοφ. Φιλ. 128 τούτων τὸν αὐτὸν ἄνδρα ἰαυτὸν τούτων, τὸν ἴδιον ἄνθρ. ὄν. ἢ κτ. ἐξαιρέσειν ἐν Ἐπιγρ. Διφιλοῦντος ὄδ' ἐπὶ τύπος· κ. π. Ὁδ. Υ 380 ἄλλος πρὸς τοῦ ἀνάστη ἰδὲλος αὐτοῦ ἐδώ; 4) μτ. ἀριθμ. Ἀνακ. 7,10 τῶν κτ. ταῦτα τρία ἔτη ἰπρὸ τριῶν ἤδη ἔταν, Χρον. Πασγ. 716,20 πρὸ πλείστων τούτων ἡμερῶν 5) οὗτος συνήθ. δεκτικῶν τὸ πλείστορον κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκείνος ὅπερ δεκτικῶν τὸ ἀπώτερον ὄθ. τὸ ταῦτα ὡς τὸ ἐνταῦθα, τὰ περὶ ἡμῶν πράγματα, τὸ γίγνα: Πλάτ. Φαίδρ. 75B περὶ ταῦτα ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμας πρὸλ. ὄδ. ἐ. πολλίκις δὲ οὐχὶ τὸ πρῶτον πλείστοισιν, ἀλλὰ τὸ σπουδαίον: Δημ. 90 δεῖ. . . τὸ βέλτιστον δεῖ, μὴ τὸ βῆστον λῆγειν ἐπὶ ἐκείνο μὲν γὰρ ἡ φύσις αὐτῆ βαδίζειται, ἐπὶ τούτῳ δὲ. . . πρὸλ. αὐτ. 29· κ. ἐν τῇ νεωτ. κ. ὄμ. ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τὸ ἐκείνος: ποῖδ ἑλέγεις τούτῳ ἢ ἐκείνο; ἢ ὄμ. ὅταν ἐκ δύο πραγμ. τὸ μὲν προηγήται, τὸ δὲ ἑληται, τὸ δὲ συνήθ. ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐπόμενον, τὸ δὲ οὗτος εἰς τὸ προηγουμένον: Σοφ. ΟΚ 787 οὐκ ἔστι σοι ταῦτ' ἄλλα σοι τούτ' ἔστ'. . . πρὸλ. ὄδ. 31 συχν. ἐν τούτοις, ὅταν δὲν ὑπάρκουν δύο πράγματα, τὸ οὗτῳ ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐπόμενον: Ἰλ. Ν 377 καὶ κε τοὶ ἡμεῖς ταῦτ' ὄψοσχομενοι τελέσαιμεν, Ὁδ. Β 306, Ἀλοχ. Πρ. 379: ἢ π. Ἄττ. ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ τὸ οὗτος συνήθ. ἐπὶ τὸ ἀντικείμεν, εἴτε κατηγοροῦν: Ἀλοχίν. 2,130 ἄλλ' ἔμοιγε μὴ τοῦς θεοῦς οὐτοσὶ δοκεῖ μόνον λογιζέσθαι; εἴτε κατηγοροῦμένου: αὐτ. 1,1 τούτου δ' ἀνηγορεύοντος παρὰ τοῦς νόμοσ; ἐν δὲ τοῖς πολιτικῶν λόγοις τὸ ὄμ. οὗτο; συχν. ὁ ἀντικείμεν: αὐτ. 40 πολλάκις εἰρηκασιν οὗτοί πρότερον συμβαίνει καὶ συσκαπεῖν· κ. ἐν τοῖς δικανικῶν λόγοις αὐτοῦ ὁ δικασταί, τὸ δικαστήριον: αὐτ. 958 ἄ δια τῆς οὗτῳ φιλονεικίας ἀπολαύσεσ ἔρετρο; ἢ συχν. ὡς ἐπίρρο. ἐν τοπικῇ σμ. Ὁδ. Α 82 τῆς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνά στρατὸν ἔρχεται; ἴτις εἶσαι σὺ ἐδώ ὄστις ἔρχεται; μτ. ὀντων. β' πρῶσ. ὅπερ ὄνομα εἰς συνήθ. ἀγανακτικῆν ἢ περιφρονήσιν: Σοφ. ΟΤ 532 οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἤλθες; ἴε, σὺ σὺ, αὐτοῦ; κ. μ. τὸ οὗτος ὡς κλητικῇ: Ἀλοχ. Ἰκ. 911 οὗτος, τί

ποιεῖς, μτ. κυρ. ὄν.: Σοφ. ΑΙ. 98 ὦ οὗτος, Αἴας; δευτέρου σε προσκαλῶ; μτ. κλητ.: Θεόδωρ. 5,76 βέντισθ' οὗτος ἔγα. . . πᾶν' ἀγορεύω; 6) ἀπλ. ὡς δεκτικὸν τοῦ ὄς: Ὁδ. Β 40 ὡ γέρον, οὗδ' ἐκὰς οὗτος ἀνθρ., Σοφ. ΟΤ 1180· κ. ἐπομένως ἀναφ. προτ.: αὐτ. Φιλ. 1247 ἄ γ' ἔλασες βουλαίς ἐμαῖς, πάλιν μεθίνα ταῦτα; αὐτ. Ἄντ. 183, Πλάτ. Γοργ. 467C: 7) τοιούτος, τέτοιος: Πίνδ. Ο 4,26 οὗτος ἔγω ταχυτάτῃ, Διμ. 319 σὺ τοῖων οὗτος εὐρέθης 8) μτ. παρένθεσιν τὸ ὄνοκ χάρην ἐμφάσθησ ἐπαναλαμβάνεται ἐκ νέου διὰ τοῦ οὗτος: Ἦρ. 4,16 οὗδὲ γὰρ οὗδὲ Ἀριστέης. . . οὗδὲ οὗτος προσωπτικῶν . . . ἐν αὐτοῖσι τοῖσι ἔπεισι ποικῶν ἔλησε ἀπικέσθαι, Πλάτ. Φαίδ. 107D· 9) καὶ οὗτος, οὗδὲ οὗτος προσπῆνται πρὸς ἐπίσχυσην προσηρηθείσ λ.: Θουκ. Α 55 ἔυνεστέεις παρὰ τῆν . . . ἴδιον τῆς παρασκευῆς ναυτικῷ ἄνωκ, καὶ τούτῳ πρὸς Ἀθηναίους Ἀλοχίν. 2,100 ἄνθρ. ὄνθρ. οὗδὲ τούτου Ἴων ἐπὶλόρ· πρὸλ. Ἦρ. 1,147· 10) συνήθ. ἐπαναλαμβάνεται κ. εἰς χωρία ἐνθάδε ἠδῶνται τὸ θεῖο αὐτοῦ ἢ αὐτό: Ἀριστοφ. Βάτρ. 1526 τοῖσι ταῦτον τούτον μέλασιν καὶ μολαῖσιν κελδοῦντες; πρὸλ. Πλάτ. Λόγ. 200D· 11) ταῦτα ἐν χρ. ἐν διαφ. φρσ. ὄλον ἢ Ἀριστοφ. Σφ. 142 ταῦτ', ὡς ἔεσποτα ἢ. ἔ. ἐστὶ ταῦτα, ταῦτα ὄρασιν, μάλιστα, κωμικῇ κ. μτ. μορίου: αὐτ. Ἀχ. 815 ταῦτα δὲ, αὐτ. Σφ. 142 ταῦτα ἴων ἰπρὸλ. Ἰνν. 1111, Εὐρ. Φων. 417 ἦν ταῦτα μάλιστα, ἀλλήθως, βαθείως, Πλάτ. Φαίδ. 78A, αὐτ. Συμπ. 220A καὶ ταῦτα μὲν ἡδὲ ταῦτα ἴπρ. παρομιώδης κ. νεώτ. μετὰ ταῦτα κατόνην ἢ ταῦτα κ. ἐν τέλει τῶν λ. ἐν ἐπιταφισκῶ, πῆθ. ἀπὶ τῆς φρ. ταῦτα οὗτος ἔχει ἢ ὁ βίος ταῦτα ἔστιν: Ἐπιγρ. οὐδῖς [ἢ=εἰς] ἀθάνατος ταῦτα, αὐτ. Προκρίσι ταῦτα, αὐτ. χαιρέται [ἢ=εἰ] ταῦτα ὄμ. κ. ἐν τέλει ἐπιτολών: Πίνδ. ὄμ. μτ. πέμψης, οὐ μὴ φάγω, οὐ μὴ πείνω, ταῦτα; ἢ νεώτ. τελεχὴ φρ. ἐπιτολών: ταῦτα καὶ μὲν; 12) ἐν ἐπίρρο. χρ. ταῦτα ἀπολ. δὲ, ὄδεν, διὰ τοῦτο: Ἰλ. Α 694 ταῦθ' ὄπερ ἀφρονέοντες ἔπεισι χαλκοχόωντες μτ. σινδ. ἢ μορ.: Ἀριστοφ. Ἀχ. 90 ταῦτ' ὄρ' ἐμένοντες σὺ, Ἀλοχ. Πέρα. 159 ταῦτα δὲ λιποῦθ' ἰκάνω, Σοφ. Τρ. 550· κ. μτ. τοῦ σάτῃ: Πλάτ. Πρωτ. 310B ἄλλ' αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἡκωσάρα δέ; ἢ σπον. τὸ ταῦτο ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Σοφ. ΟΤ 1005, Πλάτ. Συμπ. 201A αὐτὸ γὰρ τούτο ἰσχυρῶς δι' αὐτοῦ; κ. μων. κ. νεώτ. πρὸς τοῦτο: Παχυμ. Ἄνδρ. 1,268 οἱ δὲ γε πρὸς τοῦτο παροκινούντες . . . ἔκωσσαν ἢ πρὸς ταῦτα διὰ τοῦτο: Ἀλοχ. Πρ. 992 πρὸς ταῦτα διπτόσθω μὲν αἰθαλοῦσα γλόε; ἢ καὶ ταῦτα ἐν χρ. πρὸς ἐπίτ. τῶν προσηρημένων: Ἀλοχ. Εὐμ. 627 ἄνθρ. γεννησιν θανελν, καὶ ταῦτα πρὸς γυναικῶς κυρ. μτ. μτχ.: Σοφ. ΟΤ 37 ὄς γ' ἐξέλιμασ ἄστου . . . καὶ ταῦθ' ὄρ' ἡμῶν οὐδὲν ἐκείδουσ πλέων ἢ τῆς μτχ. ἀφαιρουμένης: Σοφ. Ἰλ. 614 καὶ ταῦτα πηλοκόων; ὄρα σοι δοκεῖ, Πλάτ. Ἐρυξ. 400B· κ. νεώτ.: καὶ ταῦτα ἐνὸς ἑκθρόπος ἴπο ἐπὶ ὄρασι; ἢ ὄμ. καὶ ταῦτα ἐν τῇ σμ. ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὅ π. καὶ τὸ συμβολισμ [ἢ συνείδη]; αὐτ. Πολ. 341C νῦν γούν, ἔφη, ἐπεχειρήσασ, οὐδὲν ἴω καὶ ταῦτα ἢ. ἔ. προσπαθεῖτε ὅταν δύνασθε; ἢ νεώτ. κατὰ τούτα συμφώνως πρὸς τὸ λεχθέντα, ὄψτε; ἢ ταῦτα μὲν . . . τοῦτο δὲ τὸ μὲν . . . τὸ δὲ . . . ἐν μέρει μὲν . . . ἐν μέρει δὲ . . . συχν. Ἦρ. ὄλον: 1161 καὶ τούτῳ μὲν Πηλητιάς ἐξἠνδραποδίσαστο, τούτο δὲ Μοιάδουρον πείδιον πᾶν ἐπέδραμε; τούτο μὲν ἐνίστε ὄκοιλοσθεταῖ ὄπο μ. τοῦ δὲ: αὐτ. 4,76 τούτῳ μὲν γὰρ Ἀνάχαρισ . . . πλάων δὲ δι' Ἐλλησπόντου πρῶστας, Σοφ. ΑΙ. 670 ὄπο τὸ δὲ ὄδ, ἔπειτα δὲ: Ἦρ. 7,176 τούτο μὲν . . . ἐκ τούτῳ πλάωνος τοῦ Ἐθρηκίου . . . ἢ δὲ αὐτὸ διὰ Τρηκίνοσ ἐσοδος, Σοφ. Ἄντ. 61 τούτο μὲν γυναιχ' ὄπτι ἔφω.

μεν, .. έπειτα δ' ουνεκα αρχόμεσθ' ὄμ. ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ εἴτα, ὁλλά· οὐτ. Φιλ. 1345 τοῦτο μεν .. ἐς χεῖρας ἔλθειν, εἴτα τὴν πολυάντην Τροίαν ἔλονται· κ. νεώτ. τοῦτου ἔνεκα· ὁστ. Φιλ. 1331 ταῦτα μεν αἴρω, τῆς δ' οὐ δύνῃ πά- νη. Φερ. 1ῃ. Ἰηρ. 84:3 ὄμ. διὰ τοῦτο, κατὰ τοῦτο: αὐτ. Πλ. 572 μὴδὲν ταῦτα γε κοίμῃς, Ξεν. Ἰέρφ. 7:2 ὄμ. ταῦτα κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὐτως: Ἰσῆχ. Πρ. 191 ἔσται νεώτ., ὅταν ταῦτη βαι- οθῆ, αὐτ. Πρ. 511 ὄμ. ὡς δεικτικὸν εἰς ὃ ἀναφέρεται τὸ ὡσπερ κ. ὄστ. κ. οὕτως· Ξεν. ΚΠ 8,32 ὄστ. γὰρ ἂν κάλλιστον .. ὡ ταῦτη ἕκαστα δεῖ καταστήσασθαι· ταῦτη ὡς τὸ οὕτω καί: Σχόλ. Πλάτ. Συμν. 215B ὄμ. ὡς τούτου ἢ τούτων μετὰ ταῦτα· Ξεν. Ἐλλ. 3, 1,6 ὄμ. τούτου ἠδῆ καὶ ἐν τοῖς πεδίοις ἀν- τετάττετο· πρὸλ. νεώτ. ὡς ἐκ τούτου [κατ' ἀκολουθίαν, ἔνεκα] ὄμ. ἐν τούτῳ ὡς τὸσαν: Πλάτ. Πολ. 4,40C οὐκ ἐν τούτῳ [εἴτε καὶ χα- λειναίη· κ. ἐν τῷ μεταξῦ, ἐν τούτοις: Ἡρ.] 126, Θουκ. 3,72 ἐν δὲ τούτῳ τῶν Κερκυραίων αἰ ἔχον- τες τὰ πράγματα, Ξεν. Ἀπομν. 2,127 ὄμ. κ. νεώτ. ἐν τῷ μεταξῦ ταῦτα κατὰ τὸν μεταξῦ χρόνον ὄμ. κ. ὄστ. κ. ὄμ. ἐπὶ τούτῳ ἐπιτήρησ' ὄμ. πρὸς τούτοις ἰ-οισι κ. νεώτ. προσέτι, ἀκόμη: Ἡρ. 2,51 ταῦτα μεν νυν καὶ ἄλλα πρὸς τούτοις, Ξεν. Ἀπομν. 2,4 ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ὄραν ἔφη τοὺς πολλούς, Πλάτ. Πρωτ. 326A, - δὲν τὸ ἔκαστα ἐπὶ τούτῳ ὄμ. κ. ὄμ. ἐν τούτοις ἢ ὄμ. ἅλα ταῦτα ὡς ἀπόδοσις τοῦ εἰ καὶ ἢ ὄμ. ὅτι οὕτως ἢ διὰ τοῦ ἢ ἐπαύξ. τῆς ἄντης. οὐδὸς βλ.λ. οὕτως ἰούτος ἐπὶ κ. νεώτ. κ. πρὸ συμφώνων οὕτως ἰός κ. τὸ οὕτως πρὸ συμφώνων, ἐνῶ τὸ οὕτω οὐδέποτε πρὸ φωνηέντος εἰμῆ π. ἐν. ποι. κ. Ἰωσι. πεζ. ἢ π. Ἀγγ. ἐπιτείνεται πρὸ προσωπιασμοῦ οὕτως(ιν) κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, τοιαυτῶν ὄστων, ἔτσι [κυρ. τὸ δεικτικὸν τοῦ ὡς]: Πλάτ. 168 α1B οὕτως εἰ πάσι χόλον τελέσει· Ἀγαμέμνων, Ὀδ. Δ 148, Ξεν. ΚΠ 1,421 οὕτω καὶ ὁ Κύρος ἐφέρετο, ΚΔ Ματθ. 7,12 οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς· ὄμ. συνη. παραλείπεται μετὰ τὸ ὡς: Θουκ. 8,1 ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐποίησαν ταῦτα· ὄμ. π. πεζ. συνη. ἀκολουθεῖ ἢ ἀναφ. ἄντης, ἀντὶ τοῦ ὡστε: Δημ. 100 οὐ γὰρ οὕτω γ' εὐθὺς ἔστιν ὁμῶν οὐ- θείς ὄσ· ὄμ. ὅταν δύο τρόποι ἀντιτίθενται πρὸς ἀλλήλους, συνη. ἐκφέρονται διὰ τῶν ἐπιρρ. οὕτως κ. ἐκείνως: Ἰσοκρ. 12,172, οὐκ ἄν .. ἠγάσαιο τό- τε μεν ἐκείνως νῦν δ' οὕτω διαλεχθέντα περὶ αὐτῶν ὄμ. ὅταν τὸ οὕτω ἢ οὕτως ἀναφέ- ρηται εἰς τὸ ἐπόμενον, σημαίνει ὡς ἔξης: Ξεν. Ἀν. 2,22 οὕτω χρῆ ποιεῖν ἔάν μεν ἤκα- μεν, ὡσπερ λέγετε, ΚΔ Ματθ. 1,18 τοῦ δὲ Ἰη- σοῦ Χριστοῦ ἢ γέννησις οὕτως ἦν· κ. νεώτ. Τὰ πράγματα ἐν τέλει διεπυρομίσθησαν οὕτω ὄμ. φρ. συνηθ. νεωτ. ἐν χρ. πρὸς συγκεφαλαίωσιν τῶν προσηρημένων τούτων οὕτως ἔχοντων ὄμ. καὶ οὕτως καὶ ἐπὶ τοιαύτῃ ὑπόθεσι: Ὁουκ. 1,10 φρί- σσεται καὶ οὕτως ἐνδὲςτέρα· ὄμ. κ. ἐπιταρ.: Ἰλ. 8 158 οὕτω δὴ οἰκνόμεν, οὐτ. 116 οὕτω που ἰούτος στοχάζομαι· κ. νεώτ. οὕτως ἐτελείωσεν ἢ οὐκ ἔτησις· ὄμ. ἐν φρ. π. Ὀδ. Α 348 τοῦτο μεν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος [οὔτω θὰ γίνῃ] ὄμ. π. πεζ. ἄπλ. οὕτως εἰ ἀποκρίσῃ, ἀκριβῶς οὕτω: Ξεν. Οἰκ. 1,9 ἢ οὐχ οὕτως; ὄστ. μεν οὖν: ΚΔ Κορινθ. 11,421 καὶ οὐδ' οὕτως εἰσακούσονται μου. λέγει Κύριος ὄμ. κ. νεώτ. ἐν φρ. οὕτως ἢ ἄλλως πάντως, ὅπως δὴ- ποτε, ἔτσι ἢ ἀλλίως· οὕτως εἰπεν τρόπον τιῶν ὄμ. ἔμφαντικὸν μτ. προστ. ἀκριβῶς, χωρὶς οὐδὲν ἐπὶ πλέον, τίσιτα παραπάνω: Ἰλ. 498 ἔρρ' οὕ- τως Ὀδ. Ε 146 οὕτω νῦν ἀπόπειρα [ἀκρι- βῶς ὅπως λέγεται] ἐπὶ εὐχῶν ἢ προσευχῶν, οὕτω γένοιτο, ἔτσι νά: Ἡρώδ. 3,1 ὄστ. τὶ σοι δοίη-

σαν αἱ Μοῦσαι .. τοῦτον .. δεῖνον ὄμ. ἐπὶ διαμορτυρίας, τ. ἔ. ὅταν τὸ λεγόμενον εἶναι ὀληθές: Ἀριστοτ. Θεσμ. 469 οὕτως ἀοιμῆν τῶν τέκνων, μισῶ τὸν ἄνδρ' [ἔτσι νὰ χαρῶ τὰ παι- διὰ μου] ὄμ. κ. ἐπισημ. ὡς: Ἀριστοτ. Νέφ. 520 οὕτω νικήσασμι τ' ἐγὼ καὶ νομιζοίμην σοφός, ὡς ὁμῶς ἠέλω· ὄμ. ἐν φρ. κτ. τὴν ἐναργεῖ διηγῆσαι, ποτέ ἔτσι ..: αὐτ. Σφ. 1182 οὕτω ποτ' ἦν μὴς καὶ γαλή [ἔτσι μὰ φερὰ κ' ἔναν καιροῖ], Πλάτ. Φαιδρ. 237B ἦν οὕτω δὴ παῖς [ἠλόηρε μὲν]. ὄμ. μτ. γεικ. Ἰσοκρ. Ἀγ. 950 οὕτως μεν οὕτω ἴσσαν διὰ ταῦτα, Ἀριστοτ. Πολ. 1253b, 27 οὕτω καὶ τῶν οἰκονομικῶν ὄμ. κ. ἐπὶ τοιαύτῃ ἐνοσί: Δημ. 681 ὡσπερ γὰρ Χαλκίς τῷ τόπῳ τῆς Ἐσθίας πρὸς τῆς βουί- γίας κείται, οὕτω Χερσονήσου κείται .. πόλις ὄμ. κ. νεώτ. ὄμ. οὕτω καλούμενος ἢ λεγόμενος ἐμ- φατικὸν ἀντὶ τοῦ ἄλλοῦ ὃ καλούμενος ἢ ὃ λεγό- μενος ὄμ. συνη. τίθεται τὸ οὕτω ὅταν ὃ λέγων θῆλῃ νὰ ἐπισημῶσιν πρὸς ὁμοίαν εἰς τὴν ἀναφε- ρομένην ὀνομασίαν: Ἐρωμ. 18,21 τοῦ καὶ ὀνο- μασθέντος οὕτω ἄρτορος, Αἰλ. Ζ1 ἢ, ὡς Ἰταλιῶν οὕτω κακοῦμην· νεώτ. κ. καταφρονητικῶς: ὃ οὕτως ἀποκαλούμενος συγγραφεὺς - πολι- τικός - λογοτέχνης ὄμ. ὄστ. ἢ οὕτω δὴ συνη. εἰσάγει τὴν κυρίαν πρότασιν μετὰ τὴν προσδι- ορίζουσα: Ἡρ. 7,158 ἐπιθεὶς περιελήλυθε ὃ πόλε- μος .. οὕτω δὴ γέλωτος μνήσις γένοιτο, Θουκ. 1,131 ἐπειδὴ τῆ .. νη1 .. ἐκκλησίας .. τοιαυτὰ φαι- νετο ποίων .. οὕτω δὴ οὐκέτι ἐπέσχον ὄμ. ἰδ. κατόπιν μτχ.: Ἡρ. 2,92 ἐν κλιδάνων νηϊστῆτες, οὕτω πρῶτους [τ. ἔ. ἐπειδὴν νηϊζάνων, οὕτω ..] ὄμ. κ. μτ. γεικ. ἀπὸλ. ὄμ. Θουκ. 7,15 ὡς ἂν τὸν ἡγεμόνων ὄμ. μὴ μεριμνῶν γεγεννημένων, οὕτω τὴν γνήμην ἔχετε, Ξεν. ΚΠ 1,6,11 2) ἔνιοτε ἐπὶ συμπερασματικῆς ὄντως ἐνν., ὅθεν, διὰ τοῦτο: Πλάτ. Φαιδρ. 61B οὕτω δὴ πρῶτον μὲν εἰς τὸν θεὸν ἐ- ποίησα 3) μτ. ἐπιθ. ἢ ἐπιρρ. τὸσαν, τόσον πολὺ, τόσον καθ' ὑπερβολὴν: Ἰλ. 169 καλὸς οὕτως, Ἀριστοτ. Ὀρνθ. 63 οὕτως τὸ δεινὸν οὐδὲς κάλλιον λέγειν, ΚΔ Γαλ. 3,3 οὕτως ἀνόητος ἔσται; ἔνιοτε ἀκολουθεῖ κ. ὡς ἢ ὡστε: Ξεν. Ἀν. 7,43 ἦν δὲ .. φύγος οὕτως ὡστε τὸ ὄμμα ἐπίγυνοτο· ἐν τῇ χρ. ταῦτη ἔνιοτε τὸ ἀναφορικὸν ὅς ἀντὶ τοῦ ὡστε: Ἡρ. 4,52 κρήνη οὕτω δὴ τ' εὐόσα πικρῆ, ἢ .. κίρ- νῆ [τ. ἔ. ὡστε κίρνη], Σοφ. Ἀντ. 220 οὐκ ἔστιν οὕ- τως μῶρος ὅς θαυεῖν ἐρῆ ὄμ. ὡς κ.τὸ ἔνθα: Ἡρ. 4,28 δυσχερῆμερος αὐτῆ ἢ .. χῶρη οὕτω δὴ τ' ἔσται, ἔνθα [τ. ἔ. ὡστε ἐνταῦθα] τοῖς μεν ὀκτῶ τῶν μν- νῶν ἀφόρητος οἶος γίνεται κρυμῶς ὄμ. ἔνιοτε οὐδὲν συνδεδεικνὸν μῶρ. τίθεται: αὐτ. 3,12 αἰ μὲν .. κεφαλαί .. οὕτω δὴ τ' Ἰσχυραί, μόνις ἂν λίθω παῖσας διαρῆξαις ἴπσον Ἰσχυραί, ὡστε μόλις διὰ λίθου θὰ ἄδύνασο νά .. ὄμ. 4) ἔνιοτε ἀντὶ τοῦ οὕτως ἐν μειωτικῇ σην. ἀπλῶς μόνον, ὄπλως: Ἰλ. 8 120 μᾶφ οὕτω τὸνδὲ τὸσονδὲ τὸ λαὸν Ἀχαιοῖν, Πλάτ. Συμν. 176B μὴ δὴ μῆθις .. ἀλλ' οὕτω νήνοτας πρὸς ἡδονῆν ὄμ. μτ. πρσ. ὄμ. Πλάτ. Θεαιτ. 142D οὕτως γε ἀπὸ στόματος, Δημ. 14 ὁμεις δὲ οὕτω .. λαμβάνετε εἰς τὰς ἐορτάς κ. μτ. τοῦ ὄπλως: Πλάτ. Νόρμ. 633C ὄμ. ἐκ τοῦ προειρ- ρου, ὁμῆως: Πλάτ. Γοργ. 464B μίαν μεν οὕτως ὀνομασίαν οὐκ ἔχω σοί ὄμ. ἄνευ αἰτίας, ὄνευ λόγου: Σοφ. Φιλ. 1067 ἀλλ' οὕτως ἀπει; [ἰω- ρίς νὰ εἰρηγ τὴν περισσότερον] ὄμ. κ. ἐν φρ. π. Πλάτ. Εὐθῆρρ. 3B ὡς οὕτω γ' ἀκούσῃ [ἐκ πρώτης ἀκοῆς] ὄμ. π. Εὐθρ. Ἀλκ. 680 οὐδ' .. οὕτως ἀπει [ἀπ- μορτηγ] ὄμ. ὡς ἐβραϊσμός οὕτως τοιοῦτος, τέτοιος ἄνθρωπος [ἢ πρῶγμα]: ΚΔ Μάρκ. 2,12 δοξάζειν τὸν θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἰδόμεν οὕτως(ιν) ἐπιτασὸν οὐτ' ἐπιρρ. οὕτως βλ.λ. οὕτάρθρωπος ἐπιρρ. μτν. τοῦτῳ ἰῶ τρῶπῳ, τοιαυτῶν: Παλλάδ. Ἰατρ. Ἰην. 295D.

οὐφ νεώτ. κ. δημ. ἐπιφών. ἐκφράζον δυσαρέσιαν· 2) ὄμ. ἐκφράζον ἀνακούφισιν.

οὐφέλλαν Ἡσ. ἐγὼ τὴν εἰς τὴ ἡμίαν.

οὐφίβρωμα Ἡσ. ἐπὶ σάματος ἢ πρὸς τὴ πλευρὰ διπθέρου.

οὐφίς ἄττ. κρυσ. τοῦ ὀ φως βλλ. Ἀλογ.Χο.544 οὐφίς τε, παῖς ὡς σπαργάνοις ὠπλιζέτο.

οὐχί ἐπίρρ. κ. νεώτ. οὐ βλλ.

οὐχίνος ἄττ. κρυσ. τοῦ ὀ χίνος βλλ. Ἀριστοφ. Σφ.1437 οὐχίνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαυράτο.

οὐχ ὄπως, οὐχ ὅτι τοῦ οὐ δασυδόμενον μτ. τοῦ ὄπως, ὅτι βλλ.

οὐάτερ-πόλο [τὸ] [ἀγγλ.] δημ. ποδοσφαιρικός διεξαγομένη ἐν τῷ ὄδατι.

ὄφ μων. ἐπιφών. νόμου ἢ φόβου : Εὐστ.900,27 ὄφ ἐτυμολογήσας τὸν ὄφιν οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄφω ὄφω ὄφα, συνήθεος, ἀλλ' ἕκ τοῦ ὄφ ἐπιφωνήματος, ὃ κατὰ πνεύματος ἀθροῖα εἰσπονήν ἔγγινετο τοῖς ἢ ἀλλοῦσιν ἢ φόβον παθεῖσιν.

ὄφατα Ἡσ. «δεσμοὶ ἀτόρτων».

ὄφαστα Ζωναρ. κίερα στολῆς.

ὄφειδιον [τὸ] κ. μων. κ. νεώτ. ὄ γρ. τοῦ ὄφιδιον βλλ. Ἀριστοφ. Ἄν.607,30 [κῶδ.]· διόρα· ὄφειδιον, Εὐστ.Πον.143,69 ὄφειδιον ἱερὸν || εἶδος ἡθῶς : Πλίν.32,53.

ὄφειλεια [ἡ] πᾶν. ἢ ἀφελή, τὸ χρέος.

ὄφειλίσσιον [τὸ] μων. μικρὰ ὄφελή, χρέος μικρὸν : Εὐστ.1751,12.

ὄφειλέτης [ὁ] κ. νεώτ. θηλ. -έτης-ιδος ὁ χρεώστης, ὁ χρεωστῶν πι : Πλάτ.Νόμ.736D κεκτημένων δὲ καὶ ὄφειλέτας αὐτοῖς πολλούς, ΚΔ Ματθ. 6,12 ὡς καὶ ἡμεῖς ἄφικεν τοῖς ὄφειλέταις ἡμῶν ἐν φρ. ὄφειλέτης εἶμι μτ. ἀπαφρ. εἶμαι ὑποχρεωσένά... : Σοφ.ΑΓ.590 ὡς οὐδέν ἀρκεῖν εἴμ' ὄφειλέτης ἐτι· ΚΔ Ρωμ.8,12 ὄφειλέταις ἐσμέν - τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν' || π. νεωτ. ἰδ. ὁ χρεωστῶν χρήματα, ἀντιθ. δανειστής, ἢ ἀπατητής : οἱ ὄφειλέται τοῦ δημοσίου - τῆς κληρονομίας - εὐεργετικὰ διατάξεις ὑπὲρ τὸν ὄφειλῆν || τὸ θηλ. ὄφειλέτης ἡ χρεωστῆς : Εὐρ.Ψῆσ.965 ὄφειλέτης δέ μοι τοῦ Ὀρφῆως τιμῶσα φαίνεσθαι φίλους.

ὄφειλετικός-ἡ ὄν μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὄφειλῆν βλλ. : Εὐστ.Πον.197,8 κατὰ τινα καὶ αὐτοῦδεξιῶσιν ὄφειλετικὴν καὶ ὄφισσιν πρῆπουσαν· 2) νεώτ. ὄφειλετικὸν ὀνόλοισιν τὸ χρεωστικόν.

ὄφειλετικῶς ἐπίρρ. μων. κατὰ τρόπον ὄφειλετικόν βλλ. : Εὐστ.Πον.86,9 διδασκαλῶν κηνήν, ἧς ἔνεκεν ὄφειλετικῶς ἐνταῦθα συνηλύθημον.

ὄφειλέω μγν. τ. τοῦ ὄφελω βλλ., ἐν τῷ παθ. ὄφειλωμαι, χρεωστοῦμαι : Εὐσέβ.Μόνδ.31 [ἀμφ. ἀνάγμ.]· 2) ἐνεργ. μτ. ἀπαφρ. εἶμαι ὑποχρεωμένω : αὐτ.48 [πιθ. ἐσφ.ἀναγμ.]·

ὄφελή [ἡ] κ. μων. κ. νεώτ. ὅ, τι ὄφελει πῖς χρέος, δάνειον : Ξεν.Προσ. [π.ΕΜ 644,3], Πάν. μενεῖ δὲ ἢ ὄφελή ἀκίνδυνος παντός κινδύνου, ΚΔ Ματθ. 18,32 δοῦλε πονηρῆ, πᾶσαν τὴν ὄφελῆν ἔκλειναν ἀφῆκ' σοι, Εὐστ.Πον.266,52 τὴν τῆς ὄφελῆς ἐκπίσιν· 2) ἐν. καθήκων, ὑποχρεώσις : ΚΔ Ρωμ. 13,7 ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὄφελῆς.

ὄφειλεμα-ατος [τὸ] κ. νεώτ. ὄφελή βλλ., τὸ ὄφειλόμενον, χρέος : Οουκ.240 ἀλλ' ὡς ὄφελμα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσω, Πλάτ.Νόμ.717B ἀποτίειν τὰ πρῶτὰ τε καὶ μείστα ὄφειλάματα, Ἀριστοφ.ΗΝικ.1165α,3 ἀποδοτέον ὄφελμα· πρβλ. Ἡροδιαν.471 «ὄφελμα καὶ ὄφελμα διαφέρει» ὄφελμα γὰρ τὸ ἐκ καταδίκης λέγεται, ὄφελμα δὲ ὁ ἐδαφείσαστο τις· 2) μφ. ἐν τῇ κύριακῃ προσεχῆ, ἀμαρτία : καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὄφειλάματα ἡμῶν· πρβλ. κ. ὄφελωμα.

ὄφειλῆσις-εως [ἡ] πᾶν. τὸ ὄφελμα βλλ. : ὄφειλῆσις οἴνου.

ὄφειλομένως ἐπίρρ. μγν. κ. μων. κατὰ χρέος, προσηκόντως : Ἐπιφῶν.1572, Σταυθ. Θεοδ.377C.

ὄφειλόντως ἐπίρρ. ἐκ μτ. τοῦ ὄφελω, ὡς χρέος ἐλαθῆς, δεδόντως Ἡσ. ἐν λ. προσηκόντως.

ὄφελω κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. ὄφέλλω, παρ. τ. ὄφειλον κ. ὄφελων ἢ ὄφελωιν [πιστοί, κ. προσ-] [ἀττ. κ. ἰων. ὄφειλετ', ὄφελον, πιθ. ὄφειλετὶ εἰς τοῦς ἀντιγραφῆς], μέλλ. ὄφειλῶμα κ. ὄφειλῶμα, ἀόρ. π' ὄφειλῶμα, παρ. κ. ὄφειλῶμα [κ. ὄφελμαι, ὑπερα. -ἄκειν, ἀόρ. β' ὄφελον [κ. ὄφλων], παθ. -εἰλωμαι κ. προσ-, ἐν-, προ-], παρ. τ. ὄφην [κ. προ-] [μτ. ὄφρ. ὄφειλῆσθαι, κρητ. ὄφῆλω, γρ. ὄφην ἐν Νόμ.Γορτί], ὄρ. ὄφέλλω κ. ὄφέλλω, ἐν ὄπ. Ἐπιγρ. ἀμφοτέρωσι αἰ γρ. ὄφελ· κ. ὄφελ·, εἶμαι ὄφειλέτης, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀποδώσω πῖ ἐναντί ἄλλου τινὸς λαφθέντος, χρεωστῶ : Ψλ.Λ 688 πολεῖν γὰρ ἔπειο χρέος ὄφειλων, Ὁδ.Θ 332, Ἀριστοφ.Νεφ.21 τὶ ὄφελω ; πῖ χρεωστῶ β', Πλάτ.Πολ.331B μὴ δ' αὖ ὀφείλων ἢ θεῶ θυσίας τιᾶς. ἢ ἀνθρώπων χρήματα, ΚΔ Ματθ.18,28 ὅς ὄφειλεν αὐτῷ ἑκατὸν δηνάρια μτ. μ. ὄστ. εἶμαι χρεώστης εἰς τινά : Ἀριστοφ.Νεφ. 1135 οἱ ὄφελωιν τυγχάνω, Φιλῆμ.163 τρίτον δὲ χρεῖταιν, εἰτ' ὄφειλειν ὑπὸν' ὀπόλ, εἶμαι ὄφειλοχρεωμένος : Ἀριστοφ.Νεφ.485 ἐάν δ' ὄφελω σγέτλαιοι, ἐπιλάσσωμαι πᾶν' || οἱ ὄφειλόντες οἱ χρεώσται : Ἀριστοφ.ΗΝικ.1167b,21, Πλάυτ. Η8.832A οἱ δὲ ὄφειλόντες ἀπαιτούμενοι, δασυλογοῦμενοι, δουλοῦντες, ἀνέχονται, καρτεροῦσι || παθ. χρεωστοῦμαι, μένω ὡς χρέος : Ὁδ.Γ 367 ἔνθα χρεῖός μοι ὄφειλται ἰσφ. ἀνάγμ. ὄφειλται, Ξεν.Ἀν.1,2 ἡ μισθὸς τοῖς στρατιώταις ὄφειλετο τὸ ὄφειλόμενον τὸ χρέος, ἢ ὄφελος : Ξεν.Ἀν.7,34 εἰ τούτους τὸ ὄφειλόμενον ἀποδοθῆν, ΚΔ Ματθ. 18,34 παρῆδωσαν αὐτὸν τοῖς βασιανστίαις ἐως οὐ ἀποδῶ πέν τὸ ὄφειλόμενον αὐτῷ, Σιμων.Πλάτ. Πολ.331E· 2) μφ. ἀναγνωρίζω ὡς πρῶτον γρ. ἡν, ὡς κέρων ἄπην, ἀναγνωρίζω, χρεωστῶ προσγνωσμένην εὐεργεσίαν : Πίνδ.Ο 1011,3 γλυκὺ γὰρ αὐτῷ μέλος ὄφελωιν ἐπιλάσθ', Εὐρ.Πρ.287 ὄφειλωμεν γὰρ πολλὰ δῶμασιν καλά, Ξεν.ΚΠ 7,2,28 δοκῶ χριστοῖσιν ὄφειλῶσιν, Αἰ.Π 10,5 τὴν φυγὴν ἦσαν ὄφειλειν, - ὄφελει τὴν θέσιν του εἰς τὴν τύχην' κ. παθ. : Ἀλογ.ἀπ.315 ὄφειλεταί τινι ἐκ θεῶν κλέος || κ. νεώτ. χρεωστῶ ἀναπόδοσιν, εὐεργεσίας, εἶμαι ὑποχρεωμένος ν' ἀναπόδοσιν γενομένην πρὸς με εὐεργεσίαν : φρσ ὄφελω χάριτας - εὐγνωμοσύνην· πρβλ. χάρις Π' || κ. παθ. : Οουκ.1,137 ὡς καὶ εὐεργεσία ὄφειλται, Ξεν.ΚΠ 4,5,32 ἀντὶ χαρίτων ἔχθροι ὄφειλονται, Πλάτ.Πολ.335E τοῖς μὲν ἔχθροις βλάθην ὄφειλεσθαι παρὰ τὸ δικαίον ἀνδρός, τοῖς δὲ φίλοις ὄφειλαν τοῦφειλόμενον ὃ, τι ὄφειλται, ἢ ὄφελή : Ἀλογ.Χο.310 τοῦφειλόμενον πρᾶσσομεθα Δίκη' || ὡς δικονοκὸς ὄρος, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ δώσω : Ἀνδοκ.1,73 ὁπόσοι εὐθῶνας ὄφλων ἀρετῆτας ἀρχαί' ὄδ. ὡς τὸ ὄφλοσκᾶνω, ὑφίσταμαι τιμωρίαν κ.εἰθ. πληρώσω πρόσημον : Λυσ.9,10 ὃ δὲ νόμος τοῖς ἐντός πλημμελοῦντας ἀγορεύει τὴν ἑμίαν ὄφειλεν' κ. ἐν φρ. ὄφελω διπλῆν τὴν βλάβην χρεωστῶ νὰ πληρώσω διπλῆν τὴν ἐπιβλασάν ἑμίαν : αὐτ.909A ὑφίσταμαι πονήν : Πλάτ.Νόμ.909A ὄφελῆ δ' αὐθῆ τὴν τοιαύτην δίκην' ἐν τῷ παθ. ἐπὶ προσημ. ὄφελωμι ἢ εἶμαι προσημμένος ὃ τὸ πῖ : Σιμων. 122 θανάτω πάντες ὄφειλόμεθα, Πά Σοφ.Σαλ. 12,20 καὶ ὄφειλομένους θανάτω μετὰ τοσαύτης ἐπιμύρησας προσοχῆς' κ. μτ. ὄστ. ὄγρ. : Κριναγ. ΑΓ9,283 ταῖαυτας χρεῖσιν ὄφειλόμεθα ἵναίαι ὁ προσημῶσός σου, γραμμένω νὰ πεθῶνός διὰ τοιαύτων χερῶν'· 3) μτ. ἀπαφρ. ὄφελω, εἶμαι ὑποχρεωμένος, ἔχω καθήκων νὰ πρῶξω πῖ : Ψλ.Τ 200

ἀλλοτὲ περ καὶ μάλλον ὀφέλλετε ταῦτα νέεσθαι, Ἥρ.14 ὄφελεις . . . χρυσά ἐς σὲ χρυσοταί τε ἀμειβεσθαι, Εὐρ. Ἀлк.682 ὄφελος δ' οὐχ ἄρησθαι σέθεν κ. ἐπί πραγμ. πρέμει ν . . . Ἀριστ. ἨΝικ.1104,2 ὁ λόγος οὐκ ἀκριβῶς ὀφείλει λέγεσθαι, ΚΔ Ἰω.19,7 καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν· νεώτ. ἀνολελυτ. ὀφελόμεν νὰ ὁπακοῦμεν εἰς τοὺς ἀνωτέρους· κ. παθ. : Ἀλοχ.ἀν456 ὁράσαντι γὰρ τοὶ καθεῖν ὀφείλονται, Σοφ.Φιλ.142 σοὶ τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν, Εὐρ. Ἀлк.419 ὡς πᾶσιν ἡμῖν καθάναεν ὀφείλεται· πρὸλ.Λυσ25,11 ἢ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐν. ὁ ἐπ. παρὰτ. ὄφελον ἢ ὄφελον κ. ὄφρ. ὄφελον ἢ ὄφελον ἐν χρ. ἐπί πραγμ., ἀπερ δὲν ἔχει πράξει τις, ἀλλ' ἀπερ ἔπρεπε νὰ εἶχον πραχθῆ : Ἰλ.Ψ 546 ὄφελεν ἀθανάτοισιν εὐχεσθαι· πρὸλ.αὐτ.Κ.117, Ὀδ.Δ.472 ἢ οἱ χρόνοι οὗτοι ἐν χρ. κ. ὅταν ἀκολούθη ἀπαρφ. ἐνεστ. ἢ ἀορ. πρὸς δὴλων ἐπιθυμίας ἦτις δὲν δύναται νὰ ἐκληρωθῆ : Ἰλ.Ζ 350 ἀνδρῶς . . . ὄφελον ἀμείνων εἶναι ἀκοίτης ἴερενε νὰ ἦμην . . . εἶθε νὰ ἦμην, αὐτ.Α.353 τι μὴν περ μοι ὄφελεν Ὀδύσειος ἔγγυαλίξει, Ὀδ.Δ.97 ἢ σὺν. προτάσεις τὸ εἶθε ἴεθ. αἶθε. ὡς ὡς δὴ, ἄτινα ἐκφέρουσι τὴν εὐχὴν ἰσχυρότερον : Ἰλ.Γ.40 αἶθ' ὄφελος ἀγῶνος τ' ἐμεῖν ἀγασθῶς τ' ἀπολέσθαι κακῶς κ.μτ.τοῦ ὡς : Ἰλ.Ζ 30,2 αἶθ' ὄφελ' ὁ βίαιος ἀλάμων ἀλλοτ' ἀλεσθαι, Σοφ. Ἠλ.1021 ἐπ' ὄφελος τοῖσδε τὴν γνώμην πατρὸς, Ἀριστ. Νεφ.41 ἐπ' ὄφελ' ἢ προμηστρί' ἀπολέσθαι κακῶς κ.μτ.τοῦ ὡς : Ἰλ.Α 380 ὡς ὄφελον τὸν νεῖατον . . . ἐλάσθαι, Ὀδ.Β 184 ὡς . . . ὄφελος, Ἀριστ.Φ.Βάτρ.955 ὡς πρὶν διδάσει γ' ὄφελος κ. μτ. τοῦ ὡς δὴ ἔπιτα : Ὀδ.Α 217 ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον κ. μτ. ὀφνη. : Ἰλ.1.693 μὴδ' ὄφελος Ἰάσασθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα, Ὀδ.Ο 312 τὰ μὴ γείνασθαι ὄφελον, αὐτ.Α.548, Σοφ. Φιλ.969 μὴ ποτ' ὄφελον λιπεῖν τὴν Σκῦρον, Εὐρ. Ἰων286, Δην.539 ὡς μὴδὲ νῦν ὄφελον, Κόντν.5,194 ὡς μὴ ὄφελος ἰκασθαι ἢ ὄμ. κ. νεώτ. μ. ἐν τῇ παρενθεσ. φρ. ὡς μὴ ὄφελος εἶθε νὰ μὴ ἐγίνετο : ἢ ἀνευ αὐξήσ. Ἥρ.1,11 εἶδον . . . τὸ μὴ ἰδεῖν ὀφείλον : ἢ ὄμ. κ. μτ. ὄριστ. : Καλλ. Ἐπιγρ.19,1 ὄφελος ἐστ' ἐγένοντο θοαί νέες ἢ ὄφελον ἐν τῇ αὐτῇ σμν. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. ἢ Ὀρφ. Ἀργ.1159 ὡμοί ἐγῶν, ὄφελόν με . . . ἀλλ' ἄρα κ' κ.μτ.ρ. ὄφρ. προσ. : Πά.10,1 ἢ κ. μτ. προσ. ἔκων ἐν δδρ. τὴν ἐρώλασας, κΔ Κορ.1,46 καὶ ὄφελόν γε ἐβασίλευσας, Ἀθην.4,156 ἄλλ' ὡς ὄφελον . . . τὴν βρῆκιον ταύτην παῖδας παῖδων διεκθάρης ὄμ. μτ. γ' προσ. : Ἀρρ. Ἐπίκτ.2,115, Δίων Κρ.38,47 κ. μτ. α' πληθ. προσ. : ΠΔ ἘΞ.16,3 ὄφελον ἀπεθάνονμεν πληγέντες ὑπὸ κυρίου ἐν τῇ Αἴγυπτῳ, Ἰσὼν ὄφελον εἰ εἰδονάμεθα πέτασθαι κ. μτ.ἀπαρφ. Ἐπιγρ. ὄφελον μὲν ἢ θεός . . . στερσίαι· 4) ἄπροσ. ὄφελος ἢεἶ, εἶναι ἀναγοιστὸν μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. Πινδ.Ν.26 ὄφελ' αἰ δ' ἐτι, πατριῶν . . . δρέπεσθαι, Ἀπολλ.Ρ.3,678 ὄφελ' με μῆτε . . . ἐσφάσαν· ἢ ὄμ. κ. μτ. προσ. ἀπολ. : Πάν αὶ ὀφείλουσιν ἰεουργία τῶν θεῶν [αἰ ὄφελόμενοι], Σοφ.179 κατὰ τὸν ὀφείλοντα καιρὸν [κατὰ τὸν πρέποντα καιρὸν, ἐν καιρῷ].

ὄφελος οὐς-ές Πάν. ἐπωφελής, πλεονεκτικός, **ὀφέλλω**ος-ον μτγν. ὁ ἐπωφελής, ὁ παρῶν ὄφελειαν : Μάτμν 135 οὐ γὰρ κεν γάμος ἐπὶ ὀφέλλωμις ἤμισι τοῦτοισι.

ὀφέλλων γλωσσ. φημίον, **ὀφέλλω**ν Π1 αἰολ., ἀορ. φησῖν, ὄφελ'ε κ. ὄφελ'εἰνι, γ' πληθ. ἀορ. ὑποτ. ὀφέλλωσιν, ἀορ. εὐκτ. ὀφέλλειν, αὐξάνω, μεγαλύνω, προάγω, ὀφῶνω, ἐνισχύω, ἐπιτείνω : Ἰλ.Δ.445 ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν, αὐτ.Ο.383 Τε ἀμύμονι ἢ γὰρ τε μάλιστα γὰρ κύματ' ὀφέλλει [καθίστα] μεγάλα τὰ κύματα,

Ὀδ.Β.334 οὐτω κεν καὶ μάλλον ὀφέλλειν πόνον ἄμυν, Ἡοῖοδ. Ἐργ.213 σὺ δ' ἀκουε δίκης, μὴδ' ὀφρῖν ὄφελ'ε, Διον.Περ.133 οὐ γὰρ τις κείνω ἐναλλήλω κύματ' ὀφέλλει . . . πόρος· κ. παθ. : Ἰλ.Ψ 524 ὀφέλλετο γὰρ μένος ἡ Ἰηου, Ἀλοχ. Ἐπιγρ.249 ἀραγρὸς ἐν πόλιν ὀφέλλεται [αὐξάνεται], γίνετα ἰσχυρότερος, Θεοκρ.17,78 λήιον . . . ὀφελῶμενον Διὸς δούρω· ἢ προάγω, ἰδὼν τιμῶν, τιμῶν : Ἰλ.Α.510 ὄφρ ἂν Ἄγαοι ἴδον ἐμὸν τῶσιων, ὀφέλλωσιν τὲ τ' ἐμῶ, Πινδ.Π.4,260 πεθῖον σὺν θεῶν ὀφέλλειν ἢ προάγω εἰς εὐδοκίμοισιν· κ. παθ. Ὀ.21 κείνω βούλειται ἰσικὸν ὀφέλλειν· Ὀδ. αὐτ.Ξ.233 ἀφα δὲ οἶκος ὀφέλλετο ἰπρωχέτο εἰς εὐτυχίαν.

ὀφέλλω (2) σαρώνων : Ἰηων.51 ὄφρ- τὴν στέγην, **ὀφέλλω** (3) ἐπ. αἰολ. κ. ἀρκ. τ. τοῦ ὀφέλλω βλ.λ. **ὄφελμα**-ατος(τὸ) [ὀφέλλω] αἰζήμα, μεγάλουσι : Σοφ.ἀπ.1079.

ὄφελμα-ατος(τὸ) [ὀφέλλω] κ. μσν. τὸ σάρωθρον, ἡ σκούρα : Ἰηων.51, Ἐσώτ.1887 εἰσάτον δὲ ὅτι τὸ ρῆθὲν σάρω, ἦτοι σάρωτον, καὶ ὄφελμα ἐκοίτετο κατὰ τοὺς παλαιούς.

ὄφελμός ἰδὸ Ἐπιγρ. τὸ ὄφελμα βλ.λ.1.

ὄφελος(τὸ) [ὀφέλλω] κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. μ. κτ. ὀνομαστ. κ. αἰτ. ἐν ὄφελαι, κέρδος, βλάβητα : Ἰλ.Ν.236 ἀφ κ' ὄφελός τὴ γεννώμεθα καὶ οὐδ' ἐόντες [μεῖ ποτέ τις ὄφελαι γεννοίμεθα, Γαζ.Θ], αὐτ.Χ.513 οὐδὲν σοι γ' ὄφελος [οὐδὲν καλόν], ἔμν.Ἐρμ.34 ὄφελός τί μοι ἐσση, Θεογν.102 τί δ' ἐστ' ὄφελος δειλός ἀνήρ, Σοφ.Φιλ.1384 λέγεις Ἀτρεΐδαιος ὄφελος ἢ τ' ἐμοὶ τὸδε, Ἀριστ.Πλ. 1152 τί δὴτ' ἀν εἰς ὄφελος ἡμῖν [εἰς τὴν ἡδύνασον νὰ μάς χρησιμεύσῃ], Ἐρωτόκρ.1,518 κὶ οὐδὲν σὰ κείνω ποῦ ἔρχισεν, ὄφελος δὲν ἐδόθη, κὶ ἀνδῶνα, κανένα ὄφελος δὲν ἔχω· πρβλ. Πλάτ.Πολ.505Α π. Αλοχίν.2,24 τὸ μὴ ὄφελος τῆς πόλεως [εἰρηνικῶς ἀντὶ μεγίστη ζημία]· μτ. ἀπαρφ. : Πλάτ.Γοργ.504Ε τί γὰρ ὄφελος σώματι γὰ κερμόντι . . . σῖτα πολλὰ διδόναι, Φιλημ.104 τί ζῆν ὄφελος ἢ μὴ τὸ ζῆν ἐδέσται; ἢ ὄμ.μτ. γενικ. : Αλοχ. Ἰμ.737 φυγάς ὄφελος εἰ τί μοι, Εὐρ.ἀπ.548 τί τῆς εὐμορφίας ὄφελος κ.μτ.τοῦ οὐδὲν : Ἥρ.8,68,γ' τῶν ὄφελός ἐστι οὐδὲν, Ἰηων.ἀπ.3,69 οἶσι . . . οὐδὲν ὄφελός ἐστιν οὐτε χρημάτων ἀνθε τῶν ἄλλων οὐδὲνός ἀπερ τῆς γνίσεως, Νουδσκ.4,17 ἐλευθερίας οἱ ζῆν ὄφελος, Ξεν.ΚΠ.1,618 γεωργῶν ὄργου οὐδὲν ὄφελος κ. γεν. : Πλάτ.Πολ.530C ἐάν τι ἡμῶν ὡς νομοθετῶν ὄφελος ἢ, Δημ.784 οὐτε γὰρ μαγιστῶ μαχίτρας οὐδὲν ἐστ' ὄφελος δὴπνοῦν ἤτις μὴ τέμνει, Μέν.821 τί δ' ὄφελος εὐ λαλοῦσιν, ἀν κακῶς φρονεῖ; ἢ τὸ καλόν, τὸ ὄφελον, συμφέρον : Ἀριστ. Ἐκκλ.53 ὅτι περ ἐστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει [ἐπὶν ὅτι εἶναι καλόν, συμφέρον διὰ τὴν πόλιν, Λουκ.Ἥρ.8 ὅτι περ ὄφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως κ.μτ.γενικ. : Ξεν.Ἐλλ.5,3,6 ὅτι περ ὄφελος τοῦ στρατεύματος ἰδὸ ὕγιες καὶ τὸ χρήσιμον μέρος τοῦ στρατεύματος], Λουκ.Τιμ.55 ὅτι περ ἰσχυρίας καὶ ἀληθιστάς ὄφελος ἰδὸ πάντων ἀληθιστότατος· μτ. γενικ. ἀντικειμ., βλάβητα εἶναι τὸν ἀπρόματῶς τινας : Νικ.Θηρ.518 τὴν ἦτοι ἔχου καί, ἐξίθνης ἀργεῖσεις ὄφελος, **ὄφελός** ἰδὸ ὡς ἔτυμ. τοῦ ὀδελός βλ.λ. : Ἀριστ. ἀπ.580 πρβλ. Πολυδ.9,77.

ὄφελσίωος-ον μτγν. ποι. τ. τοῦ ὀφέλλω βλ.λ. : Καλλ. Ἀπολλ.94 οὐδὲ πόλις τὰς ἐνεμειν ὀφέλλωσι, Ὀρφ. Ἀργ.469, Ὀππ. Ἀλ.3,429.

ὄφελστρον [ὀφέλτρον] μτγν. κἀλλῶν, καθαρῶν, σκουληκῶν : Λυκόφρ.1165 ἐὸφελστρεῦσαι, κοσμοῦσι, κἀλλόνουσι.

ὄφελτρον(τὸ) [ὀφ] τὸ κἀλλυτρον· Ἥσ. **ὄφροβαίων**(τὸ) [ὀφ] μτγν. ὁ ἐν πορρῷ ὄφρος ζαίμων : Ψηργ.Θεολ.1157Β.

ὀφθαλμολογία [ὴ] νεώτ. τὰ ἐξ ἀλάτων ἀσθενήσασθαι καὶ φακώφωρον ἀποτελούμενα σώματα, τὰ σχηματίζόμενα καὶ ἐναποθεύμενα ἐντὸς τῶν διαφ. χιτῶνων τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ὀφθαλμολογία [ὴ] νεώτ. ἐπιστήμη ἀσχολουμένη περὶ τὴν παθολογίαν καὶ θεραπείαν τῶν ὀφθαλμῶν.

ὀφθαλμολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀφθαλμολογίαν βλλ.: ὀφθαλμολογικὴ μελέτη - κλινικὴ.

ὀφθαλμολόγος [ὸ, ἴ] νεώτ. ἐλθ. ἐπιστήμων ἀσχολούμενος εἰς τὴν θεραπευτικὴν τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ ὀφθαλμίατρος.

ὀφθαλμομαλακία [ὴ] νεώτ. μαλακύνσεις καὶ ἀτροφία τοῦ ὀφθαλμικοῦ βολβοῦ.

ὀφθαλμομετρία [ὴ] νεώτ. ἡ δι' ἐδικῶν ὀργάνων καταμέτρησης τῆς κυρτότητος τῶν μεσημβρινῶν τοῦ κερατοειδοῦς.

ὀφθαλμομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀφθαλμομετρίαν βλλ.

ὀφθαλμομετρον [τὸ] νεώτ. ὀπτικὸν ὄργανον δι' οὗ καθορίζονται αἱ κύριοι μεσημβρινοὶ τοῦ κερατοειδοῦς καὶ ὁ βαθμὸς τῆς ἀστigmatia-αὐτοῦ.

ὀφθαλμοπάθεια [ὴ] νεώτ. λατρ. γεν. ὀνομασία πάσης ὀφθαλμικῆς παθήσεως.

ὀφθαλμοπλάνια [ὴ] μτγν. ἡ τῶν ὀφθαλμῶν πλάνη, ἀπότη: Νεῖλ. Ἐπιστ. 81, 97, 20 ταῖς ἀλλαις μυρίαις ὀφθαλμοπλάνιας.

ὀφθαλμοπληγία [ὴ] νεώτ. λατρ. ἡ ἐξ ἐκνευρίσεως παρόλκις τῶν ὀφθαλμῶν μῶν.

ὀφθαλμοπληγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀφθαλμοπληγίαν βλλ.: ὀφθαλμοπληγικὴ ἡμικρανία.

ὀφθαλμοπόνος [ὸ] μτγν. ἄλγος, πόνος ἐξ ὀφθαλμίου: Βέτι. Βόλ. III, 2.

ὀφθαλμοπόνω-ω μτγν. πάσχω ἐξ ὀφθαλμίου, ἀπὸ πονώμενος: Ἀνών. ἐν Ρήτ. 21, 21.

ὀφθαλμοπονεία [ὴ] μτγν. κ. νεώτ. μτφ. ἡ διὰ τὸν βλεμματικὸν ἐνδολογούμενη ἐρωτικὴ ἐπιθυμία, τὸ προσβλέπειν ἀναιδῶς τὰς γυναῖκας.

ὀφθαλμοπόνος [ὸ, ἴ] νεώτ. ὁ ἀσκῶν ὀφθαλμοπονείαν βλλ.

ὀφθαλμοπραγία [ὴ] νεώτ. λατρ. σίμωπραγία τῶν ὀφθαλμῶν, προκλιουμένη κατ' ἀκολούθιαν ρήσεως τῶν αἰγίων τῶν ἐξωτερικῶν ἢ ἐσωτερικῶν χιτῶνων αὐτῶν.

ὀφθαλμορροία [ὴ] νεώτ. λατρ. ἐκρῆθ βλένης τῶν ὀφθαλμῶν, ὀρακλιουμένη κατ' ἀκολούθιαν

ὀφθαλμορροϊκῆς [ὸ] μν. ὁ τοῦς ὀφθαλμοῦς ἐξορῶσας: Κ Ματθαια. Χρον. 4461.

ὀφθαλμός [ὸ] [ὸς] κ. νεώτ. τὸ δι' οὗ ὄρωμεν, τὸ ὄργανον τῆς ὄρασεως, τὸ ὄμματιον, τὸ μάτι ἐν χρ. π. Ὀμ. κ. Ἡσίοδ., κυρ. ἐν τῷ πληθ.: Ὀδ. Τ 211 ὀφθαλμοὶ δ' ὡς ἐ κέρα εὐστασαν . . ἀτρέμας ἐν βλεφάροις μάτι: ἐν τῷ ἐν.: Ἡρ. 9, 22 πατεῖν μιν ἐς τὸν ὀφθαλμόν, ΠΔ ἘΞ 21, 24 ὀφθαλμοὶ ἀντὶ ὀφθαλμοῦ [μακρὸν ἀντὶ κακοῦ]: ὁ πληθ. ἦτο συνηθέστατος, ἀλλ' ἀπαντᾷ καὶ ὁ διῶν.: Ἀριστοφ. Νεφ. 362 καὶ τῶφθαλμῶ παρασάλλεις: ὁ πληθ. εἶναι ἐν χρ. ἐν πολλαῖς φράσεσι: Ἰλ. Ω 204 ἐλθέμενος ἐς ὀφθαλμοῦς πινος [ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν πινος], αὐτ. 463 οὐδ' Ἀχιλλεύς-ὀφθαλμοῦς εἰσεμνι, Ὀδ. Δ 47 ὄρωμενοι ὀφθαλμοῖσιν: ἐν ὀφθαλμοῖσιν ναῶν, ὄρω ἀντικυβάνομαι, βλέπω ἐνώπιόν μου: Ἰλ. Ω 312 ὄρω μιν αὐτῶν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας Ὀδ. Ω 459 θαυμάζεν δ' Ὀδυσσεύς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρωσας: ὁμ ἔχω ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχω ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου: Ξεν. Ἀν. 4, 5, 29: ὁμ. τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς [τινας] [ὸ, ἴ] εἶναι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πινος], τὸ προφανῶς γελῶν: Πλάτ. Θεαίτ. 174 C περὶ τὴν παρὰ πόδας καὶ τὴν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι, αὐτ. Πολ. 452 D τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλ-

μοῖς δὴ γελῶν, αὐτ. Συμν. 213 A ἐπίπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντα, Ἀλκίην. 1, 143 πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν προφανέσθαι, Λοκ. Τόξ. 2, 1] γίνεσθαι τινὶ ἐξ ὀφθαλμῶν ἀπέχεσθαι ἀπ' ἐπιπροσθεν τινος: Ἡρ. 5, 306, αὐτ. 1, 120 ἐξ ὀφθαλμῶν ἀνοπέμφασθαι, Ἀλκίφρ. 3, 20 ἐξ ὀφθαλμῶν ποιεῖν: ἢ κατ' ὀφθαλμοῦς λέγειν τινὶ λέγω κατὰ πρόσωπον, μετὰ θάρρους, ἀντὶ θ' εἰς οὖς, πρβλ. Δημ. κατὰματα: Ἀριστοφ. Βατρ. 626 ἵνα σοὶ κατ' ὀφθαλμοῦς λέγω, Ξεν. Ἰέρ. 1, 14 τυράννου κατ' ὀφθαλμοῦς κατηγορεῖν ἱκατορεῖν κατὰ πρόσωπον, στὰ φανερά:] ἢ κ. νεώτ. εἰς φρ. ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς μου [ἐμπρός μου]: ἔχω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν [ὑπ' ὀφθί]: ἀποστρέφω τοὺς ὀφθαλμοῦς [στρέφω τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τινος]: ἐν ρηθ' ὀφθαλμοῦ [στὴ στιγμῇ]: κλέλει τοὺς ὀφθαλμοῦς [κάνω πῶς δὲν βλέπω, ἀνέχομαι τῷ ὄμ. διὰ γυναικὸς ὀφθαλμοῦ ἵδεναι ἰδιότητα, χωρίς γυναικί]: κ. καθ' ἐν. ἐν φρ. ἐν Πλάτ. πρὸς ὀφθαλμῶν ἐπιχειρῶ, μίσειν: ὀφθαλμοῖς ἐξυγροφῶντο εἰς τὰς πρῶτας τῶν πλοίων: Φιλιστορ. Εἰκ. 1, 19 βλοσυροῖς κατὰ πρῶτον ὀφθαλμοῖς σίον βλέπει, Πολυδ. 1, 86' ὄθ. σκαπῶν ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ 97 ἄσκημ' ἔχεις πον περὶ τὸν ὀφθαλμόν κάτω:] ἢ νεώτ. ναυτ. ἐκάστη τῶν ὀπῶν ἐπὶ τῶν πλευρῶν πλοίου, δι' ὧν διερχεται ὄλιαις, τὸ ὄκιο: 2) σπέρσιος ὀφθαλμῶν παροδικῆ σπέρσιος τῆς ὄρασεως: Γαλ. 17(1), 400' 3) κτ. ἐν. ἐπὶ τοῦ κυριαρχοῦντος ἢ κυβερνώντος ἢ ἐπὶ τοῦ δεσποῦτος: Ἡσίοδ. Ἰερ. 267 πάντα ἰδῶν διὰς ὀφθαλμοῦς καὶ πάντα νοήσας, Ξεν. Οἰκ. 12, 20 δεσπότης ὀφθαλμοῦ, Μέν. Μον. 179 Δίκης ὀφθαλμοῦς ἐς τὰ πᾶνθ' ὄρα, Σεκοῦνδ. 3 ἀκόμητος ὀφθαλμοῦς [ἐπὶ τοῦ θεοῦ]: ὁμ. ἐπὶ βασιλέως: Ἀισχ. Χο. 934 ὀφθαλμῶν σίκων, αὐτ. Πέρσ. 169' : ὀφθαλμοῦς βασιλέως ὁ ἐμπιστοὶ κατὰσκοποι τοῦ βασιλέως, διὰ τῶν ὁσίων ἐβλεπε καὶ παρηκολούθει τὰ γινόμενα ἀπὸ πάσαν τὴν χώραν ἥς ἔρχεν: Ἡρ. 1, 14 τὸν δὲ καὶ πᾶσα αὐτῶν ὀφθαλμῶν βασιλέως εἶναι [ὸ, ἴ] γρ. -οῦ]. Ἀριστοφ. Ἀχ. 92 Ψευδαρτάβαν τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν, Ξεν. ΚΠ 8, 2, 10 τοὺς βασιλέως καλουμένους ὀφθαλμοῦς, Ἀριστ. Πολιτ. 1297b, 29, Φίλ. 1, 642 4) ἐπὶ τῆς σελήνης: Πίνδ. Ο 3, 20 σπέρσιος ὀφθαλμῶν ἀντέφλεξε Μήνας, Ἀισχ. Ἐπ. 390 νυκτὸς ὀφθαλμοῦς ὁμ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου: Σεκοῦνδ. 5 ὀφθαλμῶν ὀφθαλμοῦς: 5) τὸ πλεονάζον καὶ ἄριστον πρῆγμα, καθὼς ὁ ὀφθαλμοῦς εἶναι τὸ πολυμῖστον μέρος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος: δδ. ἐπὶ ἀνθρώπων: Πίνδ. Ο 2, 11 Σικελίας . . ὀφθαλμοῦς, αὐτ. 6, 10 ποθέω στρατιῶς ὀφθαλμῶν ἐμὰς: ὁμ. φῶς, γὰρ, παρηγορία: Σοφ. ΟΤ 987 μέγας γ' ὀφθαλμοῦς ὁ πατρὸς τῶφοι, Εὐρ. Ἀνδ. 406' 6) κ. νεώτ. βοταν. φῶμα μικρὸν τοῦ φυτικού βλαστοῦ, τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσεται εἰς νέον βλαστὸν ἢ θυδὸς, μπουμπούκι, μάτι: Ἀλκυ. 43, ἴων Χ. 1, 6, ἴπν. Φῶσα. Ποιδ. 26, Ξεν. Οἰκ. 19, 10 πλείονες ἂν οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ γῆς εἴεν, Θεόφρ. Φ1 4, 14, 16 ἕνια δὲ καὶ ῥιγώματα νοσήει, καθάπερ ἢ ἀμπελοῖς ἀμδλοῦντο γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου, - ὀφθαλμοῦς φυλοσφόρος - ἀνθοφόρος: 7) χειρουργικὸς τις ἐπιθεσμός καλὸς τῶν ἴων ἢ καὶ ἀμφοτέρους τοῦς ὀφθαλμοῦς: ἴπν. Κατ' ἴπν. 7, Ἡλιδ. Χείρ. 1, Ὀρεῖδ. 48, 29, 30' 8) Ἐπιγρ. ἐν τῷ διττ. ἐκάτερον τῶν μικρῶν σφαιρωμάτων εἰς τὰ ὁποῖα καταλήγουσιν αἱ δύο ἔλικες τοῦ ἰσχνικοῦ κιοκράνου:] ἢ κ. νεώτ. ἀρχαῖα. ἐπὶ κίωνων ὀφθαλμοῦ-οἱ 9) νεώτ. τυπαγορ. τὸ ἐπὶ τοῦ τυπογραφικοῦ στοιχείου ἀνάγλυφον γράμμα: ἢ μετεωρὸν. ὀφθαλμοῦς θυελλῆς ἡ κεντρικὴ ἤλιος περιοχὴ ἐνὸς τροπικοῦ κυκλῶνος: Μετεωρολ. Λεξ. ἐν λ.

ὀφθαλμοσκόπησης-εως [ὴ] νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ὀφθαλμοσκοποῦ ἐξέτασις τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ὀφθαλμοσκοπία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς ὀφθαλμιατρικῆς ἐπιστήμης πραγματευόμενος περὶ τῆς διὰ τοῦ ὀφθαλμοσκοπίου ἐξετάσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τῆς δι' αὐτοῦ διαγνωσεως τῶν νόσων φθῶρων ὀφθαλμικῶν νόσων.

ὀφθαλμοσκοπικό-η-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὀφθαλμοσκοπίαν, εἰς τὴν διὰ τοῦ ὀφθαλμοσκοπίου ἐξετάσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ: ὀφθαλμοσκοπικὴ ἐξετάσις - μελέτη.

ὀφθαλμοσκοπικός ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς τὴν ὀφθαλμοσκοπίαν βλλ.

ὀφθαλμοσκοπῖον (τό) νεώτ. Ιατρ. ὀπτικὸν ὄργανον, δι' οὗ ὁ ἰατρός ἐξετάζει τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ὀφθαλμοσκόπος-ον μτγν. ὁ εἰς τὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκόπος, τῶν ὀφθαλμῶν ἰατρός, ὀφθαλμιατρός: Λοκ.Λεξιφ.4 Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσκόφου.

ὀφθαλμοστασία (ή) ἀκίνητοποίησις τοῦ βολβοῦ διὰ τοῦ ὀφθαλμοστάτου βλλ.

ὀφθαλμοστάθης-ήφιρος (τό) Ἑπιγρ. χειρουργικὸν ἔργαλείον.

ὀφθαλμοστάτης (ὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον δι' οὗ κρατοῦνται ἀνεφύγετα τὰ βλεφάρρα καὶ ἀκίνητος ὁ βολβὸς προκειμένης ἐχειρολέσεως.

ὀφθαλμοστάγχιος-ον ὁ βρέχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὁ ἀναδρῶν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν: Εὐρ. Ἀλκ. 184 ὀφθαλμοστάγχιος δεύεται πλημμυρίδι.

ὀφθαλμοτομία (ή) νεώτ. ἡ διὰ τομῆς παρακέντησις ἢ ἐξόρυξις τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ὀφθαλμοτονόμετρον (τό) νεώτ. ὄργανον διὰ τοῦ ὁποῖου προσδιορίζεται ὁ βαθμὸς τῆς ἐσωτερικῆς τάσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ὀφθαλμοτρόπιον (τό) νεώτ. Ιατρ. ὄργανον δι' οὗ μελετῶνται αἱ κινήσεις τοῦ βολβοῦ τῶν ὀφθαλμῶν.

ὀφθαλμοφάνεια (ή) μsn. ὀφθαλμοφάνεια βλλ., ὀπτικὴ ἀπάτη, οἷα ἢ ὑπὸ τῶν θαυμασιωμένων παραγομένη: Εὐστ.Πον.157,79 ὑπὸ φωτὶ αἰθριάζοντι καὶ ὀφθαλμοφανεί.

ὀφθαλμοφάνης-οὗς-ές κ. νεώτ. ὁ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς φανερός, ὁ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν γινόμενος ἀντιληπτός, ὁρατός: Ἀριστ.ἀν.208, Πάρι. ἀργύριον ὀφθαλμοφανὲς ἐναντίον . μαρτύρων 2) προφανής, καταφανής: Ἀριστ.ἔξ. Ἀρμον.4) πάντως ὀφθαλμοφανοῦς ἔργου πέρασ ἐστὶν ἡ ξύνεσις, Στράβ.2,1,18 ὀφθαλμοφανῆ γὰρ πάντα ταῦτα (καὶ) ἰδιώτῃ καὶ οὐ δεόμενα μαθηματικῆς σημειώσεως.

ὀφθαλμοφανία (ή) μsn. ὀφθαλμοφάνεια βλλ.: Βι. Ἀγ. Συμμεών. Σαλοῦ χειρ. π. Στεφ. Βυζ. ἐν. λ. καὶ ἔλεγεσ ὅτι ὡσπερ ὁ φθόσος ποιεῖ ὀφθαλμοφανίαν, οὕτως καὶ οὗτος ποιεῖ, Κορ. Ἄν.48,701 ἐν λ. φθόσος.

ὀφθαλμοφανῶς ἑπίρρ. μτγν. μsn. κ. νεώτ. κατὰ ὀφθαλμοφανῆ τρόπον: Γιδ. Ἐσθ.8,13 τὰ δὲ ἀντίγραφα ἐκτίθεσθωσαν ὀφθαλμοφανῶς ἐν πάσῃ τῇ βασιλείᾳ, Φιλ.1,164,2,ἔξ.τ. Ἐπιπ.538 τὰ ὀφθαλμοφανῶς φθειρόμενα, Εὐστ.Πον.5,1,47 ὀφθαλμοφανῶς ἐκφασίνοντο.

ὀφθαλμοφυνία (ή) νεώτ. Ιατρ. ὀδόνη, νόσος ἢ νευραλγία τοῦ ὀφθαλμοῦ: πρβλ. ὀφθαλμολγία.

ὀφθαλμορῦχος-ον (ὀρόρσος) ὁ τοῦς ὀφθαλμοὺς ἐξορῶσάν: Αἰσχ. ἔμ.186 ἀλλ' οὐ καρανιστήρες ὀφθαλμορῦχοι θίκα.

ὀφθαλμορῦχῶ-έω μτγν. ἐξορῶσσω ὀφθαλμοὺς, βγάζω μsn. κ. νεώτ. Ὀμ.590.

ὀφθῆναι ἀπαρφ. ποθ. ἀόρ. α' τοῦ ρ. ὄρω.

ὀφιάκανθα (ή) νεώτ. γένος ἔκθουδέρμων.

ὀφιάκος-ή-όν σχόλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὄφιν, ὁ τοῦ ὄφεως || τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οἷα. τὰ ὀφιακὰ σύγγραμμα τοῦ Νικάνδρου περὶ ὄφρων: Σχόλ. Νικ. Ὀμο.377.

ὀφίασις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ὀφιοειδὴς τῶν τρώων τῆς κεφαλῆς γύμνωσις: Γολ.12,381, οὐτ. 10,1004 || νεώτ. δερματικὴ νόσος, καθ' ἣν ἀπολήπεται κατὰ θέσιν αἰ τῆς τῆς κόμης ἢ τοῦ σώματος, ὁ δὲ νόσων κέραι καλῶς παρανεφερίζε πρὸς τὸς τοῦ δερμάτος τῶν ὄφρων 2) εἶδος λέπρας, καθ' ὃ ὁ ἀσθενὴς ἀποβάλλει τὸ δέρμα ὡς ὁ ὄφις Γολ.386 ὀφίασιν λέγουσιν τὴν ἐκδέρσασιν τοὺς ἀδύνας ὡς ὄφεις.

ὀφιαμαῖος (ὸ) νεώτ. πνευστὸν μουσικὸν ὄργανον τῆς κατηγορίας τῶν κεραιῶν, ἀνοικαλυθὲν κατὰ τὸ 1590 ὑπὸ Γουλιέλμου τοῦ ἐξ Ὠσέρρην.

ὀφιοί (οἱ) Ἦσα. κόπτικοι.

ὀφιοεὐεῖν Ἦσα. κοπιάζω, διατριβεῖν, ἀκνεῖν.

ὀφιοειδής (ὸ) νεώτ. ζωολ. οἰκονομία ἐπινοζῶν τῆς τῆς τῶν ἀστεροειδῶν.

ὀφιοῖον (τό) κ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὕψωμα, τοῦ ὄφιος βλλ., μικρὸς ὄφις: Θεόφρ. Φ19,152, Ἀπολλ. Παράρ. Ὀσμ.12, Στγρ. ὀφιοῖον ἐν κώδ. Ἀριστ. Ζ1 607α, 30, Στράβ.15,1,451 || νεώτ. γεν. ὄφιος, φίδι 2) εἶδος ἰχθύος: Πλιν. Φ1 32,149, πρβλ. ὄφις Ἦσα. ἐπὶ οὗς ἰχθύος || κ. νεώτ. ζωολ. γένος π. ἰχθύων Π10, ὀφιοῖον, συνηρ. τοῦ ὄφτ-ῖου.

ὀφιοκίελας-ον μτγν. ὁ μὲ ὄφιν ὄμοιος: Ἐπιπ. Π1,348.

ὀφιοδοσία (ή) Ἐπιγρ. τροφὴ ὄφρων, ἐπὶ τῆς πυθκῆς δάφνης καὶ τοῦ σελίνου τῶν νεμελιῶν: Ἐπιγρ. ὀφιοδοσίας οὐλοσιν Ἀρίστων.

ὀφιοῖτις-ήφιδος (ή) θηλ. τοῦ ὀφίτιος βλλ., ὁ πρὸς ὀφίτην ὄμοιος || ὀφίτις πέτρα ὀφίτης: Ὀρφ. Λβ.341, Διον. Περ.1013.

ὀφιοκλιτή-ῖδος (ή) νεώτ. ὁ ὀφικεῖς χάλκινον πνευστὸν ὄργανον τῆς οἰκῆς, τῶν κλειδοκερατῶν.

ὀφιοδόρος-ον μτγν. ὁ βεβρῶσκα, τρώγων τοὺς ὄφεις: Ἀρσμο. π. Πλούτ. Η8,405β.

ὀφιογενής-οὗς-ές μτγν. ὁ ἐξ ὄφεως γεννηθεὶς || οἱ Ὀφιογενεῖς ὄνομα ἀσπικῶν πινυκωφῶν: Κράτ. Γραμμ. π. Πιν. Φ17,13, Στράβ.13,1,14 τοὺς Ὀφιογενεῖς συγγενεῖαν τινὰ ἔχουσιν πρὸς τοὺς ὄφεις, Βόρρ. π. Πρῖσκιαν. διὰτ. 10,32, Αἰλ. Ζ1 12,39.

ὀφιογενεῖον (τό) μτγν. ἐλαφροδόμος βλλ.: Ψ Διοσκ.3,69.

ὀφιογλωσσίδης (τό) νεώτ. βοτκ. κ. ὀφιογλωσσίδης (οἱ) οἶκος κρυπτογαμικῶν φυτῶν τοῦ ὀφροσώματος τῶν περιβίων.

ὀφιογνώμων-ωνος (ὸ,ή) μsn. ὁ ἐμπειρὸς περὶ τοῦς ὄφεις, ποῦ εἶρει ἀπὸ φίδιος: Στουδ. Θεόδ. 196Α.

ὀφιοδέρσιος-ον ὁ ἔχων δερτῖν, λαίμων ὄφιος: Ἀρσμο. π. Ἀριστ. Ὀσμ.812α,21.

ὀφιοδέρμα-ατος (τό) νεώτ. ζωολ. ὀφιοῦρα βλλ.

ὀφιοδῆκτης-ον μτγν. μsn. κ. σχόλ. ὁ δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως: Πλ. Σοφ. Σερ. 12,13 τῆς ἐλάσιος ἐπαοιδῶν ὀφιοδῆκτον, Γολ.14,300, Ἰπιατρ.86.

ὀφιοδιδάκτης (ὸ) γλωσσ. κωνηγὸς ὄφρων, δηλ. γόος, ὁ σημενῶν αὐτοῦς.

ὀφιοειδής-οὗς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς ὄφιν: Διοσκ.2,166 || νεώτ. ἐπὶ γρομμῶν, ὀδῶν, ποταμῶν κ. ἄ., ὁ ἐλισσόμενος σπεραιοειδῶς, ποῦ σχηματίζει κορδέλλες, ζῆκ-ζῆκ.

ὀφιοειδής ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ὀφιοειδῆ, μὲ κορδέλλες.

ὀφιοεῖς-εντος-εσσα-εν (ὀφικ) ὁ ἀφθῶνὲς ὄφις, ὁ ἔχων ὄφεις ἀφθῶνους: Ἀντιμ.78 ἰούτος ἔχει τὸ α μακρόν, βλ. ὀφικ πρβλ. ὀφιοῦσσα.

ὀφιοβριε-τρίχος (ὸ,ή) μsn. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τρίχας κόμην ἐξ ὄφεως: Τζέτ. εἰς Ἠσίοδ. Α 235 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἀστεροειδῶν ἐπινοζῶντων.

ὀφιοκέφαλος-ον μτγν. μsn. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κεφαλὴν ὄφρων: Ἀθανάσ.129 2) εἶδος ἱεράκου: Δημήτρ. Πελ. Ἐπεροκ.2 ἀεὶ τὸν ἐπιλεγόμενον ἱέρακα ἐν πρώτοις τὸν νεανίσκον ἐπιζῆπειν, ἔπειτα

τὸν λεγόμενον ὄφιοκέφαλον εἶσι γὰρ οἱ μακρὰς τὰς κεφαλὰς ἔχοντες καὶ ὀφίας ὄφραυς· 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκίας τῶν ὄφιοκεφαλιδῶν, αὐ ὄφιολωγώτερον εἶδος εἶναι ὄφιο-στικτός· 4) ὄφιοκτόνη ἡ] μτγν. ἡ κτείνουσα, φονεύουσα τοὺς ὄφεις, εἶδος ἀκολοπένδρας : Δισακ.Θρ.δ.

ὄφιοκτόνος-ον μτγν. κ. μαν. ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς ὄφεις : Εὐστ.183,12· 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα, ὄφιοκτόνος [τὸ] τὸ ἐλαφρόδοσκον βλλ. : Ψ Δισακ.3,69.

ὄφιολατρεία [ἡ] νεώτ. τὸ λατρεῦναι τοὺς ὄφεις ἢ τὰ ἐρπετὰ ἐν γένει.

ὄφιολάτρης [ὁ] νεώτ. ὁ λατρεύων τοὺς ὄφεις.

ὄφιολάτρις-ιδος [ἡ] νεώτ. θηλ. τοῦ ὄφιολάτρης.

ὄφιολίθος [ὁ] νεώτ. ὄφίτης βλλ.

ὄφιομάχος [ὁ] μτγν. ὄφιομάχος βλλ.2) : ΠΔ Λευτ.11 22 ὄφιομάχην καὶ τὰ θρῖσα, Φιλ.1,39.

ὄφιομάχος-ον μτγν. λεξ. ὁ ἦρος ὄφεις μαχόμενος : Φιλ.1,86 ὄφιομάχος γυνῆ· 2) ὡς οὐσα, εἶδος ἀκρίδος Ἰασ. ὄφιομάχος ἰχθυῶν, ἀκρίδων γένος μὴ ἔχον περῶν.

ὄφιομορφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν ὄφραυς : Ἐπιφάν.1,648Α.

ὄφιον [τὸ] γλῶσσα, ἔσθιον καὶ σπῆλαι διστρακὸν ἐστὶν ἄδοστος φῶν.

ὄφιοποιος-η-ον ἰδίως μτγν. ὁ ὡς ὁ τοῦ ὄφραυς, ὄφιοποιός : Ὀνη.Κυν.3,436 οὐρή of δολιχῆ γὰρ ὄφιοπνῆ τε τέτυκται [ὄνου -i-].

ὄφιοπνικὸς [οἱ] μτγν. τίτας βιβλίον περιέχοντος κωμικὸς ἱστορίας ὑπὸ Κόχχλαντος : Γαλ.11,798.

ὄφιοξύλον [τὸ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκίας τῶν ἀποικισανδιδῶν.

ὄφιοπακτής [ὁ] γλῶσσα, γόχος, σαγηνευτῆς τῶν ὄφραυ, πθ. [κτ. κς. ἀντὶ ὄφιο-].

ὄφιοπαλάκιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων πλοκάμιον ὄφιοειδούς : Ὀρφ.Υγμ.69,12.

ὄφιοποιος-οδος [ὁ,ἡ] μτγν. ὁ ἔχων ὄφιοειδούς πόδας ἢ ὁ ἀντὶ ποδῶν ἔχων ὡς σκέλη ὄφεις : Λουκ.Φιλοφ.22 καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν ὄφιοποιός ἦεν || Σαυτ. ἔφιοποιός γυνή, ἐρπεύσας.

ὄφιοπυλῶν-ονος [ὁ] νεώτ. γένος αἰμοδωροειδῶν φυτῶν.

ὄφιος [ὁ] θημ. ὁ ὄφιος, τὸ φίδι βλλ. : Βιζ.ημ. 44,29 μὲ τὸν ὄφιο ποῖοι νοῦλι παλεφρ.

ὄφιοσκόροδον [τὸ] μτγν. κ. μαν. ὄφιοσκόροδον βλλ. : Δισακ.2,152, Γεωπ.12,307· 2) κήνηαρις : Δισακ.2,173.

ὄφιοσκόροδον [τὸ] μτγν. ἀγριον σκόροδον, ἄ. σκωρόδοπραον : Γαλ.12,126.

ὄφιοσπαρτος-ον [σπέρω], ποι. ὄφιοσπαρτος ὁ ἐσπαρμένος ὑπὸ ὄφραυ, γονιμοποιθεις ἢ γεννηθῆς ὑπ' αὐτῶν : ΕΜ 237,13.

ὄφιοστάφυλλον [ἡ] μτγν. ὄφιοστάφυλον βλλ. : Πλιν.Φι 13,127, οὐτ.23,21.

ὄφιοστάφυλον [τὸ] μτγν. διπελος λευκὴ βλλ. : Δισακ.4,182· 2) κήνηαρις : Δισακ.2,173.

ὄφιοστράπος-ον μαν. ὁ ἔχων τρόπους, ἦθη ὄφραυς, ἐχίδνας : ΚΜανασα.Χρον.4210 ὄφιοστράποι θεομισθεις Ἐβραῖοι.

ὄφιοστράπος-ον μαν. ὁ τρέφων ὄφεις, ἐχίδνας : Στουδ.Θεδδ.499Β.

ὄφιοσῦρα [ἡ] νεώτ. κ. ὄφιοσῦρος [ὁ] γένος ὄφιοσῦροειδῶν ἐχινοειδῶν.

ὄφιοσῦρος-ον [οἰσῦρα] λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων οἰσῦρον ὄφραυ, ἐπὶ Αἰθιοπικῶν τινος πτηνοῦ : Ἰασ. 2) νεώτ. ζωολ. ὄφιοσῦρα βλλ.

ὄφιοσῦρος [ἡ] συνηρτ. ἀντὶ ὄφιοσῦρα [ἐν. νησοῦ] ἢ πλήρης ὄφραυ νησος, ὄνομα τῆς Κόθουνη : Ἀριστ. ἀφ.522· || ὄμ. ἐπὶ τῆς Ρόδου· Ἰασ. κῆ Ρόδος διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὄφραυ· || ὄμ. ἐπὶ διαφ. νησῶν : Στράβ.3,51, Στέφ.Βυζ.ἐν. Βεσθικός· 2) μαγικὸν τι φυτὸν : Πλιν.Φι 24,163.

ὄφιοτύχος-ον μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄφιοτύχον βλλ. || Ἄρατ.522· 2) δαίμων τις ἐμποδίζων τοὺς ἀλχημιστάς : Ὀλυμπ. Ἀλφ.86Β.

ὄφιοτύχος [ὁ] [ἔχω] μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων κρατῶν ὄφιν, ὄνομα ἀστερισμοῦ : Εὐδοξ.Ἰηπαρχ.1, 27, Ἄρατ.76, Πτολ.Τετραδ.26· 2) νεώτ. ἀστρὸν ἀστερισμοῦ κείμενον νοτίως τοῦ Ἰρακλέους καὶ βορείως τοῦ Σκορπίου.

ὄφιοψαγία [ἡ] νεώτ. τὸ τρῶναι ὄφεις.

ὄφιοψαγία-ος μτγν. κ. νεώτ. ὁ τρῶνων ὄφεις, ὁ χρησιμοποιοῦν αὐτοὺς ὡς τροφήν || οἱ Ὀφιοψαγῶι ὄνομα λαοῦ τινος : Πλιν.Φι 6,169.

ὄφιοφόρος-ον Ἐπιγρ. ὁ φέρων ἢ ἔχων ὄφεις.

ὄφιοφῶνος-ον μαν. ὁ ἔχων φωνὴν ὄφραυς : Στουδ.Θεδδ.279Α.

ὄφιος-εως [ὁ] κ. νεώτ. γενικ. ποι. κ. ὄφραυ, δωρ. κ. ἰων. ὄφραυ, ἐρπετὸν ἐπιμήκης καὶ ἄπυον, φίδι, ὄμ. κ. ὄφραυ ἰσροφ. διςβλλ. : Ἰλ.Μ 208 αἰδῶλον ὄφιν, Πινδ.Π.4,249 γλοσκῶπα ποιηκίλωντων ὄφιν, Αἰσχ.Χο.544, Ἰρ.8,41, Θεοκρ.15,58 τὸν φυχρῶν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδακίω, Μωρατ.1,167 μῦθια, ὡς τοῦ ἀστρίτου τοῦ ὄφραυς παῖζοντα, -ιο-ὄβλος ὄφιος· || Ἰσοδῶνον τοῦ δρῶκων ὄφραυς : Ἰσοδ.Θ 322 ἢ δ' ὄφραυ, κρατεροτο δρῶκονος, αὐτ.825 ἔκατον κεφαλαὶ ὄφραυ, δεκίνοιο δρῶκονος· 2) μτφ. ἐπὶ βέλους : Αἰσχ.Εὐμ.181 λαδοῦσα πτηνὸν ἀργαστὴν ὄφιν || ὄμ. κ. νεώτ. μτφ. ἀνθρώπος ὑποκλούς : ἐθερρανα ὄφιν εἰς τοὺς κλάπους μαν [περιεβαλθα, εὐρηγέττασ ἀνθρώπων ὄδουλον καὶ ἀχρῶστον]· 3) κ. ἐπὶ ἰσοδῶνον ἐν ὄφω ἢ ἐν μέρει ὄφραυ, ὡς τὸ δρῶκον βλλ., ψέλον ὄφραυ ὄφραυ : Νικόστρ.33, Μέν.387, Φιλόσοφ. Ἐπιστ.22 Μοῖρ. ὄφραυ Ἀττικοί, τὰ παρὰ τοῖς Ἕλλησι φέλιαν· || τρικράπνοιο ὄφιος ὁ χάλκεος ὁ ἀσπερήμενος εἰς τοὺς Δελφούς : Ἰρ.9,81· 4) κ. νεώτ. ἄστρ. Ἰσημερινὸς ἀστερισμὸς ἀσπερούμενος ὑπὸ τινων ὡς τμήμα τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ὀφραυ, ὑπὸ τινων δὲ τῶν Ἰσημερινῶν ἀστερισμῶν, ἀποτελούμενος ἐκ δύο τιμημάτων, τοῦ ἐξὸς πρὸς ὀπισθίας τοῦ Ὀφραυ, φέρωντος τὸ ὄνομα κεφαλῆ ὄφραυ, τοῦ ὁ ἔτερο πρὸς ἀνατολὰς καὶ καλουμένου οἰσῦρα ὄφραυ : Εὐδοξ.Ἰη. Ἰηπαρχ.1,218, Ἄρατ.82· 5) φυτὸν τὶ ἀναρχητικόν : Ἰηπ γυν.2,114· 6) εἶδος ἰχθύος, βλ. ὄφιδιον 2)· 7) εἶδος σκώληκος [ἀλλοχοῦ δροακόντιου] : Ροφ. Ἐρωτ.μ.65· 8) ὄφραυς βλλ. || Κέλα· Ἰατρ. 6,4, Πολυδ.4,192, Ἰ ἠ πρώτη σὺλλαβὴ ἔνωτες εἶναι μακρὰ εἰς παλαια. ποιητάς, οἶον : Ἰλ.Μ 208 αἰδῶλον ὄφιν· πρὸβ. Ἰηπῶν 49,6, ὅπαστε καὶ προσεφερέτο [ἴσως καὶ ἐγράφετο] ὄφραυ· πρὸβ.Εὐστ. Ἰλ.Μ 208.

ὄφίτης [ὁ] κ. νεώτ. ὁ ὄφραυ πρὸς ὄφιν ὄφ.

ὄφίτης λιθοσ Δισακ.5,162 κλῖθος ὄφίτης, ὁ μὲν τις ἐστὶ βαρὸς καὶ μέλας : ὁ δὲ τι σποδοειδῆς τὴν χροάν καὶ κατεσπυγμένος : ὁ δὲ τίς γραμμῶν ἔχων λευκῶν : Ὀρφ.Λιθ.463· || νεώτ. ὄφραυ. ἐκφυτὸν ὄφραυ ὀφραυ πηρικὸν μαγνήσιον χρωμῆτος σσνθῶς πρᾶσιον ἢ ἐνώτες κηρινοφαῖου ἔκω ὑποσῶρου.

ὄφιοειδής-ους-ες κ. μαν. ὄφιοειδής βλλ. : Ἀριστ. ΖΜ 696b,23 οἶον ἐγγυλως καὶ ὄσα ὄφιοειδῆ, αὐτ. ΖΠ 707b,30 [συγκρ.], Φιλ.1,81 ὄφιοειδῆς πάθος, αὐτ.82 ὄφιοειδῆς ἄδωνῆ, Ἰηπατρ.10 τὴν λεγομένην ὄφιοειδῆ φέλα· 2) ὄφραυς βλλ., ὁ πλήρης ὄφραυ : Πινδ.Ο 13,63 τὰς ὄφιοειδῶς υἱὸν ποτε Γαργῶνος, Στράβ.16,4,6 ὄφιοειδῆς νησος.

ὄφισων-ονος μτγν. ὄνομα ἀγρίου ἀμυνοῦ τῆς Σαρδηνίας : Πλιν.Φι 28,151, αὐτ.30,146.

ὄφιοψῶνος [ὁ] νεώτ. γένος σαυριδῶν φρετῶν.

ὄφιαρος-η-ος μαν. ὄμ. εὐκάρως ἦτοι κενός, ἄδοκος, μάταιος : Ἐρωτ.κρ.3,164 ὄφιαρος διατάσσει καὶ μιλεῖ, ὄφιαρον κόπον ἔχει || ἐπὶ πλῆγματος καταφερομένου κατὰ τινος, ὁ ἀπὸ γυμῶν : αὐτ.2,181 ὄφιαρη πῆγ· ἢ κοπανία.

ὄφλανεῖν Ἦσα. ἐφλάνεον ὄφελαιεν.
ὄφλάριον (τό) γλωσσ. τεμάχιον ἄρτου.
ὄφλειν ὁ τ. τοῦ ὄφλανεῖν (βλ. Ἦσα. ἐφελαιεν ἐκ καταδικῆς).

ὄφλημα-ατος (τό) ὄφλημα βλλ. Ἦσιγρ. (πιβ).
ὄφλημα-ατος (τό) ὀφλεῖν πρόστιμον ἐπιβληθέν .ατά τὴν δίκην, το ποσόν ὁ καταδικάζεται, τις νὰ πληρώσῃ : Ἰσα.Π.43 ὄφλματα εισπράττειν, Δημ.546 οὐ γὰρ ἐστὶν ὄφλημ, ὅτι χρὴ καταθέν ἐπί- τωρον γενέσθαι τούτων, Ἀριστ. Αδ.63,3 ἐκτέσσαι ὄφλημα, Δημ.998, διόδ.Σ.16,23 ἢ γεν. χρόσ. Ἦσα. ἐκρεώσθημα : Λουκ.Ἐρμ.80 ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσον τὸ ὄφλημα, Ἠρωδίων.5,1,6 ὡσπερ ὄφλημα κληρονομία.

ὄφλησις-εως (ἡ) μτγν. ποιητ. τιμωρία, ὄφλημα Ἦσα. ἐκρεώσθημα : Πά.Βαρ.3,8 καὶ εἰς ὄφλησιν κατὰ . . . τὰς ἀδικίας πατέρων ἡμῶν, Φώτ.,Σουῖδ.
ὄφλητης (ὁ) γλωσσ. ὁ κρωσστής βλλ.

ὄφλανεῖν, παρστ. ὠφλίσκεσθαι, μέλλ. ὄφλησα, ὄφρ. ὠφλησα, παρσκ. ὠφληκα, ἀρχ. μτγ. δοτ. πληθ. ὠφληκόοι (Ἦσιγρ.), π. δοκίμοις συγγραφει- ῶν τ ὄφρ. εἶναι ὠφλον, ἀπαφρ. ὄφλειν κ. μτγ. ὄφλων ἔνιστε γράσαντι ἐσφαλμένως ὄφλειν, ὄφλων ὡς ἐάν ἦσαν ἐξ ἄτ. ἐντε. ὄφλω ἄλλ' ὁ ἐνεστ. οὗτος, καίπερ ἀναφερόμενος ὑπὸ Ἠρωδίων, I,148, ἀπαντὰ μόνον ἡ. μτγν. συγρ., οἷον Δίωνι Χρ.31,143 ὁ τ. ὄφλω-έω εἶναι ἐπὶ μάλλον ἀμφιβολ- ὸς, διότι π. Ἦσα. τὸ ὄφλειτ δέον νὰ γραφῆ ὄφλειτ τὸ ὠφλε π. Ἠρ.8,26 εἶναι ἐσφ. ἀντὶ ὠφλε (τό ὄφλον ἀπαντὰ εἰς τὴν κωδικίαν) ὁ ἐνεστ. ὄφλι- σκα ἀναφέρεται ὑπὸ Σουῖδ., ὁ δ' ἕτερος ὄφλά- ων ὑπὸ τοῦ Φώτ. κ. Ἦσα., τοῦτο δὲ τὸ γ' ἐν πρόσ. τοῦ μέλλ. ὄφλανεῖ ὑπὸ τοῦ Σόλ. π. τῷ Σχόλ. Ἰλ.Φ.282, καθίσταμαι, γίνομαι ὀφελίως, κρε- ωσάμ, ὄφελω, κυρ. ἐπὶ ἀνθρώπων καταδικασθέν- τος εἰς πληρωμὴν πρᾶσιτων, ὑποχρεοῦμαι νὰ πληρώσω π. : Εὐρ.Μήδ.581 πλεῖστον ζημῶν ὄφλι- σκάνει, Ἀριστφ.Ἐίρ.172 λέγντε τάλαντα . . ὄφλη- σαι, Λυσ.20,14 ὠφλε χρήματα, Ξεν.Ἄνλ.58,1 ὠφλε . . τὸ μέρωμα εἶκοσι μόν, Πλάτ.Ἄνολ.36δ ὠφλε γίλας δρασμάς, Ἰσοκρ.Ιβ,12 τὴν ἐπιωδέλαιαν ὄφλη- σαι

2) φρ. δίκην ὄφλανεῖν καταδικάζομαι εἰς τὴν δίκην, χῶν τὴ δίκη : Ἀριστφ.Νεφ.34 δι- κάω ὄφληκα, αὐτ.Ἐκκλ.655 ἦν τις ὄφλη παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις δίκην ἔτι : Ἀριστφ.5,17 ἐρήμην ὄφ' . . τὴν δίκην, Ἄνδοκ.1,3 ἐροῦλας ἡ γραφῆς ἡ ἐπιβολῆς ὠφλον, Ἰσα.Ι2,12 ὄφλειν δίσταν (χῶν κατὰ τὴν κατὰ διαίτησιν δίκην), Δημ.862 ὠφλε τὴν δίσταν, Ἀλαχίν.3,10 κλοπῆς ἔνεκα τὰς εὐθύ- νας ὠφληκῶς **3)** ἀπολ. καταδικάζομαι, χῶν : Ἀριστφ.Νεφ.777 μέλλων ὄφλησεν, αὐτ.Ἄχ.689 κῆτ' ὄφλων ἀπέκρηται, Οἰουκ.3,70, Πλάτ.Νόμ.745Α ἢ φρ. ὄφλειν τὰ δημοσίω ἐπὶ τινι διὰ τὴ σφάλμα : Δημ.998 **4)** μτγκ. τοῦ ἐγ- κλημάτων : Ἀλαχ.Ἀγ.534 ὄφλων γὰρ ἀρνησῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην σιχη. ἀνευ τοῦ δίκην : Ἄνδοκ.1,74 κλοπῆς ἢ δῶρων ὄφλοισιν, Πλάτ.Νόμ.874Β τὸν καὶ ὠφληκῶτι φόνου μὴ ἐπιβάνειν Ἰερῶν, αὐτ.877C καὶ ὄφλη τραύματος ἐκ προνοίας, Δημ.732 κἂν ὄστρατείας τις ὄφλη, αὐτ.790 φλοῦ- σαν ἀποστασίω ἢ ὁμ. μτ. γεικ. τῆς ποιητ. : Πλάτ.Ἄνολ.39β θανάτου δίκην ὄφλων, αὐτ.Νόμ.856D ἢ μτ. ἀπαφρ. ἐν φρ. δριζούσῃ τὴν ποι- νὴν ἢ τὸ χρέος : Ἦσιγρ. ὠφλεν δῖοσ τμήρεις και- νὰς ἀποδοῦναι ἢ μτ. ἐν φρ. ὀριζούσῃ τὸ ἐγγίλημα : Πλάτ.Νόμ.845Ε ἀν τις ὄφλη φαρ- μακείας τιοι βλάπτον **5)** γεν. μτ. αἰτ. δηλοῦ- σης κατηγορίαν, μομφὴν, ἐχθρότητα, διέθεσιν, λοι- πόριαν κττ. : Εὐρ.Ἐλ.67 αἰσχύνων ὄφλη, αὐτ. Ἄνδρ.188 ὄφλω βλάθην, αὐτ.Μήδ.404 γέλωτα ὄφλειν [κατογελωσάμ], Ἀριστφ.Νεφ.1035 μὴ γέ- λωτ' ὄφλησεις ἢ φρ. δειλίαν ὄφλανεῖν ἐπι-

σῶμα κατ' ἔμαυτοῦ κατηγορίαν δεῖλαις, ἔχω κα- ρακτῆρα δεῖλοῦ : Ἠρ.26 δειλίην ὠφλε πρὸς βα- σιλέως ἰδγρ. ὠφλεῖ μίεσσερ καθ' ἔμαυτοῦ τὴν μομφὴν δεῖλαις παρὰ τοῦ βασιλέως ἢ ὁμ. κ. ἐπὶ ἄ. φεκτόν : Σοφ.Ἄντ.470 σχεδόν τι μῶρο μῶ- ριαν ὄφλανεῖν, αὐτ.1028 αἰθαδία τὴν αἰσάτητ' ὄφλανεῖν, αὐτ.ΟΤ.51, Εὐρ.Ἐκ.327 ἀρσθίαν ὄ- φλησομεν, αὐτ.Ἰων.443, Πλάτ.Ἄνολ.391 ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὠφληκτικῶς μοχθηρίαν καὶ ἀδι- κίαν, Δημ.16 ἀνοίαν ὄφλανεῖν, αὐτ.18 αἰσχύν- ῃν ὠφληκατ' ἢ ὁμ. κ. μτ. αἰτ. κ. δοτ., τούτῃς δηλοῦσας τὸ πρὸς. εἰς ὁ ἡ ὄφελῆ ἢ ἔξ ὅτ' ἡ κα- τηγορία κλη. : Εὐρ.Βάκχ.854 γέλωτα Ὁθελαιοῦ ὄφλειν ἢ ὁμ. ἐμπροθέτως παρὰ τινι πρὸς τινα : Πλάτ.Φαῖδ.117Α γέλωτα ὄφλησεν παρ' ἔμαυ- τῷ, αὐτ.Ἰππ.Μ.282Α γέλωτ' ἀν ὄφλοι πρὸς ὄμᾶς ὄφλοι Ἦσα. ἐφελίεται, ὄφελαιοί.

ὄφλις Ἦσα. εἰνικὸς ὄφροτρον.

ὄφρα ἐν χρ. ὡς τελικὸς καὶ χρονικὸς σύνδεσμος, συσχετ. τὸ τῶρα, π. ἴωσα κ. ἄωρ. ποιηταῖς καὶ τρις ἐν κυρ. χωρίοις τῶν τραγικῶν (Ἀλαχ.λο.360, αὐτ.Εὐρ.338, Σοφ.Ἡλ.225) ὡς τελικὸς σύνδεσμος ἴνα, ὅπως, ὡς, διὰ νὰ . . μεθ' ὑποτ. κατόπιν ἀρ- κτικῶν χρόνων καὶ προστ. : Ἰλ.Α.174 θρα πασι- ὄφθς, αὐτ.Δ.205 ὄφρα ἰδῆ Μενέλαον, Ἀρίων Ἄτρεος υἱόν ἢ ὁμ. ἐν συνεφρ. τοῦ κ ἢ ἀν : Ἰλ.Α.382 ὄφρα κ' ἐπὶ γυνῶνιν Τρώων νόν, αὐτ.Β.449 ἴσμεν, ὄφρα κε θάσσον ἐγείρωμεν δέην Ἄρση πορνε κ. ἐγείρωμεν ἐπ. τ. τῆς ὑποτ. ἀντὶ ἴωμεν, ἐγείρωμεν, αὐτ.Ζ.308 ὄφρα . . Ἰερουσομεν ἰσάπ- ὠμεν, Ὁδ.Ρ.10 ὄφρα ἀν ἐκίθη δαῖτα πτω- χεύσῃ, αὐτ.Σ.364, Πινδ.Ο.7,15 ὄφρα . . αἰνέσκα, αὐτ. Π.1,9, αὐτ.Ο.6,23 ὄφρα . . βῆσομεν . . ἰκμαίη τὴν ἔθθα τὸ βῆσομεν εἶναι ὑποτ. ὄφρ.), Βακχ.17,42 ὄφρα μάλιστα κ. ὄφρητ. : Ἰλ.Α.118 ὄφρα μὴ οἶος Ἄργεῖων ἀγέραςτος ἢ π. Ὀμ. τρις γίνεται τρη- σῆς τοῦ μέλλ. τῆς ὄφρητ. : Ἰλ.Π.242 ὄφρα καὶ Ἐκτωρ εἰσεται, Ὁδ.Δ.163 ὄφρα . . ἐπος ὑποθ- σσειν, αὐτ.Ρ.6 ὄφρα με μίτηρ ὄφεται ἢ ὁμ. κ. κατόπιν ἱστορικῶν χρόνων : Ἰλ.Α.159 ὄμ ἐσπό- μεθ', ὄφρα οὐ χαιρῶς, αὐτ.444, Ὁδ.Γ.15 καὶ πόν- τωρον ἐπέπλωσ, ὄφρα πύθησι, αὐτ.Ζ.573, Πινδ.Π.4,92 ὄφρα τις . . ἐπάται, Ἀπολλ.Ρ.1,16, αὐτ.Σ.1307 ἢ κ. μτ. εἰκτ. κατόπιν ἱστορικῶν χρόνων : Ἰλ.Δ.300 ἐς μέσον ἔλασσειν, ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλω τὴ ἀναγ- κολή πολεμίζω, Ὁδ.Α.261 ὄφρα οἱ εἰς τῶσ χριε- σθαί χαλκήρεας ἢ ὁμ. ὄφρα κε ἢ ὄφρ' ἀν μτ. εἰκτ. : Ἰλ.Μ.26 ὄφρα κε θάσσον ἄλληλα τεί- χεα θεῖν, Ὁδ.Ρ.298 ὄφρ' ἀν ἄσιον ἢ ἔνιστε κ. ἀνευ τοῦ ἀν, κειν) : Ἰλ.Δ.346 ὄφρ' ἐθέλωτον, Ὁδ.Ο.81 ὄφρα τὸ αὐτὸς ἐπινοῶν ἢ Ἰλ.Ω.554 τὸ κείται ἐπὶ ὑποτακτικῆ (κῶδ.φρ. κτῆρη) **2)** χρον. συνδ. ἐπὶ ὄσον, καθ' ὅν χρόνον, συνήθ. μτ. πορ- τ. : Ἰλ.Β.769 ἀνδρῶν . . ὄριστος ἐνν Τελαμῶ- νιος Ἄλας, ὄφρ' Ἀχιλλέος μνηνιν, πρβλ.Ἰλ.Ω.136 τὸ συσχτ. τῶρα ἢ τῶρα δέ. συνήθ. ἔπαι ἐν τῇ ἀποδόσει ὡς ἐν Ὁδ.156 ὄφρα μὴ ἵσταται κ. καὶ ἀέξωτα Ἰερῶν ἡμῶν, τῶρα δέ. . . πρβλ.Ἰλ.Δ.220, αὐτ.1.550 ἢ ὁμ. χρόν. μεθ' ὑποτ. κ. συνήθ. μετὰ τοῦ ἀν, κειν) : Ἰλ.Ζ.113 ὄφρ' ἀν ἐγὼ βῆω, Ὁδ.Β.124 ὄφρα κε κελὴν τοῦτον ἔχη νόον, ἐν τινι οἱ νῦν ἢ ὁμ. κτ. πλεονασμῶν μτ. τοῦ τῶρα ἐν τῇ ἀποδόσει : Ἰλ.Α.202 ὄφρ' ἀν μὲν κε ὄφρ' Ἄγα- μέμωνα πομπέμεν λαῶν . . τῶρ' ὑπέκειε μάχη, πρβλ. Ὁδ.Ε.361, αὐτ.Ζ.259 τὸ τῶρα προη- γείται ἐν Ἰλ.Α.509 τῶρα δ' ἐπὶ τῶρασι τίθει κράτος, ὄφρ' ἀν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἑμὸν τίωσαν, Ὁδ.Β.124 **3)** ἐπὶ διαρκείας χρόνου, ἐκς οἴου, μέχρις μεθ' ὄφρητ. ὄφρ. ἐπὶ γεγοῦστος ἀναφερο- μένος εἰς τὸ παρελθόν : Ἰλ.Ε.557 ὄφρα καὶ αὐτῷ . . κατέκτασθιν ἰεῶς οἴου ἐπὶ τέλους καὶ αὐτοὶ ἐφρονεῦσθαι, αὐτ.Κ.488 ὄφρα ζωῶδες ἔπευεν,

ὄδ.Ε57 ὄφρα μέγα σπέος ἴκετο κ. ἡγουμένου τῶν τόφρα : ὄδ.Δ.289 τόφρα δ' ἔχ', ὄφρα σε νούσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθῆνη || ὄμ μεθ' ὄπαι. ἀορ. ἐπὶ γεγονότος ἀναφερομένου εἰς τὸ μέλλον : ἴλ.Α.82 ἔχει κῶτον, ὄφρα τελέσῃ ἱκράτει, φυλάττει τὴν ὄφρην, μέγας ὅτου τὴν ἱκανοποίησιν, αὐτ.Ε.87. 4) τοπικός, μέχρι : Ἀπολλ. Ρ.2,805 ὄφρ' αὐτοῖο ποτὶ στόμα Θερμῶδροντος || μτ. εὐατ. ἐπὶ μελλοντικῷ χρόνῳ ἐν σχέσει πρὸς τὸ παρελθόν : ὄδ.Μ.437 ναλεμῆς δ' ἐχόνην, ὄφρ' ἐξέμεσεν || πρλ. ἴλ.Κ.571, ὄδ.Γ.285. || ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ τόφρα ἡ τέως ἐπὶ τινα καιρῶν, πρὸς καιρῶν, μόνον ἐν ἴλ.Ο.547 ὁ δ' ὄφρα . . εἰλιποῦσας βοῆς βόσκι' ἐν Περκώτρῃ, || Ἡσ. «ὄφρα ἦσ', ὅπως ἕως, μέχρις, ἔάν».

ὄφρα Ἡσ. ἐτὰ ὕψηλὰ καὶ ὑπερκείμενα χωρία, τινὲς οἰμασίας.

ὄφρα (ἡ) ὄφρῃ βλ.λ.
ὄφραζῶ [ὄφραζ] κ. λεξ. κ. νεώτ., σημαίνω, δηλῶ, ἐκφραζῶ ὀπίσθητον διὰ τῶν ὄφρών, νεῦμα δι' αὐτῶν Ἡσ. «ὄφραζεῖ ταῖς ὄφρῶσι νεύσι» : Ἀμφιφ.36. 2) φαινοῖσα ὑπερφηφασος, ἀλαζῶν, ἐκροσπῆς : Φρόν.Σαφ.Παρ.93Β «ὄφραζέω τὸς δὲ ὄφρῶ ἐφαίρειν καὶ ἀποσεμνύνεσθαι», Φώτ. «ὄφραζέω» τὸ συνάγει τὰς ὄφρας [συνέλω τὰς ὄφρας, τὰ φρούδια, προλαμβάνω οὕτως ἐκφρασίν ὑπερφηφασίας, Ἀριστ.δ.16, Πρὸκ.Γ.8,4], 28.

ὄφρανασπασίδης [ὁ] [ἀνασπῶ] μτγν. λ. κωρ. ὁ τὸς ὄφρος ἀνασπῶν καὶ ἐφαίρων περιφρονητικός : Ἡγησ.Α. Αθην.4,162Α ὄφρανασπασίδαί, βνεγκαταπληγεμένοι.

ὄφρανα βιωτ. λ. Ἡσ. «ὄφραζέω».

ὄφρῶδι(αι)ν [τὸ] μον. ὑποκορ. τὸς ὄφρος βλ.λ. Ἡσ. ἐν λ. ἐπισκόπιον, Θεόγνωστ.Καν.125, Νικ.Χων. εἰς Ἰσαάκ. Ἀλέξ.3 τὰ ὄφρῶδια ἔχειν δασέα καὶ ἡγμένα, ἐπάνω τῶν ὄφθαλμῶν αὐτοῦ κρεμνώμενα, Διγεν. Ἀκρ.1510 πρόσωπον δαπρον ροδιῶν, κατάμαυρον ὄφρῶδι.

ὄφρῶδι ἰων. δωρ. ὄφρα (Ἐπιγρ.) ὁ τ. τοῦ ὄφρος βλ.λ.3) Ἡσ. «ὄφρῶδι χῆμα, λόφος, οἰμασία» : Ἡρ. 4,181 ὄφρῶδι φάμου κατκίει, αὐτ.182, Εὐρ. Ἡρακλ.394 λησάων δ' ὄφρῶνι καθήμενος || π. πῶν. αἰτ. ἐν. ὄφρῶδῃν πρόχημα, ὄφρῶ.

ὄφρῶνηστον Ἡσ. ἐεφθῶριαντα, οἱ γὰρ ἐφθῶριαντες κινῶνται τὰς ὄφρας (πρλ. τὸ λατ. homo fronte perfricta = ἄνθρωπος τρίψας τὸ μέτωπόν του τοσάκις, ὥστε νὰ ἦ ἐπιδοχίται πλέον ἐρῶθῆμα).

ὄφρῶδες -εντος -εσσα-εν ὁ ἐπὶ τῆς ὄφρασι ἡ τοῦ χελύου κρημνῶ, ὁ πρὸς ἐν, ἐπικρεμμένος, ἀπόκρημνος : ἴλ.Χ.41 ἴλιος ὄφρῶδεσσα πυρὶ σμύχαιτο κατ' ἄκρης || ὄμ. ἐπὶ τοῦ Ἀρκοκρηφίδου : Χρυσ.π.λ. Ἡρ.5,92,2 ὄφρῶδεσσα Κόρινθον, Νόνν.Δ.15,106 ὄφρῶδεν μέτωπον πρλ. ὄφρα. 2) μτφ. μεγαλοπρεπῆς, ἐπίσημος, σεμνός, σεμνοπρεπῆς : Ἀντίφ.Θεσσα. ἐν ΑΠ.7,39 ὄφρῶδεσσα φειοθὶ ἰένει τῆς ποιήσεως τοῦ Αἰσχύλου.

ὄφρῶναι [τὸ] νεώτ. ἀνθρώπων. κεφαλομετρικῶν σμειῶν νοσητόν, ὀλίγον ὑπερθεῖν τοῦ κλασσικοῦ μεσοφρῶδου, εὐρισκόμενον κατὰ τὴν διασταύρωσιν γραμμῆς ἐνοσθῆς τὰ ἀνάταστα σημεῖα τῶν δύο ὄφρών μετὰ τῆς γραμμῆς τοῦ μέσου ὀδελιαίου ἐπιπέδου τῆς κεφαλῆς.

ὄφρῶσκιος -ον ὁ ὀπί τῶν ὄφρῶν σκιαζόμενος : Πλάτ.Κωμ. π. Ἀριστ.Τοπ.140α,4 ὄφρῶσκιον τὸν ὄφθαλμὸν ἰένει. εἰλενι.

ὄφρωθῆμαι -όμεαι ποθ. ἀνασπῶ τὰς ὄφρας ὕψηλὰ, ἐπαίρει τὰς ὄφρας, ὄθ. συνεκδ. φέρομαι ὑπερφηφῶς : Τιμων.Φλ.ἀπ.13 ὄφρωθῆμαι γραμματικῶ, Λουκ.Ἐρωτ.2 ἀγροικίαν ὄφρωθῆμενος [ἠλθῆρς ὑπεροπτικῆς ἀγροικίας], Σέξτ.Ἐμα. Πυρρ.3,278, Ἀλκιφρ.3,4 [ὄφρωθῆμενος εἶναι τετρασύλλ. ἐν Τιμων. Φλ.ἀπ.13].

ὄφρος-ὄσος [ἡ] κ. νεώτ., αἰτ. ἐν. ὄφρῶν κ. π. μτγν. ποι. ὄφρα [ἡ] Ὀπν.Κυν.4,405], αἰτ. πλθθ. ὄφρασι ἀλλὰ κ. ὄφρος, ὄμ. κ. π. Ἀττικῶσι [ὀ ἐν τῷ ὄνομαστ. κ. αἰτ. τονουμένας, ὄφρος, ὄφρῶν, ὄφρ' Ἡρωδωτιαν.2,937 ὁ τονισμὸς ὄφρος, ὄφρῶν ἀπαντῆ π. μτγν. συγγραφεύς ἐν συνθέσει δὲ ἔχει τὸ θ, οἷον ἐδοφρῶς, λεῖκοφρῶσι, τὸ ἄνωθεν τῆς ὄφθαλμικῆς κόχλης ἐπαρμα καὶ τὸ ἐν' αὐτοῦ τοξεοειδῶς κείμενον τριχίτων ὄφρα, τὸ φρούδι : ἴλ.Σ.493 τὸν . . ὄφ' ὄφρῶσι οὐτα κατ' ὄφθαλμοιο θεμελίω, Ἀριστ.ΖΜ.671β,32 τὴν ὄφρῶν τὴν δεξιᾶν αἰρῶσαι μάλλον, Πρ.878β,28' κυρ. ἐν τῷ πλθθ. : ἴλ.Ν.88 ὄφ' ὄφρῶσι δάκρυα λείβων, Ἡσιόδ.Θ.827 ὄφ' ὄφρῶσι πῦρ ἀμάρυσσε' || συχν. μτ. τοῦ νεῦμα περὶ σημεῖον, ἐκφραζόντων συναίσθημά τὴ ἡ συναίσθησις ἡ περὶ γεγονένου πρὸς συνειδητοσιν νευμάτων : ἴλ.Α.528 ἡ καὶ κυανέσιν ἐπ' ὄφρῶσιν νεῦσα Κρότων [ἰδλ.], ἐπένευσεν ὄφρῶσι, κατένευσεν, Εὐρ.ἀπ.164 ἡ δ' ἀρ' ἐπ' ὄφρῶσι νεῦσα [ἐνεύσα, ἔκαμε νεῦμα εἰς αὐτὸν νὰ κἀμῃ τι, αὐτ.1,468 ἀνὰ δ' ὄφρῶσι νεῦον ἀκάστω ἴκαμε νεῦμα νὰ μὴ . .], αὐτ.Μ.194 ὄφρῶσι νευστάσων || ὄμ. εἰς φρξ ἐκφραζούσας συγκίνησιν : τὰς ὄφρας ἀνασπῶν εἰς ἐνδειξίν θλιφῶσας, ατενοχωρίας : Ἀριστ. Ἀχ.1069 τὰς ὄφρας ἀνεσπακῶς ὡσπερ τὶ διενδὸν ἀγγέλων, Μέν.556,3 ἀνασπῶσας τις τὰς ὄφρας οἶμοι λαλεῖ' || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ὑπερφηφῶν, ἀλαζονείαν κτ. : Κρατίν.355 ἀνελεκατὰς ὄφρῶσι σεμνός Ἀριστφ.Βάτρ.925 ὄφρῶς ἔχοντα καὶ λόφους, Εὐρ.ἀπ.1040 ὄφρῶν ἐφαίρειν, Ἀλέξ.16,6 τὰς ὄφρας ἔχειν ἐπάνω τῆς κορυφῆς, Δημ.442 τὰς ὄφρας ἀνεσπακῶ, Μέν.39 ὁ τὰς ὄφρας ἀπροντες, Λουκ.Ἐρωτ.54 καὶ ὄσοι τὴν φιλοσοφίας ὄφρῶν ὑπερ αὐτοῦ τοῦς κροτάφους ὑπερφηφῶσι, ΑΠ.7,440,6 ὄφρῶν ἐφέλεκσθαι, Ἀγῶθ.αὐτ.5,215 ὄφρῶν ἐρῶσσι ὄφρασι' || τὸν αὐτῶν ἐν φρ. τὰς ὄφρας συνάγειν συνοφροῦσθαι : Ἀριστφ. Νερ.582 τὰς ὄφρας συνήγομεν κροσποδομεν δεινά, αὐτ.Π.756, Ἀντιφῶν.307 τὰς ὄφρας συνέλεκεν, Λουκ.β.Π.7 καὶ συνεσπακῶ τὰς ὄφρας, Ἀλκιφρ. 3,3 τὰς ὄφρας κατεσπακῶς' || κ. ἀντιθ. καταβαλεῖν, λύσαι, μεθεῖναι τὰς ὄφρας ἡ τὴν ὄφρῶν χαλαρώω ἡ ἀφῆνω νὰ ἐπανέλθω ἐν τῆν θέσιν των αὐ ὄφρῶς, πρᾶνονομαι ἡ καθίσταμαι εὐχαρίς : Εὐρ.Κύκλ.167 ἀπαξ μεθυσθεῖς καταβαλῶν τὰς τὰς ὄφρας, αὐτ. ἴπν.290 στυγνὴν ὄφρῶν λύσσα, αὐτ. ΙΑ.648, Πλάτ.Κωμ.32 σχάσσεσθαι τὰς ὄφρας, Ζήν.Τ.1,58 ὄφρῶς μὴ καθεμίνω, Πλάτ.Ἡθ.10627 καθέσθαι τὰς ὄφρας' || ὄθ. ὄφρῶν ἐν χρ. πρὸς ἐκδῆλῶσιν σεβαρότητος : Εὐρ.ἴπν.172 στυγνὸν δ' ὄφρῶν νεφός αὐξάνεται, Ξεν.Δ.Σμν.8,3 σπουδαῖαι μὲν αὐτοῦ αὐ ὄφρῶς' || ὄμ. πρὸς ἐκδῆλῶσιν χαρᾶς, γέλωτος κτ. : Πίνδ.Ἰ.9,38 ἀγῶνῳ χλαρόν γελῶσας ὄφρῶι, Ἰγν.Δημ.358' || κ. συνεκδ. ὄφρος καταφρόνησις, ὑπερφοβία, ὑπερφηφῶνεια, οἰσις, ἐπαρσις Ἡσ. ἐπαρσις ὑπερφηφῶν' πρλ. ὄφρωμα : ΑΠ.7,409, αὐτ.9,43, αὐτ.10,122' || περὶ τοῦ φυσιογνωμικοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν βλ. Ἀριστ.Ζ.1.491β,14, αὐτ.Φυσιογν. 812β,26' 2) κ. νεώτ. συνεκδ. ἐκ τῆς ὀμοιοτύτου τοῦ σχήματος ἡ ὄφρος ὄφρος, λόφος, ὄρενῆ ὄρενῆ κατὰ μετὰ πλεῦράς ἀποκρημῶν, ἀπόκρημνος βράχος κ. καθόλου κρᾶσπεδον οἰουδύητος ὀφώματος : ἴλ.Υ.151 οἱ δ' ἐτέρως καθίστην ἐπ' ὄφρῶσι Καλλικολώσῃ, Πίνδ.Ο.13,106 τὰ δ' ἐπ' ὄφρῶι Πανρῶσι' 3) ὄμ. κωρ. κρηπίδωμα, ἀνάχωμα : Πολύβ.36,8,3 ὄφρῶς ἀπότομος' || ὄμ. ἡ ἐπικρεμαμένη καὶ ἐφέχουσα ἀπότομος ὄχθη τοῦ ποταμοῦ : αὐτ.2,33,7, Πίνδ. ἐπ' ὄφρῶνιν ποταμῶ' || τοπογρ. ἡ χαρακτηριστικῆ γραμμῆ ὀφώμαστος τινος ἢτις διαχωρίζεται τὴν ἀνωτέρω ἐπιφάνειαν αὐτοῦ [πλάκα] ἀπὸ τὴν μέσην [κορμῶν] || στρατ.

ό γεωμετρικός τόπος τών σημείων **έκείνων** τών κλίσεων, από τών οποίων αποκαλύπτεται εις την θέαν του παρατηρητού όλον το έμπροσθεν έδαφος μέχρι τών όπωρειών. || κ. νεώτ. έπι τάφρου: Στράβ.5,37 εξέτειναν όσον εξαστάδιον χώμα έπι τή έντός όφρυϊ τής τάφρου. || έπι του χείλους κοκοτήτων: Γαλλ.Χρ.Μορ.115. || όμ. συνεκδ. ή παραλία: 'Απολλ.Ρ.178 έπ' όφρυσίν αιγίαιολα. || έπι έυλίωλον ήγηματος περιβάλλοντων τό στόμιον πολεμικής μηχανής: Φιλ.Μηχ.Βελον.57.7. || έπιστάδιο: Προκ.Γα.157Β. 4) φυτόν τι: Πλιν.Φι.26,164. || νεώτ. βοταν. γένος φυτών τής οικουεν. τών όρχοειδών, ου γνωστότερα είδη παρ' ήμιν είναι όφρυς ή μέλισσα, σερνικωδότανον, όφρυς ό όστρου, πουλάκι τής Λαμυρής (Κεφαλληνία), και όφρυς ή τευθριδών κόρη κ. μέλισσα (Κύπρος). 5) νεώτ. δερματολ. μυοδερματική προέξοχή του όπεροαγγίου χείλους του μετώπου άνωθεν έκαστου τών όφθαλμών και καλυπτομένη υπό πυκνών τριχών.

ό νεώτ. ναυτ. όφρυς, δημ. φρυδί βαθυτεφρόρων νεφός έμφανιζόμενον ύπερ τών όρίοντα έν καιρώ προημιώντι λαίλαθα (μυθολογ.), δημ. κ. 'σικαβοόρι' || άκειαν. ή γραμμή καθ' ήν περατοϋται προς τό άνω ή χαίτη έκάστου κύματος και καθ' όλον το μήκος αΐτου.

όφρυα -άω μγν. έχω όρσειράς ή λώφους έν χρ. ώς παροιμιώδης έκφρασις: Στράβ.8,6,23 Κόρινθος όφρυα τε και κοιλιαινετα' προδ.όφρυαίς.

όφρυώδης -ους-ας μγν. ό σχηματίζων, έχων προεχούς έν είδει όφρύος: Γαλλ.Χρ.Μορ.13,2 όφρυώδεισι κοιλιότητες (αί σχηματίζουσαι χείλη), αΐτ.2,776. 'Ηλιόδ.Χειρ.π.'Ορειδ.46,15,2.

όφρυώμα -ατος (τό) μαν. μεφ. όφρυώσις βλλ.2), κόμος, όπεροφία ή: Ανδρ.Κρ.173 όφρυώμα τών έχθρών.

όφρυώσις -εως (ή) μγν. κ. μαν. το χείλος τής κοτύλης του μυριαίου όδατο: Παλλ.Αιγ.δ.224,31 όφηλοτέρας όφρυώσας καταχωρύματα. 2) συνεκδ. όπεροφία, όπεροφία: 'Ορυμ.2,404R.

όφρυσιαίτις (τό) μγν., μαν. κ. νεώτ. κ. όφρυσιαίτις κ. όφρυσιαίτις ίλατ. officialis π. Βυζαντ. άξιωματικός, ό δι' όφρυσιαί τειμνημένος άρχων, ό έχων όφρυσιαί βλλ., άσκησιν κρατικής πνος άνωτέρας ύπηρεσίας: Βασ.4,713Α, Κ Πορφ. Έκθ.10,6, αΐτ.460,16, Χρον.Μορ.7976 να είναι πιστοί . . εις άένα . . ώς όφρυσιαίλοιο του ρηγός.

όφρυσιον (τό) ίλατ.) μαν. κ. νεώτ. π. Βυζαντινοίς άξιωμα, τό όποίον έφερον οι διάφοροι έκκλησιαστικοί, αΐλικόι, πολιτικοί και στρατιωτικοί άρχοντες τής αυτοκρατορίας: Χρον.Μορ.144 τό όφρυσιον έπαράλαβε, με προθυμίαν τό έπληρε.

όχ μαν. δημ. κ. δημ. πρόσβεις ίδιωματική' προελθούσα έκ τής εκ κατά νεωτέραν διαλεκτικήν έξελίξι (έκ-όκ-όχ) από: 'Ερωτόκρ.1,48 κι ό Ρήγας όχ τό λογισμό και βάρος έλευθρώσει, αΐτ.111 να φεύγει όχ τό παλάτι, Σολωμ. 'Η Φαρμακωμένη 6,2 όχ τό στόμα σου τ' ήβειλε βγν.

όχα έπιρρ. έπ. έν χρ. π. 'Ομ. μ. ώς έπιτακτικόν πρό τό ύπερβ. άριστος, τά μέλισσα: 'Ιλ.Α 69 όχ' άριστος (είζόχως άριστος) προδ. έξοχα.

όχάνη (ή) μγν. όχανον βλλ.: Πλούτ.Κλεομ.11 και τήν άσιπίδα φερειν δι' όχάνης.

όχάνων (τό) ίέχων ή λαδη άσιπίδος, ήτις ήτο ταμια σκυτήν ή και εκ μετάλλου, καθηλωμένη κατά τάς δύο άκρας εις τό έσωτεριον μέρος αΐτης, ώστε ό άσιπιδόφορος να δύναται να έμβάλλη τήν χείρα εις αΐτην και να κινη ταΐτην εύκόλως και κατά βούλησιν: 'Ανακρ.91, 'Ηρ.214 προς θε τών άσιπίδων τά όχανα, αΐτ.1,171 και όχανα άσιπιδισι ούτοί εισι οι ποισάσιμοι πρώτοι (αί Κάρεσι. Αιν.Τακτ.29,12.

όχαλα (ή) μγν., ίων. όχηλ, συνηρ. γενικ. όχης ('Αρ.19,966) γεά βλλ., δηλ. σπλήνοιον: 'Αρ.10,1026 δύωνας εκ κοίλας όχάλας. Νικ.Όπρ.139 όδοτε ακροβρυούς έλαφρων όχελειν άλυτζές άνδρας ένισκίψη χολώνων θυρωσθρόρον Ιών, 'Ορυμ. Αργ.79.

όχάλασκον ίων. παρ. του όγα βλ. **όχάλα** (ή) ίόχέου κ. νεώτ. ή σαρκική μείξις, συνουσία, τό βάτεμα, έπι τό άρρενοσ ζώου: Ξεν. 'Ιην.5,8 οαχ όρωλοι ύπονομοιου τούς όνουσ έπι τή όχάλα. || όμ. έπι του θήλεος: Αριστοφ. 'Αρ.748α,21 όχελαν δέχεσθα: || έπι άμφοτέρων: 'Αριστοφ. Ζι.540α,2 όχελαν ποιεΐσθαι, Θεόφρ. 'Οσμ.61 περι τās όχάλας (κατά τή ένόχην τής όχάλας). 2) νόη ή γονιμοποίησις έπι φυτών (ιδιόρθ.άντι ή-οχ'). 3) ίόχελή όχάλα νοτία ή κατέχουσα τό πλοϊον έν τή θαλάσσει, (ιδιόρθ. άγκυραι' προδ. όχελιον δ): Τραγ. 'Αδέσπ.251 (π.'Ηα.1).

όχελιον (τό) άρρεν ζώον φυλακτιζόμενον, τρέφόμενον όπως βατεύει τό θήλεα, επιβήτωρ, βατευτής: 'Αριστοφ. Ζι.157α,14 οακ έξαιροται τό όχελιο εκ τών θηλείων, αΐτ. Ζι.748α,27, Στράβ.16,2,10 όχελιο δέ τούτων τριακόσια, Πλούτ.Λυκ.15 και ίπποισ ύπό τοίς κρατίστοις τών όχελίων ββάδουσαι χαρίτι'. 2) άλεκτρον, άλεκτρον, κόκκορος: 'Αριστοφ. Ζι.730α,11. 3) π. 'Αρσασ. τόπος: τέν ή-οχ έλιγινοται κτηνά ή όχήματα μικροβούτιας, πθ. έπιμνηται του π.Λυκούργ.άπ.26 γεγασας του όχελιο. 4) όχημα βλλ.2), όχος: Δειν.άπ.64,2. 5) άγκυρα βλλ.: Τραγ. 'Αδέσπ.251 (π.Θεομνίστα.Καν.128).

όχελιος -α-ον ό επιβήτωρ, κατάλληλος, άνήνων εις τήν όχελιον βλλ.1), εις τό βατεύει: Δειν.άπ.64,2 ό-χελιος ίππος (επιβήτωρ).

όχεντρα (ή) δημ. έχιδια ή άμμοδότης βλλ.: Κρυστ. 'Αγροστ. Τό μαγεμιον μαητή12) γυναικία άνάδοξη και όχεντρα άγριωμένη, Γρον.Σκ.Τερερ.81,17 μερώνων κι οι όχεντρας σάν άγανόθεν.

όχερη (ή) δημ. κ. όχερη έξάρτημα του όρόστρου, ζώον ου έχεται ό όρόστρη κατευθύνων τό όροτρον, έχέλη, άέτρούχερο.

όχερη (ή) έπ. δοτ. πληθ. του όχος βλλ.

όχερωγία, όχερωγιάσις, όχερωγιάσις δ. τ. του όχερωγιάσι, γόντ-γώ βλλ.: Πλούτ.Νόμ.844Α πλην αΐτης τής όχερωγιάσις, Πολυδ.1,224, αΐτ.1,22.

όχερωγία (ή) γλωσσ. ύδρονόμων βλλ.

όχευαία (ή) τό διοχευαίειν ύδωρ δι' άγυυώυ, τό όγεν εις αΐλδιον, τάφρον, ύδρωγία, άρδευσις: 'Αριστοφ. Ζι.668α,27 καθάσπερ ούν έν ταίς ά-χευαίσις οι μέγιστοι τών τάφρων διοχευομιναι. || κ.μτφ: Θεόφρ.Φαιτ.3,7,6 όχευαία τής τροφής.

όχευαμα -ατος (τό) όχευός βλλ., ό σωλήν του μικτήρος: 'Αριστοφ. Ζι.492α,16 μέρος δ' αΐτου τό μέν διαφραγμα χυφώρο, τό δ' όχευαμα κενόν.

όχευαω μεταθιβάτως ύδωρ δι' όχευόυ ή διαδρυγιος ή τάφρου: 'Ηρ.2,99 τών δέ ποταμών όχευετασι τό μέσον τών ορέων ρέειν, Πλιν.κ. μετφ: 'Εμν.4,2 εκ στομάτων καθαρην όχευεταστε πηγήν, 'Αριστοφ. Ζι.668α,20 ή φύσις τό αϊμα δια παντός ώχευετασε του σώματος κ. παθ.: 'Ηρ.3,60 ύδωρ όχευετευόμενον δια σωλήνων μετφ: Αισχ. 'Αγ.867 προς οίκον όχευεταστο φάτις' || όμ. κ. μέσ: ΑΠ 9,162 βούδ όχευετασομένοσ 2) κατοσκευαζώ τι ως όχευόν: 'Ερμητ.5,6 τής ό-χευετασοσ τάς φλέβας.

όχευηγία (ή) μγν. κεξ. ή δια τόφρων, αΐλδικών άρδευσις: Προκ.Γοισθ.4,12 διεαλιν τήν όχευηγίαν (ό. γρ. όχευαγίωσιν), Σουδθ.

όχευηγός -όν (ή) μγν. 'Ησ. εκ τό ύδωρ άγων, ύδρωγιάσις, κηπουρός ή ό άρδων, ό διοχευέτων ύδωρ δι' σωλήνων ή όχευόυ: 'Ιλ.Φ 257 ώς δ' όχ' άνήρ όχευηγός από κρήνης μελανόδωρο άμ φυτά και κήπουσ ύδατι βούδ ήγμονεούσ 2) κ.μτφ. έπι του αΐλου: ΑΠ 9,505,6 πνευμα όχευηγόν' || όμ.

ἐπὶ τοῦ Ἄλφειοῦ: ΑΠ362,5 ἐὼν ὄχητηγός ἐρώτων, Μακεδ.ΑΠ228 ἔρωσ ὄχητηγός ἀνίης.

ὄχητηγός -έως μιν. ἄνω, φέρω, διοχετεύω ὕδωρ διὰ τοῦ ὕδωρ ἢ ὄχητο: Εὐστ.137,49 ὄχητηγίσις μεταγωγέας τινός δικην.

ὄχητος (τό) μιν κ. μιν. ὑποκορ. τοῦ ὄχητός βλλ.: Διογ.Λ7,17, ΚΜανασσά.Ἐρωτ.9,49 ἀν γὰρ χαλὰς ὄχητιον, ἀν Ἀδωνίης βανίδες... ἀρῶσιν τὴν καρδίαν.

ὄχητικός (ὸ) νεώτ. μικρός ὄχητός. **ὄχητογόν** (τό) λεξ. ὄχημα βλλ. Ἡσ. ἰέν ληβλ.Φώτ. **ὄχητογόνων**-ονος(ὸ) νεώτ. μικρός ὕδατοφράκτης ἐκ ξύλου ἢ σιδήρου, δι' οὗ ρυθμίζεται ἡ ἐκροή τοῦ ὕδατος ἐκ τῶν δεξιζόμενων ὡς καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν αἰλικίων καὶ ὄχητων.

ὄχητοκράνιον (τό) ὕποκορ. τοῦ ὄχητοκρονον βλλ.: ΕΜ644,48, ΑΒ237 (ὅπου ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ κηλῶνιον).

ὄχητοκράνιον (τό) κ. λεξ. τὸ τέλος ἢ ἡ ἐξοδος ὅθεν ἐκχεῖται τὸ ὕδωρ: Ύπερειδ.ἀπ.132, Φώτ. ἐχέτοκρονα, τὸς λεγομένους ἐκχέουσι τὸν μηχανισμάτων εἰς δὲ αὐτὰς ἔξωθεν ἡ κεράτναι οὐ δέ φασι τοὺς ἀπονώδους καὶ τοὺς ὑπὸ γῆν ὄχητούς.

ὄχητός (ὸ) (ὄχος, ὄχη) κ. νεώτ. μέσον πρὸς μεταφορῶν, διαχέμενον ὕδατος, σωλὴν διαχετεύσεως, κατασκευασμένος ἐκ δερμάτινος: Ἡρ.3,9 ροφόμενον τῶν ὠμοβόων καὶ τῶν ἄλλων δερμάτων ὄχητόν ῥηκεὶ ἐξικνεύμενον ἐς τὴν ἀνυδρον, ἀγαγεῖν διὰ δὴ τοῦτο τὸ ὕδωρ ὅταν εὐρίσκειται ὑπογείως εἶναι πεποιθμένος ἔξ ἔξωλου: Ἐπιγρ.: ὄμ. λθίνος: Ἐπιγρ. ὄχητός λθίνος κρυπτός· καὶ ἀνευ ὀνομασίας τῆς ὕλης ἔξ ἢς εἶναι κατασκευασμένος: Σουκκ.6,100 οὐ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς τὸ ὄχητούς αὐτῶν... διεφθερίων, Πλάτ.Φαιδ.112C βεῖ διὰ τῶν ὄχητῶν καὶ διὰ τῆς γῆς, Ἐπιγρ. τοὺς προδιφάροντας ὄχητούς κρυπτοῦσι ποιεῖν ἢ κ. νεώτ. κατασκευὴ προωρισμένη να καθοδηγήσῃ τὸ ὕδατος ἀπὸ ἐνὸς σημείου εἰς ἕτερον, οὐ κατ' ἡ ὑπόγειος σφραγὴ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατασκευασμένη: Ἀριστλ.Πολιτ.1303b,13 αὶ διαβάσεις τῶν ὄχητῶν: ἢ ὄχητο μετώροιο ἀνοικτο ὄχητο, ἀλίκων ἀρδύσεως: Ἀριστλ.Ἀθ.50,2 ἢ ἀφερόντων βλλ.: ΚΔ Μάρκ.7,19 καὶ εἰς τὸν ὄχητόν ἐκπορεύεται καθαρίζον πάντα τὰ βρώματα ἰγρ.ἐν κωδ.ἰ: ἢ καθ' Ἡσ.ὄχητός, σωλὴν, ἀγωγὸς, ροαίς, ὕδωρ, ὕδραγωγέισιν: 2) ἀνατομ. τραχεια ὄχητρία, ἀγωγή τῆς τραχειαίας ἀγωγῆς εἰς τοὺς πνεύμονας: Πλάτ.Τιμ.70D τῆς ὄχητρίας ὄχητός ἐπὶ τὸν πνεύμονα ἔκτερον, Πολυδ.2,217 οἱ τοῦ αἵματος ὄχητοί: ἢ ἐπὶ τῶν οὐρανικῶν καὶ ἀπληγχνικῶν ἀγωγῶν: Ἰππ.Τέχν.48,50,Ξεν. Ἀπομν.1,4,6 ἀποστρέφει τοὺς τοῦτον ὄχητούς: 3) ἐν τῇ κληθ. ρώσας, χεῖμαρτος: Πίνδ.Ο5,12 καὶ σμερνώσας ὄχητούς, Εὐρ.Ὀρ809 παρὰ Σιμωνίδης ὄχητός, αὐτ.1Α767 ἢ κ. μιν: Πίνδ.Ο10(11),37 πλάγαις τῆς σιδήρου βρωμῆς εἰς ὄχητόν ἄτας, Εὐρ.Ἰκ.1111 παρεκτρέποντες ὄχητόν ὡστε μη θανεῖν ἱπποασκευάζοντες πλάγιον τρόπον, μέσον ἐκφυγῆς, Φερεκρ.130,7 ὄχητοί βωτρώων προβλ. Τελεκλ.1,9, Δομῶσ.Ἀρχ127 ἐν τοῖς μεριστοῖς ὄχητοῖς (ἐν τοῖς μεριστοῖς), αὐτ.130: 4) ἀτ. τ'. ἀντὶ βόρβορος κτ.: τὸν Ἐλλάδ.π.Φώτ.535Α,9 τὸν δὲ βόρβορον ὄχητόν (ἐκάλουν) Ἀθηναῖοι.

ὄχητος-ατος (τό) ἢ πρόξεις, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὄχησας βλλ., τὸ σπέρμα, τὸ ἐμβρυον: Ἀριστλ.Ζ1577,26 ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπανάσθας διασφείρει ἐπὶ τοῦ ἴππου ὄχημα, αὐτ.Φωτ.2,506 (πθ. ἐκ.).

ὄχητός-έως (ὸ) ἐξω(ὸ) κ. νεώτ. ἐπ. γενικ. -ἄος πάνθ τι, τὸ χρησιμεύει εἰς τὸ συγκρατεῖν ἢ ἀστερεῖν ἐπὶ ταινίω, ἰμάς χρησιμεύων πρὸς δέσιν τῆς περιεφραλασίας ὑπὸ τὸν πύγωνα Ἡσ. ὄχητός οἱ συνέχοντες τὴν θυρακοζώνων κρκιοὶ καὶ οἱ μοχλοί.

ἀπὸ τοῦ συνέχειν: Ἰλ.Γ372 δὲ οἱ δὴ ἄνθερες ὄχους ἔτατο τρυμαλίως: 2) ἐν τῷ πληθ. αἱ συγκρατοῦσαι τὸν ζωστήρα πόρποι: Ἰλ.Δ132 ζωστήρος ὄχλης χροσίον συνέχον, αὐτ.Υ414: 3) μοχλός, μνάδαλος, σφύρης ἐπὶ τοῦ Ἐσώθεν μέρους τῆς θύρας: Ἡσ. ὄχεις κλήθρα Κερκυραίων: Ἰλ.Μ121 ἐπικεκλημένους ἀσπίδας καὶ μοκρόν ὄχηα, Ὀδ.Φ47 θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ἀχῆσας, Παρμ.1,16, Ἐκκλιρ.24,49, Φιλῶδ.Ρητ.1,2808 ὄχους θύρας: 4) κοχλίας συγκρατούσες τοὺς ὀγκῶνας ἐπὶ τῶν οὐν ἐν πολεμικῇ μηχανῇ: Φιλ.Μηχ.Βελον.723b: 5) οἱ οἰκίαι τῶν πλοίων: Ὀππ.Κυν.4,59 νεῶν... ὄχλας: 6) ὄχλας τῆς ὕστερης ὄχης βλλ.41: Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,11 (δ. ἀνών. ὄχλας, ὄχαι: 7) ὄχανον βλλ.: Ἰολυδ.β18,18,4 ὄχαι σκῦτινοί: 8) ὄχων τροχός: Ὀρφ.ἀν.247,25 σφαιρῆς ἢ τ' ἀμφὶς ὄχλας ἀεὶ περιτέλλει.

ὄχηστος-εως (ὸ) μιν κ. ὄχηα βλλ.: Ἰώσ.Α14,8,9 ὄχησται κυνός προβλ. Πλουτ.ἀπ.13,7. **ὄχητής** (ὸ) μιν κ. μιν. ἐπιθώτρων, βατευτής ὄχητόν βλλ.: Δισσκ.2,79 ὄχητής Ἰππου, Τολ.6,533, Ἰππιατρ.14, Ἡσ. ἐν λ. κλήων ἢ κ. μιν, ἀνθρώπος ἀκόλουθος, ἀσέλγης, λάγνος: ΑΠ11,318,5 καὶ γὰρ ὄχητής καὶ μωρός, μαλακός τ' ἐστί καὶ ἀφοφάγος, Κορνοῦτ.Φασ.Θε27 λάγνον δὲ καὶ ὄχητην (ἐν τῷ Πάνα).

ὄχητικός-ή-όν ἐπὶ ζώων, ὁ εἰς τὸν ὄχητὴν ἀνήκων: 2) ὁ ἔχων τσίαν ἢ ὁ ἐπιτήδειος πρὸς ὄχηται ἢ ὁ λάγνος, ἐπὶ ζώων: Ἀριστλ.Μακροδ.466b,7 ὄμ. ἐπὶ πτηνῶν: αὐτ.Ζ1564b,11 οἱ μὲν μάλλον ὄχητικοὶ καὶ αἰ μάλλον ἐπιδήλιως ἢ κ. ἐπὶ ἀνθρώπων: Πτολ.Τετραδ.64' κ. συγκρ. ὄχητικώτερος-α-ον: Ἀθῆν.9,391B τοὺς ἀγρίους φησὶν ὄχητικώτερος εἶναι τῶν ἡμετέρων.

ὄχητικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀρροζόντα, ἰδιόαζοντα εἰς ὄχητὴν βλλ.: Ἡσ. ἐν λ. ὄχων.

ὄχητός-ή-ὸν(ὄχητός) μιν κ. ἐπὶ θηλ. ζώων, ὁ ὄχουβελός, ὄβ. ὄγκωσις, ἔγαστραμένος: Δισσκ.2,97 τὸ δὲ τῶν ὄχητῶν Ἰππων σπητικῶς μείγνυται.

ὄχητρία (ἡ) Ἡσ. ἡ φῶα βλλ.

ὄχέω κ. νεώτ. ἐπὶ ἀρρένων ζώων, σπαν. δὲ κ. ἐπὶ ἀνδρῶνων, ἰδ. ὀσημητικῶς (Πλάτ.Πολ.586Α), ἐπιβάτων τῆς θηλείας πρὸς σαρκινὴν μείζην, βατεύω, πλακῶν: Ἡρ.3,85 τὸν Δαρειῶτο Ἰππον... περιήγε ἀγχοῦ τῆ ἴπνω... τέλος δὲ ἤλκηκε ὄχεῶσαι τὸν Ἰππον, Πλάτ.Πολ.454D τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν γένος... διαφέρει, τὸ μὲν θῆλυ τίκειται, τὸ δὲ ἄρρεν ὄχεύει, αὐτ.586Α εἰς τραπέζας βόσκονται, χορτάζονται καὶ ὄχεύοντες (ἐπὶ ἀνδρ. ὀσημητικῶς) κ. μ. αἰτ.: αὐτ.Εὐθ.298B εἰδον αὐτὸν ἰδὸν κνῶα ὄχεύει τὴν κνῶα

ἢ τὸ παθ. ὄχεύομαι ἐπὶ θηλ. ζώων, βατεύομαι: Ἀριστλ.Ζ1575Α,22 ὄχεύει δὲ τὰ ἄρρενα καὶ ὄχεύεται τὰ θῆλαια ἐνιαυσία ὄντα πρῶτον, ὡστε καὶ γεννᾶν (ἐπὶ βρωμῆν, αὐτ.Ζ1748α,33 ἐάν μιν Ἰππος ἀναβῆ ἐπὶ ὄχευομένην ὑπὸ τοῦ ἄνου, οὐ διαφείρει τὴν τοῦ ἄνου ὄχηται ἢ ἐν χρ. κ. ὡς μέσ. ἐπὶ ὀμοιοτέρων τῶν γενῶν, ἀννοουσιάζομαι: Ἡρ.2,64 ὀρνυθῶν γένεα ὄχευόμενα) προβλ. Ὀσώφρ. Σημ.25: 2) ἐπὶ Ἰπποπόων, Ἰπποτρόφος, ἄνω τὸν Ἰππον παρὰ τὴν φορβῶδα, ὅπως ἐπιβῆ αὐτῆς, βόλυ τὸν Ἰππον καὶ βατεύω τὴν θῆλειαν: Ἀριστλ. Ζ1748α,19.

ὄχη (ἡ) ἐξω(ὸ) μιν κ. ὄχη: Ἰπρὶ ὄχηλ, τροφή καὶ ὄρος Εὐβοίας καὶ τροχός: ἢ ποι. κ. ὄχη στήριγμα, ἀποστήριγμα: Λυκοφρ.482 ἑφύπων πύγωνα ὄχην, Γαλ.ἀπ.ὄνων.48: 2) τὸ διὰ τροφῆς στήριζεν, ἐνωχέειν, συντηρεῖν, ἡ τροφή: Ἡσ. ἐν λ., Ἀθῆν.8,363B τὰς εὐωχίας ἐκόλουον οὐχ ἀπὸ τῆς ὄχης, ἢ ἐστὶ τροφή: 3) ἡ ὄχηα βλλ.: Ἀροτ.1069: 4) ὄχης συναρ. γενικ. τοῦ ὄχεα βλλ.: 5) ἢ κῦρ. ὄν. ὄρος π τῆς Εὐβοίας.

δχημα (τόι ἰόχῳ, ὀγοῦμαι) κ. νεώτ. τὸ φέρων, βαστάζων, ὑποστηρίζων τι, ἐν χρ. ἐπὶ πραγμ., ἄλλ' ἐνίοτε καὶ ἐπὶ πρσ.: Εὐρ. Πρ. 884 ὡ γῆς δχημα ἐπί τῃς γῆς ἔχων ἔδραν ἱερῶ τοῦ Διός· 2) κυρ. κ. νεώτ. πράγμα, κατασκευασμὸν ἐκτελεσῶ ἰδ. ἐπὶ τροχῶν κινούμενον ἐν τῇ ἐρᾷ δι' ἐξωκὸς αὐτοῦ ὑπὸ ζῶου ἢ ζῶων, νεώτ. δὲ καὶ ὑπὸ κεντηρίου μηχανῆς, χρῆσιμῶν δὲ πρὸς μεταφορῶν προσημῶν ἢ ζῶων ἢ πραγμ. ἀπὸ τίνος τόπου εἰς ἄ., ἴσον ἀμαξία, ἄρμα, ἐκκλήρων, σιδηροδρομικὸν βαγόνιον, αὐτοκίνητον κτ.: Ἦρ 5,21 εἴπεται .. **δχηματα** καὶ **θεράποντας** καὶ ἡ πάσα πολλὰ παρσκευῆ, - **δχημα** ἀποσκευῶν - τροφῶν' || εἰδ. ἀμαξία, ἰδ. ἡ συρρομένη ὑπὸ ἡμιόνων ἰέν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἄρμα, συρρόμενον ὑπὸ ἰππων: Πινδ. λ. Ἀθῆν. 1,28 Β Σικελίας δχημα δαιδάλου ματεῖον, Σοφ. Ἠλ. 740 ἱππικὸν δχημάτων, Εὐρ. Ἰκ. 662 ἀργύτων δ' **δχηματα**, αὐτ. Ἀлк. 67 ἱππεῖον δχημα, αὐτ. Ρήσ. 621 δχημα πωλικόν, Ἐπιγρ. ἐπαρχος δχημάτων [κατ. πρ. αεφ. εὐσεβ. νεβ. ἐπισημ. κ. μτφ. ποι.: Τραγ. Ἀλέσπ. 565 ἀρμα, θεῶν δχημα· 3) ἐπὶ πλοίων, συνήθ. μτ. ἐξήγητ. ἐπιθ.: Αἰσχ. Πρ. 468 λιγώτερον πύρε ναυτικῶν δχηματα, Σοφ. Τρ. 656 δχημα ναός, Εὐρ. IT 410 ναῖον δχημα, Πλάτ. Ἰνν. Μ. 295D τὸ δχημα τὰ τὰ πεζὰ καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ' πρὸλ. αὐτ. Φαιδ. 113D. 4) ἐπὶ ζῶων, ἐφ' ὃν ὀχεῖται τις: Ἀριστ. Φρ. 866 δχημα κανθάρου 'πίδός [κάνθαρος πρὸς ἱππασίαν, γιὰ καθάλλεισμα, τρῶπον τινὰ ἱπποῦ]' || ἐπὶ τοῦ δελφίνος τοῦ Ἀρίωνος: ΑΠ Πορφόρ. 1,3' || κ. μτφ.: Πινδ. ἄν. 124,1 ἐρώταν δχημ' αἰοῖδαν ἰώος ὁ Πινδ. καλεῖ μίαν τὴν ψῶδαν του ἢν πέμπει πρὸς φωνῶν Πλάτ. Φαιδ. 85D ἐπὶ βελειοτέρου δχηματος ἢ λάγου θειοῦ τίνος διαπορευθῆναι' || μτφ. ὄμ. ἐπὶ ὄγρου: Ἰνν. Τρωφ. 55 δχημα τροφῆς, Πλούτ. Ἰβ. 698D τὸ στίπτον ὄμ. δχημα τῶ ὄγρῳ χρωμένον' || κ. ἐπὶ τῆς κοιλίας φλεβίδος: Ἰνν. λ. Γαλ. Χρ. Μορ. 4,5' || ὄμ. ἐπὶ μέλιτος, ὡς μέσου πρὸς διεκδικύμην τῆς καταπόσεως τῶν φαρμάκων: Γαλ. 10,300, Χρσμ. π. Ἰεροκλ. Πλ. Χρ. Ἐπ. 26,478M σῶμα .. φυχίης λεπτόν δχημα' 5) εἰδ. μτφ. ἐπὶ τοῦ ὑποτιθεμένου δχηματος, τοῦ ἀποτελούμενου ἐν λεπίταις καὶ ἄσθροτον ὅλης σχηματιζομένης ὑπὸ τῆς φυχίης, ἴτοι ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ σώματος αὐτῆς: Πρὸκλ. Στοιχ. Θεολ. 205, Ἰάμ. δλ. Μυστ. 5,12, Δαρμόσι. Ἀρχ. 102' || ὄμ. μτφ. ἐπὶ τοῦ κάλλους: Πρὸκλ. Ἀлк. 35C ἀχράντη δχηματὶ χρωμένον τῶ .. κάλλει.

δχηματίζω μσν. κάθημαι ἐκ ἐπὶ δχηματος: Ἰωσ. Γεν. 6,11,12 ἰεὸ δ. β1 δχηματίζω τῶ .. θρόνῳ.

δχηματικός-ἡ-ὸν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς δχημα, μεταφορικός: Ἀσκληπιόδ. 1,3 δχηματικὴ δύναμις (ἢ ἐπισημ. δύναμις) || τὸ δχηματικὸν ἐπὶ ἱππέων, ἀμαξαγωγῶν καὶ ὀδηγῶν ἔλεφάντων: Ἀσκληπιόδ. 11.

δχηματίων (τόι) γλῶσσα ὑποκορ. τὸ δχημα βλλ. **δχησις**-εως ἰθ' τὸ φέρειν, μεταφέρειν, μεταβιβάζειν, τὸ ἐλαύνειν ἐφ' ἀμαξίας: Πλάτ. Τιμ. 89A καὶ ὀνη περ ἀν δχησις ἀκοποι γίνωνται, αὐτ. Πολ. 452C ἱππων δχησις [ἱππασίας], Ἀριστ. Φυσ. 243a, 17, Φιλ. δ. Ρητ. 2,1975, Στράβ. 1,3,12 τὴν δχησιν ἐπὶ τῆς γῆς ποιεῖσθαι ἰοχεῖσθαι' || ἐπὶ κωλῶν: Ἰνν. Ἀρῶρ. 52 ἢ δχησις πλείστη ἐπὶ τοῦ ὄγιετος σκέλεος τὸ βάρος τοῦ σώματος ῥίπεται εἰς τὸ ὄγιετο σκέλος κατὰ τὸ βάδισμα.

δχθάσθαι Ἦσ. ἐὰνθὸ τοῦ δχθθ, οἱ γὰρ στένωτες ἑαυτοῦς μεταωρίζουσι.

δχθθ (ἰθ) κ. νεώτ., ἀρχ. τ. τοῦ δχθθς βλλ., πᾶν ὄψωμα γῆς τεκτονικὸν ἢ φυσικόν, λόφος, προχύμα, σῶμα ἀνεσκαμμένης γῆς, συνᾶθ. τὸ χελοῦς τῶν πλευρῶν τῶν ποταμῶν κοίτων, γεν. τὸ ἐγγὺς τοῦ ὄδατος ἀλμυρῆς ἢ ποταμοῦ μέρος τῆς ἐρῆς, ὁ δχθθς: Ἰλ. Φ. 171 ὁ δ' ἄψηλῶν βάλειν δχθθν,

αὐτ. 172' ὄμ. ἐν τῷ ἐν.: Πλούτ. Πον. 116 καὶ προέμιξε τὸ πέραν δχθθ δόρατι Τυρραννικῷ, Ἀρρ. Ἀν. 1,14,4 ἐτάχθησαν δὲ τὴν μέν ἱππον παρατείναντες τῷ ποταμῷ κατὰ τὴν δχθθν ἐπὶ φάλαγγα μακράν, Ζερβ. Μισθ. 2 120 ἐφ' ἡγορᾷ ἐπηγαίναμε πρὸς τὴν δχθθν τῆς ἰμυγῆς' || συνήθ. μτ. τῆς λ. ποταμῶς ἐν τῷ πληθ. ὄψηλα ὄχθαι ποταμοῦ: Ἰλ. Δ. 487 ἢ μὲν τ' ἀζομένη κείται ποταμοῦ παρ' ὄχθας, αὐτ. Σ. 533, Ὀδ. Σ. 97 παρ' ὄχθασιν ποταμοῦ, Πινδ. Π. 4,46 Καιοῖσθ' παρ' ὄχθας' πρὸλ. Αἰσχ. Πρ. 810, αὐτ. Επ. 392' || ἐπὶ τάρου: Ἰλ. Ο. 356 ὄχθας καπέτοιο ἰτὰ ἐκατέρωθεν ὄψηλά χεῖλη τῆς τάρουφ' || ὄμ. ὄψωματα, λόφοι φαρμῶδες παρὰ τὴν θάλασσαν ἢ παρὰ ποταμῶν: Ὀδ. 1,132 ἄλός πολιοῖο παρ' ὄχθας, Πινδ. Π. 1,18 ται θ' ὄνερ Κύμους ἀλιερείας ὄχθαι, Ξεν. Αν. 4,3,3 περὶ οὗς δ' ἐπὶ ταῖς δχθθσις παρατεταγμένους' || ὁ τ. δχθθ ἰθ' διακρίνεται ἐξ ἀνομοιομοῖα μ. εἰς τὰ παρὰ ποταμῶν ὄψωματα, ὁ δὲ τ. δχθθς ἰθ' ἐν χρ. πάντοτε ἐπὶ λόφου' πρὸλ. Σοφ. Φιλ. 726 Σπρηχτοῦ τε παρ' ὄχθας, αὐτ. 729 Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων ἢ διακρίσις αὐτῆ δὲν τηρεῖται π. Πινδ. 1,64 δχθθας ὄπο Τούγυτοιο ναίοντες αἰεῖ, ὄμ. Σοφ. Αν. 1132 Νυσοῖων ὄρεων .. ὄχθαι' κ. ἀντιθ. π. Σαπφ. 44 1, Ὀβελί: ὄχθους Ἀχέρωντος Αἰσχ. Ἀγ. 1161 Ἀχερουσίους ὄχθους Εὐρ. Ἰκ. 655 Ἰσμήτιον πρὸς ὄχθον' || κ. π. μτγν. νεώτ. ἀπὸ τοῦ παρῶλας, ἀκτῆ: τὴν δχθθν ἰστικὴ τῆς θάλασσης: Ἀέτ. 2,203.

δχθπρός-ἄ-ὸν μτγν. λαφύρας, ὄψηλος κληῖρος λόφος: Εὐρόπ. 120, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 11,26 εἰς γῆρον δχθπρὸν καὶ στενωπόν, ΑΠΛ. 4,256.

δχθρησις-εως ἰθ' Ἦσ. ἐθρόμος, τράμαχος.

δχθίω μτγν. τ. τοῦ δχθῶ βλλ.: Ὀππ. Ἀλ. 5,179, αὐτ. 540' πρὸλ. προσοχθῆς.

δχθθιοῖδος (τόι) κ. ἔργου. πορφύρα γραμμῆ, ἀλουργῆς πρόσμορον ἔμπροσθεν καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ χιτῶνος: Φερερ. 100, Ἀριστ. Φ. ἀν. 3,2' 2) περιλαίμων: Ἐπιγρ. δχθθιοῖδοι χρυσαῖ ἔχοντες, αὐτ. δχθθιοῖδος ὄμ. .. ἐχεῖ ἐπὶ τῷ τραχήλῳ.

δχθθς (τόι) κ. νεώτ. ὄψωμα γῆς, μικρὸς λόφος, ὁ δχθθς τὸ πρῶτον ἐν Ἰγν. Ἀπόλλ. 17, Πινδ. Ο. 9,3 ἄρκεσε Κρόνον παρ' ὄχθον ἀγεμονοῦσσι' || συγν. π. Ἦρ. Αἰσχ. κ. Εὐρ. ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου: Ἦρ Β. 52 ἐπὶ τὸν καταπίνον τῆς Ἀκρονπόλιος δχθων, τὸν Ἀθηναίωι καλέουσι Ἀρήιον πάγον, Εὐρ. IT 961 ὡς δ' εἰς Ἀρείον δχθθον ἦκον' || κ. γεν. ἐπὶ λόφου ἢ ὄψωματος: Αἰσχ. Πέρορ. 647 φίλος δχθθς, αὐτ. Χο. 4 τύμβου δ' ἐπ' ὄχθον τῶδε κηρύσσω' || σημαῖως τὸ δχθθ, ἐπὶ τῆς δχθθς ἰθ', ποταμοῦ τῆν Αἰσχ. Χο. 954, δοτ. δχθθις ὡς ἔξ ὄνομαστ. δχθθς-ου, εἶναι παρεφωραμένη' 2) ἐπὶ λέπρας, σαρκώδες ἐκφυμα ἐπὶ τοῦ σώματος: Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2,13, Ροφ. φ. Ὀρει. 6,45,28,3' || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν φωτῶν, φύμα, σιδήμα: Ἀρχμ. π. Γαλ. 12,263, Μαν. 1,54.

δχθθφορός ὄν μτγν. δχθθφορός βλλ.: Μαν. 4,251.

δχθθφῶλας-ἄκος (τόι) γλῶσσα ὁ φρουρῶν, φυλάτων τὴν δχθθν ποταμοῦ.

δχθθῶμα μσν. κρητ. κ. μέσ. δχθθρῶματι ἐχθρῶματι ἢ γίνουσι ἐχθρὸς: Ἐρωτόκρ. 3,121 ὁ καιροῖ ἰθ' ἀπὸ τῆς δχθθρῶματι ὄγια σεσ, αὐτ. 2,1850 ὄχθρῶματι κ. ἐξήλεγε τὸ κάθη π. αλληλικάρ.

δχθθρα (ἰθ) μσν. δημ. ἐχθρα: Ἐρωτόκρ. 3,121 τὸν ἀρματοῖ ὁ παραχθῆ δχθθρῆτις καὶ τὸ βῆρ.

δχθρῶς-ἡ-ὸ μσν. δημ. ἐχθρῶς: Ἐρωτόκρ. 1,355 ὄμ. σὺ δχθρῶι μεγάλῳ, αὐτ. 4,570 ὄμ. ὄμ. δχθρῶι εἰς τὸ παιδί ἐκάνα.

δχθθ-ἔω ἰθ' ἐνεστ. μ. ἐν συνθέσει προσοχθῶ βλλ. ἰθ' μέλλ. δχθθῶμα (Κόρινθ. 3,451) ἐπ. ἠ. ἐν χρ. π. Ὀμ. μ. κτ. ἀόρ., ὑπερλυπούμαι, ἀχθῶμαι, βαρύνουμαι, διασπαστοῦμαι, δοκιμῶς φυσικὸν βάρος: Ἰλ. Α. 570 ὄψθθηνες δ' ἀνά δῶμα ἰθ' ἀπὸ θεῶν Οὐρανίωνες, αὐτ. Ο. 101' ἄλλαχθῶ μ. κτ. μτγ.: Ἰλ. Α. 517 τὴν

ὄε μὲν ὄχθῆσας προσέειπ, αὐτ.Δ.30, αὐτ.Λ.403 ὄχθῆσας δ' ἄρα εἶπε, Ὀδ.Ψ.182 ὄχθῆσας ἄλοχον προσεφώνεε κεύθα ἰδύσταν.

ὄχθῶδης -ους-ες (ὄχθος) μτγν. ὄχθηρός, δημοῖος πρὸς λόφον, λαφωδῆς, πλήρης λόφου· Διον.Ἀλ. Ρωμ.δ.33 ὄχθῶδῃ χωρίῳ, Ὀνήσιαν.π.18 ὄχθῶδεις τόποι· 2) ψυματώδης, ὁ ἔχων προεξοχήν· Διοσκ. Ι.112 ὄχθῶδης ἐπίσπασ· πρὸλ.Ροῦφ.π. Ὀρειδ.β.8,24, 30, Γαλ.19,132, αὐτ.12,313 τὸ τοῦ δερμάτος ὄχθῶδες (ψυματώδης) λέπρω, Ἰερουκ.Τε.35Α ὄχθῶδεις ἐπαυθῆσαι σαρκῶν.

ὄχι Ἐπιγρ., μον., δημ., νεώτ. κ. δημ. ἀρνῆτι μῆρ. οὐχί, ὄχι, ἀνήθ. τὸ ναί· ἀναφέρεται πάντοτε εἰς ὄνομα ἢ ἐπιγρ., εἰς δὲ τὸ ῥῆμα μόνον ὡς ἀπάντησις ἀρνῆτικῆ· Ἐρωτόκρ.1,2197 τ' ἀνάδλεμμα τῆς Ἀρετῆς εἶναι σὺτὸ ναί κ' εἰς τ' ὄχι μετοξῦ καταφάσεως καὶ ἀρνήσεως, ἐπὶ διαταγῶν εἰς τὴν ἔκφρασιν γνώμης, Γρυν.Σκ.Τερρ.74,7 σὺτὸ ναί καὶ στ' ὄχι στέκεται ἢ διδουλή τοῦ - γνώμη, - παῖσις χαρτίῳ· ὄχι (δὲν παῖζω), - μορπεῖς τὰ μοῦ τραγουδήσας· ὄχι (δὲν μορῶ), - ὄχι σήμερον ἀλλὰ ἄσριον· ὄχι αὐτὰ, - ὄχι ἔτσι, ἀλλῶως.

ὄχι μτγν. ἀντὶ οὐχί, ὄχι βλλ.· Διογ.Οιν.8. **ὄχις** (ἴ) δημ. ἔχθια βλλ.· Βολαορ.Φροσ.304 καθὼς τὰ τέκνα τῆς ὄχιας ἔσχιζονε καὶ τρώγονον, Γρυν.Σκ.Τερρ.9,9 κ' ὄπως νεροκαμένη ὄχια, μεσημερῆ, τὴ γλώσσα . . πετῶ.

ὄχλαγωγός-εως (ὄ) γλωσσα. ὄχλαγωγός βλλ. **ὄχλαγωγία** (ἴ) μτγν. γλωσσα. κ. νεώτ. σύνοψις, συνάθροισις λαοῦ ἢ ὄχλου· Πλαῦτ.Πύρρ.29 ταῦτα μὲν ὅστι πωλατικῆς ὄχλαγωγίας καὶ ὄσσοφιν ἔχοντα πολλῶν· 2) γλωσσα. συνέλευσις, θορυβώδης συζήτησις· ὄ) νεώτ. θορυβώδης καὶ στασιαστικὴ συνάθροισις ὄχλου· ὄ) δημ. νεώτ. κτ. ἐπέκτ. θορυβός φωνῶν, ταραχή.

ὄχλαγωγός-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄγων, παρασύρων, προσελκύνων τὸν ὄχλον πρὸς ἐνμετάληψιν, ὅθεν ἀγυρτικός· Γαλ.14,305· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄχλαγωγίαν, ὁ τῆς ὄχλαγωγίας, δημαγωγικός, στασιαστικός, θορυβώδης· ὄχλαγωγικόν κόμμα - ἀντιπολιτευτικόν.

ὄχλαγωγικός ἔπιρρ., νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ὄχλαγωγικόν βλλ.2)· ὄχλαγωγικός διεκδικεῖ τὴν ἀρχὴν ἢ ἀντιπολιτευσις.

ὄχλαγωγή (ἴ) γλωσσα. συνέλευσις, συνάθροισις, ἀτακτικὸς συρροή λαοῦ· πρὸλ. ὄχλαγωγία.

ὄχλαγωγός (ἴ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἄγων, συναθροίζων πρὸς ἑαυτὸν τὸν ὄχλον, ὁ ἀρχηγός τῆς ὄχλαγωγίας· Ἰώσ.Ἀπ.2,1 ὅτι ἄνθρωπον καὶ παρὰ τὸν βίον ὄχλαγωγῶ γεγονότος, Γαλ.14,180, Βέττ. Βάλ.74,18· 2) ὁ συναθροίζων τὸν ὄχλον πρὸς ἐπανάστασιν ἢ ἀνατροπὴν.

ὄχλαγωγῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. περιποδοῖμαι τὸν ὄχλον, ἵνα κατασθῶ ἡμέτερος αὐτοῦ, δι' ἐπαγωγῶν τρόπων προσεταιρίζουσι τὸν ὄχλον· Πολύβ.24,7,2 ὄ) συνάγω, προσελκύνω τὸν πλῆθος· Στράβ.14,25 ἐβλήθησαν γὰρ πρὸς τὴν γραφὴν ἐπὶ περὶδικας καὶ ὄχλαγώντων· ὄ) Ἡσ. ἐχλαγωγίσασι, θορυβήσασι, ἢ συναγαγῆναι ὄχλον, ἢ ταραξῆσαι.

ὄχλαῖω μτγν. εἰμαι, εὐρίσκουμαι ἐν θορυβῶ, θορυβῶ, ὄχλῶ· Ἀκὼλ.Π.Δ'τερ.4,19.

ὄχλαρχικός-ῆ-όν μαν. ὁ ἐπιτήδειος, ἱκανὸς νὰ ἀρχῆ τοῦ ὄχλου· Νικ.Χων.361c.

ὄχλαρός-εως (ὄ) λέξ. κ. νεώτ. Ἡσ. ἐμόχλος· ὄ) νεώτ. σιδηρὰ ἀσδέδος ἐν χρ. πρὸς μετακίνησιν βαρῶν ἢ ἀπόσπασιν λίθων ἐκ λυθοστρώτου.

ὄχλασ ὄχλω βλλ.· ὄ) Ἡσ. ἐχλεύονταρ κινούνται.

ὄχληθῶν ἐπίρρ. μτγν. σωρηθῶν βλλ.· Φιλ.162 ὄχληθῶν συναχθεῖς ὁ λαός.

ὄχλημα-ατος (ἴ) μτγν. ἐνόχλησις· Σέξτ.Ἐρμ. Μαθ.1,158.

ὄχληρία (ἴ) μτγν. ὄχληρότης βλλ., φορηκότης, διασπαρέσεια· Π.Δ'Ἐκκλ.7,26 καὶ τοῦ γνῶναι ἀσεβοῦς ἀφροσύνην καὶ ὄχληρίαν καὶ περιφροσύνην.

ὄχληρός-ᾶ-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων ἐνόχλησιν, ἐνοχλητικός, διασπαρῆστος, βαρῆτος, ἐπὶ προσώπων· Εὐρ.Ἐκ.452 ὄχληρός Ἰσθ' ἴων, αὐτ. Ἀлк.540, Ἀριστ.Ἀχ.460 Ἰσθ' δ' ὄχληρός ὄναι δόμοις, Πλάτ.Ἰνν.Μ.2951f οὐκ ὄχληρός ἔσσομαι σοι, Ἀισχίν.1,135 ὄχληρός ὄναι καὶ πλείστον ἐραστής γεγονώς, Παναδ.Χριστ.Διηγ.23 νὰ παραλόβῳ ὄχληρῶν συμπληθῆρα, -ὸν ἀνθρώπων· 2) ἐπὶ συγκυρῶδεις, ὑδρακτικῶς, προσεχθῆτικός· Διον. Ἀλ.Θουκ.30· 3) ἐπὶ λόγου κ. γεν. ἐπὶ πραγμ., ὁ προεγνῶν ἄτιαν, ὄχληρός· Ἡρ.1,186 ὄχληρῶν τούτο, Ἰσοκρ.5,151 τὸν **ὄε** λόγον· τὸν ἐμὸν ἥμιστ' ἀνὸ ὄχληρῶν γενέσθαι τοῖς ἀκούουσιν· 4) θορυβώδης, ταραχώδης· Πλάτ.Πολ.569Α μετὰ ὄχληρῶν ἐξυμποτῶν ἐξελάουον.

ὄχληρότης-πτος(ἴ) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις ὄχληρῶς, ἐνοχληκτικότης.

ὄχληρόδης-ους-ες μτγν. ὄχληρός τὸ εἶδος, ὄχληρός βλλ.· Λουκίλλ.π.Γελλ.18,8.

ὄχληρῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ὄχληρῶν βλλ.· Διον.Ἀλ.Δημ.15· κ. συγκρ. ὄχληροτέρως· Ἰνν.Ἐπιδ.1,19, Φιλῶδ.Μουσ.63Κ.

ὄχλησις-εως (ἴ) κ. νεώτ., μον.-η διατάραξις, ἐνόχλησις, ἄρτυσις ἀήθια· Δημόκρ.212, Ἐπίκ. Φασ.131C, Πολύβ.15,36,2 μετὰ τινος ὄχλησεως ἐπιτελεσθῆαι τὴν ἐνδράγειαν τῶν τοιούτων, Ἀνδρόν. Ρ.570κ, Διον.Ἀλ.Συνθ.12, Πλούτ.Ἡβ.1127 Δ, Βέττ. Βάλ.167,20 ὄχλησις σωματικῆ, Ἐπιγρ. ὄ) συνήθ. κτ. κληθ.· Ἐπίκ.Δόξ.8, Φιλῶδ.Μουσ.63Κ ἠδῶσαι καὶ ὄχλησεις, Φιλῶδ.Ἰγνουμ.εἰς Ἀριστ.ΛΑΠρ.276 αὶ ἐκ τῶν παθῶν ὄχλησεις, Εὐστ.Πον.247,42 πραγματικαὶς ὄχλησεις· ὄ) δημ. ἐπὶ ἀθῆνεύσας· Κορνοῦτ. Φασ.Θε.33, Ἰνπιατρ.38 ὄχλησις πνευμασις· 2) μαν. ἀντὶ ὄχλαγωγία· Χρόν.Μορ.874 ὄχλησις ἐγίνη, ταραχῆ, τὸ τί κρίνειν νὰ πάθῃ· 3) νεώτ. νομ. ἢ κατὰ δικονομικὸν τρόπον ὑπόμνησις, πρόσκλησις πρὸς τινα πρὸς ἐκκλήρωσιν τῆς υποχρεώσεώς του, ὡς ἐν τῷ ἀττ. δικ. ἢ.λ. ὄχλος [Μοίρ.289Ρ].

ὄχλητικός-ῆ-όν μτγν. ὄχλητικός βλλ.· Πρόκλ. Τετράβ.218 πρᾶγματα ὄχλητικά καὶ πολιτικά.

ὄχλιζῶ κινῶ διὰ μοχλοῦ, ἀσφυῶ, μετακινῶ· Σουίδ. ἐχλιζέω, μοχλεῖσθαι, κινεῖν· Ἰλ.Μ.448 τὸν δ' οὐ κ' δὴ' ἀνδρὸς δῆμου ἀρίστου ῥηιδίως ἐπ' ἀμαρῶν ἀπ' οὐδέως ὄχλιασσαιν [Γάσιπ. Ὀδ.1,242 οὐκ ἂν τὸν γε δῶω καὶ εἴκοσ' ἀμαρῆς . . ἀπ' οὐδέως ὄχλιασσαιν [Βυρεῶν], Καλλ.Δήλ.43 ἐκ νεότητος ὄχλιασεσιν Ἰηθουσι], Ἀπολλ.Ρ.4,962 ὄχλιζουσαι νῆα δὲκ πέτρας· 2) ἐν φρ. ὄχλιζω τὸ στόμα ἀνοίγω τὸ στόμα βιαίως, ὀδ. συνεκδ. ἄρχουσι νὰ ὀμιλῶ μετὰ σφοδρότατος· Νικ.Ἀλεξ.225· 3) Ἡσ. ἐχλιζομένων συναγομένωνας.

ὄχλικός-ῆ-όν μτγν. κ. μον. ὁ εἰς τὸν ὄχλον ἀνήκων, ὁ πρὸς τὸν ὄχλον κλίνων, ὁ τοῦ ὄχλου, ὁ λαϊκός· Ποσειδών.9J ὑποδόχας παιομένους ὄχλικός, Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,60 ὄχλικὴ ἐστίασις, Φιλ.2,537 ἀνθρώπου ὄχλικός, δημοκόπος, Πλούτ.Σίγμρ.Λυκ. Νομ.2 ὄχλικὴ καὶ θεραπευτικὴ τοῦ πλῆθους διάταξις· Ἡλιδ.Α.18,3,6 μὴ τί πρὸς τῆς ὄχλικῆς ἀπείας ἐπιτέτριπται συνεισφοράς, Εὐστ.Πον.277,75 τοὺς ὄχλικούς καὶ ἐχλιζομένους.

ὄχλικός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον ὄχλικόν· Πλούτ.Ἡβ.4848.

ὄχλοάρεσκος (ἴ) μτγν. ὁ προσπαθὼν ν' ἀρεθῆ εἰς τὸν ὄχλον, ὁ καλοκαῶν τὸν ὄχλον τ' Πιμων Φιλ.34,3.

ὄχλοσθῆ (ἴ) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐκ τοῦ ὄχλου προερχομένη βοή· ὄ) παλῶς, μέγας ἐξ ὁμάδος ἀνθρώπων προερχόμενος θόρυβος· Ζερβ.Μιθ.Β.2,31 καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἐπὶνῆκε μέσα εἰς τὴν ὄχλοσθῆ.

ὄχλοισιν Ἦσ. ἐκείσιν, ἐκκλησίαν.
ὄχλοκοπικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ὄχλοκόπον ἢ ἡ ὄχλοκοπική ἡ τέχνη τοῦ κολακεύειν τὸν ὄχλον Ἐξέτ. Ἐπιπ. Μαθ. 2, 50.

ὄχλοκόπος (ὁ) μτγν. κ. μαν. ὁ κόλλεξ τοῦ ὄχλου, ὁ διὰ παντοίων μάλιστα κακῶν μέσων σπουδαζών ἢ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ὄχλου ἠθελ. Δημοκόπος Ἐπιπ. 3, 80, 3 τὸν δὲ Φλαμίον ὄχλοκόπον μὲν καὶ δημαγωγὸν εἶναι τέλειον, Πτολ. Τραγῆδ. 159 ἢ κ. ὡς ἐπιθ. Ἐξοστ. Πον. III, 26 τὰς τοιαύτας ὄχλοκόπους προόδους.

ὄχλοκοπή-έω μτγν. σπουδαζῶν ἢ ἀποκτήσῃ κολακευτικῶς τοῦ ὄχλου τὴν εὐνοίαν διὰ παντοίων μέσων, μάλιστα δὲ κακῶν Ἐπιπ. Πτολ. Ηθ. 746 Ε ὄχλοκοποῦντας, ἡ πανηγυρίζοντας, Ἐξοστ. Πον. 74, 69 μὴ καὶ εἰς οὐδὲν ἴσον ὄχλοκοπῶμεν.

ὄχλοκράσια (ἡ) μτγν. ἡ κρίσις, μετρίξ, ἀνάμειξις μετὰ τοῦ ὄχλου Ἐπιπ. εἰς Φρόν. 526.

ὄχλοκρατία (ἡ) μτγν. μαν. κ. νεώτ. ἡ πολιτικὴ κατάστασις κυβερνήσεως καθ' ἣν ὁ ὄχλος ἐπικρατεῖ εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῆς πολιτείας Ἐπιπ. 4, 6, 4 ὁ λέγων δὲ μοναρχίαν, ὀλιγαρχίαν, ὄχλοκρατίαν, αὐτ. 6, 57, 9 τὸ γειστρον, τὴν ὄχλοκρατίαν, Πλούτ. Ηθ. 826 Ρ, Μάξ. Τύρ. 33 ἰδ. γρ. ὄχλοκρασία.

ὄχλοκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὄχλοκρατίαν ἢ ὄχλοκρατικὴ διοίκησις ἢ κ. ἐπίρρ. -ώξ.

ὄχλοκρατοῦμαι-ομαι λέξ. κ. νεώτ. κυβερνοῦμαι ὄχλοκρατικῶς ἢ ὄχλοκρατούμενη πόλις.

ὄχλόλογος Ἦσ. ἐκατόλογος λαοῦ.

ὄχλολοῖθρος-ον μτγν. ὁ τὸν ὄχλον λοιδορῶν, προσηλλοκίζων Ἐπιπ. Τίμων Φλ. 43.

ὄχλομάνθ-έω μτγν. καθ' ἑπιβολήν, μακροδῶς ἐπιθυμῶ τοῦ ὄχλου τὴν κοινωνίαν ἢ τὸν ἔπαινον, μετὰ μανίας ἐπιδικῶν τὴν εὐνοίαν, τὸν προσεταιρισμὸν τοῦ ὄχλου Ἐπιπ. Πλούτ. Ηθ. 603 C.

ὄχλοποιήσις-εως (ἡ) ἰσχυροσμία ἢ διεγέρσις τοῦ ὄχλου Ἦσ. ἐν λ. δημαγωγίας.

ὄχλοποιῶ-έω διεγερῶ εἰς παραχρὴν τὸν ὄχλον Ἐπιπ. Κδ Πράξ. 17, 5 ὄχλοποιήσαντες ἐθροῦσθον τὴν πόλιν Ἐπιπ. 2) ρηματ. π. ὄχλοποιήσις.

ὄχλοπολιτία (ἡ) μτγν. ἡ ὄχλοκρατία Ἐπιπ. Ὀλυμπ. Γοργ. 25 J.

ὄχλος (ὁ) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. πλῆθος ἀνθρώπων ἀτάκτως συνηγμένων καὶ συναγωνιζομένων Ἐπιπ. Πίνδ. Π. 4, 85 ἐν ἀγορῇ πλῆθονος ὄχλου, Εὐρ. Ὀρ. 108 ἐς ὄχλον ἔρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν, Ὀυκ. 4, 126 ὁ τοιοῦτος ὄχλος τοῖς μὲν τὴν πρώτῃν ἔφοδον δεξασμένοι ἀπῶθεν ἐν ἀπειλαῖς τὸ ἀνδρῶν μελλήσει ἐπικομποῦσιν ἢ γεν. πλῆθος ἀνθρώπων ἀσὶ συντεταγμένων Ἐπιπ. Περσ. 42 ἀβροδιαίτων δ' ἔπειτα Λυδῶν ὄχλος ἢ κ. ἐπὶ στρατεύματι ὁ πεισθορόντος Ἐπιπ. Ἀν. 6, 126 ὁ ὄχλος τῶν στρατιωτῶν, Ἠρώδου. 1στ. 6, 7, 1, ἀλλ' ὄχλας μύλλον ἢ στρατὸς ὑπάρχων ἢ ἐπὶ τῶν ἀκολουθοῦντων τῷ στρατοπέδῳ μὴ στρατιωτῶν Ἐπιπ. Ἀν. 3, 4, 26 ὡστε παντάσῃ ταύτην τὴν ἡμέραν ἀρχαῖοι ἦσαν ἐν τῷ ὄχλῳ ὄντες ἢ ἐπὶ πολιτικῆς σμῆ., τὸ πλῆθος τῆς κατοικήτης τάξεως τοῦ λαοῦ ὁ κῆρυξ λαός, ἡ λαϊκὴ μάζα, ὁ συρφετός Ὀυκ. 7, 8 τῷ ὄχλῳ πρὸς χάριν τι λέγοντες οὐ τὰ ὄντα ἀπαγγέλλουσιν, Ἐπιπ. ΚΠ 2, 22 ὁ ὁμόμητοί ὄκνονον τὴν τοῦ ὄχλου ἰσομοίαν, Πλάτ. Ἀξ. 368 D πρὸς ὄχλον ζῶν, αὐτ. Γοργ. 455 A δικαστήριον καὶ ἄλλων ὄχλων ἰεροφρονητικῶς, καὶ ἄλλων τοῦ λαοῦ συνάξεων, Πλάτ. Σοφ. Σαλ. 6, 2 ἐνωπίσασθε οἱ κρατούντες πλῆθος καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλους ἐθῶν, Ψυχάρ. Ταξ. 25 πῆγαινα μέλας στὸν ὄχλο ποῦ μὴ σκουνοῦσας ἢ ἐν παροιμ. Ἐπιπ. Ἀλ. Ἀσα. 10 δι' ὄχλου ἦδη τοῦτο γὰρ τοιοῦτο εἶναι καὶ εἰς τὸν πολλὸν λαόν γεωστώνῃ

ἢ κ. ἐπὶ ὄχλῳ Ἐπιπ. Εὐρ. Α. 191 Ἰππων τ' ἄχλον ἰδέσθαι ἢ κ. ἐπὶ λόγων κ. γεν. ἐπὶ πραγμ., μέγας ἀριθμὸς πλῆθος, ὄγκος πολλός Ἐπιπ. Πρ. 827 ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλείστον ἐκείλω λόγων ἰπὸ πλῆθος τῶν λόγων, τὴν πολυλογία ἢ ἄφραση κατὰ μέρος, Πλάτ. Πρ. 758 τὸν τῶν σαρκῶν ὄχλον ἰδῶν, Ἰσοκρ. ΙΖ, 192 τὸν πλείστον ὄχλον τῶν πραχθέντων ἢ κ. πτ. πλῆθ. Ἐπιπ. Ἀριστ. Ρητ. 1395 β, 28 πηλαγότεροι οἱ ἀπαίδευτοι ἐν τοῖς ὄχλοις, Διάλ. 4, 24 καχεῖα τις ὄψιδόκευε τὸς ὄχλους ἢ κ. ὁ βάρυθος ἢ ἡ βοή πλῆθος ἀνθρώπων, ἡ ταραχή, ὁ θ. ἐνόχλησις Σουῖδ. κταραχῆ, ἀγανόκτησις Ἐπιπ. 186 ἰσαρπτόντων δὲ αὐτῶν καὶ ὄχλον παρεχόντων, Εὐρ. Ἰων. 635 τὴν φιλιότητα μὲν πρώτων ἀνθρώπων ἀσχολῆν ὄχλον τε μέτριον, Ἀριστ. Ἐκκλ. 888 καὶ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶν τὸν θεωμένον Ὀυκ. 1, 73, Πλάτ. Ἀκκ. 103 A, Δημ. 299 μάστιγον ὄχλον τοῦς λόγους νομίσητε, αὐτ. 348.

ὄχλοτερπής-οῦς-έε μτγν. ὁ τέρπων τὸν ὄχλον Ἐπιπ. Πολυδ. 4, 31 λόγοι ὄχλοτερπείς, αὐτ. 4, 96.

ὄχλοχάρης-οῦς-έε μτγν. ὁ εὐφραίνων τὸν ὄχλον, ὁ φιλῶς τοῦ ὄχλου Ἐπιπ. Μακ. 4, 277, Μάρκ. Αὐρ. 1, 6 μῆτε πρὸ ἀνθρώπων δημοκοπιῶν, ἡ ἀρεσκευτικὸν ἢ ὄχλοχαρῆς.

ὄχλω-έω ἰσχυροσμία κ. μαν. κ. νεώτ. διαταραχῶν, κυλιῶν κ. μετ. Ἦσ. ἐχθρόντας ἡρέμα κινουῦντας Ἐπιπ. Π. Φ. 261 φησίδες ἀπασαι ἐχθρόντας ἰκλιόνται πρὸς τὸ ἐμπροσθεῖν ἢ μτ. αἰτ. ὄχληρῶς καλῶν, ἐμμοδίξων, ἐνοχλῶν Ἐπιπ. Ἐκκλ. κωλῶει μετὰ τοῦ ὄχλου Ἐπιπ. Ἦρ. 5, 41 οἱ τῆς ἐπιλοθούσης γυναικὸς οἰκτίει πυθόμενοι ὄχληρον, Ἀισχ. Πρ. 1001 ὄχληξις μάτην με ἢ κ. παθ. ἐνοχλοῦμαι, ταρτότομαι Ἐπιπ. Ἀριστ. Ηθ. Νικ. 107 A, Ἰπ. Πιπ. 36 ἢ ἀπολ. ὄχλω εἶμαι ὄχληρός Ἐπιπ. Ἐπιθ. 2, 3, Σοφ. ὈΤ 446 ὡς παρῶν οὐ γ' ἐμμοδῶν ὄχληξις ἢ κ. παθ. ἐπὶ τόπου, πληροῦμαι ὄχλου, συρφετός Ἐπιπ. Κέδ. 15 ὁδός . . ἦτις οὐ πολὺ ὄχλειται.

ὄχλωδης-οῦς-έε ὁ θορυβώδης, ταραχώδης, δυσάρεστος, ὄχληρός Ἐπιπ. Πτολ. 590 β ἀπὸ τῷ ὄχλώδῃ θηρίῳ ἢ κ. ἐπὶ ἔλκων, ἐνοχλητικός Ἐπιπ. Ἀγμ. 11 χροῖνα καὶ ὄχλώδεια ἢ τὸ ὄχλώδεις ὡς οὐα ἢ ὄχληρότης Ἐπιπ. Ὀυκ. 6, 24 οἱ δὲ τὸ μὲν ἐπιθυμοῦν τὸ πλοῦ οὐκ ἐξηρέθησαν ὑπὸ τοῦ ὄχλώδους τῆς παρσκευῆς ἢ κ. ὁ ἐκ τοῦ ὄχλου προερχόμενος, ὁ κινῶς ὁ χυδαῖος Ἐπιπ. Κἀτ. Πραξ. 18 συνηγμένοι ἐκ τῆς ὄχλώδους καὶ θυραίου ὄδους ἐπειροδίδεσ ἔστιν, αὐτ. Λοκ. 37 ὄχλώδη θηρίσμων, Τζέτ. Χιλ. 8, 312 ὄχλώδη περιδόλαια.

ὄχμα-ατος (τὸ) ἰσχυρὸ Ἦσ. ἐπὶ ἡμίμα.

ὄχμάξ κατέχω, κρατῶ τὴν στερεῶς Ἦσ. ἐχμαῖζει Ἐπιπ. Πρ. 5 τὸν λεωγρὸν ὄχμας . . ἐν ἀρρήκτοις πέδαις ἰσχυρὸ ὄχμας, συνόδοι, προσηγῆσαι, Εὐρ. Κόιλ. 484 τίς δ' ἐπὶ πρώτῳ ταχθεῖς δαλοὺ κώπην ὄχμας, αὐτ. Ὀρ. 265, Λυκόφρ. 41 πατρὸς παλαιστοῦ κερσὶν ὄχμας ὄχμας ἠθελ. ἐχμάξ Ἐπιπ. Ἰππου, δαμάξ, ζεύγμαι Ἐπιπ. Ἀπολλ. Ρ. 1, 743 ἐπὶ Ἰππου ὄνδ' ἰσχυρὸν ἀγαγεῖν, ἢ ὑπὸ ὄχμας Ἐπιπ. Εὐρ. Ἰλ. 817 Ἰππου τ' ὄχμαίει ἢ κ. φέρω, βαστάζω Ἐπιπ. Ἀπολλ. Ρ. 1, 743 Ἄρεος ὄχμαζουσα ἰσχυρὸ ἐκατόχουσα, βαστάζουσα ἢ κ. ὄχμα, σπῆκος, κρατῶ ἐπάγος Ἐπιπ. Ἀλ. 3, 374 φέλοισι δ' ὄχμαζοῖσιν ἄνω δάλον.

ὄχμη (ἡ) ἰσχυρὸ, τὸ ὄχμαν, ὁ πόρραξ, ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος Ἐπιπ. Ἀισχ. Πρ. 618 ὄχμη λέγεται τὸ μετὸν ἔχοντα ἢ παρὰ τὸ ἔχειν ἔχημα καὶ ἔχημα κατὰ συγκοπήν.

ὄχμος (ὁ) ὁ ὄχμος Ἦσ. ἐχμοί σταχῶν φυτείας Ἐπιπ. κ. Κυρ. ἀσταχῶν ὄχμοις φρίττουσιν ἀρουραῖ ἢ κ. ἰσχυρὸ πύργος, ὄχμος τόπος Ἐπιπ. Λυκόφρ. 443 ἀπὸς ἀλτῆρος ὄχμος.

ὄχνη (ἡ) μτγν. τ. τοῦ ὄχνης βλλ.

λῶρην ὄχων, Εὐρ. Ὀρ.802 ὡς ἐγὼ δὴ ὕστερός σε σμικρὰ φρονιζῶν ὄχλου οὐδὲν ἀλχυμένους ὄχλω, Σεν.Κπ.1,3,8 διδάσσει τοὺς τριπλῆς δακτύλους ὄχουίντες τὴν φιλίην. ἥ ἐπὶ τῶν ποδῶν, φέρω τὸ σῶμα, βαστάζων: Ἰνπ.Ἀφρ.52 ἥ κ. μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς: Πλάτ.Κρατ.400Α ἴ σοι δοκεῖ ἔχειν τὴ καὶ ὄχειν ἄλλο ἢ ψυχὴν. 5) κρατῶ, κατέγω στερεῶς, ὑποστηρίζω: Εὐρ. Ἐλ.277 ἀγκυρὰ δ' ἡ μου τὰς τύχας ὄχει μόνη. 6) ἰππεύω, ἀντιβ. πεζοπορῶ: Σεν. Ἰππαρχ.4,1 μέτριον μὲν ὄχουιντα, μέτριον δὲ πεζοποροῦντα κ. μτφ.: Ἀριστοφ.Βάτρ.23 αὐτὰς ὄχουιντα... τούτων δ' ὄχῳ τούτων δὲ τὸν ἔχω καὶ κἀθήται ἐπὶ τοῦ ὄνου. ἥ κ. νεώτ. συνήθ. ἐν τῷ μέτ. φέρωμι ὑπὸ ἴππου ἢ ἐφ' ἀμάξης: Ὑμν. Ἀφρ.218 ἴπποισι ὄχετο, Ἰπρ.1,131 ἐφ' ἀμάξης ὄχεσθαι, Σεν.Κπ.4,5,58 τὰ εὐστὰ ἔχοντα ἀεὶ ἐπὶ τῶν ἴππων ὄχεσθαι, Πλάτ. Λύσι.208Δ ὁ- ἐπὶ τινος τῶν τοῦ πατρὸς ἀρωμάτων, Λουκ.Λεξιφ.2 ἐπ' ἀστράβους ὄχηθεις ἥ κ. γεν φέρωμι ἐν κινήσει ἐπὶ τινος, ἐποχοῦμαι: Ἰλ.Ἰ.731 νηυσὶν ὄχουονται, Ὀδ.Ε.54 ὄχαστο κύμασιν Ἐρμῆς ἰσχόλ. ἐπέωχαστο, ἐπέδραμον, Πλούτ. Ἰθ.967C ἐπὶ βατέρου σκέλους ὄχουίντα τὸ σῶμα, Ὀππ. Ἀλ.5,449 δελαιὸν περὶ κάτω. ἥ κ. μτφ. χωρῶ ἐν συναφῇ, προχωρῶ ἐν συναφῇσιν μετ' ἄλλου τινός, συμπεριφερόμαι τινι φερόμενος: Πλωτίν.δ.3,22 ὁ χρόνος... συναφῇ τῷ κινήσει ὡς ἐπὶ φερόμενι ὄχουίμενος. ἥ ὁμ. μτφ. ἰατρ. ἐπὶ ὁσποῦ ἐξηρθρωμένου, ἐπιθαμνὸν ἄλλου ὁσποῦ: Ἰππ. Ἀφρ.51. 7) ἐν ἀναφ. πρὸς πλοῖον, μετὰ γομῶν, ταξιδεύω, διαπλέω ἐπὶ...: Πλάτ.Φαιδ.85D ἐπὶ τούτου ὄχουίμενον ὄσπερ ἐπὶ σκεδία. ἥ ποι. ἐν μτφ. φρ. ὄχουαμι ἐπὶ ροφῆς φέρωμι, βαίνω, χωρῶ ἐπὶ κλίσεως, ἐπὶ καταφερλαίας: Εὐρ. Ὀρ.69 ὡς τὰ γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενούς ροφῆς ὄχουίμεθ'. 8) μτφ. ὄχουαμι ἐπὶ ἐπιβίῳ συγκρατῶ τὸ θάρρος μου στριζίζουμος ἐπὶ ἐπιβίῳ: Ἀριστοφ. Ἰππ. 1244, αὐτ.ἀπ.150 ἐπὶ λεπτῶν ἐπιβίων ὡχισθ' ἀρα, Πλούτ. Ἰθ.1103B νεῶς ἐκπεσών... ἐπὶ ἐπιβίῳ ὄχεταί τινος. 9) ἐπιπλέω, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὄγραθ' ἐπὶ ἠ κινεῖσθαι, ἐν χρ. κ. μτφ.: Κρησιμ. ἱπ Πιστ. Ἀλ.Ρωμ.1,191 ὁ νῆσος ὄχεταί ἐπὶ τῆς Ἀλάου, Πλωτίν.1,6,8 ἐπιβόλω καλῶς ἐφ' ὄδατος ὄχουίμενος ἥ τὰ ὄχουίμενα τὰ ἐπιπλέοντα σώμασι τίτλος ἔργου τοῦ Ἀρχιμάδου: Στράβ.1,3,11 πρὸλ. αὐτ.15,38. 10) ὄχετομαι, συνουσιάζομαι: Ἀριστοφ.1070 ὄνηπτε... τὰ... ἀρσενά πάντα δεξάμενα πάλιν αὐτῶν ἀνοδὴλῶν ὄχέονται. 11) ρηματ. π. ὄχημα, ὄχησις.

ὄχων Ἡσ. «ἐχέτωσις ἔχων. ἡ τροχῶν ἀρωμάτων»

ὄφ - ὄπος ἰή [ι] ἴενος ποι. ἐν χρ. μ. ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσει, ὄπος, ὄπι, ὄπα, ἡ φωνὴ τοῦ λαλοῦντος, φθόντος, κράτοντος: Ἰλ.Α.604 δεῖδον ἀμείβεσθαι ὄπι καλῶ, αὐτ.Π.76 Ἀρτεῖδω ὄπος ἔκλυον, Ὀδ.Κ.221 Κίρκης... ἀειδοῦσας ὄπι καλῶ, Ἡσιόδ.Θ.41 θεῶν ὄπι λειριόσασθ, Πινδ.Ν.7,84 γαρυμὲν ἄμρα ὄπι, Αἰσχ.Ἰκ.60 θεῶσιν τῆς ἀκούειν ὄπα τὰς Τρεπείας μῆτιδος εἰκτρῶς ἀλάχῳ. ἥ ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ τέτιγθαι, τοῦ περὶ σμα: Ἰλ.Γ.152 ὄπα λειριόσασθ ἰστῶν. ἥ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἀνών, τὸ βέλμασμα: Ἰλ.Δ.435 ἀκούουσαι ὄπα ἀνών. ἥ ἐπὶ τῶν αὐλῶν: Θέογ.532 αὐλῶν φθεγγομένων λειριόσασθ ὄπα. 2) ἔκφρασις, λόγος. ἥ ἐπὶ τῶν αὐλῶν: Ὀδ.Α.53 ὡς γὰρ ἐπὶν ὄπι ἀκουσαι θεῶν, αὐτ.Λ.137 προσασθῆται βασιλῆα... ἀμειλικτον δ' ὄπν' ἀκουσαι, Σοφ.Ἰλ.1068 κατὰ μοῖ βάσασθ οἰκτῶν ὄπα τοῖς ἐνεροθ' Ἀρτεῖδαις.

ὄφ - ὄπος ἰή [ι] ἴδουσι ἡ ὄφσις ὁ ὄφθαλμὸς, ἡ ὄρασις: Ἐμρ.88 μῖα γίνεται ἀμότερωθ ὄφ, Ἀντιφ.63 Δλημπρῶται τῶν Ἐλευσίνης ἰερῶ ὄφ.

ὄφάλογος ἐν Ἐπιγρ. ἄ. ὄφίλογος βλλ.

ὄφάλιδος Ἡσ. «οἱ ἀρχηγὰ τῶν Αἰτωλῶν».

ὄφάματης [ὄ] ἰόφει, ἀμωμ] δωρ. ἀντὶ ὄφμαήτης, ὁ θερίζων μέχρι τῆς νυκτός, ἀργά [αχόλ. «ὁ μέγχις ὄφας θερίζων καὶ κοκκοπαθῶν»: Θεοκρ.10,7 Μιλίων ὄφάματ.

ὄφάνον [τὸ] ἰδουσι ἡ ὄφσις: Αἰσχ.Χο.534 οἰτοὶ μάστον... ὄφάνον πέλει.

ὄφάρης - ἄ [ὄ] μιν. ὁ ὄλιεύς, ὁ φαρῶς: Κεδρ. Γεωγρ.2,62,5.

ὄφάρημα - ατος [τὸ] νεώτ. ἡ ὄλιεσι, τὸ φάρημα: Παναδ.Χριστ.ἀπ.42 ἐπάγαγε καθήμενὸς μετὶ βάρκας, εἰς τοὺς ναύλους καὶ τὸ ὄφάρημα.

ὄφάρηριον [τὸ] πᾶν κ. μιν. ὄσοκορ. τὸ ὄφάριον, μικρὸ φάρη, φαρῶκι: Γεωγρ.30,46,1.

ὄφάρηριον [τὸ] κ. μιν. νεώτ. ὄσοκορ. τοῦ ὄφον βλλ. ΑΒ.53,5 τὸ φάρηριον: Πλάτ.Κωμ.95 ὄφάριον ἔκαμα καὶ προσέστη ταῦτο σὺν, Περικρ.27 τοῦ φάριον ταῦτα παρεπέμπε τις ἡμῖν, Φιλίπ.32. 2) μτφ., μιν. κ. νεώτ. ὁ ἰσχύς, τὸ φάρι: Μέν. π. Ἀθην.9,385B ἐπιθυμῶσας τῷ βορᾷ λιανίδιον ὄφάριον οὐδὲν ἰσχύος, Κδ.Ἰ.6,9 ὄμοιος καὶ ἐκ τῶν ὄφάριων δσον ἄθελον, Μόσχ.1185 λαδούσα τὸ ὄφάριον ἤρεστο αὐτὸ καθαιρεῖν, Πασχ.Χρυσ.7,15,20 μεγάλη ὄφάρια, Πρόδρ.1,232 νότιε θε τῶν ἀνθρώπων τὴν φουερᾶν ἐκίνην καμμένη βέλπω, βασιλεῖ, μετὰ τῶν ὄφάριων, Ἀρσ.Μυθ.Καλ.1,66 καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν τὰ ὄφάρια εἶναι ἔτοιμα.

ὄφάριονωλείον [τὸ] Ἐπιγρ. τὸ ἡδυοπωλείον, τὸ φαρῶκι: τὰς ἐν τῷ φάριονωλείῳ μαρμαρίνας τραπέζας.

ὄφάριονωλής [ὄ] Ἐπιγρ. ὁ ἡδυοπωλής, ὁ φαρῶς.

ὄφάρτης [ὄ] ἰδουσι, ἀρῶ] ὁ ἀρῆριον τὸν ἀργῶν ὄφει. ἀργά, οὐχ ἐν καιρῷ: Ἡσιόδ. Ἐργ.490 οὕτω κ' ὄφάρησις πρωτηρότῃ Ἰσοφρασίῳ.

ὄφάρτημα - ατος [τὸ] ἰδουσι μιν. τὸ ὄφῆριον, τροφὴ παρεσκευασμένη διὰ καρμικῶματος: Νικ.Χμν.95A.

ὄφάρτησις [ἡ] κ. μιν. τεχνικὴ προπαρασκευασία φαγητοῦ, μαγειρικὴ τέχνη: Πλάτ.Κωμ.73,4 Φιλαξέων καινή τῆς ὄφάρτησις, Εὐστ.428 ἡλίωυ τράπεζαν, οὐχ οὐαν ἡ τῆς Ἰσοφρίας ὄφάρτησις παρατίθεισιν. 2) τὸ μεμοριεμένο κατά τινος ἀρῆριον τρόπον, τὸ μαγειρεῖον, ἡ μαγειρεία: Λόγγ.4,16 ἤδετο γευόμενος ἀστυκῆς ὄφάρτησις.

ὄφάρτησις [ὄ] ἰδουσι μιν. ὁ μάγορος Πόλυδ. 6,7 «ὁ τὰ ὄφα ἀρῆριον»: Ὑπερείδ.ἀπ.259, Φιλῶδ. Μουσ.86Κ ὄφάρτηται καὶ μυροποιοί. ἥ ἐν χρ. ἐμπαικτικῶς: Τίμ. Ἰστ.70.

ὄφάρτητικός ἡ-ὄν ὁ ὄνηκον ἠ ἀρωμάζων εἰς μάγειρον ἢ τὴν μαγειρικῆν. ἥ ἡ ὄφάρτητικὸς ὡς οὐα ἡ μαγειρικὴ τέχνη: Τιμοκλ.37, Σέξτ. Ἐμρ.Μοθ.6,33, Φιλῶδ.Μουσ.45Κ ὄφάρτητικὴ καὶ μυροφικῆ. ἥ τὸ ὄφάρτητικὸν ὡς οὐα βέβλην ἢ περὶ μαγειρικῆς τέχνης: Ἀθην.3,105C ὡς δ' ὁ Ἡρακλειδῆς ἐν ὄφάρτητικῷ, αὐτ.9,387C. ἥ κ. ὡς ἐπιβ.: Ἀθην.9,387D Ἀρτεμίδωρος δὲ δ' Ἀριστοφάνειος ἐν ταῖς ἡμαγερωμέναις ὄφάρτητικῆς γλώσσασιν.

ὄφάρτη ἰδουσι, ἀρῆρι μιν. ὄφάρτη μιν [Τέτιξ, Ἰλ.10,819] παρασκευάζω, κορυμῶς ἐδέξαστο, ἰδ. ὄφον καὶ κρέας, ἐν χρ. κ. μτφ.: Ἀθην.1,18A οὐδ' ἀσχόνην ὄφάρτησιον αὐτοῦ, Τίμ.Ἰστ.π. Πολυδ.12,24,2 τὸν δ' Ἀριστοτέλην, ὄφάρτησαν ἡμαγερωμένους ἐν ταῖς συγγραμμάσι, ὄφάρτησον εἶναι καὶ λίχων. 2) ρηματ.π. ὄφάρτημα, ὄφάρτητης, ὄφάρτητικός.

ὄφει ἔπρρ. κ. μιν. κ. νεώτ., αἰὼλ. ὄφει μετὰ μακρὸν χρόνον, πολὺν χρόνον μετὰ ταῦτα, βροδέω, κατόπι: Ἰλ.Δ.161 ἐκ θε καὶ ὄφει ταλεῖ, Ὀδ.1534 ὄφει κακῶς ἐθαῖν, Σοφ.ΟΚ.1264 αὐτὸν πανώλης ὄφ' ἐγὼν ἔκμανθῶμαι, Εὐρ. Ὀρ.99 ὄφει γε φρονεῖς ἐόν. ἥ ὁμ. μτφ. τοῦ ὄφί γόνου, κέρ: Ἰλ.Η

399 ὄφει δὲ δὴ μετέπειθε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης, Πίνδ. Ν. 3, 30 ὄφει περ, Αἰσχ. Ἀγ. 1425 γνῶσει διαδοχθεὶς ὄφει γαῖν τοὺς σωφρονεῖν, Θουκ. 1, 14 ὄφει τε ἀρ' οὐ Αθηναίους Θεμιστοκλῆς ἐπισεῖν Αἰγινήταις πολυερόντας· 2) ἀργά, πρὸς τὴν ἐσπέρην ἐν ἀντιβ. πρὸς τὸ πρῶτ· Ἰλ. Φ. 232 εἰς ὁ κεν ἄβηθ δειλαὸς ὄφει δύνω, Ὀδ. Ε. 272, Ἥσιος, Ἐργ. 485 εἰ δὲ κεν ὄφ' ἄρσπερ, Θουκ. 4, 106 καὶ αἰ νῆες ταύτη τῆς ἡμέρας ὄφει κατέλειπον ἐς τὴν Ἥϊονα, Ξεν. Ἀν. 2, 26 ἦδη δὲ καὶ ὄφει ἦν ἰσθμὸς ἡ ὄρα περασμένη, ἐθρόδιαισε, αὐτ. 3, 4, 36 ὄφει ἐγγίνετο, Δημ. 1, 303 καὶ εἰς ὄφει φησὶ (εἰσθαί), Ἰεσακουλεῖν τὴν φηφοροσίαν μέχρις ἐσπέρης· ἢ κ. μτ. γενικ· Θουκ. 4, 93 ἦδη γὰρ τῆς ἡμέρας ὄφει ἦν, Δημ. 451 τῆς δ' ὥρας ἐγγίνετο ὄφει, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 14 ὄφει τῆς ἡλικίας (εἰς περασμένην ἡλικίαν, Κίτιορ. Ἐκθ. 403· 3) ὡς πρὸς μτ. γενικ. κατόπιν, μετὰ ταῦτα· Φιλύστρος, Ἀπολλ. δ. 10, Κδ Ματθ. 28, ὄφει δὲ σαδδαταῖν· 4) ἦσ. κοφθε ποτὲ· μόλις ποτὲ.

ὄφειλο ἐφεπικόν τοῦ ὄρω, παρ. τ. ὠφειον [Σώφρ. 81, μτ. γενικ. ἐπιθυμῶ, θέλω να ἴδω] ἦσ. ὄφειοντες· ἴδεν θέλοντες, ὀπτικῶς ἔχοντες, παρακοιλιθεόντες τοῖς γινόμενοις, κατοπιεῖσαι βουλόμενοι· Ἰλ. Ε. 37 ὡς ὄφειοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο κίων ἄθροιο, Σώφρ. 81 ἐγὼν δὲ τοι καὶ πάσαι ὠφειον.

ὄφεκουέντα (ἡ) [λατ.] μτγ. ἐπὶ τῆς τύχης, ἡ πεθνήσκων, μελίχιος· Πλούτ. Ἠ. 8, 322 F.

ὄφεις μον. κ. δημ. κ. φέει χθέει· Ἐρωτόκρ. 2, 1842 ὁ τι γίνῃ ὄφεις μὲ τὸ Σπιδόλιοντα, αὐτ. 4, 1333· ἢ ὄμ. ὄφεις ἀργάκι [χθέει τὸ βράδυ]· Ἐρωτόκρ. 3, 1036 καὶ ὄφεις ἀργὰς τῆς προφειάται τῆ νύχτα μάχι κέφαρα, ἄτρον, καὶ ὄφεις ἀργά' το στο χορὸ καὶ ἐχόρευε στον κάδο.

ὄφηνια-ατος [τοῖ] τὸ ὄφον, τὸ προσφάγιον· [Πλάτ. Πολ. 372C [κωδ. ἐφήματα], Στράβ. 7, 4, 6 ἰνδικα καὶ τυρῶ καὶ γλάκται καὶ ὄφηνιακται· τούτο δὲ καὶ ὄφηνια ἐστὶν αὐτοῖς κατασκευασθέν πως, Πλούτ. Ἠ. 6, 64A αὐτὸς καλοῖται καὶ γενναῖος ἐκεῖνοις πολιταῖς παρασιτικῆς βολδοῦς, .. τυρὸν, ὄφηνια παντοδαπά, Λόγγ. 3, 5 ἐμπλήσας τὴν πύραν ὄφηνιατων μεμελιωμένων.

ὄφηνια (ἡ) [ὄφει] γλωσσα. ἡ ὄφια, ἡ ἐσπέρα, **ὄφηνια**-ἦρας [ὶ] μτγ. πθ. ὁ ἐφηνιὰ βλλ.· Θεοδώριδ. Ν. Ἀθην. δ. 229 D τῆ γνάμω εὐ ἦφεναν ἐν ὄφηνια κόλυμβον ἰδιόρθ. ἐφηνιὰ.

ὄφια αἰολ. τ. ἀντι ὄφει βλλ.· Λυρ. Ἀλ. Ἀδελφ. 57.

ὄφια (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. -ἡ, ἡ, ἡ, τὸ ὄφιος ἐνίστε μτ. τοῦ δειλῆ, τὸ πρὸς τὴν ἐσπέρην μέρος τῆς ἡμέρας, ἡ ἐσπέρα, τὸ βράδυ, ἀντιβ. ὄφιος, Ἠρ. 7, 167 ἐμάχοντο ἐξ ἡοῦς ἀρξάμενοι μέχρι δειλῆς ὄφιος, Θουκ. 8, 26 περι δειλῆν ἡδὲ ὄφιαν, Δημ. 1, 301 ἡρξάμεθα δὲ τοὺς διαφηνίεσθαι δειλῆς ὄφιος, Κδ Ἰω. δ. 16 ὡς δὲ ὄφια ἐγένετο, κατέβησαν οἱ μισθὰ αυτοῦ ἐπὶ τὴν θάλασσαν, Συναέσ. Ἐπιστ. 51 δειλῆς ὄφιος τῷ κατ' Ἐρυθρὰν κόλπον προσέχον.

ὄφιατάτος-η-ον ἀπ. ὑπερβ. τοῦ ὄφιος βλλ.

ὄφιατρός-α-ον ἀπ. συγκρ. τοῦ ὄφιος βλλ.

ὄφιασθής-α-ος-έος [ὄφει] ὁ ἀνθρὸς βραδέως ὄφιαμας, ἀργά, ἀντιβ. πρωιασθής· Θεόδωρ. Φι 6, 4, αὐτ. δ. 6, 10.

ὄφιασθῆ-έω ἀνθρὸς ἡλίας, ἀργά· Θεόδωρ. Φι 6, 2, 6.

ὄφιασθῆ λιθοσ [ὶ] μόλις τῆς λιθοσ, παραχθεὶς ἐξ ἡφαίστειο· Ὀρφ. Λιθ. 282 λιθοσ μένος ὄφιασθῆ, Ἀρρ. Ἐξ. 145 ἐν βλάει καχουμένω· ὁ ὄφιασθῆς λιθοσ ἐν ἐκείνῃ μόνῃ τοπικῶς γεννώμενος.

ὄφιασθῆ-α-ος-έος (βλαστώνω) ὁ βλαστώνων ὄφιαμας, ἀργά, ἀντιβ. πρωϊελασθής· Θεόδωρ. Φι 1, 14, 3 ἰα τὶ δὲ τὰ μὲν πρωϊελασθῆ, τὰ δὲ ὄφιασθῆ, ταῦτα ἀν τις ἀποδοῖν τὰς αἰτίας.

ὄφιασθῆ-α-ος-έος ὁ ὄφιασθῆς βλλ.· Θεόδωρ. Φι 3, 4, 2 συγκρ.· αὐτ. Φαιτ. 1, 10, 2 τὰ ἀείφωλλα τῶν δεινῶν καὶ ὄφιασθῆτα καὶ ὄφικαρπῆτα.

ὄφιασθῆ-έω βλαστώνω βραδέως, ἀργά· Θεόδωρ. Φι 1, 9, 6 ὄφιασθῆται μέν, οὐδὲν δὲ ὑστερεῖ τῶν ἄλλων ἐν τῷ φυλλοβολεῖν.

ὄφιασμα (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀργά γινόμενος γάμος, ὁ ὄφιος· Κατ. Ἀστρ. κ. Βίβλ. 143, Σουῖδ. ἐν λ. ὑπεργαμία.

ὄφιασμου γραφ(ῆ) ὁ. ὄφιασμου δίκη δικαστικὴ καταδικάζει ἐπὶ ἀναβολῆ τοῦ γάμου πέρα τοῦ νομοσημοσίου ὄφιος ἡλικία· Ἀριστ. Χ. 1, 89, Πλούτ. Ἀποσ. 30 ἐν Σπάρτῃ καὶ ἀγαμίου δίκη καὶ ὄφιασμου καὶ κακογαμίου.

ὄφιασμος (ὁ) ἡ μτγ. κ. νεώτ. ὁ συνάφας γάμος, ὁ νομοσευθεὶς ἐν προκεχωρημένῃ ἡλικία· Πλούτ. Ἠ. 493 B [ἐσφ. γρ.], Βέττ. Βόλ. 118, 23.

ὄφιασμο-έω μτγ. συνάφας γάμον ἐν προκεχωρημένῃ ἡλικία· Βέττ. Βόλ. 119, 3.

ὄφιασθῆ-α-ος-έος μον. ὁ ἀργά γεννηθεὶς, ὁ ὄφιασθῆς· Πρὸδρ. ἐν Notit. MSS 8, 2, 207 Ῥώμην ὄφιασθῆλα, Ῥώμην Κωνσταντινίδος.

ὄφιασθῆ-α-ος-έος λεξ. ὁ ὄφει γεννώμενος· Φώτ. ὄφιασθῆς βραδέως γεννηθεὶς· 2) νεώτ. ἐπὶ τέκνων, τὸ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς γεννηθέν· 3) ὄφιασθῆς κληρονόμοι οἱ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ἐπιγενόμενοι οἰκείαι ἢ οἱ μετὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης ἄλλως ἢ γεννηθῆς ὑπεξουσίαι· 4) ὁ μετὰ τὸν πρῆνατον χρόνον ἐκδηλούμενος· Δεικνύει ἡδὲ ὄφιασθῆς ἐνδιαφέρον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως.

ὄφιασθῆ-α-ος-έος λεξ. κ. νεώτ. ὁ ὄφιασθῆς ἦσ. ὄφιασθῆς βραδέως γεννηθέντα.

ὄφιασθῆ (ἡ) γλωσσα. ἡ πολὺ ὑπέρα γενεά.

ὄφιασθῆ-α-ος-έος κ. νεώτ. ὁ μετέπειτα γεννηθεὶς, ὁ μεταγενέστερος· Ἰλ. Π. 31 τί σέυ ἄλλος ὄφιασθῆς ὄφιασθῆς παρ' ἢ σὺνθῆ. κτ. κληθ. οἱ μεταγενέστεροι· Φώτ. ὄφιασθῆς τῶν ὄφει καὶ μετὰ πολλῶν χρόνων ἀσπόμενος· Ἰλ. Γ. 353 ὄφια τῆς ἀρρίγρσαι καὶ ὄφιασθῆς ἀνθρώπων ξεινοδόκων κακὰ βέβαι, Ὀδ. Α. 32 ἴνα τίς σε καὶ ὄφιασθῆς ἐπὶ εἴπῃ· 2) ἐπὶ τέκνον, ὁ ἐν τῷ γήρατι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεννηθεὶς· Ὑμν. Δι. 165, Ἀρρ. Ἰνδ. 9, 2· 3) ὁ κατόπιν γεννηθεὶς, ὁ νεώτερος· Ἠρ. 7, 3, ὁ δὲ βασιλεῦσθι ὄφιασθῆς ἐπιγενήσθαι, Αἰσχ. Ἰκ. 361 σὺ δὲ παρ' ὄφιασθῆς μάθε γερὰρα φρονών· ἢ ὁ νέος· Θεόδωρ. 24, 31 τὼ δ' αὐτὲ σπείρασθην ἐλισσάσθην περι παῖδα ὄφιασθῆ· 4) ἐπὶ τοῦ ἰχθύος βελόνης, ὁ τελευταῖος κατὰ τὴν ὄφιασθῆ· Ἀριστ. Ζ. 571a, 2 ὄφιασθῆ δὲ ἐστὶ καὶ ἡ καλουμένη βελόνη· 5) μτγ. κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν ὀδόντων, οἱ σωφρονησθῆς οὗς φυόμενοι ἐν προκεχωρημένῃ ἡλικία· Πολυδ. 2, 92.

ὄφιασθῆ (ὶ) νεώτ. ὀρυκτολ. πέτρωμα ἡφαίστιογενές, ὄφιος τελείως, θαλάσσιος ὄφιος.

ὄφιασθῆ-α-ος-έος συγκρ. τοῦ ὄφιος βλλ.

ὄφιασθῆ (ὶ) πρῶτῳ τῷ ἀργά, βραδέως· Ξεν. Ἀν. 4, 5, 4 καὶ τὸ πῶρ κλοιντες οὐ προσέσαν πρὸς τὸ πῶρ τῶν ὄφιασθῆς, αὐτ. Ἐλλ. δ. 5, 21 καίπερ μάλα ὄφιασθῆς, Πλούτ. Ἀποσ. 12 ὄφιασθῆς τῆς κυνηγῶν ὄφιασθῆς, Ἐῶστ. Ἰλ. 249 ὄφιασθῆς εἰς βοῦβειαν· κ. παθ.· Ἀποσ. 18 ὄφιασθῆς ἐν ταῖς ὄφιασθῆς ἐπὶ τῆς ἀκούῃς ἀκόμη τὴν ἐσπέρην εἰς τοὺς θρόμους, Ξεν. Λοκ. 6, 4 ὄφιασθῆς ὄφιασθῆς (καταληφθέντες ὑπὸ τῆς νυκτός, Ἠλ. Ὀδ. Α. 18, 5, 22 ὄφιασθῆς τῆς ἀναγωγῆς, Στουδ. Θεόδ. 396 D ὄφιασθῆς ἐπιστεῖλαι σὺ)· 2) ρηματ. π. ὄφιασθῆς.

ὄφιασθῆ (ἡ) ἡ ὄφιος καρποφορία· Θεόδωρ. Φι 3, 2, 1 ὄφιασθῆ δὲ πρὸς τὰ ἡμερὰ τῶν ἀγρίων ὄφιασθῆς τῆς . . καὶ πολυκαρπῆ τῆς προφειάται.

ὄφιασθῆ-α-ος-έος ὁ ἀργά καρποφόρος, ὁ φέρων καρπὸν ὄφιος· Θεόδωρ. Φαιτ. δ. 4, 6 κ. συγκρ.·

αὐτ. ΦΑιτ. 1, 10, 7 τὰ ὄφιφυλλα τῶν δένδρων καὶ ὄφιδραστότερα καὶ ὄφικαρπότερα.

ὄφι καρπῶ-εω καρποφορῶ ὄφιδως, ἀργά : Θεόδωρ. ΦΑιτ. 1, 17, 9.

ὄφικαρπῶ-ρασι ἰοί μιν. ὁ ἀκολουθῶν πνα τιμῆς ἔνεκεν ἢ καὶ λόγῳ ἀσφαλείας· πρβλ. ὄφικιον· Πρόδρ. 2, 329 διαβαίνουσι τὴν πόλιν, καὶ μετὰ τοῦς ὄφικάτορας καὶ μετὰ πολὺν ὄφικιν.

ὄφικαῖστοι ὀλιγῆσι μιν. οἱ τὴν ὄφιν ἔχοντες ἡλικαῖα : Στουδ. Θεοδ. 375.

ὄφικέλευθος-ον ὑτη. ὁ ἐρχόμενος, πορευόμενος βραδέως, ἀργά : Νόνν. Εὐαγγ. Ἰω. 11, 17 ὄφικέλευθος ὀδίτης.

ὄφικεῶν μιν. π. Βυζ. συνοδεῶν τινὰ ἐν πομπῇ : κ. πρβ. συνοδεύομαι ὑπὸ πομπῆς τιως, χάριν τιμῆς ἢ καὶ ἀσφαλείας.

ὄφικιον ἰοί μιν. κ. ὄφικιν, δημ. φίκι, π. Βυζ. ἡσασ συνοδεῖα ἀκολουθοῦσά τινα τιμῆς ἔνεκεν ἢ καὶ λόγῳ ἀσφαλείας· πρβλ. ὄφικεῶν, ὄφικάτωρ : Πρόδρ. 2, 359 αὐτοὶ καθάλλικεῖται, διαβαίνουσι τὴν πόλιν καὶ μετὰ τοῦς ὄφικάτορας καὶ μετὰ πολὺν ὄφικιν· 2) μεγάλη διοικητικὴ περιφέρεια τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, περιλαμβάνουσα τὰς πόλεις Νίκαιαν, Προσπασ, κ. ἄ.

ὄφικλωφ-κλωπος ἰοί μιν. ὁ κλέπτης ἐν καιρῷ νυκτός : Πολ. Φυσ. 2, 5 (ἐσφ. γρ.).

ὄφικοίτος-ον ὁ ὄφει εἰς τὴν κλίην ἀπερχόμενος, ὁ ἀργά κοιμώμενος : Αἰσχ. Ἀγ. 889 ἐν ὄφικοίτοις δ' ὄμμασιν βλάδεις ἔχω.

ὄφιμαθῆ (ἡ) δημ. κ. φιμαθῆ ἔθλιυ ἐρίφιον ἢ ἀρνίον γεννηθὲν βραδύτερον τοῦ συνήθους, φιμαθῆ, φιμαρί.

ὄφιμαθῆα (ἡ) ἄ. ὄφιμαθῆ βαλλ.

ὄφιμαθῆς-οδς-ές μανθάνω(ν) κ. νεώτ. ὁ ἀργά μανθάνων, ὁ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς παιδικῆς ἢ ἐφηβικῆς ἡλικίας μαθῶν : Πλάτ. Σοφ. 251B τῶν γερόντων τοῖς ὄφιμαθεῖσι, Ἰσοκρ. 10, 2 νῦν δὲ τῆς οὐτως ἀφελῆς ἔστιν ὅστις ὀδῆς· ἢ ὄμ. τιμ. γενικ. : Ξεν. Κπ. 1, 6, 35 τοῖσιν ὄφιμαθῆ ὄντα ἔ- μετὰ τούτων τῶν πλεονεξιῶν, Πλάτ. Πολ. 409B ὄφιμαθῆ γεγονότα τῆς ὀδίκιας, Ἰσοκρ. 12, 96 τοῦς μετ' ἡμετέρους ὄφιμαθεῖς αὐτῶν γεγεννημένους· κ. ἢ ἐπικριτικῶς, ὁ εἰς ὄφιμου μαθήσεως κομπα- στικός, ὁ παρὰ τὴν προκειρωρηκίαν ἡλικίαν εἰς μαθήσεις ἀναρμόστους αὐτῷ ἐπιδιδόμενος : Θεόδωρ. Καρ. 27 ὁ δὲ ὄφιμαθεῖς τοιοῦτῶς τις, οὗς ῥάσεις μανθάνει ἐξήκοντα ἔτη γενόμενος, Ἰσοκρ. 33 καὶ ὄφιμαθῆ καὶ ἐμαυτῷ ἄκατρον ἵσταται εἶναι· ἢ ὁ κακῶς ἐφαρμόζων τὰ μετα- θημένα : Τιμ. Ἰστ. 70.

ὄφιμαθῆα (ἡ) κ. νεώτ., δ. γρ. ὄφιμαθῆα, μᾶθη- σις ὄφει κτηθεῖσα : Θεόδωρ. Χαρ. 37 ἡ δὲ ὄφιμαθῆα φιλονομία περὶ παιδείαν ὄξειεν ἂν εἶναι ὄπερ τὴν ἡλικίαν, Γολοῦβ. 12, 4, ἢ Πλούτ. Ἠθ. 334C, αὐτ. 634D, Ἰαμβλ. Πυθ. 31, 209.

ὄφιμαθῶ-εω ὑτην. μανθάνω μετὰ τὴν παρέλευ- σιν τῆς παιδικῆς ἢ ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἀργά : Λοκ. Μισθ. Σεν. 23 ὄφιμαθῶσι δὲ καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος.

ὄφιμαθῶς ἐπίρρ. μιν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον ὄφιμαθῆ βαλλ.· ἢ κ. συγκρ. : Εὐστ. Πον. 287, 49 ἡδὴ κατέγνω καὶ ὁ βασιλεὺς ὄφιμαθῶτερον.

ὄφιμαῖ (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὄφιμου· ἢ κτ. πληθ. οἱ ὄφιμοι καρποί.

ὄφιμοθος-ον ὑτην. ὁ ἀργά εἰς μάχην ἐρχόμε- νος : Νόνν. Δ. 28, 92 ὄφιμόθου Κλυτῖοι.

ὄφιμορος-ον ὑτην. ὁ ἀποθνήσκων βραδέως, ἀργά : Ὀπν. Ἀλ. 1, 142, Νόνν. Εὐαγγ. Ἰω. 19, 165.

ὄφιμος-(η)-ο(ν) ἰοφέ(ν) μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὕστερος ἢ μετὰ τὸν πρότερον ἢ διωρισμένον καιρὸν γινόμενος, ὁ ὄφιος, ὁ βραδυκρόσιος, ὁ βραδός· Ἠσ. ὄφιομος, ὄφικέλευστον ὄφει γεννώμε-

νον ἢ ὄφει ὄρξασθαι καὶ ὄφει τελεσθασόμενος, αὐτ. ὄφιομος χρόσιος, βραδός : Ἠ. Β. 325 ἡμῖν μὲν τὸς ἔφηνε τέρας μέγα μητιετα Ζεὺς, ὄφιο- μων ὄφικέλευστον, Διὸ 1, 110 ἐν τοῖς ὄφιομοις τὸν ὀδῆτιον φανερώς ὄρασθαι γενόμενος φύσει ἐμφύζου, Κῶ Ἰακ. 5, 7 μακροβίον ἐπ' αὐτῷ ἕως ἁβῆς ὑπὲρ πρῶτον καὶ ὄφιομον· κ. συγκρ. : Παν. κειρὸς ὄφιομότερος· κ. ὑπερβ. : Ξεν. Οἰκ. 17, 4 περὶ τοῦ σπόρου, πότερον ὁ πρῶτος κράτιστος, ἢ ὁ ὄφιμώτερος· ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ καθυστερησός, ὁ μετὰ τὸν πρότερον χρόνον ἐκδηλούμενος : ὄφιο- μες ἀγάπης· 2) ἐπὶ τῆς ποιητικῆς, ὁ πρόσφατος, ὁ νεός : Πλούτ. Ἠθ. 675F τὴν θε ποιητικὴν ἀ- περαιομένην οὐκ ὄφιομον οὐδὲ νεαρόν ἐπὶ τοῖς ἱεροῦς ἀγῶσις ἀφιγμένον· ἢ εἰδ. ἐπὶ φωνῶν κ. καρπῶν : Θεόδωρ. Φι 1, 9, 7 καθάπερ ἄ ὄφιομοι συκαὶ καὶ ἀχράδες· ἐπὶ καρπῶν, ὁ ὄφει ὠριμά- ζων : ὄφιομοι καρποί· ἢ τὸ ὄφει. κτ. πληθ. τὸ ὄφει σπερμώμενα, ἡ ὄφιμα.

ὄφιμότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ὄφιμου.

ὄφιομος ὑτην. κ. νεώτ. βραδέως, ἀργά : Πρῶκλ. Ἠσῶδ. 483, Πάν. γῆ ὄφιομος ἀποκαλιψθεῖσα.

ὄφιομός-η ὄντ ὑτην. ὁ ὄφιος : Περικλ. Ἐρ. Οὐαλ. 32, Πτολ. Μαθ. 8, 4, Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 111, 5, Δροσίθ. 397Κ.

ὄφιομός-οος-ον-ου, πον. ὄφιομος, ἐπίτ. τὸ Ἐ- πιμηθέως, ὁ ἀργά σκεπτόμενος ἢ ἐνωσῶν τι, ὁ ἀμε- λής· Ἠσ. ὁ ὄφει φρονῶν εἰς : Πινδ. Π. 5, 28. Ἐπι- μαθέος ὄφιομός· ἢ κ. γεν. : Νόνν. Εὐαγγ. Ἰω. 3, 12] ὄφιομός μετάνοια.

ὄφιμοτρία (ἡ) νεώτ. μέθοδος ἐξετάσεως τῆς δεξιότητος καὶ τῆς διαθλάσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ὄφιμότροπον τὸ (τῷ) νεώτ. ὄργανον διὰ τὸν καθο- ρισμὸν τῆς διαθλάσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ.

ὄφιομον ἰοί μιν. ὀνομαρ. τὸ ὄφιο βαλλ. : Θεμιστ. Λόγ. 13, 173A οὐκ ὄφια ἀποτέμνοντες καὶ οἶνου ἐπιχύντες.

ὄφιοποιήτης (ὁ) ἀντὶ ὄφιοποιήτης βαλλ.

ὄφιος-(α)-ον ἰοφέ(ν) κ. νεώτ., συγκρ. ὄφιαίτερος (Ἰ. Αριστ. Μετ. 362a, 24) κ. ὄφικέστερος (Ἰ. Θεόδωρ. ΦΑιτ. 4, 8, 3 δ. γρ.) κ. ὄφιοτερος (Ἰ. Νέδ. Παιδ. 6, 32, Πλούτ. Ἠθ. 119C, ὑπερβ. ὄφιαίτερος [Ξεν. Ἐλλ. 5, 4, 3] κ. ὄφίαταρος [Πολυδ. 1, 69], ὁ συμβαίνειν ἢ γινόμενος εἰς παρο- σμένην ὄραν, ὁ ὄφιος ὁ ἀργός· Ἠσ. ὄφιοι δεικνῶν, ὕστεροι : Πινδ. 143, 53 τὰ ὄφια ἐν νυκ- τὶ ταυῶν περὶ Γῆ φαγονῶν μομφὰν ἔχεν παῖ- δεσιν Ἑλλάνων, Ἀριστ. Ζ1 553b, 20 ὄραν εαρ· ὄφιοι γενήσται, αὐτ. 543a, 10 ὡς τὰ μὲν πρῶτα τὰ δ' ὄφιομα, Θεόδωρ. Φι 2, 81 ὄφια σῦκα, αὐτ. 6, 5, 3 τὸ δὲ σπέρμα τοῦ μὲν πρῶτου σπασμάδους· τοῦ δὲ ὄφιοι στρογγύλον, ἐπιμαῖεν ἐν λοδῶ· κ. συγκρ. : Πινδ. Παρ. 6, 82 ὄφιατα ἄλσις· Ἀριστ. Μετ. 362a, 24, Θεόδωρ. ΦΑιτ. 4, 8, 2 πυροὶ δὲ κριθῶν ὄφικέστεροι, Πλούτ. Ἠθ. 119C ὄφιομον μετῆλλα- ξας τὸν βίον· κ. ὑπερβ. : Ξεν. Ἐλλ. 5, 4, 3 ἔξ ἀγροῦ ἀπόντες ἡνίκασπερ οἱ ἀπὸ τῶν ἔργων ὄφιαίταροι πρβλ. Πολυδ. 1, 69 ἐπὶ γὰρ πρῶτοιον καὶ ὄφιαίταρον οὐκ ἐπὶ ἡμέρας μέρους, ἀλλ' ἐπὶ χρόνον λέγεται ὄν· πρῶτὴ τῆς ἡλικίας καὶ πρῶτι- ταν, καὶ ὄφει τῆς ἡλικίας, ὄφιαίταρον, ὄφιατα- ρον, ὄφιαίταρον· 2) τὸ θηλ. ὄφια ὡς οἰα. βαλλ. **ὄφιοτήτης-ήτης** (ἡ) ἡ βραδυτής ἢ ἀργιστορία, ἀντιβ. πρῶτιότης : Θεόδωρ. ΦΑιτ. 4, 11, 9 ἐν τῇ πρῶτῷ- τητι καὶ ὄφιοῦται.

ὄφιπέδων-ωνος ἰοί μιν. ὁ ἐπὶ παλῷ διατελέ- σασ ἐν δευροῖσι, ὁ παλὸν χρόνον δευρομένης εἰς ἄλλοις· Ἠσ. ἐφιπέδωνος τοῦς ἕως ζῶσιον ἀ- ζοντας πέδας βράδιον, Φώτ. ἐφιπέδων, ὁ μέ- τρη πολλοῦ ἐν πέδασι γενόμενος· σὺνήθεσ Μενάν- δρα τὸ δνομα· : Μέν. 1049· ἢ Φώτ. ἐφιπέδωνος οὐχὶ πεπεδημένος, ἀλλὰ ὄφει λελυμένος.

ὄφιπλουτος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ γινόμενος ἀρ- γὰ πλούσιος, ὁ νεόπλουτος : Βασ. π. Θησ. Στεφ.

ἐν λ': || κ. κτ. ἐπέκτ. ἐπικριτικῶς· ὁ ἐκ τούτου γελοῶς ἀλαζονευόμενος.

ὄφιος-ως (ή) (ὄφρι) κ. μιν. κ. νεῶτ., δημ. ὄφιν, ἴων γενικ. ὄφιος, τὸ φαινόμενον μέρος προσώπου ἢ πράγματος, τὸ ἐξωτερικῶς μέτρος: Ἰλ.2.468 πατρὸς φίλου ὄφιν ἄτυχεῖς, αὐτ.Ω 632 εἰσαρῶν ὄφιν τ' ἀγῶνι καὶ μύθων ἀκούων, Σοφ.ΟΚ 577 θυρῶν, οὐ σπουδαίον εἶς ὄφιν, Θουκ.δ.46 πλείων τὴν ὄφιν παρεῖχετο, Ξεν.Αν.5,9,9 ὡστε ὄφιν καλὴν φαινεσθαι, Πλάτ. ἢ ὁρμητικὴν ἡμῶν γυνὴν ὄφιος, - τὰ χειρῶν γραφαὶ διὰ τὸ τυπογραφῆσαι ὀφθαλμοὺς καὶ γράφωινται μόνον ἐπὶ τῆς μίας ὄψεως τοῦ χάρτου, - ἡ ὄφιος τοῦ ὄφρατος αἰτ' ἡ κυρία, ἢ ἐπιδεικνυμένη ἐπιφάνεια: || ὄμ. ἢ αἰ. ἀπολ.: Πίνδ.Ν 10,15 τῷ ὄφιν ἐπιδοκίματον, Ἐρμυλλ.4 τραγῳγίας τὴν ὄφιν, Πλάτ.Παρμ.127Β καλῶς τε κάρα ὄδες τὴν ὄφιν' || ὄμ. κτ. προσ.: Ἀντιφῶν.33,2 ἀπὸ τῆς ὄψεως Ἑλληνικός ἴεαν κρίνη τις ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ: || νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἐκαστῆ τῶν μορῶν ὑφ' ἧς παρουσιάζεται ἀφηρημένη τις ἐννοία ἢ θέμα, ὁ τρόπος τῆς ἐμφανίσεως, ἢ ἀποφί: α) διάφοροι ὄφεις τοῦ ὑπὸ συζητήσαν θέματος, - μετεβλήθη ἡ ὄφιος τοῦ κόσμου: 2) τὸ πρόσωπον, ἢ ἐκφρασις: Εὐρ.Μήδ.905 ὄφιν τέρειαν τήνδ' ἐπλησα δεσπύων, Θουκ.δ.58 ἀδελφῶς τῆς ὄφει πλάσασμένω, Λυσ.16,19 οὐκ ἄξιός ἐστιν ὄφιος οὔτε φίλεῖν οὔτε μισεῖν οὐδένα, Πλάτ. Φαίδρ.240D ὀρῶντι μὲν ὄφιν προεστυβῆραν καὶ οὐκ ἐν ὄφει, Μέν.54,2 τίνι δεδῆλωται ποτε γ' ὄφει, Ἐρωτόκρ.1,163 καὶ με βαρὺν ἀνὸδλεμμα καὶ γ' ὄφιν ἀλλαγμένην στρέφεται στὸ Ρωτόκροτον, - Ζεῶδ.Τραγ.ΚΚ 33,25 καὶ σάν ἢ ἀγάπη ἐφώτισε τὴν ὄφιν σου, - καθὼς με εἶδε, χάλασε ἡ ὄφιν του κ. κτ. πληθ.: Ἄλεξ.98,6 Ἄναξάνδρ.41,33· 3) ἢ ἐντύπωση ἐκ τινος πράγματος: Πλάτ.Θεατ.193C ὡσπερ αἱ ἐμφανίαι ὑπαδούμενοι παραλάσας προσβάλλω τὴν ἐκατέρου ὄφιν πρὸς τὸ ἀλλότριον σημείον: 4) θέμα: Αἰσχ.Περα.48 φροδῶν ὄφιν προσιδέσθαι, Εὐρ.Φρ.727 εἰσαρῶν γὰρ τόνδ' ἐφίλταν βροτῶν Πυλάδην δρόμω στείχοντα Φωκέων ὄφιν, ἄδειαν ὄφιν, Ἀντιφῶν.33,2 τὰ δὲ χρήματα, - ἴστιν ὄφιος ἰεζωτερικὴ ἐπιδείξια: || κ. ἐπὶ ἀσχηκῶν παραστάσεων: Ἀριστοτ.Ποι.1453β,1 ἴστιν μὲν οὖν τὸ φερόν καὶ ἐλεῖν αἰς τῆς ὄψεως γίνεσθαι: 5) ὄφραμα, φάντασμα: Ἡρ.1,39 Ἰδόντι γε ὄφιν ταισάτην, αὐτ.3,30 ὄφιν ἐν τῷ ὄφρῳ, αὐτ.8,54, Αἰσχ.Πρ 645 ὄφεις ἐννοχοί, Σοφ.Ἠλ.413 εἴ μοι λέγεται τὴν ὄφιν ἐννοχοί ἄν τότε: 6) ἡ δύναμις τοῦ βλέπειν, ἢ ὄρασις: Ἰλ.Υ 205 ὄφει δ' ὄφρ' ἄρ πω σὺ ἐμοῦς ἴδεις οὐτ' ἄρ ἔγωγ' εὐχέαι, Οδ.Ω 94 ὄφει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδίως εἰσίδεσκον, Ἡρ.9,93 τῆς ὄψεως στερεθῆναι, Θουκ.3,112 οὐ καθορμημένους τῆς ὄφει νυκτὸς ὀψεαι: 7) ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν: Πλάτ.Κρατ.396Β ἡ εἰς τὸ ἄνω ὄφιος' || δημ. τὸ βλέμμα, τὸ κοίταγμα: Σολωμ.Ἐθν.Υμν.1,3 σὺ γνωρίζω ἀπὸ τῆς ὄφει ποῦ με βία μετράει τὴν γῆ: || κ. ἐν φρ. ἐκ πρώτης ὄψεως μετὰ τῶν πρώτων βλεμμάτων: 8) ἡ ὀρθοσις τῆς ὄρασεως: Ἀριστοτ.Ψυχ.422α,δ, αὐτ.Μετ.369β,9' || ἐπὶ τῶν ἠδονῶν: Ἀριστοτ.Ἠθ.Νικ.118α,3· 9) κτ. πληθ. οἱ ὄφθαλμοί: Ἡσ. ὄφεις τὰ ὄμματα, ὄφθαλμοί: Σοφ.ΟΤ 1328 πῶς ἐτλης ταισάτα σὰς ὄφεις μαρῶνα, Ξεν.Συμπ.1,9 τὸ κάλλος πάντων ἐλκετὰς τῆς ὄφει αἰ' αὐτῶν, - διαπράττονται ἐγκλήματα ὑπὸ τῆς ὄφει τῶν ἀστυνομικῶν: || κ. ἐν φρ. λαμβάνω ὑπ' ὄφιν ἢ ἐχω ὑπ' ὄφιν ἔγω τὸν νοῦν μου ἐπὶ τινος, δὲν λησάνον: || κ. σπαν. κτ. ἐν.: Πολυδ.3,59,12 ἀστερηθὲν τῆς μίας ὄψεως: || ὄμ. κτ. ἐν. ἐπὶ περιληπτικῆς ἐννοίας, οἱ ὄφθαλμοί: Ἀριστοτ.Ζ1 602α,11 λευκὴν ἐγαντες τὴν ὄφιν ἰχθύει, αὐτ.ΖΜ 656β,29' 10) ἀνάτι. τὸ κυκλωτε-

ρὲς πρόσθιον τμήμα τοῦ ἀγγειώδους χιτῶνος τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἢ ἴρις: Ἰνν.Προορ.2,19' 11) ἀνάτι. τὸ στρογγύλον ἀνοίγμα τῆς ἱρίδος τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἢ κόρη: Ροῦφ.Ὀνομ.23' 12) ἐπὶ τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων, ὡς ἐκπορευομένην ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν: Πλάτ.Τίμ.45C ὅταν οὖν μεθρημερινὸς δ' ὦς περὶ τὴν τῆς ὄψεως ῥέουσα, αὐτ.461, Ἀριστοτ.Μετ.34α,13 ὁ Ἀριστοτ. ἀλλοχοῦ ἠμφεσθῆται· σὴ τὴν θεωρίαν τοῦτον: Ἀριστοτ.Αἰοθ.437β,14: 13) ἡ θεα: Ἡρ.1,136 οὐκ ἀπικνεῖται ἐς ὄφιν τῷ πατρὶ ἰβάνιον τοῦ πατρὸς, Αἰσχ.Χο.215 εἶς ὄφιν ἡκεις ὠνπερ ἐξηκούει πάλοι, Θουκ.2,37 ληπρὰς τῆς ὄφει ἀχθῆδόνος προσιθῆμενοι, Πλάτ.Τ Γράκκ.12 ἐν ὄφει τοῦ δῆμου: 14) πάπ. ἀξίωμα, θέσις: Πλάτ. κατὰ τὴν ἐμὴν ὄφιν καὶ ὑπόδημιν ἴσι, αὐτ. ἢ τῶν γονέων ἡμῶν προτεραία ὄφιος, ἢ καθυστέρησις: Διον.Αλ.Ρωμ.4,46 τὸν ὄφισμον αὐτοῦ διαβαλῶν. **ὄφισπορος**-ον ὁ ἀργὸ ἀπαρῆς ἢ ὁ πρῆλον νὰ ἀπερίηται ἀργὰ ἢ ὄφισμα: Θεόδωρ.ΦΑτρ.2,12,4. **ὄφισπορῶ**-δὲ ἀπερὶ τὸν ἀργά, ὄφισμα: Θεόδωρ.Φ 8,17 περὶ τοῦ πρωτοπορεῖν ἕκαστα καὶ ὄφισπορεῖν αἰ χῶροι διαφέρουσι. **ὄφίτακτος**-ον μτγ. ὁ γενῶν ἀργά, ὄφισμα παιδία: Λυκόφρ.1272 ἐν ὄφίτακτοῖς ὄδλβαν. **ὄφίτακτος**-ον ὁ μετὰ πολὺν χρόνον ἐκτελούμενος: Φώτ. ἐφίτακτεῖται βραδέως τελοῦμενος: Ἰλ.Β 325 ὄφισμον, ὄφίτακτον, δου κλέος οὐποτ' ὄλκταιται ταχῶς ὀφέ τελεσθῶμενος: **ὄφίτακτος**-ον μτγν. κ. σχολ. ὁ φητέλεστος βλ.λ.: Νόνν.Δ 5,206 [δ.γρ.], Σχολ.Ἰλ.Φ 232 ἰδ.γρ.1. **ὄφίτερος**-α-ον συγκρ. τὸν ὄφιος τοῦ ὄφιος. **ὄφίταυκτος**-ον σχολ. ὄφ. γρ. τοῦ ὄφίτακτος. **ὄφιοκία** [ή] μων. τὸ ἀργά, βραδέως τεκεῖν, γενῶν: Πρόδρ.ἔπ.28. **ὄφιοκόκος** [ή] μτγν. ἡ ὄφέ, ἀργά τε-κοσσα: Γρη.Νακ.3,1003Α. **ὄφιοκοπος**-ον ἐπὶ ἀμπελοῦ, ὁ ἀργά κηπομένος, ἀργολκαυεμένος: Θεόδωρ.ΦΑτρ.3,2,3 καὶ τὰ τῶν ἀμπελῶν διαίρειτόν, τὰς τε πρωτοτόμους καὶ τὰς ὄφιοτόμους. **ὄφίτοχος**-ον μτγν. ὁ ὄφέ, ἀργά κτηθεῖς: Μαν. 5,71 ὄφίτοχος πστις, Ἡρωδίων.2,932, Παῦλ. Ἀλ.3. **ὄφίφωνης**-ους-ες τριτ. κ. νεώτ. ὁ ὄφέ φωνεῖς, ἀνατέλλων, ὁ ἀρτιφωνῆς: Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.7,14. **ὄφίφωρος**-ον ἐπὶ δένδρων, ὁ καρποφόρος ἀργά: Θεόδωρ.ΦΑτρ.1,17,9 τὰ ὄφίφωρα, καθὼς περὶ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ λεγόμενον δένδρον, ὁ ἕκατοστόν εἶπει μυθολογοῦσι φέρει καρπὸν. **ὄφίφυγος**-ον μτγν. ὁ φεύγων ὄφέ, ἀργά, οὐβ' ἐν καιρῷ: Ἡρωδίων.1,234. **ὄφίφα** Ἡσ. ὀφίφα ὄφέ, Βυζ.ἀντίοι. **ὄφισαρτῶ** μων. ἄ. ὄφισαρτῶ βλ.λ.: Τζέτζ.Χιλ.10, Β19 καὶ τὴν ὄφισαρτῶσαν ἐξηκριθῶκει τέχνην. **ὄφισαφον** [το] λέξ. συνθ. κτ. πληθ. ἀγγεῖον, λεκάνη πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ὄφωνων, ἢ ὄφιοδοκῆ: Πολυδ.δ.85 ἀγγεῖα ἡδυσμάτων ἢ βρωμάτων, Σουῖδ. ἐν λ. ἀρμονία διὰ καὶ ὄφισαφα εἰσβάσταιν ἐκ διαφορῶν κατασκευασθῆναι ὄφιν, ἡ τῆ διαφορῆ τῶν ἀπηχίσεων τῶν ἀρμονίαν ἀνατελεσάσων: πρβλ. δεῦθραφον. **ὄφιοδαῖδολος**-ον ἰδοφνὸν μτγν. ἐπίθ. τὸ Ἀλεξ.στράτου, ὁ ἐμπειρος περὶ τὴν παρασκευὴν ἕδεσμάτων, ὁ ἐπιτήριος μάγειρος: Ἀθην.3,101Β Ἀρχέστρατος γοῦν ὁ ὄφιοδαῖδολος μετὰ τὸ δειπνῶν καὶ τὰς προπόσεις καὶ τὸ μέρους χρῆσασθαι φησιν· πρβλ. λαγοδαῖδολος. **ὄφιοδοκία** [ή] [δέω] Σουῖδ. κ. ἔνθετα τῶν ὄφων. **ὄφιοδοκῆ** [ή] λέξ. ἡ ὄφιοδοκῆ βλ.λ.: Φώτ. ἐν λ. κερῶνον λέγεται ἐπὶ τῶν λεκανίδων: αὐταὶ δὲ εἰσιν αἱ λεκανίδες κερῶματ', παραλήλεια ... κρατήρ, ἅς νῦν ὄφιοδοκῆς αἱ γυναῖκες καλοῦσιν.

ὀφθάλμος [ὀ] μ.ν. ὁ ὄσους τῶν ὄφω, ὁ κοιλιοὺς: Εὐστ.Πιν.310,38 ἐπὶ τῆς ὀφθάλμου καὶ εἰς γαστέρα μαργαρίνου.

ὀφθαλμοειδής -ον μ.ν. ὁ τὰ ὄφα θεοδόμενος: Κοτελ.3.503C τὰ τῆς .. τροπέλης ὀφθαλμοειδῶς τρύβλια.

ὀφθαλμική [ή] λέξ. νεώτ. μέρος ἐνθα φυλάττονται ὄφα, τὸ ὀφθαλμικόν Σουίδ. ἐν λ. γυλιός.

ὀφθαλμοκωστής [ὀ] νεώτ. ἄχθοφόρος μεταφέρων ὄφωνα ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὰς οἰκίας.

ὀφθαλμία [ή] μ.ν. κ. νεώτ. πραγματεία ἡ περιγραφή περὶ ὄφω, φσηγῆτων: Ἀθην.7,284E ἐκ ταύτης ἤμων τῆς ὀφθαλμίας ὁ καλὸς Οὐλιανῶς ζητεῖται.

ὀφθαλμιοῖον [τὸ] πάπ. κ. νεώτ. πθ. Δείγμα εισαγομένων τροφίμων 2) νεώτ. κατάλογος ἐδεσμάτων γεύματος, ἡ ἐπιστολή, τὸ ἐδεσατολόγιον, λίστα, μενού.

ὀφθαλμοειδής -ον μ.ν. ὁ πραγματευόμενος περὶ ἐδεσμάτων, φσηγῆτων: Ἀθην.8,337B ἐπῆλθε καὶ ὁ ὀφθαλμοειδὴς Δωρίων.

ὀφθαλμοειδής -ος ἐξ ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀνώγειν τὰ ὄφα, τὰ ποικίλα ἐδεσμάτα: Χρύστ.Στωικ.3,167 καὶ γὰρ ὁ φίλοφος .. οἷον ὀφθαλμοειδῆς ἐστι.

ὀφθαλμνία [ή] μ.ν. κ. νεώτ. ἡ μανιώδης ἀγάπη τῶν ὄφω, τῶν ἐδεσμάτων: Εὐστ.Διον.Ορ.374.

ὄφον [τὸ] [έ]φω κ. μ.ν. κ. νεώτ. ἐδεσμα, τροφή κ. ἐν τῷ ῥωϊκῷ αἰῶνι συνθῆ. τὸ κρέας, ἐν ἀνθ. πρὸς τὸν ἄρτον καὶ τὰς ἄλλας τροφάς: Ἡσ. ὄφω: προσφάγια. μαγειρεύματα: Ἰλ.149 πρὶν γ' ὄτε θῆ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνησαι καθέσασα ὄφου τ' ἄσαιμι προαρῶν καὶ οἶνον ἐπισχῶν, Ὀδ.Γ 480 ἐν δέ .. σίτον καὶ οἶνον ἐβηκεν, ὄφα τε, αὐτ. Ε 267, Ἀριστ.Ἰνπ.1106 ὄφον ὄπτον, Θουκ.1,138 ἄρτον .. οἶνον .. ὄφον, Ξεν.Ἀπομν.3,142 ἐπιβουσαι ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄφον, Πλάτ.Πολ.372C ὄφον ἐξουσι, ἄλας τε θηλονότι καὶ ἔλαδος καὶ τυρῶν καὶ θαλοῦσιν καὶ λάχανα, Πλούτ.Ἡ897D τὰς παιδας διδάσκονεν .. τῆ δεξιᾷ λαμβάνειν τοῦ ὄφου τῆ δ' ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον ἢ κ. μ.ν.: Πίνδ.Ν.8,21 ὄφον δὲ λόγιον φονεραῖσι 2) πᾶν τὸ ἐσθιόμενον μετὰ τοῦ ἄρτου ἢ τῆς τροφῆς ὡς προσφάγιον ἢ ὅπως προκαλεῖται τὴν πῶσι οἶνου: Ἰλ.Λ 630 κρέμμνον ποτῷ ὄφον 3) τὸ κарикума: Ἀριστ.Ἐρ.123 καλλύραμ .. καὶ κόνδυλον ὄφον ἐπ' αὐτῆ ἰαχόλ. ἐβλαψε δὲ παρὰ τὸ λεγόμενον. εἰ δ' οἶνον αἰτεῖ κόνδυλον αὐτῷ δός, ὑπερ τοῦ ἐβίξεν τοὺς παιδας μηδὲν περὶ τὸν ζῆτην), Πλάτ.Θεαιτ.175 ἢ κ. μ.ν.: Ξεν.ΚΠ1,5,12 λιμῷ δὲ ὄσπερ ὄφω διαχρήσθη, αὐτ.7,580 οἱ πᾶσι ὄφον τοῖς ἀγαθοῖς, αὐτ.Ἀπομν.1,35 4) μ.ν. πολυτελὴ ἐδέσματα: Ξεν.Ἀπομν.1,52 τῷ ὄφω τε καὶ τῷ αἴνω χαίροντα, Πλάτ.Πολ.372B ὄφα καὶ μύρα, ὄφα καὶ τραγήματα 5) ἐν Ἀθῆναις, ὁ ἰχθὺς, τὸ κῆριον προσφάγιον τῶν Ἀθῆναισι: Ἰνπ.606,10 ὄφισι βαλοσσαισι μάλλον ἡ κρέασι χρῆσθαι, Εὐρ.π.Ἀθῆν.14,640B πλήρης μὲν ὄφω, νοπίωνι γράνελοι, Πλούτ.Ἡ8,667B πολλῶν ὄφω, πῶσιων ὄφω, ἐνενηκίκεν ὁ ἰχθὺς μόνος ἡ μάλιστα γὰρ ὄφον καλεῖσθαι 6) ὁ τόπος ἐνθα ἐπωλοῦντο τὸ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα φσηγῆτα, κ. ἰδ. οἱ ἰχθῦες, τὰ ἰχθυοπωλεῖα, ἡ φσηγορά: Πολυδ.6,7 ἔδφον καὶ τόπος Ἀθῆναισιν, ὄφ οὐ φσιν, ἀπῆλθον εἰς τοῦσιν: Ἀριστ.Ἐρ.247 τραπόμενον εἰς τοῦσιν λαθεῖν ὀσμύσια, Στράβ.14,2 2) καταλιπόντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸ ὄφον.

ὀφονόμοις [ὀ] [νέμω] κ. μ.ν. ὁ ἐπιστοτῶν εἰς τὴν διαίτησιν τῶν ἰχθῶν καὶ γεν. τῶν τροφίμων, ὁ ἀγαρονόμος: Σόφωλ.2 ὀφονόμοις ἐβῆμι ἀπεισθαὶ ὀφ τῆς βουλαῖς δὲ ἢ καὶ τρεῖς, Γρηγορ.Ν ἐν Μουστ.4 ἡμῖν ἔργα ταῦτ' ἐπιχάρια, καθάπερ ἄλειψαι σαγῆλαι καὶ ὀφονόμοις τὰ δειπνα.

ὀφονομῶ-έω εἶμαι ὀφονόμος βλλ.: Κριτ.60D.

ὀφθαλμῖνα Ἡσ. τασάφαια.

ὀφθαλοειδῶν [τὸ] ὄπτανειον, φθῆρνος πρὸς ὄπτανον ὄφω, Ἡσ. ἐν λ. πυρόδαλον.

ὀφθαλοῖμα-ατος [τὸ] [ὀφθαλοῖ] μ.ν. κ. μ.ν. τὸ ἐντέριον παρεσκευασμένον ἐδεσμα, ἡ τροφή: Πάτ.Γουδ.12,1 καὶ αὐτὸ συντάττει καταστρώσει αὐτῆ ἀπὸ τῶν ὀφθαλοῖμων αὐτοῦ, Γεωμ.20,18 Πλοτᾶτος τοῦτομα, ὀφθαλοῖμα ἐν θαλάσσῃ, ὡστε ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄδειβεν ἐν αὐτῇ τοῖς ἰχθῶσι.

ὀφθαλοπτικός-ή-όν ὁ ἀνηλικῶν ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐντέριον μαγειρίαν: Πολυδ.6,70 ἐκ τῶν ὀφθαλοπτικῶν συγγραμμάτων, αὐτ.6,71 ὀφθαλοπτικῆς πραγματείας ἢ ἡ ὀφθαλοπτικῆ ὡς οὐσ. ἡ μαγειρικὴ τέχνη: Ἀριστ.Μέταφ.1027a,4 ἄλλ' οὐ κατὰ τὴν ὀφθαλοπτικῆν.

ὀφθαλοπία [ή] ἡ ἐντέριον μαγειρικὴ: Ξεν.Ἀπομν.3,14,5 ὀφθαλοπία πολυτελής, Πλάτ.Γοργ.462D ὀφθαλοπία ἥτις μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι ἢ βέβληλον πραγματευόμενον περὶ τῆς ἐντέριου μαγειρικῆς: Ἀθην.3,112D καὶ Μίθαικος ὁ τὴν ὀφθαλοπίαν συγγραφεὺς τὴν σικελικῶν.

ὀφθαλοπτικός-ή-όν ὁ ὀφθαλοπτικός βλλ.: Θωμ. Μ668 ὀφθαλοπτικός καὶ ὀφθαλοπτικὸν κάλλιον ἡ ὀφθαλοπτικῶς καὶ ὀφθαλοπτικῆ: Ξεν.Οἰκ.9,7 ὀφθαλοπτικὰ ὄργανα ἢ ἡ ὀφθαλοπτικῆ ὡς οὐσ. ἡ μαγειρικὴ τέχνη: Πλάτ.Γοργ.463B καὶ ἡ ὀφθαλοπτικὴ δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη, Ἀριστ.Πολιτ.1255b,26 [ὄφω].

ὀφθαλοπτικός [ὀ] κ. μ.ν. ὁ παρασκευάζων ὄφα, ἐδέσματα, ὁ μάγειρος: Ἡρ.9,82 κελεῖσται τότε τε ἀρτοκόπος καὶ τοὺς ὀφθαλοπτικούς, Ξεν.Ἐλλ.7,1,38 ἀρτοκόπος μὲν καὶ ὀφθαλοπτικός καὶ οἰνοδόκος, Πλάτ.Γοργ.517B σιτοποιὸν ἢ ὀφθαλοπτιον, αὐτ. Πολ.373C θεῖσαι ὀφθαλοπτιῶν τε καὶ μαγείρων, Ἀλεξ.149,6 τὸν ὀφθαλοπτιον σκευασταὶ χρυστῶς μόνον δεῖ τοῦσιν, Διον.Κωμ.29,9 οὐκ εἶ μάγειρος ὀφθαλοπτικός ἔστι πῶν, Πλούτ.Ἡ8,616 τοῖς μὲν ὀφθαλοπτιῶσι .. σφόδρα μέλειν τὴν πρώτην, Λουκ.Β Πρ.12 περὶ τῶν ἐπιστημῶν, Ἐστ.Πιν.150,72 ἢ κ. μ.ν.: Χορῆλ.Βρομν.14,8 λόγιον ὀφθαλοπτικός.

ὀφθαλοπτικός [ὀ] [ἰδος] [ή] Ἐπιγρ. θηλ. τὸ ὀφθαλοπτικός.

ὀφθαλοπτικός-έω παρασκευάζων, μαγειρεύων κτλ. ἰχθῶς ἄρτῳ: Ἀλεξ.24,1 ὀφθαλοπτικῶν ἐπιφύω Πλούτ.Ἡ8,663C 2) ἐσθῆς ὄφον μετ' ἄρτου: Ξεν.Ἀπομν.3,14,5 ἦν ὀφθαλοπτεῖται ὁ .. ἀμα παντοδραπᾶ ἡδύσματα εἰς τὸ σῶμα λαμβάνων, αὐτ.Ἐλλ.7,2,22 καταλάμβανον δὲ τοὺς ἐν τῷ τείχει πολέμιους, ὀφθαλοπτεῖμενος, Δημ.1257 ὀφθαλοπτεῖμενος τοὺς παιδας 3) μ.ν. παρασκευάζων, ἐτοιμάζων ἐντέριον λόγον: Πλούτ.Ἡ8,55A λόγον ἐπ' ἡδονῶν καὶ πρὸς ἡδονῆν ὀφθαλοπτικὸν καὶ κарикуеиν 4) ρηματ. ὀφθαλοπία, ὀφθαλοπτικός.

ὀφθαλοπτικός-ον μ.ν. ὁ μετὰ πολλῆς προσοχῆς παρασκευάζων τὴν τροφήν, ὁ ἐμπειρὸς μάγειρος Σουίδ. ὁ περὶ τὰ ὄφα ἀρχολογούμενος, ὁ μάγειρος: Ἀριστ.Ἰνπ.6,306,9 οὐφονόμος Σπίνθηρ Ἐρμῆ τῶδε σύμβολα τέχνας θήκατο.

ὀφθαλοπτεῖν [τὸ] ἔργ. ὀφθαλοπτεῖν βλλ.

ὀφθαλοπτικός [ὀ] γλωσσ. κ. νεώτ. θηλ. ὀφθαλμικός ὁ πωλὼν ὄφα, τροφίμα, ἰδίαι ἰχθῶς, δδ. ὁ ἰχθυοπώλης, ὁ φαρῶς: Μετρητ.1,187 ὀφθαλοπτεῖμενος ἐκεῖ ν' ἀπαριθμῶ τὸν ὀφθαλοπτικός.

ὀφθαλοπτικός [ή] μ.ν. ἡ πώλησις ὄφω, τροφῶν κ. ἰχθῶν, ἡ ἰχθυοπωλία: Στράβ.14,2,21 ὡς δ' ὁ κώδιον ὁ κατὰ τὴν ὀφθαλοπτεῖαν ἐφόφηση, Ἀθην.1,14 ἐδῶν τὴν ὀφθαλοπτεῖαν κενῆν.

ὀφθαλοπτεῖν [τὸ] μ.ν. κ. μ.ν. μέρος ἐνθα πωλοῦνται ὄφα παρεσκευασμένα κ. ἰδίαι ἰχθῶς, ἡ φσηγορά, τὸ φσηγορῆζατο, μαρκάς: Στράβ.17,2,4 ἰα.Λυδ.Μην.4,138. Σουίδ.ἐν λ. Ἀδγοστωῖος τοῦ Ὀκτωδριου μόνος ἐχάρουεν ἐν τῷ Ἀδγοστωῖος οἶον ἐν ὀφθαλοπτεῖα εἰς τιμὴν Τιβεριου.

ὀφθαλμιαί-ιδος (ἡ) μτν. κ. μον. τὸ ὀφθαλμιαίον, ἡ φάραγορ· Πλούτ. Πι.14 ἐν Κορινθῶ διατρίβοντα περὶ τὴν ὀφθαλμιαίαν 2) μον. ἡ σύζυγος τοῦ ἰχθυοπόλου ἡ πωλήτρια ἰχθύων· Πι.ρδ.ρ. ἐν Notices 8,33 κατηλιθός υἱός ἡ... ὀφθαλμιαίος.

ὀφθαί (ὁ) Σουίτ. κροχθός.

ὀφθαί-ουσι (ὁ) μτν. τὸ ὄφον· Πά' Ἀρ. II, 22 ἡ πᾶν τὸ ὄφον τῆς θαλάσσης συναχθεῖσθαι αὐτοῖς καὶ ἀρκέσει αὐτοῖς;

ὀφθαί (ὁ) μτν. ὁ ὀφθαίος· Κερκ. δ. 13 (ἀμφ.). **ὀφθαί** (ἡ) τὸ ἐπιθεῖν παντοδαπὰ ὄφα καὶ ἐμβόματα· Θεόπομ. Κωμ. 179, Ἀδ. 19. 12 ὀφθαίος καὶ πολυτελείας δεῖπνων, Ἀθην. δ. 338B ἦν ὁ Δωριανὸς οὗτος ἐπὶ ὀφθαίος διαδότης 2) δίπλα δι' ἰχθύων, φάραγορ· Ζήν. Κ. 1, 66.

ὀφθαί (ὁ) ὑπερβ. ὀφθαίσις, τὸ ἐπιθεῖν ἀνεῦ ἄρτου ἐδέσματα μετ' ἄρτου ἐσθίμενα, ὁ ἀγανῶν ἐμψωνὸς τὰ καλὰ φαγητὰ καὶ ἰδ. τοὺς ἰχθῦς, ὁ λαίμαργος, ὁ λιχουδὸς· Ἀριστ. Εἰρ. 810 ὄμφω Γοργόνες ὀφθαίσις, Κηφισοδ. 9, Εἰδουλ. 88, Σόφιλ. 7 ὀφθαίσις εἰ καὶ κισσολοχίδος, Ἀριστ. ΗΝ κ. III B, 32, Πλούτ. Ἀθ. 667P, Ἀθην. I, 21B, Εὐστ. Ἰ. 867, 61 κ. ὑπερβ.· Ξεν. Ἀπομν. 3, 14, 2, Πολυδ. δ. 37 ἐπὶ ποτῶν ποτὲ ἐργῶ ἀνθρώπων ὀφθαίσις καλεῖται 2) ὄνομα ἰχθύος τινός· Ὀμπ. Α. 1, 141.

ὀφθαί-ῶ ἐσθίω ἀνεῦ ἄρτου ἐδέσματα μετ' ἄρτου ἐσθίμενα, εἶμαι λαίμαργος, λιχουδός· Ἀριστ. Νεω. 963 οὐδ' ὀφθαίσις οὐδὲ κηλιζέω, Πλούτ. Ηθ. 439B παιδὸς ὀφθαίσις οὐκ ὀφθαίσις τῷ παιδαγωγῷ κόνδυλον ἐδωκεν, Εὐστ. Ἰ. 867, 59 2) τρώω μαγειρεμένην τροφήν· Ἀριστ. Π. 1, 625b, 2 ἡ μέλισις... οὐδ' ὀφθαίσις.

ὀφθαί (ἡ) ἑσθίω. ἀντὶ φιλοφιλία βλλ.

ὀφθαί-ος (ὁ) τὸ φέρων, ὁ βασιτάζων ὄφα, τροφήν· Μάτθ. Δεσμ. 47 σείων ὀφθαίσις πίνακας κατὰ δεξιὸν ὤμων, Πολυδ. 10, 91.

ὀφθαί (ὁ) νεώτ. τὸ μέρος ἐνθα φυλάσσονται τὰ ὄφα, τὰ ἐδέσματα.

ὀφθαί-ῶσις (ὁ) καλῶν προὐ ἐναπόθεσιν ὄφων ἦσ. «ὀφθαί» τὴν πρὸς τὸ ὀφθαίσις σπιριδῶς.

ὀφθαί-ωρος (ὁ) μτν. ὁ ἀγοράζων ὄφα, τρώμα, ὁ ὀφθαίσις, φωνιστής· Ἀθην. 4, 171A ἐκέκλουν δὲ καὶ ἀγοραστῆν τὸν τὰ ὄφα ἠνάσθμενον, νῦν δ' ὀφθαίσις· πρβλ. ΑΒ 339, 14.

ὀφθαί (ὁ) ἰσθμῶν ὁ ἀγοράζων ὄφα, τρώμα, καὶ ἰδ. ἰσθμῶν, ὁ φωνιστής· Ἀριστ. ἀπ. 503 ὡς ὀφθαίσις διατρίβειν ἡμῶν τῆριστον εἴκειν.

ὀφθαί (ὁ) ἰσθμῶν μτν. κ. μον. ὁ ὀφθαίσις βλλ.· Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 26, 21, Τζέτ. Χιλ. 5, 534.

ὀφθαί-τικός-ή-όν μτν. ὁ ἀνήμων ἡ ἀναπερρέμενος εἰς τὴν ἀγοράν ὄφω, ἰδ. ἰσθμῶν· Ἀθην. δ. 228C.

ὀφθαί (ἡ) νεώτ. ναυτ. εἰδ. μικρὰ λέμβος δι' ἣς γίνεται ἡ μεταφορὰ τῶν ἀγοραζομένων τροφίμων εἰς τὸ πλοῖον, φωνιστήριον.

ὀφθαί (ἡ) ἀγορά τῶν ὄφων, τῶν τροφίμων καὶ ἰδ. τῶν ἰσθμῶν, τὸ φώνημα· Κριτ. 60D, Ἀλεξ. 186, 2 ὄμφω λαγίσσασθαι πρὸς ἐμψωνὴν βούλομαι καθεζόμενος ἐνταῦθα τὴν ὀφθαίσις, Πλούτ. Λυκ. 12, Ἀθην. 4, 141C ἐπὶ δὲ εἰς ὀφθαίσις περὶ δέκα... ὀδολοός.

ὀφθαί μτν. ἐφοδιάζω διὰ ζωοτροφίαν, προμηθεύω· Πολυδ. 15, 25, 11, Διδό. Σ 33, 22 ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ὀφθαίσις τὴν δύναμιν κ. παθ.· Πολυδ. 23, 8, 4 τὸ γὰρ ὀφθαίσις τὴν βουλὴν ὑπ' Ἐθόμενος καθ' ἕκαστον ἔτος, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4, 19 ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ὀφθαίσις χρημάτων, Στράβ. 14, 2, 5 (ἀμφ. γρ.), Διδό. Σ 16, 22 2) ρηματ. ὀφθαίσις, ὀφθαίσις.

ὀφθαί (ὁ) ἰσθμῶν μτν. ἡ πρὸς εἰς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὀφθαίσις, ἡ προμηθεῖα τροφῆς· Μέν. 1050 2) αἱ ζωοτροφίαι καὶ ὁ μισθὸς τοῦ στρατεύματος· Πολυδ. 1, 66, 8 ὡς βῆσαν ἐπιμένους τῆς ἐπαπόδου πρὸς τὸ ὀφθαίσις, αὐτ. 1, 697 2) διὰ τὴν μετὰ τὸν ὀφθαίσις χωρισθέντων τῶν ἄλλων γενῶν εἰς τὰς πατρίδας ἀπερρίσταντο, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 8, 68.

ὀφθαί (ὁ) πᾶν, ὁ ἐφοδιάζων διὰ ζωοτροφίαν, προμηθεύω, φωνιστής.

ὀφθαί-ωρος (ὁ) μτν. ὁ ὀφθαίσις βλλ.· ΑΒ 339, 14.

ὀφθαί μτν. κ. μον. ἐφοδιάζω διὰ ζωοτροφίαν, προμηθεύω, ὁ ὀφθαίσις· Τιμαρ. ἐν Notitt. Μεσ. 9, 205 ἔζων γὰρ ἡδῶς εἰς αὐτῶν ὀφθαίσις κ. παθ.· Κατ. Ασπ. Κ. ΒΙ, 1, 137 ὀφθαίσις παρὰ βασιλεύων 2) ρηματ. ὀφθαίσις.

ὀφθαί-ός-ον μτν. ἐπὶ σπιριδῶν ὁ χρησιμοποιοῦμενος πρὸς ἐναπόθεσιν ὀφθαίσις· Πολυδ. 10, 92 σπιριδῶν ὀφθαίσις (ἐπιμὴν διὰ φωνία).

ὀφθαί (ὁ) ἰσθμῶν, ὠνοῦμαι μτν. κ. νεώτ., δημ. φωνί βλλ. ἡ δι' ἀγοράς, ἡ προμηθεῖα τροφίμων, τὰ ὄφια· Μέν. 1051, Ὀμοκ. 2 ἦσαν εἰς ὀφθαίσις τριώβολον, Πάπ. δὸς τῷ δεῖνα ὑπὲρ ὀφθαίσις ἀρτάβας δύο 2) μτν. μισθὸς παρεχόμενος εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ ἐξωματικούς χάριν προμηθείας τῶν ἀναγκαίων τροφῶν· Φώτ. «ὀφθαίσις τὴν ὀφθαίσις τὸ δὲ παρ' ἡμῶν ὀφθαίσις λέγουσι καὶ σπιριδῶν»· Πολυδ. δ. 39, 12 ὀφθαίσις δ' ὁ μὲν νεώτ. λαμβάνουσι τῆς ἡμέρας δύο ὀδολοός, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 9, 36 τὸ τ' ὀφθαίσις τῆς στρατιᾶς καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ σίτου συγχωρηθῆν κ. κ. π. λ. ἡ Πολυδ. 3, 25, 4 τὰ δὲ ὀφθαίσις τοῖς αὐτῶν ἕκαστεροι, Πά Μακκ. 1, 3, 28 ἔδωκεν ὀφθαίσις τοῖς δύναμειν αὐτοῦ 2) πᾶν, μισθὸς, ἀμοιβὴ ἀστυνομίας, φύλακος κτ.· Πάπ. ὀφθαίσις φυλακίτων, αὐτ. ὀφθαίσις μαγδαλοφυλάκων, αὐτ. ὀφθαίσις φύλακος ἀγγελίων.

2) δημ. ἀμοιβὴ διὰ παρασχεθείσων ἐργασίαν, ἀντιμισθία· Πάπ. τὰ σώματα τοῖς μισθοφόροι ἐνοχλεῖ ἡμᾶς τὰ ὀφθαίσις ἀπαιτοῦντα 2) καταβολὴ εἰς χρήμα, πληρωμὴ· Πάπ. τὸ τε ὀφθαίσις καὶ σπιριδῶν καὶ τὸ ἔλαιον, αὐτ. ἴνα ἡμῶν ὀφθαίσις προσηθεῖ καὶ σπιρίων 2) κ. μτφ. ἡ ἀνταμοιβή· ΚΔ Ρωμ. 6, 23 τὰ ὄφια ὀφθαίσις τῆς ἀμαρτίας θάνατος 3) ἦσ. ὄφια ὀφθαίσις κέρδη, χαρίσματα ἐν ταῖς σπμ. ταῖταις ἐν γρ. ἰδ. ἐν πᾶν, ὁδὸς χρηματικῆς, δῶρον, ἐπιδομα, εἰς τέκνον ἡ βουλήν ἡ μουσικὸν ἡ ἀθλητὴν ἐπαθλοῦν κτ. 2) πᾶν, χρηματικὸν φιλοδώρημα, μοσχεῖσι 2) δημ. ὀφθαίσις ὑπολοῖπον ἀφαιρῆς εἰς ἐκμισθωτὰς φόρου.

ὀφθαί (ὁ) γλωσσ. ὁ πωλὸν ὀφθαίσις.

ὀφθαί (ὁ) ἰσθμῶν μτν. κ. μον. ὁ ὀφθαίσις βλλ.· Πολυδ. δ. 38, Σκυλιτ. Ἰ. ω. π. ὄφια. Στεφ. ἐλ. τὸ ὀφθαίσις ἠδῶς ἀναστῆς.

ὀφθαί-ῶ μτ. ἐμψωθ. διορ. (ἐπὶ τινι) ἀγοράζω τὰ πρὸς τροφήν ἀναγκαῖα προσήματα καὶ ἰδ. ἰσθμῶν· Ἀριστ. Σφ. 495 ὀφθαίσις εἰσι, ἀνθρώπων ἐπὶ τυραννίδι 2) κ. μτ. αἰ.· Εὐθ. 134 τριχίδας ὄφιας, Ἀριστ. Σφ. 1506 ἡ δι' ὄφια κτ. ἀρα. ἡ δὲ τὸν δι' οὐδὲν ἢ ἄλλο πλὴν γερ κερκίων.

2) ἀντιμισθία. 1921 ὄφια ὄφιαστρια 2) κ. ἀνεῦ προσδιορ. γεν. ἀγοράζω τρώμα, φωνίσις· Ξεν. Ἀπομν. 3, 14 ἐπαύοντο πολλοὶ ὀφθαίσις Παρομ. π. Πλούτ. Ηθ. 709A Δελεφσίσι θύσας αὐτὸς ὀφθαίσις κρέας· πρβλ. Εὐστ. Ἰ. 867, 59.

ὄρων ἦσ. ἐγναϊκῶν· πρβλ. δαρ.

Π, π, πει ή πι τὸ δέκατον ἕκτον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἀκλίτων, προελθὼν ἐκ τοῦ σημητικοῦ πέ, ὄπερ σημαίνει στόμα· ἀντίστοιχον πρὸς τὸ τῆς Ἰνδικῆς καὶ λατινικῆς ρ, προφερόμενον ἐν τε τῇ ἀρχαίᾳ καὶ μέσῃ καὶ νέᾳ Ἑλληνικῇ κατὰ κανόνα ὡς διχειλικὸς κλειστός ἀκαριαῖος φθόγγος, ἔχον δὲ ἀντίστοιχα τὸ μέσον β καὶ τὸ δασύ φ· ἢ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ, μέσῃ καὶ νέᾳ Ἑλληνικῇ ὁ φθόγγος π μετὰ τοὺς ἑρρίνους φθόγγους μ, ν ἐν μέσῳ λέξεως ἢ καὶ ἐν τῇ συνεκφωνήσει δύο λέξεων προφέρεται ὡς τὸ λατινικὸν b, οἷον ἔμπορος [ἐμ-πόρος]· ἐν δὴμ. οἱ δύο φθόγγοι μ ἢ ν καὶ π προφέρονται ὡς b οἷον ἀμπέλι [abēli], τὸν Πειραιᾶ [toirea]· ἢ δὲ διὰ τοῦ συμπλέγματος μη ἀποδίδεται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ὁ φθόγγος β τῶν ἔξων λέξεων, οἷον μπατίνας [batina], μπακαρῆς [bacarai], μπαμπᾶς [baba] κττ·

2) τὸ π προέρχεται ἐξ ὀρχακίως λατινικῆς κληρονομίας ὡς ἐν ταῖς λ. πατήρ, λατ. pater, σανακρ. pitā, πόσις, λατ. potis, potens, σανακρ. patis· ἢ ὁμ. ἀντιστοιχεῖ καὶ πρὸς τὸ λατινικὸν ph, οἷον πόσις, ποτίς, γοτθ. fatēs· πρὸ, λατ. pro, σανακρ. pta, γοτθ. fra-pia [πρώτος]· ἢ ὁμ. τὸ π προέρχεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ ὑπερωχθίου φθόγγου qu εὐρισκόμενον πρὸ τοῦ α, ο ἢ πρὸ συμφώνου, ἐν τῇ αἰολικῇ δὲ καὶ πρὸ τοῦ κ καὶ ι, ἐνῶ εἰς τὰς λοιπὰς διαλεκτοὺς πρὸ τῶν τελευταίων φωνηέντων τούτων ὁ φθόγγος qu τρέπεται εἰς τ, οἷον ἔποιαι, λατ. sequor, ὄμμα - ὄη-μα, λατ. ocula, πόσις, λατ. quot [κόλλῃ τίς - quid]· ἢ ἐν τῇ αἰολ. ὄμως καὶ δωρ. ἔχομεν π καὶ πρὸ τῶν λεπτοτέρων φωνηέντων κ, η, ι, οἷον πέποιρος, λατ. quattuor, πέμπη [πέντε], λατ. quinquae· ἢ ὁμ. πολλὰκις προέρχεται ἐκ τοῦ δασέως φθόγγου φ κατ' ἀνωμοίαν πρὸς ἕτερον δασύ, οἷον ἀσφρόντικα-πεφρόντικα, ἀμφέχω - ἀμπέχω· ἢ ὁμ. κ. ἐκ τοῦ δασέως φ κατ' ἀφωμοίαν πρὸς ἐπόμενον φιλόν, οἷον γράφω - γραπ-τός· ἢ ὁμ. κ. ἐκ τοῦ μέσου β κατ' ἀφωμοίαν πρὸς ἐπόμενον φιλόν, οἷον πρίβω - τέτριπ-ταί· ἢ ὁμ. προέρχεται ἐκ τοῦ β ἐπομένου τοῦ ἀήχου σ, οἷον βλιβ-ω - β-βλιπ-σα - ἐβλιφα· 3) τὸ π ὑφίσταται ποικίλας τροπὰς, ἅτιοι τρέπεται εἰς φ, οἷον λιπ-ος - ἀλειφ-ω, βλέπ-ω - βλέφ-αρων· ἢ ὁμ. τὸ π ἐν τῇ δὴμ. γλώσσῃ τρέπεται εἰς φ ἐν τῷ συμπλέγματι πτ, οἷον πτωχός - φτωχός, γραπτόν - γραφτό, πτύω, πτύσιμον - φτυφός, φτύσιμο· ἢ ἄλλα καὶ ἐν τῇ δὴμ. γλώσσῃ τὸ π διατηρεῖται ἀμετάβλητον καὶ ἐν τῷ συμπλέγματι πτ ἐν πτω ἐκ τῆς λογίας παραδόσεως ελλημμένιας λέξεων, οἷον πτώμα [ἐν χρ. κ. φτώμα], περιπτώσι, σύμπησις κττ· ἢ ὁμ. τὸ π τρέπεται ἐκ τῇ δὴμ. γλώσσῃ εἰς φ ἐν ταῖς λέξεσι κάρφος [κόλπος], γκόλφι [ἐγκόλπιον] κατ' ἐπίδρασιν ἴσως τῶν ὑγρῶν λ ἢ ρ· ἢ ὁμ. τὸ π κ. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ τρέπεται εἰς φ πολλὰκις παρὰ τὸ σ ἐν τῷ συμπλέγματι σπ, οἷον ἀσπάργος - ἀσφάραγος, λιπός - λισφος, σπῆγος - σφάγγος, σπῆνδυλος - σφῆνδύλος· κατὰ ταῦτα καὶ τὰ δὴμ. σφονδύλι, σφουγγάρι κττ· ἢ εἰς ἕνας λέξεις εἰσαχθείσας ἐν τῇ ὀρχαίᾳ Ἑλλην.

γλώσσῃ τὸ π ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ χειλικὸ β καὶ φ, οἷον Νιόνη-Νιόδη, πρῦτανος-βρῦτανία, κυπᾶρισος - κυφᾶρισος, Ἀμυρακία - Αμυρακία· ἢ ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῃ τὸ π τρέπεται εἰς κ ἐν ταῖς ἀσφορικαῖς καὶ ἐρωτηματικαῖς λέξεσιν, οἷον κῶς-κῶς, κῶς-κῶς, κῶσις - κῶσις, κῶσιος-κῶσιος, κῶσις - πόσις, κῶσιος - ὄποσιος· ἢ ὁμ. πρὸ τοῦ θ τὸ π τρέπεται εἰς β, οἷον ράβδος [ράβ-ισμοι], κλέβδην [κλέβ-δην]· ἢ ὁμ. πρὸ τοῦ θ τρέπεται εἰς τὸ δασύ φ, οἷον ἐλείφθην [λείφ-ω]· ἢ ὁμ. τὸ π ἐν τῇ αἰολικῇ διαλέκτῃ ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ μ, οἷον ὄμμα - ὄμμα, πεδῶ - μετὰ, μάτμη - ποτέω· ἢ ὁμ. ἐν τῇ δὴμ. τὸ π ἐναλλάσσεται πρὸς τὸ διχειλικὸν μ, οἷον πατινάδα - μοπινάδα, Πεντέλη - Μεντέλη· ἢ ὁμ. τὸ π ἐναλλάσσεται ἐντέως μετὰ τοῦ γ, οἷον λαπαρός - λαγαρός, λαπάρα - λαγών, λαγος - ἱερα· 4) τὸ π ἐν συνδύασει πρὸς διαφ. φθόγγους ὁπέστη ἀλλοιώσεως· οὕτω συγχωνεύθη μετὰ τοῦ σ ἀπετέλεσε φ, οἷον σκόλοφ [σκόλοφ-κ], ἐλιφα [ἐλειφ-σαι]· ἢ ὁμ. μετὰ τοῦ ζ ἀπέτελε τὸ σύμπλημα πζ ἐν ταῖς ρηματικαῖς καταλήξεσιν, οἷον κόν-ζω - κόπις· ἢ ὁμ. τὸ π μετὰ τοῦ μ ἀφομοιοῦται εἰς μ, οἷον λέλειμμα - λέλειμ-μαι, ὄμμα-ὄη-μα, βλέμμα - βλέμ-μα· ἢ ὁμ. ἐν τῇ διαλέκτῳ ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ τ, οἷον κρητ. ἔγραται [ἰντὶ γέρονται], ἐτὰ [ἰντὶ ἐπτά], πτολιάρχος [θεσσαλ.] ἀντὶ πτολιάρχος, ἀπὸ τῆς - ἀπτάς, ἐπιτὶ τοῖ - ἐπτοῖ· ἢ π. Ὀμ. τὸ π ἀφομοιοῦται καὶ πρὸς τὸ β, οἷον ὑπὸ π-βάλλω - ὀββάλλω· 5) τὸ π ἐπιδρᾷ ἐπὶ τὸ ἔρρινον ν, ὥστε τοῦτο τρέπεται πρὸ τοῦ π εἰς τ διχειλικὸν μ, οἷον ἐν-ποιῶ - ἐμποιῶ, ἐν-περιος - ἐμπεριος κττ· 6) τὸ π ἐν τῇ αἰολ. διαλέκτῳ καὶ π. ἑλ. πολλὰκις ὑπερασπίζεται ἐν ταῖς ἀνωφορ. λέξεσιν, οἷον ὀπποῖος κττ· 7) πολλὰκις π. ποι. μετὰ τὸ π ἀναπτύσσεται τ, οἷον πλόκις - πλόκις, πτόλεμος - πόλεμος· 8) ὡς ἀριθμητικὸν ὄξυτον-νοούμενον ἀνωθεν [π] ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμὸν 80, τὸ τακτικὸν ὀδοδηκοῦτός καὶ τὸ ἐπίρημα ὀδοδηκοτάκιος, ὄξυτον-νοούμενον δὲ κάτωθεν [π] ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμὸν ὀδοδῆκοντα χιλιάδας, τὸ τακτικὸν ὀδοδῆκοντάκιος χιλιάστος καὶ τὸ ἐπίρρ. ὀδοδῆκοντάκιος χιλιάσις· ἢ ὁμ. τὸ Π ἐν τῷ ἀτικῷ ἀριθμητικῷ συστήματι καὶ ἀλλοιωθὶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν ἀριθμὸν πέντε, πηλόμενον δὲ ἀνωθεν τῶν γραμμάτων Δ [δέκοι, Η [ἑκοί, Χ [ἑκοί], Μ [ἑκοί,000] δηλοῖ τὸ πεντακάσιον ἑσῶν· ἢ ὡς μεθηματικὸν σύμβολον τὸ μικρὸν π δηλοῖ τὴν σταθερὰν ἀσχίνην τῆς περιφέρειας κύκλου πρὸς τὴν διάμετρον αὐτοῦ, ἥτοι τὸν ἀσῶμμετρον ἀριθμὸν 3,14· 9) ὁμ. τὸ π χρησιμοποιεῖται ἐν ποικίλας συντομογραφίαις, οἷον π.χ. = παραδείγματα κῶρον, π.χ. = πρὸ Χριστοῦ, π.μ. = πρὸ μεσημέριος· ἢ γδ Π ἢ εἰς ἑλληνικοῦς ὀδογραφοῦς χάρτας ἢ νοσητὰς ἡμετεροῦς δηλοῖ συντομογραφικῶς πηλὸς ὡς εἶδος τοῦ βυθοῦ· 10) ἐν τῇ βυζαντινῇ μουσικῇ τὸ π δηλοῖ τὸν φθόγγον πα· ἢ ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ μουσικῇ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἱταλ. p καὶ δηλοῖ ρισμο [ἐλαφρότατα, τὰ δὲ ἐκ δηλοῦσιν ρικιασισμο [ἐλαφρότατα, πολὺ ἄδύνατα,

πῆ ὄωρ. τ. τοῦ πῆ, πῆς : Ἄριστ. Ἀχ.785, αὐτ. Λου.171. || ὄωρ. τ. τοῦ ὄπα βλ.λ. : Ἐπιγρ. || ὄμ. ὄωρ. τ. τοῦ ὄπου βλ.λ. : Ἀρχιμ.λ. Συμλικ. Φυσ.110,5. || ὄς ἐγκλιτ. πρ ὄωρ. τ. τοῦ πρ ὄπου-λόητος, ὄπωσθήητος : Ἄριστ. Λου.155.

πα ἀποκαπ. τῆς προθ. παρῶ : Ἐπιγρ. π. ἀμάτρα, αὐτ. πα ἀμάτρι.

πά μόν. κ. νεώτ., εἰδ. μουσ. ὁ πρῶτος φθόγγος τῆς κλίμακας τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, ἀντίστοιχος πρὸς τὸν λα τῆς κύριας μουσικῆς.

πάα λακων. τ. τοῦ πάσα : Ἄριστ. Λου.995 ὄρα δ Λακεδαιμον πάα καί τοι σύμμαχοι ἄπαντες ἐστύκωνται, Ἡρώδιαν.2,301.

παβίων [τοῦ] μόν. κ. ὄμ. σκηψή, τσαντήρι : Ἐρωτόκρ.4,1941 εἰς τὸ παβίον πασι, Ἐρωφ.2,268 ἐκ τὸ παβίονα... μοῦ μίνυσε δ βασιλιάς.

πάγα [ή] [ἱταλ.] ὄμ. μυσθός, πληρωθῆ, χρηματικὸν ἐπιχορήγημα : παίρνει κάθε μήνα τὴν πάγα του κι εἶναι ψυχρός.

παγά [ή] ὄωρ. τ. τοῦ πηγή βλ.λ.

παγαίη Ἡσ. ἐκύων Σκυθιστί.

παγαίνω ὄμ. κ. παγαίνω ὑπάγω καὶ ὑπαγαίνω βλ.λ. : Πορφυρ. Σκ.65 ἐγὼ δὲν ἔξρω, ἐδγαίνανε κι ἐμίγαν κι ἐπαγαίναν.

παγάνω Ἡσ. κσφάρας.

παγάνω [ή] μόν. κ. ὄμ. κ. παγατιά τρόπος θέρμας συστημάτων εἰς τὴν ἀπὸ διαφόρων σημείων ὀμίχλισιν καὶ καταδιώξιν τῶν θηρημάτων ὑπὸ πολλῶν ἀτόμων πρὸς τοὺς κυρίως κινήτους : ἐκείς θά βγῆτε στὴν παγάνω καὶ μετὶ θά περιμένουμε στὸ ρέμα γιὰ νὰ σκοταδίσουν τὸ κυνήγι || μτφ. ἀναφορικῶς πρὸς πρόσωπα, ἢ κατ' ὀδῶδες : ἐβγῆκαμε παγάνω νὰ τὸν πιάσουμε, Ζερβ. Μὀβ.266 πῶς θά βγῆ γιὰ παγάνω ἀπὸ τὴ γῆ | τὸν Μοιρῶν ὁ κύριος. 2) ἢ ὁμάς τῶν ἀτόμων τὸν ἐκτελοῦντων τὴν ἀντίχεισην καὶ καταδιώξιν ἐν τῇ θήρᾳ : εἰς θά πῆς μετὶ τὴν παγάνω.

παγανία [ή] μόν. τὸ μέρος εἰς ὃ ἐστίθη ὀμαδικὰ ἐνέδρα, παγάνω, πρὸς θήραν : Διεν. Ἀκρ. 147 ἔλαφος ἐξήκηδουσαν ἀπὸ τῆς παγανίας.

παγανάλια [τοῦ] ἔορτή τῶν Ρωμαίων ἐν μηνί Ἰανουαρίῳ [Ραγανάλια] : Διον. Ἀλ. Ρωμ.4,15.

παγανίζω ὄμ. κυνηγῶ διὰ τῆς μεθόδου τῆς παγάνω βλ.λ., ἐκδιώκω ὀμαδικῶς θηράματα, κάμνω παγάνω.

παγανικός-ή-όν [παγός, παγασί] ἴσπ. ὁ ἀνῆκων εἰς παγόν, ἴσπ. κώμην, ὄμ. πολιτῆς, πολιτικῶς, ἀντιθ. στρατιωτικῶς. 2) ἴσπ. λαϊκῶς, ἀντιθ. μοναχῶς. 3) ἰδιώτης, ἀνεπίσημος.

παγανισμός [οἰ] [λατ.] νεώτ. ἡ εἰδωλολατρεία : πολλὰκις καὶ σήμερον ἐπίρκασιον εἶς τοὺς Ἑλληνας ἐκδηλώσεις παγανισμοῦ. || γεν. εἰδωλολατρικὴ διδασκαλία : ὁ παγανισμός τῆς τέχνης τῆς Ἀναγεννήσεως.

παγανιστής [οἰ] Ἰσπαγάνη ὄμ. ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν ὀμάδα τῶν παγανίζοντων ἴσπ. τῶν διὰ φωνῶν καὶ θορυβῶν ἐλαυνόντων τὰ θηράματα πρὸς τοὺς κυρίως κυνηγούς.

παγανὸ [τοῦ] ὄμ. ἴσπ. πλῆθ., ὁ καλλικάντζαρος βλ.λ. : τὰ δωδεκάημερα βγαίνουν τὰ παγανῶ.

παγανός [οἰ] [παγός, παγασί] μτγν., μόν. κ. ὄμ. πολιτῆς, πολιτικῶς, ἀντιθ. στρατιωτικῶς. || μόν. ὄδ. ὁ ἀσπράτευτος Σουιδ. «παγανός» ἀσπράτευτος. 2) Ἡσ. εἰδιώτης, ἄφρονος : Πάν. 3) Ἐπιγρ. Ἐδέσος. εἶδος ἐφομάχου. 4) ὄμ. ἀ. παγανός βλ.λ.

παγανόμα [παγῶ, πηγή] Ἐπιγρ. λαύομαι εἰς πηγήν.

παγάρης [οἰ] μτγν. ἢ πῆ. ὁ ἄρχων πάγου, κώμης : Ἰουστίν. Ἐδικτ.13,25, Πάν.

παγαρχία [ή] πῆ. ἡ ὄπὸ τὸν παγάρην περιφέρεια, διοικητικὸν διαμέρισμα : Ἰουστίν. Ἐδικτ.13,25. 2) ἢ ἐξουσία, τὸ ἀξίωμα τοῦ παγάρου : Πάν.

παγαρχος [οἰ] πῆ. παγάρης βλ.λ.

παγαρχῶ-τω πῆ. εἰμι παγάρης, ἀσκή τὸ ἀξίωμα τοῦ παγάρου : Ἐπιγρ. Ἰουστίν. Ἐδικτ.13,25.

2) τὸ παθ. παγαρχοῦμαι εἰμι ὑπὸ τὴν διοίκησιν, δικαιοδοσίαν παγάρου : Ἰουστίν. Ἐδικτ.13,25, Πάν.

παγᾶς Ἡσ. «παγᾶς» γῆ τῆς ὑπὸ τῶν γεωργῶν.

πάσασα Ἡσ. «ἐβῆρα, καὶ πασασαί».

παγασασοί Ἐπιγρ. τὸ ἐν τῇ ἱερᾷ κρήνῃ νίπασθαι : Ἐπιγρ. Δωδώνης.

παγασίης-ον ὁ τῶν Παγασῶν : Ἀπολλ. Ρ.1,524 λιμὴν Παγασίης.

παγασίης-πίδος [ή] ἡ τῶν Παγασῶν : Ἀπολλ. Ρ.1,318 ἐκτὶ Παγασίης.

παγασίτικος-ή-όν νεώτ. ὁ τῶν Παγασῶν.

παγγάληνος-ον μόν. ὁ πλήρης γαλήνης, ὁ παντελῶς γαλήνης : Ἀναστ. Συμ.1193Α.

παγγᾶς Ἡσ. κπλάνος.

παγγέλαστος-ον μτγν. ὁ καταγέλαστος : Ἐπιφάν. Ἄγιος.1,460δ παγγέλαστος χλευσῶς.

παγγέλειος-ον ὁ καθ' ὀλοκλήριαν γελῶτος, ὁ ὀλις ὀλιού γελῶτος : Πλάτ. Φαῖδρ.260C παγγέλιον γ' ἂν ἄδη εἴη, αὐτ. Πολ.7,522D παγγέλιον στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγωδίαις ἀποφανῆναι, Ἐδουκ.53,6 παγγέλειος τ' ἐστ' ἰδεῖν.

παγγεῖν ἐπίρρ. κ. παγγεῖν [ΕΜ] μετὰ παντός τοῦ γένους, ἢ μετὰ πάντων τῶν γενῶν : Ξανθ.10 παγγεῖν τε καὶ πανθῆμει, Ἐπιγρ. ἐκρίχθησεται παγγεῖναι, Πολυδ.9,143.

παγγενεσία [ή] νεώτ. κ. παγγένεσις βιολογικὴ θεωρία ἀφορῶσα εἰς τὸν τρόπον κληρονομίας ἐπικτητῶν ἰδιότητων.

παγγενέτης [οἰ] μτγν. θηλ. παγγενέτειρα, ὁ πάντων γενέτης : Ὀρφ. Ἰγμ.20,5 Ζεὺς παγγενέτης, Χρυσ. Σ.18,3,550, Ἀντιφ. ἐν ΑΠ12,97 φύσις παγγενέτειρα, Προκλ. Ἰγμ.1,34 παγγενέτιος θεοῦ.

παγγενέτιος-ορος [οἰ] παγγενέτης βλ.λ. : Ὀρφ. ἀν.236 Ἥλιος παγγενέτωρ.

παγγενής-οὗς-ές μτγν. κ. μόν. ὁ παντός γένους, παντοειδής : Μαν. ἐν Ἀν.Κρ.1,43 τὸ ἀρχὴν ἐαυτοῦ παγγενή θησαυρίσαι. 2) ἢ αἰτ. ὡς ἐπίρρ. παγγεῖναι βλ.λ., ΕΜ 647 «παγγεῖν» ἐπίρρημα μεσότητος μετ' ἐπιθέτου δὲ ἐξ αἰτιατικῆς πτώσεως εἰς ἐπίρρημα.

παγγεῖναι ἐπίρρ. μόν. μετὰ παντός τοῦ γένους, ἀ. παγγεῖναι βλ.λ. : Νικήτ. Εὐγ.8,66.

πάγγεος-ον ὁ σύμπασιον τῶν γῆν κρατῶν : Ὀρφ. Ἰγμ.59,8 πάγγεον ἄσμα ζῶικῆς ὄδοσ. 2) ἐπὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ δήμου, ὁ κρατῶν, ὁ ἐξουσιαζῶν σύμπασιον τὴν γῆν : Ἐπιγρ. 88μος πάγγεος.

παγγέραστος-ον μόν. ὁ ὄπὸ πάντων γενεορρόμενος, τιμώμενος : ΑΒΣ Σειπετήρ.5,283,1 Ἐσθημία παγγέραστος.

παγγερμανισμός [οἰ] νεώτ. πολιτικὴ τάσις ἀποσκοποῦσα τὴν εἰς ἐνωσίον κράτος ἐνωσιν τῶν πληθυσμῶν τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν γερμανικὴν φυλὴν.

παγγερμανιστής [οἰ] νεώτ. ὁ ὀπαδός τῆς θεωρίας τοῦ παγγερμανισμοῦ βλ.λ.

παγγερμανιστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν παγγερμανισμόν : παγγερμανιστικὴ προπαγάνδα.

παγγέωργος-ον μτγν. μτφ. ὁ πάντων ὡς γεωργός ἐπιμελούμενος : Πά Μακκ.4,1,29 ὁ παγγέωργος λογισμὸς περικαθάριος.

παγγήρως-ων κ. μόν. ὁ ὑπέργηρος, Τζέτζ. Λυκόφρ.826 παγγήρων γραῦν, αὐτ. Ἐξή. ἰλ.14,6 ὁ παγγήρωσ χρόνος.

παγγυλικρός-ᾶ-όν ὁ καθ' ὑπερβολὴν γλυκερός, γλυκῶς, ποθεῖνος : Ἄριστ. ἀπορ.90 μά δέ, ἀλλὰ φίλη καὶ παγγυλικρό.

παγγλωσσία [ή] ἀπεναντιολογία, φλωρία : Γίνδ. Ο.3,87 λάδρος παγγλωσσία.

παγγλωσσος-ος κ. μόν. κ. πάγγλωττος ὁ ἡσασ γλώσσας λαλῶν : Ἐπιγρ. πάγγλωσσον γένος.

|| ἐπὶ τόποι, ὁ ἐν ᾧ πάσαι αἱ γλώσσαι λαλοῦνται: Θεόδ. Ὑρακ. ἐν Ἄν.Βασσα.3,65 παγγλωττος ἢ ὁ παράδεισος.

παγγόνатов (τό) μτρν. βήχων βλλ. || : Ψδι-οσκ.3,112.

παγγόνος Ἑπιγρ. ὁ τοῖς πᾶσι παρέχων ζῶνῃ Ἑπιγρ. Ἡλίωι .. πανγώνωι.

παγγύμος-ον μον. ὀλόγμνος : Εὐστ.1398,59 παγγύμνος νύκτωρ καθεύδεν.

παγγυναϊκή ἐπίρ. μτρν. μεθ' ὧλων τῶν γυναϊκῶν Δίων Κ 41,9 παμπαίδι καὶ παγγυναϊκή παρῆσαν.

παγγώνιος (τό) μτρν. κ. πάγγωνος' πολυτύπος τῆς λίθος : Πλιν.Φι 37,178.

παγίς-εῖσα-ἐν μτρ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ πήγγυμι βλλ. **παγελός** Ἡσ. ἀσπράγαλος βλλ.

πάγωμα (τό) δημ. παγεμός βλλ. **παγερός** (τό) δημ. ημερός βλλ.

πάγεν γ' πληθ. ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ πήγγυμι βλλ. **παγερός**-αί-ή-όν(ν) μτρν. νεώτ. κ.δημ. παγετώδης,

φυκρός ὡς πάρος : Δίων Χρ.30,11 φυκρὸν τὸ καὶ παγερόν, - παγερός ἄνεμος' || μτρ. ἐπὶ ὕφους, χαρρακίτρος κττ., φυκρός, στεροδύμενος θερμῆς ἐγκαρδιότητος: **παγερό** ὕφος, - παγερά χειραφία, - παγερό χαμόγελο' 2) ὁ ἐπιθήδειος πρὸς πῆξιν, ὁ ηηνύμενος : Ἄρετ. Ὀξ.Παθ.22 ἄμα μελάντερον καὶ παγερότερον (ἰδὲ παγερότερον) 3) εἶδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ παγερόν ἡ ἰδιότης ἢ ἱκανότης τοῦ πῆγνυσθαι : Ἄρετ. Ὀξ.Νοσα.22 Ἔξν γάρ τῷ λείψ. τὸ καὶ παγερόν ἴσχει 3) νεώτ. ζῶολ. τὸ ἀρα. ὡς οὐα. παγερός εἶδος ἀγρίας μικροσώμου γαλις.

παγερότης (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ παγεροῦ: ἡ παγερότης τοῦ ἀέρος' || ὄμ. μτρ.: ἡ παγερότης τοῦ θύφους.

παγετός (τό) κ. μον. κ. νεώτ. κ. πάγετος μέγα φύκος, ὡστε νὰ μεταβληθῆται τὸ ὄψρον εἰς πάγον κ. γεν. ὑπερθολικόν φύκος, παμπαϊσά Πινδ. Παισν.9,17, Ἰνν. Ἀέρ.7, Ξεν.Κιν.5,1 ὅταν πάγην ἢ καὶ παγετός, Φρύγι. ἐν ΑΒ 61,9 πάγος καὶ πάγετος ἐκατέρω χρόφ. Διδόσ. Σ 3,34, Πρόδρ.1,260.

παγετώδης-ου-ες κ. νεώτ. παγερός, φυκρός ὡς πάρος : Σοφ.Φιλ.1082 πέτρας ὑγάλων θερμῶν καὶ παγετώδεις' || ὄμ. ἐπὶ τοῦ ὕδατος : Ἰνν. Ἀέρ.7, Γαλ.6,187,4 ἔστω δὲ μήτε χλιάρων τὸ ὕδωρ, μή τε ἀτέρμινον καὶ παγετώδης' || ὄμ. ἐπὶ τοῦ ἀέρος : Ἀριστ.Κόσ.392b,6 ἀήρ ὑπακέχυται ζεφώδης ὡν καὶ παγετώδης τὴν φύσιν, Ἀγαθιν.π. Ὀρει.6,10,722 λουτρά παγετώδη' 2) ὁ ἐπιφύων παγετόν, ὁ μετὰ παγετοῦ : Πολύβ.4,6,11 παγετώδους κυκτὸς γενομένης, - παγετώδης ἀήρ.

παγετών-ωνος (τό) νεώτ. παγών βλλ.

παγετός-εως (τό) μτρν. βάρθων : Ἡρων Διοτρ.3.

πάγη (ή) πᾶν ὅτι ηηνύοι καὶ συγκρατεῖ ὀδ. βρόχος. παγίς : Ἡρ.2,121, ε' ὅτε τὸ ἀδελφεοῦ ἐν τῷ ἠσαυρῷ τοῦ βασιλέως ὑπὸ πάγης ἀλόνοτος ἀποτόμοι τὴν κεφαλὴν, Πλάτ.Νόμ.824Α ἀρκεῖται καὶ πάγας' || εἶδ. τὸ κυνηγετικὸν δίκτυον, θηρευτική πάγῃ. Φώτ. ἐπάγη θηρευτικὸν ὄργανον καὶ ἐστὶ παράγωγος: Ξεν.ΚΠ 1,6,39 καὶ πρὶν κινεῖσθαι τὰς ὀρνίθιας ἐπεπειθῆσθαι αἰ ἐπὶ τούτω αἱ πάγαι αὐταῖς, Θεοφύλ. Ἐπ.65 αἰ μὴ γὰρ εἰρηται καὶ πάλοι τοὺς λαγώφους ἀπελάσονται, δ' ἂν καὶ ἀλίσκονται 2) μτρ. ὄδος, πανουργία, παγίς : Αἰαγ. Αἰ.822 πάγας ἐπαράμεσθα ἰδ. ἀνάγν. ἐκράτ.α, Φιλ.1 ὅτε ἀσπνευθεῖς πάγας πολυειδέει' || ὑπόθυρος πάγη μτρ. ἐπὶ τὴν φάρων τοῦ Νουηλίου : Σοφ.ἀπ.435 ἐν Ἀριστείδ.1,259 ποῖας Νουηλίου πάγας ὑποπύρους ἐς ἐρη Σοφοκλής ἄξιον τῆς πυρκαϊῆς ταύτης παραβάλλειν.

πάγη ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ πῆγγυμι βλλ.

παγιός Ἡσ. τὸ ἐξ ὀδοπορίας καὶ ζωγιῶν κοινοτρός.

παγιώ (ή) δημ. παγίς βλλ.

παγιδεύμα (τό) μτρν. κ. μον. παγίς ἐμπόδιον: Κλημ. Ἀλ. Ἐπ.1αικ.7, Εὐστ.Ποι.109,18.

παγιδεύσις-εως (ή) νεώτ. τὸ παριδεύειν, ἢ ἐνέδρα.

παγιδευτήριον (τό) μον. παγιδεύμα βλλ. : Βί. Δακ.73,5.

παγιευτικός-ή-ον μον. ὁ παγιδεύων, ὁ ἐμβάλλων τινὰ εἰς παγίδα, ὀδ. ὁ δολοειστικός Ψάκρος, 8,259 τί μοι καρπὸν παγιευτικὸν προσήγαγε;

παγιδών μτρν. μον. κ. νεώτ. ἐμβάλλων τινὰ εἰς παγίδα, στήνω παγίδα εἰς τινα, συλλυμῶν τινὰ ἐν παγίδι, κ. μτρ. δελεάζω, ἐξαπατῶ : Πά Βασ. 1,28,9, ΚΔ Ματθ.22,15 τότε πορευθέντες ὁ Φαρισαῖοι συμβούλιον ἔλαβον ὅπως αὐτὸν παγιδύσωσιν ἐν λόγῳ, Ἐπιφάν.2,214C' || εἶδ. τὸ παθ. παγιδεύομαι καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἐρωτος : Κλημ. Ἀποστ.διδ.1,3 τῆ ἐπὶ σὲ πεπαγιδευμένο.

παγιδοῖ (τό) δημ. παῖς βλλ.

παγιδίων (τό) μτρν. ὄνοκ. τοῦ παγίς βλλ. : Βέττ. Βάλ.284,26.

παγιδεύμα (τό) ἔσφ. γρ. ἀντὶ παγιδεύμα βλλ.

πάγιος-α-ον κ. -ος-ον (τήγγυμι) κ. μον. κ. νεώτ. στερεός : Λουκ. Ἀλέξ.21 κηρός .. σιδήρου παγιώτερος' 2) σταθερός, ἀμετάβλητος : Δίων Κ 65,1 οὐδὲν πάγιόν ἐστι τῶν ἀνθρώπων, Φιλ.1,248,26 οὐδὲν βέβαιον ἢ πάγιον, - πάγιον χρέος, - παγία πρόσδος' || τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. παγίως, σταθερώς : Λιδόλ.Λόγ.64,47 πάγιον ἔσχηκε' || ἐπὶ πρσα., σταθερός' ἀκίνητος : Δίων Κ 76,12 δραπετὸν ὄξυτατος καὶ συστήμαι παγιώτατος' || ὄμ. ἐπὶ πρσα., μτρ. σταθερός, μετὰ σταθεροῦ ὁ ἀμετάβλητος φρονιμότητος : Ἄνδρ.Κρ.155C τὴν ἀμφοτέρωθεν εἰς πρῶξως δὴ, λεγίτω καὶ θεωρίας, ἀρτος εἰη καὶ πάγιος' || πάγιος λόγος βέβαιος ἀκριβής, σωστός λόγος : Πλάτ. Ἐπιμ.98B πάγιον ἐκῆτω τούτων τὸν λόγον.

παγιότης-ητος (ή) μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ παγίου, σταθερότης, εὐσταθία βλλ. : Γρηγ.Νύσος, 1,393 ἐν ἀμεταβλήτῳ τῷ παγιότητι, - παγιότης τῶν προσόδων - τῆς πολιτικῆς καταστάσεως.

παγιό-ιδος (ή) κ. μον. κ. νεώτ. πᾶν κατασκευασμα χρυσιμὸν πρὸς ἀγρῶν ζωῶν, πρὸς παγιδευσιν, πάγη βλλ. : Βατροχμ.115 ἔγλυτον δόλον ἔξευρόντες ἦν παγίδα καλέουσιν, Καλλ.ἀπ.458, Ἄντθ.ΑΠ 6,109, ΚΔ Λουκ.21,35 ἡ παγίς γὰρ ἐπελευθεῖται εἰπὶ πάντας τοὺς καθημένους, Ζερδ. Μύθ.Ζ 66 ἤλπε ἔδερρες πολλῆς' | καὶ σὰ λάκια, στίς ἐρμῆς' | ἔστωκε παγιδες, - παγιδες γιὰ σκηνάκια, - τὸ λιοντόρια τὰ πᾶνον με παγιδες σκαμμένες στῆ γῆ' || ὄμ. παγίσις ἰστανία στήνω παγιδῶς : Ἀριστ. Ὀρν.527 πᾶς τις ἐπ' ὀμῖν ὀρνιθευτῆς ἴσται βρόχους, παγιδας, βάρδους' || δουρατὰ παγίς ὁ δουριεὶς ἴππος : Ἄγαθ. ΑΠ 9,152' 2) μτρ. ὄδος, μέσον πρὸς ἐξαπατήσιν ἢ πρὸς δολοεισμοῦν : Ἀλεξ.δὲ τοῖς ἀρτοῖς ὀσος ἰσται παγιδῶς, Ἑπιγρ. παγιδῶς προφύγων ἀμυλακίης, ΚΔ Πιθ.2,226 καὶ ἀνανήψομαι ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγιδῶς, Διοσκ.ΑΠ 3,56 γλῆλαι .. σπλάγγων ἡμετέρων δίκτυα καὶ παγιδῆς' || ὄμ. ἐπὶ γυναικῶν : Ἄμφις 28, Μέν.689, Λουκ. Ἐταρ.11 τὴν ἑταίρην, ἦν παγίδα ἐπικαλοῦσιν, Εὐδῶθ.9,400 ἔλεσαρ ἐρωτικῶν καὶ παγίδα ἐρωτος ἀφικτον ἔλεν. τὴν κερνήν, ΑΒ 18,21 τὴν κόμισον καὶ τὰς ἐσθήτας ἄς χρώται αἰ γυναικῆς καλλιπλίζομεναι, παγιδῶς εἶπεν Ἀριστοτέλης' 3) ἡ ἀγκυρα τῶν πλοίων : Φώλιμ.Θεσσα.ΑΠ 6,5 ἀγκυρα νεῶν πλαζομένων παγιδῶς' 4) μον. ἡ πλευρά, τὸ ποῖδι : Θεοφ.πρωτοσπ.π.Στεφ. παγιδες πλευρών.

παγιώ-ῶ μτρν. κ. μον. νεώτ. κ. παγιώω καθιστῶ τὸ πάγιον, ἔδρῶσι, σταθερόν, κυρ. κ. μτρ. : Ἡλ. ἐν Πορφ.118,31, ΕΜ 646,45. - Ἡσ. βεδίκει ..

πεπαγίωτο, -επαγίωσε τὴν θέσιν του' || δδ. κ. μτγν. καθορίζω, ἀποσαφίζω: Μεν.Πρ.23D επαγίωθη τὸν ἀρχόντα διατιθέντα τὸ πλημμεληθέν καθ' ὁριστὴν ἀπεσαφίσθη. v. 1.)

παγίως ἔπιρρ. κ. νεώτ. σταθερῶς, στερεῶς: Ἄριστλ.Οὐρ.289b,30 παγίως εἶναι (ἀντίθ. ρεῖν), Δουμάκ. Ἀρχ.266 παγίως ἐστάσαν' 2) θετικῶς, ἀνεπιφυλακτικῶς: Πλάτ.Πολ.434D παγίως λέγειν, αὐτ.479C παγίως νοήσαι, αὐτ.Τιμ.49D παγίως διεισχεύεσθαι, Ἄριστλ.Ρητ.1389b,19.

παγίως-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. στερεώσεως σταθεροποιήσεως: Ὀμηρ.Φαίδ.66A.

παγκαίνιος-ον κ. μαν. ὁ ἀείποτε ἀνακαίνιζόμενος, ὁ πάντοτε καινός, νέος: Ἀισχ. Ἀγ.760 πορφύρας κηκίδα παγκαίνιστον.

παγκάκιτος-ον μαν. κ. δημ. ἰδ. ἐν Συνξ. ὡς ἐπιθ. τοῦ θαλάσσιου καὶ πλωτοῦ αὐτοκαταρτῶν ἢ ἀρχόντων δικιωτῶν τῶν χριστιανῶν.

παγκάκος-ον ἐπι προσώπων, ὁ καθ' ὁλοκληρίαν κακός, ὁ καθ' ὑπερβολὴν κακός, μοχθηρός: Θεοδ.149 χρήματα μὲν ὁ δαίμων καὶ παγκάκος ἀνδρὶ διδῶσιν, Πλάτ.Νόμ.928E ἐν παγκάκῳ ἤθεσιν ἀνθρώπων, Ἀριστλ.Ἠθικ.1099b,5 παγκάκοι παῖδες' κ. ὑπερθ. Σοφ. Ἀντ.742 ὦ παγκάκιε διὰ δικῆς ἴκω πατρί' || γεν. ἐπι πραγμ., ὁ καθ' ὑπερβολὴν, ὁ ὄλος θύλος κακός: Ἡσίοδ. Ἐργ.813 πάγκακον ἤμαρ ἰάτρευσάτη ἡμέρα, Πλάτ.Ἐπιστ.354E δουλεία δὲ καὶ ἐλευθερία ὑπερβάλλουσα μὲν ἐκατέρω πάγκακον, ἔμμετρος δὲ οὕσα πανάγαθον' || ὁ Μαν βλαβερός: Πλάτ.Πρωτ.334B τὸ ἔλαϊον τοῖς μὲν φυτοῖς ἀπασιν ἐστὶ πάγκακον.

παγκάκοργος-ον ὁ καθ' ὁλοκληρίαν, ὁ ἐπιτελῶς κακοῦργος: Ἡσ. ἐν λ. ναυαγίωλος.

παγκάκος ἔπιρρ. κατὰ τρόπον Μαν κακῶν, ἀθλιότατον: Ἀισχ. Ἐπι.552 ἢ τῶν πανώλειε παγκάκος τ' ὀλοίστο, αὐτ.Χο.740 δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκος ἔχει, Εὐρ.Μέδ.1,135 εἰ τεθῆσιν παγκάκος, Πλάτ.Ἠθ.παγκάκος διακρίνεσθαι.

παγκάλλιος-ον Ἐπιγρ. ὠραϊότατος: Ἐπιγρ. παγκάλλιστος στέφανος τοῦ ἰδίου γένους.

παγκαλοῦμορφος-η-ον μαν. ὁ τὴν μορφήν πάγκαλος, Μαν εὐμορφος: Διγεν. Ἀκρ.4705 ὦ ἦλε παγκαλοῦμορφε.

πάγκαλος-ον κ. -η-ον νεώτ. ὠραϊότατος κάλλιτος: Ἄριστφ.Πλουτ.1018 καὶ τὰς χείρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη, Πλάτ.Συμπ.204C διὰ ταῦτά σιν, οἶμαι, πάγκαλος ἐφαίνετο ὁ Ἔρωσ, αὐτ. Φαίδρ.276E παγκάλην λέγεις παρά φαλὴν παιδίαν, Θεόδομ.Κωμ.9, -πάγκαλος νεώτερος.

παγκάκως ἔπιρρ. κ. νεώτ. ὠραϊότατα: Ἰνπ. Ἀρθρ.833 παγκάκως μὲν τοῖσι θεομοῖσι ἐκευάσθαι, Εὐρ.ἀπ.285,7 Πλάτ.Φαίδρ.230C παγκάκως ἔχειν, αὐτ. Ἀπολ.31D καὶ παγκάκως γέ μοι δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι, αὐτ.Κρατ.396A, Εὐθφρ.7A, αὐτ. Εἰθ.303B παγκάκως ἐθροῦδου... οἱ τοῦ Εὐθυδῆμου ἔρρασαι, Συνέδ.120C παγκάκως εἰρήσθαι.

παγκάρηιον [τὸ] [κατ.] μαν. νεώτ. κ. δημ. ἐκκλησιαστικὸν ἐπιπλόν. εὐρισκόμενον συνηθῶς δεξιὰ τῆς δυτικῆς εἰσοδοῦ τῶν ἐλληνικῶν ναῶν, πρὸ τοῦ ὁποῦο ἴστανται οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ.

παγκαρπία [ἡ] ἡ -άρπεια μέγιστη παντοειδῶν καρπῶν προσφερόμενον π. ἀρχ. συνήθως ὡς θυσία ἀπυροῦ, ὡς κύν τὸ πολιορκία: Σοφ.ἀπ. 398 ἄνην δὲ συμμίγξις ὀλίγη παγκαρπία, Εὐρ.ἀπ. 912 θυσίαν ἀπυρον παγκαρπία δέξαι [κωδ. παγκαρπία] || παγκαρπία μελιτόπιτα μέγιστη παντοειδῶν καρπῶν μετὰ μέλιτος: Θεοφρ.Φι 9,8 εἰ τι καὶ ἄλλο προσηθείσαιν, οἷον θῆν τὸ λήνακες τὸ Ἄσκληπείων καλούμενον ἀντεβάλλειν γάρ τι γῆ παγκαρπίαν μελιτόπιταν' || μτγν. γεν. παντοειδέεσι καρποῖ: Τριγ.Νύσσ.1,614C θρύειν εἰς τοῦ κοίλου τὴν παγκαρπίαν [περὶ τοῦ κέρα-

τος τῆς Ἀραλθείας] || δδ. ὁμ. μτφ.: Εὐστ. Πιν.166,12 καρποὶ φυγοτροφοῖ, ἀρετῶν παγκαρπία' 2) εἰδ. ἐν Ἀλεξάνδρεια εἶδος πλακοῦντος: Ἄριστφ. Ἀθήν.14,643B.

παγκάρπιον [τὸ] νεώτ. ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα παριστόνον στεφάνου ἢ ἡμιστεφανίου ἐξ ἀνθρώπων καὶ καρπῶν.

παγκάρπιον ὁ ἐκ παντὸς εἰδους καρπῶν συγκείμενος: Σοφ. Ἠλ.635 ἐλαῖρα δὲ σὺ θύμαθ', ἢ παροῦσά μοι, πάγκαρπ' ἀνακτὶ τῶδε' 2) πλοῦσιος εἰς παντοειδέεσι καρποῖ: Πινδ.Π 9,58 πάγκαρα φυτά, αὐτ.1,413,41 πάγκαρπος χθών' || γονή πάγκαρπος παραγωγὴ παντὸς εἰδους καρπῶν: Πλάτ.ἈΕ,371C ἐθα ἀφθονοῖ μὲν ὠραὶ πάγκαρπου γονῆς' 3) μτφ. πλήρης πνευματικῶν ἢ διανοητικῶν καρπῶν: ΑΠ4,1,1 πάγκαρπος αἰοῖδα' || τὸ οὐδ. ὡς οὐστὸ τὸ πάγκαρπον τίτλος θιβύλου: Γελλ.Προσ.18' 4) πλήρης καρποῦ, κατάφορος καρποῦ, πολυκαρπημένος: Σοφ. ΟΤΕ3 οὐ γὰρ ἐν κέρα πολυστεφῆ δὲ εἶρη παγκάρπιος δάφνης' 5) τὸ ἀφρ. πάγκαρπος ὡς οὐστὸ. τὸ φυτὸν χαμαιλέον μέλας, Ψάισακ.3,9.

παγκαταγέλαστος-ον μαν. ὁ τὰ μάλιστα καταγέλαστος, ὁθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐστὸ, ἡ ἰδιότης τοῦ παγκαταγέλαστος: Νικ.Χων.Χρωμ.188A τὸ ἐκείνων παγκαταγέλαστων.

παγκατάμιτος-ον μτγν. ὁ ἐκ παντὸς εἰδους μεμμημένος: Φιλῶξ.3,13 [μθ.γρ.]

παγκαταπύγων-ονος [ὁ,]η, οὐδ. -άπυγος ὁ τὰ μάλιστα καταπύγων, αἰσχρότατος: Ἄριστφ.Λυσ. 137 ὦ παγκατάπυγος θηριετῶν ἄπαν γένος.

παγκάταρατος-ον ὁ ὄλος κτάρατος: Ἄριστφ.Λυσ.58B.

παγκάκος-ος-ἔς ὁ τὰ πάντα κρύπτων: Σοφ. ΟΚ 1563 τὰν παγκευθὴ κάτω νεκρῶν πλάκα. **παγκιέρης** [ὁ] δημ. ἢ μπαγκιέρης βλ.λ.

παγκ(α)θία [τὴ] [κλῆδος] ἐορτή εἰς Ῥόδον κατὰ τὸ κλῆδος τῆς ἀμπελοῦ: Ἡσ. ἐορτή παρὰ Ῥοδίους, ὅταν ἡ ἀμπελος τμηθῆ.

παγκάσπις-ἴπδος [ἡ] μαν. ἐκρηκτικὴ οὐσία ἐκ μείγματος νιτροβενζολίου καὶ τετροξιδίου τοῦ δῶζιτου.

παγκλαῦτος-ον κ. πάγκλαυτος ὁ κατὰ πάντα ἀξιοθρήνητος: Ἀισχ. Ἐπι.368 παγκλαῦτων ἀγέλων, αὐτ. Πέρο.822' πάγκλαυτων ἐξάμψι θέρους. Σοφ. Ἠλ.1058 πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἶλον 2) ἐνεργ. ὁ ὄλος θαυρῶν, ὁ πάντοτε, καθ' ὁλοκληρίαν θαυρῶν: Σοφ.Τρ.652, αὐτ. Ἀντ.831 ὑπ' ὀφρῶσι παγκλαῦτοις.

παγκλείατος-ον μαν. ὁ πάντα κλέψων, ὁ Μαν ἐνδοξος, πανένδοξος, ὁθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐστὸ. τὸ παγκλείατον ἡ ἰδιότης τοῦ παγκλείατου: Νικ. Χων.358C τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ παγκλείατον τῆς τῶν Ῥωμαίων βασιλείας.

παγκλείτος-ον μτγν. κ. μαν. ὁ κατὰ πάντα περίφημος, ζακωστός: Καστοριῶν2 πάγκλειτ' ἐπη, Χριστ.Πασ.597.

παγκλήπιος [ὁ] μαν. ὁ τὰ πάντα κλέπτων, ὁ καθ' ὅλα κλέπτης, κλεφταρῶν, κλεφταρῶς: Τζέτζ. Χιλ.13,371 ἐλέθε καὶ σὺ, ὦ πάγκληπε.

παγκληρία [ἡ] πλήρης κληρονομία, ἄπασα ἡ ἐκ κληρονομίας περιουσία: Ἀισχ.Χο.486, Σοφ.ἀπ.915 αἰα θεσσαλῶν παγκληρία, Εὐρ. Ἰων.814 σὴν παραλαβὴν παγκληρία, αὐτ.ἰκ.14, Λυκόφρ.592 Δανύων παγκληρία.

παγκληρος-ον ὁ κατεχόμενος ὅλο πινος ὀλοκληρῶς ὡς κληρονομία: Εὐρ. Ἰων.1542 οὐκ ἄν ποτ' ἐσχες... παγκληρῶς δόμου.

παγκλήρος ἔπιρρ. κατὰ πλήρη κληρον, πλήρως: Οἰκομνη. Ἀποκλ.387,19.

πάγκοιως-ον κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ τοῖς πᾶσι εἰς ὄλους κόνος: Ἰνπ. Ἀέρ.2 πάγκοινα νοσήμα-

τα, Πίνδ.Ο 6,63 πάγκοιων χώρα (ἐπὶ τῆς Ὀλυμπίας, Αἰγ.). Ἐπ.608 Πληγῆς Θεοῦ μάστιγι παγκοίων (ἐπὶ τοῦ θανάτου), Σοφ.Ἡλ.138 ἐξ Ἄιδου παγκοίων λῆμας, Εἰρ.Τρω.425 ἐν ἀπέχθημα πάγκοιον βροταί (ἀπέχθημα κοινὸν ὅσοι τοῖς ἀνθρώποις, -ὁ πάγκοιος θάνατος. || κ. νεώτ. ὁ κοινότατος, ὁ τοῖς πᾶσι γνωστός, φανερός : Σοφ.Ἡλ.1049 ποῖον τοῦτο πάγκοιον λέξεις (σχόλ. ἐπὶ σὺν κοινὸν καὶ φανερόν), -πάγκοιον ἄσμα, -πάγκοιον ἰδέα || εἰς τὸν πάντες μετέχουσι, κοινωνοῦσιν : Ἰνπ.29,14 μὴ ἀνάγκη καταλάθῃ παγκοίων στρατείας, Αἰσχ.Χο.458.

παγκοίνως ἐπίρρ. κ. νεώτ. κοινότατα, εἰς ὅλους : Μαν.4,506, -ἐγένετο παγκοίνως γνωστόν.

παγκοίρανος-ον μγν. ὁ πάντων κοίρανος, κύριος : Ὀπλ.Κυν.4,21 θεῶ παγκοίρανε θήρης.

παγκοίτης-ου (ὁ) ὁ ἐν ᾧ πάντες θὰ κοιτασθῶσιν, ὁ πᾶντας κοιτάζων, ὁ τοῖς πᾶσιν ὡς κλητὴ χρησιμεῖων, ἐπὶ τοῦ Ἄδου ἡ τοῦ τάφου : Σοφ. Ἄντ.804 τὸν παγκοίτην θάλαμον ἰπὸν τάφον, αὐτ.β1 ὁ παγκοίτης Ἄδας.

παγκόντορος-ον ὁ πανταχόθεν κεκαλυμμένος διὰ κόμης, ὁ κατασκοινομένος : Σοφ.Τρ.505 τίνες πᾶνληπτα παγκονίτᾳ τ' ἐξήλθον ἄεθλ' ἀγώνων (τίνες ἐξήλθον εἰς τοὺς μεσοῦς πηγῶν καὶ κόμης ἄεθλος τῶν ἀγῶνων).

πάγκος (ὁ) δημ. μπάγκος βλλ.

παγκοσμία (ἡ) νεώτ. φιλοσοφικὴ θεωρία καθ' ἣν τὸ σύμπαν ἀποτελεῖ ἀτελεύτητον σπειρὰν κόσμου, ἢ ἐκ τῶν οὐδὲν ἀρχεῖ.

παγκόσμιος-α-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον : Ὀρφ. Ὑμν.34,20 παγκόσμιος ποῖρα, -παγκόσμιος ἔλιξ, -παγκόσμιος νόμος. 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἅπαντα τὴν γῆν ἢ εἰς πάντα τὸ ἐθνος καὶ τοὺς λαοὺς τῆς γῆς : ΨΧρυσ.Λόγ.5,7,237

παγκόσμιος κατακλισηρός, Μεθόδ.418, Ἄνδρ. Κρ.12,58, ΚΜνασος.Χρον.5, -παγκόσμιος ἐκθεσις, -παγκόσμιος ἱστορία, -παγκόσμιος γεωγραφία, -παγκόσμιος πόλιμος. 3) μον. ὁ ἑξαίρετος, ἐκπρεπὸς κόσμος, αἰωνῶς, κερυραῖς : Μηναί.12,1

Ἐπὶ σοὶ τῷ παντοῦργῳ ἐν τῇ καμίνῳ παῖδες παγκόσμιον πλέξαντες χορεῖαν ἔμπελον.

παγκόσμιος (ὁ) μγν. ὁδίκλιρος κόσμος : Δαμάσκ. Ἀρχ.279 βουληθεὶς ὁ νοῦς ἕκαστος πάγκοσμος εἶναι.

παγκράδῃ Ἡσ. ἐπὶ τῆς κράδης τῶν οὐκίων.

παγκράνον (τὸ) θαβία βλλ. : Ψδισοκ.4,153.

παγκράτεια μον. ἡ παντοκράτεία : Βρυέν.Ν 40B γλῆμας τὴν παγκράτειαν τοῦ Ἰδῆρων κατάρχοντος θυγατρὸς Μαρίας ἰδιοῦρ. παγκράτειρα.

παγκρατευτής (ὁ) παγκρατιστής βλλ. : Ψ Καλλισθ.1,18 μάλλον παλαισιτῆς ἢ παγκρατευτής.

παγκρατής-ους-ές (κράτος) κυρίως ἐπὶ θεοτήτων, παντοδύναμος, πανόχυρος : Αἰσχ.Ἐπ.255 ὁ παγκρατὴς Ζεῦ, τρέφον εἰς ἐχθροῦς βίβλος αὐτ.Εὐμ.918 καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς, Εἰρ.ἀπ. 431,4, αὐτ.Ρησ.231 ὁ παγκρατὴς ὡς Τροίας τεῖχη παλαιὰ δέμας, Ἀριστ.Ἐθ.317 καὶ σὺ παγκρατὴς κόρα, ΠΔ Μαικ.23,22 ὁ παγκρατὴς κύριος || ὅμ. ἐπὶ τῆς μοῖρας : Βακχ.16,24. || ὅμ. γεν. ἐπὶ προσώπων, πανόχυρος, παντοδύναμος : Αἰσχ.Ἀγ.1648 ὅπως -ὄφθον γενίτῃ τοῖνδε παγκρατὴς φονεῖς || ὅμ. ἐπὶ πραγμάτων : Πίνδ. Ν 4,62 παγκρατὴς πῆρ, αὐτ.διθῶρ.215 παγκρατὴς κεραιῶδες Βακχ.ἀπ.10 ἀρετὰν σοφίας τῆς παγκρατὴς ἀλέγχει ἀθάβεια, Σοφ.Φιλ.986, Σοφ.Λί. 675 ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὄνος λῆαι πεδίσας Κλήμ. Ἄλ.Στραω.5,1,6 δύναμις παγκρατῆς, Πλάτ.Γ 1050

παγκρατὴς κράτος || παγκρατὴς ἔβρα ὁ παντοδύναμος βασιλικὸς θρόνος τοῦ Διὸς : Αἰσχ. Πρ.391 τῷ νέον βασικῶν παγκρατῆς ἔβρα.

παγκρατοσία (ἡ) μγν. ἡ πλήρης κυριότης, ἡ πλήρης ἐξουσία : Φιλ.2,129 πρὸς δὲ τῆ εἰρήνη καὶ παγκρατῆσαν ἰερωσύνην αὐτῷ (ἔδωκεν).

παγκρατιά κ. νεώτ. ἀγωνίζομαι, διαγωνίζομαι τὸ παγκράτιον βλλ. : Ἰσοκ.15,252 ἡ καὶ πυκτεύειν καὶ παγκρατιάειν ὡς οὐδ' ἴδριστα παιθευθέντες τῶν μὴ ἀγῶνων ἀμελεῖται, Πλάτ. Γοργ.456Δ, αὐτ.Χαρμ.159 τὶ δέ, πυκτεύειν καὶ παγκρατιάειν οὐχ ὡσαύτως, Πλου.5,2,9 τὸν μὲν παγκρατιάσαντα ἐν παίσῳ' || κ. μτ. αἰτ. : Ἐπιρρ. πάντας ἐπαγκρατῆσας τοὺς κλήρους. 2) μτφ. κινῶ τοὺς βραχίονας βίαιως ὡσεὶ γυμναζόμενος εἰς τὸ παγκράτιον, ὀδ. χειρωνακὸς βίαιως : Αἰσχ.1,26 παγκρατιάειν ἐν τῇ ἐκκλήσει.

παγκρατιστής (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἀγωνιζόμενος τὸ παγκράτιον Ἡσ. ἐπαγκρατιστῆ' ἀθληταὶ πόκται, Σουῖδ. ἐπαγκρατιστῆς τοῖς κερσὶ καὶ ποσὶ, πυκτομαχοῦσι : Πλάτ.Πολ.338C Πολυδάμας ἡμῶν κρείττων ἐπαγκρατιστῆς αὐτ.Εὐθ. 271C, Ἐπιρρ. ἄνηρ παγκρατιστῆς, Πλουτ.Ἡ8, 486B πύκται δὲ παγκρατιστῆς φίλος, καὶ δολιχοδρόμος παλαισιτῆς εὐμενὲς εἶσι.

παγκρατιστικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ παγκράτιον βλλ. : Πλάτ.Εὐθ.272A

παγκρατιστικὴ τέχνη 2) ὁ ἐμπερος εἰς τὸ παγκράτιον, ὁ ἱκανὸς παγκρατιστής : Ἀριστ. Ρητ.136b,26 ὁ θλίβειν καὶ κατέχει δύναμένος, παλαισιτικός, ὁ δ' ὡσαύτῃ πλεθρ, πυκτικῆς ὁ δ' ἀμφοτέρων τούτων, παγκρατιστικός, Γαλ. 6,15B ἐπ' ὀρχηστικῆς ἢν ὁ ἀνθρώπος, εἰθ' ὀλομαχικῆς, εἰτε παγκρατιστικός, εἰτε παλαισιτικός.

παγκρατιστικός ἐπίρρ. διὰ τῆς παγκρατιστικῆς τέχνης : Πολυδ.3,150, Σχόλ.Πίνδ.Ν 3,27.

παγκράτιον (τὸ) κ. νεώτ. ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ἀγώνισμα περιλαμβανὸν πᾶν καὶ κυμῆν' Σχόλ. Πλάτ.397 ἐπαγκράτιον ἀγὼν τῆς ἐξ ἀτελοῦς πᾶλης καὶ ἀτελοῦς πυγμῆς συγκείμενος : Ξενοφ.2,5, Πίνδ. Ν 5,52, Ἡρ.9,105 ἄνηρ παγκράτιον ἐπαισκήσας, Ἐπιρρ. : || ὅμ. μτ. τῶν ρ. κινῶν, μάχεσθαι, ἀσκηθῆναι, οἷον παγκράτιον κινᾶν -μάχεσθαι -ἀσκηθῆναι κινῶ εἰς τὸ παγκράτιον, ἀγωνίζομαι παγκράτιον, ἀσχοῦμαι εἰς τὸ παγκράτιον : Ἀριστ. Σφ.1191, Σουκ.5,49 οἷς Ἄνδρουθένης Ἀρκὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον ἐνίκη, Πλάτ.Νόμ.795B παγκράτιον ἡσκηκῆς ἡ πυγμῆν ἢ πᾶν, Πλουτ.Ἡ8, 189B πυγμῆν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζομαι ἐκώλυτος (ὁ Λυκοῦργος) : || ὅμ. μτφ. : Ἐνὸν. 1,1, ἀπ.89,21 τὸ παγκράτιον τῶν λόγων. 2) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν κείλη maritima : Διοσκ.2,203, Πίνδ.Φ127,92. || νεώτ. φυτὸν, γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀμυρλίθουσιδων. 3) στοιχὸς βλλ. : Ψδισοκ.3,26. 4) πάγκρανον βλλ.

παγκρατιστός-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν παγκράτιον βλλ. : Διον. Ἄρεος. 243A τὴν παγκρατιστικὴν ἀσφάλειαν καὶ ὑπεροχὴν τῆς θεας δεινῶμας.

παγκράτιω-ορος (ὁ) κ. μον. παντοκράτωρ, παντοδύναμος : Ἐπιρρ., Χριστ. Πάσ.1346.

πάγκρεας-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ὁδενώδες ὄργανον τῆς κοιλίας προσετρημένον εἰς τὸν πεπτικὸν σωλήνα Ἀριστ.Ζ1 514b,|| «ἢ παρὰ τὴν πρῶτην τοῦ ἐντέρου ἔκφυσην κειμένη σφρῆ διαπλευρῆς καὶ ὁδενώδης πάγκρεας : Ροφ. Ὀνομ.175, Γαλ.Κρ.Μορ. 5,2 τὸ πάγκρεας, ἕπερ ἐνίοι καλλιχίσιος ὀνομαζοῦσιν» 2) σκαπτικὸν ὄνομα ὁδενώδων ὑπὸ τοῦ Τιμονος εἰς τὸν Πύρρανα : Τιμ.31 (ἢδ. ἀνάγ. πῶν κριταί).

παγκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πάγκρεας/παγκρεστικὸν ὄργανον, **παγκραστίν** (ἡ) νεώτ. ὑδατῶδες ἐκχύλισμα νεοποῦ παγκρεάτος προσδοτῶν, γούρου ἢ βοῦς.

παγκρατικός (ή) νεώτ. ὄξεια ἢ χρονία φλεγμονή τοῦ παγκρέατος.

παγκρατοσπληνικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πάγκρεας καὶ τὸν σπλήνα· ὄθ. *παγκρατικός σύνδεσμος* ὁ σύνδεσμος ἢ πτυχὴ τοῦ περιτονίου, ἥτις συνδέει καὶ στηρίζει ἐπὶ τοῦ σπλήνος τοῦ παγκρέατος εἰς τὰς πλάτας τοῦ σπλήνος.

παγκρότης ἐπίρρ. μετὰ μεγάλου κρότους ἢ ἐν ρυθμῷ συνήθ. μετ. τοῦ ἐρέσσειν· παγκρότης ἐρέσσειν κωπηλατῶ ἐρρυθμῶς, ἐν ρυθμῷ· *Αἰσχ.* Ίκ.723 διέλιπτα λαίφας παγκρότης ἐρέσσειν.

παγκρῶς-ον μτγ. ὁ ὅλας κεκρυμμένος· *Ίουστ.* 35C Ἄμμωνα δὲ ἐν τοῖς περὶ αὐτοῦ λόγοις παγκρῶς-ον τὸν θεὸν ὀνομαζόμενος.

παγκήμων-ονος-ον μτγ. ὁ τὰ πάντα κεκλήμενος· *Κλήμ.* Ἀλ. Παιδ. 3, 275, 28 πῶς οὗτος οὐ πολυκλήμων καὶ παγκήμων.

παγκησία (ή) μτγ. ἡ παντελής, τελεία κατοχή· *Ἐπιγρ.* Φιλ. 2, 392, *Πολυδ.* 10, 12 κάλλιον δὲ τὴν ἐνδομηνίαν παγκησίαν ἢ παμησίαν ὀνομάσαι.

παγκήνιον (τό) μτγ. εἶδος φύκου τῆς θαλάσσης, ἔχον μέγεθος μυρικής καὶ φέρων καρπὸν ὅμοιον πρὸς τὸν καρπὸν τῆς μήκωνος· *Αἰλ.* Ζ1 14, 24.

πάγκωρος-ον ὁ ἐντέλως κωφός, κωμωριασμένος· ὄθ. *πάγκωρος* ἔλαια ἢ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἱερὰ ἔλαια, ὀνομαζομένη οὕτως ἐκ τοῦ συνεστραμμένου σχήματος καὶ τῆς κωφότητος αὐτῆς· *Πολυδ.* 6, 163 ἔλαιος εἰδός τι κατακεκωφός καὶ ταπεινὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει· *Ἄριστοφ.* ἀν. 727.

πάγιον (τό) μτγ. ἀντὶ παγίδιον βλλ.

παγνόναι ὄρωρ. τ. τοῦ ἀπαρφ. πηγνύναι· *Βακχ.* 10, 87 φάσαντες ἀπαρκες ἐν ἀστερίοις πᾶσι.

παγξένος-ον ὁ πᾶσι τοῖς ξενίαις κοινός, ὁ λίαν φιλόξενος· *Σοφ.* ἀν. 378.

παγδοῦνι (τό) δημ. τὸ παγδοῦνον βλλ.

παγδοῦνο(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. μέγας ὄγκος πάγου ἐκ πολλοῦ παγετώσος ἀπεσπασμένος, ἐπιπλέον ἐν θαλάσῃ καὶ συνήθως ὑπὸ ρευμάτων θηιαῖος φερόμενος· εἰς τὰ διαπλέοντα τὰς ἀρκτικές θαλάσσας πλοία μέγας κίνδυνος εἶναι τὰ παγδοῦνα· πρβλ. χιονοστρώδης.

παγῶδα (ή) [περ.] νεώτ. κ. δημ. κτ. κυριολεξ. εἰδώλου [βητ] ναός [Κεθεβ], εἶδος οικοδομῆς περικτήρου, ἔστεγασμένη διὰ πυραμιδοειδῶς πολυέδρου στεγῆς, καταφόρτου συνήθως ἰσορροπῶμενον ἀρχιτεκτονικῶν κοσμημάτων, ἀφαιρουμένης δὲ εἰς τὴν θεότητα, ἣς τὸ εἶδωλον [ἰδ. βοῦδδας] εἶναι ἰδρυμένον ἐν τῷ περικλειστώ κεντρικῷ διαμερίσματι, μόνον μίαν θύραν ἔχοντι περὶ τὸν ἱερόν· τοῦτον χώρον ἀπάρχουσι περὶ βλάστησι στηριζόμενοι ἐπὶ ὑποστυλματίων καὶ περὶ τούτους περιβολοτόχοις ἔχον τεσσαράς πυλώνας πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος. Παγῶδα εἶσι πολυληπέλας ἐν Κίνα, ἐν Ἰνδία, ἐν Σίῳ κ. ἄλλα· τοῦ τῆς ὄψης Ἀνατολῆς, ἀφαιρουμένη ἰδ. εἰς λατρείαν τοῦ βοῦδδα· 2) συνεκτ. μικρὸν εἶδωλον ἢ ποσειδάωνος ἢ ἐκ μετάλλου, ἔχον κεφαλὴν κυρτήν, κινουμένην ἐπὶ τῶν ὀμων· 3) ἐν Ἰνδία ἐν χρ. ὄψ. χρυσοῦ πινος νομισματοῦ· 4) ὡς ὄνομ. εἰδὸς κωνοειδῶς εἰς τὰ ἄνω γυναικίον ἔπιποδῶν· ὄθ. ὡς ὄνομα εἰδῶς χειρῶς στεγῆς μέχρι τοῦ ἀγκῶνος καὶ εἶτα πρὸς τὰ κάτω πλατυσμένης.

παγοβρομία (ή) νεώτ. κ. δημ. τὸ ὀλισθαίνειν, τρέχειν ἐπὶ τοῦ πάγου δι' εἰδικῶν πεδίων.

παγοδρομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παγοδρομίαν· π. ἄνευος.

παγοδρομῶν (τό) νεώτ. τόπος πρὸς παγοδρομίαν.

παγοδρομῶν (τό) νεώτ. ὁ παγοδρομῶν βλλ.

σαγοδρομῶ-έω νεώτ. τρέχω, ὀλισθαίνειν ἐπὶ τοῦ πάγου διὰ παγοπεδίων.

παγοβραύστης (τό) νεώτ. ὄργανον χρησιμεῖον πρὸς θραύσιν τῶν πάγων· ὄθ. εἶδ. πλοῖον κατάλληλον ὅπως διανοήθῃ διδοῦν διὰ μέσου πηληγῶτων ὕδατων, ἄ. παγοβραυστικός.

παγοβραυστικός-ή-όν νεώτ. ὁ κατάλληλος πρὸς θραύσιν τῶν πάγων· *παγοβραυστικός πλοῖον*· ὄθ. οὗδ. *παγοβραυστικός* ὡς οὐσία. κτ.παράλ. τοῦ πλοῖου, πλοῖον εἰδικὸν ὅπως θραύσιν τοὺς πάγους διανοήθῃ διδοῦν.

παγοκρύσταλλος (τό) νεώτ. κρυστάλλος ἐκ πάγου· ὄθ. συνήθ. κτ. πλῆθ. *παγοκρύσταλλοι* κρυστάλλοι ἐκ πάγου σχηματιζόμενοι ἐπὶ ψυχροῦ καὶ αἰθρίου καιροῦ.

παγολίβατος (τό) νεώτ. λιθὸν βλλ.

παγόλυτος ὁ ἐκ διαλυμένου πάγου προερχόμενος, εἶδ. ἐπὶ τοῦ ὕδατος· *Ἡρόδ.* ἱατρ. π. Ὀρειθ. 5, 30, 18 παγόλυτον ὕδωρ.

παγοπέδιλον (τό) νεώτ. πέδιλον ἐκ μετάλλου, τὸ ὁποῖον φορεῖ ὁ παγοδρόμος ὀλισθαίνειν ἐπὶ τοῦ πάγου.

παγοπέδικος-ον νεώτ. ὁ πληγίς, ὁ ὑποστάς βλάθην ἐκ τοῦ πάγου.

παγοληξία (ή) κ. νεώτ. ἡ ὑπὸ τοῦ πάγου ἢ γενικῶς τοῦ φύκου προκαλούμενη παράλυσις ἢ γενικὸς νοσηρὸν κατάστασις· *Ἰππιατρ.* 125 χεῖμανος ὡρρ πάγου λυποῦσι περὶ τὰς ὀδοιπορίας ἴππους τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὑποζυγίων .. τὸ πάθος ἐκάλουν παγοληξίαν.

παγοπλοῖον (τό) νεώτ. ἐλικθρον ἐν εἰσοῖ μικρὰς λέμβου μετ' ὀλισθητῶν ἀντὶ τρόχιδος, κινουόμενον ἐπὶ τοῦ πάγου δι' ἴστων.

παγοποισίον (τό) νεώτ. κ. δημ. ἐργοστάσιον ἐν ᾧ κατασκευάζεται τεχνητὸς πάγος.

πάγος (τό) [ματ. pagos] διοικητικὸν διαμέρισμα, περιοχή· *Πλούτ.* Νομ. 16.

πάγος (τό) [λήγγυμι] κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. γενικῶς πᾶν τὸ πηληγῶν, ἐμπλημμυῖον, ἀστεραεὶς-θεμιθῶνον ἀκίνητον πρῶμα ὄθ. κορυφὴ βροχῶς Ὀδ. Ε 405 σπλάδες τε πάγοι τε, αὐτ. 41) ἐκρυσθῆν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες· ὄθ. γιν ἀπόκρημνος βράχος· *Ἡσίοδ.* Α 439 πάγος δὲ ὄφ' ἀντεβόλησεν ὀφθαλός, *Πίνδ.* 10, 111, 49 πάγον Κρόνον, αὐτ. 1, 233 οὐ γὰρ πάγος οὐδὲ προσάντης κέλευθος, *Σοφ.* ἴχν. 215 χλοῦ ἐρός ὠλώδης πάγος, *Λυκούργ.* 1348 αἰπὺν πάγον, *Αἰλ.* Ζ1 3, 26 ἐν τοῖς πάγοι τοῖς ὀφθαλοῖς· ὄθ. εἶδ. Ἄρειος Πάγος ὁ ἐν Ἀθῆναις βράχος τοῦ Ἄρειου, ἐνθα τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ἡ τοῦ Ἄρειου Πάγου βουλή· *Ἡρ.* 8, 52 ἐπὶ τὸν κωνάντιον τῆς ἀκροπόλεως ἔχθον, τὸν .. καλέουσι Ἄρηιον πάγον, *Αἰσχ.* Εὐμ. 685 Ἄρει δ' ἔθουον, ἐνθεν ἐστ' ἐπ' ὀνυμοσπέτρα πάγος τ' Ἄρειος, *Σοφ.* ὈΚ 947· ὄθ. μ. κτ. πλῆθ. ὁ Εὐρ. Π 1470 ἐν Ἄρειος πάγος· ὄθ. μ. οἱ Ἀθηναῖων πάγοι· *Σοφ.* ἀν. 323 ἐν κλεισίαις Ἀθηναίων πάγοις· ὄθ. μαντικός πάγος εἶδ. ἐπὶ τῶν Δελφῶν· *Παπῶν* ἀελφ. 7, 16 μαντικός, ἀκρονήσιος πάγος· 2) κ. νεώτ. τὸ ἐκ τοῦ φύκου στερεοποιηθῆν ὕδωρ· *Πλούτ.* Ἡ8, 953P πάντα ταῦτα παντάπασιν ὑπὸ τῆς ψυχρότητος παγγῆται, διὰ καὶ πάγου καλοῦνται, αὐτ. 969Α ἀλώπεκα ποιοῦντας γνῶμανα τῆς τοῦ πάγου στερρότητος ἡσυχῆ γὰρ ὑπάγουσα παραβάλλει τὸ σῆς, *Λεων.* ἐν ΑΠ 6, 21 πάγος κρυσθῆς, *Πλουτ.* τὰφ. 28, 4 σὺν δάκρυον ἀντίπεγγο ἴτ' ἀνηλαγοῦ τοῦ πάγου, *Ζερβ.* Τραγ. ΚΚ 36 κὶ ἄλλος Ἰλουλοῦδια πρώμα πού τὰ μαρταῖναι ἐκ πάγος· ὄθ. κ. ἑτερόκλητ. ὄστ. πάγος ἰδιόθ. Σ 3, 34, ὄστ. πλῆθ. πάγοςι παγετός· *Σοφ.* Φιλ. 293 πάγου χυβέντος οἶα γέλασι, αὐτ. ἀν. 149, 3 πάγου φαντός ἀβρίλου, *Πλάτ.* Σμν. 220B θήτος πάγου οἶου δεινοτάτου· ὄθ. μ. κτ. πλῆθ. ὁ *Αἰσχ.* Ἄγ. 335 τὸν ὑπαίθριον πάγον δρόμον τ' ἀπαλλήγαντες, *Σοφ.* Ἄντ. 357, Ἄριστ. Ζ1 523α, 20, αὐτ. Ζ1 735α, 35· 3) εἶδ. ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ γάλακτος σχημα-

τιζόμενος μετά τήν φύξιν ἀπρός, τσίφα, καίσιμα: Σχολ.Νικ. Αλ.91 γράως ὁ ἐπί τοῦ γάλακτος γιγνώμενος πάγος: 4) ὄμ. εἰδ. τὸ δάκν ὡς σχηματιζόμενον δι' ἐπιτρίψεις τοῦ ὕδατος: Λυκόφρ.135 Αἰγυπιάνας ἀγνίτην πάγον: 5) ὄμ. εἰδ. ἐπὶ τοῦ αἵματος, ἡ πῆξις τοῦ αἵματος: Ἀρετ. ὈΕ.Παθ.2.2 πάγος ἀκριτον(τὸ) ἡ ἄμυρος καὶ συγχευμένη περιβάλλουσα τὸν κόσμον μᾶσα: Γαλ.Λεξ.Ἰνν.420 ἄκριτον πάγος τὸ ὅλον ἀδιάκριτον εἴρηται δὲ ἐν τῷ περὶ ἐπιδουμάδος ἐπὶ τοῦ μετὰ τὸν κόσμον ἴτοι ἀπέριου ἡ ὅλον ἀδιατυπώτου κενόα: Ἰνν.Ἐδδ.6.

πάγος δ. τ. πηγὸς βλλ.

παγούαιρ ἴσ. ἐμάρμαρος ἢ μικάκος.

παγούαιρ(ι) νεώτ. κ. δημ. ὁ καρκίνος βλλ. δ. κάθουρας: παροιμ. ὁ πάγουρας στὴν τρώπῃ τοῦ εἶναι μεγάλας ράγας: ἴ μ. εἰδ. ἔδω σὲ θέλω πάγουρα (ἢ κάθουρα) πὰ πηδῶ τὰ κάρβουνα ἢ νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων.

παγούριον(τὸ) μιν. δημ. παγούρι φορητὸν ὕδροδοχεῖον ἐν χρήσει κυρίως π. τοῖς στρατιώταις: Κωνστ.Πωγων.247,6, Πρόδρομ.2342 εἰ μὴ φησὶν καὶ κρασίον, σάκκου καὶ ὠρια παγούρια, -οἱ στρατιώται γέμισαν τὰ παγούρια τους νερό. παγουρομάννα (ἢ) δημ. κ. καθουρομάννα πάγουρος μεγάλων διαστάσεων.

πάγουρος(ι) κ. μιν. κ. νεώτ. δημ. πάγουρας κ. κάθουρας κ. παγούρι κ. καθούρι εἶδος καρκίνου ἢ Ἀριστ.Ἰνν.606 ἠσθιον δὲ τὸν παγούρου, Ξενοφ.8,2, Σπλεύσι. π. ΑΒΑμ.3.105Β, Ἀριστ. Ζ1 525b,5, Γεωπον.2.18,3 καρκίνους πατισίους τοῦτέστι παγούρους, εἰς ὄδωρ βαλάνων εἰδ. νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων τῆς οἰκ. τῶν παγουριδῶν ἢ μ.ε. ἐπὶ τοῦ γρηαίου Φοίνικος: Λυκόφρ.419 κουροτρόφον παγούρου, Εὐστ.762 καὶ δρα τὰ γήρας ἀποξύσαι, προσφύσας ῥῆθῆν τῆς γεροντικῆς δέρματος τραχύτητι δι' ἣν καὶ πάγουρον αὐτὸν ἡ Κασάνδρα που καλεῖται.

πάγρος(ι) κ. νεώτ. φάγρος βλλ.: Ἡρωδιστ.1.203: ἴ εἰδ. νεώτ. γένος ἰχθύων ἀκάνθοπεριγίων τῆς οἰκ. τῶν σπαριδῶν.

παγχάλεπος-ον ἐπὶ προσ. καὶ πραγμάτων, ὁ καθ' ὑπερβολὴν χαλεπός, δύσκολος καθ' ὅλα: Ἀντιφ.2,2,3 καὶ ἐμὲ ὄσος θεῖον μὲν παγχάλεπόν φασιν ἐλέγχεσθαι εἶναι, Πλάτ.Φαῖδ.85b, αὐτ.Κρατ.409D ἡ τοῦτὶ τὶ παγχάλεπον εἶναι, αὐτ.Νόμ.708D, Ξεν.Ἀν.5,2,20 ἄλλως δὲ παγχάλεπον ἐδοκίμει εἶναι ἀπελθεῖν ἢ ὄμ. μ.ε. ἀλαρπ. π. Πλάτ. Σοφ.236D ἄλλ' οὕτως θαυμαστὸς ἀνήρ καὶ καταϊδὲν παγχάλεπος, αὐτ.Ποικτ.291C, αὐτ.Φιλ.16C.

παγχαλέπος ἐπίρρ. ἄνθρωπος δύσκολος, συνίθ. ἐν τῷ φρ. παγχαλέπος ἔχω διάκριμαί λαν διαστρεφώς, ὀργίλος: Ξεν.Ἀν.7,5,16 πρὸς δὲ τὸν Ξενοφάντα οἱ τε στρατιῶται παγχαλέπως εἶχον.

παγχαλκός-ον ὁ ὀλόκληρος ἐκ χαλκοῦ, ὀλόχαλκος: Ὀδ.Θ 403 δῶσά οἱ τὸδ' ἄσπ παγχαλκόν, αὐτ.Α 575 τοὺς αὐτοὺς κατέπεφεν ἐν ὀλοπλοισιν ὄρεσιν χερσίν ἔχων ῥόπαλον παγχαλκόν ἢ ὄμ. ἐπὶ ἀνθρώπων: Ἰλ.Υ 102 οὐδ' εἰ παγχαλκός εὐχεταί εἶναι, Ἀπόλλ.Ρ.4,1655 οὐθ' εἰ παγχαλκός εἶεν.

παγχαλκός-ον μιν. παγχαλκός βλλ.: Ἀπολλινῶρ.Ψαλλμ.17,75.

παγχαλκός-ἔως(ι) ἴσ. ἐπολύτερος κωδ. παχαλκός.

πάγχαλκος-ον παγχαλκός βλλ.: Ὀδ.Ρ.378 αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε καὶ κυνέη πάγχαλκος, Αἰσχ.Ἐπ.591 ἀσπίδ' εὐκυκλον νέμων πάγχαλκον, Σοφ.Ἡλ.195, Εὐρ.Ἡρακλ.276 πάγχαλκος ἀχιμῆ ἢ πάγχαλκος τέλη ἐπὶ ὀπλοῦν μελλάντων νῆφερωθῶσιν εἰς τὸν Δία: αὐτ.Ἀντ.143 Ζηνί τροπῆφι πάγχαλκα τέλη.

παγχαρῆς-ος-ἔς ὁ τοῦς πάντας καὶ τὰ πάντα χαροποιῶν, εὐφραίνων: Ἐρμούπιον π. Ἀμμων. Μαρκ.17,4,22 Βασιλεὺς παγχαρῆς Ἰησοῦ πατῆρ: 2) παθ. ὁ πλῆρης χαρῆς, ὁ καθ' ὑπερβολὴν χαίρων, εὐφραίνόμενος: Ἀστροβ.Ὀνειρ.3 κλαίων καθ' ὄνησιν παγχαρῆς πάντως ἔβη.

πάγχοτος-ον ὁ περιέχων πᾶν τὸ πρὸς χορτάσμον ἀπαιτούμενον: Σοφ.ἀπ.666 σίτοισι παγχότοισιν ἐξενίζομεν.

παγχοτῆσις ἐπίρρ. μιν. πᾶν, καθ' ὑπερβολὴν χρῆσιμος: Εὐσ. ἐν Ματθ. Κατ. πον. Βατ.1,3.

πάγχοτος-ον κ. μιν. χρῆσιμος πρὸς πᾶν, ἢ πρὸς πάντα: Ἀριστ.Ἀχ.936 πάγχοτος ἀγχοτος ἔσται, Ξεν.Ἀν.2,4,5 ἡ ποῖον ἄλλα κτήμα οὕτω πάγχοτος ἴ ἢ τὸ οὐδ', ὡς οὐσα, πάγχοτος ὄνομα ποικίλων φαρμάκων: Γαλ.12,756,13,101, Ὀρειδ.ἀπ.97: ἴ μιν. ὄμ. τὸ ἄσπ. ὡς οὐσα, πάγχοτος: Θεοφάν.Νόνι.1,102 τὸν διὰ σπερμῶντων τροχίλον ἡ τὸν πάγχοτον, αὐτ.332 διάχρη δὲ καὶ τὸν πάγχοτον.

πάγχοτος-ον ἰχθυῖα ὁ παντελῶς χειριστός: Σοφ.Τρ.661 ὄμιν μῦλοι πανήμερος τὰς πεθοῦς παγχοτῆσι συγκραθεῖς ἴδεναι οὐσά. ὁ Σχολ. γράφει ἐκείνη τὴν πῆλιν ἴδεται ἐπὶ τοῦ μαγκοῦ χιτῶνος τοῦ χειρισμένου διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Νέσσου: τὸ χερῶν νοση).

σαγχοτός-ον μιν. ὁ διαρκῶς δι' ὅλου τοῦ χρόνου: Δομ. π. Σιμη. εἰς Φιλ.776,23.

πάγχοτος-ος-συν-οον ὁ δι' ὅλων τῶν χρόνων κερματισμένος, ὁ εἰς χροματισμὸν πλοστίως ἔχων: Πλν.Φ137,178, Ξυέν.16 Α ἀπετελέσθη τε θέαμα ἡ πάγχοτος ὡσπερ ἰ τοῦ.

παγχοτός-ον ὁ ὅλος χρυσοῦς, ὀλόχρυσος: Ἰλ.8 448 τῆς ἐκείτων θέσισαι παγχοτός ἡερέθοντα, Ὀμ.Ἰμν.27,5 ἡολοδ.Ὀ 335 παγχοτός μῆλα φυλάσσει.

παγχοτός-ον παγχοτός βλλ.: Ἀλκυ.23,67.

πάγχοτος-ον ὁ ὅλος χρυσοῦς, ὀλόχρυσος: Πινδ.Ο 7,4,αὐτ.Π 468 παγχοτος νόκος, Σοφ.Ἡλ.510 παγχοτῆσι θίφρος, Εὐρ.Μηδ.5 παγχοτος θέρρα, Ἀγαθ.ἐν ΑΠΡ 9,15 παγχοτός ἀεστερίς.

πάγχοτος-ατος(τὸ) γλωσσ. τὸ φυτὸν βερβένα.

παγχοτῆσις(τὸ) γλωσσ. τὸ φυτὸν δρασκόπιν.

πάγχοτος(ι) νεώτ. ὁ πάγχοτος βλλ.

πάγχοτος-ον μιν. πάγχοτος βλλ.: Ξυέν.114B οὕτως ἐν ἐλαχιστῶν πάγχοτος ἐγένετο.

πάγχοτος ἰσθ. πᾶν ἐπίρρ. ἐκὼλ. κ. ἰσθ. κ. αἰολ. τ. τοῦ πᾶν παντελῶς, ὀλοκλήρως: Ἰλ.ε 143 σοὶ δ' ὀδω μάλαι πάγχο θεοὶ μάκαρες κοῖτους, Ὀδ.Δ 825 μηδέτι πάγχο μετά φρεσὶ κατέθιθι, Σαπφ.Συμμ.5,5 πάγχο δ' ἐμωρῆς σύνετον πόσιαι νῆπι τοῦτα, Ἡρόδ.1,31 δοκίμας πάγχο δευτερά γῶν οἰσεσθαι, Πινδ.Π 2,82, Ἐπίχ.99,3 ἴ σπον. π. τραγ. Ἀλκυ.Ἐπ.64 θεοὶ γενεθλῖος καλεῖ. ἴ ἐνοπήτρα λιτῶν ὡν γενεθλῖος πάγχο Πολυνεϊκῆς βία, Ἀριστ.Βατρ.1531 πάγχο γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων πασαλαίβη ἄν οὕτως ἴ ὄμ. σπον. εἰς μιν. π. Ἀπ.Ἐμ.Πολ.2,2 πάγχο δ' ἐλίπιασ αἰρεθίσκαθα.

παγχοτῆσις ἴσ. ἐπολύτερος.

πάγχοτος-ον μιν. πάγχοτος βλλ.: Ἰσθ.4,57,6. παγχοτός μιν. παγῶνος βλλ.: Ἰσθ.Κρυσ.4,57,6. παγχοτός-ος-ες κ. μιν. παγετώδες βλλ.: Θεοφρ.Φαῖτ.2,4,12 πείρα καὶ μὴ παγώδης γῆ, Γεωμ.1,2,50 τὸ θέρος καυματώδες τὸ φθινόπωρον παγώδες.

πάγχοτος(ι) δημ. ἡ ἐνέριχα καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πάγου βλλ.: τὸ πάγωμα ἐν νερῶν-τοῦ βουτῆρος- τῶν χειρῶν.

παγῶν-ῶνος-ῶνος(ι) νεώτ. μεγάλη ἔκτασις πάγου ἐπὶ τῶν πολίων χωρῶν.

παγώνη (τό) μιν. κ. δημ. τὸ πτηνὸν ταῦδος· διγεν. Ἐκφ. 102 ἀργυροκατακέστατα παγώνια καὶ περδικία, Πολιτ. Ἐκφ. Τραγ. 151,4 πᾶς δὲν ἔκανα φτερά σὺν τοῖς παγωνιῇ χρυσά, Γρην. Σκ. Τερρ. 21,2 φτερά κρητύνας παγωνιῶν.

παγωνιά (ή) δημ. - παγετός, δριμύ φύκος· Παλαμ. Τάφ. 39 ἡ παγωνιά | τοῦ - θανάτου.

παγωνιέρα (ή) δημ. συσκευὴ δι' ἧς φύκοιεν, παγωνίωμεν διάφορα ὕγρα ἢ ἄλλα εἶδη.

παγώνω μιν, νεώτ. κ. δημ. μτχ. παθ. παρακ. παγώνωμαι, διὰ τοῦ φύκος ἐπιφέρω φύκην ὕγραν, μετατρέπω ὕγραν εἰς στερεὸν διὰ τῆς φύσεως· ὁ βοριάς πάγωσε τὴ λίμνην ἢ ὁ μ. ἀμτδ. : Πρόδρομ. 2,229 εἰ δὲ παγώσει κάλλιται, καὶ ἀπέκει οὐκ ἀποσπάται, - ἐπάγωσεν ὁ Δουάνσις ἢ ὁ μ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. παγώνωμαι, π. ἐπιθ. χρ. : παγωμένη λίμνη, - βόρειος παγωμένος ὁκεανός ἢ ἡ μτχ. παγωμένος ὁ κεκαλυμμένος διὰ πάγων· Ζερβ. Μυθ. Ζ. 43 στὰν φεγόντας μακριὰ ἀπὸ τοῦς ἀνήλατους ἰσόκυος καὶ τὰ παγωμένα βουνά ἢ φύκος, καταφύξι· παγώνω τὸ νερό - τὰ φρούτα ἢ κ. ἐπὶ ἀνθρ., γεν. ἐπὶ ζώντων ὀργανισμῶν, φύκος, καταφύξι· Ζαλοκ. 324,4 [ἐκδ. Φεξη] ὁ βοριάς πού τ' ἀνάκια φάγωνη, - αὐτὸ τὸ ξεροθόρι μὰς ἐπάγωσε ἢ κ. ἀμτδ. φύκοιαι, καταφύκοιαι· πάγωσεν τὰ νερά - τὰ φρούτα ἢ ἡ μτχ. τοῦ παρακ. κ. μτδ. ὁ ἀμτδ. παγωμένο νερό ἢ ὁ μ. ἐπὶ ἀνθρ. αἰσθάνομαι δριμύ φύκος, καταφύκοιαι· Ζαμπ. 612 ὁ νοῦς τοῦ σκοτεινιάστικη, τὰ χεῖλη τοῦ παγώνων, - παγώσαμε χωρὶς θέαρονση ἢ ὁ μ. ἡ μτχ. τοῦ παθ. παρακ. : Κόδ. 18 λήγουα, παγωμένα | τὰ μεγάλα πτερά τῆς βαθείας νύκτος· 3) μτχ. προκαλ. φυροτότητα, δυσθυμία, δυσαρρέσκεια, ἀπορήτευσι· μὰς πάγωσας μὲ τὰ λόγια σου - μὲ τὰ καλαμπούρια σου - μὲ τὴν σαχλαμάρας σου κττ. ἢ ὁ μ. ἀμτδ. : ἐπαγώσαμε ὅλοι ἀπὸ τὸν τρόπο τοῦ ἢ ἡ μτχ. τοῦ παθ. παρακ. παγωμένω μτχ. ὁ προκαλὼν δυσθυμίαν ἢ νέκριν, ὁ φυροτός· Πορφ. Ὀσμ. 33 μὴ παγωμένη σινιπ, σὺν τῷ χιόνι στὰ ρόκνια, - παγωμένο γέλιο ἢ ἐκπλήσσω, τρομάζω, καταπλήσσω : Παλαμ. Τάφ. 48 βόγγος ἀπαλότατος ἢ καὶ κλάμα ποῦ παγώνει ἢ ὁ μ. ἀμτδ. μένω κατάπληκτος, τρομάζω· Παλαμ. Τάφ. 12 καραθουστῆματα ἢ ξαννοῖα καὶ παγώνω ἢ φρ. παγώνω τάλαιμα τρομάζω, καταπλήσσω ἢ ἀμτδ. παγώνω τὸ αἶμά μου καταπλήσσομαι, καταλαβάνομαι ὑπὸ φόβου, καταπλήξω κττ. : Παπαδ. Χριστ. Τερρ. 94 ἡκούστω παγώνουσα τὸ αἶμα καὶ τοῦ πλάνου ταμπήτου.

παγωτό(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. γλίνομα παρασκευασθῆναι διὰ πτηνῆς πλῆξης καταρρασθέντων μεμιγμάτων ἐκ γάλακτος, σακχάρους, φῶν, φυτικῶν ὀσπῶν, ἀρωμάτων κ.δ.

παπδαίον (τό) δωρ. τ. τοῦ πηδάϊον βλλ. : Ἀρχ. ἠτ. Στωδ. Ἀνθ. 1,196.

παπδῶ δωρ. τ. τοῦ πηδάω, γ' ἐν. πρόσ. παδῶ, προστ. παδῶ [πηδα] : Σώφρ. 20, Ἄριστφ. Λυσ. 137.

παπδοχεῖαι ἦσ. ἐσχόζια.

παπθίν (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν φυκιδῶν.

πάθινος η-ον μτχ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πάθινος νόσος ἢ ὁ ἐκ τοῦ εἴλου τοῦ δένδρου τούτου πεπονημένος : Ἀπολλ. Ἄρχ. Μασθ. 46.

πάθινος-εντος-εσσα-εν Ἐπιγρ. ὁ πλήρης πάθινος.

πάθος (ή) εἶδος δένδρου, πθ. ἡ πάθος ἢ ἄδω. αμ. : Θεοφρ. Φι. 4,1,3.

πάσι(ν) δημ. τὸ ὑπάγειν, ὁ ηγημένος βλλ. : πρβλ. τὸ εἶα : Ζερβ. Τραγ. κΚ 72 κ' εἶναι τὸ πάσι μου σὰ φευγάλα, - σὺν πάσι καὶ σὺν εἶα.

παζάρ(ε)μα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ὁκοπέλεσμα τοῦ παζαρεύω βλλ. : ἄφησε τὸ παζάρ(ε), - δὲν πούλω μὲ παζάρματα.

παζαρευτής (τό) δημ. ὁ παζαρεύων, ὁ ἰκανὸς εἰς τὸ παζάρευμα : πᾶρὲ τὸν μαζὶ σου αὐτὴν ἀγορά κ' εἶναι παζαρευτής αὐτός.

παζαρεύω δημ. διαπραγματεύομαι τὴν τιμὴν ἐμπορευμάτων πινος προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν μᾶλλον συμφέροντα : εἰδὼ δὲν παζαρεύουν, ἐχομεν ὠρισμένους τιμὰς, - δὲν μ' ἀρέσει ἐμένα νὰ παζαρεύω ἢ ὁ μ. κ. φρ. διαπραγματεύομαι ἵνα ἐπιτύχῃ τὰ μᾶλλον συμφέροντα ἀνταλλάγματα προκειμένου νὰ πρᾶξω τ. : παζαρεύει τὴν φήφου, - τὴν προσχώρησέ του στὸ κόμμα.

παζαρήσιος α-ον δημ., δ. γρ. παζαρήσιος ὁ πωλούμενος εἰς τὸ παζάρι, εἰς τὴν ἀγορὰν ἀντίθ. σπιτήσιος Κορ. Ἀτ. 4,4,379 ἐπαζαρήσιον πρακτικόν· δὲν μ' ἀρέσει τὸ παζαρήσιο φωνί.

παζάρι (τό) [τουρκ.] μιν. κ. δημ. ἡ καθ' ὠρισμένην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος συνάθροισμα πωλητῶν πρὸς διαδοχικότεραν πώλησιν τῶν προϊόντων αὐτῶν· κἀθε Κυριακὴ γίνεται παζάρι ἢ εἶδ. ἡ καθ' ὠρισμένην ἡμέραν τοῦ ἔτους λαϊκὴ ἀγορὰ εἰς διάφορα μέρη τῆς ὑπαίθρου, ἄ. ἐμποροπανηγυρίς : φέτος δὲν ἔγινε παζάρι τὸ Ἅγια - Μαύρα, ἢ ὁ τόπος ἐνθα γίνονται ἀγοραπωληταί, ἢ ἀγορά : πάω νὰ κάμω καιμὰ βόλτα στὸ παζάρι, παρομοι. τί θέλει ἡ ἀλεπού στὸ παζάρι [λέγεται ἐπὶ τῶν ἀναμνηνομένων εἰς συζητήσεις ὑπερβολοσίας τὰς δυνάμεις αὐτῶν ἢ ἀρεσκόμενων νὰ ἐπιροσώται εἰς περιβάλλον ἀνωτέρου κῆκλου πρὸς ὃ δὲν δύναται νὰ προσαρμοσθῆσιν]. 3) ἢ πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς μᾶλλον συμφερούσης πηχῆς διαπραγματεύσεως, τὸ παζάρευμα : δὲν μ' ἀρέσουν τὰ παζάρια πές μου μιά καὶ καλὴ τὴν τιμή ἢ φρ. κᾶνω παζάρια παζαρεύω.

παζαριάζω δημ. παζαρεύω βλλ. : δ. τραγ. μὴ μὲ πούλαξ, κυρούλα μου, καὶ μὴ μὲ παζαριάζω.

παζαρήσιος η-ο δημ. παζαρήσιος βλλ.

παζαρήτης (τό) μιν. κ. δημ. ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἰς τὸ παζάρι ἐμπορος.

παζάρλια [τουρκ.] δημ. τὸ παζάρευμα βλλ.

πάζιον (τό) τοπάζιον ἦσ., Λεξ. Κυρ.

παθαίνω κ. μιν, νεώτ. κ. δημ., ὁδρ. ἔπαθον, δημ. ἔπαθα, μσθ. κ. παθ. παθαίνωμαι, κινῶ ἐκ πάθος, εἰς συγκίνηση· Κορν. Ρητ. 388, Διον. Ἀλ. Δημ. 13, αὐτ. Οὐκ. 23 ἢ τὸ μέσ. αἰσθάνομαι πάθος, συγκίνησιον, ἐξέστητομαι, συγκινοῦμαι καθ' ὑπερβολὴν : Μέγ. Ἐπιτ. 587 σὺ μοι χολὴν κινεῖς παθαινώμενη, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 3,73 κεκραγώσας καὶ παθαίνουσι τὸν ἄγριον τρόπον, Διον. Κ 51,12 ὁ Καίσαρ σινεῖς αὐτῆς παθαινώμενης, - διὰ κἀθε ἰδῶν τὴν ὄψιν ὀποστηρίζεῖ παθαίνεται δόλοκληρος ἢ εἶδ. ἐπὶ ρητόρων, ὁμιλῶ μτ. παθητικῶν κινήσεων, χειρονομιών, παριστάω τὴ μετὰ πάθος καὶ συγκινήσεως : Διον. Ἀλ. Λυσ. 9, Πλούτ. ἠΒ. 447F τοὺς ὄλοφους εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν οἱ ἄθρονοι ἀπὸ δῶρα παθαίνεσθαι, Λουκ. Ἐρωτ. 29 σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρπὼ Πάγω περὶ φθῶνα καὶ φαρμάκων θωνοζόμενος ὕπερ φωνῆς ἐπαθῆναιτο ἢ ὁ μ. εἰ χρορευτός : Αὐτομ. ἐν ΑΠ 5,128 ὀρχηστῆρα, τὴν κακοπέτησιος σχήμασιν ἐξ ἀπαλόων κινουμένην ὀνοχῶν, αἰνῶς, οὐχ ὅτι πάντα παθαίνεται ἢ ὁ μ. ἐπὶ μουσικῷ : Πλούτ. ἠΒ. 713A ἢ τὸ παθ. ὑπόκειται εἰς πάθος, ἡ καταλαμβάνομαι ὑπὸ συγκινήσεως : Πορφ. Ἀνοχ. 1,42 παθαίνομαι κατὰ τὴν ἀποσθῆν, αὐτ. Ἰνῶμ. 29, Πρόκλ. Στοιχ. Ἐθολ. 209 ἢ τὸ παθ. ὀπκομαι εἰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις : Οὐλυμπ. Μετ. 9,28, Σιμηλ. Κατ. 316,12 3) μιν. κ. νεώτ. πάσχω, ὀποσφῶ, ὀφισταμαι κακῶ : Πολιτ. Ἐκφ. Τραγ. 68,4 τὴ ἐνὶ τὸ κακῶ ποῦ πάσχωι ὁ μαρούσι ὁ Ακαζῖου, - ἐπαθα πολλά κακῶ-συμφερέει, φρ. τὴν παθαίνω [ἀστοχῶν, ἀποτυχῶν] : τὴν ἐπαθα τῶρα | εἶνα μὴ μεγάλη ἀνάσσει, φρ. τὴν ἐπαθε σὺν ἀγράμματος.

παθείν ἐπ. ἀπαρφ. ἀόρ. τοῦ πάσχω βλλ. **παθινός**-ή-όν κ.-ινός μτγν. ὁ πάσων, ὁ θρηνώδης, πεινθῶν: Πλάτ.Ιδδ.29,25 τὸν τρόπον παθινός- παρακλιών· 2) ἀσθενικός, ἀρρωστικός: Πλάτ. **παθμπαρισμός** (τοί) νεώτ. φίλος. θεωρία καθ' ἣν πάσαι αἱ ἐννοιαὶ δεῶν τὰ θεωρηθῆσαι προερχόμεναι ἐκ ἀτιχείων ἐνυπαρχόντων ἐν τῇ ἔμπειρίᾳ, ἀναγόμεναι δὲ οὕτως εἰς αὐταισθητά. **παθρός**-ή-ό δημ. ὁ ὑποκειμενός εὐκόλως εἰς νόσους, ἀσθενικός, ἀρρωστικός: || κ.ἐπὶ φωτῶν, ὁ ἐμπροσθέντος οἶον τοῦ καύματος ἢ φύχους. **πάθη** (ἡ) ἡ παθητικὴ κατάσταση: Πλάτ.Τιμ.80B· || ὅθ. τὸ συμβῆναι, τὸ συμβεβηκός, ἡ περιπέτεια εἰς τὴν πρόσωπον ἢ πράγμα, ἀντιβ. πράξις: *Ἡρ.Ι,122 κατ' ὅδον δὲ πυθέσθαι πάσαν τὴν ἐσωτοῦ πάθην, Σοφ.ΑΙ.295 καὶ τὰς ἐκεί μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθος, Πλάτ.Νόμ.903B, αὐτ.Ἐπιν.983D· 2) ἡ συμφορά, τὸ πάθημα: *Ἡρ.3,40 ἦν τὰ μὴ ἐναλλάξ ἦδη τῶνδ' οὕτως αἰ εὐτυχιστοὶ τοὶ τῆσι πάθησι προσηποῦσι, Πινδ.Π.3,42,97 ὄξεισι πάθος, Σοφ. ΟΚ 7 στέργειν γὰρ αἰ πάθει με χρώσων ἐξῶν μακρὸς διδάσκει, *Ἄνθ. Μιθροδ.77 μῆνισα τὰς ἐκείνου πάθος, Διον.Ρατ.14 τὰς ἐν τῇ νεότητι πάθος: || ὄμ. κτ. κληθ. αἰ ἀσθένεια ἢ γεν. αἰ παθήσεις: *Ἰνν.Κερ.Τρωμ.13 τὰς πάθος τὰς ἐν τῷ σὸστέω γινομένας: || ὅθ. ἡ πάθη τῶν οφθαλμῶν ἢ τύφλωσις: *Ἡρ.2,111 ἀνασθῆναι δὲ ἀσφυγῶν τὴν πάθην τῶν οφθαλμῶν ἄλλα τε... ἀνεθῆκε· || ἡ τοῦ νηγιῶστος πάθη ἢ ἀσφυξία: Πλάτ. Φιλ.32Α ἡ παρὰ φύσιν τοῦ νηγιῶστος πάθη. **πάθημα**-ατος (τοί) κ. μόν., νεώτ. κ. δημ., ὄστ. κληθ. κ. παθημάτων ὄστ. πάσχει, παθαίνει τις, τὸ συμβῆναι, ἡ παθητικὴ κατάσταση ἢ ἐντύπωση ἀντιβ. ἔργον ἡ ποιήμα: Ξεν.ΚΠ.3,17 πάθημα τῆς φυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, οὐ πάθημα, Πλάτ. Φαίδ.79D καὶ τοῦτο αὐτῆς ἰένει τῆς φυχῆς τὸ πάθημα φρόνησις κέλκηται, αὐτ.Σοφ.248B, Πλωτ. 4,9,2 τὸ τῆς ἑτέρας χειρὸς πάθημα: || συνήθ. κτ. κληθ. παθήματα αἰ παθητικὰ καταστάσεις, ἐντυπώσεις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ποιήματα: Πλάτ. Πολ.437B, αὐτ.Φιλ.33D τὰ περὶ τὸ σῶμα παθήματα, αὐτ.Θεαιτ.186C δεῖα διὰ τοῦ σώματος παθήματα εἶναι τὴν φυχῆν τείνει, αὐτ.Πολ.511D παθήματα ἐν τῇ φυχῇ γιγνόμενα· 2) ὄμ. συνήθ. κτ. κληθ. αἰ περιπέτεια, τὰ συμβεβῆναι, τὰ συμβεβηκόμενα: Πλάτ.Πολ.393B τὰ ἐν... Ὀδυσσεύς παθήματα, αὐτ.Νόμ.681D πάντα εἶδη καὶ παθήματα πολιτῶν, -τὰ παθήματα τοῦ Ὀδυσσεύς· 3) αἰ μεταβολαί, αἰ μεταπτώσεις τῶν ὀλικῶν σωμάτων, τὰ φυσικὰ φαινόμενα, αἰ σχέσεις τῶν ὀλικῶν σωμάτων: Πλάτ.Ἰων.531C καὶ περὶ τῶν οὐρανῶν παθημάτων, αὐτ.Φαίδ.98Α, *Ἀριστ.Μεταφ.982b,16 οἶον περὶ τὰ τῶν τῆς οὐρανόσφαιρας παθημάτων καὶ τῶν περὶ τὸν ἥλιον: || ὄμ. κτ. κληθ. ἐν τῷ λογικῷ καθόλου αἰ μεταβολαί, τροπαὶ τῶν ἐνοιῶν, ποιητικῶν, μεγεθῶν κτ.: Πλάτ.Φαίδρ.271B, αὐτ. Παρμ.141D, αὐτ.157B, *Ἀριστ.Ποιητ.76b,3, αὐτ.Οὐρ.310a,20· || νεώτ. ὄμ. ἐν τῷ γραμμ. αἰ τροπαί, αἰ μεταβολαί: τὰ παθήματα τῶν φθόγγων· || τὰ παθήματα τὰ αἰσθητὰ αἰ ἰδιότητες: *Ἀριστ. Αἰσθ.445b,4 καὶ τὰ παθήματα τὰ αἰσθητὰ, οἶον χρώμα καὶ χυμὸς καὶ θερμὸς καὶ ψυχρὸς καὶ βάρος καὶ ψυχρὸν καὶ θερμὸν καὶ κοῦφον καὶ σκληρὸν καὶ μαλακόν· 4) εἶδ. ἰστρο. ἡ νόσος: Γαλ.10,32 διοίκασι δ' οὐδὲν ἢ νόσος ἡ νόσημα λέγειν, ὡς περὶ οὐδὲ πάθος ἢ πάθημα: || κτ. κληθ.: Πλάτ.Πολ.439D παθήματα καὶ νόσηματα: || ὄμ. κτ. κληθ. τὰ συμπτώματα τῆς νόσου: *Ἰνν.Ἀρχ.Ἰηρ.2 ἦν δὴ τῶν κυναγκικῶν τὰ παθήματα τὰδε, αὐτ.Ἐπιδ.2,224· 5, κτ. κληθ. τὸ πάθη, ἀντιβ. πρὸς τὰ ἴδη, ἔξεις: *Ἀριστ.Ποιητ. 1254b,24 παθήμασιν ὀνηρετικῆν ἰουσίειν εἰς τὰ πά-

θη· 6) πᾶν ὃ τι πάσχει τις λυπηρῶν, ἀτύχημα, δυστύχημα, συμφορά: κ. γεν. λυπηρῶν συμβεβηκός: Σοφ.Τρ.142, αὐτ.Φιλ.338 τὸ σὸν πάθημα· ἐλέγχω πρώτων, Θουκ.4,48 ἐπένετο γὰρ νῆξ τῷ παθήματι· 7) συνήθ. κτ. κληθ. τὰ παθήματα αἰ συμφοραί, αἰ δυστυχίαι, αἰ ἀτύχησι, κ. γενικῶς τὰ λυπηρὰ συμβεβηκόμενα: *Ἡρ.1,207 τὰ δεῖ μοι παθήματα ὄντα ἀχάρητα, παθήματα γέγονα, Σοφ. ΟΚ 361 τὰ μὲν παθήματ' ἀπαθῶν, *Ἀριστ.Θεου. 199 τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχί τοὺς τεχνάσμενον φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοὺς παθήμασιν, Πλάτ. Συμπ.222B ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἡμετέρων παθημάτων γίνονται εὐλασθηθῆναι, Πλωτ.Ἰδδ.535C δεῖον γὰρ εἶναι ἀλλοθῶς φανεῖν τοῦτον μὲν ἐν νοσημασὶ καὶ παθήμασιν ἀκάμπτους διαμένειν αἰ ἐχρούς καὶ δυσμεταθέτους, Διον.Ἀλ.Ρωμ.8,33 τὰμὰ παθήματα παιδεύματα γενήσεται τοῖς ἄλλοις, -τὰ παθήματα μοῦ ἐγὼν μαθήματα· || ἀκούσια παθήματα, ἀντιβ. ἐκούσια καὶ ἐκ προνοίας ἀδικήματα: *Ἀντιπ.127· || ἐπὶ θεῶν, τὸ πάθος: *Ορφ.ἄπ.327 χαιρε παθῶν τὸ πάθος, ΚΔΚορνθ.2,1,5 περιουσίαι τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἡμᾶς (τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ). **παθηματικός**-ή-όν ὁ ὑποκειμενός εἰς παθήματα, ὁ δεκτικὸς ἐντυπώσεων, ὁ παθισμένος: *Ιουλ. Λόγ.6,199C τὸ παθηματικὸν τῆς φυχῆς μόριον. **παθηματικός** ἐπίρρ. κατὰ τρόπον παθηματικόν, δεκτικὸν ἐντυπώσεων: Σέξτ.Ἐπιμ.2,10 ἀπὸ τῶν παθηματικῶν ὑποκλιπτόντων ἰετὰ κατὰ φωνασίαν παθητικῆν ὑποκλιπτόντων). **πάθησις** (ἡ) κ. νεώτ. τὸ πάσχειν, ἡ παθητικὴ κατάσταση ἀντιβ. ποιήσις: *Ἀριστ.Φυσ.202a,23, αὐτ.Ψυχ.426a,9 ἢ ποιήσις καὶ ἡ πάθησις ἐν τῷ πάθοντι ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ ποιούντι, Πλωτ.6,1,20· || νεώτ. γραμμ. τὸ πάθημα, ἡ μεταβολή: πάθησις φθόγγων, -πάθησις φωνηέντων· 2) κ. μόν. κ. νεώτ. ἡ νόσος ἢ ἀσθένεια, ἡ ὀργανικὴ βλάβη: *Ἀντιπ.Καρ.171 ἀσθενία πάθησις, -πάθησις τοῦ στομάχου, -πάθησις τῶν νεφρῶν· || μαν. μτγ. ἐπὶ τοῦ ἔρωτος: Εὐμῶδ.137 ἔρωτα, τὴν ηἰκρῶν ταῦτην καὶ γλυκυτάτην μὴ πάθησιν. **παθητικός** ἐπίρρ. δημ. παθητικός βλλ., κατὰ τρόπον παθητικόν, ἀντιβ. ἐνεργητικός: ὀνηματικὸς παθητικὸς τὰ μοῖρα του· 2) μετὰ πάθος: ἀναστάντες παθητικός· 3) μετὰ πάθος, κρίνην, κωμῶν: ἢ μῆλον παθητικὸ γιὰ νὰ σὲ περάξῃ. **παθητικός**-ή-ό(ν) μόν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑποκειμενός εἰς πάθον, ὁ δεκτικὸς παθημάτων ὅθ. εὐλαστικός: Τιμ.Λοκρ.102B δύναμις παθητικῆ, Πορφ.Ἀποχ.2,39, *Ιουλ.Λόγ.6,183D· || μτ. γενκ. πράγμ. ὁ δυνάμενος τὰ αἰσθητὰ π: *Ἀριστ.Η Νεκ.1105b,24· 2) ὁ πλήρης πάθους, συμνηστικός: αὐτ.Ρητ.1408b,10 παθητικὴ λέξις, -παθητικὰ τραγῶδι, -παθητικὸ βλέμμα, -παθητικὸ φῆγμα· || φρ. ἐκ τῶν παθητικῶν λέγειν λέγειν παθητικὰ, συγκλητικὰ πράγματα: *Ἀριστ.Ρητ.147a,36· || τὸ οὐδ' τὸ παθητικόν ὡς οὐα. ὁ συγκλητικὸς τρόπος τοῦ λέγειν, γράφειν, τὸ συγκλητικόν ἴσος: Κικ.Ρητ.37· 3) δημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ διατηρῶν ἐν τῇ φυχῇ πάθος ἦτοι μόλον, κωμῶν, μηκοκαίαν: αἰμοδόρος καὶ παθητικός ἀσθμῶν· 4) ὁ πάσων, ὁ δεχόμενος ἐνεργίαν ὑπὸ ἄλλου ἐπιπεπομένην, ἀντιβ. ποιητικὸς ἐνεργητικός: *Ἀριστ. ΖΙ 324a,7 ὁδὸς, καθάπερ ἔφραται, τὰ μὲν τῶν ποιητικῶν ἀπαθῆ, τὰ δὲ παθητικὸ ὡς περὶ ἐπὶ κινήσεως, αὐτ.Μεταφ.1021a,15 τὰ δὲ ποιητικὰ καὶ παθητικὰ κατὰ δύναμιν ποιητικῆν καὶ παθητικῆν καὶ ἐνεργητικῆς τῶν δυνάμεων, -παθητικὴ ἀντίστασις, -παθητικὴ κατάσταση, -ἐνθρησι στάσιον παθητικῆν· || τὸ παθητικόν μόριον τῆς φυχῆς τὸ μέρος τῆς φυχῆς τὸ δεχόμενον ἐντολῶν,

έντυποις: δθ. τὰ ἄλογα: Ἄριστ. Πολιτ. [254b, 8, οὐτ. Φυσ. 202a, 23 ἀναγκαῖον γὰρ ἴσως εἶναι τινα ἐνέργειαν ἄλλην τοῦ ποιητικοῦ καὶ τοῦ παθητικοῦ, Ζην. Στωϊκ. I, 56 τῆς ψυχῆς τὸ φανταστικόν καὶ τὸ παθητικόν] || εἰδ. γραμμ. ἐπὶ τῶν ρ. καὶ τῶν παρεμφερῶν αὐτῶν, ὃ δηλῶν ὅτι τὸ ὑποκειμένου παθεῖ: Διον. Ἀλ. Ἀρμ. 2, 2, Ἄπολλ. Δύσκ. Σύντ. 150, 10 παθητικὸν ῥήμα, - παθητικὴ διάθεσις, - παθητικὴ φωνή: || νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ παθητικόν τὸ σύνολον τῶν οικονομικῶν ὑποχρεώσεων, προσώπων πινὸς ἢ ὀργανώσεων, ἀντιθ. ἐνεργητικόν: τὰ χρέη ἐγράφασαν εἰς τὸ παθητικὸν τῆς ἐπαρείας, - ὁ ἰσολογισμὸς ἐκλείσει μὲ μεγάλο παθητικόν] || ὄμ. τὸ οὐδ. τὸ παθητικόν ὡς οὐα. μτφ. τὰ μειονεκτήματά τινος: ἔχει καὶ αὐτὸς πολλὰ ἀπὸ παθητικῶν του: 5) ὁ ὑποκειμένος εἰς πάθη βλλ. Ὀδύσεφ. ΦΑίρ. I, 21, 3 ζῶσα παθητικά 6) παθητικὰ ποιότητες αἱ προκαλοῦσαι πάθος, συγκίνησι ποιότητες: Ἄριστ. Κατ. 9a, 28 τῷ δὲ κατὰ τὰς αἰσθήσεις ἐκάστην τῶν ἐπιρροῶν ποιότητων πάθος εἶναι ποιητικὴν παθητικὰν ποιότητα λέγονται 7) εἰδ. ὄστρον. παθητικὸν ζῶδιον παθικόν βλλ.: Βέττ. Βάλ. 113, 24 8) εἰδ. ἱατρ. παθητικὴ στέγνωσις σύσφιξις τῶν πόρων: Σωφ. I, 29' || ὄμ. εἰδ. ἱατρ. παθητικὸν νεῦρον τὸ νεῦρον τῆς τετάρτης ἐγκεφαλικῆς συζύγιας, τὸ λεπτότατον τῶν ἐγκεφαλικῶν νεύρων.

παθητικότης-πτος (ἡ) νεώτ. ἡ κατάσταση τοῦ παθητικοῦ: || γημ. ἡ ἰδιότης μετ' ἄλλων πινῶν νὰ καλύπτονται διὰ λεπτῶν στρώματος δέξινον ἐκ τοῦ ἴδιου μετάλλου, καθιστάμενα αὐτὰς ἀπρόσδλητα ὑπὸ τῶν ὀξέων.

παθητικός ἑπιρρ. κ. νεώτ. μετὰ πάθος, μετὰ συγκινήσεως: Ἄριστ. Ῥητ. I, 406a, 24 παθητικῶς λέγειν, - περιέγραφε τὴν σκηνὴν παθητικῶς 2) ἄνευ ἐνεργείας ἢ προσαβλας, ἐν κινήσει ὑπὸ ἐξωτερικῶν αἰτίων: Πλούτ. Ἠθ. III, 111E σώματα παθητικῶς κινούμενα, Ἰάμβ. Μυστ. I, 18 παθητικῶς χρωεῖν, - ἀνθίστατο παθητικῶς 3) εἰδ. γραμμ. εἰς παθητικὴν φωνήν, ἐν τῷ παθητικῷ τύπῳ: Ἄπολλ. Δύσκ. Σύντ. 276, 20, - τὰ ῥήματα ταῦτα ἀπαντοῦν μόνον παθητικῶς.

παθητολάτρησις (ἡ) μτγν. κ. μων. ὁ λατρεύων τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς παθητὸν βλλ.: Εὐστ. π. Θσα. Στεφ. καὶ ὁ φθαρτολάτρες ἐνεδρίζων τοὺς ὀρθοδόξους λέλλθην αὐτὸν δι' ὧν λέγει παθητολάτρησις ἀληθῶς ἐπελεγγόμενος, Φώτ. Ἀντ. 14.

παθητικός-ἡ-ὸν ὁ παθῶν: Μέγ. Μον. 4, 57 παθητός: ἐστὶ πάσι τῃς ἐπιρροαφόρος 2) ὁ ὑποκειμένος εἰς πάθος ὁ ὑφιστάμενος πάθος, πάθισαν π. ὅτι τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ παθῶν τὸ Πλούτ. Πελο. 16 τὸ θνητὸν καὶ παθῶν ἀποδαλόντας 3) μτγν. ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: Κδ Πράξ. 26, 23 εἰ παθητὸς ὁ Χριστός, Φώτ. Βιβλ. 106, 15 παρητίθησι πάλιν φωνὰς πατρικὰς καὶ παρίστασι παθῶν καὶ θνητῶν καὶ κατὰ τοῦτο φθαρτὸν τὸ κυριακὸν σῶμα ἐκ τῆς αὐτοῦ ἐνδόξου ἀναστάσεως 3) ὁ ὑποκειμένος εἰς ἐξωτερικὰς ἐπιδράσεις, μεταβολὰς καὶ ἀλλοιώσεις, μεταβλήτος, ἀντιθ. ἀπαθής: Ἄριστ. Κάσ. 392a, 33, Πλωτίν. 6, 4, 8 παθητὸν καὶ μεριστὸν, Ὀλυμπ. Φαίρ. 101 ναὺς ἐστὶ παθητὸς καὶ μεριστὸς, ἀμαμάσ. Ἀρχ. 416 ὁ νοῦς ἀπαθής ἢ δὲ γένεσις παθητή, Φιλ. I, 176 4) παθητικὸς βλλ., ἀντιθ. δραστήριος: Φιλ. I, 2 5) πᾶν. εἰδ. ἱατρ. ὁ ὑπὸ πάθος, ὑπὸ νοσήματος προσδεχόμενος: Πάπ. στεφάνην παθητή.

παθιάζω δημ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ πάθος, ὑπερβολικῆς λύπης: ἐπάθασα σ' αὐτὸ τὸ ὄσλο σπῆτι 2) καταλαμβάνομαι ὑπὸ σοδοροῦ καὶ χρονίου νοσήματος: ἐπάθασα ἀπὸ τῶ βῆσανα καὶ τῆς πῆρες || κ. παθ. μτχ. παθισμένος γα-

λαπωρημένος, καικοτηγμένος: εἰδ. ὁ πάσχων ἐκ χρονίου νοσήματος, ἰδ. ἐκ φυματίσεως.

παθιακός-ἡ-ὸν δημ. παθιακός βλλ.

παθιαρής (ἡ) δημ. ὁ ἐπισφαλὸς ὑγείας, ὁ εἰς νόσους ἐκτελικὸς πρὸλ. χιτιαρής.

παθισμένους-π-ο μτχ. παθισακ., τοῦ παθιάζω.

παθικεύομαι παρέχω ἑμαυτὸν εἰς ἀσθένειαν, εἰρὶ παθικός βλλ.: Νικαρχ. ΑΠ II, 73 κολλᾷται ἱγραισι κνίξει παθικεύεται.

παθικός-ἡ-ὸν ὁ παθικεύμενος, ὁ παρέχων ἑαυτὸν εἰς ἀσθένειαν, δηλ. ὁ πάσχων γυναικεῖα: Ἰουβεν. 2, 99.

παθίλον (τὸ) μων. εἶδος τροχίσκου ἐξ ἀρωμάτων: Ἰερακοσ. 99.

παθιδός-ἡ-ὸν ἄ. παθιδός βλλ.

παθιάτω Ἦα. κωμυγενοῦς, τελευταῖος.

παθίω (ἡ) μτγν. κ. μων. ἡ φάτις: Γεωμ. 15, 4, 1 τὸ στόμα τῶν παθῶν, Εὐστ. 1259, 38.

παθιόγεια (ἡ) νεώτ. ἱατρ. κλάδος τῆς παθολογίας μελετῶν τὸν τρόπον καθ' ὃν τὰ παθογόνα αἴτια προκαλοῦσι τὸν παρὰ φύσιν δν.

παθιόγνωμος-ἡ-ὸν μτγν. ὁ παθιόγνωμος βλλ.: Γαλ. 19, 35, 16 παθιόγνωμονικὸν δὲ τὸ περὶ τῆς διαγνώσεως τοῦ παρὰ φύσιν δν.

παθιόγνωμονικός-ἡ-ὸν (π)άθος, γνώμωνι μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐμπειρὸς περὶ τὴν κρίσιν συμπτωμάτων ἢ νόσων, ὁ τὴν ἀσθένειαν κολῶς γνωρίζων Γαλ. «παθιόγνωμονικὸν ἐστὶ τὴν τε ἐντός καὶ ἐκτός σημειώσεις» αὐτ. ἐπὶ τῆς τοῦ πάθους ἰδίας δηλωτικῆς: Γαλ. 17(2), 390 παθιόγνωμονικὰ συμπτώματα, αὐτ. 18(2), 663 παθιόγνωμονικὰ τήρησις || νεώτ. ἱατρ. ὁ εἰδικὸς χαρακτηρίζων νόσον πινὰ καὶ εἰπιτρέπων συνενεχῆ τὴν διαγνώσιν ταύτης.

παθιόγνωρος-ὸν νεώτ. ὁ ἰκανὸς νὰ δημιουργήσῃ πᾶθισιν τινα, νοσογόνος: παθογόνος μικροβίον.

παθισαί αἰολ. μτχ. ὄσρ. β' τὸ πᾶσχω ἀπὶ παθοσάσι: Ἀλλ. ἄν. 42.

παθοκράτεια (ἡ) μτγν. ἡ ὑπόθεσις τῶν παθῶν, ἡ ἐγκράτεια: Πδ Μακκ. 4, 13, 5 πῶς οὖν οὐκ ἐστὶν τοῦτοις τὴν τῆς ἐλάχιστης παθοκράτειαν ὀμολογεῖν (δ. γρ. παθοκρατορίαν).

παθοκρατορία (ἡ) μτγν. δ. γρ. τοῦ παθοκράτεια βλλ.: Πδ Μακκ. 4, 13, 5.

παθοκρατικός-ἡ-ὸν μτγν. ὁ κυριεῖον τὰ πάθη: Ἀθανάσι. 2, 1256 Α.

παθοκρατοῦμαι-έομαι ἑομαι. ἔχω τὸ κράτος τῶν παθῶν τῆς φυχῆς, κυβερνώμαι ὑπὸ τῶν παθῶν: Πδ Μακκ. 4, 7, 20 οὐδὲν ὄν ἐναντιοῦται τὸ φαινεσθαί τινος παθοκρατεῖσθαι διὰ τὸν ἀσθενή λογισμὸν.

παθοκρονία (ἡ) μων. τὸ κτείνειν, καταβάλλειν τὸ πάθη: Γερμ. ἐν Cod. Coisl. 276.

παθοκρότης-ὸν μων. ὁ κτείνων, ὁ καταβάλλων τὸ πάθη: Ἀποσθήμε. Πατέρων 368 Α, Εὐστ. 635

Βελλεροφόντης ἠθικῶς . . ἀνὴρ ὁ τὸν τοιαῦτην Χίμαιραν κτείνων καὶ ὡς εἰσὶν παθοκρότης Γερμ. 255D παθοκρότης γὰρ ἐστὶν ὁ ζωοποιός.

παθολογία (ἡ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὀμολογία, πραγματεία περὶ παθῶν 2) νεώτ. ἱατρ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἀσκολούμενος εἰς τὴν μελέτην καὶ θεραπεῖαν τῶν νόσων καὶ ἰδ. τῶν ἐσωτερικῶν ἐν ἀνθρ. πρὸς τὴν χειρουργικὴν.

παθολογικός-ἡ-ὸν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πάθη, ὁ πραγματεύμενος περὶ παθῶν: Ἐπίκ. Φύσ. 143C παθολογικὸς τρόπος Γαλ. 14, 689 τὸ παθολογικὸν μέρος, Στοδ. 27, 2 παθολογικός τόπος || ἡ παθολογία ὡς οὐα. ἡ περὶ νόσων ἐπιστήμη: αὐτ. 2, 280 Α. 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παθολογίαν ἢ τὸν παθολόγον: παθολογικὴ μελέτη || παθολογικὴ ἀνατομία νεολ. καὶ σπουδαῖος ἀνατομικός

της Ιατρικής, εξετάζων τὰς διαφορὰς ἀνατομικὰς καὶ μορφικὰς ἀλλοιώσεις τῶν κυττάρων, ἰστών καὶ ὀργάνων τοῦ σώματος κατὰ τὰς διαφορὰς νόσους ἐν σχέσει πρὸς τὰ προκαλοῦντα ταῦτα αἴτια· κ. κ. ἐπίφρ. -ῶς.

παθολόγος (ἰδ.) ἢ νεώτ. ἱατρὸς ἀσχολούμενος ἐιδικῶς εἰς τὴν διδασκίαν καὶ θεραπείαν, ἰδ. τῶν ἐσωτερικῶν νοσημάτων.

παθολογ-ῶ μτγ. λέγω, ὁμιλῶ περὶ παθῶν· Μάρκ. Αὐρ. Β, 13 ἐπὶ πάσης. . . φαντασίας ψυχολογίας, παθολογίας· κ. παθ. Ἄναστ. Σιν. Ὁδ. 222, 16 παθολογίαὶ ὁ θεός· 21 ὁμιλῶ περὶ σωματικοῦ πάθους, περὶ ἐκδηλώσεων νόσου· Γαλ. 14, 691 τὸ δὲ αἰτιολογῆναι καὶ παθολογῆναι αὐτὰ ἀναγκαῖα.

παθονοία (ἠ) μτγ. ἡ τῶν παθῶν διέγερσις· Ρωφινιαν. 36 «αἴημα δι' αὐτὸ τὸ μῖσος ἢ τὴν ὀργὴν ἢ τὸ ἔλλοσ κινουμένων».

παθονομ-όν μτγ. ὁ προκαλὼν τὰ πάθη, τὸς νόσους· Γαλ. 12, 251· 2) ὁ παθητικὸς βλ. 7)· Κατ. Ἀστράλ. Κ, 1, 147 παθονοία ζῳδία.

παθοπράτης (ἰδ.) μόν. . . ὁ κατὰ τὰ πάθη αὐτοῦ ὄρων, ὁ ὑποχέριος τῶν παθῶν· Στουδ. Θεοδ. 1493 παθοπράται καὶ φιλεγκλήμονες.

πάθος (τὸ) (πάσχω) κ. μόν. νεώτ. κ. δημ. ὁ, τι τις ἢ τὸ πάχει, ὑποφέρει, ὁδ. ὅ, τι εἰς τινά ἢ εἰς τὴ συμβαίνει· Πλάτ. Φαίδρ. 193C τὰ ἐν τοῖς κατόπτοις τῆς ὄψεως πάθη, αὐτ. Πολ. 162A τὴν δὲ τὰ ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ βίῳ πάθη τε καὶ εἶδη· 1) τυχαῖον, ἀπροσδόκητον πάθημα, σύμβαμα εἰς τινά· Ἦρ 5, 4 ἀνευρέθημεν τὰ ἀνθρωπίνια πάντα πάθη, Σοφ. ΟΤ 732, Ἄντιφ. 3, 4, 10 μνησθῆναι τοῦ πάθους ὅτι διὰ τὸν ὄπὸ τὴν φρονὰ τοῦ ὀκνητοῦ ὀπελθόντα ἐγένετο· 2) ὁ, τι εἴς πάθη τις, καλὸν ἢ κακόν, πάθημα· Αἰσχ. Ἀγ. 177 τὸν πάθει μάθος θέντα κυρίας ἔχειν, Πλάτ. Φαίδρ. 96A ἐγὼ οὖν σοὶ δίδωμι περὶ αὐτῶν, ἐάν βούλη, τὰς ἡμά πάθη· 3) ὁμ. ἐν ἀνθρ. πρὸς τὸ δρῶμα, ποίημα, πράξις, ἔργον· Αἰσχ. Ἀγ. 533 τὸ δρῶμα τοῦ πάθους πλέαν, Πλάτ. Φαίδρ. 245C δεῖ οὖν πρῶτον φυγῆς ἀφώσεως περὶ θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης ἰδόντα πάθη τε καὶ ἐργα τάληθες νοήσαι, αὐτ. Νόμ. 87D, Ἀριστ. Πολ. 1447ε, 28 ἤθη καὶ πάθη καὶ πράξεις· 3) ἐπὶ κακῆς ἀσμ., δυστύχημα, ἀτύχημα, συμφορά· Ἦρ. 1, 9) ὄκως ἀν κατὰ τοὺς παῖδας τοὺς Κροίσου γένοιτο τὸ Σαρδίων πάθος, Αἰσχ. Πρ. 703 οἶα χρῆ πάθη τλήναι πρὸς Ἦρας τῆνδε τὴν νεανίδα, Σοφ. Αἰ. 932 οὐλίω σὺν πάθει, Πλάτ. Πολ. 380A τὰ τῆς Νιδέως πάθη· 4) μεγάλη ἴττα, καταστροφή· Ἦρ. 1, 137 πάθος μέγα Πέρσας πέπονθοντες· 5) ἀνεπανόρθωτος βλάβη, ἀνάτομος· Ἦρ. 1, 137 μηδέ τῶν ἐκωυτοῦ οἰκετῶν ἐπὶ μὴ αἰτίᾳ ἀνέκτιστον πάθος ἔρδειν, αὐτ. 2, 133 μετὰ τὴ τῆς θυγατρὸς πάθος· 4) πάθησις, σωματικὴ, νόσος, ἀσθένεια, ἀρρώστια· Ἀριστ. Ζ 738a, 16 καὶ γίνεται τὸ πάθος οἶον αἰμωρόβλος, αὐτ. 750a, 30 τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ πάθος ὑπερβολὴ περιττώματος ἐκρίσεως, Γαλ. 10, 91· 5) δημ. ἐκ. τ. κ. π. ληθρ. νόσημα ἀφροδίσιον· ἐπὶ νεωτέρους πάθη· 5) μτγ., μόν. νεώτ. κ. δημ. συνθ. κτ. ληθρ. παθήματα, περιπέτεια, βαρεῖα σωματικὰ ταλαιωρήσι, ψυχικὰ ὀδῶνα· Ἰουστιν. 1, 32 Ἰγνάτ. Διάκ. 640A, Μηνιαῖ. 122 Σταυροθ. ὁμοίω ἀμαρτήλατε ἰὼς ἐνέγκω τὸ πάθος· ἰωὺς δὲ βαστάξω τὴν καμῶ σοῦ, Κρυστ. Τραγοῦδι τῆς Ζευιτιᾶς δ' ἰὼ ἀρχισὺν ἀ συλλογησῶ τῆς Ζευιτιᾶς τὰ πάθη, παροιμ. φρ. τοῦ κινारीοῦ τὰ πάθη ἰνεκλήγητα βάζοντα· 6) εἰδ. ἐπὶ τῆς σταυρώσεως τοῦ ἱ. Χριστοῦ· τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος, - ἢ ἐβδόμος τῶν Παθῶν (ἢ Μεγ. Ἐβδόμας)

6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἱσχυρὰ συνασθηματικὴ κίνησις τοῦ θυμικοῦ, οἶον ἡ ὀργή, τὸ μῖσος, ὁ φόβος ὁ ἔρως κττ.· Ἀριστ. Η. Νικ. 1105b, 21 ἐλέγω δὲ πάθη. . . ὄλωσ οἷς ἐπεται ἡδονὴ ἢ λύπη· Δημόκρ.

31 σοφίη φυγὴν παθῶν ἀφαιρεταί, Θουκ. 3, 84 μάλιστα δ' ἀν διὰ πάθους ἐπιθυμοῦντες τὰ τῶν πέλας ἔχειν, Πλάτ. Φαίδρ. 265B οὐκ οἶδ' ὅση τὸ ἐρωτικὸν πάθος ἀνεκκόζοντες, Ἀριστ. Πολιτ. 1287b, 3 ὡς οὐ δυνάμενοι κρῖνειν τὸ ἀληθὲς διὰ τὸ κρῖνειν περὶ τε οἰκείου καὶ ἐν πάθει ὄντες, ΚΔ Θεσσαλ. 4, 5 μὴ ἐν πάθει ἐπιθυμῶν καθήρον τὰ ἐθνη τὰ μὴ εἰδῶτα τὸν Θεόν, Δίων Κ 60, 3 ἔξω τῶν παθῶν γίνεσθαι· 7) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐχθρὴν διάθεσιν, ἢ δυσμενεία, ἢ ἐπιπάθεια βλ. 2)· ὁ προεπίσταμένος μου ἔχει πάθος ἐνόντιον μου, - τὸ πάθος τυφλῶν τὴν κρίσιν· 7) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἔγνωντος καὶ ἐπιμόνου ροπῆ τῆς βουλήσεως, ἢ ἀκατανόητος ἐπιβουλία πρὸς τι· τὸ πάθος τῆς χερτοπαίξις· 8) κ. νεώτ. θέρημ τοῦ λόγου προκαλοῦσα συγκίνησις εἰς τοὺς ἀκροατάς, παιδικὴ ἐκφρασις· Ἀριστ. Ρητ. 1418a, 12 πάθος ποιῆν, Πλάτ. Ηθ. 711B πράγματα πάθος ἔχοντα, Λογίη.

Υφ. 8, 1 τὸ ἀσφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος· 9) δημ. θερμὴ συνασθηματικὴ ἐκδήλωσις· τραγουδῶν με πάθος· 9) π. Ἐπικ. ἢ αἰσθησις· Ἐπικ. Ἐπιστ. 1, 13U ἀκουστικὸν πάθος 10) διάθεσις, θέσις, κατάστασις· Πλάτ. Σοφ. 228B τὸ τῆς παντοδραπῆς ἀγνοίας πάθος, αὐτ. 248D, Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 12, 17· 11) φυσικὸν φαινόμενον· Πλάτ. Φαίδρ. 96C τὰ περὶ τὸν αὐρανὸν τε καὶ τὴν γῆν πάθη, αὐτ. Ἰνν. Μ 285C, Ἀριστ. Μεταφ. 186a, 5 τὰ τοῦ αὐρανοῦ πάθη καὶ μέρη, αὐτ. Κόσ. 395b, 36 πάθος τοῦτο, ὁ καλοῦμεν σεισμόν· 12) εἰδ. ἐν τῇ λογικῇ, τὰ συμβεβηκότα, αἰ ἰδιότητες τῶν πραγμάτων· Πλάτ. Εὐθύφρ. 11A πάθος εἶς τι περὶ αὐτοῦ λέγεται, διὸ λέπονθε τοῦτο τὸ δαῖον· 13) ἐν τῇ φυσικῇ, ἢ ἰδιότης τῆς ἀλλοιώσεως τῶν σωμάτων· Ἀριστ. Μεταφ. 1022b, 15 ἐπάθος λέγεται. . . ποιότης καθ' ἣν ἀλλοιοῦσθαι ἐδέχεται, οἶον τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν, καὶ γλυκὺ καὶ πικρὸν, καὶ βαρῆσις καὶ κορυφήσις· ὁμ. ἐν τῇ ἀριθμητικῇ κ. γεν. τοῖς μαθηματικαῖς, αἰ ἰδιότητες τοῦ μετασχηματισμοῦ, τῆς μετροπρῆσις· Ἀριστ. Μεταφ. 985b, 29 τὸν ἀριθμὸν πάθος, αὐτ. Ρητ. 1355b, 3 γεωμετρία περὶ τὰ συμβεβηκότα πάθη τοῖς μεγέθεσι, Ἰσχυλ. Μολ. Ἐπιστ. 23 ἀριθμοῖς καὶ γραμματικαῖς καὶ τοῖς τοῦτων πάθεσι· 14) ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν φυτῶν· Σειόφρ. Φι 1, 1) τῶν φυτῶν τὰ μέρη καὶ τὰ πάθη· 14) κ. νεώτ. γραμμ. μεταβολὴ φθόγγου, καταλήξεως, θέματός τιος· Ἀριστ. Ρητ. 1460b, 12 πρβλ. Ἀπολλ. Δύσκ. Ἄντων. 38, 24· 15) εἰδ. ἐν τῇ συντ., ἢ μεταβεβλημένη, τροποποιημένη συντάξις· Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 6, 15· 15) εἰδ. ἐν τῇ γραμμ., σημειὰ διάφορα τοῦ τόνου, οἶον ἀπόστροφος, ὑφέσις, ὑποδιαστολή· Διον. Ὀρ. 1, 707V.

παθός (ἰδ.) δημ. ὁ παθῶν, ὁ ἐξ ἰδίου παθήματος γνησῶσις τ· παροιμ. ὁ παθὸς παθὸς ἰπρέπει καὶ πάθη τῆς πρώτων, ἴνα οὕτω συνεισθεῖη· 6) δημ. παροιμ. ἀνάλογος ὁ παθὸς γιατροῦ.

παθωμολογ-ῆ ο μτγ. παθ. παρκα. πάσχω, πάσχω βλ. 5· Ἐρωτόκρ. 2, 154 δέτε καὶ λυπηθῆτέ με εἰς τὰ χῶ παθωμένα.

παί Ἐπιφρ. δεικτικὸν ὄριον τῆς κυπρ. διαλεκτοῦ. **παϊάν**-ανός (ἰδ.) κ. νεώτ., ἐπ. παίων, ἀπ. κ. ἰων. παίων, αἶολ. πάων, κ. παρ. ὄμ. ὁ ἱστροῦ τῶν θεῶν· Ἰλ. Ε 401 τῷ δ' ἐπὶ Παϊῶν ὀδυνήματα φάρμακα πάσαν ἔκτισται, Ὁδ. Δ 232 ἢ γὰρ Παϊωνός εἰσι γενέθλης πρβλ. Πινδ. Π 4, 270· 6) ὄμ. κ. ἐπὶων. τοῦ Ἀσκληπιοῦ· Ἀριστ. Πλ. 636 Ἀσκληπιοῦ παίωνος ἐμμενὸς τυχῶν· 7) κ. γεν. προσπ. ὁ ἱστροῦ· Αἰσχ. Ἀγ. 99 παίων γενεοῦ τῆσδε μερίμνη Σοφ. Φιλ. 168 παίωνων κακῶν· 8) ἐπὶων. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐξ ἐπικούρου καὶ σφόνζοντος θεοῦ· Αἰσχ. Ἀγ. 146 ἱστροῦ δὲ καλεῖται Παϊάνα, Σοφ. Τρ. 121 ἰὼ Παϊάν, Ἀριστ. Ἀγ. 1212 ἰὼ ἰὼ Παϊάν Παϊάν, Πλάτ. Κριτ. 108C τὸν Παϊάνα τε καὶ τὰς Μοῦσας

πειναλομενος, Πάπ. ὁ βασιλεὺς Παῖαν .. "Απολλων" || ἐπών. τοῦ Διὸς κ. Ραδιοῦ: "Ἦα. «Παῖαν Ζεὺς.11, Φιλόδαμ.5" || ἐπώνου. τοῦ "Ἥλιου: "Ὀρφ. Ὑμν.82,11, Φιλόδαμ.5" || ἐπώνου. τοῦ "Ἥλιου: "Ὀρφ. Ὑμν.82,11 || ἐπών. τοῦ Πάνου: "Ὀρφ. Ὑμν.12,11" 2) γεν. αὐατήρ, λυτραγίης, ἐλευθερωτής ἀπὸ κακοῦ νόσου: Αἰσχ.ἀπ.255,1 ὡ θάνατος Παῖαν, Εὐρ. Ἰππ.1373 καί μοι Θάνατος Παῖαν ἔλθοι. 3) οὗτω χρονικὸν ὄσση, φῶδι τις ἡ ὕμνος παρησιαστικὸς, πολὺφωτος πρὸς τὸν "Απόλλωνα, ἰδ. ἰνα ἐξελιωθῆ πρὸς ἀπατροπήν κακοῦ τινος ἢ λοιμοῦ, ὅπ' αὐτοῦ σταλέντος: Πρόκλ.π.Φώτ.8ιδλ.320Β «εἰδός τι φῶδις εἰς πάντα νῦν γαρόμενον θεοῦ, τὸ δὲ παλαιὸν ἰδίως τῷ "Απόλλωνι καί τῃ "Ἀρτέμιδι ἐπὶ κατοσοῦσι λοιμῶν καὶ νόσων ἄδομενος: "Ιλ.Α.473 μολπῆ θεὸν ἰάσασθαι, καλὸν αἰείδοντες παῖσθνα, Ὑμν."Απόλλ.518 Κρητῶν παῖσθνες ἰοί φύλατι τοιοῦτων ὕμνων, Αἰσχ.ἀπ.350,4 παῖαν ἐ-πυφίμησεν" || ὄμ. ἐν ὄντη, πρὸς τὰς λ. θρήνην, στενύματα κτ.: Αἰσχ.Κο.343 ἀνὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιαίων παῖαν μελάθροος ἐν βασιλείῳ, Σοφ.ΟΤ5 πόλις δ' ὄμοσ' ἄνθι θυμιαμάτων γεμει, ὄμοσ' δὲ παῖσταν τε καὶ στεναγμάτων" || ὄμ. ὕμνος εἰς ἄλλους θεοῦς, οἷον εἰς τὸν Ποσειδῶνα μετὰ σεσημῶν: Ξεν.Ἑλλ.4,7,4 οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι ἀρξαμένων τῶν ἀπὸ θαμοσίας πάντες ὀμνησαν τὸν περὶ τὸν Ποσειδῶν παῖαν" 4) ὄσση θρησκείου μετὰ νίκην ἀποτεινόμενον εἰς τὸν "Απόλλωνα, εὐχαριστία: "Ιλ.Χ.391 νῦν δ' ἄγ' αἰείδοντες παῖσθνα, κοῦβρον "Ἀχαιοῦ, Αἰσχ."Επ.635 ἀλώσιμον παῖαν ἀπειθαγκάσας, Πλάτ.Ραμ.1,6 ἐπιτικί-ου-παῖανος ἐξάρχων" 5) ὄσση ἄδομενον ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν κατὰ τὴν μάχην, πολεμικὸν ἐμβατήριον: Αἰσχ.Πέρσ.393 οὗ γὰρ ὡς φωνῆ παῖαν ἐφύμνον σεμνὸν Ἑλλήνας τότε, Ξεν.ΚΠ4,1,6 σπονδάς τοις θεοῖς ποιεῖσθε καὶ παῖσνα ἐξάρ-χουσθε" πρβλ. Σχολ.Θουκ.1,50 ὄσση παῖανος ἔδρασι οἱ Ἕλληνας, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου τῷ "Ἄρει, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον τῷ "Απόλλωνι" 6) ὄσση ἡ μέλος ἄδομενον ἰδ. ἐπὶ τῇ ἐνάρξει ἐπιχειρηστικῆς τινος ὡς οἰκάνος ἐπιτυχίας: Ὑμν."Απόλλ.517, "Ἀριστοφ.Θεσμ.1035 γαμηλίω μὲν οὗ ζῆν παῖαν, Ὀσικ.7,75 ἀντὶ δ' εὐχίης τε καὶ παῖστων, μεθ' ὧν ἐξέλειον" || ὄσση ἄδομενον ἐν συμπόσι-οις: Φερενρ.131,5 ἔγχει καθίσθια τρίτον παῖσνα, Ξεν.Συμπ.2,1" || κ. κτ. ἀξίωστων: Αἰσχ."Αγ.645 τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαμῆνον πρέπει λέ-γειν παῖσνα τάνθ" Ἐρινύων, αὐτ.Κο.151, Εὐρ.Τρω.126 σάλων παῖσιν στεγνῶ ἰέλι θρήνου, αὐτ.577 ἦ παῖαν ἔμῳν στενάζεις, αὐτ."Αлк.424" 7) ἐν τῷ πρῶτῳ βιβλίῳ, ἰδ. οἱ μετρικὸς ποῦς συνησθημένος ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν καὶ μίας μακρᾶς, ἴσσι-ου-ι-ου-ι-ου-ι-ου-ι-ου: "Ἀριστοφ.Ρητ.1409α.2. **παῖσναις** [ἰδ.] Ἐπιγρ. κτ. πλῆθ. λειτουργοί πινες ἐν Ἱεροτελεστιαίς" πρβλ. παισιαστής: ὁ ἔργην. ὁ ὄσση παῖσνα. **παῖσιν** κ. νεάτ. ὄσση τὸν παῖσνα, ὕμνον δοξολογίας πρὸς τὸν "Απόλλωνα καὶ γεν. ἐπινικιον ὄσση, καὶ πολεμικὸν ὄσση: Σουίδ. ἐπαινιασά τὸν παῖσνα ἐπικαλεῖσθαι" πρβλ. παισινίως: Αἰσχ."Επ.τ.268 ἔπειτα σὺ ὀλολυγμῶν ἱερὸν ἐμνεμῆ παῖσιν-ου [ἰδ.ρ.], Πλάτ."Αξ.365Β οὐχὶ παῖσιν(ον)τας εἰς τὸ χροῖον ἀπέναι, Πολύβ.3,43,8 τῶν δὲ κατὰ πρόσωπον βαρβάρων παισιν(ον)των, ἰδ.Πι.δ.8,5 μετὰ κρότου καὶ χαρᾶς ἐπαισιν(ον) τῶν τῆ νίκης" || κ. μέσ. Δίων Κ43,37 οὕτε ἐπαισιν(ε)τὸ τῆσ αὐτῶν οὐδὲ ἔστανεν" 2) νεάτ. μουσ. ἐπὶ ὀρχήστρας πνευστῶν ἢ ἐγχόρδων ὀργάνων, παιζῶ μουσι-κῶν τυκάων: ἡ ὀρχήστρα ἐπαισινεῖ τὸν ἐθνικὸν ὕμνον, -εἰς τὴν πλαστειῶν θὰ παισινίξ καθ' ἑκάστην ἢ μουσικὴ τῆσ φρουρᾶς" 3) ρηματ.η. παισισμός, παισιαστής.

παιδικός ἡ-όν μτγν. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερό-μενος εἰς παῖδα: "Αθῆν.15,696Ε παισινικὸν ἰδίω-μα, Εὐστ.137,39 παισινική ψῶδη ἰσῆμα κατὰ τρό-πον παῖσνος ἄδομενοι. **παιδικός**-ἰδος [ἰδ.] ἡ ἀνήλικος εἰς παῖδα ἢ ὀμοι-ος πρὸς παῖδα: Πινδ.ἀπ.139 παιδικῶδες διαίδια. **παισισμός** [ἰδ.] (παισινίξ) μτγν. τὸ ἰναβάλλε-σθαι καὶ φάλλειν παῖσνα, ὁ παισισμός: Σουίδ. ἐφῶδι ἐπὶ ἀπαλλαγῇ κακῶν: Διον."Ἀλ.Ρωμ.2,41 ἐπι-κλεῖσται τε καὶ παισισμῶ πολλῶν ἔποισων τὴν εἰς τὸ εὐφρον ἐπίδοσιν, Στράδ.9,3,12. **παισισιασά** [ἰδ.] Ἐπιγρ. οἱ τὸν παῖσνα ἄδομενος, ἱερά τις ἐταιρεία ἐν Ρώμῃ: οἱ παισισιασά τοῦ Μουνηίου "Ἀσκληπιοῦ, **παισινίξ**-ἰδος [ἰδ.] μτγν. κ. μσν. κ. παισινίτης [ἰδ.] λῖθος πῆς τῶν πολυτίμων: Πλιν.Φι.37,180 [ἰδ.ρ.], Ἰσίδ.Σεβ."Ετυμ.14,4,13. **παισιννογράφος**-ον μτγν. ὁ γράφων, ὁ ποιῶν παῖσνα: Ἀπολλ.Παραδ.40. **παισινκόκροτα** φθέγματα [ἰδ.] μσν. τὰ μετὰ κρότου παῖστων: Φιλῆξ.1,15. **παῖσνα**-ατος [ἰδ.] [παῖξ] παιγνίον, σκῶμμα, δια-σκέδασσις: Εὐρ.Βάχχ.161 λυτὸς ὄταν .. παῖσματο βρῆμ, Ἀπ."Ἀλ."Ἀδῆσπ.37,15 Λύδια παῖσματο λύρας" 2) ἀστελισμός: Πολύστρ.28W τὸ τοι-οῦτον παῖσνα τὸν λῶγον. **παισινίξ** [ἰδ.] μσν. ἐπιπαγῶς, σκῶμμα: Πανάρ. Χρον.Τρωαε.364,42. **παισινός** [ἰδ.] [παῖξ] σχόλ. ἡ παιδιὰ, τὸ σκῶμμα, ὁ ἐμπαγισμός: Σχολ."Ιλ.Φ.575. **παισινούσση** [ἰδ.] ποι. ὁ παῖσμός βλλ. τὸ σκῶ-μμα: Στρωφ.50 παῖσινούσσης φιλεῖ μολπᾶς τ' "Απόλλων" πρβλ. φιλοπαιγμισούσση. **παισινῶμων**-ονος-ον μτγν κ. μσν. ὁ παιγνίω-νος βλλ. ὁ παιγνιῶσις: Ἡρώδιαν."Ετυμ.106, Εὐστ. Πον.95,69 κ. ἐπίρρ. -όνως: Εὐστ.772,38. **παῖσνια** [ἰδ.] ἰων. -ἰη, ἡ παιδιὰ, τὸ παιγνίον: "Ἡρ.1,94 τὰ παῖσνια τὰς νῦν σφισι τε καὶ Ἑλλῆσι κατεστώσας ἐκωστῶν ἐξεύρημα γενέσθαι, αὐτ.2,173, Πδ Κριτ.16,27 ἐπὶ τὸ δῶμα ὡσπερ τριαχίλι-οι ἀνδρες καὶ γυναικες οἱ θεωροῦντες ἐν παῖσιν-ίξ Φιλῶδ.Ρητ.2,508" 2) ἡ ἐορτὴ: Ἀριστοφ. Λυσ.700 ὡστε κάθες θηκάτῃ ποῖσασ παῖσινω .. τὴν ἔταιρον ἐκάσσε" ἐκ τῶν γειτόνων. **παισινίγράφος** [ἰδ.] μτγν. ὁ γράφων παιγνίωδη, ἰδ. ποιήσασ: "Αθῆν.14,638D παισινιγράφου τῆσ ἱλαρᾶς βούσσης. **παισινιάξ** λεξ. παιζῶ, σκῶπτω: "Ἀν.Βοασσ.5,99 τοὺς παῖσας συναβροῖξεσθαι καὶ παισινιάξιν. **παισινιάξτα** ἐπίρρ. μσν. δημ. ἐρωτοτρόπος: "Ερωτόκρ.1,1191 ὄταν τοῦ μίλειε σπλαχνικά κὶ ἐ-θῶρειε παισινιάξτα. **παισινιάξ** δημ. παιγνιῶδὲς ἐνεργῶ, φέρομαι, παιγνιῶσά κάμω κάτι, παιγνιῶξίξω" || εἰδ. ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων: παισινιάξαι τὸ κύμα στ' ἀ-κρογιάλι -τ' ὄγερὰκι ἀνάμεινα στὰ κλαδία. **παισινίξ** [ἰδ.] δημ.-ὁ, πρῶφ. παισινίξ ἡ παιδιὰ, τὸ παῖσνον, ἰδ. ἢ ἀπὸ παῖστων σωματικῆ πρὸς τέρψ-ην ἀσκησις, ἢ ἔχουσα συνήθως χροῖαν τινα συμ-πράξουσ ἢ ἀμιλλῆς πολλῶν καὶ διενεργουμένη κατὰ προδιαγεγραμμένον κανὸνα ἢ συμφωνίαν: τὸ παισινίξ τῆσ τυφλόμυγας, - ἀθλητικά - σχο-λικά παισινιάξ" || κ. ἐπὶ παιγνίων, ἀσκήσεων γεν. ἀδικοκρίτως ἡλικίας τῶν μετεχόντων: τὸ παι-σινιάξ τοῦ γκόλφ - τοῦ τένις" || ὄμ. γεν. ἐπὶ παι-γνιῶν τῶν πρὸς τέρψην ἀσκησεων ἢ ἐνασχολήσεων: τὸ παισινίξ τῆσ τριόδοσ - τοῦ σκακιῶ - τοῦ μπιλιάρδου - τῆσ μερλίνας" 2) μτφ. ὡς κα-τή, ἐπὶ ἐργασίας ἢ ἀσχολίας, ἀκοπος, εὐχέρης ἢ ἀποσπῆσθαι τῆσ ἱστορίας τοῦ αἵναι παισινιάξ - αὐτῇ ἡ δουλειὰ μοῦ εἵναι παισινιάξ" 3) τὸ ἐπὶ χρήμασι κυβεῖσθαι ἢ χερτοπαιξίξιν κτ.: τὸ παισινιάξ

τόν κατέστρεψε, -τυχηρά παιγνιδια' || όμ. κ. επί χρηροιστηριακών περιδόσεων : τό παιγνιδι στό χρηροιστηρίο άφάνισε πολλούς. 4) έν ή σπμ. κ. τό μον. κ. νεώτ. παιγνιδιον βλλ.3) 5) τέχασμα, πλεκτανή πρόσ έξαπάτησ η πρόσ άστασιμόν ή διακυμώδισ : τό άκάρωσαν ένα άσχημο παιγνιδι' 6) μτφ. έρμωιον άλλου : έχει γίνε παιγνιδι τής γυναικός του' 7) κτ. πληθ. παιγνιδια τά έν λωτή χρ. ιδ. πρόσ χορούς μουσικά όργανα κ. συνεκδ. οι παίζοντες αυτά, α. λαλούμενα βλλ. : Πολιτ' Έκλ. Τραγ.249,7 γιά χαμπιλώστε, φλάμπουρα, πάφετε σεις, παιγνιδια' 8) έν ή σπμ. κ. τό νεώτ. παιγνιδιον βλλ.4).

παιγνιδάρης -α, όθλ. κ. -ισσα, πληθ. -άριδες, όθλ. -άρες κ. -άρισσες ό άρεσκόμοнос, ό έπιδοδόμοнос συνήθως εις παιγνιώδεις κινήσεις, ένεργείας, ό έχων δεξιοτήτα εις παιγνιώδεις άσκήσεις, ιδ. επί ζώων : σκύλος παιγνιδάρης, -γάτα παιγνιδιάρη, - όλεος οι μαιμούδες είναι παιγνιδιάρεις' 2) συνεκδ. τό θηλ. επί νέας γυναικός, ή άρεσκόμένη εις τό παιγνιωδές πρόσ έρωτα προκαλείν.

παιγνιδιάρικος -η-ο [παιγνιδιάρης] όθμ. ό άναφερόμενος ή άνήκων ή ίδιόων εις παιγνιδια όθμ. βλλ. : παιγνιδιάρικα καρώματα - ναΐσα 2) τό ούδ. έν χρ. κ. ώς ούδ. τό παιγνιδιαρές : παιγνιδιάρικο γατί - παιδι' || κ. έπίρρ. παιγνιδιάρικα κατά τρόπον παιγνιωδ.

παιγνιδιάρικος [ό] [παιγνιδια=μουσικά όργανα] όθμ. ό κατ' έπάγγελμα παίζων μουσικόν τι όργανον έκ των έν χρ. εις λαϊκός συναθροισεις και εις λαϊκούς χορούς' συνήθ. κτ. πληθ. -ας ή όμάς, τό συγκρότημα λαϊκών όργανοπαϊών : μίνυσσε κί ήρθαν παιγνιδιάρικες οι άρχισες έτσι ό χορός.

παιγνιδίζω [παιγνιδίζω] όθμ. κ. παιγνιδίζω εύθύμως παίζω, μετά παιγνιωδους διαθέσεως κινούμαι, φέρομαι, κάνω παιγνιδια : Παλαμ.Α' Λόγος Παραδεισιών.143 είναι σουλιά σου άλαφρά και τρελά παιγνιδίζου και πλάνα' || μτφ. κ. επί άφώχων, συνήθεστ. παιγνιωδός : τό κύμα παιγνιδιζέει στόν άκρογαλιό, παιγνιδιζέει οι αύρες στό μαλλι μας' 2) αντί του παιδιορίζω βλλ. : φέρομαι ή όμιλώ ώς παιδιον : άσε τις κουταμάρες και μη παιγνιδίζεις.

παιγνιδισ(α)ν [τό] μτγν., μον. κ. νεώτ., όθμ. παιγνιδι βλλ., ύποκορ. του παίγνιον, ή πρόσ εύθυμον τέρφιν γνωμένη κωμική παράσταση, κωμικών παίγνιον : Λέων Γραμμ.531,360,14, Μακάλλ.134,16' || μον. γενικώτ. ή πρόσ τέρφιν, πρόσ φυγαγωγίαν παιδιά : Διγεν. Άκρ.255 παιγνιδια άγάνα και χορούς δια να παίζε πάντα' 2) μον. ειδ. έρωτοτροπία, έρωτική εκδήλωσις, έκφρασις : αυτ.139 από τά γοργοκινήματα όπου 'χει εις τό παιγνιδια τον έρωτα εδήλωσαν' 3) σπαν. έν τή σπμ. τάση κ. νεώτ. : Κάθλ.Ψαρά.15,4 όπου' έρωτος παιγνιδια τον νουν συγχύσου' 3) νεώτ. ή πράξις του παίζειν επί χρήμασι, όσον έν χαρτοπαίζε ή επί τής αύξουμένης των έν χρηροιστηρίω αξιών ήτοι κτ. νομ. έκφορ. τό παίγνιον και ή περιόσις : άπαγορεύονται τά τυχηρά παιγνιδια, - μεικτά παιγνιδια [τά έν οις πρόσ έπίτευθ έν το κέρδους συμβάλλει ίδιως και ή ικανότης του παικτου] πρόσ πλην τής τύχης συμπαιγνιον, παιγνιδι, παιγνιωδης, παιγνιδιαρης, παιγνιδιασος.

παιγνιδισμα [τό] όθμ. κ. παιγνιδισμα' τό εύθύμως παίζειν, ή μετά παιγνιωδους διαθέσεως κινήσις ή έκφρασις : Παλαμ.Ταφ.41 τά φίλκα ασώτευες, τό παιγνιδισματά σου' κ. μτφ. επί άφώχων : τό παιγνιδισμα τής άδρας του κύματος-του φωτός [ή γορλή, ταχεία κύμασις].

παιγνιρνώς έπίρρ. μτγν. κ. μον. κατά τρόπον παιγνήμονα, παιγνιωδής : Εύστ.772,38 ώ [τό ηρωλή] δοκει παρνομομάσαι παιγνιρνώς ό Πηλεύς,

παιγνιρμών-ονος-ος κ. μον. ό άγαπών τά ακώμματα, ό παιγνιωδης, ά παιγνήμων, ό φιλοπαίμων : Ηρ.2,173 κατόκωπτε τους συμπάσις και ήν μάστιγι τε και παιγνήμων, Νουμήν.η. Εύσ.Εύαγγ.Προη.14,5 τό κοψών και παιγνήμων [του Σωκράτους], Εύστ.Πον.202,17 μηδέ εις παιγνήμονα θετίον την ούτω σεμνοτάτην άρχην.

παιγνικός -ά-όν μτγν. ό άγαπών τά παίγνια, ό παιγνήμων : Γρηγ.Ναζ.14.

παιγνικώς έπίρρ. μον. κατά τρόπον παιγνικόν, παιγνιωδής : ASS' Ιουλιου.152,12.

παιγνιον [τό] κ. μον. κ. νεώτ., όθμ. παιγνιδι, πρόλ. παιδιό, πρόσ εις όλους πρόσ φυγαγωγίαν γνωμένη, παιγνιδι : Πλάτ.Νόμ.796B Κουρήτων ένόσια παίγνια, - τό ποδόσφαιρον χαρακτηρίζεται ως παίγνιον' || ούτω κ. επί εύχερώς εκτελούμενης έργασίας : Εύφρ.1,35' 2) έν ειδ. έν. τέρην, κωμική παράστασις : Πλάτ.Νόμ.816F όσα μόν ένον περι γέλωτά-ήτι παιγνια, ά δη κωμυδών πάντες λέγομεν, Έπιπλ.7' || όμ. τέρηνόν, διασκεδαστικό ποήμα : Λεωνίδ.Ταρ. έν ΑΠ.6,322 έστιγον εύδίκτου παίγνιον εύελπίς, Πολιδ.16,21,12' || όμ. τό τέρηνόν, διασκεδαστικό όσμα, ώς τό του τέττιγος : Μελέαγρ. έν ΑΠ.7,196,6' 3) άντικείμενον, μέσον χρησιμόν πρόσ τέρφιν, φυγαγωγίαν, διασκεδασίαν, άσθμα, παιγνιδι' ούτω κ. μτφ. τό εις την άπόλυτον διαθέσειν τιος ευρησκόμοнос : Πλάτ.Νόμ.803C άνδρουνόθι... θεοί τι παίγνιον είναι μεμηχανεμένον, Μηνοί.124 'Ωδή 'Αγίας Βαρβάρας ό γην καταλήθειον και εξαλείθειον τής θάλασσας τύρανους εικαίως φηροτάμοнос, ώς παίγνιον πρόκειται Βεβαίως κέρως ποσά' || ούτω κ. επί προσ. κ. πραγμ. έφ' ών άκαταβλήτως, καταβλητικώς έπίρρ. φυσική δύναμις : Σεικούδ.Δόξ.7 τύχης παίγνιον, αυτ.17 ηλσόν άνέμων παίγνιον' πρόλ. όθμ. παιγνιδι τής Μοίρας' 4) άναφορ. πρόσ έρμώμον, μεθ' ου παίξει τις, πρόσωπον : Άριστ' Έκκλ.722 άλλα' ούκ έν ποθ' ύπαρξασίω τάμα παίγνια' 5) έν ειδ. σπμ. άναφορ. πρόσ άνθρώπων έν φρ. κακά παίγνια κωκρότροποι, κακόδουλοι, κατεργάται : Θεόκρ.15,50 οια πριν έξ έπάτας κεραιτοποίη άνδρες έπασσων, άλλόλιος όμαλοι, κακά παίγνια, πάντες έρνοι [κατό διάφ. αντίληψιν ώς άντικειμ. του έπασσίου] 6) νεώτ.ειδ. τό επί χρήμασι παίζειν, ή χαρτοπαίζε, ή χαρτοπαίγνιον : τυχηρά παίγνια, - άπαγορεύεται έκ του νόμου τό παίγνιον και ή περιόσις.

παίγνιος -ον μτγν. ό παιγνιωδής, ό άστείος, ό χρησιμόνος εις παιδιόν : Στράτ.ΑΠ.12,21 καρών παίγνιος έδοτοχη [τό δια καρών παιγνιδιον].

παιγνιοχόρος [τό] νεώτ. τεμάριον έκ χονδρού-χόρτου, στήμονος όρθωμόνων : φέρον επί τής μάς όφους έρχρωμον παράστασων δηλοστων συμβολικην άξιαν έν χρ. εις τό χαρτοπαίγνιον, χαρτι τής τράπουλας.

παιγνιωδής -ους-ες [παιγνια, -ώδη] κ. νεώτ. ά πληρών παίγνιον, ό φιλοπαίμων, ό άστείος, ό παιγνιδαρης : Πλούτ.Άγν.2,1 δέ Ιλαράτης και τό εύθυμον έν άπαντι καιρω και παιγνιωδής' || τό παιγνιωδές ως ούα ή παιγνιωδής διαθέσις, ό άστείος χαρακτηρ : Ξεν.Έκλ.2,3,56 μηδέ τό φρόνιμον μητε τό παιγνιωδές άπολιπέτι έκ τής ψυχής κ. συγκρ. : Πλούτ.Συμλ.2,28 όπό του όνου άναπειθόμενοι πρόσ τό παιγνιωδέστερον φειζόμεθα' || νεώτ. κ. έπίρρ.-ώε.

παιγνιωτής [ό] μτγν. κ. μον. ύποκορής, μίμος : Άριστ.Διατ.8,32 κ. πληθ. : Άνών έν Βενετίλ Ιαφ. Ορ.1,32Β : οι παιγνιωταί του Ίπποδρόμου,

παίδα [ή] μον. κ. όθμ. βάσανος, στενοχωρία, ταλαιπωρία, παιδεύς : Έρωτ.κρ.1,105 έπάσιμα' όσα μπόρεσε τήν παίδα ν' άλαφρώσθ, αυτ.345, Έρωτ.

ἴνερμ.3,46, παροιμ. τὰ παιδιὰ εἶναι παῖδα ἢ ἀνοτροφῆ τῶν παιδῶν εἶναι πλήρης κόπων καὶ ταλαιπωριῶν, - τὴν παῖδα τοῦ μου κάνει ὁ ἀφέντης μου δὲ λέγεται.

παῖδα [ἢ] δημ. κ. παγδιὰ μερεθ. τοῦ παγδιό βλλ. **παιδαγρεῖται** [ἢ] Ἡσ. «ἀρχὴ τις ἐπὶ Ἰππείων [ἰδὲ] Ἰππογρεῖται».

παιδαγωγίον [τὸ] κ. νεώτ. αἰθουσα ἐν σχολείῳ, ἐν ἣ ὁ/οἱ παιδαγωγὸς περιέμενον τοὺς οἰκείους παῖδας : Ἰβρ.313 τὸ μέλαν τριβῶν καὶ τὰ βάρη σπογγίζων καὶ τὸ παιδαγωγίον κορών' 2) μτγν. κ. νεώτ. ἴδρυμα, ἐν ᾧ παιδαγωγοῦνται παῖδες, σχολεῖον : Πλούτ.Πομ.δ ὅτι δημαγωγὸς αὐτοῖς ἐξ παιδαγωγίου παραπελήθηκεν ὁ Πομπήτος, Θεμιστ.λόγ.21,258B.

παιδαγωγῆμα-ατος [τὸ] (παιδαγωγῶ) μτγν. τρόπος παιδαγωγοῦ πινος, τρόπος, σχέδιον παιδαγωγίσεως : Μόξ.Τύρ.37,5' ἢ κ. νεώτ. παιδαγωγικὸν ἀντικείμενον, διδασκαλία : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.1,145 τούτῳ τῷ παιδαγωγῆματι διὰ Δαβὶδ κέχρηται.

παιδαγωγίσις-εως [ἡ] (παιδαγωγία) ἡ τοῦ παιδός ὁδῆγη, ἡ διδασκαλία : Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,198 αἱ τὸν ὁμοσθηρῶν ὀφθαλμῶν παιδαγωγίσεις.

παιδαγωγία [ἡ] κ. νεώτ. τὸ ἀξιωμα, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παιδαγωγοῦ : Πλάτ.Τίμ.89D καὶ πρότερον παρασκευαστέον εἰς δύναμιν δὲ τὴν κάλλιστον καὶ ἀριστον εἰς τὴν παιδαγωγίαν εἶναι' ἢ ὁδῆγη καὶ ἀνοτροφῆ τῶν παιδῶν, ἡ ἐκπαίδευσις' Ἡσ. «ἐκπαίδεια, διδασκαλία» : Πλάτ.Πολ.491E τὰς φύξας οὕτω φῶμεν τὰς εὐφροσντάς κακῆς παιδαγωγίας τυχοῦσας διαφορώντας κακὰς γίνεσθαι' 2) μτγ. ἡ περιποίησις δένδρων : Πλούτ.Ἡδ.2E τυχόντα δὲ ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκρατα γίνεται καὶ τελεσφόρα' 3) γεν. ἡ περιποίησις, ἡ θεραπευτικὴ ἀσθένειά, ἡ νοσηλία : Εὐρ.Ὀρ.883 νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ.

παιδαγωγικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήλικον ἢ ἀνοφρομένοσ εἰς τὸν παιδαγωγὸν ἢ τὴν παιδαγωγίαν : Μόρκ.Ἀύρ.11,6 παιδαγωγικῶν παρηρσιῶν ἔχουσα, - παιδαγωγικαὶ δάσκεισις' ἢ τὸ ἀρα. παιδαγωγικός ὡς οὐσα. πραγματεία περὶ ἀνοτροφῆς τῶν παιδῶν : Διογ.Κ.6,75 φησὶ δὲ Κλεομένης ἐν τῷ ... Παιδαγωγικῷ' ἢ νεώτ. τὸ ἐξ. παιδαγωγικός ὡς οὐσα. ἐπιστήμη ἀσχολουμένη περὶ τὴν ἀγωγήν, τὴν ἀνοτροφὴν καὶ μόρφωσιν τῶν παιδῶν' 2) μτγ. ἡ τῶν νόσων θεραπευτικὴ, ἡ ἱατρικὴ : Πλάτ.Πολ.406A τὴν παιδαγωγικὴν τὴν νοσημάτων ταύτη τῆ νῦν ἱατρικὴν πρό τοῦ Ἀσκληπιάδου οὐκ ἔχρῆντο.

παιδαγωγικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον παιδαγωγικόν βλλ. : Πλούτ.Ἡδ.73A μὴ φιλικὸς ἀλλὰ παιδαγωγικός προσφέρηται τοῖς συνήθεσιν' κ. ὑπερβ. : Κλήμ.Ἀλ.131.

παιδαγωγός [ὁ,ἡ] (παῖς, ἀγῶ) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ἐν Ἀθήναις ὁ ὁδῆγὸν τοῖς παῖδας ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας εἰς τὸ σχολεῖον ἢ γυμναστήριον καὶ ἐπισναφέρων εἰς τὴν οἰκίαν, ὁδῆγός τῶν παιδῶν : Ἡρ.8,75 οἰκίτης δὲ καὶ παιδαγωγός ἦν τῶν Θεμιστοκλέους παιδῶν, Εὐρ.Ἰων.725 ὡ πρέσβυ παιδαγωγῷ Ἐρεχθεῖως πατρός τοῦμοῦ πορ' ὄντος, Λυσ.32,28 δύο παῖδας καὶ ἀδελφῶν καὶ παιδαγωγῶν καὶ θεράπωναν' ἢ γεν. ὁ ἐπιμελούμενος τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδῶν, ὁ διδασκαλός : Πλάτ.Πολ.490E οὐδέ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως παιδαγωγῶν Φοῖνικα ἐπαινεῖται' ἢ μτ. τῶν λ. τίθη, τροφός : Πλάτ.Πολ.373C ἢ οὐδέ κτεῖσις παιδαγωγῶν, τιθῶν, τροφῶν' ἢ κ. μ. τοῦ ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγός εἶναι' ἢ κ. μ. τοῦ διδασκάλου : Ξεν.Λακ.31 ὅταν γν μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μερκατοῖσθαι ἐκβαίνουσι, τνικατοῖσθαι οἱ μὲν ἄλλοι παύουσι μὲν ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων' 2) νεώτ. ἐπιστήμων

ἀσχολούμενος ἐδικῶς περὶ τὴν ἀγωγήν τῶν παιδῶν, ὁ περὶ τὴν παιδαγωγικὴν ἐπιστήμην ἐντρίβης' 3) μτγν. ἀκωπτικός ἐπὶ τοῦ Φαθίου Μαξίμου, ὡς παρακολουθοῦτος πανταχοῦ τὸν Ἀννίβιον : Πλούτ.Φάβ.5 ὁ τὸν μὲν Φάβιον ἀκωπτόντας καὶ καταφρονούσων Ἀννίβιον παιδαγωγός ἀπεκόλουε' 4) μτγ. ὁ καθοδηγῶν τὴν εἰς τὴν πίστιν : ΚΔ Γολ.3,24 ὡστε ὁ νόμος παιδαγωγός ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν' 5) γεν. ὁ ἀρχηγός : Πλούτ.Ἀρατ.48 ἀλλὰ καὶ βασιλεὺς ἀγαθός εἶναι παιδαγωγός, αὐτ.Γάβ.17 παιδαγωγῶν τῆς τυραννίδος.

παιδαγωγῶ-έω κ. μαν. κ. νεώτ., παρρκ. πεπαιδαγωγῆκα [λοκ.Τίμ.13] κ. παθ. πεπαιδαγωγῆμαι [Πλούτ.Ἀντ.10], μέσ. μέλλ. ἐν παθ. ἀπαρ. παιδαγωγῆσομαι [Πλάτ.Ἀлк.1,135D], παθ. ἀπαρ. ἐπαιδαγωγῆσθην [Πλάτ.Νόμ.641B], οὐσαδεῦς ὡς παιδαγωγός, ὁδ. ἀνατρέφω καὶ διδάσκω, ἐκπαίδευω : Πλάτ.Θεαιτ.167C οὕτω δυνάμενος παιδαγωγεῖν σφόδρ τε καὶ ἀξίως πολλῶν χρημάτων τοῖς παιδευθεῖσι, Πλούτ.Ἡδ.439F Λάκων ἐρωτηθείς τί παρέχει παιδαγωγῶν, τὰ καλά, ἔφη, τοῖς παῖσιν ἄδια ποῖων' 2) ὁδῆγῶ, περιποιῶμαι τὰς ἡ παιδίον : Σοφ.ἀν.695 γέροντα γέροντα παιδαγωγίστω σ' ἐγώ, Εὐρ.Ἡρακλ.729 ἡ παιδαγωγεῖν γάρ τὸν ἀπλήτην χρεῶν' κ. παθ. ἐπὶ παιδίῳ : Ἰππ.Ἀρβρ.52 3) περιετέλλω, μετρίζω : Μουσων.ἀν.7,29H π-τὰς ἐπιθυμίας, λοκ.Ὀρχ.72 καὶ ὄλους τὰ ἦθη τῶν ὀρθῶτων παιδαγωγῶν' ἢ καθοδηγῶ : Μηναι.12,5 Ὁδ.4 νόμος Θεοῦ παιδαγωγίσεας' κ. παθ. : Πλάτ.Νόμ.752C τὴν παιδαγωγηθεῖσαν οὕτω πόλιν, Πλούτ.Ἡδ.443D ἀν ὄνο τοῦ λόγου παιδαγωγῆσθὲ τὸ πάθος' 4) ἰδιοθεῖω, παθ. : Πλάτ.Νόμ.641B συνησποῦσθαι ὀρθῶς παιδαγωγηθέντος' 5) ὁδῆγῶ τὴν ἢ κατὰ νόδας ἀκολουθῶ : Πλάτ.Πολ.600E αὐτοὶ ἀν ἐπαιδαγωγῶν ὀνη ἦσαν, αὐτ.Ἀлк.1,135D' 6) ἄγω καὶ φέρω τινὰ διὰ κολακείαν ἢ ἄ., τὸν κῶνα ὄπως θέλω' κ. παθ. : Ὑπερείδ.Ἀθ.3 ὑπὸ Ἀντιγῶ τῶν τρώων τοῦτον παιδαγωγῆσθαι' 7) ρημ.π. παιδαγωγῶμενον, παιδαγωγῆμαι, παιδαγωγίσει, **παιδάκιον** [τὸ] δημ. ὑποκορ. τοῦ παγδιό βλλ.

παιδάκιον [ἡ] ἐπίρρ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ παῖς, παιδάριον [ἡ] «ἐκπαίδεια» μερκαία, **παιδαλήθριον** [ἡ] «ἐκπαίδεια» κ. μαν., **παιδάρειον** [τὸ] ἐπιγρ. δ.γρ. ἀντὶ παιδάριον βλλ. : σῶμα ἀνδρείων παιδαρείων.

παιδαρέλι [τὸ] δημ. ὑποκ. περιφρ. παιδάριον. **παιδαρίδιον** [τὸ] γλίσσα. ὑποκορ. τοῦ παιδάριον. **παιδαριεύομαι** μτγν. ἀπαθ. φερόμαι παιδαριεύω : Ἀριστοτέλ.Στοβ.4,49, Ἡσ. ἐν λ. βλατίτοι.

παιδαριήματα [ἡ] «ἐκπαίδεια».

παιδαρικός-ή-όν μτγν. ὁ παιδικός : Ἐπιφάν.1,442C. 2) πάπ. ἐπὶ κέρους ἢ ἀμοιβῆς, ὁ προωρισμένος διὰ τοῦ δουλεύει : ἐκ τοῦ γλεῦκός ἀπολαύειν ὑπὲρ παιδαρικών κῶδους Χ.

παιδαριόγερων-οντος [ὁ] μτγν. παῖδιον ἐξον φρόνησιν γέροντος : Σωζ.ὄμ.Ἐκκλ.1στ.3,14 ἐτι νέος ὄντα διέπνεον, ἔως παιδαριόγερωντα παρὰ τῶν μοναχῶν ὀνομαζέσθαι.

παιδάριον [ἡ] τὸ κ. νεώτ. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ παῖς, μικρὸν παιδίον : Ἀριστοφ.Ὀρν.494 ἐς δεκάτην γὰρ ποτε παιδάριον κληθεῖς ὕπνιον ἐν ἄσπε, αὐτ.Πλ.536, αὐτ.Νέφ.821 παιδάριον εἰ καὶ φρονεῖς ἀρχαῖα, Πλάτ.Συμπ.207D ἐκ παιδάριον ὁ αὐτός λέγεται ἔως ἀν πρεσβυτής γέννηται [ἐκ μικρῆς παιδικῆς ἡλικίας], Δημ.1252 τὸν μὲν γὰρ Κέρωνα ἐκ μικροῦ παιδάριον ἐξεβρέφατο, ΚΔ Ἰω.δ,9 ἐπὶ παιδάριον ἐν ὄσπ' ἢ μικρὸν κοράσιον : Ἀριστοφ.Θεομ.1203 οὐ μὲν οὖν ἀπότερε, παιδάριον, τούτῳ λαθῶν, Μέν.428' κ. κ. κτ. πλθβ. μικρὰ παῖδα : Ἀριστοφ.Σφ.568 τὰ παιδάρια εὐδὲς ἀνέλκει, Ἀνδοκ.1,130 παρὰ τοῖς παιδα-

ρίους τοίς μικροτάτοις' 2) νεώτ. συνεκδ. Ανθρωπος ανόητος, κοιτός' 3) ο νεαρός δούλος· 'Αριστ. Πλ. 823 έπου μεν' έμοσ, παιδάριον, τνα προς τόν θεόν τωμεν, Ξεν. Άγστ. 1, 21.

παιδαριολόγος (λό) ἔπιγρ. ο προσαλαμβάνων παιδάρια, νεαρούς δούλους.

παιδάρια (άρ) ἔπιγρ. ὑποκορ. τῶν παῖς, μικρὸς παῖς, παιδάριον· 'Ηλιόδ. Αἰδ. 5, 14 παιδάριασκάς έποίμαινε πρόβστα.

παιδαριώδης-ους-ε (άρ) ο άρμόζων εἰς παιδάριον, ο έστερημένος σαβαρότητος, ο παιδικήσιος, παιδιάστικός· Πλάτ. Φιλ. 14δ παιδαριώδη και βόδια και σφόδρα τοίς λόγους έμνάδια ὑπολαμβανόντων γίνεσθαι, Άριστ. Π. Πολ. 1270b, 28 παιδαριώδης γάρ έστ' ίλιαν, αὐτ. Μεταφ. 993a, 5, -παιδαριώδης άπάνησις' κ. ὑπερβ· Πολυδ. 12, 4b, 1 πρόγμα πάντων παιδαριώδεστων' || τὸ παιδαριώδεσταν λιλαν. παιδαριώδες ὡς· Λογγίν. Ὑφ. 4, 1 ὑπὸ δέ έρωτος τού ξανῶν νοήσις αἰ κινεῖν πολλαίκις εκκίπτων εἰς τὸ παιδαριώδεσταν.

παιδαριώδισα (άρ) νεώτ. ἡ ιδιότης τού παιδαριώδους, πράξις ἡ λόγος παιδαριώδης.

παιδαριώδης (άρ) ἔπιγρ., ἔπιγρ., ἔπιγρ. κατὰ τρόπον παιδαριώδης βλλ.· Πολυδ. 27, 210 παιδαριώδως πτοηθέν κατελύθη και διεσκορήσθη κατά νόλεις, Φιλ. δ. Μουα. 91Κ, Γαλλ. 14, 224, 11 παιδαριώδως τῆ άνάγκη τού δόγματος δουλεύου.

παιδαρτήσις-εως (άρ) (παιδαρτῶ) έσφ. γρ. αντί παιδαρτήσις βλλ.

παιδαρτῶ-ῶ έσφ. γρ. αντί παιδαρτῶ βλλ.

παιδαρῦλλιον (τό) ἔπιγρ. ὑποκορ. τού παιδάριον· πρὸλ. παιδαρέλι· Κύριλλ. 68Α.

παιδασία (άρ) ἄπ. π. π. παιδασιασά ὅπὸ τῆς σμ. παραχθῆς τροφίμων ειδῶν· ὡδωσ και ἔτος μισθικὸ ὄργανός τέσσαρος και παιδασιασά τῶ μὲν ένεστώτι ίεπει, μισθὸ (ἀρτάδης) ἡμισυ, τῷ δ' εἰσόντι έπει κριθῆς (ἀρτάδης) ἡμισυ.

παιδαῶν λακων. γενικ. πλ. π. ἔπιγρ. ένεστ. τού παιζῶ βλλ. αντί παικουῶν· Άριστ. Λυσ. 1313.

παιδεία (άρ) (παιδεῖα) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ άνατροφή παιδίου· Αλογ. Έπιτ. 18 άπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄλιον' 2) ἡ άνατροφή και διάσκαλια, ἡ εκπαίδευσις· Άριστ. Νεφ. 961 λέξω τούτων τῆν άρτοισαν παιδείαν ὡς δέικετο, Θουκ. 2, 39 και έν τῶις παιδείαις οἱ μὲν ἐπιπόνη άσκήσει εὐδῶς νεοί δυντες τὸ άνδρεῖον μετέρχονται, Πλάτ. Φιλ. 551 τὸ δέ νερί παιδείαν και τροφήν' 3) κ. νεώτ. τὸ άποτέλεσμα τῆς άνατροφῆς και εκπαίδευσεως, ἡ μόρφωσις· Δημόκρ. 180 ἡ παιδεία εὐτυχουσί κόσμος, άτυχοῦσι κατασφύγιον, Πλάτ. Πρωτ. 327 D οἷς μὴ παιδεία έστ' ἡ μήτε δικαστήρια, αὐτ. Πολ. 376 B, Άριστ. Πολ. 1338a, 30 ὅτι μὲν τούτων έστ' παιδεία τῆς ἡν οὐκ ὡς χρῆσθην παιδευτέον τούς υἱεῖς οὐδ' ὡς άναγκαῖαν ἀλλ' ὡς έλευθερίον πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 653C παιδείαν δε ἡ λέγω τῆν παραγινομένην πρώτον παισι άρετήν, - άνθρ. έξαιρετόν παιδείας' || κ. κτ. πλ. π. σύστημα εκπαίδευσεως· Πλάτ. Νόμ. 804 D ένστα τὰς παιδείας, - ὀνομαζέον Παιδείας και Ὁρησκειμωτων ἰτὸ ἐπιμελούμενον τῆς μορφώσεως τῶν παιδιῶν· 4) ἡ περιποίησις τῶν δένδρων, ἡ δένδροκομική· Θεόφρ. Φαιτ. 3, 7, 4' 5) έν αρ· Εὐρ. Τρω. 128 πλεκτάν Αἰγύπτου παιδείαν Ἰστια εκ βόθλου γένεσθαι, ναῖα εκ παρῶν· 6) ἡ τέχνη ἡ επιστήμη· ἔπιγρ. παιδεία (εἰρῆ ἡ Ιατρική)' 7) ἡ τιμωρία· Πλ. Παροιμ. 22, 15 ὁ δόδοσ δέ και παιδεία μακρὰν άπ' αὐτοῦ, Κδ Έβρ. 12, 5 υἱέ μου μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου' 8) ἡ νεότης, ἡ παιδικῆ ἡλικία· Ὁσών. 1305 παιδείας πολυμυτρον άνδρος, Λουκ. 20, 11 εκ παιδείας φίλος πρὸλ. παιδεία' 9) ὁσ. κ. περιήλιπ. ὀμιλος νέων, ἡ νεολογία· Λουκ. Έρωτ. 6 παιδείας λιπαρῆς ὄλιος.

παιδείνης-ους (άρ) ΑΒ 1408 εγαλήνης, σαφηνῆς, παιδείνης παιδευοῦς ὁ παιδικός.

παιδείσιος-ον (παιδῆ κ. παιδεῖος (Ἡρωδ. 1, 135) ὁ άνήκων ἡ άρμόζων εἰς παιδία, ὁ παιδικός· Πινδ. 1, 2, 3 ὄλιμα παιδείσιος ἐτάξουν μελιγάρους ὀρους, Αλογ. Άγ. 1242 τῆν μὲν Θεούστον δαστα παιδείων κρεῶν ἔθνηκα και πέριφικα, Σοφ. Άντ. 918 παιδείσιος τροφή ἡ φρονιτις τῆς άνατροφῆς τῶν παιδιῶν, Πλάτ. Νόμ. 643 D τῶν μὲν οἰκοδομητῶν τῶν παιδιῶν οἰκοδομηματιαν παιζειν χρεῖ, αὐτ. 747 B' || ὁ προερχόμενος εἰς τῶν παιδῶν, τῶν τέκνων· Πλάτ. Νόμ. 810 A ὁ δέ μὴ παιδεύμενος άτιμος τῶν παιδείων έστω τιμῶν ίσας άποδίδουσι τὰ τέκνα' 2) ἔπιγρ. τὸ ὄδ. παιδεῖσιον ὡς οὐσ. π. π. παιδικὸν φόρεμα.

παιδεύς (άρ) (παιδεῦω) μων. κ. δημ. ἡ πράξις κ. ἰδ. τὸ άποτέλεσμα τού παιδεῦν έν τῆ σμ. τιμωρῶ, ἐπιβάλλω ποινὴν τῶν άπ' εὐθείας ὁ παιδεύμὸς χρειαζεται ποτε ποτε στα παιδιῶ' 2) κυρ. τολμηγορία, κακοπάθεια· ὡς νά περάσουμε τὸ βουδὸ εχίμαε πολὺ παιδεῦα.

παιδεραστώ ἔπιγρ. ὁ παιδεραστῶ βλλ. ἰτ. ἔπιγρ. έν Κατ. Αστράκ. 8, 41, 169.

παιδεραστής (άρ) κ. νεώτ. ἐπι κακῆς σμ. ὁ έροστικός τῶν παιδων, ὁ ὀμοφυλιτικός· Άριστ. Άχ. 265 μοιχῆ, παιδεραστῶ, Πλάτ. Συμμ. 192 B πάντως μὲν οὖν ὁ τοῖστος παιδεραστής τε και φιλεραστῆς γίγνεται, Έβρουλ. 130.

παιδεραστία (άρ) κ. νεώτ. ὁ πρὸς παιδία έρωσ, ὁ παρὰ φύσιν έρωσ άνδρὸς πρὸς άρρενα παιδία· Πλάτ. Συμμ. 181 C έν αὐτῆ τῆ παιδεραστιῆ τούς εἰλικρινῶς ὑπὸ τούτου τού έρωτος ὀρμημένους' || νεώτ. γενικῶτ. ἡ άξιόποινος πράξις τού συνουσιάζεσθαι μὴ άρρενων.

παιδεραστικός-ή-ον ἔπιγρ. κ. νεώτ. ὁ άνήκων ἡ άναφερόμενος εἰς τῆν παιδεραστιαν· Λουκ. Οἰκ. 4 οὐκ ὁσιγόνετο γέρον άνθρωπος παρακαλῶν παρθένους συνουσιάζεσθαι τὰ παιδεραστικά.

παιδεραστρία (άρ) ἔπιγρ. ἡ τῶν παιδεραστῆς, ἡ έρώσις παιδία· Αθήν. 1, 601 B διὸ και παιδεραστρία τινες καλοῦσι τῆν τραγωδισαν.

παιδεραστῶ-ῶ εἰμαι παιδεραστῆς, σφοδρῶς άγαπῶ τούς παιδία· Πλάτ. Συμμ. 192 B παιδεραστῶσι και πρὸς τούς γάμους και παιδοποιίας ὁ προσχεοῦσι τὸν νοῦν φύσει' || ἐπι τῆς Ρέας· Λουκ. Θε. Δ 121 μητέρα τοσούτων θεῶν οὐσαν ένέπεισας παιδεραστειν και τὸ Φρύγιον μερικῶν ποθεῖν.

παιδερασ-εως (άρ) κ. νεώτ. ὁ παιδεραστής· Πολυδ. 3, 70 ὁ μόντι παιδερασ Ζεὺς παρὰ τὸ Τηλεκλειδῆ πέπαισται' 2) εἶδος φυτοῦ, οὐ τὸ άνθρ. πρὸς σπεφάνους εχρησόμενον· Πουα. 2, 10, 6 ένεστι δέ ἡ παιδερασ έν ὀψιθῶν τού περιδολῶν πᾶσ' πρὸλ. Νικ. άπ. 74, 55 παιδία έρωτες' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν εκ τῶν γρομφαδιοειδῶν.

3) ὁ άνθρικός βλλ., τὸ σταντζιμ· Πλιν. Φι 19, 170' 4) πολυμῶς τῆς λιθος, εἶδος ὀπαλλίου· Πλιν. Φι 37, 84 121 Ὁρφ. Αἰθ. 282 ὀπαλλιον. - ὄγαλσον, ἱερωταῖ τρένα χροα παιδὸς έχοντα' 5) έρυθρὸν τῆ χρώμα πρὸς έντριφιν, φυμῶσιον· Άλεξ. 98, 18 λευκόχρομα ἱλιαν τῆς έστι, παιδεραστῆ έντριφεται, Άθην. 12, 542C παιδεραστῆ τὸ πρῶτον ὀπαλειόμενος, Άλκιμ. 1, 33 εἰς φύκος με και τὸν παιδεραστῆ έσκαυτεν' 6) ἄπ. φυτικὸν χρώμα κρυφῶς ὀποχυρῶσας' 7) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων εκ τῶν σφαυλινηδων.

παιδεραστιον (τό) ἄπ. ὁ παιδερασ βλλ. 51.

παιδευμα-σος (τό) (παιδεῦω) ἐπι προσ. ὁ εκπαυδόμενος, ὁ μοθητής, ὁ τρώφιμος· Εὐα. Ἡλ. 887 άνδρὸς εὐσεβεστατου παιδευμα, Πλάτ. Τρω. 24 D γεννησθαι και παιδεῦματα θεῶν ὄντες ἰουεῖσι' κ. κτ. πλ. π. ἐπι ένός μόνον προσώπου·

Εὐρ. Ἰαν. II Ἰνπλότους, ἀγνοῦ Πιθῆως παιδεύματα ἢ κτ. πληθ. ἐπὶ ζῶων, βρέμματα : Εὐρ. Ἀνδρ. 1100 μήλα, φυλλῶδες Περνασίας παιδεύματα ἢ κ. ἐπὶ ἰχθύων : Εὐρ. ἄν. 27,5 πόντου παιδεύματα ἢ μάθημα, διδασκαλία, ἐπιστήμη : Σοφ. ἄν. 120,3 χωρῶν ἦδη, παιδεύς, εἰς τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλία, μουσικῆς παιδεύματα, Ξεν. Οἰκ. 7,6 ὄπερ μέγιστον ἔμοιγε δοκεῖ παιδεύματα καὶ ἀνδρὶ καὶ γυναικί, Πλάτ. Νόμ. 747C κατὰ τὰ παιδεύματα καὶ προσήκοντα γίγνεται ἄν, Ἀριστ. Πολιτ. 138a, II ταῦτα μὲν τὰ παιδεύματα καὶ ταῦτας τὰς μαθήσεις ἑαυτῶν εἶναι χάριν ἢ 3] μέγα παιδεύσεως, διδασκαλίας : Εὐρ. ἄν. 54 κακὸν τὴ παιδεύμα ἦν ἀρ... ὁ πλοῦτος.

παιδεύσει-ως (ἡ) [παιδεύω] κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ παιδεύω, ἡ ἐκπαίδευσις, ἀγωγή ἢ Πλάτ. Ὀρ. 416B «παιδείας παράδοσις» : Ἡρ. 4,78 πολλὸν πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ μᾶλλον τετραμένους ἦν ἀπὸ παιδείας τῆς ἐπισημοῦσας, Ἀριστ. Νεφ. 98b ἐξ ἑνὸς ἀνδρᾶς Μαραθωνομάχου ἢ μὴ παιδείας ἔδραθεν, Ξεν. Ἀπομ. 21,34 δῖωκε τὴν ὄψ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παιδεύσειν, Πλάτ. Κριτ. 110C τροφὴ καὶ παιδεύσει, αὐτ. Ἰνπ. Μ. 284C ἔξινικη παιδεύσειν παιδεύσειν, Ἰσοκρ. 4,50 Ἑλλήνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας μετέχοντας κ. πληθ. : Πλάτ. Νόμ. 925b μετὰ μὲν οὖν τὴν πρώτην ἑκάστοις εἰρηναίαν τροφὴν καὶ παιδεύσειν ἢ ἐπὶ τῆς ρητορικῆς ἢ διδασκαλίᾳ : Ἰσοκρ. 11,49 μῆτε τὴν περὶ τοὺς λόγους παιδεύσειν διαβαλεῖς ἢ 2] τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκπαίδευσως, αἱ γνώσεις, ἡ παιδεία, ἡ μόρφωσις : Ἀριστ. Θεσμ. 175 οὐ (πᾶσι) σὺ τῆς παιδεύσεως, Πλάτ. Πρωτ. 349A σεαυτὸν ἀπέφηνας παιδεύσεως καὶ ἀρετῆς διδασκαλον, Ἀριστ. Ρητ. 1399a, 13 ἢ 3] τὸ ἐκπαιδευτήριον, τὸ σχολεῖον : Θουκ. 2,41 τὴν ἡμετέραν πόλιν Ἑλλάδος παιδεύσειν εἶναι.

παιδευτήριον (τὸ) [παιδεύω] μτγ. τὸ ἐκπαιδευτήριον, τὸ σχολεῖον : Διόδ. 13,27 ὅστε τὸν ἔλεον τοῖς τὴν πατρίδα κοινὸν παιδευτήριον παρεχομένοις πᾶσιν ἀνθρώποις, Στράβ. 14,1,5 ὡσθ' ἡ πόλις μικρὸν μὲν πρότερον τοῖς βαρβάρους ἀνεῖτο παιδευτήριον, Ἰουλ. Λόγ. 5, 182B.

παιδευτήριος (τὸ) [παιδεύω] κ. δημ. τὸ διδασκαλῶς ὁ παιδαγωγός : Πλάτ. Πολ. 493C τοιοῦτος δὲ ὢν πρὸς Δία οὐκ ἄτοπος ἄν σοι δοκεῖ εἶναι παιδευτής, Πάπ. παιδευτής ἑλληνικῶν λόγων, Μηνολ. 12, II Ἐσπερ. ἐγκρατείας παιδευτήν ἢ 2] μτγ. κ. δημ. ὁ τιμωρὸν τῆς : ΚΔ Ἐβρ. 12,9 τοὺς μὲν τῆς σαρκὸς ἡμῶν παρῶν εἶχονεν παιδευτάς καὶ ἐντεροπέμβας ἢ πρὸς παιδεύειν ἢ.

παιδευτικός ἢ-ὸν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἀρμόζων εἰς παιδεύσειν : Τιμ. Ἰσοκρ. 103B παιδευτικὰ... δυνάμεις τῶν ψυχῶν, Στράβ. 14,5,4 τὸν παιδευτικὸν βίον ἐλάττωσεν ἢ ἡ παιδευτικὴ ὡς οὐα, ἡ τέχνη τοῦ ἐκπαιδεύειν, ἡ παιδαγωγικὴ : Πλάτ. Σοφ. 231B τῆς δὲ παιδευτικῆς ὁ περὶ τὴν μάταιον δοξοσάφην γιγνώσκων ἐλεγχός ἢ 2] τοῦδ. παιδευτικὸν ὡς οὐα : Πλούτ. Λικ. 4 ἀκραστὴν διαστριβὴς τὸ πολιτικὸν καὶ παιδευτικὸν οὐκ ἐλάττωσας ἄξιον σοουδῆς ἀναμειγνύων ἢ 2] ὁ ἐμπειρος εἰς τὸ διδάσκειν : Φιλ. 1,438.

παιδευτικός ἐπιρ. ὄνομα, κατὰ τὸν ὄνομα παιδευτικὸν βάλ. : Φιλ. 1, 169 δογματικὰ ἄμα καὶ παιδευτικὰ, Κλημ. Ἀλ. Στρωμ. 2,35 ἢ κ. ὄπερθ. : Φιλ. 1,319 παιδευτικώτατα οὖν εἴρηται.

παιδευτός ἢ-ὸν (παιδεύω) ὁ δυ δύνανται τῆς νὰ παιδεύσθ. νὰ μάθῃ διὰ διδασκαλίας : Πλάτ. Πρωτ. 344C παιδευτὴν εἶναι ἀράτην.

παιδευτρία (ἡ) μσν. θηλ. τοῦ παιδευτής, ἡ παιδαγωγός, ἡ διδασκαλῶς, ἡ τροφός : Πεισ. 606.

παιδῶν [παις, παιδοῖς] κ. μσν. νεώτ. κ. δημ., ἔν ἀναφ. πρὸς παῖδα, παρέων τροφήν συντηρῶ,

ἀναποτύσω, ἐκτρέφω, μεγαλῶν πινά, ἀναστοίνω : Σοφ. ἄν. 648 λευκὸν αὐτὴν ἐπαιδεύσα γάλα ἢ κ. παθ. ἀνατρέφωμαι, μεγαλῶν που ἢ κατὰ τὴν τῶνον : αὐτ. ΟΚ 562 ὅς οἶδα κατόδ' ὅς ἐπαιδευθῆν ἔξινος, Εὐρ. Ἰαν. 953 Ἄιδου δ' ἐν δόμοις παιδεύεται [ἐπὶ] τεχνέωτος παιδίω, μεγαλῶν, ἡλικιούται ἐν τῷ Ἄδῃ ἢ 2] κτ. συνεκδ. κ. ἐν συνήθεισ. χρ., πνευματικῶς ἀναποτύσω διδάσκων, παιδαγωγῶ, ἐκπαιδεύω : Σοφ. Τρ. 451, Εὐρ. Ἰκ. 917 οὕτω παῖδας οὐκ ἐπαιδεύετε, Πλάτ. Ἀπολ. 241B οὕτω τοὺς νέους παιδεύειν οἷοι τε εἰσι καὶ βελτίους ποιοῦσι ἢ 2] περιληπτ. ἐπὶ λαοῦ, ἔθνους, πόλεως, διαμορφῶ τὸν πολιτισμὸν, τὴν πνευματικότητα : αὐτ. Πολ. 606B τὴν Ἑλλάδα πεπαιδευκεν ὁ ποιητής ἢ κ. μέσ. ἐν ἐνεργ. σμ. μτ. αἰτ. ἀντικειμ. ἐκπαιδεύω πινά εἰς τὴν, διδάσκω : Εὐρ. ἄν. 1068 οὐ γὰρ τῆς οὕτω παῖδας οὐκ ἐπαιδεύεται, Πλάτ. Μέν. 93D ἢ ἐκεῖνος αὐτὸν ἐπαιδεύεσσο ἢ 3] μτ. αἰτ. πράγμ. διδάσκω τὴν εἰς τινα, μαθαίνω σὲ κάποιον κἀτι : Ἀριστ. Πολιτ. 137b, 23 ἔστι δὲ τέτταρα σχεδὸν ἢ παιδεύειν ἐκώσθαι ἢ κ. παθ. διδάσκωμαι ὁπὸ τινος εἰς τὴν Πλάτ. Νόμ. 695A τὴν πατριῶν οὐκ παιδευομένων τέχνην, Μηνολ. 12,3 Συνεὶ τὰ ἱερά δὲ γράμματα παιδευθεῖς ἢ κ. μτ. διηλ. αἰτ. διδάσκω πινά τῆ : Ἀντιφ. 3,23 δόκον μὲν οὖν ἔγνωε ταῦτα παιδεύων τὸν υἱόν, Πλάτ. Πολ. 4141 ἢ κ. συστοιχῶς : Ἀλχιμ. 3,148 ἀείμνηστον παιδεύσαν αὐτοὺς ἐπαιδεύσεσ' ἢ ὄμ. μτ. αἰτ. κ. δοτ. διδάσκω τὴν εἰς τινα, ἐκπαιδεύω ὡς πρὸς τὴν : Πλάτ. Πολ. 430A ὅτε... ἐπαιδευόμεν μουσικὴ καὶ γυμναστικῇ, αὐτ. 522A κ. παθ. : αὐτ. Νόμ. 741A πολιτίας παρεμβάλλων νόθῃ παιδείᾳ πεπαιδευμένους ἢ κ. μτ. δοτ. ἐμπροθ. παιδεύω ἐν τῇν ἐκπαιδῶν εἰς τὴν : αὐτ. Κριτ. 50D οἱ... νόμοι, παραγγέλλοντες τῷ πατρὶ τὸν πόλιν ὡς ἐν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν κ. παθ. : Θουκ. 1,84 ὅστις ἐν τοῖς ἀναγκαῖστοῖσι παιδεύεται ἢ κ. μτ. αἰτ. ἐμπροθ. : Πλάτ. Γοργ. 519B τῶν φασκόντων παιδεύειν ἀνθρώπους εἰς ἀρετὴν, Ξεν. Ἀπολ. 29 οὐκ ἔφην χρῆναι τὸν υἱὸν περὶ βίρας παιδεύειν κ. παθ. : Πλάτ. Πολ. 492B, Ξεν. Ἀπομ. 1,21 ἔτι δὲ πρὸς τὸ μετρίων δεσφάει πεπαιδευμένους οὐτως... ἢ μτ. αἰτ. κ. ἀπαφρ. διδάσκω, μαθαίνω να... : Ἡρ. 1,155 πρόειπε δ' αὐτοῖσι κιθαριστῆς τε καὶ φάλλειν καὶ κρηνηλεύειν παιδεύειν τοὺς παῖδας κ. κτ. παρόλ. τοῦ ἀπαφρ. : Σοφ. ΟΚ 919 καίτοι σε ἄθροισα γ' οὐκ ἐπαιδεύσαν κακὸν ἴέν. εἶναι, Εὐρ. Ἀνδρ. 601 εἰ μὴ γυναικας σὺφρονας παιδεύετε [εἶναι] κ. παθ. : Ξεν. Ἀπομ. 2,13 τῷ παιδευομένῳ ἄρχειν ἢ 4] ἡ μτχ. πεπαιδευμένους ἦ-ὸν ἀπολ. ὁ τυχὼν διδασκαλίας, μαθήσεως : Πλάτ. Νόμ. 654A ἰδίως ὁ ἀνωτέρως μορφώσεως, πνευματικῆς καλλιέργειας : αὐτ. 875D ἢ καὶ φαυλοτέρως ἄν πεπαιδευμένοι δικασταὶ δύναντο κατείδεν, Ξεν. ΚΠ 5,217 Πέρσης ἀνὴρ τὸν πεπαιδευμένον ἢ κτ. ἀντιδιαστ. πρὸς τὸ δημιουργός : Πλάτ. Ἄντ. 135D ἢ 5] διορθῶ, σφραγίζω : Σοφ. Αφ. 595 εἰ τοῦδ' ἴθις ἄρτι παιδεύειν νοεῖς, Ξεν. Ἀπομ. 1,3,5 Διαιτῆς δὲ τὴν τε ψυχὴν ἐπαιδεύσει καὶ τὸ σῶμα ἢ ὄθ. κ. : Ἀριστ. Ρητ. 1399b, II ἢ γὰρ εὐτραπέλια πεπαιδευμένη ὄδρις ἐστὶ ἢ 6] τιμωρῶ, κολάω : ΠΔ Ὀσ. 7,12 παιδεύω αὐτόν ἐν τῷ ἀκοῦ τῆς θλιφέως αὐτῶν, ΚΔ Λουκ. 23,16 παιδεύσεσας οὖν αὐτὸν ἀπολώσθαι ἢ δημ. κ. ἀναφορ. πρὸς ἀνθρώπινας πράξεις ἀξίας μομφῆς, τιμωρίας : Πολιτ. Ἑκλ. Τραγ. 267,2 περικαλῶ σε, Παναγιῶ, [νὰ παιδεύῃς τὴν κλεψίαν ἢ 7] βασανίζω, ταλαιπωρῶ, τυραννῶ : φρ. ἐκκλ. ὄν ἀγαθῆ Κύριος παιδεύει, Ἐρωτ. κτ. 2,2257 πάλ' ἢ θελῶσ' ἡ μοῖρά μου, ποῦ πάντα μὴ παιδεύω, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 44,15 κὶ δλο παιδεύει ὁ Χάροντας τῆς υφῆς τῆς ἀγάθης ἢ ἐπιμύνας, ἀχληρῶς ἀπασχολῶ :

Ἐρωτόκριτ.1,888 κ. ὁ λογισμὸς ὁποῦ βαλε δίκαια τόνε παιδεύγει· κ. παθ.· αὐτ.Δ.76 κ. ὡς τήν ἀγῆ παιδεύεται με τ' ὄνειροι τὴ ζάλη.

παιδίσιος-η-ον ἰων. τ. ἀντὶ παιδείας βλλ.· Ἐυσ. Ἐκκλ.Ἰστ.203D, Νόνν.Δ.9,85, αὐτ.Εὐαγγ.Ἰω.9,108 παιδίσιον ἰδὲν· 2) Ἐπιγρ. τὰ παιδία ὡς οὐσα. ἑορτὴ πατρίδας ἐπὶ τῆ ἀποδοχῆ παιδός.

παιδί (τὸ) δημ. τὸ παιδίον βλλ.

παιδί (τὸ) δημ. κ. παιγίδι, ὄπκορ. παιδάκι τὸ πλεῖστον τοῦ σκελετοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων. **παιδία** (ή), ἰων. -ίη ἡ παιδική ηλικία, ἡ νεότης, ἡ παιδεία· Ἰνν.Προορρ.2,42 ἐν παιδίῳ καὶ νεότητι, Πλάτ.Νόμ.808B παιδίας καὶ νηπιότητος χάριν, Πάπ. ἐκ παιδίας· 2) τὸ παιδαριώδες τοῦ τρόπου· Πλάτ.Νόμ.864D ἡ γῆρα ὀπερμήτρω ξυνεχόμενος ἡ παιδία χρώμενος.

παιδιά (ή) ἰσραϊλῶ κ. μιν. κ. νεώτ. παιδαριώδες παιγνίδιον, ἰδ. τὸ ὀμαδικὸν καὶ καταλλήλως ὄργανωμένον, ὁσον παρ' ἡμῶν τὰ σκακιάκια, τὸ κρόστω, ἡ τυφλόμυρα· ἘΜ 657,50 ἐτὸ γὰρ σημαίνει τὸ παιγνιον διὰ τοῦ ἡ γραφέματα· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ὀξύνεται, ὁσον παιδιά, παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις βαρύνεται, ὁσον παιδία· Ἀριστοτ.Πολ.1056, Ξεν. Συμπ.1,1 τὰ μετὰ σπουδῆς καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδείαις, Πλάτ.Νόμ.798C τοὺς ἐν ταῖς παιδείαις νεωτερίζοντας, Ἀριστοτ.Ρητ.1370b,35 παιδία μηχανικά, ἀθλητικά, ἑριστικά· 2) σκῆμμα, χαριεντισμός, ἀστείοτης· Πλάτ.Κριτ.46D ἦν δὲ παιδία καὶ φλυαρία ὡς ἀλλήως αὐτ.Πρωτ.347, αὐτ. Φαιδρ.265C παιδία πεποισθαί, Πλούτ.Ἠθ.59B τὸν ἐν γέλωτι καὶ ἀκράτῳ καὶ σκῆμμα καὶ παιδείαις ἐλεγχον, αὐτ.456E· ἢ κ. μιν.· Ἀισχ. Πρ.316 ὡςτε σοι τὸν νῦν χόλον· παιδιάν εἶναι δοκεῖν, Ἀριστοτ.Πολιτ.1339a,16 παιδία ἐνεκα καὶ ἀναπαύσεως, αὐτ.ΗΝικ.1127b,34 διαγωγή μετὰ παιδίας· 3) Ἐπιγρ. κτ. πληθ. σχολικαὶ διακοπαί.

παιδιακήσιος-ια-ιο δημ. ὁ ἀρμόζων εἰς παιδίον, ὁ παιδαριώδης· παιδιακίασι καμώματα· 2) ὁ παιδικός· ἀκούσι φωνῆς παιδιακίσιες.

παιδιακίω δημ. δ. παιδαριώω βλλ.

παιδιακός-ή-ον Ἐπιγρ. κ. δημ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερσόμενος εἰς τὸ παιδίον· παιδιακὴ ἐπικρισις, Βιζυην.Αὐτάρκεια 7 πού μοιάζουν παιδιακῆς γραμμῆς πᾶ στοῦ γιαιλοῦ τὸν ἄμμο, Κρυστ.ἡ Φλογέρα 73 κ. ἔκειλεν ἡ ἀγάπη ἡ παιδιακῆ, πού 'χα γι' αὐτήν, ἡ ἀβία.

παιδιάρίω δημ. ἀμτδ. ἐπὶ ἐνηλικῶν, πράττω, φέρομαι ὡς παιδίον, κάνω σάν παιδί, παιδιακίω· 2) ρημ.τ.π. παιδιάρισμα.

παιδιάρισμα (τὸ) ἰσραϊλιζ(ω) δημ. συνήθ. κτ. πληθ. πράξεις, λόγος παιδαριώδης.

παιδιαρακαμώματα (τὰ) δημ. πράξεις ἐπιπολαιῶς ἀκριτῶς γινόμενα ὄπο παιδίω· ἢ συνεκδ. πράξεις παιδαριώδεις, εἰς παιδία ἄρμζουσα.

παιδιαστικός-η-ο δημ. ὁ ὁσιελ εἰς παιδίας ἴδιος, παιδαριώδης, παιδαριστικός· παιδιαστικά ἀστεία· καμώματα· ἢ τὸ οὐδ. ἐνὸρθ. κ. ὡς οὐσα· εἰκοσιον χρόνῳ κορίτσι κ. ἔχει ἀκόμη τὸ παιδιαστικο, - ὄρησε τὰ παιδιαστικά ἰτάς παιδαριώδισα· 2) ἀντὶ παιδιαστικός βλλ.

παιδιαστικός-η-ο δημ. ὁ ἰσάων, ὁ ἀρμόζων εἰς παιδία, παιδικός· Παλαμ.Τάφ.34,11 σάν φευδα παιδιαστικά λογάκια πού μεθᾶς, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ 37,1 χαρῆς παιδιαστικῆς, χλομές, σά λουλούδια ὁ τι ἀνοίγουν, - παιδιαστικὸ χαμόγελο, - παιδιαστικὴ ἀφέλεια - ἀγνώσια.

παιδιαστική (ή) νεώτ. ἰατρ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης ἀσχολούμενος περὶ τὴν νοσηματα τῆς παιδικῆς ηλικίας καὶ τῆν θεραπεσίαν αὐτῶν.

παιδιαστρος (ὁ) νεώτ. ἰατροδ. τῶν παιδικῶν νόσων.

παιδικέωρ Ἦσ. ἐὸ ἐν γυμνασίω ὑπηρέτης· πρβλ. παιδισκωρός.

παιδικωρός (ὁ) νεώτ. ἰατρ. ἐπὶ ἐνηλικῶν ἀτόμων, ἡ διατήρησις χαρακτήρων τῆς παιδικῆς ηλικίας ἀπὸ τε φυσικῆς καὶ ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς ἀπόφθεος ὁ παιδοκορσμός.

παιδικός-ή-ὸν (ἰσραϊλ κ. μιν, νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερσόμενος εἰς παιδίον, ὁ παιδιαστικός· Ἀριστοτ.Λυσ.415 πῶς ἔχον' σὸ παιδίον, Λυσ.214 παιδικὸς χορός, Πλάτ.Πολ.608A εὐλαδομένους πάλιν ἐμπροσθεν εἰς τὸν παιδικόν τε καὶ τὸν τῶν πολλῶν ἔρωτα, Ἀριστοτ.ΗΝικ.1123a,15 παιδικὸν διάρων ἰδύρων εἰς παιδίον, αὐτ.1119a,34 παιδικαὶ ἀμαρτίαι, Πολύδ.9,214 τούτου δ' ἐστίν αἴτιον ὅτι τῶν ἐν ταῖς παιδικαῖς μαθήμασι παραδιδόμενων ἡμῶν διὰ τῆς γεωμετρίας οὐ μνημονεύομεν, Στραβ.2,42 ἐκ τῆς παιδικῆς μετρήσεως Πλάτ. παιδικὸς χιτών, Μηνόσ. 12,6 Συνεζ. καὶ πρὸ τῆς παιδικῆς τιθνηνομένους ηλικίας, Πάπαδ.Χριστ.Τεμπ.22 καὶ μετὰ παιδικὴν χάριν, Παλαμ.Τάφ.21,6 καὶ σταυροῦσθαι τοῦ μ. αὐτοῦ τὰ παιδικὰ χερσάκια· ἢ νεώτ. νομ. παιδικὰ δικαστήρια δικαστήρια εἰς ὧν τῆν δικαιοδοσίαν ὄντονομοι τὰ ἐγκλήματα τῶν ἀνηλικῶν· 2) ὁ παιδαριώδης· Φωτ.369,22 ἐλέγεται δὲ παιδικὸν καὶ τὸ παιδαριώδες, ὁσον τὸ ἀρμόζων παιδί· Πλάτ.Φιλ.49,1 εἰ μέλλομεν τὸν παιδικὸν ἰδόντες σφόνον, Ἀριστοτ.ΗΝικ.1176b,33 ἡλίθιον καὶ λίαν παιδικόν· 3) ὁ παιγιώδης, ὁ διασκεδαστικός· Ξεν. Ἀγρο.8,2 καὶ μὴν μετέχει μὲν ἡδιστα παιδικὸν λόγων, Πλάτ.Κρατ.406C τὸν δὲ παιδικὸν οὐδὲν κωλύει διαλεθεῖν· 4) ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερσόμενος εἰς ἀγονητὸν παιδί, ὁ ἐρωτικός· Βάκυ.ἀπ.3,12 παιδικὸι θ' ὄμνοι φέλονται, Ξεν.ΚΠ 1,4,27 εἰ δὲ δεῖ καὶ παιδικὸι λόγου ἐπιμνησθῆναι· ἢ τὰ παιδικὰ ἐν. μέλα, ὁσον τὸν 29 εἰδικὸν τοῦ Θεωορίστου· 5) τὸ παιδικὸν ὡς οὐσα. ὁ ἐρωμένος· Πάπ. μηδὲ παλλακὴν μηδὲ παιδικὸν ἔχεν· ἢ δημ. πληθ. τὰ παιδικὰ ὡς οὐσα. ἀέπιστος ἐπὶ ἐνός προσώπου κ. συνήθ. ἀναφορὰ πρὸς παιδία ἄρρητος, ὁ ἐρωμένος, τὸ ἀγονητὸν πρόσωπον· Σοφιστ.153 τὰ παιδία, ὡς ὄρητ. ἀπώλεσας, Θουκλ.132 παιδικὰ νοση ἀν' αὐτοῦ καὶ πιστότατος ἐκείνω, Πλάτ.Συμπ.178B στρατόπεδον ἀρσάτων τε καὶ παιδικῶν· ἢ ὁσον. ἐπὶ κορασίω· Κρυστίν.258, Ἐδν.327· ἢ κ. γεν.· Φιλόστρ.Ἠρ.2,7 ἐπιμνάς καὶ τίμας, αἰς τὰ παιδικὰ βέλξουσι [σγδλ. ἐατρία ἐπὶ τῶν ἀρρῶνων] ἐπιτοῖθα δὲ πορεχρήσατο τὸ λέξεν· ἢ μιν. ὁμ. κτ. πληθ. τὸ ἔργον, φ. προσέχων τῆς χεῖρας· Πλάτ.Γοργ.482A τήν φιλοσοφίαν, τὰ ἔμπα παιδικὰ [τῆν φιλοσοφίαν, τήν ἐμῶν ἐρωμένην] πρβλ. Λιδάκ.Λογ.59,133.

παιδικός-ητος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης ὁ χαρακτὴρ τοῦ παιδικοῦ, ἡ ἀφέλεια.

παιδικονήγεια (ή) νόπ. δ. τὸ παιδικονήγεια, ἡ καταδίωξις, τὸ κινήγημα τῶν παιδίων.

παιδικός ἐπίρωρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον παιδικόν βλλ.· Πλάτ.Λυσ.211A παιδικὸς καὶ φιλικὸς κ. ἄρη, Πολύδ.3,117 ἀσμένως κατανεύσαντος καὶ τι καὶ προσφεύσαντος παιδικός, Πλούτ.Θησ.δ παιδιώρ Ἦσ. «παιδισκη».

παιδιογέρωντος (ὁ) ἱερῶ κ. μιν. γέρον ἔχων φρένας παιδίον· Παλλάδ.Λυσ.53, Νικ.Λων. 282A κωδ. παιδιογέρωνται.

παιδιοῖδης ἐπίρωρ. πτην. μιν. κ. νεώτ. ἔκ παιδικῆς ηλικίας ἀπὸ μικρὸ παιδί· Κδ Μθρκ.9,2 πόσος χρόνος ἐστίν ὡς τοῦτο γέγονεν οὕτω· ὁ δὲ εἶπε· παιδιοῖδης, Παχυμ.Γ Μχ.Παλαιολ.82D κατὰ ἀρετὴν παιδιοῖδης συνήθης.

παιδιομετρία (ή) νεώτ. ἡ παιδομετρία.

παιδιον (τὸ) κ. μιν. κ. παιδίον, νεώτ. δημ. παιδί, ὄπκορ. παιδάκι, μεγεθ. παιδισκος, ὄπκορ. τοῦ παῖς, μικρὸς παῖς· Ἠρ.1,110 κελαιὸς σὲ Ἀστυάγῃ τὸ παιδίον τοῦτο λαβόντα θείων ἐς τὸ ἀρη-

μότατον τὸν ὄρεον, Ἀριστ.Εἰρ.50 ἐγὼ δὲ τὸν λόγον ἐν ταῖσι παιδίοσι καὶ τοῖσιν ἀνδράσι. . . φράσω, Πλάτ.Λοῖα.212E τὰ νεωστὶ γεγονότα παιδία . . . ὅταν κολάζηται ὑπὸ τῆς μητρὸς, Κδ Ματθ. 19,14 ἄφετε τὰ παιδιά καὶ ἐμὲ καὶ κωλύετε αὐτὰ ἔλθειν πρὸς με, αὐτ.Λουκ.1,80, Διγεν.Ἀκρ.1,458 ἀπασ γὰρ ναὺς ἀνθρώπωνος ἐκλήθηται τὸ τοῖστων | πῶς ἔφρασε τὴν ἑλασφον παιδί χωρὶς τοῦ Ἰησοῦ, Σοκωμ.Λόμυρ.5) | ὅταν ἀκούω ἔξω παιδί κοντά μου | μᾶλλον νὰ λέγ, Κἀκδ.Τὸ Φῶσφω 7,2 Παλαμ.Τσφ.58,9 βόληθη με τὸν παιδίον | ἄσφα καὶ νὰ χορτάσῃ, Ζερθ.Τραγ.ΚΚ.51,15 μὰ τὸ στοιχεῖο τοῦ ηἰγιαθοῦ | . . . τὸν ἄλοιο ἀπλῶναι ἐνὰς παιδιοῦ | πεντάμορφου μέσ' στὰ νερά του, - δ. - ἄμορφο - συμπασθηκὰ - ἔξυπνο παιδί, - παιδί τοῦ δρόμου [ἀγνιστοῖς, ἀληθινῶ] || φρ. ἐκ παιδίου ἐκ μικρῶς, παιδικῆς ἡλικίας, παιδοῦθεν: Ἔεν.ΚΠ1, 6,20 σὺ τὲ γὰρ με . . . ἐκ παιδίου ἐπαίδευκ' 2) μτ. γενικ. ὑποκειμ. τὸ παιδίον πινὸς τὸ τέκνον, ὁ γόνος, τὸ παιδί του: Ἡρ.2,119 λαβὼν γὰρ δύο παιδιά ἀνδρῶν ἐπιχωρίων ἐντομὰ σφρα ἐποίησε, Κδ ΐω.4,49 Κύριε, καταβῆθι πρὸς ἀποδοῦναι τὸ παιδίον μου, Πρόδρ.1,119 εὐθὺς τὸ βράσαιον τὸ θερμόν, λέγει πρὸς τὸ παιδί του, Πολιτ.Ἐκλ. Τραγ.250,25 ἔρχονται οἱ μάννες γὰ νερό, γνωρίζου τὰ παιδιά τους, Λασκαρ.Μυστ.30 μιά οἰκογένεια ποῦ θέλει. . . νὰ δώσει καλὴν ἀνατροφήν ἐς τὰ παιδιά της, Βίζην.60,24 [ἐκδ.Φέξη] κι ἡ δόλια μου ματιά θαλᾶ | παιδί μου, ὦρα σου καλᾶ | || παρισμ. φρ. τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν ὄμοια πρὸς τὸν πατέρα ποιοῦντων: Κωμ. Ἀδελφ.672' ὄμ. : Στράβ.10,3,15 τῆς μητρὸς τὸ παιδίον κ. δημ. αὐτὸς εἶναι παιδί της μάννας του - τοῦ μαμηᾶ του' || κ. ὡς τρυφερὰ προσφώνησις πρὸς ἀγαπώμενον ἢ ἐρωόμενον πρόσωπον: πρᾶξε, παιδί μου, ἔλα κοντά μου, παιδί μου; Βίζην. 151,12 [ἐκδ.Φέξη] ἔλα καὶ σὺ δίπλα στοῦ Ξανθοῦ παιδί σου | [καὶ κοιμήσου] 3) κτ. συνεκδ. πᾶς νέος ἀνθρώπος, ἑφηβός, νεωρὸς: ἄμωυν παιδί ἀκόμα ὅταν πρωτῶν γραφᾶ - ὅταν ἀνοίξῃ τὸ μαγαζὶ κ. ὡς προσφώνησις: καλῶς τὰ παιδιά, - νεῖα σου, παιδί: 4) εἰδ. νεωρὸς, μικρὸς δαυλός, ὑπηρέτης: Ἀριστφ.Βάτρ.37 παιδίον, κατ' ἡμᾶ, κατ' αὐτ.Νεφ.132 ἄλλ' οὐχὶ κόπῃα τὴν θυρᾶν ναι, παιδίον, - ἔστειλα τὸ παιδί νὰ μοῦ φωνίσῃ 5) δημ. ἀνθρώπος ἁπλοῦς, ἀφελὴς, τὰ αἰσθήματα, εὐπιστος, μὲ παιδικὴν φύσιν: μὴ γίνεσαι παιδί, καμμένε 1, Παλαμ.Μεγάλος Εἶσαι 4 κι ἀν περιμένῃς | τὸ μῦθος ποῦ ἔρπει γυρεύοντάς σε βᾶγια νὰ στρώσῃ γιὰ νὰ διαβαίνῃς | παιδί ποῦ θὰ ἴσαι 1: 6) ἐν εἰδ. ἐνν. τὸ παιδίον παιδικὴ νόσος, πῖθ. οἱ σπασμοί: Ἰημ.Ἀέρ.3 [ἀμφ.ἀνάγν. ἀντὶ παιδικῶν].

παιδίοσ [ὁ] μτν. βαρβαρισμὸς ἀπὸ παιδίον: Πλούτ.Ἀλλέ.27 ἐνιοι δὲ φασὶ τὸν μὲν προφῆτην ἑλληνοιστὶ βουλομένον προσεπεινὸν μετὰ τινος φιλοφροσύνης . . . εἰπεῖν, ὦ παιδίοσ, ἀντὶ τοῦ νῦ τὸ σῖγμα χρῆσαμένον.

παιδιότης-ητος [ἡ] μτν. ἡ παιδικὴ ἡλικία: Ἀκυλ.Πά Ψαλυ.109ἰ101,3, Ἐπιφῶν.1,610.

παιδιοτροφῆ-ῶ μτν. ἄγρ. τοῦ παιδοτροφῶ β.λ.: Μάρκ.Αὔρ.4,32.

παιδιοφραστος διήγησις τῶν τετραπόδων ζῴων [ἡ] μν. δημῶδες ἑλληνικὸν σιχαδῶρημα ποιηθὲν πιθανῶς κατὰ τὸν 14ον αἰ. καὶ περιγράφον συνέλευσιν πάντων τῶν τετραπόδων, σαρκοφάγων καὶ φυτοφάγων, ἐπὶ τὴν προεδρίαν τοῦ λέοντος: Carg. Gr. Méd.ii aevi., ed. Wagner, Lips. 1874.

παιδικάριον [τὸ] μτν. ὑποκορ. τὸ παιδικῶν: Μέν.Μισ.3 παιδικάριον μὲ καταδεδοσῶν κ' εὐτέλες, ὄν καπὸτ' οὐδέτις τὸν πολεμίων, Φρ.2,45) εὐμορφια παιδικάκια . . . ὄψεως κάλλει καὶ τῇ περὶ λόγουσ χάριτι πορβοῦντα τοὺς κεκτιμῶ-

νους, Λουκ.Νεκρ.δ.27,7 ὅπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδικαρίου καὶ θαρρύνων ἐπιηλάτων καὶ στεναγῶν ἑάλωσ ὁ γενναίος, Ἡλιόδ.Αἰθ.1,11 Θισθη παιδικαρίον ἦν αὐτῷ.

παιδικαίεος-α-ον μτν. πᾶπ. ὁ ἀρμύζων ἐς παιδίον: Πλάτ.Παιδικῶν χλιανικίων 2) τὸ παιδικῶδες ὡς οἰα σίχημα παιδικῶν, πορνεῖον, ὑπορδόξο: Ἀθην.10,437F πορνεύομενος μετὰ τινων γνωρίμων ὡς ἔγένετο κατὰ τὸ παιδικῶν.

παιδικῶν [ἡ] κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ παῖς, νεωρὸ κῶρη, κοράσιον Φρύν.239 «παιδικῶν» τοῦτο ἐπὶ τῆς θεραπαίνης οἱ νῦν τιθέασιν οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τῆς νεάνιδος, οἱς ἀκολουθητέων: Ἔεν.Ἀν.4,3,11 καὶ παιδικῶς ὡσπερ μαροῖφους ἱματίων κατατιθεμένους ἐν πέτρᾳ ἀντρωῖδε, Ἀναξ.12,26, Μέν.102' || παιδικῶν νεᾶ ἐπὶ γυναικῶς ἐγγάμου: Πλούτ.Κικ.4) ἐρχομένη δὲ τῇ θυγατρὶ, παιδικῶν νεᾶ 2) νεωρὰ δούλη, σκλάβᾶ: Λυσ. 1,12 ἴνα αὐγῆ, . . . τῆς ἐνταθῶα τὴν παιδικῶν, οὐτ.13,67 ἐκείθεν δὲ παιδικῶν ἀστῆς ἐξαγαγῶν ἄλισκεται, Κδ Γαλ.4,22 Ἀβραμὰ δύο υἱούς ἐπαγῶν, ἕνα ἐκ τῆς παιδικῶς καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἑλευθερᾶς || γεν. δούλη, ὑπηρέτρια: Κδ Μάρκ.14,66 ἐργεταί μᾶ τῶν παιδικῶν τοῦ ἀρχιερέως, αὐτ.Λουκ.12,45 τύπτει τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδικῶς, Παπαδ. Χριστ.Τεμπ.23 συχνὰ συχνὰ συνειδέναι νὰ ξεχάσῃ ἢ μικρὰ παιδικῶν, . . . τὸ εἶδος, τὸ ὄπλον ἐστάλη ν' ἀγοράσῃ 3) ἡ πόρνη, ἡ ποῦτᾶνα: Ἡρ.1,93 καὶ αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδικῶν, ἴσσι.6,19, Πλούτ Περ.24 παιδικῶς ἐταυροῦσας τρέψουσαν, Ἀθην. 10,437E αἱ δημόσιαι παιδικῶν.

παιδικῶν [τὸ] μτν. ὑποκορ. τοῦ παιδικῶ β.λ.: Ἀριστφ.Βυθ. ἐν Μόλλ.429.

παιδικιλορός [ὁ] ἔτηγρ. ὁ ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῶν παιδικῶν β.λ.

παιδικός [ὁ] ὑποκορ. τοῦ παῖς, μικρὸν παιδίον, μικρὸς υἱός: Ἡσ. εοί ἐκ παίδων ἐς ἀνδρῶς μεταδαινόντες: Ἀριστφ.Ἐκκλ.1146 ἐλευθέρως καλεῖν γέροντα, πειρώκιον, παιδικῶν, Ἔεν.Ἐλλ.5,4, 32 ὅστις μέντοι παῖς τὲ καὶ καὶ παιδικῶν, Πολυδ. 31,4,9 τὸν φιλομυθίαρ βασιλέα, παιδικῶν ὄντα, Δίων Κ 54,9 Μυθριδάτη τινὶ τὴν Κομμαγινην . . . παιδικῶν ἔτ' ὄντι ἐπὶ τρέφῃ, Πλάτ. Ἐρμείνου παιδικῶν καὶ αὐτοῦ κληρονόμου.

παιδιομάς [ὁ] νεωτ. ἄ. παιδικιμός β.λ.

παιδιοστὶ ἐπίρ. μτν. ὡς παιδίον: Ὁδρ.3,265A οὐ γὰρ ἐπιστόμενος παιδιοστὶ, Ἴν' οὕτως εἴπω, λαλεῖν, βιάσομαι.

παιδιώδης-οῦς-ες [παιδιῶ] κ. μων. ὁ πλήρης παιγιωδίων, ὁ παιγιωδῆς, ὁ ἀστεῖος: Ἰων.Χ'ιστ.1 παιδιώδῃ παρ' οἶνον' || ὁ ἀγαπῶν τὰς παιδικῶς, τὰς διασκεδάσεις: Ἀριστφ.ἩΝικ.1150b,16 δοκεῖ δὲ καὶ ὁ παιδιώδης, ἀκόλαστος εἶναι: || ὁ μτ. τὸ παιδιώδες ὡς οἰα: Πλούτ.Ἠθ.68A οὕτε ἔρπει τὸ βωμολόχον καὶ παιδιώδες 2) [παιδιῶν] ὁ ποιδαριώδης: Διον.Ἀλ.Πομπ.6 τούτων δὲ τὸ μὲν ἴσον καὶ τὸ ὄμοιον, παιδιώδες, Τέτ'ε.Ἐξῆγ. 1,125,21 παιδιώδες ἀπορίας ἐπέλευσαν.

παιδιῶς-ῆ-ὄν [συνητ. τ. τοῦ παιδιῶν] κ. -ὄς -ὄν [Ἐῶρ.12 127], ὁ ποιδαριώδης, ὁ παιδικός: Αἰσχ. Ἰ.4,79 τίς ὡδε παιδιῶς ἢ φρονῶν κεκομμένος, Διόδ.Ταρ.ΑΠ 7,632 παιδιῶς αὐτίκ' ἔτινε γέρας, Εὐστ.Ποιν.115,52 τὸ κατ' ἀγορίκιαν παιδιῶν τὲ καὶ ἀμελές 2) τὸ ἄρα, παιδιῶς ὡς οἰα.παῖς, παιδιῶν: Ὁδ.Φ 21 πολλῶν ὁδῶν ἄλθεν Ὁδοῦσας παιδιῶς ὄντος, αὐτ.Ω 338, Καλλ.Δια 57 ἄλλ' ἔτι παιδιῶς ἑὼν ἐφράσσομαι πάντα τέλεια, Τέτ'ε.Λυκόφρ.178 παιδιῶν δ' οὐνομα θῆκε Πυρριόσιον || τὸ θηλ. παιδιῶς ὡς οἰα. ἡ παιδικῶ, τὸ κοράσιον: Χριστόδ. Ἐκφρ.413 Μοῖρα . . . ἦν ἐπὶ παιδιῶν ἔτρεφον εὐτέλες ἡρώδης Ἰθμονα Μοῖσαι.

παιδοβάτιον Ἡσ. «εἶδος ἀμέλου».

παιδοδολι (τό) δημ. πλήθος, συρροή παιδιών, παιδομαζωμα, παιδοθέμι.

παιδοδώρας-ον (βρωδ.) ο τρώγων παίδας: Αισχ. Χρ.1068 παιδοδώρας μόχθου Θεάεσσου πρβλ.Νώνν. Δ 21,120 παιδοδώρας γενέεσαι.

παιδοδοσκός-όν μτγν. ο βόσκων, φυλάττων παίδας, ο παιδαγωγός: Λουκ.Λεξιφ.13 ως μη καρθροβαρην ἀρεταίμην κατά σοι τόν παιδοδοσκόν καλῶ ἐπι σέ.

παιδοδρός-ώτος (ό,ή) μσν. ἐπιθ. τοῦ Κρόνου, ο καταδροχθίζων παίδας: Εὐστ.86,13 τόν παιδοδρότῃ πατέρα Κρόνον.

παιδοδρωσία (ή) μτγν. μσν. τὸ καταδροχθίζεν παίδας: Δαμάσκ. Ἀρχ.377.

παιδοδρωτός θολήν(ή) μτγν. ἡ καθ' ἣν ἐγένετο βρωσις παιδός, εὐχμία: Λυκόφρ.1199 τὰς παιδοδρωτώτους ἐκφυροῦσ' ὀμμενυτόν θοίνας ἀσέπτους ἰέπι τοῦ Ταντάλου.

παιδογαμία (ή) νεώτ. βρωλ. περίπτωσις ἐνώσεως δύο γαμετῶν, προελθόντων διά κυτταροτομίας ἐνός καί τοῦ αὐτοῦ μητρικοῦ κυττάρου.

παιδογγονα (τό) μσν. κ. δημ. παιδιά καί ἐγγόνια, οἱ ἀπόγονοι: Ἐρωτόκρ.5,1515 ἐκφρασι παιδογγονα, κί ὅλα γενήκαν πλοῦσις, Στάθ.3,520 ἥ ἐπὶ εὐχῆς: νά χαιρέσαι τὰ παιδογγονά σου, **παιδογγονό** μσν. ἔχω παιδία καί ἐγγόνα, παιδογγονα: Γούλ.5,326.

παιδογένεσις-εως (ή) νεώτ. εἰδική περίπτωσις παρθενογένεσεως, παρουσιαζομένη εἰς πνα ἐντομα, ἄ. παιδογονία.

παιδογεννώ δημ. γεννώ παιδία: Βλαστ.Συνμ.58. **παιδογονία** (τό) μτγν. ἰένν. ἱερά, ἐσρητῆ ἐπὶ τῇ γεννήσει παιδίου: Διόδ.Σ 33,13.

παιδογονία (ή) κ. νεώτ. ἡ γέννησις παιδίων: Πλάτ.Συμπ.208B διά παιδογονίας ἀθανασίαν καί εὐδαιμονίαν, Ἡλιόδ.ΑΙΒ.10,40 συντελεῖ Βασμῶν παιδογονίας ἐφ'ἡμῃ ἥ ἐπὶ μητρός: Ἀθῆν.Ἰατρ.π. Ὀρειδ.7,3 2) νεώτ. ἡ παιδογένεσις βλλ.

παιδογονισμός (ον ἰσνή) ο γεννών τέκνα: Εὐρ.Ἰκ. 629 τὰς παλαιογομητορος παιδογόνε πορίος ἴνάχου 2) ο παρέχων γέννησιν τὰ παιδία: Διοσκ. Ἐπιγρ.ΑΠ 5,53 παιδογόνωμ .. Κύπριδι τερπόμενος 2) ο διδων γεννητικὴν δύναμιν: Θεόκρ.Ἐπιγρ.4,4 n- φάλης 3) ἐπὶ ἡλικίᾳ, ἡ ἐξουσία ἰδιώτητας ἐπιτροπέουσας τὴν τὴν ἀφροδιτισμὸν λειτουργίαν: Θεόφρ.ΦΙ 9,18,10 ἐνιαχοῦ μὴ γὰρ τὸ ὄδωμ παιδογόνον φασὶν εἶναι γυναιξίν, ὡσπερ ἐν Θεσιαιτῆς, Ἀθῆν.2,41F ἐν δὲ τῷ περὶ φυτῶν ἐνιαχοῦ φσιν ὄδωμ γίνεσθαι παιδογόνον.

παιδογονό δημ. γεννώ παιδία: Βλαστ.Συνμ.157. **παιδογραφία** (ή) μσν. ἡ γραφὴ σημεῖωσις τοῦ χρόνου, καθ' ὃν παίδιον ἐγεννήθη: Βασυλικά 38,1,3 διά τῶν παιδογραφῶν καί δι' ἑτέρων ἀποδείξεων ἰσχυλ. ἐώς δταν ὁ πατέρας ἀπογράφονται κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐγεννήθη τὰ τέκνα.1.

παιδοδιδακκαλία (ή) μσν. ἡ διδασκαλία τῶν παιδίων: Μιχ.Ἀκομ.10.

παιδοδιδακκαλος (ό) σγλό. κ. νεώτ. ὁ διδάσκαλος παιδίων: Σγλό.Εὐρ. Ὀρ.492.

παιδοεις-εντος-εσσα-εν ἄ. παιδοῦς βλλ. **παιδοέμι** (τό) δημ. ἡ συρροή πλῆθους παιδίων, τὸ παιδοδολι: Βλαστ.Συνμ.157.

παιδοθεν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἄ. παιδοθεν Ἥσα. ἐπαιδοθεν ἀρχήθεν, ἐκ ρίζης, ἀπὸ γενέσεως ἐκ παιδικῆς ἡλικίας: Ἰθουκ.1,10, Λουκ.Φιλόπ 19 ὁρῶ δὲ Κράτωνα τὸν πολιτικόν, παιδοθεν φίλον ὄντα καί συμπητικόν, Θεμιστ.Λόγ.25,310D.

παιδοθετώ-έω μσν. υλοθετῶ κ. Μάνασσα.Χρον. 6140 τὸν Μιχαήλ . τῇ γαμετῇ παιδοθετεῖ.

παιδοκομία (ή) λεξ. κ. νεώτ. τέχνη τῆς ἀνατροφῆς καί περιποιήσεως μικρῶν παιδίων, ἰδ. ἀπὸ ὕμνησις ἀπόφθεας Ἥσα. ἐπαιδοτροφία.

παιδοκομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παιδοκομίαν βλλ.

παιδοκομῶν ο μτγν. κ. μσν. ὁ ἐπιμελούμενος καὶ ἀνατρέφων παιδία Ἥσα. ἐπαιδοκομῶς: Κύρῳλ.49,680 παιδοκομοὶ ὡσπερ τοῖς ἐξ ἔθνων γέγοναν ἐπὶ μακροῖσι μαθηταί, Νώνν.Δ 5,378.

παιδοκομῶ-έω μτγν. κ. νεώτ, δημ. παιδοκομῶν, τρέφω, περιποιῶμαι, ἀνατρέφω παῖδια Σουῖδ. (ἐπαιδοκομοῦντα παῖδα τρέφοντα): Αἰμῆλ.ΑΠ 7, 623 τὰ μητρὸς φίλτρα καὶ εἰν Ἀδῆ παιδοκομῆν ἔμαθεν, Κύρῳλ.2,46 παιδοκομῆτ μὲν ὁ νόμος, τελειοῖ δὲ λαοῖν τὸ τοῦ Χριστοῦ μυστήριον ἥ ὄμ. μέσ. κ. μτφ.: Κύρῳλ.322 διά τοῦ Μωσῶτος παιδοκομῆσαι τὸν Ἰσραήλ. 2) δημ. ἰδ. ἐν Μάνασ. ἐπὶ γυναικόσ, γεννῶ τέκνα: εἶναι πενήθια χρόνων καὶ παιδοκομῆσαι ἀκόμα.

παιδοκόραξ-ακος (ό) μτγν. ἐπὶ παιδεραστοῦ, ὁ δίκην κόρακος κυνηγῶν τὰ παῖδια, ὁ ἀπλήστας ἐπιμένους τῶν παιδίων: Διοσκ.Ἐπιγρ.ΑΠ 12,42 Πάλλων ἐς Ἐρμιογένην πλῆρες χερσί, καὶ τόχα βράζεις παιδοκόραξ ἄν σοι θυμὸς ὄνειροπολῆ.

παιδοκόρη (ή) δημ. ἡ Ἐρμῆς τριτάτη ἐν Μετανοπίοις.

παιδοκράτωρ-ορος (ό,ή) ὁ ἄρχων ἐν τοῖς παισίν, ὁ φιλοεῖ Ἥσα. ἐκουράτωρ, τροφεὶς παιδίων.

παιδοκτιζῶ μτγν. ἀδόκ. τ. ἀπὶ παιδοποιῶν Ἐρωτιαν.282 τοῦ παιδοκτιοῦσ' οὐ παιδοποιήσει, κτίσαι γὰρ τὸ ποιῆσαι.

παιδοκτονία (ή) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ φόνος παιδίου, τέκνου, κ. ἰδ. βρέφους, βρεφοκτονία: Φιλ.2,27, Γρηγ.Νύσσα.2872C, Θεοφῶλ.Σ Ἐπιστ.30,49 κ. κτ. πληθ.: Προκ.Μυστ.46 παιδοκτονία πολλὰ ἀβελουσιαν ἀμύδλωσων.

παιδοκτόνως (ον κτείνω) κ. μσν. κ. νεώτ, ὁ φονεὺς τῶν ἑαυτοῦ παιδίων, τέκνων: Σοφ.Ἄντ. 1305 σοί .. τῷ παιδοκτόνω, Εὐρ.Ἥρα.835 παιδοκτόνους φρονῶν ταραχώσ, αὐτ.1381 ἡμᾶς εἰσις παιδοκτόνους σοῦς, Φιλίππ.Θεσσα.ΑΠ.137,5 ἔρεε καὶ ἐν κηρῷ, παιδοκτόνους ἥ γεν. ὁ φονεὺς μικρὰ παιδία: Ὀπλ.Ἀλ.5,586.

παιδοκτόνω-έω φονεὺς παίδος, τέκνα: Εὐρ. Ἥρα.1280 παιδοκτόνησας δῶμα θρηγκῶσαι κακοῖς, Γρηγ.Νύσσα.2907A Ἀδραμῶ παιδοκτοῦντα, Ἰω.Χρυσ.1,797,Β κ. παθ.: Ψῆχρυσ.6,649D.

παιδοκλήτῃρ-ηρος (ό) λεξ., θηλ. παιδοκλήτεια κ. παιδοκλήτρια κ. παιδοκλήτις, ὁ φονεὺς τῶν ἑαυτοῦ παιδίων, τέκνων, ὁ παιδοκλῆτωρ ἥ Σουῖδ. **παιδοκλήτεια** (ή) θηλ. τοῦ παιδοκλήτη βλλ.: Μήδ.849 πάλλε ἡ φίλων πόμπημον σε χώρα τὸν παιδοκλήτειραν ἔξει μ, ΑΠ.4,136.

παιδοκλήτις-ιδος (ή) ἐπιγρ. κ. -τρια (Ἥσα) θηλ. τοῦ παιδοκλήτη βλλ.: ΑΠ 3,3 ἤγε δ' ἐς ὄφθαλμοῦς λογηθῆτα παιδοκλήτιν.

παιδοκλήτωρ-ορος (ό,ή) ὁ φονεὺς τῶν ἑαυτοῦ τέκνων, ὁ παιδοφόνος: Αισχ.Ἐπ.726 παιδοκλήτωρ δ' ἔρις ἀδ' ὀτρύνει, Εὐρ.Μήδ.1393 φεῦ, φεῦ, μυσσάρα καὶ παιδοκλήτωρ.

παιδολογί(τή) δημ. περίληπτη. πολλοὶ παῖδες, πλῆθος παιδίων, οἱ ἐν τῇ συνωνίᾳ ἢ τμήματι συνωνίας παῖδες: τὸ παιδολόγῃ τῆς γειτονιάς μου - τοῦ δρόμου ποῦ εἶναι τὰ σπῆτῃ μου, - στο χορῶ ἦταν πολὺ παιδολόγι.

παιδολογία (ή) μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐκλογή σῶδων 2) νεώτ.κλάδος τῆς παιδαγωγικῆς περιλαμβάνων τὰ τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ἀναπαιξέως, τῶν παιδίων.

παιδολόγο (τό) δημ. ἐν χρ. κτ. πληθ. -α λόγοι εἰς παῖδας ἀνήκοντες, ἰδιόζωντες, παιδοκρωδῶδες: ἄς λείψων τὰ παιδολόγοι.

παιδολυμός-αδος (ή) (λύμν) ὁ καταστρέφων, ἀπαλλύς τοῦς παῖδας: Αισχ.Χο.605 ἄ παιδολυμός τάλαινα Θεσπας.

παιδομάζωμα -ατος [τό] δημ. ή έπι τουρκοκρατίας γενομένη άρπαγή μικρών χριστιανοπαιδιών, όθινες έκτουρκοκρίζονοι κατεστάσαν μετά την ένθλιωσάν των έξ τή τάγμα των γενιταρών

2) συρροή πολλών παιδιών, παιδιολόγ, παιδοθέμι, **παιδομάθης** -οδς-ές (μαθηθών) ό μαθών έν τή παιδική ηλικία, ό έκ παιδικής ηλικίας διδασχθείς κά μαθών τι : 'Ιηπ,Νόμ.2 παιδομαθία γενομένη έν τρώμ όκοίος εδμήης πρός μάθισιν έ-σταί' || ό πρоруός έπιδούς ές τι : 'Αντιδ.25 κά παιδομαθής πρός αυτό τή δίστασιν έν, Πολιδ.3,71.6 όρμης δέ πλήρη κά παιδομαθής περί τή πολιμικά, Λογγίν.'Υφ.44,3 παιδομαθετες είναι δουλείας δικαιοσύ.

παιδομάθια (ή), ίων, -ία ή έν τή παιδική ηλικία μάθισις, άνήθ. όφμαθια : 'Ιηπ,Νόμ.2,3.

παιδομαής -οδς-ές ίμαυνοί μγν. ό έμμανός τούς παίδας άγαπών : 'Αλέξ.Αιτ.5,5 παιδομα-εισί σάν έρωτι πότην Ίσση, Μελέαργ.ΑΠ 5,207 ού μοι παιδομαής κραδία' || τό άρα. ώς ούσ. ό παιδεραστής : Πλουτ.'Ηθ.89F ούκοον μηδέ μοιχών λαιδωρήσας, ατάς ών παιδομανης, Ρουφίν. Έπιγ.ΑΠ 5,18 ούκέτι παιδομαής, ώς πρίν ποτε, νόν δέ καλοομαι θαλυμαής.

παιδομαίνω [τό] δημ. έπιτατ. περιληπτε. τό πολύ, τό υπερβολικόν πλήθος παιδιών.

παιδομαίνω [ή] μγν. ό περί τή παιδία μανικός έρως : Πλουτ.'Ηθ.769B.

παιδοματρία [ή] νεώτ. πρακτικός κλάδος τής πειραματικής παιδαγωγικής κά παιδολογίας, άσχολαίμενος περί τήν μέτρσιν τών σωματικών όργάνων κά τών ψυχικών ίκανοτήτων τού παιδός.

παιδοματρική [ή] νεώτ. ή παιδοματρία βλλ.

παιδομητρ-ορος [ή] μων. ή μήτηρ παιδιών: Κ Μονασα.Χρον.622B τεκνουργός παιδομητρ.

παιδομζία (ή) μων. μίζε σαρκική μετά έρ-πενος παιδός, άρσενικοκία : Έξομολογ.119B έφθάρης ές κτηνοότασιν ή παιδομζίαν.

παιδομοφισμός [ό] νεώτ. Ιατρ. άνωμαλία τής σωματικής διατάξσεως χαρακτηζόμενη διά τής παραμοής, έπί άτόμου υπερβάσανος τήν έφηλικήν ηλικία, μορφολογικών χαρακτήρων άνηκόντων ές τήν παιδικήν ηλικία, ά παιδικισμός.

παιδομομία [ή] ή άνατροφή, ή έκπαίδευσις τών παιδιών : 'Αριστλ.Πολι.1335b,4 έπιστήσασι μών μά-λλον λεκτέον έν τοίς περί τής παιδομομίας' **2)** τό έπάγγελμα, τό άξίωμα τού παιδομόμου : 'Αριστλ. 1322b,39 γυναικομομία νομοφυλικία, παιδομομία.

παιδομομικός -ή-όν Έπιγρ. ό άνήκων ή άναφε-ρόμενος ές τόν παιδομόμον βλλ. : Έπιγρ. παιδο-μομοικό νόμοι.

παιδομόμος [ό] [νέμω] κ. νεώτ. *έν ταις δω-ρικός πόδες, έπόητις τής άνατροφής τών παι-διών, έφορος τής δημοσίας έκπαιδεύσεως : Ξεν. Λακ.2,2 'Αριστλ.Πολι.1300a,4 παιδομόμος δέ κά ιων γυναικομόμος .. άριστοκρατικός, δημοκρατικός δ' ού .. ούδ' όλιγαρχικός, Στράβ.10,4,20 καθ' έσάον δέ άνοδρεον έφίστηκε παιδομό-μος' **2)** νεώτ. ό έκ διορισμού έμπελούμενος τής εστιασίας τών παιδιών έν ταις όδοίς κά τώ σχολείω, ό έπιστάτης : Πισαοδ.Χριστ.Τεμν.38 τότε ώς παιδομόμος τού σχολείου.

παιδομομώ-έω μγν. έμαι παιδομόμος βλλ.1) : 'Αρτεμίδ.δαλδ.2,30.

παιδομαίε-παιδός [ό] Έπιγρ. ό τού παιδός παίς, ό έγγονος.

παιδομηής [ό] μγν. κ. μων. ό κατοπτεών, κρυφοκιάζών τούς παίδας, ό παιδεραστής : 'Αθην.13,563C παιδομηίται άντες κά τούτο μόνον έλλημκότες τών άρχόντων ώμών τής σοφίας Ζήνων τόν Φοίνικα, Θεοδωρ.Θεραπ.103,11 λαγι-στάτους κά παιδομηίας.

παιδομηίτρια [ή] μων. ή τούς παίδας νύ-γουσα, ή παιδοκίτονος : 'Ανών.Διηγ.έν Σδβ.5,575.

παιδομοίσημος-ον αρχόλ. έπι γυναικός ή πρός παιδομοίσημω ίκανή ή προωρισμένη : Σχολ.Σοφ. 'Αντ.569.

παιδομοίσησ κως [ή] (παιδομοίω) κ. νεώτ. ή παιδομοία : Πλάτ.Νόμ.947D κά κόρας έπομέ-τως έξόπισθεν όσαι τ' άν γυναικός τής παιδο-μοίσησας άπληλαγγεμια τυγχάνουσι.

παιδομοίσητης [ό] (παιδομοίση) κ. παιδομοίης.

παιδομοία [ή] κ. νεώτ. ή γέννησις παιδιών, τέκνον : Πλάτ.Πολι.423E τήν τε τών γυναικών κτησιν κά γάμων κά παιδομοίσησ, 'Οκελλ.4,4, Πορφ.Μαρκ.1 κ. κτ. κληθ. : Πλάτ.Συμμ.192B παι-δομοίσησ ού προσέχουσι τών νοών φύσει' **2)** ή υιοθεσία : 'Αριστλ.Πολιτ.1274b,3 νομοθέτης δ' α-τούς ένέγνετο φιλόλαος περί τ' άλλων τινών κά περί τών παιδομοίσησ.

παιδομοίητός-ή-όν μων. ό άνήκων ή άρμό-ζων ές παιδομοίσησ : Ψελλ.Έρμ.144,13.

παιδομοίος-όν ό γεννών παιδία : Εύρ.'Ανδρ.4 δάμαρ όδοστία παιδομοίος Έκτορι, αút. Φοίν.338 ηρθ.Ίώσ. Α1 4,8,23' **2)** έπί τού σπέρ-ματος, ό γόνιμος, ό γεννητικός : 'Ηρ.6,68 ώς 'Αρ-ίστωνα σπέρμα παιδομόνον ούκ ένών.

παιδομοίω-έω κ. νεώτ. έπι άνδρός, γεννώ παιδία έκ πνος, τεκνοοία : Εύρ.'Ηρακλ.524 τίς γάρ κόρην έρημον ή δάμαρt έχειν ή παιδο-μοίσησ έξ έμώδ' βουλήσεται', Λουκ.Θε.Δ 22,1 ός τοιαύτα γεννά ή παιδομοίσησ κ. καθ. : Δημ. 794 έξ ήσπερ ό βάσκανος ούτός ηπαιδομοίσηται [έξει γεννηθή]' || κ. μέσ. : Εύρ.'Ορ.1080 ού δ' άλλο έκτερον παιδομοίσησαι λαδών, 'Ανδοκ.4,23 έκ ταύτης γάρ παιδομοίσηται τής γυναικός, Πλάτ.Πολι.449D μών παιδομοίσησονται, Αισχίν.2,177 παιδομοίσησονται δέ έξ έταίρων' **2)** έπί γυναι-κός, τίτικω παιδία : Σοφ.'Ηλ.589 κά παιδομοίσησ, τούς δέ πρόθεν εδσεδεις κάξ εδσεδών βλα-στόντας έκβαλοσθ' έχεις, 'Αριστοφ.Έκκλ.615 κά παιδομοίσησ τώ βουλομένω, Σωρ.1,29' **3)** υιοθε-τώ : Πλουτ.'Ηθ.1000D [διόρθ. παΐδα ποιεΐσάτω' **4)** ρηματ. η. παιδομοίσησ, παιδομοίητης, παιδο-μοίσησ, παιδομοίησμος.

παιδοπόρος-ον [πόρος] μγν. ό δι' ό διέρ-χεται παιδίον, όσον ή μήτρα : Φιλίππ.Έοσασ.ΑΠ 9, 311 παιδοπόρος γένεσις.

παιδοπούλα [ή] μων. θηλ. τού παιδοπούλου βλλ. : Λιβ.Ροδ.1949 ιδεαίνοι εκ τό κελλίν τής έκεινη κά οι καλόνομοι ό διό παιδοπούλας.

παιδοπούλο [τό] μων. κ. δημ. ό παίς, ό έν τρυ-φερά ηλικία' : Λιβ.Ροδ.1174 ήλθεν .. πτερωτόν παιδοπούλον ές αυτόν, Πολιτ.'Εκλ.250,18 τή τρυ-φερά παιδοπούλοσ τή σέλλα άρδασίμενα.

παιδοπορία [ή] μγν. ή γέννησις παιδιών : Εδσ. 2,1241B γάμοι παιδοπορίαί τε.

παιδοπόρος-ον ό σπείρων, ό γεννών παιδας, τέκνα : 'Αριστοφ.απ.328 άνδρας άπεχρόσαντο τούς παιδοπόρους, Δαμάσκ.κ.Φώτ. Βιβλ.166,31.

παιδοπορώ-έω σπείρω, γεννώ παιδία : Πλάτ. Φαίδρ.205B τετραπόδος νόμον βαινειν έπιχειρεΐ κά παιδοπορειν, Φιλ.2,20.

παιδοποών [ή] μγν. ποι άντί παιδία : Μαν. 4,378 γονών .. παιδοποώνσιν όθνεών.

παιδοποφαιγία [ή] μγν. σφαγή παιδιών:Καισαρί.1005.

παιδοτοκία [ή] μων. ή γέννησις παιδός, τό-κος : Γρηγορ.ΝΙ 1,21,24 ώραν παιδοτοκίας.

παιδοτοκος-ον κ. μων. ό γεννών παιδία, τέ-κνα : Νών.Ευσγγ.Ίω.24 παιδοτόκω γάμοσ έσκε βίωυ .. άρχη, Μηναι.12,9 Συνέξ. παιδοτόκον μη-τέρα εργάζεται' **2)** ό εύνοών τήν παιδοτοκία, ό βοηθών κατά τόν τοκετόν : Χρησμ.π.Φιλεγ.37.

παιδοτοκώ-έω λεξ. έπι γυναικός, τίτικω παιδία.

παιδοτριβείον [τό] μγν. ὁ τόπος, ἐνθα ὁ παιδοτριβὴς γυμνάζει τοὺς παῖδας: Ἰωδ. Πηλ. 95A.

παιδοτριβή [ή] μον. ἡ ἀνατροφή παιδῶν, ἡ διδασκαλία: Δουκ. 54B τῆς μετὰ τοῦ Ἰωάννου παιδοτριβῆς.

παιδοτριβὴς [ὸ] [τριβή] ὁ διδάσκων τοὺς παῖδας τὴν πάλην καὶ ἄλλας γυμναστικὰς ἀσκήσεις, ὁ γυμναστής: Ἀριστφ. Νεφ. 973 ἐν παιδοτριβῶν δὲ καθίζοντος τὸν μῆρον ἐδεῖ προβαλεῖσθαι τοὺς παῖδας, Πλάτ. Πρωτ. 321B οἷα παρὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἐγένετο καὶ καθιστατοῦ καὶ παιδοτριβῶν, αὐτ. Γοργ. 504A παιδοτριβῆι τε καὶ ἰατροῖ, Ἐπιφρ. 4 διὰ βίου παιδοτριβὴς τῶν ἐφηλόων || κ. μτφ.: Ἰουλ. Λόγ. 2, 58C ὁ παιδοτριβὴς τοῦ τυράννου.

παιδοτριβία [ή], ἰων. -ία, ἡ διδασκαλία, ἡ τέχνη τοῦ παιδοτριβῶν: Ἰνν. Δι. 1, 24, Ἀρχην. 51.

παιδοτριβικός-ή-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς παιδοτριβήν || ἡ παιδοτριβικὴ [ἐνν. τέχνη] ἢ παλαιστικὴ: Ἰσοκρ. 15, 181 περὶ μὲν τὰ σώματα τὴν παιδοτριβικὴν, Ἀριστλ. Πολιτ. 1338b, 7 δὴλον ἐκ τούτων ὅτι παραδοτέον τοὺς παῖδας γυμναστικὴ καὶ παιδοτριβικῇ.

παιδοτριβικός ὡς παιδοτριβὴς: Ἀριστφ. Ἰνν. 492 ἄλλ' εὐ λέγεις καὶ παιδοτριβικός ταυταί.

παιδοτριβὸν [τό] μγν. τὸ γυμναστήριον: Ἰω. Χρυσ. 1, 364E ἐν παιδοτριβῶν καὶ παιδαίστρα.

παιδοτριβῶ-έω εἶμαι παιδοτριβὴς, διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς: Ἐπιφρ. 2) παιδεῶν, γυμνάζω τοὺς παῖδας εἰς τὴν πάλην: Δημ. 71 δέδοικα μὴ δόξητέ πσιον τὸν δαι βουλόμενον εἶναι πονηρὸν τῶν ἐν τῇ πάλαι παιδοτριβῆν, Πλούτ. Ἡθ. 795B ὁ παιδοτριβὸν νέον ἐν πράγμασι κοινοῖς || κ. μτφ. μετ. αι. πράγμ.: Πλούτ. Σούρη. Κρικ. Δημ. 4 ὡς μείζονα καὶ ἰβραυτέραν παιδοτριβητικὸν τυραννίδα τῆς ὄψ' αὐτοῦ καταλυθείσης κ. παθ.: Φιλ. 2, 265 φυχῆς παρνεσίαν ἀκαλοῖσα συντηροῦσα... παιδοτριβημένης, Ἰουλ. Καίσ. 324D.

3) παιδεραστῶ: Σπράττ. ΑΠ 12, 222 παιδοτριβὴς, λείπον προδιδάσκων, εἰς τὸ γένος κάμφας, μέσον ἐπαιδοτριβῆν, Αἰτούρ. ΑΠ 2, 34 παῖζων δὲ πρὸς αὐτὸν [τὸν παιδοτριβῆν] φημί, Σὺ καὶ νύκτωρ, φιλῆταε, παιδοτριβεῖς.

παιδοτριβ-ίθος [ὸ] μγν. ὁ παιδοτριβὴς, ὁ γυμναστής: Λουκ. Τιμ. 14 [δ] ρ. j.

παιδοτροφία [ή] τὸ τρέφειν παῖδας καὶ ἡ ἀνατροφή αὐτῶν: Ξεν. Οἰκ. 7, 21 στεγνῶν δὲ δεῖται καὶ ἡ τῶν νεογνῶν τέκνων παιδοτροφία, Πλάτ. Πολ. 465C ὅσας ἐν παιδοτροφίᾳ καὶ χρηματισμοῖς διὰ τρώφην οἰκτωῖαν ἀναγκαῖαν ἴσχυουσι, Δημ. 613 διὰ παιδοτροφίας δὲ καὶ οἰκεί' ἀναλώματα καὶ λητουργίας ἐπέρας ἐλλειλοῖστές ἐσφοράν, Μέν. Ἐπιφρ. 37, Ἰωσ. Αἰ 2, 62 || κ. ἐπὶ ζῶων: Ὀππ. Κυν. 3, 161.

παιδοτρόφιον [τό] πάπ. πιθ. τὸ θηλαστρον βιλ. παιδοτρόφος-ον ὁ τρέφων, ἀνατρέφων παῖδας, παιδοκόμος: Σίμων. 124 ἱερὰν παιδοτρόφον ποικίλας ἀλκυόνας, Σοφ. ΟΚ 701 γλαυκάδας παιδοτρόφου φύλλον ἐλάιας: πρβλ. Ἡσ. ἐν λ. στέφανον ἐβῆος ἦν, ὅποτε παῖδων ἄρρεν γένοντο παρ' Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλάιας τίθειαν πρὸ τῶν θυρῶν. 2) τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ μήτηρ: Εὐρ. Ἡρ. 902 πατέρα τάν τε παιδοτρόφον. 3) ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Καρῶν: Πaus. 4, 34, 6.

παιδοτροφῶ-έω κ. μον. τρέφω, ἀνατρέφω παῖδα: Ἀριστφ. Λυσ. 956 πῶς ταυτηνὴν παιδοτροφῶω, Λουκ. Ἐταιρ. Δ 2, 1 μετὰ μικρὸν παιδοτροφῆσαι δεήσας, Ἰουλ. Ἐπιστ. 95, 14 τὴν πάλιν ὄμων, ὡσπερ γηλασιν θυγατέρας, παιδοτροφῆσαντες κ. παθ.: Ἰεωπ. 4, 3.

παιδοτροφῶτος-ον [πιτροσκιω] ὁ ὑπὸ παίδων τρωθείς: Αἰσχ. Εὐμ. 496 πολλὰ δ' ἔτυμα παιδοτρώψα πάθεα προσημεί τοκεῖται μετὰθεις ἐν χρόνῳ.

παιδοῦλα [ή] θηρ. ἡ μικρὰ τὴν ἡλικίαν κόρη, κοριτσάκι: Σολωμ. Θάνατ. Ὀρφ. 1 πέρ μου, θυμῶσαι, ἀγάπη μου, ἐκέλη τὴν παιδοῦλα, Πόλυμ. Τάφ. 71, 1 τῆς ἀλασηθῆνης νύκτας κορώνες χλωρές, ὡ παιδοῦλας: πρβλ. παιδοπούλα.

παιδοῦργια [ή] κ. μον. ἡ γέννησις παιδῶν, ἡ παιδοποιία: Πλάτ. Νόμ. 775C δὲ μὴ τῶν σωμάτων διασκευμένον ὑπὸ μήθης γίνεσθαι τὴν παιδοῦργίαν. 2) ἡ παιδοποιός γυνή, ἡ μητέρα: Σοφ. ΟΥ 1248 τὴν δὲ τίκτουσαν ληιοι τοῖς οἰσιν αὐτοῦ δούτεκον παιδοῦργίαν.

παιδοῦργῶν-όν [ἐρδῶ] μον. ὁ γεννῶν παῖδας: Θεοφύλ. Σ 1, 185B τὰ παιδοῦργά μῦρια.

παιδοῦργῶ-έω κ. μον. γεννῶ παῖδα, παιδοποιῶ: Εὐρ. Ψωμ. 175 κωρῶν δίνας τὰς Ἀλφειοῦ παιδοῦργῆς ἡ νῆσοι Ἰσθμίων.

παιδοῦρ-οῦντος-οῦσα-οῦν ἀντὶ τοῦ παιδοῦρ-οῦσα-οῦν ὁ ἔχων ἀρθρῶν τέκνον, ὁ πλουσίος εἰς παῖδας: Καλλίμα. 431, Τέτρ. Λυκοφ. 843 τῆς γαλῆς τῆς παιδοῦσης καὶ παῖδας τικταῖσας ἐκ τοῦ τραχίλου. 2) ἡ παιδοῦσα ὡς οὐσ. ἡ ἐγκύος: Ἰνν. Γυν. Φύσ. 99 εἰ ἔστι παιδοῦσα ἡ γυνή.

παιδοῦργα [ή] μγν. τὸ καταθιρόσκειν, τρώγειν παῖδας: Ἰω. Χρυσ. 2, 472, 42.

παιδοῦργῶς-ον ὁ καταθιρόσκειν παῖδας: Πίνδ. ἀπ. 306 παιδοῦργῶς ἰχθῶς.

παιδοφθορία [ή] μγν. κ. μον. ἡ φθορά, ἡ ἀποπλάτνησις παιδῶν: Κλήμ. Ἀλ. 85, 223, Θεοφύλ. Πρωτ. τῆς Αἰούτ. 75 μοιχεῖας καὶ παιδοφθορίας.

παιδοφθόρος-ον μγν. ὁ φθειρῶν, ὁ ἀποπλάτνειν παῖδας: Ἐπιφάν. 2, 108.

παιδοφθορῶ-έω μγν. φθείρω, ἀποπλάτνει εἰς ἀσβλήσιον παῖδας: Κλήμ. Ἀλ. 85, 223 οὐ μοιχεύσεις, οὐ παιδοφθορίας.

παιδοφιλῆς [ὸ] ὁ παιδεραστής: Θέογν. 1357 αἰεὶ παιδοφιλοῦσιν ἐπὶ ζυγῶν ἀσκήν κείται δόμορον, Τελεικ. 49.

παιδοφιλοῦς-ον ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδας || ἡ παιδοφιλία ἐπιθ. τῆς ἀμνηστίας: Ὀρφ. Ἰνν. 40, 13' || κ. συγκρ. ἐν παροιμ.: Σαπφ. 47 ἑλλάως παιδοφιλωτέρα [Ζηνῶδ. ἐπὶ τῶν ὠρώων τελευτήστων, ἦτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρωφῆ δὲ διαφθερόντων αὐτῶν].

παιδοφιλῶ-έω ἀγαπῶ τοὺς παῖδας, παιδεραστῶ: Θέογν. 1318 σὲ δὲ μὴ... παιδοφιλεῖν ἐθέλω, αὐτ. 1345 παιδοφιλοῦν δὲ τι κερῶν, Ἐλά. 25, Καλλίμα. 107' || κ. παθ. ἐπὶ τοῦ παῖδος: Πλάτ. Κωμ. 247' πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παροστ. 98.

παιδοφονεύς-εως [ὸ] μγν. ἐπ. αι. -ῆα ὁ φονεὺς τῶν παίδων: Κόλντ. 232 ἀνηλεῶς παιδοφονήα.

παιδοφονία [ή] μγν. ὁ φόνος παιδῶν: Πλούτ. Ἡθ. 727D.

παιδοφόνος-ον ὁ φονεὺς τῶν παίδων: Ἰ. Λ. Q 506 ἀνδρὸς παιδοφόνουο πατὶ στόμα χεῖρ' ὄρεγεςσαι, Ἡρ. 7, 190 ἦν γὰρ τις καὶ τούτων ἀχαρῆς συμφορῆ λυπεῖσθαι παιδοφόνουο ἢ συμφορὰ οἱ ἐφόνευεος τὸν ἐαυτοῦ παῖδα, Εὐρ. Μήδ. 1407 οἱα τε πάσχωρον ἐκ τῆς μισαρῆς καὶ παιδοφόνουο τῆσδε Λεαίνης, Πορφ. Αἰσχ. 259, 3 παιδοφόνουο καὶ πατροκτόνουο: πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. 1201 παιδοφόνουο αἶμα ἰὸ φόνος τῶν παίδων.

παιδοφόντης [ὸ] μγν. ὁ φονεὺς παιδῶν, ὁ παιδοφονεύς: Φιλ. 2, 581.

παιδοφωρῶ-έω μγν. φέρω, ὀδηγῶ παῖδα: Μελέτωρ. ΑΠ 12, 52 τετρακί δ' εὐδοῖμαιν παιδοφωρῶν ἄνεμοι.

παιδοφωλαξ-ῆκος [ὸ] μγν. ἡ κωτῆ, ὁ φύλαξ τῶν παίδων, ὄρχων δημόσιος παρὰ Στρατοποικεῖσι: μετὰ τῶν δημοσίων παιδοφωλάσκων || νεώτ. ὁ ἐπιμελούμενος τῆς εὐταξίας τῶν παίδων.

παιδούλλιον [τό] μον. μικρὸν παῖδιον, παιδοῦλα παῖδα: Μιχ. Ἀκορ. 2, 44, 23.

παιδωμή (ή) *μον.*, *δημ.* κ. *-ωμός* παιδα, τάλαι-
πωρία, βόσανος, παιδερός βλ.λ.: Ερωτόκρ.1490
κ. ὁ Λογιώτης της θρίσκειο τῆ παιδωμή μεγάλη.
παιδωνακτός 'Ἡσ. κοί προαίτουμεν τῆς τῶν
παιδῶν εὐκοσμία.

παιδωνάς 'Ἡσ. τοῦς μεσθῶ ἐκ τῆς ἀγοράς
κοιμίζοντάς τε.

παιδωνας-εἰς (ή) *μτν.* ἡ υιοθέτησις, υιοθεσία:
'Ἰώσ.Α1.17.2 παρέφροντασ αὐτῶ γάμου τε ἰσχύ
καὶ παιδιώσεωσ τῆκῶν γνησίωσ.

παιδογελῶ *δημ.* κ. *-άω* παιζῶ καὶ γελῶ, εἶμαι
εὐθῦμος, χαρούμενος: Πολίτ.Έκλ.Τραγ.1431 παι-
δογελῶντα ἀνεβαίνε, κλιόσονται καταβαίνει'
2) ὡς *μτφ.* ἐμποζῶ, κατερωτεύομαι τινα, ἀπα-
τό: τὸν παιδογελῶν καὶ τὰ πιστεύει.

παιδογελντό *δημ.* κ. *-ίζω* παιδογελῶ βλ.λ.

παιζῶ (παιζέ) *κ. μν.*, *νεώτ.* κ. *δημ.*, ὄωρ, παιζ-
δῶ, λακ. θηλ. γεν. πληθ. *μτχ.* ἐνεστ. παιδοζῶν,
παρστ. ἐπαιζόν, *μελ.* παιζομαι κ. παιζῶ κ. παι-
ζομαι, ὄφρ. ἀ' ἐπαισα κ. ἐπαιξα, παρσκ. πέ-
παισα κ. πέπαιξα, παθ. παροκ. πέπαισμαι γ' 'Ἡσ.
1,77, δ. ἀνάγν. πέπαισται, προστ. πέπαισθω,
παθ. ὄφρ. ἐπαιζθην, παρσκ. πέπαισμαι, ἀπαρφ.
πέπαισθαι, προστ. πέπαισθω [π. 'Ομ. ἐν χρ. μ. κτ.
παρστ. κ. ὄφρ. προστ. παίσαστε, η. τραγ. μ. κτ.
ἐνεστ.], κυρ. παιζῶ κ. μν., νεώτ. κ. δημ., ὄωρ, παιζ-
ωμαι, ψυχαιογῶμαι: 'Οδ.Ζ.106 τῆ δέ θ' ἄμα Νάμφαι
.. ἀγρονόμοι παιζομαι, 'Ἡρ.1,114 ἐπαιζε δέ με'
ἄλλων ἡλικῶν ἐν ὄδοσ, Παλαμ.Τόφ.35,2 κρούφε,
μῆνα, τὸ παιδί | ποῦ σὸ τὸ πλεῖρό σου παιζει' κ.
μτφ.: 'Ἡράκλειτ.52 ἀνὸν παῖς ἐπὶ παίζων' || ἰδ.
ὄρχοῦμαι, χορεύω: 'Οδ.Θ.251 σάσαι ἀρταίαι, παί-
σατε .. αὐτ.ψ.147 ποσσίν ἀνδρῶν παιζόντων,
Πίνδ.Ο.13,86 ἐνόηλια χαλκωθεῖς ἐπαιζεν, 'Αριστοφ.
Βάτρ.409 ἀζημιλοῦσ παιζε τε καὶ χορεύειν κ.
παθ. ἐπὶ τοῦ χοροῦ: αὐτ.Θεσπ.1227 ἄλλα πέπαι-
σαι μετρίωσ ἤμιν' || ἐπιδόδομαι εἰς τεχνικὴν
ἢ τυχηρὸν παίγιον χῆρον τέρφεωσ, παιζῶ (παιδιά,
παιγνίδιον): 'Οδ.Ζ.100 σφαιρῖσ τοῖ δ' ἀρ' ἐπαιζόν
ἀπὸ κρήδεωσ βαλοσσαι, 'Εμπ.100,9 κλεψόδωρ
παίζεν, Φερεκρ.43 ἄντ' ἀστραγαλῶνα κοινούλοισι
παίζεν, Κτησ.ἀπ.29,59 κούδοσ ἐπὶ συνθήκαισ
παίζεν, Πλάτ.Κωμ.46,1 παίζεν πρὸσ κόττα-
δον, 'Ερωτόκρ.1,274 χεῖ τ' ὀλόγδοῦμα παιδί,
πού παίζει τὸ θεόφρῳ, Πολίτ.Έκλ.Τραγ.43,16 ηθ-
δάνε, παίζου καὶ γλεντόνσ καὶ ριχῶνσ σὸτ
σπράδι, - παίζω τῶδλι - μιμλιάρδοσ' πτ. τοῦ
μετὰ τινωσ παίζεν μετ' ὄλλων: 'Ἡρ.1,114 ἐπαιζε δέ
μετ' ἄλλων κ. μτ. συστοιχ. αἰτ.: 'Ἰνακρ.53 κότ-
ταδον ἀγκυλή παίζει, Κρατῖτ.230 κύνε καὶ πό-
λιωσ παίζειν [ἐπὶ παιγνιδίου ὄμοιοσ τοῦ Ζατρικίωσ ἢ
τῆς γτόφρῳ, Πλούτ.'Αλέξ.73 σφαιρατῶν αὐτοῦ παί-
ζοντάσ κ. μτ. τοῦ παιδιάν]: 'Αριστοφ.Πη.1055 βοῦ-
λέε δια χρόνωσ πρὸσ με παῖσαι .. παιδιάν τινασ
κ. μτ. ἔπιρρ.: 'Αντιφῶν.283 φανιδῶσ παίζειν πρὸλ.
Κράτ.23' || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιδόδομαι εἰς κερ-
δοσκοπικὰ παίγιδια: παίζει στίς κούρασεσ - στὰ
χαρτῶσ' || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. χροτοποικῶτ:
ὄατε πίνοι, ὄατε παίζει' || παίζω ἐπιδειξι-
μοσκόων ὄργανον: 'Υμν.Ἀπόλλ.206, - παίζει βιολί-
-μιανόσ κ. μτ. αἰτ.: 'Αριστοφ.Βάτρ.230 καὶ κρο-
δότασ Πάν, ὁ καλαμοφθονγα παίζων' || κ. νεώτ.
εἰδ. ἐκτελῶ μουσικόν τι τεμάχιον: ἐπαιζεν τὸν
ἐθνικὸν ὄμνον' || ὄμ. χορεύω καὶ ὄδω: Πίνδ.Ο.
1,6 ὄλα παίζαμεν φίλαν ἀνδρεσ ἀμεί θαμὰ τρά-
πέζων' || διασκέδαζω θηρῶων, ἐξέρχομαι εἰς
κηνήγιον: Σοφ. 'Ἠλ.567 θεασ παίζων καὶ ἄλοσ
ἐξέκινωσεν ποσίδων' 2) ἐρωτοτροπιῶ, παίζω ἐρω-
τικῶσ: Ξεν.Συμπ.9,2 εἰσεται πρὸσ αὐτήν, ἐπειτα
παῖσονται πρὸσ ἄλλήλοωσ, Πλάτ.Γεν.26,8 εἶδε τὸν
'Ἰσακὶ παίζοντα μετὰ Ρεδάκιωσ τῆσ γυναικοσ
ἀστού' ἐπὶ θηλειῶν Ἰπῶων: 'Αριστολ.Ζ157/2α,30 καὶ

πρὸσ αὐτάσ παίζουσι' κ. δημ. ἐν φρ. τὰ παίζει
μετ' Ἡ Α ἐρωτοτροπεῖ' κ. λ. τραγ. μετ' ἄλλων
παίζεσ καὶ γελῶσ καὶ μέμνεσ με παρατόσ'
3) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ θιάσοσ, ποριστῶ ἐπὶ σκηνασ
ἐργον τι: ἀριό θᾶ παίζουσ ἄλλο ἐργω' κ. ἐπὶ
ἠθοποιασ, ὑποδόδομαι πρόσωπον θεατρικῶσ τινοσ
ἐργωσ: ἔνασ κωμικὸσ παίζει τὸν ῥόλον τοῦ ἠη-
ροῦ' 4) *μτφ.* νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀφάγων, κινῶ-
μαι ταχέωσ τῆδε κᾶκείσε, τακοντεύομαι, πόλλο-
μαι: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.59,3 παίζει τ' ἀγέρι στή ρο-
διά | κὶ ἢ φυλοσουργία τῆσ σείσται, - παίζει ὁ ὑπε-
ντάσ - τὸ πόδι μου μέσα σὸτ παπούτοσ, - παίζει
τὸ μάτι μου πόλλεται, ἄλλεται ὁ ὀφθαλμόσ μου'
πρόληφισ, καθ' ἢν πιστεύεται ὅτι φίλοσ τῆσ ἀνα-
φέρει τὸ ὄνομά μου' κ. ἐν φρ. παίζουσ τὰ φύλλα
[φρίσσουσ, σείονται] παίζει ἢ σημάδια [κουμαρτεῖ]
|| ἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. τὸν παίζω στὰ δά-
χτυλα [τὸν μεταχειρίζομαι κατὰ βούλησιν] τοῦ
τῶν ἐπαιζε ἰτὸν ἐξηπάτησει ἢ μὴ παίζειν τὸν πα-
πά [προσπαθεῖ νὰ μάσ ἐξαπατήσῃ] ἔβρεισ ὅτι
ἐγὼ δέν παίζω [δέν ἀστέλλομαι, σαδορολογῶ]
δέν εἶναι παίζε γέλασε [ἐπὶ δυσκόλωσ ἐργων]
τοῦ τίσ ἐπαιζε [τὸν ἐξερπει] τοῦ 'παιζα μὶ μετ'
τὸ πιστόλι ἰδ. ἐν Κρήτῃ, τὸν ἐπυροδόλοισι'
|| φρ. ὄχι παίζομε ἢν ἐπᾶκει τῆσ πρὸσ τὸν
ὄιολεῖ ἐκκληττόμομεσ ἢν δυοιστοῦντασ' κ. παρομο.
παίζει ὁ λύκοσ μετ' ἄρνι [ἐπὶ ἀνίσου πᾶλησ]
5) περιπαίζω, ἀστέλλομαι, λέγω τι χάριν παιδι-
ᾶσ, ἀστέια, χωρατεύω: 'Ἡρ.2,28 οὗτοσ δ' ἔμοιο
παίζεν ἐδόκοσε φέμονεσ εἰδῶνα ἀτρέκωσ, Ξεν.
'Απομν.4,1,1 καὶ γὰρ παίζων ὀδῶν ἦττον ἢ σπου-
δάων ἐλευστέλοισι, Εὐρ.'Ἡρ.9,52 παίζει πρὸσ ἡμᾶσ
δεσπότησ ἢ μαινεται, 'Αριστοφ.Βάτρ.376 καὶ παί-
ζω καὶ χλευσάδωσ, Πλάτ.Εὐθ.283Β παίζεισ τῶτα
λέγοντασ αὐτ.Φαῖδ.899 παίζεισ μου εἰσ τὰς τρί-
φασ, 'Αντιφῶν.218,4 παίζεισ καὶ γελᾶσ, 'Αμφιπ.
6, πνε, παίζει πτ. δοτ. ἐπιθ. ἀντων.: Ξεν.ΚΠ.6,1,6
τοιαῦτα ἐπαιζον σπουδῆσ πρὸσ ἄλλήλοωσ': Πλάτ.
Θεαιτ.145Β ἄλλ' ὄρα μὴ παίζωσ ἐλέγεσ πρὸλ.
Νόμ.636C κ. παθ.: 'Ἡρ.4,7,7 ὁ λόγωσ πέπαι-
σαι [ἔχει λεχθῆ ἀστέιωσ, χάριν ἀστέισοῦ], Πλάτ.
Εὐθ.278Β τῶτα πέπαισθῶ ὄμιν [ἀστέισοῦ] ἐλέχθη-
σαν ἀστέισαι, Τιμαρχ.η.Ἀθῶν.ἢ.501Ρ πέπαισθαι τὴν
λέξιν τὸ ὄδθ. τῆσ *μτχ.* τὸ παίζομενον τὸ ἀστέιωσ
λεγόμενον: Πλάουτ.'Ἠθ.1090Ρ τοῦτο τὸ παίζομενον'
κ. τὸ πεπαιγόμενον [τὸ ἀστέιωσ λεχθῆν]: αὐτ.δ1Β
τῶ Μενεδοῦμω πεπαιγόμενον' τὸ ἐν 'Ελλ.'Επιγράμ.
ὄλα πέπαιγμα ἐν ἐνεργ. σμν.' || π. γραμ. πτ.
λ. ἐσ' ὄν γίνονται ἀστέισοι, ἢ αἰτινεσ ἐσχηματι-
σθησων χάριν λογοποινοῦσ: Σχολ.'Αριστοφ.'Ορον.42
ὀ κωμωδοῖλο παίζειν εἰδῶσται τὰ τοιαῦτα' δ) *μτ.*
αἰτ. παίζω μετ' ἐπὶ, ἐμπαίζω, περιπαίζω, σκώπῶτα:
Λουκ.Νηρ.20 παίζωσ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγμα-
τα, 'Αγασ.ΑΠ.10,64.

παιδογέσ-α-ον *μτν.* ὁ ἰώμενοσ, θεραπευτόσ:
Μάγν.'Επιγρ.ΑΠ.4,270 παινοηγί χεῖρ' πρὸλ. παῖω-
νιόσ βλ.λ.: 'Αγασ.ΑΠ.ἢ.382,6 παινοηγίδοσ σοφῆσ.
παινοσθήνη (ή) ἡ θεραπευτικὴ τέχνη, ἱατρεία: 'Ἡσ.
παινωμ-ονοσ (ὀ) ἐπ. τ. τοῦ παιῶν βλ.λ., ἐπιθ. τοῦ
'Απόλλωνοσ: 'Υμν.Ἀπόλλ.517 ἢ Παιῶνα δειδωσ,
παικτικός (ὀ) *μτν.* κ. νεώτ., *δημ.* κ. *παικτιχέσ* θηλ.
παικτερα (Γοφ.'Υμν.3,9) κ. νεώτ. παικτερια ὁ
ὄρχομοσ, χορεύωσ ἢ παίζων: Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ.
7,422 παικτασ ἠθῶτα τίς. - φηφάμων παικτασ,
'Ἡραστο.Ἀστρ.2,2 δεῖλοισ καὶ παικτασ καὶ αἰσχρο-
λόγοσ' || νεώτ. εἰδ. ὁ γνῶμοσ καὶ παίζω τυχηρὰ
ἢ ἄλλα παιγνίδια καὶ ὁ μετὰ πάδωσ ἐπιδοδόμε-
νοσ εἰσ αὐτά: εἶναι δεινὸσ παικτιχέσ.

παικτικός ἢ ὄν *μτν.* ὁ ἀγᾶνοσ τὰ παιγνίδια,
φιλοπαίγιωσ: Κορνοῦτ.Φῶσ.Θε.27 τὸ παικτιχῶσ,

ΠΑΙΚΤΙΚΩΣ ἑπὶρρ. μον. ὁστέως, χάριν ἀστεϊσμοῦ, ἐμπαϊκτικῶς : Ἐστ.Πον.Π.44, αὐτ.1082 ἀγεννῶς ἔκαλετο παϊκτικῶς.

ΠΑΙΚΤΟΣ-ἡ-ὄν μτγ. κ. μον. παιγιώδης, σκωπτικῶς, ὁστέως : Ἰω.Χρυσ.1,290C τίνας ἔνακα παίζει ἐν οὐ παικτοῖς [φρ. παρομοι.] Φώτ.Ἐπιστ.330,40 ἴσως γὰρ οὐδὲ δεῖ σπουδαζέειν ἐν παικτοῖς.

ΠΑΙΚΤΩΡ-ορος [τὸ] ἀχόλ. ὁ παϊκτῆς βλλ. : Σχολ. Θεόδωρ.δ,18 κληθεὶς τὸν ὄμοιον παϊκτορα.

ΠΑΙΜΑ-ατος [τὸ] κρητ. κοτῆ νομίσματος, κώμμα βλ.λ. ἐν εἰδ. βλλ. : Ἐπιγρ. Γάρνυτος τοῦ πατρα.

ΠΑΙΝΑΪ [τὸ] ὄσμ. κ. -εῖδ. ἰδιότης ἀξία ἐπαίνου, ἀρετὴ ἀντιθ. φευγάδι.

ΠΑΙΝΕΜΑ [τὸ] μον., δημ. κ. παινεμός κ. παινεσιά, παινεφιά ἢ πράξις τοῦ ἐπαινεῖν καὶ οἱ λόγοι δι' ὧν τις ἐπαινεῖ τινα, ἐπαῖνος : Ἐρωτ.κρ.4,961 κὶ δ'α' οἱ στρατιῶτες τῆς Βλαχίας παινεμάτα τοῦ καύρου, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.122,6 ἔκει ἔφερε κὶ ὁ Μαυριανὸς παινεμα τ' ἀδερφῆς του, Κρυστ. Ἄγροτ.τὸ Νεραϊδοῦναδο 40 ἀκούει τὰ παινεμάτα, τὰ λόγια τῆς Νεραΐδας.

ΠΑΙΝΕΣΙΑ [ἡ] δημ. κ. παινεφιά τὸ παινεμα βλλ. **ΠΑΙΝΕΣΙΑΡΗΣ-α-ικο** δημ. ὁ ἐπαινῶν, ἐγκωμιάζων ἐαυτὸν, καυχηματίας, καυχῆσιάρης.

ΠΑΙΝΕΤΑΙ κωμ. βαρβαρισμ. τοῦ φαίνεται βλλ. : Ἀριστοφ.Θεσμ.114.

ΠΑΙΝΕΤΙΚΟΣ-ἡ-ὄ δημ. ὁ λέγων, ἐξυμνωτὸν ἐπαῖνον : Κρυστ.Τραγ.139,40 καὶ λέγων καὶ τοῦ τολιγγα παινετικὸ τραγουδί.

ΠΑΙΝΕΤΟΣ-ἡ-ὄ δημ. ὁ ἐπαινεθεὶς, ἀξιωθεὶς ἐπαίνου ἢ ὄμ. ὁ δέξις ἐπαῖνου.

ΠΑΙΝΕΩ δημ. κ. παινώ-ω ἐπαῖνω, ἐγκωμιάζω : πολλὸ παινεύων τὸ γαμβρό' ἢ δοξάζω, Ρθ. ἐν πυτ. παθ. παρακ. : δ.τραγ. Ἀρδανίτες παινεμένοι, πού 'ν' ὁ Ἄλλ' πασὰς κημένοι' ἢ μέσ. παινεύομαι, καυχῆσιολογῶ : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.248,6 ἡ Εὐγενούλα ἢ ἠσοκονία κὶ ἡ μικροαντρεμένη ἢ Ἐδγηκε ἢ ἐπαινούστικε πῶς Κάρο δὲ φασδαί, Σολωμ.Αδρῶ Μπάρρ 80 καὶ παινεύονται, θαρρώντας ἢ πῶς ἐχτύπησαν ἐχθρόν, Βιζυην.95,16 νά ἰ στά μούτρα, μασκαφά, ἢ πού δά παινεβῆς σά μένα.

ΠΑΙΝΙΑ [ἡ] δημ. κ. παίνιο [τὸ], ἰβ. κτ. πληθ. παίνια ὁ ἀπονευόμενος ἐπαῖνος, τὸ ἐγκώμιον, τὸ παῖνεμα.

ΠΑΙΝΩ μον. κ. δημ. κ. -ᾶω, πρέσ. παινωῖμαι κ. -ιέμαι, ἐπαινώ, ἐγκωμιάζω : Πρόδρ.1,206 ἀλλὰ καὶ τί, καλέ, παινώ τούς χειροτεχνάρους, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.33,2 ἄλλοι παινῶν τὸν πασά καὶ ἄλλοι τὸ βιζύρη, ἢ μά γώ παινώ τὸ σπαθὶ τὸ τουρκοματωμένο ἢ κ. μέσ. : Ἐρωτ.κρ.1,95 φρόνιμη, ἄξα καὶ παινεμένη, δ.τραγ. ἐγὼ εἶμαι ἢ βλάχα ἢ ὄμορφη, ἢ βλάχα ἢ παινεμένα.

ΠΑΙΝΩ [τὸ] δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παίζειν βλλ. : Παλαιμ.Δωδ.Γύφτου 147 μά σάν ἀκούσουν ἀπό μένα ὅτ' ὄργατον τὸ προφητικὸ ἢ τὰ νέα παῖματ' ἀνθιμώνα, - τὸ παῖζιμο τῶν παιδιῶν - τοῦ ματιοῦ ἢ ὁ τρόπος τοῦ παίζειν : τὸ παῖζιμο τοῦ ἦταν ἀτζαριστικῶ.

ΠΑΙΩΝ ἠσ. ἀσφαλικός, βέβαιος.

ΠΑΙΩΝΙΗ ἐπ. τ. τοῦ παιωνία βλλ. : Ὀρφ.Ἄγρ.98.

ΠΑΙΩΝΙΚΟΣ-ἡ-ὄν ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Παίωνας : Θουκ.3,96 καὶ ἄλλα ὄσα εἶην Παίωνα' ἢ ὁ ἄνω.θηλ. Παίωνης-ἰδος : ἤρ.4,33 τὰς Θρητικής καὶ τὰς Παίωνας γυναικάς.

ΠΑΙΩΝΙΗ [ἡ] νεώτ. χημ. ὄργανοι συνθετικῆς χρωματικῆς οὐσίας λαμβανόμενῃ δι' ἐπιδρόσας ἀμυωνίας εἰς χρωστικῆς.

ΠΑΙΩΝΙΟΣ-η-ον ἐπ. τ. τοῦ παῖωνος : βλλ. : ΑΠ 14, 55 παῖωνιη χεῖρ.

ΠΑΙΩΝΙΚΗ ἠδ. φωνῆ τοῦ πτηνοῦ κίσης.

ΠΑΙΩΠΛΗ [ἡ] κ. νεώτ. [κτ. ἀναθίπλας. ἐκ τοῦ πᾶλη] τὸ λεπτότατον ἀλευρον, ἡ ἀχη : Ἀριστοφ.Νεφ.262 καταπαττόμενος γὰρ παιώλη γενήσομαι, Ἀπολλ.

Κτ.π.Γολ.12,502 παιώλη ἀλίφτων μέφ ἀνάγμ. π. Διοσκ.3,391 ἢ κ. μτφ. ἐν φρ. : Ἀριστοφ.Νεφ.260 ἴλεγον γενήσαι τρίμμα, κρόταλον, παιώλη [ἐπὶ ἀνθρώπου πραγματοποιούμενον περὶ λεπτῶν πραγμάτων] πρὸλ. παιώπλη καὶ παιώπλη.

ΠΑΙΩΠΛΗΜΑ-ατος [τὸ] πράγμα λεπτότατον, τρίμμα, ἀχη ἢ κρητ. πηρ. ἐπὶ ἀνθρ., πανοῦργος ἢ Ἀριστοφ. Ὀρν.431 σφαισμα, κύμα, τρίμμα, παιώπλη ἢ ἄλων, Αἰσχρ.8,8 λόγων τὴ παιώπλη καὶ κατῆ γλώσσα, Αἰσχρ.2,40 ὁ τὶ μὴ οὐν ἦν ποθ' ὁ κέρκιω ἢ τὸ καλούμενον παιώπλημα, Λουκ.Φευδολ. 32 ὠ παιώπλημα καὶ κίναδος.

ΠΑΙΩΠΛΙΜΟΣ-ον μον. ὁ πανούργος, ἐπίρριτος, δόλιος ἢ Θεόγναστ.Καν.10,31 ἐπὶ παῖω ῥήμα. ἢ παρ' ὁ καὶ ποῦμα καὶ παιώπλιμος ὁ ποικίλος καὶ ἐντροχῆς ἐπὶ κοκκίῳ μ. ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ : Σχολ.Διον.Ὀδ.Κ.97.

ΠΑΙΩΠΛΩ ἠσ. κωμεία.

ΠΑΙΩΠΛΩΕΙ-εντος-εσσαν-εν ἐπ. λ. ὁ τραγῆς, ἀπόστομος, ἀπόκηρμος : Ἰλ.Ν 17 ἔξ ὄρους κατεδύσαστο παιωπλωέντος, Ὀδ.Κ 97 ἔστην δὲ ἀσπίτην ἐς παιωπλωέσσαν ἀνελθών, Ἡσιόδ.Θ 860 οὐρεος ἐν βάσασσιν Αἰτῆνης παιωπλωέσσης ἢ ἐπὶ ὀρειῶν ὀδῶν ἢ ἀτραπῶν, ὁ ἔχων πολλὰς ἀτροφὰς, ἀνώμαλος : Ἰλ.Ν 168 ὁδῶ ἐπὶ παιωπλωέσσῳ, αὐτ. Ρ 743 ἔξ ὄρους κατὰ παιωπλωέσσαν ἀπαρῶν ἢ ἐπὶ τῶν βραχυσῶν νήσων : Ἰλ.Ν 33 μεσηγιῆς Τενέδειο καὶ Ἰμβρου παιωπλωέσσης, Ὑμν.Ἀπολλ. 172, Ἀπολλ.Ρ 4,1635.

ΠΑΙΩΠΛΩ [τὸ] μτγ. ἀπότομον, δύσβατον μέρος ἢ πηλοὶ Σχολ. Ἀριστοφ.Νεφ.260 ἐπιπαλοα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων δύσβατα : Καλλ.Ἄρτ.194 παιώπλω εἰς κρημνοῦς τε.

ΠΑΙΩΠΛΩ-ᾶω εἶμαι εἰς τὸς πανουργίος λεπτός ὡς ἡ παιώπλη βλλ., εἶμαι πανούργος ἠσ., Σουῖδ.

ΠΑΙΩΠΛΩΣΗΣ-ους-εῖς ὁ λαν πανούργος : ΕΜ 5157 ἐγυναίκας παιωπλωέσσης, Σουῖδ.

ΠΑΙΡΝΩ μον. κ. δημ. λαμβάνω τὴ διὰ τῶν χειρῶν, σηκώνω καὶ μεταφέρω : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.14, 26 πάρτε, μαννώδεις, τὰ παῖδια, παπῶδες τοὺς ἀγίους ἢ παρομοι. πάρ τὸν ἕνα, γήγη τὸν ἄλλον ἐπὶ δύο ἢ περισσοτέρων ἀνθρώπων τῆς αὐτῆς κακῆς ποιότητος ἢ ὄμ. μτφ. ἐμυστοῦ, ἀπάγω : Διγεν.Ἄρρ.310 καὶ παῖρνωσας τοὺς νήους του ἤλθεν εἰς Ῥωμανίον, - τὸν πῆρα καὶ φύγαμε ἀπὸ κεῖ' ἢ φρ. τὸν πῆρον μέσθ τὸν ἐξωλικίσσον ὄμ. τὸν πῆρε τὸ χάρος - ὁ θεὸς ἀπέβανε ὄμ. τὸν πῆρε τὸ ποτάμι τὸν παρέδουρε καὶ τὸν ἐπῆξε, κ. ἐν μτφ. σημ. κατεστράφη οικονομικῶς ὄμ. μὲ πῆρε σβάρνα μὲ παρέδουρε, καὶ συνεκδ., παῖρνω σβάρνα διέρχονται ἐν τόχει καὶ διαδοχικῶς, ἐπισκέπτονται ἐν τόχει τὶ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ὄμ. νά σὲ πάρη ὁ διάβολος ἀρὰ ὄπως τις ἀπαλλάγη ἐνοχλητικῶ ἀνθρώπου κ. μτφ. μὲ πῆρε ὁ διάβολος κατεστράφη ἢ ὄμ. προλομῶδων : ἔλα νά σὲ πάρω μαζί μου ἢ φρ. πῆρε τὰ μάτια του ἢ τὸν ὄ- ἢ ἐμπαῖων τὸν ἔφυγεν, ἐγκάτελει-φεν ὀριστικῶς τὸπον τινά ὄμ. πῆρα κουράγω ἐνεβαρρῶνθη ὄμ. παῖρνω φωτιά ἀνάπτω, κολομα, κ.μ.φφ. ἐξάπτομαι ἢ παρομοι. πάρ τὸν σὲ γάμο σου νά σοὸ πῆ καὶ τοῦ χρόνου [ἐπὶ δυσαρέστου καὶ ἀνεπικαίρου λόγου] ἢ φρ. τὸν πῆρε τὸ μάτι μου τὸν ἀντελήφθη, τὸν δέκριναι αἰφνιδίως κ. τὸν πῆρε τ' ἄφτι μου τὸν ἀκουσα μίαν σπηλιήν τὸν πῆρα στὸ λαμπὸ μου ἔγνα αἴσιος Ζηῆσιος ἢ καταστρόφης ἄλλου. 2) ὄπισσθ ἀπὸ τῆς θεσεῶς τῶν, ἀφωρῶ, ἀρπάξω : μὰς πῆρε ὁ ἀέρος τὸν τόγχο, - τὸ ποτάμι ἐξεχλίσιε καὶ μὰς πῆρε τὰ ζῦλα ἢ συνεπαῖρνω, ἀρπάξω : Διγεν.Ἄρρ. 145 ἔπῆρε καὶ τὸν λογιόμοιο καὶ αὐτὴν τὴν αἰ-σθασίν τῆς ἢ ὕπεξαῖων, κληπῶν : δ.τραγ. πῆρῶν κλέφτες κατὰ μανγρῆ, πῆρῶν τὸ λάγι ἄρνη πῆρῶν

τὴν καρδάρω μου" || κυριεῖω, ἐκπορεύω: δ. τραγ. πῆραν τὰ κάστρα, πῆραν τὰ, πῆραν καὶ τὰ ντερ-δένια" || ὄμ. μτθ. καταλαμβάνω, προφάτω, κυρ. ἐν φρ. μῆς πῆρε ἡ νύχτα - ἡ μέρα - τὸ μεσημέρι ἐπῆλθε νύξ-ἡμέρα - μεσημέρια πρὶν ἢ συντελεσώ-μεν τὸ πραττόμενον" || ἐν τῷ παθ. καταλαμβάνω, κυριεῖω, ἐπὶ ἄνθρ. ἐν φρ. μτθ. μὲ πῆρε τὸ παραόντω κατελήφθη ὑπὸ λύπης ἢ παραπόνου, ἔκλαιον παραπονετικά" ὄμ. μὲ πῆραν τὰ στήματα ἐκαλύφθη ὑπὸ αἱμάτων κατόπιν πληγῶτος" 3) κυριεῖω, ὑποπνέουμαι: πῆρε μιά γριά πλούσια, - τὴν ἀγαπᾷ καὶ δὲν τὴν παίρνει" 4) δέ-χομαι πὶ παρ' ἄλλου, παραλαμβάνω, γίνομαι κά-τόχος τινος: πῆρε γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀμερική μὲ ἐπιταγή, - πῆρε τὸ διπλῶμα τοῦ φρ. παίρνω στὰ σοδαρά σοδαρεῖομαι" || ὄμ. δέχομαι πὶ πρὸς βρώσιν ἢ πόσιν: πάρτε ἕνα μεζέ, - δὲν παίρνει τὸ γιαιρικό του" 5) ἀκολουθῶ: Σολωμ. ἔθν. Ὑμν. 10 μοναχὴ τὸν δρόμο ἐπῆρες | ἐξανάλθες μοναχί, Ζερβ. ΚΚ 14, 14 καὶ ἄλλοτε σάν τέτοιαν ὥρα | παίρνωμ τὴ ρεμιστῆ ἐν φρ. πῆρε τὸν κα-λὰ ἢ τὸν κακὸ δρόμο ἀκολουθεῖ, βαίνει τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς ἢ τῆς κακίας: παίρνω ἀπὸ κοντὰ ἢ ἀπὸ πίσω ἢ στὸ κατόπι ἀκολουθεῖ, καταδιώκω πῶς ἐξ τοῦ συνέργου φρ. πῆρε τὰ βουὰ μτθ. | παρασηροῦσας ἢ ἐξ ἀπογνάσεως ἀπεμακρόνηθε ἀπὸ τῆς κοινίας, οἰσιεὶ τρέχει ἀσκόπως ἐπὶ τῶν ὁρέων ὄμ. παίρνει πολλὰ μιλία διανίει πολλὰ μιλία" ὄμ. πῆρα τὸν κατήφορο ἢ τὴν κάτω βόλτα κατέρχεται, κ. ἐν μτθ. σημ. καταστρέφομαι οἰκο-νομικὰς ἢ ἀπὸ ἀποφάσεως θείας" 6) πληρώνω, ἀμείβωμαι, μισθοδοτοῦμαι: πῆρα παίρνω τὸ μισθὸν 7) ἀγοράζω ἢ μισθῶ π: πῆρα τὸ κα-στοῖμο μου μὲ δούσιες - ὀπρῆτρια - γραμματικά" 8) παραλαμβάνω, ἀποκτῶ π: τὸ φάρι πῆρε μιά μροσθία ἀσχημῆ" || ἐπὶ νόσων, μοιλοῖμαι, προσβάλλωμαι: πῆρε τύφο - πλευριτῆ" 9) ἐπι-τυχῶνα, εὐρίσκω: τὸν πῆρε ἡ ρόδα καὶ τοῦ ἴσπασα τὰ πλευρά" 10) κερδίζω, κινῶ εἰς παι-δίον, ἴδ. εἰς χρησποσίωμον, τάδω κττ.: τοὺς ἐπῆ-ρα δούσις" 11) ἐκλαμβάνω: πῆρα τὸ Δημήτρη γιὰ τὸν Κώστα, γιατί φοροῦν ἴδια παλτά, - γιὰ ἄλλον μὲ πῆρες" ἐν φρ. τὸν πῆρα γιὰ ἀγρότου - φεύτῃ τὸν ἐξέλεσον τὸ παίρνω ἀνάποδο παρε-ξηγῶ" || ὄμ. ἐν φρ. τὸ πῆρε στὰ μπόσικα τὸ ἠμέλησεν" ὄμ. ἐν ναυτ. φρασιολ. παίρνω τὰ μπό-σικα σικινὰ σκονίον χαλαρόν" 12) ἀναλαμ-βάνω, δέχομαι νὰ κῆνω πὶ ἀντ' ἄλλου: πῆρε ὁ ἄλλος τὰ πράγματα πρὸς μεταφορὰν ἴδ. ἐν φρ. πῆρα ἀπάνω μου τῆ δουλειὰ τὴν ἀνάλαβον" ὄμ. φρ. πῆρα ἀπάνω μου τὰ βάρη τῆς οἰκογενείας τὰ ἀνάλαβον ὄμ. παίρνω τὸ μέρος του τάσσομαι ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸν ὑπερασπίζομαι" || ὄμ. ἀπλ. πῆρα ἀπάνω μου ἀνέρρωσα, συνήλθον, κ. μτθ. ἀνέρ-ρωσα οἰκονομικὰς" 13) ἐπὶ ἀγγέλων, κινωτικῶν καὶ κλειστικῶν ἐν γενεῇ χώρων, χωρῶν, περιλαμβάνω, δέχομαι, πῆνω: τὸ μπουκάλι παίρνει μία καὶ ἑκατὰ, δὲν μᾶς παίρνει τὸ δωμάτιο - τὸ αὐτοκί-νητο" 14) μὲσ. ἀντικαθίσταμαι, μανθάνω τα-ξίως, ἀποσπθίζω: Ἐρωτόκρ. 1, 479 ἡσπαρνε τὰ τραγοῦδια του, συχνὰ τὰ ξαναλέγει, - τὰ παιδιὰ του δὲν τὰ παίρνωσαν τὰ γράμματα" || ὄμ. ἀντικαθίσταμαι, πληροφροῦμαι" ἐν φρ. τὸ πῆρε εἰδοση - μωρδιά - χαμηράρι τὸ ἐληροφροῦρηθῆ, τὸ ἀντελήθη" 15) ὄμ. τὸ μὲσ. ἐπαίρωμαι, ὑπε-ρφησθεῖομαι, καυχώμαι: Ἐρωτόκρ. 2, 1275 ἔτοϋτ' οἱ τρεῖς ἐπαίρουνται στ' ἄλλους τὰ πολεμή-σου" κ. ἐνεργ. ἐν φρ. τὸ πῆρε πολὺ ἀπάνω του ἀλαζονεύεται, ἐπαίρειται παρ' ἄλλων" || ὄμ. ἐν φρ. παίρνω ἀέρα καθίσταμαι αὐθάδης, ἀποθρα-σύνεται: πῆραν τὰ μυαλά του ἀέρα κατελή-φθη ὑπὸ μεγαλομανίας, ἐξετράγη τῆς ὁδοῦ τῆς

φρονήσεως" 16) εἶδ. ἐπὶ φωτογραφικῆς μηχαν-ῆς, περιλαμβάνω ἐντὸς τῆς εἰκόνας κατὰ τινά τρόπον: δὲν μᾶς πῆρε καλὰ ἡ μηχανή" 17) ὡς αὐτῶ. συντάσσομαι. μτ. τὸ μορ. νὰ ἢ τοῦ καὶ ἀρχίζω: παίρνω νὰ συνέχρωμαι, - πῆρε καὶ ἐνίξει τὸ κραστ' κ. ἀπρσο. παίρνω νὰ ἐξημερώσω - νὰ βασιδιάξω" κ. ἐν φρ. πῆρε ἀέρας - βοριάς - βροχὴ ἢ ἀρχισεν νὰ πνέη ἀέρας - βοριάς - νὰ λί-πητῃ βροχὴ" || κ. τριτοπροσώπων, ἐξαρτεῖται, φθά-νει: δὲν μᾶς παίρνει ὁ καιρὸς" κ. ἐν φρ. δσο παίρνει τὸ μάτι ζωὸς οἴου ἐξικνέεται, φθάνει τὸ βλέμμα" ὄμ. ἐν φρ. εἶναι καλὸς - ἐξυπνὸς δσο παίρνει εἰς τὸ ἔπακρον, μέχρι τοῦ ὑπερτάτου ση-μείου" || κ. ἐν τῇ ναυτ. φρασιολ. ἴμε [σὲ ἢ τὸν] παίρνει ἐπιτρέπει ὁ ἀνεμος, ὥστε πλέων τις τὴν ἐγγυτάτην νὰ διέλθῃ ἀσφαλῶς στενὸν ἢ ἐγγὺς βράχου ἢ ὑφάλου ἢ νὰ παραλλάξῃ ἀκριω-τήριον" 18) χρησιμοποιοῦ, μεταχειρίζομαι ὡς μεταφορικῶν κρῶσιν, ἐπιδιδοῦμαι: πῆρα τὸ βα-πόρι - τὸ τραῦτο - τὸ τραῦμ" 19) τὸ παθ. παίρ-νωμαι πᾶσχω ἐξ ἡμιπληγίας, πῆνομαι: πᾶρῶνη δολοκλήρος, εἶναι παρμένος βλλ." 20) ἐπὶ ἀπο-πονηρῆ ἐν φρ. πᾶρε τὴ βόλτα σου στρέφω καὶ φύγε μακρὰν" ὄμ. ἐν τῇ ναυτ. γλώσσ. παίρνω [τῇ] βόλτα στρέφω" 21) ἐν φρ. τὸν πῆρε [ἀπὸ] κάτω τὸν ὑπεσκέλισε" κ. ναυτ. παίρνω κάτω ὑπο-στῆλλω ἴστιον ἢ σῆμα, καθιστῶ ἴστιον καὶ κε-ραίαν" 22) ἐν φρ. πᾶρε δῶσε δούνα λαθεῖν, φύλα, σχέσις συχνῆ καὶ ὑποτοκῆ" ὄμ. φρ. παίρνει καὶ δίνει ἔχει μεγάλην ἰσχύν" || ὄμ. παίρνω λόγια προκαλῶ ἐπιτηδείας ἐκμισθηρεῖσαι, ἵνα τὰς μεταδώσω εἰς ἄλλους" ὄμ. παίρνω μὲ καλὸ ἢ μὲ κακὸ μάτι συμμαθῶ ἢ ἀντιπαθῶ τινά ἀνευ προσηνοῦς αἰτίας" || ὄμ. πῆρα τὰ μέτρα μου μετεχειρίσθη τὰ κατάλληλα μὲσα πρὸς ἐπιτυχίαν" 23) ἐν τῇ ναυτ. γλώσσ. φρ. παίρνω μέσος εἰσ-έλκω δοράτον, ἐνθῆτω λέμβον, ἀποθῆτω τὸς κώπας: παίρνω τινὸς τὸ σοδρόν πλέω ἢ διέρ-χομαι ἐκ τοῦ προσηνομένου ἐν σχέσει πρὸς ἄλλο πλοῖον παίρνω τὸ πέλγατος μετεφορίζομαι" ἱερ-νω σόπρα προλαμβάνω ἴτων ἀνεμου, ἐπὶ ἱστιου καὶ πλοίου, ἐνεκα κακοῦ οἰκισμοῦ.

παίς-παιδός (ἰ, ἡ) κ. μ. σ. κ. νεῦτ., δημ. παιδί, ἐν Ἐπυρ. παῖς γενικ. πληθ. παιδίων κ. δωρ. παιδῶν, δωρ. πληθ. παισὶ κ. ἐπ. παιδεῖσαι, π. παισιός ἐπ. ἢ ὄνομαστ. συγ. διασῶλ. καὶ ἴσπερ κ. ἀναγ-καῖον, ὁσάκις ἢ λ. ἀνῆκει εἰς δῶα διαφόρους πό-δας ὡς κ. πιδ. εἰς τὸν ε' πόδα ἢ πρὸ τῆς βου-κολικῆς διαίρεσεως, γεν. παιδός δωρ. παιδί σιτ. πᾶν κλητ. παῖ' πρβλ. πῆς ἐν σχέσει καταγωγῆς, τὸ τέκνον, ὁ γόνος, τὸ παιδί: Πλάτ. Νόμ. 788 Α, γε-νομένον δὲ παιδῶν ἀρρένων καὶ θηλειῶν, ἑμυθ. 12, 6 Συνε. Ἄγ. Νικόλαος ποριζόμενον αἰτου-τε καὶ τῶν παίδων ποιέσθαι τροφήν, Πρόδρ. 2, 386 καὶ παιζοῦσιν τὸ λέγουσιν οἱ παῖδες" || εἶδ. ὁ υἱός: Ἰλ. Β 205 εἰς βασιλεὺς, ὦ δῶκε Κρόνου πάς . . σκηπτόντ' | εἶδ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν πατέρα, Θουκ. 1, 4 τούτ' αὐτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἄγκοσπαστῆς, Πλάτ. παῖς ἰάντιθ. κόρασι, Κδ Λουκ. 1, 69 αὐτῶ παῖδος αὐτοῦ" || τὸ θῆλ. ἡ θυγάτηρ: Ἰλ. Α 20 παῖδα δ' ἔμοι λύσαται φθῆν, Κδ Λουκ. 8, 54 ὡς παῖδα, θεοῖς ἐπιεικέα Ἀχιλλεῦ, ποιέμεν, Πινδ. Ν 7, 100' || συγ. π. ρητ. ἐπὶ νομίμου καταγωγῆς: Ἰσοκρ. 19, 9 τούτοις ἄνομους παῖδας γνησίου κα-ταλιπῶν, Ἰσατ. 7, 31 ἐπὶ ζῶων: Αἰσχ. Ἀγ. 50 οἱ ε-κατιστοὶ ἀγαγὸν παῖδας ὄνατο" || μτθ. ἀνεπ-λου παῖς ὁ οἶκος: Πινδ. Ν 9, 52' || κ. ἐπὶ ἀλλων φητῶν: Χαίρηθ. 5 χορῶν ἐραστής κισσός, ἐνι-αυτοῦ δὲ παῖς" ἐπὶ τῆς Ἱγούρι: Ἐρμ. Ἰκκ. 110 πέ-τρας ὀρέσας. παῖς λέλαα' ἀνὰ στρατόν" ἐπὶ τῆς πονῆς τῆς ἐπιπορίας: Χρυσ. π. Ἦρ 6,

86, γ' ὄρκου πάρος ἔστιν ἀνώγειος ἐπι λθβῶν : Αἰσχ.Πέρσ.578 πρὸς ἀναούδων, ἐπ, παιδῶν τὰς ἀ-
διάντου, δά' * * * πεφραστῶν : Ἡρ.127 ἐπι Λυδῶν
παιδᾶς ἰεῖς τοὺς Λυδοῦσι, Αἰσχ.Πέρσ.402 παῖδες
Ἐλλήνων !οι Ἐλληνες! ὡς περιγραφή ἐπαγγελ-
μοῦς τινος κατὰ κληρονομίαν ἀπὸ τοῦ πατρὸς :
Πλάτ.Πολ.407B οἱ παῖδες αὐτοῦ [τοῦ Ἀσκηλησιῶ]
οἱ Ιατροῖ, αὐτ.Νόμ.769B οἱ ζωγράφων παῖδες !οι
ζωγράφοι, Λουκ.Ἀνάχ.19 ῥήτορων παῖδες !οι ῥή-
τορες! πρὸλ.αὐτ.Διφ.5' 2) ἐν ἀπέριε ηλικίας,
νέος, νεανίος ἢ κοράσιος : Ἰλ.Β.289 ὡς τὴ γὰρ ἡ
παῖδες νεαρὸι χθραὶ τὴ γυναικί, Ὁδ.Δ.665 ἐκ
τοσῶνδ' ἀέκητι νέος πάς σίγεται αὐτως, Σοφ.
34 σμίκρα παῖς, Αἰσχ.Χο.755 σὺ γὰρ τὴ φωνῆ
παῖς ἐπ' ὦν ἐν απαργάνοις, Πλάτ.Πρωτ.342B παι-
δᾶς μηδὲν βελτίων * * * ὁ, οὐσιασ. : Ἰλ.Φ.282
παῖδα σφοδρῶν νεαρὸν χοιροδοσκόνη, Πίνδ.Ν.3,
72 ἐν παῖσι νέοισι παῖς, Ἀριστφ.Λυσ.595 παῖδα
κῆρην γαμεῖν !νεπρ διαφοράς λ παις, παιδιον,
μειράκιον : πρὸλ.Ἰνν.Ἐθδ.5, Ξεν.Συμπ.4,17' * *
ἐκ παιδός ἢ ἐκ παιδῶν ἢ ἐκ παιδικῆς ηλικίας : Πλάτ.
Πολ.374C ἐκ παιδός ἐπιτηδεῶν, Ξεν.Ἑλλ.5,4,25
ἠλικίαν τὴ ἔχων τήν ἀρτι ἐκ παιδῶν, Αἰσχ.ιν.1,180
ἐκ παιδός εἰς γῆρας, Ἀριστφ.Πολιτ.1336a,14 συν-
εθίζεν ἐκ μικρῶν παιδῶν, Δημ.564 εὐθύς ἐκ πα-
ιδῶν ἐξελεθῶν * * * ἐν παῖσι ἐν τῇ παιδικῇ ηλικίᾳ :
Δίων Κ.56,36 (Ἡρακλῆς) ἐν παῖσιν θρεῖς ἀπέκτει-
νε, Ἡρώδιαν.Ἰστ.6,8,1 πρότερον μὲν ἐν παῖσι
ποιμαίνων * * * ἢ παροιμ. π. Πλάτ.Ἐθδ.279D τοῦτο
κ' ἀν παῖς γνωῖσι, αὐτ.Φαῖδ.77E ἐν τῇ κ' ἐν ἡμίῃ
παῖς ἰὼς ἐκ τοῦ δεῖσιδομοῦς φόβου τῶν παι-
διῶν, Λουκ.Περεγρ.11 ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοῦς
ἀπέφνε προσηύτης * * * ἢ μετν. κ. νεώτ. ὁ ἀνῆλι-
κος ἀνθρώπος, ὁ μικρός : Κδ Ματθ.2,16 τότε Ἡ-
ρώδης . . ἐθυμώθη λίαν καὶ ἀποστείλας ἀνέτε-
λε πάντας τοὺς παῖδας ἐν θελήσει 3) ἀπὸ ἀπόφας
καταστάσεως, θούλος, ἀνήρ ἢ γυνὴ : Αἰσχ.Χο.653
τῆς ἔνδον, ὦ παῖ, παῖ, μάλ' αὐτῆς, ἐν ὁμοίᾳ *
Ἀριστφ.Νεφ.132 ἄλλ' οὐχὶ κόπητ τήν θύραν ;
παῖ, παῖδων * * * ἐπὶ τοῦ πληρώματος ἡλοῖου : Δημ.
894 ὠνήν ποιοῦμαι τῆς νεῶς καὶ τῶν παιδῶν.
παισιά Ἡθ.ιν.14,646 ἐλακονόπια παρὰ Κφόικα.
παισῆσις ἰοῦλ. αἰτ. τοῦ παῖσα, πάσα ἐπι. τοῦ
πᾶς βλλ. : Ἐπιγρ. παισῆσις ταις δωρεῖσι ἰόσας
τὸς δωρεῶς.
παισαράματα Ἡσ. «περικόμενα».
παισαρῆς Ἡσ. «παρῆρες» (κῶδ. παρედς).
παισθῶ δωρ. τ. τοῦ παῖς βλλ.
παισῆα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτεριδῶν τῆς οἰ-
κῆς τῶν πολυποδιοσεδῶν.
παισῆα Σχόλ.Ἰλ.Ε.98 εἴ τῶν ποδῶν βάσις.
παισῆης (ὁ) πά. ὁ ἐκτελεστῆς μουσικοῦ ἔργου,
ὁ ποιῶν μουσικῶν ἔργων : ὁμολογῶ λειτουργῆ-
σαι σὺν ἄλλοις παισῆταις τριῶν.
παισῆικός ἡ-ὄν ὁ ἀστεῖος : Κλέαρχ.63 γρῆφος
πρόβλημά ἔστι παισῆτικόν.
παιστρα (ἡ) μετν. ἰων. -τη τόνος ἔνθα παίζουσι
τυχερὰ παιγνῖδια, χαρτοπαίκτειον : Ἡρώδ.3,11,94
παιστρια (ἡ) μόν. ἡ παικτρία, ὄρχηστρίς χορ-
εῶντρια : Κ Μάγασα.Χρον.2028 ἔχαιρε δὲ κιθαρῶ-
δος καὶ γυναιξὶ παιστριάς.
παιφάσσω ὁρημτικὸν κινῶμαι, φέρομαι, ἐφορ-
μῶ : Ἰλ.Β.450 παιφάσσουσα δεῖστυτο λαὸν Ἀ-
χαιῶν, Ἀπολλ.Ρ.4,1442 παιφάσσα δὲ τόνδ' ἀνά
χῶρον ὄδωρ ἔφερω, Πρῶλ.Ἀκκ.136' * * * κινῶμαι,
σελομαι : Οππ.Κυν.2,250 λείψανα παιφάσσουσα
καὶ ἀπαστρατα φόνιστος * * * μετ. κινῶ, σείω
βιαιῶς : Ἰω.Γαζ.Ἐκφρ.525 λαμπράα παιφάσσουσα
πρὸλ. διαφάσσειν.
παιγνῖδι (τό) δημ. ὁ. πρῶφ. παιγνῖδι βλλ.
παιγνῖδιάρης-διάτορας-δίκω ὁ. πρῶφ. τὸ παι-
γνῖδιάρης-διάτορας-δίκω βλλ.

παιγνῖον(τό) μετν. ἰων. τοῦ παίγνιον βλλ. : Καλλ.
Ἰαροδ.ἀν.9,390P.
παῖω κ. μεν. βοιωτ. πῆω, β' ἐν. ἀττ. πρῶστ. παῖ,
παρὰτ. ἐπιον, μέλλ. παῖσω κ. παῖσιω, ἀορ. ἐ-
παισα, παρκα, (ἡσπρ)ῆπαισαι, μέσ. παρὰτ. ἐπαι-
σημ κ. ἀορ. ἐπαισῆσθην, ποθ. ἀορ. ἐπαισθηῖν,
παρκα, (ἡμ)ῆπαισασι! οἱ παθ. χρόν. κυρ. ἐκ τοῦ
πλήσσω ἰσοφ. Ἀντ.171 παισαντίε τὸ καὶ πληγε-
τες! ὁ ἀορ. τοῦ πατάσσω ἐπάταξα ἐν γρ. χρον.
ὡς ἀορ. τοῦ παῖω ποι ρ. ἱσπον. λ. ἀττ. πεζ.!)
τύπτω, κτυπῶ εἴτε διὰ τῆς χειρὸς εἴτε διὰ ρά-
δου εἴτε δι' ὀπλοῦ : Ἡρ.3,137 τρεῖσι ακυτάλοισι
ἐπαιον τοὺς Πέρσας, αὐτ.9,107, Σοφ.Αἰ.242 τὸν δ'
ὄρθον ἀνω κίονι θήσας . . παῖσι λιγυρὰ μαστίγι
διπλή, Ἔρ.Ὀρ.1063, Ἀριστφ.Νεφ.549 ὁς μείστου
ὄντα Κλέωμ' ἐπαισ' εἰς τὴν γαστήρ, Ξεν.ΚΠ.4,6,4
εἰς τὰ στέρνα παῖσας τὸν μόνον μοι καὶ φίλον
παῖδα, Ἀλκιφρ.3,43 παῖσιν τὸν νῶτον τινος σφυ-
ροραλειπ. τῆς αἰ. : Αἰσχ.Ἐπρ.95' παισῆσις ἐπαι-
σας, Εἰρ.Ρῆσ.685 πέλαις 18i, παῖς πᾶς, Ξεν.Κυν.6,
18 παῖσάτω πᾶς ἰκῶδ. παῖς, παῖ δᾶ, παῖ δᾶ' μετ.
δηλ. αἰτ. : Ἀριστφ. Ὀρν.497 κλυοῦσῆτες παῖσι ῥο-
πάτω με τὸ νῶτον' αὐτ. συστοχ. αἰτ. : Σοφ.Ἀντ.
1309 τὲ μ' οὐκ ἀνταῖον ἐπαισίν τις ἰληγιῶν, Ξεν.
Ἀν.5,8,12 ὀλίγας παῖσας ἰληγῆσας * * * ἢ. ὅ. μέσ. :
Ξεν.ΚΠ7,3,6 τῶσι ακούσας ὁ Κύρος ὄπισται
ἀρα τὸν μηρὸν ἰηλήξε τὸν μηρὸν τοῦ πρὸλ.
Πλοῦτ.Πομπ.24 κ. παθ. : Ἔσοκ.4,47 παιοιμέ-
νους καὶ κεντρομένους ὑπὸ τῶν παρασταγμέ-
νων, Λυσ.4,6 ἐνχειρῶνδι πηλεγῆς ἀπέθανε ἡ καὶ
παῖσόμενος, Μνηστ.6,14 Συνεφ.Θύρουου ποῦ παῖσται
καὶ τὰ σφυρὰ συνθλάττει * πρὸλ. Αἰσχ.Πέρσ.416,
Ἄνψρ.2,4,4' * * * ἐπὶ κωπηλοῦσιν, πλείτω διὰ τῆς
κῶπης : Αἰσχ.Πέρσ.397 ἐπαισεν ὄλμων βρῆχων ἐκ
κελεύματος * * * ἢ μετφ. κτυπῶ, πληγῶμαι διὰ τοῦ
λόγου : Ἀριστφ. Ἀχ.686 ἐς τάρασι παῖσι ἐυάντην
στρογγυλῆσι τοῖς ῥήμασι 2) σπιν. ὡς τὸ βάλλω,
ἐπι βελῶν, ἀκινῶντες ἢ βλημάτων ὀλων ὄρηπτε :
Ξεν.ΚΠ.6,4,18 τοὺς πολεμικοῦς παῖσντες ἀμηχανεῖν
κ. παθ. : Πλούτ.Ἡθ.665D τὰ παῖσμενα τὸς κεραυ-
νοῦς * * * ἐπὶ ἀτόμων : αὐτ.11)E παῖσταισι καὶ
παῖσταισι τὸν ἀπαντα χρόνον 3) μετ. αἰτ. ὄργων.
κτυπῶ, κρούω κ. κατὰ πνοῶν : Αἰσχ.Πέρσ.409 ἐπ-
θὺς δὲ ναῖς ἐν νηὶ χαλκῆρην στόλον ἔπαισεν,
Εἰρ.Πρ.472, Πλούτ.Πορρ.15 χαλεπῆ θάλασσα
παῖσουσα πρὸς χωρία δύσμορα * * * κ. μετ. :
Σοφ. Ἀντ.1274 ἐν δ' ἐμψ κάρη θεός . . μέγα βᾶ-
ρος ἐπαισεν 4) ἀποδοῦκω, δίδωμι : Ἀριστφ.
Σφ.456 πᾶσι, παῖ, . . τοὺς σφῆσας ἀπὸ τῆς οἰκίας
5) ἐπὶ σαρκεῖς μίξεως : αὐτ.Εἰρ.874 αὐτῆ ὄρω-
παι σ' ὅτιν, ἦν ἡμέρις ποτε ἐπαισμεν 6) μετφ.
σβέννυμι, καταπαύω, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς δίψαν :
Εὐδουλ.138 διψῶντα * * * ὀξει παῖσιν πρὸλ. παύο-
σω 2' 7) ἀμρ. κρούω, κτυπῶ ἐπὶ πνοῶ συ-
κροῦμαι : Αἰσχ.Πρ.885 ὁλοκαρὸι λόγοι παῖσῶν
εἰκῆ συνηγῆς πρὸς κῶμον ἄπης (δ.γρ. παῖσῶν!)
Ξεν. Ἀν.4,2,3 πρὸς τὰς πέτρας παῖσντες διαορ-
δωνόντων * * * μετ. αἰτ. : Αἰσχ. Ἀγ.1007 ἐπαισεν ἀ-
φαντον ἔρμα, ἰσοφ. Ἡλ.745 λαυθάνει στήλην ἄ-
φαν παῖσας (ἐπὶ ἀρματοπλάτων) 8) καταβ-
ιδῶκω, κατατρέφω : Ἀριστφ. Ἀχ.835 παῖσιν ἐφ'
ἀλλ' ἄν μὴ μᾶδδαν, Ἐπιγρ.35,12 παθ.

παιωνία ἄρρη τὸ φυτόν παιωνία ἢ κοραλλόχρους κ. παιωνία θήλεια ἢ παιωνία ἢ φαρμακευτική || ὄμ. τὸ φυτόν κελιδιόν τὸ μέγα: Ὁ Διοσκ. 2,180 || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἴκου, τῶν βατραχηλίδων 2) ἀνιψιδόν τι (φάρμακον): Ὁρειδ. ἀ. 82.

παιωνιά-αδός [ἡ] ἡγν. θηλ. τοῦ παιωνίος βλλ. **παιωνιά** παιωνία, ἕδω παιάνη ἢ ἐπιτικόν ὄμνον: Ἡρ. 5,1 ὡς ἐπαιωνίον κεχαρηκότης, Ἄριστοφ. Ἰπν. 1318 ἐπὶ κηαιναίσι δ' εὐτυχίαισι παιωνίζετον τὸ θεάτρον, Θουκλ. 1,50 || μτ. συστοιχ. αἰτ. ὄδω ἐν θριάμβῳ: Αἰσχ. Ἐπ. 268 ὀλολυγμένον ἱερὸν εὐμένη παιωνίσιον ἴεσφ. ἀνάγν. παιωνίσιον 2) τιμὴ τίνα διὰ παιάνων: Φιλόστρ. Ἀπολλ. 5,4 τὸν θάνατον μόνον ἀνθρώπων παιωνίζονται || κ. παθ.: Αἰσχ. ἀπ. 161,3 ὄμ βωμός ἐστιν ἰθανάτου) οὐδὲ παιωνίζεται.

παιωνιόκ-ἡ-άν ἡγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἱατρικὴν τέχνην, ἱατροειτική, θεραπευτικός: Γαλλ. 19,169, Πρωκλ. Κρατ. 100P 2) [παιάν] ὁ ὡς παιάν, ὁ ἐκ παιωνικῶν ποδῶν συνιστάμενος: Δημόστρ. 41 οὐ γὰρ ἐκ παιωνῶν ἀκριβώς, ἀλλὰ παιωνικῶν ἔστι, Πλούτ. ἨΒ. 143D παιωνικαὶ ρυθμοποιαί, Σχολ. Ἄριστοφ. Ἰπν. 303 τὸ πρῶτον κώων παιωνικῶν Ἰερρυθμον, - παιωνικὸν μέτρον.

παιωνιόκ-α-ον, ἀνάμ. θηλ. παιωνιάς κ. παιωνιάς, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν παιώνη, ἱατρικῶς, θεραπευτικός, ἱασητικός: Αἰσχ. Ἰκ. 1066 χειρὶ παιωνιάς, αὐτ. Ἀγ. 848 δεῖ φαρμάκων παιωνίων, Σοφ. Φιλ. 1345 παιωνιάς ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, Ἰουλ. Ἀγ. 8,240B κινόνδον ἐπίσκεσθαι χρῆ τῶν παρόντων παιωνικῶν ἄκος μτ. γενικ.: Ἀντίφ. Σιδ. ΑΠ 9,420 χρῆσθός ἐρωτος αἰετὶ παιωνίως || θηλ. παιωνιάς σοφία κ. παιωνιά [ἐνν. τέχνη] ἢ ἱατρικὴ τέχνη, ἢ θεραπευτική: Ἀγαθ. ΑΠ 11,2326, Σέξτ. Ἐπιφ. Μαθ. 1,51 πρὸς παιωνίως 2) ὡς οὐσα. παιωνίως [ὁ] ὁ θεραπεύων, ἴωμενος, ἀνακουφίζων: Σοφ. Τρ. 1208 οὐ δὴτ' ἄγνων, ἀλλ' ὧν ἔχω παιωνίον... ἱατρία τῶν ἑμῶν κακῶν || καταπόντις τ, τροχικός: Γαλλ. 13,242 || τὸ θηλ. παιωνία ἐπιθ. τῆς Ἀθηνῶς: Παιαν. 1,2,5 ἐνταυθά ἐστιν Ἀθηνῶν ἀγαλμα Παιωνιάς || τὸ οὐδ. παιωνίον [τὸ] θεραπευτήριον, νοσοκομεῖον: Κράτ. 14 πρὸς παιωνίον || κτ. πλθθ. παιωνία [τὸ] ἐσθρτῆ τῆς τοῦ Παιώνος: Ἄριστοφ. Ἀχ. 1213 ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιωνία 3) κέλαδος παιωνίας ἐπιτικῶς ὄμνος: Αἰσχ. Πέρσ. 605 βοῆ δ' ἐν ὡσὶ κέλαδος οὐ παιωνίως.

παιωνία [ἡ] ἡγν. ἀνάμ. θηλ. τοῦ παιωνίος βλλ. **παιωνιόμοδος** [ὁ], ἡγν. κ. παιωνισμός, τὸ ὄδον τὸν παιώνη: Θουκλ. 7,44 μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἥμισυτα ἐβλάψε καὶ ὁ παιωνισμός.

πακετάρια [τὸ] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ὁποῦλεσθαι τοῦ πακετάρου βλλ., ἡ συσκευὴ δέματος: τὸ ποκετάρια μὲν κλινωσκεπασμάτων.

πακετάρης δημ., ἀδρ. -άριος, μτχ. παθ. παρ. πακεταρισμένος, συσκευαστός εἰς δέμα, εἰς πακέτο.

πακέτο [τὸ] (ἰταλ.) δημ. δέμα διαφορῶν πραγμάτων περιτετυλιγμένων διὰ χάρτου || κυτίον κόπηθ' ἢ σιγάρων: μικρὸν - μεγάλο πακέτο.

πακιάλιον [τὸ] πάπ. φακιάλιον, μανδύλιον κεφαλῆς: πρὸς, φακιόλιον.

πακοτή ἴσ. «ἀποσκότ(ε)».

πακοῦμ μον. δημ. κτ. συγκ. ὑπακοῦμ βλλ., συμμορφώσαι εἰς ἐπιταγήν τινα: Ἐρωτόκρ. 5,223 γιατί δὲν θέλεε στὰ θεαία νὰ πακοῦση.

πακτό ὄμρ. τ. τοῦ ηηκτῆ βλλ.

πακτῶρος [ὁ] πάπ. ἀγνώστ. ἐνν. πρὸς ὑπάλληλος μισθοδοσίας: Ἰωάννης... πακτῶρος τοῦ ὀξέος ὁρόμου τοῦ ἐνδοξοῦ ὕμνων οἴκου καὶ τοῦ ραδιοτικοῦ σταδίου.

πακτώω [λατ.] ἡγν. ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν, συμφωνῶ: Πέτρος Πατρικ. 431 D.

πακτός [ἡ] ἢ ηητικῆ βλλ.: Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 560:5 Μοῖσα δὲ καὶ σοφίαν καὶ πακτῶσα τὰν φιλέραστον συμφωνίαν ἐρωτικῶς μείζονα μέλεισι.

πακτο[ν] [τὸ] [λατ.] κ. μον. κ.δημ. συνθήκη, συμφωνία, σύμβασις, συμβόλαιον: Πάπ. ἄρουροι, ἀς ἐχει εἰς πᾶντι παρὰ τοῦ δεῖνα 2) κ. μον. κ. δημ. μίσθωσα, μίσθωσις, εἰδ. ἐδαφονόμιον βλλ.: Πάπ. δίδονται τῷ μοναστηρίῳ λόγῳ ἐνιστάσει καὶ αἰώνιου πάκτου νομισμάτων ἐν.

πακτοποιός [ὁ] πάπ. ὁ πακτωνοποιός βλλ., γναφεὶς καὶ χαλκῆς καὶ τέκτονης καὶ πακτοποιός.

πακτός [ὁ] ὄμρ. τ. τοῦ ηηκτῆ βλλ.

πακτοχάρτι [τὸ] δημ. συμβόλαιον πάκτου βλλ. 2) μισθωτήριον.

πακτῶ-ὄμ [πακτόξ κ. νεώτ. κλειώ ἀσφαλῶς, στερεῶν, ἀσφαλίζω: Ἀρχιλ. 187, Σοφ. Αἰ. 579 τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου καὶ δῶμα πάκτου ἰκαὶ κλεισέον τὸ ἀσφαλῶς εἰς τὴν οἰκίαν, Ἀριστοφ. Λυσ. 265 κλήθροισ δὲ καὶ μοχλοῖσι τὰ προσητάα πακτοῦν || κλειώ, φράττω, σπουδῶν: αὐτ. Σφ. 128 ἡμεῖς δ' οὐ ἦν τετηρημένα ἀνεβύσασαν ῥακίσισι καπακτωσάμεν || κνεώτ. ἐμπηγνῶς ἢ ἐντεχιζῶ τὶ στερεῶς: δοκός πεπακτωμένη ἰσοκός ἢς μέρη τινα εἶναι ἐντεχιζομένα ἐν τιμὴ κτιρίῳ 2) δένω ἀσφαλῶς: Αὐτομ. ΑΠ 10,23 ἀλλ' ὅταν ἐμπνεῶσθ, κατὰ θ' ἰστία πάντα φέρηται, λαίφρα πακτώσας μέσσα θεεὶ πάλανη 3) νεώτ. ἰσκότως ἴεσφ. ἀντὶ πακτωνῶν βλλ.

πακτωμα-ατος [τὸ] μον. κ. νεώτ., δημ. προφ. πᾶχτωμα ἢ πρῆξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πακτῶ βλλ. ἢ, ἡ στερεώσις, εἰδ. ναυτ. ἐπὶ πλοίων, τὸ καλαφάσμου, ἤδη [ἀντ' αὐτοῦ] διάνοξις 2) ἡ μίσθωσις, ἰδ. ἀγροτικῶν κτημάτων καὶ κυρ. ἐπὶ παραχῆ εἰς τὸν μισθωτὴν ποσοστού ἐκ τῶν προϊόντων, ἢ μορτή || κ. γενικῶτ. ἡ μίσθωσις.

πακτων-ωρος [ὁ] ἡγν. κ. νεώτ. ἐλαφρόν ἀκόντιον ἐκ δοκίων ἰτέας, ὄμρ. δύναται τις νὰ διαλύσῃ εἰς τεμάχια καὶ νὰ συναρμόσῃ αὐτὸ πάλιν κατὰ βουλήσιν ἰέν χρ. συνήθ. ἐν τῷ Νεῖλω: Σπρόβ. 17,1,50 διεδέχην δὲ εἰς τὴν νῆσον ἐπὶ πακτωνος ὁ δὲ πακτωνὸν διὰ σκυταλίδων πενηθῶς ἐστι σκάφον ὡστ' ἰσοκίνα διαπλακίωψ, Πάπ. Ἦρων ἐξάγων ἐν πάκτωνι ἀρσενικῶν ἐρίων σκάκων.

πακτωνάριον πάπ. λέμβος.

πακτωνίτης [ὁ] πάπ. ὁ κατασκευαστῆς πακτωνος βλλ., ναυπηγός.

πακτωνοποιός [ὁ] πάπ. ὁ πακτωνίτης βλλ. π.

πακτωνῶν μον. κ. νεώτ. κ. δημ. μισθῶ κτήμα ἰδ. ἀγροτικόν.

πακτωσίς-εως [ἡ] ἡγν. κ. νεώτ. ἡ σύμψηξις, σύμθεσις, στερεώσις: Πολυδ. 1,84 2) νεώτ. ἡ μίσθωσις ἀκινήτου ἢ κινήτου, δι' ἣς παρέχεται ἐκτός τῆς χρήσεως καὶ ἡ κάρησις.

πακτωτής [ὁ] ὁ πακτωνίτης βλλ.: Πάπ. ὁ δεῖνα τῷ δεῖνα πακτωτῆ.

πάλα [ἡ] ἢ ἡγν. βῶλος χρυσοῦ: Στραβ. 3,28 ἡμιτριτάξας βῶλους εἰς καλοσὴ πάλας 2) ἴσ. «ἐπλάσζων».

πάλα [ἡ] [2] [τουρκ.] δημ. σπάθη πλατεία καὶ κυρτή: Πολύτ. Ἐκλ. Τραγ. 75,3 πῶχων τ' ἀσθήμα τὰ πολλὰ, τὴς ἀσημένιες πάλας. Μαλακ. Σπυρίτμ. 97,9 τοῦ καπετᾶν πασὰ φῶρας τὴν πάλα | καὶ τὸ χαρμυλὶ τοῦ Μπῆσασαρ.

παλαδόρα [ἡ] δημ. ἡ παλαδομάρα βλλ.

παλαδομάρα [ἡ] δημ. β.γρ. τοῦ παλαδομάρα.

παλαβός-ἡ-ὄ δημ. ὁ βεβλαμμένος τὸν νοῦν, ἀφρων, ἀσάντως ἀνισόρροπος, πρῆλλός: παροιμ. σκότων παλαβός, πλήρωνες τζερεμέδες || παρ-ἀτόμω, ριθικόνδυνος ἐπίρρ. -ὄ.

παλάδρα [ἡ] [ισπαν.] δημ. κενόλογημα, μεγαλαυχία, καυχασολογία, κομπορηγοσύνη 2) κτ, παρεμπλ. πολαθομάρα βλλ.

παλάθρας (ο) δημ. ὁ κενολόγος, μεγάλαυχος, κομπορρήμων 2) παλαθός βλλ.

παλαθωμάρα (η) δημ. ἡ ἰδιότητα τοῦ παλαθοῦ, τρελλοῦ, τρέλλα, ἀσυνείασι: τὸν ἔχει πιάσει παλαθωμάρα 2) ἡ πρόξρις ὁ ὁ λόγος τοῦ παλαθοῦ, ἀνοήσια: ὄλο παλαθωμάρες κἄνει.

παλαθώω δημ. κἄμω νινὰ νὰ παλαθῶσω, τρελλαθῶ, καθιστῶ ἐκτός ἐαυτοῦ, τρελλαίω, ξετρελλαίω: τὸν παλαθῶσε ἡ φτώχεια - ἡ ἀγῶνη 2) αὐτῆ. γίνομαι τρελλός, παλαθός, τρελλαίνομαι: παλαθώσω καὶ τὸν ἔλλεισαν στὸ νοσοκομεῖο κ. παθ. ἀόρ. -ηκα: ὄτραφ. [π.Ζαμπ.Σπ.62]

καὶ τῶρα παλαθῶθηκε καὶ περπατεῖ καὶ κλαίει. **παλάγγο** (το) δημ. ἐν τῷ ναυτ. σύσπαστον, σύστημα τροχαλίων ἐν χρ. ἐν τοῖς ἱστοφόροις: παλάγγο μὲ οὐρά ἵκνουνον σύσπαστον, - παλάγγο μὲ γάντζο ἱκροκατόνι, - παλάγγο μὲ ποδᾶρι ἱεπάγγονον σύσπαστον, - παλάγγο τοῦ κανονιοῦ ἱεπατῆριον σύσπαστον, - παλάγγο τῆς ράντας ἱκροκόπουσι, - παλάγγο τοῦ πεσκαθούρου [μαχακατῆρι]: ἢ φρ. σόττο παλάγγο ὄρος ἐν ναυλοσημφώνοις καθ' ὃν ὁ παραλίτης τοῦ φορτίου ὑποχρεοῦται εἰδοποιεῖσθαι νὰ παραλάβῃ ἑγκαίρως τὸ ἐμπόρευμα ἐκφορτανόμενον εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου διὰ τὸν βαροῦλκων.

παλαγονίτης (ο) νεώτ.πετρογρ. πέτραμα ἠραιστικιστικόν.

πάλαγμος (ο) ρανησιμός, ράνησιμα, πιτσίσιαμα: Αἰσχ.ἀπ.329 πρὶν ἂν παλαγμοῖ σίματος χειροκτόνου αὐτῶσε χράνῃ Ζεὺς καταστῆσας χεῖραίν.

παλαθίνος (ο) ἱατ. νεώτ. εὐγενής, ἱπότης, ἥρωος ἐρωτικῶν ἢ ἄλλων τυχοδιωκτικῶν περιπέτειῶν.

παλάθρη (η) ὄρμηθός, ὄρμηθα ξερῶνα καρπῶν, κ. ἰδ. σῆκον: ἤρ.4,23 ἀπὸ τῆς καχύπτου αὐτοῦ τῆς τραγῆς παλάθας συντιθέσσι καὶ ταῦτας αἰτέονται, Θεόδωρ.Φι4,2,10, ΠΔ Βασ.1,25,18 ἔλαβε διακοσίους ἄρτους... καὶ διακοσίους παλάθας, καὶ ἔθετο ἐπὶ τοὺς θόνους. Ἀμύντ.π. Αἰθῆ.11,500D παλάθης συριακῆς, Λουκ. Αλ.4) παλάθην ἱαχῶδων οὐτῶς γὲ προσεπιλάφεται.

παλάθιον (το) μτγ. ὑπόκορ. τοῦ παλάθ βλλ., μικρὸς ὄρμηθός: Πολ.π. Αἰθῆ.11,478C παλάθιον, μέλι, ἔλαιον: πρβλ. παλάσιον.

παλαθίς-ἰδος (η) μτγ. τὸ παλάθιον βλλ.: Φθ. Μηχ.Βελον.89,28 τὰ σῆκα μετὰ τῶν γιγάρτων τῆς σταφίδος, κοπῆσθα καὶ εἰς παλαθίδα διαμερισθέντα, Στράβ.2,3,4 οἶνον καὶ παλαθίδων.

παλαθῶδης-οὐς-ές μτγ. ὁ θμοισ πρὸς παλάθην βλλ.: Διοσκ.1,80 ἀδροδῶλων παλαθῶδες.

πάλα ἐπίρρ. κ. νεώτ. πρὸ πολλοῦ, κατὰ τὸν παλαιὸν καιρὸν, χρόνον: ἤλ.527 μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλασι, οὐ τὴ νέον γε, Σοφ.ἤλ.1049 πάλα δέδοκται ταῦτα κοῦ νεωστὶ μοι, Πλάτ. Ἀπολ.18B πάλα πολλά ἤδη ἔτη καὶ οὐδὲν ἀλλοθές λέγοντες, Μηναι.6,1 Ὀρβρ.Θεοκτ. ὁ πάλασι ἐξ οὐδενός, ποιήσας τὰ σῶμματα ἢ μτ. τοῦ ποτὲ κάποτε, μιά φορά κ' ἔνα καιρό: Ἀριστοτ. Πη1002 πάλα ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλῆταισι, Πλάτ. Κριτ.110Α τῶν ἐν τοῖς πρόσθεν καὶ πάλασι ποτὲ γενομένων ἡμέλων ἀντιθ.ἔρτι: Πλάτ.Θεαιτ.142Α ἔρτι, ὡ Τερφίλων, ἡ πάλασι ἐξ ἄγροδύ: ἢ συγχ.ἐν χρ. μτ. ἐνεστ.ἐπὶ τῆς συμπερασι: Σοφ.Α1,5 ὄρω... πάλασι κινησθῶντα καὶ μετροῦμενον ἰσὸν πολλοῦ ἐγω ἰδῆ, Πλάτ.Μέν.91Α πάλασι λέγει πρὸς με κ. μτ. τοῦ ποτὲ: Ἀριστοτ.Σοφ.1060 πάλασι ποτ' ὄντες ὁμεις ἄλκιμοι ἰσῆσι εἰ πρὸ πολλοῦ ἠεράζαντες: σπαν. κ. μτ. παρακ. Σοφ.Φιλ.1030 τέβηνχ' ὄμιν πάλασι μτ. παρακ. ἐπὶ ποτ. ὑπερα.: ἤλ.Ψ 871 ἀπὸρ θῆ ὀστῶν ἔχεν πάλασι [εἰς πρὸ πολλοῦ]: πρβλ. Ἐθ.11 κ. μτ. ἄρβρ.: ἤρ.1,5 τὰ γὰρ τὸ πάλασι μετὰ ἄν' πρβλ.Θουκ.1,5 2) ὡς ἐπίρρ. μτ. τοῦ ἄρβρ. κ. οὐσίαςι, ὁ παλαιός: Πίνδ.1,21 οἱ μὲν

πάλα, ὡ Θρασύβουλε, φῶτες [οἱ παλαιοὶ... ἀνθρωποὶ, Σοφ.ΟΤ1 Κάδμου τοῦ πάλα νεῖα τροφή, αὐτ.916 τὰ καινὰ τοῖς πάλασι τεκμαίρεται, Ἀριστοτ. Μεταφ.1069a,29 οἱ πάλασι [οἱ παλαιοὶ, ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς νυνί, Δημ.429 οὖ τοῖνυτὰ πάλασι ἀν τις ἔχει μόνον εἰσιπν ἰδ.ἀνόν, παλα], ΚΔΠέτρ.2,1,9 λήθην... τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλασι αὐτοῦ ἀμαρτιῶν 3) πρότερον, πρῶτῶτερα, ἐπὶ χρόνον μολὲς παρελθόντος, κατὰ τὸ παρελθόν: ἤλ.1103 ἡμὲν πάλασι ἤδ' ἔτι καὶ νυν, Σοφ.Ἀντ.181 κἀκίους εἶναι νῦν τε καὶ πάλασι δοκεῖ ἢ ὄθ. ὄρτι, οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, πρὸ μικροῦ, τῶρα μολὲς: Αἰσχ.Πρ.845 ἐς ταῦτον ἔλθων τῶν πάλασι λόγων ἴγνοος, Ξεν.Οἰκ.19,17 πάλασι σοὶ ἔλεγον, Ἀριστοτ.Πολιτ.1282a,15 διὰ τε τὸν πάλασι λόγον, ΚΔΜάρκ.15,44 ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλασι ἀπέθανε.

παλαία ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸς παλαιούς χρόνους, τὸ πάλασι.

παλαίσιος-ον μσν. ὁ μακρόβιος Πρῶδρ. Ἐπιγρ.36. **παλαίσιος**-εως (η) μτγ. ἡ πάλασι, πρῶτερα βίσις: Ψυχρα.7,325 δὸς τοῦ παιδὸς τὴν παλαίσιον, καὶ κινῶ τὴν γλῶτταν πρὸς ἄμβροδοσίαν. **παλαίω** δημ. κ. παλαιῶ παλαιῶ βλλ.

παλαγιγνής-οὐς-ές ὁ πάλασι, πρὸ πολλῶν ἐτῶν γενηθείς, παλαιός, ὑπερήλικος: ἤλ.Ρ 561 ἄττα γερατὴ παλαγιγνή, Ὀδ.Χ 395 γρηπ παλαγιγνή, Ὑμν.Δημ.113 ἀνθρώποι παλαγιγνή, Αἰσχ.Πρ.222 κευθῶνα καλύπτει τὸν παλαγιγνὴ Κρόνον, αὐτ. Ἐπρ.742 παλαγιγνὴς παρβασία, Εὐρ.Μήδ.421 μούσαι δὲ παλαγιγνῶν λήθουσι αἰοῖδαν, Ἀμύντ.237,1 Βάχχος παλαγιγνὴς [παλαιὸς οἶνος, Ἀλεξ.119,2 νέκταρ παλαγιγνὴς ἢ ὁ πολὺ παλαιός, παμπάλαιος: Αἰσχ. Ἀγ.1637 ἔχθρος ἡ παλαγιγνή.

παλαγιονία (η) ἡ ἀρχαιότης, οἱ παλαιοὶ χρόνοι: Ὀρφ.Α18 182.

παλαγιόνος-ον ὁ παλαγιγνὴ βλλ.: Πίνδ.Ο 13,50 μῆτιν τε γαρῶν παλαγιόνων.

παλαίνδοξος-ον μτγ. ὁ ἐκ παλαιῶν χρόνων ἐκδοξός, ὁ παλαιὸν ἔργον φημν: Φθ.2,437 παλαίνοπλοῦτων καὶ παλαίνδοξων.

παλαίτης-οὐς-ές ὁ παλαιός κατὰ τὰ ἔτη, γέρον: ἤσ. ἰκωδ. -δέτησι.

παλαίτικὸς αἰών (η) ὁ παλαιὸς αἰὼν νεώτ. δ. τ. τοῦ παλαίκοζωϊκὸς αἰὼν βλλ.ζ.

παλαίθεος (η) ἡ παλαιὰ θεός ἤσ, Φώτ. επαλαθίτου, παλαίσις θεοῦ.

παλαίθετος-ον ὁ ἐκ μακροῦ χρόνου ὑποτειθειμένος, ἀποθηκευμένος: Καλλ.ἀπ.66C παλαίθετα κἄλα ἢ κ. γεν. ὁ ἀρχαῖος, παλαιός: ἴων Χ Τραγ.22 παλαίθετος θμοος.

παλαίτικὸς-ἠ-ὸ δημ. ὁ ἀνίκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιὴν ἐποχὴν: παλαίτικοι ἀνθρωποὶ [οἱ ἔχοντες τῶν παλαιῶν ἠθῶν καὶ τῆς παλαιῆς νοοτροπίας] ἢ ἐπίρρ. -ἀ ἀπὸ παλαιῆς ἐποχῆς.

παλαίμαχος-ον νεώτ. παλαιὸς πολεμιστής, ὁ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἐγρηράσας μαχητής ἢ κ. μτφ. ὁ ἐπιδόξιος τεχνίτης, ὁ ἔχων μακρὰ ἀσκήσιν, ὁ λίαν πεπειρωμένος ἐν τῇ ἐργασίᾳ.

πάλαμι οἶολ. παλαιῶ βλλ.: Ἡρωδ.2,930,4. **παλαμιώνα** (τά) γλωσσ. ἐορτὴ τοῦ Παλαμιῶνα.

πᾶλαμιωνῶ-ῆω παλαιῶ, μάχμοσι: Πίνδ.Π 2,61 χῶνγα πρᾶσιβι παλαμιωνεῖ κενά.

παλαμοσῶνη μτγ. ἡ παλαμοσῶνη βλλ.: Ἀριστοτ.ρ.ἔστ.1543,22 εἴη παλαμοσῶνη παλαμοσῶνη γραφομένη εὐρισκεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

παλαίω-α ὁ συνθετ. παλαιόμενος ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ παλαιοῦ ἢ ἀναφέρεται εἰς παλαιὰ πράγματα ἢ παλαιῶς χρόνους, οἷον παλαίγενής - παλαίσιώλης - παλαίσιγνῶρος - παλαίσιγνῶς κ.ά.

παλαιοανθρωπογεωγραφία (η) νεώτ. κλάδος τῆς παλαίοδογεωγραφίας μελετῶν τὸν πρόιστορ.

κόν άνθρωπων ἐν σχέσει πρὸς τὸ γεωγραφικόν του περιβάλλον.

παλαιοανθρωπολογία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς παλαιολογίας πραγματευόμενος εἰδ., τὰ πρωτογενῆ εἶδη τοῦ ἀνθρώπου.

παλαιοαρχαιολογία (ή) νεώτ. ἀρχαιολογία ἀναφερόμενη εἰς τὰ ἔργα τέχνης τοῦ προϊστορικοῦ ἀνθρώπου.

παλαιοαρχαιολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιοαρχαιολογίαν.

παλαιοβιβλιοπωλείον (τό) νεώτ. ἐμπορικὸν κατάστημα πωλήσεως παλαιῶν κ. ἰδ. μεταχειρισμένων βιβλίων.

παλαιοβιβλιοπώλης (ὁ) νεώτ., θηλ. -ῶλις-ῖδος βιβλιοπώλης ἐμπορευόμενος παλαιὰ κ. ἰδ. μεταχειρισμένα βιβλία.

παλαιογεωγραφία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς παλαιολογίας ἐρευνῶν τοὺς προϊστορικοὺς ὄργανισμους ἐν σχέσει μὲ τὸ γεωγραφικόν των περιβάλλον.

παλαιολογία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς βιολογίας ἀσχολούμενος μὲ τοὺς εἰς ἀπολιθώματα ἀνευρισκομένους ὄργανισμούς καὶ τὰς σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὸ περιβάλλον.

παλαιολογικός (ὁ,ή) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιοβιολογίαν βλλ.

παλαιοδοτανική (ή) νεώτ. κλάδος τῆς βοτανικῆς ἀσχολούμενος μὲ τὸν προϊστορικὸν κόσμον τῶν πορλεθουσῶν γεωλογικῶν περιόδων καὶ ἐποχῶν.

παλαιογενής-ός-ές κ. νεώτ. ὁ παλαιογενῆς βλλ.: Ἀριστφ.Νεορ.358 χαίρ', μὲ πρόσβατα παλαιογενῆς, θηρατὰ λήγων φιλομάουσαν' || νεώτ. παλαιογενῆς ὑποδιάπλασις ἢ ἀρχαιότερα τῶν δύο ὑποδιατάξεων, εἰς τὰς ὁποίας ὑποδιαιρεῖται ἢ τριτογενῆς διάπλασις τοῦ καινοζωικοῦ ἀβρολισμοῦ στρωμάτων τῆς γῆς ὄμ. παλαιογενῆς ὑποπερίδος ἢ ἀρχαιότερα τῶν δύο ὑποπερίδων, εἰς τὰς ὁποίας ὑποδιαιρεῖται ἢ τριτογενῆς διάπλασις τοῦ καινοζωικοῦ ὄβρολισμοῦ καθ' ἣν ἐξηγηματῆθ ἡ παλαιογενῆς ὑποδιάπλασις τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς.

παλαιογεωγραφία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς γεωγραφίας σπουδάζων τὴν μορφήν καὶ τὰς δεινωτάσεις τοῦ γῆινου φλοιοῦ ἀπὸ τῆς τελειωτικῆς στερεοποιήσεως αὐτοῦ.

παλαιογεωγραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιογεωγραφίαν βλλ.

παλαιόγνος-ον ὁ παλαιογνος βλλ.: Πλάτ. Κωμ.90, Α'Πλ.4,295.

παλαιογραφία (ή) νεώτ. ἐπιστῆμη ἀσχολουμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀρχ. κωδίκων καὶ τὸν καθορισμὸν χρονολογίας καὶ γνησιότητος αὐτῶν.

παλαιογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιογραφίαν βλλ.

παλαιογράφος (ὁ,ή) νεώτ. ὁ εἰδικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων κωδίκων.

παλαιοδουλας (ὁ) μγν. ὁ ἐκ παλαιοῦ, ἀπὸ παλαιοῦ χρόνου, ἐκ κληρονομίας δοῦλος: Φιλ.2,446.

παλαιοεθνολογία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς ἐθνολογίας μελετῶν τὰ προϊστορικὰ ἔθνη.

παλαιοεθνολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιοεθνολογίαν.

παλαιοεθνολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ εἰδικῶς ἀσχολούμενος περὶ τὴν παλαιοεθνολογίαν βλλ.

παλαιοζωικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περίδον τῆς γῆς καθ' ἣν ἀνευρίσκονται τὰ παλαιότερα ἴχνη τῆς ζωῆς' || παλαιοζωικός αἰὼν ἡ τετάρτη κατὰ σειράν μεγάλη ἐποχὴ τοῦ γεωλογικοῦ παρελθόντος τῆς γῆς.

παλαιοζωολογία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς παλαιολογίας ἀσχολούμενος μὲ τὴν ἔρευναν καὶ τὴν συστηματικὴν κατάταξιν τῶν ἐκλιπόντων ζῶων.

παλαιοζωολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιοζωολογίαν βλλ.

παλαιοζωολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ εἰδικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὴν παλαιοζωολογίαν βλλ.

παλαιοημερολόγιος (ὁ) νεώτ. κ. ὄμ., θηλ. -ῖτισσα, ὁ ὁπαδὸς τοῦ παλαιοῦ Ἰουλιανοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολόγιου.

παλαιοῦκαινός-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιὰν ἡλικίαν ἡλικίαν περίδον τῆς γῆς.

παλαιοῦθεν ἐπιρρ. νεώτ., ὄμ. παλαιοῦθεν ἐκ παλαιοῦ, ἐκ μακροῦ χρόνου, ἐκπαλαι.

παλαιοῦθερος-ον μον. ὁ παλαιὸς καὶ ἐπιφέρων θερμὴν, ζέστην, ὁ παλιὸς καὶ ζεστερός: Κίμανασσ. Ἐρωτ.5,27 παλαιοῦθερος ὄνος.

παλαιοῦθής Ἡσ. ἐπαλαιοῦθρῶμων (ἡδ. διόρθ. πολυῖθρῶμων), δραστήριος.

παλαιοῦθής (τό) νεώτ. παλαιοζ. γένος περισσοδακτύλων ζῶων τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἰππιῶδων ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει.

παλαιοκαθολικισμός (ὁ) νεώτ. ἡ αἵρεσις τῶν παλαιοκαθολικῶν βλλ.

παλαιοκαθολικός-ή-όν νεώτ. ὁ καθολικὸς ὁ μὴ διεγόμενος τὸ ἀλλάθην τοῦ πάπα.

παλαιοκαινός-ον νεώτ. ὁ, γρ. τοῦ παλαιοῦκαινός βλλ.

παλαιοκρητιδικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιὰν κρητιδικὴν περίδον: παλαιοκρητιδικὴ ὑποδιάπλασις.

παλαιοκρητικός-ον γλωσσ. ὁ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου κηθεις, οὐ ἡ κηθεις παλαιοῦθεν.

παλαιολιθικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περίδον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἣν κατασκευάζεν ὄπλα καὶ ἐργαλεῖο ἐξ ἀκατεργαστοῦ λίθου.

παλαιολογῶ-έω μγν. λέγω, ὁμιλῶ περὶ ἀρχαίων πραγμάτων: Ἀπ.Π.16ρ.2.

παλαιομαγάδις (ὁ) μγν. ὁ μάγαδις βλλ.2): Ἀθῆν.4,182D ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλὸς ὁ καθ' ἡμᾶς παλαιομαγάδις ὀνομαζόμενος ἰδ.ἀνάγν. πληρομαγάδις.

παλαιομαστούδους-όδοντος (ὁ) νεώτ. παλαιοζ. γένος θηλαστικῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν ἐλεφαντιῶδων, ἀπαντώντων ἐν ἀπολιθώσει.

παλαιομάτωρ-ορος (ή) ἡ εἰς παλαιοῦς χρόνους υπαρχούσα μήτηρ: Εὐρ. Ἰκ.528 ἰὼ Ζεῦ, τὰς παλαιομάτωρας παιδογῶνες πόριος Ἰνάχου.

παλαιομῶλωφ-ωπος (ὁ) (μῶλωφ) γλωσσ. ὁ παλαιοῦθεν πανούργος, δόλιος, ἀπατεὴς ἡντετατοῖν πρβλ. ὄμ. παλαιοκατηγάρης, παλαιοπαλιάνθρωπος.

παλαιοντολογία (ή) νεώτ. ἡ ἐπιστῆμη ἢ πραγματευομένη περὶ τῶν εἰδῶν τοῦ ζωικοῦ καὶ τοῦ φυτικοῦ κόσμου, τῶν ἐκλιπόντων ἡδὴ κατὰ τὸ τελευταῖον ἰτό καὶ νυνὶ τμήμα τῆς ἀλλοουθίου τεταρογνοῦδος περιόδου καὶ ἀπαντώντων μόνον ἐν ἀπολιθώσει.

παλαιοντολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιοντολογία: παλαιοντολογικὸν μουσεῖον.

παλαιοντολόγος (ὁ,ή) ὁ κατ' ἐπιστῆμην εἰδικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὴν παλαιοντολογία βλλ.: αἱ εἰκασίαι παλαιοντολόγων τινῶν περὶ ὑποστάσεως πῆθκανθρώπου εἶναι ὄλως ἀστήρικτοι.

παλαιοπληγός-ον μον. ὁ ἐκ παλαιῶν πληγῶν, ἐκ ὄραμοῦ ἢ ἀ. ταλαιπωρίαν κοκοπαθήσας: Πρόδρομ.2,479 γαδοῦριν παλαιοπληγῶν, ὄρνιθιν κορυντζάρον' πρβλ. κοντριάρικος.

παλαιοπληγί (ή) κ. νεώτ. ἡ παλαιὰ πόλις, Ἡσ.: || νεώτ. ὡς τοπωνύμιον.

παλαιοπλότος-ον ὁ ἐκ παλαιοῦ χρόνου πλοῦσιος, ἀρχαιοπλότος: Θουκ.8,28 παλαιοπλοῦτον γάρ ἦν τὸ χωρίον, Ἀριστλ. Ἀθ.6,2 τοὺς ὕστερον δοκοῦντας εἶναι παλαιοπλοῦτους.

παλαιογράμμεν-ονος-ον γλώσσα. τοῦ παλαιο-βήτης βλ.λ. Ἡα.

παλαιοπαλιόν [τῷ] νεώτ. ὁ τόπος ἐνθα παλαιῶνται παλαιά ἀντικείμενα, τὸ κατάστημα τοῦ παλαιοπώλου.

παλαιοπώλης [ὁ] νεώτ., θηλ. -ώλης-ιδος. ἔμπορος παλαιῶν κ. ἰδ. μεταχειρισμένων ἀντικειμένων.

παλαιοπωλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἔμπροσθεν τοῦ παλαιοπώλου βλ.λ.

παλαιῶν [ὁ] ἀνόητος, βλάξ Ἐπιστφ.Λυσ.988 παλαιῶν γὰρ ναὶ τὸν Καστόρα᾽ πρὸλ. Ἡσ.μωρῶς.

παλαιοράφειον [τῷ] γλώσσα. τὸ κατάστημα τοῦ παλαιοράφου βλ.λ., τοῦ ἐπιδιορθωτοῦ ὑποδημάτων.

παλαιοράφος-ος ἡ γλώσσα. ὁ παλαιὸς ράφτης, ἐπιδιορθωτὴς ὑποδημάτων, μπαλωματὴς.

παλαιόρηνι-ιβος [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος φιττακῶν, τῆς ὁμοιογενείας τῶν πλατυκεριδῶν.

παλαιογραφία [ἡ] νεώτ. κλάδος τῆς παλαιογραφίας, ἀσχολούμενος μὲ τὴν διαδρομὴν τῶν ἀρχαίων ὁροσειρῶν καὶ τὸν χρόνον τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ὁροσειρῶν τούτων.

παλαιός-ά-όν κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. παλιός-ιά-ιά, αἰολ. πάλαος, βοιωτ. παλιός, λακ. παλεός, ὁμαλὸν συγκρ. κ. ὑπερβ. παλιόςτος, παλαιότατος, συγχ. παλιόττερος, παλιότατος (ἐκ τοῦ πάλιος [ἢ παραλλήγουσα π. ποι. ὑπάρχει μ. ὅταν εἶναι βραχεία᾽ ἐν τισι χωρίοις παλεός], ὁ παλαιός κατὰ τὸ ἔτι, ἰδ. ἐπὶ προσ., ὁ προκεχωρημένος τὴν ἡλικίαν, ἠλικιωμένος, γηραιός, γέρος Ἐλ.Ξ 108 ἡ νέος ἢ παλαιός, Ὁδ.Α 395 νέοι ἢδὲ παλαιοί, αὐτ.Ν 432, Πινδ.Ν 3,73 ἐν ἀνδράσιν ἀνήρ, τρίτος ἐν παλαιότεροις, Εὐρ.Μῆδ.68 ἐνθα δὴ παλιότατοι θάσσοισι, - παλιός ἔμπορος δημ. παροιμ. ἴως ἐπὶ ζῳιῶν) παλιός γάτος τρυφερά᾽ νοντικῶν ἀνευρεῖται (ἐπὶ ἐρωτομανῶν γερόντων ἀρεγομένων ἀνηλίκων κοροσίων) ὁμ.ἠ παλιὰ κῆτα ἔχει τὸ ζουμί [ἐπὶ ὄριμων γυναικῶν ἀτινες εἶναι ἰδονικώτεροι εἰς τὸν ἔρωτα] || ὁμ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ὑπάρχων Ἐδ.Β 340 ἐν δὲ πῖθῳ οἴνωσ παλαιοῦ ἡδυσπόσιο, αὐτ.293 νῆες. . . νείαι ἰδὲ παλαιαί, Ἀριστφ.Πλ.1086 τριῶς παλαιὰ καὶ σαμπά, Λυσ.28,4 τριήρεις παλαιῶς ἀντὶ κανῶν παραδῶσειν, Πλάτ.Μέν.91D τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι τὰ παλαιὰ καὶ τὰ ἱμάτια, Θεοφρ.Φ17,1,6 παλαιὰ σπέρματα, Κδ Λουκ.5,39 οἶνον. . . οὐδεὶς πῖων παλαιὸν εὐθέως θέλει νέον᾽ π. μτυν. μ. παλαιὰ ἡ παλαιὸ διαθήκη βλ.λ. || γεν. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸ πολλοῦ ἀπέρχας Ἐπερ.Τραγ.ΚΚ 33,24 κὶ ἐβάνη μου ποῦ ἀντίκρουσα κάποια παλιὰ μου γνώρα᾽ || κ.δ ἐκ μακρὰς χρήσεως φθαρεῖς, ὁ ἀρρητος Ἐπολιτ.Ἐκλ.Τραγ.187,3 παλιὰ στράτα δὲ χάνεται, καινούρια δὲν πατιέται, οὐδὲ παλιὰ ἀγαπητικὰ δὲν ἀπολασμονιέται᾽ κ. ἐν παροιμ. φρ. τὸν γράφω στὰ παλιὰ μου τὰ παποῦσια [ουδενίαν σημασίαν τοῦ δῖνον, τὸν περιφρονῶ] κ. παροιμ. φρ. τὸ παλιὸ σακκὶ δὲ γίνεται καινούριον [ἐπὶ τῶν ἀνεπαρορθέως κατεστραγμένων ἀνηκεμένων ἢ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχομένων τῶν παλαιῶν τῶν ἔξωιν] || νεώτ. κ. δημ. κ. ὁ προηγούμενος ἰστοῦ παλιὸ σπιτὶ ἀφήσαμε ὅλα τὰ λουλοῦδια᾽ 2) ὁ εἰς τὸς εἰς τὸς ἀρχαίους χρόνους ἀνήκων, ὑπέρχας, ἀρχαῖος, ἐπὶ προσ. Ἐλ.Ζ 215 ἢ ρά νοῦ μοι ζῆνιος πατριώδης ἔσσι παλαιός, αὐτ.Λ 166 παρ Ἴλου σῆμα παλαιὸν ἀαρδανίδισσ, Ὁδ.Β 118 κέρδεια. . . οἱ οὐ πῶ τῖν ἀκούσμεν οὐδὲ παλαιῶν, Θουκ. 1,4 Μίνως παλαιότατος ὡν ἀκόθ ἱσμεν, Πλάτ.Κρατ. 411B οἱ πάνυ παλαιοὶ ἄνθρωποι᾽ κ. ἄλλ. οἱ παλαιοὶ οἱ παλαιοὶ ἄνθρωποι κ. εἰδ. οἱ πρόγονοι Ἐσχ.1,3 θηλοῦ δὲ μοι τῶν παλαιῶν ἀσθένειαν οὐκ ἤκιστα᾽ || νεώτ. εἰδ. ὁ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου πρεσβέων τι ἰ παλαιός βασιλῶφρων᾽ || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ὁ νεπεριώμενος ἰ παλιός

καρβακῆρης᾽ || ὁμ. ὁ ἐφαρμοζων παλιός με-βδός κ. παλιός γιωτρός, - παλαιὰ ροστῆρα᾽

|| νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄλλοτε διατελέσας ἐν ἐνέργειᾳ εἰς τὴν ὑπαύριον, ἐπαγγέλμα, ἀρχαῖον κττ. ἰ ὁ παλιός δῆμαρχος - πρόεδρος || ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀρχαῖος Ἐδ.Ψ 296 ἀπάσιτοι ἐκτῆρος παλαιοῦ θεσμῶν ἴκωντο, αὐτ.Η 157 παλαιὰ τὴ πολλὰ τὴ εἰδῶς Ἡρ.2,26 κανὰ καὶ παλαιὰ ἔργα, Σολωμ.Λορδ.Μετάρ.83 εἰδῶς ἠτῶν παλαιὰ σου᾽ κατοικία, Κἀδ.18,8 εἰς τούτων τὸν ναὸν [τὸν πρώτων χριστιανῶν, | παλαιότατον κτίριον, πῶς ἄλλοθ, - παλαιὰ ἀνάκτορα, - ἡ Ἥλεκτρα παίζεται ἐπὶ τὸ παλιὸ θέατρο᾽ 3) ὁ οὐ δένγεται πλέον χρήσις Ἐσχ.Εὐμ.778 παλαιός νόμος καθιππῶσασθε, Λυσ.6,51 κατὰ τὸ νόμιμον τὸ παλαιὸν καὶ τὸ ἀρχαῖον, Πλάτ.Γοργ.499C κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον, - παλαιὰ φράσις - ἐκφρασις᾽ || ἐπὶ τόπων, ὁ κτ. παλαιῶν ἐποχῶν ἐκ ἀμύβ ὑπάρχας Ἐσχ.Πέρα.17 τὸ παλαιὸν Κίσιον, Σοφ.Ηλ.4 τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος, - παλαιὰ Κόρινθος ἐν Πάπ. καιροὶ παλαιοὶ᾽ κ. δημ. τὰ παλιὰ χροῖα᾽ οἱ ἀρχαῖοι χροῖα᾽ || τὸ παλαιὸν ὡς ἐπίρρ. τὸ πάλα, κατὰ τὸς παλαιούς χρόνους, ἄλλοτε Ἐπ.Ἡ,1,171 τὸ γὰρ παλαιὸν. . . Μῖνω τὴ κατήκοι. . . εἶχον τὰς νῆσους, Αἰσχ.Πέρα.102 Μοῖρ᾽ ἐκρήτηον τὸ παλαιὸν, Πλάτ.Κρατ.401C τὸ παλαιὸν ἔσταν καλεῖν τὴν οὐσίαν᾽ || ὁμ. ἐκ παλαιού εἰ τῶν παλαιῶν ἢ ἀπὸ τοῦ παλαιού ἀπὸ παλαιού χρόνου Ἐπ.Ἡ,1,57 μαντήτων ἐκ παλαιού ἰδρυμένων, Ἀντιφ. 2,1,5 ἐκ παλαιού ἐχθρῶς ὡν αὐτοῦ, Θουκ.1,2 εὐθὺς ἀπὸ παλαιού, Ἡρώδ.2,102 ἐκ τῶν παλαιῶν κ. συγκρ. κ. ὑπερβ. ἀπὸ παλαιότερου ἢ παλαιότατου χρόνου Ἐπ.Ἡ,1,60 ἐκ παλαιότερου τοῦ βαρβάρου ἔθνεος τὸ Ἑλληνικόν, Θουκ.1,8 στασιάζασα ὁμας ἐκ παλαιότατον καὶ ἠθονομήκα καὶ αἰεὶ ἀτυράννευτος ἦν᾽ 4) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐπὶ μακρῶν χρόνων διατηρούμενος ὄδ. ὁ σεβαστός, σεβασμός, τίμιος διὰ τὴν ἀρχαιότητα Ἐπ.Ἡ,1,64 ἐργεσῶσι θυσίαν, ἀγῶνων, ἀπερ μέγιστα καὶ παλαιότατα τοῖς ἀνθρώποις᾽ || κ. ὀνήθ. ἐν κακῇ σημ. ἀπραχαιώμενος ἀρρητος διὰ τὴν παλαιότητα γενομένου ἰ Σοφ.ΟΤ 290 καὶ μὴν τὰ γ᾽ ἄλλα κωφὰ καὶ παλῶ ἔπη᾽ || ἐν Ἐπιγρ. παλαιὸν δράμα τὸ προηγούμενος ἀνοδιθεσθῆν εἰς τὴν σκηνὴν, παρασταθῆν.

παλαιόσηπον [τῷ] μων, δημ. παλιόσηπο ἢ παλαιά, ἢ πρὸ πολλοῦ κτισθεῖσα οἰκία, τὸ παλιὸ σπιτὶ ἰ Πρῶδρ.1,370 τὸ σπιτὶ τὸ παλαιόσηπον, τὸ καινούργιοχαλασμένον.

παλαιοστρατογένης-οὔς-ές νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλαιὰν τετροτογενῆ περιόδον τῆς γῆς.

παλαιότης-ητος [ἡ] κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ παλαιού, ἀρχαῖότης, ἀπραχαιώμετος χαρακτήρ Ἐπ.Ἡ,1,1056 παλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ γ᾽ ἔνεστί τις, Πλάτ.Πολ.609B εἶπε παλαιότης εἶπε σαφρῆτις εἶπε ἡπιστόν οὐσα, Κδ Ρωμ.7,6 δουλευέμεν ἡμῶς ἐν καινότητι πνεύματος καὶ οὐ παλαιότητι γράμματος᾽ || ἡ ἰδιότης τοῦ πρὸ πολλοῦ ὑπάρχοντος, τὸ πάκιωμα, μαγαθίασμα᾽ ἄλλω Κ7,28 παλαιότης ἄρτου᾽ 2) ἡ γενοντικῆ, μεγάλη ἡλικία Ἐσχ.Ἡ,2,42 ὑπερβολὴν νῖνα ἐαυτοῦ παλαιότητος καὶ πηλῶδης ἔτων εἰπόντος᾽ || κ. ἐπὶ σπόρων φυτῶν Ἐπεφρ.Φ17,1,6.

παλαιότοκος-ον μτυν. κυρ. ἐπὶ γυναικῶς ἢ πρὸ πολλοῦ τεκοῦσα ἰ Ἀρετ.Ὁξ Νούσ.2,3.

παλαιστορία [ἡ] μων. τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ὁ παλαιός τρόπος Ἐδ.531,40 οὐτὰ δὲ γὰρ παλαιστορίαν τὴν ἔχουσι.

παλαιστορικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς τρηνικός χωρὰς τοῦ παλαιού κόσμου ἰ παλαιστορική φυτὰ - ἀπολιθώματα

παλαιότροπος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ παλαιὸν τρόπον ὢν ἢ πεποιημένος, ὁ ἀρχαῖον τρόπον, παλαιὸ ἔθος: Ἰάμβλ.Πυθ.23,103 **παλαιότροπος** χαρακτήρ· || κ. ἐπὶ πραγμ.: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.2,16 **παλαιότροποι** βωμοί, - **παλαιότροπος** ἀκοδομή - ἀμφίεσις.

παλαιότυπος-ον νεώτ. ὁ ἀρχέτυπος βλλ. **παλαιουργός** [ὁ] μτγν. ὁ ἐπιγράφων παλαιὰ ὑπόδηματα, ὁ ἐμβολωματῆς· Πλούδ.7,82 κοί δὲ πολλοὶ ἐπιγράφοντες παλαιουργοί.

παλαιοφάνης-οὐς-ές μσν. ὁ φανόμενος παλαιός, ὁ ὄν νομίζε τις παλαιόν: Γεωμ.7,24,1 **παλαιοφάνεις** σίνοι.

παλαιόφρων-ονος [ὁ,ἡ] ὁ ἔχων φρένας γέροντος, ἐκείνος ποῦ σκέπτεται ὡς γέροντος: Αἰσχ. Εὐμ.839 ἐμὲ **παλαιόφρον**α κατὰ τὴ γὰς οἰκίαν.

παλαιοφυτολογία [ἡ] νεώτ. κλάδος τῆς παλαιολογίας ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἔρευναν καὶ τὴν συστηματικὴν κατάταξιν τῶν ἐκλιπόντων φυτικῶν ὀργανισμῶν.

παλαιοφυτολόγος [ὁ] νεώτ. ὁ εἰδικὸς καὶ κατ' ἐπιστήμην ἀσχολούμενος περὶ τὴν παλαιοφυτολογίαν βλλ.

παλαιοχάρακτος-ον ὁ ἐκ παλαιῶ χρόνου ἐλθὼν εἰς κυκλοφορίαν: Πάπ. παλαιοχάρακτον νομισμάτιον.

παλαιοχριστιανικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πρῶτον χριστιανικὸν χρόνον: παλαιοχριστιανικὴ τέχνη - παράδοσις.

παλαιόχρονος [ὁ,ἡ] μσν. ὁ παλῶν ἔτιῶν, μακράων, πολυχρονίτης: ΚΜανασα.Χρον.6,047 **παλαιόχρονος** πέμπελος ὡν τρίμηρος.

παλαιόχωριον [τὸ] μσν. τὸ παλαιόν, ἀρχαῖον χωρίον: Ἄνω Κομν.442 περὶ **παλαιόχωριων** δεῖ τι γενομένου.

παλαιολούσιος-ον μτγν. ὁ παλαιολούσιος βλλ.: Φιλ.1,233 οὐκ ἐκ **παλαιολούσιων**, ἀλλ' ἐκ φιλαρτίων φύντες.

παλαιλούτος-ον πάπ. ὁ παλαιολούσιος βλλ.

παλαιολις-εως [ἡ] κ. μσν. ἡ προσηγ. ἢ πάλη, ἡ παλαιὰ πόλις: Εὐστ.Πιν.237,92 ἡ ἐμὲ **παλαιολις**· 2) εἶδ. Ἡσ. ἐπὶ πάλοι Ἀργας·

παλαιολις-εως [ἡ] μτγν. ἀγῶν, πάλη: Πτολ. Ἀρμ.1,1.

πάλαισμα-ατος [τὸ] κ. νεώτ. τὸ τέχνησμον τοῦ παλαιστοῦ ἐν τῇ πάλῃ, ἵνα προκαλέσῃ τὴν πτώσιν τοῦ ἄλλου, κόλπο παλαιστικό: Ἡρ.9,33 παρὰ ἐν πάλαισμα εδραμε νικῶν, Αἰσχ.Εὐμ.589 ἐν μὲν τὸδ' ἤδη τῶν τριῶν **παλαισμάτων**· || γεν. πᾶς δόλος ἢ τέχνησμον: Αἰσχίν.3,205 **πάλαισμα** τοῦτ' ἐστὶ δικαστηρίου [δικαστικὸν τέχνησμον], Διον.Ἄλ. Ρωμ.8,12 ἀκούσμον .. καὶ **πάλαισμα** τῶν ἀκούσμων, Ἀθήν.7,307 β' ὡς Θεγαλὸν **πάλαισμα** ἡγεγόμενον πρός τινα· || δδ. μφ. ὑπεκφυγῆ: Ἀριστοφ. Βάτρ.689 κεῖ τις ἤμαρτε σφαλεῖς εἰς Φρυγίχου **παλαισμοσιν**· 2) ἐν τῷ πλῆθ. παλαιστικό κατ' ὀρθώματα: Πινδ.Ο 9,13 **ἀνδρὸς ἀμφὶ** **παλαισμοσιν** φέρμην· ἐλεαλίτων· || ἐπὶ παντός ἀγῶνος, ἀγῶν: Αἰσχ. Ἀγ.63 πολλὰ **παλαισματα** καὶ γυιοβόρη· || κ. κτ. ἐν.: ΟΤ 880 πόλει **πάλαισμα** μάρπη ἄσαι θεῶν αἰτιούμαι· προδ.Εὐρ.Μήδ.1214· 3) συνεκδ. ὁ πόλεμος: Ιουλ.Λογ.2,66· 4) ἐν τῷ πλῆθ. ἐπὶ εἰκαστικῶν συνθέσεων, συμπλέγματα παλαιστών: Φιλόστρ.Εικ.2,32.

παλαισμός [ὁ] μτγν. τὸ πάλαισμα βλλ.: Γρηγ. Ναζ.Ἰδ.2,45,107.

παλαισοσύνη [ἡ] ποι. τ. τοῦ πάλη βλλ.: Ἰβ.Ψ 701 **παλαισοσύνης** ἀλκυονίδος, Σοφ.Θ 103 πῦξ τε **παλαισοσύνη** τε καὶ ἄλκυονις, Σίμων.149.

παλαιστα [ὁ] σιολ. τ. τοῦ παλαιστή βλλ.: Ἄλκ. ἀπ.33,6 **παλαισταν** ἀπολείποντα μόναν ἴαν παχύναντὸ πέμψων.

παλαισταθής-οὐς μτγν. ἐν φρ. παλαισταθῆς ὀνομασίᾳ ὀνομασθεὶς ἐκ τῆς παλαιότητος κατέστηρηκτός: Νικ.Θηρ.591 **παλαισταθῆς** ὄνιοιο, **παλαιστή** [ἡ] μτγν. σιολ. **παλαιστα** παλαιστή βλλ.: Ἰππ.Γευ.Φάσις.33, Ἀριστλ.Ζ1 δόξα.14.

παλαιστή [ὁ] [ἡ] αἰολ. κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. νεώτ. κ. δημ. παλαιστρία, ὁ παλαιῶν ὁ ἀσκῶν τὸ ἀγῶνισμα τῆς πάλης ὡς ἀθλητῆς ἢ ὡς φιλάθλος: Ὀδ. Θ 246 οὐ γὰρ πυγμαχίᾳ εἰμὲν ἀμυνόμενος οὐδὲ παλαιστα, Ἡρ.3,137 **παλαιστέω** Μίλωνος, Ἀριστοφ. Αυσ.1083 ὡσπερ **παλαιστέας ἀνδρῶν** ἀπὸ τῶν γαστέρων, Πλάτ.Νόμ.8,99β **πυκνῶν** καὶ **παλαιστών** ἐφεδρείας, Πάδ.ἘΕ.25,23 καὶ ποιήσεις αὐτῆ στεφάνῃν παλαιστοῦ κύκλω· 2) γεν. ἀντίπαλος, ἐχθρός: Αἰσχ.Πρ.920 τοῖτον **παλαιστών** ἵνον παρασκευάζεται ἐν' αὐτῷ, Σοφ.Φιλ.431 σφοδρῶς **παλαιστής** κείνος (ἐπὶ τῷ ὄδῳ)· || κ. ἐπὶ στρατιώτου: Σοφ.ἀπ.859· ὁμ. κ. ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐμάδος, ἐπὶ σώματος στρατιώτου: Εὐρ.Ἰκ. 704 λόχος .. ἐξηνδρωμένους **δεινὸς** **παλαιστής** ἦν 3) ἀγωνιστῆς, συναγωνιστῆς: Αἰσχ.Ἀγ.1206 ἀλλ' ἦν **παλαιστής** κάρτ' ἐμοὶ πνέων χόριν· 4) μτγν. ἀντὶ τοῦ παλοστή [ἡ] βλλ.: Πάδ Βασ.3,7,24 καὶ τὸ πάχος αὐτοῦ παλαιστής.

παλαιστασιός-α-ον κ. μσν. δ. τ. τοῦ παλαστασιός βλλ.: Θεόφρ.Φ1 2,77, Πολύδ.6,233 ὁ δὲ μείζων ἐστὶ καὶ **παλαστασιός**, Ἰώσα.Α1δ,3,5, Σέξτ. Εὐμ.Μαθ.9,300, Φελλ.Πον.132,10.

παλαιστικός-ἡ-όν [παλοῖο] κ. νεώτ. ὁ ἐμπεριεμένος, ἐπιτιθέμενος εἰς τὸ ἀγῶνισμα τῆς πάλης: Ἀριστλ.Ρητ.1361β,24, Λουκ.Θε.Δ 20,14 γυμνάς τὰ πολλὰ καὶ **παλαιστικῆ**· || ἡ παλαιστικὴ [τέχνη] ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ παλαιστοῦ: Παια.1,39,3 **παλαιστικὴν** γὰρ τέχνην εὖρε Θεσπέυς πρῶτος· 2) ὁ προσγενομένος ἐκ τῆς περὶ τὴν πάλην ἀσκήσεως: Πλούτ.Ἠ8,130β πρὸς Ἰσχύν, ὁ **παλαιστικὴν** οὐδὲ σαρκοῦσαν καὶ πυκνωσάν· || ὁ εἰς παλαιστήν ἰδιώτων, ὁ διὰ πάλην προσφυγῆς: Φιλόστρ.Γυμν.35 στέρνα παλαιστικώτερα.

παλαιστικῶς ἐπίρρ. μτγν. συγκρ. -ώτερον κατὰ τρόπον παλαιστικῶν βλλ., ὡς παρὰ παλαιστικῶ: Πλούδ.3,149, Φιλόστρ.Γυμν.35.

παλαιστινέος-α-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Παλαιστίνην: **παλαιστινέος** εἰσαίρετα, **παλαιστῆριον** [τὸ] λεξ. τόπος ἐνθα διεξάγεται παλαιστικός ἀγῶν: Θησ.Στεφ. ἐν λ. **παλαιστικός** [ὁ] Ἐπιγρ. ἡ παλαιστικὴ βλλ. **παλαιστρία** [ἡ] [παλοῖο] κ. νεώτ. τόπος ἐνθα οἱ παλαισταὶ γυμνάζονται, ἀσκοῦνται, σχολή πάλης, γυμναστήριον: Ἡρ.6,126 δρόμον καὶ **παλαιστριν** ποισάμενος, Ἰππ.Ἀρβρ.4, Εὐρ.Ἡκ.528 ὁ μὲν **παλαιστρία**ς ἀνδρῶν εὐγενέους τραφεῖς, Ἀριστοφ.Βάτρ.729 τραφέντας ἐν παλαιστρίας καὶ χοροῖς καὶ μουσικῇ, Ξεν.Λακ.2,1 πέμψουσιν εἰς διδοσκάλων μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐν παλαιστρία, Πλάτ.Γοργ.456 **εἰς παλαιστριν** φοιτήσας· || νεώτ. κ. μφ. τὸ πνευματικὸν ἢ πολιτικὸν πεδίον, ἐνθα τις παλαιστων πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγωνίζεται περὶ ἐπικρατήσεως: ὁ πρῶταβληταὶ τῆς πολιτικῆς παλαιστρίας· 2) εἶδ. τὸ μέρος ἐνθα ὁ Κερκυκῶν ἐσφαλεῖ τὰ θύματα: Βακχ.17,26 **Κερκυκῶν παλαιστρία**, Πισα. 1,39,3 καὶ ὁ τόπος ὅστος παλαιστρία καὶ εἰς ἐμὲ ἐκαλεῖτο Κερκυκῶνος· 3) μφ. πᾶσα σχολή: Πλούτ.Δημήτρ.5 ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου παλαιστρίας, Λογγίν.4,4 ἡ Σωκρατικός παλαιστρία.

παλαιστράτιωτης [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ παλαιστικός βλλ. **παλαιστριατός**-α-ον ὁ ἀρμόδιος, κατάλληλος διὰ τὴν παλαιστριν βλλ. || : Θεόφρ.Χαρ.59 **παλαιστριατῆραν** κόνιν ἔχον καὶ **σφαιριστήριον** ἰδ. ἀγῶν. παλαιστρίδιον.

παλαιστρίδιον (τὸ) *πάλ.* ὕποκορ. τοῦ παλαιστρά βλ.λ.: πρὸλ. παλαιστράσιος.
παλαιστρικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν παλαιστρά βλ.λ.ι: Ἄλεξ.325, Ἀριστλ.Καρ.10β,4 παλαιστρική ἐπιστήμη. 2) *μτγν.* ἀπὲ παλαιστρικός βλ.λ.ι: Πλούτ.Ἦθ.639P, Σωφ. Ἐπιδ.51, Γαλ.6,158, Ἱεροκλ.Πλ.Χρ.Ἐπι.16,456K.

παλαιστρικός ἑλλερ. σχόλ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς παλαιστρας, ὅπως γίνεται εἰς τὴν παλαιστράν βλ.λ.ιι: Σχολ. Ἀριστφ.Σφ.1206.

παλαιστρίτης (τὸ) ὁ ὄμιος πρὸς παλαιστήν, ἀθλητικός: Καλλ.ἀπ.191, Πλούτ.Ἦθ.274D εὐτράπελοι καὶ παλαιστρίται καὶ καλοὶ λέγεσθαι. || Ἑπιγρ. οἱ παλαιστρίται οἱ ἐν τῇ παλαιστρά γυμναζόμενοι. 2) ἐπὶ θεῶν, ὁ προστάτης τῆς παλαιστρας, τῆς πόλεως: Βάθρ.48,5 παλαιστρίτης θεός κ. ἐν Ἑπιγρ. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ. 3) ἐν τῇ ἱατρ.παλαιστρίτης τρόπος τρόπος θεραπείας ἐξαρθρώσεως διὰ μαλόξεως ὡς ἐν ταῖς παλαιστράσι: Ἡμόδ.Ἰπ.Ὀρειθ.49,1.

παλαιστροφύλαξ-ακος (τὸ) φύλαξ ἢ ἐπιμελητής τῆς παλαιστρας βλ.λ.ι, ὁ ἐπιστάτης αὐτῆς: Ἰππ. Ἐπιδ.6,8,30, Ἑπιγρ.Αλλ.Π1,8,14, Πάπ. παλαιστροφύλαξ τοῦ μεγάλου γυμνασίου.

παλαιστροφάτος-ατος (τὸ) *μτγν.* ἡ παλαιστή βλ.λ.: Ἀκού.ΠΔ Βασ.3,7,946f.

παλαιτρος-αίτατος παραθ. τοῦ παλαιός.
παλαιφαγος-ον δ. ἀνάγν. τοῦ παλαιφατος βλ.λ.2f Ἡσ. «παλαιφάγου, πόλαι ἐσθιόμενης».

παλαιφάμενος-η-ον *μτγν.* ὁ παλαιφατος βλ.λ.ι: Καλλ.ἀπ.102 παλαιφάμενος ἄγνος.

παλαιφάτος-ον ἱερμῆ ποι. κ. νεώτ. ἐπιθ. ὁ πρὸ πολλοῦ χρόνου λαληθείς, λεχθείς, προσηρτηθείς: Ὀδ.1,507 ἢ μάλα δὴ με παλαιφάτα θέσφαθ' ἰκάνει, Αἰσχ.Ἀγ.750 παλαιφάτος δ' ἐν βροτοῖς γέρον λόγος, Σοφ.ΟΚ 454 παλαιφάθ' ἄμοι Φοῖβος ἤνυσεν ποτε. 2) κ. νεώτ. ὁ περὶ οὗ ἀρχαία φήμη ὑπάρχει, ὁ παλαι φημιζόμενος, μυθώδης: Ὀδ.Τ163 οὗ γὰρ ἀπὸ δρυῶς ἔσαι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἰδ.ἀνάγν. παλαιφάτου, παλαιφάτου! 3) γεν. ἀρχέγονος, παλαιός, πᾶν ἀρχαῖον, συμπάλσιος: Πινδ.Ν 6,31 παλαιφάτος γενεά, Αἰσχ.1κ.532 παλαιφάτου ἀμέτερον γένος, Σοφ.Τρ.823 τὰς παλαιφάτου προνομίας. || κ. ὁ ἔχων τὴν ἐκ παλαιοῦ χρόνου: Πινδ.Ν 2,16 Ἀχάραται δὲ παλαιφάτου ἐβόνορες (εἶχον γενναίους ἀνδρας ἀπὸ παλαιοῦ χρόνου).

παλαιφωτος-ον δ. ἀνάγν. τοῦ παλαιφατος βλ.λ.2ι.

παλαιφθωνος (τὸ) ἢ ὁ διαμενας ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐν τινι χώρῳ, παλαιός κάτοικος, παλαιόθεν ἐντόπιος: Αἰσχ.Ἐπι.104 παλαιφθων Ἄρης, Ἑπιγρ.λ. Αἰσχίν.3,190 παλαιφθων δῆμος Ἀθηναίων.

παλαιφρονος-ον *μον.* ὁ παλαιόφρονος: Τζέτζ. Ὀμ.385 γυῖα ὑποτρομόντα παλαιφρονα.

πάλαιω [πάλη] κ. νεώτ., δημ. παλαιῶω κ. παλεῶω, αἰολ. πάλαωι, βιωτ. πάλῳω, παρατ. ἐπάλαωι (κ. προσ-), μέλλ. παλαίωω, ἀδρ. ἐπάλαωαι, ἀγωνίζομαι μετὰ τινος σῶμα πρὸς σῶμα προσπαθῶν ἢ ρίψω αὐτὸν κατὰ γῆς: Ἰλ.Ψ 621 οὗ γὰρ ποῦ γε μολήσεται οὐδὲ παλαίωσαι, Σοφ.ἀπ.941,13 παλαίωω ἔς τρις, Πλάτ.Πρωτ.330P οἱ ἐπιστάμενοι παλαίωει δυνατότερον εἰσι τῶν μὴ ἐπιστάμενοι παλαίωει, αὐτ.Μέν.94C οὗτοι δὲ πού ἴδουκον τὸν τῶν δάκτυλων παλαίωει ἢ μτχ. παλαίωαι ὁ παλαιστής: Δημ.537 τὸν παλαίωαντά ποτ' ἔκεινον τὸν ποτε περίφρονον ἔκεινον ὡς παλαίστην. || *μτ.* δοτ. παλαίω τινι ἀγωνίζομαι μετὰ τινος: Ὀδ.δ 343 δὲ ἔριδος Φιλομηλέων ἐπάλαωον ἀνασταί, Πινδ. Π 9,27 ἀβερλίμω μούνα παλαίωσαν. || κ. *μτφ.* ἀγωνίζομαι πρὸς δυστόχημα τῆ: Ἡσίοδ.Ἐργ.413 ἀεὶ δὲ ἄμβολιερῶν ἀνήρ ἀτρισι παλαίει, Πινδ.Ν 8,27 Αἶας στερηθείς δὴλων φάωω πάλασεν, Ἰωρ. Ρῆσ.509 κακῷ δὲ μεμμέρω παλαίωω, Ξεν.Οἰκ.

17,2 παλλαῖες ζῆριαι παλαίωσαντες. || νεώτ. κ. δημ. κτ. ἐπέκτ. διεδικῶν τὴν κίνη, μάχησι: ἢ φρουρὰ ἐπάλαωον ἐπὶ μακρὸν κατὰ τὸν ἔγνων ἐξορόμενοι, - παλαίω ὀλημερῆς γινά τὰ βγάλη πέρα: || *φρ.* παλαίει μεταθ' ζωῆς καὶ θανάτου ἰεπὶ βαρῆς ἀσθενήτων, χοροπαλαίει. 2) *μτ.* σιτ. νικά: Ἀν.ὈΕ 3,216 λόγων λαδῶω παλαίωτον. || κ. παθ. ἠτῶμαι, καταβόλλομαι: Εὐρ.Ἰλ.686 ὡς εἰ παλαίωσεις πύμα θανάσιμον 3) *μτ.* ἀποφρ. περὶρώμα, προσπαθῶ: Ἀχιλλ.Ἰάτ. 107 ἐπαλαίωμεν τὴν ναῦν εἰς τὸ ἀντίρροπον καθελεῖν. || κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναλεῖωμ. περὶρώμα, προσπαθῶ τὰ ἐπιτύχω τῆ: παλαίωω ὅλη μέρα τὰ τελειώωμ τὸ φέρωμα.

παλαίω-ῶω [παλαίω] κ. *μον.* κ. νεώτ. κ. παλαιῶω, δημ. παλιῶω (ἐσφ.φρ. παλιῶω) βλ.λ., ἀδρ. ἐπαλαίωω, παρακ. πεπαλαίωω, καθιστῶ τὸ παλαιόν, παλιῶω: ΠΔ Ἰδ8 9,5 ὁ παλιῶων ὄρη καὶ οὐκ οἰδῶσιν, ὁ καταστρέφωιν αὐτὰ ὄρη. 2) *κυρ.* κ. νεώτ. παθ. παλαιῶμαι γίνομαι παλιός, κατατρίδωμαι, φθειρόμαι ἐκ τοῦ χρόνου ἢ τῆς πολλῆς χρήσεως: Ἀριστλ.Μετ.390α,22 οἱ παλαιούμενοι νεκροί, αὐτ.Ζ1 557,6 ἐν κηρίμ δὲ γίγνεται παλιουμένην [εἰς πολυκαιριόμενον κηρὸν], ΚΔ Λουκ.1233 ποῖσται ἐαυτοῖς βαλάντια μὴ παλαιούμενα, - ἐπαλαίωθη τὸ κτήριον. || ὄθ. γηροσκίο: Πλάτ. Συμπ.208B τῷ τὸ ἀπὸν καὶ παλαιώμενον ἔτερον νέον ἐγκαταλείπειν οἷον αὐτὸ ἔν. || τὸ πεπαλαίωμενον ἢ παλαιῶθεν τὸ παλαιόν, τὸ ὑπὸ τῷ χρόνῳ γεγρακῶς ἢ φθοραμένο: Ἰππ. Ἀρβρέμ.7 πεπαλαίωμενον ἐκπιτρωμα βραχίονος, Διοκ.Αλ.Ρωμ.3,10 γένος παλιῶσθεν ὑπὸ χρόνου, ΠΔ Σωσάνα 52 πεπαλαίωμενα ἡμερῶν κακῶν, - πεπαλαίωμενη ἐσθής. 3) νεώτ. κτ. *μτρ.* ἐπὶ ἀντλήφωιν, δοξασιῶν, ὁ οὐζὶ σπυγχρονος, ὁ ἐν τῷ παρελθόντι ἰσχύος: ἰδέαι πεπαλαίωμενα. 4) ἐν τῷ παθ. γίνομαι ἐκ παλαιότητος ἀκρυστος ἐπὶ οἴνου, εἰμαι ξεθυμασμένος: Σεοφρ.Φ16,7,5, Γαλλ.14,14 οἶνος παλαίωμενος, Ἀθην.1,33α ὁ δὲ τούτων πεπαλαίωμενος καὶ μετρονικῶς φαρμακώδης ἔν καρπὸ ἴσαν ταχέως. || κ. *γεν.*: Γεωμ.2,30,4 παλαίωμενα κριθαί. 5) *μτγν.* καταργῶ, ἀκυρῶ νόμον: ΚΔ Ἐδρ.8,13 ἐν τῷ λέγειν καινὴν πεπαλαίωκε τὴν πρώην [διαθήκην].

παλαίωμα-ατος (τὸ) *μτγν.* τὸ γενόμενον παλαιόν: ΠΔ Ἰδ8 36,28 ρύψονται παλαίωματα.

παλαίωσις-εως [ἡ] [παλαίωσις] κ. *μον.* κ. νεώτ. ἢ διατήρησις ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἰδ. ἐπὶ οἴνου: Στράβ.5,5,43 νεωστὶ περρασθεῖς εἰς παλαίωσιν δῆχεται, Ξενοκρ.λ. Ὀρειθ.2,58,140, Πλούτ.Ἦθ.656B, Ἀθην.1,33B χαρίεστατος δ' οἶνος εἰς παλαίωσιν ἀ κεκρυπῶσις Γεωμ.5,9,3 παλαίωσις τῶν οἴνων. || *φρ.* κ. *μτφ.*: ΠΔ Να.1,15 (2,1) διεβήτην διὰ σοῦ εἰς παλαίωσιν: Π 9,22μ μήνης ὄρη εἰς παλαίωσιν ἀποτιεμένην. 2) ἐπὶ φαρμακικῶν βοτανῶν, ἢ ὀρίμωνος: Ἰππ.Εὐσχ.10. 3) ἐν Πάπ. ἢ καταστάσις τῆς ἐρημώσεως, ἐπὶ οἰκίας. 4) *μον.* κ. νεώτ. τὸ παλαιόσθαι, φθειρεσθαι ἐκ τοῦ χρόνου, τὸ παλιῶωμαι: Ἀχιμ. Ονειροκρ.132,13 ἡ παλαίωσις τῶν ἱματίων.

παλαμῆα (τὸ) *δημ.* ἢ ἐπονηθῆμεν κρότση τῶν παλαμῶν εἰς ἐνδεῖην ἐπιδοκιμασίας, ἢ χειροκροτοῦ: κακίτραμ. παλαμῆακία ποίεζε, ὁ μωμῆς τοῦ ἔρχεται.

παλαμῆρι (τὸ) *δημ.* χονδρὸν σχοινίον ἐν χρ. ἰδ. ὡς πρηνήσιον εἰς τὰ πάλαια, ἢ δάκτυλ, παραδοσκονο, πρῆμαστα.

παλαμαρῶσι (τὸ) *δημ.* ὁ κατασκευάζων παλαμῆρια βλ.λ.

παλάμη [ἡ] κ. *μον.* κ. νεώτ., *δημ.* κ. ἀπαλόμη, ἐπ. γενικ. κ. δοτ. παλάμηφι[ν] ἢ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια,

τῆς χειρός' δδ. ἡ χεῖρ, ἔν χρ. εἰς τὸ ἔχειν ἢ κρατεῖν π: 'Ἰλ.Γ 338 ἔγχος δ' οἱ παλάμησιν ἀρήρει, 'Ὀδ.Α 104 παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, Πίνδ. Π.1,44 παλάμη δόντων, Σολωμ.Λορδ Μπάβρ.127 βάλε, φῶς μου, τὴν παλάμη | εἰς τὰ στήθια τοῦ πατρὸς, Μολακ.Συντρία.105 τὸν εἶδαν ἀπὸ τῆν παλάμη τῆς τὸν καθάλαβρον τὸν Ἐανθὸ | καὶ δὴ τὸν πόρην ἔπετο' || ἡ χεῖρ ἔν χρ. εἰς ἔργα βίας: 'Ἰλ.Γ 128 ἔπασχον ὅπ' Ἄρηος παλαμῶν ἰμάτ' ὀντων χειρῶν τοῦ Ἄρεως', Εὐρ.'Ἰκ.865 παθὼν ὀλόμναι παλάμας' || δδ. ἔργον βίας, βίασι πράξις: Σοφ.Φιλ.1206 ὡς τίνα δὴ βέβηξ παλάμων ποτέ; || ἡ χεῖρ ἔν χρ. εἰς ἔργα τέχνης: 'Ἰλ.Ο 411 τέκτονος ἐν παλάμησι δαήμονος, 'Ἡσιόδ.Θ 580 ἀσκήσας παλάμησι, 'Ἐπιγρ.ἐργατικῆς παλάμων' 2) μτφ. εὐφυία, τέχνη, ἐπιπόνημα, σχέδιον, τέχνασμα, ἐν καλῇ κ. κακῇ σμ.: 'Θεογν.624 παλάμη βιότων ἰβήνομηα πρὸς συντήρησιν ἢ διατροφὴν, Ἀριστ.Σφ.645 παντοίας πλέκειν παλάμας' πρβλ. 'Ἡρ.δ,19' ἰδ. ἐπὶ τῶν θεῶν: Πίνδ.Ο 101|11,21 θεῶσ' σὺν παλάμη (τέχνασμα τοῦ θεοῦ), Σοφ.Φιλ.177 ἡ παλάμη θεῶν ἐπὶ τοῦ Σίσυφου: Πίνδ.Ο 13,52 πυκνότητος παλάμας' πρβλ. Αἰσχ.Πρ.167' 3) ἔργον τῆς χειρὸς, ἔργον τέχνης κ. αὐτὴ ἡ τέχνη: 'Ἡσ. ἐπιλάμησι αἰ γειρας, καὶ αἰ τέχνησι, ἐπεὶ δι' αὐτῶν πολλὰ μάθηθεα' || νυριγενῆς παλάμη τοῦ ζιφός: Εὐδ.'Ορ.820 τοκίτων νυριγενεῖ τεμνὴν παλάμη χρῶσ' 4) νεῶτ. μέτρον μήκους, τὸ ὄξεαιον τοῦ βασιλικῆς πήχεως: 5) νεῶτ. ἐργαλεῖον τοῦ ἱστορῶφου ἔν χρ. ὡς δακτυλῆθρα: 6) νεῶτ. μέλην ἐν στέατος, πίσσης καὶ θείου, δι' οὗ ἐπαλείφονται τὰ πλοῖα ἐξωτερικῶς.

παλαμηθεῖα (ἢ) νεῶτ. γένος μεγάλων νηκτικῶν πτηνῶν τῆς ὁμοιογενεῖς τῶν παλαμηθεϊδῶν.

παλάμηθεος-α-ον μτφ. κ. μον. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Παλαμηθῆν, ὁ χαρακτηρίζων τὸν Παλαμηθῆν, ὁ εὐφυῆς, ὁ εὐμήχανος: 'Ἀλκίφρ.3,4 παλαμηθεῖον βοῦλεμνα, ΕΜ 666,21 παλαμηθεῖον ἀδάκιον, 'Ἄνν.Κομ. παλαμηθεῖον μηχανήμα.

παλάμηθεϊκός-ἄ-όν ὁ παλαμηθεῖος βλλ.: Εὐπ. 35,6 παλαμηθεϊκὸν τοῦξέθρημα.

παλάμημα-ατος (τὸ) ἴτην. ἐπιπόνημα, σχέδιον, τέχνασμα: Κομ.'Αδῆσπ.706, Αἰλ.Ζ1 1,32 ἐσσι γὰρ δευτὴ ἰῆ μύρανα) συνιδεῖν τὸ παλάμημα.

παλαμηφορῶν-ῶν μον. φέρων ἐν τῇ παλάμη: 'Ἀκροπ.Κ εἰς Δαμασκ.1 ASS Μαίτου 2,74,45 ἦν αὐτός ὁ Θεὸς παλαμηφορεῖ.

παλαμηθῆ (ἢ) ἴτην. κτύπημα διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς.

παλαμηθεῖος-α-ον νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλάμη: παλαμηθεῖα φλέδες' 2) ὁ ἔχων μήκος ἢ διαστάσεις μιᾶς παλάμης.

παλαμηθῆ (ἢ) μον. κ. δημ. τὸ ἀπ' εὐθείας ῥάσισμα' ἀπὸθ. ἀνάστροφον, ζυανᾶστροφον' 2) ἔσφ. γρ. ἀπὶ παλαμῆδα, ὁ ἰχθύς πηλαμαῖς βλλ.: Πρὸδρ. 2,223 ἡ παλαμηθῆ ἢ σκουμπρῖν, θύσαναν βρωμιμαρῆν.

παλαμηθῆ (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ὄνωγις βλλ.

παλαμηθῆ δημ. ὁρπάτῃσι διὰ τῆς παλάμης, ἐπιθετῶν, βάζω που τὴν παλάμη τῆς χειρὸς μου: παλαμηθεῖ τὸ Ἐσάγγελιο' 2) ἐν τῷ ναυτ. ἐπικαίω τὴν περὶ τὴν τρόπιν ἐξωτερικῆν ἐπιφάνειαν τοῦ σκάφους' || ὄμ. ἐπαλείφω πλοῖον διὰ παλάμης βλλ.δ).

παλαμηθεῖος-ἄ-όν νεῶτ. ὁ παλαμηθεῖος βλλ.: Βραχῶν- μακρὸς παλαμηθεῖος.

παλαμηθεῖος (ἢ) ἴτην. ὁ ἀσφάλως βλλ.: 'Ἀλέξ. Τραλλ.1,652 ἀσφάλκος τοῦ ζῦφου, ὁ τινες παλαμηθῆ καλοῦσι' 2) πηλαμαῖς βλλ.: Κυραν.22' 3) 'Ἡσ.ἐπιλάμησι τεχνίτης παρὰ ταῖς Σαλαμῖνοις. **παλάμημα**-ατος (τὸ) δημ. ἐν τῷ ναυτ. ἡ ἐπικαύσις βλλ.λ).

παλάματα (ἰ) Ἰσολάμη| ὁ διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ παλάμης, χειρὸς ἀνελὼν, φονεῶν τινά δδ. ἔσφ. νεῶς, δολοφόνος: Σοφ.Τρ.1207 φονεῖα γενέσθαι καὶ παλαμνατον ἀσέν' 2) ὁ μεροληψιμῶς ἔνεκα φόνου, ἔνοχος φόνου, ἰκέτης μήλου ἔξαγοσθεις: Αἰσχ.Εὐμ.448 ἀφθόγγον εἶναι τὸν παλαμνατον νόμος, Σοφ.'Ἰλ.587 ἴτις ζυκευθεῖς τῆ παλαμναίω, 'Υπερείδ.ἀπ.85, Βάδρδ.82,6 ὡ παλαμνατῆ ἰὼ καταραμένη, ἐπὶ τῆς ἀλάπειρος' 3) ὡς ἐπιθ. ὁ βδελυρῶς, ἀχρεῖος, ἀλέθριος: Φρόν.Κομ. 58 τῷ παλαμναίω ξένω, 'Ἀπολλ.Ρ 4,709 παλαμναται ἰκεσται | αἰ ὑπερ' ἔνοχου γιγνόμεναι, 'Ὀρφ. Λιβ.512 παλαμναία ἀσπίς, 'Ἐπιγρ. παλαμνατον μόνρον ἐξεῖ ἰθὰ ἔχη ἀχρεῖον θάνατον' 4) ἀλάστωρ, ἐκδικητικὸς, ἐκδικητῆς αἵματος: Εὐρ.ΙΤ 1218 μὴ παλαμνατον λάδω, 'Ξεν.ΚΠ 8,7,18 παλαμνατον τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπόνησεν' || ἐν τῇ σμ. ταῦτα κ. ὡς ἐπιθ.: Τίμ.Λοκρ.105 δαίμωνσι παλαμναίοις χθονίοις τε, 'Ἀριστ.Κόσ.40λ.23 Ζεὺς παλαμνατός, Πλάτ.'Ὀβ.1 παλαμνατον δαίμωνος' πρβλ.Πολύδ.ἀπ.98, Πολυδ.5,131, ΕΜ 647,43.

παλαμοειδής-ους-ές νεῶτ. ὁ ὁμοιοῦζων πρὸς παλάμην, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα παλάμης: παλαμοειδές φύλλον, - παλαμοειδές ἔλασμα,

παλαμοειτρησις-ους (ἢ) νεῶτ. ἡ πρόχειρος διὰ τῆς παλάμης μέτρσις μήκους πινός.

παλαμόνευρος-ον νεῶτ. ἐπὶ φύλλων, οὐ αἰ νευρώσεις ἀποκλίνουσιν ἀπὸ τῆς σμειου τοῦ μίσχου δίκην δακτύλων ἀνθρωπίνης παλάμης.

παλαμοκόποι (ἢ) μον. οἱ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῆς χειρὸς προλέγοντες τὰ μέλλοντα, οἱ χειρομάντιες: Βαλα.Καν.61 τῆς ἐν Τρούλλῳ Ζυνέδου.

παλαμοσχιδής-ους-ές νεῶτ. ἐπὶ φύλλων, ὁ κευρωσμένους εἰς λοβοῦς δίκην δακτύλων, ὁ παλαμόνευρος.

παλαμηθῆ (ἢ) δημ. ἔσφ. γρ. παλαμηθῆ ὁ ἰχθύς πηλαμαῖς: παροιμ. παλαμηθῆ σου μυρζεῖ, ντεμνεντὲ νὰ φῆς καλοῖ ἰεπὶ ἔχοντος ὑπερβολικῶς ἀξιόσκει' φρ. παλαμηθῆ τοῦ μυρζεῖ μῆναι ἀξίως ζυλοκοπήματος.

παλαμηθαῖ-ατος ἰσολάμη| μέλλ. παλαμηθῆσμαι κ. αἰολ. παλαμάσμαι ('Ἀλκ.72, ἐργάζομαι διὰ τῶν χειρῶν, ἀπεργάζομαι, ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ, καταρθῶ: Ξεν.ΚΠ 4,3,17 ταῖς δεῖ χερσὶ τὸ δέον παλαμῶσθαι' 2) μτφ. ἐπιχειρῶσι τὸ μετ' ἐπιτηδεύωσιν, μηχανῶμαι, τεχνῶμαι, ἐπινοῶ, τεκταίνομαι: Εὐρ.ἀπ.910 πρὸς τραῦθ' ὁ τὶ χρὴ καὶ παλαμάσθω, καὶ τεκταίνεσθω, 'Ἀριστφ. Ἄχ.659 πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω, αὐτ.Εἰρ.94 τὸ λημμα νέον παλαμασμένους (ἐπιχειρῶσας μετ' ἐπιτηδεύωσιν) τοιμηρὸν τὶ ἔργον), Φιλόστρ.'Ἀπολλ.2,33 μηχανῶσας παλαμῶσθαι, || ὄμ. τὸ ἐνεργ. μ.ἐν μτφ. ἀορ. παλαμῆσας 'Ἡσ. ἐπεχῶσας.

παλαμνηθῆ (ἢ) δημ. τὸ φυτὸν ἀστράγαλος βλλ.' 2) τὸ φρυγανῶδες καὶ ζιζάνιον φυτὸν ὄνωγις ἢ ἀρχαία.

παλάντζα (ἢ) δημ. ἡ, ἰσολάντζα βλλ. **πάλαξ**-εως (ἢ) (παλάσσω) τὸ μαινεῖν, τὸ μολύνειν, ἢ μόλυνσις: Πορφ.Μαρκ.19 [ἐκδ.Μαλ.]' 2) 'Ἐπιγρ. ἢ δι' ἄλοισχρῶματος πρώτῃ ἐπάδειξις ἀχρωματίστου ἐπιφάνειας, τὸ ἀσάρι βλλ.2).

παλάσιον (τὸ) ἀπὶ παλάθιον βλλ.' Φώτ.371,20 ἐπαλάσια, τὰ φυκεκρυμμένα βόλα κ. εἰσὶ δὲ ἐξ ἰσχάδων ἢ σίκων κεκομμένα σῶμα κ. πληροβοιδαίς: 'Ἀριστφ.Εἰρ.574 τῶν τε παλάσιων ἐκεῖνων τῶν τε σίκων, τῶν τε μύρτιων.

παλάσκα (ἢ) (σούγγρ. δημ. ἡ) μαλάσκα μικρὰ δερματῆν θήλη φυσισμένη φερουμένη ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν: Σολωμ.'Εθν.'Υμν.65 καὶ παλάσκαε, καὶ ἐπιθαῖ, | μεὶ ὀλοσκόρηστα μυαλά' 2) δερματικὸς κληνητικὸς σάκος, ἀσκολήρα κληνωθῆ.

παλάσσω ἐπ., μέλλ. παλάξω, παθ. παρακ. πεπάλαγμα, ραίνω, ραντίζω, μοιάνω, μολύνω, καθιστώ τὴν μιανὸν, ρυπαρὸν, ἀκόθαρτον ἤα, επαλάξαι βρέξαι... παλάσσειν [ισίε, ταρασσειν, βρέχειν, μολύνειν]: Ὁδ.Ν.395 σίματι γ' ἔγκεφαλω τε παλάξω... οὐδας: συνήθ. ἐν παθ.: Ἰ.Ε.100 παλάσσω δ' σίματι θάρηξ. Ὁδ.Χ.402, αὐτ.406, Ἡσιόδ., Ἐργ.733 αἰδισα γοῆ πεπαλαγμένω.Καλλ. Λουτρ.Παλ.7 λύθρω πεπαλαγμένα πάντα φέροι- σα τέγχεα, Κόιντ.12,410 νιφετῶ παλάσσεται ὕδωρ ἢ ὕμ. τὸ μέσ. παλάσσομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ἰ.Λ.169 λύθρω δὲ παλάσσοτο χεῖρας ἰερόλινε! 2) τὸ παθ. ἐπὶ πραγμάτων, διασπείρομαι, διασκορπίζομαι μακρὰν: Ἰ.Λ.Λ.98 ἔγκεφαλος δὲ ἐν- δωδ ὅπας πεπάλακτο, αὐτ.Μ.186. 3) ὕμ. παθ. σχίζομαι πλήττομαι: Καλλ.Δηλ.78 Ἄσπυός βαρύ- γουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῶσι (ἀντί ἐπέληκτο! 4) ἐν μέσ. παρακ. κινῶ, σείω, εἶδ. πάλ- λω τὸν λαχνοῦς, ἐπὶ προε. ἐξογιζάντων κλήρωσι, οὐς ἐπαλλων ἐντόδς περιεφαλαίε: Ἰ.Μ.171 κλή- ρω νῦν πεπάλασθε διαμηρές ἰόρισατε διὰ κλή- ρου τὴν τόχην σασί, Ὁδ.1331 τῶς ἄλλους κλή- ρωσ πεπαλάσθαι ἄνωγον, Ἄπολλ.Ρ.1,358 πεπαλά- χθε κατά κλητῖδας ἐρετμά: πρὸλ. πάλλω 3) ρη- ματ.π.π.ἀλαξίς.

παλάσση [ἢ] ἄτι. κ. νεώτ. τ. τοῦ παλασιτῆ ἡ πα- λήμη τῆς χειρός, ὀθ. κ. ὡς μέτρον μήκους ἰσο- δυναμοῦν πρὸς τέσσαρας δακτύλους (7-78 χλιο- στόμια): Κρατίν.133, Ἐπιγρ., Φρόν.264, Πάν.

παλαστιάος-α-ον [παλασιτῆ] κ. παλασιτίας -α-ον ὁ ἔχων τὸ μήκος παλασιτῆ: Ἡρ.1,50 ὄφως δὲ παλασιτία, Ἐπιγρ. παλαστιάος.

παλατιανός-ή-όν [ἢ] μαν. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡγεσίαν τῶν ἀνακτόρων, ὁ ἀνθρωπος τοῦ παλατιοῦ, ὁ ἀνακτορικός, ὁ αἰλικός: Πρόδρ.ἐν Κορ., Ἀτ.1,233 ἐκείνος ἐνὶ Παλατιανός, καὶ εὐ- λίασι Λεβαθάρη.

παλατινός-ή-ον μτν., μαν., νεώτ. κ. παλατινός -ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ Παλάτιον, ἐν τῶν ἐπτά λόφων τῆς Ρώμης: Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,70 Παλατινὴ βιβλιοθήκη [ἢ] ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αἰγούστου ἰδρυθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ Παλατιῶν λόφου! || τὸ ἄρσ. Παλατινός ὡς οὐα. κύρ. ὄνομα, ὁ λόφος τοῦ Παλατιῶν ἐν Ρώμῃ 2) μαν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνηρεσίαν τοῦ παλατιοῦ, τῶν ἀνακτόρων, ὁ αὐλικός, ὁ εὐγενής δ. παλατιανός, παλατινός: Πρόδρ.2,71 ἐκείνος Παλατινός ἦν, οὐα δὲ σκυβαλοφύλαξ! || ὁ ἐκ τοῦ παλατιοῦ, ἐκ τῶν ἀνακτόρων προερχόμενος ἢ διὰ τὸ παλά- τιον προωρισμένος: ΨΚωδ.ιν.139,7 [ἐκδ. Pteg.] πα- λατινὸς ἄρτος! 3) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό- μενος εἰς τὸ Παλατιανόν τῆς Γερμανίας: Παλα- τίνον ἀνθολογία [ὀ ἐν Ἀϊδελβέργη εὐρεθεῖς κωδῖς τῆς Ἑλλ. ἀνθολογίας τοῦ Κωνστ.Κεφαλαῖ.

παλατιών [τῶ] μτν., μαν. κ. νεώτ., μαν. κ. δημ. -ἀτιν[η] εἰς ἐκ τῶν ἐπτά λόφων τῆς Ρώμης, ἐφ' οὗ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Αἰγούστου καί, μετ' αὐτόν, ἄλλων αὐτοκράτορων: Πλούτ.Γάδ.1 ἡ δὲ τῶν Καίσαρων ἐστία, τὸ Παλάτιον, ἐν ἐλάσσονι χρόνῳ τέσσαρας αὐτοκράτορας ἀπεδέξατο 2) ὀθ. κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ὡς προσήγορ. ἀνά- κτορον αὐτοκράτορας, βασιλέως ἢ ἡγεμόνος Δίων.Κ.53,16 ἐκαλεῖται δὲ τὰ βασιλεῖα παλάτιον... ὅτι ἐν τῷ Παλατιῶν ὁ Καίσαρ φέκε καὶ ἐκεῖ τὸ ἀτραχίγιον εἶχε... καὶ οὐα τοῦτο κἀν ἄλλοις ὁ αὐτοκράτωρ καταλύθῃ τῆν τοῦ παλατιοῦ ἐπιλήθειαν ἢ καταργήσῃ αὐτοῦ ἵοχη! Θωμ.Μ.145 «βασιλεῖα κρείττων ἢ ἀνάκτορα: τὸ δὲ παλάτι ἀδωόμενον: Πάν. ὁ δὲ τῶν πρατρωριανῶν τὸ θέσιον παλατιοῦ, Πρόδρ.2,74 ἐκείνος ἄνδρ' ἐαθέστιον σισιότις εἰς τὸ παλάτιν, ΨΚωδ.ιν.139,7 [ἐκδ. Pteg.] παλατιῶν ἄρτος ὡς ἐκ τοῦ Παλατιῶν χρηρογόμενοι, Ἀραθ.

Μιθ.Χολ.1,102 ὁ βασιλεὺς Καλῖφης στοχαζόμενος τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ παλατιοῦ, Πόλιτ.Ἑὰλ. Τραγ.280,1 κίονον πορφυρῶν, ποῦ στέκει στὸ πα- λάτιν, | ὅπου κομψιεῖς ὁ βασιλεὺς καὶ κρῖνει δ' λογοθέτης, Κρυστ.Ἄγροτ.Τραγοῦστρ.Βασίλ.32 τοῦ παλατιοῦ βασιλίσσας, κωφά μου νὰ σὲ κά- μω, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.22,15 ὄψεθι τὸ ἀκουστό κα- λάτι ὁ Στοχαστὸς ὁ βασιλιάς- παλατιῶν τὸ μέγα ἢ ἱερὸν καὶ θεοφυλάκτον παλάτιον [καὶ] ἐξοχὸν τὸ ἀνάκτορον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐνθα ἐτί- μενον οὐ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου! 2) κτ. ἐπέκτ. μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα, πολυτελὲς οἶ- κος, μέγαρον: Διγεν.Ἀκρ.56 οὐα δὲ παλάτια θου- μαστά ὅπου διὰ τ' ἐκείνην, αὐτ.3993, - τὸ σπῆτι τοῦ εἶναι παλάτι 3) δημ. τὸ σύνολον τῶν προ- σωπικῶν τῶν ἀνακτόρων ὡς καὶ τῶν περιβαλλόν- των τῶν ἡγεμόνων προσώπων, ἢ αὐλή! 4) δημ. αὐτὸς οὗτος ὁ βασιλεὺς ἢ ἡγεμόν: τὸ παλάτι διώρισε ἰδικόν τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας! || μαν. κ. νεώτ. ὀλη ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια: Εὐχὴ Ἐκκλ. ὄπρ τοῦ παλατιοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ.

παλατιτζών [τῶ] μαν. ὄνοκορ. τοῦ παλατιῶν (βλ.1): ΨΚωδ.ιν.265,5 [ἐκδ. Pteg.]

παλάχη [ἢ] [παλάσσω] μτν. ὄν, δι. τὴν ἔλαξη τῆν, τὸ διὰ κλήρωσιν πεσοῦ τῆν, ὁ κλήρωσ. Ἡσ. «ἀρχή, λήξις μοῖρας, γενεά»: Νικ.Θηρ.449 ἐκ παλαχῆς ἀέετα ἰεῖ ὄρχηξ!

παλαχθέν Ἡσ. «ἐκ γενεῆς ἐκ παλαιού». πᾶλες ἐπίρω. μαν. κ. δημ. ἀντὶ πάλμ. βλλ.: Πρόδρ.2,248 μακρὰ νὰ τῆς ἐθρῖσκαί καὶ πᾶλε καὶ τρωγὰ ἕα, Πολίτ.Ἑὰλ.Τραγ.59,9 δέκα χωρῖα ν' ἐχάσασα τὰ Ξανακρεϊάων πᾶλε.

πάλασμα [τῶ] δημ. ἡ πάλασμα ἢ ἐνέργεια τοῦ παλαίειν, ἢ πάλη.

πάλασημα-ατος [τῶ] [παλόειν=παλαίειν]παλοῦ- μέημο, ὄντικειμενον μῖσους: Τιμόθ.Μικ.Πέτρα.60.

πάλασημα-ατος [τῶ] [παλόειν=παλαίειν]παλοῦ- μέημο, ὄντικειμενον μῖσους: Τιμόθ.Μικ.Πέτρα.60. **πάλασημα**-ατος [τῶ] [παλόειν=παλαίειν]παλοῦ- μέημο, ὄντικειμενον μῖσους: Τιμόθ.Μικ.Πέτρα.60. **πάλασημα**-ατος [τῶ] [παλόειν=παλαίειν]παλοῦ- μέημο, ὄντικειμενον μῖσους: Τιμόθ.Μικ.Πέτρα.60. **πάλασημα**-ατος [τῶ] [παλόειν=παλαίειν]παλοῦ- μέημο, ὄντικειμενον μῖσους: Τιμόθ.Μικ.Πέτρα.60.

παλέτω [ἢ] [παλ.] μαν., δημ. κ. παλέτις [τῶ] εἰ- δὸς χονδρὸν ὑφάσματις ἐξ ὀθ. κατασκευάζονται οἱ ασκίκοι, τὰ σακίικιά, κινάσας: Ἐρωτόκρ.4,58] μὲ τὴν παλέτα τῆ χοντρή καὶ μ' ἄχερα τὸ κάνει | στρώμα.

παλέτρη [ἢ] δημ. τὸ πυθῶν, ἡ χρωματοπι- ρίς βλλ. 2) σκευὴ, ἡ χρωματικὴ κλίμαξ, ἢ μετοχηρίζεται ὁ καλλιτέχης: πλουσία παλέτα, - ἄλλη - ἀσπὴρὰ παλέτα.

πάλασημα-ατος [τῶ] [παλῶν] μαν. δέλεαρ, θέλη- γητρον, δόλωμα: Ἀνώπ.Βαστ.εἰς Γρηγ.Κορ.1078.

πάλασημα Φώτ. ἐπὶ λῖνα οἷς τὰ θηρία ἀλλοικεταί, **παλεύτης** [τῶ] [παλεύω] λέξ. θηλ. παλευτήρια, ὁ ἐξαπτόν, δελειόων, ὀθ. ὡς οὐα. πτηνῶν τὴ κε- κλεισμένων ἐντὸς κλωθῶν καὶ χρησιμεῖον πρὸς προσέλευσιν εἰς ποῖσιδα ἄλλων πτηνῶν Ἡσ.: 2) Ἡσ. ἐπαινεῖται οἱ τὰ λῖνα ἰστώντες, οἷς τὰ θηρία παλεύεταιί.

παλευτικός-ή-όν Ἡσ. ἐπαινετικὸν θηρευτικόν [κωδ. πατευτικόν].

παλεύτρια [ἢ] θηλ. τὸ παλεύειν βλλ.1] κτ. ΑΒ 59,6 εἰ ἐξαπτόσασα. τίθεται ἐπὶ τῶν ὀρνέθων τῶν ἐξαπτόσων τὰ ἄλλα ὄρνεα, καὶ μόλιστα ἐπὶ τῶν περιστρωπῶν: Ἀριστ.Ζ1.613a,23 αἱ τρωγῶες δὲ καὶ αἱ περιστρωπῶες ζῶσι καὶ ὀκτώ ἐτη αἱ τετυ- φλημῆται ὄρθ τῶν παλευτήριας τρωγῶων αὐ- τῶν 2) δημ. ὡς ἐπὶ θ.: Αἰκ.Ζ1.13,17 παλεύτρια πελαδάδες || μτν. ἐπὶ τῶν ἰσπῶν: Εὐθ.84,1 τὰς φιληφῶδες κερμάτων παλευτήριας.

παλευτρίξ-ιδος ἡ ἡ παλευτρία βλλ. Φώτ.327,2 «παλευτριάς αἱ περιστέρια».

παλεύω ἐνεργά ὡς παλευτής. θρησκευτικὸν πτηνόν, ἀγρῶδι, δελεάζω, προσελκύω: Ἀριστοφ. Ὀρν. 1033 τὰς περιστέρους. ἰ. συλλογικῶς κίρως ἔχει, κίρωνα λέγει παλεύειν δεδεμένως ἐν δικτύω· ἢ κ. παύθ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, δελεάζω, προσελκύω: Φλόδοτ. Εἰκ.2,33. 2) μτφ. δελεάζω, ἐπιπλάω, ἐξαπατῶ, σασητεύω, παγιδεύω τινά· Φώτ.372 «παλεύσει, ἐξαπατήσει, ἀπαγαγήσεται» ἀπὸ τῆς πάλης ἢ τοῦ παλαίου: Πλουτ. Ἦθ.52B ὁ δὲ κόλαξ αὐτὰς ἔτερους ἐπάγειται καὶ παλεύει, αὐτ. Ζυλλ.22, Φλόδοτ. Ἀπολλ.4,25 παλεύειν τινά τοις ἀφροδισίοις· κ. ἀπολ.: Φθ.1,654. 3) ρηματ. π. πάλευμα, παλευτής.

παλεύω [πάλη] δημ. κ. παλαίω, ἄορ. [ἐπαλέφω, παλαίω βλλ.Ι.] Lexgr. Cū. Popr.89 ἔλα, Χάρ, ἄς παλεύωμεν στὸ γάλικον τ' ἄλωνι, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.112,6 γιὰ νὰ βῆγ νὰ παλεύωμε στὸ μαρμαρέν ἀλώνι, Κρουστ. Ἀγροτ. Φαγορέν 43 πόσες φορές στὰ χόρτα η· ἔρωι σὲν παλαίωμεν 2) μτφ. διεξάγω ἀπεγνωσμένον ἀγῶνα, μάχομαι, παλεύω, ἀγωνίζομαι ἀπεγνωσμένως κατ' ἀντιπάδων, ἀντιζῶμεν περιστάσεων κτ.: Σόλων. Ὀνειρ. Μαρίας 3 μετὰ τὸ κύμα, μετὰ τὸ ἀνεμῶς παλεύω μοναχῆ, - παλαίσει ἂν τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδου γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί τῶν παιδιῶν του· ἢ φρ. παλαίσει μετὰ τὸ Χάρο πνέει τὰ λοιπὰ· ἢ κτ. ἐπέκτ. ἀποπειρώμαι, προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχῃ τ, καταβάλλω μεγάλας προσπάθειας πρὸς τ: Πορφύρ. Σκ.28 σὰ φῶς ἐπέτρος ἵπανταίνης, ποῦ ἐπέλευ νὰ λείφθ. - δύο χρόνια παλαίσει νὰ διορίσθῃ στὸ ταχυδρομεῖο· 3) ρηματ. π. πάλευμα.

πάλευ φέρομαι, διαφθείρομαι, ἀφανίζομαι, καταστρέφομαι: Ἦσ. «παλήσιμα διαφθαρείη ἐπάλησεν ἐθλόβαρη. πεπαλήκεν ἕκπεσιεν. πεπαλήμενα βεβαήμενα: ὄμ. ἐν συνιτερ. τ. π. Ἦσ. κ. Φώτ. «ηπαλωμένοσ βελοαήμενοσ, Φώτ. «ηπαλήκενοι λέγειται τὸ ἐκπίπτει τὰ πλοια: Ἦρ.8,21 εἰ παλήσει ὁ ναυτικὸσ στρατόσ.

πάλη ἡ [ἡ] ἢ κ. μυν. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παλαίου, τὸ πάλευμα, ἀγῶνας ἡ πάλη πρὸς σῶμα μετὰ δύο ἄτομον προσπαθῶντων ἀμοιβαίως νὰ καταρριφῶσιν ὁ εἰς τὸν ἕτερον: Ἰλ.Ψ 635 πῦξ μὲν ἔνικησ Κλυτομήδεσ. Ἀγκαίον δὲ πάλη. Ὀδ.Θ 206, Πίνδ.Ο 8,20 κρατέων πάλη, Ἰνπ.Δισιτ.ΙΝῸ8,162 γυμναζέσθω καὶ ἀφιδρῶτῶν γυμναστον δὲ τρέφει, πάλη ἀπὸ ὄρθω, Εὐρ. Ἄλκ. 1031 νικῶσι πυγμὴν καὶ πάλην, Ἀριστοφ. Ἰνπ.1238 ἐν παιδοτρῖβω δὲ τίνα πάλην ἐμάνθονες ἢ. Ὀμ.Κ,6 πυγμῆς καὶ πάλης ἄλλα τίθηται, Πλάτ. Νόμ.795B τελέωσ παγκράτιον ἡσκηκῶσ ἡ πυγμὴν ἡ πάλην, Πλουτ. Ἦθ.638D τεχνικῶστων καὶ πανουργῶτων τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην οὐσαν, ὅμοι καὶ πρεσῦτῶτων εἶναι, Λουκ.Τιμ.50 νενίκηκε δὲ πῦξ καὶ πάλην καὶ ὄρθων, Ἦγιερ. παίδων, ἐπὶθῶν νεωτέρων, μέμων, πρεσβυτέρων, ἀνδρῶν πάλη, Πάπ. παλαίσιαι κίρισεωσ ἰ. πάλησ, - ἑλληνορρωματικῆ πάλη· 2) γεν. ἀγῶν, μάχη, συμπλοκή: Αἰσχ.Χο.866 τοιάνδε πάλην ἄμονον ὡσ ἐφεδρὸσ εἰσεῖσ μέλλει. ἰ. ἄφειν, Εὐρ. Ἦσ.κλ.159 εἰς πάλην καθίσταται ὁδοσ τὸ πρῆμασ, ἡ πάλη ἀράργτων μάχησ - τῶν θεωρητικῶν· ἢ μτφ., μυν., νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἀγῶν ἐπικρατήσεωσ, προσπάθεια ἐπικρατήσεωσ ἀντιθέτων δυνάμεων ἡ ἐμποδίωσ: Κδ Ἐφεσ.δ,12 οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἴμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὸσ ἀρχαί, Μῆσαι. 12,14 Ὀμορ.Ὄδ.3 πρὸσ πάλην μῦρτου τοῦ ἐχθροῦ θρασυαλέωσ ἐβλήσεσ, οὐκ ἀσπίδα, οὐκ ὄδρου, ἀλλὰ πίστιν ἰ. ἐνθέωσ θεωρακισθεῖσ Παναδ.Χριστ.Τεμπ. Ἦ δὲν σ' ἔμελε. ἰ. διὰ τὴν σκληρὰν πάλην τῆσ ζωῆσ, - ἡ πάλη τῶν στοιχείων τῆσ φύσεωσ, - πα-

λη τῶν τάξεων ἡ μετὰ δύο τῶν διαφῶρων κοινῶν τάξεων ἀντιθέσισ συμπερόντων καὶ ὁ ἕξ αὐτῆσ προεξηχόμενοσ ἀγῶν κατοχήσεωσ τῆσ μῖοσ ἕξ αὐτῶν εἰσ βάρου τῶν ἄλωνι, - πολιτικῆ πάλη.

πάλη ἡ [ἡ] 12) ἡ πάλη [ικ. Σχολ. Ἰλ.Κ 7 πρὸσ διαστολήν ἐκ τοῦ πάλη] [ικ. τὸ λεπτότατον κεκοσμημένον ἄλευρον, τὸ ἀνόθοσ τοῦ ἄλεύρου, ἡ παϊνάλη· Εἰσοτ.898,7 ἐπάλη κυρίωσ κατὰ Ἄλιον Διονύσιον λεπτότατον ἄλευρον καὶ τέφρασ: Ἰνπ.Γυν.1,64 ἰάλη ἀκρίτου, Ἀλέκ. Ὀρειβ.9,51, ἰάλη πυρήνη, Ζώπυρ.π. Ὀρειβ.14,61, ἰ νάρθηκοσ πάλαι, Ἀρχιπ.π.Γαλ. 12,791· 2) πάσα λεπτῆ κόνισ, σποδοσ, τέφρα, κομιορτόσ: Φερεκρ.60 ἀνέληπα τῶφθαλμῶσ πάλησ φωσῶν τὸ πῶρ.

πάλημα-ατοσ [τό] μτφ. ἡ πάλη [2], τὸ λεπτότατον ἄλευρον: Νίκ. Ἄλεξ.551 ὀρθόδοσ παλήματι.

παλημάτιον [τό] ὕποκορ. τοῦ πάλημα βλλ. Ἦσ. «τὸ λεπτόν ἄλευρον»: Ἀριστοφ. ἄπ.682.

παλή [τό] Ἐπιγρ. λυκ. ἀντὶ βαλῆν βλλ.Ι.]

πάλοισ Ἦσ. «τόσσισ, σφενδοναίσ.

παλήσ Βοιωτ. κ.δημ. ἀντὶ παλαίος βλλ.: ΕἰΜ 35,7

ἢ δημ. ἔσφ.γρ. ἀντὶ παλιόσ βλλ.

πάλι ἐπίρρ. μτφ. ποι. κ. δημ. τ. τοῦ πάλιν βλλ.: Ὀρφ. Ἰγν.3,10 καὶ πάλι φεύγεισ, Καλλ. Ἐπιγρ.10 ὄρα πῶσαι ἡ τι περὶ φυχῆσ ἡ πάλι πῶσ τείτο, Μελέαορ. ΑΠ 5,181, ἡ πάλι δεύτερον αὐτῆ καὶ τρίτον ἀγγέλωσ, Φιλῶσ. Μουσ.17,40κ, Ἄνων.Ισοδ.δ.36, Πάπ.

παλιάλογο [τό] δημ. γρηγορὶσ καὶ ἄχρητοσ ἴποσ.

παλιανθρώπος [ἡ] δημ. ἡ ἰδιότησ τοῦ παλιανθρώπου, ἀχρειότησ, φαυλότησ: Ἀρτ.Βατοπ.1,5 περγελοῦσα μοναγὸσ μὴ τὴν παλιανθρωπιὰ τοῦ κόσμου· ἢ πρῶτεσ ἰδιόζουσα εἰσ παλιανθρώπων αὐτὸ πῶρ ἕκαμεισ λέγεται παλιανθρωπιὰ.

παλιανθρώπος [τό] δημ. κακοήθησ, ἀχρειόσ, φαύλοσ, ποταπόσ, οὐτόπανόσ ἀνθρωποσ.

παλιάρισμα [τό] δημ. ναυτ. ἡ δια πτόων φόρτωσισ ἄλατοσ, ἡ δημοηρικῶν κτ. χυδῆν καὶ ἡ ἰσοπέδωσισ τοῦ φορτίου.

παλιάρ[ισμο] [τό] δημ. κατάστημα ἀγορῆσ καὶ πωλήσεωσ παλαιῶν ἀντικειμένων καὶ ἰδ. ἐνδυμάτων, παλαιοπωλήσιον.

παλιάσα [ἡ] λιαν παλαίων καὶ ἐφθαρμένων ἀντικειμένων: φορὰεἰσ κατὶ παλιάσαεσ.

παλιάσατοσ [τό] [παλ.] δημ. κωμικὸν πρόσωπον εἰσ λαϊκὰ θέματα, ὁλον ἰσοδομία, ὑπαίθριουσ παραστάσεισ, παηγήρεισ κτ. δια τῶν λόγων, τῶν τρόπων, τῆσ ἐμφανίσεωσ αὐτοῦ προκαλοῦν τὸν γέλωτα, γελωτοποιόσ, μῦμοσ: Ζερβ.Λυρ.Σάτ.Πρόλ. 3 κὶ ἴδια παλιάτοουσ ἐνωθία νὰ προσερῶνε μῆροσ πρὸσ πλοῦτια καὶ δόξεσ κὶ ἡδονέσ.

ἢ μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ γελωτοσ καὶ εὐτέλησ.

παλιόλατοσ ἀντὶ παλιόβλατοσ βλλ.: Θεῶφρ. Φ17,24 παλιόβλατοουσ καυλοῦσ ἰδ.γρ. ἀντὶ παλιόβλαστεῖσ.

παλιόλοσ Ἦσ. ἀντὶ παλιόβολοσ βλλ.

παλιγγέλωσ-ωτοσ [τό] [γελωτ.] μτφ. τὸ ἀμοιβῶν περιγέλασμα: Φιλ.1,528 παλιγγέλωτοσ καὶ κωμικῆσ χλεύσεσ [πσ.γρ.]

παλιγενεσία [ἡ] [γενεσισ] μτφ. κ. νεώτ. ἡ ὁιοῦσι ἐκ δευτέρου γένεσισ, ἡ ἐπιστροφή εἰσ τὴν ζωὴν μετὰ θάνατον, ἡ ἀρχὴ νέασ ζωῆσ, ἀνανέωσισ: Ἦσ. «τὸ ἐκ δευτέρου ἀνανευνθῆναι, ἡ ἀνοικαιοσθῆναι»: Φιλ.2,144 παλιγγενεσίασ ἡγεμόσ [ἐπὶ τοῦ Νῦωσ καὶ τῶν υἰῶν αὐτοῦ], Ἰώσ.Α1 II, 3,9 ἡ ἀνάκηκησ καὶ παλιγγενεσίασ τῆσ πατρίδοσ, Λουκ.Μυτ.Ἐγκ.7 ἀποθανοῦσα ἰ. μιὰ τέφρασ ἐπιχυθεῖσ ἀνάταται καὶ παλιγγενεσίασ τῆσ αὐτῆ καὶ βίωσ ἄλλοσ ἰ. γίνετοσ, ἰσοδ.Πηλ.4,17,420, - ἡ ἐλληνικῆ παλιγγενεσία ἡ ἀπὸ τῶν Τούρκων ἀπελευθερωθῶσ τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆσ ἐπαναστάσεωσ τοῦ 1821· ἢ ἡ ἀνανέωσισ τοῦ γένουσ, τῆσ ράσταεσ:

'Ερημτ.3,3' || δθ. ἡ μετὰ τὴν ἔξορον ἀποκατάστασις: Κικ. Ἀττ.δ,6,4' || ἡ μετανάστευσις, μετατοικισις τῶν φυχῶν, ἡ μετεμψύωσις: Πλοῦτ. Ηθ. 998C, Κλήμ. Ἀλ. 539'. 2) ἐν τῇ σταθ. φιλοσ. ἡ ἐκ νέου γένεσις τοῦ κόσμου, ἡ περιοδικὴ καὶ αἰώνια ἐπανάδοσις τῶν αὐτῶν γεγονότων: Χρυσ. Στωϊκ. 2,191, αὐτ. 187, Βονθ. Σιδ. 3,265, Μαρκ. Αὐρ. 11 | τὴν περιοδικὴν παλιγγενεσίαν τῶν ὧλων, Πρῶκ. Τρι. 3,241 D'

3) εἰδ. ἰατρ. ὑποτροπὴ, ὑποτροπιασις: Γολ. 13,83' || ἡ ἐκ νέου ἐξορίδοσις: 'Αντιυλλ. Ὀρειδ. 45,2,7' 4) εἰδ. ἐν Κδ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῶν ζώτων: Κδ Ματθ. 19,28 ὅμοις οἱ ἀκολούθησαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ οἱ υἱοὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ: 5) ἡ διὰ τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος ἀναγέννησις: Κδ Πτ. 3,5 διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καὶ ἀνακαινώσεως. Πνεύματος Ἁγίου' 6) εἰδ. ἐν τῇ ρωμ. δικαίῳ, ἡ ἀποκατάστασις τοῦ γένους (restitutio natalium): 'Ιουστίν. Νεαρ. 18,11.

παλιγγενεσιος-ον μτγ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλιγγενεσίαν, ὁ τῆς παλιγγενεσίας: Κλήμ. Ἀλ. 219 τῆς παλιγγενεσίου οικονομίας. **παλιγγενεθς-οθς-εθς** [γένεσις μτγ. ὁ αὐθς. ὁ ἐκ νέου γεννηθείς: Νόνν. Δ. 2,650 παλιγγενεθς φύσις ὄλης, Πάν. παλιγγενεθς αἰών.

παλιγγλωσσος-ον [γλωσσος κ. παλιγλ. (-ἦσα.) ὁ ἀντιπρατικός, ὁ φευδῆς: Πινδ. Ν. 1,28 παλιγγλωσσον.. ἀγγέλιον ῥήσιον θέσαν' 2] ὁ καρπούμενος, ὁ δυσωποῦμενος: Πινδ. Παρβ. 2,63 ἔρις οὐ παλιγγλωσσος' 3] ὁ καλῶν, ὁ ἔχων ἔξην γλώσσων, ὁ ξενόγλωσσος: Πινδ. 1 Σιδ. 2,4 οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὕτε παλιγγλωσσος πόλις' 4] ὁ δυσφημῶς: Κωμ. Ἀδελφ. 1098'. 5) ἦσα. «παλιγγλώσσω» βλασφημῶ.

παλιγγναμπος-ον [γνατώμ μτγ. ἡ παλιγγναπος ὁ κεκαμμένος, ὁ γυρισμένος πρὸς τὰ ὄπισω: 'Οππ. Κυν. 2,305 παλιγγναμποισι ἀδικαίε, Τρυφιδό. 523 παλιγγναμποισι κελαιοδῆσι.

παλιγγνωτος-ον ὁ ἐκ νέου γνωσθείς, ὁ ἐν ἐκ νέου ἐμαθῆς τις: ἦσα. γλώσσα. τοῦ παλιγνώσε.

παλιγγράφεια [ἦ] [γραφή μτγ. ἀναθεώρησις δικης: 'Ιουλ. Λαοῦ. ἐν Κατ. Ἀστρ. Κ. 511, 191.

παλιγκάπηλος [καπηλεύω εἶμαι παλιγκάπηλος βλλκ., πωλῶ τι ἐκ νέου, πωλῶ κατὰ μικρὰ ποσότητα, λιανικῶς μεταπωλῶ: Δημ. 1285 παλιγκάπηλων καὶ συνιστᾷ τὰς τιμὰς τοῦ σίτου.

παλιγκάπηλος [ὁ] [κόπηλος κ. μων. ὁ ἀγοράζων ἐμπορεύματα καὶ μεταπωλῶν ταῦτα κατὰ μικρὰς ποσότητας, μεταπράτης, μεταπωλητής: ἦσα. «παλιγκάπηλος» ὁ μεταβόλος, ὁ τὸ αὐτὸ αἰεὶ ἀγοράζων καὶ πωλῶν»: Ἀριστ. Πλ. 1156 τί οὖν ἔρμην παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν' | μτφ.: Δημ. 784 εἰ δὲ κάπηλος ἔστιν πορνίσις καὶ παλιγκάπηλος καὶ μεταβόλος, Θεοφῶλ. Σ 116, 15 ἰεκδ. [Πονπ.] βασιλεῖα παλιγκάπηλον.

παλιγκινης-οθς-εθς [κινῶ] σχόλ. ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω κινούμενος, ἐρχόμενος, ὑπάγων: Σχόλ. Ἀπολλ. P 4,1315 ἰδ. γρ. ἀντὶ παλιγκινηκί.

παλιγκλαστος-ον [κλάω] ὁ ὀπίσω κεκλασμένος, γυρισμένος, λυγισμένος, κυρτός: ἦσα. ἐπαλιγκλαστος ὁκαλιόν, αὐστηρὸν, διατροπικόν.

παλικιλινης-οθς-εθς [κίλιω] σχόλ. ὁ κίλιων πρὸς τὰ ὀπίσω, γλώσσα. ἐπι τοῦ παλιμητέας: Σχόλ. Ἀπολλ. P 4,1315 «παλιμητέας» παλιγκιλινης, εἰς τὴν ὀπίσω παλικμητέας.

παλικοταίνω, μέλλ. παλικοταίνησω, ἀ. παλικοτώ βλλκ.: Ἰνν. Ἀγμ. 11, αὐτ. 11, 2, 171.

παλικόπησις-εως [ἦ] [παλικωτός] ἡ ἐκ νέου φλόγωσις ἔλλωσις, ἐμπύωσις πλῆξης: Ἰνν. Ἀγμ. 11, 31 τὰς παλικόπησις τῶν τραυματιῶν.

παλικωτία [ἦ] ἡ παλικωτίσις βλλκ.: Ἰνν. Ἀρθο. 67 ὅπῃ δάντων τὰς παλικωτίας παρχει.

παλικωτος-ον [κότασι] ὁ ἐπιστρέφων πάλιν εἰς τὸν παλαιὸν κότον, ὁ αὐθς. κατέων, θυμούμενος ὁ μοχθηρὸς, ὁ ἐπίμονος, ὁ πεισματώδης, ὁ πέισμος, ὁ μνηστικός, ὁ ὀργίλος: Σουῖδ. «ὀργίλος, στυγῶς, φοβερός, ἐναντίος»: Σαπφ. 72 ἀλλὰ τις οὐκ ἔμμι παλικωτῶν ὄργων, Πινδ. Ο. 2,22 ἡμᾶς βνάσκει παλικωτῶν, Αἰσχ. Ἀγ. 363 κλυουσάν κληδῶνας παλικωτῶσι [ἐπιβόλοισι] δυσωπέρστοις φημοσι, αὐτ. 571 τὸν ζῶνα β' ἀάγειν χριε' τυχῆς παλικωτῶν [Ιβερναρδ. ὁ ζῶν πρέπει νὰ λυπητῆ διὰ τὴν αἰώνιας [κυρ. πόλις] πάντοτε ἐξερθίνον τύχην], Ἀντιφ. Σοφ. 49 τὰ παλικωτὰ λέγειν, Μόσχ. 4,92 δευραῖνω δὲ παλικωτῶν ὄφιν [δοῦσα] || ἐπὶ προσ., ὁ δυσμενῆς, ὁ ἐχθρικός, ὁ κακεντρεχῆς, μτ. Δοτ.: Εὐδ. 5,11, 2, Ἀριστ. Εἰρ. 390 μὴ γένε παλικωτος ἀντιβλοῦσιν ἡμῖν [σχόλ. «ἀντὶ τοῦ ἐναντίου» μὴ ἔξ ὑποτροπῆς ὀργιστῆς πάλιν καὶ μετανοήσης ἐφ' οἷς ἡμᾶς εἰεργετήσαι προθυμῆ τὴ καὶ δευνοῖ'] || ὁ μ. ἐμπρο. ἰπρὸς τινι: Ἐθερ. 22,58 ἄγριοι εἰ, πρὸς πάντα παλικωτος ἡδ' ὀπερόπτης' | ὁ ἀπολ. ὁ παλικωτὸς αἰ ἐναντίος: Πινδ. Ν. 4,96 τραχὺς δὲ παλικωτῶσι ἐρεβρος Αἰσχ. Ἰκ. 376 ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἔμοις παλικωτῶσι [ἰδ. πρὸς τὸ ἄγος εἶς τοὺς ἐθρούς μου].. 2) μτγ. ἐπὶ πλῆγων, ἔλλωσι, ὁ καθιστόμενος ἐκ νέου κακοῦθς, ὁ διανοούμενος ἐκ νέου: Ἰνν. Ἀρθο. 27 παλικωτώτατος' 3] ὁ ὀπίστος, ὁ κρηνώδης, ὁ τροχῶς, ὁ ἀνομιλῶς: Ἀρχέλ. 87 πάγος τρηχῆς τὴ καὶ παλικωτος.

παλικωτώ-εω [παλικωτοσι] ἐπὶ ἔλλωσι, πλῆγων, καθίσταται ἐκ νέου κακοῦθς, διανοούμενος πάλιν, ὑποτροπιάζων, ἔνασθημῶν: Ἰνν. Ἀγμ. 11, 25' 2) ρηστ. η. παλικωτώω.

παλικωτός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον παλικωτος, μνηστικός, ἐχθρικός: ἦρ. 4,156 αὐτῶ. συνεφέρετο παλικωτός [εἰς αὐτὸν.. ἡ συμφορὰ τῶν ἐπανεληγτο πάλιν ἔως ἐκ τῆς μνηστικῆς], Εὐρ. ἀπ. 576, 2 φέρειν τὰ συμπλήπτονα μὴ παλικωτός ἵπποφῆρην τὰς συμφορὰς αὐτῆ μνηστικῆς.

παλικραινωσις-ον [κραινωσις] μτγ. ὁ λίαν κραινωθς, ὁ σφόδρα ταχύς, γοργός: ΑΠ 15, 27 παλικραινωσις ποσι.

παλικρισία [ἦ] [κρίσις] μτγ. ἀναθεώρησις δικαστικῆς ἀποφάσεως αὐθς ἐδίκιος: Ἰουλ. Λαοῦ. ἐν Κατ. Ἀστρ. Κ. 511, 191 [ἰβ. γρ.]

παλικρησις-εως [ἦ] [κρησις] μτγ. κ. μων. ἡ ἀνάκτησις τῆς κατοχῆς, ἡ ἀνάληψις τῆς κτήσεως: Ρητόρ. ἐν Κατ. Ἀστρ. Κ. 7,196 παλικρησις.

παλικριστος-ον [κρησις] γλωσσ. ὁ αὐθς κτηθείς ὁ ἐκ νέου οἰκοθυθείς, ὁ ἀνοικωσθείς.

παλικρυτος [ὁ] [κρυσις] μτγ. εἶδος ὀλιεπτικῶ καλῶτος Σουῖδ. «ἀλιεπτικὸν ῥήγιον»: Παλ. ὀβ. 65 τῶν γρ. πολεμίων αὐτομάτως καθάπερ εἰς παλικρυτον αὐτοῦς καθεκτότων.

παλιγλωσσος-ον ἦσα. ἀντὶ παλιγλωσσος βλλκ. 5.

παλιγναπος-ον μτγ. ἀ. παλιγγναπος βλλκ.: 'Οππ. Ἀλλ. 54 παλιγναποσι τὸ χαλκόν.

παλιθα κτ. Κεῖρ. Γεωργ. 1,220, 17 ἰεκδ. 13 ἐπαλιθα τὴν φολιθα ἔλεγον αἰ ὀρχαῖσι.

παλιθερκῆς-οθς-εθς [θερκωμαι] ὁ εἰς τὰ ὀπίσω θερκόμενος βέλειων: Ὀρφ. Ἰγμ. 6,1 [ἔσφ. γρ. ἀντὶ πανθερκῆς].

παλιθορος-ον [θερκωμαι] ὁ εἰς τὰ ὀπίσω βλέπων: Ἀλκμ. 145 ἰεκδ.

παλιθεοθα ἦσα. «σφαριζέων» [ἀντὶ παλιθεοθῶσι].

παλικαμῆς-οθς-εθς [καμη] σχόλ. ὁ καρπύλος κυρτός πρὸς τὰ ὀπίσω, γλώσσα. τοῦ παλιμητέας βλλκ.: Σχόλ. Παρ. Ἀπολλ. P 4,1315.

παλική [ἦ] νεοτ. μῆα ἐκ τῶν ἰσθμίων γλωσσῶν, αἰτνες ἀνεπιτύθησαν καὶ διεμορφώθησαν μετὰ τὴν περίοδοι τῆς σανακριτικῆς εἰς ἡν συνετάθησαν τὸ ἱερό βιβλίον τῶν Ἰνδῶν βοδωδιῶν.

παλιλλαλία (ή) νεώτ. Ιατρ. διαταραχή του λόγου, καθ' ἣν ὁ πάσχων ὁμιλῶν ἐπαναλαμβάνει αὐτομάτως τὸς αὐτὰς λέξεις ἢ φράσεις.

παλιλλαλός-ή-όν νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ παλλιλλορίας βλ.α.

παλιλλεξία (ή) μιν. αἱ τῶν αὐτῶν λόγων ἐπαναλήψεις, παλλιλλογία: Κοσμ. Ἱερ.344 [ἐκδ. Μι.].

παλιλλήγητος-ος ἡ-όν νεώτ. ὁ πάσχων ἐπι τοῦ παλιγγρητος βλ.α. ὁ πάλιν ληφθεὶς ἢ ληπτός.

παλιλλογία (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. ἡ ὁπὸ τοῦ ἐπίνοτος ἐπαναλήψεις τῶν ὄν' αὐτοῦ λεχθέντων ἢ ἀνεκεφαλαίως: Ἀριστ.Λ.Ρητ.Α.Α.1433β,29, αὐτ. 1428α,β παλλιλλογία. 2) ἀνησις τῶν λεχθέντων, παλιλλογία, ἀμφιλογία: Θεόδωρ.Χαρ.1,7 τοιαύτας φωνὰς καὶ πλοκάς καὶ παλιλλογίας κἀρεῖν ἐστὶ τοῦ ἐτρῶνος Γρηγ.Νύσσ.1,700D παλιλλογίας ὄχλον, Πράξ.Συνόδ.3,817,29 τὴν περὶ τὴν ἀδολεσχίαν καὶ παλιλλογίαν.

παλιλλογός-ος (ή) μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐξ ἄπαρχῆς, ἐκ νέου συναγόμενος, συναθροισζόμενος: Ἰλ.Α 126 λαοὺς δ' ὅσκι ἐπλοικε παλλιλλογα ταῦτ' ἐπαγγεῖρεν. 2) νεώτ. ὁ ἐπαναλαμβάνων τούς ἦδη ὄν' αὐτοῦ λεχθέντας λόγους.

παλιλλογίω-έω [παλλιλλογοῦ] κ. νεώτ. λέγω ἐκ νέου τὰ ὄν' ἐμοῦ λεχθέντα, ἐπαναλαμβάνω, εἰδ. ἀνεκεφαλαίως: Ἡρ.Ι.118 τὸ πρῆγμα. ὡς οἱ ἐπαλιλλόγητο, αὐτ.90, Ἀριστ.Λ.Ρητ.Α.Α.1433β,31, Φιλῶδ. Ποιημ.5,28, Ἰώσ.Α1 17,5, Ἀππ.Μιθριδ.14, Ὀργι. Κέσα.1,502E Ἰνα μὴ παλλιλλογῶμεν, Στυπλικ.Φυσ. 1159,4 κ. παθ.: Ὀργι.Κέσα.1,440B τὸ ἐξῆς παλιλλογοῦμενον ὑπὸ τοῦ Κέλλου.

παλιλλυτός-ος (ή) μιν. ὁ πάλιν, ὁ ἐκ νέου λυθεὶς: Νῶν.Δ 35,250, αὐτ.Εὐαγγ.Ἰω.11,177 μινάδος βήξαντο παλιλλυτα θεομα κοριθες.

παλιμβραχειαδός-ή-όν μιν. κ. μιν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν παλιμβραχειον βλ.α.: Ἡροιστ.13,1, Τζέτς ἐν Ἀν.Κρ.3,314,13.

παλιμβραχειός (ή) βραχειαδὸς μιν., μιν. κ. νεώτ. ἀντίτροπος τοῦ βραχειοῦ βλ.α.4, μετρικός ποῦς ἀποτελούμενος ἐκ δύο μακρῶν καὶ μίᾳ βραχείας (—υ), ἢ ἑ βραχείας καὶ δύο μακρῶν (υ—) Ἡροιστ.3,2, Ἀριστοτέλ.1,22, Εὐστ.1551,54 ἐστὶ δὲ παλιμβραχειός ἢ προπαροξυτονῶς παλιμβραχειος, πεντάχρονος ποῦς ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας.

παλιμβραχόακχετος (ή) μιν. ὁ παλιμβραχειός βλ.α.: Τζέτς ἐν Ἀν.Κρ.3,304.

παλιμβράληγ-ος-ες βραλλοῦ μιν. ὁ ὄπισος, ὁ πλαγασμένος, ὁ πεσμένος ἀνάσκελα' Φώτ. ἐθ ἀνάσσυρα πεσών: Καλλ.ἀπ.52.

παλιμβόμος-ος (ή) μιν. ὁ εἰς τοῦτῳ βαίνων, ὁ ηγαίων ὄπισος καὶ ἐπίρρος, ὁ ἀναστρεφόμενος: Πίνδ.Π.9,18 ἀ μὲν αὐθ' ἰστών παλιμβόμος ἐφιλήσεν ὀδοῦς ἰεῖνὶ γυναικῶν ὄφρανοῦσιν κτ. Σχολ. καὶ γὰρ ὄφρα ὄφρα φαινόμενα ὄφρα πορεύονται καὶ πάλιν [εἰς] τὸν αὐτὸν πορεύονται τόσον καὶ ὑποστρέφουσιν: πρὸδ. Ὀμ.(Α 3) [εἰσὶν ἐποιοχρήνην].

παλιμβός-ος (ή) μιν. κ. μιν. ὁ πάλιν, ὁ ἐκ νέου ζῶν, ὁ ἀναθίων' Ἡσ., Φώτ.,Σουῖδ. ἐως ἐξ ἀναθίσεως: Ἐπιγρ.

παλιμβλαστής-ος-ες βλαστώτης, ὁ πάλιν, ἐκ νέου βλαστάνων ἢ φυόμενος: Εὐρ.Ἡρ.12,4 τὴν τ' ἀμφικρανὸν καὶ παλιμβλαστήν κῆνον ἰσπρὶ τῆς ὕδατος, Θεόδωρ.Φι7,2,4 καυλοὶ παλιμβλαστῆς αὐτ.Φαίτ.4,8,5 στάχυς καὶ μικροὶ καὶ ἀτελεῖς ἀτε παλιμβλαστῆς ὄντες.

παλιμβληθείς-έντος-εἰσα-έν βλάλλω μιν. ὁ ἐκ νέου βληθεὶς, ἐκπεθῆκες ἐπὶ βέλους: Ροφθ. Ἰατρ.Ἐρωτ.60 βέλος παλιμβληθέν.

παλιμβολία (ή) [παλιμβολοῦ] μιν. κ. μιν. τὸ εὐμετάδλητον, ἡ ἀστασία τῆς γνώσεως, ἀστάθεια, ἀβεβαίότης, μεταμείλεια' Σουῖδ. εὐμετάδλητον γνώμη: Ἀγαθ.2,6, αὐτ.ΑΠ 5,301,12 ἢ δὲ σα-

φρονέουσα μολίς φιλότητι μίγεται δέχνηται ἀστόργου κέντρον παλιμβολίης καὶ στυγεί τὸ τελεσθέν, Παχυμ.Ἰ' Ἀνδρ.184E.

παλιμβολός-ος (ή) μιν. βάλω) ὁ ἀντίτροπος, ὁ ἀντίθετος: Σχολ. Ἀριστ.Νεφ.298 ἢ δὲ, ὁ μὴ ἐπὶ γνώμῃ μένων, ὁ ἀστατός, ὁ εὐμετάδλητος, ὁ ἀπιστός, ὁ δόλιος, ὁ ὑπόουλος' Ἡσ. ἐπαλιμβολός ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος. ὁ πολλῶν ἐπὶ μεταβολῇ ἀπημπούλητος, κοφός τε καὶ ὄβριδος, . . ὅπ' ἄλλοις εἰς ἄλλο μεταβαίνων, αὐτ. ἐκόδικμος, ἀνελεύθερος: Πλάτ.Νόμ.705Α ἦθερ παλιμβολα καὶ ἀπιστα, Πλούτ.Κράσο.21 δολερὸς καὶ παλιμβολος ἀνήρ ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσα ἢ παλιμβολία βλ.α.: Αἰσχιν.2,40 τὸ καλοῦμενον παιπάλημα ἢ τὸ παλιμβολον, Δίων Χρ.31,321Α μὴδὲν παλιμβολον ἔχοντας μὴδὲ δυσχερεῖς, ἀλλὰ πλεστον ἀπάτης καὶ νοηρίας ἀπηλλαγμένους' 2) ἐπὶ δούλου, ὁ παλιμπατος: Μέν.ἀν.445' 3) φρ. πέδιλα παλιμβολα γυρισμένα ἀπὸ τῆν ἄλλην ὄψιν, ἀνάποδα: Νίκ.ἀπ.85 ἢ μὲν εἰσικε πέλιμασιν, οἱσι πέδιλα παλιμβολα κασοῦσασιν ἢ ὁ ἀποσυντελεῖς καὶ ἀνασταθαεῖς: Ἀριστοῦ.1,28 παλιμβολος ἰστός Πηνελόπειος (τὸ ὄφρασμα, ὄφρα διέλυε καθ' ἑκάστην νύκτα καὶ πάλιν ὄφρανε τὴν ἡμέραν).

παλιμβόλω ἐπίρρ. μιν. κ. μιν. κατὰ τρόπον παλιμβολον, μετὰ παλιμβολας, ἀσταθῶς: Πολυδ. 3,132, Ἐπιφάν.1,592Α.

παλιμβόρας (ή) βρορέας) ἄνεμος πνέων ἀντιθετῶς πρὸς τὸν ἐπικρατούσαν βρορειον ἄνεμον: Ἐπιφ. Ὀφρ. ἀν.28 καὶ ὄπ' αὐτοῦς τούς ἐπὶ σταθῶς ἀντιπνοιαί γίνονται τῶ βρορέα διὰ τὴν περιέκλασιν. . οὗς δὲ καλοῦσι παλιμβόρας.

παλιμβουλία (ή) [παλιμβουλοῦ] μιν. κ. νεώτ. ἡ ἀλλαγὴ καὶ ἀτασσία τῆς βουλής, τῆς γνώσεως, τῆς βελήσεως: Ἀδαμ.2,24 δειλίαις καὶ παλιμβουλίαις σμερτον ἰεσφ.γρ. ἀντὶ παλιμβολία).

παλιμβουλόος-ος (ή) βουλή) μιν., μιν. κ. νεώτ. ὁ πάλιν, ὁ ἐκ δευτέρου σχηματίζων γνώμην, ὁ μεταβάλλων βουλήν, γνώμην, ὁ ἀστατός: Ἀδαμ.1,15 ἰεσφ.γρ. ἀντὶ παλιμβουλοῖ, Θεόδωρ.1,397 Σουῖδ ὁ παλιμβουλος καὶ παμπόνητος, Σχολ.Σουκ.1,37 ἔδν ὤμεν παλιμβουλοῖ, Εὐστ.375,1 ποικίλος καὶ παλιμβουλος' ἢ μιν. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα ἢ παλιμβουλία βλ.α.: Ἀνν.Κομν.312C τὸ παλιμβουλον τῆς Ἀστίνων γνώσεως.

παλιμμάχῳ-έω [μάχομαι] μιν. μάχημα ἐκ νέου, ἀνακνήσων τὴν μάχην: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,55.

παλιμμεταβολή (ή) μεταβολή) μιν. ἡ συχνή, ἡ ἀνεπιληψμένη μεταβολή: Πλούτ. Ἠθ.998D.

παλιμηκής-ους-ες ἱμῆκος ὁ διπλοσκόπος τὸ μήκος: Αἰσχ. Ἀγ.196 παλιμηκή χρόνον θητέσαι.

παλιμησις-αἰδός (ή) [παῖς] μιν. κ. νεώτ. ὁ πάλιν, ὁ ἐκ νέου παῖς, ὁ οἰσιν γινόμενος ἐκ νέου παιδίον, ἐπὶ γέροντος ὑποσπίνοντος λόγω τῆς ἡλικίας τὸ ἐξ ἀσπίνοντος τῆς νοσήσεως, ὁ ζαυμαρωμένος: Λοικ.Κρόν.9 ὄθω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἢ φσι παλιμηπαῖδας τούς γέροντας γίνεσθαι.

παλιμπατος-ος (ή) μιν. ἐπίθ. τὸ κελόγιος, ὁ πάλιν παλίων: Διον.Βυζ.53 (ἀμφ. γρ.).

παλιμπαπτός-ος (ή) μιν. μιν. ὁ πάλιν, ὁ ὀπίσω πεμθεῖς, ὁ ἐπιστραφεὶς: Πρόδρ.ἐν Notices des Miss.8,147.

παλιμητίαι (ή) μιν. ἡ παλιμδωρία, ἡ ἐπιστροφή, ἡ ἐπάνοδος: Θεολ. Ἀριθμ.38.

παλιμητής-ος-ες [πῆται] κ. μιν. ὁ εἰς τοῦτῳ πῆταιν, πεπτωκός Ἡσ. ἐπαλιμητής ὀνηοδμήτορος, ἡ ἐναντιοπητής: Νῶν.Δ 3,30, αὐτ. Εὐαγγ.Ἰω.7,128 καὶ με παλιμητέας μαστεσάστε, ΚΜανασσα.Χρον.34,20 παλιμητέ παλινατροφον ἐπιδοβάζει κτήνοσιν ἢ τὸ οὐδ. παλιμητές ὡς ἐπίρρ. πάλιν, ὄπισω, ὄπισω πάλιν: Ἰλ.Γ 395 ἀψ

ἐπὶ νῆας ἔφερε παλιμητές, Ὅδ.Ε 27 ὤς. . ἐν
 νηὶ παλιμητέας ἀπονώνται [αχάδ. «ἐξ ὑποστροφῆς,
 εἰς τὰ ὄπισω», Καλλ.Δ.βλ.294 αὐδ' οἱ γε παλιμητέας
 οἰκᾶδ' ἴκοντο, Ἀπολλ.Ρ 2,1250 αἰείων ἦσαν
 φέρει παλιμητέας ἀσπασον 2] ὁ παλιμνηός,
 ὁ περιπόδικος : Θεολ. Ἀριθμ.57* κ. ἑπίρρ.
 -τῶς : Σχόλ. Ἰλ.Π 395.

παλιμνηα (ἰσ) ἰληγυμνα τὰ ἐπερρωμένα ὑπο-
 δήματα, τὰ παλιμνεῖα ποσοδία : Πολυδ.δ.164
 «παλιμνηα δὲ οἱ κωμικοὶ τὰ παλαιὰ καττύματα» :
 Κωμ. Ἀδέσπ.1099.

παλιμνηεις-εως (ἰ) ἡ ἐπιδιόρθωσις, τὸ ὑπόλω-
 μα τῶν ὑποδημάτων : Θεοφρ.Χαρ.22,11 τὰ ὑποδή-
 ματα παλιμνηεῖς κεκαττυμένα φορεῖν.

παλιμνησσα (ἰ) ἴσισσα ἡ γυν. ἡ ἐκ νέου ἐφθ-
 θέισα πίσσα, ξηρὰ πίσσα : Ἡσ. «παλιμνητα» ἐφθῆ
 πίττα : Διοσκ.1,72 πρόβ. παλιμνητα.

παλιμνηλαγκτος-ον (ἰσ)λάωσ. ὁ φέρων ἢ ὁ πλανώ-
 μενος εἰς τὰ ὄπισω ἢ ὁ ἐπιστρέφων ὄπισω :
 Αἰσχ.Πρ.838 ἀφ' οὗ παλιμνηλαγκτοῖσι χειρᾶσι
 δρόμοσι [κτ. Ἡσ. «ἐπιστροφῆτος κτ. Βερναρδ.Γ.
 ἐκπὸ τοῦ ὀνοιοῦ [κόλπου] στρέφει πρὸς τὰ ὄπι-
 σον ἐν πολλῇ τοικαιοίρσι», Ὁρφεὺς κ.Κλημ. Ἀλ.64
 μῆ ., βροτὲ ποικιλᾶντι, βράδυναι, ἀλλὰ παλιμ-
 νηλαγκτος στρέφει θεὸν Ἰάσκειο.

παλιμνηλάζομαι (ἰσ)λάζομαι, παθ. μ. ἐν μτ. ἀορ.
 παλιμνηλαζέει περιπλανᾶμαι κατὰ τὴν ἐπιστρο-
 φήν : Ἰλ.Α 59 νῦν ἄμπε παλιμνηλαζέοντας δῖω ἀφ'
 ἀνοσοστήσιν β.γρ. πάλιν πλαζέοντας, Ὅδ.Ν 5.

παλιμνηλάνης-οὗς-ές (ἰσ)ανώ ἡ γυν. ὁ τῆδε κά-
 κεισε πλανώμενος : Ἀντίφ.ΑΠ 6,287,4 λαζᾶ ., Μαί-
 ἀνδρου βρέθρα παλιμνηλάνεος, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ.491,5
 παλιμνηλάνεος βιότιο.

παλιμνηλεκής-οὗς-ές (ἰσ)λέκω ἡ γυν. ὁ πεπλε-
 γμένος πρὸς τὰ ὄπισω πάλιν : Ὀπν. Ἀλ.4,47 κύρ-
 τισσι παλιμνηλεκέσσιν.

παλιμνηλοος-οος-ου-ον (ἰσ)λέω ἡ γυν. ὁ πλέων
 ὄπισω : Αἰλ.Ζ13,14.

παλιμνηλότος-ος (ἰσ)νώ ἡ γυν. ὁ ἐκ νέου κλυ-
 θεῖς, καθαρθεῖς, μτφ. ἐπὶ λογιολόπου ἐπεξεργα-
 ζομένου ἡ τροποιοοῦστος τὰ ἔργα τῶν ἄλλων
 καὶ ἐκδιδοῦστος αὐτὰ ὡς ἴδια ἐαυτοῦ : Διοσκ.ΑΠ
 7,708 κηφὴν παλιμνηλότος.

παλιμνηλωσ-ον ἰων. τ. τοῦ παλιμνηλοῦς βλ. :
 Λυκόφρ.1431 φυγῆς παλιμνηλωσ.

παλιμνηλόη (ἰ) ἰσνηή, ποι. παλιμνηλοῖη ἡ ἐναν-
 τία νηοῦ, ὁ ἐναντίος ἀνεμος : Θεοφρ. Ἀν.26 ἡ γὰρ
 τροπὴ καθάπερ παλιμνηλόη τίς ἐστι πνεύματος
 ἰσορῶν ἀντὶ πάλιν νηοῦ.

παλιμνηλοῖη (ἰ) ποι. κ. παλιμνηλοῖα μαν. τ. τοῦ πα-
 λιμνηλό βλ. : Ἀπολλ.Ρ1,586 ἀνεμοιο παλιμνηλοῖ-
 σιν ἰδ.γρ. παλιμνηλοῖσιν] ἢ μτφ. : Νικ.Χων.
 Χρον.317Β τῆ παλιμνηλοῖα τῶν πρᾶξεων.

παλιμνηλοος-οος-ου-ον (ἰσ)νώ ἡ γυν. ὁ ἐκ νέου
 πνέων, ἀνανέων : Νόνν.δ 37,295 διχαθῶ μτ-
 κτῆρι παλιμνηλοος ἀσθημα τίσιων.

παλιμνηλοος-η-ον. ποι. ὁ δινοδόμενος, ὁ περιστρέ-
 φόμενος : Ὀπν. Ἀλ.1,771 παλιμνηλοῖσι δῖαι [εἰκ].

παλιμνηλοῖος-ον (ἰσ)νή ἡ γυν. ὁ ἀναποδίδων,
 ὁ φιλέκδικτος, ὁ ἐκδικητικός : Μάξιμ.17 παλιμνη-
 λοῖσι δίκρσι 2] τὸ οὐδ. κτ. κληβ. παλιμνηλοῖα
 ὡς οὐσ. ἀναποδίδουσι, ἀνταμοιβῆ, πληρωμῆ, ἐκ-
 δίκης : Αἰσχ.Χο.793 διδυμα καὶ τρηλά παλιμνηλοῖα
 θέλων ἀμείψει [Βερναρδ.Γρ. «πρόθυμος θά ἄπο-
 δῶσθ δηλήτην καὶ τρηπλήν ἀνταμοιβῆς»].

παλιμνηλοεωτος-ος κ. μαν. ὁ παλιμνηλοος βλ. :
 Τισιότ.Μηλ.Πέρα.186 παλιμνηλοεωτος ἰσιεῖ ὡς ἐσέει-
 βασιλεύς εἰς φυγὴν ὀρμῶντα παμυγῆ στρα-
 τῶν, Λυκόφρ.180, αὐτ.628. Σχόλ.Πίνδ.Π 9,33, Ἄνν.
 Κομν.382Α, Κίμανασσ. Χρον.4060.

παλιμνηλοος-ον (ἰσ)νάρι εἰς ὄπισω πορευόμενος,
 ἐπιστρέφων : Τιμόθ.Μηλ.Πέρα.174 ἐπὶ παλιμνηλοῦ

φυγὴν ἔβητο ταχύπορον, Νόνν.δ 2,247 ἢ ὁ
 εἰς ὀπίσθωπον πορευόμενος : Ὀπν. Ἀλ.4,529.

παλιμνηότης (ἰ) Ἐπίρρ. ἡ παλιμνηοσύνη (ἰσ) εἶδος
 δίκου ποτηρίου ἀποτελούμενου ἐκ δύο κατὰ τὴν
 βῆσιν ἠμενῶν ποτηρίων, οὗτος ὡστε τὸ δέ-
 χεται ὕδρον ἐκατέρωθεν.

παλιμνηοσύνη (ἰσ) εἶδος ποτηρίου ἀνωθεν καὶ κά-
 τωθεν κοίλου : Ἐπίρρ. παλιμνηοσύνη . . πρῶτοψῶν,
παλιμνηοος-οοδός (ἰ) ἡ ἰσοσύνη γυν. κ. μαν. ὁ
 εἰς τὰ ὄπισω πορευόμενος, ὁ ἐπιστρέφων, ὁ ἀνα-
 ποδίδων : Λυκόφρ.125 παλιμνηοος εἶδος πάτρων, Με-
 λέαγρ.ΑΠ 5,162 παλιμνηοος στείχε, Ἰωσ.Π1 4,16
 παλιμνηοος ἡ τύχη περιστατοῦ, Παχυμ.Γ. Ἀνδρῶν.
 461 παλιμνηοος δίκου.

παλιμνηοότης (ἰ) ἰσπράσκω ὁ παλιμνηοότης,
 ὁ μεταπράτης : Σώκρ. Ἐπιστ.11 Σωκράτην φαίνῃ
 ὕπνοισιν παλιμνηοότην τινὰ εἶναι παιδείαν.

παλιμνηοοτός-ος ἰσπράσκω ἡ γυν. ὁ ἐκ νέου
 ἢ εἰς μικρὰ ποσότητα πωλούμενος, ὁ ἐκ μετα-
 πώλησεως προερχόμενος ἰδ. ἐπὶ δοῦλον αὐτιδῶ-
 νων, ἀρχεῖον μεταπιδουζόμενον ἀπὸ αὐθέντου εἰς
 αὐθέντην διὰ συχῆς πωλήσεως Πολυδ.δ.3,125 ἐὸ δὲ
 πολλὰς καραβείας, ἐν εἰποὶ τις ἀν παλιμνηοοτόν,
 παλιμνηοοτός ἀν λέγοιτο : ἢ γεν. ὁ ἀρχεῖος, ὁ
 οὐπιδανός, ὁ μηδενὸς ἀξίος, ὁ παλιμνηοός : Φιλ.
 2,523, Πολυδ.4,36 ὄμ. ἐπὶ προμύτων : Δίων.Χρ.31,
 37, Πολυδ.7,12 καὶ τὸ δεύτερον πηρασκοόμενα . .
 ἀναπαρασκόμενα, παλιμνηοοτά, παλιμνηοοτά.

παλιμνηοοτός-ος εἰμαρ' μεταπράτης, μεταπώλη-
 τής, μεταπωλῶ : Πόπ. οἱ παλιμνηοοτούτες [οἱ
 μεταπράται, μεταπωλῆται].

παλιμνηοοσία (ἰ) ἰσπράσσειο ἡ γυν. ἡ διπλῆ
 προδοσία, καὶ πρὸς τὸ δύο μέρη προδοσία, προ-
 δοσία ἀπὸ προδοσίας : Πολυδ.δ.5,96,4 ἐγένετο δὲ
 καὶ περὶ Φανότεις παλιμνηοοσία τοίνυν τινὰ
 τρέπον.Διον. Ἀλ.Ρωμ.8,32,Διδότ.Σ15,91,Πλάτ. Ἀλκ.25
παλιμνηοοτῆς (ἰ) ὁ διπλοῦς προδότης, ὁ προ-
 δίδων ἐναλλάξ καὶ τὰ δύο μέρη ἢ καὶ τὸν προ-
 δῶσαν αὐτῷ τ. : Δεμ.ἀπ.87,26, Ἀπν. Ἐμφ.Πολ.
 5,96 ὡν φύσει παλιμνηοοτῆς.

παλιμνηοομυθῶν (ἰσ)μύθη ἡ γυν. ἐπὶ κλοῦσι,
 μὲ τὴν ἠρώτων πρὸς τὰ ἑμπροσθίνα, πιστώματα : Εὐρ.
 Π 1395 διενός γὰρ ἐλθῶν ἀνεμος ἐξέσφηνε νέος
 ὥθει παλιμνηοομυθῶν ἰδιόρῶν ἐκ τοῦ Ἡσ. ἐρημ-
 νεύοντας, «οἷον παλιμνηοομυθῶν χωρήσιν».

παλιμνηοομυθῶν-ον (ἰσ)μύθη ἡ γυν. ὁ ἀνα-
 κρουόμενος πρῆμιν, ὁ ἀναποδίδων, ὁ ἀπισθοχω-
 ρῶν, ὁ ἐπιστρέφων : Ἡσ. ἐν λ. παλιμνηοομυθῶν
 οἷον παλιμνηοομυθῶν χωρήσιν.

παλιμνηοομυθῶν (ἰσ)μύθη ἡ γυν. μὲ τὴν πυγὴν πρὸς
 τὰ ἑμπροσθίνα, πιστώματα Ἡσ. «παλιμνηοομυθῶν τὸ εἰς
 τοῦτοισι ἀναποδίδειν» : Ἀριστ.ΖΜ 659,α,20 ὀπα-
 χωρόντας παλιμνηοομυθῶν.

παλιμνηοωλής (ἰ) (ἰσ)λώ ἡ γυν. ὁ ἀγοράζων πραγμ.
 ὄπως μεταπωλῆσθαι αὐτὰ, μεταπράτης, παλιμνηοωτής
 Πολυδ.7,12 ἐτὰ δεύτερον πηρασκοόμενα . . παλιμ-
 νηοωτά, παλιμνηοωτά, καὶ ὁ τοῦτο ποῖον παλιμνηοωτός βλ. :

παλιμνηοωτός-ος (ἰσ)λώ ὁ παλιμνηοομυθῶν βλ. :
 Πολυδ.7,12 ἐτὰ δεύτερον πηρασκοόμενα ἀναπω-
 λούμενα καὶ παλιμνηοωτά ἢ εἰδ. εἶδος ἔργων ἢ
 συμπληρωθέντων ὑπὸ τοῦ πρώτου ἐργολάβου καὶ
 παραχωρηθέντων εἰς ἄλλον : Ἐπίρρ. ἀφ' ἂν ὁ
 ἀναπαρῆμενος τὰ παλιμνηοωτά τοὺς ἐγγυοὺς
 ἀποχρεῖστος καταστήσῃ.

παλιμνηοωτός-ος (ἰσ)μύθη κ. μαν. ὄμρ. παλιμνηοω-
 τῶν ἀναρῶν τῶν ἐαυτοῦ λόγων, ὁ ἐξερρωσίων
 ἰδίων λόγων, ὁ ἀνακόλων τὰ λεχθέντα ὑπὸ αὐτοῦ,
 ὁ ἀνηλέγων, ὁ ἀπιφασκῶν, ὁ παλιμνηοωτός : Εὐρ.
 Ἰων 1096 παλιμνηοωτός αἰσῆδ' καὶ μοῦσ' εἶς ἀν-
 δρῶσα ἴτω δυσκαλέαδος ἀφ' ἡλέκτρων ἢ παλιμνηο-
 οωτός, κτ.Βερναρδ.Γρ. ἀπρεκρέμενος περὶ κέντρων ἢ
 ὡδὰ παλιμνηοοσῆ καὶ ἡ μοῦσα κακολογῶσα καὶ

ἔβη εἰς τοὺς ἄνδρους (ἴδ. προσβάλλω τοὺς ἄνδρασι) 2) μτγν. κ. μον. ὁ κακόφημος, ὁ δυσφήμος: Φιλ.2,301 παλιμφοτος ἐχθοί, αὐτ.55, Τρυφ.ὁδ.423 παλιμφοτος λαδρασαντί, Φώτ.372,7.

παλιμφοτος-ον (φωτῶ) μτγν. ὁ πάλιν φωτῶν, ὁ ἐπιστρέφων, ὁ ἐπανερχόμενος: Μόδεμ.332.

παλιμφορων-ονος (ἰβ) (φωή) μτγν. ὁ μεταβάλλων φρόνημα, ὁ ἀλλάζων γνώμη: Λυκόφωρ.1349.

παλιμφοής-οὐς-ές (φωῦ) μτγν. * ἐπὶ τῆς Ἑρπαιῶς ὕδρας, ὁ πάλιν, ἐκ νέου φυόμενος, ὁ ἀναστασάνων, ὁ ἀνεγεννημένος: Λουκ.Ἐρωτ.2 κάρνα Ἑρπαιῶς τῆς παλιμφοῦς ὕδρας πολυπλοκώτερα, Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.7,148 παλιμφοῦς ἐμπεδον (ἔβουθη) ὕδωρ.

παλιμφοκτρον (ἰβ) γλωσσα. τὸ ἔξεσμένον πρδλ. παλιμφοτος.

παλιμφοτος-ον (ἰβ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ δευτέρου ἔξεσμένος, ἐπὶ χειρογράφων, παπύρων ἢ περισηνῶν, ὃν τὸ ἀρχικὸν κείμενον ἀπεξέσθη πρὸς γραφὴν νέου κειμένου: Πλούτ. Ἠ8,779C || τὸ οὐδ. παλιμφοτος ὡς οὐστ. τὸ χειρογράφον ὡφ' ὃ ἀπεστέσθησαν τὰ χειρομύκτα καὶ ἐγράφησαν ἄνωγ' αὐτῶν ἄλλα: Κικ.Οικ.7,18,2, Πλούτ. Ἠ8,504D: ὁ δὲ ἄποικιαυτοῖς δότω τὰ ὕπα ταῖς ταυτολογίαις, ὡσηρ παλιμφοτητα διαμολογιάντες.

πάλι(ν) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. κ. πάλε ἐπὶ τόπου, ὄπισθεν, πρὸς τὸ ὄπισθεν, ἰδ. ἐπ. συν.β. μτ. ρημάτων κησώσεως σημειωτικῶν: Σχολ.Ἰλ.3,276 ἐπὶ δὲ πάλιν εἰς τοῦσιμα, τὸ δὲ αὐτῶν χρονικόν, ἐξ ὑστερον: Ἰλ.Α.380 κωμόνομο δ' ὁ γέρον πάλιν ὤχευον, αὐτ.116 δόμενοι πάλιν ἰδῶμα ὄπισθεν, ἐπιστρέφω, ἦρ.5,72 πάλιν γάμοι μῆδ' ἐσθιέει τὸ τρόν, Αἰσχ.Πρ.854, αὐτ. Ἀγ.Κοτ.1 τις ἀν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπασιδῶν τῆς ἠθέλε καλεῖται ὄπισθεν, ἀνακαλέσαι, Σοφ.ΟΚ.601, Εὐρ.Μηδ.4,1, Ἀνδοκ.2,23 πάλιν ἀπόδοσι, Ξεν.Ἑλλ.7,3,10, νῦν δὲ ὅτε πάλιν ἦλθεν ἰερόστραφει, Πλάτ.Κρατ.433Α ἐπανελάσωμεν δὲ πάλιν ὄθεν ἑαῖρο μετεθνήσκω, δ. τραγ. πάλι δικά μοι θά' ναι σπαν. μτ. γενικ. : Ἰλ.Σ.138 πάλιν τράπεθ' ὕλιος ἔλθοι ἰερόστραφ' ὄπισθεν ἀπὸ τοῦ μισοῦ τῆς, αὐτ.Υ.439: ὁμ. κ. μτ. ἄλλου ἐπιρρ.: Φώτ. ἐπάλιν καὶ αὐτὸς καὶ αὐτῶς ταῦτα τὸ τρία ταυτὸν σημαίνει ὥστε καὶ ἐκ παραλλήλων χρονῶν ἀφορῶν, αὐτῶς πάλιν, πάλιν αὐτῶς λέγοντες: Ἰλ.Ρ.553, αὐτ. Σ.280 φῆ πάλιν εἰσ' ἐπὶ νῆας, Ὄδ.Ν.125 αὐτοί δ' αὐτ' οἰκόνδε πάλιν κίον, Ἠσιόδ.Ὀ.181 πάλιν δ' ἔρριφε φέρεσθαι ἐπιόντω, Πίνδ.Ο.1,67, Σοφ.Ἠλ.53 εἴτ' ἀφορρον ἔξωμον πάλιν, Ἀριστ.Πρωτ.Λυσ.792 κοικέτι κατῆλθε πάλιν οἰκαδὲ ἀπὸ μίσηος, αὐτ. Βάτρ.1486, Πλάτ.Πρωτ.318Ε τὰ γὰρ τεχνῶς αὐτοῦσι περυσιῶν ἀκοντάς πάλιν αὐτ' ἀγοντάς ἐμβάλλουσιν εἰς τεχνῶς 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀντιρρητικαῖς ἐκφράσεσι, τωαντίον, ἐξ ἐναντίας, ἀντιθέτως, τάνοπισθεν ὡφ' ἑτέρου, ἐξ ἄλλου: Ἰλ.1.56 οὐ τίς του τὸν ὠβον ὠδοσεται .. οὐδὲ πάλιν ἐρεῖ ἰσχυρ. κοῦδὲ τὸ ἐναντία σου ερεῖ, αὐτ. Δ.357 πάλιν δ' ὁ γε λάετο μῦθον ἰνεκάλεσθαι οὐσα εἶπε, Αἰσχ.Ἐπτ.1040 μῆδὲ τῷ δόξῃ πάλιν ἴδς μὴ νομῖσα κανεῖτὸ ἐναντίον, Πλάτ.Γοργ.482D, αὐτ. Ἀπολ.27D θεοῦσ ὄχη ἡγούμενον φάται ἐμὲ θεοῦσ ἀφ' ἡγεῖσθαι πάλιν, ἄλλοι θέλουσι τὸν δῆμαρ, κὶ ἄλλοι πάλι δὲν τὸν θέλουσι ὄμ. μτ. γενικ.: Πίνδ.Ο.111,87 νεώτατος τὸ πάλιν ἦμν ἱταυάντων τῆς νεότητος, Εὐρ. Ἠο.777 κἀνοῦ .. τὸ πάλιν ἰβ μεταβολὴ τοῦ χρόνου 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ χρόνῳ, αὐθις, ἐκ νέου, ἐκ δευτέρου, ἐπὶ ἅμα, ἄλλην μίαν φοράν, ἔνα, σπαν. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ π. Ὄμ.: Ἰλ.Β.276 οὐ θῆν μιν πάλιν αὐτῶς ἀνήσει θυμῶς .. νεκτεῖεν βασιλῆος, Ὄδ.Π.456, Σοφ. Ο.Τ.116 εἰσε αὐτ' ἐρήσμοι πάλιν, Ξεν. Ἀπομν.1, 6,11 πάλιν δὲ ποτ. .. διολεγόμενος .. ὡ Σώκρατες, ἐγὼ τοι σε δίκαιον μὲν νομίζω, Πλάτ.Πρωτ.

322B, Ἀριστ.Πολιτ.1289b,29 πρώτων μὲν .., ἔπειτα πάλιν, Κδ.Ματθ.21,36 πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους αὐτ.Μάρκ.3,1 καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν συναγωγὴν, Πολιτ.Ἐκκ.Τρογ.63,1 πολὺ σκορτίσασα ὁ οὐρανὸς πάλιν νὰ βρέθῃ θέλει || μτ. ἐπιρρ. κ. φρ. ταυτοσημῶν: Σοφ.Φιλ.342 τὸ σὺν φράσον αὐθις πάλιν μοι πράγμα, αὐτ.Τρ.1088 δαίνυται γὰρ αὐ πάλιν, Ἀριστ.Πλ.622 || κ. διηλοῦν ἐπιπαι.: Μελέαγρ.Α.Π.5,135 ἔχει καὶ πάλιν εἰπε, πάλιν, πάλιν, Ἠλιοδῶρος, Στράβ.17,1,3 ἀνάγκη δὲ ἀναμειρεῖσθαι πάλιν καὶ πάλιν, Πλούτ. Ἠ8,565D, Αἰλ.Π.1,4, Εὐστ.Πον.118,8, Νικ.Χων.Χρον.271Α πάλιν καὶ πάλιν ἐπανεστάσσαν 4) κατὰ σειράν, μὲ τὴν σειράν, ἀμοιβαίως: Σοφ.Ἠλ.371 εἰ σὺ μὲν μάθοις τοῖς τῆσδε χροῖσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὐτῇ πάλιν, Ἀριστ.Ἀχ.342, Ξεν.Ἀν.1,6,7 πάλιν δὲ Κύρος ἠρώτα, Πλάτ.Πολ.612C, Καλλ. Ἀρ.87 ἀφα δ' ἐπὶ σκύλακος πάλιν φισ.

παλινάγγελος-ον λεξ. Ἠσ. ὁ ἐξ ὑποστρωφῆς ἄγγελος, ὅταν ἀπαγγεῖλας τινί, ἀπὸ τούτου ἑτέραν φάσιν ἐπιφέρῃ, Φώτ. κ. Σουῖδ. ἐπαλινάγγελος ὁ πῆσως ἐπανελεῖν ἄγγελος.

παλινάγρετος-ον (ἰβ) μτγν. ὁ ὅπως λαμβανόμενος, ὁ ἀνακαλούμενος, ὁ ἀνακλητός: Εὐστ.144,16 ἐὸ ἐκ μεταμολῶν ἀνάπαλι ἀγέριμμενος: Ἰλ.Α.526 ἴβιοι παλινάγρετον οὐδ' ἀπητήλιν ἰσμετῶν κτ. ἀνεκκλητὸς λόγος, κτ. σχόλ. ἐπαισώλλετο, εἰς τοῦσιμα ληπτόν, ἐξ οὗ φεοῦδὲς ἡ μεταμολῶν κτ.Φώτ.372,19 ἐπάλιν καὶ αὐτῶς ὑπερδληπτοῖ, Ἠσιόδ.Α.93 ἦν ἀπην ἀχέων ἡ δ' ὁ παλινάγρετός ἐσπν, Θεόκρ.29,28 νεότατα δ' ἔχειν παλινάγρετος ὁμοῦ ἐστι, Νόνν.Δ.3,255 παλινάγρετος αἰών, αὐτ.Δ.175 παλινάγρετος ἀρχή || ὃν δύνανται τις ν' ἀνακτήσῃ, ὁ ἀνακτητός, ἐπὶ στοιχείου: Νουμῆν.Ἀν.π.Εἰσ.Εὐαγγ.Προλ.15,17 στοιχείου .. καὶ γεννητὰ καὶ παλινάγρετα 2) ὁ ἀνακρῶν, ὁ ἀνακλήτων τοῦσ ἐαυτοῦ λόγου, ὁ παλιμφοδῶν, ἐπὶ τοῦ φιλοσοφῶν Ἀρκεσίλαου: Νουμῆν. Ἀν.π.Εἰσ.Εὐαγγ.Προλ.14,5 παλινάγρετος καὶ δυσκρίτος καὶ παλιμφοδός τε ἦμα.

παλινάγρετος-ον (ἰβ) μτγν. ὁ παυθεῖς καὶ ἐκ νέου ἀπρεθεῖς, ἐπὶ δημοσίων ἀρχήτων, ὁ ἀποχειροτονηθεῖς τὴν ἀρχὴν καὶ ἐκ δευτέρου χειροτονηθεῖς: Εὐστ.89, Ἀρχην.14 ἦν οὐκ οὐκόμεν ταῦτα, κινδύνοσ λαθεῖν ἀπαξάπαντας γενομένους παλινάγρετους, Νικόστρ.34 ῥήτορες ἐξωμμενικότες δυσχερεῖς παλινάγρετοι 2) ἐπὶ οἰκοδομῶν, ὁ καθ' ἀπρεθεῖς, κρηνησθεῖς καὶ οἰκοδομηθεῖς ἐκ νέου, ὁ ἐπισκοπασθεῖς Ἀρκοκρ. ἐπαλινάρετα τὰ ἐκ καταλύσεως οἰκοδομῆς παλαιᾶς εἰς ἑτέραν πρόσφατον οἰκοδομῆσιν ἐμβαλλόμενος, Ἠσ. ἐπαλινάρετον, ἐπεσκοπασμένον καὶ οἶον ἐκ παλαιῶσ κειανοποιημένον, Σουῖδ.: Πίνδ.ἀπ.84, Ἐπιρρ. σιδήρου παλινάρετα 3) ἐν Πλάτ.Τιμ.82B παλινάρετα .. γενοτότα καὶ διεσπαρμένα [κτ. Τιμ. Λεξ. ἰφρευκί, ἐκδλητα, τὸ ἐναντίον .. αὐτῇ τῇ ἀπρεθῆσ πῆδοσ ἐμποιούνασ].

παλινάυτης-οὐς-ές (αὐθ) μτγν. ὁ πάλιν αὐξάνων, ὁ ἐκ νέου αὐξανόμενος: Θεαίτ.Α.Πλ.4,221 παλινάυτης ἐκ περιωφῆς, Νόνν.Δ.25,542 ἐμνονον ἐφύχωσε δέμασ παλινάυτῆσ νεκρῶ.

παλινάυτομολος (ἰβ) (αὐθ) μολοσ ὁ αὐτομολῆσας πρὸς τὸν ἐγθρόν καὶ ἐπανελεῖν ἐκ νέου εἰς τοὺς οἰκείους: Ξεν.Ἑλλ.7,3,10 ποῦ ἔχων ἔκλυσι σπονδᾶσ ἀποδέξαι ἡ προδῶταισ ἡ παλινάυτομολοσ ἡ τυράννοισ :

παλινάυτης-οὐς-ές (βαθ) μτγν. ὁ ἐκ νέου γνωσθεῖς, ὁ παλιμφοσωτος.

παλιναμαλις (ἰβ) (ἰβ) νεώτ. ἱσπρ. ὄρος πρὸς ἐμβολιασμόν κατὰ τῆς νόσου ἐπὶ λογίασ παραβλεῖται ἐπὶ μῶσχοσ ἐμβολιασθέντοσ δὲ ἐνανθροπισθεῖσθῆσ θαλασσίω ἰλῆσ, πρδλ. θαλασσί.

παλινδρόμια (ή) μτγν., μν. κ. νεώτ. ἡ ἐπανόληψη ἐξ ἀρχῆς γενομένης δίτης, ἡ ἐκ δευτέρου ἐκδίκασις ὑποθέσεως τινος, ἡ ἀναδηλόφωσις: "Ἡο. ἐὴ ἐξ ἀρχῆς δίκην": Πλάτ. Διμ. 6 τοῖς ἐπιτροπικοῖς ἤθετα δικάζεσθαι... παλλὰς διαδόσεις καὶ παλινδρόμιας εὐρίσκοντες, "Ἡρωιδιον." Ιστ. 7, 64, "Ἡρακλειωτ. Πίν. 1, 157" μὴ εἶναι μῆτε ἀρνησαν μῆτε παλινδικίαν, Βί. "Ἰω. Χρυσ. 8, 353, 21 οὐδέ μιν παλινδικίας εὐρίσκον ἀφορμῶν.

παλινδρόκος-ον (δίκη) ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν κρινόμενος ἢ ὁ παλλάκος, ὁ κατ' ἐπανόληψιν εἰς δίκασις ἐρχόμενος, ὁ φιλόδικος: Κράτ. Σι' 2) ὁ ἐνεργῶν ἐναντίον τοῦ νόμου, ὁ παρόνομος, ὁ βίσιος: Δημ. Π. Πολυδ. 8, 26.

παλινδρόκ-έω (παλινδικός) πά. κ. ἀρχ. λεξ. προσεφώνω ἐκ νέου εἰς τὸ δικαστήριον, κινῶ νέου δίκην: "Ἡο. ἐπαλινδικεῖ" ἐπισυναπτει δίκην.

παλινδριντος-ον (βίωσι) μτγν. ὁ κατ' ἐπανόληψιν δινοόμενος, συστρεφόμενος, ποῦ στριφογυρίζει ἐδῶ κί ἐκεῖ: "Ἀντίφρ. ΑΠ 9, 73 παλινδριντος θάλασσα, Κλαυδιαν. αὐτ. 1, 19, 2, αὐτ. 9, 505, 14 ἀστράνη ἐδίδοξα παλινδριντον ἀνάγκην (τὸν νόμον τῆς κινήσεως τοῦ οὐρανοῦ), Νόνν. Εὐαγγ. "Ἰω. 1 28 παλινδριντος ὑψιμέλαθρον ἐλευσόμεναι" || κτ. "Ἡο. ἐπαλινδριντον" συνηξέει.

παλινδρινία (ή) ἀρχ. λεξ. ἡ δίμη, ὁ στροβίλος τοῦ ὕδατος: "Ἡο. ἐὴ ἐξ ὑποστροφῆς ὕδατων".

παλινδρικός-ος (ιδιῶκος) "Ἡο. ὁ ὅσιος ἡ πάλιν δεδιωγμένος.

παλινδρικός-ως (ή) (ιδιῶξίς) μτγν. κ. μν. παλιῶξίς βλ. κ.: "Ἀπ. Αἰ. 46 ἐπιπέσις ἐργάσασθαι τὴν παλινδρῶξιν, Δίων. Κ 74, 6, "Ἀγαθ. 61, 22.

παλινδρῶρια (ή) κατεργασμένοι δέρμα, σκύτος διὰ πέλματα ὑποδημάτων, πεταί για σόλες: Πλάτ. Κωμ. 164 σέ μὲν... παλινδρῶριαν πασσασ αὐτοῦ καταθήσῃ" πρὸς Πλουτ. 4, 164.

παλινδρῶρι (ή) κ. μν. κ. νεώτ. ἡ παλινδρῶρια βλ. κ., ἐπιστροφή, ὑποστροφή: "Ἰπ. Π 136 Δ παλλὰ παλινδρῶρια ἐγένοντο, Γαλ. 9, 182 ἐκ τῆς εἰσε παλινδρῶρις... τῆς φλεγμονῆς Δημήτρ. Περ. 80 παλινδρῶρι καὶ ἐπιβολαί τοῦ νοσήματος.

παλινδρῶρις-ος-ές μτγν. ὁ παλινδρῶριος ὁ ὀφιστάμενος ἐκ νέου τὴν προσβολὴν νόσου τινός: "Ἀρετ. ΟΞ Παθ. 29 ἐς ταῦτα παλινδρῶρις.

παλινδρῶρισις-ως (ή) (παλινδρῶρι) μτγν., μν. κ. νεώτ. κ. παλινδρῶρια ἡ ἐνέργεια τοῦ παλινδρῶριος: Εὐστ. 244, 28, - παλινδρῶρισις κυμάτων, Νικ. Χων. Χρον. 298 Δ μετακόβουσι καὶ παλινδρῶρισις, - παλινδρῶρισις νόμος (βιολογική κατάσταση, καθ' ἣν ἐπέρχεται ἐπιστροφή ἡ μεταβολὴ κατ' ἀντίστροφον σειρὰν ὄργανου τινός ἡ συνόλου ὄργανου ἡ καὶ ἀλοκλήσεως τοῦ ὄργανου σφί) || νεώτ. μηχανολ. ἡ ἐν ἀριμετῶν διαστήματι κινήσις τμήματος τινος μηχανῆς καὶ ἡ κατ' ἀντίθετον φορῶν ἐπινόδος αὐτοῦ εἰς τὴν μιστῆραν αὐτοῦ θέσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς τροχῆς.

παλινδρῶρια (ή) (παλινδρῶρι) κ. νεώτ., ἰων. παλινδρῶρι τὸ παλινορομειν, τὸ τρέχειν πρὸς τὸ ὄπισθεν, ἡ κατ' ἀντίθετον διεuthνον πορεία, ὑποστροφή: "Ἀρετ. Χρον. Νοῦσ. 1, 3 τῆς φύσεως ἡ παλινδρῶρια (ἀποκατάστασις, ἀνάστροφος, Διογ. Α 7, 152 παλινδρῶρια τοῦ ἄλμου, "Ἰάμ. Δ. Νικ. "Ἀριθμ. 76 P τὴν ἀνάκρουσιν τῆς παλινδρῶριος. Φαν. ΑΠ 6, 307 ὄλετο δ' ἄν που μύσσησιν, εἰ μὴ στέρξει παλινδρῶριαν" || τὸ ὀπισθοκρεῖν ἢ πρὸς τὰ ἔσω κρεῖν ἀνευ ὀριματώσεως ἐπὶ ἀποστήματι ἡ ἐπιστήματι: "Ἰπ. Προρ. 2, 7" || κτ. πλθ. παλινδρῶρια ὑποστροφῆς νόσων: αὐτ. Ἐπιδ. 4, 42.

παλινδρομικός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλινδρῶριαν, ὁ διὰ παλινδρομῆσις γινόμενος, ὁ παλινδρῶριος: Στράβ. 1, 3 B θάλατταν... παλινδρομικήν τινα κινουμένην

κίνησιν, - παλινδρομική κίνησις (κίνησις τμήματος μηχανῆς, γνωσμένη ἐναλλάξ κατὰ τὰς δύο ἀντιθέτους φορὰς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς τροχῆς) ἔπιρρ. νεώτ. - πικῶς.

παλινδρομος-ον (ἰδρῶσι) κ. μν. κ. νεώτ. ὁ πάλιν πρὸς τὸ ὄπισθεν τρέχων, ὁ εἰς τὸ ὄπισθεν στρεφόμενος ὁ ἐπανερχόμενος Σουλῶ. ἐπινοδρομῆτος: "Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 233, 7 παλινδρομον ἔλααθε πέπθος ἰσχυραῖς ἐπανερχόμενοι, Σεινοῦδ. 6 σελήνη παλινδρομος ἀνάμνησις Λουκ. Τιμ. 37 παλινδρομος... ἀπιτ, Διογ. Α 2, 65 μνάς... παλινδρομῶσις ἀπολαθεῖν (ἰστίω παλίν, Πλατ. Γ 123, - παλινδρομος κίνησις || μτφ. ὁ διαστακτικός, ὁ ἀδέσσιος: Σέξτ. Ἐπιπ. Πυρρ. 2, 203" 2) νεώτ. ἀναστ. παλινδρομον νεύρον κλάδος τοῦ πνευμονοαστρικοῦ νεύρου τὴν ἐνεύρωσιν τοῦ λαρυγγος καὶ τμήματος τοῦ οἰσοράγου.

παλινδρομ-έω (παλινδρομος) κ. μν. κ. νεώτ. τρέχω πάλιν πρὸς τὸ ὄπισθεν, πηγαῖνα πρὸς τὰ ὄπισθεν, ἐπιστρέφω, ἐμπροθὶ ἰένει τινα, ἐς τὴν "Ἡο. ἐπαλινορομει, ἀνατρέχει, ὑποσπρέχει: "Ἰώσι. Π 3, 23 παλινορομειν ἐπὶ τόπον, "Ἀρετ. Χρον. Παθ. 1, 6 παλινορομειν ἐς ταῦτα" κ. ἀπόλ.: Μαν. π. "Ἰωσ. Ἀπ. 1, 26" ὅμ. ἐπὶ πλοίου: Ψ "Ἡρ. Βί. Οὐ. 19, Διόδ. Σ 20, 74 πὸν δὲ πλοῖων... τὰ μὲν... διεπάρη, τὰ δ' ἐπαλινορομειν εἰς τὴν Γάζαν, Πλουτ. Κικ. 32 ἀντιπεσούσιος πελαγίου... ἐπαλινορομειν" ὅμ. παρομ. ἐν Λουκ. "Οὐ. 18 παλινορομῆσαι μέλλον ἢ κακῶς δραμεν" 2) ἐστ. λατρ. ὀπισθοχωρῶ ἀνευ ὀριματώσεως, κατακόρηται, ἐπὶ ἀποστήματος: "Ἰπ. Προμ. 18 ἰαμμετρί, αὐτ. 23 μὴ παλινορομῆ τὸ ἐρυσίπτελας ἔσω" || ἐπανερχομαι, ὑποσπρέφω, ὑποσπρέπῶ: "Ἰπ. Ἐπιδ. 2, 13, "Ἀρετ. ΟΞ Παθ. 17, Λουκ. Ἀποκ. 32 φιλεῖ γὰρ πᾶσι τὰ ταῦτα ἐρεθίζομενα παλινορομειν" ὁ παλινορομῶν σημασις ὁ παλινορομῶν, ὁ περιοδικός: Γαλ. 9, 510, Μαρκελλίν. Ιστρ. 400, 27, 25) ὁ παλινορομῶν σημασις ἐστὶν ὁ πλεονα χρόνον ἐν τῇ συστολῇ μένων... εἶτα πάλιν ἐπισπόμενος καὶ πλήσων" ὅμ. ἐπὶ τῶν παλινορομῶν νεύρων: Γαλ. 8, 53, αὐτ. Χρ. Μορ. 16, 4 3) μτφ. πηπὼ πάλιν ἐπὶ τινος, ἀναπιπῶ, ἐπιοπιπῶσι: Πολυδ. 7, 3 B παλινορομῆσαντα πρὸς τὰς Καρηδοῦσιν ἐλπίδας Πλουτ. "Ἡ 718 P γεωμετρία ἐπὶ τὰ ἀισθητὰ παλινορομοῖσα, Φωτ. Ἐπιστ. 296 πρὸς τὰ τῆς δυσσεβείας... ἐπαλινορομῆσι" || βλασφημία παλινορομοῦσα ὄβριος ἐπιστρέφουσα, ἐπανερχομένη εἰς τὸν ἐκαστοῦ αὐτῆν: Πλουτ. "Ἡ 88 D οὐδὲν γὰρ ἀισχύνῃ ἐπι βλασφημίας παλινορομοῖσαι" 4) ρημ. στίλ. παλινορομοῖσις, παλινορομοῖα.

παλινδρομῆς ἔπιρρ. μν. ἐπὶ πορείας πρὸς τὸ ὄπισθεν: Πρὸδρ. 218 τὰ δ' ὄπλα βίβασι καὶ δραμεν παλινορομῶς.

παλινδρομῆτηρ-ορος (ή) μτγν. ὁ ἐκ νέου οἰκοδομῶν, ὁ ἀνοικοδομῶν: Πούλ. Σιλ. Ἐκφρ. Ἀγ. Σοφ. 218 πόνομα... παλινορομῆτηρος οἴκου.

παλινδρομος ὁ ἐπανερχόμενος εἰς τὸ ἴδιον ἔδρας πρὸς ἀνάστροφον: Πλάτ. πινῶν... παντοία γένη παλινδρῶν.

παλινεκχύνεισις (ή) μτγν. ὁ ἐκ νέου οπατοῦν, ἀσωτῶν: Κερκ. 4, 12.

παλινεκχύνεισις (ή) ὁ παλινακλήσις, ὁ μεταστροφῆς, ὁ μεταστροφῆς Φωτ. 373, 17 ἐπισημῶν, ὁ τὸ αὐτὸ ἀγορεύει καὶ πάλιν. Λέγουσι δὲ καὶ παλινεκχύνεισις.

παλινζωία (ή) (παλινζωοίς) μτγν. κ. μν. ἡ νέσι, ἡ δευτέρα ζωή, ἀνοθέσις: "Ἰσίδ. Πηλ. Ἐπιστ. 1, 54, 17 νεώτερος πρὸς παλινζωίαν ἐκάλεσε, Οἴκου. "Ἀποκ. 186, 26 (ἐκδ. βγαίνει τῆς... αἰωνίου παλινζωίας Μακθ. Χρυσ. 2, 153C ἰ γεία) εἰς πρόσκαιρον παλινζωίαν.

παλινζωος-ον [ζωή] μτγν. ὁ πάλιν ζῶς, ὁ ἐκ νέου ζῶν, ὁ ἀναστάν· γλωσσ.: Νών.Εὐαγγ.ΐα. 2,105 παλινζῶν τίνι νότμψ [στί] ζῶμψ.

παλινῆ [η] ἀρχ. λεξ. ἡ πάλιν [η], ἡ πασιπάλ· EM 650,3 «παρά τὴν πόλιν ἢ παλιν», ἦν οἱ Ἄττικοι πασιπάλην λέγουσαι.

παλιννημία [η] [νηνεμία] μτγν. ἡ ἐπιανερχομένη νηνεμία: Βάσσαρ.Σ6,Π10,102 οὐδὲ γαλινῆς ἀργῆς ἡσπασάμην τὴν παλιννημεν [δ.γρ. πολυνηνεμημένη].

παλινθερμανσις-εως [η] νεώτ. ἡ ἐκ νέου, ἐκ δευτέρου θέρμανσις, τὸ ξαναζεσταμα: παλινθερμανσις ἀτμοῦ.

παλινθερῶσις-εως [η] [θερῶσις] ἡ ἐκ νέου, ἐκ δευτέρου ἰθρῶσις, ἀντιθ. μετεωρισμός: Ἰαν.Χυμ.2.

παλινδιθηγία [η] Ἐπιγρ. ἐπιαναφορά ἀποριφθέντων λῶων εἰς λατομεῖον.

παλιννοσος-ον [νόσος] μων. ὁ ἐκ νέου νοσῶν, ὁ περιπίπτων ἐκ νέου εἰς νόσον, ὁ ἀσθενῶν πάλιν: Ἄγμ.Ἐνεργορ.56,3 παλιννοσος καὶ ὀλιγόζωος.

παλιννόστησις εως [η] [πολιννοστήσις] μων. κ. νεώτ. ἀντί πολιννόστησις βλλ.: Βρουέν.Ν78C.

παλιννοστό-ον μτγν. παλιννοστος βλλ.: Νών.Δ 6,62 παλιννοστόσι μετρίλωα κύκλον ἀριθμοῦ.

παλιννοστώ-έω [νοστώ] μων. κ. νεώτ. ἀντί παλιννοστώ βλλ.: Ἄνν.Κομν.400C εἰς τὴν οἰκίαν παλιννοστώσαι παρεμβολῆν, Εὐστ.Παν.135,80.

παλιννοσία [η] [δόδος] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀνατρέχειν τινὰ ὁδόν, τὸ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐπιανερχεσθαι, ἡ ἐπιστροφή· Σουίδ. «ἐναντία δόδος»: ὄθ. παλινδρομία, ἀναδρομή ἐπὶ ἀριθμῶν: Θεολ.Ἀριθμ.59 κατὰ παλιννοσίαν ἐπ' αὐτὸν πῶς ἀνακυκλεῖται, αὐτ.57 ἐκ τῶν λεγομένων παλιννοσίδων.

παλιννόσι-έω [δόδος] μτγν., μων. κ. νεώτ. ἀνατρέχειν τινὰ ὁδόν, ὁδεύω τὴν αὐτὴν ὁδόν κατ' ἀντίθετον διεθῆναιον, ὑποστρέφω, ἐπιανερχομαι: Στέφ.Διάκ.1104D ὀπισθόρρητοι ἐπαλιννοδοῦσαν οἰκασε' πρὸβ. τριῶνδ' ἢ εἰδ. πρῶμψ. ἐν τῷ πρῶ. ἐπιανακυκλινομένοι, ἐπὶ ἀριθμῶν: Θεολ.Ἀριθμ.22 πάντες ἀριθμοὶ δευτεροδοῦσμοι καὶ ἐπ' ἀπειρον παλιννοδοῦμενοι. 2) ρημ.π. παλιννοσία.

παλιννοσῖαι Ἦσ. «ἐκ δευτέρου ματεῖσαι».

παλιννοστος-ον [πόστωμαι] Ἰαν.π.Γαλ.19,127 «παλιννοστος: τὰ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπασταρῶμενοι».

παλιννοστώ-έω [ορθώ] νεώτ. ὀρθῶς ἐκ νέου καταπεσὼν ἡ καταργηθῆν τι, ἀποκομίσθαι ἐν τῇ προτέρᾳ θέσει: 2) ρημ.π. παλιννοστώσις.

παλιννοστώσις-εως [η] νεώτ. ἡ ἐκ νέου ὀρθῶσις καταπεσόντος ἡ καταργηθέντος τινός, ἡ ἀποκατάστασις τινος ἐν τῇ προτέρᾳ αὐτοῦ θέσει: ἡ παλιννοστώσις τῶν θουρῶων ἐν Γαλιλαίᾳ, - ἡ παλιννοστώσις τῆς βασιλείας ἐν Ἑλλάδι.

παλιννοσμένος-η-ον [ορνυμι] ὁ πρὸς τὰ ὄπισθα ὀμῆσας ἢ ὁ ἐκ νέου προσβαλὼν, ἐπιτεθείς: Ἰω.Α 326 ὀλεον τρώας παλιννοσμένω [κρεῖττον ἐν διαστάσει πάλιν ὀρμένω].

παλιννοσμητος-ον [ορνῶ] σγλ. κ. μων. ὁ παλιννοστος βλλ.: Σχολ.Ἀριστοτ.Ἀχ.117B, Βί.Ἰω.Χρυσ. 8,36,1 αὐτοὺς παλιννοσμήτους ἀπέπεφε.

παλιννοσος-ον [ορνυμι] κ. μων. ὁ φερόμενος, ὁ ὀρμῶν πρὸς τὰ ὄπισθα, ὁ εἰς τὰ ὄπισθα ἠθῶν· EM 648,28 «παρὰ τὸ ὄρος γίνεται ρημ.π.κ. ὄνομα ὀρτός καὶ παλιννοστος ἐχρῆν διὰ τοῦ τ γράφεσθαι, οὐχὶ διὰ τοῦ σ, IV ἢ ὁ πάλιν ὀρμηνεμένος. Σημῖται δὲ τὸ ὀπισθόρμητος ἐκ τοῦ πάλιν σημαίνοντι τὸ εἰς τοῦτίσω καὶ ὄρος αἰολικῶ μέλλοντος»: Ἰ.Γ 33 «ὄς δ' ἔτε τίς τε ὀρκοῦντα ἰδῶν παλιννοστος ἀπέστη, Ἐρν.35,1. Ἀπολλ.Ρ1,416 ἄγν νῆσ . . παλιννοστος ἐς Ἑλλάδα», Ἀρετ.ἸΕ. Παθ.2,5 παλιννοστος φορὰ [ἡ παλινδρομική] κινήσις, Θεοφύλ.Σ 90,15 [ἐκδ.Ποπη.] παλιννοστος οἷα ἐπιανθῆεν, Ἄνν.Κομν.116Α παλιννοστος γενόσασι [ἐπὶ ἐχθρῶν τραπέντων εἰς φυγήν] ἢ ὁ ἐπιανερχόμενος,

ὑποστρέφων, ὑποτροπιάζων: Ἀρετ.Χρον.Νοθ.Ι,5 ἦν ἡ νοσῶς παλιννοστος ὀρθῆ· 2) τὸ οὐδ. παλιννοστος ὡς ἐπίρρ. πάλιν πρὸς τὰ ὄπισθα: Εὐτόλμ.ΑΠ7,608 ἢ ἀπ. παλιννοστρον μετὰ βιαίου πτωγμοῦ πρὸς τὰ ὄπισθα: Ἀριστοτ.Ἀχ.1179 καὶ τὸ σφυρὸν παλιννοστρον ἐξεκοκκισαι.

παλιννοστος-ον [ορνυμι] ὁ πάλιν ὀρμώμενος, ὁ ἐκ νέου ἐξεγειρόμενος, ὁ ἐπιανερχόμενος, πού ξαναγοργίζει: Αἰσχ.Ἀγ.155 παλιννοστος . . μῆσις.

παλινός ἀντί πάλινος βλλ.: Ἐπιχ.ἀν.83 παλινῶν λεκίς.

παλιννόστησις-εως [η] νεώτ. κ. παλιννοστώσις ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸν τόπον ἐξ οὗ ἀνεχώρησέ τις, ἡ εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφή.

παλινόστος-ον [νόστιμος] μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παλινόστησιν, ὁ τῆς ἐπιστροφῆς, τῆς ἐπανοδοῦ: Ὀπν.Ἀλ.1,616 παλινόστος ὄρημ [ἐπιθῆμα ἐπανοδοῦ], Νών.Δ II,413.

παλινόστος-ον [νόστος] μτγν. ἡ παλινόστος ὁ ἐπιανερχόμενος ὄπισθα, ὁ ὑποστρέφων, ὁ ἐπιστρέφων: Νών.Εὐαγγ.ΐα.1,214 παλινόστος πορεία [τοκτός, αὐτ.3,24, Ἰω.Γαζ.1,23 [ἐκδ. Cramer].

παλινόστώ-έω [νόστος, νοστώ] μτγν., μων. κ. νεώτ. νοστώ πάλιν, ἐπιανερχομαι ὄπισθα, ἐπιστρέφω κ. ἴδ. εἰς τὴν πατρίδα: Γαλ.16,9. Ὀκμῶν.Μετ.112,20, Θεοφύλ.Σ 71B, Ἄνν.Κομν.400C, Εὐστ.Παν.80,10, Παπαδ.Χριστ.Τεμ.115 ὄλοι οἱ ἐνστάσι, ὅσοι εἶχαν παλινόστησει ἀπὸ τοῦ Σουεζ', 2) ρημ.π. παλινόστωσις.

παλιννοστος-ον [ορνυμι] μτγν. ὁ ἐκ νέου, ἐκ δευτέρου οὐρῶν, λογαριασμοῦ ἐπὶ τοῦ κυρ. ὀνόματος Πάλιννοστος: Μαρτιάλ.3,78,2.

παλιννοστή Ἦσ. «ἐφθῆ πίπτας».

παλιννόμη [η] μτγν. ἡ παλιννόμη βλλ.: Πολύδ. 15,17,1 ἡ τῆς τύχης παλιννόμη.

παλιννόσις Ἦσ. «ἐχθρα γυνή».

παλιννοσικός-ον [ισαί] ἡ παλιννοστικός * ὁ ἐπισκιαζόμενος ἐκ νέου ἢ ὁ ἐχων πυκνὴν σκίαν, σάσκιος: Ἀριστοτ.Ζ1 556α,24 ἐλαται οὐ . . γίνονται παλιννοστικοί, Λοκκ.Ἐρωτ.12 ἦν δὲ ὑπὸ τὰς ἀγὰν παλιννοστικούς ἰλαραὶ κλισίαι ἢ τὸ οὐδ. παλιννοστικῶν ὡς οὐα. τῆσος σκιαζόμενος, ὀπάστεγον: Ἀρχύλ.34 ἐν παλιννοστικῶ, Θεοφρ.Φ11,12 ἐν παλιννοστικῶ καὶ νηνεσῶ καὶ ἐφύδρον, Πλοῦτ.Νομ.10 καλὸζῆρτος . . καὶ γυνῆν τὴν πλημμελέσασαν ὀδῶνης ἐν παλιννοστικῶ παρατεινομένης' 2) ὁ σκοτεινός, ὁ ζοφώδης Ἦσ. αὐστικός, σκοτεινός, ζοφώδης: Σοφ.ἀν.289 χερμῶν παλιννοστικῶ [μτ. Σουίδ. «ζοφερός», κτ. Φώτ. «σκοτεινός»].

παλιννοσκόπαι [η] [σκοπία] τὸ βλέπειν πρὸς τὰ ὄπισθα, κατὰ τὴν ἐναντίαν διεθῆσιν: Εὐρ.Ἰ.Ορ. 1262 δόχημα νυν κόρας διάφρ' ὀμμάτων ἐκκίθεν ἐνθάδ', εἶτα παλιννοσκόπαι. ἐχόμεν ὡς θροεσίς.

παλιννοστος-ον [νόστος] μτγν. ὁ πάλιν σῶσις, ὁ ἐκ νέου σωθεῖς: Νών.Δ 25,535 φυχρὰς γενέσασι παλιννοστος ἀσθμα πταινῶν οἰομένω κατὰ βαῖον ἐβήμονι βῶμῶε λαίμψ,ΑΠ1,149 παλιννοστος ἀσθμα.

παλιννοστώ-έω [ιστάσι] μτγν. ἐπιανερχομαι, ἐπιστρέφω ἐκ στάσεως, ἐπὶ τῶν Ρωμαίων πληθεινῶν: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,38 παλιννοστατόντος [ἐφεφρ. ἀντὶ πάλιν ἀστατόντος].

παλιννοστώ-έω [ιστάσι] μτγν. ἐπιανερχομαι, ἐπιστρέφω ἐκ στάσεως, ἐπὶ τῶν Ρωμαίων πληθεινῶν λόγους: Αἰσχ.Ἐπ.258 παλιννοστωεῖς αὐθιγγάνουσ ἀγαλμάτων.

παλιννοστροφικός-ους-ές [ιστροφή] ὁ ἀντίστροφος, ὁ ἀντίθετος: Σοφ.Ἰχ.112 παλιννοστροφικὸ βήματα.

παλιννοστροπος-ον [ιστρέπω] μτγν. ὁ πρὸς τὰ ὄπισθα ἐστραμμένος, ὁ [μτ.Οπρ.679 ὀπερινοστροπος παλινστροπέσι] ἰδ.γρ. παλινστροπέσι, Μόξιμ.80 ἐν κρείστῳ παλινστροπέσι κελεύθῳ.

παλινστροφήτος-ον [ιστροφή] μτγν. ὁ περιστροφόμενος, ὁ στροβιλιζόμενος, ὁ περιδινόμε-

νος· Λυκόφρ.739 παλινοτρόφους ημινοαίς ἀ-
λόμενος ἰαχόλ. ὀπισθορομήτας, παλιπύλοισι.
παλινοτροπος-ον (πατρώφω) μτν. κ. μαν. ὁ πα-
λινοτροπος βλλ.· Ὀππ.Κυν.2,99 κέρως παλινοτρο-
πον ἡέρηται, Σχολ. Ἀριστοφ.Νεφ.298 γυνῆν παλι-
νοτροπον, Κ Μανασσ.Χρον.3420, Πιχρσο.8,665D
[ἐκδ. Παρ.] παλινοτροπον πνευματών.

παλινοτροφώ-έω (ιστροφῆ) μτν. στρέφω πρὸς
τὰ ὅπσια· Στρουθ.Εοθδ.806 παλινοτροφῆσασα,
παλινοάλλεκτος-ον λεξ. ὁ ἐκ νέου συλλεγθεὶς
συναθροισθεὶς· Ἡσ., Φώτ. ἐν λ. παλλογοι.

παλινίτιος-ον (τινω) ὁ ἀναποδιδόμενος, ὁ ὑ-
ποκείμενος εἰς ἀναπόδοσιν Ἡσ. ἐπαλινίτια, ἀπι-
σθέντα, ὁ ἐστὶν ἐξ ὀπισθοφρῆς τιμωρίαν δώ-
σοντας· Ὀδ.Α.379 ἀτ κέ ποθι Ζεὺς δῶσαι παλίνι-
τα ἔργα γενέσθαι ἰνὰ ἐπέλθῃ ἀναπόδοισι διὰ
τῆς ἐκ μέρους τῶν θεῶν τιμωρίας· 2) ἐνεργ. ὁ
ἀναποδοῖδων· Ἐμπ.ΠΙ.5 παλίνιτια πνευμάτα.

παλινοκία (ἡ) (τόκος) μτν. ἡ ἐκ δευτέρου
ζήτησις πληρωθέντος, καταβληθέντος τόκου·
Πλουτ.Ἠθ.295D δόγμα θέμενοι, τὸς τόκου ἀ-
νεπάρτητον παρὰ τὸν δανειστίον, οὗς δεδωκό-
τες ἐτύγγανον, παλινοκίαν τὸ γινόμενον προσα-
γορεύσαντες· 2) ἡ παλιγενεσία βλλ.λ.· ἰσθδ.
Πηλ.228C ἡ κατά ἰσοῦν παλινοκία.

παλινοκος-ον (τίκτω) μαν. ὁ ὁ ἀνόμιος τοῖς
ἐαυτοῦ τοκέσιν· Κ Μανασσ.Χρον.2231 θαυμάζω τὸ
παλινοκοῦν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους, καὶ πῶς
οὐκ ἐξεμάκρυνται οἱ παῖδες τοῖς πατέρας.

παλινοτρον-ον (τινω) κ. νεώτ. ὁ πρὸς τὰ ὀ-
πισθ. τευόμενος, καμπύμενος, κυρτούμενος, ὁ ἐ-
λαστικός, ἐπὶ τόξου τεταμῆν· Ἰλ.Θ.266 παλινο-
τρονα τόξα τιταίνων, αὐτ.Ο.443 ἰαχόλ. κελς τὸπίστω
τευόμενος, ἐλκόμενος· ὁμ. κ. ἐπὶ μὴ τεταμῆν
τόξου· Ἰλ.Κ.459 ἔλθωτα καὶ λυκίεν καὶ τόξα παλι-
νοτρονα, Ὀδ.Φ.11 ἔναθα δὲ τόξον κειτο παλινο-
τρον ἡδὲ φαρέτρην, Ἡρ.7.69 Ἄραδιος . . . τόξα . .
παλινοτρονα εἶχον πρὸς δεξιῆ [κτ. Εἰστ.712,21 ἐπα-
λίντρονα δοκεῖ μὲν ἅπαντα εἶναι τὰ τόξα Ἡρόδο-
τος δὲ . . . ὑπέβαλε νοεῖν ἢ πᾶν τόξον εἶναι παλι-
νοτρον ἀπλῶς, ἀλλὰ κυριώτα καὶ μέγιστα τὸ κατ'
ἐπίστασιν ἔμπαλιν τευόμενον, ὡς καὶ οὕτω κυκλο-
τερές γίνεσθαι, ἡ καὶ ἄλλως φράσαι, τὸ ἐπιβέτε-
ρα μέρη κλινόμενον, ὡς φασιν οἱ παλαιοί, Αἰσχ.
Κο.160 Ἰσκόθης θ' ἄτ' ἔν ἡ κροῖον παλινοτρον ἐν ἔρ-
γῳ βέλη ἠπαλλάων, Σοφ.Τρ.511 παλίντρονα . . . τό-
ξα· 2) ὁ πρὸς τὰ ὀπισθ. τεταμῆν· Ἀριστοφ.
Ὀρν.1739 Ἔρωσ. ἡ ἄνισ ἐθθνε παλινοτρονας·
2) ὁ ἐξ ἀντιθέτων τάσεων προερχόμενος· Ἡ-
ράκλ.Φιλ.51 παλίντρονος ἀρμονίη κῶμου διωσπερ
λύρης καὶ τόξου [ἄγρ. παλίντροπος· 3) τὸ
οὐδ. κτ. πληθ. παλίντρονα ὡς οὐσ. στρατιωτικὰ
βλητικὰ μηχαναί, λειτουργοῦσαι διὰ τῆς τάσεως
δεομιθῶς χορδῶν καὶ ἐξακοντιζούσας λίθους, ἀλλ'
οὐχὶ αἰχμηρὰ βλήματα, λιθοβόλα· Ἡρωκ.Βελον.74,
αὐτ.104, Φιλ.Μηχ.Βελον.91,36.

παλινοτροπία (ἡ) ἀρχ. λεξ. ἡ παλινοτροπία
βλλ.λ.· Πολυδ.3,132.

παλινοτροπέλος-ον ὁ παλινοτροπος βλλ.2) Πινδ.
Ο.2,41 πῆμ' ἀγαι παλινοτροπέλων ἀλλῶ κρῶψ
ἰαχόλ. ἐντετραμμένοι, Σουίδ. ἐνδιτροφον, ἐ-
ναντίον, ἀντετραμμένοι· ἐπῆρ. μτν. -ως·
Φιλοστροφ. Ἐκκλ.ἰστ.2,7,481 ἐπὶ τὸ ὄμοσυσίον πα-
λινοτροπέλως ἐνανεστρέφεν.

παλινοτριβής-ους-ές (τριβῶ) ὁ κατ' ἐπανάληψιν,
ὁ συνεχῶς τριβόμενος, ἐπὶ τοῦ ὄνου, ὁ δι' ἐπα-
νεληψιμένων ραδισμῶν γινόμενος ἀμβλῶς καὶ ἡτ-
ροτραχλῶς, ὁ ἐπιμορῶς, ὁ ὑπομῆων ὄλα τὰ κτη-
νήματα· Στρωμ. Ἄμ.7,43· 2) ὁ πανοστργος, ὁ
δόλιος, ὁ κακοήθης Ἡσ. ἐπαλιντριβῆ· κακεντρε-
χῆ· Σοφ.Φιλ.448 πανοστργα καὶ παλιντριβῆ.

παλινοτριβή-τῆος ἰδ. ἡ γλωσσ. ὁ παλινοτριβῆς βλλ.

παλινοτροπής-ους-ές μτν. ὁ παλινοτροπος βλλ.·
Νικ.Θρο.402 φῶξ δὲ παλινοτροπῆς φορῶνται.

παλινοτροπία (ἡ) μτν. τὸ περιστρέφειν, πε-
ριστροφή· 1) μτφ. κτ. πληθ. μεταβολὰ γνῶμης, πα-
λιβολία· Ἄπολλ.Ρ.3,1157 ἡ δὲ παλινοτροπία ἀ-
μήχανος ἰαχόλ. ἤθη τοῖς περιστροφῆς ἡ διὰ
τὸ ἔμπαλιν τετράφθαι αὐτῆς τὴν ψυχὴν ἡ δὲ τῆ
ἀποστρόφῃ ἐν ἀπόρω καταστάσας· 1) ὁμ. κτ.
πληθ. μεταβολὰ τῆς τύχης· Πολυδ. Ἐκκ.Βα.375.

παλινοτροπος-ον (τινω) κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ
ἐστραμμένος ἢ στερεφόμενος πρὸς τὰ ὅπσια, πρὸς
τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, ὁ ἀπεστραμμένος· Αἰσχ.
Ἄγ.776 τὰ χρυσόπασα δ' ἐβέθλα σὺν πινῶ κερ-
ῶν παλινοτροπος ἄμασι λιπούσ', αὐτ.Ικ.173 νῦν
ἔχων παλινοτροπον ὄφην ἐν λισταῖν· 2) ὁ
στρέφων πρὸς τὰ ὅπσια, ὁ ἐπιστρέφων, ὁ ἐπα-
νερχόμενος· Σοφ.Φιλ.222 παλινοτροπος κέλευθον
ἔρπει, Εἰρ. Ἡρ.1069 παλινοτροπος . . . στρέφεται,
Παρμ.δ.9 παλινοτροπος κέλευθου ΑΠ9,61 παλι-
τροπος ἐκ παλῆμοιο· 3) ὁ πρῶν, ὁ κλινῶν
πρὸς τὸ ἔτερον μέρος, ὁ ἐναντίος, ὁ ἀντιθέτος·
Σοφ.ἀπ.576,5 παλινοτροπος πλαστήγι τὸ βίου,
Πολυδ.14,66 παλινοτροπὸς τῆς ἐπιβόας αὐτοῖς ἀ-
ποδαιούσης πρὸς τὰς ἐξ ἀρχῆς ἐπιβόλας εἰς
τοῦναντίον καθισταμένης, αὐτ.5,16,9 παλινοτροπον
λαμβάνουσα τὴν προκλήν τὰς ἐξ ἀρχῆς αὐτῶν
ἐπίσταν ἴδωας ἐναντίον πρὸς τὰς ἐξ ἀρχῆς ἐπι-
βόας αὐτῶν, Διόδ. Σ.15,85 παλινοτροπον ποιήσας τὴν
μάχην, Ὀνήσανδρ.27 παλινοτροπον ποιήσασθαι
τὴν διωξὴν [ἄγρ. παλινοτροπον, Ἄνθ.Μέτρ.δ.88, ὡς
Χρυσ.9,963B [ἐκδ. Παρ.]· 1) μτφ. ὁ ἐκώλωκς με-
τεβάλλων γνῶμην, ὁ παλυδουλος, ὁ δαστας·
Πολυδ.4,36 Ὀνήσανδρ.35,4 παλινοτροπον τοῦ
δαμονίου τὸ ἐμπετάδουλο· 4) ἐνεργ. ὁ στρέφ-
ων, ὁ τρέπων εἰς πασοφορῶν· Βοηκ.10,54 ταῖσιν
δὲ χολωσάμενα στήθεσσι παλινοτροπον ἐμεισταν
νόημα ἰσοῦν πλάνητα, δηλ. παρόνοιοι· 5) ἄγρ.
ἀπὸ παλίντροπος βλλ.2).

παλινοτροπῆμα-ἄμα (παλινοτροπος) μτν. εἰς
τοῦσιν τρέπονται, ἐπιστρέφεται, ἐπανερχομαι· Εἰστ.
719,57 ἐδίλων δὲ ὡς ἐκ τοῦ πάλιν, τρέπειν ὁ παλι-
τροπος σύγκειται καὶ τὸ παλινοτροπῆμασθαι· Ἄ-
πολλ.Ρ.4,165 ἐπὶ νῆα παλινοτροπῆσασθαι, αὐτ.643.

παλινοτροπής-ους-ές (τριβῶ) ὁ εἰς τὸπίσω ἡ πάλ-
ιν κτηνηθεὶς τὸ οὐδ. ὡς ἐπῆρ.· Ἄπολλ.Ρ.3,1254
ἄλο δ' ἀκωκῆ . . . ἀμωμος ὄψωνε παλινοτροπῆς,
παλινοτροπῆς-ους-ές (τριβῶ) ὁ ἔναθ ἐναντίον, κακῆν
τύχην, ὁ δυστυχῆς· Αἰσχ. Ἄγ.464 π-τριβῶ βίου.

παλινοτριβία (ἡ) (τριβῶ) κ. μαν. κ. νεώτ. ἡ ἀναίρε-
σις τοῦ περιεχομένου φώδης τινος δι' ἄλλης Ἡσ.
ἐπαλιντριβῆ φώδην τὴν προτέρην ἐναντίον, Σουίδ.
ἐναντία φώδ. ἡ τὸ τὰ ἐναντία εἶναι τοῖς προτέ-
ροις, ὀνομασία φώδης τινος τοῦ Στήσιχου, δι'
ἧς ἀνεκάλει τὰς προηγούμενας αὐτῶ κατὰ τῆς
Ἑλένης βλασφημίας· Πλάτ.Φαιδρ.243B ποιήσας
δὴ πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινοτριβίαν παρα-
χρημα ἀνέβλεψεν, αὐτ.Ἐπιστ.319B, Ἰσοκρ.10,64 τὴν
καλουμένην παλινοτριβίαν ἐποίησε· 1) κ. νεώτ.
ἡ ἀναίρεσις ἡ ἀνάληψις τῶν προτέρων λεχθέντων
Ἡσ. ε. . . ἡ δόγμα τῶν πρώτων ἐναντίον· Πλάτ.
Φαιδρ.257Α ἀρίστη δέδοται . . . παλινοτριβία, Κικ.
Ἄττ.4,51, Φιλ.1,260, Πλουτ. Ἀλέξ.54 τὸν ἀνδρα
πρὸς τὴν παλινοτριβίαν τραπόμενον, Λοκ. Ἄττ.35
παλινοτριβία τὸν λόγον πρὸς τὸ ἐναντίον· 2) μτν.
ἡ ἐπανάληψις φώδης τινος ἢ τοῦ κατ' ἐναντίον
ἄθεν· Κλήμ. Ἄμ.289· 3) μαν. ἡ ἐξ ἀντιθέτου
μεταβολὴ στάσεως εἰς π.· Μηνάι.12,6 Συνετ. παλι-
νοτριβίαν τὸς πρῶτο βασιλεῖσιν ἡδε, καθιερ-
ρεῖσθαι μὲν τοῦς τῶν εἰδῶλων ναοῦς κελύων.

παλινοτριβικός-ή-ον ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος
εἰς τὴν παλινοτριβίαν, ἐπὶ φώδων· κτ. Ἡροστ.
Ποιημ.4 ἐπαλινοτριβικός δὲ ἐν οἷς τὰ μὲν περιέχοντα

άλλοις ἐστίν ὄμοιοι, ἀνόμοιοι δὲ τοῖς περιχορμῆ-
νοισ· τὰ δὲ περιχορμῆνα ἀλλήλοισ μὲν ὄμοια ἐστίν,
ἀνόμοια δὲ τοῖς περιχορμῆσι· Κρατινῶδ παλι-
νωδικὸ ὄνομο.

παλινωδῶ-εω (ῥῶδη) κ. νεώτ., μέλλ. παλινωδήσῶ,
ᾧω ῥῶδη ἐναντιὸν τῇ προτέρᾳ, ὄθ. γεν. ἀνωρῶ
τὸ ὄσα πρότερον εἶπον, ἀνακαλῶ: Ἰλλ.ἀτ. Ἀλκ.2,
142D ὄλιγον δὲ ἐπισχόντας ἐνίστε παλινωδοῖσιν,
ἀνευχομένοι ἀττ' ἂν τὸ πρῶτον εὐθύναι, αὐτ.
149B, Λοκκ. Ἀποκ.1 παλινωδεὶν πρὸς τὸ χεῖρον,
αὐτ. Ἀλέξ.28 χρῆσθός ἄλλοσ· παλινωδῶν 2) ἐ-
πιναλοῦσθῶν ῥῶδη τινα· κ. γεν. ἐπιναλαμῶσῶν:
Φιλ.1,506, Σέξτ. Ἑπιπ.Μαθ.7,202.

παλινωρῖον (ἰὸ) νεώτ. ναυτ. ὄργανον δι' οὗ
εὐρίσκειτο τὸ ἀζῖνοῦθ τοῦ ἡλίου, συναρτήσαι τῆς
ῥῶρας, τῆς κίσεως τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ πλάτους.

παλινωρῆ-ον ἰωραῖ μτγ. ὁ ἐναλλάττων καὶ
ἐπιστρέφων μετὰ τῶν ἐποχῶν, ἐπὶ ἀστέρος: Ἀ-
ρατ.452 2) Ἦσ. ἐπαλινωρῆσ ἀκονίτας Ἰπαλι-
νωρων ἐσφ.γρ. ἀντὶ παλινωρῶν Ἦσ.1.

παλιο- πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξων τῆς δη-
μοτικῆς γλώσσης, προσδίδον τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ διὰ
τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλούμενον εἶναι παλαι-
ον, ἐμφερμένον καὶ ἀρρηστον ἢ ἀνόμοιον λόγου,
ὡς παλιοσπίδρα, παλιοκάλυβο, παλιοκάτικο, πα-
λιοκάραβο, παλιόρουχα 1) ὄμ. δι τὸ διὰ
τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ δηλούμενον εἶναι φαύ-
λον, ἀρρηστον, ὡς παλιουγαίκα, παλιάνθρωπος,
παλιόπαιδο, παλιόσυρα.

παλιόβλαχος (ἰὸ) δημ. ὄβριστ. ὁ ἀγροῖκος τοῦς
τρόπους, ὁ δέστος καὶ χυδοῖος.

παλιόβρωμα (ἠ) δημ. ὄβριστ. ἐπὶ γυναικῶν, ἢ
φαύλος, κοκοήθης, αἰσχρά, & παλιουγαίκα.

παλιουγαίκα (ἠ) δημ. ἢ παλιούγαϊκο (ἰὸ), κα-
κίατρος, δυστροπος, κακηνεργῆς γυνή 2) γυ-
νὴ ἐλευθερίων ἡθῶν, ἑταῖρα, πόρνη.

παλιοζαγάρι (ἰὸ) δημ. ὄβριστ. σμγ. τοῦ παλιό-
σκυλῆλο βλ.λ.2: Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.12,10 τὸ λέτε,
μωρ' παλιότομο καὶ σέξ τὸ παλιοζαγάρι κ.

παλιοκρίστα (ἰὸ) δημ. κῶρη κακῆς ἀνατρο-
φῆς ἢ διαγωγῆς, ἐπιληψίμων ἡθῶν 1) κτ. κλητ. κ.
ἀνευ μέμφως, ἀπλῶς ἐπιμητητικόν.

παλιόκορμο (ἰὸ) δημ. ὄβριστ. ἐπὶ προσ., ὁ
φαύλος, ὁ αἰσχρός, ὁ κοκοήθης, ὁ αὐτίπανός, ὁ
παλιάνθρωπος ἢ ἢ παλιουγαίκα βλ.λ.

παλιόλιον πῶπ. τὸ παλιόλιον, ὁ μικρός, ἐπεν-
δότης, τὸ ἐπισυφορῶν.

παλιόν (ἰὸ) (λατ.) πῶπ. ρωμαϊκῶν ἐνδυμα.

παλιόπαιδο (ἰὸ) δημ. παῖς κακῆς ἀνατροφῆς
ἢ διαγωγῆς, ἀμυῖοιός 1) κτ. κλητ. κ. ἀνευ μέμ-
φως, ἀπλῶς ἐπιμητητικόν.

παλιοπαλιάνθρωπος (ἰὸ) δημ. ἔπιτατ. τοῦ πα-
λιάνθρωπος βλ.λ.

παλιός-ά-ό ἔημ. τ. τοῦ παλαιός βλ.λ.

παλιοσκόρφα (ἠ) δημ. ὄβριστ. ἐπὶ γυναικῶν, φαύ-
λη, κοκοήθης πόρνη.

παλιόσκυ(λ)ο (ἰὸ) δημ. ἐπὶ κύνων, ὁ οὐχὶ ἐκτε-
τὸ εἶδος, ράτσας, ἢ βρωμιόσκυλλο 1) κτ.
ἐπέκτ. ὁ ἀδέσποτος κύων 2) μτφ. ἐπὶ προσ.,
ὁ φαύλος, ὁ αἰσχρός, ὁ ἀρρητός, ὁ κοκοήθης.

παλιόσπιτο (ἰὸ) δημ. παλιός, ἐμφερμένη ἢ
μικρὸς ἀξίος οἶκος: Ψυχάρ.Ταξ.75 ἕνα ἐξῆλιον
σπίτι, ἕνα παλιόσπιτο, τὸ μόνο μας κατασφύγιον.

παλιότομο (ἰὸ) δημ. ὄβριστ. ἐπὶ προσ. ὁ
αἰσχρός, ὁ κοκοήθης, ὁ αὐτίπανός, ὁ πρῶτου-
σχος πρὸς παλιόκορμο, παλιόσυρα.

παλιότομοκος (ἰὸ) δημ. ὄβριστ. ὁ φαύλος, ὁ
ἀρρητός Τούρκος: Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.77 ἀς ἔρτουσ
οἱ παλιότομοκοι, τίποτε δὲ μάς κάνουν.

παλιότομο (ἠ) δημ. κ. παλιότομο (ἰὸ) ἢ παλιόμο
βλ.λ. - Κρυστ.Ποίημ.4,24 ἔκδ.Φέξητὶ τὴν ἀγαπῶ,
ὄσο ἀγαπᾷ τὸν πάλιεμο τὸ πῆδι.

παλιόμο (ἰὸ) δημ. τὸ ἀκανθῶδον θαμνώ-
δες φυτὸν παλιόμορος ὁ ἀκανθῶδός.

παλιόμορος-η-ον μτγ. ὁ ἐκ παλιόμορος βλ.λ.:
Στράβ.16,4,17 βῆσσοις παλιόμοροις.

πάλιμορος γλῶσσ. ἢ ρυθί, τὸ πηγῶν.

παλιόμορος (ἰὸ, ἠ) κ. νεώτ. τὸ θαμνώδες καὶ ἀ-
κανθῶδες φυτὸν παλιόμορος ὁ ἀκανθῶδός, τὸ πα-
λιόμορος: Ἦσ. κ. . . καὶ τὸ θαμνώδες δένδρον: Εὐρ.
Κόικ.394 παλιόμορος κλάδος, Θεόμορος Ἰστ.129,
Θεόκρ.24,89 γάγκανα δ' ἀπαλάθω ἐξῆλ' ἐτοι-
μῶσαι ἢ παλιόμορος, Δίονσ.1,92 1) νεώτ. βοταν.
γένος ραμνοειδῶν θαμνώδων φυτῶν 2) τὸ δέν-
δρον (Ἰζυφος ἢ κεντροφόρος): Θεόφρ.Φι 4,3,3,
Ἄγαθρ.34 ὁ παλιόμορος, Πλλ.Φι13,111 3) Ἦσ.
ἄπαλιμορος κάδοσ ἀντιλήθρᾳ.

παλιόμορος ὄθρινα (ἰὸ) μτγ. τρίκορον
λικμητήριον ἐκ παλιόμορος βλ.λ.1): Ἀντίφιλ.ΑΠ 6,95
παλιόμοροφῶν . . τρικάνα καὶ τρητοῦς ποδῶ-
νας ὁ γατόμος ἀνθετο Διοτ.

παλιοχαρβαλωμένοσ-η-ον μσν. ὁ παλιός
καὶ ἐσχισμένος: Πρόδρ.1,361 κάπα μου, πάλιν
κάπα μου, παλιοχαρβαλωμένη.

παλιόρρασις-εως (ἠ) μσν. ἢ παλιόρρα: Τζέτζ.
Λυκόφρ.757.

παλιόρροθις-η-ον ἰόβριος ἐπὶ κύματος, ὁ μετὰ
κρότου πρὸς τὸ ὄπισω φερόμενος, ὁ ἀναρρῶν:
Ὁδ.Ε 430 κύμα . . παλιόρροθις δὲ μιν αὐτὴς πλῆ-
ξεν, αὐτ.1,485 τὴν δ' αἰφ' ἠπειρόνδε παλιόρροθιον
εἶρε κύμα, Λοκκ. Ἐπιγρ.2,12 πηνῆς κύμα παλιόρ-
ροθιον 1) γεν. ὁ παλιόρρος: Ἀρατ.347 (ναῦσι πα-
λιόρροθῆ . . καθάπτεται ἠπειροῖο ἰσχόλ. ἐκωπῆ-
λασία καθορμίζεται τῇ ἠπειρῶ) 1) τὸ οὐδ. πλῆθ.
παλιόρροθα ὡς οὐσ, παλιόρρα: Ἀπολλ.Ρ 1,170.

παλιόρροθ-ον ἀντὶ παλιόρροθιοσ βλ.λ.

παλιόρρα (ἠ) Ἰσαλιόρροι κ. νεώτ. κ. παλιό-
ροθῆ (Σοφ.ἀπ.832), ἰων. παλιόρροθῆ ἢ πρὸς τὸ
ὄπισω ροθὶ τοῦ ὕδατος: Ἦρ.2,28 δίνας τινὰς
ταῦτ' εὐόσας ἰσχυράσ καὶ παλιόρροι 1) κ. κ.

νεώτ. τὸ φαινόμενον τῆς περιοδικῆς καθ' ἑκάστην
ἀνωψώσεωσ καὶ καταπτώσεωσ τῆς μέσης ἐπιφα-
νεύσεωσ τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος: Σοφ.ἀπ.832 στενω-
πός Ἄρδου καὶ παλιόρροισ βυθοῦ, Καλλ.Δῆλ.193
παλιόρροισ ἐπινήχεται ἐπὶ τῆς ἄλλουσι, Πολύδ.34,
9,5 ἦν ταῖσ παλιόρροιασ τῆσ θαλάττης ἀντιπα-
θεῖν, Ἀγαθῆμ.5,22 παλιόρροισ πρὸλ. πλημμυρίσ,
ἀμωπία 2) γεν. ἀνάρροιο, ἀνάρροιοσ: Ἀ-
ριστ.ΛΖΜ 670b,8 διὰ τὴν . . παλιόρροιαν τῆσ ὑδά-
τοσ . . αἱ κοιλίασ ἀκλήρα ἰγίνονται σπληνῶσιν,
αὐτ. Ἑπιπ.461a,6 παλιόρροια τοῦ θερμοῦ, Ἀρετ.
Ὁξ.Νοῦσ4 ἢ ἐξ παλιόρροιαν ἰέναι 3) μτφ. τὸ
κυμανεσθᾶν, τὸ ταλαντεσθεσᾶν, ἢ ἀστασία: Πολ-
ύδ.1,82,3 παράδοξοσ περὶ αὐτοῦσ παλιόρροια
τῶν πραγμάτων (τῆσ τύχησ), Διοδ.Σ 18,59 κατα-
πλαγῆθῆ τὴν ἐπ' ἀμύτοτερα τὰ μέρη τῆσ τύχησ
παλιόρροιον ὄμ. ἐπὶ τῆσ ἀνομνήσεωσ: Φιλ.1,593.

παλιόρροθ-ον (ἰων. ἰορθῶ) μτγ. ὁ ὄρμησ πρὸς
τὸ ὄπισω μετὰ ροῖδων, μεγάλησ βόησ: Ὀππ. Ἀλ.
5,220 ἰθ.γρ. παλιόρροσι.

παλιόρροθ-ον μτγ. δ.γρ. ἀντὶ παλιόρροθιοσ,
παλιόρροθ-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενοσ ἐῖς τὴν παλιόρροιαν βλ.λ.1, ὁ τῆσ παλιό-
ροσ: παλιόρροθῆ κινήσετῆσ θαλάσσεωσ, - πα-
λιόρροθικῶν κύμα ἰὸ ἐπὶ τῶν θαλασσῶν παραγῶ-
νησ, παλιόρροθικῶν ρεῦμα ἰὸ παρατηρούμενοσ ἐῖς
τὰς ἀκτῆσ τῆσ θαλάσσεωσ καὶ ὀφειλούμενοσ ἐῖς
τὸ φαινόμενον τῆσ παλιόρροσ.

παλιόρροθ-οσ (ἰὸ) νεώτ. ὄργανον κατα-
γράφον αὐτομάτωσ τῆσ μεταβολῆσ τῆσ θαλασσοσ
σταθμῆσ τῶσ ὀφειλούμενασ κυρίωσ μὲν εἰς γὴν πα-
λιόρρα, ἐν μέρει δὲ καὶ εἰς τὸν ἀνεμοκ καὶ τὰς
μεταβολῆσ τῆσ βαρομετρικῆσ πίεσεωσ.

παλιροόμετρον [τό] νεώτ. ὄργανον ταποθετούμενον εἰς τὰς ἀκτὰς πρὸς μέτρησιν τῶν ἐκ τῆς παλινρροίας, τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βρομετρικῆς πίσεως μεταβολῶν τῆς θαλασσίας στάθμης. **παλιροοί-ον** μτγ. παλιρροός βλλ. ἐπὶ κυμάτων: Λυκόφ.380 παλιροοί εἶναι, Ὀππ.Λα.1,778. **παλιρροοί-ος** [ρέου] ὁ πάλιν ρέπων. ὁ εἰς τοῦπισω κλίμων ἢ κεκαμμένος: Εὐρ.Ἠλ.492 παλιρροῖον γόνυ [τό ἐκ τοῦ βάρους τοῦ σώματος κερπιτήμενον, κλονούμενον].

παλιρροοί-οος-οον-ον (ροῦς) ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ρέων, ὁ ἀναρρέων: Εὐρ.Π.1397 εἰς δὲ γῆν πάλιν κλύδων παλιρροῦς ἦγε ναῦν ἥ ὁ πλημμυρῶν καὶ ἀποσυρρόμενος, μτφ. ἐπὶ τῆς ἀναπνοῆς: Ὀππ.Λα.2,398 παλιρροός ἀήρ, Τρυφίδ.76 παλιρροῖον ἄσθμα 2) μτφ. ὁ παλινδρομῶν, ὁ ὑποστρέφων, ὁ ἐπανερχόμενος κατὰ τῆς κεφαλῆς πινος: Εὐρ.Ἡρ.739 ἰὼ δίκαι καὶ θεῶν παλιρροῦς πόντος.

παλιρροῦθ-ος-ον [ροῦθῶ] ὁ ἀνιχνῶν ἐκ τοῦ ῥόχθου τῶν παλιρροῶν: Αἰσχ.Άγ.191 παλιρρόχθοις ἐν Αὐλίδος τόποις [Ἰδιόρθ. χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ παλιρροῦσι].

παλιρροῦθ-έω [παλιρροῦθ] πλημμυρῶ καὶ ἀποσύρομαι, ῥέω κατὰ πῖνα διευθύναι καὶ ἀποσύρομαι κατὰ τὴν αὐτὴν, ἐπαναχωρῶ: Θεόφρ.Άν.10 καθάπερ παλιρροοῦντος τοῦ ἀέρος, Στράβ.1,38, αὐτ.3,3,3 παλιρροεῖν γὰρ φάσαι τὴν θάλατταν 2) ἀνακόπτομαι, ἐπι ἐπιδρωμάεως Διοσκ.Καρ.ἀπ.147.

παλιρροῦμη [ῆ] μτγ. ἡ παλιρροῦμη εἰς τὰ ὀπίσω κινεῖται, φορά, ὑποχώρησις: Πλούτ.Φλαμ.10 παλιρροῦμην τοῦ σάλου . . λαμβάνοντος, Διόδ.Σ.3,51 ὑπὸ τῆς πάλιν ῥύμης ἥ παλιρροῦμη τῆς τύχης ἡ μεταστροφή τῆς τύχης: Πολύδ.15,7,1 εἰ: τὴν τῆς τύχης ἐμπειτικώταται παλιρροῦμην [συνήθ. κ. πῆ ὀρθῆ ἢ κερχῶ, γρ. πάλιν ῥύμη].

παλιρροῦτος-ον παλιρροός βλλ.: Σαφ.Ἠλ.1420 παλιρροῦτον γὰρ αἶψ' ὑπέξαιροντες τῶν κτανόντων ὁ πάλαι θανόντες [Ἰδιόρθ. ἀντὶ πλοῦμρτων] ἄμ. ἐπὶ μέλει: Φιλῶξ.3,8 παλιρροῦτοι παγαί [δ,γρ. μελινροῦταισι].

παλιρροῦσάνθηρη [ῆ] νεώτ., δημ. παλιρροῦσάνθηρα [τό] εἶδος ἐκλεκτοῦ ξύλου, πρὸς κατασκευὴν πολυτελῶν ἐπιπέλων.

παλιρροί-ος δ.τ. τῶν παλιρροίος βλλ.: Ὑμν.Έρμ.δ. **παλιρροῦτος-ος** [αῦρω] Έρμητ. ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω συρόμενος.

παλιρροῦτος-ον [εἰσῶ, ἔσσυμαι] ὁ ταχέως καὶ ὀρηκτικῶς ὑποστρέφων, ἀπιστοχῶρῶν, ὑποχῶρῶν: Σοφ.Ο.Τ.193 παλιρροῦτον ῥόδιμμα [κατεσκευασμένη φυγή], Εὐρ.Ἡκ.338 παλιρροῦτον στείχε, Λυκόφρ.1461 παλιρροῦτος ποσὶν ἔδειξαν ἐκρῆξις ἐνός, Ἄπολλ.Ρ.1,1206 παλιρροῦτος ὤρω νεέσθαι, Πολύδ.15,12,2 παλιρροῦτα ὤρωσε τὰ θέραι, Ἄρετ.Χρον.Παθ.1,15 παλιρροῦτος χαλά, αὐτ.Οἶ.Νούσ.2,3 παλιρροῦτος φύσις.

παλιρροῦτῶ-έω μτγ. φέρομαι ὀρηκτικῶς πρὸς τὰ ὀπίσω: Διόδ.Σ.3,22 κλύδων φερόμενος μὲν εἰς τὴν γῆν κατὰ τὸν τῆς πλημμυρίδος καιρῶν . . παλιρροῦτων δὲ κατὰ τὴν ἄνωπιον, αὐτ.1,23.

παλιρροῦτρατος, παλιρροῦτροφος δ.τ. τῶν παλιρροῦτροπῶν, παλιρροῦτροφός βλλ.

παλιρροῦσι [τό] νεώτ. χημ. ἀσφυσίθεμον ἀέριον ἐν ὑγρᾷ καταστάσει ὑπὸ τὴν συνήθη θερμικρῶσαν ἐκτοξευόμενον ἐντός ὀδίδωμ.

παλιρροῦραχίλιξ πῶν. εἰμαὶ σκληροτραχίλιος. **πάλιωμα** [τό] δημ. ἀφρο. οἶα. ἡ παλιώσις βλλ.: τὰ ῥοχὰ του κτρινίζουσι ἀπ' τὸ πάλιωμα.

παλιώνω δημ. παλαιῶ βλλ., καθίστασι τὸ παλαιῶν ὀθ. συνεκδ. ἐφθαρόμενον 2) ἀμτθ. καθίσταμαι παλαιός: Πολύτ.Έκλ.Τραγ.187,4 σὺν εἰν' ἡ ἀγάπη μουστικῆ, παλιώνω μὴ δὲ λιώνωτ' ἥ ἐπὶ πράμ., φθεβρομαι, παλιώνω: πάλιωσον τὰ παροῦσται μου.

παλιώθεις-εως [ῆ] ἰαδύ, ἰωᾶ] ἡ ὀπὸ τῶν δικωμένων στροφῶν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ διεωθῆς τῶν δικωόντων: Φωτ.374,13 «ὅταν οἱ φερόμετες μεταβολόμενοι διώκωται»: Ἰ.Μ.71 παλιώθεις δὲ γέντητα ἐκ νεῶν, Ἡσιόδ.Α.154 [ἀντὶθ. προήξει, Θεοφ.Σ.50,22 οἱ δὲ Πέτροι τὴν παλιώθει χρησόμενοι] πρδλ. παλιώθεις.

πάλλος ἴσθ. «ηλόος».

πάλλα [ῆ] ἴσθ. «σοίραι ἐκ ποιμῶν νομάτων [πθ. νημάτων πεποσημένη] κτ. διανοσῶθ. ἢ λ' σημ. τὸ αὐτὸ μτ. τοῦ ἐν Ὀδ.Σ.115 σοίραι [ἔσθ.1554-ἔδιο-υσιδοῦρος λέγεται γράφαι, πάλλον ἐπειτ' ἔρρι-φεν, ὡς ταῦτόν ἐν εἰπέην σφαιραῖν καὶ πάλλον ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι].

πάλλαγμα ἔσφλ. ἐν Αἰσχ.Ἰκ.296 ἐμπάλλαγμα βλλ. **παλλάδιον** [τό] [Παλλάδι] ἔξονον, ὀρωμαῖα θεοῦ κ. ἰθ. τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς: Ἡρ.4,189 ἐκ Λιθῆς ἴκει ἡ στολή τῶν Παλλάδιων, Ἄριστ.Άγ.547 Παλλάδιων χρυσοῦμένων ἰσθόλ. ἐν ταῖς κηφοῖραις τῶν τριήρων ἦν ἀγάλαμα ἑώμα τῆς Ἀθηνᾶς 2) Φερει.179] «ἐκόλοντο τὰ βαλλόμενα εἰς γῆν ἐκ τοῦρανον ἀγάλαμα», ἄ. διητείες ὀγαμῶν 3) ὁ τόπος ἐνθα συνήρχοντο οἱ ἐσέται [πρὸς ἐκδιόκωσιν τῶν ἐπὶ φόμρ δικιών ἐν Ἀθῆναις: Ἄριστ.ἀπ.585 ἐπὶ Παλλάδιω δῶσεις δικιών, Ἄριστ.Άβ.57,3 κῶν οἰκίτην ἀποκτείνη τις ἡ μέτοικον ἡ ἔξενον, οἱ ἐπὶ Παλλάδιω ἰένν. δικαιοσύνη, Πλου.1,28,8 ἄλλα καὶ ἐπὶ Παλλάδιω ἰένν. δικαιοσύνη καλοῦται: 4) νεώτ. χημ. μέταλλον σπιλικῶν καὶ λευκῶν τῆς οἰκαγενεῖας τοῦ λευκοχρῶστος συν-οδεῦον τοῦτο εἰς τὸ ὀρυκτῶ αὐτοῦ.

παλλακίος-ῆ-ον νεώτ. ὁ ὑπ' ἀπαντος τοῦ λαοῦ γνόμενος, ὁ εἰς ἄν μετέπει σῆμας ὁ λαός: παλλακίος συναγεμῶς, -παλλακῶν συλλαλητήριον, -παλλακικὴ συνδρόμη [δ. πῶνδρομη].

παλλασθησια [ῆ] νεώτ. φυσικό. ἢ φυκολ. ἡ σφισθησις τραυμάτων κινήσεων ἐπὶ πινος ἰσθόλ καὶ δὴ καὶ ὄστω τοῦ ἀνθρ. σώματος ἐφαρμοσμένη πρὸς δοιοόμενον διαπασῶν, ἄ. δονητικῆ ἀσθητικῆς.

παλλακεία ἡ παλλακεία [ῆ] ἡ ἀνευ γάμου καὶ πρὸς συνευνασῶν συμβῆσις μετὰ παλλακίος βλλ.: Ἰαστ.3,39 ἐπὶ παλλακίᾳ δῶσαι (κῶδ. παλλακίῃ, Δημ.59,1386 τὰς μὲν ἑταίρας ἡδονῆς ἔνεκα ἔχουσι, τὰς δὲ παλλοκὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας [δ,γρ. θεροπειας τοῦ σώματος], Στράβ.17,1,46 μετὰ τὸν τῆς παλλακείας καιρῶν.

παλλακῶς ἀμτθ. εἰδ. δι' ἐροτελεπιστικῶς λόγους εἶμαι παλλακίος βλλ.: Στράβ.17,1,46 αὐτὴ δὲ παλλακείαι καὶ σύνεστιν οἱς βούλεται [ἐπὶ τῆς ἱερείας τοῦ Διός] ἥ γενικῶς, εἶμαι παλλακίς πινος: Στράβ.13,4,3 ἦν καὶ παλλακείαι τῶ βασιλεῖ Μιθριδάτῃ φασίν ἥ συνήθεστ. μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ.: Πλούτ.Θερ.26 οὐ μόνον τὰς γαμετὰς ἀλλὰ καὶ τὰς ἀργυρῶντοσται καὶ παλλακομένας κ. μτ. δος. πρὸς: αὐτ.Φάδ.2,1 τῶ Φαδῆ παλλακείαι, Σενέκ.ἐπ.3 ἐπαλλακεῦτο ναυκληρῶ δεσπότη 2) ὡς μέσ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἀντιπρῶτῶν τῶν ὀπὸ παλλακίᾳ: Ἡρ.4,155 Φρονίμην παραλαβὼν . . ἐπαλλακεῦτο ἴσθ. ἐπαλλακίᾳ ἐκρήτοσι.

παλλακίη [ῆ] παλλακίς βλλ.: Ἡρ.1,135 παλλακίαις κυριδαῖς γυναικας πολλῶν δὲ παλλακῶν παλλακῶν, Ἄριστ.Σφ.1353 ἐγὼ σ' . . λυσάμενος ἐξω παλλακῶν, Ἄντοφ.1,14 ἦν αὐτῶ παλλακί, ἦν ὁ Ἀλόνωος ἐπὶ πορνεῖον ἔμαλλε κατασῆσαι, Νόμ.δ. Δημ.23,637 ἐπὶ παλλακῶν ἦν ἀν ἐπ' ἐλευθέρως πησίων ἔχρ, Λυσ.1,31 καὶ ἐπὶ τῆς παλλακῆς ταῖς ἐλάττωνος ἀξίαις τὴν αὐτὴν δισπιν ἐπέθηκε, Πλάτ.Ἰων.538 C ἡ Νέστορος παλλακί, Δημ.59,1386, Πό.Κριτ.19,1 καὶ ἔλαθεν αὐτῶ γυναικῆ παλλακῶν. Πάν μὴδὲ παλλακῶν μὴδὲ παιδικῶν ἔχειν 2) πῆ νεός, κοπέλλα: Α.Π.Δ.ἀν.172.

παλλακία [ῆ] ἄ. παλλακεία βλλ.

παλακίδιον (τό) μτν. ύποκορ. τοῦ παλλικός μικρᾶ παλλικός : Πλούτ. Η8,789Β παλακίδιον ἀντί γαμετῆς ἐπισπασθαι.

παλακίνος (ὁ) ἄ ἐκ παλλικός υἱός: ΕΜ 793, 50 ἄ ἀπὸ παλλικός: Σώφρ.124.

παλακίων (τό) ύποκορ. τὸ πάλλας βλλ.: Ἡσ. κειράκιον: Ἄκμ.92 ἰσφ. ἀνάγκ.1, Πλάτ.Κωμ. 206, Αἰλ.Δ.ἀπ.172 ἰδ ὅποιο ἀπορρίπτει τὸν τ. παλλήκιον: 2) γλῶσσα. ἐπολλασκίαι.

παλακίς-ἴδος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κατ' ἀντίβ. πρὸς τὴν ἀκοίτη, ὅπλ. τὴν νόμιμον συζυγίαν, συζῶσα μετὰ τινος ὡς ἐρωμένη αὐτοῦ, μαντινοῦδα, μαντενοῦτα, ματρεῖσσα, μορῶσα, ἰσνήθ.π.ἀρχ. ἔξ ὠνητῶν δούλων: Ἰλ.Α.449 παλακίδος. . τὰν αὐτὸς φιλέσκειν, ἀτιμάσκεκε δ' ἀκοίτην, Ὀδ.Ξ 203 ἐμὲ δ' ὠνήτῃ τέκε μήτηρ παλλικός Ἥρωφ. π.Σωφ.2,53 ἰσφ.γρ.1, Ἐπιγρ.Κυζίκου ΑΠ3,3 παλλικός δούλης, ΠΔ Ἰωδ 19,17 προσεκαλοῦμην δὲ κολλαικῶν υἱοῦσ παλλαικῶν μου: 3) ὅμι.ἐπὶ παλλακειομένων δι' ἱεροτελεστικῶς λόγους πρὸλ. παλλακεῖο: Ἐπιγρ. ἐκ προγόνων παλλακίδων.

παλλακισμός (ὁ) μsn. κ. νεώτ. παλλακεία βλλ.: Φώτ.Νομ.13,5.

παλλακός (ὁ) Ἡσ. κειράμενος, Φώτ.374,22ἐπαλλακῶν, τὸν παλλακειόμενος.

παλλανθῆς κόρη μτν. Παλλᾶς βλλ.: Φίλιππ. Θεσα.ΑΠ6,247 Φιλιπείρε κόρη Παλλανθίς.

παλλάντιος ἄλοφος μτν. ὁ ἐν Ρώμῃ Παλατινὸς ἄλοφος : Αἰλ.Π1|2,11 πρὸλ. Διαν.Ἀλ.Ρωμ.1,31, ὄνομα δὲ τῷ πoλλοταγί τούτῳ τίθενται Παλλάντιον, ὡς ἀπὸ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ σφῶν μητροπόλεως, Πaus.8,43,1 Ἀντωνίως ὁ πρότερος πᾶν. . ἀντί κώμης ἐποίησε Παλλάντιον.

πάλλαξ-ακος (ὁ,ἡ) μτν. ὁ μόλις πρὸς τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας παῖς : Αἰλ.ἀπ.172 θηλ.νεώτ.ε.ελλ.4,3.

πάλλας-αντος (ὁ) νέος : Φιλιστ.1,1.

πάλλας-ἄδος (ἡ) πιδ. κοράσιον, κοριθαίικη, κοπέλλα, πρὸλ. πάλλαξ (κτ. ἄ. ἐκ τοῦ πάλλω, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνας ὡς παλλοῦσης τὸ δόρυ ἡ ἀνασηδησάσης ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ δόρυ): Ἰλ.Α.200 Παλλὰς Ἀθηναίη: 1) βραδύτ. κ. ἀνευ τοῦ Ἀθηνά: Βακχ.5,92, Ἡρ.5,77 τὸν Ἰπποῦς δεκάτην Παλλάδι τασθ' ἔθεσαν, Ἀριστφ.Πλ.772 ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον: 2) νόμιμα φέρον τὴν κεφαλὴν τῆς Παλλάδος: Εὐδοκῆ παλλάδες: 3) Ἡσ. «Παλλάδος πρόσωπον» σατήρη, ἐπὶ μὲν ἐνὸς μέρους Ἀθηνᾶς πρόσωπον, ἐπὶ δὲ θατέρου τὴν γλαύκα»: 3) μτν. παρθένος ἱέρεια: Στράβ. 17,1,46 τὸ Διᾶ . . παρθένος ἱερτάται, ἀς καλοῦσιν οἱ Ἕλληνας παλλάδας. Εὐστ.1742,37: 4) π. Πυθαγ. ὄνομ. τοῦ ἀριθμοῦ πέντε : Θεολ.Ἀριθμ.32.

πάλλαχων Ἡσ. κειρόμενος ἐν Ἀσκάκων.

πάλλευκος-ον νεώτ. καθ' ὀκλιολήριον λευκός, ὀλόλευκος, κατάλευκος, κάτασπος: πάλλευκος χιών. - πάλλευκα ἰστία.

παλληκαράκι (τό) ὄσμ. ὑποκορ. τοῦ παλληκαρίων βλλ.

παλληκαρίς (ὁ) ὄσμ. μεγεθ. τὸ παλληκαρίσιον, ἀνήρ τολμηρὸς, ἀπότονος, γενναῖος : Σολμ. Ἐθν.Υμν.77 ἀλλ' οἱ ἀνδρεῖοι παλληκαράδες δὲν φηροῦν τὸν ἀριθμὸ, Ἀργ.Βατον.4,14 σκῦδει τὸ κεφάλι μὲρὸς πᾶλητῆς παλληκαράδες.

παλληκαρεῦμα ὄσμ. ἰδ. μέσ. παλληκαρεῖσμαι ὑποδύομαι, κᾶνὸς τὸ παλληκᾶρι, συνήθ. χωρὶς νὰ εἶμαι, ἐπιδεικνύω ἀνδρεία: Βλαστ.Συμμ. 30 ἐν ἡ ἀντιρέθουσαι μὲν παλληκαρεῖσαι καὶ σὲ ἔξρομε: 1) μέσ. ἐπὶ γερόντων, προσπαθὼ νὰ ἐπιδεικνῶν παράσταμα κoι χροῖον παλληκαρίο, νέου εὐσταθοῦ, κασαρῶν: Βλαστ.Συμμ.96 ἐν λ. κομρωῶν, - ἀν καί γέρος, παλληκαρεῖσαι.

παλληκαρισία ἐπίρρ. ὄσμ. κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς παλληκᾶρι, εὐτόλμως, μετὰ παρη-

οῖας ἀντρίκια : τοῦ ἀπάντησε παλληκαρισία ἢ εὐσταθῶς : περπατεῖ παλληκαρισία.

παλληκαρισία-ια-ο ὄσμ. ὁ ἀρμόζων εἰς παλληκᾶρι, εὐθαρσῆς, γενναῖος : παλληκαρισίον φέρομο - καρδιά: 1) ὁ εὐσταθῆς, ὑπερήφανος, λεβέντικος παλληκαρισία περπατισία.

παλληκαρία (τό) παλληκαρίον βλλ. **παλληκαρία** (ἡ) μsn. κ. ὄσμ. ἡ ἰδιότης τοῦ παλληκαρίου, ἀνδρεία, γενναῖότης : Κρυστ. Ἀγροτ. Φλογ.53 ἐγὼ μάρινα παλληκαρία καὶ αὐτὴ ὀμορφία καὶ παρῖα, - ἡ παλληκαρία δὲν ἔχει τόση πέραση στὸν καιρὸ μας πρὸλ.παλληκαρωσύνη: 2) πράξις γενναία, ἀνδραγαθία, κ.ι.τ.ρ. ὄνομα : Ἐρωτόκρ.2,2026 τὴ γυναισι, τοῖ παλληκαρίαι, τοῖ χᾶρες τοῦ δαγούνη: 3) κτ. πλ.β. οἱ παλληκαρίαί πράξις πρὸς ἐπιδειξὲν ἀνδρείας, ἄ παλληκαρισμοί: σὲ μὲνα δὲν περνοῦν παλληκαρίαι, - ὅσε τίς παλληκαρίαι.

παλληκαριστικός-η-ο νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς παλληκᾶρι βλλ.: 2) τὸ οὐδ. παλληκαριστικός ὡς ὄσα προσημαία δωρεὰ χᾶρες πρὸς νέον τὴν ἡλικίαν μαθητᾶ: πρὸλ. ἀγρ.βλ.κ.

παλληκαρίον (τό) κ. π.π.π., μsn. κ. παλλικ- κ. ὄσμ. παλ(λ)ηκᾶρι ὁπαδοῦ, ἀκόλουθος : Πάν. παλληκαρίον τοῦ συμβούλου: 1) π. Βυζ. εἰδ. πεζὸς ἀκόλουθος ἐπιπνοο πολεμιστοῦ: 2) εἰδ. ἐπὶ κλεφτῶν κ. ἀρματολῶν, ὁ ὁπαδοί, οἱ ὀπὸ τὴν διοίκηση ὀπλαρχηγῶν τινος πολεμισταί : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.78,5 ποῦ σᾶ, Τασούση, ἀγλήγορα μᾶσε τὰ παλληκαρία, - τὰ παλληκαρία τὸ Καστανῶνη: 1) βραδύτ. κ. ἐπὶ μελῶν ληστρικῆς συμμορίας: τὰ παλληκαρία τοῦ Νταβέλη: πρὸλ. πρωτοπαλληκαρο: 2) ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς κ. ἰκανὸς μαχητῆς, καλὸς πολεμιστῆς: Ἐρωτόκρ.3,73 μὰ θέλω νὰ νᾶ ὀμορφὸς νὰ νᾶ καὶ παλληκαρί, Σολμ. Ἐθν.Υμν.141 παλληκαρία μου 1) οὐλομοί νᾶ σᾶς ὄλοι εἶναι χαρὰ, Κάλδ.15,6 μακρὸν καὶ σκοτεινὴν ζῶην τὰ παλληκαρία μισοῦν: 1) ἠρωτ. Βλαχογ.Παληκ.Πιλ. τὰ παλληκαρία τὰ παλιὸ ἰοι κατὰ τὸν Ἀγῶνα δρᾶσαντες καὶ ἠρωσιοῦντες μαχηταί: 1) ἐν γένει τολμηρὸς, ὑπερήφανος, ἀξιοπροεπῆς : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.6,7 τὰ παλληκαρία τοῦ Μωριά κ. οἱ ὀμορφῆς τῆς Πάτρας, - στᾶθηκε παλληκαρί ἰκρᾶτος τὸ λόγο του: 1) παροιμ. τὸ καλὸ τὸ παλληκᾶρι ἔξρει κ. ἄλλο μονοπάτι ἐπὶ τὸν ὑπερνοκινῶτων μετὰ δεξιότητος καὶ τέχνης τὰ ἐμπόδιον: 1) φρ. παλληκᾶρι τῆς φακῆς εἰρω, ὁ θρασύδειλος, ὁ ἐπιδεικνύων ἀνυπερκοτὸν γενναῖότητα καὶ γελιοποιούμενος: 3) ὁ σφριγῶν καὶ εὐσταθῆς νέος μεταξὺ τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἀνδρικής ἡλικίας: Διγεν. Ἀκρ.265 τὰ καλὰ τὰ παλληκαρία νὰ διαλέγη ὡσάν πετράδι, Ἐρωτόκρ.2,159 Δημοφᾶνης ἐκράξτω τ' ἀγένηιο παλληκᾶρι, Πάλαμ.Τάφ.25 κ. ὅπως εἶσαι ἀνάλοφο . . κ. ἄρματα δὲ σοῦ βροντᾶν παλληκαριστὸ στῆ ζῶνη ὅπλ. ὄρωμοιο διὰ τὴν χρῆσιν αὐτῶν, - πέβαινε εἰκοσι χρονῶν παλληκαρί, - δὲν εἶναι μικρὸς πιά, ἔγινε κοτάμ παλληκᾶρι: 1) κτ. ἀντιβ. πρὸς τὸ κορίτσι, ἀρεπεν τέκνον: ἔχει ἕνα παλληκᾶρι καὶ δύο κορίτσια: 4) κτ. ἐπέκτ. ἀγαμος, ἀνύπαντρος: Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.74,7 γιὰ τὸ σκάσιμο τᾶντρῶνε, πέτωμα τῶν παλληκαρίων, - εἶναι παλληκᾶρι ὄνομα δὲν παντρεύτηκε πρὸλ. γερωντοπαλληκαρο.

παλληκαρισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐπιδειξις ἀνδρείας, παλληκαριάς ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς: 1) ἰδ. κτ. πλ.β. ἄ. παλληκαρίαι: δὲν ἀφῆναι τούς παλληκαρισμούς:

παλληκαριστικά ἐπίρρ. ὄσμ. μετὰ παλληκαριστικὸν τρόπον, παλληκαρισία βλλ.: τὰ ἤπερ μετὰ χροῖον, παλληκαριστικά.

παλληκαριστικός-η-ο ὄσμ. παλληκαριστικός

παλλήκαρος (ο) δημ. μετθ. του παλληκάρι, εθώμας και σταθμός νέος: Βλαστ. Συμμ. εν λ. γενναίος, -ήτας ένας παλλήκαρος ως έχει άπάνω.

παλληκαρωσύνη (ή) παλληκαριά βλλ. ως ιδιότης γενναιότης.

παλλήκιον (ο) παλλάκιον βλλ.

Παλληνίς -ίδος (ή) θηλ. του Παλληνεύς-έως, ή κάτοικος της Παλληνίς, δήμου της Αττικής ως έπιθ. της Αθήνας: Ηρ.Ι,62 άπικνεύται επί Παλληνίδος Αθηναίης Ιερών.

παλληνίς -ίδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογενείας των προσπανθών, ού γνωστότατον είδος έν Ελλάδα παλλινίς ή άκανθώδης, ά καρφοφόροτο ή καρφοφόροταρο.

πάλληξ -ηκος (ο) πάλληξ βλλ.: Άριστφ.Βυζ.37V, Κορυθ.Φύσ.Θ.ε.20 άφ' ού και πάλληξες και παλλακάι προσαγορεύονται σκιρτηθίκον δε και παλλόμενον τού νέον' // Ησ. επάλληξ βοόταις.

παλλία (ή) Ησ. άν. άγανίσματος πινος.

παλλιάτα (ή) νεώτ. λατ. τού έτερον των είδών της λατιν. κωμωδίας τού έχον ελληνικήν ύπόθεσιν έν άνθιθ. πρόσ τήν τογκάταν ρωμαϊκής ύπόθεσεως.

παλλικάριον (το) πάπ. παλληκάριον βλλ.

πάλλικες (ο) μιν. ολι ή ό' άξωματικών και -στρατιωτών τού Βυζάντ. στρατού προσαλαβανόμενοι και συντηρούμενοι ως ύπαιρται νεανία, οι έίεται καλούμενοι παλληκάρια, παιδες, ζάγδαροι.

παλλίλον (το) πάπ. λατ. ύποκορ. τού πάλλιον βλλ.

πάλλιον (το) [λατ.] πάπ. κ. νεώτ. τετραπέλευρον ή όρθογώνιον τεμαχίον ύφάσματος π. ρωμαίων' // ρωμαϊκόν ένδυμα κατ' άπομίμησην τού έλλην. [ησίου]. 2) τεμαχίον λευκού μαλλινού ύφάσματος φέρον ένυφασμένους έξ μέλανας μεταξίνους σταυρούς και παρεχόμενον εις τών άναλαβανόντων άρχιερατικήν δικαιοσύνην έπίσκοπον ως σύμβολον ταύτης, π. τή όστ. εκμίλησις.

παλλίγιαν Ησ. επεμμάτιον τ. παρδ Λάκωσις.

παλλυριον Έπιγρ. [αίτ. έν. πιθ. άνι-ύριον πιθ. όνομ. νόσου πινός ιδ. γρ. παλυρριον: Έπιγρ.]

παλλάτας -ου (ο) Ησ. όργανον βασιανστήριον.

πάλλω κ. νεώτ., παρσι. έπαλλων, έπ. πάλλων, άόρ. έπηλα, έπ. ηήλα, έπ. μη. άορ. β' μ. σύνθ. άμπελατών π.'Ομ., μέσ. άόρ. ηήλασθα [Καλλ. Δία 64] [ο] τ. πεπάλασθε, πεπαλάσθα [παλάσσω βλλ.] άποδιδόντα εις τού πάλλω, άλλα πιθανώτ. εικόζ ως τ. αύτου ο πεπάλασθε, πεπαλέσθα], παθ. άόρ. β' επάλλων [άν.: Στράβ.8,6,2], έν. άόρ. πάλλω [άλλ.] έν Ή.Ν 643 κ. Φ 140 επάλλω τού έπάλλωσαι],

πιθ. σείω, κινώ, κουνάω [δ. όορ. άκόντιον κιτ., κραδαινω πριν ριφώ αύτό κατά τού έχθρου: Ή. Π 142 τού μέν [έγχο] ού δύνατ' άλλος Άχαιών πάλλειν, άλλα μιν οίος έπίστατο ηήλαϊ Άχιλλεύς, αύτ.Χ 320 αίχην . . πάλλειν, αύτ.Γ 19 δοῦρε δύο . . πάλλων, Πίνδ.Ν 3,45 βραχυστήδωρον άκοντα πάλλων, Εύρ.ΙΤ 824 λόχην πατρός . . χερσὶ πάλλων' // όμ. άναφ. πρόσ λιβον, κεραιών κτ.: Ή. Ε 304 χερμάδιον . . ο ού διστ' η άνδρε φέροικν . . ο δέ μιν όρα πάλλε, Άριστφ.'Ορν.Ι74 πάλλων κεραιών, πτεροφόρον Διός βέλος' // κ. άναφ. πρόσ άλλα όπλα ή ριπτόμενα, κινώ, ταικνεύω: Ησίοδ.Α 321 τού μέν [έν. σάκος] Διός άκίμωνι υίός πάλλειν έπικρατύν Εύρ.'Ιων 210 γοργώνην πάλλουσαν Ήνυ, αύτ.Β άκ.783 πλάτας θ' όσοι πάλλουσι' // άναπαύω, χορεύω στα χέρια, άναφ. πρόσ παιδα: Ή.Ζ 474 ηήλε χερσίν [δ Έκτωρ τών Άστύναντακι], Εύρ.Εκ.1158 τέκν' έν χερσίν έπαλλων' // κινώ τ. ισχυράς, τρανιάζω: Εύρ.'Ιων 1151 Νύξ όχημ' έπαλλειν 2) πάλλω κληρούω σείω, κουνώ τούς κληρούς έως ότου εκτιγαθή τρις έξ αυτών: Ή.Γ 316 κληρούς έν κυνήη χαλκήριε πάλλον' // όμ. κ. μ. πάλλω [άνευ

άντικ.] : Ή.Η 181 πάλλων . . Νέστωρ, έκ δ' έθορε κληρούς κύνεος, αύτ.Γ 324' // πάλλω τινά κληρού κληρώ τ. περί πινος, κληρώω [όποσοφίζω με κληρώ] κατά γιά κλάσιον: Σοφ.'Ηλ.710 σταντές δ', δδ' αύτούς οί . . βραβής κληρούς έψηλον' // μέσ. πάλλωμι ρίχνω κληρώ γιά κάτι: Ή.Ο 191 έλαχον πολήν άσα παλλόμενων, αύτ.Σ 400 παλλόμενος κληρώ λαχον ένθάδ' έπειθαί, Ηρ.Σ 128 κελύων πάλλεσθα' παλλόμενος δε λαγγάνει . . βαλοῦσι κ. παθ.: Σοφ.'Αντ.396 κληρούς . . οσά επάλλετο [δέν ένίετο κληρούς] 3] άμτθ. άσπαιρω, άνατινόσσασμι, άναπηδών, χορηγοῦμαι: Εύρ.'Ηλ. 435 Ήν' ο φίλαυλος έπαλλε δελοῖς, Άριστφ.Λυσ. 1304 ο έλα κοῦφα πάλλων κ. μέσ.: Ηρ.9,120 οί τάρχιοι επάλλαντό τε και ησπαιρων όσω περ ηγθύες νεάταμοι' // τρέμω, φοβώμαι: Σοφ.ΟΤ 153 έκτάτατοι φοβέραν φέρονε δέματι πάλλων' // έπ. Ιππων, όργα, ριπτοιμα: Εύρ.'Ηλ.477 τετραδάμονες Ιπποι έπαλλων 4) νεώτ. άμτθ. έπ. χορδής, μεμβρόνης κιτλ, κινούμαι παλμικός, δονούμαι, τρέμω: όσον ταχύτερον πάλλει χορδή τις τόσο ο ήχος γίνεται όξύτερος' 5) νεώτ. άμτθ. έπ. της καρδιάς, κινούμαι ρυθμικός, κινώ παλμικός κινήσεις, χτυπά' // φρ. πάλλει ή καρδιά μου συγκινούμαι' 6) ως μέσ. άόρ. άναπαθε κινώ, σείω, ταικνεύω έμαυτόν: Ή.Ο 645 στρεφθείς . . μετόπισθεν έν άσπίδω άντινυγι πάλω [μνησθήσθι στή στεφάνη της άσπ., πεδικλώθη-κε]' // είθ. έπ. της καρδιάς κινούμαι παλμικός: Ή.Χ 452 έν δ' έμοι αύτή σπήσθε πάλλεται ήτορ, Αισχ.Χο.410 πέλαστοι μου φίλον κέαρ' πρδζή' // έπ. τού σώματος, τρέμω: Ξεν.'Επ.Ι,9 επάλλετο δ' αύτοῖς τού σώματα και εκραδοῖνόντο αύτοῖς αϊ ψυχαί' // όμ. πάλλωμαι καρδίαν πάλλει ή καρδιά μου, καρδιοστυπώ, έχω καρδιοστυμία, τρέμω, φοβούμαι: Ή.Χ 461 μεγάροιο δίσταστο . . παλλόμενη καρδίη' // κ. μ. πάλλωμαι έπ. της στήθ. της σπμ.: Υμν.Δήμ.293 δέματι παλλόμεναι Ιφρέ-μωτας από φόβου, Χρησμ.Ήρ.7,140 δέματι παλλόμενοι' // έπ. ποδών, τρέμω: Άριστφ.Βάτρ. 345 γόνυ πάλλεται γερώντων' // έπ. χορδών, παλμικός δονούμαι: Πλάτ.Φαιθ.94C μήποτ' άν σάτην . . έναντια άδειν οῖς έπιτένοιτο και χαλάρω και πάλλοιτο' // έπ. πτηνών, κινώ τούς πτέρυγας πτετώ: Πίνδ.Ν 5,21 και πέραν πόντοιο πάλλων σίετο.

παλλώδιστος -ον παλλώδιστος βλλ.

πάλλω (ή) νεώτ. ναυτ. εργαλειον πρόσ μέτρησην τού πάχους τού Ιστού έν τή ναυπηγική Έυλουργία' 2] λατ. μετρηθ. μονός Ισθ πρόσ τέσσαρας δακτύλους' προθ. έλλην. παλαμ.

πάμαρσιον (το) νεώτ. ο παμρός βλλ.

παμάρσιον -ατος (το) νεώτ. ναυτ. ή έν τή ναυπηγική Έυλουργία εκέπτενος, τού ξεκόνδρισμα τού Ιστού και ή συνεχής διαρκούσης τής εργασίας ταύτης μέτρησις τού πάχους αύτου διά τής πάμρας βλλ.

παμαρσιό -ου (ο) [πάλλω] ο ύπό παλμών, παλμικών δονήσεως χαρακτηριζόμενος: Άριστφ.Κάσ. 396,10 παμαρσιόσι σειςμός.

παμαρσιό -ή-όν μιν. παλμικός βλλ.: Εύδοκ.'Ιωνιό 41,72.

παμαρσιό (ή) [παλλή] νεώτ. κ. δημ. διακοσμητικόν στέδιον όμοίωσον πρόσ φύλλον φοινίκος [λατ. πόμολο], όμοίωσον τού έλληνικού άνθιμιου βλλ.

πάμω (ή) πάμ. κ. Ησ. μικρά άσπίς' Ησ. εγερσιον: 2] φοινικοβάλανος Πάμ.

παμω -ή-όν βλ. νεώτ. ο άναφερόμενος εις τών πολέμων: παμωκόν ολόωμα (το) διά τών παλμών, τών σφαιρών γινόμενον τίπλ. Εργου: Σοῦιδ. έν λ. ολόωμα παμωκόν δε τού δια τής πάσεως τού σώματος γνωριζόμενον οίον έπ.

παμω (ή) νεώτ. ναυτ. εργαλειον πρόσ μέτρησην τού πάχους τού Ιστού έν τή ναυπηγική Έυλουργία' 2] λατ. μετρηθ. μονός Ισθ πρόσ τέσσαρας δακτύλους' προθ. έλλην. παλαμ.

πάμαρσιον -ατος (το) νεώτ. ναυτ. ή έν τή ναυπηγική Έυλουργία εκέπτενος, τού ξεκόνδρισμα τού Ιστού και ή συνεχής διαρκούσης τής εργασίας ταύτης μέτρησις τού πάχους αύτου διά τής πάμρας βλλ.

παμαρσιό -ου (ο) [πάλλω] ο ύπό παλμών, παλμικών δονήσεως χαρακτηριζόμενος: Άριστφ.Κάσ. 396,10 παμαρσιόσι σειςμός.

παμαρσιό -ή-όν μιν. παλμικός βλλ.: Εύδοκ.'Ιωνιό 41,72.

παμαρσιό (ή) [παλλή] νεώτ. κ. δημ. διακοσμητικόν στέδιον όμοίωσον πρόσ φύλλον φοινίκος [λατ. πόμολο], όμοίωσον τού έλληνικού άνθιμιου βλλ.

πάμω (ή) πάμ. κ. Ησ. μικρά άσπίς' Ησ. εγερσιον: 2] φοινικοβάλανος Πάμ.

παμω -ή-όν βλ. νεώτ. ο άναφερόμενος εις τών πολέμων: παμωκόν ολόωμα (το) διά τών παλμών, τών σφαιρών γινόμενον τίπλ. Εργου: Σοῦιδ. έν λ. ολόωμα παμωκόν δε τού δια τής πάσεως τού σώματος γνωριζόμενον οίον έπ.

παμω (ή) [παλλή] νεώτ. κ. δημ. διακοσμητικόν στέδιον όμοίωσον πρόσ φύλλον φοινίκος [λατ. πόμολο], όμοίωσον τού έλληνικού άνθιμιου βλλ.

πάμω (ή) πάμ. κ. Ησ. μικρά άσπίς' Ησ. εγερσιον: 2] φοινικοβάλανος Πάμ.

παμω -ή-όν βλ. νεώτ. ο άναφερόμενος εις τών πολέμων: παμωκόν ολόωμα (το) διά τών παλμών, τών σφαιρών γινόμενον τίπλ. Εργου: Σοῦιδ. έν λ. ολόωμα παμωκόν δε τού δια τής πάσεως τού σώματος γνωριζόμενον οίον έπ.

παμω (ή) [παλλή] νεώτ. κ. δημ. διακοσμητικόν στέδιον όμοίωσον πρόσ φύλλον φοινίκος [λατ. πόμολο], όμοίωσον τού έλληνικού άνθιμιου βλλ.

πάμω (ή) πάμ. κ. Ησ. μικρά άσπίς' Ησ. εγερσιον: 2] φοινικοβάλανος Πάμ.

παμω -ή-όν βλ. νεώτ. ο άναφερόμενος εις τών πολέμων: παμωκόν ολόωμα (το) διά τών παλμών, τών σφαιρών γινόμενον τίπλ. Εργου: Σοῦιδ. έν λ. ολόωμα παμωκόν δε τού δια τής πάσεως τού σώματος γνωριζόμενον οίον έπ.

ἐπάλθη δ . . ὀφθαλμός ἢ ὤμος ἢ μῆρός· ἢ ὁ μετὰ πολὺν χρόνον, ὑπὸ πάσης χαρακτικῆς ὁμιλίας· παλμικὴ κίνησις· ὀφθαλμοί· ἐπίρρ. νεώτ. παλμικῶς διὰ παλμῶν, μετὰ παλμῶν.

παλμογράφημα-ατος (τό) νεώτ. φυσ. ἡ λογισανομήν διὰ τοῦ παλμογράφου καρπῆλ τῆς ἐντάσεως τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος· 2) φυσιολ. τὸ ἄ. καρδιογράφημα βλλ.

παλμογράφος (τό) νεώτ. φυσ. ὄργανον ἐν τῇ ἡλεκτροτεχνίᾳ δι' οὗ καταγράφονται αἱ μεταβολαὶ εἰς ἐντασιν τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος· 2) φυσιολ. τὸ ἄ. καρδιογράφος βλλ.

παλμός (τό) κ. νεώτ. παλινδρομικῆ, τρομώδης κίνησις, κραδασμός, τρέμουλο· Ἄλκιρρ.1,39 παλμός τῆς πηγῆς· ἢ ἰδ. ἐπὶ πλαστικῶν ἢ τεταμένων σωμάτων· παλμοὶ χορδῆς-ἐλάσματος· πρβλ. ὀδύνησις· 2) εἶδ. ἐπὶ τῆς καρδίας κ. τῶν ἄρτηρῶν, ἐκάστη τῶν συστολῶν αὐτῆς, ὁ κύτιος, ἄ. σφυγμός· Ἰππ.Διατρ.37 παλμός φλεβῶν, αὐτ. Ἐπιδ.1,268 πολυὸς ὀσχοπόριον, Νικ. Ἀλεξ.27 παλμοὶ τῶν κρατάφοις, Γαλ.8,87 Αἰγίμου τοῦ περὶ παλμῶν βιβλίον, ὁ νῦν ἡμεῖς καλοῦμεν σφυγμῶν· ἢ ἀρρλ. παλμός ἀσθένεια τις τῆς καρδίας· Ἀριστλ. Ἀναπν.4,75b,21 ἐν τῇ νόσῳ τῆ καλουμένη παλμῶ· ἢ νεώτ. Ιατρ. παλμοὶ ἢ εἰς ψευρῆκός ἢ ψυχικός ἀφορμός ἢ νόσος τῆς καρδίας ὀφειλομένη ἐντασι καὶ ἐπιτάχυνσι τῶν καρδιακῶν συστολῶν ἢ προκαλοῦσα χαρακτηριστικῶν ὀχληρῶν αἰσθησῶν· ἢ φρ. ἔχω παλμὸς πάσῳ ἐκ τοιοῦτου καρδιακοῦ νοσήματος· ἢ ὄμ. ὁ παλμὸς τῆς καρδίας ἢ ἐρωτικὴ συγκίνησις, τὸ χυποκαρδί γιὰ κόποιον· Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.13 δὲν εἶχεν ἀσθενῆ ἕως τώρα τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς· 3) ἐπὶ φυσ. φαινόμενα, κραδασμοί, ταχέια κίνησις· Διδό.Σ.3,51 ταίς. αἰθρίας ὀρεσθῆσαι μετρωρίζμενον, καὶ παλμοὺς ποιοῦντα ἰτὸν ἀνεμῶν, Νόνν.Δ.2,193 κυβιστήπειρὶ δὲ παλμῶν . . ἀστεροπὴ σκίρτησις· ἢ ἐπὶ μετρώων· Πλούτ. Λύσιτ.12,60d,1 ἢ μγν. ἐπὶ βαλῆς, ἢ ῥύμη, ἢ ὄρμη· Ἀθην.Μηχ.37,8· ἢ νεώτ. ἐπὶ ρίψεως ἀκόντιου, σφαιρῶν κττ. ἢ φορὰ, φόρα· ἢ ρίψις δὲν ὀπαιτεῖ τὸσον δύναμιν ὅσον παλμὸν κατάλληλον· ἢ ὄμ. ἐπὶ ὀλμματος, ἢ προπαρασκευαστικῆ συσπειρωσις καὶ ἐντασι τοῦ σώματος· πηδᾶσι μὲ ὄρμη παλμῶ· ἢ π. Ἐπικ. ἡ ἐσωτερικὴ ὀδύνησις τῶν σωμάτων· Ἐπικ.Ἐπιστ.1,8U.

παλμουλάριος (τό) μγν. λατ. ὁ φέρων μικρὸν ἀσπίδα, πάμπν, πελταστής· Μάρκ.Αἰρ.1,5 μῆτε παλμουλάριος ἢ ακουστῆρις γενεθῆσι.

πάλαυς-υδος (τό) λυδ. βασιλεὺς· Ἰππῶν.1,15 ὡς ἐπιθ. τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν, τοῦ Διὸς· Λυκόφρ. 691, Αἰσχ.ἀπ.437 πάλαυδος ἰδιόρθ. ἀντὶ παλμῶδος, Τζέτ.Χιλ.5,456 τοῖς δὲ Λυδοῖς καὶ Ἰωσι τοῖς ἐν Ἐφέσῳ τόποις πρὶν πάλαυς βασιλεὺς ὁ σύμμαχος ἐκαλεῖτο.

παλμώδης-ους-ες ὁ ὁμοῖος πρὸς παλμῶν· Ἰππ. Προρρ.1,30, Διδό.Σ.3,50 αἱ κατὰ τὸν ἀέρα συστάσεις . . περιχέονται τοῖς σώμασι ψυχρὰ καὶ παλμώδεις· ἢ ὁ ὄπθ παλμῶν χαρακτηρίζμενος· Φιλ.1,116 παλμώδης νόσος, αὐτ.1,22 ὅταν παλμῶδες ἐν ψυχῇ πάθος ὦμὸν γένηται· ἢ παλμώδεις κινήσεις κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς σφυγμώδεις· Γαλ.8,722.

πάλαος (τό) (πάλλω) κλήρος ἐκπηδῶν ἐκ τῆς σειρομένης περικεφαλαίας· Αἰσχ.Ἐπ.458 πάλαος ἐξ ὄντιον ἠλθῆσεν εὐχάλοιο κράνος· πρβλ. πάλλω2· ἢ γεν. π. λυρ. ἰων. κ. τραγ. κλήρος· Σαμφ.9 τῶνδε τὸν πάλον λαχόν, Αἰσχ.Πέρρ.779 κἀγὼ πάλο τ' ἔκρυστα τὸνερ ἄθελον, αὐτ.Ἐπ.126, Ἦρ.3,80 πάλω ἀρχὰς ἀρχεῖν, Εὐρ.Ἰων.416 οὗς ἐκλήρωσεν πάλαος· ἢ φῆρος· Αἰσχ.Εὐμ.753 ἀρίβημα τῶν πάλων.

πάλαος (τό) (πατ.) κ. μsn. πάσσαλος, παλούκι· Αἰσων.402 τοῖχος σπαρτατόμενος ὑπὸ πάλου βίωσις διακλιτ. Ἐδικτ.14,1, Ζώσ.2,35, Πάπ. πάλαος ἐβλίωσι, Παπαδ.Χρ.Τεμπ.78 εἶχεν ἐμῆξει ἕνα πάλον εἰς τὴν γῆν· 2) ὄμας ἢ ζεύγος εἰσοφωμάτων· Ἐπιγρ.

παλάος (τό) δωρ. τ. τοῦ ηλλῶδ βλλ.· Σώφρ.32 **παλουδαμέντα** (τό) (πατ.) μγν. αἱ χλαμύδες ὡς περιεβάλλοντο ὁ Ρωμαῖοι στρατηγοὶ ὑπὲρ τὴν πανοπλίαν· Ἰω.Λυδ.Ρωμ.4.

παλούδιον (τό) παλ. ὑποκορ. τοῦ πάλαος βλλ., μικρὸς πάλαος, παλούκι.

παλούκι (τό) (πάλος, παλούδιον) μsn. κ. δημ. πάσσαλος· ὁ φράχτης εἰς μὲ παλούκια· ἢ ὁ πρὸς ἀνάρτησιον διασφῶρον ὀπτικῶμενος ἐπὶ τοῦ τοῖχου πάσσαλος, καρφί· Διγεν. Ἀκρ.2949 καὶ τὴν θαμπόυραν μου λαδῶν ἐγὼ ἐκ τοῦ παλούκι· ἢ μφ. φρ. αὐτὸ εἶναι τὸ παλούκι αὐτὴ εἶναι ἢ δυσκολία ἢ ἀνευρεβλητος· ἢ ἀνθρωπος τοῦ σκαιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ ἐξέλιξις καὶ προώλης· ἢ παροιμ. ὁμοῖος ηηδᾶει πολλὰ παλούκια σὲ κάποιον θά καθίσθ ἐπὶ τὸν παρατόκμωρ ριφοκινδυνεύοντων κατ' ἐναντήλῳν.

παλούκια (τή) δημ. κτύπημα μὲ παλούκι· πρβλ. ζυλῖα, σπαθῖα, ματσουκία κττ.

παλουκοδέτης-η (τό) δημ. παλούκι εἰς τὸ ὅποιον δένουσι τὰ ζῶα· δημ. τραγ. μαζὶ δένουιν τοὺς μαύρους τῶν σ' ἔναν παλουκοδέτη.

παλουκοκαυτός-η (τό) δημ. ὁ καίων τὰ παλούκια, ἐπιθ. τοῦ μῆνδς Μαρτίου τοῦ διὰ τοῦ ἀεροῦ τοῦ φύχουσι-του ἐξαναγκάζοντος τοὺς ἀνθρώπους νὰ καίωσι τὰ παλούκια τῶν φρακτῶν, διότι ἐξήγηθησαν κατὰ τὸν χειμῶνα τὰ καυσόξυλα· φρ. Μάρτης γῶδρῶτος καὶ παλουκοκαυτός.

παλούκιμα-ατος (τό) δημ. ἡ πρῶξις τοῦ παλουκῶμα βλλ., ἀνασκοπισμός, σουδλισμός· 2) μφ. ἐν αἰσχρ. σμ.

παλουκῶν δημ. διαπερῶ διὰ πασσάλου τὸ σώμα τιος, ἀνασκοποῦζω, σουδλιζῶ· δημ.τραγ. π.Ζαμπ.Ἰω.620 ἔλατε νὰ σὰς κόφω γῶ καὶ νὰ σὰς παλουκῶσω· 2) μφ. ἐν αἰσχρ. σμ.

παλούρα (τή) δημ.κ. παλούρι (τό) τὸ φυτὸν παλουρός βλλ. ὁ ἀκανθώδης.

παλπάρης (τό) νεώτ. ζωολ. γένος νευροπτερίων ἐντόμων ἐκ τῶν μεγαλοπτερίων.

πάλασμα (τό) διαλεκτ. τ. ἀντὶ βάλασμον· Παιου. 9,28,3 μέγεθος μὲν κατὰ μυρσίνης θάμου τὰ πάλασμα ἔστι.

πάλας-εως (τή) μγν. τὸ πάλαιον, κινεῖν, σπείν· Εἰμ.394,56 ἐπὸ τῆς τῶν δροπῶν πάλαεως· 2) κραδασμοί, ἀστραπιαία κίνησις· Πορφ.Ἰω. Εὐα.Εὐαγγ.Προπ.3,11 Ἀδῶλωνα προσειπὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἀκτίων αὐτοῦ πάλαεως· 3) π. Ἐπικ. ἐσωτερικὴ ὀδύνησις, ἀπαλμός βλλ.σι· Ἐπικ.Ἐπ.1,12U.

παλλάξ Ἡσ.κτ.ἀόρ. ἐπάλοτξα, παλλάξ ἔβαλον.

παλλάξια Φώτ., Σουῖδ. ἐσπιβῶν· πρβλ. πολτάρια.

παλτεῦς πάλ. ὄμφ. σμ., πῆ. κοπανάξ μινον.

πάλο ἐπ. τ. ἀορ. τοῦ πάλλω βλλ.

παλτό (τό) (γαλλ.) νεώτ. ἐπανωφόριον, πανωφόρι.

παλτός-ἡ-ὸν ὁ παλλόμενος, ὁ ἐκταξυόμενος· Σοφ. Αντ.131 παλτός ριπτεῖ πυρὶ· 2) ὡς οὐα, τὸ παλτόν βλῆμα, βέλος· Αἰσχ.ἀπ.16 καὶ παλτά κάγκυλητὰ καὶ χλῆδον βάλων· ἢ βλῆμα ριπτόμενον διὰ καταπέλτου· Ἀρρ.Τοικτ.43,1· 3) ἐλαφρὸν ὄδρου ἐν χρ. π. Πέρσας Ἰππεύσι· Πολυδ. 1,138 ἐπλοτὸν Μηδικόν, τὸ ἀκόντιον· Σεν.Κπ.6,216 παλτόν δὲ ἐν Ἰσχυρὸν ἕκαστος λαδῶν, αὐτ.Ἐλλ. 3,4,14 κρανέια παλτά ἐνοχτες.

παλύνω μsn. κττ. τὸν πράγματος ἐπιρήσασθ, πασπαλιζῶ με αἰτ. Πλούτ. Ηδ.638 ἐπὶ συμπῶσι τῶν ποιητῶν καὶ καταπῶσι παλύναι λεγόντων·

'Ιλ.Σ 560 λέυκ' ἄλφια πολλά πάλυνον (μὲ πολλὰ λευκὰ ἄλφιστο, σχόλ. ἐπάλυνον, ἐνέμισγον, ἔμασσαν), αὐτ.'Οδ.Κ 520· ὄμ. παλύνας τί ἐπί τινα : Σοφ.'Αντ.247 διόφαν κόνιν παλύνας' || κ. μτ. δοτ. τοῦ πράγμ. παλύων τί τινα πάσσω τί διά τινας : 'Οδ.Σ 429 παλύνας ἄλφιστο ἀκτῆ· παθ. : Θεόκρ.4,28 ἄ σριγέξ εὐρώτι παλύναται· ὄμ. ἐπὶ ὄργων, παντίζω τί διά τινα : Διον.Περ.1049 κάρην ἰδρωτὶ παλύνας' || ἐπὶ τῆς γίνουσ. πασαπαλίζω, καλύπτω : 'Ιλ.Κ7 χιών ἐπάλυνον ἀρούρας κ.παθ. : 'Απολλ.Ρ 3,69 νιοφεθ' δ' ἐπάλυνον πάντα' 2) μτ. δοτ. ἀλείφω, χρίω : Σάτυρ. Ἐπιγρ.ΑΠ 10,11 [ἔω παλύειν· κ. μέσ. ἀλείφουμαι : 'Απολλ.Ρ 3,1256 καὶ δ' αὐτὰς μετέπειτα παλύοντο.

πάσμα-ατος (τὸ) κ. πάσμα κτήμα· Σχόλ.'Ιλ.Δ 433 ἐπάσματα παρὰ Δωριεῖσι τὰ κτήματα ἀπὸ τοῦ πῶ το κτώμαι : Θεόκρ.Σύρ.12 [δ.γρ. πήμα], Βη-σαντ.5, 'Ἐπιγρ. πατρώα καὶ ματρώα πάσματα' || ὄμ. ἐπὶ ζώων πρὸλ. δημ. χτήμα : 'Ἐπιγρ.

παμοτοφαγώ-ἔω (πάμω, φαγεῖν) 'Ἐπιγρ. θηριώω. **παμβαδουλικμός** (ὁ) νεώτ. ἡ θεωρία περὶ τῶν ἀρχαίων πολιτισμῶν καθ' ἣν οὐτὰ καὶ δὴ καὶ ἡ μυθολογία καὶ θρησκεία αὐτῶν θένον νὰ ἐρμηνεύονταν διὰ τῆς βαυβαλικῆς κοσμοθεωρίας. **παμβακίς**-ίδος (ἡ) μτγ. τὸ βαυβακίον, τὸ βαμ-πάκι : Μυρίν.ΑΠ 6,254 κοιτῖδα παμβακίον.

παμβαλκανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὄνηκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς ἅπαντα τὰ ἐπὶ τῆς Βαλκανικῆς χερσονήσου κράτη ἢ ἔθνη : παμβαλκανικὴ συν-εννόησις - σύμπραξις.

παμβασιλεία (ἡ) ἡ τῶν πάντων βασιλεία, παν-ίχυρος βασιλεία : 'Αριστ.Νεφ.1150 παμβασι-λει' Ἀσιόλη, 'Απολλ.Ρ 4,382 παμβασιλεία Διὸς ἀκροίτις, 'Ἐπιγρ. σὺ, παμβασιλεία θεᾶ, πολυώ-μων Κούρα [ἔνν. τὴν Περσεφόνην].

παμβασιλεία (ἡ) ἡ τῶν πάντων βασιλεία, ἀπε-ριόριστος ἐξουσία, ἀπόλυτος μοναρχία : 'Αριστ. Πολιτ.1275,8 περὶ δὲ τῆς παμβασιλείας καλου-μένης, αὐτὴ ἐστὶ καθ' ἣν ὄρχει πάντων κατὰ τὴν ἑαυτοῦ βούλησιν ὁ βασιλεὺς.

παμβασιλεύς-εως (ὁ) κ. μων. ὁ τῶν πάντων βασιλεὺς, ἀπόλυτος μονάρχης : 'Αλκ.5, 'Αγαθ.ΑΠλ. 4,1 Ὁρωμάν, παμβασιλεύς ἀνεμφέα κηδεμονία, 'Ἐπιγρ. 'Αδριανὸν παμβασιλέα' || ἱβ. -ἐπὶ τοῦ θεοῦ : ΠΔ Σοφ.Σειρ.50,15 ἐξέγειν εἰς θεμέλια θυ-οαστηρίου ὁσμήν εὐωδίας ὀψίστω παμβασιλει, Πρὸδρ.2,374 'Ἐμμανουὴλ παμβασιλεὺ παρὰ σα-ραντανέντε ἰδηλ. Μανουὴλ, ὅστις μὲ μόνην τὴν ἑλλειψιν τῶν γραμμ. ΕΜ δηλ. τοῦ με, τοῦ σαραν-τανέντε, αἰτία κατὰ τὰ ἄλλα ὁ οὐράνιος παμβα-σιλεύς, ὁ 'Ἐμμανουὴλ, ὁ Χριστὸς].

παμβεβληρός-ά-όν ὁ καθ' ὀλοκλήριον, παν-τάσιον, ἐντελὼς βδελυρός : 'Αριστφ.Λυσ.969 ἡ παμβεβληρόα καὶ παμμυσαρὰ.

παμβέθλης-ος μων. ὁ παντόπισιον, ἐντελὼς βέ-θλης : Ἀνώ.η.Σουίδ. ἐν λ. Κωνσταντίνος.

παμβίς-ου (ὁ) ὁ τὰ πάντα κατακτών, καταδυ-ναστῆων : Πινδ.Ν 9,24 παμβίς κεραιούφ.

παμβλαδής-ος-ες μτγ. ὁ καθ' ὀλοκλήριον, ἐντελὼς βδελυρόμενος : Μαν.4,31 παμβλαδέας βέ-ζει καὶ ἀκτέουδος.

παμβωϊώτις-ος-ον μτγ. ὁ εἰς ἅπαντα τοὺς Βωιωτῶς ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος || ὡς οὐσ. παμβωϊώτιος [ἔνν. μὴν ὄνομα μῆδος πτωε ἐν Βωι-ωτία : 'Ἐπιγρ.' || ὄμ. ὡς οὐσ. τὰ παμβωϊώτια [ἔνν. περὶ δὲ εὐρητὶ τῶν ἠνωμένων Βωιωτῶν : Πολυδ. 4,35 τὴν τὸν Παμβωϊώτιων πανήγυριν, Στράβ. 9,229 ἐναπόθα δὲ ἰδηλ. ἐν Κορινθίῳ] καὶ τὰ Παμ-βωϊώτια συυτέλεον.

παμβωϊοτῶν (οἱ) 'Ἐπιγρ. οἱ Βωιωτῶν ἐν τῷ συνο-βῶν τῶν ἰρηδ. Παναχαῖοι κτλ. : τὸ κοινὸν Παμ-βωϊωτῶν συνέδριον.

πάμπορος-ος μτγ. ὁ τὰ πάντα καταθερό-σκων, καταθεροθίζων, παμπόρος : 'Ἰωσ.ΑΙ 5,8,6, Αἰλ.Φι 1,27· κ. ὑπερβ. : Σουίδ. παμπορώτατος.

παμπορός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερω-ἐντόμων τῆς δρομοεισεῖος τῶν καρποθιδῶν.

παμπούδων (οἱ) μτγ. πάσοι θρωο αἰ βοτά-νια, τὰ καθὲ λογίης χορτάρια : ΠΔ 'Ἰωδ 5,25 τὰ δὲ τέκνα σου .. ὡσπερ τὰ παμπούδων τοῦ ἀγροῦ. **πάμπορος** ὁ ὁ τῶς πάντας τρέφων : Αἰσχ.Ικ. 558 Δίον παμπούδων ἄλλος.

πάμπουλος-ον μτγ. ὁ τῶς πάντας ἐπὶ πα-τός συμβουλευτῶν : 'Ορφ.24,4 ἰδγρ. ἀπὶ παλό-ι.

παμπώτρ-ορος (ὁ) ἡ πάμποτος βλ. : Κύρη.1,4· θηλ. παμπώτρ-ιδος : Σοφ.Φιλ.39) παμβῶτι Γά.

πάμμα (τὸ) δ. γρ. τοῦ πάμμα βλλ.

παμμακάρ-αρος (ὁ) μτγ. κ. μων. ὁ κατὰ πάντα μάκαρ, πανευδαίμων, πανευτυχίς : 'Ορφ. 'Υμν.19,3, 'Ἐπιγρ.12,5 'Ἐξοπ. παμμακάρ, ὡ 'Ἰωάνη.

παμμακέρειος-ος-ον μων. παμμακάρ βλλ. : Ἔυστ. 'Εγκώμ.Κωνστ 6.

παμμακέριστος-ος 'Ἐπιγρ. κ. μων. παμμακάρ βλλ. : 'Ἦσ. ἐν λ. πανόθιος, Μηναι.12,4 'Ἐσπ. 'Ἰου-λιανῆ ἡ παμμακέριστος.

παμμακάρ-ος-ον μων. παμμακάρ βλλ. : Στέφ. Διάκ 11,681.

παμμαστῆς-ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονή κο-βολική τοῦ μοστοῦ περικαυδάνουσα καὶ τὸν κυ-ρίως μαϊκῶν ἀδένα καὶ τὸν λιπώδη ἱστόν.

παμματάσιος-ος-ον ὁ παντόπισσιον, ὄλιος, τελείως μάταιος : Αἰσχ.'Αγ.398 ἄκος δὲ παμματίσιον ἰογρ-πῆν μάταιον' || κενός, κενόδοξος : Πρὸδρ.Ραδ. 126 ὡ παμματάσιος καὶ παράρθρων καρδία.

παμμαχί ἑπίρρ. μτγ. ἐν γενικῇ μάχη, ἐν παμμα-χίᾳ, διὰ παμμαχίης βλλ. : Ἀπολλ.Δύσκ.Συν.234,9.

παμμαχία (ἡ) ἀγώνος παντός εἰδους : Βοιωτ.12,76.

παμμαχίον (τὸ) Φωτ., Σουίδ. ἐπαχικράσιον.

πάμμαχος ἡ παμμαχίον-ος ὁ εἰσιμος ἡ ἱκανός πρὸς παντός εἰδους μάχη, ὁ δυνατόμενος ἢ ἀνε-κείθετο εἰς πάσαν μάχην : Αἰσχ.'Αγ.169 παμμαχῶ θράσει βρώων· ὡς ἐπὶ τῆς 'Αθηνῶν : 'Αριστφ. Λυσ.1321 τὸν χαλκίαικον ὄνεια τὸν πάμμαχον' || εἰδ. παγκρατιστῆς ἀγωνίζομενος εἰς πῶν εἰ-δος ἀγώνος : Πλάτ.Εὐθ.271C τοῦτω γὰρ ἔστων κομίδῃ παμμαχῶ, ὁ κατὰ τῶ .. παγκρατιστὰ ἀδελφῶ, Θεόκρ.24 πάμμαχον εἰζεύροτον σοφί-σματα σφόδρα τέχνη, Δίων Χρ.Β,19, 'Αντίλ.Σιδ. [ἡ Φιλίππ.Θεασ.1, ΑΠ 7,692 ὁ παμμαχῶν κεραι-νός' || μτγ. ὁ πᾶν μέσον χραιομοσιῶν χόριν τῆς νίκης : Πλούτ.'Ηθ.804Β οὐ φούλος ἀλλὰ παμ-μάχος ἀγών ὁ τῆς πολιτείας' || ὄμ.παμμαχός, ἀτυ-χίῃ ἡ εἰς πῶν μέσον προσπείρουσας ἰδ.ἐρμ. ἡ παν-τελῶς καταβάλλουσα ἡ πανόχυρος : 'Ἰων.Παργρ. 13· 2) ὡς οὐσ. : Πάπ. εἰς τὸ πάμμαχον εἰς τὸν δι' ἑλὸν τῶν μέσων ἀγώνων' || τὸ οὐδ.πληθὸς ἐπίρρ. πάμμαχος δὲ ὄλιον τῶν μέσων : Πάπ. τοὺς πέντε προεκαλεσάμεν πάμμαχος' || παμμαχός ἐπίρρ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : 'Ἰουστ.2,13214, Κλήμ.'Αλ.Παίδ. 3,29 παμμαχῶς σφάζειν.

πάμμαγος-θάη-α ὁ παρὰ πολὺ μέγας, ὑπερμε-γέθης, πελώριος : Πλάτ.Φαιδρ.273Α δοκίμῃ τοῦτο πάμμαγα εἶναι, Λουκ.'Ἰωρ.15 φῶς πάμμαγος' || ὑπερβ. μτγν. παμμέγιστος : Αἰλ.Π 10,2· ὄμ. μων. παμμεγίστατος : 'Αλέξ.Μον.4069Β.

παμμεγέθης-ος-ες πάμμαγος βλλ. : Πλάτ.Παρμ. 164D ἀντὶ μικροτάτου παμμεγέθες, ἔεν.'Αποιν. 3,6,13 λέγειν, .. παμμεγέθες πράγμα, Τιμοκλ.8,14, Δημ.241 παμμεγέθες σημαίνοντι τῶν κενρσευθε-μένων, 'Αριστ.Ζ 745α,34, Μέν.'Ηρ.2, Πολυδ.7,88 παμμεγέθες σημελον βίου σφόδρον' || τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. λιαν μεγάλως : Αἰσχιν.2,106 παμμεγέθες ἀναβῶν' πρὸλ.Μέν.Σομ.149 || ὑπερβ. παμμεγε-θέτατος : Σουίδ. ἐν λ. Γολῶθης.

παμμεδέων-ουσα-ον μτν. ὁ τὰ πάντα κυβερῶν, παντοκράτωρ: Νόνν.Εὐαγγ.ΐω.5,102 παμμεδέωντι υἱέϊ, αὐτ.Εὐαγγ.ΐω.12,71 παμμεδέουσα μορφή.

παμμελίχος-ον μτν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν μεγαλῆος, πρῶτος: Ἰω.Γω.Γ.Ἐκφρ.1,75.

παμμέλας-αίνα-αν δόλυνταρος, κατάμαυρος: Ὁδ.Γ.6 ταύρους παμμέλανας, αὐτ.Λ.433 ὃν ἱερευστίνε .. παμμέλαν', Λουκ.Προμ.4 κέπλον βακτηριανὴν παμμέλαιαν, Αἰλ.Ζ1 15,14 βόες παμμέλανας, Εὐα.Εὐαγγ.Προμ.168C ἰσίου παμμέλανος· Ἐπιγρ. παμμέλας τράγος.

παμμελί ἔπιρρ. μτν. μετὰ πάσης μελωδίας, μελωδικώτατος: Πορφ.Χριστ.94.

παμμελής-οὐς-ές μτν. ὁ ἐνέων πᾶν εἶδος μελωδίας, μελωδικώτατος: ΠΔ Μακκ.3,7,16 ἐν αἰνοῖς καθ' ἑαυτὸν θύνοις εὐχαριστοῦντες τῷ θεῷ Ἰ'Ἡσ. ἐμμελέσι, γλυκεροῖσι· 2) ὁ ἔχων ἰσκέρασι ἀπαντα τὰ μέλη του, ἀρτιμελής, ἀκέραιος: Πολυδ.1,29 παμμελή ἱερεῖα.

πάμμαστος-ον κατόμαστος, πλήρης: Θεόδωρ. Φ1,3,153 ὄρος πάμμαστον τερμίνων.

πάμματρος βέβλος(ή) μτν. βιβλίον περιέχον στίχους μὲ παντός εἶδους μέτρα: Διογ.Α.7,31 εἰπομεν .. ἐν τῷ παμμέτρῳ ἴενν. βιβλῶν ἡ ποιήσει.

παμμήκης-οὐς-ές ὁ λίαν μακρός, εἰς πᾶν μήκος ἐξικνούμενος, ἀτέλειωτος: Σοφ.ΟΚ 1609 οὐδ' ἀνίσταν σπέρων ἀραγμοῦς οὐδδὲ παμμήκεις γόους, Πλάτ.Φοῖδρ.268C περὶ σμικροῦ πράγματος βήσας παμμήκεις ποιεῖν, Ἀριστλ.Μετ.351b,10 ἐν χρόνῳ παμμήκει, Γαλ.19,63 λόγου .. παμμήκους· ἢ μτν. τὸ οὐδ'. ὡς ἔπιρρ. εἰς μέγα μήκος, ὑπερβολικῶς, παρὰ πολὺ: Μάξ.Τύρ.7,7 πάμμηκες διαφέρει ἔπιανος ἡδονῆς.

πάμμηνης νόξι(ή) μτν. ἡ ὑπὸ τῆς πανσελήνου φωτισμένη: Ἀρατ.189 νυκτὶ παμμήνηδι.

πάμμηνος-ον ὁ καθ' ὅλους τοὺς μήνας, καθ' ὅλον τὸ ἔτος διαρκῶν: Σοφ.Π.851 πανθύρτω παμμήνω πολλῶν στιγνῶν τ' ἀγῶν αἰών.

παμμήτωρ-ορος(ή) ὁ πάντων ἐφευρέτης, πάντων τεχνίτης: Λυκόφωρ.490 παμμήτωρ μοῖρα βροτῶν, Τρογ.Ἀδέστ.129,9 παμμήτωρ Ἄρης, Ὀρφ.ἀπ.47 παμμήτωρ Μοῖρα.

παμμήτειρα(ή) παμμήτωρ βλλ.: Ὑμν.Ὀμ.30,1 γάσαν παμμήτειραν, Μετ.εαγρ.ΑΠ 5,164 παμμήτειρα θεῶν .. φίλη Νύξι, Ὀρφ.ἀπ.168,27 ἰδ.γρ.1.

παμμήτις-ιδος(ή) ὁ τὰ πάντα γινώσκων ἡ ἐφευρέσκων: Σίμων.δ1 παμμήτις θεός.

παμμήτωρ-ορος(ή) ἡ τῶν πάντων μήτηρ: Αἰσχ.Πρ.90 παμμήτωρ τὴ γῆ, Φιλ.1,32 πρβλ. Ὀρφ.ἀπ.168,27, Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.2,10,85 τῆς παμμήτορος καὶ γενεασιουργοῦ φύσεως, Εὐα.Εὐαγγ.Προμ.314D τὴν παμμήτορα τῶν ὄλων φύσιν, Νόνν.Εὐαγγ.ΐω.5,100 παμμήτορα κάσμου ζῶων, Ἐπιγρ. θεῶν παμμήτορι Ρεῖο· 2) ἀληθὴς προμηθεὺς, καθ' ὅλα ὅσα μήτηρ· Σοφ.Ἀντ.1282 γυνὴ τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ [σχολ. «ἡ κατὰ πάντα μήτηρ»].

παμμήτανια(ή) μsn. ἡ εἰς μέγαν βαθμὸν, ὑπερβολικὴ πανουργία: Ἰω.Κλημ.204.

παμμήχανος-ον μτν. ὁ τὰ πάντα μηχανώμενος πολυμηχανος: Νεῖτλ.330.

παμμίρορος ον κ. νεώτ. ὁ ὅλος μιαιρός, μιαιρώτατος: Ἀριστφ.Εἰρ.183 καὶ μιαιρὸς καὶ παμμίρορος καὶ μιαιρώτατε, Κάλβ.6,23 τὴν ὄργην παμμίρορον τῶν ἐχθρῶν τῆς· ἢ μτν. ὑπερβ. παμμίρωτάτος ὁ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν μιαιρός: ΠΔ Μακκ.4,10,17 ὁ αἰμοδόρος καὶ φονιάδης καὶ παμμίρωτάτος Ἀντίλοχος.

παμμήτης-οὐς-ές ὁ ἐκ πάντων, ἐκ παντός εἶδους μειγμένος: Αἰσχ.Πέρο.269 παμμήτῃ βέλεα, Τιμόθ. Πέρο.118 παμμήτης στρατός, Λυκόφωρ.5 παμμήτης βοῆ, ΠΔ Μακκ.2,12,13 παμμήτῃ ἔθνη, Διόδ.Σ.29,19 συμμαχίας παμμήτειν.

πάμμικρος-ον ὁ ὅλος, ἐντελὲς μικρός, μικρότατος: Ἀριστφ.ΖΜ 665b,1 φαίνεται .. στιγμῆς ἔχοντα μέγεθος πάμμικρο δὲ καὶ ἐν τοῖς ἔκδοξιμοῖς τῶν ἐχθρῶν ἴενν. τὰ σπλάγγνα, Γαλ.18,753.

πάμμιτος κ. πάμμιετος-ον πομμήτης βλλ.: Αἰσχ.Πέρο.53 πάμμιτον ὄχλον πέμπει σφύρην, Ἀκὼλ.Ψαλμ.77(78),45, Βέττ.β78λ.15,15.

παμμίξια(ή) νεώτ. βιολ. ὄρ. πρὸς καθορισμὸν τῆς ὄνου ἐπιλογῆς συζεύξεως τῶν ὄντων.

παμμήτορος-ον μsn. εἰς ἄκρον μισθός: Εὐστ.Πον.160,53.

πάμμορος-ον ὁ εἰς τὸ ἔπακρον δυστυχῆς, δυστυχέστατος: Σοφ.ΟΚ 161 ἔξενε πάμμορ.

παμμορφοσμός(ή) νεώτ. φιλοσ. ἡ θεωρία καθ' ἣν πᾶν τὸ προσπίπτον εἰς τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἔχει μορφήν.

πάμμορφος-ον μτν. ὁ ἔχων πᾶσαν μορφήν: Θεολ.Ἀριθμ.7 [περὶ τοῦ Πρωτεύει, Δαμάσκ'. Ἀρχ.311 πάμμορφος ἰδέα].

πάμμοστος-ον μτν. ὁ λίαν εὐμοστος: Φιλ.1,625 πάμμοστος ἄρμονια, αὐτ.1,526 πάμμοστος χορεία, Χαρμ.Σ.6,5,573 παμμοστώφ φθόγγω μελιθεῶς θύνοος διατεροκοπῶν.

παμμόθητρος-ον μsn. ὁ λίαν μαθηθρὸς: Μηναι.12,6 Ὡδ.1 τὴν παμμόθητρον ἀμαρτίαν ἐξέλειψε.

παμμούα(ή) μτν. κυνόμια βλλ.: ΠΔ Ἀκὼλ.Ἐξ.8,21, αὐτ.Ψαλμ.77,45.

παμμόρητος-ον μτν. ὁ τελείως ἀναριθμητός: Φιλ.1,329 οὐ τὰ ἐν μέρει φυτά, ἀλλὰ παμμούα, Ἄνν.Κομν.14,445C ὄλαις ἀμάξαις παμμούρηταις.

παμμοσφῶς-ά-ὄν παμμοσφῶς βλλ.: Ἀριστφ. Λυσ.969 παμμοσφῶρα καὶ παμμοσφῶρα.

πάμμηστος-ον ὁ πᾶν μνήμων, ὑπερβολικῶς ἐνθυμομένος: Μαιστ.46.

παμμοδός ἄγρ. τ. ὄθ. τὸ δωρ. παμώδος βλλ.

πάμπα(ή) νεώτ. μεγάλη ἀδενδρὸς ἔκτασις κεκαλυμμένη ὑπὸ στεπνοειδῶν χορτολειμῶνων καὶ σποραδικῶν φυλλοβόλων δασῶν, ἀπαντάσα πολυαχοῦ τῆς Ν. Ἀμερικῆς.

παμπαθῶς-οὐς-ές μτν. ὁ τὰ πάντα πάσχων(Πλωτίν.1,8,3 Ἰαββ.Μυστ.3,29 παμπαθῶς ὄλην· 2) ἐν αἰσχρ. σημ., παθικός βλλ.: Μακ.4,31· 3) ὄν. ἐμ-βλάστρου πινός: Ἀέτ.15,15.

παμπαῖδι ἔπιρρ. μτν. μεθ' ὄλων τῶν παιδῶν: Δίων Κ 41,9 παμπαῖδι καὶ παγγυναίει.

παμπαλαῖος-ον κ. νεώτ. παλαιότατος εἰς ἄκρον παλαιός: Πλάτ.Θεαιτ.181B παμπαλαῖους, Ἄριστλ.Μεταφ.1074b,1 τοὺς παμπαλαῖους καὶ .. πρώτους θεολογῆστας κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ καινός. Κατ.Προσβ.1 ἔλεγε καινός εἶναι πρὸς ἀρχὴν .. ἔργους δὲ προγόνων καὶ ἀρεταῖς παμπαλαῖος, Συνέα.Ἐπ.133 ἐπιστολὴν παμπαλαῖων.

πάμπαλι ἔπιρρ. ἀκριβῶς τούναντιον, τελείως ἀντιθέτως: Κράτ.15.

παμπάνυ-ονος-ον Ἰσ. ὁ τὰ πάντα κεκμημένος, ὁ κάτοχος πάντων.

πάμπαν ἔπιρρ. ἔξ ολοκλήρου, παντελῶς, μτ. ρ.: Ἰλ.Α 422 πολεμῶ δ' ἀποπάνεο πάμπαν, Ὁδ.Β 49, Ἡσιόδ.Ἐργ.275 βίης δ' ἐπιλάθειο πάμπαν, Σαπφ.51,4, Πίνδ.Ο 2,69, Ἐρμ.140· μτ. ἐπιθ.: Ὁδ.Υ 140 πάμπαν οἴζυρον, Εὐρ.Μήδ.1091 ἰάναν, Καλλ.Δία 60· μτ. ἐπιρρ. Ἰλ.Ν III πάμπαν ἐτήτυμον αἰτίας ἔστιν, Ἡρ.2,45 πάμπαν ἀπέρωτος ἔχειν· μτν. νεξ. γεν. σπάν.: Ξεν.Ἐπιμ.11,4, Ἀριστλ.Οὐρρ.286a,6, Αἰν.Τακτ.16,2· μτ. ἰοῦ ἄβρτου τὸ πάμπαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ.: Εὐρ.Ρήσ.855 οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ἔσαν, Πλάτ.Πολιτ.270B κομιδῇ τὸ πάμπαν ἐξοφανίζετο· ἢ ἡγομένης ἀρνήσεως· οὐδέ τι πάμπαν οὐδὲ ὄλωκ, κατ' οὐδένα τρόπον: Ἰλ.1,435.

πάμπανυ ἔπιρρ. μτν. ἐπιθετ. τ. τοῦ πᾶνυ: Δίων Κ 56,30 ἰαμφ.

παμπειθής -ους-ές ὁ πάντας πειθόμενος, παρασύρων : Πινδ.Π 4,184 τὸν δὲ παμπειθῆ . . νόθον.

παμπειλοπονησιακός-ή-ον κωτός. ὁ εἰς σύμφοραν τὴν Πελοπόννησον ἢ ἄπαντας τοὺς Πελοποννησίους ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος.

παμπήθη ἔπιρρ. καθ' ὁλοκληρίαν : Θεογμ.615, Αἰσχ.Πέρσ.729 παμπήθη . . λαός πᾶς κατέφθαρται ἄσπι, Σοφ.Ατ.916 φέρει καλύφω . . παμπήθη.

παμπήθων, παμπήθωνος ἔπιρρ. μτγ. μον. παμπήθων βλ.λ. : Θεογμ.στ.Κακ.163.

παμπησία (ή) (πένταμη) ὁλοσχερῆς κτήσις, πλήρης ἰδιοκτησία : Αἰσχ.Ἐπιτ.817 διέλαχον . . κτημάτων παμπησίαν, Εὐρ.Ἰων.1305, Ἀριστοφ.Ἐκκλ.868.

πάμπιστος -ον μον. ὁ τελείως ἀπολύτως πιστός ὑπερβ. παμπιστάτος ὁ εἰς τὸ ἔπακρον ἀφωσιωμένος : Διηγ. Ἀχιλλ.1099 στρατιώται ἀνδρωμένοι μου καί παμπιστάτοι μου 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ πάμπιστον πλήρης ἀπόδειξις : Διγεν. Ἀκρ.3335 οὐκ εἰληφᾶς τὸ πάμπιστον ἄμων (δ.γρ. ἤμιν) τῆς εὐλομίας.

πάμπιστος-πλειστή-πλειστον μτγ. ὁ εἰς μεγίστην ποσότητα ἢ ἀριθμόν, ὑπερβολικῶς πολὺς, ἀφθονός : Ἡρώδιαν.5,6,5 πάμπλειστα χρῆματα, Δίων Κ 7,16 πάμπλειστα δαπανήσας, Αἰλ.Ζ1 10,50 πάμπλειστος ἀργυρος.

παμπλειών-ονος (ἰσ,ή) κολλητ. πλείων κατά πολὺ μεγαλύτερος : Ἀριστ. Ἀποαστ.804α,15 παμπλειών ὄγκος τῆς φωνῆς.

παμπλήθων ἔπιρρ. Σουῖδ. ἐπιτετ. τ. τοῦ ἐμπλήθων βλ.λ.

παμπληθεῖ ἔπιρρ. μτγ. ἄπαν ὁμοῦ τὸ πλήθος : Κδ Λουκ.23,18 ἀνέκραξαν δὲ παμπληθεῖ λέγοντες, Δίων Κ 75,9.

παμπληθής-ους-ές κ.νεώτ. ὁ ἐν ἄπαντι τῷ πλήθει, ἀθρόος : Ξεν.Ἑλλ.6,5,26 αἱ δὲ ἀνέδρασαν παμπληθεῖ Ἀρκάδες. -παμπληθῆς συγκέντρωσις 2) ὁ κατὰ μέγα πλήθος, πάμπλουτος, πολυάριθμος : Πλάτ. Νόμ.782β παμπληθεῖς μεταβαλαί, Ἰσοκρ.15,154 παμπληθεῖ κακῆμεθα τὴν οὐσίαν, Δημ.19,145 παμπληθεῖ γεωργίαι, Ἀριστλ.Θαιμ.833α,20 παμπληθῆς πῦρ, Πάπ. παμπληθεῖς κραυγαί 3) ἐπὶ χρόνον, μακρότατος : Διόδ.Σ 14,13 παμπληθεῖ χρόνον . . ὀπισχυόμενος οὐκ ἐπειθεῖ 4) κτ. πληθ. μτ. γενικ. πλείστοι ἵεκ τινος, μέγα πλήθος : Ἰσοκρ.12, 169 παμπληθεῖς Ἀργείων 5) ὁμ. κτ. ἐν. μτ. περιληπτ. λ. : Ἀριστλ.Ζ1 567β,2 παμπληθεῖς ἄν τὸ γένος ἦν μέν. τῶν ἰθῶων 6) τὸ οὐδ. ὡς ἔπιρρ. καθ' ὁλοκληρίαν, τελείως : Δημ.19,347 μπισθῆναι παμπληθῆς (δ.γρ. παμπληθεῖ) ἀπέσχεον.

παμπληθεῖα (ή) ἄπαν τὸ πλήθος : Σοφ.ἀπ.373,4 παμπληθεῖα οἰκετώ.

παμπληθῆς Ἐπιγρ., αἰτ. -όν, παμπληθῆς βλ.λ.2) : Ἐπιγρ. παμπληθῶν θρήνων γόν.

παμπληθῶ μτγ. εἶμαι ἐντελῶς πλήρης : Ἀκ.ὠλ.Πδ 1ῶβ 36,31.

πάμπληκτος-ον ὁ μεστός πληγμάτων : Σοφ.Τρ. 505 ἀεθαλα πάμπληκτα (ἀγάντες καθ' οὐς πλείστοι πληγαὶ λαμβάνονται καὶ δίδονται).

παμπλήρης-ους-ές ὁ ὅλας πλήρης, πληρέστατος : Ἀριστλ.Γεν.Φθῶρ.325α,29 (δ.γρ. παμπληθεῖ).

παμπλοσίσος-ον παμπλοσίου βλ.λ. : Πλάτ.Νόμ. 743C οὐκ εἰσὶν οἱ παμπλοσίοι ἀγαθοί 1) εἰ δὲ μὴ ἀγαθοὶ οὐκ εὐδαίμονες, Δίων Κ 40,12.

πάμπλουτος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ εἰς μέγιστον βαθμὸν πλοσίσος, ζήλοιστος : Σοφ.ὄμ.646,5 πάμπλουτος ἄλδος, Γαλ.Ψυ.Παβ.9, Διγεν. Ἀκρ.1688 αὐτὰ λοιπὸν πάμπλουτος, ὠρισιστὴ κέρη.

παμπόθητος-ον μον. ὁ λίαν ποσῆτος, περιπόθητος 6 Μόδρεστ.3296Α.

παμπόλιος-ον κ. μον., ὁμ. κ. νεώτ. πολυπολικός, ὁ πλοσίσος καὶ ποικιλῆς ἐργασίας : Ὄδ. Ο 105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέλοιο παμπόλιοι ἐπὶ ἱερῶν

σκευῶν : Πινδ.Ν 10,36 ἐν ἀγγύων ἔρκεσαν παμπόλιος, Εὐρ.Ἑλ.359 νεδρών παμπόλιοι σκολιδες 7) μτφ. : Φιλ.1,651 παμπόλιοι ὄρασμα ἐπὶ τῆς οἰκουμένης προδύσσι,654 2) ὁ πολλαπλῶς, πολυειδής : Πλάτ.Τίμ.82B ἀλλοιότητος παμπόλιος (δ.γρ. παμπόλιος) 3) μον. ὁμ. ὁ παντός εἶδους, κατὰ λογῆς : Διηγ. Ἀχιλλ.1161 στέφανον . . ἀπό . . πόδου . . καὶ παμπόλιοι καὶ τερπῶν ἀδίστα μυσριμένα ἴσασ. ἀπὶ ἀδίστων μυσριμένων 3) ἐπὶ προσ., πολυμύχνης, ἐφευρετικῆς : Βέττ.Βάδ.17,16 ποικίλος περὶ πάσαν τεχνικῶν.

πάμπολις-ους-ός (ἰσ,ή) ὁ ἐν ὄσῃ πόλει ἰσχυρός, ἐπικρατῶν, ὁ παγκόσμιος : Σοφ. Ἀντ.614 νόμος δδ', οὐδὲν ἔρπει θυσίαν βῆτω πάμπολις ἐκτός ἄτας ἰδιόρβ. μάμολό γ'.

πάμπολυς-πόλλη-πολυ κ. νεώτ. παρὰ πολὺς κατ' ἀριθμὸν ἢ ποσότητα ἢ μέγεθος, μέγιστος : Ἀριστοφ.Ἰππ.320 καταγέλαυν πάμπουλυ . . παρασχεθεῖν, Πλάτ.Νόμ.6,77B πάμπουλο γῆς πλῆθος, αὐτ.Νόμ.640D ἀγαθὴ τύχη παραπόλλη μὴ οὐν, Ξεν.Ἀν.2,4,26 πάμπουλον στρατεύμα, Πλάτ. ἀνήλυτα πάμπουλλα ἀναλύματα, Πισοδ.Χριστ.Τεμ.7B πάμπουλλοι ἑλληνικαὶ οἰκονομίαι 7) ἠθλ. κ. πάμπουλος : Ἀπολλ.Δόσκ. Ἄντων.89,12, Λουκ.Κι.1 ὡς ἄσπιν πάμπουλλον τοῦτ' ὁ τριβώνιον φέρειν, Αἰλ.Π1 4,8 8) τὸ οὐδ. πάμπουλος εἰς ἔπιρρ. παρὰ πολὺ, ὑπερβολικῶς : Πλάτ.Σοφ.255D εἰ γε τὸ θν καὶ τὸ θάτερον μὴ πάμπουλο διαφερέτην.

παμπολυτελής-ές ὁ λίαν πολυτελής : Ἰωα.Α17,8,1 **παμπόνηρος**-ον κ. μον., νεώτ. κ. ὁμ. ὁ εἰς ἄκρον νοητός, παγκόσμιος, τελείως ἐξακριβημένος : Ἀριστοφ. Ἀχ.854 Πάσιων ὁ παμπόνηρος, Πλάτ.Πολ.489D παμπόνηροι οἱ πλείστοι τῶν ἰστών ἐπὶ αὐτῶν ἰθλή. τὴν φιλοσοφίαν, Δημ.18,267 ὁ δὲ παμπόνηρος ἀνδρωσὸς καὶ θεοῖς ἐχθρός, Φιλῶδ.Ρητ.1,3445 2) ἐπὶ πραγμ., ὁ παρὰ πολὺ ἄσχημος : Ἐπιγρ.87 παμπόνηρον ὄφον, Φιλῶδ. Ὀργ. 27W παμπόνηρος διὰθεσις 3) μον., νεώτ. κ. ὁμ. ὁ πρόγματι κοκός, ἀλλ' ὑποκρινόμενος εἰς μέγαν βαθμὸν ἀγαθότητος : Μηναι.12,4, Ὄδ.2 Θεις ὁ παμπόνηρος (ἰθλή ὁ ἐξαπατήσας τὴν Ἐσθί), Ζερδ. Τραγ.Κκ 72 σάν τὸ τελώνιον τὸ παμπόνηρον τοῦ μύθου 4) φρ. παμπόνηρος ἄλειπτο ἀνδρωσὸς ὑποῦλος, κρυφίσιος, ὑποκριτής.

παμπονήτως ἔπιρρ. μτγ. εἰς μέγαν βαθμὸν κακῶς, πολὺ ἄσχημα κυρ. ἐν τῷ παμπονήτως ἔχειν εἶναι τὴν ὑπερβολικῶς ἀσθενή : Λουκ. Ἀποκ.14' πρὸδ. Ἰουλ.Λόγ.8,241B.

παμπορθής-ους-ές ὁ τὸ πᾶν καταστρέφων, πθ. κ.αἰτ. ἐν Αἰσχ. Ἀγ.714 ἀπὶ παμπορθῶν ἱέν.Πάρνη.

παμπορῆ (ή) μον. ἡ κατὰ πάντα, ἡ ἐσχάτης ὑποστάσεως πόρνη : Βλ. Ἀγ.Θεοδώρας ἱερογρ.1 ἐν Cod. Reg. 1454P 3C παμπορῆ καὶ μοιχαλῆς.

παμπορφῶρος-ον ὁλοπόρφωρος, κατακόκκινος : Πινδ.Ο 6,55 ἔθαντασι καὶ παμπορφῶρος ἀκτίσι βεβρεγμένους ἀδρῶν σώμα.

πάμπου ἔπιρρ. μον. πάντοτε : Κ Πορφ. Ἐπιθ.446,17.

παμπότνια (ή) μτγ. ἡ ἀπολύτως οὐδασινο, πρὸδ. πανσεδάμοσιος : Λεανδ. Ἀκ.Ἀπ1 6,281.

παμπρασία (ή) μον. ἡ πάλησις πάντων ἰσῶν ὑποχρόντων, πάσης τῆς περιουσίας : Πολυδ.7,19α.

πάμπρωτος-ον ὁ ὅλας πρῶτος, ἔχουσι, ἔχωμαιστός : Αἰσχ. Ἀγ.117 παμπρῶτος ἐν δροσισιν.

παμπρόσθη ἐυθαμ. γρ. ἐπ. ἀπὶ παμπρόθῃ αἰτ. τοῦ παμπρόσθῃ βλ.λ.

παμπρόσπως-ον μτγ. ὁ πᾶν προσώπων ἔχων, ποικύλομορος : Πλωτίν.6,7,15.

παμπρωτάνιος-εως (ἰσ) μτγ. ὁ πᾶν τῶνων κύριος, ἐξουσιαστής : Φιλ.1,642.

παμπρωτός-η-ον ὁ πᾶντων πρῶτος ἢ ὅλας πρῶτος, ὀλοπρωτός : Ἰ.Η 324 παμπρωτός θεσπῆται ἄρχετο μῆτιν Νέστωρ 7) τὸ οὐδ. πάμπρωτος

ὡς ἐπίρρ. πρωτίτως, πρώτα-πρώτα : Ὁδ. Δ 577
 νῆας μὲν πάμπρωτων ἐρούσαμεν εἰς ἅλα δῖταν,
 Πίνδ. Π 4,11) ἐπεὶ πάμπρωτων εἶδον φέγγας // ὄμ.
 πάμπρωτα ὡς ἐπίρρ. : Ἰλ. Δ 97 τοῦ κεν δὴ πάμπρω-
 τα παρ' ἀγαθὰ φέροιο // μτγν. ὑπερβ. παμπρω-
 τισα ἀνόλως πρωτίστα : Ἀπολλ. Ρ 4,1693.

πάμπωχος-ον νεώτ. ὁ τελείως πτωχός, δλως
 διόλου πτωχός : ἔγκροκόπησε καὶ ἔβρινε πάμπ-
 ωχος, - πάμπωχος οἰκογένεια.

πάμπυκος-ον μαν. ὁ ὅλως πυκνός, πυκνότη-
 τος : Τζέτζ. Ου. Ἀλλ. Ἰλ. 20,54.

πάμπυκος-ον ἢ πλῆρης πύου : Ἰνν. Κωσκ. 373 πάμπ-
 υκοι πύοισι.

πάμπυστος-ον μτγ. ὁ ὄψ' ὄλων γνωστός ἢ ὀ-
 λως γνωστός // τοῦ οὐδ. πάμπυστα ὡς ἐπίρρ.
 ἐν πλήρει γῶσει ἢ πρὸς πλήρη γῶσιν : Χρησμ.
 Στδ. 7,672 ἰὸν τὸν θεόν πάμπυστα διὰ φρονός Ἰλα-
 σκονταί ἰδ.ρρ. πάμπυσται.

πάμπυρος-ον πάλ. ὁ λανταλαίπυρος.
παμφάγος-οὗς-ές μαν. δημ. παμφάγος βλλ. :
 Πρόδρομ. Γετράστ. 60,10.

παμφάγος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ τὰ πάντα κα-
 ταβραγίζων, ἀδιδάγος : Ἄλκμ. 33,4 ὁ παμφάγος
 Ἄλκμάν, Εὐρ. Μήδ. 1187 νῆμα παμφάγου πυρός,
 Ἀκολ. Μεγ. Σαθβ. Ἐγκώμ. Στάσις 1,21 Ἄδης ὁ παμ-
 φάγος ἐξήμεσεν ἐξ αἰῶνος οὗς κατέπιε νεκρούς
 2) ὁ πᾶσαν τροφὴν δυνατός νατράφης, ὡς παμ-
 φάγα ἴψα κτ. ἀντιβ. πρὸς τὰ ζωοφάγα, καρπο-
 φάγα : Ἀριστλ. Πολιτ. 1256α, 25, Ἰουλ. Λόγ. 6,192 Δ τὸν
 παμφάγων, οἷς πάντα ἐσθλὴν νόμος // νεώτ.
 ζωολ. κατηγορία ζῶων ἀνηκόντων εἰς διάφορα
 ζωολογικὰ ἀθροίσματα καὶ τρεφομένων τῶσων διὰ
 φυσικῶν ὁσων καὶ διὰ ζωϊκῶν οὐσιῶν // συγγρ.
 παμφαγώτερος-α-ον : Ἀριστλ. ΖΓ 786α, 34 τὰ παμ-
 φάγωτερα ποικιλώτερα // ὑπερβ. -ώτατος-η-ον :
 Θεόφρ. Φι 9,15,4 παμφάγωτατον πάντων ὁ βούς.

παμφάγος-οὗς-ές ὁ ὅλως λάμπων, λαμπρότατος,
φαηλόδων : Σοφ. Φιλ. 728 θείω πυρὶ παμφάξ, Εὐρ.
 Τρ. 508 ἐν ὄδοις δὲ παμφάξ σέλας πυρός ἐπὶ
 τοῦ Ἰλιου : Εὐρ. Μήδ. 1251 ἴω Γά τε καὶ παμφάξ
 ἀκτίς Ἀελλίου πρβλ. Ἀριστφ. Ὀρν. 1709 // ἐπὶ
 μέλιτος, καθαρός, ἔσπετος : Ἀισχ. Πέρσ. 612 τῆς
 τ' ἀνεμπορηγοῦ στάγμα, παμφάξ μέλι.

παμφάκι ἀναδειπάκιον, τ. τοῦ φαίλου μ. κτ. ἐ-
 νεαστ. κ. παρσιτ., λάμπω, ἐκπέμω ἀκτίνας ὡς τὸ
 πενυρακτιζόμενον μέταλλον, ἀκτινοβολῶ, γυαλίζω :
 Ἰλ. Α 30 ἥλιο χρῦσοιο παμφάσιον, αὐτ. 3 // σάκος
 χαλκῶ παμφάσιον, αὐτ. Γ 398 τεύχεσι παμφά-
 σιον ἰένω, ὁ Ἀχιλλεύς // ἐπὶ ἀστέρος : αὐτ. Ε 6 ὅς
 τε μάστιγα λαμπρὸν παμφάσιον ἰένω, τ. ἀντι παμ-
 φάσιον ἢ -φι, Ἡσιόδ. Ἐργ. 567 πρῶτον παμφάσιον //
 λευκαυγίζω, ἀσπορογαλίζω : Ἰλ. Α 100 καὶ τοὺς
 μὲν ἰπλεν... στήθεσι παμφάσιοντας, Ἐπικ. ἐν πᾶν.
 ὕπερθε κέρα παμφάσιον ἰδεσθαί.

παμφάλα Σώφρ. 152 ἐτήν πομφόλυγα.

παμφαλόζω Ἦσα. κτρεμῶ.

παμφαλῶ-ῶ ἰων. μτ. ἀναδιαιτ. ὡς παμφάσσω
 πρβλ. παπταλῶ-ῶ, παπταίω // βλέπω κατάληκτος,
 ἔμφοδος Ἦσα. ἐμετὰ γ' οὐήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ
 ἐπιθελένες : Ἰππῶν. 131, Ἄνακρ. 160, Ἡρόδ. 4,77,
 Ἐρύκλ. Σχολ. Ἀπολλ. Ρ 1,127 πάντοσε παμφαλῶν-
 τεσ // Ἦσα. ἐπαμφάλησα ἔθουσασα // ὄμ.
 σμ. κ. μέσ. : Λυκόφρ. 1433 ὄχι παμφαλόμενος.

παμφανήξ-οὗς-ές μτγν. λαμπρότατος : Μεθόδ.
 361C 2) τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. : Ψ Διοσκ. 4,88 ἀτέλ-
 ζων τὸ μέγα.

παμφανώνωντος ἰδι -όωσις ἰδι ἐπ. μτγ. ὡς
 ἐκ π. παμφανῶ ἰρηβλ. Ἦσα. ἐπαμφανῶ λᾶμπεϊ)
 λάμπων, στίλβων, ἀπαστραφῶν, ἰδι. ἐπὶ μετάλλων :
 Ἰλ. Β 458 παμφανῶσα σίγηλ ἰχθυόλη, αὐτ. Ε 295
 παμφανῶντα τεύχεα ὄμ. Ὁδ. Ν 29 παμφανῶν
 ἡέλιος, Ἐμν. 98,2 παμφανῶν αἰθήρ.

παμφάρμακος-ον ὁ εἰς παντός εἶδους φάρμα-
 κα ἐμπειρὸς ἐπὶ τῆς Μηδίας : Πίνδ. Π 4,415 πῦρ
 δὲ νιν οὐκ ἔδολε παμφάρμακος ζείνας ἐφεμαίς.
πάμφαυλος-ον μτγν. ὁ ὅλως διόλου, τελείως
 φαύλος : Νειλ. Ἐπ. 34, αὐτ. 408.

παμφαγγής-οὗς-ές παμφαγῆς βλλ. : Σοφ. Ἠλ. 105
 ἐς τ' ἀν παμφαγγεῖς ἀστρων ῥιπάς.
παμφαγῆς-οὗς-ές μτγν. ὁ τὰ πάντα φέρων, τὰ
 πάντα περιέχων : Γαλ. 19,469.

πάμφημος-ον Ζευαρ. ὁ τὰ πάντα λέγων.
πάμφηρτος-ον ὁ τὰ πάντα φερίων : Ἀισχ. Χο.
 296 κακίως ταριχευθέντα παμφηρτὰ μόρψ.
πάμφηρος-εως ἰδι ἡ καταστροφεὺς τῶν πάν-
 των : Βασχ. ἀπ. 20,2.

πάμφηρογος-ον Ἦσα. ὁ παντός ἢ ὁ μετὰ παντός
 ἤσως, πάμφηρος.

πάμφηρος ἐπίρρ. Ἦσα. ἐπαντάσσει.

παμφιλαιονιτό μτγν. εἶδος ἐμψλάστρου : Γαλ. 13,667.

παμφίλιτος-ον μαν. ὁ πάμφιλος βλλ. : Ἔυστ.
 Πιν. 158,70, αὐτ. 226,40.

παμφίλιτος-ον ὁ παρ' ὄλων φιλούμενος, ἀγαπώ-
 μενος, ἀγαπητός : Ἀισχ. Εὐμ. 536 ὁ πάμφιλος καὶ πο-
 λύευκτος δάδος ἰπθῆ, κ. ὑπερβ. -έστατος-η-ον. Πάπ.

πάμφλεκτος-ον ἰφάξω) ὁ φέγων, ὁ κατακαίων
 τὰ πάντα : Σοφ. Ἠλ. 1137 οὐτε παμφλεκτὸν πυ-
 ρὸς ἀνειλόμην... ἄθλιον βάρος, Ἀξιδν. 4,11.

παμφόδερος-α-ον Ἐπιγρ. ὁ λίαν φοδερός, ὁ
 τρομακτικώτατος.

πάμφοιτος-ον Ἐπιγρ. ὁ εἰς πάντα τὰ μέρη φοι-
 τῶν, ὁ πανταχοῦ παρών, περὶ τῆς Ἦρας : Ἐπιγρ.
 πάμφοιτος ἄνασσα.

πάμφοιτικός-η-ον ἰσφορδή) μτγν. κ. μαν. ὁ πάν-
 τα τρέφων, πολυφόρος : Χριστόδ. Α Π 7,698 παμ-
 φόρη παλάμη, Ἐλλ. Ἐπιγρ. Ἔυστ. 978,4.

παμφορία ἰδι μαν. παραγωγή, εὐφορία παν-
 τός εἶδους καρπῶν : Μετοχ. Θ 738.

πάμφορος-ον ἰφέρω) ὁ τὰ πάντα φέρων, ὁ παν-
 τός εἶδους καρποῦς παρῶν, ὁ γονιμώτατος :
 Ἦρ. 7,8 α' χώρην τε τῆς νῦν ἐκτήμεθα οὐκ ἐλάσ-
 σανα οὐδὲ φαυλοτέρην, παμφορτέρην δέ, Ἰνν.
 Κωσκ. 502, Ὀρφ. ἀν. 251, Ἀισχ. Πέρσ. 618, Ξεν. Ἀν. 2,
 4,7 παμφορώτατον κτήμα, ὁ καλεῖται φίλος,
 Πλάτ. Νόμ. 704C, Θεόφρ. Φ 3,2,6 2) ὁ τὰ πάν-
 τα, ὁ ποικίλα πράγματα φέρων μεθ' ἑαυτοῦ συμ-
 μεμειγμένα : Πίνδ. Π 6,13 οὐτ' ἀνεμὸς ἐς μυχοῦς
 ἄλλος ἄξεισι παμφόρος χερσῶν τυπτόμενον ἰδιόρρ.
 τοῦ χερσίδι 3) μτγ. : Παλλὰδ. Ἰνπ. 2,114 D.

πάμφοριος ὀν μτγν. ὁ εἰς μέγστον βαθμὴν
 φρικώδης, φρικώτατος : Ψάχρια. Ἰω Ἰ,9,11A.

παμφρόνιμος-ον μαν. ὁ λίαν, ὁ κατὰ πάντα
 φρόνιμος : Τζέτζ. Χιλ. 6,595 οὗτος παμφρόνιμω-
 τος ὢν γέρον ὁ Μαργίτης.

παμφύδην ἰφθυή) ἐπίρρ. μτγν. ἐν πλήρει
 φυῆ, ἐν πλήρει κατατροπῶσει : Ὀππ. Ἀλ. 2,548
 ἰδ. ἀνάγν. παμφύρδην).

παμφύξ-οὗς-ές Ἐπιγρ. ὁ τὰ πάντα ἐν τῇ φύσει
 αὐτοῦ συνδεδῶν, περὶ τοῦ Πανός.

παμφυλία ἰδι μτγν. ἀθροισμα, σύνολον, πλήθος
 ἐκ πασῶν τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν : Σύμμ. Πά Γέν. 14,1.

παμφυλικός-ή-ῶν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὴν Παμφυλίαν, ὁ τῆς Παμφυλίας :

παμφυλικαὶ γλῶσσα - διάλεκτος.

παμφυλική ἰδι Ἐπιγρ. ἀρχων, προϊστάμενος
 τοῦ ἐπαρχακοῦ συμβουλίου τῆς Παμφυλίας.

πάμφυλος-ον ἰσφυλ, φύλον) ὁ ἀποτελούμενος
 ἐκ συμμεμειγμένων φυλῶν, ὁ ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν
 συγκείμενος : Πλάτ. Πολιτ. 291A πάμφυλον τὸ γένος
 αὐτῶν, ὡς γε ἀρτι σκοπούμεναι φαίνεσται, Πολυδ.
 9,21 // ὁ παντοειδής : Ἀριστφ. Ὀρν. 1063 κτεί-
 νων παμφύλων γένων θηρῶν 2) Πάμφυλοι
 ἰδι, γενικ. Παμφυλῶν Ἐπιγρ. κ. Παμφύλιων [αὐτ.],
 ὄνομα τῶν ἀνηκόντων εἰς μίαν ἐκ τῶν πρώτων δε-

ρικῶν φυλῶν : Ἦρ.5,68 μετέπειτα .. μετέβαλον ἐς τοὺς Ἰλλέας καὶ Παμφύλους καὶ Δυμνάτας : 3) Πάμφυλος (ἰ) ὁ κάτοικος τῆς Παμφυλίας : Ἦρ.1,28, Πλάτ. Πολιτ.614B : 4) μὴν μεταμῶν. παμφύλοι (ἰ) ὁ κ. παμφύλιος κ. παμφύλιος (ἰ) εἰδός τι πολεμικῶν πλοίων τοῦ Βυζαντίου : Λέων Σ.Φω. 19,38, ΚΠορφ. Έκθ.2,44.

παμφύρην ὄν. γ. τοῦ παμφύου ὄν. γ. βλ.

παμφύρος-ον (φύρου) μτγ. ὁ ἐκ παντός εἰδους μειγμένος, σύνθετος ἐκ ποικίλων πραγμάτων, παντοειδής : Φιλ.1,148 παμφύρον γέννημα, αὐτ.2,53, Ὀπν. Ἀλ.1,779 : || κ. μτφ. : Λογγίν. Ὑφ. 9,7 Ὀμηρος .. παραδοίους τραύματα θεῶν .. πάθη πάμφυρα : 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. πάμφυρα ὡς ἐπίρρ. συγκεχυμένως βλ. : Σοφ. Ἰν.232

παμφύρος-ον μτγ. ὁ ἐν αὐτοῦ περιλαμβανόμενος πάντα τὰ τῶν αὐτῶν εἰδῶν : Ἰσοκλ. Αἰρ.172,14.

παμφώνος-ον ποι. ὁ παράγων, ὁ ἐκπέμπων, ὁ ἀποδιδοὺς πᾶσας τὰς φωνὰς, πᾶντας τοὺς ἤχους ἢ τόνους : Πινδ. Ο. 7,12 ἄμα μὲν φέρωνγί παμφώνοισι τ' ἐν ἔντασιν αὐλῶν, αὐτ. Π.12,19, αὐτ.1,415, 27 :

2) ὁ διὰ πολλῶν φωνῶν, ζωηρῶν φωνημάτων φέροντος : αὐτ. Π.3,17 οὐδέ παμφώνων ἰσάχην ἔμευον :

3) μτγ. μτφ. ὁ ἀφοριστικός : Ἀντίφ. Σιδ. ΑΠ.4,290 παμφώνωι χεῖρες : 4) ἔνεργ. ὁ ποῶν τινά φωνὰς ἐκβάλλων, ὁ λέων τὴν γλῶσσαν καὶ προκαλῶν οὕτω θόρυβον ἢ φωνασίαν : Φιλῶδ. 16 εὐρρείτας σίλους παμφώνως.

παμφώνως ἐπίρρ. μτγ. διὰ πᾶσῶν τῶν φωνῶν, διὰ πάντων τῶν ἤχων : Συνέσθ.287B.

παμφώπιτος-ον μτγ. ὁ ὅλος φωπιζόμενος, ὁ πλήρως κατασφαγόμενος, ὁ ὑπερλαμπρῶς : Ψ Χρυσ. Ἰω.7,499,20 παμφώπιτος σταυρός.

παμφώπος-ον μαν. ὁ παμφώπιτος : Νικήτ. Παφλ.377, Ἄνν.Κομν.505.

παμφέκτος-ον (φέγω) μτγ. ὁ ὅλος, ὁ σφόδρα ἀξιομειψτός : Μαν.4,316.

παμφέκτωρ-ορος (ἰ) ὄν. ὁ τοὺς πάντας ἢ τὰ πάντα φέγων : Μαν.4,58.

παμφήει, ἐπίρρ., ὄν. παμφήει (Πῶλ.η.Στοθ. 3,9,51), μεθ' ὄλων, δι' ὄλων τῶν φήγων, διὰ παμφήφιας : Λουκ. Δ. ΑΠ.11,239 παμφήφει κικῶν, Σχόλ. Ἄριστ. Ἰνπ.525, -ἐφέλεγγη πρόεδρος παμφήφει.

παμφήφια (ἰ) νεῦτ. ἡ ρήσις, ἡ πρὸς ἐκλογὴν παραχρῆ τὸ συνδολὸν τῶν φήγων ὑπὲρ τινος προσώπου ἢ ζητήματος : ἡ πρόστασις ἐγένετο δεκτὴ διὰ παμφήφιας, -ἐγινε πρόεδρος διὰ παμφήφιας.

παμφήφιος-ον μτγ. ὁ παμφέκτωρ βλ. : Πτολ. Τετρ.6,160.

παμφυσιάρχια (ἰ) νεῦτ. φιλοσ. κ. παμφυσιάρχος (ἰ) φιλοσοφικὴ θεωρία, καθ' ἣν ἄν τὸ πᾶν ἐν τῇ φύσει, ἦται πᾶσα ὅλη ἐνέχει ἐν αὐτῇ καὶ φυγκῆν τινά οὐσίαν ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ ἀνθρώπου.

παμφύχος-ον (φυχή) ποι. ὁ ὅλος φυχῆ, ὁ πλήρως ζωῆς καὶ δυναμείας, ἐπὶ τοῦ Ἄμφιάρεω : Σοφ. Ἦκ. 841 παμφύχος ἀνάσκει (κτ. τὸν Σχόλ. ὄμως ἐπισημεύεται ἐπ' αὐτῶν φυχῶν ἀνάσσει), πρβλ. Ὀδ. Α. 483, Αἰσχ. Χο.3551.

παμφύχος-ον μαν. ὁ τελείως φυχρός, ὁ κατάφυρος : Ἰω. Φακ. Περιγρ. Παλαιοστ.4.

παμωχίων ἴσα. «εκτεμνόμενος».

παμώχος (ἰ) ὄν. τ. τοῦ ἀρχ. παμώχος, ὁ κάτοχος, ὁ κύριος, ὁ ἰδιοκτήτης τινός ἴσα.

παμώχω-ἔω κατέχω τι, ἴσα. Πιν.1,168.

πᾶν-ανός (ἰ) ὄν. κ. νεῦτ. εἰδός τι ἡθῶς : Πτολ. Χέν.π. Φώτ Βιδλ.153B, Σουιδ. ἐν λ. :

2) νεῦτ. ζωολ. γένος πιδίχων στενοσπίρων ἐκ τῶν ἀνθρωπομορφιδῶν, δημ. χιμαπτιχῆς.

παν- κ. νεῦτ. κ. δημ. κ. παμ- ἢ παγ- ἰεκ τροπῆς τοῦ ν ἀναλόγως τοῦ ἐπιμελῶς συμφοῦναι, α' οὐνεβτικὸν πλειστάων λ. αἰτίνας ἔχουν τὴν ἐν. ὅτι τὸ διὰ τοῦ β' συνθετ. δηλοῦμενος ἀπάρχη ἢ τελεί-

ται πλήρως, ὅλας ἢ εἰς ὑπέρτατον βαθμῶν, οἷον παπάγιος, πάγκρατος, πάμπλουτος, πανάγιος : 2) ὄν. ὅτι τὸ β' συνθετικὸν ἀναφέρεται εἰς τὸ σφάλμα τὸν πραγμάτων ἢ εἰς ὄλον τὸν κόσμον, οἷον παιδοκαίτηρον, παιδοκαίλιος, πάγκωνος.

πάνα (ἰ) ὄν. δημ. τοῦ πᾶνος βλ.

πανάθρος-ον μτγ. ὁ ὅλος ἢ κίον ἄθρος, μαλακός, μαλακός : Λουκ. Ρητ. Διδ. ἰ) πανάθρον τινα Σαρδανάπαλλον .. ἢ αὐτὸν Ἀγαθῶνα τὸν τῆς τραγωδίας ἐπὶ ἄριστον .. ποιητὴν.

παναγαθία (ἰ) ἡ τελεία ἀγαθότης : Θεογ.η. Στοθ.3,117.

πανάγαθος-ον κ. μαν. κ. νεῦτ. θηλ. κ. -η ὁ εἰς τὸν ἄνωτατον, ὑπέρτατον βαθμῶν, ὁ ὅλος ἀγαθός, ὁ ἄριστος : Κρατίν.434, Γλάτ. Ἐπιστ.354E δουλεία γὰρ καὶ ἔλευθερία ὑπερβάλλουσα μὲν ἑκάτερα πάγκαλος, ἑμμετρος δ' οὕσα, πανάγαθος, Σιμηλίκ. Ἐπιστ.761D :

2) μαν. κ. νεῦτ. ὡς προσωνυμ. τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐν ἑαυτοῦ πᾶσαν ἀγαθότητα περιεχόμενος : || ὄν. κ. οὐσ. : Δόξ. τῷ Παναγῶθι, αἱ ἐργασίαι προοδεδύον.

παναγιόπητος-ον μτγ. ὁ τοῖς πᾶσι ἀγαπητός, ὁ ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενος : Ἀθανάσι.1,922A.

παναγιόστος-ον Ἐπιρρ. ὁ θεῖος παντός θαυμασμοῦ, ὁ ὑπὸ πάντων θαυμάζομενος.

παναγιόστητος-ον ἰσά. ἀγνήτως μτγ. ὁ ὅλος, ὁ τελείως ἀγνήτως : Διον. Ἀρεοπ.912C.

πανηγής-ορος-ἰε μτγ. ὁ ὅλος ἡγιασμένος, ὁ ἴαν καθάρος, ὁ πάγιος, ὁ ἱεράτος : Καλλ. ἀπ.1,36F, Πλούτ.Κομ.20 ἀμφετρογὸν δὲ τὰς παναγῆσι μόναις παρθένους ὀρατούς εἶναι, Δίων Χρυσ.11,153 παναγιῆς κόρη ἡ Κασάνδρα, Πολυδ.1,35 Ἐπιρρ. παναγιῆς ἱερεύς, Ἰουλ. Λογ.5,160B ἰ) ἐπὶ τῶν Ρωμαίων δημόρων, ὁ ἱερός καὶ ἀπαροβιαστος : Διον. Ἀλ. Ρωμ.4,89 τὰ τῶν δημόρων ὄματα ἱερά εἶναι καὶ παναγιῆ' 2) ὁ ὑπὸ ἄγους τινός ὄλος βαρυνόμενος, ὁ παμύριος : Φλωιδ.5.

πανηγύγιος-ον μτγ. ὁ εἰς ὑπέρτατον βαθμῶν σεβαστός, ὁ πανσεβάσιμος : Μαν.2,433.

παναγια (ἰ) ἰσά. τὸ πανάγιος κ. ὡς κύρ. δι. μτγ. μαν. κ. νεῦτ., δημ. κ. Παναγια ἢ Παναία ἢ ἐπικρατεστέρη τῶν χαρακτηριστικῶν προσωπωνιμῶν τῆς Μητροῦ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς οὐσις πανάγιου καὶ παναμύριου : Ἐπιγρ. Μηναι.121, Ὡδ.9 Θεοτ. τὸν σεπτὸν τόκον σου σέβοντες, Παναγια Μητρονάβηβε' ἢ ὄν. μαν. νεῦτ. κ. δημ. ἀποκ. ὡς κύρ. δι. τῆς θεοτόκου Μαρίας : Σαλωμ. Ὀμνηρ.25,74 πιστὸς εἶδε τὰ χέρια νὰ σηκῶν ἡ Παναγια, ὁ δὲ σὺ, Μαρία λέν τὴν Παναγιά, Μαρία λέν καὶ σένα' || ὄν. δημ. τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς σεμνότητος, τῆς αἰθρημοσύνης ἐν χρ. κ. σιωπ. μᾶς κάνει τὴν Παναγια' || ὄν. δημ. ἐν χρ. κ. πρὸς ὄρκον ἢ κ. βλασφημίας :

2) μαν. νεῦτ. κ. δημ. εἰκὼν τῆς Θεοτόκου : Παναγια ἢ Γαλακτοτροφουσα ἢ Πλωκαφλοῦσα :

3) ὄν. νεῦτ. τῆς Θεοτόκου : Παναγια ἢ Βλαχερνίσισσα - ἢ Χρυσοσκάλπιτσα - ἢ Χρυσοκαστρίτισσα : 4) ὄν. τῆς Παναγίας τὸ χορτάρι & παναγιόχορτο βλ.

παναγιαῖον (ἰ) ὄν. τίτλος διαφόρων σκυλοῦν περιλαμβανοῦσῶν ἀρηγιῆσις θαυματῶν τῆς Θεοτόκου ἢ ἐγκώμια καὶ ὕμνοι ἀριμετρήτους εἰς αὐτὴν : 2) μικρὸ εὐκλεῖ ἢ ἐκ μετάλλου εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἐν χρ. καὶ ὡς ἐγκώμιον, ἢ δις-στος φέρων εἰκονοζομένην τὴν μορφήν τῆς Θεοτόκου, ἐπ' οὐ ἀποπέται ὁ εὐλογημένος ἄρτος.

πανάγιος-α ον (ἰ) μαν. μαν. νεῦτ. κ. δημ. ὁ εἰς ὑπέρτατον βαθμῶν ἄγιος, ὁ ὅλος ἄγιος, ὁ ἀγιάτως : Πά Μοικ.4,7,4 ὡς ὁ πανάγιος Ἐλεάδαρος τὴν ἱερὰν φυχὴν αἰκισμοῦ τε καὶ στραβλας πυρπολούμενος, Μηναι.126 Αἰητ ὁ πανάγιος Πνεύματος μωροθάκι ἰθάρχων : Παναγιός τάφος ὁ τάφος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὄν. κτ. ἐπέκ.

κ. ὁ τόπος ἢ ὁ ναὸς ἐν ᾧ εὐρίσκειται ὁ τάφος ἢ τὸ θηλ. Παναγία ὡς κύρ. ὄν. βλ.βλ.1) 2) Ἡσ. ἐπιναγία: ἴερα, ἥτις οὐ μίγαται ἀνδρῖν· 3) πα- νάγιος νεῶτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν καρσιδίων.

παναγιότης-πος(ή) μων. κ. νεῶτ. τιμητικός τίτλος τοῦ Πατριάρχου Κωνηπόλεως: ἢ Α. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης.

παναγιόχορτο (τὸ) ὄσμ. τὸ φυτὸν τεύκρινον βλ.λ. τὸ πόλιον, ἢ τὴς Παναγίας ἡ Κυρὰς τὸ χορ- τᾶρι, ἀμάραντο, βοτάνι τῆς ἀγάπης.

παναγιότης Ἡσ. «ἐντελής ἀγιότης».

παναγιῶσα (ή) ὄσμ. ὑπόκορ. τοῦ Παναγία, βλ.λ. 1,2,3): βόθρα, Παναγιῶσα μου· 2) τὸ φυτὸν ἠραν- θές βλ.λ. τὸ εἶσομον, ἄ. θακράκι, πασχαλοῦδα.

παναγιῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον πανάγιον βλ.λ.: Ἰνπὸλ.Αἰρ.416,81.

παναγιώτατος-η-ον μων. νεῶτ. κ. ὄσμ. ὑπερθ. τοῦ πανάγιος βλ.λ.: μ. τὸ ἀρσ. ὡς τιμητικὴ προ- σαγόρευσις τοῦ Πατριάρχου Κωνηπόλεως.

παναγιότατος-ον (ἰσχυρῶς) μων. ὁ ὄλως ἠ- γλασιμένος: Στέφ.Διάκ.1076D.

πανάνγη (ή) μων. ἢ ἐν πᾶσιν, ἢ τελεία ἀγνό- τη: Δομασκ.13,693B.

πάνανγος-ον μτγν., μων. κ. νεῶτ. ὁ παναγῆς βλ.λ.1): Καλλιστρ.10 πάνανγον κατα, Σχ.ὄλ.Αισχιν. 1,20 πάνανγοι κήρυκες, Μηνῶν.121 Ὀρθρ.Ῥδ.1 ὑπερμολογημένη Παρθένε πάνανγε.

πάνανγος ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον πάνα- νγοι: Ψιδιον.Ἀρεοπ.436A.

παναγορία (ή) Ἐπιγρ. πανήγυρις βλ.λ.

παναγόστος (ὁ) Ἐπιγρ. πανηγύριος βλ.λ., ὄνομα μινός τινας ἐν Τεγέα.

πανάγορις-ως(ή) Ἐπιγρ. παναγορία βλ.λ.

πανάγορος-ον μτγν. ποι. ὁ συλλαβιδάμων παν- τός εἶδους ἄγραν: Παῦλ.Σιλ.ΑΠ.6,75 ὄσασι κῆρ τὸξιοι πανάγορος ἰαχε νευρά.

παναγραδένιος (ὁ) μτγν. ποι. ὁ τὸ πάντα ἀγράφ- ων, ὁ συλλαβιδάμων δηλόητος: Παῦλ.Σιλ.ΑΠ.5,218 φυλάκων τε παναγρά κωνθὸν ἀλόξαι, αὐτ.7,609.

πανάγριος-ον μτγν. ποι. ὁ τελείως, ὁ ὄλως διό- λω ἀγριος, ἀγριώτατος: Ὀππ.Κιν.2,45, Φωκυλ. 202 ἰδ.γρ. πανάριστοι.

παναγρίδος (ή) Ἐπιγρ. λεθητᾶριον βλ.λ.: Ἐπιγρ.Αἰγινης παναγρίς χαλκὰ τεκρυμένη μία.

πανάγριον (τὸ) μτγν. δίκτυον ἀλιευτικὸν ἢ θη- ρευτικὸν ἠρβλ. Ἡσ. ἐπιναγία: ἐν οἷς τὰ λεπτὰ καὶ ἄδρα θηρεύεται: Ὀππ.Κιν.1,150, αὐτ.Ἀλ.3, 83· 2) ἐβρύς κλωδὸς πρὸς στείλον ὀρθίτων: Ἀθην.1,22D ὡσπερ ἐν πανάγρῳ τινὶ σιτοῦνται . . οἱ πολυτιμώτατοι ὀρνίθες.

πανάγριον-ον (ἰσχυρῶς) ὁ παντὸς εἶδους ἄγραν συλλαβιδάμων: Ἰλ.Ε.487 ὡς φάσις λίνοι ἀλάντε πα- νάγρῳ (ἐπὶ μεγάλῳ δικτύῳ), Ἀθην.1,25B ὀρειῶν τῆν ἄλσιν πανάγρῳ δικτύου θήρῃ ἢ κ. μτφ.: Τρωιδ.6,74 λίνω θαντότῳ πανάγρῳ.

παναγυρίσος-ον μτγν. ποι. ὁ ὄλως ἐγρηγορός: Μετὰγρ.ΑΠ.7,195 πανάγυριος μέριμνα.

παναγυρίοχος (ὁ) ὄσμ. τ. τοῦ πανηγυριάρχης.

παναγυρίος ὄσμ. τ. τοῦ πανηγ. βλ.λ.

πανηγυρίς (ή) ὄσμ. τ. τοῦ πανηγυρι βλ.λ.

πανάδα (ή) ὄσμ. πρόχειρον ἔδεσμα παρασκευα- ζόμενον ἐκ τεμαχίων ἄρτου βραζομένου ἐν τοῖς ὕδατος μετ' ἐλαίου ἢ γάλακτος, ἄ. πασιπάρᾳ· 2) ὄσμ. τοῦ πανάδα βλ.λ.

πανάδηλος-ον μων. ὁ ὄλως ἢ ὁ τοῖς πᾶσιν ὀδῶλος: Ἀναστ.Σιν.93B.

πανέδηλος-ον πάλ. ὁ ὑποστάς πάντα τὰ εἶδη τῶν μαρτυρικῶν ὀδῶλων.

παναικίης-οὐς-ές μτγν. ὁ πάνυ ἀεικίης, ὁ λίαν σκληρός, ὁ ἀνηνέστατος: Ἐλλ.Ἐπιγρ.403,1 πα- ναικίης μοτραί, Ἀντιοχ.Ἀστρ.ἐν Κατ.Ἀστρλ.Κ.1,112.

παναεργής-οὐς-ές μτγν. ὁ ὄλως ἀκατέργα- στος, ὁ ἀδιάπλετος: Νικ.Ἀλεξ.δὲ π- δόρπος.

πανάζωστος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἀολκας: Ἐπιγρ.Κρήτης ὤμοσαν ἀνελάδοι πανάζωστοι.

παναθάνατος-ον Ἐπιγρ. ἐπιτετ. τ. τοῦ θάνα- τος βλ.λ.: παναθάνατος Ἰησοῦς Χριστός·

παναθέμιτος-ον μων. ὁ παντελῶς ἀθέμιτος: Νικ.Χων.Χρον.169B.

πανάθεος-ον μων. ὁ ὄλως ἄθεος, ὁ ἀσεβέ- στατος: Νικ.Χων.Χρον.1,716,19.

παναθέμιος-ον μτγν. διόρθ. τοῦ πανάθεου μων βλ.λ. ἐν Μαν.4,56.

πανάθεμος-ον μτγν. ὁ τελείως ἄθεμος, ὁ παντὴ ἄνομος, ὁ παρανομώτατος: Ὀππ.Κιν.2,428.

παναθέσιμος μων. κατὰ τρόπον πανάθεσιμον βλ.λ., ὄλως παρανόμος: Νικ.Χων.378,19 (ἐκδ. Β').

πανάθεστος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ ὄλως ἀδυσώπητος, ὁ ἀνηνέστατος Ἡσ. ἰκῶδ. παναίθεστοι.

παναθηναία (τὴ) (περὰ) κ. νεῶτ. ἡ μεγίστη καὶ ἐπιφανεστάτη τῶν ἑορτῶν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κράτους τεκμηνη ἐν Ἀθῆναις πρὸς τιμὴν τῆς Πολιεύδος Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ Πεισιστράτου διεκρι- θη ἢ ἐορτῆ εἰς δύο, εἰς τὰ μικρὰ Παναθηναία ἀτνα ἤγοντο κατὰ μῆνα Ἐκατομβωθῶνα τοῦ α', β' κ. δ' ἔτους ἐκάστης Ὀλυμπιάδος καὶ τὰ με- γάλα Παναθηναία ἀτνα ἐωρτάζοντο πανηγυρι- κώτερον τὸν αὐτὸν μῆνα ἀνὰ πᾶν ἕτος ἐκάστης Ὀλυμπιάδος: Ἡρ.5,56 ἐν τῷ προτέρῳ νυκτὶ τῶν Παναθηναίων, Ἀριστ.Νεφ.988, Ὀσικ.5,47, Λυσ. 21,1, αὐτ.2, Ἰσοκρ.12,17 ἢ Ἐπιγρ. ἐορτὴ ἐν Ἰλιω τελευμένη πρὸς τιμὴν Ἀθηνῶν τῆς Ἰλιάδος.

παναθηναϊκός-ή-όν κ. νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ ἀρμόζων ἢ τελούμενος κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναίων: Ὀσικ.1,20 τῷ Ἰπ- πάρχῳ περιτυχόντες . τὴν Παναθηναϊκὴν πορνήν διακοσμοῦντι ἀπέκτειναν ἢ τὸ ἀρσ. Παναθη- ναϊκός ὡς οὐσι, τίλος λόγου τοῦ Ἰσοκράτους ἢ τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. Παναθηναϊκὰ ὡς οὐσι. ὀνο- μασία δοχεῖων διδομένων ὡς ἐπάθλων κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναίων: Ποσειδών.251· 2) νεῶτ. ἐπιτεταμένος τ. τοῦ ἀθηναϊκός βλ.λ.: Παναθηναϊ- κὸν στάθιον ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς πάντας τοὺς Ἀθηναίους: παναθηναϊκὸς συνανομέρος.

παναθηναϊσός (ὁ) Ἐπιγρ. ὄν. μινός τινας ἐν Ἰλιω.

παναθηναϊσίδος (ή) Ἐπιγρ. τετραετὴς χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τιος ἑορτασμοῦ τῶν μεγάλων Πα- ναθηναίων μέχρι τοῦ ἐπομένου· 2) ὡς ἐπίθ. Πα- ναθηναίης σκῆψη πλοῖον φερόμενον κατὰ τὴν πο- μὴν τῶν Παναθηναίων, ἀπὸ τοῦ ἰστού τῆς ὀπίας ἤτο ἐξηρητημένος ὁ πέλλος, δι' οὗ περιεβάλλετο τὸ ὄγαλμα τῆς Ἀθηνῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

παναθηναίστα (ὁ) Ἐπιγρ., δωρ. παναθανασταί οἱ ἀγοντες, οἱ τελοῦντες, οἱ ἐορτάζοντες τὰ Πα- ναθηναία ἐν Τεφ καὶ ἐν Ροδῶ.

πανάθλιος-α-ον κ. νεῶτ. κ. ὄσμ. ἰθθλ. -άθλια) ὁ ὄλως ἄθλιος, ὁ λίαν δυστυχής, ἐλεεινός: Αἰσχ.Χ. 695 φίλων ἀποφιλοῦσι με τὴν παναθλίαν, Σοφ.ΟΚ 1110, Εὐρ.Ἐκ.658, Φιλ.1,542 ἢ νεῶτ. κ. ὄσμ. κ. ὁ κάκιοςτος: πανάθλιος κακοθύργος.

παναιγλῆεις-εντος-εσσα-ον μων. ὁ καταλυ- πόμενος, ὁ πλήρως φωτιζόμενος, ὁ φωτεινόςτατος: ΑΠ.9,806 παναιγλῆεις κήποις.

παναιθίσις-η-ον Ἐπιγρ. ὁ παντὸς σεθασμοῦ ἀξιός, ὁ παναθάθισμος.

παναίθεος-η-ον ἐπ. ὁ ὄλως λάμπρος, ὁ παμφαής, ὁ σπιλινότατος: Ἰλ.Σ.372 κεφαλῆς δὲ παναίθεσιν κορούεσσιιν κρύφοντες.

παναίολος-ον ποι. ὁ ὄλως λάμπων ἐκ διαφό- ρων χρωμάτων: Ἰλ.Δ.186 ἀλλὰ πόροισιν εἰρώσα- το ζωστήρ τὴ παυαίολος, αὐτ.215, αὐτ.Κ.77, αὐτ. Α.374, αὐτ.Ν.552, Ἡσιόδ.Α.139· 2) ὁ ἀστε- ρικός: Ὀρφ.Ἦμν.4,7 παυαίολος οὐράων, αὐτ.

ἀπ.238· 3) μτφ. ὁ πολλοπαλοῦς, ὁ πολυειδής· Αἰσχ. Πέρσ.634 ἔντοτα τὰ παναίολ' αἰωνί... βῆματα· **παναισθησία** (ή) μτγν. ἡ πλήρης εὐραυστία τῶν αἰσθησέων· Διογ. Λ.10,65 διὰ καὶ ἐνυπαρχέουσης τῆς φύξεως παναισθησία ἰδιόρθ. τοῦ ἀνασθη· **παναισθησ-α-ον** μτγν. ὁ ἄγαν αἰσθησ, ὁ λίαν ἐνόηστος· Κύριλλ. Ἱεροσ. Κατῆχ.554β· **παναίστος-ον** μτγν. ὁ ὄλωκ, ὁ τελείως ἀγνωστος· Χρυσ. Στ.β.3,393· **παναισχυλ-ον** ἴσ. ἐπαγκόσμιος (κῶδ. -αίγ)· **παναισχυλ-ου-ε-ε** ὁ ὄλωκ, ὁ τελείως δυσειδής, ὁ λίαν ἀσχημος· Ἀριστ. Π. Η. Νικ. 1099β, 4 παναίσχυς τὴν ἰδέαν, Πολυδ. 6,163· **παναισχίστος** μαν. παντελῶς ὄλωκ διόλου δυσειδής· Ἰωήλ Χρον. ἐν Στ. 139, αὐτ. 248· **παναισχρομορφία** (ή) μον. ἡ παντελής ἀπόλυτος δυσμορφία, ἀσχημία· Τζέτζ. Χιλ. 3,216· **παναίσχυρος-ον** μτγν., ὀπερθ. παναίσχυτος-η-ον ὁ παναίσχυς βλλ.· Μελέαγρ. ΑΠ 6,163 τῆς τᾶδε μοι... ἀνήθεν σκόλα, παναίσχυστην τρέφειν Ἐνυαλίου, Δίων Χρ. 31,35, Πτολ. Τετραβ. 172· **παναίσχυρος** ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. ὄλωκ αἰσχυρῶς, αἰσχυρότατα, λίαν ἀναίσχυντος· Πολύδ. 6,58, II τὸ... συνδιασώθεν... μέρος ἐρρηφός τὰ ὄπλα παναίσχυρος, Τζέτζ. Χιλ. 6,44· **παναίστος-ον** (αἰτία) ὁ πάντων ὧν αἰτία, ὁ αἰσιος πάντων· Αἰσχ. Ἀγ. 1486 ἰθ ἰθ, διαί διός παναίστου πανεργέτα, Δαρμόσκ. Ἀρχ. 37· 2) ὁ μόνος αἰσιος πάντων, ὁ εἰς ὃν ἄπισα ἡ ἐνοχὴ ἀνίκη, ἀνιθ. μεταίσιος· Αἰσχ. Εὐμ. 200 ἄλλ' εἰς τὰ πᾶν ἐπραξας ὧν παναίστος· **παναιτωλικός-ή-όν** Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφύμενος εἰς πάντας τοὺς Αἰτωλοὺς· ὄθ. τὸ ὀδθ. κτ. πληθ. παναιτωλικὰ ὡς οὐσ. τὰ Πανατωλία βλλ.· Ἐπιγρ. **παναιτωλίον** (τό) μτγν., ἰδ. πανατωλία (τό) κ. παναιτωλικὰ, συνέλευσις γενική μεθ' ἑορτῶν καὶ ἀγῶνων τῶν ἀπαρτιζούτων τῆν Αἰτωλικῆν Συμπολιτεῖαν· Πολυδ. 6,163, Λιδᾶν. 31,29· **πανακαρπής-ου-ε-ε** μτγν. ὁ ὄλωκ ἀκαρπος, ὁ παντελῶς ἀγονος· Νικ. Ἐπιγρ. 612· **πανακάκια** (ή) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πανακόου βλλ. II, ὄθ. φάρμακον πᾶσαν ἀσθένειαν θεραπεύον· Φιλ. 1,215, Γαλ. 13,766· II ἴσ. ἐραπειά· 2) μτγν. κ. νεώτ. ἐν μτφ. ἐνὸς Λογγί· Ἰφ. 38,5 παντὸς τολμήματος λεκτικῶ λύσις καὶ πανακάκιας τὰ ἴγγυθ' ἐκστάσεως ἔργα καὶ πάθη, τὸ πολιτικόν του πρόγραμμα θεωρεῖται πανακάκια· 3) μτγν. ὄνομα ἱαματικῆς τινος βοτάνης ἡ τοῦ χυμοῦ αὐτῆς· Καλλ. Ἀπόλλ. 40 οὗ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἀθραιρα, ἀλλ' αὐτὴν πανακείαν, Γαλ. 14,156· 4) τὸ φυτὸν ὀνοπανάξ βλλ. ὁ ἀνατολικός, δημ. πολὺκαρπο, ἀμπελόνη· Θεόδωρ. Φι 9, 15,7· 5) μτγν. τὸ φυτὸν κασαορίφυτον βλλ. τὸ γαργαλικόν· Ψιδιοσκ. 351· 6) τὸ φυτὸν δριον βλλ.· αὐτ. 4,106· 7) ὄνομασία τοῦ ἀριθμοῦ ἕξ ἐν τῷ Πυθαγορείῳ γλώσσῃ· Θεολ. Αριθμ. 38· 8) ὄνομα μιάς τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀσκληπιοῦ· Ἰνπ. Ὀρκ. Ἀριστ. Π. 702, αὐτ. 730· **πανακείον** (τό) μτγν. πανακεία βλλ. 2· Νικ. Ἐπιγρ. 508· **πανάκακ-ου-ε-ε** (τό) τὸ φυτὸν νόρθξ βλλ. ἡ νορθξία· Ἰνπ. Γυν. 2,201, Θεόδωρ. Φι 9,7· 2) ἀνάκα· Ἀσκληπιεῖον πθ. τὸ φυτὸν νόρθξ βλλ. ἡ φαρμακευτική· αὐτ. 9,87, αὐτ. 9,11· 3) ἀνάκακ· Ἡράκλειον πανάκακ βλλ. 31· αὐτ. 9,11, 3, Διοσκ. 3, 48· 4) ἀνάκακ· Κενταύροειον εἶδος τῆ τοῦ φυτοῦ κενταύρου βλλ.· Πλίν. Φι 25,33, Σχῶλ. Νικ. Ἐπιγρ. 564· 5) ἀνάκακ· λεπτόφυλλον τὸ φυτὸν ἐμβροβία τὸ κενταύροειον· Θεόδωρ. Φι 9,11, 4· 6) ἀνάκακ· Χειρώων τὸ φυτὸν κόνυα βλλ. τὸ ἔλαιον· 7) ὄμ. ἀνάκακ· Χειρώων τὸ φυτὸν ἀνδροδάσιον βλλ.· Νικ. Ἐπιγρ. 565, αὐτ. 500, Διοσκ. 3,50

πανάκη (ή) μτγν. ποι. πανάκεια βλλ. 31· Κριναγ. ΑΠ. 4,273· **πανακήδης-ου-ε-ε** μτγν. ὁ μὴ ἔχων οὐδερμίαν φρονιδα, ὁ τελείως ἡμέριμος, ἐπὶ τῆς σαλομάνδρας· Νικ. Ἀλεξ. 538· **πανακήστρον** ὀν μτγν. κ. μον. ὁ ὄλωκ ἀκήρατος ὁ πανάμωμος, ὁ πάντῃ ἀμόλυτος, ἀμόλυτος· Ἐπιγρ. Σινέα. Ἰγμ. 8,41, Πλάτ. 2) ὁ ὄλωκ μὴ βλαπτόμενος, ἀβλαβιστος· Νόνν. Εὐσῆγ. Ἰω. 6,200· **πανακήσ-ου-ε-ε** (ἀκόκ) μτγν. ὁ τὸ πᾶν ἰάμενος· Στράβ. 6,39 ποτάμιον πανακήσ· πρὸς τὰς τῶν θρεμμάτων νόσους· II κ. μτφ.· Ἐπιγρ. 154 λύθη πανακήσ, Καλλ. Ἐπιγρ. 47,4 πανοκῆσ πάντων φάρμακον ἀ σοφία, Φιλ. 1,455· **πανακήσ-ἰδου-ε-ε** (ή) μτγν. ἡ ἀγρία ὄριγανος βλλ.· Σχῶλ. Νικ. Ἐπιγρ. 627· **πανακήσιος** (οἰνοκ) (τό) μτγν. οἶνος παρσκευασμένος μετὰ τοῦ φυτοῦ ἀνάκακ βλλ.· Διοσκ. 5,62· **πανακτίσιος-ον** μτγν. ἐν φρ. Νικ. Ἐπιγρ. 626 πανακτίσιος κοιλίη· Σχῶλ. ἐπὶ ἐπὶ πάσῃ ἀκτῆ φουμένῃ ἰδ. ἐφρ. ποι. τ. τοῦ ἀνάκακῆ· πρβλ. ἀνάκατος, ἀνάκατος ἴσ. ἐφρίγανος· **παναλάστρον-ορος** (τό) μτγν. ποι. ἐπιτετ. τ. τοῦ ἀλάστρον βλλ.· Ἀντίφ. Ὀσσα. ΑΠ 9,269· **παναλαγία** (ή) νεώτ. ἱατρ. περιωδυνία, ὄλωκ καθ' ὅλον τὸ σῶμα ἐπὶ ρευματικῶν μυαλῶν ἡ πολλὰ πλῆκτων νευραλγῶν ἡ πολυνευριτικός· **παναληθεύουσα** διήγησις (ή) μον. ἡ κατὰ πάντα ἀληθῆς διήγησις· Γερμ. Α 357 (ἐκδ. Μ.Ι.). **παναληθής-ου-ε-ε** κ. μον. ὁ κατὰ πάντα ἀληθεύων· Αἰσχ. Ἐπιτ. 722 πέφρατα τὸν ἀψέλοισκον θεῶν... παναληθῆ κακομάστιν Ἰερωνίμ· II ἐπὶ πραγμ., ὁ τελείως ἀληθῆς ἡ ὁ πραγματικός· Πλάτ. Πολ. 583β οὐδὲ παναληθῆς ἐστὶν ἡ τῶν ὄλων ἡ δονή, Ἰάμβλ. Προτρ. 4, Μηναι. 122 Ὁδ. 9 παναληθεῖ κληθεῖ τὸν ἀσπτόν τόκου σου ὁδοῦντες· **παναληθῶς** ἐπίρρ. ποι. ὄλωκ διόλου ἀληθῶς, ἀληθεύστατα· Αἰσχ. Ἰκ. 86 εἰθεῖ διός εὐ παναληθῶς· **παναλημμυ-ονος-ον** μτγν. ὁ εἰς πάντα τὰ μέρη πληνώμενος· Πρόδλ. Ἰγμ. 3,15 παναλημμυ φυχή· **παναληθῆσ-ου-ε-ε** μτγν. ὁ τὸ πᾶν θεραπεύων· Νικ. Ἐπιγρ. 939· **παναληθῆσ-ου-ε-ε** (ἀλήθη) μτγν. ὁ ἀνίσχυρος, παντοδύναμος· Αἰσχ. Ἐπιτ. 166 ἰθί παναληθῆσ θεοί... τέλειοι γὰς... τᾶσδε πυργοφύλακες ἰθ. ἀνάγν. παναρκής· 2) μτφ. ἐπὶ ἐμπλαστῶν, καταπλασμάτων· Αἰτ. 3,177· πρβλ. παναρκής· **παναλουργής-ου-ε-ε** ὁ τὸ χρώμα ὄλωκ ἀλουργῆς, ὄλοπορφυρος, κατακόκκινος· Ξενοφ. 3,3. **πανάλωτος-ον** (ὀλλίωκ) ποι. ὁ τοῦς πάτας ἡ τὸ πᾶντα συλλαμβάνων· Αἰσχ. Ἀγ. 361 μέγα δουλείσις γάγγανον ὄπης παναλώτου· **παναμάρεια** (τό) Ἐπιγρ. ἑορτῆ ἐν Κάρια τολουμένη πρὸς τὴν τοῦ διός τοῦ Παναμάρου· **πανάμωρος** (ή) Ἐπιγρ., ἄπτ. πανάμωρος κ. πανάμωρος προσωνυμία τοῦ διός ἐν Κάρια· **πανάμωρος** (ή) νεώτ. κ. δημ. ἡ ληφθεῖσα ἐκ τῆς σκανδαλώδους ὀδοῦσεως κατασφραξῶν σχετικῶν πρὸς τὰ ἔργα τῆς τοιμῆς τῆς ἰσομοῦ τοῦ Παναμά καὶ οὐσα ἐν χρ. ἐν τῆ ἐκ. πάσης μεγάλης κατασφραξῆς, εἰς ἣν εἶναι ἀναμειβόμενα καὶ πολιτικὰ πρόσωπα· 2) ἐλαφρὸς φιάθινος πῖλος ἐκ φώλων θάμων τῆς Κεντρ. Ἀμερικῆς· **παναμειδίτης-ον** μτγν. ὁ πάντῃ, ὁ ὄλωκ διόλου ἀγέλαστος, ὁ λίαν σκυθρωπὸς καὶ ἄγριος· Ὀπν. Κυν. 3,141 παναμειδίτητα πρόσωπα· **παναμειλιτικός-ον** ὁ ὄλωκ ἀμειλικτός, ὁ ὄλωκ διόλου ἀδυσώπητος, ἀγαλκτικός· Ὀπν. Κυν. 3,223 παναμειλικτός δράκωνας· **πανάμειλιχος-ον** μτγν. ὁ ὄλωκ ἀνελειμῶν· Ὀπν. Κυν. 2,203 παναμειλιχὸν ἄητορ.

παναμερικανικός ἢ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὀλόκληρον τὴν ἐρικὴν ἢ πάντας τοὺς Ἀμερικανοὺς.

παναμερικανισμός ἰδί νεώτ. πολιτικὴ κίνησις σκοποῦσα τὴν σύσφιξη τῶν δεσμῶν πάντων τῶν κρατῶν τῆς Ἀμερικῆς.

πανήμερος-ον ὄρωρ. τ. τοῦ πανήμερος βλλ.

παναμέτρητος-ον λέξ. ὁ πάντα, ὁ ὅλων ἀμέτρητος.

πανήμερος-ον μτρ. ποι. ὁ πάντα ἄμειρος, ἀμέτοχος εἰς τι, ὁ παντελῶς μὴ μετέχων πόνος· Μητροδ. ΑΠ14,125 παγαμῶν ἡλείου.

πανάμια (τά) Ἐπιγρ. ἐορτὴ ἐν Θεσσαίᾳ ἀγομῆν τὸν μῆνα Πάναμον.

πανάμος ἰδί Ἐπιγρ., βωιατ. πάνμοος ἢ Πλούτ. Κάμ 19, κορινθ. πάνμοος (Ιδμ.280, Καλλ. Ἐπιγρ.46), ὄνομα μινῶς τινος ἐν Ἀργεῖ, Ἐπιδαύρω, Μεγάροσι Θεσσαίᾳ καὶ Κορινθῶν, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν βοηδορομῶνα τῶν Ἀθηνῶν.

παναμώμητος-ον μων. ὁ ὅλων ἀμώμητος.

παναμώμητος ἰδί μτρ. ὁ ὅλων ἀμώμητος, ὁ σὺ τεχθέντα, Παναμώμητα, κρεμάνωτα.

παναμώμητος ἐπίρρ. μων. ὁ ὅλων ἀμώμητος· Ψελλ. Ἀσμ. Σολ.67.

πανάμμος-ον κ. μων. ὁ ὅλων ἀμώμος, ὁ πάναμος· Σίμων.57. ἢ μων. μία τῶν τμητικῶν προσωπῶμων τῆς Θεοτόκου· Μηναί.12,1 Ὁδ.6 Θεοτ. εὐλογημένη πανάμμο.

πανάνθρωπος-ον μτρ. ὁ πάντων τῶν ἀνθρώπων ὢν, ὁ πανανθρώπινος, ὁ κοινός· Καισάρ. Διάδ. 4,186 ἡ ἐκ κέρων πανάνθρωπος ἀνάστασις.

πανάνυτος Φώτ. «παντόδυναμος», Σουίδ. «πάντη δυνατός».

πανάξ-ακος ἰδί μτρ. κ. νεώτ. τὸ φυτόν πάνακος ἢ πανάκεια βλλ.2: Διοσκ.2,163, αὐτ.3,51, Ψ Διοσκ.3,48, Φιλ.ἀργ.π. Ὁρειδ.5,19,12.

πανάξιος-ον μτρ. κ. μων. ὁ κατὰ πάντα ἄξιος, ἀξιώτατος· Ὀππ.Κυν.3,408, Μηναί.12,5 Ὁρθρ Ἀιν. καθωρόρθης πανάξιος.

πανάοιδιμος-ον μτρ. κ. μων. ὁ ὅπο πάντων ὀδομένοσ, ὁ παρὰ πάντων ἐπαινούμενος, περιφημώτατος· ΑΠΛ.47, Διόσκορος ἐν Πάπ, Μηναί.12,3 Ὁρθρ. Ὁδ.9 τῶν σῶν προρρήσεων, παναοιδίμοσ, . . φρώντες . . τὴν ἐκβασιν.

πανάπαλος-ον ὁ ὁ πάντα ἀπαλός ἢ τρυφερός· Ὁδ.Ν.223 ἀνδρὶ δέμοσ εἰκωτα νέφ . . , παναπάλοσ, Φιλ.2,432 πανάπαλοι γυναικεσ.

πανάπατος-ον μτρ. ὁ μηδὲ ὅλων γευσάμενος ὁ ὅλων διόλου νηστικός, ὁ τὰ μάλιστα πεινῶν· Νικ. Ἄλεξ.592.

παναπειθής-οὗς-έξ ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ παναπειθῆς ἐν Παρμ.4,6.

παναπειρίτος-ον μτρ. ὁ ὅλων διόλου μὴ ἔχων πέρας, ὄριο, ἀπέραντος, ἀμέτρητος, ἀχαλῆς· Ὀππ.Κυν.2,517.

παναπειρίωνος-ον ποι. ὁ παναπειρίτος βλλ., ὄθ. ἐπὶ τοῦ Διός, οὗ ἡ ὑπόστασις, ἡ δύναμις, ἡ ἐπιουσία ὅλων ἀπειρος, ὁ ἐν παντὶ ἀπειρος· Πίνδ. Παυσ.8,24 ὡς πανάπειρον κέρουσα Κρόνιων, τελειεσ . . πεπρωμέναν πάθων.

παναπενθής-οὗς-έξ ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ ταλαπενθῆς βλλ.· ΑΠΛ.4,265.

παναπειθής-οὗς-έξ ὁ ὅλων ἀνεξηγίατος· Παρμ.4,6 παναπειθῆσ ἀταρπέσ.

παναπήμενος-ονος-ον. ὁ πάντα ὀδλαθῆς· Ἡσιόδ. Ἐργ.81 πρωτίστῃ δ' εἰνάσ παναπήμενον ἀνθρώποισιν ἢ κ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ οὐδέμιαν προξενῶν βλάθων, ὄθ. ὁ εἰνούσ· ΑΠ9,525.

παναπηρής-οὗς-έξ μτρ. ποι. ὁ ὅλων ἀδακτικός, ὁ οὐδέμιαν ὑποστάσ ἀναπηρῶν, οὐδένα ἀκρωτηριασμέν, ὁ πάντα ἀκέραιος· Καλλ.Δήμ.125 ὡς κεφαλὰσ παναπηρῶσ ἔχομεσ αἰεῖ.

πανάπιστος-ον μτρ. ὁ ὅλων, ὁ πάντα ἀπίστευτος· Φιλ.ὄδ. Ρητ.1,232S.

παναπόληκτος-ον ὁ ἐντελῶς ἀπόληκτος, ὁ πάντα ἐκβαμδός, ἐμβρόντητος· Σωκρ. Ἐπιστ.36.

πανάπορος-ον μτρ. ὁ πανήπορος βλλ.· Ἀσκληπ.Μεταφ.421,29, Ἡσ.

παναπόστροφος-ον μτρ. ἐπὶ τῶν οὐρανῶν σμωμάτων, ὁ τελειῶς ἀνίστροφος, ὁ ὅλων ἀντιθετός· Μαν.ὄδ.295 παναπόστροφος ὄμοσ.

πανάποτος-ον ἐπ. ὁ ὅλων ἀτυχῆσ, ὁ τελειῶς δυστυχῆσ· Ἰλ.ὄδ.255 ὡμοσ ἐγὼ πανάποτος.

πανάποτος ὁ Φώτ. ὁ ὅλων ἀνέκουστος, Σουίδ.

παναράσιμος ἰδί νεώτ. κίνησις πολιτικὴ πρὸς ἐνωσιν εἰς ἐνιαῖον κράτοσ μορφεσ ὁμοσπονδιακῆσ πάντων τῶν ἀραβικῶν λαῶν.

παναρασιατῆς ἰδί νεώτ. ὁ ὁσαδὸσ τοῦ παναρασιασμοῦ βλλ.

πανάργυρος-ον ποι. ὁ ὅλος ἐξ ἀργύρου· Ὁδ.1203 δώκε δέ μοσ κρητῆρα πανάργυρον, αὐτ.Ὁ.275, Σοφ.ἀπ.378,3, Ἀντιμ.15.

παναρίωνος ἰδί μτρ. ὁ ὅλων ἀρείων, ὁ ὅταν ἠρωτικός, ὁ εἰς ὑπεράτοιον βαθμόν ἠρωσ, κ. κτ. πληθ.· Διόσκορος ἐν Πάπ.

πανάρεστος-ον μων. ὁ πᾶν ἀρεστόσ· Κεδρ. Γεώργ.1348,16 ἰέκδ. β7.

πανάρετος-ον μτρ. ὁ ὅλων ἐνάρετος, ὁ ἐναρετώτατοσ· Φιλ.ὄδ.Ρητ.2,203S, Φιλ.1451, Λοικ.Φιλοφ.δ ὄρθσ αἰουσ ἀνδρῶσ σοφισμὶ παναρόφουσ καὶ παναρέτουσ, Σέξτ. Ἐπιγρ.Μαθ.9,152, Ἐπιγρ.

παναρήτος ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ὁ ὅλων ἐνάρετοσ.

παναρίζηλος-ον μτρ. ὁ πάντα ζῆλωτοσ, ὁ Μαν ἀξιοζῆλευτοσ· Διόσκορος ἐν Πάπ. παναρίζηλοσ Ἀριάδνη.

πανάριον ἰδί (λατ.) μτρ. ἀρτοφόριον βλλ.· Σέξτ. Ἐπιγρ.Μαθ.1,234.

πανάριστος-ον κ. μων. θηλ. κ. -αρίστη Ἐπιγρ., ὁ πάντων ἀρίστοσ· Ἡσιόδ. Ἐργ.293 οὗτοσ μὲν πανάριστοσ, δεσ αὐτῶ πάντα νοήσθ, Φωκυλ.ἰδ.202 ταούροσ ὑφέτηνοσ, ἀτάρ σκυλακῶν πανάριστοσ ἰδ. γρ. πανάριον, Φιλ.ὄδ.Ρητ.2,198S, ΑΠ11,394, Λοικ.Δραπ.30, Πάπ. τῆσ παναρίστησ αὐτῶν μητροδ, Μηναί.12,1 Ὁδ.1 μακαρίζομεσ σε, πανάριστε, Πιρόδρ.2,596 εἰδεσ πανάριστοσ Ιατρῶν, εἰδεσ λαμπρόν τεχνίτην·

πανάρια ἰθὶ μτρ. τὸ πλήρεσ, ἡ ἐντέλεια, ἐπὶ τῆσ πανακεῖασ βλλ.77: Ἐοκλ. Ἀριθμ.38.

παναρέκτα νόστος ἰθὶ ποι. ἡ ὅλων βαρεῖα· Αἰσχ.Λο.70 [ἀμφ.]

παναρκής-οὗς-έξ ὁ παναρκήσ βλλ.· Αἰσχ. Ἐπ.166 παναρκεῖσ θεοῖ . . τέλειοσ . . γὰρ τάσδε πυργοφύλακεσ ἰδ., γρ. παναρκεῖσ ἢ ἐπὶ τοῦ Ἥλιου, ὁ τοῦσ πάντεσ φωτιζῶν ὀμοίωσ· Καλλ.ἀπ.48,Γ ἢ κ. ἐπὶ καταπλασμάτων, ὁ ἔχων μεγίστην θεραπευτικὴν ἰδιότητα ἢ δύναμιν· Λύκ.π. Ὁρειδ.9,26,1.

παναρμόνιος-ον κ. νεώτ. ὁ περιλαμβανῶν ἐν ἑαυτῷ πάντα τοὺσ μουσικοὺσ τριχοὺσ ἢ κλίμακασ, ὁ πλήρεσ ἀρμονίασ, ὄθ. τὸ οὐδ. παναρμόνιον ὡσ οὐσ, ἐπὶ τοῦ ὄρουσ τῆσ μουσικῆσ· Πλάτ.Πολ.399C οὐκ ὄρα πολυχροδίασ γε οὐδὲ παναρμόνιου ἠρῖν δεήσει ἐν ταῖσ ὡδαῖτε καὶ τοῖσ μέλεσι, αὐτ.404D ἢ κ. νεώτ. ὄμ. τὸ οὐδ. ὡσ οὐσ. μουσικὸν ὄργανον ἐσφ ὡσ πάσαι αἱ ἀρμονίασ δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσι· αὐτ.399D αἰσάτὰ αἰσάτὰ παναρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα μίμημα, Ἀλεξ.Ε.298 τὸ παναρμόνιον τὸ καινόν, Δίων Κ74,3 ἢ κ. ἐπὶ κινύρασ· Μηναί.12,4 Ὁρθρ.Καθίσω, κινύρασ παναρμόνιου ἢ κ. ἐπὶ τῶν ἐκλείπων ἐκ πλείωτων μερῶν ὀρμωκώτατα πρὸσ ἄλληλα ἠρμωσμένον, ὄθ. ὁ τέλειοσ, ὁ ἐντελής· Πλάτ.Φαῖδρ.277C ποικίλῃ μὲν ποικίλωσ ψυχῇ καὶ παναρμόνιουσ δι' οὐδὺσ λόγουσ, Ἰάμβλ.Μυστ.521 ἢ ψυχῇ παναρμόνιου ἰεπὶ τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Πλάτωνοσ·

ἽΟλυμ. Πλάτ. 4W φυχαί παναρμόνιοι, διὸ πανταδαπῶς ἔστιν ἀκούειν ἀμροτέρων ἥ κ. ἐπὶ τῆς ὀρχήσεως : Λουκ. Ὀρχ. 72 παναρμόνιον τι χρῆμα ἢ ὄρχησις ἢ ὁ ἐν τελείᾳ ἀρμονία ὑπάρχων, ὁ ἀρμονικώτατος : Πυθ. ἐν Θεολ. Ἀριθμ. 54, Φιλ. 242 ἀστέρων στρατιά παναρμόνιος αὐτ. 136 παναρμόνιος συζυγία τῶν τετράφων δυνάμεων, οὐτ. 166

3) παναρμόνιοι ἄρρωοί ἐπὶ τοῦ ἀνείρου τῶν Μουσῶν : Χρυσ. μ. Π. Ὀρχ. Πλάτ. 22 4) παναρμόνιον τετράφωρον ἐπὶ τοῦ διαονλιτιανοῦ καὶ τῶν συντρήφων του : Ἰουλ. Καίσαρ. 315C 5) τὸ οὖδ, παναρμόνιον ὡς ἐπίρρ, κατὰ τρόπον παναρμόνιον, ἀρμονικώτατος : Φιλὸστρ. Εἰκ. 2,1 παναρμόνιον ἄδειν.

ανααρρητής-οὗς-ἑς μτν. ὁ δῶλος, ὁ τελείως ἀκίνητος : Διον. Ἀρεοπ. 28A.

αναάρρητος-ον μτν. ὁ πάντῃ ἀρρητος, ὁ δῶλος ἀνέκφραστος, μυστικός : Συνέσφ. Ἰγν. 2, 91.

αναρχαϊκός-ἡ-ὄν Ἐπιγρ. ὁ λαν ἀρχαῖος, ὁ ἀρχαιότατος : Χρον. Αἰῶν. 88 αναρχαϊκός πίναξ.

αναρχαϊός-α-ον νεώτ. ὁ αναρχαϊός βλλ.

αναρχαϊός-α-ον μτν. ὁ αναρχαϊκός βλλ. : Πολυδ. 5, 150 αναρχαῖα γράμματα.

αναρχος-ον ποι. ὁ ἐπὶ πάντων ἄρχων, ὁ πανίσχυρος, παντοκράτωρ ἢ Σοφ. ΟΚ 1293 τοῖς σοῖς πανάρχους ὄνεις ἔνθακειν θρόνους.

αναρχῶν-οντος (ἰ) μτν. ὁ ἄρχων, ὁ ἐξουσιαστής τῶν πάντων : Φιλ. 2, 452.

πανασαλγῶς ἐπίρρ. μον. πάνν ἀσαλγῶς, ἀσαλεύστατος : Μεθόδ. ἐν Ματ. 3, 252.

παναστία (ἡ) ἄρν. λεξ. σπάνιος στίου, ἔσφ. γρ. τοῦ σπανοστίου : Πολυδ. 1, 52.

πανασκηθής-οὗς-ἑς ἴσα. ὁ κατὰ πάντα ἀσκηθής, ὁ οὐδέμιαν βιάσθην ὑποστάς, σίσις.

πανασμένως ἐπίρρ. Ἐπιγρ. λαν ἀσμένως, προθυμότητα : Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἢ μον. κ. τὸ ὑπερῶ. πανασμένεστατα : Τζέτζ. Χιλ. 9, 10.

πανάστερος-ον μον. ὁ πλῆρης ἀστέρων, ἀστερόεις, κατάστερος : Τζέτζ. Μεθ. Ὀμ. 58.

πανασφάλιος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ πᾶσαν ἀσφάλειαν παρέχων, ἐπιθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Μυτιλήνῃ.

πανάσωτος (ἰ) ἡ μαν. ὁ δῶλος δσωτος . Βί. Νελλου Νεωτ. 97D.

πανάτις-ιδος (ἡ) μτν. ποι. δ. τ. τοῦ πηνήτης βλλ.

πανατρακῆς-οὗς-ἑς μτν. ὁ δῶλος ἀτρακῆς, πάνν ἀλάνθαστος, ἀληθέστατος : Ἐπιγρ. οἶσαν μεμηλῶσιν φάτιν πανατρακῆ βήσῳ, Ἰουλ. ΑΠ 7, 594 πανατρακῆς μνήμα 2) τὸ οὐδ, πανατρακῆς ὡς ἐπίρρ. ἀληθέστατα : Ἀπολλ. Ρ 4, 1382.

πανάυγεια (ἡ) μτν. πλῆρης, γενική λάμψης, ὄθ. πηγῆ τοῦ φωτός : Φιλ. 1, 8 ὑπερουράνιος ἀστήρ πηγῆ τῶν αἰσθητῶν ἀστέρων, ἢν . . καλέσκειν ἄν τινε παναύγειαν.

παναυγής-οὗς-ἑς ποι. ὁ παμφαλής, ὁ πανταχόθεν λάμπων, ὀλοφώτειος : Ὀρφ. Ἰγν. 10, 3.

πανόδηπος-ον μτν. ὁ τελείως ἄδηπος : Ὀπν. Ἀλ. 2, 659.

παναφανής-οὗς-ἑς μτν. ὁ δῶλος ἀφανής, ὁ τελείως ἀόρατος : Ἐρατοσθ. Κατ. 23.

παναφήλιε-ικός (ἰ) ἡ ἐπ. ὁ κευρωμένος πάντων. συμπαικίτων, ὁ κωλυρισμένος τῆς μετὰ τῶν συνηλικιωτῶν συναστροφῆς, ὄθ. φρ. παναφήλικα πῆξιμ τινα ἀποσπερῶ τινα πάντων τῶν συμποικιτῶν, τῶν συντρήφων αὐτοῦ : Ἰλ. Χ 49) ἡμᾶρ ὄφρατικῶν παναφήλικα παιδία πῆστιν.

πανάφθιτος-ον μτν. ποι. ὁ δῶλος ἀφθιτος, ὁ τελείως ἀφθαρτος, ὁ ἀίδιος : Ἀντίπ. Σιδ. ΑΠ 7, 14 πανάφθιτον ἡμᾶρ.

πανάφθορος-ον νήπ. ὁ παρέχων τὸ νῆπτα ἐν μεγίστῃ ἀφθονίᾳ, ἐπιθ. τῆς ἴσιδος.

παναφραδής-οὗς-ἑς μαν. ὁ δῶλος ἀφραδεκτικός, ἀσυλλόγητος : Τζέτζ. Πιρὸ Ὀμ. 333.

πανάφυκτος-ον μτν. ποι. ὁ πάντῃ ἀφυκτος, ὁ δῶλος δόλοιο ἀναπόφυκτος : Παύλ. Σιλ. ΑΠ 9, 396 πανάφυκτος βράχος, Ἐπιγρ.

πανάφυλλος-ον ποι. ὁ δῶλος ἀφυλλος, ὁ παντελῶς φύλλον στερούμενος : Ἰγν. Δμ. 452.

παναχαιός (ἡ) μτν. ἐπιθ. τῆς Διλητήρου λατρευομένης ὑπὸ πάντων τῶν Ἀχαιοῦν : Πaus. 7, 24, 3 ἐφεξῆς δὲ τῷ Ὀμηγυρίῳ Διὶ Παναχαΐδος ἐστὶ Διλητρός ἢ ὡς τῆς Ἀρτέμιδος : Ἐπιγρ. Δεφ. 6.

παναχαῖος γῆ (ἡ) μτν. ποι. ὅλη ἡ Ἀχαιοῦ : Ἀπολλ. Ρ 1, 243 2) Παναχαῖος-ίδος (ἡ) ἐπιθ. τῆς Ἀθηναῖος ὡς λατρευομένης ἐν πόσει τῇ Ἀχαΐᾳ : Πaus. 7, 20, 2 καὶ Ἀθηνᾶς ναός ἐπικληθὴν Παναχαΐδος.

παναχαϊκός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς δῶλους τῆς Ἀχαιοῦς ἢ εἰς δῆλη τῆν Ἀχαιοῦν : παναχαϊκῶν συνέδριον, **παναχαῖοι** (οἱ) ἐπ. σὺμπαντες ἡ Ἀχαιοῦ Ἰλ. Β 404.

πανάρχωντος-ον μτν. κ. μον. ὁ δῶλος ἑταροτος, ἀπόλυτος, ἀκηλυτός, ἀμωμος, μία τῶν τιμητικῶν προσωπιωμῶν τῆς Θεοτικῶν : Μόδεστ. 3288B, Μόσχ. Ζ 3052A, Ἀναστ. Σιν. 272A Μησιω. 12, Ὀρθ. Ὀδ. 7 Θεοτ. πύλιν ἀδιόδειον τὸ Προφήτης βλέπει σέ, Παρθένε πανάρχωντε.

πανάφορος-ον μον. ὁ πάντῃ ἀφορος ἢ ὁ ὄντως ἀφορος : Ἐρμολοκ. Ἰλ. 348, 16 ἰκό. Μαυροφρ. 1.

πανάφωρος-ον (ἰ) ἄρα μτν. ὁ παντελῶς ἀφωρος, πρόφωρος, ὁ προωρισμένος εἰς πρόωρον τέλος, ὁ ἀώρως ἀποθηθῶνος, ὁ θῆοιος : Ἰλ. Ω 540 ἄλλ' ἔνα παιδία τέκεν παναφώριον ἢ ἐπὶ προμῶ, ὁ λαν προφώρως ἐμφανίζόμενος : Παύλ. Σιλ. ΑΠ 5, 263, 5 καὶ γὰρ σου λαγόνεσι μύτις παναφώρος ἡθη- **παναφωρος**-ον Ἐπιγρ. ὁ παναφώριος βλλ. **παναφάης**-οὗς-ἑς μαν. ὁ παντογώστης, ὁ λαν ηεπαυδευμένος : Τζέτζ. Χιλ. 4, 529.

πανδαίδαλος-ον ποι. ὁ πλουσίας καὶ μετὰ κλητῆς τέχνης ἐξεργασμένος, γεγυμνασμένος, ὁ περιτῶως κευρωμένος : Πινδ. ἄν. 7, 5.

πανδαίμωνος (ἰ) ἡ νεώτ. ὁ τόπος ἐν ᾧ πάντες οἱ δαίμονες διαμνουσιν, ὄθ. ἡ πρῶτευτος τοῦ φανταστικοῦ βασιλείου τῆς Κολκάσσεως ἐνθα συνέρχονται εἰς συμβούλιον οἱ δαίμονες 2) μτν. μέγας θῆρυβος ἐκ παντοίων φωνῶν, κρότων κτλ. μετὰ πλῆρους συγχύσεως καὶ ἀταξίας.

πανδασία (ἡ) (ἰ) βλαί κ. νεώτ. πλῆθος ἀσυμπόσων, τελεία εὐωχία, μεγαλοπρεπὲς γεῖμα ἐν ᾧ παρατίθενται παντοία φορητὰ καὶ παρετίριοντα πάντες : Ἡρ. 5, 20 οἴκατε πανδασία τελερ ἰσθησθαί, Ἀριστοτ. Εἰρ. 565 ἴσσι. ἄν. 100, Πλούτ. Ηθ. 102A.

πανδασιον (τὸ) Φώτ. «πανδασιον», Σουῖδ.

πανδέκτης (ἡ) (ἰ) βλάκω μτν. ὁ πάντας δάκνω, ὁ λαν δηκτικός, περὶ τοῦ Κάτωνος : Ἐπιγρ. μ. Πλούτ. Κατ. Πρεσθ. (ἰ) πυρρῶν, **πανδέκτην** ἢ Πάρκιον εἰς Ἀἴθην Φερεσφῶνη δέχεται.

πανδέκρυτος-ον ποι. ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ μεγάλῃ ροῆς δακρύων : Σοφ. Τρ. 50 καταδίων (οἰ) ἡδῆ πανδέκρυτ' ὀδύρματα τῆν Ἡράκλειον ἐξοδον γωμμένην 2) ὁ λαν ἀξιοδύκωτος, ὁ πολὺ δυστυχημένος : Αἰσχ. Ἐπ. 654, Σοφ. Φιλ. 689, Εἰς. Ὀρ. 976 πανδέκρυτ' ἐφαμύρον ἔθην πολύπνονα.

πανδάλητος-ον (ἰ) ἰσλοῦμαι-έτοιμο, δάλλει μτν. ποι. ὁ ἐπιτρήτος βλλ. : Ἰπλῶν. 2.

σανδαμάτωρ-ορος (ἰ) ἡ (ἰ) δαμάω) κ. νεώτ. θηλ. **πανδαμάτωρα** Ὀρφ. Ἰγν. 10, 26, Ἐπιγρ. 1, ὁ τὸ πάντα δαμάσων, ὑποτάσσω, ἐπὶ τοῦ ὄνου : Ἰλ. Ω 5 ὀδὲ μιν ὄνου θρεῖ πανδαμάτωρ, Ὀδ. 1, 373 ἢ κ. νεώτ. ἐπὶ τοῦ χρόνου : Σίμων. 4, 5, Βοακ 12, 205, Ἐπιγρ. - ὁ πανδαμάτωρ χρόνος ἢ κ. ἐπὶ δαίμωνος : Σοφ. Φιλ. 1467 γωμῆτ τὸ φίλων χῶν **πανδαμάτωρ δαίμων** ἢ κ. ἐπὶ τῆς μοῖρας : Ἀριστοτ. Πέπλ. 43 **πανδαμάτωρ μοῖρα** 2) μτν. ἐπὶ κερρανοῦ, ὁ τὸ πάντα καταστρέφων : Λουκ. Τιμ. 2 τῆν τοῦ πανδαμάτωρος κερρανοῦ φλόγα.

πανδαμει ἔπιρρ. ὄμρ. τ. τοῦ πανδημει βλ.λ.
πάνδαμος -ον ὄμρ. τ. τοῦ πάνδημος βλ.λ.
πανδανικά (τά) νεώτ. βοταν. τάξις μονοκτυλη-
 δων, περιλαμβάνουσα λιμοειδῆ πλάσι ἢ δέν-
 δρα μέ γραμμοειδή φύλλα καὶ γυμνά στικα. τού-
 των τὰ πανδανοειδή, ὄν γένος ὁ πάνδαμος.
πάνδαυλος -ον ὁ καθ' ὅλα δειλοῦς, ὁ λιαν
 ὀθλιος, ἀξιολύπητος: *Επιμ.141, *Οπν.Κιν.3,230.
πανδαμντος -ον (ἰσοβίμου) ὁ τοῖς πᾶσι φοβε-
 ρός: Πινδ.ἄν.189 (ἀμφ.), Λυρ. *Αἰδ.σπ.140.
πάνδαυος -ον κ. νεώτ. κ. ὄμρ. ὁ κατὰ πάντα
 δεινός, ὁ λιαν φοβερός, ὁ ὑπερβαλλόντως τρο-
 μερός: Πλάτ. Πολ.610D οὐκ ἄρα πάνδεινον φα-
 νεῖται ἡ ἀδικία, αὐτ.605C, Μέγ.Σαμ.22, Δημ.1267
 πάνδεινον καταί πράγμα, Ροφ.ἀπ.69 *|| μγν.,
 νεώτ. κ. ὄμρ. ἰδ. τοῦ οὐδ. κ. πληθ. πάνδεινα ὡς
 οὐα, μεγάλα δεινά, μεγάλα σμφοραῖ, στερήσεις,
 θλίψεις, βάσανα: Λοικ.Προμ.8 καὶ πάνδεινα ἡ-
 γήσομαι πεπονημένα: 2) ἐν ἄπροσ. ἔκφρ. πάν-
 δεινόν (ἐστί) μτ. ἄπροσ. εἶναι λιαν προσθηκτικόν,
 λιαν ὀδρισιπικόν: Δημ.646 πάνδεινον γράφειν ὡς
 ἐκδοτέον τοῖς ἐγκαλοῖσιν, Φιλ.ὁδ. *Οργ.86V: 3) ὁ
 εἰς πάντα εὐρύς, ὁ ἰκανώτατος, ὁ λιαν ἐπιδέ-
 ρος: Πλάτ. Πολιτ.290B καὶ πᾶσι ἅπτα ἔτερα περὶ
 τὰς ἀρχὰς διαπονεῖσθαι τινὲς ἔπειρο πάνδεινοι
 || κ. εἰρων.: Δημ.378 δῆλον ὅτι πάνδεινος εἶ τις.
πανδέκτης (ἰδί) μγν. κ. μαν., θηλ. πάνδεκτετρα, ὁ
 τὰ πάντα ἐν αὐτῷ δεχόμενος: *Πην.Ἐπιστ.23 κοι-
 μή πανδέκτηρα: 2) κτ. πληθ. πανδέκτης ὄνομα
 καθολικῶν ἢ ἐγκυκλοπαιδικῶν λεξικῶν, στα
 συντέτοξον ὁ Τύρων καὶ ὁ Δωροβέος: Γέλλ.13,9
 3) ὄμ. κτ. πληθ. συλλογὴ ἀποστασμάτων ἐκ τῶν
 ἀρχαίων ρωμαϊκῶν νομικῶν συγγραμμάτων συντα-
 χθείσα ἐντολὴ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου
 *Ιουστινιανού: Κώδ. *Ιουστιν.1,17,12: κ. ἐν. πανδέ-
 κτης: αὐτ.Ἐπιστ.1: 4) λέξις τῶν Στωϊκῶν ἐν χρ.
 ἀντή τῆς λ. ἐπιρροήμα βλ.λ.3: Χορ.1.190Κ: 5) μαν.
 εἶδος τῆ πλοῦσι: Κ.Πορφ. *Εκθ.468.1.
πανδελέτης -ον κωμ. λ. ὁ πανοῦργος καὶ μ.
 κληρὸς ὡς ὁ Πανδέλετος: *Αριστ.Φ.924, Σχόλ.αὐτ.
πανδέλιος -ον μγν. κ. μαν. ὁ πᾶν ἢ ἐν πᾶσι
 δεξιός, ἐπιτήδειος: Συνέδ.132B, Μετοχ.Θ.3,52.
πανδερκῆτης (ἰδί) ποι. ὁ πανδερκῆς βλ.λ.2: Εὐρ.
 *Ηλ.1177 Ζεὺ πανδερκῆτα βροτών.
πανδερκῆς -οὐς-εἰς ὁ πανταχόθεν ὀρώμενος:
 Βοκχ.16,70: 2) κ. ἐν ἐνεργ. σμ. ὁ τὰ πάντα
 ἢ τοὺς πάντας βλέπων: ΑΓ9,525,17, Κόιντ.2,443.
πανδέτης (ἰδί) πάπ. ὁ ἀσφοκῶδες δέων, συνδέων,
 πιθ. ὄνομασία κόμβου τῶν.
πανδεχῆς -οὐς-εἰς ὁ τὰ πάντα δεχόμενος, περι-
 λαμβάνων: Πλάτ. Τιμ.51Α ἄλλ' ἀνόρατον εἶδος τι
 καὶ ἄμορφον, πανδεχῆς, Φιλ.1,386, Πλούτ. *Ηθ.
 104D, *Ορφ.ἀπ.1038 μῆτηρ ἀπάντων πανδεχῆς.
πανδημει (ἰδί) ἔπιρρ. κ. μαν., ὄμρ. πανδαμει (Ἰ)συχ.
 *Επ.296, αὐτ.Εὐμ.1038) πᾶσι πάντος τοῦ λαοῦ, τοῦ
 ὅλου, πάντες ὄμοι, ἐν σώματι, ἀβρόδως: *Ηρ.
 6,63, αὐτ.7,120 ὅς συνεδούλευσε *Αἰδρητήρι
 πανδημει αὐτοῦς ἑλθόντας ἐς . . τὰ ἴρρα: *Ουκ.
 1,26, *Ανδρ.3,18, Λυσ.2,49, Πλάτ. Νόμ.814Α, *Ισοκρ.
 1,627, Ρομφ. ΑΓ5,43, Μηναῖ 12δ Συνέ. *Ἄγ.Νικο-
 λάου καὶ πανδημει συναδουσιβέντες: || φρ.
 πανδημει στρατεύω ἐκστρατεύω πανναστρατῆ:
 Ουκ.5,33 Λακεδαιμονίους δὲ τοῦ αὐτοῦ θέρου
 πανδημει ἐστράτευσαν.
πανδημία (ἰδί) κ. νεώτ. σύμψας ὁ δῆμος, ὁλό-
 κληρος ὁ λαὸς πόλεως τῆς: Πλάτ. Νόμ.829B
 ὄταν ὡς πανδημῖαν ἐξάγειν ὀδοῦ τοῖς ἀρχουσι,
 *Αριστ.ἀν.384, Πλάτ.Θησ.25 κήρυγμα Θεσέως
 γενέσθαι φασι πανδημῖαν τινὰ καθιανότατος:
 2) νεώτ. ἐπιδημία ἐξαπλουμένη καθ' ἅπαντα τῶν
 χώρων ἢ εἰς μεγάλην περιοχὴν αὐτῆς: 3) ἢ δοτ.
πανδημία ὡς ἔπιρρ. πανδημει βλ.λ.: Αἰσχ.Τκ.607

πανδημία γὰρ χειρὶ δεξιωνόμοις ἐφριξεν αἰθῆρ
 τόνδε . . λόγον.
πανδημικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἔχων τὸν χαρακτή-
 ρα ἢ τὴν μορφήν πανδημίας βλ.λ.21.
πανδημιος -ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς
 σὺμπαντα τὸν λαόν, ὁ κοινός, ὁ δημοτικός: *Οἶδ.
 Σ1 ἄλλε δ' ἐπὶ πτωχῶν πανδημιος, ὅς κατὰ
 ἄστυ πτωχόεσσ' Ἰθάκης (ἐπαίτησιν παρὰ πάντων)
 || πανδημιος πόλις ἢ πόλις μετὰ πάντων τῶν
 κατοικῶν αὐτῆς: Σοφ. Αντ.114 ὡς βίαιος ἔχειται
 πανδημιος πόλις ἐπὶ νόσῳ (ἰ.γρ. πάνδαμος):
 || πανδημιος ἀγρη ἄγρα παντός εἰδους ἰχθύων:
 ΑΓ9,383,2 || πανδημιον ἡμᾶρ ἡμέρα καθ' ἣν
 ἄσας ὁ δῆμος, σύμψας ὁ λαὸς πανηγυρίζει:
 Νόμ.Εὐαγγ. *Ἰω.10,22.
πάνδημος -ον κ. μαν. κ. νεώτ., ὄμρ. πάνδαμος
 ὁ πανδημιος βλ.λ.: Σοφ. ΑΓ.175, Εὐρ. *Ἄκ.1026 ἀγῶ-
 να γὰρ πάνδημον εὐρίσκω τινὰς τιθέντας αὐτ.
 Βάκχ.227, *Ἐπιγρ. πάνδημον δειπνον, Πλάτ. Πάν-
 δημος ἀρχή, Καισάρ.δ. ἐν Σάβ.3,182 ὡς ἐπὶ τῆ
 πάνδημον συρρέοντες θέατρον: || νεώτ. ὁ τῆ
 συμμετοχῆ σὺμπαντος τοῦ λαοῦ ἐπιτελούμενος ἢ
 ἐκδηλούμενος: πάνδημος ἑορτασμός τῆς ἐθνικῆς
 ἐπέτειου: || πανδημιος πόλις ἄσας τὸν πλῆθος,
 ἄσας ὁ λαὸς τῆς πόλεως: Σοφ. Αντ.7 φασι παν-
 δήμω πόλει κήρυγμα θεῖται: || πανδημος στρα-
 τῶν σύμψας ἢ στρατιωτικὴ δύναμις: αὐτ. ΑΓ.844
 μὴ φείσεσθε πανδήμου στρατοῦ: 2) ὁ καθο-
 λικός, ὁ γενικός: *Ἀλκ.δ. *Αριστ. Ρητ.1406α, 26
 πόνδημος χάρις: κ. ὡς ἐπιθ. τοῦ διός ἐν *Α-
 θήναις: *Ἐπιγρ.: 3) ἐπὶ νόσῳ, ὁ πανδημικός:
 Γαλ.17||1,2: 4) ὁ κοινός, ὁ συνηθῆς, ὁ λαϊκός:
 *Αριστ.Ἐ.ἀπ. *Ἰστ.90 πάνδημος μουσική, Φιλ.ὁδ.
 Ρητ.1,165B ἢ πάνδημος λέγεις ἢ κοινή, ἢ χυδαία,
 ἢ ὑπὸ τοῦ ὅλου μεταχειριζομένη: 5) πάνδη-
 μος ἔρωσ ὁ κοινός, ὁ χυδαῖος, ὁ σαρκικός, ἐν
 ἀντιθ. πρὸς τὸν οὐράνιον: Πλάτ. Συμπ.180B ἀναγ-
 κῶνται δὲ τὸν ἔρωτα τὸν μὲν . . πάνδημον . .
 καλεῖσθαι, τὸν δὲ οὐράνιον: || κ. ἐπὶ τῆς *Α-
 φροδίτης: αὐτ.181Α ὁ μὲν οὖν τῆς πανδήμου
 *Ἀφροδίτης, Πασο.1,223: || τὸ θηλ. κ. ὡς οὐα.
 ἢ πάνδημος *Ἀφροδίτη ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν οὐρα-
 νιον: Λοικ. *Ἐταιρ.Δ.71 θῆσαι μὲν τῆ πανδήμω
 δεξίαι λευκὴν ἠκκάδα: || πανδημιος ἐρασταὶ
 οἱ ὄντες ἐρασταὶ πολλῶν, οἱ κοῖνοι, οἱ δημοῖοι:
 Πλάτ. Συμπ.181B χρῆν δὲ καὶ τούτους πανδήμους
 ἐραστὰς προσαναγκάζειν.
πανδημίας *Ἐπιγρ. κ. νεώτ. πανδημει βλ.λ.: *Ἐπιγρ.
 Μαντινίας τοὺς ἀνθρώπους εὐώχησε πανδημίας.
πάνδηια (τά) ἑορτῆ ἐν *Αθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ
 Διός: Λεξ. Ρητ.292,10 *Πάνδηια ἑορτῆ *Αθήνησιν,
 ἧται ἀπὸ Πανδίας τῆς Σελήνης: Δημ.517 ποιεῖν
 τὴν ἐκκλησίαν ἐν Διονύσῳ μετὰ τὰ Πανδία.
πανδικαίος -ον (ἰδί) μαν. δικαίος καθ' ὅλα, δι-
 καϊότατος: Στουδ.Θεοδ.729 πανδικαίος νόμοι.
πάνδικος -ον (ἰδική) ὁ καθ' ὅλα δικαίος, ὁ δι-
 καϊότατος: Αἰσχ. Ἰκ.776 πάνδικον εἶδος, Σοφ.
 Τρ.294 πανδίκω φρενί.
πανδίκως ἔπιρρ. μετὰ πάντος τοῦ δικαίου, δι-
 καϊότατα: Αἰσχ. Επ.172 κλύεσθαι πανδίκως χειρο-
 τόνους λιτάς, αὐτ.Χο.241, Σοφ. ΟΚ 1306 θάνομι
 πανδίκως, Εὐρ. Ρῆσ.720.
πανδινιός -εἰδος (ἰδί) ἢ τοῦ Πανδινίου θυγάτηρ:
 *Ησιόδ. *Ἐργ.568 τὸν δὲ μετ' ὀρθογόην Πανδινίον
 ὠρτο χελιδὼν ἐς φάος ἀνθρώποις: 2) μῖα τῶν
 δέκα φυλῶν τῆς ἀρχαίας *Αθηναίας: *Ἀρποκρ. ἐμία
 τῶν δέκα φυλῶν παρ' *Αθηναίους ἐστί, κληθεῖσα
 ἀπὸ Πανδινίου ὡς *Ἐριχθονίου: Αἰσχιν.2,169 Τε-
 μεινίδου τὸν τῆς Πανδινιῶδος ταξίφαρξου.
πανδιος -ον μγν. θηλ. κ. πανδία ὁ ἐντελῶς
 βέσιος, ὁ θεωτάτος: Ψιδροκ.2,18 πανδιος βίσα
 (τὸ φυτὸν ἐκλιθόνον μέγα) * * * ἐπιθ. τῆς σελη:

νης : Μάξ.Τύρ.146 δεικλῶν δ' ἐν τῷδε φάσι πανδία Σελήνη, οὐτ.123.

πανδόκεια (ή) μγν. κ. πανδόκεια (Έπιγρ.) ή πανδοκείτρια, ή Ξενοδόχος : Ηρωϊδιαν.1,248, Χοιροδ. έν 'Αν.ΌΞ.2,190,10 «Βασιλεύς Βασιλεία, πανδοκείς πανδόκεια, λέγεται δέ καί πανδοκείτρια».

πανδόκεια (ή) το έργον του πανδοκείως, του Ξενοδόχου : Πλάτ.Νόμ.918D πάντα τὰ περί τήν .. πανδοκείαν γένη διαθεδλῆται τε καί έν αίσχροτι γέγονεν άνειδίον, Πολύδ.7,16.

πανδοκείον (τό) κ. πανδοκίον (Ησιχ, μγν. πανδοχείον Φρύν.307 «πανδοχείον, οί διά του χ λέγοντες άμαρτάνουσιν» διά γάρ του κ χρή λέγειν πανδοκίον, οικία, έν ή καταλύσει παντός είδους Ξνοι, Ξενοδοχείον, χάνι Φώτ.377,10 «πανδοκείον» καταγώνον, τὸ δίδόμενον μισθῷ στεγανόνιον λέγεται καί διά του χί διά τήν των στοιχείων συγγένειαν» : Άριστφ.Βάτρ.550 ός εις τὸ πανδοκείον είσαβλῆν ποτε έκαίβειξ' άρτους κατάγει' ήμών, Δημ.390 έν τῷ πανδοκείῳ τὸ πρό του Διοσκορείου .. ένταῦθα έγγίνοντο οί όρκοι, Αλκχν.2,97, Πολύδ.2,15,5 ποιοῦνται γάρ τὰς καταλύσεις οί δισδοκόντες τήν χώραν έν τούς πανδοκείους.

πανδοκείως-έως (οί) κ. πανδοκείως (ΚΔ Λουκ.10,35) ή πάντας τούς έρχομένους δεχόμενος, ό Ξενοδόχος : Πλάτ.Νόμ.918B καί μισθῶται καί πανδοκείας καί άλλα, Πολύδ.2,15,6 μέν οὖν έπί τὰ πολύ παρίνται τούς καταλύτας οί πανδοκείς, Πλούτ. Η8.234ΪΪ κ. μτφ. : Πλάτ.Πολ.580Α πάσης κακίας πανδοκεί τε καί τρωφεί, Λυκάφρ.655 πρόπαντας 'Αδης πανδοκείως άγρεύεται.

πανδοκείσις-έως (ή) [πανδοκείσις] ή πανδοκεία βλλ. : Πλάτ.Νόμ.842D ναυκληρικῶν μέν γάρ .. καί πανδοκείσεων .. καί άλλων μυρίων τοιοῦτων τὰ πολλά άπήλλκται.

πανδοκευτής (οί) [πανδοκευτής] πάν., θηλ. πανδοκευτρια ό πανδοκεύς, ό Ξενοδόχος.

πανδοκευτρια (ή) θηλ. τὸ πανδοκευτής ή Ξενοδόχος : Άριστφ.Βάτρ.114 τούτους φράσσω μοι, λιμένες, .. πανδοκευτριάς, όπου κρείεις όλιγίστοι, αὐτ.Πλ.426, Δίων Κ 46,6. 2) μτφ. έπί τῆς φαλαγγίς, ή έτοιμία να καταδροχθίση τὰ πάντα : Άριστφ.Σφ.35 κάπειτα τούτοις τούς πρόβατοίσι μούδακι δημηγοράει φάλαγγα πανδοκευτρία.

πανδοκείω (ή) [πανδοκείω] δέχομαι καί περιποιούμαι Ξένον, Ξενίζω : Ηρ.4,95 πανδοκείοντα τῶν άστών τούς πρώτους καί εύχόμεντα, Πλάτ.Νόμ.918B πανδοκείσαι τούς πανταχῷ άρίστους άνδρας έπί τινα χρόνον : κ. άπολ. διατηρώ πανδοκείον, Ξενοδοχείον : Θεόφρ.Χαρ.6,5 δεινός δέ καί πανδοκείσαι .. καί μηδενίαν αίσχροάν έργασίαν άποδοκιμάσαι κ. παθ. : Δίον.Άλ.Ρωμ.4,53 όσα μέρη πανδοκείσαι ίέχουσι πανδοκεία καί κατοικούνται άκόμη. 2) ρημτ.π. πανδοκείσαι, πανδοκευτής, πανδοκευτρια.

πανδόκια (ή) Έπιγρ. ά. πανδοκεία βλλ. : Δεκομία Συριακά πανδόκια χριστά χαιρε.

πανδοκίσσα (ή) μον. ή πανδοκευτρια, ή Ξενοδόχος : Στέφ.Βυζ. έν λ. Καππαδοκία.

πανδοκος-ον [δέχομαι] κ. πανδοκος έπί του παρθμείου του Χάρωνος, ό τούς πάντας δεχόμενος, ό τούς πάσι κοινός : Αλφ.Έπρ.860 θεωρίθα .. άνάλιον, πάνδοκον : κ. έπί τῶν έρωπῶν τόπων τῆς Ήλιδας καί τῶν Δελφῶν : Πινδ.Ο 3,17 πάνδοκῳ άλοσι, αὐτ.Ο 4,17, αὐτ.Π 8,61 πάνδοκον ναόν εύκλεά διανέμων Πυθῶνος έν υγάλοις, Σοφ.άπ 274 πάνδοκῳ Ξενοτάσις : κ. μτφ. γενικ. : Αλφ.Χο.662 έν δόμοισι πανδοκείς Ξένους.

πανδοκῶ-έω ά. πανδοκῶ βλλ. Ξενίζω : Τιμοκρ.1,10 'Ισθμοί δ' έπανδοκεί γελούσις : 2) μτφ. λαμβάνω έπάνω μου, ύναλαμβάνω : Αλφ.Έπρ.18 άπαντα πανδοκείσα παιδείας όπλον.

πάνδοξ-δοχος (οί) 'Ησ. «ό έν πανδοκείῳ οίκῶν». **πανδοξία** (ή) ή πλήρης, έντελής δόξα : Πινδ.Ν 1,11 έστι δ' έν εύκτιῳ πανδοξείῳ άκρον. **πανδοξέως** έπιγρ. μγν. μετά πάσης δόξης, έν πάσι δόξῃ : Κύριλλ.383.

πανδορκία (ή) μον. τὸ πάντα δέρκεσθαι, τὸ είναι τινά πανότην : Φιλῆς 1,391.

πανδοσία (ή) κ. μον. ή εις πάντας έαυτήν παρέχουσα, ή πόρνη : Άνακρ.156, Κωμ.Αδείπ.1352, Ευστ.862,45 ει δέ καί πανδοσία ή τοιαῦτη έλλέγετο πρός παλιγγόν τῆς Πανδύρας .. άλλου τούτου λόγου, αὐτ.1082,40.

οάνδουλος-ον μγν. ό κατά πάντα, έν πάσι δοῦλος : Ρουφίν.Έπιγρ.ΑΠ 5,21 ταῦρον άπόζεύξας εις πόσον αὐτόμολον, αὐτοθελί, πανδοῦρα, Μαν.4,602 πανδοῦλους .. όμόζυγα λατρεύοντας.

πανδούρα (ή) μγν. κ. νεώτ. κ. πανδούρα μουσικόν όργανον, έχον τρεῖς χορδάς, ά πανδουρίς, πάνδουρος Πολιδ.4,60 «τρίχορδον δέ, όπερ 'Ασασίρι πανδοῦρον άνώμοσον. 'Ησ. έπανδοῦρα ή πανδουρίς' όργανον μουσικόν : 'ΑΒΗ, 4,184Α κατασκευάζειν τήν πανδούραν εκ τῆς έν τῷ θαλάσῳ φυσμένης άφάνης.

πανδοῦρας (οί) νεώτ. κ.δημ. μουσ. όργανον πολυχορδόν τῆς αλκογ. τῶν λαούτων' πρβλ. πανδούρα.

πανδουρίζω μον. παίζω τήν πανδούραν : Ηιστ. Απρ.Εισγ.32. 2) ρημτ.π. πανδουριστής.

πανδοῦριον (τό) λεξ. ύποκορ. τὸ πανδούρα βλλ. : 'Ησ. έν λ. ηηκτις σύριγγης εκ καλῶμων πανδούριον : 2) [πῶν δειρῶν, έκδέρω] Ξωκάρ.1512 «πανδούριον» μάχηρα σφαιρικῆ.

πανδοῦρις-ίδος (ή) γλωσσα. κ. λεξ. ά. πανδούρα.

πανδουριστής (ή) [πανδουρίζω] μγν. ό παίζων πανδούραν βλλ. : Εύφορ.άπ. 'ιστ.8 ναβλίσται, καί πανδουρισται, καί συμπόμισται.

πανδοῦροι (οί) νεώτ. άπαικτοί ένοπίαι μισθοφόροι δρώντες έν Εύρωπῇ κατά τούς πολέμους τὸ 18 αΙ.

πάνδουρος (οί) μγν. κ. φάνδορος ή πανδοῦρα βλλ. : Εύφορ.π.Αθην.4,183P τού δέ καλουμένου πανδούρου' : 'Ησ. έπανδούρος' ό μετοχειρίζομενος αὐτὸ [πανδοῦριον].

πανδοχέιον (τό) μγν. κ. νεώτ. ά. πανδοκείον, τὸ Ξενοδοχείον, τὸ χάνι : Θεόφρ.Μθ.53 [κωδ.], Στράβ.6,5,3,9 κἀπεινι έν 'Αλγίῳνον πολίχνιον καί Πικτιὰς πανδοχίαι, αὐτ.12,8,7, ΚΔ Λουκ.10,34 ηγαγεν αὐτόν εις πανδοχέιον καί έπεμλίθη αὐτῷ.

πανδοχέιος-ον [δέχομαι] μον. ό τούς πάντας δεχόμενος, ά. πανδοκος : Δίον.Άκρ.4710 πάς άψωσέ κατέπειν ό πανδοχέιος φῆς : τὸ οὐδ. πανδοχέιον ως οὐσ. βλλ.

πανδοχέως-έως (οί) μγν. κ. νεώτ. ά. πανδοκείς βλλ., ό Ξενοδόχος : 'Ησ. έπανδοχέος, έπίδεδίος, ό πάντας δεχόμενος : ΚΔ Λουκ.10,35 έκαθλῶν δύο δηνάρια έδώκει τῷ πανδοχέι.

πανδοχέω μγν. ά. πανδοκῶ βλλ. : Γρηγ. Νύσοι.1,689B πανδοχέει έν έαυτῷ τὸ άγῶπῆρον. **πανδοχέως-έως** μον. ό πανδοχῆς βλλ. : Μχ. 'Ακομ.1,77, Νικητ.Εύγ.8,205 πανδοχῆς σφαιρίμα. **πανδοχος**-ον μγν. κ. πανδοκος ά. πανδοκος βλλ. : Λυκόφρ.655 [δ.γρ.] πρβλ.Λοδῆκ.Φρύν.307.

πανδρέω δημ. προφ. κ. παντρεύω ύπανδρέω βλλ. : Βίξινω.Μεταμορφ.5 κί εύρήκε καί τὰ πάντρεφε σ' άνδρόμοτον μέ κεφάλι.

πανδρολόγημα (τό) δημ. ά. παντρολόγημα βλλ. **πανδρολογῶ** δημ. ά. παντρολογῶ βλλ.

πανδρόστα (τό) Έπιγρ. ό ναός τῆς Πανδρόσου θυγατρὸς τὸ Κέκροπος καί τῆς 'Αγρωσίου πρβλ. Πλουτ.27,2.

πανδρόστασις-ον μγν. ό παντοδύναμος : Πρόκλ. Πλάτ.Θεολ.4,27.

πανδυνάστειρα (ή) Έπιγρ. ή Ξηναστέιουσα έπί πάντων : πανδυνάστειρα άνασσα.

πάνδυρτος-ον ποι. αντί πανόδυρτος, ὁ ὕψος πάντων ὀδυρόμενος, ὁ θρηνητικός: Αἰσχ. Πέρσ. 940 τ'2' αἰσθητὸν πάνδυρτον δάσθρον αὐδῶν, Εὐρ. Ἐκ 212 κλαίει πάνδυρτοις θρήνοις 2) ἐπὶ τῆς ἀπόδοσης, ἡ ἀσπίστως ὀδυρομένη: Σοφ. Ἡλ. 1077 ἂ πάνδυρτος ἀδάων.

πάνδυσις (ἡ) μὲν, ἰων. -ἱσι, ἐπὶ ἀσπερῆς, ἡ ποτελλῆς δούσι: Λεωνίδ. Τορ. 7,273 Διοφορῆς κώματα πανδυσις ἐδλαφ' Ὀρίωνος.

πανδώρα (ἡ) κ. νεώτ. ὄνομ. τῆς ἴης, ἡ τὰ πάντα δωρομένη, διδοῦσα: Ἡσ. ἐκανδώρα ἡ γῆ, ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται, ἀφ' οὗ καὶ ζειδωρός καὶ ἀνηϊδώρας: Ἀριστοτ. Ὀρν. 971 πρῶτον Πανδώρα θῆσαι λευκότριχα κριάθ, Φιλ. 1,32 παμμήτορα, καὶ καρποφόρον, καὶ πανδώραν 2) παθ. ὡς κῆρ. ἢ πρῶτῃ γυνή, πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡραίστου τῇ διαταγῇ τοῦ Διὸς καὶ λαθοῦσα δῶρα παρὰ πάντων τῶν θεῶν, ὡπως ἐκίσχυε τὴν ἀγάπην τοῦ Ἐπιμηθέως: Ἡσίοδ. Ἐργ. 81 ἀνόμνην δὲ τῆνδε γυναῖκα Πανδῶρον, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες δῶρον ἐδώρασαν 3) νεώτ. εἶδος πανδοῦρῶ, ἄ. μπαμπούρα βλλ.

πανδωρός-ον ἐπιθ. τῆς γῆς, ὁ τὰ πάντα δωροῦμενος, παρέχων, ὁ γεναιοδωρός: Βακχ. ἀν. 20,4 ἂ πανδωρός αἶσα, Ὀππ. Κυν. 1,12 πανδωρός δρουρα 2) κ. ἐπὶ τοῦ Διὸς: Κλεάνθ. 1,32 πανδωρός Ζεὺς.

πανδώτειρα (ἡ) ἐπιθ. τῆς γῆς κ. τῆς φύσεως, ἡ τὰ πάντα διδοῦσα: Ὀρφ. Ὦν. 10,16 πανδώτειρα φύσις, αὐτ. 40,3 πανδώτειρα Δημήτηρ.

πανηγύσις-εως (ἡ) μὲν. ἐγγύσις ὑπὲρ πάντων ἡ διὰ πάντα: Οἰνόμεν. Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 223B πανηγύσις θεία.

πανηγύσιμος (ἰ) νεώτ. φίλος. θεωρία, καθ' ἣν πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι τοῦ ἀτόμου πρῆξιαι καὶ πηγάζων ἐκ τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ ἐγαύισμα.

πανθενεῖ ἐπίρρ. μὲν, κ. πανθενί (ΠΔ Σοφ. Σαλ. 19,8) μετὰ παντός τοῦ ἔθνους, μετ' ὅλου τοῦ λαοῦ: Στράβ. 6,5,16 πολεμοῦντες πρὸς Δάκας, καὶ ἐκώλοντο πανθενεῖ.

πανθενί ἐπίρρ. μὲν, ἄ. πανθενί βλλ.: ΠΔ Σαλ. 19,8 δι' οὗ πανθενί διήλθον.

πανεία (ἡ) Ἡσ. «εὐχαριστήσιμη». **πανειδέατος-ον** μὲν, ὁ συμπάμενος ἐκ παντός εἰδούς ἐδεσμάτων: Κόϊν. 1,88.

πανειδοε-ον μὲν, ὁ πανειδῆς βλλ.: Ζώα. Ἀλκ. 205B, Διον. Ἀρεοπ. 729 ὡς εἶναι τὸν αὐτὸν πάνσχημον καὶ ἄμορφον, καὶ πανειδέον καὶ ἀκαλλῆ.

πανειδής-οὐς-ές μὲν, ὁ πᾶσαν μορφήν λαμβάνων ἡ ἔχων, ὁ ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν συνασπόμενος: Θεολ. Ἀριθμ. 4,28 μονάς .. ἀρρήτων τί φέει πανειδῆς οὐσα.

πανεικέλιος-ον (εἰκελιος) μὲν, ἄ. πανεικέλιος βλλ.: Μαν. 2,494.

πανεικαλός-ον μὲν, ὁ ἐντελῶς, ὁ λίαν ὁμοῖός τις: Ὀππ. Κυν. 1,434 τὸν μὲν γάρ τε κῆνσεσι πανεικαλὸν ὠπῆσαιο μελίσσι ποικεικοῖς 2) κ. μτ. δοτ.: ἈΠ 9,699 γάλακτι πανεικελῶ ρεύματα πηγῆς 3) κ. μτ. γενικ.: Ὀρφ. Λιθ. 203 ἴχθυρ πανεικέλος γάλακτος 2) ὄμ. τὸ οὐδ. πανεικαλὸν ἄς ἐπίρρ.: Καλλ. Αἴτ. ἐν Πάπ.

πανειών (τὸ) μὲν, τὸ φυτόν σατύριον: Ἀποὺλ. 15. **πάνειος-α-ον** ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Πάνα, ὁ πανικός: Αἰν. Τακτ. 27,1 τούς νερί τὴν πόλιν ἡ στρατόπεδα ἐξαίφνης βορῶνους καὶ φόδους γενόμενος κυκτός ἡ μεθ' ἡμέραν, ἀπερ ὑπὸ τινωκα καλεῖται πανεία, ἔστι δὲ τὸ ὄνομα Πελοποννήσιον, καὶ μάστιγα Ἀρκαδικόν 2) τὸ Πάνειον ὡς οὐσα, νεώτ. τοῦ Πανός: Στράβ. 9,1,21, αὐτ. 17,1,10 ἔστι δὲ καὶ Πάνειον, ὅθως τὴ χειροποίητον στρωβιλοειδῆς ἕμπερῆς ὄχθω πετρώδει διὰ κοχλίου τὴν ἀνάσασιν ἔχον 3) Ἐπίρρ. τὰ Πάνεια ὡς οὐσα. ἐορτῇ τοῦ Πανός ἐν Δῆλῳ.

πανειπίας Ἡσ. «ἀναιδής». **πανεκακλεγεμένος-η-ον** μον. ὁ πᾶν ἐκλεκτός: Ἰω. Διάκ. Ἀνδριανον. 200.

πανεκακλεγεμένος ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον πᾶν ἐκλεκτόν: Ἰω. Διάκ. Ἀδριανον. 201.

πανέκφρων-ονος-ον μον. ὁ ὄλιως, ἐντελῶς ἔκφρων: Στουδ. Θεόδ. ἐν Μί. 5,52.

πανέλληνας-ονος-ον μὲν, ὁ πανοικτήριμος: Ἰω. Χρυσ. 3,553, Πάπ. τοῦ πανελλήνως Θεοῦ.

πανευθερία (ἡ) Ἐπίρρ. ἐλευθερία ἐν πᾶσι, πλήρης ἐλευθερία.

πανευθερός-ον κ. μον. ὁ ὄλιως ἐλευθερός: Ἐλλ. Ἐπιγράμμ. 640, ΑΠλ. 5,338 πανευθερός γενεθλῆ.

πανέλληνας-ωνοῖο κ. νεώτ. πάντες οἱ Ἕλληνες: Ἰλ. 8,530 ἔγγελλ' ἃ' ἐκάαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοῦς, Ἡσίοδ. Ἐργ. 528 βρώδιον δὲ Πανελλήνων σφαινας, Εὐρ. Ἰκ. 526 τὸν Πανελλήνων νομον σφῶων, Στράβ. 8,6,6 ὡς Πανελλήνων οἰῶς ἐξ Ἰθάσον συνέδραμεν.

Πανελληνιάς-άδος (ἡ) Ἐπίρρ. ἐορτασμός τῶν Πανελλήνων.

Πανελλήνιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας ἡ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα: Ἐπίρρ. Πανελλήνιος ἀγών, ἡ Πανελλήνιος ἐξέγερσις κατὰ τῆς κυβερνήσεως 2) κ. ἐπίρρ. -ἰως 2) τὸ ἄρσ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Διὸς, ὁ ὑπέριτος θεός συμπάντων τῶν Ἑλλήνων: Πaus. 1,18,9 ναὸν Ἡρας καὶ Διὸς Πανελλήνων καὶ θεοῖς τοῖς πᾶσιν ἱερῶν κοινόν, αὐτ. 2,29,8 3) τὸ Πανελλήνιον ὡς οὐσα. ἱερὸν τοῦ Διὸς ἐν Λιγνῇ Ἰδρυβὲν ὑπὸ τοῦ Αἰακοῦ: Πaus. 2,30,4 τὸ δὲ Πανελλήνιον, ὅτι μὴ τὸ διὰ τὸ ἱερὸν, ἄλλο τὸ ὄρος ἀξίλογον εἶχεν οὐδέν 4) σωματικὸν τῶν ἠγμένων Ἑλλήνων, Ἰδρυβὲν ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ, οὗ τὰ μέλη ἐκαλοῦντο Πανέλληνες: Ἐπίρρ. τὸ κοινόν τῶν Πανελλήνιου 5) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν Ἑλλήνων, ὅλη ἡ Ἑλλάς: εἶναι εὐφρήμως γνωστός ἀνά τὸ Πανελλήνιον 6) Ἐπίρρ. τὰ Πανελλήνια ὡς οὐσα. ἡ ἐορτῇ τῶν ἠγμένων Ἑλλήνων Ἰδρυβησία ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ: Φλόστρ. Ἀπολλ. 2,1,5.

Πανέλοφος-οπος (ἰ) ὄμ. κ. αἰολ. ἀντὶ Πηνέλοφ βλλ.: Ἀκκ. 84, 178 κ.β.

Πανέμνοστος-η-ος μον. κ. δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν νόστιμος, ὁ νοστιμώτατος: Πολίτ. Ἐκλ. Tray. 136,2 Πανέμνοστα κορίτσια, βήγκαν καὶ περπατήσασιν, Μαλακ. Συντρ. 27,2 ἡ ρήσιμα τρελλᾶσθηκε μ' ἔνα Πανέμνοστον ἀγόρι.

Πανεμφαῆς-οὐς-ές μὲν, ὁ πᾶσι φέγγων, φωτίζων, ὁ λαμπρότατος: Ἰω. Γεωμ. 3,59.

Πανεμφερής-οὐς-ές μον. ὁ ἐντελῶς ὁμοῖος: Τζέτ. Χιλ. 8,419, Πρόδρ. 38.

Πανέμφρων-ονος-ον μὲν, ὁ ἐντελῶς σοφός, ὁ σοφώτατος: Ηἰκδ. Μυστ. 1,32.

Πανέμφοτος-ον μὲν, ὁ ὄλιως ἔμφοτος, ὁ κατάρφωτος: Ἐπιφάν. 2,162D.

Πανένδικος-ον μὲν, ὁ ἐντελῶς δίκαιος, ὁ δικαιοτάτος: Γρηγ. Ναζ. 2,207.

Πανένδοξος-ον μὲν, κ. μον. ὁ ἐντελῶς ἐνδοξός, περιφηρός: Μηνσι. 5,12 Θεοτ. καλλιμάρτυς Πανένδοξος, Μάξ. Ὀμολ. 1252D, Νικήτ. Παφλ. 573D, ASS Αἰγυπτιακ. 2,445,24, αὐτ. Σεπτεμβρίου 5,282,66 χαίρει, Εὐσημία Πανένδοξος.

Πανενθεῖσιμος (ἰ) νεώτ. φίλος. δόγμα καθ' ὃ θεός καὶ κόσμος ἐν ταυτίζονται, ἀλλ' ὁ κόσμος περιέχεται ἐν τῷ θεῷ, χωρὶς ἡ θεία οὐσία καὶ ἐξαντλητὴ ἐν τῷ κόσμῳ.

Πανεντελής-οὐς-ές μὲν, κ. μον. ὁ ἐντελῶς τέλειος: Ἀν. ὈΕ. 3,322, Τζέτ. ἐν Ἀν. Κρ. 3,222,19 πόδας τετρασυλλάβους ἀνελλιπείς, Πανεντελής.

Πανέντιμος-ον μον. ὁ πᾶν ἐντιμος: Εὐστ. Πον. 336,77 κ. ἕπερβ.: Ἀν. Κομν. 84.

πανεξάιματος-ον μυν. ὁ πᾶν ἑξάιματος· Ἐρμωνιακ. ἰλ.217, Βελθ.Χρυσ.373, Διηγ. Ἀρχιλ.405 καὶ ἀλλάγια πανεξάιματα θωρεῖ καὶ δίδει.

πανεξάλλος-ον Ἰσα. ἐν πᾶσιν ἄλλοτριος.

πανεξέλιος-ον ὁ πᾶν, ὁ λαν ἐξέλιος· Ὀρα. Ἀρ.80 εἰμ δ' ἐγὼ Μινύσει πανέξελον αἶμα λελογχώς, Μαν.2,30 πανέξελος ἄ· πάντων, Ὀππ.Κυν.1, 477, Ἐπιγρ. ἐν μοῖσαισι πανέξελος.

πανεξέλιος ἐπίρρ. πᾶν, κατὰ τρόπον πανέξελον, ἐξοχώτατα· τῆς πανεξέλιος βελτίστου ὑπερφουδὸς ὡμῶν ἐξουσίας.

πανεξορεύω Ἐπιγρ. πιθ. πανηγυρίζω πανέξελον ἐορτήν.

πανέορτος-ον μτγν. ὁ πανταχοῦ, ὁ λαν ἐορταζόμενος· Φιλ.2,477,2 τὴν ἐδόξουν πανεῖρόν τινα καὶ πανέορτον νομιζόντες εἶναι, ΨΧρυσ.12, 1053 ἡμέρα πανηγυρική καὶ πανέορτος, Μηναί. 12, ὁ Ἐσπερ. τὴν .. πανέορτον μνήμην σου.

πανεπαρκίος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐπαρκῆς εἰς πάντα, κατὰ πάντα· Ἐπιγρ.π.Σουῖδ. ἐν λ. Παλαμῆδης εἰς μοῖ βίος πανεπαρκίος.

πανεπαφροδισία (ἡ) μυν. ἡ ἐντελής ἐπαφροδισία, ἐρασιμότης· Εὐστ.1598, ὁ πανεπαφροδισίας καὶ χάριτος μεστόν.

πανεπεράστος-ον μυν. ὁ λαν, ἐν πᾶσιν ἐραστός· Κεδρ.Γεώργ.1,381,16.

πανεπήκοος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐπακούων τὰς παρακλήσεις πάντων· πανεπήκοος θεός.

πανεπήρατος-ον Ἐπιγρ. ὁ λαν ἐράσιμος, ἀγορητός· Χαρίτων εἶδος πανεπήρατων.

πανεπήριμος-ον μτγν. ὁ λαν πυκνῶς ὑφασμένος· ἢ μτφ. ἐπὶ εἰκόνας, ὁ πᾶν ἀβρότος, ὁ πυκνότητος· Ὀππ.Κυν.3,172 ἔσπεριον ζεφύρου πανεπήριμα χεουμένοιο.

πανεπιθύμος-ον μτγν. ὁ πᾶν πλεονέκτης, ὁ τῶν πάντων ἐπιθυμῶν· Πολ.Φυσ.245.

πανεπικλοπος-ον μτγν. ὁ σφόδρα πανοῦργος, ὁ πᾶν δόλιος· Ὀππ.Κυν.2,28.

πανεπικοπος-ον μτγν. ὁ πάντα σκοπῶν, παρατηρῶν, ὁ παντόπτης· Γαιτ.ΑΠ7,245, Μαν.4,95 ἐπὶν .. γονίμην ὤρην πανεπικοπα φέγγεα βάλ-λη τοξότῃ, Κλήμ. Ἀλ.837.

πανεπιστημακός-ἄ-ἄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πανεπιστήμιον ἢ τοὺς εἰς αὐτὸ διδάσκοντας ἢ φοιτῶντας· πανεπιστημακὰ ἐργαστήρια· σπουδαί-παραδόσεις ἢ ἐπίρρ.-ὤς.

πανεπιστήμιον (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἀνώτατον ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα, ἐν ᾧ εἰς συμπληρώσαστας τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν (τελειοφοροῦσας μνημοσίου) καὶ εἰς ἐπιστήμην ἐπιδιδόμενος διδάσκονται κατὰ σχολὰς αἱ κυριώτεροι τῶν ἐπιστημῶν καὶ εἰδικώτερον οἱ κλάδοι τοῦτων οἱ ἐν τῇ κοινωνικῇ πράξει ἐφηρμοσμένοι· ἡ διδασκαλία αὐτὴ γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει κρατικῶς κεκυρωμένου προγράμματος, καθορίζοντος τὸ περιεχόμενον τῆς ὑφ' ἐκάστου εἰδικῆ καθηγητοῦ διδασκαλίας, τὸν χρόνον φοιτήσεως τῶν διδασκομένων (φοιτητῶν) καὶ τὸν τρόπον ἐξετάσεως ἐκάστου τοῦτων πρὸς βεβαίωσιν τῆς καταρτίσεως αὐτῶν ἐν τῇ εἰδικῇ ἐπιστήμῃ, ἢ ἐσποδῶσας καὶ ἀπονομήν οὕτω πτυχίου παρέχοντος τὸ δικαιώμα τῆς ἐνασχόλησας τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἱδρωτικῆς ἢ ἐν δημοσίᾳ ἀπαιρείᾳ. 2) συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν διδασκόντων καὶ τῶν διδασκομένων (καθηγητῶν καὶ μαθητῶν) ἐν τῷ πανεπιστημίῳ. 3) ὅμ. τὸ κτίριον ἢ τὰ κτίρια ὅπου γίνεται ἡ πανεπιστημακὴ ἐκπαίδευσις.

πανεπιστημοσύνη (ἡ) νεώτ. ἡ εὐρεία, ἡ ὁλοπῆ καθολικὴ ἐν ταῖς ἐπιστήμας ἐδιδασμοσύνη, γνώσις.

πανεπιστήμιον-ονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τὰ πάντα ἐπιστάμενος, ὁ τὰ πάντα ἐνώων, ὁ παντογνώστης· Γαλ.16,324, Σχολ.Πλάτ.Φαιδρ.261D· 2) νεώτ. ὁ ἔχων πανεπιστημοσύνην βλλ.

πανεπιτήθειος-ον μυν. ὁ ἐν πᾶσιν, ὁ πᾶν ἐπιτήθειος· Βελθ.Χρυσ.320.

πανεπιφρων-ονος-ον μτγν. ὁ ἐν πᾶσιν ἔχων ἐπιφροσύνην βλλ., προσοχήν, μέριμναν, ὁ τὰ πάντα παρατηρῶν ἢ τὸ αὐτ. κτ. πλῆθ. -α δόλια, ποιητὰ τεχνόματα· Ὀππ.Κυν.1,328.

πανεπιότης (ἡ) μτγν. ὁ τὰ πάντα ἐπιουότης, ἐπισκοπῶν, ὁ πανεπισκοπῶν· Πάδ.Μοκκ.2,9,5 ὁ πανεπιότης κύριος ὁ θεός τοῦ Ἰσραὴλ ἐπάταξεν αὐτὸν ἀνάτωρ καὶ δόρατῃ πλῆθ (ἰ.γρ.), Κρησμ. Σιδ. ἐν Προσμ.4.

πανεπόρθεος-ον ἐπέλ. ὄρησι μτγν. ὁ δι' ὅλης τῆς νυκτός· Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ5,205 σὺν ᾧ πανεπόρθεος ἢ ᾧ ἡγασ· ἐν ἀσέλιος ἢ κοπιώσας θύραις.

πανεπόφιος-ον μτγν. ὁ τὰ πάντα ἐφορῶν, ὁ πανεπισκόπος· Νόνν.Δ,9,133.

πανεπύπης (ἡ) Ἐπιγρ. ὁ πανεπιότης βλλ.· Ζηνί Θεῶν ὄπατω πανεπύπῃ.

πανερακί (ἡ) δημ. ὕποκορ. τοῦ πανερίου βλλ.

πανεραός (ἡ) δημ. ὁ κατασκευαστὴς πανερίου.

πανερασιμῶς-ον μυν. ὁ πᾶν ἐράσιμος, ἀγαπῶν· Μιχ.Σύγκ. εἰς Διον. Ἀρεοπ.386,6.

πανεράστος (ἡ) μτγν. λίθος τις τῶν πολυτιμῶν, ὁ πανέριος· Πλιν.Φι1,37,178.

πανεργάτης (ἡ) ἐπὶ τὸν Διός, ὁ τὰ πάντα ἐργαζόμενος, διαπρατῶν· Αἰσχ. Ἀγ.1486 διαί Διός πανοίτω πανεργάτῃ.

πανερημία (ἡ) νεώτ. ἡ παντελής ἐρημία.

πανέρημος-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ χωρῶν, πόλεων, οἰκῶν, ὁ παντελής ἐρημος, ὁ ρηγμαίνων· Στράβ.17,1,27 νυκὶ μὲν οὖν ἐστὶ πανέρημος ἡ πόλις, Λοκκ.Νεκρ.Δ27,2 τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερίας χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, Πάδ. πανερήμιον ὁσας τῆς κώμης ἢ νεώτ. ποι. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ ὅλης ἐρημος ἀπὸ πλοῖα· Κλάδ. Ὀδ.18,8 πανέρημος, ἔσκαπαστη ἢ ἀστράτη τὴν ἡ πλάτῃ τῶν ὁδάτων.

πανερία (ἡ) δημ. τὸ περιεχόμενον ἐνὸς πανερίου, ὅσον δυνατόν νὰ χερσίσῃ ἓνα πανέρι.

πανερίμιον (ἡ) νεώτ. κ. δημ. κλάθος ἰδ. εὐρύς καὶ ὀδοβάς, κἀστρον, κοφίν, ὁ Κρηστ.Γκόλφω δὲ χλόη μαλακὴ, βρώσας κρυερῆς, πανέριο.

πανέρημος-η-ο δημ. ὁ πανέριος βλλ.· Σολωμ. Ἐλ.Πολ.Σχεδ.3,4 τὰ μῦθα ταῦτα νὰ σ' ἰδοῦν μὲς· σ'τὸ πανέρημο θάσος, Κρηστ.ἡ Ἀρπαῖν 99 τίτοια ἐδίδαξε δὲ δούστυχος ἢ νύχτα σιγαλή, συγνεφίρα, πανέριμον.

πανέρημος-ωτος (ἡ) μτγν. ἄ. πανέρηστος βλλ.· Πλιν.Φι1,37,178.

πανεσθλος-ον μυν. ὁ πᾶν ἐσθλός· ΑἰΣΣ Σεπτεμβρίου5,274C ταῖς σαις θαρραλῶς πανεσθλοῖς εὐχαῖς.

πανεσπερος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δι' ὅλης ἐσπέρας διορκῶν· Μνασάλλ.ΑΠ7,194 πανέσπερον ὄμιον ἀείδειν.

πανέσπιος-ον (ἑσπία) μτγν. ὁ μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενεῖας μετοικιζόμενος· Πλούτ.Σόλ.24 πανεσπίοις Ἀθήναζε μετοικιζόμενοι ἐπὶ τέχνη, Ἰω. Χρυσ.1,99 πανέσπιον ἀνατρέφειν.

πανέσχατος-ον μτγν. ποι. κ. νεώτ. ὁ πάντων ἐσχάτος· Ἀνολλ.Ρ4,308.

πανέτες (ἑσπία) ἐπίρρ. καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ὀλόχρονα· Πλιν.Π1,20 πανέτες χιόνος τιθίνα.

πανετήμιος-ον μτγν. ὁ ἐντελής ὀλήθης ὁ ἀληθέστατος, ὁ βεβαίωτατος· Ὀρα. Ἀργ.540, Νόνν.Εὐαγ. Ἰω.8,98 ἡσπ ἔλευθερίας πανετήμιον.

πανεύαγος-ον ὁ λαν μάταιος, ὁ ἀνευ ἀποτέλεσματος, ὁ ἀνευφελής· Ὀρα. Ἀργ.1228.

πανευαγής-οὐς-ἑς μτγν. ὁ ἐντελής εὐαγής· Διον. Ἀρεοπ.363 αἱ πανευαγὲς ἐκκλησίαι.

πανευαγής ἐπίρρ. μυν. κατὰ τρόπον λαν εὐαγῆ· Νικητ.Παφλ.40.

πανευγενής-ος-ές μαν. ὑπερβ. πανευγενέστατος, ὁ πάνυ εὐγενής: Θεοφύλ.Βουλγ.2,657, Τζέτζ.Χιλ.1,198, Διηγ.Ἀχιλλ.20 ἢ τὴν Ἑλλήνων βασιλεία, πανευγενής καὶ ἀνδρείος || κ. ὑπερβ. ἴδ. ὡς τιμητικὴ προσηγορία ἀρχόντων: Ἄνν.Κομν.93C, Θεοφύλ.Βουλγ.1,190, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σαβ.3,200 καὶ πανευγενεστάτῃ τῆς κραταίδε τῷ ἔρμηνει .. βασιλείας· πρβλ. νασιωίτατος, νασιωίτατος.

πανευγενής-ος μαν. ἄ. πανευγενής βλ. Διγεν. Ἀκρ.943 καὶ αὐθιγὸν τὸν πανευγενὸς καὶ πάγκαλον υἱὸν μου, Λιβ.Ροδ.131 ἢ περπατῆ ἢ πανεύγενος τὸ πύργωσαν τοῦ κάστρου.

πανευδαιμων-ονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν εὐδαιμων, ὁ εὐδαιμωνέτατος: Πλούτ. Ηθ.1063D, Λουκ.Χάρ.14 Πολυκράτη τὸν ὄραν τὸν Σαμίων τῦραννον πανευδαιμονα ἠγοούμενον εἶναι· 2) Ἐπιγρ. κ. πᾶν. ὡς τιμητικὸς τίτλος: Ἐπιγρ. πανευδαιμων βασιλεία, Πάν.

πανευδοιος-ον μτγν. κ. μαν. ὁ ἐντελὴς, ὁ λίαν εὐδοῖος γαλήσιος: Εὐσ.Ευαγγ.Προπ.815B τῆς ἀληθείας θντικός ἀληθείας ἐποπεύεται τὸ πανεύδιον, Εὐμάρθ.Υαμ.242 ὦ Πάσειδιον .. μὴ πρὸς πνεῦμα πανεύδιον ἀντιπνεύσας Διός.

πανευδοξος-ον μαν ὁ πάνυ εὐδοξος: Θεοφύλ.Πράξ.28,18.

πανευδοξός-ος-ές μαν ὁ λίαν εὐειδής, ὁ εὐειδέστατος: Ψελλ.Πιδ.Ἀδμ.2,14, Διηγ.Ἀχιλλ.32 νέουσι τὴ καὶ πανευειδέει, πανευχεῖται, πλουσίους.

πανευεργάτης ἴδι μτγν. ὁ μέγας εὐεργάτης, ὁ εὐεργετικώτατος: Εὐσ.Ἐκκλ.1στ.10,4.

πανευεπιδος-ον μτγν. ὁ λίαν ἐπιρροδοῦς, ἐπιρροδοῦς, εὐκολοηρατος: Πολύβ.4,56,6 ἐστὶ δ' ἐπιπεδοῦ καὶ πανευέπιδον ἐπὶ τὴν πόλιν.

πανευεπής-ος-ές μαν. ὁ λίαν εὐθαλής: Διγεν.Ἀκρ.32 πέφικαν οὗτοι καὶ γονεῖς ἀρσενικῶν παιδίων, εὐστόργων τὴ, πανευεπής.

πανευήλιος-ον μτγν. ὁ ἐντελὴς ἡσυχος, ὁ ἡσυχαιώτατος: Ἀπολλ.Ρ.3,196.

πανευκλής-ος-ές μτγν. κ. μαν. ὁ εὐκλειέστατος, ὁ ἐνδοξότατος: Μηναῖ.3,6 Ὁρθρ. αἰ τσαροκρόντα δύο πανευκλείας .. μάρτυρες, Παχμυ. Γ'Ἀνδρόν.429A τοῦ πανευκλείου Κωνσταντίνου.

πανευλαδής-ος-ές μτγν. κ. μαν. ὁ λίαν εὐλαδής, ὁ εὐσεβέστατος κ. ὑπερβ.: Καισάρ. Δαπ.ἐν Σάβ.3,140 οἱ πανευλαδέστατοι ἱερεῖς.

πανευλαδῶς ἑπίγρ. μτγν. κ. μαν. κατὰ τρόπον πανευλαδῆ, λίαν εὐλαδῶς: Ἄνω.Βι.Χρυσ.8,356,2,Νικήφ.Παφλ.1,375C.

πανευμαρής-ος-ές ὁ προχειρότατος, ἀνετάτατος, εὐκολώτατος: Εὐρ.ἀ.π.Ἄν.Ὀρ.47.

πανευμήχανος-ον μαν. ὁ πάνυ ἐμψήχανος, ὁ ἐπιτηδεύτατος, εὐμετέστατος: Τζέτζ.Χιλ.9,530.

πανευμνοστος-ον μαν. ὁ λίαν ὠραῖος ἐδμορφος, ὁ παραπολύ νόστιμος: Διγεν.Ἀκρ.3839 εἰς χρόνους πλείστους καὶ καλοῦς, πανευμνοστέ μου κύρκα· πρβλ. πανέμνοστος.

πανευμορφος-ον ὁ πάνυ εὐμορφος, ὁ εὐμορφώτατος κ. ὑπερβ.: Τζέτζ.Χιλ.2,17 Κλειοπάτρα πανευμορφοτάτη, Διγεν.Ἀκρ.63 ἐβλάστησεν ἡ κόρη πανευμορφος καὶ εὐθαλής, Διηγ.Ἀχιλλ.724 τὸν κήπον κατεβαίνει ἀπὸ φυσικῆς πάντηρνονου καὶ πλήρης, πανευμόρφου.

πανευνομος-ος-ον-ον ὁ πάνυ νόμιμος, ὁ εὐνοϊκώτατος: Ράτ.9,229 φίλοι πάνεμνοι.

πανευπορον ἴδι μαν. τὸ πάνυ εὐπορον: Σωφρόν.3,77.

πανευπραγής-ος-ές μτγν. κ. μαν. ὁ πάνυ εὐπρεπής, ὁ εὐπρεπέστατος: Δίαν.Χρ.1,53 πανευπρεπῆ κόρην ἴδ.γρ.πάνυ εὐπρεπῆ, Μαλαλ.1,232,19· κ. ὑπερβ.: Τζέτζ.Χιλ.8,518 πανευπρεπέστατος θρικός.

πανευρυθμος ἴδι Ἐπιγρ. πῖθ. ὁ λίαν εὐρυθμος, ὁ ἀρμονικώτατος: πανευρυθμος ἔφηθο.

πανευσεβής-ος-ές πᾶν. κ. μαν. ὁ λίαν εὐσεβής, ὁ εὐσεβέστατος: Πάν. τὸ πανευσεβὲς ὄμων κράτος, Πρόδρ.85· κ. ὑπερβ.: Κύριλλ.248.

πανευσεβῶς ἑπίγρ. μαν. κατὰ τρόπον λίαν εὐσεβῆ: Δαμασκ.142A.

πανεύσημος-ον μαν. ὁ λίαν ἐπίσημος, διακεκριμένος: Νικ.Χων.Χρον.27C ἐπιστάτης τῆς πανευσημου ἡμέρας τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως.

πανεύσθενής-ος-ές μαν. ὁ λίαν εὐσθενής, ὁ σθεναρωτάτος, ὁ ἰσχυρότατος: Τζέτζ.Χιλ.2,569 πανευσθενῆς πυγμαχός.

πανεύστοχος μαν. λίαν εὐστόχος: Πρόδρ. ἐν Ἄν.Βοασσ.374.

πανεύταλης-ος-ές μαν. ὁ λίαν εὐτέλης, μηδαιμῖνος, ἀφρεῖος, ποταπός: Σουίδ.ἐν λ. ἀγοραῖος νοῦς, Κωνσταντίν.Γ,20,15 ὁ ἀνάξιος καὶ πανευτέλης δοῦλος.

πανεύτονος-ον μτγν. ὁ πάνυ εὐτονος, ὁ λίαν τεταμένος: Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ7,425 τόξα μὲν αὐθάσαι με πανέντονον· || ὁδ. μτφ. ἐπὶ πρσ., ὁ λίαν ἐνεργητικός, δραστήριος, ἐπιμελής.

πανεύτιχός-ος-ές μαν. κ.νεώτ. ὁ λίαν εὐτυχής, ὁ εὐτυχεύτατος: Ἄνν.Κομν.94B, Διηγ.Ἀχιλλ.21 πλοῦσιος καὶ πανευτιχῆς, ἐν χώρῳ Μυρμιδόνων, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σαβ.3,20 λίαν τετυμμένον ἐς ἔτη μαθουσαλία, πανευτιχῆ τὸ ἄμα, Βιζυχν.82,10 μ' ἀγνά ἐπῆγε νά ζῆση πλῆθη, εἰς ἄλλον κόσμον πανευτιχῆ.

πανευτυχία ἴδι ἑπίγρ., ἰων. -ῖα ἢ πλήρης ἢ ἐν πᾶσι εὐτυχία: Ἐμλ.Επιγράμμ.443.

πανεύφημος-ον Ἐπιγρ. πᾶν. κ. μαν. ὁ κατὰ πάντα εὐφημος ἢ εὐφημίας ὄχιος: Μηναῖ.12,5 χαρμονικῶς ἢ μνήμη σου ἔκτελειται, πανεύφημη, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σαβ.3,78 πανευφήμων εὐφημίας.

πανευφημοῦμαι -έομαι πᾶν. ἐπυφημοῦμαι, ἐπαινοῦμαι παντού: τὸ ἐν πᾶσι πανευφημοῦμενον ὀμών ὄφος.

πανεύφορος-ον λεξ. κ. νεώτ. ὁ λίαν εὐφορος.

πανεύφορος-ονος-ον (ἐπιρροή) ὁ πάνυ εὐφορος, ὁ καθ' ὅλην τὴν νόκτα: Κρατίν.435.

πανευφώδης-ος-ές μαν. ὁ ἔξω ἐν πᾶσι καλὴν φύην, καλὸ φυσικὸ κ. ὑπερβ.: Τζέτζ.Χιλ.4,854· || ἑπίγρ. -ῶς: Εὐμάρθ.Υαμ.2,6.

πανεύω (Πάν) μτγν. ὑποκρίνομαι τὸν Πάν· || ἐν ἀναφ. πρὸς γυναῖκα, μεταχειρίζομαι αὐτὴν ὡς τὸ Πάν, συγκοιμώμαι γυναῖκα, συνουσιάζομαι: Ἡρακλ.Παράδ.25 καὶ νὺν δὲ ἐπὶ τὰς εἰς πλῆθος γυναῖκας λέγομεν ἐπ' ἐπινοούμεν αὐτάς.

πανεύωδης-ος-ές μαν. ὁ λίαν εὐώδης: Μιχ. Συγκ.εἰς Διον.Ἀρεοπ.383.

πανεύωμος-ον ὁ λίαν, ὄλιος εὐώωμος βλλ., Πασχ.Χρον.1,294,2 λαλίαν ἔχουσι ἠδυστάτην καὶ πανεύωμον.

πανεύωχτος-ον σχόλ. ὁ πλήρης παντός εἶδους ἔδεσμάτων: Σχόλ.Ὀπλ.Ἄλ.2,221.

πᾶνεφθός-ον ὁ πάνυ ἐφθός· || ἐπὶ μετάλλων, ὁ κεκαθαρμένος τελείως, ὁ κευκαυμένος: Ἡσιόδ.Α 208 πᾶνεφθός κασστίτερος.

πᾶνεφθός-ον μτγν. μαν. ὁ πάντων ἐφορός: Ἄνω.Βι.Χρυσ.8,358,34.

πᾶνεχδής-ος-ές ὁ ὄλιος μισθός: Ὀρφ.Υγμ.61,1 παύσουσα πανεχθῆς γνώμας, οὐχ ὄσιας· || κ. ὑπερβ. πανέχθιστος: Λυκάφρ.1057 φάος γορῶν καὶ πανέχθιστον φανέν.

πᾶνεχίνιος ἴδι μτγν. ἢ πανέχινιον ἴδι ἀμφ. σμ.: Πιδ.Ἰωδ.15,26 ἐν πανέχινω τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ ἴδ.γρ. πᾶχι νῶτω.

πᾶνεφθος-ον μτγν. ὁ ὄλιος, λίαν ζοφερός, ὁ σκοτεινόςτατος: Γληγ.Ναζ.Χριστ.Πάσχαων 1515 Ἄφθιο πανζῶφου στέγη.

πανζωτία ἴδι νεώτ. ἐπιζωτία ἐπεκταθεῖσα εἰς πάντα τὸ ζῶα, γενεκή.

πανηθηδόν ἠπίρρ. μαν. πάσα ὁμοί ἡ νεολαία, ὅλοι οἱ Ἐφῆθιοι : Τζέτζ.Χιλ.7.996 κεφαλὰς ἐκείραντα πανηθηδόν οἱ πάντες.

πανηγεμῶν-ὄνοσιό| μγν. ὁ ἡγεμῶν πάντων : Φιλ.1,227 τῆς ἀπὸ τοῦ πανηγεμῶνος ἐξέδου, Ἐῖα. Βι.Κωνστ.1.39 τῶ πανηγεμῶν καὶ τῆς νίκης αἰτίω.

πανηγυράω Ἐπιγρ. ἁ.γρ. πανηγυριάω, πανηγυρίζω Βλ.λ.π.

πανηγυρήσιος-αο δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἰδιόζων, ἄρμζων εἰς ἑορταστικὴν πανηγυρίαν, ὁ ἐκ ἡ μετὰ πανηγύρεως : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ31 καὶ ἡ γνώμη σου πανηγυρήσια σκόλη" || φρ. πανηγυρήσιος μᾶς ἔρθε ἐν κραιπάλα, οἰνοβαρῆς.

πανηγύρι (ἴδι δημ. πανηγυρίς, κ. ἰδ. ἡ πρὸς ἑορτασμὸν θρησκευτικῆς τιμῆς ἐπέσειον ἐν ἀκοιούθῃ ἱεροτελεσίῳ ἐν ναῷ) τὸ πανηγύρι τοῦ ἁγίου Δημητρίου - τῆς Ἁγίας Ζώνης || συνεκδ. ἐορτῆ ἁγίου ἡ ἑορτασμός γεγονότος καθιερωμένου ἐν τῷ ἑορτολογίῳ : Ἀρτ.Βασιλ.1 τ' ἄη Ληά τὸ πανηγύρι" 2) γενικῶς. ὁμαδικὸς ἑορτασμός, οἷον δι' εὐαχίας, φημάτων, χοροῦ κττ. : στ' ἀρραβωνιάσματα κάμανε μεγάλο πανηγύρι, ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μόνο πανηγύρι" 3) διασκεδάσις πολλῶν ὄμοσ, ξεφράγτωσι, ξεφράγτωμα, γένητι : Σολ.μ.Λορδ.Μπάρ.70,3 ὡσάν νά τὸν πανηγύρι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 4,20 πανηγύρι τῆς ἡδονῆς νά γίνω, Πορφ.Σκ.113 ἤλιος,σπένρει τὰ χαρὰ τρελλοῦ πανηγυριοῦ" 3) κτ. συνεκδ. εἰρων. ἔριος δύο ἡ πλειονῶν, διένεξις, συμπλοκὴ θορυδῶδης ἐνέκρουσά τι τὸ κωμικόν : ἐδιώξαν τὸν ἀρραβωνιαστικὸν χθεῖς καὶ ἔγινε μεγάλο πανηγύρι, - σάν παρ σπῆτι του μεθυμένους, τοῦ ρίχνωνται ὅλοι καὶ ἀρχίζει τὸ πανηγύρι" 4) ἡ ἐν τῷ τόπῳ συνήθειά ἀπαε τοῦ ἔτους ἐν τακτῇ ἡμερομηνίᾳ τελομένη ἐμπορικὴ πανηγυρίς ἴται συρροὴ πολλαχθὲν πολλῶν ἀνθρώπων πρὸς ἀγοραπωλήσιαν ποικίλων προϊόντων ἐγγυρίων ἢ ἀλλαχθὲν προσκομιζομένων τὸ πανηγύρι τῆς Χαλκιδίας - τοῦ Ἁγίου" || φρ. εἶναι γιὰ τὰ πανηγύρια ὡς χαρακτηρισμὸς πράγματων ἀβάλλας ποιότητος ὁμ. ἡ αὐτὴ φρ. ἐπὶ ἄνθρ. παραδόξως παραλαίχομεν ἡ ἀνοήτως ἰδιορροθῶμεν) πρβλ. πανηγυρίς.

πανηγυριάρχης (ἴδι μγν. ἁ.γρ. κ. αἰολ. παναγυριάρχας ὁ ἀρχηγὸς πανηγύρεως, ὁ ἐπιτετραμμένος τὸ συνάγειν καὶ συντελεῖν πανηγύριον τινά : Πλούτ.'Ηθ.6.79Β ἀμικτων γὰρ αὐτὰ καὶ ἀφίλων δειπνων ἡ παρασκευὴ καὶ πανηγυριάρχου μάλλον ἡ συμποσιάρχου δεομένων, Ἐπιγρ. ἱερὰ Διὸς .. πρώτον ἀρχοντα καὶ πανηγυριάρχη.

πανηγυριαρχῶ-ἔω Ἐπιγρ. εἶμαι ἀρχηγός, προσατάτης πανηγύρεως : πανηγυριαρχήσας τῶν μεγάλων Παναθηναίων.

πανηγυρίζω (πανηγυρίζω) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ἄνω πανηγυρίν, μετέωω πανηγύρεως ὁμαδικῆς ἐορτῆς, ἐορτάζω : Ἦρ.2.59 πανηγυρίζου δὲ Αἰγυπτίσι οὐκ ἀπαε τοῦ ἑνιαυτοῦ, πανηγυρίας δὲ συχνάς, Πλούτ.'Ηθ.873Β, Ἦρωσιαν.Ἰστ.1,9,2 ὡς ἐξ βασιλίδας πόλων πανηγυρίζουσαν, Πάπ. τῆν τὸν ἐπινηλικίον ἡμέραν πανηγυρίζουσαν, Ἀκολ.Ἀκαθ. Ὑμν.Ὀδῆ1 καὶ ἀφθέρσομαι φαειδῶς πανηγυρίζων, Μνηστ.12,9 Συνεξ. ταύτην γουσαν τὴν ἡμέραν πανηγυρίζομεν, ὡς ἀνάμνησιν ἔχουσαν τὸν ὄπ' Ἀγγέλου δοθέντων χρησμών" 2) νεώτ. κ. δημ. ἐορτάζω πλοσίωσι καὶ ἐπιδεικτικῶς : βὰς πανηγυρίζωμεν ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τοῦ υἱοῦ μου" κ. παθ. : ἐπανηγυρισθὲν τὸ γεγονός" 3) γεν. εὐφραίνωμαι, τέρομαι, διασκεδάζω : Ἄλεξ.219,17, Αἰλ.Πη131, καὶ παρην τῷ τε ἄλλω πανηγυρίζω, καὶ κατὰ τὴν εὐδωσίαν ἐστίασθαι" 4) φοπῶ, συζυζῶ εἰς ἀγοράς : Ἀππ.Λιβ.116 πανηγυρίζουσι ὄπὸ τῶν κερδῶν, οὐ πολιορκουῖν εἰσάκται" 5) ἐκφωῶ λόγον πανηγυρικόν εἰς τινά τοῦ λαοῦ

συνάθροισιν Πλουτ.4,31 «πανηγυρία» τὸ πανηγυρικὸς λόγους ἐξενεγκεῖν, πανδιήμους λόγους εἰπέην : Ἰσοκρ.5,13 τοῦς μὲν ἄλλους ἐπὶ πανηγυρίζων, Πλούτ.'Ηθ.802Β" 6) παθ. ἐπὶ αὐλῶν, ἠλῶ ἑορταστικῶς : Ἦράκλειτ.'Αλληγ.9 οὐδ' ἄν αὐλῶν συρρίλων τ' ἐνοήθῃ διὰ τοῦ βαρβαρικοῦ στρατεύματος ἐπανηγυρίζετο" 7) ρημ.π.λ. πανηγυρισμός, πανηγυρίασμα, πανηγυριστικός.

πανηγυρίκος-ή-ον κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς πανηγύριον, ἀνελευτός : Ἰσοκρ.12,263 λοιδορουμένου δὲ τῆς λόγους τοῖς σοῖς ἐν τοῖς θύλοις τοῖς πανηγυρίκοις, Πλούτ.'Ηθ.608F οὐδὲ ἦν παρασκευὴ πολυτελείας, πανηγυρικῆς περὶ τὴν ταρῆν" 2) γεν. ὁ δημοσίως ἐστολισμένος, κολλωπισμένος ὁ ἐορταστικός, ὁ κατάκοσμος, ἱδ. ἐπὶ λόγου, ὁ ἐκφωνομένος πρὸς ἔπαινον, ὁ ἐγκωμισαστικός : Ἰσοκρ.5,9 ἄπερ ἐν τῷ πανηγυρικῷ λόγῳ τυγχάνω συμβεδουλικῶς, οὐτ.5,9, Ἀριστλ.Ρητ.1408b,15 Ἰσοκράτης ἐν τῷ πανηγυρικῷ (λόγῳ), Κασίαρ.δαν. ἐν Σάβ.3,192 αὐτὸς ἐσύνθεσε διάφορα λογιώδη πανηγυρικά εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ γέννησιν" || κ. συγγρ. : Διον. Ἐκκλ.Κριτ.5,2" || νεώτ. ἐπὶ λόγου, ὁ ἐκφωνομένος ἐξ ἀφορμῆς ἀναμνηστικῆς ἐορτῆς ἡ ἐπισημῶν τελετῆς : τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας δὲ ἐκφωνήσῃ ὁ καθηγητῆς τῆς ἱστορίας" 3) ὁ κατακευτικὸς ὁ φειδῆς : Πλούτ.'Ηθ.6α τῶν δὲ πανηγυρικῶν λήρων ὡς πορρωτάτω τοὺς υἱεῖς ἀπάγειν" 4) ἐπὶ ὄψεος, ὁ ἐπιδεικτικός, ἀντίθ. ἀληθινός : Διον. Ἀλ.Δημ.Β' || νεώτ. γεν. λυσιπρός, νομιμῶδης : πανηγυρικὴ ὑποδοχὴ" || ἐπὶ πρῶσ, ὁ νομιμῶδης, ὁ σοβαρός : Πλούτ.Λοικ.6 γυναικί σφοδρᾶ καὶ πανηγυρικῆ" 5) νεώτ. μῶν τὸ ἄρα. ὡς οὐα ὑπερβολικῶς ἔπαινος, ἐγώμωρον || κ. ἀντίθ. εἰρων. σφοδρὰ προσωπικὴ ἐπιθεσις : ἤκουσε τὸν πανηγυρικῶν) του.

πανηγυρικῶς ἠπίρρ., μγν. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ τρόπον πανηγυρικόν, νομιμῶδης : Πλούτ.Κάμ.16 κατασκευασμένους .. καὶ πρὸς θίαναν πανηγυρικῶς" || κ. συγγρ. -ώτερον : Πολυδ.5,34,3 πανηγυρικώτερον διήγη τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν" || νεώτ. κ. δημ. περιφανῶς, οἰνεῖ ἐπισημῶς : ἡδωῶθι πανηγυρικῶς.

πανηγυρίας-εις (ἡ) (πῆδ, ἀγυρίς, ἀγορά) κ. νεώτ., ἁ.γρ. πανδιήμους δημ. πανηγύρι ἐθνικὴ καὶ δῆ καὶ ἐορταστικὴ συνελκύσις εἰς τὴν θεοῦ τιμῆς, οἷον ἐν Ὀκτωμβρίᾳ, ἐν Νεμείᾳ, ἐν Δελφοῖς, ἐν Κορίνθῳ, συνήθως τελομένη διὰ λιτανείων, πομπῶν, χορῶν, εὐχαριῶν καὶ ἀγώνων : Πινδ.Ο 9 Ζηνὸς ἀμφὶ πανηγυρίαν, Ἦρ.2,58 πανηγυρίας δὲ .. πρώτον ἀνθρώπων Αἰγυπτίσι εἰσι οἱ ποισάμενοι ἐν χρ. πτ. τῶν ρ. ἀνέγειν ἴδειν, ποιεῖσθαι, συνάγειν, διαλύειν κ. συστοκ. πανηγύριον πανηγυρίζου : οὐτ.2, 59 πανηγυρίζουσι δὲ Αἰγυπτίσι οὐκ ἀπαε τοῦ ἑνιαυτοῦ, πανηγυρίας δὲ συχνάς, Ἰσοκρ.4,1 πολλὰς ἐσθάμισμα τῶν τῶν πανηγυρίας συναγαγόντων, Ξεν.ΚΠ 6,1,10 διαλύειν τῆνδε τὴν πανηγύριν κ. ἔμπαρθ. ἰέν, ἐς, μτ. τῶν ρ. βουλευέσθαι, θεωρεῖν, ἐπιθεῖναι : Αἰσχ. Ἀγ.845 ἐν πανηγύρεσι βουλευέσθαι, Ἀριστ.Εἰρ.342 ἐς πανηγυρίας θεωρεῖν, ἐστίασθαι, κοταθῆζειν, Πλάτ.Ἰνν.Ε 363C Ὀκτωμβρία ἐς τὴν ἑλληνικὴν πανηγυρίαν ἐπαινοῦν" || νεώτ. ὁμ. συνελκύσις, συρροὴ πλοσίωσ πρὸς ἐκκλησιαστικὴν τελετήν κατὰ τὴν ἐπέτειον ἐορτῆς νοσῶ, συναφῶς δὲ καὶ ἡ πρὸς τέροφιν ἐν τῇ περισθῇ τῷ νοσῶ ἴπλοει, κάμψ. νήσῳ διαμορῆ τῶν συνελθόντων ἐπὶ βροχῶν τινά χρόνον : ἡ πανηγυρίς τοῦ Παντοκράτορος ἐν Κερκύρα, - ἡ πανηγυρίς τῆς ἴανου - τῆς Ἐκατομηνιῶν ἡκατομηνιῶν) πρβλ. δημ. πανηγύρι" 2) κ. νεώτ. προσωρῆ, συνήθ. ὄλιγοῦς ὁσῆσας μεγάλως ἐμπορικῆς ἀγοράς ἐν τῷ τόπῳ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν

συγκρισμῶ πρὸς θρησκευτικὴν πανηγυρίαν διεξαγομένη, νεώτ. συνθεάτ. ἐν χρ. ἢ λ. ἐμποροπανηγυρῶν: Στράβ.10,5,4 τί τε πανηγυρίαι ἔμπορικόν τι πρᾶγμά ἐστι· 3) συνέλευσις θεῶν ἰδ., ἀλλὰ κ. γενικῶτ. ἰσαριθμοῦ ἀνθρώπων πρὸς τινα κοινὸν σκοπὸν συνέλευσις καὶ σύσκεψις: Ἀλοχ.Ἐπ.220 θεῶν δαε πανηγυρίαι, Εὐρ.Ἡρ.1233 τίς ποῖον ἱερὸν ἢ πανηγυρίαν φιλοῦν ἐμ; 4) τὸ σύνολον τῶν συνεθεθόντων: Θουκ.5,50 τῆ πανηγυρῆ δέος ἐγένετο μὴ εἶν ὀλοκίαι ἐλαθῶν αὐτῶν Ἀλακεδαίμονι· 4) συνεδ. τέρφαι, ἀπόλαυσις, ἰδ. ἐν φρ. πανηγυρῶς ὀφθαλμῶν: Ἀλλ.Π131.

πανηγύρισμα-ατος (τὸ) [πανηγυρίζω] μτγν. μον. κ. δημ. ὁ πανηγυρισμὸς βλλ.: Ψχρυσ.8,963 κοσμικὸν πανηγύρισμα· 2) εἶδ. μον. κ. δημ. ἐκκλ. ἐν τῆν περιοχῇ ἐπίσημος ἑορτασμός ἀγίου: τὸ πανηγύρισμα τοῦ ἀγίου Δημητρίου τελεῖται ἐν Θεσσαλονίκῃ.

πανηγυρισμός (τὸ) [πανηγυρίζω] μτγν. κ. νεώτ. ἢ πράξις τοῦ πανηγυρίζειν, ὁ ἑορτασμός, τὸ ἑορταστικῶς ἀγεῖν: Πά Σοφ.Σαλλ.15,12 ἐλαογισαντο παίγιον εἶναι τὴν ζῶν ἡμῶν, καὶ τὸν βίον πανηγυρισμὸν ἐπεκερθεῖ, Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,71 κατὰ τε πανηγυρισμῶς καὶ ἐξάνων ὑποδοχάς, - ὁ ἐπὶ τῇ ἀλώσει τῶν Ἰωαννῶν πανηγυρισμός· 2) ἢ ἐπίδειξις: Πλούτ.Ἠθ.791B καὶ τὰς πράξεις αὐτῆς ἀπὸ ἀλλογενῆς πανηγυρισμοῦ καὶ δοξολογίας.

πανηγυριστήριον (τὸ) [Ἐπιγρ.] -τόπος ἐνθα τελοῦνται πανηγυρίαι, ἐθνικὰ ἑορταστικὰ συγκεντρωσὶς θρησκευτικῆν ἀφειρητὴν ἔχουσαι: Ἐπιγρ. Ἐπιδ.αἰρ. ἐν τοῖς κοινοῖς τῆς Ἑλλάδος πανηγυριστήριος, Ὀλυμπίασι καὶ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέα.

πανηγυριστής (ὁ) [πανηγυρίζω] μτγν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. -ίστρια, δημ. πληθ. -άδες, ὁ πανηγυρίζων, ὁ μετέχων πανηγύρεως, ἑορταστικῆς συγκέντρωσεως, ὁ πανηγυρῶν: Στράβ.17,17 ἀντὶ πάντων δ' ἐστὶν ὁ τῶν πανηγυριστῶν ὄχλος Λοκκ.Ἡρ.2 ὁβεν ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν, Γρηγ.Ναζ.2,107 εἰ καὶ ὀρχήσασθαι δεῖ σε ὡς πανηγυριστὴν καὶ φιλόστονον, - πολλοὶ τῶν πανηγυριστῶν καταλύζονται εἰς τὴν ἑσπέρην.

πανηγυριστρια (ἡ) [πανηγυρίζω] μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ πανηγυριστῆ, ἡ πανηγυρίζουσα, ἡ εἰς θρησκ. πανηγυρίαν προσελθούσα, παρισταμένη: Πρόδρ.ἐν Notic.εἰ extr.δ.δ.δ. manuscr.6, 562, - πληθὸς πανηγυριστῶν προσέρχονται εἰς τὸν ναϊκὸν κατὰ τὴν ἑορτήν.

πανηγυριστής (ὁ) [πανηγυρίζω] δημ., θηλ. -ώτισσα, ὁ προσεθεθὸν εἰς θρησκ. πανηγυρίαν καὶ μετέχων τῶν συναφῶν ταύτῃ ἑορτασμῶν: Πολλ.Ἐκλ. Τραγ.112,7 κανεῖ δὲν ἀποκριθῆς ἀπ' τοῦς πανηγυριστῆς.

πανηγυριστικός-η-ο [πανηγυριστής] δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιωτικὸν εἰς πανηγυριστῶν βλλ. ἢ εἰς θρησκ. πανηγυρισμὸν: πανηγυριστικὸς στολισμός, - πανηγυριστικὴ διασκεδάσις.

πανάκκος-ον μτγν. ὁ πάντα τὰ λεγόμενα ἀκούων: Γρηγορ.Ν ἐν Ἀν.Βασσα.3,198 ἔργω ἐμαυτὸν ἀγκλωτῶ μὲν, πανάκκος οὖν καὶ καθίστημι.

πανήλιος-ον μτγν. ὁ ὅλας προσήλιος· 2) ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ὁ ἐδδίας: Αἰλ.ἀπ.67 πανήλιος ἡμέρα.

πανημάδων (ἡμερῶν) μτγν. καθ' ἑκάστη τὰς ἡμερῶν Ἡσ.ἀπ.δὶ Βίου: Μάξ.Τύρ.182 τὰ κοινῶς διερχοῖται πανημάδων ἑλληνηστῶν, Χρυσ.Εὐσ.Εὐαγγ. Πρην.214A δρεπόμενος πανημάδων.

πανήμαρ ἑπίρρ. ἐπ. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν: Ὁδ.Ν31 φῆ τε πανήμαρ νεῖον ἀν' ἔλλητον βόε οἶνονε πηκτὸν ἄροτρον.

πανημέριος-η-ον μτγν. ποι. ὁ πανημέριος βλλ.: Εὐστ.110,59 ἐπανημέριον οὐ λέγει Ὀμηρος, ἀλλὰ πανημέριον: Ὀππ.Ἀλ.1,696 παῖδα δ' ἐν ἀγκλοῖνσι ἀνηματῆ φορέουσα.

πανήμαρ (ἡμερῶν) ἑπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον πανήμερον, ἐντελὸς ἡσυχου, πρᾶον: Διηγ. Ἀχιλλ.1237 ὄμως σταθεῖς πανήμαρ λέγει τὴν στρατιωτικῶν.

πανημέριον κ. μτγν. διὰ τὸν ὅλην τὴν ἡμέραν πρᾶττον ἢ ἢ ἐν τῷ τῶν: Εὐρ.Πρότ.361 ἀρα ποτ' αὐθις ἀ παλαῖα Τροία τοῦ πρώτου ἀναμνηρεῖσι θέσισος ἐφ' ὧτων.

πανημερία (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἡ ὑπὸ ὁμάδος ἐκτέλεσις εἰκοσιτετραώρου ὑπηρεσίας ἐπὶ πλοίου.

πανημέριος-α-ον, ὄμρ. πανημέριος ὁ διαρκῶν ὄλην τὴν ἡμέραν, ὁ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας πρᾶττον τι: Ἰλ.Λ.272 οἱ δὲ πανημεριοὶ μολεῖθ' θεῶν Ἰλάσκοντο, Ὁδ.Μ.24 πίνετες οἶνον αὐθι πανημεριοί, Ἡοιδ.Α.396 πανημεριοὶ τε καὶ ἡῶς χεῖρι σάδην, Θεογν.1336 οἰκάδε δ' ἐλαθὼν ἐπὶ οὐδὲν καλῶ παιδί πανημέριος, Εὐρ.Ἰων.122 σαιρῶ δάπεδον .. πανημερίον πρῶθ' Ὁδ.Δ.356· 2) τὸ οὐδὲν πανημερίον ὡς ἐπίρρ. πανήμαρ, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας: Ἰλ.Λ.279 οὐκ ἐμὲ μῆτιστα Ζεὺς εἰσας ἤρῳεσι πανημερίον πολεμίζειν· 2) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ τῆς ὅλης ἡμέρας: Εὐσ.Ἰων.369 τίς σε πανημέριος ὄδε χρόνος μένει ἰδὸλ' ἄλλοτρον ἡμέρα.

πανημερόν (πλήμερον) ἑπίρρ. καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν: Ἡρ.7,153 πανημερόν δὲ πακῶντες οἱ βάρβαροι ἐξαναύουσι τῆς Μαγνησῆς χώρας.

πανημέριος-ον, ὄμρ. πανημέριος ὁ πανημέριος βλλ., ἐπὶ τοῦ γυπὸς τοῦ Προυθῆτος: Ἀλοχ.Πρ.1024 ἀκλήτος ἔρηνω δαιταλεὺς πανήμερος· 2) ὄμρ. ἐπιθ. τοῦ Διὸς: Ἐπιγρ. Ζεὺς πανήμερος· 2) μτγν. μον. ἐκκλ. ἡμερῶν ὁ τελειὸς ἡσυχος, πρᾶος.

πάνημος (ὁ) ἄ. πᾶνμος βλλ.: Δημ.280.

πάνημορος-ον Ἡσ. ἐπανάμορος, ἐνδεής.

πάνηρης-ου-ες Ἡσ. ἐπανάρησις ἀνέκωντος.

πάνηστος-ον (ἡδουσι) μτγν. ὁ ὅλας, ὁ λίαν ἐνδραστός: Χρυσ.Στ.6,14,145 δὲ πάντες πίνουσι πάνηστον Ἀρμένιο κρύσταλλον ἄγαν μέλιοντος Ἀράξω ἰδ.γρ. πᾶνιστον.

πανθαλάσσιος-ος-ές ὁ πᾶνυ ἐσθαλής, ὁ ἄ. ἐσθαλής: Βακχ.1269 πανθαλάσσων ἀνυθῆν, αὐτ.1229.

πανθαμαρτωλός-όν μτγν. ὁ ἐν πᾶσιν, ὁ λίαν ἀμαρτωλός: Κλήμ. πρὸς Κορινθ.9,218.

πανθαμῶν μτγν. πᾶσιν· 2) αὐτ. Θεοδ.1228A.

πανθαρήσιος-ου-ές μτγν. ὁ λίαν, ὁ ἐν πᾶσιν εὐθαρσής: Μαν.2,171.

πανθαυμασίος-ον μτγν. κ. μτγν. ὁ πανθαυμασίος βλλ.: Ἀέτ.15,15 πανθαυμασίον φάρμακον.

πανθαύματος-ον μτγν. ὁ λίαν θαυμαστός: Σουῖδ. Παχυμ.Μιχ.Παλ.351B, Βι.Νεῖλου Νεωτ.59,25 τὰ πανθαύματα κάλλη.

πανθέατος-ον λεξ. ὁ ὑπὸ πάντων βλεπόμενος: Σουῖδ. ἐν λ. Πάνθους.

πανθεῖος (ἡ) νεώτ. ὄλοος, ὁ πανθεισμός βλλ.

πάνθειον (τὸ) κ. Ἐπιγρ. ναός, τόπος καθιερωμένος εἰς πάντα τοὺς θεοὺς: Ἀριστ. Ὁσμου.834A,12· 2) ὄμρ. ἐν Ρώμῃ: Διων.Κ.53,27· 3) κ. μτγν.: Ἀριστ. ὄμ.18 τὸν πλανητῶν πάνθειον· ἠρθλ.Φιλ.1,483.

πάνθειος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνάκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πάντα τοὺς θεοὺς ἢ κοινὸς εἰς ὅλους τοὺς θεοὺς: Ὁρμ.Υπερ.547 πάνθειος τελεῖται· 2) Ἐπιγρ. ὁ Πάνθειος ἢ τὰ πάντα περιλαβόμενος θεός· 3) ὄμρ. πάνθειος (ἐν. κλην) ὄμρ. ὑπὸν ἐν λέσθω· 4) τὸ θηλ. πανθεῖα ὡς οὐτ. ἐπίδος τι ἐμπλάστρον: Ὁρεῖδ.ἀπ.4η· 5) τὸ οὐδὲν, ὡς οὐσ. πάνθειον βλλ.· 6) νεώτ. ὁ λίαν θεῖος, ἀνέκωντος.

πανθεϊσμός (τὸ) νεώτ. ἰσθθ. ἄρα ὁ φιλοσοφικὴ θεωρία ἢ διδασκαλία ἢ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποτέλεστος ὄμρ. ἢ θεοῦ εἶναι ἐν αὐτῷ τῷ ἐνέργει ὄμρ. μτγν. πᾶν θεῖον ἀποτελούσα μὴ πᾶν θεῖον ἀποτελούσα ὄμρ. ἢ ὄμρ. τοῦτο δὲ τὸ ὄμρ. ὄμρ. μτγν. μὲν τῶν πανθειστῶν φιλοσοφῶν δεχομένων ἢ εἶναι τελολογικῆν ἐνέργειαν πρὸς θετικὴν ἀποδοτικῶς προοίσιον ἀξέλιξιν (ἡ) τὸ ἐνιαῖον δι. συνεδός καὶ ὄμρ. ὄμρ. ἐν τῇ

όλότητά αυτού, έπειρο δε θεωρούσαν ως άπλώς και μόνον συνάμει σταθερές εν, των πολλωτών κατασθαισιν όντων στερουμένων πραγματικότητας. Και κατά μέν την τελολογικήν δοξασάν διαρθρούται ο γενετικός πανθεισμός, καθ' όν ο θεός συνεξελίσσεται μετά του κόσμου, ο πνευματικός πανθεισμός νοητικός ή λογικός ή βουλητικός και ο ένψυχον πανθεισμός (έν τ'η νεωτ. έκδοχή αυτού), κατά δε τον άτελολογικόν αναρμύζονται κυρίως μέν και άμέσως ο φυσικοατικός ή αλικός πανθεισμός, πορισματικός δε ο τών Έλειτών, τών Στωϊκών και τών ύλοζώϊστών και κατά συναρμοτρους ένδοκασμίας άμα και υπερβατικώς ο τών νεοπλατωνικών.

πανθειστικός (ο) νεώτ. ο άπαδός του πανθεισμού. **πανθειστικός**-ή-όν νεώτ. ο άνήκων ή άνοφερόμενος εις τών πανθεισμών βλλ. ή τών παιδείστων || κ. έπίρρ. -ώς.

πανθεληγός-οός-ές μτγν. ο τούς πάντας θέλων: Νόνν.Δ 31,271 **πανθεληγός** μήτηρ, αΐτ.Εσαγ.ΐα. 1,114 **πανθεληγός** φωνή.

πανθεληματικός (ο) νεώτ. ά. πανθεισμός βλλ. **πανθεισμός** (ο) νεώτ. σπαν. άντι του φίλου. όρου βουλησισαρχία ή βουλησισοκρατία βλλ.

πανθέλκταιρα (ή) ή πάντας καταθέλουσα: Σίμων.183,1 **πανθέλκταιρα** ήμερίς.

πάνθεο(ν) (τό) νεώτ. κ. άμ. ναός ή τόπος άφιερωμένος εις πάντας τούς θεούς, ά. πάνθεον. 2) μεγαλοπρεπές οικοδομήμα άφιερωμένον εις τήν μνήμην μεγάλων άνδρών, ήρώων: τό πάνθεον του 'Αγρίππα έν Ρώμη. 3) τό σύνολον τών μεγάλων άνδρών ένθους ή έποχής πινος ή πασών τών έποχών τής Ιστορίας: τό όνομα τού άνεγρφή εις τό πάνθεον τής Ιστορίας. 4) έλιρον, τό σύνολον έγκλημάτων, κακοποιών: τό άστυνομικόν πάνθεον (α) έν τ'η άστυνομία τηρούμεναι φωτογραφία τών κακοποιών.

πάνθεος (ο) ή γλωσσα. ο θεός πάντων.

πανθερός (ο) 'Επιγρ. ο πένθερός.

πανθέφης (ο) (έφω) ή γλωσσα. πικρός τι μαγειρικόν: ηρόλ. αΐθέφης.

πανθεών-ώνος (ο) 'Επιγρ. όνομασία μηνός έν Νεαπόλει.

πανθεωρος-ον μαν. ο πάντα θεωρών: Νικήτ. Παφλ.1,375B.

πανθηής-οός-ές 'Επιγρ. ό-πανθεάτος βλλ.: πανθηής βωμός.

πανθητικός-ον μαν. επί Ξίφους ο λαν όξός, ο πολύ ήχοκήμενος: Πρόδρ. Έρωτ.5.

πανθηλής-οός-ές (θάλω), άμρ. -θηλής ο παντοειδής θαλλούς έκων: || επί τόπου, ο κατάφυτος ή παντοειδών δένδρων: Βακχ.1269, 'Αντίφ. Θεσσ.ΑΠ 9,282 **πανθηλής** άπλ.

πανθηλις-εος (ο) λεξ. επί του Διονύσου, ο έντελής έκτεθλαμμένος: EM 277,3 Διονύς ο γυναικίας και πανθηλις.

πανθηρ-ηρος (ο) κ. νεώτ. ζωολ. είδος άγριου άρπακτικού ζώου, ού τό δέρμα είναι κατεστημένον και ποικιλόχρονον, ή λεοπάροδος: 'Ηρ.4,192 θάες και πανθηρής και βάρους. Ξεν.Κυν.1,1 λέοντες δέ, . . πανθηρής, άρκτηί, και τάλλα όσα έστί τοιαύτα θηρία, 'Αριστολ.Ζ1 580α,25 ο πανθηρ δέ τίκεται τυφλά, ώσπερ λύκος, Στρωδ.16,4,16 λέοντος μέν πρόσωπον έχοντες τό δέ λοιπόν σώμα πανθηρός, Αιλ.Ζ1 15,14, 'Οπ.Κυν.2,572.

πανθηρα (ή) μτγν. σύμμοσα ή λεία: Ούλλ. έν Πανδ.19,1,11,18. 2) μέγα όκιστον: ΑΠ 9,24.

πανθηριον (τό) ή γλωσσα. ο λύξ βλλ.

πανθηρίς-ίδος (ή) μτγν. θηλ. του πανθηρ βλλ.: Βάρρ.5,23.

πανθηρισικός (ο) μτγν. ύποκορ. μικρός πανθηρ, σκίμος πανθηρός: 'Ώων Αΐτωρ.4,1.

πάνθηρος-ον μτγν. επί τόπου, ο τρέμων πάντ τ'ά θηρία: 'ΐα.Λυδ.Μην.4,38 και πάνθηρον δε παρ' αυτού τ'όνομα ποιάσιν άποδεχόμενος, σίπει τήν πάνθηρον γήν ΞΕ αυτού λαμβάνουσαν τήν ζωοποιόν και εύφραντήν τροφήν.

πανθηναίος-ον πάλ. ο έκων τήν μορφήν παιθέος: πανθηναίος μυροθήκη.

πανθονή έπίρρ. μτγν. κ. πανθονή έν μεγάλη πανθοσία έν πλουσίω συμμοσίω, δειπνώ: 'Απολλ. Δύσκ.Συνδ.234,9, 'Ηρωιδών.Έπιμ.255.

πανθοσία (ή) μτγν. μεγάλη, τελεία εύχρία, πλουσιοπάροχον δειπνώ: Σχόλ. Αριστοφ Σφ. 999 κραιθονίον έλεος, . . όποτε εις κοινόν καταθέτες τό κομισθέντα δειπνώ πάντες άπέλουσα: Αιλ.Ζ1 2,57, αΐτ.5,54, Κέλα.π.Συμη.1,760Α τί δεινόν κοινωύσσαι τής πανθοσίας.

πανθονός-ον κ-η-ον (ο)ίση μτγν. ο πλήρης παντός είδους έδεσμάτων: 'Οπα.44,2,221 **πανθονοί** νοισι τραπέζας ηρόλ.Βάρρ.95,90 δαίτα πανθονήν ή πανθοσία, ή πανθοσία.

πανθονά-έω μτγν. κατεωχούσαι Φαθωρ.

λ. πανθονεί έκα πανθονείν τό κατεωχέισθαι. **πανθρούς**-οός-οον-οον ο τομήςρος πάυ και αύθαδώς όμύλων και δημοσιεύων λάγνα: 'Ήα. κριον. Βρίθωμ δήμω: παρηρσιαν άγοντι δήμω, πάντα βροούνη, ώστε μηδέν ύποστέλλεσθαι.

πανθυμιάδων έπίρρ. μαν. όλοφύγος και μετά θυμού όρηγής: 'Ήα. κρήση τ'η φυή, ή παντ' τ'η θυμώ: 'Οδ.Σ 33 οδοδ' επί ζεστού πανθυμιάδων όκρίωντο. 2) μαν. πάντες συμφωνώς: 'ΐωσ Γενσ.18D **πανθυμιάδων** άναπλησίου.

πανθύος-ον 'Επιγρ. ο θυσιμικός βλλ. : πανθύος έτος.

πανθυπακουστής (ο) πάλ. ο τ'ά πάντα ύποκοινός. **πανθύπτος**-ον (θύω) ο έροταζόμενος διά παντός είδους θυσιών, ο παρ' όποι σθεδύμενος: Σοφ.Α1,712 θεών δ' αύ πανθυστα θέσμη' έτήσω.

πανί (τό) μαν. κ. άμρ. άμρ. παννί άφάρμα λεπτόν κινόν ή βαμβακερόν άλευναιον, όθονα: 'Ερωτ.τόκρ.1,1846 **πανί** κανακίση στο πανί με σπλάγχθος τ'η κερών του, άτραγ. πανί χοντρό, πανί γερρό, πανί καλά φοσημένο: || άμρ. είδ. μικρόν τεύχοχον άφάρματος σιονδήροτος: δώσω μου ένα παννί ή ξεσκονίσω - **ά σφουγγισω τό τραπέζι**: || άμρ. 1δ. κτ. πληθ. αΙ πρός περσιτύλιχ βρέφους όθοναι: μωρουδιεστικά παννί. 2) συνεκδ. παννί τό ιστίον πλοίου και παννί τό σύνολον τών ιστίων πλοίου: Πολύτ.Έκλ.Τραγ.183,6 ούδ' έμοζέω τό παννιά **οΐτε** κί έμπερός τραυάει: φρ. κώνη παννιά έκπεταννώ τό ιστίο πρός όπόδκον άμρ. σηκώματα στο παννιά έμμαι εις τ'όξιν άπάρσους, έτοιμους πρός άναχώρησιν έν χρ. κ. μτφ. επί προσ. έτοιμού ν' άπέλθ' ή ν' άποχωρήσ'η: άμρ. **βάζω** παννιά, -φορτσάρω (τό) παννιά προσθέτω ιστία φρ. βαρκακά με παννί ιστιοπλοία: || άμρ. συνεκδ. 1δ. κτ. πληθ. αυτό τό λατοφόρον πλοίου: **φαίνων** πένη παννιά. 3) μτφ. έν φρ. γίνηκε παννί έμνη κάτχωρος: || άμρ. ένα παννί έμνη όλοι τούς έπικριτικώς είναι όλοι όμοιοι, του αυτού φωρμάτος: || άμρ. έμνη παννί με παννί με όλους κενόν βαλάντιον, όλους άνευ χρημάτων.

πανία (τό) τό πλήθος βλλ.: Δενόλ.κ.'Αθην.3,111C.

πανία (ή) ή πλησμονή: Δενόλ.κ.'Αθην.3,111C.

πανιάζω άμρ. ά. πανιάζω βλλ.

πανιάς-άδος (ή) μτγν. ποι άνόμ. θηλ. του πανικός βλλ.: Νόνν.Δ 7,49 πανιάς σύριγγι.

πανιασταί (ο)ί 'Επιγρ. οι τών Πάνα λατρεύοντες, έπρός σύλλογος έν Ρώμω και έν Περγάμω.

πανιθηρισμός (ο) νεώτ. ή τάσις τών λατικικών πολιτειών τής Νότιου 'Αμερικής όπως συγκροτηθώσι διοικητικώς έν ένδοπιστική έπικοινωνία πρός τήν Ιθρηκήν μητρόπολιν.

ναυίρος (-η-οῦ) μτρ., μον., νεώτ. κ.δημ. ὁ πᾶν ἰερὸς: Φιλ.1,483 τῶν ναυίρων τεμενῶν, αὐτ.2,472 τὴν ἐδόδῳν ναυίρον καὶ πανέρτον, Παλαμ. Τάφ.49,6 κ' εἰς' ἐστὶ τοῦ βᾶπτισαν ἀπὲ μιά ναυίρη φηρῆκ' 2) ὑπερθ. πανερωτότης βλλ.

πανιερότης-της(ῆ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ναυίρου 2) μον. κ. νεώτ. τίτλος μητροπολίτου ἢ ἐπισκόπου: Καισάρ.Δαμ. ἐν Σάθ.3,79. περί τῆς ὀμβροθεβίας ἐν τῷ χρεῖε τῆς αὐτοῦ Πανιερότητος παρανεσιν ἐποιήσαν.

πανιερωτάτος (ῆ) μον. κ. νεώτ. ὑπερθ. τοῦ ναυίρου, τίτλος προσφωνητικῶς ἀπονευόμενος εἰς τοὺς μητροπολίτας τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ἔ. σεβασμιώτατος: Καισάρ.Δαμ. ἐν Σάθ.3,78 κατὰ τὴν σὴν πρὸς ἡγᾶς περί τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Γαβριήλ τοῦ Χαλκηδόνος παρανεσιν.

ναυίω δημ. ἄ. παννιῶ βλλ.

ναυικά (ῆ) δημ. ἄ. παννικά βλλ.

πανικός-ῆ-όν κ. μον. κ. νεώτ., τὸ ἀρα. κ. δημ. ὁ ἀνῆκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Πᾶνα: Λουκ.Διον.6 ὁ ἀνδρὸς δὲ τῆς Πανικῆς Ἰηγησί' 2) ἐπὶ φόβου, ὁ ἐκ τοῦ Πανός προερχόμενος: Διόδ.Σ.14,32 θόρυβος ὁ καλούμενος πανικός, Ἰώσ.Π.5,2,5 πανικὸν δειμα, Πλούτ.Καισ.43 πανικὸν τᾶραχον ἤσθητον γιγνόμενον παρὰ τοῖς πολέμοις' πρβλ. Πολύαιν.1,2 Σχόλ.Εὐρ.Ρήσ.36' ἢ μρ. τὸ πανικὸν ὡς οὐα, μέγας φόβος παραλλῶν τᾶς ἀνωτέρας φυσικῆς λειτουργίας καὶ ἐμφανιζόμενος συνήθως εἰς ὀλοκλήρους ομάδας πρὸς μέγαν κινδύνον: Πολύδ.5,96,3 πανικῶ περιπεσόντες, αὐτ.20,6,12 πανικῶ δ' ἐμπεσόντες αὐτοῖς καὶ φημις ἑτι πάρεστι Φιλοσοφῆν τοὺς Ἀχαιοὺς ἔχων' κ. κτ. πλθβ.: Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,16' ἢ μρ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πανικός ὡς οὐα: ἀτακτος ὑποχώρησις τοῦ στρατοῦ προκλήθεισα ἐκ πανικοῦ, - πανικός εἰς τὸ χρηματιστήριον ἰραγαδία ὑποτίμησις τῶν ἀξιών.

πανιλιάδων ἐπίμρ. μον. κατὰ στίσην ἀλόκληρα, μὲ ὄλους τοὺς λόγους: Τζέτζ. Ὀμ.432 οἱ δ' ἄλλοι ἐγένοντο πανιλιᾶδων ἔξω τεύχους.

πανιλιάς-ον μτρ. ὁ πλήρης ἐλέους καὶ χάριτος: Ὀππ. Ἀλ.2,40 πανίλιον ἦτορ, Νών.Εὐαγγ. Ἰω.6,40 πανίλιον ὄμμα τιταίλων.

πανίλαρος-ον μτρ. ὁ πᾶν, ἐντελής Δαρός: Νών.Εὐαγγ. Ἰω.6,160 πανίλαρον ὄμμα.

πανιλίας-ον μτρ. ὁ ἐντελής Δεωσ, ἦσιος, πρᾶος: Ὀππ. Ἀλ.2,40.

πανίμερος-ον [μεροσ] ὁ πᾶν ἀξίερατος, ἀγαπητός: Μαν.5,78 ἰδ.γρ.1, Χριστὸδ.Ἐκφρ.ΑΠ.2,169 κόσμον . . πανίμερον 2) ὁ φλεγόμενος ὑπὸ ἐπιθυμίας, ὁ σφόδρα ἐπιθυμῶν: Σοφ.Τρ.660 ἰδ.γρ.1.

πάνινος-η-ο δημ. ἄ. πάνινος βλλ.

πάνιον (ῆ) Ἐπίμρ. τὸ σπῆλαιον τοῦ Πανός 2) κτ. πλθθ. τὰ πᾶνια βλλ.

πάνιον (ῆ) κ. μον. κ. νεώτ. δωρ. τ. ἀντὶ ἠγνίου βλλ. 2) μον. κ. νεώτ. ὄφασμα λινὸν ἢ βομβοκακέρν, τὸ πανί: Μοσχ.1107 καλῶς περικαθάρσις καὶ τᾶραμα καὶ δῆλας τὸν πόδα πανίω ἀπέλυσαν, Ὀρνεσοφ.38' πρβλ. πανί.

πάνιος-α-ον ὁ τὸ Πανός, ὁ πανικός: Αἰσχ.ἀπ.98 πανίας θῆσας' 2) Ἦσ. ἐπανίω δαίμονι' ματιώδει δαίμονι.

πανιούρος (ῆ) πᾶν. πῆ. παλιούρος βλλ.

πανις-ιδος(ῆ) νεώτ. ἔ. πανίσκ. τὸ σύνολον τῶν ζωϊκῶν εἰδῶν γεωγραφικῆς τῆς περιοχῆς ἢ χώρας ἢ γεωλογικοῦ πινος αἰῶνος ἢ περιόδου' πρβλ. χλωρίς.

πανιδομα δωρ. ἀντὶ ἠγνίζουσι βλλ.: Θεόκρ. 18,32 ἐν ταλάρῳ πανιδομαί ἔργα τοιαῦτα.

πανισκή (ῆ) νεώτ. ἔ. πανίς βλλ.

πανίσκος (ῆ) μτρ. ὑποκορ. τοῦ Πᾶν, ἐν χρ. ἰδ. ὑπομνητικῶς: Κικ.Φύσ.Θε.3,17,43, Κλήμ. Ἀλ.Πρῶτρ. 4,61 πανίσκιο γινέει καὶ γυναιὶ κόρα.

πανισλαμισμός (ῆ) νεώτ. πολιτικὸν σύστημα ἐπιδικῶν τὴν γενικὴν διάδοσιν τοῦ Ἰσλαμισμοῦ ἢ τὴν ἐκδοκὴν καὶ συνεργασίαν ἀσμπαντος τοῦ μουσουλμανικοῦ κόσμου.

πανισμία (ῆ) ἐρορτὴ τῶν Ἰώνων πρὸς τῆρὴν τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸ ἐν Μυκάλης ἱερὸν αὐτοῦ ἄλασος: Ἦρ.1,148 ἐς τὴν συλλεγομένην ἀπὸ τῶν πολλῶν Ἰωνες ἀεσκον ὀρτήν, τῆ . . οὐνομα Πανισμία.

πάνιομος (ῆ) μτρ. ὁ ὅπὸ τοῦ Πανός ἐμνευόμενος ἐθουσιασμοῦ ἢ φόβος: Πλούτ. Ἦθ.1152D πρὸς πανιοσὺν ἐνθεον [πῆθ.διορβ. παιανισμοῦ].

πάνιστος-ον μτρ. πῆ. ὁ πανευφρόυνος βλλ.: Χρησμ.Σιδ.14,150 ἰδ.γρ. πᾶνιστος.

πάνισχόρος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἰσχυρότατος, ὁ σπερτωτάτος: Σχόλ.Αἰσχ. Ἐπ.255.

πανίτις (ῆ) μον. ὀνοκορ. τὸ πανίον, ἠγνιον βλλ.: Πρόδρ.2,460 πανίτις ἔδωκα προχθῆς εἰς τὸν βασιαν.

πανίτιον (ῆ) μτρ. κτ. πλθβ. ἄπαν τὸ ἴχνος, ἀχνήρι θηρίου: Ὀππ.Κυν.1,454 μυξωτήριον κύνες δὲ πανίτινα σημάνατο.

πανιωνίως-ων [οἱ] μον. πάντες οἱ Ἰωνες ὄμοι: Εὐστ.1414,36.

πανιώνιον (ῆ) ἄλασος ἱερὸν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μυκάλης ἐν Ἰωνίᾳ καὶ ναὸς τοῦ Ἐλικωνίου Ποσειδῶνος, ἐνθα συνήχεται τὸ συνέδριον τῶν πληρεξουσίων τῶν δώδεκα Ἰονικῶν πόλεων: Ἦρ.1,141 συνελεγοντο ἐς Πανιώνιον οἱ ἄλλοι πλὴν Μιλησίων 2) κτ.πλθβ. πανιώνια μὲν. ἱερὰ ἐρορτὴ τῶν Πανιώνων: Ἦρ.1,148.

πανιώνιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνῆκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πάντας τοὺς ἐν Ἰωνίᾳ Ἕλληνας: πανιώνιοι ἀγῶνες, - Πανιώνιος Γυμναστικῶς Σύλλογος 2) Ἐπίμρ. τὸ ἀρα. ὡς οὐα. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος 3) Ἐπίμρ. ἐπίθ. τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ 4) ὄμ. εἶδος ἀμφροσίου κ: Ἐπίμρ.

πανκακίσμος-ον πᾶν. ὁ τοὺς πάντας ὑβρίων, προσδῶλλον.

πάνκαλος-ον πᾶν. ὁ πᾶγκαλος, ὁ πολὺ εὐμφορος, ὠραίοτατος: Ἰσις πάνκαλος.

πανκρέιτων (ῆ) ὁ τὰ πάντα δυνάμενος νὰ πράξῃ, ὁ παντοδύναμος: Πᾶν. ὁ πανκρέιτων δεσπότης τῶν ὄλων θεὸς παντοκράτωρ.

πανλόγιον Ἐπίμρ. τὸ σύνολον, ἢ ὄλη συνάθροισις.

πανλόσιταλής-ορς-ές Ἐπίμρ. ὁ λίαν, ἐξαιρετικῶς λυσitelής.

πανλώθητος-ον μτρ. ὁ πᾶν λελωθρημένος, ὁ λίαν δυσμφορος, δυσειδέστατος, ἀσχημος: Λουκ. Τόξ.24 πανλώθητὸν τὶ καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον [διορβ. παλλώθητον].

πάννα (ῆ) δημ. μέγα τεμάχιον ὀφάσματος ἢ εἰδ. τεμάχιον ὀδόντος δι' οὗ περιτυλίσσονται τὰ βρέφη, ἀπᾶρῶνον 2) τεμάχιον ὀφάσματος χονδροῦ, δι' οὗ γίνεται ὁ καθαρισμὸς τοῦ κλιβάδου, ἄ. φουρνόπανον 3) ἰσότης τῆς ἀράχνης 4) εὐρύς, σοχλῆς σχηματισμένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐσωδερμῶν οὐσιῶν 4) ἡ νόσος τῶν ὀφθαλμῶν καταρράκτης.

παννάδα (ῆ) δημ. κ. παννίδα κτηνίτζουσα κη-λῆς ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἐφελῆς, ἔ. φακίδια, πιταλλόδα 2) σπαν. εἶδος τῆς ἐμπλάστρου, κατάπλασμα.

παννάς (ῆ) δημ. ὁ πανιστής βλλ.

παννέπελος-ον ὁ ὄλος κεκαλυμμένος ὑπὸ πεφελῶν, ὁ ἐντελής συννεφισμένος: Ὀρφ. Ὀμ.19,4.

παννευτερικός ἐπίμρ. σχόλ. ὄλος νευτερικῶς, προσφάτως: Σχόλ.Βεμβ.Τετ.Αδελφ.765 [ἰδὸ τ. πανευτερικός].

παννί (ῆ) δημ. ἄ. πανί βλλ.

παννιάζω δημ. κ. πανιάζω, μτρ. παθ. παρὰκ. παννιάσμιος, γίνωμι λευκὸς ὡς πανίον, ὑποκίτρινος, ὠχρίωθ, κτηνίωθ, χάνω τὸ χρώμα μου

πανάγισσε από τὸ φῶς του· κ. παβ. : χεῖλη παννίσιμα· ἡμετέρας, αἰ τῆδε πρόπουναι ἑορτή, Ἡρ.4,76 θύσεν τε. . καὶ παννυχίδα στήσεν;· Κριπ.1,8D παννυχίδα ἀμφέπειν, Εὐρ.Ἐλ.1365 παννυχίδες θεάς, Πλάτ.Πολ.328Α καὶ πρὸς γε παννυχίδα ποιήσουσιν, Ἡρωδίου, Ἰστ.3,8,10

παννιάρια (ἡ) δημ. ὁ πανιστής βλλ.

παννιγίω δημ. καθαρίζω διὰ πανίου, τοῦ φουρνόπανου, τὸ δάπεδον τοῦ κλιβάνου ἀπὸ τῶν υπολειμμάτων τῆς πυρᾶς, συνίθ. πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν πρὸς ὄψησην ἄρτων.

παννικία (τὰ) δημ. κ. πανικά τὰ λεπτὰ κ. 15. ὄχρωμα βαμβακερὰ ὑφάσματα ἐν γένει.

παννικιοσ-ον ὁ τῶν πάντων νικητής : Βασκ.10,21 παννικιοσ πάλας.

παννίγιμος-η-ο δημ. ὁ ἐκ παννίγιου κατασκευασμένος.

παννίγιμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παννίγω βλλ., ὁ καθαρισμὸς τοῦ κλιβάνου : Παπαδ.Χριστ.Τερμ.60 μετὰ τὸ κῶλλημα ἢ τὸ διὰ κλιβάνων ἀνάμμα, ἐπιχέροτο τὸ πάσμο.

παννιστή (ὁ) δημ. ὁ καθορίζων τὸν κλιβάνον διὰ πάντας βλλ.

παννώας Ἡσ. τὸ ἀπόληκτος καὶ ἀδόλοσχος.

παννώτος-ον μτγ. ὁ πᾶν νοτήτος, ὁ καθόλου ἐπιστούμενος ὁ τοῖς ἡσίοι νοτήτος : Διον.Ἀρεοπ.2,262.

πᾶνω (ὁ) κ. νεῶτ. ῥάκος, πανί : ΔίωνΚ 49,36

πᾶνω Ἰατρ. νεφλοσάτος Ἰσότης ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κερατοειδοῦς, ὁ πανώδης κερατίτις.

πᾶνωτος-ον μον. ὁ πᾶνωτός βλλ. : Εὐστ. Ἄντιοχ.640C.

παννυξία (ἡ) μτγ. ὀλονυκτία, ξενυχτιά, ξενυχτισμα : Ἐπιφάν.2,268.

παννυχεῖω μον. τελῶ ἐν τῷ ναῷ παννυχίδα, ἀγρυπνία, ὀλονυκτία : Θεοφάν.Κοπρών.26 τοῖς σταυροῦσιν τῶν ἐκκλησιῶν ἀπέλειν καὶ παννυχεῖω ἐκώλυσεν.

παννυχι ἑπίρρ. μον. καθ' ὄλην τὴν νύκτα, ἐν παννυχίαι : Ἰω.Κλημ.11,2.

παννυχιῶ [παννυχιῶ] ἐροτάζω ἄφ' ἑσπέρας ἐροτήν, ἀγρυπνῶ δι' ἐροτήν καθ' ὄλην τὴν νύκτα, ξενυχτῶ σὲ γορτή : Σοφ.Σημλ.17,3, Ἀριστφ.Βάτρ.

448 οὐ παννυχιζοῦσιν θεῶ, φάγος ἱερῶν ὧσων, Τίμ.Ἰστ.127 παννυχιζέτω ἐπὶ τὰ ἀγάλματα, Ἡρωδίου, Ἰστ.17 ὁ ποῖαν μέλλομεν παννυχιζέτω ἐροτήν

|| κ. μέσ. : Ἄουκ.Ἐταιρ.Δ 14,1 ὁ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται καὶ μόνος ἔνδον ἐστὶ καὶ παννυχιζέται

|| 2) γεν. πρᾶττω τὴ καθ' ὄλην τὴν νύκτα, ἀγρυπνῶ δι' ὄλης τῆς νυκτός, ξενυχτῶ : Πίνδ.1 413,

65 φλόξ συνεχῆς παννυχιζουσα, Ἀριστφ.ἀν.695 παννυχιζῶν ἰδὲ ὄλης τῆς νυκτός

|| κ. μτ. συστ. αἰτ. : αὐτ.Νεφ.10C9 οὐδ' ἤδως ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχιζῶν.

παννυχιός-ἡ-όν μτγ. ὁ ἀρμόζων, κατ' ἄλληλος εἰς παννυχίδα βλλ. || κωμ. ἐπὶ γαστριμάρωσι δι' ὄλης τῆς νυκτός ἐσθλιόντος καὶ πίνοντος : Ποσειδ.π. Ἀθην.10,414D Φυράμορον τὸν πάντα φαγεῖν ἕρπον, οἷα κορώνην παννυχιαίν.

παννυχιός-η-ον κ. νεῶτ. ὁ καθ' ὄλην τὴν νύκτα διαρκῶν, ὀλονυκτικός : Ἰλ.Β 2 ἀνέρες. . εὐδον παννυχί, Ὀδ.Β 434 παννυχι μὲν δ' ἡ γειή νηϊά καὶ ἡῶ πεῖρε κέλευθον, Ἡσιόδ.Α 46 παννυχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοῖθι παρακοίῃ, Ἡρ.2, 62 ἔπειτι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον, καὶ τοῦτο κείσται παννυχιον

|| ὁ καθ' ὄλην τὴν νύκτα γνῶμονος, τελούμενος : Ἰλ.Φ 217 παννυχίος δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἀμυδῆς φλόγ' ἑβάλλον, Σοφ.Ἄντ.153 χοροῖς παννυχιῶσι πάντας ἐπέλωμεν πρβλ. Εὐρ.Βάσκ. 862

|| τὸ οὐδ. παννύχιον κ. ὡς ἑπίρρ. : Ἰλ.Β 24 οὐ χρῆ παννύχιον εὐδεν βουληφόρον ἄνδρα, Πορφ.Χριστ.35.

παννυχιός-ιδος (ἡ) κ. νεῶτ. ἐορτή ἢ ἄλλη τις ὁράσις διαρκούσα καθ' ὄλην τὴν νύκτα, ἀγρυ-

πία : Ἀριστφ.Βάτρ.371 καὶ παννυχίδος τὸς ἡμετέρας, αἰ τῆδε πρόπουναι ἑορτή, Ἡρ.4,76 θύσεν τε. . καὶ παννυχίδα στήσεν;· Κριπ.1,8D παννυχίδα ἀμφέπειν, Εὐρ.Ἐλ.1365 παννυχίδες θεάς, Πλάτ.Πολ.328Α καὶ πρὸς γε παννυχίδα ποιήσουσιν, Ἡρωδίου, Ἰστ.3,8,10

|| νεῶτ. ἐκκ. ἀκολουθία διαρκούσα καθ' ὄλην τὴν νύκτα κατὰ τὴν παραμονὴν ἑορτῆς ἢ κατὸν θεωρημῶσι κτ., ὀλονυκτία

|| πρὸ τῆς διασκευασθῆναι ἐν φυλακῇ : Σοφ.Ἡλ.92 τὰ δὲ παννυχιῶν ἡδὴ συγγραῖ ἐννύσας

εὐνοῖαι μογερῶν οἰκῶν.

παννυχιόμα-ατος (τὸ) μτγ. ὁ παννυχιόμος βλλ. : Σεκούδ.15 γῆ σελήνης παννύχιμα, αὐτ.6 σελήνη πλεόντων παννύχιμα.

παννυχιόμος (ὁ) γλῶσσ. τὸ ἀγρυπνεῖν δι' ὄλης τῆς νυκτός, ὀλονυκτία.

παννυχιότης (ὁ) γλῶσσ. ὁ ἀγρυπνῶν δι' ὄλης τῆς νυκτός ὁ τελῶν παννυχίδα.

παννυχιῶ ἑπίρρ. καθ' ὄλης τῆς νυκτός, καθ' ὄλην τὴν νύκτα : ΕΜ 650,48.

πᾶνωτος-ον κ. μον. ὁ ἐνεργῶν ἡ πάσχων τὴ καθ' ὄλην τὴν νύκτα : Ὀδ.Ε 458 ἡ δ' ἔρα Ζεὺς πᾶνωτος, Ἡρ.2,130 νύκτα δὲ ἐκίστην πᾶνωτος λόγος παρακαλεῖται, Ἀλχ.Πέρο.382 πᾶνωτοι δὲ διάπλοον καθίστασαν νοῶν ἀνακτες πρβλ. Σοφ. Ἄντ.1152

|| ὁ διαρκῶν καθ' ὄλην τὴν νύκτα : Ἰλ.Κ 159 τὴ πᾶνωτον ὕπνον ἀωτες;· Ἐπιρρ. πᾶνωτος ὄργια, Μηναι.6,13 Σινεῖ Ἀρσειῶν τὸς παννύχους στάσεις καὶ τὰς τῶν πανηρῶν πνευμάτων ἐφόδους

|| κ. ὁ παραμένων καθ' ὄλην τὴν νύκτα : Εὐρ.Ἄλκ.451 παννύχου σελάνας

|| τὸ οὐδ. πλθβ. πᾶνωτος ὡς ἑπίρρ. δι' ὄλης τῆς νυκτός : Σοφ.ΑΙ 929 τολά μοι πᾶνωτα καὶ φαέθων ἄνασταθῆνας, Ἐπιρρ.

πᾶνωτός ἑπίρρ. μτγ. κ. μον. δι' ὄλης τῆς νυκτός, καθ' ὄλην τὴν νύκτα : Ἐπιφάν.1,215D ὄπνον παννύχως διατελεσκότα, Νικητ.Εὐγ.2,276.

πᾶνώθυρος-ον μτγ. ὁ πᾶν ὀυρτός, λίαν ἀξιοβρήσιμος : Μελέογρ.ΑΠ 7,476,9, Ἐλ.Ἐπιγράμ. 230, Πά Μασκ.3,42 ἀνίκεστον πένθος ἦν καὶ πᾶνώθυρος μετὰ δακρυῶν βοή πρβλ. αὐτ.6,32.

πᾶνωτικός-ος-υ ὁ ὄλης δυστυχῆς, πανώθιος : Ἀλχ.Χα.49 ἰὸ πᾶνωτικός ἐστὶ.

πανοικία ἑπίρρ. κ. νεῶτ. κ.-κί πανοικίος βλλ. : Πλάτ.Ἐρμῆ.392C ἕως τῆς αὐτοῦς ἐπιθέμενος πανοικί ἐξέλει, Στράβ.16,4,13 ἀναοιαννοῖσι πανοικί μετὰ πασιμοσῶ ἰδ.γρ. πανοικίσι, Πά Ἐξ.1] ἕκαστος πανοικί αὐτῶν εἰσλήθουσαν, Κδ Πράξ.16,34 καὶ ἡγαλλίστατο πανοικί πεπιστευκῶς τῷ θεῷ ἵβδ ὄλην τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ.

πᾶνωκίσι ἑπίρρ. κ. -σιρ σὺν πάσῃ τῇ οἰκογένειᾳ, οἰκογενετικός : Οὐκ.2,16 πανοικίσι τὰ ἀναστάσεις ἐπιστοιῦντο, Ἄντιφ.Σοφ.108, Διον.Ἀλ. Ρωμαί.7,18 οἱ ἐπαναστάντες πανοικίσι, Πά. εὐχολοῖσι σε ὡς οὐκ ἐστὶν πανοικίσι.

πανοικίος-ος-ης ὁ μεθ' ὄλης τῆς ἐσπουτοῦ οἰκογενείας ὄν : Μιχ.Μου.2,301,12 ἔχουσι γὰρ σε Ἀθῆναι πανοικίαι.

πανοικιστής (ὁ) δημ. τοῦ πανοικίος βλλ. : Οὐκ. 3,57 ἰδ.ἀνάγκ.-ιστοί, Μδξ.Τύρ.19,1, Πά.π. Δίων Κ 4,7 πανοικιστὰ ἀναστάμενοι.

πανοικιστῆ (ἡ) μτγ. ἡ ὄλη οἰκογένεια : Πά Γέν. 50,8 πᾶσα ἡ πανοικία Ἰωσήφ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ

|| 2) ἰδ. κτ. δοτ. πανοικίσι κ. ἰαν.-ίσι ὡς ἑπίρρ. μεθ' ὄλης τῆς οἰκογενείας : Ἡρ.7,39 τὸν χρῆν πανοικίη αὐτῷ γυναικί συνέσεισθαι, Φιλύμ.50, Πά. ἔφρυσθε πανοικίαι.

πανοικιστῶν ὁ μεθ' ὄλης τῆς οἰκογενείας : Διοκ. Ἄλ.Ρωμ.1,7,1,διῶδ.Σ 5,20 συνήσασθαι γὰρ αὐτοῦς. . ἀπάραι πανοικίους εἰς ἄνομοσιν, Στράβ.4,4,2 πανοικίων ἑξαιρόντων, Φιλ.2,9, Ἐπιστ.Νέρων.ἐν Ἐπιρρ. περὶ τῶν θυσιῶν. . ὅς ἐνετείλασθε. .

ὑπὲρ τῆς πανοικίου μου ὕψους. ἔπιτελέσας ἢ τὸ αὐτὸ, ἐν. ὡς ἐπίρρ. μὲν ὄλων τῶν οἰκ.: Δημήτρ. Λάκ. ἐν Ἑρανέωτ. Πιν. 1055, 23 (ἠθ. ἔσφ. ἀνάγν.)
πανοικίρμων-ος (ὁ) μὲν. κ. νεώτ. ὁ οἰκίρμων πρὸς πάντας ὁ πολυεσπαλκῆνος, πρῶσανυμία τοῦ Θεοῦ Ἰ. Ἀνδρ. Κρητ. 335.

πανοικιστής (ὁ) πάπ. κ. -κτιστής ὁ πανοικίρμων βλλ.: πάντων τῶν ἀπεριστάτων ἐστε πανοικιστάς, αὐτ. πανοικιστής θεός.

πανοικτίας-ον μὲν. ὁ πᾶν ὄξιος οἴκτου, ἐβλοήπητος: Νικητ. Εὐγ. 6, 327.

πανοίω ἐπίφῶν. ὁ μεγάλῃ δυστυχία Ἰ.: Αἰσχ. Χο. 875 οἴμοι, πανοίμοι,

πανόλιος-ον ὁ πᾶν ὄλιος, εὐδαίμων, παμκαρτίστος, εὐτυχής: Ὑνυ. Διών. 54 καὶ μιν εἶηκε πανόλιον, Ἐόσγν. 441 οὐδεὶς γὰρ πᾶντ' ἐστὶ πανόλιος Μηναι. 123 Ὅρθρ. Ωδ. 8 τῷ τρισηλίῳ ἠφείδῃς πανόλιος ἢ ὁ εὐλογημένος: Εὐνάβ. Ἰστ. ἀν. 267 Δ πανόλιον χρέμα.

πανόλιος ἐπίρρ. μὲν. κατὰ τρόπον πανόλιον βλλ.: Διον. Ἀρσεν. 16, 54.

πανόλιος-ον ὁ πανόλιος βλλ.: Αἰσχ. Ἰκ. 582 δι' αἰώνως μακροῦ πανόλιον ἢ ὑπερβ. πανόλιοςτος: Χρησμ. Σιδυλλ. 3, 40.

πανόλιθριος (ὁ) ἡ μὲν. ὁ πᾶν ὀλέθριος: Κλήμ. Ἐπιστ. Πέτρ. 5, 76. Σχολ. Σοφ. Αἰ. 839.

πανόλιθρος (ὁ) ἔσφ γρ. τοῦ πανώλιθρος βλλ.: Λοθέκ. Φρύν. 705.

πανομβρία (ἡ) μὲν. ὁ πολὺς δῆρος, ἡ μεγάλη βροχή: Σωφρόν. ἐν Σπριελ. Ρομ. 3, 384.

πανομιλίαι ἐπίρρ. κ. -ιλί σὺν παντὶ ὀμίλω, μεθ' ὅλου τοῦ πλήθους: Αἰσχ. Ἐπ. 296 πανομιλίαι πανομιλίαι στείχουσιν.

πανομοίωτος-ον μὲν. ὁ πᾶντα προσδύλων Ἐπίγρ. ΑΠ. 1, 117 Χριστὸς .. ἡ πανομοίωτος χάρις.

πανομοίος-ον μὲν. κ. νεώτ., ἐπ. -ομοίος ὁ ὅλων διόλου ὁμοίος, ὁ ὁμοίωζων καταληκτικῶς πρὸς ἄλλον, ὁ καθ' ὅλα ὁμοίος: Φιλῶδ. Ρητ. 1, 1795, Νόμ. Δ. 16, 161, Ἀγαθ. ΑΠ. 9, 482, 19.

πανομοιότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πανομοίου βλλ., ἡ καθ' ὅλα ὁμοιότης.

πανομοιότης-ον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἀκριβὴς ἀπομοίωσις ἢ ἀντιγραφή πρῶτοιτύπου τινός: πανομοιότης-ον σχεδίου-εἰκόνας ἢ συνεκδ. πᾶν ὅ, τι ὁμοιάζει καταληκτικῶς πρὸς ἄλλο τι: εἶναι τὸ πανομοιότης-ον τοῦ πάππου του.

πανομοίως ἐπίρρ. ὄλιος ὁμοίως: Ἰππ. Ἰητρ. 10.

πανομοφαίος-αίος -αίον ὁ πέμπων ὄμφας, ἦτοι φωνῶν προσημιονίζουσας τὸ ἀποστελλῶν μαντείας, συνήθ. ὡς ἐπίθ. τοῦ διός κ. ἄ. θεῶν: Ἰλ. © 250 ἐνθα πανομοφαίω Ζηνὶ ρέξουσιν Ἀχαιοί, Σίμων. 144, Ὀρφ. Ἀργ. 660, Κόιντ. 5, 626 πανομοφαίος Ἥλιος, ΕΜ 768, 53 Ἥρα πανομοφαίος.

πανομοφής-οφής ἐς μὲν. ὁ πανομοφαίος βλλ. § Εἰσ. Εὐαγγ. Προν. 5, β πανομοφής ὡσπερ ὄνεφρους.

πανοπλία (ἡ) κ. νεώτ., ἰαν. -τη ὁ πλήρης ὀλοκλήρος ὀπλισμὸς τοῦ ὀπλιτοῦ, ὅπαντα τὰ ὀπλα τοῦ ὀπλιτοῦ τὰ προσρήθιζόμενα διὰ τὴν ἐπιβίον καὶ τήν ἀμυναν, ἡ ἀμυντικὴ περιβολὴ αὐτοῦ (τ. ἔ. ἀσπίς, ἡερικεφαλαία, θώραξ, κνημίδες, ζιφοὺς καὶ δόρυ): Ἥρ. 1, 60 τὴν γυναικὰ σκευάσαστες πανοπλίαι, ἢ ἄλλων εἰς τὸ ἄστυ, αὐτ. 4, 180, Ἀριστφ. Ὀρν. 830 ἡπανοπλίαν ἔσθηκ' ἔχουσα, Θουκ. 3, 114 τριακασίαι ἡπανοπλίαι, Πλάτ. Νόμ. 796C πανοπλία δὲ παντελεῖ κοσμηθεῖσα . . διαπερατίνειν, Ὀνήσανδρ. 1, 20 πανοπλίαι ἐπαργυροὶ καὶ κατάχρυμοι, Κδ Λοκ. 11, 22 ἐπὶν δὲ ὁ ἰσχυρότερος . . κικῆσθ' αὐτῶν, τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ ἀρετῆς ἢ ὄμ. κ. μτφ.: αὐτ. Ἐρεσι. 6, 11 ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ.

πανοπλίτης (ὁ) κ. μὲν. ὁ φέρων, φορῶν πανοπλίαν βλλ.: Ἰητρ. Ἰκ. 38 (ἠθ. ἔσφ. ἀγν. ἀντὶ πάντοπος, Πρόδρ. ἐν Ἰν. Βοσασ 374.

πάνοπλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων πλήρη τὸν ὀπλισμὸν, ὁ πλήρης καὶ βαρέως ὀπλισμένος, ὁ ὀπλισμένος μεθ' ὅλα τὰ ὀπλα: Αἰσχ. Ἐπ. 59 πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς, Εὐρ. Φοιν. 149 ὄχλος . . πάνοπλος ἀμφεπέ: ἢ ἐπὶ τελεῖου ὀπλισμοῦ: αὐτ. 779 ἐκφέρεται τεχρῆ πάνοπλά τ' ἀμφεβλήματα, Πάπ. νικᾶν πάνοπλον ἰκνῶν εἰς ἀγάνα, ἐν φ' κατέρχονται ἐν πλήρει ὀπλισμῷ.

πάνοπλότατος-η-ον μὲν. ὁ νεώτατος, πολὺ νέος: Ἄπολλ. Ρ. 3, 244 εἰδύων . . Τηθύος ὤκεανού τὴν πανοπλότατον γεγαυῖαν.

πάνοπλος ἐπίρρ. μὲν. μεθ' ὅσων τὴν πανοπλίαν: Ἰζέτ. Ἐ. Ἐγγ. Ἰλ. Μ. 34.

πανοπτήρ-ηρος (ὁ) (ἴσφουσι) μὲν. ὁ πανόπτης βλλ.: Ψελλ. ἐν Σάβ. 1, 42.

πανόπτης (ὁ) (ἴσφουσι) ὁ τὰ πᾶντ' ὄρων, ἐποπτεύων, ἐπίθ. τοῦ Ἥλιου: Αἰσχ. Πρ. 91 καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλιου καὶ ἠὲ Πρ. Πορφ. Ἀποχ. 2, 26 ὄμ. τοῦ διός: αὐτ. Εὐμ. 1045 Ζεὺς ὁ πανόπτης, Ὀρφ. ἀπ. 170' κ. ἐπὶ τοῦ βουκόλου Ἀργου: αὐτ. Ἰκ. 304 ποῖον πανόπτην οἰδοβυκόλον λέγεις; κ. μ. πανόπτης: Εὐρ. Φοιν. 1115 στικτοῖς πανόπτην ὀφθαλμῶν δαδουρόκτα' ἢ οἱ πανόπται τίτλοι κωμωδιῶν τοῦ Κρατίου κ. Εὐβούλου.

πανόπτος-ον (ἴσφουσι) ἦσ. ὁ πανταχόθεν φαινόμενος, ὀπὸ πάντων βλεπόμενος.

πανόπτης (ἡ) μὲν. θηλ. τοῦ πανόπτη βλλ.: Πρόδρ. Ἐρωτ. 153 τὸ τῆς δίκης γὰρ ὄμνη τῆς πανοπτρίας, ΚΜανασσ. Χρον. 4103 τὰς κόρας . . θεοὺ τὰς πανοπτρίας.

πανόραμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. μεγάλη εἰκὼν τοποθετημένη συνήθ. κατὰ μήκος τοῦ κυκλωτεροῦς κηπίου φωτισζομένου τεχνικῶς, ὡστε ὁ θεατὴς ἐδρισκόμενος εἰς τὸ κέντρον νὰ βλέπῃ τὰ παριστάμενα ἐν αὐτῇ ἀντικείμενα ὡς πραγματικὰ εἰς ἀνοκτὸν ὄριζοντα' 2) τὸ κτήριον ἐν φ' εἶπαι τοποθετημένη εἰκὼν τις' ἢ κατασκευάσμα ἐν εἰδῇ κωμωδίου μετὰ φακοῦ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς, δι' ὃ βλέπει τις ὀπὸ μεγέθυνσιν διαφόρους ἐναλλασσομένους ἐν τῷ ἔσωτερικῷ τοῦ κωμωδίου ὀριζοντα' 3) θέα πρὸς ἐκτεταμένον ὄριζοντα' ἢ ἡ συνολικὴ ὀμορφία ἐκτεταμένου ὠραίου τοπίου: τὸ πανόραμα τοῦ Εὐβοϊκοῦ.

πανοραματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς πανόραμα, ὁ δρῶμενος ὡς ἐν πανοράματι: πανοραματικὴ θέα.

πανοραματικός ἐπίρρ. νεώτ., δημ. -ά ἐν εἰδῇ πανοράματος.

πανόργιλος-ον μὲν. ὁ πᾶν ὀργίλος βλλ.: Νεῦλ. Ἰηστ. 155 ἀπηργυμένους καὶ πανοργίλους.

πανορμία (ἡ) μὲν. τὸ ἐπὶ παντός ὀρμικῆσθαι, ἡ ἐτοιμότης πρὸς πᾶντα ὄρκον: Γρηγ. Νατ. 2, 228 D.

πανορμίδειν ἐπίρρ. μὲν. ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου Πανόρμου: Θεοφάν. Κερ. 989.

πανορμῆ ἦσ. ἐπιβίβων Ἀπόλλωνος (ἠθ. πάντοπος).

πανόρμος-ον κ. νεώτ. εὐρύς λιμὴν, ὄρμος, εἰς δὺ πᾶν πλοῖον καὶ ἐν παντὶ ἀνέμῳ ὀρμίζεται: Ὁδ. Ν 195 ἀτραπιτοὶ τὴς διηκενέας λιμένες τὸ πανόρμιον' 2) **πάνορμος** (ὁ) ὄν. διαφόρων παραθαλασσίων πόλεων μετὰ λιμένων, ὧν ἐπισημασθῆ ἡ νῦν καλούμενη Πατέρων: Θουκ. 6, 2 Σολόοντα καὶ Πάνορμον ἐγγύς τῶν Ἐλύμων.

πανόρμη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων νευροπτερών τῆς ομοιογενείας τῶν πανορμίδων.

πανός (ὁ) Ἀθην. 3, 111C κλανός, ὄρτος, Μεσσάπιος.

πανός (ὁ) ὁ φανός βλλ.

πανόσιος-αί-ον μὲν. κ. νεώτ. ὁ πᾶν ὄσιος, κατὰ πᾶντα ὄσιος, ὀσιώτατος ἢ συνήθ. τὸ ὑπερβ. πανοσιώτατος τιμητικὸς τίτλος τῶν ἀγῶνων κληρικῶν καὶ ἱερομανῶν: Καισαρ. Δαν. ἐν Σάβ. 3, 140 πανοσιώτατος ἡγουμένος.

πανοσιότης ητος(ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πανοσιου βλ. . . ἢ πλ. ἐκκλησιαστικῶς ὡς τὸ πανοσιώτατος ἢ μετὰ τὴν πανοσιότης.

πανόσμεος (ή) μτγ. κ. μιν. ὁ πᾶν εὐόσμος ἢ Νικ. δ. π. Ἀθ. 15, 284 σὺν δὲ καὶ ἀφῆεν τε πανόσμεον ὄσα τε τόμοι.

πανοσπρία (ή) μτγ. κ. μιν. ἡ μετὶ παντός εἰδος ἀσπρία ἢ Πολυδ. 1, 248, Ἰσιδ. Πηλ. Ἐπιστ. 559

πανοσπριαν, τὸ τὸν λόγον ποιῆν, Φώτ.

πανούκλα (ή) μιν. κ. ὄμ. ἡ νόσος πανώλης βλ. . . Καίσαρ. Δαπ. 3, 192 τὴν ἀγίαν κέραν, τὴν ὄποιαν στᾶλλουσι, καὶ τὴν φέρουσιν εἰς τὴν πανούκλαν 2) μτφ. γυνὴ δύσμορφος, μοχθηρὰ.

πανουκλιάζω ὄμ. προσβάλλομαι ὑπὸ πανώλους, παθαίνω πανούκλα 2) ἢ μτφ. παθ. παρακ.

πανουκλιασμένος η-ο κ. μτφ. χαρακτηρισμός ἀνθρώπου εἰς πάντα ἀναμνησθέντος ἢ αὐτὸς ὁ πανουκλιασμένος τὸ κάνει ὄλα.

πανουκλιάρης α-ιο ὄμ. ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ τῆς νόσου πανώλους 2) μτφ. δύσμορφος καὶ μοχθηρός.

πανουκλιώ μτγ. ηνίζω βλ. . . Ὀρεδ. Δπ. 137, **πανουκλιῶ** Ἡσ. ἐξώλης(ή) ἰδ. γρ. πανούκλη.

πανούργεμα ατος(τό) κ. νεώτ. τὸ πανούργημα βλ. . . Σχολ. Ἀριστ. Ἰπν. 800 ἰβ. ἐσφ. ἀνάγκη, ΠΔ Σοφ. Σειρ. 1, 6 καὶ τὸ πανούργεμα αὐτῆς τῆς ἔγνω 2) ἢ ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ καλῆς σημ. βαυμαστά καταρθώματα ἢ αὐτ. Ἰουδ. 11, 8 ἠκούσαμεν γάρ . . . τὰ πανούργεμα τῆς ψυχῆς σου.

πανούργεμα μτγ. κ. μιν. πανουργῶ βλ. . . ΠΔ Βασ. 1, 23, 22 μὴ ποτε πανουργεῖσθαι 2) παθ. νοθεύομαι, παραποιῶμαι ἢ Γαλ. 15, 105, Εὐστ. Πον. 163, 1 ἐσφ. ἀνάγκη, τοῦ πανουργοῦμαι η. αὐτ. 4, 269.

πανούργημα ατος(τό) κ. μιν. πανούργιον ἔργον, τέχνημα, ἀπάτη ἢ Σοφ. Ἠλ. 1387 μετὰ βρομοὶ κακῶν πανουργιμάτων ἀφικτοὶ κύνες, ΠΔ Σοφ. Σειρ. 1, 6 ἰσφ. ἀνάγκη ἢ πρβλ. πανούργημα, Φιλ. 2, 203 τὸ μόντι πανούργημα φθάει καὶ πρὸς ἀείδειαν, Θεοφύλ. Σ 85 2) σοφιστικῶς, ἀσφισμα ἢ Γαλ. 5, 251.

πανουργία (ή) κ. μιν. νεώτ. κ. ὄμ. ὁδολογία, ἀπάτη, κακοχθία, τέχνημα ἢ Αἰσχ. Ἐπ. 603 ναύταις θερμοῖς ἐν πανουργίᾳ τῶν, Σοφ. Φιλ. 927 πανουργίας δεινῆς τέχνης ἔχιστατον, Λυσ. 22, 16 περι τῆς τούτων πανουργίας καὶ κακωνίας ἢ ὁδὸς ἔγνωκεν, Πλάτ. Νόμ. 747C τὴν καλουμένην πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπεργασάμενος λάθοι, Ἀριστ. ἨΝίκ. 1144a, 27, Κδ Λουκ. 20, 23 κατανοήσας δὲ αὐτῶν τὴν πανουργίαν ἐπέε πρὸς αὐτοῦς Μνηστ. 6, 10 Συνεξ. Θωμῶ οὐκ ἔφερον ἐπὶ πολλὸ τὸ καινούργος τῶς κατὰ ὄραν τῆς πανουργίας αὐτοῦ, Λιβ. Ροδ. 2500 μετὰ μηχανήματος καὶ μετὰ πανουργίας τὴν κόρην ἐβουλήθηκε νὰ ἐπάρῃ νὰ μισέσθαι, Πρόδρ. 2, 538 πράξεις ποιήμενος, Δέσποτα, δευτέραν πανουργίαν 2) ἢ ἐπὶ ὁπ. σοφιστικῶς ἢ Σέξτ. Ἐνπ. 304, διὰ τὴν τὸν ῥήτορος πανουργίαν 2) ἢ ἐν τῷ πληθ. ὄμ. κακούργιον πράξις, ὁδολογία, καινούργημα τῶ. Σοφ. Ἀντ. 300 πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν 2) ἐπὶ ζῶων ἢ Ἀριστ. Ζ1 598a, 23 φέδοι καὶ θάρρη, καὶ θυμοὶ καὶ πανουργίαι 2) νόθευσις φαρμάκων ἢ μέλιτος ἢ Γαλ. 14, 27.

πανουργικός ἡ-όν μτγ. κ. μιν. ὁ ἀνήλικος εἰς πανούργιον, ὁδολογία ἢ Ψ. Χρ. 5, 646, Θεοφύλ. Σ 150, 11 πανουργικώτῳ σοφισματὶ 2) ἐν Πάπ. πανουργικὸν ἐξ ὄλου ἢ ἀρχὴν ἰβ. ἐσφ. ἀνάγκη, τὸς πανούργιον παλιούργιον ἢ πρβλ. παλιούργος 3) Ψ Καλλιστ. 2, 16 πανουργικὰ διπλαῖα μφ. ἐνκ.

πανουργικός ἐπίρρ. σχολ. κατὰ τρόπον πανούργιον, ὁδολογία, ὁδολογία ἢ Σχολ. Ἀριστ. Πλ. 1064.

πανουργιπαρχίδης (ή) ὁ πανούργος ἢ Πηρ. χιζὸς ἢ Ἀριστ. Ἀγ. 603 Τισαμενοφανήσους, πανουργιπαρχίδας ἢ πρβλ. ὄμ. κατεργασομένου, κατεργαροκάωτας κττ.

πανούργος ον κ. μιν. κ. νεώτ., συγκρ. -ότερος, -έτερος, ὑπερβ. -ότατος, ὁ δίκαιος νὰ πράξῃ πᾶν ἔργον ὁδολογία, πονηρός, μοχθηρός, ὁδολογία ἀποτείν, βασκαρός ἢ Αἰσχ. Χρ. 384 βροτῶν γλάρονι καὶ πανούργῳ χειρὶ, Εὐρ. Ἀλκ. 766 πανούργον κλύασι καὶ λήσῃν τινα, Ἀριστ. Ἰπν. 250 ὄτος ἦν πανούργος πολλὰς τῆς ἡμέρας, αὐτὸς 45 Παρλαγόνα, πανουργότατον καὶ διαβολότατον τινα, Λυσ. 3, 44 τὸν δὲ ἐν εὐθετήσῳ, τὸ δὲ τῶν πανουργοτάτων, ΠΔ Πηρομ. 21 2) ἔγνωμένοι ἀκαλότατος πανουργοτέρου γίνετο ὁ ἀκακος 2) ὡς οὐα. ἀνθρώπος, ὁδολογία, ἀπάτην, πονηρός, διαβολομένος ἢ Εὐρ. Ἰπν. 1400 Κύπρις γὰρ ἡ πανούργος ὡδ' ἐμῆστος, αὐτ' ἔκ. 1257 χαιρέτω, ὡς πανούργος σὺ, Ἀριστ. Ἰπν. 249 καὶ πανούργον καὶ πανούργον, Κδ Κορ. 2, 12, 16 ὄλα ὑπάργον πανούργος ὁδολογία ἔλαδον, Καίσαρ. Δαπ. ἐν Σόθ 3, 40 ὡς πανούργος ἐγέλαστος βενεθιάνουσι καὶ ἄλλε πάλιν εἰς τὴν βασιλείαν, Κδ Λιβ. Λύβ. 13 βλέπει ὁ θεός καὶ ἀστράπει διὰ τοῦς πανούργους 2) τὸ πανούργον ἢ πανούργου, οἱ πανούργοι κατὰ τὸ εἶδος ἢ Σοφ. Φιλ. 448 τὰ μὲν πανούργα καὶ παλινητρίβη χαιροῦν ἀναστρέφοντες ἔξ Αἰδοῦ 2) τὸ πανούργον ἢ πανούργος βλ. . . αὐτ. Ἠλ. 1507 τὸ γὰρ πανούργον οὐκ ἂν ἦν πολὺ 2) κ. ἐπὶ ζῶων, τὸ πονηρὸν ἢ Ἀριστ. Ζ1 187b, 20 τὰ μὲν πανούργα καὶ κακούργα, ὄλον ὄλανηξ 2) ἐν ἀφοροῦμένῳ κακῆς σημ. εὐφύσις, ἔξουσις, ἐπιθῆδους, ἐφευρετικῶς, τετραπύρατος ἢ Πηρ. Πολ. 409C πανούργος τε καὶ σοφός ὄλομενος εἶναι, Ἀριστ. ἨΝίκ. 1144a, 28, Δημ. 10 μὴ πανούργος ὦν . . . πράγμασι χρεῖσθαι, Πολύδ. 5, 75, 2 πάντων τῶν ζῶων . . . ἀνθρώπων . . . δοκοῦν εἶναι πανουργότατον, Πλάτ. ἨΒ. 28A κομψὸν ἠγεῖσθαι καὶ πανούργον ὁ νεὸς ἐθιζέσθω 3) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων ὑμενοπτερόων ἐκ τῶν μελισσίδων.

πανουργώ ἔδω, παρακ. πεπανούργημα, εἰμῶσι πανούργος, ἀπάτην, εἰμῶσι εἰς κατάστασιν νὸ κάμω ὄλα τὰ πρὸς ὄπαση ἢ Εὐρ. Μήδ. 583 τολμῶ πανουργεῖν, Ἀριστ. Ἀγ. 658 ὄπα πανούργων, οὐδὲ κατάρθω, Ἀντιπ. 5, 65 οἱ μὲν γὰρ πανουργοῦντες ὄμα τε πανουργοῦσι καὶ πρῶτα ἐν εὐρίσκουσι τοῦ ἀδικήματος μτ. οἱ, σιστοῖσι ἢ Ἀριστ. Ἰπν. 803 ἡ πανουργία μὴ κοροφῶ σοφ. Σοφ. Ἀντ. 74 ὄσα πανουργήσας ἰτολμῶσασα ἐνα δὲ κων ἐγγίλωμα κ. μτ. τῆς περὶ ἢ Δημ. 942 πανουργοῖσι περὶ τὸ συμβόλαια τὰ ναυτικὰ 2) παθ. νοθεύομαι ἢ Γαλ. 6, 269.

πανούργως ἐπίρρ., ὑπερβ. -ότατος, κατὰ τὴν ὄσον πανούργον, ὁδολογία, ὁδολογία μὴ ἀπάτη ἢ Ἀριστ. Ἰπν. 317 ἐπὶ ὄλεσις δέμα . . . τοῖς ἀργαλοῖσιον πανούργως ὄστε φοίνεσθαι παχῶ, Πλάτ. Σοφ. 239C μᾶλλον πανούργως εἰς ὄπορον ὁ σοφιστικῶς τόνον καταδέδοικεν 2) μετὰ ἐπιπεδοπλητοῦς πονηρίας ἢ Ἀβ. 9, 407A πανούργως καὶ ὄποικρικῶς λέγειν τὸ ἐπιτ 3) μετὰ μετῆρας, μετὰ ἡ διὰ νοθείας, νοθευτικῶς ἢ Γαλ. 1, 54 πέπερι πανούργως κατασκευάζομενον.

πανόφιος ον (ή) μτγ. ἢ ὄμ. ἀποτελῶν καθολικὴν ὄσασιν, τὴν ὄσασιν τοῦ παντός ἢ Δαμῶσα, Ἀρχ. 13.

πανόφιος φλόδ(ή) μτγ. ἡ φλόξ τοῦ φανού ἢ Τραγ. Ἀδέσπ. 160 πρβλ. πανός, φανός.

πανόφθαλμία (ή) νεώτ. ἰατρ. διαπιστικὴ φλεγμονὴ τοῦ ὄφθαλμοῦ καταλήγουσα εἰς ὄλησιν διαπορήσιν τοῦ βολβοῦ.

πανόφθορος (ή) ἔπηρ. ὁ τὸ πᾶντα ὄρωσ, βλέπει ἐπὶ τῶν ἔργων πρβλ. πανόφθη.

πανόφθια (ή) ὄγρ. τοῦ πνοεφθία βλ. . .

πανόφθιος ον (ή) μτγ. ὁ ὄπα πᾶντα ὄρωμενος ὁ τοῖς πᾶσι ὄρωτός ἢ Π. Φ. 397 αὐτὴ δὲ πανόφθιος

έγκος έλοσα έσφ.άναν. ύπονασφιν; 2) ό τά πάντα όρών, βλέπων : Νόνω.Δ.14,169 πάντοθι δι-νεύουσα πανόφιον όμμα προσώπου.

πάνηλιωτος-η-ον μν. ό παρά πολύς, παμνη-θής, πολυάριθμος : Πρόδρο.2,624 δι' άς έξείηον πρότερον πάνηλιωτους τάς αίτιας.

πάνηριος-ον Έπιγρ. ό με δίλιας τάς ρίζας του : πάνηριον γένος.

πανρύπατος-ον μν. ό δίλιας ρυπαρός, βρώ-μικος : Φιλής 2,300 [εκδ.Μιλ.].

πάνρύτεος-ον (ρέω) ό έντελώς ρευστός' έπιθ. τής φύσεως : Όρφ.Υμν.10,23.

πανρώμασιον [τό] μν. πάντες έν συνόλω οι Ρωμαίοι : Νικ.Χων.Χιλ.5Α.

πάνωα [ή] ή πάσα, θηλ. του πάς βλλ.

παννάγια [ή] ή πανοηλία βλλ. : Σοφ.Αντ.107 τών λεκόντων 'Αργόθεν έκ φώτα βάντα πανασαγία [έν όλη τή πανοηλία].

πάναν Έπιγρ. πάσαν, αίτ. θηλ. του πάς βλλ. : 'Αγιοδαίμων 'Αγιοστράτω Ιερής [ιεραεί τι γένόμενος τάν πάνιν πάνσαν προξένος και εύαγγέτας.

πανσεβάσμιος-ον μν. ό πάσι σεβάσμιος, σεδασιμώτατος : 'Ακολ.Κυρ.Πάσχα *Όρθρ.Ψδ.9 Κατ. Πάσχα μυστικός, Πάσχα πανσεβάσμιον,

Μηναί.6,3 Έσπερ. ό τήν άκτίνα τής θαερμικώτα-της αίγλης εισδεξάμενος. . . πανσεβάσμιε.

πανσεβάστος-ον μν. ό πανσεβάσμιος βλλ. : Μιχ.Έφ.ΜΦυσ.142,5, Καισαρ.Δαπ.έν Σδθ.3,77 του βασιλοπρεπισού και πανσεβάστω γράμματος κατάχους γενέσθαι καταξιώσαντες.

πανσεβάστωδύπέρτατος-ον μν. τοίς πάσιν εύσεθής κ. ύπέρτατος : Νικ.Χων.Θησ. *Όρθδ.3,236.

πανσεθής-οός-ές μν. ό πανσεβάστος βλλ. : Πρόδρο.Έπιστ.84.

πανσεληνιαζέω μν. έπι τής σελήνης, είμαι πανσεληνός : Πτολ.Τετραβ.237 σελήνη πανσελη-νιαζούσα.

πανσεληνιακός-ή-όν μν. ό τής πανσελη-νίου ή κατά τήν πανσελήνην : Πτολ.Τετραβ.92 παν-σεληνιακή συζυγία' πρβλ. Βέττ.Βάλ.21,22.

πανσελήνης-ον κ. μν., νεώτ. κ. όθμ., κ. πασο-είπι τής σελήνης, ή πεφωτισμένη δόλοκτρος ύπό του ήλιου, όλοφαινης, τό όλόμοιο φεγγάρι : Όσοκ. 7,50 ή σελήνη εύύγχανε ούσα πανσελήνης, 'Α-ριστλ.Ζ1 622b,27 έργάζονται γάρ και τάς υκτάς τής πανσελήνης, διών Κ 40,25 προδοθείς ύπό τής σελήνης πανσελήνου ούσης' κ. η.Εύρ.Ίων 1155 κύ-κλος πανσελήνης ίό πλήρης κύκλος τής σελήνης; 2) ή πανσελήνης [ώρα] ό χρόνος τής πανσελή-νου : 'Ηρ.2,47 τή αυτή πανσελήνη, 'Αριστφ.Άχ. 84 τή πανσελήνη, Σοφ.ΌΤ 1090 τάν αυριον παν-σελήνην [κατά τήν προσηκή πανσελήνην]' κ. όνευ όρθρ. : Αλοχ.Έπτ.389 λαμπρά δέ πανσελήνης έν μίσω άδακι' || ταις πανσελήνης ή έν ταις πανσελήνησι ή πανσελήνην[τό] ότε είναι πανσε-λήνης : 'Αριστλ.Ζ1 544a,20 ταις πανσελήνησι και ταις άλευσιναίς ήμέραις 'Απολλωνιδ.Όσαιμ.36' πρβλ.Στωικ.άπ.1,34.

3) στοργγγίλος ώς ή παν-σελήνης : Έρμην.37 χρυσίθ' οίνου πανσελήνην έκπίνω άφείλετο.

πανσεμνος-ον μν. ό άνου σεμνός, λίαν σε-βάσμιος, μεγαλοπρεπής : Λοικ.ΒΠρ.26 πανσεμνα φής και όνησφόρα τά μαθητάμα, Μηναί.6,4 Έσπερ. 'Απολυτ. τάς παγίδας συνετρίψα. βρηθεία και όίλωμ του Σταυρού ή πάνσεμνος.

πανσεμνοσταμώ-έω μν. λίαν σεμνώς μετά πάσης σοβαρότητας και μεγαλοπρεπειας όμώδω : Τζέτ.Χιλ.6,48 Δημοσθένους πανσεμνοστομώτος.

πανσέπιτος-ον μν. κ. μν. ό δίλιας έρός, Ιε-ρώτατος : 'Αμφιλ.39 του πάνσεπιαν μνημοσύνην, Μηναί.6,11 *Όρθρ.Κάθισμα έν συλλόγω πανσέπιτφ φιλοσοφών, Μιχ.Έφ.ΜΦυσ.62,3.

πανσέπιτος έπίρρ. μν. κατά τρόπον πάνσε-πιτον, Ιερών : Συμ.Βί.Σαμφ.ΑΒ5'Ίουν.5,270,38 παν-σέπιτος έγκατατίθεται.

πανσέξ [ό] όθμ. τό φυτόν και τό άνθος του Του του τριχρού βλλ.

πανσεναυρός [ό] μν. ό πανοθενής βλλ. : Βαλα.37,7.

πανσεναυί έπίρρ. μν. κ. μν. πανί σθένει, πάση δύναμι, μετά πάσης δυνατόμεως : Γρηγ.Ναζ. 3,408Α, Πράξ.Άγ.Θεοδότος 250.

πανσενηλής-οός-ές μν. μν. κ. νεώτ. ό τά πάντα δυναμένως, πανίσχυρος, παντοδύναμος : Κύριλλ.Ίεσ.52,730 πανσενεναστάτην έχσι τήν δε-ξιάν, Πρόδρο.Γαλ.91, Βίζυην.144,9 [εκδ.Φέξη] κ. έ-λαύει τον νόον πανοθενούς ήγεμόνος.

πανσενοαυργός-όν μν. ό τά πάντα δυνα-μένως νό ποιήση : Ίωσ.Γεν.είς Ρητ.1ΊWalz3,474,10 τής πανονεαυρούου και ασφής πανταίτιας.

πανσενοαυργώφωτον [τό] μν. τό μετά πανοθενούς, μεγάλης ένεργείας φωτίζον : Δαρμασκ. 1, [έν Μί.] 96,833.

πανοθενώς έπίρρ. μν. κ. μν. κατά τρόπον πανοθενή βλλ., πανοχύρωτος : Δαρμασκ.1.Ύμν.Όσογ.7, Μακάρ.Χρυσ.153 πανοθενώς αυτουργηθείσα.

πανοίδηρος-ον μν. ό δίλιας έκ σιδήρου : Νικ.Χων.203,21 τό πανοίδηρον και πάχχαλον τών στρατευμάτων.

πανοίδη [ή] [γαλλ.] όθμ. τό αντίτιμον τής κα-τοικίας μετά τροφής; 2) κατάσταση παρέχον έναντι πληρωμής κατοικίας μετά τροφής.

πανοκάφια [ή] μν. κ. -εια τό σκάπτειν έξ όλοκλήρου τήν πρός φωταίαν έκταση : Γεωπ.5,9,11 καλλίων ή διά πανοκαφίας φωταί τής διά παττάλω φωταίς.

πανοκίλος-ον μν. ό πανταχόθεν σκιαζόμενος, ό δίλος σκιά, κατάσκιος : Γεωπ.3,118 πάνοκιοσ γή.

πάνοκοπος-ον μν. ό τά πάντα βλέπων : Παύλ.Αλγ.ΑΠ7,480 πάνοκοπον όμμα δίκτης.

πανολαυικός-ή-όν νεώτ. κ. -ολαυικός ό ά-νηκών ή άναφερόμενος εις πάντας τούς ολαυί-κουσ λαούς; 2) ό τό πανολαυισού.

πανολαυισμός [ό] νεώτ. κ. -ολαυισμός κίνη-ση τών ολαυικών λαών επιδιώκουσα τήν άνεξαρ-τησίαν τών ολαυικών λαών και τήν πολιτικήν αυ-τών ένωσιον εις έν ένιαίον κράτος.

πανολαυιστής [ό] νεώτ. κ. -ολαυιστής ό όπα-δός τής πολιτικής κινήσεως του πανολαυισμού.

πανολαυιστικός-ή-όν νεώτ. κ. πανολαυιστικός ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τούς πανολαυιστάς βλλ. ή τόν πανολαυισμόν βλλ. ό πανολαυιστι-κός κίνδυνος έν ταις Βαλκανίοις.

πάνομικρος-ον ό πάνυ σμικρός, σμικρότατος : Πλάτ.Νόμ.903C μόνιον εις τό πάν ένενταίει βλέ-πον άει, καιπέρ πάνομικρον όν.

πανοόητος-ον μν. ό εύκόλως ώβούμενος πανταχόσε, ό άπό παντού σμωμώμενος : Ίω.Λυθ. Μην.2,6 πανοόητος ή όλη και άστατος.

πανοσφία [ή] νεώτ. ή ιδιότης του πανοσφου, ή κατοχή πάσης γνώσεως.

πανοσφοος-ον κ. νεώτ., η. Πλάτ. πάσοφοος ό πάνυ, ό πάρα πολύ σοφός, ό κατέχων πάν τό έπι-στητόν : Αλοχ.Ίκ.320 τό πάνσοφον νύν όνομα τουτό του φράσον, Σοφ.άπ.913 πάνσοφον κρότη-μα [είπι του 'Οδυσεύειος, Εύρ.Πρ.188 τό πάνσο-φον δ' εύρημα, τοξήρη σάχην, Πλάτ.Πρωτ.315B πάσοφοος γάρ μν. όκεί ή άνήρ είναι και θελος, Μηναί.6,4 Έσπερ. 'Απολυτ.Ίωάννου δεύτε εύφη-μίσμεν, Ίωάννην τόν πάνσοφον.

πανοσφώς έπίρρ. κ. μν. μετά πάσης, μεγά-λης σοφίας : Πλάτ.Κωμ.269, Μηναί.6,13 *Όρθρ.Ό-σοκ. έκύλησα πανόφρανη, τόν Θεού θεόν. Αδ-γόν. . . έκτελούντα πανοσφώς οίκονομιαν άρίστην.

πανσπερμηδόν ἐπίρρ. μτγν. μετά σπερμάτων παντός είδους· Νικ.ἀν.π. Α84ν.2372P θασπια πανσπερμηδόν ἐπεγεύθεισιν ἅλειτρος.

πανσπερμία (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ μείξις παντός είδους σπερμάτων, τὸ ἀνακώταρον τῶν σπερμάτων· Ἀριστ.ΖΓ 769α,29, Λουκ.Ἐριστ.61 ἐνέστω δέ μή σίνας, ἀλλά πανσπερμία τις, Ἀλκίφρ.3,14, Γεωπ.5,8,2 ἢ κ. μτφ. μεγάλη ποικιλία· Πλάυτ.Ἦθ. 348Α πανσπερμία μύθων· 2) ἡ μείξις τῶν στοιχείων εἰς τὸ συστήματα τοῦ Ἀναξάγαρα καὶ τῶν ἀτομοσίων· Ἀριστ.Οὐρ.303α,16 ὡς οὐσαν τὴν φύσιν ὁσον πανσπερμίαν πάντων τῶν στοιχείων· πρβλ. αὐτ.Φυσ.203α,21 ἢ κ.γεν. ἡ μείξις τῶν στοιχείων διὰ τὴν γένεσιν τῆς ζωῆς· Πλάτ.Τιμ.73C πανσπερμίαν παντὶ θνητῷ γνέει μηχανώμενος·Πλάυτ. Ἦθ. 463Α παθῶν πανσπερμία τις ὁ θυμός· 3) νεώτ. πλῆθος ἀνθρώπων διαφορῶν ἐθνικότητων.

πανσπερμιόδός (ὁ) νεώτ. ἡ περί πανσπερμίας φιλοσοφικὴ θεωρία.

πανσπερμιστή(ς) (ὁ) νεώτ. ὁ ὁδοδός τῆς θεωρίας τοῦ πανσπερμιολογίου βλλ.

πάνσπερμος-ον μτγν. ὁ ἐκ παντός είδους σπερμάτων συσταμένος· Διόδ.Ζων.ΑΠ6,98 μοιραν ἀλοιήσας στάχους πάνσπερμον τί ταῦτα.

πανστράτι ἐπίρρ. πανστρατιά βλλ. Σουδ.

πανστρατιά (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ὅλον στράτευμα, ἡ σύναξις τοῦ ὅλου στρατεύματος, ἐπιστράτευσις ὅλων τῶν δυνάμεων· Θουκ.4,94 πανστρατίας ἔξινον καὶ ἀστῶν γενομένης, Μηναι6,4 Ὀρθρ. Ὡδ.1 ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτὲ . . πανστρατίαν ἡ ὑπέροχος δύναμις ἢ συνήθ. ἡ δοτ. -α, Ιαν. -ιῆ μετὰ παντός τοῦ στρατεύματος· Ἦρ.1,62 καὶ οὗτοι πανστρατιῆ ἦσαν ἐπὶ τοὺς κατόπινας· Θουκ.2,5 ὁ δ' ἄλλοι. . ὁδς ἔδει ἐπι τῆς νυκτὸς παραγενέσθαι πανστρατίαν.

πανσυδί (σεούμαι) ἐπίρρ. κ. -δεῖ κ. πασσυδί μετὰ πάσης δυνάμεως δὴ πανστρατί βλλ· Θουκ.8,1 πανσυδί διεσθάρβασι, Ξεν.ΚΠ1,4,18 ὀρων ἐκδοθησούνας καὶ τοὺς ἄλλους πασσυδί, ἐκδοθηεὶ καὶ αὐτός, Φερεκρ.31, Διον. Αλ.Ρωμ.5,46 Ὀνήσανδρ.42,12 ἢ π.Φώτ.401,14 «πασυδί» παντελῶς.

πανσυδία (σεούμαι) ἐπίρρ. ἐν -τη δ.γρ. πασσυδί μετὰ πάσης σπουδῆς, προθυμίας· Ἰλ.8 12 θαρηξαί ἐ κέλευε κάρη κομώμενας Ἀγατοῦς πανσυδία, Εὐρ.Τρω.797 τίνας ἀνδρόεμν ἠὲ οὐ πανσυδία· 2) πανστρατία· Ξεν.Ἑλλ.4,4,9 ἦκον οἱ Ἀργεῖοι πασσυδίε βοθηθούντες, Αἰν.Τακτ.15,9, Κόνιντ.7,432.

πανσυδίην ἐπίρρ. δ.γρ. πασσυδίην πανσυδία βλλ.ἡ· ΕΜ 650,55 «πασυδία ἐπίρρημά ἐστιν ἀφροσεως παρηληθεῖσι (ισφα.ἀνάγν. η.Σουδ.), Ἦσ. ἐν λ. πασσυδίου.

πανσυνετός-ον μτγν. κ. μον. ὁ κατὰ πάντα συνετός, ἡ πᾶν, πολὺ συνετός· Κύριλλ. Ἀλέν.Μαί. Biblioth.Patr.2,107, Πρόδ.Ἐοδ.Ρατ.2831.

πανσυραϊ δ.γρ. τοῦ πασσυραϊ βλλ.

πανσυρτός-ον (ισούω) ὁ τὰ πάντα σὺρων, ἔλκων· Σοφ.Ἦλ.851 πανσούρτων πανδρήμω πολλῶν στιγνῶν τ' ἄχεων αἰώνι ἰδ.ἀνάγν. πανδούρτω.

πανσχημός-ον μτγν. ὁ πανσχημῶν βλλ· Διον. Ἀρεοπ.Ρωμ.5,8.

πανσχημῶν-ονος-ον μτγν. ὁ ἐξων ολιγόηποτε ἡ ἀπροσδιόριστον μορφήν, ὁ πάσης μορφῆς· Θεολ. Ἀριθμ.8 δύο ἀριθμῶν σχέσις πανσχημῶν ἐστίν· πρβλ. Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.57P.

πανσώμωος-ον μον. ὁ ἀνήκων ἡ ὑπάρχων εἰς ὅλον τὸ σώμα, ὁ ἐπὶ πᾶν τὸ σῶμα· Νικ.Κων.Χρον. 340 ἐπενεγκόντες πληγὰς πανσώμωος· ἢ ἐπίρρ. πανσώμωος μεθ' ὅλου τοῦ σώματος· Διον. Ἀρεοπ. Ἐκκλ.Ἱεραρχ.217 τὸν ἀνδρα χρισταί πανσώμωος παραδοῦς.

πανώταιρα (ἡ) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ μ. μον.ἀρα. παν. ὁσῆτηρ, ἡ τοὺς πάντας σώζουσα, ἐπὶ τῆς Ἱαϊδος.

πανωτήρ-ηρος(ἰ) ἔκκλ. ὁ τοὺς πάντας σώζων, διασωφάλλων, ἐπὶ τῆς παρθένου Μαρίας· πρβλ. πανώταιρα· Monastic Bibli.Coisl.41,49 λιταίς τῆς πανωτήρος κοσμοσωσάτος.

πανωτήριον (τὸ) μον. τὸ παντὸς σῶζον· Βί. Ἀγ.Γρηγορ.Επισκ.Κίρσιαι.153.

πάντα ἐπίρρ. μον. κ. δημ. πάντοτε, διαρκῶς, ὁλοένα· Διγεν. Ἀκρ.191 ναί κίνα πάντα τρίβουλος, θεοῦλος τὸ δουλαμένους· Πρόδρ.2,517 πάντα τὸν δεινὰν μερικτὸν μικρότερον τὸν βίδει, Ἐρωτότρ. 1,1271 πάντα σὲ δέλει τυραννὴ γεωμῶνα καλοκαίρη· ἢ ἐκ πάσης περιπτώσε, πάντως, ὁπωσδήποτε· πῆς δὲν πῆς, ἐγὼ πάντα θά ρθω· ἢ κ. φρ. γὰ πάντα διὰ παντός, δὴ ὅλον τὸν ἐπιλοιπον χρόνον· κ. μὴ γὰρ πάντα ἀποεῖ διὰ παντός, πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν.

παντὰ ἐπίρρ. δωρ. τοῦ πάντε βλλ.

παντάγαθος-ον μτγν. ὁ κατὰ πάντα ἀγαθός, καλός, πανάγαθος· Ἐπιγρ. ἢ τοῦ ὅτι παντάγαθον τὸ καλὸν δι' ὅλου, ὠφέλιμον, ἐπὶ ἐμπλάστρου· Γολ.13,649.

πανταγάρως(ὁ) μτγν. ὁ πάντα γεωργῶν, ἐργαζόμενος τὴν γῆν μτφ. ὁ πάντα ἐργαζόμενος· Ἰωσ.Μόρμ.15 πανταγάρως λογαισμός.

πανταγάρως-ων ὁ οὐδέποτε γηράσκων, ὁ ἀμταθάλλτος· Σοφ. Ἀντ.606 ἰδ.ἀνάγν.1.

παντάδικος-ον μτγν. ὁ ὅλιος ἀδίκος· Φιλ.2,362.

παντάδοσα (ἡ) τὸ φυτὸν κενταύριον τὸ ἀστρωτόν· Θεοδρ.Φι 6,5,1.

παντάθειος-ούς-ές μτγν. ὁ παντός ἔθνους· Ἀντι.Επιφ.Πολ.4,34 1αμφ.1.

παντάθλιος-α-ον ὁ κατὰ πάντα, καθ' ὅλα ἄθλιος, ἔπιενός, πανθῆλιος· Πάπ. ἡ πανταθλία κόμη Ἀφροδίτη, αὐτ. ἡ πανταθλία ἡμῶν πόλις.

πάνταθλιος-ον ἢ ἐν πᾶσι τοῖς ἄθλοις ἐξεσηκνήμενος· Θια.Στεφ.ἐν λ.

πανταίολος-ον ὁ ὅλιος ἀκτινοβολῶν, λίαν ἀκτινοβόλιος· Ὀρφ.ἀν.236 πανταίολος Ἥλιος.

πανταγία (ἡ) μτγν. ἡ δημιουργοῦσι αἴτια πάντων τῶν πραγμάτων· Ἰωσ. ἐν Welz.Pnt.3,10 τῆς πανθενουργοῦ καὶ σοφῆς πανταγίας.

πανταίσιος-ον μτγν. κ. μον. ὁ πανταίσιος βλλ· Προκ.ἐν Μαί.ἀεστ. Class.6,348, Μιχ.Συγκ.355 πανταίσιος Τριδς.

παντακύριος-ον πάλ. ὁ πάντων κύριος, ἀφέντης· παντακύριε βασιλεῦ.

παντάλαξ-αίνα-άν ὁ ὅλιος δυστυχής, πανθάλλος, δυστυχέστατος· Αἰσχ.Πέρο.638 παντάλλων ἄχη διαδοσάτω, Εὐρ. Ἀνδρ.140 παντάλανα νύμφα.

παντάλληθος-ούς-ές Ἐπιγρ. ἐπὶ χρηστοῦ, ὁ κατὰ πάντα ἀλλήθης, ἀληθέστατος.

παντάλιον (τὸ) δημ. κ. παντελὸν ἡ περισκελις βλλ. ὁ πληθ.ἀνευ πληθ. ἐν· μακριὰ παντελόνια· ἢ συνεδ. τὸ ἐσθώρακον· ἢ ὄμ. γυναικείον ἐσθώρρομον, κοιλίτην τὸ σκέλη.

παντάμάρτητος-ον μτγν. τ. τοῦ παναμάρτητος βλλ., ὁ ὅλιος ἀμαρτηλός· Ἐπιστ.Βαρνάβ.68,15 [ἐκδ. Μετ.] πενήτων . . κριταί πανταμάρτητοι.

πανταθέμα(τὸ) μον. πλῆθος ἀνάθεμα, κατάρα· Στουδ.Θεοδ.1816C ἀνάθεμα αὐτοῖς καὶ κατανάθεμα καὶ πανταθέμα ὑπὸ πατρὸς υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος.

παντάναξ-ακτος(ἰ) μτγν. μον. κ. νεώτ. θηλ. -άνασσα, ὁ τὸν πάντων βασιλεὺς, ὁ ἄρτων τοῦ κόσμου, παντάρχης· Μηναι6,4 Ἐσπερ.Σταυροθεοτ. πάθος σου τὸ σπένθην ἡ σμην. ἢ Μήτηρ, Μακρόθευε παντάναξ, ἐπαρκευτα, Ἀκόλουθ.Μ. Παρασκευῆς Υἱε θεοῦ παντάναξ ἢ τὸ θηλ. ὡς προσήγ. τῆς Θεοτόκου· Μηναι6,6 Θεοτοκ. ἡ παντάνασσα Μητροπαρέθενος· κ. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῆς βασιλείων· Πρόδρ.2,620 ἄλλ' ὡ πορφορέας βλάστημα, παντάναξ τροποσάουχ.

παντάναυ ἐπίρρ. μιν. παντάνασι βλλ.: Ἐφροίμ Κασάρ.10219 προφάσεις παντάναυ ἄνευ λόγου. **παντάνασι**(ν) ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐν πάσι δόκω, ἐξ ὀλοκλήρου, ὀλοσχερώς, ὄλωσ διόλου: Ἦρ.7,152 πείθεσθαί γε μὴν οὐ παντάνασι ὀφείλω, Ὁσικ. 6,71 ὄλωσ μὴ παντάνασι ἰπποκρατώνται, Ξεν. ΚΠ1,3,17 τὰ δίκαια παντάνασι ἀκριβῶς, Πλάτ. Φαίδ.88Α ἐν τινι τῶν θανάτων παντάνασι ἀπολλύσθαι || μ. κ. ἐπιθ. ὄλωσ διόλου: Ξεν.ΚΠ1,4 12 παντάνασι βλάξ ἰντέλωσ βλάξῃ, Πλάτ.Πολ.293 Α παντάνασι ὀλίγουσ δαίν ζῆτειν, Δημ.540 οὐ παντάνασι ἔρημοσ || κ. μ. ἐπίρρ.: Ὁσικ.5,104 οὐ παντάνασι οὕτω ὀλίγουσ θρασυνομβία ἴδι οὐλωσ διόλου ἄνευ λόγου, Ἰσοκρ.12,232 ἴλιαν πικρῶσ καὶ παντάνασι ἀνοήτωσ || ἄμ.μ. δρθρ.: Ὁσικ.3,87 ἐκλιπούσα μὲν οὐδένα χρόνον τὸ παντάνασι || κ. μ. ἄρητ.: Ἄναξ.12 παντάνασι οὐδένα, Ἀριστ.Γεν.Φθορ.316σ,27' || ἐν ἀποκρίσει οὐδένα, μάλιστα, βεβαίωσ, ἀναμμιθόλωσ, βεβαιότατα: Ξεν.Ἀπομν.4,5,3 παντάνασι γ', ἔφη, Πλάτ. Φαίδρ.278β παντάνασι μὲν οὖν ἔγωγε βούλομαι τε καὶ εὐχομαι ἀ λέγεισ,

παντάναυτοσ-η-ον ὁ πάντοτε, οἰονεῖ, πρῶτοσ, πηχτ. τίλ. ἐν Σπάρτῃ: Ἐπιγρ. παντασιπρῆ γυνή. **πανταπώλεια** (ἡ) μιν. ἡ παντελής, ὀλοσχερῆ ἀπάλεισ: Ἄναστ.Ξιν.120Ρ.

πανταπώλης(ὁ) Ἐπιγρ. μεταπράτησ πρβλ. παντοπώλησ: Ἰατροῦσ πανταπώλησ.

πανταρθεῖ (ἡ) κ.μιν. πολυτίμοσ τις λίθοσ,πιθ.ὁ πορφυρῶσ ἀδάμασ, τὸ ρουμίνι: Κησ.ἀπ.σ.57,2, Φιλόστρ.Ἀπολλ.3,46, Ἡλιόδ.Α18,8,Π.πανταρθεῖ φορέουσα πυρῶσ μὴ τάρβει ἐρωήν, Εὐστ.Πον.212,40.

πανταρθεῖσ-οὐσ-έσ μτην. ὁ τὰ πάντα φοδοῦμενοσ: Μαν.2,168, Ρήτορ. εἰς Κατ.Ἀσπρ.Κ1,45.

πανταρτοσ-η-ον ὁ ἔχων πάσασ τὰσ ἀρετάσ: Ἐπιγρ. πανταρτέην γυναικα (ἀμψ).

πανταριστοσ-η-ον Ἐπιγρ. ὁ πάντων ὄριστοσ, ὁ καλύτεροσ, πηχηκόσ τίλοσ ἐν Σπάρτῃ.

πανταρκήσ-οὐσ-έσ ὁ πᾶσαν ἀρκῶν, αὐταρκῶν, παντοσχοροσ: Αἰσχ.Πέρσ.855 πανταρκησ ἀκάκασ ἀμαχοσ βασιλεῦσ.

πανταρχήσ-α(ὁ) ὄρω. τ. τοῦ πανταρχήσ βλλ.: Ἀριστ.Φρ.1059 ἤδη μοι τῶ παντάπητ καὶ πανταρχήσ θνητοὶ πάντεσ.

πανταρχήσ(ὁ) μτην. ὁ τῶν πάντων ἀρχωσ: Ἀποστ.Διατ.6,11 πανταρχήν, πανταρχοῦσιν.

πανταρχία(ἡ) Σουίθ. γλώσσα τοῦ παντοκρατορία.

πανταρχικόσ ἐπίρρ. μιν. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ πανταρχοῦ βλλ.: Μιχ.Ἄπταλ.73,12.

πανταρχοσ-ον ὁ ἐπὶ πάντων ἀρχωσ, παντοκράτωρ, πανάναξ: Σοφ.ΟΚ1085 ἰὼ Ζεῦ, πάνταρχε θεῶν, Φιλ.1,242 ὁ πάνταρχοσ ἰὸ ὄπιστοσ, ὁ θεοσ: || ἐν πάσ. ἡ πάνταρχοσ ἡ θεά Ἴσισ.

πανταρχῶ-ῶ Ἐπιγρ. εἰμαί ὄρων, κύριοσ, ἐξουσιαστικῆσ πανταρχεῖν τῆσ Ὀμβειτῶν πόλεωσ.

πανταρχῶν-οντοσ(ὁ) ὁ ὑπηρετήσασ εἰς ὄλασ τὰσ ἀρχήσ, ὁ λαθῶν ὄλασ τὰσ ἐξουσιασ: Ἐπιγρ. βουλευτικῆσ πανταρχῶν.

πανταρκίοσ-ον Ἦσ. ὁ πανταρχῶσ σκιῶν ἔχων, σκιαζόμενοσ.

παντάσποροσ-ον πάσ. ὁ τελειώσ ἀσποροσ.

παντατίθ(ὁ) (γαλλ.) ὄρη. κόσμημα κρεμώμενον συνήθ. διὰ λεπτῆσ ἀλύσειωσ ἐκ τοῦ λαμοῦ.

πανταγιώσ-οὐσ-έσ μτην. ὁ τὰ πάντα ὄρων, βλέπων: Μαν.1,287 ὄμμα βάλῃ πανταγιέσ ἐν ἡμερινῆσ λοφέισ.

πανταχῶ ἐπίρρ. τόπου, ἐν παντί τόπῳ, εἰσ ὄλα τὰ μέρῃ: Ὁσικ.1,49 πανταχῶ μὲν οὖν πολλῶσ θόρυβοσ . . ἦν, Ξεν.Ἀν.2,5,7 πανταχῶ γάρ . . πάντων ἰσον ἂν θεοὶ κρατούσι ἴεσφ. ἀνάγν. τὸν πάντων, Πλάτ.Φαίθ.109Β εἶναι γάρ πανταχῶ περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοίλα' || μ. κ. γενικ. τόπου, εἰσ πάν μέρ-

ροσ τοῦ . . : Ἦρ.7,106 κατέστασαν γάρ τοῦ Ἐλησιπόντου πανταχῶ, Εὐρ.Ἴων 1107 πανταχῶ γάρ ἀστεῶσ ζῆτων νιν ἐξέλεσαν' || ὄμ. εἰσ πάσαν πλευρῶν: Ἦρ.2,124 τῆσ ἰπυρομίδοσ εἰς πανταχῶ μέγασιν ἕκαστον ὀκτώ αἰθέροσ, Ὁσικ.7,79 προσέβαλλόν τε πανταχῶ οὐλοῦσ κύκλωσ, αὐτ.3,68 διακοσίωσ ποδῶν πανταχῶ' || κατὰ πάσαν διευθυνσιν, πανταχοῦ: Σοφ.ΟΚ122 λευσαί μιν, προσπεύθοσ πανταχῶ, Ἀριστ.Φασμ.660 διασκοπεῖν πανταχῶ' πρβλ. Ὀρν.165' 2) μ. κ. κατὰ πάντα τρόπον, ἀπολύτωσ, καθ' ὄλασ τὰσ σχέσεισ: Ἦρ.5,78 θηλοῦ δὲ οὐ κατ' ἐν μόνον, ἀλλά πανταχῶ, Σοφ.Ἀντ.634 πανταχῶ δρωῦτεσ φίλοι κατὰ πάντα τρόπον ἐνεργούτεσ, Εὐρ.Μήδ.364 κακῶσ πέπρακται πανταχῶ, Πλάτ.Νόμ.918Ε οἱ πανταχῶ ἄριστοι ἀνδρεσ' 3) ἐν ἡσῃ περιπτώσει: Σοφ. Αἰ.136γ πανταχῶ χρηστόσ γ' ἔσει.

πανταχῶθεν ἐπίρρ. κ. μιν. κ. νεώτ. ἐξ ὄλων τῶν διευθυνόμενωσ, ἀπὸ ὄλα τὰ μέρῃ, ἀπὸ παντοῦ: Ἦρ.7,25 ἐκ τῆσ Ἀσίησ πανταχῶθεν, Ἀριστ.Λυσ.1007 τοῦτο τὸ πρᾶγμα πανταχῶθεν ἐξυνομώματα ὄπὸ τῶν γυναικῶν, Πλάτ.Συμμ.190Β συνέλεικων πανταχῶθεν τὸ δέρμα ἐπὶ τῆν γαστέρα, ΚΑΜδρ.1,45 καὶ ἄρχοντοσ πρὸσ αὐτόν πανταχῶθεν, Σάβ.3,27 ἔωσ οὐαῦ ἐσυνάχθησαν πανταχῶθεν τὰ στρατεύματα' || μιν. κ. ἀντὶ πανταχῶθεν, εἰσ ὄλα τὰ μέρῃ: Μηναι.6,7 Συνεξ.Παύλου Μοναχοῦ κατῆσ φήμησ πανταχῶθεν διαδοθεισῃ: 2) ἐκ πάντων τῶν μερῶν τ. ἔλ. κατὰ πάντα τρόπον: Ὁσικ.1,17 πανταχῶθεν ἡ ἔλλασ ἐπὶ πολλῶν χρόνων κατεῖχετο, Ξεν.Ἀπομν.2,1,25 πανταχῶθεν γάρ ὠφέλεισθαι . . παρέχω, Δημ.307 πανταχῶθεν βάσκανον καὶ φιλιαιτιον.

πανταχῶδι ἐπίρρ. μτην. κ. μιν. ἐν παντί τόπῳ, πανταχοῦ βλλ.: Γαλ.14,8| μ. κ. γενικ.: Λουκ.Θ.ε.Δ.9,1 πανταχῶδι τοῦ σώματοσ, Φώτ.379,7.

πανταχῶσ ἐπίρρ. κατὰ πάσαν διεύθυνσιν, πρὸσ οἰονόητοτε μέρος: Ἀριστ.Σφ.1004 ἄγωμ μετ' ἐμαυτοῦ πανταχῶ ἰδ. ἀνάγν. πανταχοῦ, Δημ.46 πρὸσ Ἀρτάβαζον καὶ πανταχοῦ μάλλον οἰχεται.

πανταχῶσ ἐπίρρ. πανταχοῦ βλλ.: Ὁσικ.7,42 τὴν τε τῶν Ἀθηναίων δύναμιν πανταχῶσ πρᾶλην φανομένην, Πλάτ.Πολ.540Α ἐλάκομεν πανταχῶσ' || ἀνωμάλωσ ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ βλλ.: Πλούτ.Ἀγ.14 τοῖσ πανταχῶσ δῆμοισ.

πανταχῶσ ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐν παντί τόπῳ, εἰσ ὄλα τὰ μέρῃ, παντοῦ: Ἦρ.3,117 ἀρθεσκε διαλεκταρμένωσ πανταχοῦ τούτωσ τῶν εἰρημένωσ, Σοφ. Αἰ.1252 οἱ φρονούτεσ εὐ κρατοῦσι πανταχοῦ, Εὐρ.11,568, Πλάτ.Χαρμ.160Α καὶ ἐν γραμματιστοῦ . . καὶ ἄλλοισ πανταχοῦ, Κδ Λουκ.9,6 δῆλρχοντο . . θεραπευέμενοσ πανταχοῦ, Μηναι.6,6 Ἐσπερ.

πανταχοῦ γάρ καλούμενοσ, ὀέτωσ προσφῶναισ' μ. κ. γενικ.: αὐτ.Φαίθ.111Α πανταχοῦ τῆσ γῆσ (ἴεσφ. ἀνάγν. ἀλλοχοῦ: || πρὸσ ἡσῶσαν διεύθυνσιν: Εὐρ.11,68 σκοποῦσ δ' ὄμμα πανταχοῦ στρέφωσ, Ἀριστ.Λυσ.1230 μεμνηστεσ ἀεὶ πανταχοῦ προσδύομεν' 2) ὄλωσ, ἀεῖπτοσ, ὀλοσχεροῦσ: Πλάτ.Πολ.504Α τὸν δὲ πανταχοῦ ἀκράτῶν ἐκδαινοντα, αὐτ.Παρμ.128Β οὐ πανταχοῦ ἡσθησαι.

πανταχῶσ(ἡ) ὄρη. ὁ τ. τοῦ ἀπανταχοῦσ βλλ.: **πανταχάρητοσ**-ον μιν. ὁ ἀπανταρχοσ βλλ.: Ἀμφιλ.44.

πανταρχητοσ-ον μιν. ὁ εἰσ πάντα χρῆσιμοσ: Δωρὸ8.Μον.786Β θυμελικῆσ πανταρχητοσ.

πανταχῶσ ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ πάντα τρόπον, ὄλωσ: Πλάτ.Παρμ.143C οὕτω πανταχῶσ ἐφ' ἕκαστοῦ ὄμψ λέγω, Ἰσοκρ.15,94 πρὸσ γάρ τὸ παρὸν πανταχῶσ ἔξει μοι καλῶσ.

πανταδιόσιν Ἐπιγρ. ἰάμψ(ι), πάντ' ἐπὶ πάσιν.

παντειδήμων-οντοσ(ὁ) μτην. ὁ γνώστικῶσ πάντων, ὁ τὸ πάντα γνωρίζων: Φιλὸδ.Κακ.32].

παντακνελ ἔληρρ. μτγν. μετὰ πάντων τῶν τέκνων : Διδ. Ἀλ. 593 [ἐκδ. Μ.Ι.]

παντελάφρος-ον μαν. ὁ ὅλος διόλου διαφρός, ἐλαφρότατος : Στουδ. Θεόδ. 1796 [ἐκδ. Μ.Ι.] παντελάφρον φορτίον.

παντέλεια ἰή μτγν. ἡ ἀκρα τελευτή, ὁ μέγιστος βαθμὸς, τὸ κορυφωμα : Πολιδ. 1, 489 τοιαύτην συνέβη γενέσθαι τὴν παντέλειαν τῆς καταφθοράς, ὥστε καὶ τὰς βάσεις τῶν πύργων . . ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀκριβοῦσθαι, Φιλιδ. Ρητ. 2, 348 εἰς παντέλειαν διδοχθῆναι [ἀντίθ. εἰς τύπωσιν] ἢ ἐπὶ τῆς μύσεως εἰς τὰ μυστήρια : Πλουτ. Ἡθ. 1061F εἰς ἀσφαλῆ τινα καὶ βεβαίαν παντέλειαν τῶν ἀγαθῶν ἐξικόμενον ἢ κ. ἐπὶ τῶν μεγάλων μυστηρίων : αὐτ. 671D τριτηρικὴ παντέλεια 2) π. νυθαγ. ὁ ἀριθμὸς δέκα : Θεολ. Ἀριθμ. 63 καλεῖται δὲ κράτος καὶ παντέλεια ἐπεὶ πάντα περναῖεν τὸν ἀριθμὸν περιέχουσα πᾶσαν φύσιν ἐντὸς ἐαυτῆς ἀρτίου τῆς καὶ περισοῦ, κινουμένου τῆς καὶ ἀκινήτου, ἀγαθοῦ τῆς καὶ κακοῦ.

παντέλειος-ον κ. μαν. ὁ παντέλης, ὁ κατὰ πάντα τέλειος : Θεοφρ. ἀν. 53 παντέλειος νόσφ. Πορφ. Γνώμ. 22, Ἱεροκλ. Χρ. Ἐπι. 1, 4931, Πρόκλ. Στοιχ. Φυσ. 64 ἀπὸ τῶν παντελῶν τὰ τέλεια, Θεοφρ. Βουλή. 293D τῶν παντελῶν πατρὶ ἢ παντέλειος ἀριθμὸς ὁ ἀριθμὸς δέκα : Φιλιδ. 72H ἢ τὰ παντέλεια ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν Θεσμοφορίων ἐν Συροκοῦσiais : Ἱεροκλ. Ταρλ. Ἀθην. 1, 647A τοῖς παντελείοις τῶν θεσμοφορίων ἐκ οὐσάμου καὶ μέλειτος κατασκευάζεσθαι ἐφήθεια γυναίκετα, ἃ καλεῖσθαι . . μύλλους, Εὐστ. Πον. 208, 60 τοῖς παντελείοις τῶν Θεσμοφορίων.

παντελειῶ-ῶν μτγν. καθιστῶ, κάμνω πᾶν τέλειον καθ' ὅλα : Ζώσ. Ἀλχ. 245B.

παντελειῶς ἔληρρ. μτγν. κατὰ τρόπον παντέλειον βλλ. ἢ Ἐρωτιαν. ἐν λ. ἀπαρτί.

παντελεύθερος-α-ον μτγν. κ. μαν. δημ. -ος-η-ο ὁ πανελεύθερος, ὁ κατὰ πάντα, τέλειος ἐλεύθερος : Διαμοσκ. 1, 2256C, Στουδ. Θεόδ. 848 [ἐκδ. Μ.Ι.], Λασκαρ. Ποιήμ. 25, 17 παντελεύθερος θεὸς νὰ σὰς ἀφῆσθαι | νὰν τόνε βάλ' τὴν ἐμπρόθε ἡ ἀποπῆσα.

παντελής-ος-ές κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ καθ' ὅλα τέλειος, πλήρης ἢ Ἀλχ. Ἰκ. 601 δῆμου παντελή φηφίσματα, Σοφ. Ἀντ. 930 ἐκείνου γ' οὐσα παντελής δάμαρ ἢ ἡλρηστάτα κεικτμένη δικαιώματα σύζυγοι ἢ ὁ ἐντέλης, τέλειος ἀλώκληρος : Ἀλχ. Χο. 560 παντελή σάγγην ἔχων, Σοφ. Ἀντ. 1163 λαθῶν τὴν χώραν παντελή μοναρχίαν, αὐτ. 1016 ἐσάρατι τὴν παντελεῖς ἰδολόκληρος ὁ ἀριθμὸς τῶν διὰ τὰς θυσίας ἐσχαρῶν, πᾶσαι, Πλάτ. Νόμ. 796C πανοηλία δὲ παντελεῖ κομμηθείσα ἢ μτγν. μαν. κ. νεώτ. ἐντέλης, ὀλοσχερῆς : Δίλων Χρ. 38, 17 παντελής μανία, Σέργ. Μοικρ. ἐν Σάβ. 3, 251 ἡλείπει κινουνον καὶ παντελή ἀφανισμοὶ ἢ ἐκεῖ ἐκκλησία, - παντελής καταστροφῆ-θίονα 2) π. Φιλιδ. ἐν Στοδ. Προοίμ. 3 παντελής θύναμις ἢ τὰς δεκάδος ὁ πλήρης ἀριθμὸς δέκα ἢ πρὸλ. δαμάσκ. Ἀρχ. 195' 3) μτγν. τὸ παντελές ἢ κατὰ ἢ εἰς τὸ παντελές ὡς ἔληρρ. παντελῶς βλλ. ἢ Φιλ. 2, 567, αὐτ. 1, 90, Κάλουκ. 13, 11 καὶ ἰδοῦ γυνὴ ἦν . . συγκύπτουσα καὶ μὴ δυναμένη ἀνακοῦθαι εἰς τὸ παντελές, Αἰλ. Ζ1 17, 27, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 7, 30 ἢ ὅμ. τῆς ἐπὶ τὸ παντελές διὰ παντός, γὰν πάντα : Ἰουλ. Λόγ. 2, 61C.

παντελής ἰή μτγν. ἡ θεὰ Δημήτηρ ἢ Παντελής Βάκχης τῆς καὶ αὐτῆς Περσεφόνης.

παντελικός-ή-όν μτγν. ὁ καθολικός, ὁ γενικός : Μεθόδ. 307 παντελικὴ πρόνοια, Ἐπιφάν. 1, 55) παντελικὴ ἀναίρεσις.

παντελώνι [τὸ] δημ. δ. τ. τοῦ πανταλῶν βλλ.

παντελώς ἔληρρ. κ. μαν. κ. νεώτ., ἰων. -έως ὅλος τέλειος, ὀλοκληρῶς, ὀλοσχερῶς, ἐντέλως, συνήθ. μτ. ρ. : Ἡρ. 7, 37 ἡ διωρυξὶ παντελώως πεποιημένη ἡγ-

γέλλετο, αὐτ. 4, 95 παντελώως ἐλεγε τὸ σκλημα ἴστο ἐπὶ δὲς τελευτωμένοι, Ἀλχ. Πρ. 440 τῆς ἄλλος ἢ γ' ὡς παντελῶς διώρισεν ἢ, Σοφ. ΟΤ 669 χρῆ με παντελῶς θανατὴν ἰλοσχερῶς, Ἐπικρ. 4 ἐκμεμάθηκα ταῦτα παντελῶς, Ἀραβ. Μοθ. Γαλλ. 181 δὲν τῆς ὀμλήσεως παντελῶς ἀπ' οὗ ἔγινε τὸν ἐπιλήμωσα ἢ μτ. ἐπιβ. : Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 34 συνταξάμενος παντελῶς βεβαίαν φάλαγγα ἤγεν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους, Φιλιδ. 12 ἀχρηστα παντελῶς, Ἐπικρ. 4 ἐκμεμάθηκα ταῦτα παντελῶς ἢ μτ. ὄρι. οὐ παντελῶς οὐδόδως, οὐδόαρος ἢ Μέν. 694 ἢ ὄμ. ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους : Ἀριστ. Πολιτ. 1, 298a, 16 βασιζοῦσαι πάντες κατὰ μέρος ἐκ τῶν φυλῶν καὶ τῶν μορίων τῶν ἐλαχίστων παντελῶς 2) ἐπὶ ἀπαντήσεων, βεβαίωτατα, μάκιστα : Πλάτ. Πολ. 379C παντελῶς γ', ἔφη, αὐτ. Πορφ. 155C κατὰ μέν οὖν.

παντελέργητος-ον μτγν. ὁ πάντα πάντα ἐνεργός, πηλὴ πάσης ἐνεργείας : Πορφ. Γνώμ. 36 τὸ ἐν παντελέργητον.

παντελέλειπτος-ον μαν. ὁ παντελῶς ἐξελημμένος, ἡρασημένος : Τιμόθ. Ἱεροσ. 237B.

παντελοῦσια ἰή μτγν. ἡ τῶν πάντων ἐξουσία, ἀρχή : Γρη. Ναζ. 3, 1161A.

παντελοῦσιος-ον μτγν. ὁ τὰ πάντα ἐξουσιάζων, παντοδύναμος, πανίσχυρος : Κλημ. Ἀλ. 2, 768B.

παντελοῦσιος-ον μαν. ὁ ἐν πᾶσιν, ὁ ἐν πάντων ἐπαπειτός : Στουδ. Θεόδ. 1573 [ἐκδ. Μ.Ι.].

παντελοῦσιος-ον μτγν. ὁ πάντα ἐπακούων : Διδ. Ἀλ. 449A.

παντελοῦσιος-ον μτγν. ὁ παντορέκτης βλλ. 2) : Πολ. Φυσ. 20.

παντελοσκοπος-ον μτγν. κ. μαν. ὁ τὰ πάντα ἐφορῶν, ἐπιβλέπων, ἐπιποτεύων : Πλά Σοφ. Σολ. 7, 23 φιλόανθρωπον . . καὶ διὰ πάντων χωρῶν πνευριῶν νοερῶν μέσφ. ἀνάγκη παντελ. ἢ Φωτ. λ. Wolf Ἀν. Ἑλλ. 2, 105 ἐνδοξίον τοῦ παντελοῦσιος καὶ παντελοσκοπῆς τῆς Δίξης ὀφθαλμοῦ.

παντελοπίτης [τὸ] μτγν. ἐν Ἐπιρρ. -εφώτης ὁ τὰ πάντα ἐπιβλέπων, ἐφορῶν : Βεττ. Βόλ. 1, 4, Πρόκλ. Παρμ. 820B, Σχόλ. Ἀριστοτ. Ἀχ. 434 καὶ ὁ Ζεὺς θεὸς παντελοπίτης λέγεται ἢ μτγν. κ. νεώτ. προσωνυμ. τοῦ Θεοῦ : Μηναι. 3, 4 Ἐσπερ. τῶν παντελοπίτη κατακολούθησας.

παντελοπτικός-ή-όν μαν. ὁ παντελοπίτης βλλ. Ἐπιρρ. Α' 256D ὄμμασι παντελοπτικῶς.

παντεργῆτης [τὸ] μτγν. κ. μαν. κ. παντεργῆτης ὁ πανεργῆτης βλλ. ἢ Ρήτορ. [ἐν Weiz.] 3, 474, Σχόλ. Ἀριστοτ. Ἀχ. 433, Ἐπιρρ. θεὸς παντεργῆτης Ψελλ. Ἀσμ. 1, 6 ἐπλάσθημεν ἐκ θεοῦ παντεργῆτου.

παντέρημος-η-ο μαν. κ. δημ., συνήθ. παντέρημος ὁ ἐρημιστὴς ἢ ἐγκαταλειμμένος, ὁ ἀνευ συντρόφων, μόνος : Ἐρωτικρ. 1, 842 καὶ χᾶσσω τῆς ὀλιπέθ μου, παντέρημο νὰ μ' ἀφήσθ, - ἔλασον τὰ παιδιὰ τῆς κ' ἐμευ παντέρημο ἢ κ. ἐπὶ πραγμ. : αὐτ. 4, 1971 καὶ τὰ παντέρημο ντ' ὄρηστα, ὡς ἴσα ματωμένα, [εἰς τ' ἀλογοῦ του τὰ χᾶνε.

παντερῶσι [τὸ] [ἰταλ.] δημ. μικρὸς ἐπίσειων, ἀνεμοῦσιον.

παντερπής-ος-ές μτγν. κ. μαν. ὁ τοὺς πάντας τέρπων : Πλουτ. Ἡθ. 1104B ἰαχὰς παντερπῆρος ἀδελῶν, Ἀνρ. Ἀδέσ. 96, Ὀνη. Κυν. 3, 149 γαμῆς παντερπῆρος κύνος, Τζέτ. Οἰ. 208 παντερπῆρος κεστόν.

παντερπῆτος-ον μτγν. κ. μαν. ὁ πάνυ τερπνός, πᾶρα πολὺ εὐχάριστος, εὐρύστροφος : Μηναι. 6, 7 Σινξ. Παύλου Μοναχοῦ εἰς παρὰδῆσιον ποικίλων καὶ πάντερπνον, Διηγ. Ἀσολ. 40 ἀθέλησεν νὰ χωρισθὴ τὴν πάντερπνον τὴν κόρην.

πάντες Ἐπιρρ. πᾶσι δοτ. τοῦ πᾶσι βλλ.

παντεσπᾶνι [τὸ] ἰταλ.] εἰδος πλαισίουδος, πίττος ἐξ ἀλευροῦ, φῶν καὶ σακχάρους.

παντεσπᾶνι ἔληρρ. μτγν. ὅλος ἐτοίμως παροχρήμα, ἀμέσως : Ἡρωδ. 4, 31.

πανταεργάτης [ό] μτγ. ό εύεργάτης πάντων, ό πάντα εύεργετών, έκείνος που κάνει σε όλους καλά : Γρηγ.Νάζ.2,256.

πανταλόγιος-ος μτγ. κ. μον. ό κατά πάντα εύλογότος, εύλογημένος : Μεθόδ.375C, A88 Ίουλιού3,96 πανταλόγιη κόρη.

παντοβόρος-ος μτγ. ό καθ' όλα εύμορφος, ώραιότατος : Τζέτζ.Χιλ.5,949.

παντοχαριώτης έπιρρ. μτγ. ό πάντ άσσης εύχαριστήσεως, πολύ εύχαριστός : Βολα.7,3.

παντευχία [ή] ή πανοηλία, ό πλήρης, τέλειος όπλισμός : Φερεκ.158J, Εύρ.Ήρακλ.787 παντευχίαν έχοντα πολυμίων σθένει, αυτ.Ήκ.1192 ό τών πάντων έπαισιον πολέμιον παντευχίαν ίχέουρους εν πλήρει πανοηλίη, Άριστομ.5 παντευχίαν δε θεού . .

λαδειν [την πανοηλία αυτου] || Δοτ. μτ. Εύν ή εν π- με πλήρη όπλισμόν : Αλαχ.Επτ.31 σούσθε σύν πανοηλίη κ. κτ. πλθθ. : Φιλόδ.Όμ.50θ.

πάντευχος-ον μτγ. ό πάντοπλος, ό ώπλισμένος από κεφαλής μέχρι ποδών : Χρησθ.Χαλδ.δ. Δαμασκ.Άρχ.196 πάντευχον άκμήν υψίου.

παντέφορος-ον μτγ. κ. μον. ό τά πάντα έφορεύων, έφρευών : Άθανασ.1,599, Εύστ.Παν.142,40.

παντεχνήμων-ονος [ό] μτγ. ό τών πάντων τεχνικός, Δημιουργός, ό τά πάντα Δημιουργήσας : Δαμάσκ.2,843B ό παντεχνήμων ήμωσ.

παντεχνής-ους-ές μον. ό παντεχνήμων : Εύστ. Παν.27,20 ήν γάρ . . άλθελος παντεχνής.

παντεχνίτης [ό] μτγ. μον. ό πάσας τάς τέχνας μετερχόμενος, πολυτεχνίτης : Νομοκάνων Cate.1,475 βάπτου ή παντεχνίου.

πάντεχνος-ον ό προς πάσας τάς τέχνας χρήσιμος, ό πάσας τάς τέχνας γνώσκων : Αλαχ.Πρ.7 παντέχνου πυρός σέλας.

παντέχω δημ. άπαντέχω βλλ. : Παλαμ.Τάφ.69,9 σύντροφοι κι άγγελο έπέ κι παιδι μου παντέχω.

παντέχορι [τό] δημ. τώ φυτών τεύθλον τό έρυθρόφυλλον, ά. κοκκινογούλι.

παντέφουρι [τό] (περσ.) δημ. έξωτερικόν παραθυρόφυλλον, άποτελούμενον εκ λεπτών τεμαχίων σσινδών, προσηρμοσμένων εντός πλαισίου, και άνογόμενον προς τά έξω.

πάντη έπιρρ. κ. νεώτ., ώορ. παντ' ό. εν πά, παντι, οιολ. πάντα κατά πσαν διεύθυνσην, εις όλα τα μέρη, παντο' συνήθ. έσημέν.ή προηγ.προβ.ά. : Ή.Ψ.34 πάντη άμφι νέκυν, 'Ησιόδ.Έργ.125 πάντη φοιτῶντες έπ' αϊαν, 'Ηρ.1,126 όκτωκαίδεκα σταδίους ή είκοσι πάντη κ. γεν. : Όδ. Μ.233 πάντη πανταίνοντι προς ήεροειδέα πέτρην, Άριστοφ.Σφ.246 τῶ λύνχω πάντη διασκοπόμεν || εκ παντός μέρους : 'Ηρ.1,181 Ιρόν δύο σταδίων πάντη, Ξεν.Άν.3,1,2 κύκλω δε αύτοίς πάντη πολλά και έθνη και πόλεις πολεμίαι ήσαν' 2] κατά πάντα τρόπον, όλως, καθ' όλωκληρίαν, όλωσχερός : Έυν.22,8 πάντη συγγενεσθαι άδελφά, Τραγ.Άδελφ.26 σθέν εν πάντη καλόν' κ. μτ. έπιρρ. : Πλάτ.Τιμ.29C μη δυνοται συγγενεσθαι πάντη πάντως, Άριστολ.ΗΉΝικ.1,100β,20, ΚΔ Πράξ.24,3 πάντη τε και πανταχού αποδέχομεθα' || κ. μτ. άρνήσ. οαή έντελέω : Αουκ.Τιμ.2 όύ πάντη άπίθανος ών' 3] νεώτ. ναυτ. κέλευσμα, όπως τά άόνομα άπεφθόσι παντελώς από τών κρατούσών αυτά χειρών [ά. μάντου ή άρνάινται].

παντήκοος-ον μτγ. ό τά πάντα άκούων.

πάντης μον. κ. δημ. σύνδ. ά. άντήσης μ' βλλ. : Σεγρ.Rec.3,109 πάντης είμαι χρυσοχός [μήπως είμαι χρυσοχός], δ.τραγ. πάντης δέν έχ' άφέντης μιας πότους να μάσε πάρ.

πάντησιν μον.δημ. σύνδ. διαστακτικός έρωτηματικός, μή, μήπως : Έρωτόκρ.5,615 και πάντησιν όντε τό κακό γενή, κι οι ουνεμένοι | άργήσου να τό μάδουσι, λιγώτερο πουμένει;

πάντησιν δημ. σύνδ. άντι πάντησιν' βλλ. : Βλαστ. Παύλ.1αμ.119 πάντησιν και μου φαίτε.

παντήχω μον.δημ. άπαντήχω βλλ., άπαντήχω : Έρωτόκρ.2,642 συχναί συχναί παντήχουσι μ' αυτών τών υϊόν ομάδι.

παντιβόλος-ος Έπιρρ. ού άνεφύσηον άπαντες οι όδόντες, που έχει όλα του τά δόντια : Ήσπος παντιβόλος' πρθλ. άδελος.

παντιδερχής-ους-ές άντι παντοδερχής βλλ.

παντιδρα [ή] δημ. ά. μαντιδρα βλλ.

παντιμάδος-α-ον πάπ. ό πάσης τιμής άξιός : τῶ δεσπο[τι]ο [μ]ο[υ] . . περιβ[ί]λε[τ]ω[ι] πα[ν]τι[μ]α[ξ]ί[ω] [α]ξίω[ι]τάτω[ι] . . κυρίω.

πάντιμος-ον [τη]ή κ. μον. κ. νεώτ. ό πάντι έπιμνος, πολύτιμος, ό Μαν τιμητικός : Σοφ.Ήλ.687 νικης έχων έξήλαθε πάντιμον γέρας, Όρφ.Ύμν.14,5, Διόδ.Σ.38/19 πάντιμος ίερεύς [ό ροιτιφει βασιλευσ, ό άκρος άρχιερεύς παρα Ρωμαίοις], Εύστ. Έκκλ.1στ.160D πάντιμον προσφύοισιν, Πάπ. τό πάντιμον όθος ωϊών [έπι ήγεμόνος], Οίαιτουργ. Εύχ' Ιερέως δοξάζειν και άνυμνεϊν τό πάντιμον και μεγαλοπρεπές όνομα σου, Άκολουθ.Άκαθ. Ύμν.Όδ.6 τήν θείαν ταύτην και πάντιμον τελούμετες εορτήν ό θεόφορος της Θεομήτορος.

παντλήμων-ονος-ον, ώορ. παντλήμων, ό παντόλας βλλ. : Σοφ.ΟΤ.1379 τών ό παντλήμων έχω . . εις αυτ.Ήλ.150 Ιώ παντλήμων Νιδθα, Εύρ.Έκ.197 ώ δεινιά παθοσθα, ώ παντλήμων.

παντοδερής-ους-ές [βάρσοι] Έπιρρ. ό τοίς πσαι βαρδός, ό τους πάντας καταβλήδων, καταπιέζων, καταδουσατεύων : παντοδαρής 'Αϊδης.

παντοδής [ό] [β]ια μτγ. ό τους πάντας βιάζων, δαμώζων, καταβάλλων, νικών : Θεοδωρίδ. ΑΠ7,732 παντοδής 'Αχέρων.

παντογενέθλος-ος [γενέθλη] ό τους πάντας γενών, παράγων, ό πάντων πατήρ : Όρφ.Ύμν.15,7 παντογενέθλος Ζεύς' 2] ό παντός είδους, ό παντοειδής : Όρφ.Ύμν.58,6 π- πνεύματα.

παντογενέθλος-ους-ές μτγ. ό παντογενέθλος βλλ. [ή] : Σωτ.15] παντογενής Αϊών.

παντογίρωσ-ω-ων [ή]ραζι] ό τά πάντα ήγραισ ποιών, φέρων εις γήρας, ήτοι ό τους πάντας καταβάλλων : Σοφ.Άντ.606 τάν οσθ' έθνος άρειε ποθ' ό παντογίρωσ [δ.γρ. πανταγίρωσ, ό μηδέποτε ήγρσσκων, ό άμετάβλητος, άλλα πιθ. άμφότεραι έσφ.γρ. άντι ό παντ' ήγρών].

παντογνώστης [ό] νεώτ. κ. δημ. ό τά πάντα ήγνώσκων, ό κατέχων πσαν γνωσην, ό πανσοφος : ό Παντογνώστης Θεός.

παντογόνος-ον μτγ. κ. μον. ό τους πάντας γενών, παράγων : Χρησθ.Π.Φλεγ.37 παντογόνους Μαιραις [π. Ζωσ.2,6 παντογόνου], Ήω.Γεωμ.Ύμν.3,50 μήτηρ παντογόνων, θρέπτρια παντοτρόφου.

παντογράφος [ό] νεώτ. όργανον χρήσιμον προς μηχανικήν άντιγραφήν εκίνους ή σχεδίου υπό τήν αυτήν ειπε υπό διάφορον κλίμακα.

παντοδαής-ους-ές μτγ. ό τά πάντα είδώς ήγνώσκων, ό παντογνώστης : Έπιγρ.μ.η.Διογ.Λ.9,43.

παντοδαπάνητος-ον [παναυά] μον. ό υπό πάντων δαπανώμενος : Εύστ.Παν.71,20.

παντοδαή έπιρρ. προς πσαν διεύθυνσην : Άριστολ.Εμ.60α,24 συστέλλειν γάρ και προβάλλειν παντοδαή . . μάστιγ' άν δύναστο [ή γλάττα].

παντοδάπης-ους-ές μτγ. κ. μον. τ. τού παντοδαπός βλλ. : Επικ. εν Πάπ. 'Ηρακλ.1413,4, Πρόκλ. Παρμ.605S, ΕΜ 204,23 παντοδαή κόπρον, αυτ. 711,48 περί παντοδαπούς θλης 'Ιωσ.Γενέσ.57D παντοδαπει Είφει.

παντοδαπία [ή] μτγ. άφθονία παντός είδους : 'Ακόλ.ΠΔ.Ήσ.66,11.

παντοδαπός-ή-όν [ήος, πρθλ. άλλοδαπός] κ. μον. κ. νεώτ., συγκρ. παντοδαπώτερος, ύπερβει. παν-

παντοδαπός, ὁ παντὸς γένους ἢ εἴδους, ὁ παντοειδής, ὁ παντοίος, ὁ ποικίλος: Ὑμν.Δημ.402 παντοδαπὰ ἄνθη, Σαπφ.20 παντοδαπαὶ χροαί, Ἦρ.9,84 πολλοὺς δὲ τίνες. . . καὶ παντοδαποὺς ἤκουσα θάψαι Μαρδόνιον, αὐτ.7,22, Ἰνν.Ἀέρ.9 ὀδὰτα πίνουσα παντοδαπώτατα, Αἰσχ.Ἐπ.357 παντοδαπὸς δὲ καρπὸς, Εὐρ.Ἐλ.525 παντοδαπὰς ἐπὶ γὰρ πόδα χριπτόμενος, Ἰσοκρ.15,295 γυνήσια πλεῖστα καὶ παντοδαπώτατα παρέχουσα, Ἀριστοτ.21 525b,3 τὼν δὲ καρκίνων παντοδαπώτερον τὸ γένος, Φιλώδ.Ρητ.1,988, Διογ.Λ.5,5 παντοδαπὴ ἱστορία ἢ ποικιλία, Ἰουλ.Λόγ.111β θέατρα παντοδαπά, Πάπ. Λάγανα παντοδαπά, Μηναί.12,11 Συνε.3 παντοδαπὰς ἰάσεις ἐπιτελούσα, Κασάρ. Δαν. ἐν Σάβ.3,100 μύροις δὲ παντοδαποῖς καὶ βαλασμοῖς ἢ ἐπὶ ἄνθρ. περιφρονητικός: Ἀνδοκ.2,23 δούλοισι ἀνθρώποισι καὶ ξένοις καὶ παντοδαποῖσι πολιταῖσι. . . διδόντας ἢ κ. ἐπὶ ἰσοτήτων προσ.: Πλάτ.Σοφ.228β τὸ δὲ πολλὰς καὶ παντοδαπὰς ἀγνοίας πάθος 2) ὁ ἐκ πάσης χώρας, ἐκ παντὸς τόπου: Αἰσκ.ΒΠρ.8 ποδανός εἰ παντοδαπός 3) φρ. παντοδαπὸς γίνεσθαι γίνεται παντοίος, λαμβάνει παντοία σχήματα: Ἀριστοφ.Βάττ.289 θηρίων. . . δεινὸν παντοδαπὸν γένος γίνεσθαι, Πλάτ.Πολ.398Α παντοδαπὸν γίνεσθαι καὶ μιμῆσθαι πάντα χρήματα, αὐτ.Ἰων.541β. **παντοδαπῶς** ἐπίρρ. κατὰ πάντα τρόπον: Πλάτ.Παρμ.130Α ἄποριαν ἐν τοῖς αὐτοῖς εἰδεσι παντοδαπῶς πλεκομένην, Πιοητ.π. Ἀριστολ.ΗΝικ.1106b,35 ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἀπλῶς παντοδαπῶς δὲ κακοὶ, αὐτ.1100a,27 παντοδαπῶς ἔχειν, Συνεά.43,33 ὁ παντοδαπῶς ἔχειν τοῦ λόγου. **παντοδερκής**-οὐς-ές (βέροκομαι) μιν. ὁ τὰ πάντα δερκόμενος, ὄρων, βλέπων: Κ.Μανασσ.Ἐραστ.2,74 οὐ τὰς θεοὺς παντοδερκεῖς καὶ πανοπτρίας κόρας (ἀνάγν. παντιδερκεῖς). **παντοδερκής**-οὐς-ές (δέχομαι) μιν. ὁ τὰ πάντα ἢ τοὺς πάντας δέχομενος: Κ.Μανασσ.Ἐραστ.4,4 παντοδεχὲς φροῦριον ἐν Ἰδῶναι. **παντοδῆλητος**-ον (δηλώω) μιν. ἄ πανδῆλητος βλλ.: Νικ.Χων.Χρον.8,7. **παντοδαιαίτος**-ον (δαίται) ὁ τὰ πάντα τρώγων, παμφάγος: Ὀρφ.Ὑμν.66,5 παμφάγος, πανδαμάτωρ. . . παντοδαίται. **παντοδιδακτός**-ον (ιδιδάσκω) μιν. κ. νεώτ. ὁ τὰ πάντα διδάσχεις, μαθών: Χρυσ.π.Φιλ.9,367 σήμεν Πλουτωνίδα παντοδιδακτον. **παντοδύταιρα** (ἦ) κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς γῆς ἡ πανδύττειρα βλλ.: Ὀρφ.Ὑμν.59,18. **παντοδότης**(ὶ) (ἰδοτή) μιν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ὁ τὰ πάντα διδοῦς, ὁ τὼν πάντων δοτήρ: Διδ.Ἀλ.589 (ἐκδ.Μ.Ι.). **παντοδύχος**-ον (δέχομαι) μιν. ὁ παντοδεχὲς βλλ.: Κ.Μανασσ.Χρον.4398 γῆ τῆς παντοδύχου. **παντοδύναμι** (ἦ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ παντοδυναμοῦ, τὸ νὰ εἶναι τῆς παντοδυναμίας: Σολμ.Θάνατ.Αἰμ.Ροδόσταμο 2 στή θύρα τὴν ἀλόχρησται τῆς Παντοδυναμίας (ἀντὶ τοῦ Παντοδύναμου), = ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ. **παντοδύναμος**(-η)-οῦμ (ἰδύναμι) μιν. μιν. νεώτ. κ. δημ. ὁ τὰ πάντα δυνάμενος, ὁ πανίσχυρος: ΠΔ Σοφ.Σαλ.7,23 πνεῦμο. . . παντοδύναμον, πανεπίσκοπον, Πλωτίν.5,9,9 φύσις νεστέα καὶ παντοδύναμος, Ἠλ.Πορφ.17,18, Σχολ.Αἰσχ.Ἐπ.166, Μηναί.12,6 Ὀρβρ.ΠΩ.3,6 . . . ἐβράσκει ἐν τοῖς ὕδασι τὴν γῆν παντοδύναμη, Κ.Μανασσ.Χρον.1025 ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρσ. Παντοδύναμος ὡς κέρ. δυναμ, ὁ Θεός. **παντοδύναστης** ὁ τὼν πάντων δυνάστης, ὁ παντοδύναμος, ὁ πανίσχυρος: Ὀρφ.Ὑμν.124. **παντοδύνατος**-ον μιν. ὁ παντοδύναμος, ὁ πανίσχυρος: Ἰω.Ἱεροσ.460β.

παντοδωροδότης θεός(ὶ) μιν. ὁ τὰ πάντα δωροδόμενος: ΑΣΒ Σεπτεμβρ.8,366β.

παντοειδής-οὐς-ές (ἴθουσι) λέξ. κ. νεώτ. ὁ ἐκ παντὸς ἔθνους καταγόμενος ἢ ὁ ἐκ τῶν πάντα τοῦ ἔθνου ἀνήκων: Ὁσα.Στεφ. ἐν λ.

παντοειδής-οὐς-ές (ἰδοτή) μιν. κ. νεώτ. ὁ παντὸς εἴδους, ὁ παντοειδής, ὁ παντοίος, ὁ ποικίλος: Ἰσοκρ. εἰς Ἄποκ.240,8 (ἐκδ. Σκαίπειτ ποικίλην δὲ καὶ παντοειδῆ φαντασίαν, Σέρν.Μακρ. ἐν Σάβ.3,255 μερίμνας καὶ παντοειδεῖς φροντίδας ἐπίρρ. νεώτ. -δωδ.

παντοειδής-οὐς-ές (ἔπος) μιν. ὁ τὰ πάντα λέγων, φλυαρώων: Ἰ.Δαμ.2,41.

παντοεργός-όν κ. μιν. ὁ τὰ πάντα ἐργαζόμενος, πράττων, κατορθών: Φιλώδ.Ν.Στοδ.1,Προοίμ.3 παντοεργὸς δυνάμις, Κ.Μανασσ.Χρον.232 ἐπλάσσε. . . τὸν ἀνθρώπον παντοεργὸς παλάμους.

παντοερέκτης(ὶ) μιν. ὁ παντοερέκτης, ὁ πανοργος, ἀρχεῖος, κατεργάρας: Ἦρωδ.2,5,42 τὸ βύζυξ τοῦ παντοερέκτου τούτου.

παντοθάλης-οὐς-ές ὁ ποιῶν τὰ πάντα θάλλειν: Ὀρφ.Ὑμν.32,16, Ἐπιγρ. παντοθαλής ὄρω 2) ὁ πάντοθεν, ὁ καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν θάλλων: Ἐπιγρ.

πάντοθεν(ι) (ἰδοτή) ἐπίρρ. κ. μιν. κ. νεώτ. ἔξ ὅλων τῶν μερῶν, ἐκ παντὸς μέρους, ἀπὸ παντοῦ, πασιπᾶθεν: Ἰλ.Ο.623 λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, Ἦρ.2,138 ἐν δ' ἐν μέρει τῆς πόλις τὸ ἶρον κατορθαίται πάντοθεν περὶσθί, αὐτ.7,225 Αἰσχ. Ἀγ.1370 ταυτὴν ἔσπαινεν πάντοθεν πληθύνουσα, Σοφ.ΟΚ 1240, Πλάτ.Κριτ.117β . . . λιπὴν ἔνεμα πλοίων καὶ ἐμπόρων ὀφεικόμενων πάντοθεν,

Ἀριστολ.ΖΜ 656b,29 ἀκούει. . . οὐ μόνον κατ' ἐπιθυμίαν ἀλλὰ πάντοθεν, αὐτ.ΗΝικ.112b,32 πάντοθεν λαμπόμενος, Μέν.ἀν.625 μη πάντοθεν κέρταται, Θεοκρ.17,97 ἐξ ἀνεῖναι ἐρχεται οἶκον πάντοθεν, ΚΔ Αἰσκ.19,43 οἱ ἐχθροὶ σου. . . περικυκλώσασσι σε καὶ συνειξούσι σε πάντοθεν, αὐτ.Ἐβρ. 9,4 τὴν κλειδίον τῆς διαθήκης περικαλυμμένην πάντοθεν χρυσοῖν, Λοκίλλ.ΑΠ.11,85 πάντοθεν, Πλάτ. πάντοθεν. . . τὸν σὸν χαλκὸν ἔλαβε, Μηναί.12,6 Ὀρβρ.ΠΩ.3 Τριαδικὴ διατηροῦσα μὲν πάντοθεν καὶ ἀεὶ ἀπρωτων ἐκ θλιβήσεως ὀμ. συνήθ. ἐμπροθ. (ἐκ πνοῆς, περὶ τι: Ἰλ.Ν.28 ἀπαλλε δὲ κήτε ἦν' αὐτοῦ πάντοθεν ἐκ κευθμών, Ὀδ.Ξ 270 περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσσι' ὄμ. κ. μτ. γενικ.: Ἀρατ. 455 πάντοθεν εἰδῶλων.

παντόδες ἐπίρρ. μιν. δημ. πανταχοῦ, παντοῦ: Ἐρωτόκρ.1,59 ἐβλήκει τῆς ἡλικίας παντόδες ἐγρικλήθη, (ἢ πῶς γινά νὰ τὸ χροὺ θάρασμα, στὸν κόσμον ἐγενήθη, αὐτ.2,596, αὐτ.4,87).

παντοθί ἐπίρρ. μιν. πανταχοῦ, παντοῦ: Ἀρατ. 743 ἐκ διδῶς ἦδ' ἴσθι πάντα κεφασίματα πᾶντοθί κείτοι, Μελέαγγρ.ΑΠ.4,1,48 κλάνω, τὸν ἐξ ἀρκτῆς πάντοθι λαμπόμενον, Νών.Δ 14,169.

παντοθέρμυγ-ονος-ον μιν. ὁ τοὺς πάντας ἢ τὰ πάντα τρώγων: Λάσκ.Θεόδ.770 (ἐκδ.Μ.Ι.).

παντοθρέπταιρα (ἦ) μιν. ἡ τὰ πάντα τρέφουσα, ἡ τὼν πάντων τροφός: Κ.Μανασσ.Χρον.30.

παντοθύρατος-ον (θύρα) μιν. ὁ πάντοθεν διὰ θυρῶν ἡσφαλισμένος: Ἐπιφάν.2,270ς παντοθύρα δεσμοθηρία.

παντοίος-ἄδος(ὶ) μιν. τὸ πολυειδές, τὸ ποικίλον ὄσμαν: Χρυσ.Καλδ.π.Δαμασκ.Ἀρχ.70.

παντοίος-α-ον κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ παντὸς γένους ἢ εἴδους, ὁ παντοδαπός, ὁ παντοειδής, ὁ ποικίλος, λογής-λογής: Ἰλ.1 202 εἰδὸς παντοίους. . . δόλους, αὐτ.Β 397 κόματα λείπει παντοίων ἀνέμων, αὐτ.Κ 268 παντοίος ἀρετῆς μνησθήσασθαι, Ὀδ. Ζ 234 τέχνην παντοίων, αὐτ.Ο 246 παντοίων φιλόδητα, Πλάτ.Ν 8,71 παντοίωι χρειαί, Ἦρ.3,126 ὅλλα τε ἐξυβρίους παντοία, αὐτ.9,90, Σοφ.Α1752 παντοίαι τέχνη, αὐτ.ΟΤ 915 λύπαισι παντοίαισι, Εὐρ.

Ἔκ.840 παντοίως λόγοις, Ἀριστ.ΛΗΝικ.100α,5 παντοίως τύχει, Πάπ. Δημόσιος παντοῖα σιτικά τε καὶ ἀργυρικά, Μηναι.12,2 Ἔσπ.Θεοί, καὶ παντοίας δυσμενείας τε καὶ βλάβης τοῦ πονηροῦ ἐλευθέρωσαν, Ἀκολουθ.Ἀκαθ.Ἰγμου Κοντακίον ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσαν, Ἀραθ. Μυθ.Χαλ.113 ἐματχειρίσθηκα παντοίω τρόπῳ διὰ τὰ τοῦ ἐπιποδίσω· 2) η. πεζογρ. ἐπὶ προσ., ἐν φρ. παντοῖος γίνεται λαμβάνει διαφόρους, παντοειδῆ μορφάς, δηλ. ματχειρίζεται πᾶν μέσον, ἐπὶ προσ. διατελοῦντων ἐν κινδύνῳ ἢ δυσκολίᾳ, Ἡρ.9,109 Ἐξέρξης δὲ παντοῖος ἐγένετο οὐ βολυόμενος δοῦναι· ὁ μ. τι. ιγ.· οὗτ.7,10,3 παντοῖοι ἐγένοντο· δόμοιοι· ἄλλασι τὸν πόρον (μετῆλθον, ἐμχανεῦθησαν τὰ πάντα, αὐτ.3,124, Πλούτ. Μάρ.30 παντοῖος γενόμενος ὑπὲρ τὸ ὅσῳσι τὰς ἀνδρας, Λουκ.Θε.Δ.21,2 παντοῖος ἦν δεδιώξ· || ὁ μ.σπ.αν. ἐπὶ χαράς· αὐτ.Δημῶδ. παντοῖος δὲ ὄπ' εὐφοροσύνης γενόμενος, αὐτ.Προσ.Πταισμ.1 παντοῖοι ἦν ὑπὸ τῆς ἀπορίας· 3) ὁ οἰουδῆποτε εἰδούς, ὁποιοσδήποτε· Νεϊλ.580Κ μὴ ὑποδεδομένους παντοῖον ὑπόδημα ἰουδένι.

παντοιότροπος-ον (παντοῖος, τρόπος) Ἐπιγρ. ὁ [ἐκ] παντός εἶδους.

παντοιοτρόπος ἐπίγρ. μον. κ. νεώτ. παντοίω τρόπῳ, καὶ ὅλους τοὺς τρόπους, μεῖο δα τὰ μέσο· Βί.Νεϊλ.Νεωτ.73B ἡγωνίζετο παντοιοτρόπως, Ἰερακος.98. - θὰ προσπαθῆσῃς παντοιοτρόπως τὸν πόρον.

πάντοιο Ἐπιγρ. ἀντὶ πάσι, δοτ.ληθ. τοῦ πάς βλλ. **παντοίως** ἐπίγρ. κ. μον. κ. νεώτ. καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, πακικοτρόπως· Ἡρ.7,211 κατὰ τέλεα καὶ παντοίως προσβάλλοντες, Πλάτ.Πολ. 559D παντοδασαῖς ἰδονάς καὶ ποικίλας καὶ παντοίως ἔχουσας δυναμένους σκευάζειν, Γαλ.4,87,9 χώρα παντοίως ἀσφαλῆς ἐστίν, αὐτ.680,3 διαφέρουσα παντοίως, Θεοφ.Πρωτ.1723 (Ermerians) παντοίως ὑπαλλαστρομένους.

παντοκατάλληλος-ον (κατάλληλος) κ. μον. ὁ καθ' ὅλα κατάλληλος· Νικήτ.Εὐφ.6,47 τὴν παντοκατάλληλον ἐναρμόσιαν.

παντοκράτειρα Ἦσ. «Μοῖραι» [κωδ. παντομντεριαι].

παντοκράτειρα [ἢ] θηλ. τοῦ παντοκράτωρ βλλ.· Ὀρφ.Ἰγμ.10,4, Πάπ.

παντοκράτης -οὗς-ές μτγ. κ. παντοκράτης-ον ὁ παντοκράτωρ· Ἀνώ.Ἰγμ.Παρθ.17.

παντοκράτορία [ἢ] μτγ., μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ παντοκράτορος, ἡ ἐπὶ πάντων κυριαρχία, ἡ παντοδυναμία· ΠΔ Σοφ.Σειρ.19,21 πηρήσεις νόμου καὶ γνώσις τῆς παντοκρατορίας αὐτοῦ, ΨΧρυσ.10,87,6D [ἐκδ.Ρατ.], Πράξ.Συνόδ.3,113,28 τῆς αὐτοῦ παντοκρατορίας συνεργουσίας.

παντοκρατορικός-ή-όν μτγ. κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν παντοκράτορα ἢ τὴν παντοκρατορίαν· Κλημ.Ἀλ.203,51 [Syib.], Εὐστ. Πον.322,87 [πιθ.γρ.].

παντοκράτῶ-ῶν (κρατῶ) μτγ. εἶμαι παντοκράτωρ, παντοδύναμος· ΠΔ Ζαχ.8,2 Ἰάδε λέγει κύριος παντοκρατῶν [ἰδ.γρ. ἀντὶ παντοκράτωρ].

παντοκράτωρ-ορος [ἢ] (κρατῶ) κ. μον. κ. νεώτ., ἡμ. παντοκράτορας ὁ τῶν πάντων κρατῶν, ὁ κύριος, ὁ ἐξουσιαστής τοῦ παντός, ὁ παντοδύναμος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμού· Ἐκλ.Ἐπιγρ.μ.815 ὁ μ. κ. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ Ἦσ. «παντοκράτωρ, ὁ θεός, πάντων κρατῶν»· ΠΔ Βασ.2,510 κύριος παντοκράτωρ μετ' αὐτοῦ, Ἀριστ.Ε.1125 παντοκράτωρ θεός, ΚΔ Κορινθ.2,6,18 λέγει Κύριος παντοκράτωρ, Σύμβολον Πιστεύειν ἰσχυρῶς ἐν τῷ Θεῷ παντοκράτορα, Γρηγ.Νύσσ.2,467· || κ. ὡς κ. ὄνομα, ὁ Παντοδύναμος, ὁ Θεός· ΚΔ Ἀποκ.1,8 ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκρά-

τωρ, Μηναι.12,2 Ὀρβρ.Ἰδ.4 τὴν ἀκοὴν ἐνηχηθεὶς τοῦ Παντοκράτορος εὐλαδῶς ἐφοδῆθης· || εἰδικώτερον ἢ ἐπὶ τοῦ τρολλοῦ τῶν χριστιανικῶν νεῶν ζωγραφουμένη πελωρία εἰκών τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς ἐξουσιαστοῦ τῶν πάντων.

παντοκτιστής [ἢ] ἰκτιστής μτγ. κ. μον. ὁ τῶν πάντων κτιστής· Ἰουστ.Ἐπιστ.237 Α, Ἄνδο.Κρ.4,145.

παντοκλιτωρ-ορος [ἢ] μσν. ὁ παντοκτιστής βλλ.· ΚΜανασσα.27 [Boisai.].

παντολάβος [ἢ] μτγ. ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ τὰ πάντα ἢ παρὰ πάντων λαμβάνων καὶ σφραγιστικῶν· Ὀράτ.Σάτ.1,81.

παντολέθρος-ον (ὀλεθρος) μσν. ὁ πινώλεθρος βλλ.· ΚΜανασσα.Χρον.278 παντολέθρου φθόρου.

παντολέπειρα [ἢ] ἡ τὰ πάντα φθειρούσα, καταστρέφουσα· Ὀρφ.Ἰγμ.26,2.

παντολέτης [ἢ] μτγ. ὁ τὰ πάντα φθείρων, καταστρέφων· Γρηγ.Ναζ.Ἰγμ.14,88.

παντολέτωρ-ορος ἐσφ.γρ. ἀντὶ πατροκλέτωρ βλλ.

παντολόχρονος ὄνομα (ὀλιγοχρόνος) μτγ. ὁ πάντα ὀλιγον χρόνον διαρκῶν, ὁ παντελῶς ὁ πᾶν ὀλιγοχρόνος· Διοσκ.ΑΠ.7,167.

παντόλιμος [ἢ] (τόλιμη) μσν. ὁ τὰ πάντα τολμῶν· ΚΜανασσα.Χρον.3550 τύραννε παντόλιμα δολιπλόκε [ἰδ.γρ. παντόλιμη].

παντόλιμος [ἢ] ἡ μεγάλη τόλμη ἢ τόλμη εἰς τὴν ἐπιχειρήσασιν τὰ πάντα· Γεώργ.Ἀλ.Βί.Χρυσ.8,212,44 ἡ παντόλιμα καὶ τυραννία.

παντολίμια [ἢ] μτγ. κ. μον. ὁ πᾶντολιμος βλλ.· Ἄδαμ.10,351, Οἰκουμ.Ἀνομ.307,25 [ἐκδ. Γλαμερ] τὸν παντολίμιαν ἀστέρα.

παντόλιμος [ἢ] (τροχίσκος) μτγ. κ. μον. εἶδος τροχίσκου, καταποτίου· Παῦλ.Αγ.4,43, αὐτ.7,12.

παντόλιμος-ον (τόλιμη) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ τὰ πάντα τολμῶν, ὁ τολμηρότατος, ὁ αὐθάδης, ὁ ἀναίδης, ὁ ἀναίσιχτος· Αἰογ.Ἐπι.671 ἔνοσθια φωτὶ παντόλιμω φρένας, αὐτ.Χο.597, Εὐρ.ΙΑ 913 τὰ δ' Ἀγαμέμνονος κλυεῖς ὤμα καὶ πᾶντολιμα, Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,28 πᾶντολιμοὶ χεῖρες, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 5,248 ὡς πᾶσιμ παντόλιμη, Γρηγορ.Ν.7,5145,Ε.Ρ.

παντόλιμος-ον [ἢ] μτγ. ὁ πρόθυμος εἰς τὸ λέγειν· τὸ πᾶν, ὁ πᾶντολιμος, ὁ πρόθυμος εἰς τὸ φλυαρεῖν, ὁ φλυαρός· Πολ.Φυσ.30.

παντομντεριαι Ἦσ. «Μοῖραι» [κωδ. διορθ. παντοκράτειραι].

παντομεταδόλος-ον (μεταδόλλω) γλωσσα. ὁ τὰ πάντα ἀνταλλάσσων, πωλῶν, ὁ παντοπώλης.

παντομνηστρον [ἢ] νεώτ. τοπογραφικὸν ὄργανον, δι' οὗ ἐκτελοῦνται μετρήσεις ὀριζοντιῶν γωνιῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἀγονταί κῆθετοι γραμμάτι.

παντομήτωρ [ἢ] (μήτηρ) μσν. ἡ μήτηρ πάντων, ἐπὶ τῆς Εὐδᾶς· ΚΜανασσα.262 Εὐδᾶς τῆς παντομήτορος [ἰδ.γρ. πρωτομήτορος].

παντομίγης-οὗς-ές (μειγύμι) μτγ. ὁ ἐκ πάντων μεμιγμένος, ὁ ἀνάμεικτος· Συνεθ.Ἰγμ.7,4· || ὀβ. ὁ πλοσίσιος εἰς ποικίλων προΐόντων· Εὐνάθ.Ἰστ. ἀν.254D παντομίγης χωρίον κ. ἐπὶ προσ.· αὐτ.Β Σοφ.457B παντομίγης πρὸς ἅπασαν ἀρετὴν ὁ ἀνὴρ οὗτος χρεῖται τὴν γένων.

παντομίμη [ἢ] νεώτ. κ. δημ. θεατρικὸν εἶδος, εἰς ὃ ἡ δράσις ἐκφράζεται οὐκὶ διὰ λόγου, ἀλλὰ διὰ τῆς μιμικῆς, τῆς ὀρχήσεως καὶ γενικῶς διὰ τεχνικῶν κινήσεων τοῦ σώματος καὶ χειρονομιῶν· φρ. παίζετ παντομίμη [ἐπὶ τοῦ προσπαθόντος νὰ γίνῃ ἀντιληπτός ἐξ χειρονομιῶν χωρὶς νὰ ὁμιλή].

παντομιμικός-ή-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν παντομίμη ἢ ὁ τὰ πάντα μιμοῦμενος· Σεν.Ἐρ.29,11[12]· || νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παντομίμη.

παντομίμος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ τοῦ πόντας ἢ τὰ πάντα μιμοῦμενος, ὁ παντομιμικός· Ἰουλ.Μισ 351[η] παντόμιμος δρηστής, Σουφ. ἐν λ. παντο-

μιμος δρχσις (μυμική, δραματική ή κωμική παράσταση συνδυασμένη υπό χορικής δρχήσεως) || τὸ ἀρ. παντόμοις ὡς οὐα. ἄποκριτής παριστάνων διὰ τῆς μυμικής τῆς δρχήσεως, πατοίων τεχνικῶν κινήσεων τῶν σώματος καὶ χειρονομιῶν χωρὶς νὰ ὀμιλῇ, ὁ ὑποκριτής τῆς παντομίμας 'Λουκ.' Ὀρχ.67 ἐστ' Ἰταλίαι τὸν δρχιστὴν παντόμιμον καλοῦσιν.

παντομοιήσ-ου-ές (μωμοί) κ. μων. ὁ λιαν ὁ πᾶσι μωμοίς : Αἰσχ.Εὐμ.644 παντομοιή κνώδαλα, Ἰωα.Γενέθ.41Α τῆς παντομοιᾶς ἀποστάσεις.

παντομορφος-ον (μορφή) ὁ πάμπορος βλ. : Ἰνν.Ἐπιστ.23 παντομορφοσπλάγγων γένη (κωδ. παντόμορφοι), Σοφ.ἀνθ.βιβ παντόμορφω Θέτιδ' ὄμ. ἐπι τοῦ σύμματος : Λυκόφρ.1393 τῆς παντομορφου βασιάρρας, Ἐρμητ.11,16 παντόμορφος ὁ κόσμος 2) ὄθ. τὸ ἀρ. παντόμορφος ὡς οὐα. τὸ Σύμμαν : Ψ' Ἀποστ. Ἀσκλητ.19' || ὄμ. γλυπτῆ μορφῆ ὡς ἀκροστέλιον πλοίου, πηθ. ὁ Πωτικός : Πάπ. πλοίων, οὐ παρδσημον παντόμορφος.

παντόμορφος-ον μων. ὁ πᾶντ μωροῦς : Πολ. Φυσ.33 [έσφ. ἀντὶ πᾶν βορᾶς, λαίμαργοι].

παντομικός (ὁ) μτγ. ὁ τοῦς πᾶντας κινῶν, καταβάλλων : Δίων Κ.63,10.

παντοπάθεια (ἡ) μων. νόσος τις, ἐξ ἧς εἴμεθα ἐκτεθειμένοι εἰς πᾶντα . τὰ πάθη : Οἰκουμ. Ἀποκ. 305,30 [ἐκθ. Crater].

παντοπόθης-ου-ές (πῶθος) μτγ. ὁ τὰ πᾶντα πᾶσων, ἐν ἀίσχρ. σμγ. : Μον.5,283 μοιχοῦς καὶ λάγνους καὶ παντοπαθείς ἐπιόσεις, Σαταύλλ.ΑΠ 5,4 εἰς ἐπιόρκου παντοπαθῆ κοῦρης σίχρα δερκόμενος 2) ὁ εἰς πᾶντα τὰ πάθη ὑποκειμένος.

παντοπαλῆνης-ου-ές (πᾶλην) γλωσσ. ὁ παντοῦ, πανταχοῦ πλανώμενος.

παντοποιός-όν (ποιῶ) κ. μων. ὁ τὰ πᾶντα ποιῶν, ὁ ἰκανὸς πρὸς πᾶσαν πράξιν, ὁ ριφικίνδυνος, ὁ ἰκανὸς γὰ ὅλα' πρβλ. πανούργος : Θεόδωρ. Χαρ.6,2 τῷ ἡθεὶ ἀγοραῖοῦ τις καὶ ἀνασεαυρμένος καὶ παντοποιός, Πτολ.Τετραβ.160, Πιστ.Γ 279 παντοποιός ἐξουσία 2) ὁ δημιουργὸν γενικότητος : Δαμασκ. Ἀρχ.33' 3) ὁ παντοδύναμος : Ἐπιγρ. [βέ]φ πανθο[ποι]φ [πῶθ] γρ.

παντοπόμος-ον (πέμω) μων. ὁ παντοῦ, πανταχοῦ πεμώμενος : Θεοδοσ.Διάκ. Ἀκρ.1,34 τῆς παντοπόμου καὶ σοφᾶς στρατηγίας.

παντοπόρος-ον ὁ τὰ πᾶντα ἐξουρίσκων, ὁ πᾶντ ἐφευρετικός, ὁ ἐπινοητικός, ὁ πολυμηχανός, ἀντὶθ. ἄπορος : Σοφ. Ἀντ.360 παντοπόρος ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον.

παντοπράκτης (ὁ) [πράττω] μτγ. ὁ τὰ πᾶντα πράττων, ὁ παντοπόρος : Πτολ.Τετραβ.166,22.

παντοπροσκυνεῖσθαι μων. τὸ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ πᾶντων : Βαλασ.14,2' πρβλ. κοσμοπροσκυνήτος.

παντοπτής (ὁ) [πράττω] βυρ. παντοπτής ὁ πανόπτης, ὁ τὸ πᾶντα βλέπων : Αἰσχ.Ἰκτ.139 τελευτᾶς β' ἐν χρόνῳ πατήρ ὁ παντοπτής, Σοφ.ΟΚ 1086 Ζεῦ . . παντόπτης, Ἀριστ. Ὀρυ.1053 τῷ παντόπτη καὶ παντάρχη θνητοί . . θάσσουσ' εὐκαταίσις εὐχαίς.

παντοπωλείον (τὸ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ παντοπωλίων βλ. : Αἰν.Ταυτ.30,1, Πολυδ.7,16, Εὐαγρ. [στ.2,13] λήγων πρὸς παντοπωλίων ἐνεγκεῖν, Ἰω. Χρυσ.9,91B [ἐκθ. Πατρίσ] ἀπὸ τῶν παντοπωλίων, ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἐργαστηρίων 2) νεώτ. κ. δημ. κατάστημα ἐνθα πωλοῦνται παντὸς εἰδούς πράγματα καὶ ἰδ. ἐξωδύμια, ἐξωδύμωαλίων, μπακάλικο.

παντοπωλής (ὁ) [πωλῶ] μτγ. νεώτ. κ. δημ. τὸ θηλ. παντοπωλική-ιδος, νεώτ. παντοπωλῆς, ὁ πωλῶν παντὸς εἰδούς πράγματα καὶ ἰδ. τρῶφιμα, ὁ μεταπράτης : Πολυδ.7,16 ἐοὶ τὰ πᾶντα πωλοῦντες, παντοπωλῆς : Ἀνάειμν.1,10 οὗς ὁ Κρόνος ἀρτύμασιν ἐχράτο, πᾶντ' ἀφελῶν εἶναι β' ὀπέ-

δαλον τὸν τοῖς τοιοῦταις παντοπωλῶν χρώμωμον, Ἐπιγρ. Ἰω.Χρυσ.4,155,42 παντοπωλῆδος καὶ λαχονοπάλῆδος καὶ δημοπράτοῦ ταῦτα 2) νεώτ. ἐξωδύμωλῆς, μπακάλης.

παντοπωλία (ἡ) τὸ πωλεῖν παντὸς εἰδούς πράγματος, ὁ. παπρασία : Ἀρχηπ.31.

παντοπωλικός-ἡ-όν πᾶν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν παντοπωλῆ, ὁ τὸ παντοπωλῆος : παντοπωλικῶν ἐργαστηρίων.

παντοπωλίαι [ἡ] τὸ πωλεῖν, παντοπωλείον τόπος ἐνθα πωλοῦνται παντὸς εἰδούς πράγματα 2) κ. γεν. ἀγορά, παζάρι : Πλάτ.Πολ.557D ὅς ἐν αὐτὸν ἀρέσκη τρόποσ, τοῦτον ἐκλέξασθαι, ὡσπερ εἰς παντοπωλίον ἀφικόμενῳ πολιτείῳν, Πιστ.Δίων.53 τὴν μὲν ἀκρατον δημοκρατίαν, ὡς οὐ πολιτεία, ἀλλὰ παντοπωλίον οὐσαν πολιτείαν, Ἐπιγρ., Πάπ. παντοπωλική-ιδος (ἡ) μτγ. νεώτ. παντοπωλῆς, θηλ. τοῦ παντοπωλῆς βλ. : Ἰω.Χρυσ.4,155,42.

παντοπωλώ-έω μτγ. πωλῶ παντὸς εἰδούς πράγματα, εἶμαι παντοπωλῆς, μεταπράτης: Μέν.Περικ.93.

παντορῆτικος (ὁ) [ρέω] μτγ. κ. μων. ὁ τὰ πᾶντα πράττων, ὁ πανούργος : Πορφ. Ἀνογ.1,42 τοῦτο καὶ τῶν κινητῶν τινας παντορῆκτας ἐπιόσεις, Ἰουλ.Λόγ.6,197Β, Ἀνακρέοντ.10,11 ὁ δέλλω συνοικεῖν ἔρωτι παντορῆκτα 2) [ῥέγομαι] ὁ τὰ πᾶντα ῥεγόμενος, ἐπιθυμῶν, ὁ ἀπιστοσ : Ἄδαμ.1,16, αὐτ.2,4.

παντορῆστος γλωσσ. ἐστὶν αἰθέρα ἢ ἀπὸ πᾶντων ῥέουσα, τοῦτεστι τὸ ὕδωρ τὸ ὀθικτον.

παντοροικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ δι' οὐ τὰ πᾶντα ῥοοῖσι : παντοροϊκὸν οὐστῆμα [τὸ τῆς δι' ὑπονόμων ἀποεξελεύσεως τῶν περιττωματικῶν οὐσιῶν καὶ ἄλλων ὑγρῶν πτόλως τῆσι].

παντορφανός-ον μων. κ. νεώτ. κ. παντορφανός ὁ πρὸς πατρός καὶ μητρός ὄρφανός, ὁ παντορφανός : Κορ. Ἀτ.4Α,383 ἐν λ.

πάντασ ἐπίρρ. πρὸς πᾶσιν διεθθῆσιν, εἰς ὅλα τὰ μέρη, παντοῦ : Ἰλ.Ε.508 πάντοσ' ἐπιόμοσ, αὐτ.Μ 649 πάντοσσ παπταῖων, αὐτ.Μ 266 ἀμφοτέρω . . πάντοσσ φοιτήη, Ξεν. Ἀν.7,2,23, αὐτ. Ἰλλ.7,4,4 πέμψαντες . . φρουροῦσ . . πάντοσσ, Ἀριστ.Λυκ.413α,29' ὄμ. μτ. γενικ. : Μαρσιαν.ΑΠ 668,10 ἐρισταφύλων πάντοσσ διελονέδων.

παντοσμέμων-ον (σμενῶ) ὁ πάντοσμενος βλ. : Αἰσχ.Εὐμ.637 ἀνδρῶς . . μόρος τοῦ παντοσμέμου.

παντοσμορφος-ον (μορφος) ὁ πάντοσμορφος : Πλάτ.Κωμ.90 θεατῶν ἐύλλογος παντοσμορφος.

παντοστέλης-ου-ές (στέγη) μων. ὁ τὰ πᾶντα ἢ τοῦς πᾶντας στέγων, στεγνῶν, καλέπται : ΚΜανασσ.Χρον.40 παντοστέγη δημοπρωστῆσ στέγη.

παντοστικός-ον (στίχη) μων. ὁ ἔχων στίχηματα πανταχοῦ, ὁ καταστικός : ΚΜανασσ.Χρον.253 παντοστικτοί παρδῶλεις.

παντοσμίματα-ον (σώμα) μων. ὁ ἐν ἡσίο τοῖς σώμασιν ἐνασρκωόμενος : Ἐρμητ.5,10.

παντοσάρκτης-ον (παρδῶ) μων. ὁ τοῖς πᾶσι φοβερός : Νικήτ.Εὐγ.5,353 [ἐκθ. διδοτ.] μω . . τὸ σὸν κινηθῆ παντοσάρκτητον κράτος.

πάντοτε ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. δημ. πάντοτεσ κ. πᾶντα αἰεὶ, ἐσσεῖ, ἀέποτε, ἐν παντὶ χρόνῳ, διὰ πᾶντος, διηνεκῶσ συνεχῶσ, διαρκῶσ, ἀδιαιετῶσ, ἀκαταπαύστωσ, ἀενάωσ : Φιλῆμ.187, Ἀριστ. ΗΝικ.166α,28, Μέν.Μον.32δ, αὐτ.720, Πά Σοφ.Σολ.11,22 τὸ γὰρ μεγάλωσ ἰσχυεῖν πᾶρεστιν σοῖ πάντοτε, Μοῖρα.319Ρ, Κδ Ματθ.26,11 τοῦς πτωχοῦσ γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἐαυτῶν, αὐτ.Ἰω.6,34 πάντοτε ὄδες ἡμῖν τὸν ἄρτον τοῦτον, Δίων Χρ.32,37, Φυρίδ.82, Ζωναρ.152β, Θεμ.Μ 67β, Ἐκκλ. εὐχῆ πάντοτε, νεὺν καὶ αἰεὶ, Κάλβ.32δ,1,3 σὲ ἡμῶρσ τῶν ὀφθαλμῶν μου | πάντοτεσ εἶχον, Σολωμ.Μοναχῆν.55 ἔρωσ καὶ Χάρος πάντοτε | δουλεύωμ ἐξῶ κάτω, - θὰ σᾶς εἶμαι πάντοτε ὑπόχρωσ

|| νεώτ. κ. δημ. ἔτι καὶ νῦν, ἐν πάσῃ περιπτώσει : ὅσα καὶ ἂν χάσθ, πάντοτε κατὰ θά τοῦ μείνῃ, - ὅσο καὶ τὸν διώκων, αὐτὸς πάντα τὴν ἀγαπή.
παντότεκνος (ή) (τέκνον) ἡ τῶν πάντων μήτηρ, ἡ ἔχουσα τέκνα πάντας τοὺς θεούς, ἐπιθ. τῆς Κυβέλης : Ἐπιγρ. μήτηρ παντότεκνος.

παντότεκτων-ουσι(ό) (τέκτων) ὁ τέκτων, ὁ τεχνίτης πάντων : ΚΜανασσ.Χρον.50 τεχνίτης παντοτέκτων.

παντοτελής-ουσι-ές (τέλος) ὁ παντελής, ὁ ὀλοτελής.

παντοτεκνής-ουσι-ές (τέκνη) ὁ πάντερος : Ὁρφ. Ὑμν.10,20 παντοτεκνής, πλάστειρα, πολύκτιτε.

παντότης-ητος(ή) ἰσάη μγν. ἡ ἰδιότης τοῦ παντός, τὸ πᾶν, δηλ. ἡ ἀκεραιότης, ἀνιθ. ὀλότης : Πρόκλ.Τιμ.1,426 ἡ παντότης ἡ νοστή, Σιμηλκ.Φυσ.785,8, Δαμάσκ. Ἀρχ.158 ὄρος γάρ τις ἡ παντότης καὶ ἡδη περιλήψις.

παντοτινά ἐπίρρ. μον. δημ. ἔσασει, πάντοτε, διαρκῶς, αἰώνιος : Ἐρωτ.20,2,1160 καὶ μήηκει τ' ὄλο τὸ σπαθὶ εἰς τὸ λαμῶ ἀποκάτω, ἰ ὕπνο τὸν ἀποκοίσιμα, παντοτινά κοίμωτο, αὐτ.4,1615 νὰ χρωστῶ παντοτινά . . χαράτοι, Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάβ.3,26 καὶ τοῦτο δὲν ἔλειπε νὰ τὸ κάμνη παντοτινά, Ἀραβ.Μοθ.Χαλ.1,106 τοῦτη εἶναι μία χάρις διὰ τὴν ὁλοία θέλω μείνει ὑπόχρεωσ παντοτινά, Βιζυην.Παίημ.27,30 [ἐκδ.Φέξη] καὶ με χαρόμελο ἀποκοιμῆτ' ἐκένη ἰ γιὰ παντοτινά.

παντοτινάκτης (ή) (πνύσασ) ὁ τὰ πάντα πνύσασων, αἰών : Ὁρφ. Ὑμν.15,8 παντοτινάκτης Ζεύς.

παντοτινόσ-ή(ν) (πνύσας) μον. κ. δημ., ἔσφ.γρ. παντοτινοῦς ὁ πάντοτε ὑφισταμένος, ὄπαρχος, ὁ αἰώνιος, ὁ αἰδιος, ὁ μόνιμος, ὁ διαρκής : Ἐρωτ.20κρ.5,20 καὶ μία πληθὴ παντοτινὴ στὰ σωθικὰ μου ὄφικε, Κάλδ. Ὡδ.3,17 ἰδῶ ἡμεῖς οἱ νεκροὶ ἰ παντοτινὴν εἰρήνην ἰ ἀπολούσασην, Πορφύρ. Σκ.117,14 ἐκεῖ στὴν ἀφωνή παντοτινὴ γαλήνη.

παντοτινός ἐπίρρ. νεώτ. ἡ. παντοτινά βλλ. : Παναδ.Χριστ.Τερμ.65 τοῦ ἄλλου θυροφύλλου, τοῦ ἀκεραίου καὶ παντοτινοῦς κλειστοῦ.

παντοτικός (ή) (τόκος) γλωσσα. ἡ τὰ πάντα τίκτουσα, γεννώσα· πρβλ. παμμήτωρ.

παντόταλμος-ον (τόλμη) ὁ πάντολμος βλλ. : Αἰσχ. Ὑμν.21 τόβεν τὸ παντόταλμον φρονεῖν μετέγγω, αὐτ.1237 ὡς δ' ἀπωλόυξαστο ἡ παντόταλμος, ὡσπερ ἐν μάχης τροπῇ.

παντόταλμοφουδομηχανορράφος (ό) μον. ὁ τολμῶν νὰ μηχανορραφῇ πάντα τὰ φεῖδη : Κ Ρόδ.Παίημ.Ματρ.Δα.Gr.2,624.

παντοτρόφος-ον (τροφός) ὁ παντρόφος βλλ. : Αἰσχ.ἀν.192,4 Αἰμυαν παντοτρόφος Αἰθίοπων, ΠΔ Σαρ.Σαλλ.14,25 τὰ παντοτρόφος σου δωρεῶ ἕπρηται, Χρυσ.Σιδ.Προομ.5.

παντοῦ ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. ἐν παντὶ τόπω, εἰς δὴ τὰ μέρη, παντοχού : Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.70 παντοῦ κλάφα, παντοῦ ἀντάρα ἰ καὶ παντοῦ ἐξέφυξιμοί, - θὰ οἶς θυμάμαι παντοῦ καὶ πάντοτε· ἰ φρ. παντοῦ τὰ πάντα (ἐν τῷ κόσμῳ συμβαίνει) οἰσι παντοχού τὰ αὐτά.

παντοουρανομός (ό) νεώτ. πολιτικὴ κίνησις σκοποῦσα τὸν συνασπισμὸν πάντων τῶν τουρανομένων λαῶν εἰς ἕναίον κράτος εἰτε εἰς ὁμοσπονδίαν.

παντοουγίτης (ό) μον. ὁ παντοουγίτης βλλ. : Φλόρ.κ.Πλατ.ἰσαφλόρ.1823 [ἐκδ. Μαυρ.].

παντοουργία (ή) μον. ἡ δημιουργικὴ δύναμις τῶν παιδῶν, ἡ πανουργία : Πιστ.Γ.46, αὐτ.1880.

παντοουργικός-ή-όν μγν. κ. μον. ὁ τὰ πάντα ποιῶν, πράττων, δημιουργῶν : Μνηστ.12,6 Ὁρθρ. Ὡδ.4 Τριαδικὸν τὴν πάντων παντοουργικὴν, ἐνιασίον ἄνθρωπον . . βασιλείαν, ASS Αὐγουστ.2,447, 26 τὴν παντοουργικὴν Τριάδι· ἰ μγν. τὸ οὐδ. παντοουργικόν ὡς οὐσά. ἡ δύναμις τοῦ τὰ πάντα ποι-

εῖν : Κύριλλ.2,17Α ἔχει . . Ἰησοῦς . . ἀπὸ βεῖας φύσεως τὸ παντοουργικόν ὡς θεός, αὐτ.6,788B.

παντοουργός-όν ἰεργονί κ. μον. ὁ πᾶν ἔργον πράττων, ἐπιτελῶν, ὁ πανοῦργος Εὐστ.524,37 ἐτὸ πανοῦργος καὶ παντοῦργος εἰ καὶ ἡ λέξις ἡ αὐτὴ ἀμφότεν ἔχειται, τὸ ἔργον δηλαδὴ, ἄλλ' ἔχουσι διαφορὰν παρὰ τοῖς ὑστερον, εἰ καὶ Σαφοκλής . . εἰς ταῦτὸν ἀγειν δοκεῖ ἐκότερα· Σφ.ΑΙ.445 νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδα φωτὶ παντοουργῶ φρένας ἔπρασαν [σχόλ. ἐπάντα πράττοντι καὶ μὴδὲν ὑποστέλλομεν, πανοῦργω καὶ ἀναΐδει·] 2) ὁ δημιουργὸς τῶν πάντων : Δαμάσκ. Ἀρχ.57, Εὐστ.29,31

|| τὸ ἄρα. παντοουργός ὡς οὐσά. ὁ δημιουργός, ὁ θεός : Μνηστ.2,1 Ὁρθρ. Ὡδ.8 σοὶ τῶν παντοουργῶ ἐν τῷ καμίνω Παῖδες παγκόσμιον πλέξαντες χροσίαν ἔμελλον, Ἰωσ. ἐν Ρήτ.3,520,16 θάλασσα, τὸ μέγα κτίσμα τοῦ παντοουργῶ.

παντοῦρμα-ατος (τό) μον. ἡ συναρμογὴ καὶ ἡ σύνθεσις σονιδῶν διὰ περονῶν ἰ ΨΚωδ.2591B) κέρκουσι καὶ παντοῦρματα μετὰ ξύλων ποιήσαντες τεδίκαισι τὸ θεμέλιον.

παντοῦρμωσις-εως(ή) μον. ἡ. παντοῦρμα βλλ. : ΨΚωδ.259,5 [ἐκδ. Pteg.] παντοῦρμωσις ξύλων [β.γρ. παντοῦρμωσις ἡ πανδοῦρμωσις].

παντοῦρμα (ή) (γαλλ.) δημ. κ. παντόφλα ἡ ἐμδός βλλ.2).

παντοῦρμος-ον [ἐξω] μγν. ὁ τὰ πάντα περιέχων ἡ περιβάλλων : Δαμάσκ. Ἀρχ.66 παντοῦρμος συναίρεσις, αὐτ.117 ἐνέργεια παντοῦρμος τοῦ ἑνός.

παντοφάγια (ή) (τρώγω) μγν. κ. μον. τὸ ἐσθλ. εἶν πᾶν φαγητὸν ἀδιακρίτως : ΠΔ Μακκ.4,1,27 παντοφάγια, καὶ λαιμαργία, καὶ μονοφάγια, Ἄντιων. Μέλ.110,30 τὸ ἐκλυτον τῆς παντοφάγιας.

παντοφάγος-ον (τρώγω) μγν. κ. μον. ὁ τὰ πάντα κατατρώγων, καταβροδύσκων, ὁ παμφάγος : Γρηγ.Ναζ.ΑΠθ.213 ἔδρας . . πυρὶ δάφατε παντοφάγος, ΚΜανασσ.Χρον.3659 φάρυγγ' ἡ παντοφάγος, αὐτ.6023 Ἄδης ἡ παντοφάγος.

παντοφάγος-ουσι-ές (φάγω) μον. ὁ ὄλος, ὁ εἰς ἄκρον λάμπων, ὁ φωτεινότερος : ΚΜανασσ. Χρον.4483 παντοφάγος ὁ λύχνος.

παντοφάρυγγ-υγγοσι(ό) (φάρυγγ) μγν. μον. ὁ γαστρίμαργος, ὁ λαιμαργός, ὁ ἀδηφάγος : Εὐστ. 1837,39 [ἔσφ.γρ. ἀνὶ παντοφάρυγγ].

παντοφθαλμιασ-ον (ὀφθαλμοί) ὁ οἰστέ ἔχων παντοχού ὀφθαλμούς, ποῦ εἶναι γεμάτος μάτια : Ἀριστοφ.ἀπ.628 ἰτινα π- ἀρηνα τρέφω.

παντοφίλητος-ον (φιλό) μον. ὁ ὑπὸ πάντων φιλούμενος, ὁ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητός : Στουδ.Θεόδ. ἐν Μί.99,1197, ΚΠορφ. Ἐκθ.376 [ἐκδ.β.].

παντοφάλα (ή) δημ., παντοφάλαδικο(τό), παντοφάλας(ό) β.γρ. τὸν παντοφάλα, -ἀδικο, -φάλας βλλ.ς.

παντοφάλας-ον (φάλας) μγν. ὁ τὰ πάντα φοβούμενος : Καλλ.Αἰρ. ὉΞ.3,12.

παντοφόρος-ον (φέρω) πάμφορος βλλ. : Ἀριστοφ.Πολιτ.1326,28 τοῖσάντων δ' ἀναγκαῖον εἶναι τὴν παντοφόρον ἰχθῶραν.

παντοφύξις-ουσι-ές (φύω) ὁ τὰ πάντα φύων, παρῶν ἰ Ὁρφ. Ὑμν.11,10 παντοφύξις, γενέτωρ πάντων, πολύνωμος δαίμων, Τιμων Φλ.37.

παντοφύλαξ ὁ θεός μον. ὁ τὰ πάντα φυλάσσων : Αἰσχ.Θεόδ.770 [ἐκδ. Μι.].

παντοφύρτος-ον (φύρω) ὁ ὄλος πεφυρμένος, μεμιγμένος πρβλ. ἀμφύρτος : Αἰσχ.Εὐμ.654 ἀγνοτα πολλὰ παντοφύρτ.

παντοχάρμυδισ-εως(ή) (χάρμυδις) ἡ τὰ πάντα καταχάρμυδισσα, καταπίνουσα ἀδυσσοῦς ἡ δὴν : Ἰησῶν.85,1 [κτ. Βγκ. ἀντὶ παντοχάρμυδιστ' πρβλ. μεθυσοχάρμυδισ].

παντοχή (ή) δημ. ἀντὶ ἀπαντοχῆ βλλ., ἡ καταφυγή : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.233,1 νὰ χω κὶ ἐγὼ μιά παντοχή, νὰ χω καὶ τὴν ἐλπίδα.

παντόχρους-οος-ου-ουον (χρoαίá κ. μιν. ὁ ἔχων παντός εἴδους χροῖαν, παντοῖα χρώματα: "Ὁρφ. Ὑμν.43,4, Κ.Μανασσ.Χρον.122 ὁ πέλωλος οὐρανοῦ παντόχρους ἑώρατο.

παντοχρωμία (ή) νεώτ. φωτογραφική μέθοδος, καθ' ἣν, διά τῆς χρήσεως πλακῶν εὐπαθῶν πρὸς ὅλα τὰ χρώματα, ἐπιτυγχάνει ἡ ἀποτύπωσις τῶν διαφόρων χρωμάτων τοῦ φάσματος ἐν τῇ πραγματικῇ αὐτῶν ἄξει. || ἡ διά τῆς παντοχρωμίας παραγομένη φωτογραφία.

παντόχρoος-ον (ή) μιν. ὁ παντόχρoος, ὁ εἰς ὅλα τὰ μέρη ἐκτεταμένος: Κ.Μανασσ.Χρον.43 τὴν παντόχρoον φύσιν τὴν ὕδατιν.

παντρέϊα (ή) μιν. κ. δημ. ὑπανδρία, γάμος, νόμιμος σύζευξις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς: "Ερωτόκρ.3,750 οὐδέποτε γιὰ παντρεῖαν ἤφηνεν τὰ τοῦ ποῦσι, αὐτ.Ε.496, λαϊκ.τραγ. τὶ καμώματα εἶναι τοῦτα, μὲ τὸ ζῶρι παντρεῖα, -ἔχει κόρη τῆς παντρεῖας (ἰωρμιοι πρὸς γάμου).

παντρεαρραβωνία δημ. ἀρραβωνίω καὶ ὑπανδρεία πινὰ συγκρόνησις, τελὼ ταυτοχρόνως τὸν ἀρραβῶνα καὶ τὸν γάμον πινὸς: Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.1075 μὲ κάποιον ἄλλον τὴν βλογοῦν κὶ ἐκείνη δέεν τὸν θέλει, | παντρεαρραβωνιάζουν τὴν κὶ μένα μ' ἄστοχουεν.

παντρέϊα (γ) μιν. κ.δημ., ὄδρ. (ἐ)παντρεῖα, παθ. ὄδρ. (ἐ)παντρεῖται|καί, μτχ. παθ.παρκα. παντρεμένος, ὑπανδρεύω: Δουκαγγ., "Ερωτόκρ.3,1367 ὁ κύρις σου γλήγορα σο παντρεῖται, Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.156,3 τὴν ἐπαντρεῖσθαι τὴν Ἀρετὴν στὰ ξένα, ὁ. τραγ. καλὴ μᾶνα, παντρεφέ με, σπιτονοικοκυρφέ με' || τὸ μέσ. παντρεῖσθαι ἐρχομαι εἰς γάμου κοινωνίαν, λαμβάνω σύζυγον: "Ερωτόκρ.1,33 ἀπὸ μικροῦ παντρεῖσθαι καὶ συντροφιάστῃ ὁ μάδι | μὲ ταίρι, αὐτ.1374, Πολίτ.'Εκλ.Τραγ.171,17 τὸ φίλι . . τῆς παντρεμένης τέσσαρα, | τῆς χίρας δεκατέσσαρα.

παντροβoλογοῦμαι δημ. στέφoμαι, στεφανώνομαι, γίνεται ὁ γάμος μου.

παντρητός-ον μτγν. ὁ ὄλιος τετρημένος, τρημένος: Πλούτ.'Ηθ.853Ε αὐλοῦ πάντρητον τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ ἐνθα αἰ ἀπαί.

παντρολόγημα (τὸ) δημ. κ. ἰδ. κτ. πηλῶ. παντρολογήματα αἱ διαπραγματεύσεις πρὸς σύναψιν γάμου, τὰ προζενεῖα, τὰ προζενήτρα.

παντρολόγητρα (ή) δημ. ἡ μεσιτρία συνοικεσίω, ἡ προζενήτρα.

παντρολογώ-έω δημ. κ. παντρολογῶω, ὄδρ. (ἐ)παντρολόγησα, διαπραγματεύομαι τὴν σύναψιν τοῦ γάμου πινὸς, ἐπιδιώκω ὄλιος ὑπανδρεύω πινὰ ἡ ὄλιος ὄλιος περὶ προσεχίας γάμου πινὸς, προζενεῖω: τὸν παντρολογοῦν ἀπὸ παιδάκι' || ὄμ. τὸ μέσ. παντρολογῶσθαι κ. παντρολογῆμαι εὐρισκομαι εἰς διαπραγματεύσεις γάμου, ἐπιδιώκω τὰ ὑπανδρευθῶ: ὄλιος καὶ παντρολογῆται, μὰ πάντα λεύτερος μένει' 2) ρηματ. π. παντρολόγημα, παντρολογήτρα.

παντρώος-ον (τρώος) ὁ ὄλιος τρώων, ὁ δειλός: Αἰοχ.'Επ.294 παντρώος πελαγία.

παντρώος-ον (τρώος) ὁ ὄλιος τραπέσις εἰς φυγὴν, ὁ παντελὴς τετραμμένος ὁ ταραχώδης, ὁ ταραχώδης: Αἰοχ.'Επ.955 τετραμμένον παντρώο φυγῆ γένους' 2) ὁ λαβδάνων, ἀναδεχόμενος πάντας τοὺς τρόπους τῆς ὑπάρξεως: Δαμῆσκ.'Αρχ.13.

παντρώος-ον (τρώος) μτγν. ὁ τοῦς πάντας ἢ τὸ πάντα τρέφων: Μελέαγρ.Α.Π.7,476,9 π. Γά.

παντῶχλια (ή) Ἐπίγρ. ἡ πάνυ, ἡ καθόλου καλὴ τύχη, ἡ γενικὴ εὐτυχία.

παντωνία "Ἡσ. ἐπαντοδῶνας,

παντωνία (ή) μτγν. ἡ ὄλησις ἢ ἀγορὰ πάντων τῶν πραγμάτων: Ζώσ.2,38,2.

παντῶνυμος-ον (ἰδνομο) ἐπίγρ. ὁ πᾶσιν ὀνομαστός, ἔξακροστός: "Ελλ.'Επιγράμ.415.

πάντως ἰσάει ἐπίγρ. κ. μιν. κ. νεώτ. κατὰ πάντα τρόπον, πρὸς πᾶσαν κατεβῆσιν, ἐντελής, ὄλιος διόλου, καθ' ὁλοκλήριον, π.'Ομ. πάντως ἐπομένοι τοῦ ὄμ, κατ' οὐδένα τρόπον, παντοίωσιν αὐ, οὐδὲ ὄλιος οὐδαμῶς, διόλου δέν: "Ἰ.Θ.450 πάντως, . . ὄκκ ἄν με τρέφειαν, "Οδ.Υ.180 πάντως οὐκέτι καὶ διακρινέσθαι ὄλιος, Αἰοχ.Πρ.333 πάντως γὰρ οὐ πείσεις με, Πλάτ.'Ἰορρ.497Β πάντως οὐ σὴ ἀστὴ ἢ τιμὴ' ὄμ. ἠγοῦμενοι τοῦ ὄμ: Κ.Δ.Ρωμ.3,9 τὶ οὐν; προεβόμῃσθα; ὄ πάντως, αὐτ.Κορινθ.1,5, 10' ὄμ. κ. ἀνευ τοῦ ὄμ: Παρμ.2,3 σκιδνώμενον πάντη πάντως "Ἡρ.1,3) ἔδεε πάντως τὴν μητέρα. κομισθῆναι (ἐπερνε ὄλιος ὄλιος, ἔξ ὄλιος, ὄλιος ὄλιος ἀναγκασίω), αὐτ.7,10,9, αὐτ.2,42 θελήσῃ πάντως ἰδέσθαι τὸν Δία ἰεθιμῶν κατὰ πάντα τρόπον, αὐτ.6,9, ὁ δὲ πάντως εἰς μάχην ἐλεύσονται (ἐάν ἐξ ὄλιος τὰ ἐλθῶσι, αὐτ.7,157 τὸν . . ἐπίπτα . . πάντως κού πυνθάνεται ἰδνομοφιδόλιος, Αἰοχ.Πέρσ.689 ἄλλως τε πάντως καὶ κατὰ γῆρας θεοὶ (ἐξαιρέτως), αὐτ.Εὐμ.726 Πλάτ.'Απολ.35D ἄλλως τε . . πάντως καὶ ἀσεβείας φεύγοντα, Πλάτ. θεῶν δὲ βουλομένων πάντως σε ἀσάσασθαι' ὄμ. πτ. ἐπιθ.: "Ἀλεξ.233 πάντως ἀναρίστως σὺνῆθ. μτ. τοῦ πᾶς ἢ ὄλιος παραγοῦν αὐτοῦ: "Θουκ.7,87 κατὰ πάντα γὰρ πάντως κηλιθέντες, Πλάτ.Κριτ.107D τῷ μὴ πᾶσαι πάντως τὰς ὁμοιότητας ἀποδιδόντ' 2) ἐπὶ ἰσχυρὰς βεβαίωσως, ἔξ ὄλιος, ἐν πᾶσι περιπτώσι, ἀνομοφιδόλιος, χωρὶς ὄλιος, ὄλιος ὄλιος: "Ἡρ.5,111 ἐτοίμως . . ἐπι ποίειν καὶ ἀμφοτέρω . . καὶ πάντως τὸ ἄν ἐπιπέσει σὺ, Αἰοχ.Πρ.6 πάντως δ' ὄνῃκα κινῶν με τὸλμαν σχεθῆναι, "Αριστφ.'Ἰπν.232 πάντως γὲ μὴ γυνασθῆσεται, αὐτ.Θεομ.805, αὐτ.984, Πλάτ.'Απολ.33D πάντως δὲ ἠδρείσει αὐτὸν πολλοὶ ἐνταυθαί, "Ἡρώδ.7,89 τὰ' ὄν' ὄμ. μᾶλλον δὲ πάντως ἰδνομοφιδόλιος, Κ.Δ.Λουκ.4,23, αὐτ.Πρόξ.18,2) δαί με πάντως τὴν ἔσπρη' . . ποιῆσαι εἰς ἱεροσόλυμα, αὐτ.2,22, αὐτ.Κορινθ.1,9,22 "Τουλ.Λόγ.7,222Α ἰσπὶ τοῦ ἰσάει, δαμῆσκ.'Αρχ.96 πάντως ὄμ. . . (ἰσάει σαφῶς . .), Πλάτ. παρήγγελλά σοι ὄμ. μὴ ἀπέλθης . . , καὶ ἀπῆλθες πάντως (καὶ σὸ ἀπῆλθες, Πρόδρ.2,407 πάντως πεινῶν ἀγανακτῶ, κινῶμαι εἰς τὸ ἀγνοοῦμαι, ἠμπορεῖ τὰ ἀγῆστω ἴγω, ἀλλά πάντως θά ἐλθω' || ὄμ. μτ. προστ. ἐπὶ διαταγῆς ἢ παροχλήσεως: "Ἡρ.1,156 ἀπὸν δέ . . πάντως ζῶντα ἀγαγεῖν, Εὐθ.357 ἄλλ' ἐμοὶ πείθεσθε πάντως μόνον πείθεσθε εἰς ἐμὲ), Πλάτ.'Συμμ.1751) πάντως παρατίθετε δὲ τὸν βούλησθε μόνον βάλτετε ἐπὶ τῆς τραπέζης, Πλάτ. καὶ τὸ ἱερὸν δὲ πάντως ἡμῖν ἀπόστειλον (βεβαίως, ἐξάπαντος) 3) ἐν ἀποκρίσει, διὰ πάντες μέσου, βεβαίως, μάλιστα, ἔξ ὄλιος, ὄλιος ὄλιος: Αἰοχ.Πλ.273 καὶ ταῦτ' ἐμοὶ βακτηρίαν ἔχοντας; πάντως γὰρ, "Ανδοκ.1, 102 ὄμ. σωθῆσθαι; | πάντως δήπου, Πλάτ.'Ἰορρ.574Β ἐπιχεροῖ ἄν . . ἀπατῶν τοὺς γονάκις . . Πάντως, αὐτ.Φαίδ.75Ε ἢ ὄμ. τοῦτο . . λέγομεν . . ἐπιστήμης ἀποβολῆν; Πάντως δήπου.

πάνυ ἰσάει ἐπίγρ. κ. μιν. κ. νεώτ. εἰς μέγαν βαθμὸν, ὄλιος διόλου, σφόδρα, λίαν, πολλὸ, ἐπίπτα. τῶν ρημάτων: Αἰοχ.Χο.861 πάνυ θλιεῖται . . σθκων ὄλιος πινὸν ἐξολοθρεύσασθαι παντελῶς . . τὸν ὄλιον, Αἰοχ.Πέρσ.Βάτρ.65 πᾶν γὰρ μανθάνω ἱελεῖσθαι, Ξεν.'Αν.δ.1,31 ὄς πάνυ εἰδῆτε, Πλάτ.Κρατ.386C σὸτὰ γέ . . σοὶ πάνυ δοκεῖ, αὐτ.Εὐθ.272D πᾶν καὶ προσήκον καὶ μέγιστον, Πλάτ. Βαυμῶν ὄλιος, ὄμ. Πλάτ. πᾶν γὰρ αὐτοῦ ὄλιος' ὄμ. μτ. ἐπίθ. σφόδρα, λίαν, πάρα πολύ: Αἰοχ.'Αγ.1456 πᾶν πολλὰς ψυχὰς, αὐτ.Πέρσ.926 πᾶν ταφῶς, Αἰοχ. 1915 πινῶν . . πᾶν πλουσίω, Πλάτ.'Απολ.25B

πάνυ δόλιγοι, Ἀριστλ.ΖΙ.542α,5 πάνυ μικρῶν ὄντων ὁμ. συνήθ. ἐν ἀντιθετικαῖς προτάσει· Δημ. 541 οὐ πονηρὸς ἀλλὰ καὶ πάνυ χρηστός ὁμ. τιθέμενον μτ. τὸ ἐπιθ.· Ξεν. Ἀν.Ι,9,27 χιλὸς σπάνιος πάνυ, Πλάτ.Κρατ.402Α γελοῖον μὲν πάνυ εἰσιπνὸν ὁμ. κ. κχωρισμένον ἀπ' αὐτοῦ· Πλάτ.Πολ.605C, Πλάτ. πάνυ ἀνήρ σφοδρὸς ὁμ. μτ. ὀνομαζτων, ἐν ἐπιθ. σμ.· Πλάτ. Ἀπολ.26E πάνυ εἶναι ὑβριστῆς κ. μτ. ὑπερβ.· Ἀθην.Ι,22D ὁ πάνυ.. προσφιλέστατος, Σχολ. Ἀριστοτ.Βάτρ.Ι,363 πάνυ φαυλότατος, Διήγ. Ἀχιλλ.28W ἐκ γένουσι τε λαμπρῶν, πάνυ πλοκιστάτου ὁμ. μτ. ἐπίρρ.· Ἐθν.311 πάνυ ταχῶ, Ἀριστοτ.Πλ.25 πάνυ σφόδρα, Θεόπομπ.Κωμ. Ι4 εὐ πάνυ, Εὐδουλ.30 μόλις πάνυ, Ξεν.ΚΠ.6,Ι,41 πάνυ πολὺ ἴσραρ πολὺ, Πλάτ. Ἀπολ.25A πάνυ σφόδρα ταῦτα λέγω, αὐτ.21B μόλις πάνυ, Αἰσχιν. 2,36 σφόδρα πάνυ σκυθρωπώσας, Μηναι.Ι2,6 Σύνε. πάνυ σφόδρα τὴν καρδίαν ἔδιδάκτετο ὁμ. μτ. ἐπιρρηματικῶν φράσεων· Ἀριστοτ.Πλ.377 ἀπὸ μικροῦ πάνυ, Θουκ.8,50 πάνυ, ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ ὦν, Πλάτ. Ἀπολ.40A πάνυ ἐπὶ σμικροῖς ἐναντιομενῆ, αὐτ.Εὐθ.305C πάνυ παρὰ πολλοῖς, αὐτ.Ε πάνυ ἐξ εἰκότας λόγου, αὐτ. Ἰνν.Μ.282E ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάνυ, Δημ.488 πάνυ.. σπουδῆς τὴ ἀπῆγγελλεν μοι ὁμ. κ. μτ. γχ.· Θουκ.3,44 ἦν.. ἀποφῆναι πάνυ ἀδικώτατος αὐτοῦς ὁμ. ἐπιτετ. καὶ πάνυ, Θουκ.Ι,3 δοκεῖ δέ μοι, κ. καὶ πάνυ οὐδὲ εἶναι ἡ ἐπιφίλοισι αὐτῆ βεροναρδ.Γρ. ἐμοὶ φαίνεται ὅτι ὅλος διόλου δὴν ὑπῆρχεν ἡ ὀνομασία αὐτῆ, αὐτ.211, Ξεν. Ἀνομ.Ι,3,13, Πλάτ. Ἀπολ. 17C καὶ μέντοι καὶ πάνυ, αὐτ.Κρατ.400C, αὐτ.Εὐθ. 26D· 2) οὐ πάνυ παντάνασον οὐ, οὐδὲ ὅλους, οὐδὲ αὐτοῖς· Ἰνν. Ἀρθρ.46 ταῦτα νεκρῶ μὲν ὀλόν τε ποιεῖν, ζῶντι δὲ οὐ πάνυ ἰσχυράως, κατ' οὐδένα τρόπον, αὐτ.77 ἐσθέρως δὲ οὐ πάνυ ἔχει ἰδὲν εἶναι ποδὸ εὐκόλοιν, Σοφ.ΟΚ.144 οὐ πάνυ μοῖρας ἐσθαιμονισαί πρώτης, Ξεν. Ἀνομ.2,8,5 οὐ πάνυ προσίει, αὐτ. Ἀν.5,1,26, Πλάτ.Εὐθ.286E οὐ πάνυ τὴ μανθάνω, Διήγ.1347 ἠ.. οὐσὰτα οὐδὲ τριῶν ταλάντων πάνυ τὴ ἦν, Ἀριστλ.Ηθ.Νικ.1099β,3 οὐ πάνυ εὐδαιμονικὸς.., ἔτι δ' ἴσως ἔτιον· 3) ἐν ἀποκρίσει, ἐν γρ. ὡς ἱσχυρὸν βεβαιωτικόν, καὶ μάλιστα, βεβαιότατα, ἀναμφιβόλως, ἐξ ἀπαντος· Ἀριστοτ.Πλ.393 καὶ ποῦ ἐστιν.. παρὰ σοί; πάνυ ὁμ. συνήθεσ. μτ. μορτίου τῆς· Ἀριστοτ. Πλ.97 ὡς τοῦ δικαιῶς δ' ἐν βαδίζοις; πάνυ μὲν οὖν, αὐτ.Βάτρ.512 πάνυ καλῶς, Πλάτ. Ἀλκ.Ι,107E καὶ τότε ὁπότε βέλτιον; πάνυ γε, αὐτ.Χαρμ.154E καὶ πάνυ γε, ἐρη· 4) κ. νεώτ. μτ. τοῦ ἀθροῦ τοῦ ὁ μέγας, ὁ πολὺς, ὁ ἔξοχος, ὁ ἔνδοξος, ὁ περιφάνης, ὁ ἔρακιστός· Σουίθ. ἐτοῦ πάνυ, τοῦ πανηγύστου· Θουκ.8,1 ἥπιστον καὶ τοῖς πάνυ τῶν στρατιωτῶν ἰκαί εἰς τοὺς πλέον γνωστοῦς αὐτῶν στρατιωτῶν, Ξεν. Ἀνομ.3,5,1 τῶ τοῦ πάνυ Περικλέους υἱῶ, Λουκ.Ἰκαρ.2 παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ Διὸς ἠέω, Ἀδην.12,537D περι.. τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ πάνυ τρυφῆς, Ἐπιγρ. τῶν πάνυ ἐπ' ἀξιώματος· ὁμ. μ. οἱ πάνυ· Θουκ. 8,89 ἔκοντες ἡγεμόνας τῶν πάνυ ἰσχυρῶν, Λουκ.ΒΠρ.22 Ἠλέκτρον μὲν ἐκίνουν τὴν πάνυ, πάνυγρος-ὀν ἰγυρόσι μτγ. ὁ ὅλος ὁ ἐντελὴς ὄψος, ὁ καθύρσιος· Μαν.187 πανύγροισι τόποισι παρήμενοι ἰδ.γρ. ἀντὶ παρύροισι, Πλούτ. Ἰθ.355F, Ἀτ.Ι,5,33 τὸ πάνυγρον Γαλνοῦ, πανύγροισ-ὀν (ὀνῶν) μτγ. κ. μον. ὁ πάνυ ἡ ὑπὸ πάντων ὀνομαζόμενος· Μεθδ.5,400C τὴν πανύγρον πορείαν, Ἀμφιλ.3α τὴν πανύγρον ἐφορσασάντων πανύγρον, Ἰω. Ἰεροσ.βι.Ἰω.Δαμασκ.264, [ἐκδ. Μ.ε], Μηναι.12,1 Ὁρθρ.Ἰδ.4 Μαρία.. ὡς βασιλέα τοῦ παντός τεκρόσια μόνη πανύγρη, Ἀκολοῦθ. Ἀκαθ. Ἰγμον 24 ὡς πανύγρη-τε Μῆτερ, ἡ τεκρόσια τὸν.. ἄγιώτατον Λόγον.

πανύπειροχος-ὀν ἰγυρόχοσι ὁ ὑπερέχων πάντων, ὁ ὑπὲρ πάντας ὑπέροχος, ὁ ὑψίστος· Ἦα. ἐπανυπέροχον πάντων μέγιστον· Ἐπιγρ. πανυπέροχοι θεοί, Ὀπν.Κυν.1,311, ΑΠ.9,656, αὐτ.741· ὁ τοῦ οὐδ. πανυπέροχον ὡς ἐπίρρ.· Ὀπν.Κυν.2,63.

πανυπεράγως-ὀν ἰγυρόγροισι μον. ὁ ὑπὲρ πάντας ἀγῶς, ὁ ὑπερέχων πάντας κατὰ τὴν ἀγῶτητα, ὁ ἀγῶνιστής, ἐπιθ. τῆς Παρθένου Μαρίας· Μηναι.12,11, Ἐσπ. Σταυροθεοτ. ἡ σεμνὴ καὶ πανυπεράγως σου Μήτηρ, Χοῦμν.Ν ἐν Ἀν.Βοασσ.2,67, αὐτ.5,239· ἐπίρρ. μον. ἀγῶνος· Χοῦμν.Ν αὐτ.1,295.

πανυπεραμύμητος-ὀν ἰγυρό, ἀμύμητος μον. ὁ ἐν παντὶ ὑπὲρ πάντας ἀμύμητος· Γερμ.685 [ἐκδ.Μ.ε], **πανυπεραμύμω**-ὀν ἰγυρό, ἀμύμωσι μον. ὁ ὑπὲρ πάντας πᾶν ἀμύμωτος, ὁ καθ' ὅλα λίαν ἀμύμωτος· Γερμ.1α.ετα.122B [Gretz] τῆς πανυπεραμύμω μου δεσποίνης.

πανυπερένδοξος-ὀν ἰγυρό, ἐνδοξός μον. ὁ πάνυ ὑπερένδοξος· Ἰσιθ. Θεσσαλ.72 [ἐκδ.Μ.ε], **πανυπερκάθαρος**-ὀν ἰγυρό, καθαρός μον. ὁ ὑπὲρ πάντα καθαρός· Γερμ.736 [ἐκδ.Μ.ε].

πανυπερλαμπρῶς-ὀν ἰγυρόλαμπρῶς μον. ὁ ὑπὲρ πάντας πάνυ λαμπρός, ὁ λαμπρότατος· Θεοφύλ.Βουλυ.2,677, Διήγ. Ἀχιλλ.339 εἶχεν ἡ τραχηλῆ του καὶ τὰ μανικά γύρον | λιθάρια πανυπερλαμπρα μετὰ λιθομαργάρων ἐπίρρ. μον. ἀμρρως· Χοῦμν.Ν ἐν Ἀν.Βοασσ.2,30.

πανυπερούσιος-ὀν μτγ. κ. μον. ἐκκλ. ἐπίτατ. τοῦ ὑπερούσιος βλλ., ἐπιθ. τῆς Ἀγ.Τριάδος τοῦ Ἀγ.Πνεύματος (Ἰόγου)· Ἰσαάκ Ἀρμεν.ἐν Μί.132, 772 πανυπερούσιος Τριάς, Ἰωσηφ.1075 [ἐκδ.Μ.ε].

πανυπερσεβάστικόν ἀξιώματι μον. τὸ ἀξίωμα τοῦ πανυπερσεβάστου βλλ.· Παχυμ.Γ.2, 20 [ἐκδ.Βομ.Ι].

πανυπερστέατος-ὀν μον. τίτλος ἀξιώματος ἀπονεμηθεὶς τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ εἰς σημενῆ του, Ἰσοδύναμος δὲ τῶ τίτλῳ Καίσαρ, παρεχόμενος μόνον εἰς μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ἐν Βυζαντίῳ· Θεοφύλ.Βουλυ.3,677.

πανυπέρτατος-ὀν ὁ ὑπέρτατος, ὁ ὑψίστος, ὁ ἀνώτατος πάντων· Ἀριστοτ.Κοσ.397α,15 μεγέθει πανυπέρτατος, Ἀπολλ.Ρ.Ι,1122 πανυπέρτατα ἐφρίξωνται [ἐπὶ δένδρων, ἅτινα εἶναι ἐφρίξομενσ πανύφληα ἐπὶ τῶν ὀρέων] ὁμ. ὁ παντελῶς ὅλος διόλου τελευταῖος, ὁ εἰς τὰ ἔσχατα κειμενος· Ὀδ.1,25 χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἄλλῃ κείται· 2) ὁ ὑψίστος, ὁ ἠπέρτατος· Ὀρφ.Ἰγμ. 19,2 στερρολῆς πανυπερτάτων ἀγλων, Καλλ.Δία.91 χαιρε μέγα Κρονίδη πανυπερτάτε.

πανυπέρτιμος-ὀν ἰγυρότιμος μον. ὁ πάνυ ὑπέρτιμος, συνήθ. τίτλος ἀξιώματος π.Βυζ.· Μιχ. Ἀκομ.119,4 [ἐκδ.Λ.].

πανυπέρφρων-φρων-ὀν ἰγυρό, φρήν ὁ πάνυ ὀλαζών, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὑπεροπτικός· Ὀρφ. Ἰγμ.61,12 γνώμας οὐχ ὀσας, πανυπέρφρωνας.

πανυπέρφρωτος-ὀν ἰγυρόφρωτος μον. ὁ πάνυ, ὁ εἰς ἀκρον ὑπέρφρωτος· Γερμ.704 [ἐκδ.Μ.ε].

πανυποτάτως ἰσοπαλῆτι ὑποτάτως ἐντελῶς, καθυποτάτως· Vis.Constant.425A [Gretz] τοὺς δὲ Λοιποὺς πανυποτάξας.

πανύσσα [ἡ] Ἦα. ἐστρφόρος ἀνοσθεσμ. οἱ δὲ κείριαν, ἡ τὰς τρίχας ἀναλαμβάνουσι· προβλ. πῆ- νος, δωρ. πᾶνος.

πανύστατος-ὀν μτγ. τ. τοῦ πάνστατος βλλ.· Καλλ.Λουρ.Παλ.54 τῶνος ἐσοφείασι τοῦτο πανυστάσιον, Ἐπιγρ.ΑΠ.Παραρτ.339.

πανύστατος-ὀν-ὀν κ. νεώτ. ὁ ἐντελῶς ὑστατος ὁ ἐσχάτος πάντων, ὁ ὅλος διόλου τελευταῖος ὁ στερνός-στερνός· Ἰλ.Ψ.532 πανύστατος ἡλυθεν ἀλλω, αὐτ.547, Ὀδ.1,452 πρώτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις.. νὸν αὐτὴ πανύστατος, Σοφ.Γρ.874 βεθῆκε.. τὴν πανύστατην ὀδῶν

άσασών, Εύρ.Μήδ.1041 προσεγγάζετ' τόν πανύστατον γέλιον' || τὸ αὐτ. κτ. ἐν. κ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. δι' ὑστάτην, τελευταίαν φοράν· Σοφ.Αἶ.858 τόν .. ἥλιον προσανέημι, πανύστατον δὴ κοῖτησ' αὐθιγότερον, Εύρ.Αἰκ.164 πανύστατόν σε προσπίθωσ' αἰτήσομαι· ὁ, κτ. πληθ.; αὐτ.Ἡρ.457 οὐς πανύστατ' ὄμμασιν προσδέρκομαι.

πανυφάλακας [οἱ] πάν. πρ. ὁ ἡμέρας καὶ νυκτὸς φυλάσσειντες.

πανυφάλας -(η-ὶν) ἰσηλόσσι μιν, κ. δημ. ὁ πᾶν ὑψηλός, ὁ ὑπερέψηλος, ὁ ὑψηλότατος· Ἐφραίμ 10130 τῷ πανυφάλα θρόνῳ, - πανυφάλα δέντρα - βουνά.

πανύφιστος-ον κ. μαν. ὁ εἰς ἄκρον ὄψιστος, ὁ ὄψιστος πάντων, ὁ πανυφίστος· Νεῖλ.256C, αὐτ.504A, Πάν. τῷ πανυφίστῳ θεῷ, ASS Μαῖου 3,52,23 ὁ πανύφιστος καὶ λίαν ὑπερμείγεις.

πάνω δημ. τ. τοῦ ἐπάνω βλλ.

πανώγραμμο [τὸ] δημ. τὸ ἐπάνωγραμμα βλλ.

πανώδης-ὸν [ῥῶδι] ὁ πᾶν ἐλκός, ὁ λίαν μελιχρικός· Ἐπιγρ. πανώδης ἀχά.

πανώδυνος-ον [δῶδυν] ἰτην. κ. μαν. ὁ λίαν ὀδυνητός, ὁ πλήρης ὀδύνῃ, ὁ ὀδυνηρότατος· Ἄηλ.Ἐμφ.Πολ.5,67, λιμός πανώδυνος, Ἐπιφάν.2, 268,2 τῆς πανωδύνου ἐκείνης πανυβίας.

πανώδυσος-ον Ἐπιγρ. ὁ πᾶν ἀτυχής, δυστυχής.

πανωλεθρία [ἡ] [ὀλεθροσ] κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. παντελής ὀλεθρος, πλήρης ἀφανισμοῦ, ὀλοσχερῆς καταστροφῆς, τελεία ἐξόντισμος, ἐξολόθρευσις, συνήθ. ἐν χρ. κτ. δασ.· Ἡρ.2,120 πανωλεθρία ἀπολόμνοι, Ὁσμκ.7,87 πανωλεθρία δὴ τὸ λεγόμενον καὶ πεζὸς καὶ νῆες καὶ αὐτὸν ὄτι οὐκ ἀνώλετο· ὁμ. κ. ἐν ἄ. πτώσει· Πλουτ.Ἡδ.1049B πανωλεθρία δὴλον Κ56,4 τὴν αἰτίαν τῆς πανωλεθρίας, Μηναι.12,1 Ὀρβρ.Ἡδ.4 καταφθαίεται δεινὴν πανωλεθρίαν λαοῦ διασημόν, Ἰωσ.Γενέσ.29C, - ὁ ἐχθρὸς ὄπιστι πανωλεθρίαν' || νεώτ. κ. δημ. κ. κτ. ἐπέκτ. πλήρης ἀστυχίας.

πανωλεθριος-ον ἰτην. ὁ πανώλεθρος, ὁ λίαν καταστρεπτικός· Κλημῆτιν 524C.

πανώλεθρος-ον [ὀλεθροσ] κ. μαν. ὁ παντελής ἐξολοθρευμένος, ὁ ἐντελής καταστραμμένος, ὁ τελείως ἠφανισμένος· Ἡρ.6,37 νῆγες .. πανώλεθρος ἐξαπόλλυται [δ.γρ. πανωλεθροσ], Αἰσχ.Χο.934 ὀφθαλμὸν σίκων μὴ πανώλεθρον πεσῖν, αὐτ.Ἐπ.71 μὴ .. πόλιν γε .. πανώλεθρον ἐξασπίησθε, Σοφ.Αἶ.839 κακοῦς κἀκίστα καὶ πανωλεθροῦς τὸ πᾶν ἡμᾶς τ' ἀλέσθαι, Ἄριστοφ.Ὀρν.1239 ἡ σου γένος πανώλεθρον .. ἀνατρέφῃ, Πολ.66, 15,20,8 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ λίαν διεφθαρμένος ἠθικῶς, ὁ ἐξωλέστατος, ὁ φαυλότατος, ὁ μιαιώτατος, ὁ ἐπόρτατος· Σοφ.Φιλ.322 τοῖς πανωλεθροῖς .. Ἀτρεΐδαις, Εύρ.Ἡλ.66 πανώλεθρος μῆτηρ, Ἄριστοφ.Λυσ.1039 οὕτε σὺν πανωλεθροῖσιν οὐτ' ἀνευ πανωλεθρῶν' 3) ἐνεργ. ὁ λίαν ὀλεθριος, ὁ εἰς ἄκρον φθοροποιός, ὁ καταστρεπτικώτατος· Ἡρ.6,85 μὴ .. πανώλεθρον κακὸν ἐξ τῆς χυρῆν ἐσθάλωσι, Αἰσχ.Πέρσ.562 νᾶες δ' ἀνώλεσσαν .. πανωλεθροῖσιν ἐμβολάσθαι, αὐτ.Ἡ.414 πανώλεθρον θεόν, Λυκούργ.165 πανώλεθρον κηλίδα θωβάς γένει, Θεοφύλ.Σ 192,22 [ἐκδ.Βοημ.] πανώλεθρον θάνατον.

πανωλέα [ἡ] ἡ παντελής φθορά, ἡ πανωλεθρία· Ἐφραίμ.7,12, Ἐπιγρ.

πανώλης-ους-ες [ὀλλυμι] κ. νεώτ. ὁ πανώλεθρος βλλ.1) Αἰσχ.Πέρσ.732 Βακτρῶν δ' ἔρρει πανώλης θῆρος αὐτ.Ἐπ.552 ἡ τᾶν πανώλεις .. τ' ὀλοῖατο, Ἐπιγρ. ἦτω ἐξώλης τε καὶ πανώλης ἴππος ἀράσι' 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ παντελῶς διεφθαρμένος ἠθικῶς, ὁ ἐξωλέστατος, ὁ φαυλότατος, ὁ κἀκίστος, ὁ μιαιώτατος· Ἡσ. ἐπανά-

λης, πανώλεθρος, ἐξώλης, ἀπολλόμενος· Σοφ.Ἡλ. 544 τῷ πανώλει πατρὶ, αὐτ.ΟΚ 1264, Εύρ.Ἡλ.60 ἡ γὰρ πανώλης .. μῆτηρ' 3) ἐνεργ. ὁ σφοδρὰ ὀλεθριος, ὁ λίαν φθοροποιός, ὁ καταστρεπτικώτατος· Σοφ.ΟΚ 1015 ἂν δὲ σμύρομαι αὐτοῦ πανώλεις' 4) νεώτ. ἱατρ. τὸ θηλ. πανώλης ὡς οὐα. ὀξεία λοιμώδης νόσος συνήθως θανατηφόρος ἐνδωμῖα ἢ τὸ ἄν. Ἀνοστόλ, ἡ πανοῦα.

πανωλικός-ή-ὸν νεώτ. ὁ ἀναφαιρόμενος εἰς τὴν νόσον πανώλη, ὁ τῆς πανώλους βλλ.41.

πανωλόδλητος-ον νεώτ. ὁ ὑπὸ τῆς νόσου πανώλους προσλήθησθε πανοκλιτισμένος.

πανωνία [ἡ] ἰτην. πώλησις ἢ ἀγορὰ παντός ἐίδους πραγμάτων· Ζῶσ.2,38 τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι πανωνίαν προτίθεισ.

πανώνιος-ον [πᾶν, ἀνωμαῖ] ὁ πλήρης παντοειδῶν ἐμπορευσίων προσόντων· Ἐπιγρ. τῶν χρόνῶν πάντα ἔχειν πανώνιον θφαις ζῶν ἀτέλην κέλιρρ. -ῖωσ· Ἐπιγρ. κὰς τὰ τέκνην τὰ ἐπίνοτα πάντα ἔχην πανωνίως θφαις ζῶν.

πανώνυμος-ον [ὄνομα] ἰτην ὁ ἔχων πάντα τὰ ὄνομα, ἐπίθ. τοῦ θεοῦ· Γρηγ.Νοῦ.2,252C πανώνυμο, πᾶς ἐς καλέσασθαι·

πανωπήεις-εντος-εσσα-εν ὁ τοῖς πᾶσιν ὀρτατός, ὁ πανόφιος· Εὐθην.Αἴτλ.4,106 Προξέλιθ Κυθῖαιος δὲ πανωπήισσαν ἔθηκε.

πανώρως-ον [ὠρῶσι] κ. μαν. ὑπερθ. πανωροῦς, ὁ πᾶν ὠροῖται, ὁ καθ' ὑπερβολὴν εὐεχθής, ὁ ὑπερβολικῶς εὐμορφος· Νικήτ.Παρθ.30, Διγεν.Ἀκρ.902 θλίβω τὴν καρδίαν σου, ὡ πανωροσάσθαι, αὐτ.197B, Διγν.Ἀρῖλλ.768 εἶχεν γὰρ ἡ εἰζαίρετος καὶ κρᾶδδωσαν πανώρως' ἐπίρρ.ἰτην. πανωροῦς· Ἀρμυλ.100 τῶν ἐν τῇ ἀσκήσει πανωροῦς διαπερδύσαν φαυρότατα.

πανώριος-ια-ιο δημ., ἐσφ.γρ. πανώριος ὁ ὑπερβολικῶς εὐμορφος· Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.119 κόρη πανώρια καὶ ὀμορφη, Χρυστ.Μαυρομ.Βασιλ.2 πανώρια βασιλόπουλο' κ. ἐπίρρ. πανώρια· δ. τρωγ. ἰατρί διαδοῖσθαις πᾶρρωρα καὶ τραγοῦσθαις πανώρια.

πανώρως-ον [ῥῶσι] ὁ κατὰ πᾶσον ὄρον τοῦ ἔτους γνήμιος, παραγόμενος· Αἰσχ.Ἡ.690 ἐπικρινεῖται φέρματι γὰν πανώρως.

πανωσιτάξω θέτω, τοποθετῶ τὴ ἐπ' ἄλλου εἰς ὄψος, τὸ παθ.· Ἀρτ.Βασίλ.2,14 κὶ ἴδια σκουπιδιῶν στερρῶς ἄρημινοσ νὰ σπῆσις πανωσιτάξων' αἱ χρόνοι.

πανωσιχί [τὸ] δημ. τὸ ὄνω μέρος τοῦ τοίχου· Ζερβ.Λυρ.Σάτ.1,77 καὶ κόρες λιτανεῖσιστες γύρω στοῦ πανωσιχί.

πανωφελής-ους-ες [ὠφελῶ] ἰτην. ὁ πᾶν ἀωφελίμος· Ἐρμ.Τρισημ.π.Στοβ.1,49,44 [ἰθδ. γρ.] **πανωφώρι** [τὸ] δημ. τὸ ἐπάνωφρον βλλ.

πάνωφωπος-ος [ἔπιγρ.] Ἐπιγρ. ὁ τὰ πάντα ὀρών, ὁ πανόπτης, ἐπίθ. τοῦ Ἄργου.

πάξ ἐπίφ. παρακλεισματοῦν, ἀρκεῖ, φθάνει πλέον, ὁδώνει· Διφιλ.96 δεῖναι τε καταδῶς πᾶς δεκεία λακωνικός, ὄδους δὲ κοτύλην. πᾶξ, τὴ πᾶξ, Μέξ.Ἐπιγρ.57, Ἡρώδ.7,114 φέρ' ὡδὲ τὸν λοβίσσον, ἐξ ἴχνος θέ[ω]μεν πᾶξ' μῆτε προσθήξῃ μὴτ' ἀπ' οὐτ' ἄλλος πᾶξεν' 2) Ἡσ. ἐπὶ δ' ἀπόδομα εὐποδῶντο. ἡ τέλος ἔχων.

πάξαιτο διαρ. μέσ. ἀόρ. εὐκτ. τοῦ πλῆμυρ βλλ. **παζαμάδιον** [τὸ] ἰτην κ. μαν. ὄνομαρ. τοῦ παζαμάδ βλλ., τὸ παζαμάδι· Γαλ.14,554 ἀρρω καὶ παζαμάδι, Παλλᾶδ.Λαομ.1082B, Τζέτ.Κλ.2,574.

παζαμάς [ὁ] ἰτην κ. μαν. ὁ δίηρος ἄρτος τὸ παζαμάδι [ἰθδ. ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ γράφοντος φθορητικῶ Παζάμασ]· Γαλ.14,537 παζαμάδων καθαρῶν, Παλλᾶδ.Λαομ.1081B, Μόσχ.1,3056C, Ἄνω Σοφ.3,11, Σουίθ.

παζαμάτης [ὁ] μαν. ὁ παζαμάς βλλ., ὁ δίηρος ἄρτος· Ἀνοφρ.Πατρ.24,1η.

παζαμάτιον (τό) γλωσσα. ἄ. μον. ἡ παζαμάδιον βλλ. : Κασσιαν., 169, Β, αὐτ. 539 Β.

παζαμίς-ιδος (ἡ) ἄ. παζαμάδιον βλλ. : Παλλὰδ. Λασι., 1258 Β.

παζαμίτης (ὁ) μον. (ἠν. ἄρτος, ὁ παζαμάς βλλ. : Σωφρον., 348 Α κ. Β.

παξιλάς (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος βασιδιομυκήτων ἀγορικοειδῶν μυκήτων.

παξιμάδα (ἡ) δημ. μέγα παξιμάδι βλλ. * 2) συνήθ. γυνή ἐλευθερίων ἁθῶν ἠθῶν, παξιμαδοκλήτρα.

παξιμάδι (τό) μον. κ. δημ. ὁ δίπυρος ἄρτος, ὁ δίπυρής : Κασσιαν., Δαπ. ἐν Σάθ. 3, 55 τέσσερα μαγαζία γεμάτα φορέματα, παξιμάδια, παροιμ. θέλει τὸ παξιμάδι βρεμένο (βλλ. βρέξω 2) * 2) εἶδ. μηχαν. περικόχλων κοχλιοῦμενον διὰ κλειδῶς περι κινήτων κοχλίων.

παξιμαδιάζω δημ. μτθ. μεταβάλλω δι' ὀπτήσεως ἄρτον εἰς παξιμάδι βλλ. * 2) ἀμτθ. γίνομαι καθίσταμαι σκληρὸς ὡς τὸ παξιμάδι βλλ. * 1) μτθ. ἐπί προσ., ἀπισχναίνομαι * 3) ρηματ. π. παξιμαδίασμα.

παξιμαδίασμα (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παξιμαδιάζω, ἡ μεταβολὴ εἰς παξιμάδι.

ιαξιμαδοκλήτρας (ὁ) δημ., τὸ θηλ. παξιμαδοκλήτρα, ὁ κλέπτης τὸ παξιμάδια βλλ. * 1) φρ. * Ἄης Νικόλας παξιμαδοκλήτης ἰερί παρτεινομένης ννεμίας, ἡ ὁποία ἀκίνητη τὸ πλοῖον, ἐξανθλοῦμενος οὕτω τῶν ἐφοδίων τῶν ναυτιλοῦμενῶν, ὁμ. φρ. * Ἅγιος Θεόδωρος παξιμαδοκλήτης (ἐπὶ ὑποκριτῶν καὶ ὑποκλιῶν) * 2) τὸ θηλ. παξιμαδοκλήτρα ἡ παξιμάδια βλλ. 2), κοκκίατα.

παδός (ὁ) δωρ. τ. τοῦ ἡδῶς βλλ. : Θεόκρ., 16, 25 πολλοὺς δ' ἐπ' ἄρας παῶν (ἄντι πηῶν).

παπαγάλ(α)ἴκι (τό) δημ. τὸ ἀναρρηχτικὸν πτηνὸν μελοφίτικος βλλ.

παπαγάλ(α)ίτζω δημ. ὀμιλῶ ὡς παπαγάλος * ἐναλαμθῶν μηχανικῶν ἡ ἄνοητος λόγους ἄλλων, ἀποιμνησθεῖν τὸ ἀνευ κατανοήσεως αὐτοῦ, φητικῶς : παίρνει ἄρτια, γιατί παπαγαλίζει πάντα τὸ μάθημά του.

παπαγάλ(α)ισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ παπαγαλίζεν, ὁ φητικισμὸς βλλ.

παπαγάλ(α)ιστί ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ παπαγάλου, τοῦ φητικίζοντος : μαθαίνει τὰ μαθήματα του παπαγαλίστι (ἀποιμνησθεῖς αὐτὰ μηχανικῶς ἀνευ κατανοήσεως).

παπαγάλ(α)ιος (ὁ) δημ. τὸ ἀναρρηχτικὸν πτηνὸν φητικὸς βλλ. : τὰ λέει σάν παπαγάλος * 2) μτθ. ἐπί προσ., ὁ φητικίζων, ἐκείνος ποῦ παπαγαλίζει.

παπαδάκι (τό) δημ. ὑποκορ. τοῦ παπάδος βλλ., μικρὸς μακρὸς ἡ νεωστὶ χειροποίητος ἱερεὺς * 2) εἶδος ἑλληνικῆς δαντέλλας βλλ.

παπαδία (ἡ) μον., δημ. παπαδία ἡ σύζυγος τοῦ ἱερέως ἡ πρεσβυτέρα : Νηστ. Ι 92 ΙΔ, Πολίτ. * Ἐκλ. Τραγ., 53, 10 πού φερνε σκλάβες παπαδίες μέ τίς παπαδοπούλες, ὁ διστ. νὰ τανε νὰ γινόντανε οἱ παπαδίες φοράδες, φρ. τὴν ἔχει σάν παπαδία (ἐπὶ ἀνδρὸς ὑπεργαπωνίτης τὴν σύζυγον αὐτοῦ) * 2) εἶδος παιδίας * 3) ραβδὸς ἡ μαστίγιον πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀτακτοῦντων παίδων * 4) εἶδ. ναυτ. ὁ ἀθαξὲς τῆς πρῶνης λέμβους * 5) ναυτ. οἶαξ, δοκάκι, λαγουδέρα.

παπαδίξω δημ. ναυτ. σιγῆω δ' Ἰππουραίου, σφουγγίζω, καθαρίζω μέ τὸ παπάκι βλλ. 3).

παπαδική (ἡ) δημ. τὸ ἔργον, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παπά, ἡ ἱερωσύνη.

παπαδικός-ἡ-ὸν μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς παπά, ὁ τοῦ παπά * 1) εἶδ. βυζ. μισθ. παπαδικὸν μέλος ἐν τῶν τριῶν εἰδῶν τῶν παποφόρων μελῶν τῆς ἱεράς φαλμφοδίας * 2) τὸ οὐδ., κτ. κληθ. παπαδικὸς ὡς οὐσ. ἡ ἱερατικὴ στολή, τὰ ράσα τοῦ παπά, τὰ παπαδίστικα :

Πρόδρ. 238 ἐκβαλε τὰ παπαδικὰ καὶ γίνου προχεράρης * 3) δημ. τὸ θηλ. παπαδικὴ ὡς οὐσ. βλλ. **παπαδίσκιον** (τό) μον. ὑποκορ. τοῦ παπάς βλλ. * Βί. Ἡλιοῦ 199, 15 (Cantab.).

παπαδίστικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἡ ἀρμόζων εἰς παπά, ὁ τοῦ παπά, ὁ ἱερατικός : παπαδίστικη φορεσιά * 2) τὸ οὐδ., κτ. κληθ. παπαδίστικα (ἐνν. ρούχα, ἡ ἱερατικὴ στολή, τὰ ράσα τοῦ παπά).

παπαδίτης (ὁ) μον. ὑποκορ. ταῦ παπάς, τὸ παπαδάκι : Νηστ. Ι 909 Β.

παπαδίσα (ἡ) δημ. τὸ ποῦδες φυτὸν ἠρύγιον τὸ τρισσακιδιώτων * 2) τὸ ἑρροβατικὸν πτηνὸν αἰγίβαλος βλλ. * 3) ὄνομ. τῶν ἐντόμων τῆς οἴκου. τῶν κοκκινελαίδων.

παπαδοκρατία (ἡ) νεώτ. ἡ καταθλιπτικὴ κτηριαρχία τοῦ κλήρου ἐπὶ τοῦ λαοῦ.

παπαδοκρατούμαι-έσμαι νεώτ. τελῶ, διατελῶ, ἐφύρομαι ὑπὸ παπαδοκρατίας βλλ.

παπαδοκονίη (τό) δημ. ἡ καταδιώξις, ὁ διωγμὸς τῶν ἱερέων.

παπαδολόγ(η)σι (τό) δημ. κ. παπαδολόγαι ἡ παπαδορμάνι πλήθος παπαδῶν, ἱερέων * 2) ὁ κλήρος, τὸ ἱερατεῖον.

παπαδοπαίδι (τό) δημ. τέκνον ἱερέως, παιδί παπά.

παπαδοπούλα (ἡ) δημ. θυγάτηρ ἱερέως, κόρη παπά : Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 53 παπαδίες μέ τίς παπαδοπούλες * 2) τὸ φυτὸν λεοντόδουρ ὁ δασύς.

παπαδοῦσπιτο (τό) δημ. οἰκία ἱερέως, τὸ σπιτὸ τοῦ παπά : Παπαδ. Χριστ. Τεμν. 16 ἕνα παπαδοῦσπιτο εἶχεν ἐμπεταισθῆ μέ κοκκίνιας σημάτας.

παπαδοῦλα (ἡ) δημ. ἄ. παπαδοπούλα βλλ. 2).

παπαδοῦρα (ἡ) δημ. κ. -ριά (τό) σκαποτ. κληθὸς ἱερέων, πολλοὶ παπαδὸς ὄμοσ, ἄ. παπαδοῦλοι.

παπάτζι (τό) δημ. τὸ πλέγμα τὸ συνδέον τὴν φρόνταν πρὸς τὸ φέσι, γεν. ἡ φρόντα τοῦ φεσιου κ. ἰδ. τῶν ναυτικῶν * 2) συνειδῆ, τὸ φέσι κ. ἰδ. τῶν γυναικῶν : Μαλακ. Τρίστιχο μέ χάρη καὶ στραβὰ στ' ἀφῆ τὸ κρεμζὶ παπάτζι * 3) εἶδ. ναυτ. τὸ Ἰπποῦραϊον βλλ. 2).

παπάι (τοῦ) παπαί κτ. * Ἠρωδ. Διαν. Τεχν. Λεξ. 2, 9, 33) ἐπιφ. ἐπὶ μεγάλης θλίψεως κ. δούνης ἡ σόνου : Αἰσχ. Πέρσ. 1031 παπαί παπαί, καὶ πλῆθον ἡ παπαί μὲν οὐν, αὐτ. Ἀγ. 1114, Σοφ. Φιλ. 792 φεθ, παπαί, παπαί μάλ' αὐθῆς Εὐρ. Ἠρ. 1120 παπαί, τὸ δ' ὀνοπτον ἠνίθεσ πάλιον, Ἀριστ. Ἀγ. 1214 * 2) ἐπὶ θαυμασμῷ κ. ἐκπληξέως : Ἠρ. δ, 26 παπαί, ... κούσος ἐπ' ἀνδρὸς ἡγαγας μαχεσομένου ἡμέας, Πλάτ. Νόμ. 704 C παπαί, οἶον λέγειν ἴ * ὁμ. μτ. γεμ. κ. Λουκ. Χαρ. 23 παπαί τῶν ἐπιναῶν. * 1) ὁμ. ἐπὶ ἀποστροφῆς, περιφρονησεως : Σοφ. ἄπ. 153.

παπαϊαίξ ἐπιφ. κωμ. τ. ἄντι παπαί βλλ. * 1) Ἀριστ. Σοφ. 235 ἀππαπαί παπαϊαίξ ἠρθῆ Λουκ. Δραπ. 33 φεθ τῶν κακῶν ὀτιτοτο, παπαϊαίξ * 2) ἐπιφ. χάρας μετ' ἐκπληξέως : Εὐρ. Κὺκλ. 153 παπαϊαίξ, ὡς καλὴν ὁσμὴν ἔχει, Ἀριστ. Λυσ. 924 παπαϊαίξ ἡκέ νον ταχέως πάνυ.

παπαϊάθω ἐπίρρ. Ἠσ. παντελῶς, κτ. παραφθορὰν ἐκ τοῦ παμηθῶν.

παπαῖος (ὁ) ἐπιθ. τοῦ διός παρὰ Σκύθαις : Ἠρ. 4, 59 Ζεὺς .. καλεόμενος Παπαῖος.

παπαῖος (ὁ) δημ. βωπ. τ. τοῦ πατῆρ.

παπάκι (τό) δημ. νησαρίον βλλ.

παπαλιθρα (ἡ) μον. θάσανος τριχῶν εἰς σχῆμα στεφάνου ἐνοπομένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς μετὰ τὴν κοῦράν τῶν ἱερωμένων : Κορ. * Ατ. 4 Λ. 383 ἐν λ.

παπάρα (ἡ) δημ. ἄρτος ἐμβαπτισθεῖς ἄντις ὀδατος * 2) εἶδος ἐδέσματος Παπαῖος.

παπάριος (ὁ) δημ. βωπ. τ. τοῦ πατῆρ.

παπάκι (τό) δημ. νησαρίον βλλ.

παπαλιθρα (ἡ) μον. θάσανος τριχῶν εἰς σχῆμα στεφάνου ἐνοπομένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς μετὰ τὴν κοῦράν τῶν ἱερωμένων : Κορ. * Ατ. 4 Λ. 383 ἐν λ.

παπάρα (ἡ) δημ. ἄρτος ἐμβαπτισθεῖς ἄντις ὀδατος * 2) εἶδος ἐδέσματος Παπαῖος.

παπάριος (ὁ) δημ. βωπ. τ. τοῦ πατῆρ.

παπάκι (τό) δημ. νησαρίον βλλ.

παπαλιθρα (ἡ) μον. θάσανος τριχῶν εἰς σχῆμα στεφάνου ἐνοπομένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς μετὰ τὴν κοῦράν τῶν ἱερωμένων : Κορ. * Ατ. 4 Λ. 383 ἐν λ.

παπάρα (ἡ) δημ. ἄρτος ἐμβαπτισθεῖς ἄντις ὀδατος * 2) εἶδος ἐδέσματος Παπαῖος.

παπάριος (ὁ) δημ. βωπ. τ. τοῦ πατῆρ.

παπάκι (τό) δημ. νησαρίον βλλ.

παπαλιθρα (ἡ) μον. θάσανος τριχῶν εἰς σχῆμα στεφάνου ἐνοπομένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς μετὰ τὴν κοῦράν τῶν ἱερωμένων : Κορ. * Ατ. 4 Λ. 383 ἐν λ.

στάμενο του Ιησού δριμεταν ἐπίηληξίνι, - τοῦ ἑ-
δόμενου μιά παπέρα ἢ παρομι. ποίος διαλέγει
τὴ λαγάρα, παίρνει τὴν παπέρα γοί δίσκολοι περὶ
τὴν ἐκλογὴν ἀποτυχεύοντες.

παπαρέλλα (ἡ) ὄσμ. κ. συνηθέας. κτ. πληθ. πα-
παρέλλες λήρος φληνάφημα, μαρὰς λόγος

παπαρέλλας (οἱ) ὄσμ., τὸ θηλ. παπαρέλλα, ὁ
λέγων παπαρέλλες βλλ., ὁ φληνάφος, ὁ μωρολόγος

παπαρόνα (ἡ) ὄσμ. τὸ παῶδες ζιζάνιον φυ-
τὸν μῆλων ἢ ροιάς, ἄ. λαλές, κουτσουνάδα :
Κρυστ.Γκόλφω στὴ στάνη 58 μὰ ἡ παπαρόνα,
ὁ κίσσερας πῶσκασα τὴν αὐγόλλα ἢ μετὴ θεῆά
παλάμη μου δὲ μοῦ τὸ μαρτυρήσαν, Παπαδ.
Χριστ.Τερρ.10 οἱ παπαρούνες ~ ἐξάσαν μὲ αἶμα ὁ-
λοῦνε τούς κῆπους.

πάπας (ὁ) μγγ., μων., νεώτ. κ. ὄσμ. κ. πάπας
πληθικός τίτλος διδόμενος κατ' ἀρχάς εἰς θεοῦς
πρόβ.Εὐστ.Πον.38,58 κνάσας δέ . . . ὡς οἱ ἐξ ἄρ-
χῆς νομοῦνται τῶν ὀνοματῶν βουλόντων, βεῖα κλή-
σις ἔλαχεν εἶναι, διὸ καὶ θεῶ ἐπίκειται τοῦνομα :
αὐτ.565,4 βιβνυοὶ ἐκάλονεν κατ' Ἀρριανῶν Πά-
παν τὸν Δία ἢ κ. προσωμυα τὸ Ἄττιος :
Διόδ.3,3,57 νεανίσκων τὸν προσπροσφόμενον
μὲν Ἄττιν, ὅτερον δὲ κληθέντα Πάπαν 2) π-
μητικός ἐκκλησιαστικός τίτλος τοῦ ἱερέως καὶ
ἀπὸ τοῦ 3ου αἰῶνος τὸ ἐπισκόπου, ἴδια τῆς
Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱερουσαλὴμ, καὶ
βριθιτῶν δὲ καὶ πινῶ ἐπισκόπων τῆς Ἀσίας,
ἀπὸ τοῦ μεσαιῶνος περιοριζόμενος εἰς τὸν Πα-
τριάρχην Ἀλεξανδρείας καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπισκόπου
Ρώμης Γρηγορίου τοῦ 2' 1081 ὡς κατ' ἐξοχίην χα-
ρακτηριστικὸς τίτλος τοῦ ἀρχιερέως τοῦ ἀρχι-
ερέως τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ καὶ μεγίστου
πονητικού καλοῦμένου : Νεῖλ.Δοξαπατρ.Τόξ.Πα-
τριάρχ.Θρόνον ἔχει ἐξ ἔθους παλαιῶ ὁ μὲν
Ρώμης ἐιδικῶς καλεῖσθαι πάπας, ὀνόμας καὶ ὁ
Ἀλεξανδρείας 3) ὄσμ. μγγ. ἐν φρ. οὐτε ὁ
γράφ. - πάπας νὰ τὸ πῆ [δὲν τὸ κῆνον] ἐπὶ δια-
ρῆδην ἀνήσσεως, ἐπὶ ἀνοπηρέτου ὀποφά-
σεως ἢ ὄμ. κρατάει τὸν πάπα ἀπὸ τὰ γέ-
νεια ἐπὶ ἐπαιρομένου παρ' ἀξίαν 4) κ. μων.
δ.γρ. τοῦ πάπας βλλ.ιι.

παπάς (ὁ) μων., νεώτ. κ. ὄσμ., θηλ. παπαδιά, ἱε-
ρέως, πρεσβύτερος βλλ.ς : Σίνδος Χαλιεδόνος
1009β, Μαλάλ.1361δ, αὐτ.862,5, Στέρ.Διάκ.148c,
Πρόδρ.1,27δ, αὐτ.301 εδ' ὁ παπάς ὅπου ᾠγεν τὸ
θαυμαστὸν ἀπάνι, Καισάρ.Δαν. ἐν Σάβ.3,46 οἱ
παπάδες δὲν ἐδίδαν χαράτς, Πολητ.Ἐκλ.Τραγ.4,4
κάθε κομηλιὰ καὶ πάπας κάθε παπάς καὶ διά-
κος, Σολωμ.Λόμπα.2δ,1, Βιζυην.67,51, Κρυστ.Ἡ ἄρ-
παγὴ 116 τὸ μικρὸ καὶ ξανθὸ σὺ κεφάλι μὲ
στεφάνι ὁ παπάς θὰ στολισθῆ, Γρυν.Σκ.Τερρ.19,3'
ἢ ὄσμ. φρ. μὴν τὸ πῆς οὔτε τοῦ παπᾶ ἐπὶ τοῦ
ἀνεκλήσιτος λυτρεθέντος ἔκ δυσκόλου καὶ δευῆς
περιστάσεως ὄμ. ᾠρε σὺ κοιτάλι τοῦ
παπᾶ διέτρεξε τὸν ἐξαχτον κίνδυνον ἢ κ. ἐπὶ
ἀράς : νὰ σοῦ πῆ ὁ παπάς στ' ἀπὶ κι ὁ διάκος
σὺ κεφάλι ἡν ἀποθνήσκει ἢ ὄσμ. ἄλλοι ὁ
παπάς κ' ἄλλοι τὰ ράσα τοῦ ἐπὶ μεγίστης ἀκα-
ταστάσεως ἢ ἡ παπάς παπάς ἡ ζευγάς ζευγάς
ἀνάγκη νὰ μὴν περιπέσῃ τις εἰς πολλά καὶ διάφο-
ρα ἔργα, διότι οὐδὲν ἀρίσιον πράττει ὄμ. παπάς
παπᾶ καλὸ δὲν θέλει ἐπὶ ἀνηζήλιας ἁμοτέχων,
πρόβ. κεραμεὺς κερμαεὶ ἀτεί κοτέει 2) ὄσμ.
ὄνομα ἐνὸς τῶν παιγνοχάρτων, τῆς λ. ἐν χρ. ἀπὶ
τοῦ ρήγας βλλ., κτ. ἐπέκτ. δὲ πάσα σφιδάρα 3)
λωποδυτικὸν τὸ εἶδος παιγνίου διὰ τριῶν παιγ-
νοχάρτων γινόμενον, ἐξ ὧν τὸ ἐν ὀπαρηπτήτος
ρήγας : τὸν ἐκλεφαν διὰ τῆς μεθόδου τοῦ παπᾶ
ἢ φρ. μὰς παίζει τὸν παπᾶ (μὰς δομεῖσθαι ὀπο-
κρίνομενας) 4) ὄσμ. ὄνομ. τοῦ πτηνοῦ ἐποφ
βλλ. 5) ὄσμ. μῖα τῶν ὀνομ. τοῦ Γαλαξίου.

παπατρέας (ὁ) ὄσμ. ἱερέως ἀναγιώσκων τα-
χέως ἀκαλοῦσθαι τινά ἢ γεν. χαρακτηρισμὸς
παντός ἀναγιωσκοντος ἢ πράττοντος π' ἐν σπου-
δῇ καὶ ἀνευ τῆς θεοσεύς προσοχῆς.

παπαιγιγί(κ)ρος (ὁ) ὄσμ. κ. παπ(σ)γιγιέρος
ὁ φυσωνίτης νεώτς

παπαφίγος (ὁ) ὄσμ. κ. παπαφίγκος τὸ ἱστίον
φύσων βλλ. ἢ πληρώς παπαφίγος τὸ φυσώ-
νον βλλ. ἢ κόντρα παπαφίγος ὁ σίπασος καὶ
τὸ σιπάριον ἢ παρομι. ἄφρας ναυτὴ γὰ τὸν
παπαφίγον εἶρων. πρὸς ἐπιδοκίμα τὰ ἐκτέλεση
ἄλλος τις βαρεῖαν ἐργασίαν ὀντ' αὐτό.

παπάω φηλαφὸ βλλ. : EM681, τὸν ἀπαλῆ
χειρὶ παπῆσαντα.

παπῆσιος-ια-α ὄσμ. ὁ τῆς πάπας, ὁ τῆς νῆσο-
σι : ἀγά παπῆσιος.

παπῆ (τὸ) ὄσμ. νεογινοῦ νῆσοσι, μικρὰ νῆσσα :
ὄσμ.τραγ. παπάκι, παῦ φῆς, μορὰ παπῆ' ἢ φρ.
γινομαι παπῆ [καταδρόμου, μουσεκομοί.

πάπια (ἡ) νῆσσα βλλ. ἢ πάπια τῆς Ἀλύπτου
τὸ πτηνὸν χηλαλὸν βλλ. ἢ Ἀλυπταχί 2) μγγ.
χαρακτηρισμὸς νεανίσκου μικροῦ ἀναστήματος
καὶ εὐτραφὸς βαδίζουσης ὀκνη νῆσοσι : ὁ
τραγ. πάπια τοῦ γυαλοῦ, μὴν ἀναγῆς ἄλλοι

3) φρ. κάνει τὴν πάπια ἐπὶ προσποιομένου ὅτι
δὲν ἐνωθεῖ ἢ ὅτι δὲν γωρίζει π, ἐπὶ ὀπαρηπόμε-
νον τὸν εὐθὴν, τὸν βλάκα ἢ παρομι. μὲ ν ἀπά-
θεια βράδ' ἢ πάπια διὰ τῆς ἀπαθείας καὶ τῆς
ὀσμονῆς κατακρινόμενα πῆντα τὸ ἐμπόδιον 4) εἰ-
δος μεταλλίνου σφιδροχέλου πλατύς, λεπτεμέ-
νου, ἐν χρ. διὰ κληθεῖς ἀσθενεῖς ἄ. παπῆσα.

παπίαινα μεγάλη (ἡ) μων. ἡ γυνὴ τοῦ μεγάλου πα-
πίου βλλ. : Acta patriarhe. ed. Miel. et M. 11, 105-106.

παπίας (ὁ) μων. στρατιωτικὸς βαθμὸς ἐν Βυζαν-
τίῳ, ὁ φῆλαξ τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων :
ΚΜνασσα.Χρον.4697, Τζέτ.Χιλ.3,839.

παπικός-ἡ-φρ. νεώτ. ὁ ὄνηκων ἡ ὀναφερόμε-
νος εἰς τὸν πάπα, ὁ τοῦ πάπα, ἄ. πονητικός :

πονητικὸν κράτος ἰονομασία τῆς ἀπὸ τοῦ 754 ἀρ-
ξαμένης κομμικῆς κυριαρχίας τοῦ πάπα ἐπὶ τῆς
πόλεως Ρώμης καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας.

παπαρός (ὁ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν δογματῶν
τῶν ἀναπτυσομένων ὑπὸ τῆς Δυτικῆς Χριστιανι-
κῆς Ἐκκλησίας ἴδιως δὲ τὰ ὀροφῶντα εἰς τὴν δι-
δασκαλίαν αὐτῆς περὶ τοῦ πάπα ὡς μόνου ἀντι-
προσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ περὶ τοῦ
ἀλαθίτου αὐτοῦ 2) δβ. σινεκδ. ἢ Ρωμοϊκὴ Ἐκ-
κλησία 3) ἢ κομμικὴ ἔξουσια τοῦ πάπα.

πάπισσα (ἡ) νεώτ. κ. ὄσμ., θηλ. τοῦ πάπα, γυνὴ
ἀνεκλήσιτος εἰς τὸν παπικὸν θρόνον ὡς πάπια : ἡ
πάπισσα Ἰωάννα τὸ Ροιδῆ ἴπλιος νεοελληνικοῦ
μυθιστορήματος τοῦ ἔμμ. Ροιδῆ).

παπιστής (ὁ) μων. κ. νεώτ. ὁ ὀπαδὸς τοῦ πα-
πισμοῦ βλλ., ὁ παροδεχόμενος τὸν πάπα ὡς μόνου
καὶ γνήσιου ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ
τῆς γῆς καὶ ὡς ὄντα περαιοκισμένον διὰ τοῦ
ἀλαθίτου, ὁ καθολικὸς τὸ θρησκειαμ : Σεργ.
Μακρ. ἐν Σάβ.3,233 ἐιδώκοντο οἱ ὀρθόδοξοι καὶ
ὀπὸ τὴν ἔξουσίαν τῶν παπιστῶν.

παπίσκα (ἡ) ὄσμ. ὀνοκρ. τοῦ πάπα (βλλ.ι)
2) πάπια βλλ.3ι.

πάπλωμα (τὸ) ὄσμ. τὸ ἐφέπλωμα βλλ. : ἰολῆι.
Ἐκλ.Τραγ.220,15 εἶχε τὰ θύκια πάπλωμα καὶ τούς
ἄρρῶς σεντόνι ἢ παρομι. φρ. ὁ καθγὰς γιὰ
τὸ πάπλωμα

παπλωματόδικο (τὸ) ὄσμ. ἐφαλωματοποιεῖον
παπλωματής (ὁ) ὄσμ. θηλ. παπλωμάτισσα, ὁ
ἐφαλωματοποιεῖ βλλ.

παποράκι (τὸ) ὄσμ. ἄρρωφ. τοῦ βοποράκι βλλ.
παπορί (τὸ) ὄσμ. ὁ προφ. τοῦ βαπορί βλλ.

πάπος (ὁ) Ἐμγγ. κ. ὄσμ. Ἀλκοισμημένος τ. τοῦ
πάππος βλλ. 2) ὄσμ. ἡ ἄρρη νῆσσα βλλ.

παπούδια (τό) δημ. διπροφ. τοῦ παπούλια βλλ.2).
παπούλια (τό) δημ. κ. παπούδια ὁσπρίον τι παρούσιον τοῦ ἄχρου βλλ.: Κορ. Ἀτ.4Α.384² 2) ὁσπρία βεβρασμένα, ἄτινα ἀφ' οὗ ἀποστραγιθῶσι· καὶ ἀλαπιθῶσιν εἶναι βρώσιμα.

παπουτής (ὁ) δημ. ὑποδηματοποιός βλλ.
παπούτσι (τό) [τουρκ.] δημ., μον. παπούτζιν κ. παπούκιν ὑπόδημα βλλ.: Ἀραβ.Μοθ.Χαλ.1,121 ἀληθινῶσα ἐκεῖ μέσα τὸ τέκνοῦριον καὶ τὰ παπούτζια μου,Λασκορ.Ποιήμ.45,22 μὲ ἀπόξαν τὸ παπούτσι ὄχι τὸ ποδάρι· 2) μῦθ. ἐν παροιμ. παπούτσι ἀπὸ τὸν τόπου σου κι ἄς εἶν' καὶ μαλαμμένο ὁ γάμος μετὰ γνωστῆς καὶ συμπατριώτιδος ἔστω καὶ πτωχῆς εἶναι προτιμότερος τῆς μετὸ ξένης καὶ πλουσίας· || φρ. **ἐβγαλε γλιῶσα παπούτσι** ἐπὶ τῶν προπετῶν καὶ αὐθαγαδιζόντων· || ὄμ. τὸν **ἐχω γραμμένο στὰ παλιά** μὲ τὰ παπούτσια οὐδέμιαν σημασίαν διδω εἰς αὐτόν, οὐδὲλόως ὑπολογίζω αὐτόν, ὅθ. τὸν περιφρονῶ· || ὄμ. τοῦ **ἄδικα** ἢ τοῦ **ἄδικα** τὰ παπούτσια στὸ χέρι τὸν ἐξεδιώξα.

παπουτσίδικο (τό) δημ. κ. παπουτσάδικο ὑποδηματοποιεῖον ἢ ὑποδηματοποιεῖον βλλ.

παπουτσῆ [παπούτσι] δημ., ἀόρ. [ἐ]παπουτσῶσα, μέσ. κ. παθ. παπουτσῶνομαι, ἀόρ. [ἐ]παπουτσῶθηκα, μῆχ. παθ. παρακ. παπουτσῶμενος, ὑποδύω τινά, ἐφοδιάζω αὐτόν δι' ὑποδημάτων· || μέσ. κ. παθ. ἐφοδιάζομαι δι' ὑποδημάτων, ποδίζομαι: παπουτσῶμενος γάτος.

παπάγια [πάπια] φωνῶν, προσαγορεύω τὸν πατέρα πάππια, ἐπὶ τῶν παιδίων, ἄτινα θεραπευτικῶς καὶ κολλοκατευτικῶς φωνοῦσιν οὕτω τὸν ἔτερον τῶν γονέων· : Ψ.Ε.408 οὐδὲ τέ μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παπῆζουσι· 2) μῦθ. ἀπολ. ἐπὶ βρέφους, λέγω πάππο, φελλίζω: Κόιντ.3,474 σὺ δ' ἔμοιτι περὶ στέροισι γενηθῶς πολλάκι παπάζειςκε, Νόω.Δ.9,110, αὐτ.10,72² 3) κ. ἐπὶ τῶν νησῶν καὶ χινῶν κράζω πα-πά-πά: Πολυδ.5,90.

παπάξ κωμ. λ. κ. πᾶπᾶπαπάξ ἄχιοι κατ' ἀπομίμησιν τῶν κρότων τῆς πορδῆς: Ἀριστ.Νεφ.390.
πάππιας [ὁ] κ. μον. κ. νεώτ. λ. θεραπευτικῆ τῶν παιδίων φωνοῦντων οὕτω τὸν ἑαυτῶν πατέρα, ὁ παμπῆς· πρβλ.ΕΜ 657,5 ἐπαρᾶ Συρακοσῶσις ὁ παμπῆς καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πάπας καὶ πλεονασμῶ τοῦ π. πάπας: Ὁδ.Ζ.57 πάππα φίλ' οὐκ ἂν δῆ μοι ἐφοπλίσσεις ἀπὴνῆν, Ἀριστ.Ἐρ.120, αὐτ.Ἐκκ.645, Φιλῆμ.42 χαιρέ πάππα φίλτατε, Κορνουτ.Φασ.Θε.25, Ἐπιγρ., Πάπ., Εὐστ.565,17² 2) ὄμ. τοῦ πάπας βλλ.2).

παπάξ [ὁ] δημ. ὄμ. τοῦ παπᾶς βλλ.
παπασμός [ὁ] Σουίθ. ἐπροσφώνησις παρὰ παιδὸς εἰς τὰ πατέρα γινόμενην.

παππιασμός [ὁ] ποι. ὁ τοῦ πάππου πάπας: Νικοφ.22 τ-Φιλωνίδ.151 νυνὶ δὲ Κρόνου καὶ Τιθωνοῦ παππιασμός ἐνεύμισται.

παππία [ὁ] ποι. ὑπόκορ. τοῦ πάπας βλλ. ἐν θεωπειτ. ἐνν.: Ἀριστ.Σφ.297, αὐτ.Ἐρα.128, Ἐπιγρ.21.

παππίδιον [τό] ποι. παππίας βλλ.: Ἀριστ.Ἰνπ.1215, αὐτ.Σφ.655, Ἰουλ.Καίσ.309Δ, αὐτ.331Β.

παππίω ποι. κωμ. παπάζω βλλ., καλῶ τὸν πατέρα κολλοκατευτικῶς ποππια, παππῶν: Εὐστ. ἐπιπλῆξιν τὸ πάππια καλεῖν καὶ παππῶν: Ἀριστ.Σφ.609 καὶ παππίζουσι ἄμα τῆ γλιώττῃ τὸ τριώβολον ἔκαλαγατάσι, Εὐστ.565,32.

παππικός-ἡ-ὸν πάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ ἀρμόζων εἰς πάππον, ὁ τὸ πάππον, ὁ παππῶος.

παππικός ἐπίρρ. μον. ὡς ἀρμόζει εἰς πάππον: Ποχμ.Γ.Μιχ.Παλ.37Β πρὸς τὸν βασιλέα συγγενῶς ἔχειν καὶ παππικός.

παπποῦθεν ἐπίρρ. μον. ἀπὸ τοῦ πάππου, ἐκ πάππου: Πρόδρ.Ἐπιστ.38.

παπποκτόνας-ον μῦθ. μον. ὁ τοῦ πάππου φονεὺς: Λυκόφρ.103Α.

παπποπατριτικός-ἡ-ὸν μον. ὁ παππικός ἄμα καὶ πατριικός, ὁ προγονικός: ΚΜανασσ.Χρον.5030 παπποπατριτικῆς ἀρχῆς.

παπποπατρόςθεν ἐπίρρ. μον. ἀπὸ πατρός τε καὶ πάππου: ΚΜανασσ.4509.

παπποπατρός-ον μον. κ. παπποπατρός [ΚΜανασσ.5575] ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πατέρα ἄμα καὶ τὸν πάππον, ὁ προγονικός: αὐτ.5915 παπποπατρός βασιλείαν.

πάππος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. παππούς ὁ πατὴρ τοῦ πατρός ἢ τῆς μητρός ὡς πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν: Ἦρ.3,55 διότι ταφῆται ὁ τὸν πάππον δῆμοσις ὑπὸ Σαμίω, Ἀριστφ.Ἰνπ.447, αὐτ.Νεφ.65, Ἄνδοκ.3,6, Πλάτ.Νόμ.856Δ πάππος ὁ πρὸς μητρός καὶ πατρός, Πολυδ.3,16, Γρυν.Σκ.Τερρ.75,6 ἢ ἀρχαία μας γενεά, πάπποι, προσάπποσ φρ. ὄμ. πάππον πρὸς πάππον [ἐκ παραδόσεως δικηοῦσης ἀπὸ πάππου πρὸς πάππον, ἐκ παλαιᾶς παραδόσεως, κατὰ τὸν τρόπον πατροπαράδοτον]· || κτ. κληθ. ὁ γονεὺς τοῦ πατρός ἢ τῆς μητρός, ὁ πάππος ἄμα καὶ ἡ μῆμη τίνος: Ἐπιγρ. 2) κν. οἱ πρόγονοι: Πλάτ.Θεαιτ.174Ξ ὡς γενναίος τις ἐστὶ πάππους πλουσίους ἔχων ἀποφῆται, Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,47² 3) μῦθ. σατυρικός τύπος ἐν κωμικῷ δράματι: Πολυδ.4,143, αὐτ.148 ὁ μὲν πάππος μόνος τῶν θεραπόντων πολιός ἐστι καὶ διπλοῦ ἀπελευθερον· 4) ἐξάνθησις λεπτοφυῆς χυαδῶδης καὶ ὁμοία πρὸς πτῆλον ἐπὶ τῶν καρπῶν φυτῶν τῶν, ἢ τῆς ξηρανομήτης ἐκρίπτεται ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἢ τῶ γήρεον τῆς λευκῆς ἀκάνθης· Ἡσ. ἔακανθα ἐπὴν γήρασι καὶ ἀποξηρανθῆ, ὑπὸ ἀνέμων ἐκρίπτεται καὶ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλει: Σοφ.ἀπ.868 γράσις ἀκάνθης πάππος ὡς φυτόμενος, Εὐθουλ.107,19, Θεοφρ.Σημ.37, Ἀρατ.921, Διοσκ.4,96² || νεώτ. βοταν. θάσσανος τριχῶν ἀντιπροσωπεύων τὸν κάλυκα τῶν ὄνθεων μετὰ τὴν ἀπόλυσιν εἰς τὰ σπέρματα, τὰ βαλεριανοειδῆ κ.ά.: 5) τὸ φυτὸν ἀκάνθις βλλ.2): Ἀλεξ.33, Πλίν.Φ1.25,168² 6) μῦθ. ὁ πρῶτος χυοὺς τοῦ πάππου κατὰ τὴν ἐπιθικὴν ἡλικίαν· ἀντιβ. μύσταξ: Ροῦφ.Όνομ.49, Πολυδ.2,20, Εὐστ.1353,57, Σουίθ. 7) ὄμ. μῦθ. τὸ μικρὸν πτηνὸν ὑπολαίει βλλ., ἐν τῇ φιλοεῖ τῆς ὀμοίας ἐναποθέτει ὁ κόκκοις τὰ ὠά του: Ἀλ.Ζ1.3,30, Σχολ.Ἀριστφ.Όρν.766.

παπποσπέρματα (τό) σπέρματα ἔχοντα πάππον βλλ.41, γονωδῆ, μαλλωτὰ σπέρματα: Θεοφρ.Φ1.7,32, αὐτ.6,4,11.

παπποσπέρθεν ἐπίρρ. μον. ἀπὸ πάππου, ἢτοι ἀπὸ προγονικῆς κληρονομίας: Πρόδρ.1,380 ἢ βασιλιῶν βασιλεῦ . . καὶ κράτος τὸν τρισκράτιστον ἀπὸ παπποσπέρθεν.

παπποσπέρτικός-ἡ-ὸν δημ. ὁ ἐκ πάππου, ὁ προγονικός: μοιράσαστε τὰ παπποσπέρτικα [κτῆματα προερχόμενα ἐκ κληρονομίας προγονικῆς]· 2) ὁ πατροπαράδοτος.

παππουλάκος (ὁ) δημ. ὑπόκορ. τοῦ παπποῦλης βλλ., ἐν χρ. ὡς θεωπειτ. ἢ ὡς προσωμυ.

παππούλης (ὁ) δημ. κ. παππουλής ὑπόκορ. τοῦ παπποῦ βλλ. ἐν θεωπειτ. ἐνν.: Βιζυην.45,19 παππούλη, ἔλα να χαρῆτ' . . ἀρχίνα, Γρυν.Σκ.Τερρ.82,3² || κτ. κληθ. παπποῦληδες κ. παππουλήδες ὁ πρόγονοι: τὸν καιρὸ τῶν παππουλήδων μας [εἰς παλαιὰν ἐποχήν]· 2) ὁ παπποῦς βλλ.2)· || κ. ἐν εἰδ. χρ. ὁ γέρων τεραεύς.

παππούλις (ὁ) δημ. πάππος βλλ.· παροιμ. νὰ σοὺ δειῶ, παππού, τ' ἀμπελοχώμασ σου ἐπὶ ἐπιχειροῦντων να διδάξουν τοὺς εἰδημόσιος: Βιζυην.45,9 γιὰ πέσ μας το, παππού, τὸ παραμῦθ' 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ πολὺ γέρων: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.19,14 γιὰτὶ δένετε, καλῆς μου, τὸν παππού τὸ Σιλινό;

παππούλις (ὁ) δημ. πάππος βλλ.· παροιμ. νὰ σοὺ δειῶ, παππού, τ' ἀμπελοχώμασ σου ἐπὶ ἐπιχειροῦντων να διδάξουν τοὺς εἰδημόσιος: Βιζυην.45,9 γιὰ πέσ μας το, παππού, τὸ παραμῦθ' 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ πολὺ γέρων: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.19,14 γιὰτὶ δένετε, καλῆς μου, τὸν παππού τὸ Σιλινό;

παππούλις (ὁ) δημ. πάππος βλλ.· παροιμ. νὰ σοὺ δειῶ, παππού, τ' ἀμπελοχώμασ σου ἐπὶ ἐπιχειροῦντων να διδάξουν τοὺς εἰδημόσιος: Βιζυην.45,9 γιὰ πέσ μας το, παππού, τὸ παραμῦθ' 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ πολὺ γέρων: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.19,14 γιὰτὶ δένετε, καλῆς μου, τὸν παππού τὸ Σιλινό;

παπποφόνος-ον μτγν. ποι. ὁ παπποκτόνος
· βλλ. : Θεόδωρ.Συρ.10.

παπποφόνου [τό] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀγρωστοειδῶν.

παππουλιάζω δ.ἀνάγν. τοῦ παππουλιάζω βλλ.

παππουλιός-ους-ες ὁ χρωδός, ὁ μωλιωτός : Θεόδωρ.Φιλόσοφ.1,1, αὐτ.6,6,6.

παππουμικός ἑπίρρ. ὄρη. λεξ. κατὰ τὸ τοῦ πάππου ὄνομα Σουΐδ. ἐν λ. Ἀλκείδης, πρὸλ. πατρωμυμικός.

παππουμῶ-έω μν. ἔγω, φέρω τὸ τοῦ πάππου ὄνομα : Παχυμ.Γ1,35,23 [ἐκδ. β].

παππῶς-α-ον ὁ παπικός βλλ. : Ἀριστ.ῶρ.1,1, Πλάτ.Λαχ.179Α παπφῶν ὄνομα || ἔρανος παπῶς συνεισφορά ὑπὸ τῶν πάππων, τῶν προγόνων ὀρισθείσα : Ἀριστ.Φυσ.653 τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παπφῶν ἐκ τῶν Μηδικῶν.

πάπραξ ἄκος εἰδός τι ἰχθύων ἐν λίμναις τῆς Παιωνίας διατεταγμένον : Ἡρόδ.5,16 τοὺς [ἰχθῶν] καλέουσι πάπρακας τε καὶ τίλwanας.

παπταίνω ποι. ἐν χρ. σπαν. κ. η. μτγν. πεζ., μέλλ. παπταίνω, ἀόρ. [ἐ]λάπτηται, κ.ρ. ἀόρ. α' μτγ. παπταίναις [Πινδ.Π.4,95], περιβλέπω, περισκοπῶ βλέπω, κατόπῳ πέριξ με δέξω καὶ ἐρευνητικῶν βλέπω, στρέφω μετὰ προσοχῆς ὀλότρω τὰ βλέμματά μου : Ἰλ.Ρ.674 πάντοσε παπταίνω, ὡς τ' αἰετός, Ὀδ.Λ.608, αὐτ.Χ.380 || φρ. παπταίνω πόρσιον βλέπω μακρότερον, κατόπῳ πιὸ μακριά, ἀποβλέπω εἰς πλειότερα : Πινδ.Ο.1,114 μηκέτι πάπταινε πόρσιον || προσέχω, ἔχω τὸν νοῦν μου : Αἰσχ.Πρ.1034 σὺ δὲ πάπταινε καὶ φροντίξ || μεθ' ἐπομῆς ἐξηρημαίνεις προτ. : Ἰλ.Ν.649 πάντοσε παπταίνω, μή τις χροῖα χαλκῶ ἑπάσθρ, αὐτ.Π.283, Ὀδ.Χ.381, Αἰσχ.Πρ.336 || κ. μτ. ἐμπαρῶ. διαρ. : Ἰλ.Δ.497 ἀμφὶ ἔπαπταίνω, αὐτ.Ο.574, αὐτ.Φ.464, αὐτ.Λ.546, αὐτ.Ρ.84, Ὀδ.Μ.233, αὐτ.Χ.24, Ἡσίοδ.Ἐργ.444 μηκέτι παπταίνω μεθ' ὀμήλικας ἰμῆ βλέπων πλέων μετὰ πόθου τούς ὀμήλικας, πρὸς τοὺς συμπαικτρας, Παρρ.15, Σοφ.Α1 || εἶσα τῆσε παπταίνω πύλης Διόδ.Ταρ.Α17,700, Ὀνήσανδρ.3,2, Πλάτ.Ποιν.71, αὐτ.Ἀντ.37 παπταίνωνα πρὸς ἔκλεινον ἀσὶ καὶ πρὸς τὸ τάχον ἐπανελεθεῖν || μτ. οἰτ. βλέπω, παρατηρῶ πέριξ ἀναζητῶν τίνα, δδ. ζητῶ τίνας : Ἰλ.Δ.200 παπταίνω ἥρωα Μαχάων, αὐτ.Ρ.115, Πινδ.Π.3,22, αὐτ.1,67,44 || προσῆλθ' τὰ βλέμματα εἰς π. : αὐτ.Π.4,95 παπταίναις ἀρίγνωτον νέδιλον || προσβλένω : Σοφ.Ἀντ.1231 τὸν δ' ἀγρίοις ὄρασι παπταίνω.

παπταλῶμαι-όμαι μτγν. ποι. παπταίνω βλλ. : Λυκόφρ.1162 λαβρατα κἀκκέλευθα παπταλῶμενοι.

παπυλίαν-ώνος [δ] μτγν. κ. παπυλιάν [Προκ. Πέτρ.2,21], γενικ. κ. παπυλιανῶν [Σουΐδ.], σκηθ. γέντα : Διοκλιτ.Ἐδικτ.19,4.

παπυρῶν-ώνος μτγν. παπυρῶν βλλ. : Ἀκούλ. ΠΔ'ΕΞ.2,3,5.

παπυρῶς-ῆ-όν πάπ. ὁ τοῦ παπύρου : π-έλος.

παπυρῶς-ῆ-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατασκευασμένος ἐκ παπύρου : Ἐπιγρ.Δίλλου παπυρινῆ κιδωτός, Πλούτ.Ἠθ.358Α οὐκ ἀδικεῖσθαι τοὺς ἐν παπυρινῶς σκάφῃσι πλεόντας ὑπὸ τῶν κροκοδείλιασ', Πλάτ. παπυρινὴ σκάφη, αὐτ. παπύρινα σκάφια || Πλάτ. ἐπιλοῖον παπύρινον, ὁ καλεῖται Ἀλυπτιοτὶ ρῶφ.

παπύριον [τό] μτγν., μν. κ. δημ. ὑποκορ. τοῦ πάπυρος : Διοσκ.Ἐπιλ.1,183, Γεωγ.4,7,1 παπυριῶ ἄγρῳ περιβέβησαντες.

παπυρογραφία [ἡ] νεώτ. ἡ τέχνη, ἡ δεξιότης τοῦ γράφειν ἐπὶ παπύρου.

παπυρογραφικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερῶμενος εἰς τὴν παπυρογραφίαν.

παπυροειδής-οὺς-ές Ἐπιγρ. ὁ πρὸς πάππου ὅμοιος : παπυροειδὴς σκήπτρον, ὁ εἰώθησαν αἱ [Αἰγύπτιοι] θεαὶ ἔχειν ἐν ταῖς χερσίν.

παπυρολαγία [ἡ] νεώτ. ἐπιστήμη ἐρευνώσα τὰ ἐπὶ παπύρου γεγραμμένα.

πάπυρος [δ,η] κ. μν. νεώτ., δημ. παπύρι τὸ παρυδάτιον φυτὸν κείνου βλλ. ὁ πάπυρος, φύομενον ἀφῶνας ἐν Συρίῳ κ. Ἰδ. ἐν Αἰγύπτῳ, αὐτ. ὁ ἔξωτερικός φλοιὸς τοῦ τριφυκίου καλοῦμενος ἀτελέχως ἐχρησιμοποίητο ὡς γραφικὴ ἰλη, συγκολλημένον ἐγκαρσίως χωρίων αὐτοῦ, ὁ βύδιος βλλ. : Θεόδωρ.Φιλόσοφ.482, Διοσκ.1,86, Περφ.1, Ἐδ.Ἐύστρ.Προπ.37 || ἐν χρ. κ. ὡς τραφί, ἰδ. αἰ ρίζαι αὐτοῦ : Πλάτ. || μτγν. τὸ ἐκ παπύρου κατασκευαζόμενον, οἷον ὑδάσματα, σκαῖνα κ.ά. : Ἀντίφ.Θεσσα.Α17,6,249 σχοῖνω καὶ λεπτῆ σπιγγιῶνην παπύριω, Ἀνακρέοντ.30,5 δ' Ἔρωι γένων δῖσας ὄπερ ἀσέχων παπύρι μετὺ μοῦ διακοπέτω, Πλάτ.Φιλόσοφ.13,72, Νεῦτ.Ὀμ.Ἐπιστ.253,4 ἐκ παπύρου καὶ κόλλης χάρτης κατασκευασθεῖς || νεώτ. ἡ ἐκ παπύρου γραφικὴ ἰλη || μτγν. νεώτ. πᾶν κείμενον ἐπὶ παπύρου γεγραμμένον.

παπυροφάγος-ον σχόλ. ὁ τρώγων οἶκος παπύρου βλλ.1, ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων : Σχόλ.Αἰσχ.1κ.761 ἐπὶ παπυροφάγοι οἱ Αἰγύπτιοι.

παπυρῶδης-οὺς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ παπυροειδὴς βλλ. : Γαλλ.19,152, Σχόλ.Ἐύστρ.Ὀρ.147 λεπτόν τινα κἀλαρον παπυρῶδη || νεώτ. ὄνομα, λεπτόν τετράπλευρον πέταλον ἀποτελούμενον τῶν ἔξω ἐπιφανῶν τοῦ λαβυρινθοῦ τοῦ ἡβουσειδῶς ὁσού, ἀπεργαζόμενον δὲ τὸ ἔσω τοίχωμα τῆς ἀβαθμιῆς κόπτης.

παπυρῶν-ώνος [δ] ὁ τόπος κατὰφωτος ἐκ τοῦ φυτοῦ πάπυρος : Ἐπιγρ. ὁ καύσας τὸν παπυρῶνα τοῦ Ὀσείρωτος.

παρ πρὸβ. ἐν χρ. π. ἄπει. ἀντί τῆς περί βλλ. : Ἐπιγρ. Ὀλύμπια σμεταῖν κ' ἀλλάσσει τὰ τ' ἀλ- [ἡ]α καὶ πᾶρ παλέωσ' || μτγν. τῆς πρὸβ. παρῶ.

παρά πρὸβ. κ. μν. νεώτ. κ. δημ., κτ. ἀναστρ. πᾶρα, ἐπ. κ. κυρ. παρᾶ, Ὀμ., λυρ., σπαν. π. τραγ. κ. μ. ἐν κυρ. χωρίοις κ. ἐν διαλεκτοῖς, ἐκτός τῆς ἀπτ., συστειτ. τ. παρ. κ. παρ' πρὸ φωνήεντος, δημ. κ. παρὶ διαδύλαβος κυρία πρόθεσις σημαίνουσα τὸ ἐγγὺς, ἐγγύτατα, ἰδ. μτ. ὄσι. τὴν ἐν τόπῳ στάση, μτ. γενικ. τὴν ὀπὸ τόπου κίνησιν, κ. μτ. αἰ. τὴν εἰς τόπον κίνησιν || δδ. ἐπὶ τόπου μτ. γενικ. κ. ρημάτων κινήσεως σημαντικῶν σημαίνει ἐκ τῆς τόπου, ὀπὸ τῆς σημειῖται : Ἰλ.Ν.744 ἢ κεν ἔπειτα πᾶρ νῆαν ἔλθωμεν ἀπήμονες, αὐτ.Μ.225, αὐτ.Θ.533, αὐτ.Τ.194, αὐτ.Α.190, αὐτ.Π.473, Ὀδ.Χ.197 παρ' Ὀκεανοῦ ρόθων .. ἐπερχομένη, Σοφ.Ἀντ.966, σὺτ.1123, Ἐύστρ.Βάκχ.116 ἀφ' Ἰσθμῶν παρὰ κερκίδων τ' ἀιστηρθεῖς Διονύσω [Βερναρδῶτ.Γρ. εἰσστηρικταίηθεσι ὀπὸ τοῦ Διονύσου ἴδουτε ν' ἀπομαυνοῦθ] ἀπὸ τῶν ἰσθμῶν καὶ ἀπὸ κοντῶ ἀπὸ τῶν κερκίδων || κ. μτ. τοῦ ἐκωνοῦσθαι : Ἰλ.Δ.468 πλευρῶ, τὰ οἱ κῦφαι παρ' ἀσπίδος ἐξερανοῦθ [Βερναρδῶτ.Γρ. ἐπὶ ὀπῶσι, ὅταν ἔσκαυε, τοῦ ἐβή- καν εἰς τὸ φανερόν ἀπὸ κοντῶ ἀπὸ τῆς ἀσπίδος] || μτ. κ. νεώτ. συχόντ. ἐπὶ προσ. μτ. ρ. σημαντικῶν ἐρχεσθαι, ὑπάγειν, πορεύεσθαι, φέρειν κ. ὁ. : Ἰλ.Β.787, αὐτ.1 ἥως δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τίθωνοιο ὠρνωτο ἡλιερότε, ἐπὶ κόντοε ἐκ τοῦ πλευρῶ, ἀπὸ τὸ πλῆθ' τοῦ Τίθωνοιο, Ὀδ.Μ.70, Ἠρ.7, 182 ταῦτα οἱ Ἕλληνας νυθῶνονται παρὰ πυρῶσιν [παρὰ τῶν πυρῶσιν αὐτῶν], αὐτ.Β.140α, Ἀντίφ. 1,6 ἐν οἷς αὐτῶ ἔβρουσα ἢν σαφῶς εἶδοναι παρὰ τῆς βασιάνου [ἢ βασιάνου λυθῶνεται ἐν προσηγορίῃσι, Ξεν.Ἀν.1,7,13 ἀπὸ μολῆσαντες παρὰ βασιάνου, Πλάτ.Πολ.461β δεῖ δὴ τὰ μετὰ τοῦτο θεδαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου [παρὰ τῶν λεγόντων], Δημ.552 ἐξεληλυθῶς τῆ προτέρῃ παρ'

παρὰ πρὸβ. κ. μν. νεώτ. κ. δημ., κτ. ἀναστρ. πᾶρα, ἐπ. κ. κυρ. παρᾶ, Ὀμ., λυρ., σπαν. π. τραγ. κ. μ. ἐν κυρ. χωρίοις κ. ἐν διαλεκτοῖς, ἐκτός τῆς ἀπτ., συστειτ. τ. παρ. κ. παρ' πρὸ φωνήεντος, δημ. κ. παρὶ διαδύλαβος κυρία πρόθεσις σημαίνουσα τὸ ἐγγὺς, ἐγγύτατα, ἰδ. μτ. ὄσι. τὴν ἐν τόπῳ στάση, μτ. γενικ. τὴν ὀπὸ τόπου κίνησιν, κ. μτ. αἰ. τὴν εἰς τόπον κίνησιν || δδ. ἐπὶ τόπου μτ. γενικ. κ. ρημάτων κινήσεως σημαντικῶν σημαίνει ἐκ τῆς τόπου, ὀπὸ τῆς σημειῖται : Ἰλ.Ν.744 ἢ κεν ἔπειτα πᾶρ νῆαν ἔλθωμεν ἀπήμονες, αὐτ.Μ.225, αὐτ.Θ.533, αὐτ.Τ.194, αὐτ.Α.190, αὐτ.Π.473, Ὀδ.Χ.197 παρ' Ὀκεανοῦ ρόθων .. ἐπερχομένη, Σοφ.Ἀντ.966, σὺτ.1123, Ἐύστρ.Βάκχ.116 ἀφ' Ἰσθμῶν παρὰ κερκίδων τ' ἀιστηρθεῖς Διονύσω [Βερναρδῶτ.Γρ. εἰσστηρικταίηθεσι ὀπὸ τοῦ Διονύσου ἴδουτε ν' ἀπομαυνοῦθ] ἀπὸ τῶν ἰσθμῶν καὶ ἀπὸ κοντῶ ἀπὸ τῶν κερκίδων || κ. μτ. τοῦ ἐκωνοῦσθαι : Ἰλ.Δ.468 πλευρῶ, τὰ οἱ κῦφαι παρ' ἀσπίδος ἐξερανοῦθ [Βερναρδῶτ.Γρ. ἐπὶ ὀπῶσι, ὅταν ἔσκαυε, τοῦ ἐβή- καν εἰς τὸ φανερόν ἀπὸ κοντῶ ἀπὸ τῆς ἀσπίδος] || μτ. κ. νεώτ. συχόντ. ἐπὶ προσ. μτ. ρ. σημαντικῶν ἐρχεσθαι, ὑπάγειν, πορεύεσθαι, φέρειν κ. ὁ. : Ἰλ.Β.787, αὐτ.1 ἥως δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τίθωνοιο ὠρνωτο ἡλιερότε, ἐπὶ κόντοε ἐκ τοῦ πλευρῶ, ἀπὸ τὸ πλῆθ' τοῦ Τίθωνοιο, Ὀδ.Μ.70, Ἠρ.7, 182 ταῦτα οἱ Ἕλληνας νυθῶνονται παρὰ πυρῶσιν [παρὰ τῶν πυρῶσιν αὐτῶν], αὐτ.Β.140α, Ἀντίφ. 1,6 ἐν οἷς αὐτῶ ἔβρουσα ἢν σαφῶς εἶδοναι παρὰ τῆς βασιάνου [ἢ βασιάνου λυθῶνεται ἐν προσηγορίῃσι, Ξεν.Ἀν.1,7,13 ἀπὸ μολῆσαντες παρὰ βασιάνου, Πλάτ.Πολ.461β δεῖ δὴ τὰ μετὰ τοῦτο θεδαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου [παρὰ τῶν λεγόντων], Δημ.552 ἐξεληλυθῶς τῆ προτέρῃ παρ'

Ἄριστάρχου, - ἦλθον ἀπαταλμένοι παρά τοῦ Ἐφρόνῃ || ὁ παρά τινος ἦκων ὁ ἀγγελος, ὁ ἀγγελοφόρος πνός : Ξεν.ΚΠ 4,5,53, νείματε δὲ πάντων τὸ μέρος καὶ τὴν παρά Κουεξάρου ἦκοντι || ὁ μ. οἱ παρά τινος οἱ ἀπεσταλμένοι, οἱ ἀποσταλντες ἀντιπροσωπιοί τινος : Θουκ.7,10 ἡκοντες εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ παρά Νικίου, Ξεν. Ἀν.1,5 ὁστις ἀρκενέϊο τὴν παρά βασιλέως πρὸς αὐτὸν || φέρω παρά τινος φέρω ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου πνός : Ἰλ.Σ 137 τεύχεα καλά φέρουσα παρ Ἡραίστιοι || ἀπέγγελλαι τὴν παρά τινος ἀναγγέλλω, καθιστῶ γνωστὸν τὴ ἐκ μέρους πνός : Ξεν. Ἀν.2,1,20 παρ ἡμῶν δὲ ἀνάγγελλε τάδε κ. λέγω παρά τινος : Λουκ.Νεκρ.Δ 1,2 οὐ δὲ οἰμώξεν παρ ἑμοῦ λέγει 3) κ. νεῶτ. ὁμ. σημ. τὸ ὁπόθεν, τὴν προέλευσιν πνός : Ἦρ.8,55 τὰ λόγος παρ Ἀθηναίων Ποσειδωνά τε καὶ Ἀθηναίων Ἰφίσταντος· ἐλαβον παρὰ τοῦ θεῖνος ἑκατόν δρακμάς ὡς συνδρομήν || φρ. γίνωμι παρὰ τινος γεννώμι ἐκ τινος : Πλάτ.Συμπ.179Β τοῦτο ὁ Ἔρωκ τοῖς ἐρώσι παρέχει γίνωμιον παρ' αὐτοῦ || σπανιώτ. μτ. παθ. ρ. εὔρηται ἐν τῇ σημ. τοῦ ὁπὸ μέρους πνός, ἐν σφαστάτῃ διακρίσει τῆς ὁπὸ μτ. γενικ. ὡς ἐκφράσεως τοῦ λογικοῦ αἰτίου : Ἰο.Ο 122 πᾶρ Διός . μήτις ἐτύχθη, Ξεν.ΚΠ 1,6,2 ἔτερο λέγοντες ἢ τὰ παρά τὴν θεῶν σημαίνωμενα, αὐτ.Δ 1,42, Πλάτ.Φαῖδρ.245C παρὰ θεῶν ἢ τοιαύτη μανία δίδεται, Πλάτ.Συμπ.175B, Ἰσοκρ. 4,26 τὰ παρά τῆς τύχης δωρηθέντα ἰτὰ δῶρα τῆς τύχης, ΚΔ Πράξ.22,30 τὸ τὴ κατηγορεῖται παρὰ τὴν ἡουδαίων, - ἀδειάζεται παρὰ τοῦ δεῖνα, - ἐπιπροσφορῆ παρὰ τοῦ τάδε, ἢ ἐνέργειά τοῦ ἐπεδοκιμώθη παρὰ πάντων || συμμ. μτ. γενικ. ὡς. ἄνευ ρ., δυναμένον πᾶ ἐνοσηθῆ, πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς ἄλλης γενικ. : Ξεν. Ἀπολ.2, 212 ἢ παρά τινος εὐνοία ἢ ἐκ μέρους πνός εὐνοία, ἦτοι ἢ εὐνοία τινος, αὐτ.ΚΠ 5,13 τὸ παρ' ἑμοῦ ἀδίκημα ἰτὸ ἀδίκημα τὸ παρ' ἑμοῦ πράξι, Πλάτ.Φαῖδρ.232Α δόξα ἢ παρά τῶν ἀνθρώπων || τὰ παρά τινος πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐκ τινος, ὡς προσαπὴ, ἀπάνοις, παραγενέμενα : Ξεν. Ἀν.2,34 τὰ τε παρά βασιλέως τοῖς Ἑλλήσιν ἀναγγεῖται καὶ τὰ παρά τῶν Ἑλλήνων βασιλέων || ὁμ. ἐπὶ ἀποφάσεως ἢ δώρου : αὐτ. Ἀπομ.3,11,13 χαρῆσιος δ' ἀν μάλιστα, εἰ δεομένη δωροῦ, τὰ παρὰ σεαυτῆς || παρ' ἑαυτοῦ διδωμι δίδω ἐκ τῶν ἰδίων, ἐκ τῆς περιουσίας μου : Ἦρ.2,129 τῷ ἐπιμερομένῳ ἐκ τῆς Κίτης παρ' ἑαυτοῦ δίδοντα ἄλλα, Ξεν. Ἑλλ.6,13 || τὰ παρ' ἑμοῦ αἰ γνώμῃ μου, οἱ ἰδέοι μου : Πλάτ.Συμπ.219Α τὰ μὲν παρ' ἑμοῦ, ἔρη, ταῦτ' ἐστίν || ὁ παρ' αὐτοῦ ὁ προσήκων, ὁ συγγενὴς αὐτοῦ : ΚΔ Μάρκ. 3,21 καὶ ἀκούσαντες οἱ παρ' αὐτοῦ ἑξήλθον κρατῆσαι αὐτὸν || νόμον ἰσθῆμι παρά τινος νόμοθετῶ τῆ συμβουλή πνός : Πλάτ.Πρωτ.322D καὶ νόμον γε θες παρ' ἑμοῦ 4) μτ. ρ. σημαίνοντων ἀποδοχῆν, ἐπέτευεν κ. ὅ. : Ὄδ.Σ 290 ὄφρα . . καὶ νόστοιο τύχης παρά πατρός ἑμοῦ, αὐτ.Ο 159, αὐτ.Σ 452, Ἡσίοδ.Θ 914, Πίνδ.Π 176 ἀρέομαι πᾶρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν, Σοφ.Ἰλ.870, Θουκ.1,20, Ξεν.Οικ.9,11, αὐτ.Ἑλλ.3,1,4, Ἰσοκρ.9,14 τάχιστ' ἀν εὐρέσθαι παρὰ τῶν θεῶν τὴν καλὴν . . ἀπαλλαγῆν, Πλάτ.Πολ.406D, αὐτ.Μεν. 236B || ὁ μ. κ. ἄνευ ρ. : Ἐπιγρ. ὁ καρπὸς ὁ παρά τῶν δημάρχων || ὁμ. κ. μτ. ρ. μαθησεως σημαντικῶν : Ἦρ.2,104 ὁμολογούσι παρ' Αἰγυπτίων μεμαθηκέναι 5) παρ. εὔρηται ἐν χρ. ἀπὸ τῆς παρὰ μτ. δοτ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ἐγγύς, πλησίον, κοντὰ : Πίνδ.Π 10,62 τυγῶν κεν ἀραλακὸν σχέθιο φροντίδα τὰν πᾶρ ποδός, αὐτ.3,60, Σοφ. Ἀντ.966 παρὰ δὲ Κυνανέων πελαγίων Ἐβερρωδῶν, Γρ. εὐχὴ μακρῶν [κωρ. ὑστερα ἀπὸ τοῦς Κυνανούς

βράχους κ.ἐ.] τῶν Κυνανῶν [βράχων] τῶν ἐν τῷ πελάγει εὐρισκουμένων), Ἐπιγρ. τὸν Ρεῖτὸν τὸν παρά τοῦ Ἀστεως . . || παρ' ἀμφοτέρων ἀμφοτέρωθεν : Διδό.Σ 19,42 πολλοὶ παρ' ἀμφοτέρων ἔπιπτον 6) μτ. δοτ. τοπικῆς ἢ παρὰ συστασσομένη σημαίνει τὸ ἐγγύς, πλησίον τινός προσώπου ἢ πράγμ., κοντὰ δὲ κάτι, μτ. ρ. στάσεως σημαίνοντων, ὡς τὸ ἐμὲ, ἰσθμῆ, ἦμαι κ. ὅ. ὅδ. ἐπὶ πραγμ., ἐν χρ. ὡς ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα ποῦ : Ἰλ.Ο 565 ἐσταθός παρ' ὀχθαίν, αὐτ.Σ 411, αὐτ.Π 346, αὐτ.Β 773, αὐτ.Δ 475, Ὄδ Η 154, αὐτ.Ι 319, αὐτ. Ν 408, αὐτ.Σ 97 δειπνον . . ἐλιοντο παρ' ὀχθαίν, ποταμοῖο, Σοφ.ΟΤ 972 κείται παρ' Ἄδρ Πάλυδος || παρ' οἴνω παρὰ πότον, κοντὰ τὴν οἰνοποσίαν, πᾶν τοῦ κρασί : αὐτ.780 καλεῖ παρ' οἴνω πλαστός, ὡς εἶπεν πατρὶ 7) ἐπὶ προσ., πλησίον τινός, παρὰ τὸ πλευρὸν τινος, εἰς τὸ μέρος ὅπου διαμένει, εὐρίσκειται πρόσωπὸν τῆ : Ἰλ.Α 556, αὐτ.Σ 246, Ὄδ.Ο 285 πᾶρ δὲ οἱ αὐτῷ εἰς Θεοκλύμενον, αὐτ.Ε 119, αὐτ.Ο 243 || συμμ. εἰς τὸ μέρος ὅπου κατοικεῖ ἢ ἐργάζεταί τις, ἐν τῇ χώρῃ, ἐν τῷ οἴκῳ, πλησίον τινός : Ἰλ.1 427, αὐτ.Ν 176 ναῖε δὲ πᾶρ Πριάμῳ, αὐτ.627, Ἦρ.Α 490 θῆλυ, πηλῶν ἄλλω ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, Ξεν.ΚΠ 1,2,15, αὐτ. Ἀν.1,5,16 πολεμώτεροι ἡμῖν ἐσονται τὰν παρὰ βασιλεῖ ὄντων || παρ' αὐτοῖς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν οἰκίᾳ, στοῖ σπιτί τους : Ἦρ.1,105 καὶ ὄρων παρ' ἑωυτοῖς τοὺς ἀπικνεομένους ἐς τὴν Σκυθικὴν . . ὡς διακείσται || οἱ παρ' ἑμοῖ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, οἱ οἰκεῖοί μου : Ξεν. Ἀπολ.2,7,4 || τὰ παρ' ἑμοῖ οἱ ὑπόθεσις μου : αὐτ. Ἀν.1,7,4 || οἱ παρ' ἡμῖν ἀνθρώποι ὁ λαός μου : Πλάτ.Φαῖδ.64B || ὁμ. ὁ παρ' ἡμῖν δῆμος, τὸ παρ' ἡμῖν ἰσθῆον δημοκρατικὸν πολίτευμα : Δημ.196 εἰ δὲ ὀλιγαρχίας ἀπάντα συστήσεται, τὸν παρ' ἡμῖν δῆμον ἐάσουσιν || ὁμ. ἢ παρ' ἡμῖν πολιτεία τὸ πολίτευμα μας : αὐτ. || ὁ παρ' ἑμαυτῷ βίσιος ὁ ἐμὸς βίος, ἢ ζωὴ μου, ὁ τρόπος τῆς διαβίωσέως μου : Σοφ.ΟΤ 612 φίλων γὰρ ἐσθλὸν ἐκαθέσθαι ἴσων λέγω καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίσιον || ὁθ. τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα τὸ ἐμὸν σῶμα : Πλάτ.Φιλ.29F || τὸ παρ' ἡμῖν πῦρ τὸ πῦρ ὅπερ διατηρούμεν, ἢ φωτιά μας : αὐτ. || ὁ παρ' ἡμῖν φθόνος ὁ φθόνος, ὃν τρέφομεν : Σοφ.ΟΤ 382 || τὸ εἶναι πὶ ἐμπεισιτεμένον παρὰ τινι, τὸ εἶναι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν, ἐν τῇ διαχειρίσει πνός : τὰ παρὰ τοῖς Ἑλληνοταμίαις ὄντα || νεῶτ. σημαίνει ὁσείσις ἢ ἔξιν : τὰ παρ' ἡμῖν, ἐπιθιασι παρὰ τοῖς ὀρεσιθίσις || παρ' ἑμοῖ ἐστὶ ἢ κείται μτ. ἀναφρ. ἐξ ἑμοῦ ἐξαρτάται, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, εἶναι στοῦ χέρι μου : Μέν.Ἐπικ.98 οὐκω παρ' ἑμοῖ τὸτ' ἦν λέγειν || νεῶτ. μεταξύ, ἐν κύκλῳ τῶν ἀνθρώπων ἢ πραγμάτων : ὁ θεσμός τοῦ γάμου εἶναι ἀνωστος παρὰ τοῖς ἀγρίοις, ὁ πολιτικὸς γάμος δὲν κρατεῖ παρ' ἡμῖν 8) παρ., ἐνώπιον τινος : Ὄδ.Α 154 Φημίμ, ὅς ῥ' ἔειπε παρὰ μνηστῆρῶν, Ἦρ.3,160 Ζηνούρω δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργῆν . . ὑπερδύλλαστο παρὰ Δαρειῶν κριτῆ, αὐτ.4,65, Ἐπιγρ. δίκας γίνεσθαι παρὰ τῷ πολεμάρχῳ, Θουκ.1,73, Δημ.229 τοῦτον τὸν τρόπον εἰς κρίσιν καθιστάνται παρ' ἡμῖν || ὁδ. παρ' ἑμοῖ κ. παρ' ἡμῖν κοντὰ τὴν γνώμην μου [μας], κοντὰ τὴν κρίσιν μου [μας] : Ἦρ.1,32 οὐτος παρ' ἑμοῖ τὸ ὄνομα τοῦτο . . δίκαιοι ἐστί φέρεσθαι, Σοφ.Πρ.589 παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῖσθαι κακῶς, Εὐρ. Ἦρακλ. 88F || παρὰ τινι μετὰ τινος, [μας] του : Πλάτ. Γοργ.510 Εἰ παρὰ τοῦτῳ μέγα δυνάσεται || τι μωμὰ παρὰ τινι ἐν τιμῇ ἐμὴ παρὰ τινι, τιμωμὰ εἰ μέρους πνός : αὐτ.Πρωτ.337B 9) μτγν. κ. νεῶτ. γνωμονὴν τινός συγγραφῶς, μεταξύ τῶν ἔργων, ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ : Πολύδ.9,2,4 Διον. Ἰλ. Συνα9,18 παρ' Ἐφρόνῃ, - παρ' Αἰσχίνῃ, - παρὰ

Θουκυδίδῃ, - ἡ φράσις κέρηται συχνάκις παρ' Ὀμήρῳ **10** κ. ἐν σμ. χρονικῇ, κατὰ τὴν διάρκειάν τινος, ἐν καιρῷ, κατὰ τὸν ἐπιχθίνιον πνοῶν: Πίνδ.Π.2,87 ἐν πάντα δὲ τὸν ἐσθθίλωσας ἀνήρ ποτ' ἐφέρει, παρὰ τρωανῶν, Πλούτ. Ὀδ.14 παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις θνήσκων **11** ἐν τῷ ἄρκω, διαλ. ἐν χρ. ἀντὶ τῆς παρὰ μτ. γενικ., ἐκ τίνος, παρὰ πνοῶν: Ἐπιγρ. Μεγαλοπόλεως καθὰ εἶχον τὰς ἐντρολὰς παρὰ τῷ ἰδίῳ πόλι **12** **11** μτ. σημαίνει τὴν πρός τι ἢ παραλλήλως πρός τι κίνησιν, ἰδ. πρός πρόσωπον, κ. εἶναι ἐν χρ. ὡς κ. ἡ μτ. δοτ., πλὴν ὅτι διὰ τῆς τελευταίας ταύτης συντάξεως ἐκφέρεται ἄλλως στάσις πλησιον πνοῶν, ἐν ᾧ κτ. τὴν μτ. αὐτ. σύνταξιν ὑπόρχει πάντοτε ἐννοιαί τις ἐκτάσεως ὅθ. ἐπὶ τόπου μτ. ρ. δηλοῦντων τὸ λέναι, ἔρχεσθαι, πορεύεσθαι, ὑπάγειν: Ἰλ.Α.347 τῷ δ' ἀυτῆ ἴπην παρὰ φλας Ἄχαιῶν, αὐτ.Θ.220, αὐτ.Α.34 **13** ἢ ὅθ. ἐγγύς, πλησιον πνοῶν, κοντὰ σὲ κάτι: αὐτ.Π.206 σὶ β' ἐπὶ παρ' ποταμῶν νεωθοῦσάτο, αὐτ.Φ.337 οὐ δὲ Ἐάνθοιο παρ' ὄχθας ἐνόηρα καί, αὐτ.Γ.187, Ξεν. Ἀν.1,2,13 ἐνταῦθα ἦν παρὰ τὴν ὁδὸν κρήνην, ἢ κρήνη πρὸς: Ἰλ.Σ.143 εἰμι παρ' Ἥφαιστον (εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἥφαιστοῦ), Ὀδ.Α.285, Ἠρ.1,86, αὐτ.,141, Θουκ.1,58, αὐτ.,2,51 ἐπιόντες παρ' τοῦς φίλους, Πλούτ. Φαίδ.59D φοιτᾶν παρὰ τὸν Σωκράτην **13** κ. μτ. ρ. στάσεως, πλησιον, κοντὰ, σιμά, δίπλα, συχρ. ἐν ἀναφ. πρός κίνησιν πορεύεσθαι, τερματισθεῖσιν (ἢ χρ. αὐτῇ προήλθεν ἐκ φρ. οἷα ἡ ἔξις: Ἰλ.Γ.406 ἦσο παρ' αὐτὸν ἰούσας): αὐτ.Δ.487 κείται ποταμιοσ παρ' ὄχθας, αὐτ.Α.314 παρ' ἐμίστασο ἰέλθε καὶ στάσιον πλησιον μῦθι, αὐτ.Υ.49, Ὀδ.Δ.51, αὐτ.Ν.372, αὐτ.122 παρὰ νοσημῶν ἑλαίης θήκων, Πλάτ.Εὐθ.271B δ παρ' ἐμὲ καθήμενος αὐτ.Λύκ.21Δ, αὐτ.Φαίδ.116C, Θεοφρ.Καρ.2,2, Πά Γέν.19,1, κ. Μάρκ.10,46 ἐκάθηντο παρὰ τὴν ὁδὸν, - εὐρέθῃ ἡμιβαθίῃ παρὰ τοῦς ἀτύλους τοῦ Ὀλυμπίου θύος, - ὁ πρῶθυπουργὸς ἱστατο παρὰ τῷ ἀρχιστρατήγῳ: ἢ νεῦτ. παρὰ πόδα ἄρμ.1 στρατιωτικὸν παράγγελμα, δι' οὐ οὐ στρατιωτικὴ λαμβάνουσι τὴν στάσιν τῆς προσαχθῆς μὲ τὸ ὄπλον στηριζόμενον διὰ τὸ ὑποκοπῶνον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πλησιον τοῦ δεξιῶν ποδός: ἢ παρὰ τινα ἐν τινι: Ἀριστ.ἀν.451, Ξεν.ΚΠ.1,4,18 ἐλπίον αὐτῷ μένειν παρ' ἐαυτὸν, αὐτ. Ἀν.1,9,31, Ἰσai.8,16, Ἀλεξ.248, Δεμῆτρ.Κωμ.Ν.1,5, Ἐπιγρ., Πολύδ.3,26,1 και τηρουμένων τῶν συνθηκῶν παρὰ τὸν Δία τὰν Καπιτώλιον ἐντόχου τοῦ ναοῦ τοῦ Διός: **14** ὁμ. σημαίνει γειτνιασίαν: Σοφ. Ἠλ.184, αὐτ.Τρ.636 σὶ τε μέσων Ἠλιθία παρ Ἀλμῶν χρυσακάκατο, ἢ ἀκτῶν κόρας, Θουκ.2,99 ἢ παρὰ θάλασσαν Μακεδονία, Λυσ.23,3 καὶ κορυφῶν τὸ παρὰ τοῦς Ἐρμά, Ἀνδκ.1,62, Ἰσai.6,20, αὐτ.8,35, Ἀλαχίν.1,82, αὐτ.3,88, Λυκοῦργ.112, Ἐπιγρ.τὰς πασάδος τὰς παρ' Ἀπόλλωνος **15** **15** πρός τινος, ἐλπίον πνοῶν: Εὐρ. Ἰκ.484 ἦν παρ' ὄμμα θάνατος ἐν φέφου φορῶ, Φιλῶδ. Ὀργ.78W παρὰ πόδας **16** ἐν ταῖς ὄργῃ, βωιωτ. κ. θεσα. διαλεκτικῶς εὐρῆται ἐν τῇ σμ. ἐγγύς πνοῶν, ἐν τῷ ὀκμ. πνοῶν: Ἀριστ. Ἀχ.759 παρ' ὀμὲ πολυτιματός (ὁ σίτος), Ἐπιγρ. Ὀρχομ.βωιωτίας, αὐτ.Λαρόσης τοῖς κατοικεμένησαι παρ' ὀμῆ, αὐτ. τῶι παρ' ὀμῆ πολυτιματός, αὐτ. πεπολιτευκῶν παρ' ὀμῆ **17** **17** φρ. τίθεμαι παρὰ τινα καταθέτω ἐπὶ χεῖρας τινος, ἐπισημαίνωμι εἰς τινα: Πλάτ. Πολ.465C τὰ δὲ .. θέμενοι παρὰ γυναικῶς τε καὶ οἰκίας **17** **17** μτ. ρ. σημαίνοντων πλῆττειν, βάλλειν κττ. κείται πρός δόξαν τὸν περὶ τι, εἰς τι σημειῖον ἐγγύς πνοῶν: Ἰλ.Δ.480 βάλε στήθος παρὰ μάκρον, αὐτ.Ε.146 τὸν δ' ἔπερον .. κλητ' ὄσα παρ' ὤμων πλῆξε, αὐτ.Φ.117, αὐτ.Ε.293, αὐτ.Ρ.290 ὁσαῦτον τελαμών παρὰ σφῆραν **18** **18** μτ. ρ. σημαίνοντων τοποθετεῖν, ἐξετάζειν, παραβάλλειν

πρὸς ἄλλων παραλληλισμὸς: Πλάτ.Γοργ.475B ὁ ἔλεγχος παρὰ τὸν ἔλεγχον παραβαλλόμενος αὐτ. Ἰπν.Ε.269C, αὐτ.Συμμ.214C, αὐτ.Πολ.348A, Ἀμ.315 ἐξέτασον τοῖνων παρ' ἄλληλων τὰ σαι κάμοι βεβιωμένα, Ἀριστ.Μετ.375a,24 **19** ἐν ἐπὶ. γεωμ. ἐν. φρ. παραβάλλω παρὰ τι βέτω, ἐπιθέτω ἐπιφανῶν τινα, ἐπὶ καὶ κατὰ μήκος πεπεροσμένης γραμμῆς: Εὐκλ.1,44, Ἀρχμ. Ἰσορρ.2,1 ἐν τῇ αὐτῇ σμ. κ. παρατείνω παρὰ τι: Πλάτ.Μέν.87A παρὰ τὴν δοδεσίαν αὐτοῦ γραμμῆν παρατείναντο **20** **20** κ. δύναμαι παρὰ τι: Ἀπολλ.Περγ.Κων.1,1 ἢ ἔθεθαι παρ' ἦν δύνανται αὶ καταγόμενοι τεταγμένους (ἢ εὐθετα εἰς ἦν τῶσσαν) τὸ τετραγώνων τῶν τεταγμένων **20** ἐν ἀφῶν. ἐν. ἀντὶ τῆς διὰ βλλ. ἐν. φρ. παραβάλλω τι παρὰ τι διαίρω τι διὰ τινος: Διφ.5,10, κ. μερίζω τι παρὰ τι: αὐτ.4,33 **21** **21** πᾶν ἐπὶ γὰρ ἢ ἰσολογισασίῳ ἐπὶ 3 καὶ διαίρω διὰ 10: **21** γεωμ. παραλλήλως πρὸς: Δημόκρ.155, Ἀριστ.Τοι.158b,31, Ἀρχμ. Σφαίρ.Κυλ.12 **22** **22** μτφ. ἐν γεωμ. ἐν. ὡς, ὡς παρῶδιὰ πνοῶν: Σχόλ. Ἀριστφ. Ὀργ.240 παρὰ τὸ Σοφοκλείων, αὐτ.Νεφ.584 παρὰ τὸν Τεύρω Σοφοκλέους **22** **22** γεωμ. ἐπὶ λ. οἱ ὄποιοι ἐγγὺς διαφορᾶν τινα ἐν παραβολῇ πρὸς ἄλλας λε: Πλάτ.Κράτ.398D παρὰ τὸ τοῦ Ἐρωτῶς ὄνομα ομικρὸν παραγμένον ἐστὶν [τὸ ἄρωξ]: ἢ ὁμ. κ. νεῦτ. γεωμ. κ. ἐπὶ παραγωγῆς ἐκ τίνος, ἀπὸ τίνος: Ἀπολλ.Ἀσκά. Ἀντων.31,16 παρὰ τὸ ἔδαφος ὄψεσθον, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.2,624 παρὰ τὸ δρῶ δρῶμα, Φρών.Σοφ.Παρ.24B σὺγκεται ἰπὸ ἀσθενείῃ παρὰ τὸ εἶναι καὶ παρὰ τὸ αὐτὸς **23** **23** γεω. ἐπὶ παραβολῶν, παρὰ τι, ἐν παραβολῇ πρὸς τι, συγχ. ἐπιπαρχούσης ἐν ὑπεροχῆς: Ἠρ.2,160 δοκῶντες παρὰ ταῦτα οὐδ' ἐν τοῦς σφωατότους ἀνθρώπων Ἀλγυπτιῶν οὐδὲν ἐπέχειραν, Θουκ.1,23 ἡλίου ἐκλείψεται ἀτ πυκνότερον παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονεύμεθα ζυνεθῶσαν, αὐτ.1,41, Ξεν. Ἀν.1,4,14 παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα ὡσπερ θεοὶ ἀνθρώπων βιοτεύουσιν, Πλάτ.Πολ.584A φαίνεται παρὰ τὸ ἀλγυπτιῶν ἡδῶ καὶ παρὰ τὸ ἡδῶ ἀλγυπτιῶν ἡσυχία, αὐτ.Φαίδρ.236D, αὐτ.Λόγ.183C, Πάπ. εὐδοκίμων μάλλον παρὰ πάντας **24** **24** συγχ. κ. ἐπὶ κατωτερότητος ἢ ἐλαττωσῶν: Πά Παυλ.8,6 ἡλιότ. γεωμ.σὺν αὐτὸν βραχὺ τι παρ' ἀγγέλου, Γέωμ.8,19 μίθ' ἡμέρα ὑπεροσθῆ παρὰ τὸν ἡλίον **25** **25** φρ. παρ' αὐτὸν παρ' αὐτοῦ, πρὶν τὰν τὸν φθῶσιν, ἀντὶθ. ὑπὲρ αὐτὸν μετ' αὐτόν, ὑπεροσθῆ αὐτόν: Ἀπφιδ. 234 **25** ἐπὶ δ. σχέσεων ἀντιστοίχων: Ἀριστφ. Βάτρ.643 πληγὴν παρὰ πληγὴν ἐκάπερον, Πάπ. ἀφείλειν στατήρα παρὰ στατήρα ἰσφείλειν ἕνα στατήρα ἀπὶ λαφρόντος) στατήρῳ: **26** **26** κ. ἐν χρόν. ἐν. καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν, διαρκοῦντος: Ἠρ.7,46 ἔπερα τοῦτο παρὰ τὴν ζῶην πενόθημαν αἰκρότερα, Πλάτ.Νόμ.735A παρὰ τὸν βίον ἅπαντα, Δημ.228 ἦν παρὰ πάντα τὸν χρόνον εὐνοῖαν ἐνδοδεύειθ' **27** **27** κ. χαλαρώτερον, κατὰ τὸ διάστημα: Ἠρ.2,121,δ' παρὰ τὴν πᾶσιν [κατὰ τὸ διάστημα] τοῦ πᾶσιν, ἐν ᾧ ἐπισπῶ, Ἀλαχίν. 2,156, Πλάτ. Ἀντ.24 παρὰ τὴν κύλικα, αὐτ. Ἠθ.737A παρὰ δελίνων, αὐτ.674F **27** **27** κ. ἐπιμεριστικῶς, ἐπὶ χρόνον: Ἠρ.1,32 παρὰ τὰ ἐξομοίκοντα ἔτα (ἐκίστην πληρῆν περίοδον 70 ἐτῶν, Ἠρακλειτ. Πίν.1,101, Μωκουλ.ῶ.7 παρ' ὄμμαρ τε καὶ κύκτα (ἡμέρας) τε καὶ κύκτα), Πλάτ.Νόμ.705A, Ἀριστ. Ζ1 571a,21 παρ' ἡμέραν αὶ ἡμέρα πολὺ ἐπιβάλλως ἀφῆσαντο, αὐτ.Πρ.881b,26 **28** **28** παρ' ὄμμαρ σήμερον: Πλάτ.Π.1,63 **28** **28** παρ' ἡμᾶρ σήμερον: Σοφ. ΟΚ.1455 **28** **28** φρ. ἡμέρα παρ' ἡμέραν δύναται, ἐχει μτ. ἀναφρ. πᾶσα παρεργόμενῃ ἡμέρα δύνανται γὰ ... Σοφ.Α1,475 τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει . . Ἀνφρ.5,72 μέγα τὸν ἡμέρα παρ' ἡμέραν γηγόμενῃ γνήσῃ ἐν ὀργῇ μετασπῆ-

σαι. || κ. νεώτ. ἡμέραν παρ' ἡμέραν, δημ. μέρα παρὰ μέρα ἀνὰ ἐκάστην τρίτην ἡμέραν, μιά ναι, μιά ὄχι. || Δημ.1360 συνείπαι δ' ἐκατέρω ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ΚΔ Ρωμ.14,5 ἄς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὅς δὲ κρίνει πᾶσαν ἡμέραν, Πλάτ. τοῦ καθημερινοῦ ἢ μίαν παρὰ μίαν [ἡμέραν] πυρετοῦ ἴσθι καθ' ἐκάστην ἢ ἀνὰ τρίτην ἡμέραν περιοδικῶς ἐμφανιζομένου. || ὄθ. κ. ἀπλῶς ἀνευ δικασισμοῦ παρ' ἡμέραν ἐκάστην τρίτην ἡμέραν, ἀντίθ. καθ' ἡμέραν καθημερινῶς. || Ἰνφ. Ἀφορ.1,12. Ἀρρ. Ἐπικτ.2,18,13. || παρὰ μίαν ἡλιουπόση ἐρός. || Πολύδ.3,10,4 διὰ τὸ παρὰ μίαν ἐκ τῶν ἐπισημῶν μεταλαμβάνει τὴν ἀρχὴν τοὺς ὁπάτους. || παρ' ἐνιαυτὸν ἐκαστον δευτέρου ἐτος, ἀνὰ τριετίαν. Πλούτ. Κλεμ.15, Παια.8,15,2. κ. παρ' ἔτος. Ἀριστ. τλ.Ζ' 757,7. || παρὰ μίαν τρίτον ἀνὰ τριημίαν. αὐτ.Ζ' 582b,4 παρὰ μίαν δὲ τρίτον τὰς πλείους ἢτὰ καταμύηθαι φοιτῶν, Πλούτ. Ἡ8,942b. || παρὰ τρία ἔτη (ἀνὰ τετραετία, ἴσθι παρεμβαλλομένων δύο ἐνιαυτῶν. Ἐπιγρ., Ἀρρ. Ἐπικτ.2,18,13) || ἕνα παρ' ἕνα παραλειπτόν ἐκαστον δευτέρου ἐτος, ἀνὰ δύο ἐτη. Νικόμ. Ἀ. ρθμ.1,18. || ἕνα παρὰ δύο ἢ τρεῖς ἀνὰ τρία ἢ τέσσαρα. αὐτ.: 28) κ. ἐπὶ ἐναλλαγῆς ἐπὶ περιτροπῆς. Ἰγμ. Ἐρμ.53, Ἐρμ. Ἡρακλ.δὶ παρὰ δ' ἄλλων, ἄλλα μόλις δῶκεται ἰστέ μὲν ἢ μία, ὅτε δὲ ἢ ἄλλη, Θουκ.4,26, Κορονστ. Φασ.Θε.28 ὁ ἀνὰ μέρος παρ' ἕξ μῆνας ὁπλῆ γῆν τε καὶ ὁπλὸ γῆν γινόμενος Ἀδωνις, Πλάτ. ποιεῖσθαι ἀγνείας καὶ θυσιὰς δύο παρὰ δύο. 29) καθ' ἢν στιγμῆν, ἀκριβεῶς ἐπὶνάω ἐκς. . . τῆς ἐνοίας τῆς διακριτικῆς ἔξαφανιζομένης. Δημ.229 τὰς τῶν νόμων τιμωρίας παρ' αὐτὰ τάδικήματα χρῆσθαι, αὐτ.523, Ἐπιγρ. ἀποδώσω παρὰ τὸν εὐθύνον τὸ καθήκον. || παρὰ τὴν πρώτην γένεσιν αὐτὴν τὴν στιγμῆν τῆς πρώτης γενέσεως. Ἰουλ. Λόγ.1,10B. || παρὰ τὴν πρώτην ἐπίθεσιν κατὰ τὴν πρώτην ἐπίθεσιν. Ἡλιόδ. Α.18,9,2. || κ. παρὰ τὴν πρώτην ὀρμήν. Αἰ.Ζ' 14,10. || παρὰ πόδας εὐθὺς ἄμα, εὐθὺς ἀμέσως. Πολύδ.1,7,5 παρὰ πόδας εὐθὺς μμητάς τῆς πράξεως, αὐτ.1,8,2. 30) κατὰ μήκος, διὰ μήκος. Ἰλ. Α.558 ὄνως παρ' ἀρουραν ἰών, αὐτ. Μ.352. Ὀδ. Α.21 παρὰ βῆσον ὀκνεοῦσσι ἵομεν, Ἡρ. 7,193 ἔπιπλον παρὰ τὴν ἡμεραν, Ἐρμ. Ἀλε.835 ὀρθῆν παρ' ὀμον. . . τύμβον κατόφει, Πολύδ.10,30,3 παρ' ὄλην τὴν φάραγγα. 31) ἀσύτρωτος, συμφωνίας πρὸς τι, ἀνευ οὐδεμιᾶς παρεκκλίσεως ἀπό τπος, Πλάτ. ἀκριβῶς ἀπολύτως ἀκριβῶς. Θέογν. 945 εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθῆν ὀδόν, Αἰσγ. Ἀγ.1045 ὁμοί τε δούλους πάντα καὶ παρὰ στάθμην, Σοφ.ἀπ.47,5, Δημ.824 παρὰ τὸν λόγον, δὲ ἀποφῆρουσιν. . . ἐπιδείξω ἴθα σὺς ἀποδείξω ἀκριβῶς ἐπὶ τῆ βῆσει τῶν στοιχείων τῶν παρεχομένων. Γ. 32) παρὰ, ἐπέκτανα. Ἰλ.Χ.145 παρὰ σκοπιῆν καὶ ἀρνεῖν ἠνεμόντα. . . ἐσώσαντο, Ὀδ.Γ.172, αὐτ. Ο.12, Ἰγμ. Ἀπολλ.30 βῆ δὲ παρὰ κρουνοῦς, Ξεν. ΚΠ.5,229 παρὰ τὴν βαθυλόκω παρῆμι [παρῆρχομαι, περὶ τὴν βαθυλόκω καὶ προχωρῶ]. 33) κ. νεώτ. πέρα τοῦ πειθεμένου σημείου, κατὰ παράδοσιν, καθ' ἐπιβρασίν, ὄθ. καθ' ἀντίθεσιν ἢ ἐναντιότητα. Ὀδ.Ξ.509 οὐδὲ τί πω παρὰ μόλιον ἔπος κηκερᾶς ἔειπες, Ἀλε. Συμπλ.14,10 παρὰ μόλιον Διός, Πίνδ.Π.8,13, αὐτ. Ο.2,16 παρὰ δίκαν ὀσιότην οὐδ' ἄν χρόνος. . . δύναιτο βῆμεν ἔργων τέλοσ, Θουκ.6,17, Πλάτ. Νόμ.747B, - παρὰ τὰς ἀποσχέσεις οὐδέμιαν ἐκδοῦλευσιν προσφερόμεν εἰς τὴν πατρίδα του, - παρὰ τὸν νόμον - τὸ δικαίον - τὴν ἠθικὴν || παρὰ καθῶν παρακαίρωσ, ἀκαίρωσ. Πίνδ.Ο.8,24 ὀρθῶς διακρίνουν φρενὶ μὴ παρὰ καθῶν || παρὰ γνώμην ἀντιθέτως πρὸς τὴν γνώμην τινός. Ἀλεξ. Ἰκ.454 γέγοντα δ' εὐ παρὰ γνώμην ἐμῆν || παρὰ δόξαν ἀντιθέτως πρὸς

δὲ ἐνομιζέτο. Θουκ.3,93 ἔπειτα μέντοι παρὰ δόξαν αὐτοῖς ἀπέβη. || κ. παρὰ τὸ δοκοῦν. αὐτ.1,84. || κ. νεώτ. παρ' ἐκλίδα ἀνεληστίας. Αἰσγ. Ἀγ.899 γῆν φρονεῖσαν ναυτιλίας παρ' ἐκλίδα. || κ. νεώτ. παρ' ἀξίαν ἢ παρὰ τὴν ἀξίαν πέρα τῆς ἀξίας τινός, ἀναξίως. Θουκ.7,77 μῆτε ταῖς ἐμφωροῖσι μῆτε ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν τῶν κοκοπαθίαι, - ἐγένετο καθηγητῆς παρ' ἀξίαν. || κ. νεώτ. παρὰ τὸ εἰωθὸς ἀντιθέτως πρὸς, ὅ, τι συνηθίζεται. αὐτ.4,17 τοὺς δὲ λόγους μακρότερουσ παρὰ τὸ εἰωθὸς μηχανουόμεν. || παρ' ἄλλοσ παρ' ἀφ' ἄλλοσ. Πίνδ.Ν.69 πέρ μείλοσ ἐρόχοσ φάγιον ὄσον ἐνέπνοσ. || νεώτ. παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἀντιθέτως πρὸς, ὅ, τι πάντες προσεδόκων ἢ ὑπέθετον. || ὄμ. νεώτ. παρὰ φύσιν ἐναντίον τῶν φυσιολογικῶν κανόνων. κατεδικάζει ἔπι παρὰ φύσιν ἀσέλευγῆ. || ὄμ. νεώτ. παρὰ ταῦτα ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἐκ τῶν προαναφερθέντων δεδομένα ἢ συναγόμενο. 34) πέρα τούτου, ἐκτός ἄλλο, Ἀριστ. Νεφ.698 οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτα ἄλλο, Πλάτ. Φαιδ.74A παρὰ ταῦτα πάντα ἔτερον τῆ, αὐτ. Πολ.337D, Δημ.274 μὴ γράφειν παρὰ ταῦτ' ἕτερα. || παρὰ τοσοῦτον ἄλλε κινδύνω παρῆλθε τοσοῦτον κινδύνω, διήλθε τόσον πολὺ μέρος ἐνὸς τῆς περιοχῆς τοῦ κινδύνω, δηλ. διέτρεξε τόσον μέρος κινδύνω ἐν τῷ φρ. ταῦτῆ ἢ αἰτ. ἐβρωρήθη ὡς ἐξαρτωμένη ἐκ τῆς παρᾶ, ἴσθι οὕτως ἐφθασε νὰ σηματοῖ τὴν ἐκτίσιν. ὄθ. παρὰ πολὺ εἰς μεγάλην ἔκτασιν, εἰς μέγαν βαθμῶν, καθ' ὑπερβολὴν. Ἀριστ. Πλούτ.445 ἐκπυρατοσ παρὰ πολὺ, Θουκ.1,29 ἐνίκησαν ὁ Κερκυρατοσ παρὰ πολὺ, αὐτ.2,89, Πλάτ. Ἀπολ.36A, - εἶναι παρὰ πολὺ καλὸς - ἀξίος - τίμος. || παρὰ τοσοῦτον μικρὸν δεῖν, ὀλίγον ἔλειψε μόνον νὰ. . . Θουκ.8,29, αὐτ.33 παρὰ τοσοῦτον ἐγένετο αὐτῷ μὴ περιπέσειν. || κ. νεώτ. κ. δημ. παρ' ὀλίγον, δημ. παρὰ λίγο ἐν τῷ αὐτῷ σημ. : Ἐρμ.Π.870 παρὰ δ' ὀλίγον ἀπέφυγεσ ὀλεθρον ἀνάσινον, Θουκ.7,71 παρ' ὀλίγον ἢ διέφυγον ἢ ἀπόλυκτον, - παρ' ὀλίγον νὰ συνέβαινε δυστυχίη, - παρὰ λίγο θὰ τὴν ἴναξ. || ὄμ. κ. παρὰ μικρόν. Ἀριστ. Φαν.197a,29 ἐτὸ παρὰ μικρόν, ὡσπερ οὐδὲν ἀπέφυγε δοκεῖσ. Ἰσοκρ.19,22 παρὰ μικρόν ἤλθον ἀποβανελν, αὐτ.4,59, Πολύδ.1,43,7, Πλούτ. Καίσα.39. || ὄμ. κ. παρ' ἐλάχιστον παρὰ τριχᾶ. Ἀλεξ.3, 258 παρ' ἐλάχιστον ἄλλε. . . ἀφελῆσθαι, Πλούτ. Πύρρ.14, αὐτ. Ἀλέξ.62. 35) κ. νεώτ. κ. δημ. ὄθ. εἰρηται ἐν τῷ σημ. τοῦ μείον, πλὴν. Θουκ.4,106 τὴν ἴτινα παρὰ νύκτα ἐγένετο [αὐτῷ] λαθεῖν, Ὑπερείδ. Εδξ.28 παρὰ δύο φήλους ἀπέφυγε, Ἰσάι. 3,37 παρὰ τέτταρασ φήλουσ μετέσχε τῆς πόλεως, Πλούτ. Κάτ. Νεώτ.20 πάντες παρ' ἕνα, Ἡφιστοσ.4,2 δύναιτα παρὰ δύο συλλαβάσ εἶναι τὸ καταληκτόν, Πλάτ. τὰ ὀλοκόττινα πύρεθησαν παρὰ ἐπὶτὰ κερᾶτια, Ἐπιγρ. ἐπὶ δύο παρ' ἡμέρας δύο, - ἀπέτιχε παρὰ μίαν φήλον, - μοῦ κοστιζεῖ ἕνα ἐκατοστάριον παρὰ πέντε δραχμῆσ, - ὀκτὼ παρὰ τρία κόνουε πέντε. || νεώτ. κ. δημ. φρ. παρὰ τριχᾶ ἢ παρὰ μᾶτι μετ' ἐλαχιστοῦ τῆσ διαφοράσ. γλῶττωσ παρὰ τριχᾶ, - παρὰ μᾶτι νὰ μ' εἶρη ἢ πέτρα στο κεφάλι. || παρ' ἐν πλὴν, μείον ἐνόσ. Ἡρ.9,33 παρ' ἐν πάλαισμα ἐδραμε κίαν Ὀλυμπιάδω ἱσθᾶν ἐν μόνον ἀγώνισμα, δηλ. τὴν πόλην εἰς ἢν ἠτήθη, θὰ ἐκερδίσει τὸ βραβεῖον τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, Πλούτ. Πινλ.9 παρ' ἕνα τοσοῦτοσ, Λουκ. Κατ.4, σῶ μὲν παρ' ἕνα ἡλικίσ ἀγων, Ἀρμιν. Α.Π.Π.231 θηρλον εἰ παρὰ γρόμω ἐπὶ τισσ Μάρκουσ, εἶναι θηρλον ἰβρκοσ μίαν ἐν γρόμω. || κ. νεώτ. κ. δημ. παρὰ μίαν τεσσαράκοντα ἴσθι 39. ΚΔ Κορ.2,1,24 πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον ὄθ. ἐν παροιμ. φρ. ἔφαγε - θὰ φῆθ παρὰ μίαν τεσα-

σαράκοντα ἑξάτη - δὴ ἑξήκοντα ἀπλήρη
 || παρά τι παρ ἐλάττωτον : βέττ.βδλ.228,6 ὡς
 παρά τι καὶ τὰς θείας ἀφανίσαι : || τίθειαι
 παρ' οὐδὲν οὐδὲν ἑκτιμῶ, δὲν λογοριάζω κα-
 θόλου : Εὐρ.Π.732 τὰρδὴ μὴ . . θήται παρ' οὐδὲν
 τὰς ἑμὰς ἐπιστολάς : || κ. παρ' οὐδὲν ἄνω τὸ
 πρᾶγμα εἰς οὐδὲν λογιζομαι, ὡς μὴδὲν θεωρῶ :
 Σοφ.Αντ.35 ἄς παρ' οὐδὲν ἄνω τὸ πρᾶγμα :
 || ὁμ. παρὰ μικρὸν ἠγοῦμαι : Ἰσοκρ.5,79 : || κ.
 παρὰ μικρὰ ποιοῦμαι : Δημ.1416' : || κ. παρ' οὐ-
 δήν ποιοῦμαι : Ξεν.Αν.6,611' : || κ. παρ' οὐδὲν
 ἔστι οὐδέμιαν ἄξων ἔχει τι, οὐδὲν ὀλογοιζέ-
 ται : Σοφ.ΟΤ 983, αὐτ.Αντ.466, Εὐρ.Ορ.569 παρ'
 οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἄλλοιαι πόσεις : || πᾶν τὸ
 παρὰ τοῦτο τὸ ὑπόλοιπον ἢ ἡ διαφορά : || δὲ
 γεν. ἐπὶ πάσης διαφορᾶς κ. ἐπὶ τὸ πλεόν καὶ ἐπὶ
 τὸ ἔλαττον : Στράβ.δ.1,3 οὐδὲν παρὰ τοῦτο ποι-
 οῦμεν τοὺς . . Αμικανούς τε καὶ τοὺς . . Σαυ-
 νίτας, αὐτ.14,5,11, Πλούτ.Ἠθ.24C' : 36) κ. νεώτ.
 σημαίνει προσθήκην, δὲ περισσώτερον, πλεόν :
 Ἰλ.Ν 787 παρ' ὄνομα δ' ὅσκι ἔστι καὶ ἐσσημι-
 νον πολεμικῶν, Θουκ.1,70, Ἰγερτε.Λυκ.16 Ξεν.
 Ἀπολ.4,41, αὐτ.Ἀγ.5,3 ἐκὼν ἐπὶ παρὰ τοὺς
 ἄλλους, Πλάτ.Ἰων 539B ἂ τῷ βασιφῶδῃ προσήκει
 καὶ σκεπασθῆαι καὶ διακρίνειν παρὰ τοὺς ἄ-
 λους ἀνθρώπους, Ἀριστ.Ρητ.Ἀλ.1423b,29, αὐτ.
 Ποντ.1451b,38, - παρὰ τὴν θετικὴν τούτην ἕξιαν
 πρέπει νὰ ὑπολογισθῆ καὶ ἡ τοῦ διαφυγάντος
 κέρθους : 37) κ. ἐπὶ τῆς ἀποστάσεως καθ' ἣν
 αὐξάνει ἢ ἔλαττοῦται τι, δὲ, κατὰ βλλ. : Πολύ-
 κλειτ.6 τὸ εὐ παρὰ μικρὸν διὰ πολλῶν ἀριθμῶν
 γίνεται, Ἀριστ.Ζ1 486b,5 διαφέρει παρὰ τὰς τῶν
 παθημάτων ἐναντιώσεως, Γεμν.5,29 μεταπίπτει
 παρὰ τὰ κλίματα : 38) γενικῶτ. ἐπὶ τῆς ἀπο-
 στάσεως καθ' ἣν συμβαίνει τι ἥτοι ἐπὶ τῆς ἀναγ-
 κάσας αἰτίας ἢ λόγου, δὲ, ἔνεκα, διὰ : πρβλ. Ἀριστ.
 Λήροτ.65b,6 ἐπὶ μὴ παρὰ τοῦτο γίνεσθαι τότε
 ἄφρονες, ὅταν ἀναβεθῆσθε τοῦτο μὴδὲν ἔγνον
 περὶ αὐτῶν τὸ αὐλογοῦσμός : Πίνδ.2,71 οὐδὲ πόντι-
 ον ὄμμα κεινὰν παρὰ θάλατταν ἰχάρην τῆς αὐτοῦ
 διαίτη, Θουκ.1,141 ἕκαστος οὐ παρὰ τὴν αὐτοῦ
 ἀμέλειαν οἰεταὶ βλάφειν, Ἰσοκρ.δ.52, αὐτ.3,48,
 Ἀμφ.3,4,5 σαφῶς δηλοῦται παρὰ τὴν αὐτοῦ ἀ-
 μνηρίαν περισσώτερος παθήσασιν τῶν ὄντων
 περὶπεσῶν, Δημ.9,2 πολλά . . ἔστιν αἷτα
 τούτων καὶ παρ' ἐν οὐδὲ δὴ εἰς τοῦτο τὰ πρᾶ-
 γματα : ἀφικται, Πολύδ.3,603,3, αὐτ.18,28,6, Ἀριστ.
 224 οὐδέεις παρ' αὐτὸν ἔστι βασιλεὺς οὐδέεις ἐξ
 αὐτοῦ, χάρις εἰς τὰς ἰδίας δυνάμεις εἶναι βασι-
 λεύει, Ἀρρ.Ἐπικτ.3,24,2, Φυλόδ.Ρητ.2,168, Ἰερικὸ
 Χρ.Ἐπ.25,477M παρ' ἡμᾶς ἢ τῶν ἀγαθῶν ἀπο-
 στασις : || ἐξάρτησις, ὅπῃ τὴν ἐξάρτησιν
 τούτην : Πλάτ.Νόμ.715D εἶναι παρὰ τοῦτο αὐτη-
 ρίαν τε πόλει καὶ τούταντιον, Ξεν.Ἰπλ.1,5, Δίων κ
 ἀπ.36,5 : || ἀκριβὸς διότι : Ἐπιγρ. παρὰ τὸ
 Ἑλληνὰ μὴ εἶναι ἰακριβὸς διότι εἶναι Ἑλληνί, Πλ
 Γεν.29,20 παρὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτὸν αἰτῶν, αὐτ.Ἐξ.
 14,11 : 39) ἐπὶ ὀρίου δυνατοῦτος : Δημ.307
 εἶπερ ἐνεδέχτο παρὰ τοῦς παρόντας καιροῦς,
 Ἀρρ.Ἐπικτ.2,2,20 πεῖσαι τὸ νε παρ' αὐτὸν
 40) νεώτ.κ.δημ.σημαίνει ἐξαιρεσὶν ἢ περιορισμὸν,
 εἰμῆ, ἐκτός ἀπὸ, ἐκτός, συνθῆ, ἔς προτάσεις ἀρη-
 νηκτικᾶς κατόπιν τοῦ ἐπιθέτου ἄλλως, ἐφερομένου
 μόνου του ἢ μετ' ἀορίστου ἀντινυμίας ἀρηνη-
 κτικᾶς : Πολτ.Ἐκλ.Τραγ.120,2 ἄλλο τι δὲν ἐξέλεφα
 . . παρὰ τὸ γλῆγορον ἄλλογον, - δὲν ζητῶ παρὰ τὴν
 ἐμμένειαν σὰς - δὲ δὴ φῶν παρὰ μιά σοῦπα :
 41) νεώτ. κ. δημ. ὡς συνδύσεως σημαίνει παρ-
 βολλῆν ἢ συγκρίσιν, κατόπιν συγκριτικῶν, ἐπὶ συγ-
 κρίσεως ἀντιθέσεως : αὐτ.97,8 καλλία ἄλαμπε τὸ
 δαχτύλο παρὰ τὸ δαχτύλιδι - προτιμῶ νὰ φύγω
 παρὰ νὰ μείνω, - εἶναι μεγαλύτερο τὸ σπῆτι μου

παρὰ τὸ δικό σου : || μον. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κο-
 θόλου ὑπεροχῆς : Ἐρωτόκρ.2,2457 τὸ Ρυτῶκρῖτο
 παρ' ἀθροῦμα παινοῦσι, ἔντυμος παρὰ πάντα
 ἄλλων [ὄντῃ πάντα ἄλλων : || παρὰ ποτε ὄσον
 ποτὲ ἄλλοτε : τὸν ἐφῆρμον ἐυδιδάσκον παρὰ ποτε :
 || κ. μον.δημ. [ἠλθ] παρὰ ποτὲ εἰλέρ ποτε : αὐτ.
 1,1356, αὐτ.2,1707 τὴν δὲνοῦμαι τὸ μὴ ὡς, παρὰ
 ποτὲ τὴ βέλει : || παροιμ. κάλλιο πέντε καὶ σὸ
 χεῖρι παρὰ δέκα καὶ καρτέρι [ἐπὶ προκρίνοτον
 τὸ ὄλγα καὶ ἀσφαλῆ τῶν πολλῶν καὶ ἀδελφῶν,-
 κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ ἢ πραγματοποιῆσι τις
 ἔσται καὶ βραδύνομα εἶναι εὐκατῶς τῆς μὴ ἐπι-
 τεύσεως τούτου] : 42) δημ.ἐν-χρ.ὄντι τοῦ ἀντιθετ.
 συνδ. ἀλλὰ πρὸς ἐκφρασιν ἰσχυρᾶς ἀντιθέσεως :
 αὐτ.64,12 τ' ἄρματα δὲν τὰ δίνομα, ραγιᾶδες νὰ
 γενοῦμα, παρὰ θὰ γέιναι πάλωρον : || ἀντὶ ἀρη-
 νητ. προτ. δύνονται νὰ προηγήται πρὸτ. ἐρωτημ.
 ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ἀρηνηκτικῶν : αὐτ. ποῖον ἄλλο
 παρὰ εὐ σένα ἐφαρμύζεται αὐτό; τίς οὐδὲνα
 ἄλλο, ἀλλὰ εἰς ἐσέ . . : 43) δημ. ὄντι : Ἐού-
 ριον Ρήγα καλύτερα μὴς ὄρος ἐλεύθερον [ὡ
 παρὰ σαρῶνα χροῖνα σκασθῆ καὶ φυλακῆ,
 Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.12,8 παρὰ νὰ ἐρχοῦσασμε, πάρε
 καὶ τὸ δικό μου : 44) ὁμ. δημ. καὶ ὄκ : ἦσαν
 ἀπὸ φόβου παρὰ ἀπὸ ντροπῆς : 45) ἢ παρὰ τί-
 θεται συνθῆ. πρὸ τῶν λ. μεθ' ὧν συνάπτεται, δυ-
 ναμένη νὰ ἐποκολουθῆ μὴς τῶν τριῶν πλάγιων
 πτ., ὅποτε κατ' ἀναστροφὴν γίνεται παρὰ κ. παρ'
 πρὸ φων. : Ἰλ.Σ 400, αὐτ.Ω 429 ὄγε δὴ τὸδὲ δέξαι
 ἔμω παρὰ, αὐτ.Σ 191 Ἥραίστοιο παρ' : 46) ἢ
 παρὰ κατὰ τὴν παραδέξιν συγν. κείται ἀντὶ τοῦ
 ἀρεπτι βλλ. : αὐτ.Β 603, αὐτ.Γ 148 παρασέμειν,
 ὡς ἐπικεῖται, ἢ τ' ἐμείνω, παρὰ αἰ, Ὀδ.Π 45,
 Ἥσιδ.Ἐργ.454, Ἥρ.1,42, Αλοχ.Πέρ.163, αὐτ. Εὐμ.
 385 θαρῶ δ' ὄμμασιν παρὰ, Σοφ.Ἰλ.1189 οὐδ'
 δὲ κλυτῶσιν παρὰ : || κ. ἐν τῇ σμ. τοῦ παρῶ-
 ντος : Ὀδ.Ε 559 : || κ. μ. ἄσφαρ. : Σοφ.Ἰλ.278
 τοιαῦτα χρεῖρει καὶ διακροῦσθαι παρὰ : 47) ἢ
 παρὰ ὡς ἐπὶρρ. πηλίσον, ὄμοι, εὐδὴς : Ἰλ.Α 611
 ἐνθα καθεὸδ' ἀνάθεος, παρὰ δὲ χρυσοῦσθαι
 Ἥρη, Εὐρ.ΙΑ 201' : 48) ἐν συνθέσει ἢ παρὰ δια-
 τηρεῖ τὴν αὐτὴν χρ. κ.σμ. ἦτοι τοῦ ἐγγύς, πηλίσον
 ἢ παραπλεύρωσ καὶ παραλλήλωσ, ὄσον παραθα-
 λάσσοι, παραλάσ, παρακίμα, παρτίσθη, παρ-
 ὄλληλος, παρῆστω, παρῆμι μείλι, παραφῶ-
 σιν, παρανωχίς, παραστέμα, παραφυλάσ, παρακά-
 δε, παραστιά, παραγών : || κ. ἐπὶ κινήσεως ὄσον
 παραπλέω, παρῆμι : 49) ὁμ. ἐν συνθ. εὐρηται
 ἐν τῇ σμ. τοῦ πρὸς τὸ μέρος τινός, πρὸς πνα,
 ὄσον παραδίδωμι, παρέχω : || ὁμ. κ. ἐν τῇ σμ.
 τοῦ ἐγγύς, πηλίσον μέρος τινός, πηλίσον καὶ πῆ-
 ρα, ὄσον παρέχομαι, παροίχομαι, παραπέμω,
 παρακμῶζω, παρατρέχω : 50) κ. νεώτ. κ. δημ.
 ὁμ. σμ. ἐναντιότητα, παραθέσιν, ὑπερθεσιν,
 ὄσον παραβαλοῦ, παράγω, παρορά, παρορύμι,
 παρορύμι, παρακούω, παραγνώσσω, παρονόμοσι,
 παρῶλογοσι, παραφωμῶ, παρῶδοξοσι, παραλο-
 γῶζω, παρῶτοροσι : 51) ὁμ. εὐρηται κ. ἐπὶ
 συγκρίσεως ἢ παραβολῆς ὄσον παραβάλλω, πα-
 ρατίθημι : 52) κ. ἐπὶ ἀλλοιώσεως ἢ μεταβολῆς,
 παρῶτεκταίνω, παρῶνθω, παρῶφθμι : 53) ὁμ.
 κ. ἐν τῇ σμ. τοῦ τυχαίως ἢ ἀδικῶς γίνεσθαι ὄσον
 παραπολύω : 54) δημ. ἐν τῇ σμ. τῆς ἐπιτά-
 σεως ὑπερβολῆς ὄσον παραφορτῶμα, παραφρά-
 ζω, παρακοιμῶμα, παραόσαν, παρακῶτω :
 55) ὁμ. δημ. ἐν τῇ σμ. τοῦ ὑποκοσιστῶν, ἐπέ-
 χουσα θέσιν τῆς προθ. ἀντὶ, ὄσον παραμῶνα, παρ-
 ακόρη, παρανόμι, παραόρη.
παραθέζω δημ. κ. παραβάσω, ἀόρ. [ἐ]παρῶ-
 βαλα κ. [ἐ]παρῶσανα, μτχ. νεώτ. ποροκ. παρα-
 βαλωμας, εἰοδῶ, ἐντίθημι, βῶζω τὴ πέρα ἢ πλεόν

του δέοντος : ἐπαράβαλις ἀλάτι στό φαί, - παραβάσεις παρομοιώσεις στά γραφόμενά σου.
παραβαίνω κ. μον. νέωτ. κ. δημ. αἰτ. πληθ. μγ. ἔνεστ. παρθεώντας [παθ.] [ἐκ του μη ἀπαντώντος τ. παραβάω], παρτ. παρβαίνου, γ' ἐν. ἐπ. παρέθοσκε (Ίλ.Λ 104), μέλλ. παραθήσομαι, ἀορ. β' παρίδην, παρκα. παραδέθηκα, μγ. παραδεδώς, ἐπ. παρ[ισ]θεδωός (Ίλ.Λ 522), ὑπερσ. γ' ἐν. παρεδέθηκε (Ήρ.7,40), παθ. παραθαίνουσι (Θουκ.3, 45), παθ. ἀορ. παρεδόθη [αὐτ.3,67], παρκα. παραδέδασμαι, δθ. ἀπαοφ. παραδεδάσθαι [αὐτ.1, 12], μγ. παραδεδασμένος [δημ.214], βαίνω, παρ-εούμαι παραπέλωρως τινός, ἴσταμαι πλησίον, ἐγ-γύς, εἶμαι παραβάτης βλ.λ.η, ἐπὶ πολεμιστῶν μαχο-μένων ἀπό θρύπτων : Ίλ.Λ 522, αὐτ.Ν.708 ὡς τῶ παραδεσάτωε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.Γ 262 πᾶρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήαστο δίφρον, αὐτ.Λ 104 Ἀντήφος αὐ παραέσασκε περικλυτός, Ήρ.7,40 παρεδέθηκε δέ οἱ ἠνίοχος τῷ οὐνομαι ἦν Πατι-ράμφης. 2) βαίνω, προχωρῶ πέρα τινός, ὑπερ-βαίνω τι, ξεπερνῶ κάτι : Πάπ. τὸν θρον ὑπερ-βαίνειν. 3) βαίνω, παρὰ τὴ ἡέρα αὐτοῦ, συ-γύτ. ἐν μγφ. σμ. μθ. ἀθετῶ, ἀναιρῶ, παραδιά-ζω : Ήρ.1,65 ἐφύλασσε ταῦτα μὴ παραβαίνειν, Αἰσχ. Ἀγ.789, Εὐρ. Ίων 231 θεοὺ δὲ νόμον οὐ παραβαίνουσι, Ἀριστοτ. Ὀρν.331, αὐτ.332, αὐτ.461 ὡς τὰς σπονδάς οὐ μὴ πρότερον παραβόμεν, Ἀντιφ.5,87 τὴν δίκην τὴν δεδικασμένην παρα-βαίνειν, Λυσ.9,15, Αἰσχίν.3,204 οὐ τοὺς νόμους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν καιρὸν τῆς ἀναρρήσεως καὶ τὸν τόπον παραβαίνειν, - παραβαίνειν τὴν ὑπόθεσιν, ΚΔΜατθ.15,2 διατὶ οἱ μαθηταὶ σου παραβαίνουσι τὴν παράδοσιν τῶν προεδυτέρων, αὐτ.3, Πάπ. τὸν λόγον μου οὐκ παρβαίνουσι, παρέ-δισαν τὸν νόμον - τὰς συνθήκας. || κ. ἀπολ. : Πάπ. τὸν παραβαίνοντα ἐνέχεσθαι τῷ ὤρισμέ-νῳ προστίμῳ. || ἡ μγτ. τοῦ ἀρα. κτ. πληθ. παραβάντες οἱ παραβάται : Αἰσχ. Ἀγ.59 ὑπερ-πορῶντες ἀμειβ παραδῶσι Ἐρινύν κ. ἐν τῷ παθ. : Θουκ.1,123 σπονδάς . . ὅς γε δ' θεός . . νομίζει παραδεδῶσθαι, αὐτ.3,67, αὐτ.4,23, Δημ.214 ἐν μὲν τοῖς παραθεδασμένοις ὄρκοις ἐμμένειν . . διακελεύονται, Πάπ. οὐκ ἔξεστιν παραδῆναι τι τῶν ἐγγεγραμμένων. || τὰ παραβαίνουσα αἱ παρ-βάσεις : Θουκ.3,45 παραβαίνουμένων δὲ τῷ χρόνῳ [βερναρδ.Γρ. εἰπεὶδὴ μὲ τὸν καιρὸν γί-νεται παραβάσεις]. 4) μτ. αἰτ. προσ. ἐν φρ. παραβαίνω τινὰ δαιμόνων σφάλω, ἀμαρτῶν ἐναντίον θεοῦ τινος : Ήρ.6,12 τίνα δαιμόνων παρ-βαδάντες τὰδε ἀναπιμπλαμεν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1, 23. 5) μτ. γενικ. ἐξέρχομαι ἐκ τινός, παρεβόμαι, βαίνω ἐξω τινός : Ἀριστολ. Οὐρ.27/1b,8 παραβαίνειν τῆς ἀληθείας, ΚΔΠρόξ.1,25 ἐξ ἧς παρέδῃ Ἰουδαίαις πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον. 6) ἐν σιγῇ παρέρχομαι, παρασισηῶ, παραλείπω : Σοφ.Τρ.499 καὶ τὰ μὲν τῶν παρεδῶν, δημ.298 ἔστιν ἄ τῶν φησιματῶν παρέδην, Ἀριστοτ.297. 7) ἀφήνω τι νὰ παρ[έ]λθῃ, παρσῶρῶ, παραμέλω : Δειν.1,36 οὐ τοὺς νόμους μόνον παραδέθηκεν, ἀλλὰ καὶ τὸν καιρὸν. 8) διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινός, δια-φεύγω τι : Εὐρ. Εκ.704 οὐ με παρέδα φάσμα. 9) προχωρῶ ἐμπρός, προβαίνω : Πολυδ.38,12,3-10) εἰδ. ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ἐκτελῶ τὴν παράδοσιν βλ.λ.9), ἔρχομαι πρὸς τὰ ἐμπρός, δθ. παραβαίνω πρὸς τὸ θέατρον, προχωρῶ πρὸς τὸ προσκήνιον ἢ ἀμικλήσω εἰς τοὺς θεατὰς, ἐπὶ τοῦ χορῶ ὁμι-λοῦντος ἐν ὄνοματι τοῦ ποιητοῦ : Ἀριστοτ. Ἀχ.625, αὐτ. Ἰηλ.508, αὐτ.Εἰρ.735 αὐτὸν ἐπήγει πρὸς τὸ θέατρον παραδῶς ἐν τοῖς ἀναπαύοις. || μγν. κ. μγφ. : Πρόκλ.Παρμ.5238 δοκεῖν παραδεδικῆναι τῇ πρώτῃ σκηνῇ. 11) ἐν τῷ μέσ. τ. μτ. αἰτ. προσ. διαπράττω προσβολὴν ἐναντίον τινός, προ-βάλλω τινά : Λορικ.68B. 12) ρηματ. π. παρ-βάσις, παραβάτης, παραβατοῦς, παραδατέον. **παραβαίνωριον** Ἐπιγρ. αἰολ. γ' πληθ. ὑποτ. ἔνεστ. τοῦ παραβαίνω βλ.λ. ὄντι παραβαίνουσι : Ἐπιγρ. Ἐρετρίας. **παραβάκτρας-ον** [βάκτρον] ποί. ὁ παρὰ βα-κτηρίαν, ὁ μετὰ βακτηρίας ὢν, ἐπιστηριζόμενος εἰς αὐτήν δθ. θεραπεύματα παραβάκτρα θερα-πεύματα ὅμοια πρὸς τὰ παρεχόμενα διὰ τῶν βά-κτρων : Εὐρ. Φοῖν.1548 παραβάκτρας ἃ πόδα σὸν τυφλόπουον θεραπεύεμασιν αἰὲν ἐμόχθει. **παραβάκχος-ον** μγν. ὁ παρὰ τὸν Βάκχον ἢ τὴν βακχίην μανίαν ὢν, ὁ ὁμοιος βακχεῖοντι, θεα-τρικός : Πλούτ.Δημ.9 φησιν αὐτὸν ἐν τοῖς λό-γοις πολλαχοῦ γεγονέναι παραβάκχων, Εὐνάπ. ΒΣοφ.499B παραβάκχος θειασμός. **παραβαλλέταιρος** [ἰδ] [παραβάλλω 21] μον. ὁ ἐκθέτων τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ, τὸν σύντροφόν του εἰς κίνδυνον, δθ. ὁ προδίδων τὸν ἑταῖρον, τὸν σύν-τροφον : Εὐστ.1406,24.

νεται παραβάσεις]. 4) μτ. αἰτ. προσ. ἐν φρ. παραβαίνω τινὰ δαιμόνων σφάλω, ἀμαρτῶν ἐναντίον θεοῦ τινος : Ήρ.6,12 τίνα δαιμόνων παρ-βαδάντες τὰδε ἀναπιμπλαμεν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1, 23. 5) μτ. γενικ. ἐξέρχομαι ἐκ τινός, παρεβόμαι, βαίνω ἐξω τινός : Ἀριστολ. Οὐρ.27/1b,8 παραβαίνειν τῆς ἀληθείας, ΚΔΠρόξ.1,25 ἐξ ἧς παρέδῃ Ἰουδαίαις πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον. 6) ἐν σιγῇ παρέρχομαι, παρασισηῶ, παραλείπω : Σοφ.Τρ.499 καὶ τὰ μὲν τῶν παρεδῶν, δημ.298 ἔστιν ἄ τῶν φησιματῶν παρέδην, Ἀριστοτ.297. 7) ἀφήνω τι νὰ παρ[έ]λθῃ, παρσῶρῶ, παραμέλω : Δειν.1,36 οὐ τοὺς νόμους μόνον παραδέθηκεν, ἀλλὰ καὶ τὸν καιρὸν. 8) διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινός, δια-φεύγω τι : Εὐρ. Εκ.704 οὐ με παρέδα φάσμα. 9) προχωρῶ ἐμπρός, προβαίνω : Πολυδ.38,12,3-10) εἰδ. ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ἐκτελῶ τὴν παράδοσιν βλ.λ.9), ἔρχομαι πρὸς τὰ ἐμπρός, δθ. παραβαίνω πρὸς τὸ θέατρον, προχωρῶ πρὸς τὸ προσκήνιον ἢ ἀμικλήσω εἰς τοὺς θεατὰς, ἐπὶ τοῦ χορῶ ὁμι-λοῦντος ἐν ὄνοματι τοῦ ποιητοῦ : Ἀριστοτ. Ἀχ.625, αὐτ. Ἰηλ.508, αὐτ.Εἰρ.735 αὐτὸν ἐπήγει πρὸς τὸ θέατρον παραδῶς ἐν τοῖς ἀναπαύοις. || μγν. κ. μγφ. : Πρόκλ.Παρμ.5238 δοκεῖν παραδεδικῆναι τῇ πρώτῃ σκηνῇ. 11) ἐν τῷ μέσ. τ. μτ. αἰτ. προσ. διαπράττω προσβολὴν ἐναντίον τινός, προ-βάλλω τινά : Λορικ.68B. 12) ρηματ. π. παρ-βάσις, παραβάτης, παραβατοῦς, παραδατέον. **παραβαίνωριον** Ἐπιγρ. αἰολ. γ' πληθ. ὑποτ. ἔνεστ. τοῦ παραβαίνω βλ.λ. ὄντι παραβαίνουσι : Ἐπιγρ. Ἐρετρίας. **παραβάκτρας-ον** [βάκτρον] ποί. ὁ παρὰ βα-κτηρίαν, ὁ μετὰ βακτηρίας ὢν, ἐπιστηριζόμενος εἰς αὐτήν δθ. θεραπεύματα παραβάκτρα θερα-πεύματα ὅμοια πρὸς τὰ παρεχόμενα διὰ τῶν βά-κτρων : Εὐρ. Φοῖν.1548 παραβάκτρας ἃ πόδα σὸν τυφλόπουον θεραπεύεμασιν αἰὲν ἐμόχθει. **παραβάκχος-ον** μγν. ὁ παρὰ τὸν Βάκχον ἢ τὴν βακχίην μανίαν ὢν, ὁ ὁμοιος βακχεῖοντι, θεα-τρικός : Πλούτ.Δημ.9 φησιν αὐτὸν ἐν τοῖς λό-γοις πολλαχοῦ γεγονέναι παραβάκχων, Εὐνάπ. ΒΣοφ.499B παραβάκχος θειασμός. **παραβαλλέταιρος** [ἰδ] [παραβάλλω 21] μον. ὁ ἐκθέτων τὸν ἑταῖρον αὐτοῦ, τὸν σύντροφόν του εἰς κίνδυνον, δθ. ὁ προδίδων τὸν ἑταῖρον, τὸν σύν-τροφον : Εὐστ.1406,24.